James Clavell

GAI-JIN

Versiunea românească:**Alfred Neagu**

Versiunea 2.0

MOTTO:

Cititorule, această carte ţi-e dedicată ţie indiferent cine ai fi, cu adâncă recunoştinţă fiindcă fără tine, scriitorul din mine n-ar putea exista.

Acţiunea romanului *Gai-Jin,* cuvânt care înseamnă *venetic* în japoneză, se desfăşoară în Japonia, în 1862 şi este cel de-al treilea din tetralogia **SHOGUNULUI**.

Este un roman de **ficţiune**, nu un roman **istoric**. Multe evenimente au avut loc aşa cum ne spun istoricii şi cărţile de istorie, ceea ce nu înseamnă neapărat că relatează exact ceea ce s-a întâmplat în realitate.

De asemenea, cartea nu se referă la personaje reale, care să fi existat, după cum nu se referă nici la vreo companie reală. Numele regilor, reginelor şi împăraţilor au fost păstrate, la fel ca şi cele ale unor generali şi ale altor personaje sus-puse. Dar în afară de aceste cazuri, mi-am permis să mă joc de-a istoria, fabulând cum, de ce şi când s-au petrecut toate, ce rol au avut unii oameni, pentru a se potrivi cu propria mea realitate şi, poate, pentru a spune adevărata istorie a ceea ce a fost şi a trecut.

AUTORUL

PRINCIPALELE PERSONAJE

MALCOLM STRUAN, 20 de ani, fiul cel mai mare şi moştenitorul lui Culum Struan;

CULUM STRUAN, 39 de ani, tai-panul actual al Companiei Struan, Nobila Casă, fiul lui Dirk Struan;

DIRK STRUAN, fondatorul companiei;

TESS STRUAN, 36 de ani, soţia lui Culum, fiica lui Tyler Brock;

GORDON CHEN, 48 de ani, preailustrul Chen, comprador al Companiei Struan din Hong Kong, fiu nelegitim al lui Dirk Struan;

JAMIE MCFAY, 39 de ani, director al Companiei Struan din Japonia;

Dr. RONALD HOAG, 46 de ani, medicul familiei Struan;

TYLER BROCK, 72 de ani, tai-pan şi fondator al Companiei Brock şi Fiii;

Sir MORGAN BROCK, 48 de ani, fiul său, fratele vitreg al lui Tess;

NORBERT GREYFORTH, 39 de ani, şeful Companiei Brock în Japonia;

Sir WILLIAM AYLESBURY, 47 de ani, ministrul ambasador al Marii Britanii în Japonia;

Dr. GEORGE BABCOTT, 28 de ani, adjunct al ministrului şi chirurg;

PHILLIP TYRER, 20 de ani, diplomat, ucenic interpret de japoneză;

Amiralul CHARLES KETTERER, 46 de ani, comandantul flotei britanice în Japonia;

Lt. JOHN MARLOWE, 28 de ani, căpitanul fregatei cu aburi, 21 de tunuri, Pearl, în momentul de faţă aghiotant al amiralului Ketterer;

SETTRY PALLIDAR, 27 de ani, căpitan de dragoni;

DIMITRI SYBORODIN, negustor american, de origine cazacă;

EDWARD GORNT, 28 de ani, negustor în Shanghai, din Virginia;

HEATHERLY SKYE, 41 de ani, singurul avocat din Japonia;

HENRY BONAPARTE SERATARD, 41 de ani, ministrul ambasador al Franţei în Japonia;

ANDRE PONCIN, 38 de ani, negustor, spion al legaţiei franceze;

Contele ALEXI SERGHEIEV, 35 de ani, ministrul ambasador al Rusiei ţariste;

ANGÉLIQUE RICHAUD, 18 ani, iubita lui Malcolm Struan, fiica lui Guy Richaud, comerciant francez în China, pupila ambasadorului francez;

Seniorul TORANAGA YOSHI, 26 de ani, descendent al Shogunului Toranaga, membru al Consiliului Bătrânilor, tutore al moştenitorului, shogunul minor;

KOIKO, 26 de ani, Tayu – gheişă cu cel mai înalt rang în ierarhia respectivă, ai-jin (preaiubita) seniorului Yoshi;

Doamna HISAKO, 29 de ani, soţia seniorului;

INEJIN, 42 de ani, hangiu, cel mai mare spion al seniorului;

MISAMOTO, 31 de ani, pescar, condamnat de justiţia Japoneză, deghizat în samurai, interpret tainic de engleză americană.

SHOGUNUL NOBUSADA, 16 ani, al paisprezecelea shogun;

Prinţesa YAZU, 16 ani, soră vitregă a împăratului Komei;

Seniorul ANJO, 47 de ani, daimyo al provinciei Kii, şeful Consiliului Bătrânilor;

Seniorul SANJIRO, 46 de ani, daimyo al provinciei Satsuma;

KATSUMATA, 36 de ani, cel mai de încredere sfetnic al seniorului;

Seniorul OGAMA, 28 de ani, daimyo al provinciei Choshu;

Seniorul HIRO, 28 de ani, daimyo al provinciei Tosa;

WAKURA, 46 de ani, Lord şambelan al curţii Imperiale din Kyoto;

MEIKIN, 44 de ani, mama-san a gheişei Koiko, în Casa Wisteria din Yedo;

RAIKO, 42 de ani, mama-san a Casei La Trei Crapi, din Yokohama;

FUJIKO, curtezană la casa La Trei Crapi, vizitată de Phillip Tyrer;

NEMI, curtezană, iubita ai-jin a lui Jamie McFay;

HINODEH, curtezană, iubita ai-jin a lui André Poncin;

SHISHI (oameni bravi), celule revoluţionare ale samurailor idealişti, xenofobi fanatici, conduşi în taină de

KATSUMATA, 36 de ani, cel mai de încredere sfetnic al seniorului Sanjiro din Satsuma, numit şi Corbul;

HIRAGA, 22 de ani, poreclit şi Ukya, Nakama, Otami, conducător al shishilor din Choshu;

AKIMOTO, 24 de ani, din Choshu, vărul celui de dinainte;

ORI, 17 ani, din Satsuma;

SHORIN, 19 ani, din Satsuma;

SUMOMO, 17 ani, sora lui Shorin, viitoarea soţie a lui Hiraga.

CARTEA ÎNTÂI

1

Yokohama

14 septembrie 1862

Tânăra cuprinsă de panică galopa în cea mai mare viteză înapoi, spre coastă, până la care mai avea o jumătate de milă, străbătând potecile înguste dintre mlaştini şi câmpurile de orez. Soarele după-amiezii cobora spre apus. Fata călărea femeieşte, într-o parte, şi, deşi era o adevărată expertă, de astă dată reuşea cu greu să-şi menţină echilibrul în şa. Pălăria îi zburase de mult din cap, costumul ei verde de călărie, o adevărată mândrie a croitorilor parizieni, era sfâşiat de mărăcini şi pătat de sânge, iar părul blond roşcat flutura în vânt.

Cravaşă calul să alerge mai repede. Acum vedea cocioabele mărunte ale satului de pescari Yokohama, care se îngrămădeau în jurul gardului înalt al canalelor ce înconjurau colonia străinilor şi turnurile celor două mici biserici din interiorul incintei. Se gândea cu recunoştinţă că acolo, în golf, erau o mulţime de negustori englezi, francezi, americani şi ruşi, precum şi o duzină de nave de război, cu aburi şi cu pânze.

Mai repede! Peste podeţele înguste de lemn, peste canale; şanţuri de irigaţie care brăzdau orezăriile în cruciş şi-n curmeziş. Calul ei era lac de sudoare, avea o rană adâncă pe greabăn şi dădea semne de oboseală. Se poticni puţin, dar fata îl strânse mai tare şi îl conduse ferm pe poteca ce ducea prin sat spre podul de lemn de deasupra canalului circular, apoi spre poarta centrală, spre casa de gardă a samurailor şi spre Casa japoneză a Vămilor.

Samuraii înarmaţi cu cele două săbii ale lor o văzură apropiindu-se şi încercară s-o oprească, dar fata ţâşni printre ei şi pătrunse pe strada principală a coloniei, de pe faleză. Unul dintre samurai se repezi după un ofiţer. Fata struni scurt frâul calului şi începu să strige gâfâind:

— *Au secours… Aidez moi*[1] , ajutor!

Promenada era aproape pustie, cei mai mulţi locuitori îşi făceau siesta, căscau în birourile lor, sau se amuzau în Casa Plăcerii care se afla în afara incintei.

— Ajutooor! strigă ea din nou, iar cei câţiva bărbaţi împrăştiaţi de-a lungul străzii, negustori englezi, soldaţi în permisie şi mai ales marinari, precum şi câţiva servitori chinezi se uitară buimăciţi la ea.

— Dumnezeule mare, ia te uită! Asta e franţuzoaica aia…

— Ce s-a întâmplat? Cristoase, priveşte la hainele ei…

— Da, ea e, aia mişto. Ţâţă de Angél, care a venit acum câteva săptămâni…

— Aşa e, Angélique… Angélique Beecho sau Reecho, un nume de-ăsta ciudat…

— Dumnezeule*, priveşte, e plină de sânge!*

Toţi începuseră să se apropie de ea, cu excepţia chinezilor, care se făcură imediat nevăzuţi.

— Charlie, adu-l pe Sir William!

— Isuse Cristoase, uitaţi-vă la calul ei, o să moară dacă mai sângerează în halul ăsta, chemaţi veterinarul, strigă un negustor corpolent. Ei tu, soldatule, dă fuga la general, caută Broscoiul, e tutorele ei, o, pentru Dumnezeu, la ambasadorul francez, mai repede! strigă el nerăbdător, arătând cu mâna spre o clădire cu un singur etaj pe care flutura drapelul francez. Mai repede! ordonă el şi soldatul porni în goană în timp ce el se îndrepta cât putea de repede spre fată (ca toţi negustorii, purta joben, o haină largă, de stofă, peste pantalonii strâmţi, ghete în picioare şi transpira abundent în soare). Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat, domnişoară Angélique? strigă el, apucând frâul, înspăimântat la vederea noroiului şi a sângelui care îi acopereau chipul, hainele şi părul. Sunteţi rănită?

— Moi, non… nu, n-am nimic, dar am fost atacaţi. Ne-au atacat japonezii.

Fata încercă să-şi recapete suflul şi să-şi stăpânească tremurul corpului, fiind încă sub impresia groazei şi îşi dădu

[1] Ajutor… Ajutaţi-mă (în franceză în original)

părul de pe faţă. Făcu un semn nerăbdător cu mâna spre interiorul ţinutului, spre vest oarecum, unde, în depărtare, se desena silueta Muntelui Fuji.

— Repede, acolo…, au nevoie de ajutor!

Cei aflaţi în apropierea ei repetau îngroziţi celor aflaţi mai departe ceea ce tocmai auziseră, într-un vacarm din ce în ce mai mare în care se puneau o mulţime de întrebări:

— Cine? Cine a fost atacat? Sunt francezi sau englezi? Atacaţi? Unde? Iar ticăloşii ăştia cu două săbii! Unde naiba s-a întâmplat asta…

Întrebările se suprapuneau una peste alta, şi fata nu reuşea să răspundă, dar nici n-ar fi putut vorbi coerent, abia respira în timp ce toată lumea o asalta din toate părţile, înghesuind-o. Tot mai mulţi bărbaţi se apropiau în fugă, punându-şi hainele şi pălăriile din mers, mulţi dintre ei erau deja înarmaţi cu pistoale şi muschete, câţiva aveau chiar ultimul model de armă cu repetiţie. Unul dintre aceşti bărbaţi, un scoţian bărbos, lat în umeri, coborî în fugă treptele unei clădiri impunătoare cu două etaje, pe frontispiciul căreia stătea scris: *Struan & Company.* Bărbatul îşi croi cu greu drum spre ea.

— Linişte, pentru Dumnezeu! strigă el şi în tăcerea care se lăsă brusc, continuă: Repede, spuneţi-ne ce s-a întâmplat: Unde este domnul Struan cel tânăr?

— O, Jamie, e… eu, eu…, fata făcu un efort disperat să-şi adune puterile, buimăcită şi dezorientată cum era. O, *mon Dieu!*

Bărbatul întinse mâna spre ea, o bătu uşurel pe umăr, ca pe un copil, ca s-o facă să se liniştească pentru că, la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi din colonie, o adora.

— Liniştiţi-vă, nu mai sunteţi în primejdie, domnişoară Angélique. Calmaţi-vă. Dar lăsaţi-i loc să respire, pentru Dumnezeu! spuse Jamie McFay, bărbat la treizeci şi nouă de ani, directorul general al Companiei Struan în Japonia. Acum, spuneţi-ne, ce s-a întâmplat?

Fata îşi şterse lacrimile şi îşi dădu părul blond roşcat într-o parte.

— Am… am fost atacaţi… atacaţi de samurai, zise ea cu

o voce subţirică cu accent plăcut; toţi se întinseră ca să audă mai bine. Eram… eram pe… eram pe drumul mare… fata arătă din nou spre interiorul insulei. Acolo!

— Pe drumul Tokaido?

— Da, asta este. Tokaido…

Era vorba de marele drum de coastă pentru călători, aflat cam la o milă şi ceva la vest de colonie şi care unea capitala shogunului, Yedo, cu restul Japoniei. Atât în capitală, cât şi în restul teritoriului japonez, accesul străinilor era interzis.

— Călăream… pe acolo, fata făcu o pauză, apoi cuvintele începură să curgă normal. Domnul Canterbury, Phillip Tyrer, Malcolm, adică domnul Struan şi cu mine călăream pe drum şi dintr-o dată a apărut un şir lung de samurai cu steaguri, noi i-am lăsat să treacă şi apoi… apoi doi dintre ei s-au repezit la noi, l-au rănit pe domnul Canterbury, s-au repezit la Malcolm – domnul Struan – care scosese pistolul şi Phillip a ţipat la mine să fug să aduc ajutoare – fata începu din nou să tremure. Repede, au nevoie de ajutor!

Oamenii se grăbeau deja spre cai şi spre arme. Se auziră strigăte furioase:

— Aduceţi armata…

— Samuraii l-au prins pe John Canterbury şi pe băiatul ăla tânăr, Tyrer, i-au măcelărit pe şoseaua Tokaido.

— Dumnezeule, fata spune că samuraii au omorât pe unii din băieţii noştri!

— Unde s-au petrecut toate astea? strigă Jamie McFay reuşind să acopere zgomotul şi să-şi ţină în frâu nerăbdarea. Puteţi să ne descrieţi mai exact locul unde s-a întâmplat nenorocirea?

— Lângă şosea, înainte de Kana… Kana şi nu mai ştiu cum.

— Kanagawa? întrebă el numind o mică aşezare pescărească şi o staţie de schimb de pe drumul Tokaido, la o milă de-a curmezişul golfului şi ceva peste trei mile de drumul de coastă.

— *Oui…* da. Kanagawa. Mai repede!

Din grajdurile lui Struan, fuseseră scoşi în grabă caii şi înşeuaţi rapid. Jamie îşi aruncă o puşcă peste umăr.

— Nu fiţi îngrijorată, îi găsim imediat. Dar ce s-a întâmplat cu domnul Struan? N-aţi văzut, a reuşit să scape, a fost rănit?

— Nu, n-am văzut nimic, am văzut numai începutul, sărmanul domn Canterbury, a… călăream chiar lângă el când samuraii…, fata izbucni în lacrimi. N-am mai privit nici o clipă înapoi, am făcut ce mi s-a spus şi am venit cât mai repede după ajutor.

Fata se numea Angélique Richaud şi avea optsprezece ani. Era pentru prima oară când ieşise dincolo de gardul coloniei. McFay sări în şa şi porni în goană. Isuse Cristoase, îşi spunea el, n-am mai avut nici un fel de necazuri de peste un an de zile, căci altfel nu i-aş fi lăsat să plece. Eu sunt acum răspunzător de toate astea, moştenitorul lui Struan e acolo şi eu răspund de el. Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce s-o fi întâmplat?

Curând după aceea, McFay, însoţit de vreo duzină de negustori şi de un ofiţer de dragoni cu trei dintre lăncierii lui îl găsiră pe John Canterbury la marginea drumului Tokaido, dar le fu destul de greu să-l privească. Era decapitat şi fragmente din membrele lui zăceau împrăştiate prin apropiere. Tăieturi cumplite de sabie se vedeau pe tot corpul lui. Fiecare din ele ar fi putut fi mortală. Nu se vedea nici urmă de Tyrer sau Struan şi nici coloana de samurai. Nici unul dintre trecători nu ştia nimic despre crimă, nici cine a comis-o, nici când şi nici de ce.

— Jamie, crezi că ceilalţi doi au fost răpiţi? întrebă un american, stăpânindu-şi anevoie senzaţia de vomă.

— Nu ştiu, Dimitri, şi McFay încearcă să-şi pună creierul în funcţiune. Cineva trebuie să se întoarcă şi să-l anunţe pe Sir William… Şi aduceţi o ladă sau un sicriu.

Alb la faţă, studia mulţimile de oameni care treceau pe acolo şi se fereau cu grijă să privească spre ei, deşi observau absolut totul. Drumul de pământ bătătorit, bine întreţinut, era plin de şiruri disciplinate de oameni care se

deplasau de la şi spre Yedo, oraşul care într-o zi avea să se numească Tokyo. Bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele, bogaţi şi săraci, cei mai mulţi japonezi, numai din când în când câte un chinez cu haină lungă. Predominau bărbaţii, îmbrăcaţi cu toţii în kimonouri de diferite stiluri şi preţuri şi fel de fel de pălării de pânză şi de paie. Negustori, hamali pe jumătate goi, preoţi budişti, îmbrăcaţi în robe portocalii, ţărani venind sau ducându-se la piaţă, ghicitori ambulanţi, scribi, profesori şi poeţi. O mulţime de litiere şi lectici pentru cei mai înstăriţi, purtate de doi, patru sau şase hamali. Cei câţiva samurai mergând ţanţoşi prin mulţime priveau fioros la ei.

— Ăştia ştiu cine a făcut-o, toţi ştiu, zise McFay.

— Sigur că da, *matierebitz!*[2] spuse clocotind de furie Dimitri Syborodin, americanul, un bărbat solid, de treizeci şi opt de ani, prieten cu Canterbury. N-ar fi greu să-l silim pe unul din ei să ne spună.

În acel moment observară un grup de vreo doisprezece samurai opriţi, privindu-i cu atenţie. Purtau cu toţii arcuri, iar occidentalii ştiau foarte bine ce ţintaşi dibaci erau samuraii.

— Nu e chiar aşa uşor, Dimitri, spuse McFay.

Pallidar, tânăr ofiţer de dragoni, spuse pe un ton ferm:

— Ne-am descurca uşor cu ei, domnule McFay, dar nu este recomandabil fără învoire – evident, dacă nu ne atacă. Sunteţi în perfectă siguranţă.

Settry Pallidar trimise un dragon să aducă un detaşament din colonie cu un sicriu, în timp ce americanul era vizibil iritat de tonul lui autoritar.

— N-ar fi rău să începeţi să căutaţi prin împrejurimi. Oamenii mei or să vă ajute şi ei, imediat ce vor sosi. Mai mult ca sigur că ceilalţi doi se află pe aici pe undeva, răniţi.

McFay se cutremură şi arătă spre cadavru:

— Sau ca el?

— Posibil, dar să sperăm că nu. Dumneavoastră trei luaţi-o pe aici, ceilalţi răspândiţi-vă şi…

— Hei, Jamie, îl întrerupse intenţionat Dimitri, care nu

---

[2] Transcrierea în engleză a unei înjurături ruseşti (în orig.).

putea suferi uniformele, soldaţii şi ofiţerii, mai ales pe cei britanici. Ce-ar fi să mergem la Kanagawa, poate ştie ceva cineva de la Legaţia noastră.

Pallidar nu luă în seamă ostilitatea americanului, căci o înţelegea, întrucât îi cunoştea foarte bine faima şi isprăvile. Dimitri era american de origine cazacă, fost ofiţer de cavalerie al Statelor Unite, al cărui bunic fusese ucis în luptele cu englezii din timpul Războiului cu America din 1812.

— Kanagawa este o idee bună, domnule McFay, spuse el. Cu siguranţă că acolo se ştie ce era cu procesiunea de samurai ce a trecut pe aici şi cu cât aflăm mai repede cine e vinovatul, cu atât mai bine. Atacul a fost probabil ordonat de unul dintre regii sau prinţii lor. Dacă punem mâna pe ticălos, Dumnezeu să-l aibă în paza lui.

— Dumnezeu să-i aibă în pază pe toţi ticăloşii, zise Dimitri înţepat.

Nici de astă dată, căpitanul cu uniforma elegantă nu răspunse provocării, dar nici n-o lăsă să treacă neobservată.

— Foarte corect, domnule Syborodin, spuse el calm. Şi orice om care îmi spune mie ticălos trebuie să-şi facă foarte repede rost de un secondant, un pistol ori o sabie, de un linţoliu şi de cineva care să-l îngroape. Domnule McFay, aveţi suficient timp până la apusul soarelui. Eu rămân aici să-mi aştept oamenii şi după aceea vin după dumneavoastră. Dacă aflaţi ceva la Kanagawa, vă rog să-mi trimiteţi vorbă.

Pallidar avea douăzeci şi patru de ani şi îşi iubea cu înflăcărare regimentul. Cu un dispreţ abia disimulat, privi la grupul pestriţ al celorlalţi bărbaţi, majoritatea negustori.

— Domnilor…, vă sugerez să începeţi să căutaţi. Răspândiţi-vă dar păstraţi contactul vizual unul cu altul. Brown, tu te duci cu grupul acesta şi căutaţi prin pădure. Sergent, răspunzi de ei.

— Da, sir. Haideţi, veniţi.

McFay îşi scoase haina şi o aruncă peste trupul lui Canterbury, apoi încălecă din nou şi porni grăbit, împreună

cu prietenul lui american, spre nord, spre Kanagawa, care se afla la o distanţă de o milă.

Dragonul rămăsese acum singur. Stătea călare în apropierea cadavrului şi privea la samurai. Şi aceştia priveau la el. Unul din ei făcu un gest cu arcul. Poate era o ameninţare, poate nu. Pallidar rămase nemişcat, cu sabia la îndemână în teacă. Lumina soarelui îi făcu tresele aurii să sclipească. Drumeţii de pe Tokaido mergeau grăbiţi, în tăcere, înspăimântaţi. Calul lui Pallidar bătea nervos cu copita în pământ, zăngănindu-şi harnaşamentul.

Atacul acesta nu seamănă cu altele care s-au mai întâmplat, îşi spunea el din ce în ce mai mânios. Or să trebuiască să plătească cu vârf şi îndesat: să ataci patru oameni, printre care şi o femeie şi să omori un englez aşa prosteşte! Asta înseamnă război.

Cu câteva ore mai înainte, ieşiseră călare toţi patru pe poarta principală, pe lângă Casa Vămilor, salutaseră în treacăt garda de samurai care le făcu în silă o plecăciune şi porniseră la trap pe potecile înguste şi sinuoase spre Tokaido. Toţi erau foarte buni călăreţi, iar caii lor deosebit de vioi.

În onoarea Angelicăi, purtau cele mai bune jobene şi cele mai elegante haine de călărie pe care le aveau, trezind invidia tuturor bărbaţilor din colonie, o sută şaptesprezece rezidenţi europeni, diplomaţi, negustori, măcelari, băcani, fierari, constructori de nave, aventurieri, cartofori, o mulţime de pierde-vară şi misiţi, cei mai mulţi englezi, funcţionari eurasiatici sau chinezi, la care se adăugau câţiva americani, francezi, olandezi, germani, ruşi, australieni şi un elveţian. Printre rezidenţi erau şi trei femei, toate trecute de prima tinereţe, două englezoaice, soţiile unor negustori, cea de-a treia din Oraşul Beat sau Mahalaua Beţivilor, cum era numit cartierul clasei de jos. Nu existau copii. Plus vreo cincizeci, şaizeci de servitori chinezi.

John Canterbury, un englez chipeş, cu faţa colţuroasă, făcea pe călăuza. Scopul acestei escapade era de a-i arăta lui Phillip Tyrer drumul pe uscat spre Kanagawa unde aveau

loc din când în când întâlnirile cu oficialităţile japoneze, în interiorul teritoriului delimitat pentru colonie. Tyrer, un tânăr de douăzeci şi unu de ani, sosise cu o zi înainte de la Londra prin Pekin şi Shanghai, fiind proaspăt numit interpret la Legaţia britanică. În dimineaţa aceea, auzindu-i pe cei doi fără să vrea la club, Malcolm Struan spusese:

— Pot să vă însoţesc şi eu, domnule Canterbury şi domnule Tyrer? Este o zi perfectă pentru a face turul împrejurimilor. Mi-ar face plăcere s-o invit şi pe domnişoara Richaud să vină cu noi – nu a văzut încă nimic din ţinuturile acestea.

— Vom fi onoraţi, domnule Struan, şi Canterbury se felicita în gând pentru norocul avut. Sunteţi amândoi bineveniţi. Drumul este destul de bun, deşi nu sunt prea multe de văzut… pentru o doamnă.

— Cum aşa? întrebă Tyrer.

— Kanagawa a fost timp de secole de-a rândul un punct important pe drumul de la şi spre Yedo şi un loc însemnat de popas pentru călători, cel puţin aşa mi s-a spus. Plin de ceainării, cum se numesc pe aici majoritatea bordelurilor. Unele dintre ele merită să fie vizate, deşi noi nu suntem întotdeauna bineveniţi, ca la casa noastră proprie, Yoshiwara, de dincolo de mlaştină.

— Case de târfe? întrebase Tyrer.

Ceilalţi doi izbucniseră în râs văzând ce mutră făcea acesta:

— Exact, domnule Tyrer, spusese Canterbury. Dar nu sunt ca azilurile noastre de noapte sau ca bordelurile din Londra, ori din altă parte a lumii. Cu totul deosebite. O să afli în curând, deşi aici este obiceiul ca fiecare să-şi aibă concubina lui, dacă îşi poate permite.

— Nu cred că o să fiu vreodată în stare de una ca asta, spuse Tyrer.

Canterbury râse.

— Poate că da. Mulţumind lui Dumnezeu, rata de schimb ne favorizează, pe cuvântul meu! Bătrânul yankeu Townsend Harris a fost un mare şmecher.

Ochii îi străluciră când îşi aminti de el. Harris fusese

primul consul general american numit aici la doi ani după ce amiralul Perry forţase deschiderea Japoniei către lumea exterioară, mai întâi în ‘53 şi apoi în ‘54 cu cele patru nave negre, primele nave cu aburi zărite vreodată în apele Japoniei. Cu patru ani în urmă, după tratative care duraseră mai mulţi ani, Harris reuşise să încheie tratate, ratificate ulterior de maiorul Powers, care garantau accesul în anumite porturi. Tratatele fixau, de asemenea, o rată de schimb foarte favorabilă între dolarii de argint mexicani – moneda universală care circula în Asia pentru schimburi comerciale – şi *oban*-ul de aur japonez, astfel încât dacă schimbai dolari mexicani pe *oban*-i şi apoi invers, puteai să-ţi dublezi sau chiar să-ţi triplezi suma.

— Atunci să luăm masa devreme şi apoi să pornim. Ne vom întoarce la timp pentru cină, domnule Struan.

— Excelent. Sper că veţi veni să luaţi masa în saloanele Companiei. Oferim o mică petrecere în cinstea domnişoarei Richard.

— Vă mulţumim foarte mult. Sper că tai-panul se simte mai bine.

— Da, mult mai bine, tata s-a refăcut aproape complet.

Nu asta am aflat eu din poşta de ieri, se gândi îngrijorat John Canterbury, pentru că ceea ce afecta Nobila Casă – numele sub care erau cunoscuţi în lumea întreagă Struan şi Compania – îi afecta pe toţi în egală măsură. Circulă zvonul că tatăl său a avut încă un atac. *Joss.* Nu contează, nu se întâmplă prea des ca unul ca mine să aibă norocul de a sta de vorbă cu un viitor tai-pan în carne şi oase, sau cu un înger ca fata aceasta. O să fie o zi mare!

O dată porniţi la drum, deveni încă şi mai afabil.

— O, domnule Struan…, mai rămâneţi mult timp aici?

— Încă vreo săptămână. După aceea mă întorc acasă la Hong Kong.

Struan era cel mai înalt dintre ei trei. Avea ochi albaştri, părul castaniu roşcat, legat într-o coadă la spate. Părea mai în vârstă decât cei douăzeci de ani ai săi.

— N-am nici un motiv să mai rămân, cu Jamie McFay aici treburile sunt pe mâini bune. A făcut o treabă foarte

bună, ne-a deschis calea spre Japonia.

— E o minte strălucită, domnule Struan. Asta-i realitatea. Cea mai bună de aici. Doamna va pleca şi ea cu dumneavoastră?

— A, domnişoara Richaud? Cred că se va întoarce o dată cu mine – aşa sper. Tatăl ei m-a rugat să am grijă de ea, deşi, deocamdată, atât timp cât se află aici, este pupila ministrului francez, spuse el liniştit.

Se prefăcu a nu băga de seamă sclipirea din ochii celuilalt, nici faptul că Tyrer era cufundat într-o discuţie cu Angélique în franceză, limbă pe care el o vorbea cu dificultate. Chiar şi el se lăsase furat de farmecul ei. Nu pot să le fac o vină din asta nici lui Canterbury şi nici altcuiva, îşi zise el amuzat şi porni ceva mai repede, ca să facă loc şi celorlalţi, căci drumul se îngustase foarte mult.

Terenul era plat, presărat din loc în loc cu tufişuri de bambus şi câte o pădure, atinsă deja de ruginiul toamnei, în care se adăposteau raţe sălbatice şi vânat de tot felul. Peste tot se întindeau mlaştini cultivate cu orez şi câmpuri îngrijit lucrate. Cărările erau înguste, căci se cultiva fiecare fâşie de pământ. Peste tot, pârâiaşe şi canale, mirosul de excremente umane – singurul îngrăşământ existent în Japonia – prezent pretutindeni. Fata şi Tyrer îşi ţineau batistele parfumate la nas, deşi o briză răcoroasă se făcea simţită dinspre mare şi reuşea să îndepărteze în cea mai mare parte mirosul neplăcut şi celelalte nenorociri cauzate de umiditatea verii – muşte, ţânţari şi alte gângănii. Dealurile din depărtare, acoperite de păduri dese, erau adevărate tapiserii de roşu, auriu şi maro – mesteceni, molizi galbeni şi purpurii arţari, rododendroni sălbatici, cedri şi pini.

— Este foarte frumos aici, nu-i aşa, domnule Tyrer? Ce păcat că nu se vede mai clar Muntele Fuji.

— *Oui, mais damain elle sera lŕ! Mais, mon Dieu. Mademoiselle, quelle puanteur,*[3] răspunse fericit Tyrer în franceza lui fluentă, limbă esenţială pentru orice diplomat.

---

[3] Da, dar mâine va fi acolo. Dumnezeule, domnişoară, ce duhoare (în franceză în original).

Canterbury se apropie hotărât de fată, îndepărtându-l pe tânăr.

— Vă simţiţi bine, domnişoară?

— O, da, vă mulţumesc, dar mi-ar face plăcere să pornesc puţin la galop. Sunt aşa de fericită că am ieşit dincolo de împrejmuirea aia.

De când sosise împreună cu Malcolm Struan cu două săptămâni în urmă, la bordul navei cu aburi al Companiei Struan care făcea curse regulate de două ori pe lună, fusese păzită tot timpul cu străşnicie. Şi pe bună dreptate, îşi spuse Canterbury, cu toate gloatele şi vagabonzii aceştia din Yokohama şi, de ce să nu recunoaştem, şi cu mulţimea de piraţi care mişună pe aici.

— Când ne întoarcem, puteţi să mergeţi la pista de curse, dacă doriţi.

— O, ar fi minunat, mulţumesc.

— Vorbiţi o engleză încântătoare, domnişoară Angélique şi aveţi un accent minunat. Aţi urmat vreo şcoală în Anglia?

— O, nu, domnule Canterbury, râse ea şi John se simţi cuprins de un val de căldură: chipul ei frumos şi pielea ei delicată radiau. N-am fost niciodată în ţara dumneavoastră. Fratele meu mai mic şi cu mine am fost crescuţi de mătuşa Emma şi unchiul Michael. Mătuşa Emma era englezoaică şi a refuzat să înveţe franţuzeşte. A fost pentru noi mai mult mamă decât mătuşă. O umbră îi întunecă chipul. Asta s-a întâmplat după ce mama a murit născându-l pe fratele meu, iar tata a plecat în Asia.

— O, îmi pare rău.

— A trecut mult timp de atunci, sir, şi mă gândesc la draga mea mătuşă Emma ca la o mamă – calul se frământă o clipă, fata îl struni automat. Am avut noroc.

— Este prima dumneavoastră vizită în Asia? întrebă el, deşi ştia răspunsul, însă dorea s-o audă vorbind, aflase chiar mai multe despre ea, căci frânturile de informaţii şi zvonuri treceau rapid de la un bărbat vrăjit la altul.

— Da, pentru prima dată vin în Asia – şi zâmbetul ei îi lumină din nou existenţa. Tatăl meu este negustor în colonia dumneavoastră din Hong Kong şi am venit în vizită

la el. Este prieten cu domnul Seratard de aici, care a fost amabil şi mi-a aranjat această vizită. S-ar putea să-l cunoaşteţi – Guy Richaud sau Fraţii Richaud.

— Bineînţeles, este un domn deosebit de distins, răspunse el politicos deşi nu făcuse niciodată cunoştinţă cu el şi ştia numai din auzite ce relatau alţii despre acesta: un fustangiu, străin neînsemnat, care venise aici cu câţiva ani în urmă, încercând să-şi câştige cumva existenţa. Suntem cu toţii foarte onoraţi de vizita dumneavoastră aici. Dacă-mi permiteţi, aş dori să dau o masă în cinstea dumneavoastră, la club.

— Vă mulţumesc, am să-l întreb pe domnul Seratard, care este gazda mea aici. Angélique îl văzu pe Struan că aruncă o privire în urmă şi îi făcu un semn prietenesc cu mâna. Domnul Struan a avut amabilitatea să mă însoţească aici.

— Da?

Ca şi când noi n-am fi ştiut, îşi zise Canterbury şi se întrebă oare cum poţi pune mâna şi păstra o comoară de fată ca asta, şi se întrebă care este situaţia tânărului şi strălucitorului Struan, care îşi putea permite acest lucru. Şi se mai întrebă oare cât de adevărate erau zvonurile în legătură cu faptul că lupta pentru dominaţie între Compania Struan şi principalul lor rival, Brock şi Fiii se înteţise din nou, ceva în legătură cu războiul civil din America, ce izbucnise cu un an în urmă. Miza avea să fie imensă de astă dată, căci nimic nu stimula afacerile mai mult decât războiul şi cele două părţi începuseră deja să se înfrunte ca nişte maniaci, sudiştii la fel de nebuni ca şi unioniştii.

— Angélique, priveşte! Struan îşi struni calul, arătând cu mâna în depărtare.

La o sută de iarzi în faţa lor, dincolo de o mică ridicătură, se vedea drumul principal. Călăreţii se apropiară.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că Tokaido este atât de mare, cu atâta omenire, spuse Phillip Tyrer.

Cu excepţia câtorva călare pe cai, toţi ceilalţi mergeau pe jos.

— Dar... unde sunt căruţele, cabrioletele, trăsurile? Şi apoi, chiar mai ciudat decât asta, izbucni Angélique, unde sunt cerşetorii?

Struan râse.

— Răspunsul este simplu, Angélique. Ca multe alte lucruri din ţara asta, sunt interzise, Struan îşi potrivi jobenul într-un unghi mai ştrengăresc. În Japonia nu sunt acceptate nici un fel de vehicule cu roţi. Din ordinul shogunului, nici o roată în Japonia!

— Dar de ce?

— Este o modalitate foarte sigură de a ţine populaţia la respect, nu găseşti?

— Da, într-adevăr. Canterbury râse sardonic, apoi făcu un gest cu mâna spre şosea. Şi, să mai adăugăm că în ţara asta, oricine, mic sau mare, de la vlădică la opincă, trebuie să aibă acte de călătorie, un permis de călătorie, chiar şi pentru a ieşi din satul lor. Ordinul este valabil şi pentru prinţi şi prinţese. Şi uită-te la samurai – ei sunt singurii oameni din Japonia care au voie să poarte arme.

— Dar fără un sistem de transporturi poştale şi de căi ferate, cum poate să se desfăşoare viaţa în ţara aceasta? întrebă perplex Tyrer.

— În stil japonez, îi spuse Canterbury. Să nu uitaţi niciodată că japonezii au un singur mod de a face lucrurile: în felul lor. Japonezii nu seamănă cu nimeni şi cel mai puţin cu chinezii. Aşa e, domnule Struan?

— Da, într-adevăr, nu seamănă cu nimeni.

— Nici un fel de vehicule cu roţi nicăieri, domnişoară, astfel încât toate bunurile, alimentele, peştele, carnea, materialele de construcţie, fiecare sac de orez, fiecare surcică, fiecare balot de pânză, fiecare cutie de ceai sau sac cu praf de puşcă, fiecare bărbat, femeie sau copil care îşi poate permite aceasta – trebuie să fie cărat în spinarea cuiva, sau transportat cu barca, ceea ce înseamnă pe mare, căci nu au nici un râu navigabil, aşa ni s-a spus, numai câteva mii de pârâiaşe.

— Dar cum este în colonie? Acolo sunt permise roţile?

— Da, într-adevăr, sunt permise, domnişoară, avem

câte roţi ne pofteşte inima, deşi oficialii lor drăcuie cât îi ţine gura… o, mă scuzaţi, domnişoară, adăugă el repede, stânjenit. Ştiţi, aici, în Asia, nu prea suntem obişnuiţi cu doamnele. Aşa cum spuneam, aici, în Japonia, oficialii japonezi, Bakufu, ca cei din serviciile civile de la noi, s-au târguit câţiva ani buni pe tema asta, până când, în cele din urmă, ministrul nostru le-a spus să se ducă-n p… adică s-o lase baltă, pentru că era vorba de colonia noastră şi cu asta basta! Iar cât despre cerşetori, ei bine, cerşitul este interzis, de asemenea.

Angélique scutură uşor din cap şi pana de la pălărie săltă cochet.

— Pare un lucru imposibil, zise ea. Parisul este… Parisul e plin de ei şi oriunde te-ai duce în Europa e plin de cerşetori. *Mon Dieu,* Malcolm, dar cum este la voi, în Hong Kong?

— În Hong Kong este cel mai rău, spuse Malcolm Struan zâmbind.

— Dar bine, cum pot oare să le interzică cerşetorilor să cerşească? întrebă Tyrer perplex. Fără îndoială că mademoiselle Angélique are dreptate. Toată Europa este plină de cerşetori. Londra este cel mai bogat oraş din lume, dar este de-a dreptul invadată de ei.

Canterbury zâmbi într-un fel ciudat.

— Nu există cerşetori pentru că Preaputernicul Mahăr, Shogunul, regele lor, a spus că nu mai există cerşit şi vorba lui e lege. Orice samurai are dreptul să-şi încerce oricând tăişul sabiei pe pielea oricărui cerşetor – sau a altui amărât păduchios – sau a oricui altcuiva care nu este samurai. Dacă eşti prins cerşind înseamnă că ai încălcat legea şi eşti imediat băgat la poprealǎ la închisoare, iar o dată ajuns acolo, singura sentinţă care te aşteaptă este moartea. Asta e singura lor lege.

— Alta nu există? întrebă fata şocată.

— Mi-e teamă că nu. Astfel că japonezii sunt extrem de ascultători când este vorba de legile lor.

Canterbury râse din nou sardonic şi privi în urmă, la drumul întortocheat care se întrerupea brusc din cauza unui

şuvoi de apă cam la o milă şi jumătate mai încolo. Torentul trebuia trecut fie pe jos prin vad, fie în spinarea cuiva. Pe malul celălalt se afla o barieră. Acolo toţi făceau o plecăciune şi prezentau actele la control inevitabilei gărzi de samurai. Ticăloşi nenorociţi, îşi spuse el în gând, încântat totuşi de averea pe care o strângea rapid aici şi de noul lui fel de viaţă care se concentra acum în jurul lui Akiko, concubina lui de peste un an. Da, iubito, tu eşti cea mai bună, cea mai adorabilă, cea mai iubitoare din toată Yoshiwara.

— Priviţi, spuse Angélique.

Pe marea şosea Tokaido se vedeau acum grupuri de trecători care se opriseră şi arătau înspre ei, zgâindu-se la ei şi vorbind tare, reuşind să acopere tot vacarmul foielii aceleia omeneşti. Pe multe din chipurile lor se putea citi fie ură, fie teamă.

— Nu-i băgaţi în seamă, domnişoară, sunteţi străină pentru ei, atât şi nimic mai mult. Atâta-i duce mintea. Probabil că sunteţi prima femeie civilizată pe care o văd, Canterbury arătă cu mâna spre nord. Yedo este în direcţia aceasta, cam la vreo douăzeci de mile. Bineînţeles, ne e interzis accesul acolo.

— Cu excepţia delegaţiilor oficiale, spuse Tyrer.

— Aşa este, cu un permis special pe care Sir William nu a reuşit să-l obţină niciodată, oricum nu de când sunt eu aici şi eu am sosit printre primii. Se spune că Yedo este de două ori mai mare decât Londra, domnişoară, că acolo locuiesc peste un milion de suflete şi că este fantastic de bogat, iar castelul shogunului este cel mai mare din lume.

— Şi credeţi că asta ar putea fi o minciună, domnule Canterbury? întrebă Tyrer.

Chipul negustorului se ilumină.

— Sunt mincinoşi învederaţi, ăsta-i adevărul adevărat, domnule Tyrer, cei mai pricepuţi mincinoşi din lume, faţă de ei chinezii sunt neprihăniţi ca Arhanghelul Gabriel. Nu v-aş invidia dacă ar trebui să traduceţi ceea ce spun ei, căci niciodată nu rostesc ceea ce gândesc!

De regulă, Canterbury nu era chiar aşa de vorbăreţ, dar

acum voia să facă impresie asupra fetei şi a lui Struan cu cunoştinţele lui, dacă tot i se oferise această ocazie. Dar tot vorbind atâta i se făcuse sete. În buzunarul hainei avea o ploscă plată de argint, dar îşi dădea seama cu regret că ar fi fost un gest urât să tragă din ea în prezenţa fetei.

— Oare nu am putea obţine un permis ca să mergem şi noi acolo, Malcolm, la Yedo? întrebă ea.

— Mă îndoiesc. Dar ai putea să-l întrebi pe domnul Seratard.

— Am să-l întreb.

Angélique remarcă faptul că pronunţase numele corect, fără „d”, aşa cum îl învăţase ea. Foarte bine, îşi zise ea, cu privirile rămase tot asupra drumului Tokaido.

— Unde se termină şoseaua? întrebă ea.

Făcând o pauză stranie, Canterbury răspunse:

— Nu ştim. Toată ţara este învăluită în mister şi este limpede că japonezii intenţionează să păstreze acest mister. Nu ne iubesc deloc, pe nici unul dintre noi. Ne numesc *gai-jini,* adică străini. Mai au şi un alt cuvânt pentru noi – *I-jin* care înseamnă „persoană diferită”. Nu ştiu care e diferenţa între ele, atâta doar mi s-a spus că *gai-jin* nu este un cuvânt politicos – Canterbury râse. Oricum, nu ne iubesc. Şi noi suntem diferiţi, sau ei sunt – aprinse un trabuc. La urma urmelor, au ţinut Japonia închisă ermetic… aproape două sute de ani şi jumătate până când Perry Cotlet-de-Oaie-Bătrână a deschis-o acum nouă ani, spuse el cu admiraţie. Zvonurile susţin că Tokaido se termină într-un oraş mare, un fel de incintă sacră numită Keeotoh, unde trăieşte marele lor preot, numit Mikado. Este un loc atât de aparte, atât de sacru, încât este absolut interzis tuturor, cu excepţia câtorva japonezi.

— Diplomaţii au voie să călătorească în interiorul ţării, spuse sever Tyrer. Tratatul nostru stipulează acest lucru, domnule Canterbury.

Negustorul îşi aranjă mai bine jobenul cu blană de biber de care era deosebit de mândru şi se decise să nu se lase scos din răbdări de tânărul acela. Ticălos amărât, cu vocea ta de îngâmfat, îşi zise el. Aş putea să te frâng în două fără

să trag nici măcar o băşină.

— Depinde de felul în care interpretaţi tratatul şi dacă doriţi să vă păstraţi capul pe umeri, nu v-aş sfătui să ieşiţi în afara limitelor teritoriului stabilit, adică a celor vreo câteva mile la nord şi la sud, spre interiorul ţării, indiferent ce spune tratatul – cel puţin nu acum, înainte de a avea aici un regiment sau două.

Cu toată stăpânirea lui de sine, pieptul plin al fetei care se desena perfect sub sacoul verde, ajustat, îl tulbura.

— Suntem deocamdată ţintuiţi aici, continuă el, dar nu e rău. La fel este şi în colonia noastră de la Nagasaki, la două sute de leghe spre vest.

— Leghe? Nu înţeleg, spuse fata, ascunzându-şi bucuria şi satisfacţia pe care i-o dădea atmosfera uşor lascivă din jurul ei. Ce înseamnă asta?

Tyrer răspunse plin de importanţă.

— O leghe este aproximativ egală cu trei mile, mademoiselle.

Tyrer era înalt şi suplu, terminase nu de mult timp universitatea şi era vrăjit de ochii ei albaştri şi de eleganţa ei pariziană.

— Deci, ce spuneaţi, domnule Canterbury? reluă el discuţia.

Negustorul îşi desprinse privirile de pe pieptul fetei.

— Spuneam că nu va fi mult mai bine nici când se vor deschide celelalte porturi. Va trebui foarte curând să ne facem drum dincolo de ele, dacă vrem să facem comerţ cu adevărat.

Tyrer îi aruncă o privire severă:

— Vă gândiţi la un război?

— De ce nu? La ce altceva servesc flotele? Armatele? Treburile merg foarte bine în India, în China, peste tot. Suntem Imperiul Britanic, cel mai mare şi cel mai puternic care a existat vreodată pe faţa pământului. Am venit aici să facem comerţ şi, în acelaşi timp, putem să le dăm legi, să instituim o altă ordine şi să introducem adevărata civilizaţie.

Canterbury privi din nou spre drum, iritat de

animozitatea celor de acolo.

— Sunt tare urâţi, nu-i aşa, domnişoară?

— *Mon Dieu,* tare aş vrea să nu se mai uite aşa la noi.

— Mi-e teamă că n-aveţi încotro şi va trebui să vă obişnuiţi cu treaba asta. Aşa este peste tot. Şi după cum spune domnul Struan, la Hong Kong e cel mai rău. Şi pentru că veni vorba, domnule Struan – spuse el pe un ton devenit brusc plin de stimă – nu pot să nu vă spun că lucrul de care avem noi nevoie aici este tocmai o insulă a noastră, o colonie a noastră, nu o amărâtă de fâşie de pământ împuţită de-a lungul coastei, pe care n-o putem apăra, care ar putea fi supusă în orice moment oricăror atacuri şi şantaje, dacă n-ar fi flota noastră! Ar trebui să luăm şi noi o insulă, aşa cum a făcut străbunicul dumneavoastră, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

— Poate că vom avea, spuse Malcolm Struan pe un ton confidenţial, emoţionat la amintirea vestitului său strămoş, tai-panul Dirk Struan, întemeietorul companiei lor şi al coloniei, cu vreo douăzeci şi ceva de ani în urmă, în ‘41.

Fără să-şi dea seama ce face, Canterbury scoase încet plosca din buzunar şi trase un gât din ea, se şterse la gură cu dosul palmei şi o puse la loc.

— Haideţi mai departe, spuse el. Am să merg eu înainte, ca să vă arăt drumul. Daţi-i încolo pe japonezi! Dac-o să fie nevoie, o să mergem în şir unul câte unul. Domnule Struan, poate ar fi bine să călăriţi alături de domnişoara, iar dumneavoastră, domnule Tyrer, să încheiaţi şirul.

Foarte încântat de sine însuşi, Canterbury îşi îndemnă calul să pornească la pas întins. Când Angélique ajunse în dreptul lui, ochii lui Struan se luminară ca de un zâmbet. Se îndrăgostise făţiş de ea din primul moment când o văzuse, cu patru luni în urmă, la Hong Kong, din prima zi când sosise acolo, ca să ia insula cu asalt. Păr blond, un ten perfect, ochi adânci, albaştri, un năsuc în vânt, răsărind din ovalul unei feţe care nu era câtuşi de puţin frumoasă, însă exercita o atracţie bizară, care-ţi tăia respiraţia, ceva foarte parizian, inocenţa şi tinereţea sa peste care se suprapunea o senzualitate perceptibilă, constantă, deşi involuntară şi

care parcă implora să fie domolită. Şi aceasta într-o lume de bărbaţi fără femei necăsătorite, fără prea multe speranţe de a-şi găsi vreo soţie în Asia şi, în orice caz, nu o soţie ca ea. Mulţi dintre bărbaţi erau bogaţi, unii dintre ei adevăraţi prinţi ai comerţului.

— Nu-i băga în seamă pe localnici, Angélique, îi şopti el. Sunt pur şi simplu copleşiţi de tine.

Fata zâmbi şi făcu o plecăciune cu capul ca o împărătească.

— *Merçi, monsieur, vous êtes très aimable.*[4]

Struan era foarte mulţumit şi acum era şi foarte sigur pe el. Destinul, *joss,* Dumnezeu ne-a adus pe unul în calea celuilalt, se gândi el înflăcărat, întrebându-se oare când să-i ceară tatălui său permisiunea să se însoare. De ce nu la Crăciun? La Crăciun ar fi fost perfect. O să ne căsătorim la primăvară şi o să locuim în Casa Mare de pe Pisc în Hong Kong. Ştiu că mama şi tata o adoră, o, Dumnezeule, sper ca tata să se facă bine. O să dăm o petrecere de Crăciun, uriaşă… Intrând pe şosea, începură să înainteze mai repede, străduindu-se totuşi să nu stânjenească circulaţia. Dar, vrând-nevrând, prezenţa lor neaşteptată şi mai ales a fetei, pentru marea majoritate a japonezilor bănuitori, care nu văzuseră niciodată oameni în această ţinută, aceste dimensiuni şi culori – la care se adăugase impresia produsă de jobenele lor, de hainele de postav, pantalonii bufanţi şi ghetele de călărie, costumul de călărie al fetei, ghetele ei şi poziţia ei în şa, pălăria înaltă cu pană – toate acestea creau în mod inevitabil strangulări ale circulaţiei.

Atât Canterbury, cât şi Struan urmăreau cu atenţie oamenii de pe şosea, care se învârtejeau pe lângă ei şi în jurul lor, lăsându-le însă mereu loc să treacă. Nici unul dintre bărbaţi nu simţea şi nici nu presimţea nici un pericol. Angélique se ţinea aproape de ei, făcându-se că nu observă privirile curioase, hohotele de râs şi mâinile care se întindeau uneori să o pipăie, şocată de modul în care bărbaţii îşi ridicau kimonourile şi îşi arătau fără jenă brâul de pânză şi goliciunea… „Draga mea Colette, n-o să-ţi vină

[4] Mulţumesc, domnule, sunteţi foarte amabil (în franceză în orig.)

să crezi”, continua ea în gând scrisoarea pe care intenţiona s-o termine în seara aceea şi s-o trimită celei mai bune prietene din Paris, „dar cei mai mulţi dintre nenumăraţii hamali care circulă pe drumurile publice nu poartă decât acest şorţuleţ micuţ care, în faţă, nu acoperă mai nimic, iar în spate se transformă într-o frânghiuţă subţire între cele două fese! Jur că este adevărat şi mai pot să afirm că mulţi dintre localnici sunt foarte păroşi, deşi sunt mici în alcătuirea lor. Mă întreb dacă Malcolm…”

Angélique simţi că roşeşte.

— Şi oare accesul în capitală ne este chiar interzis, Phillip? zise ea vrând să facă conversaţie.

— Nu, dacă ne luăm după tratat – Tyrer era foarte încântat, trecuseră doar câteva minute şi fata nu i se mai adresa cu „domnule”. Conform tratatului s-a stabilit ca toate legaţiile străine să fie la Yedo, în capitală. Mi s-a spus că legaţiile au fost evacuate din Yedo anul trecut când a fost atacată Legaţia noastră. E mai bine să fii la Yokohama, sub protecţia tunurilor de pe navele din port.

— Atac? Ce atac?

— O, au fost nişte descreieraţi, li se spune *ronini* – sunt un fel de proscrişi, asasini – vreo duzină de ticăloşi din ăştia au atacat Legaţia noastră la miezul nopţii. Legaţia Britanică! îţi dai seama ce nenorocire! Ticăloşii au omorât un sergent şi o santinelă…

Tyrer se opri, căci Canterbury se răsuci în loc, trase de frâul calului şi arătă ceva cu cravaşa.

— Uitaţi-vă acolo!

Toţi se opriră lângă el. Vedeau foarte bine acum steagurile înalte, subţiri, ţinute sus de grupul de samurai, care se îndrepta în direcţia lor, ca la o sută de iarzi mai încolo. Toţi călătorii se împrăştiară în mare viteză care încotro, boccelele şi lecticile erau aruncate la pământ, călăreţii se grăbeau să descalece, apoi îngenuncheau rapid pe marginea drumului, cu capul lăsat în jos, bărbaţi, femei şi copii, şi rămâneau nemişcaţi. Numai cei câţiva samurai aflaţi pe drum rămaseră în picioare. Când cortegiul trecu prin dreptul lor, făcură o plecăciune politicoasă.

— Cine este, Phillip? întrebă Angélique emoţionată. Poţi să distingi semnele?

— Nu, îmi pare rău, mademoiselle, încă nu. Se spune că e nevoie de ani de zile ca să le înveţi semnele scrierii şi toată fericirea lui Tyrer se evaporă la gândul muncii anevoioase care îl aştepta.

— Poate că e shogunul?

Canterbury râse.

— Nici o şansă. Dacă ar fi fost el, ar fi înconjurat toată regiunea cu un cordon de luptători. Se spune că are o sută de mii de samurai gata să sară la cel mai mic semn al său. Dar este oricum o persoană importantă, un rege.

— Şi ce trebuie să facem când va trece pe lângă noi? întrebă fata.

— Le dăm salutul regal, spuse Struan. Ne luăm pălăriile din cap şi strigăm de trei ori ura. Dar ce vei face tu?

— Eu, *chéri?* Angélique zâmbi, căci tânărul îi plăcea foarte mult şi îşi aminti ce îi spusese tatăl ei, înainte de a pleca din Hong Kong spre Yokohama: „Încurajează-l pe acest Malcolm Struan, dar fii cu băgare de seamă, fetiţa tatii. L-am încurajat şi eu, discret, în sensul acesta. Este o partidă minunată pentru tine, tocmai de aceea am insistat să mergi în excursie să vizitezi Yokohama, fără însoţitoare, cu condiţia să te escorteze el pe una din navele lui. Peste trei zile împlineşti optsprezece ani şi este timpul să te măriţi. Ştiu că nu are decât douăzeci de ani şi este cam prea tânăr pentru tine, dar este inteligent, este fiul cel mai mare, o să moştenească Nobila Casă peste un an sau doi – circulă zvonul că tatăl lui, tai-panul, este mult mai bolnav decât pare dispusă Compania să recunoască în public.

— Dar este englez, spusese ea gânditoare, papá, dumneata îi urăşti pe englezi, aşa ai spus. Aşa este, nu?

— Da, fetiţa tatii, dar nu în public. Anglia este cea mai bogată ţară din lume, cea mai puternică, iar în Asia englezii domnesc peste tot. Struan înseamnă Nobila Casă şi firma Fraţii Richaud este mică. Am avea nişte avantaje dacă am putea pune mâna pe afacerea lor cu francezii. Sugerează-i treaba asta.

— O, nu pot, papá, asta ar fi… Nu pot, papá.

— Acum eşti femeie, nu mai eşti copil, iepuraşul tatii, Ispiteşte-l, sedu-l şi va ajunge el singur la ideea aceasta. Tot viitorul nostru depinde de tine. În curând Malcolm Struan o să fie tai-pan. Iar tu, tu ai putea împărţi cu el toate acestea…

Bineînţeles că l-aş putea adora dacă ar fi soţul meu, îşi zise ea. Cât de înţelept este papá! Ce minunat e să fii francez, adică o fiinţă superioară. Nu mi-e greu să-mi placă, ba chiar să-l şi iubesc pe acest Malcolm cu ochii lui stranii şi cu înfăţişarea lui tânără şi bătrână în acelaşi timp. O, sper din toată inima că mă va cere în căsătorie. Angélique oftă şi se întoarse la prezent.

— O să-mi înclin capul, aşa cum facem în Bois, atunci când trece Majestatea Sa, împăratul Louis Napoleon. Ce facem acum, Phillip?

— Poate n-ar fi rău să ne întoarcem, spuse Tyrer neliniştit. Toată lumea spune că sunt foarte suspicioşi când ne văd în preajma prinţilor lor.

— Aiurea, spuse Canterbury. Nu este nici un pericol, mulţimea nu atacă niciodată, aici nu e ca în India, în Africa sau în China. După cum spuneam, japonezii sunt extrem de obedienţi faţă de lege. Suntem în interiorul limitelor stabilite prin tratat şi vom face ceea ce facem întotdeauna, adică îi vom lăsa să treacă, ne vom ridica pălăriile politicos ca în faţa oricărui potentat al zilei şi apoi ne vom vedea de drum. Sunteţi înarmat, domnule Struan?

— Bineînţeles.

— Eu nu sunt, spuse Angélique cu o uşoară ezitare în glas şi cu ochii la steagurile care erau acum la mai puţin de o sută de metri. Cred că şi femeile ar trebui să aibă pistoale dacă bărbaţii sunt înarmaţi.

Toţi fură şocaţi.

— Uită gândul acesta. Tyrer?

Simţindu-se destul de stânjenit, Tyrer îi arătă lui Canterbury pistolul lui mic, marca Derringer.

— Este un cadou de la tata, dar n-am tras niciodată cu el.

— Nici n-o să ai nevoie, trebuie să fii atent numai la samuraii fanatici, unul sau doi care sunt înverşunaţi fanatici împotriva străinilor. Sau la *ronini.* N-ai de ce să-ţi faci griji, n-am mai avut necazuri de mai bine de un an şi ceva.

— Necazuri? Ce necazuri? întrebă fata.

— Nimic, spuse el, nevrând s-o neliniştească şi încercând să repare gafa. Câteva atacuri din partea câtorva fanatici, unul sau doi, nimic important.

Fata ridică din sprâncene.

— Dar domnul Tyrer a spus că a fost un atac în masă împotriva Legaţiei Britanice şi câţiva soldaţi au fost omorâţi. Asta nu este grav?

— Ba da, atunci a fost foarte grav.

Canterbury îi zâmbi subţire lui Tyrer care descifra exact mesajul: „Eşti un mare nătărău dacă ai fost în stare să-i povesteşti unei doamne aşa ceva."

— Dar erau numai nişte asasini izolaţi. Reprezentanţii shogunatului ne-au jurat că-i vor prinde şi îi vor pedepsi.

Vocea lui suna destul de convingător, însă se întreba cât de mult ştiau Struan şi Tyrer: cinci oameni ucişi pe străzile Yokohamei în primul an. Anul următor, doi ruşi, un ofiţer şi un marinar de pe o navă de război rusească, măcelăriţi în bucăţele, tot la Yokohama. Două luni mai târziu, doi negustori olandezi. Apoi tânărul interpret de la Legaţia Britanică, înjunghiat pe la spate şi lăsat să sângereze până a murit. Heusken, secretarul Misiunii Americane, hăcuit în bucăţi în timp ce se întorcea călare acasă de la o petrecere la Legaţia Prusacă. Şi anul trecut, un soldat britanic şi un sergent ucişi lângă dormitorul consulului general! Fiecare asasinat fusese premeditat şi neprovocat, se gândi el mânios, comis de un *două-săbii.* Niciodată nu fusese nimeni jignit, nu li se aruncase nici o provocare şi, ceea ce era şi mai rău, nici unul din aceşti ticăloşi nu fusese niciodată prins şi pedepsit de atotputernicii Bakufu ai shogunului, oricât de mult au ţipat şi au protestat şefii legaţiilor noastre şi indiferent ce promisiuni au făcut japonezii. Şefii noştri sunt nişte nătărăi idioţi! Ar fi trebuit să ordone imediat flotei să bombardeze Yedo fără milă şi atunci ar fi încetat şi

teroarea, am fi putut dormi liniştiţi în paturile noastre, fără nici un fel de gărzi care să ne păzească şi am fi putut să ne plimbăm nestingheriţi pe străzi, pe orice străzi, fără să tremurăm de frică la apropierea samurailor. Diplomaţii nu sunt decât nişte căcăcioşi, iar filfizonul ăsta este un specimen pe cinste al tagmei lor.

Privea îngrijorat steagurile, încercând să descifreze caracterele. În spatele cortegiului, după ce acesta trecea şi se depărta suficient, oamenii se adunau de pe jos şi îşi continuau drumul. Cei care mergeau în aceeaşi direcţie cu procesiunea, se ridicaseră şi ei şi porniseră la drum, la o distanţă respectuoasă.

Se simţeau oarecum ciudat, stând călare, atât de sus deasupra rândurilor nesfârşite de oameni în zdrenţe, îngenuncheaţi pe ambele laturi ale drumului, cu capetele în ţărână şi cu fundurile în sus. Cei trei bărbaţi încercau să ignore goliciunea oamenilor, stânjeniţi de prezenţa fetei, care era şi ea stânjenită la rândul ei.

Rândurile de samurai se apropiau tot mai mult. Erau două coloane, fiecare formată din aproximativ o sută de oameni, apoi veneau alte steaguri şi câteva rânduri strânse în jurul unei lectici negre lăcuite, purtată de opt hamali asudaţi, în urma lor veneau alţi samurai, apoi cai încărcaţi cu baloturi şi la urmă de tot o amestecătură pestriţă de hamali încărcaţi de bagaje. Toţi samuraii purtau kimonouri gri cu aceleaşi însemne, trei bujori împletiţi, care erau şi pe steaguri, şi pălării de paie legate sub bărbie. La cingătoare purtau cele două săbii, una lungă şi una scurtă. Unii dintre ei aveau arcuri şi săgeţi, câţiva purtau muschete. Printre ei erau câţiva îmbrăcaţi în veşminte mai elegante decât ale celorlalţi. Coloana înainta. Cu o spaimă crescândă, Struan şi ceilalţi vedeau tot mai clar ce se citea pe chipurile tuturor, în ochii aţintiţi asupra lor: furie. Struan fu primul care rupse tăcerea:

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem…

Dar înainte ca el sau vreunul din tovarăşii lui să fi putut face vreo mişcare, un samurai tânăr, lat în umeri, ieşi din rând şi se repezi spre ei, urmat de încă un bărbat şi se

înfipseră în faţa lor, între ei şi lectica care tocmai se apropia. Fierbând de furie, primul bărbat aruncă la pământ steagul şi ţipă, înjurându-i ca să-i facă să se îndepărteze, dar violenţa furiei lui îi paralizase pe europeni. Coloanele ezitară o clipă, apoi îşi reluară ritmul şi porniră mai departe. Populaţia îngenuncheată nu se clintise. Se lăsase o tăcere profundă, grea, bolnavă, în care nu se auzea decât zgomotul paşilor. Samuraiul se răsti din nou la ei. Canterbury era cel mai aproape de el. Cutremurat de spaimă, supus, îşi îndemnă calul s-o pornească din loc. Dar acesta se întoarse spre lectică, nu în direcţia opusă. Fulgerător, samuraiul îşi scoase sabia ucigaşă, strigă *sonno-joi* şi lovi cu toată puterea. În aceeaşi clipă celălalt bărbat se repezi la Struan. Lovitura îi reteză lui Canterbury braţul deasupra bicepsului şi îi tăie o felie din şold. Negustorul privea fără să creadă la ciotul braţului, din care ţâşnea sângele, împroşcând-o pe fată. Sabia vâjâi, descriind încă un arc brutal. Struan băgă mâna în buzunar după revolver, în timp ce celălalt samurai se repezea spre el cu sabia în aer. Mai mult din instinct decât din calcul, se răsuci din calea sabiei care îl nimeri uşor în piciorul stâng şi se înfipse în umărul calului. Calul necheză de durere, se dădu înapoi cuprins de panică, lovindu-l pe samurai. Struan ochi şi trase din Coltul cel mic, dar calul se dădu iarăşi înapoi şi glonţul zbură în aer, fără să facă nimănui nici un rău. Încercă să stăpânească animalul şi trase din nou, fără să observe că primul bărbat se apropia de el pe la spate.

— Atenţie! urlă Tyrer, revenindu-şi în fire.

Totul se petrecu atât de repede, încât avea impresia că ororile pe care le vedea erau rodul imaginaţiei lui – Canterbury pe jos în agonie, calul lui fugind înspăimântat, fata înlemnită în şa, Struan cu arma ridicată pentru a doua oară şi sabia ucigaşă în spatele lui. Văzu că Struan reacţionează la ţipătul lui, calul înspăimântat zvâcni sub el, iar lovitura care l-ar fi omorât fu deviată de hăţuri sau de oblâncul şeii şi îl răni la şold. Struan se clătină în şa şi scoase un urlet de durere.

Acesta îl electriză pe Tyrer. Înfipse pintenii în burta

calului şi se repezi împotriva atacatorului lui Struan. Bărbatul sări într-o parte neatins, observă fata şi se repezi asupra ei cu sabia ridicată. Tyrer îşi răsuci calul înspăimântat, o văzu pe Angélique care privea împietrită de groază la samurai.

— Fugi! Du-te după ajutoare! strigă el şi se repezi asupra bărbatului care reuşise din nou să scape şi stătea cu sabia ridicată, în poziţie de atac.

Timpul se opri în loc. Phillip Tyrer ştia că este un om mort. Dar asta nu părea să mai aibă vreo importanţă, acum, când văzuse că Angélique îşi întorsese calul în loc şi o luase la sănătoasa. Tyrer uitase de Derringerul din buzunar. Pentru el nu mai era timp, nici loc de scăpare. O fracţiune de secundă, tânărul samurai ezită, delectându-se cu plăcerea de a ucide, apoi se aruncă la el. Neajutorat, Tyrer încercă să se dea înapoi. Atunci se auzi o bubuitură şi gloanţele îl lovi din plin pe samurai, aruncându-l cu braţele desfăcute, sabia îi căzu din mână rănindu-l pe Tyrer uşor la braţ. O clipă, lui Tyrer nu-i veni să creadă că mai era încă în viaţă, apoi îl văzu pe Struan ce se clătina în şa, cu sângele şiroind din rana de la şold, cu arma aţintită asupra celuilalt samurai, în timp ce calul lui înnebunit se poticnea şi se cabra.

Struan apăsă din nou pe trăgaci. Arma era chiar lângă urechea calului. Explozia îl făcu să-şi piardă controlul, muşcă din zăbală şi porni în galop, în timp ce Struan făcea eforturi disperate să-l stăpânească. Samuraiul se întoarse imediat spre el şi clipa aceasta îi oferi lui Tyrer şansa de a-şi înfige pintenii în burta calului, a se răsuci rapid şi a porni în goană după Struan, spre nord.

— *Sonno-joiiii!* răcni în urma lor samuraiul, turbat de furie că-i scăpaseră.

John Canterbury gemea şi se zvârcolea în ţărână în apropierea călătorilor împietriţi de groază care şedeau cu toţii îngenuncheaţi şi cu frunţile în pământ. Furios, samuraiul cel tânăr îi dădu lui Canterbury pălăria jos din cap cu o lovitură de picior şi îl decapită dintr-o singură mişcare. După aceea îşi şterse cu mare grijă sabia de haina

acestuia şi o puse la loc în teacă. În tot acest timp, cortegiul continuă să treacă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu ochi care vedeau totul, dar nu lăsau să se vadă nimic. Nici unul dintre drumeţii sărmani nu-şi clintise fruntea din ţărână. Celălalt samurai şedea cu picioarele încrucişate sub el, pe pământ şi îşi îngrijea rana de la umăr, folosindu-şi kimonoul ca tampon, ca să oprească scurgerea sângelui. Sabia plină de sânge îi zăcea încă în poală. Celălalt se aplecă deasupra lui şi îl ajută să se ridice în picioare, îşi şterse sabia pe kimonoul celui mai apropiat trecător, o femeie în vârstă, care tremura de spaimă, dar continuă să rămână cu capul în ţărână. Amândoi bărbaţii erau tineri şi bine făcuţi. Îşi zâmbiră, apoi examinară rana. Glonţul trecuse exact prin muşchiul braţului. Nici un os nu fusese atins. Shorin, cel mai în vârstă, spuse:

— Rana e curată, Ori.

— Ar fi trebuit să-i omorâm pe toţi.

— Karma.

În acel moment, grupul masiv de samurai şi cei opt purtători de lectică înspăimântaţi trecură prin dreptul lor, prefăcându-se cu toţii că nu-i văd pe cei doi bărbaţi şi cadavrul de lângă ei. Cei doi tineri făcură o plecăciune. Ferestruica îngustă a lecticii se deschise pentru o clipă, apoi se închise din nou.

2

— Uitaţi, domnule Struan, beţi asta, spuse doctorul blând, aplecându-se deasupra patului de campanie.

Se aflau la infirmeria Legaţiei Britanice din Kanagawa şi doctorul reuşise să oprească în cea mai mare parte hemoragia. Tyrer se aşezase pe un scaun lângă fereastră. Cei doi bărbaţi sosiseră cu o jumătate de oră mai înainte.

— O să vă simţiţi mai bine.

— Ce este aceasta?

— O licoare magică – în cea mai mare parte laudanum, o tinctură de opiu şi morfină după reţeta mea proprie. O să vă curme durerile. Trebuie să vă peticesc puţin, dar nu trebuie să vă faceţi griji, am să recurg la eter ca să vă adorm cât mai bine.

Struan se simţi străbătut de un fior de teamă. Eterul în chirurgie era o inovaţie recentă, foarte lăudată, totuşi numai un experiment.

— Eu, eu n-am mai făcut aşa ceva… n-am mai avut nici o operaţie şi nu… nu cred…

— Nu vă faceţi griji… Anestezicele sunt ceva sigur, atunci când sunt folosite cum trebuie şi de cine trebuie – doctorul George Babcott avea douăzeci şi opt de ani, mult peste un metru nouăzeci şi era bine proporţionat. Am folosit eterul şi cloroformul de mai multe ori în ultimii cinci sau şase ani, cu rezultate excelente. Vă rog să mă credeţi, nu veţi simţi nimic, este o adevărată binecuvântare pentru pacient.

— Aşa este, domnule Struan, spuse Tyrer, încercând să dea şi el o mână de ajutor şi ştiind că nu are cum – braţul lui fusese deja tamponat cu iod, cusut, bandajat şi fixat într-o eşarfă şi mulţumea norocului că rana fusese relativ superficială. Am cunoscut la Universitate un tip care mi-a povestit că i-au scos apendicele cu cloroform şi că nu l-a durut deloc – ar fi dorit să fie încurajator, dar ideea oricărei operaţii şi a cangrenei care urma de cele mai multe ori îl înspăimânta şi pe el.

— Nu uitaţi, domnule Struan, spunea Babcott, încercând să-şi ascundă îngrijorarea, au trecut aproape cincisprezece ani de când doctorul Simpson a utilizat pentru prima oară cloroformul în chirurgie şi de atunci am mai învăţat o mulţime de lucruri. Am lucrat cu el la Infirmeria Regală un an întreg înainte de a pleca în Crimeea – chipul lui se întristă brusc. Am învăţat şi acolo o mulţime de lucruri: ei bine, acum războiul acela s-a terminat, nu mai avem de ce să ne facem griji, drăgălaşul de laudanum o să vă dea şi nişte vise erotice dacă aveţi noroc.

— Şi dacă nu am?

— Aveţi. Amândoi sunteţi nişte norocoşi.

Struan se sili să zâmbească în pofida durerilor cumplite pe care le simţea.

— Am avut noroc să vă găsim aici şi încă atât de repede, asta e sigur.

Simţind o încredere instinctivă în Babcott, Struan dădu pe gât băutura incoloră şi se lăsă din nou pe spate, aproape leşinat de durere.

— Acum îl vom lăsa pe domnul Struan să se odihnească puţin, spuse Babcott. Dumneavoastră aţi face mai bine să veniţi cu mine, domnule Tyrer, căci mai avem unele treburi de făcut.

— Desigur, domnule doctor. Struan, pot să fac ceva pentru dumneata, să-ţi aduc ceva?

— Nu, nu, mulţumesc… nu trebuie să mă aştepţi.

— Ei, nu vorbi prostii, sigur că am să te aştept – Tyrer îl urmă nervos pe doctor şi închise uşa în urma lui. O să se facă bine? întrebă el.

— Nu ştiu. Din fericire, săbiile samurailor sunt întotdeauna foarte îngrijite şi tăieturile făcute de ele sunt la fel de curate şi frumoase ca cele de scalpel. Te rog să mă scuzi o clipă, în după-amiaza aceasta eu sunt aici singura persoană oficială şi acum, după ce am făcut tot ce era posibil din punct de vedere medical, se cuvine să acţionez în calitate de reprezentant al Maiestăţii Sale.

Babcott era adjunctul lui Sir William. Ordonă cuterului Legaţiei care se afla în golful Yokohama să sune alarma,

trimise un servitor chinez să ia legătura cu guvernatorul local, apoi un altul ca să afle ce *daimyo* sau prinţ trecuse prin Kanagawa cu câteva ore în urmă, alertă detaşamentul de şase soldaţi pe care îl avea în subordine şi îi turnă lui Tyrer o porţie mare de whisky.

— Bea-l, e medicament. Ziceai că asasinii strigau ceva la voi?

— Da, era ceva cam aşa „sonooo… sono-iii…”

— Nu înţeleg ce ar putea fi. Simte-te ca acasă, mă întorc imediat. Trebuie să mă pregătesc.

Doctorul ieşi. Pe Tyrer îl durea cumplit braţul, căci avea şapte copci în el. Deşi Babcott era foarte priceput, Tyrer avusese nevoie de toată voinţa lui ca să nu urle de durere. Dar nu urlase şi lucrul acesta îi făcuse plăcere. Ceea ce îl dobora erau însă valurile de groază care încă mai continuau să-l zguduie şi care îl făceau să simtă nevoia s-o ia la fugă şi să alerge încotro vedea cu ochii. „Eşti un laş”, murmura el, îngrozit de această descoperire.

Ca şi infirmeria, anticamera mirosea a chimicale care îi întorceau stomacul pe dos. Se duse spre fereastră şi trase adânc aer în piept, încercând, fără succes, să-şi limpezească gândurile, apoi sorbi puţin whisky. Ca de obicei, gustul era aspru şi neplăcut. Privi în pahar. Nu vedea decât imagini urâte, foarte urâte. Fu scuturat de un fior. Se sili să privească direct în lichidul din pahar. Era brun-auriu şi mirosul lui îi amintea de casa părintească din Londra, de tatăl său care şedea în faţa căminului cu paharul în mână, în timp ce mama lui tricota liniştitor. Cele două servitoare strângeau masa, totul era atât de calm, paşnic şi răspândea o atmosferă de siguranţă şi căldură. Totul îi amintea de Garroway, cafeneaua lui favorită de pe Cornhill, unde totul respira căldură şi siguranţă şi de universitate, unde se simţea emoţionat şi sigur printre prieteni. În siguranţă. Toată viaţa se simţise în siguranţă, dar acum? Panica începu să-l cuprindă din nou. Isuse Cristoase, ce fac eu aici?

După ce scăpaseră de samurai, fără a se fi depărtat însă destul de drumul Tokaido, calul lui Struan începu să

şchioapete din ce în ce mai tare din cauza greabănului pe jumătate retezat şi la un moment dat se prăbuşi, trântindu-l pe Struan la pământ. Căderea îi produse dureri cumplite. Cu mare greutate, tremurând încă de frică, Tyrer îl ajută pe Struan să se ridice şi să se urce apoi pe propriul lui cal, dar abia putea să-l ţină pe bărbatul mult mai înalt şi mai greu în şa. Tot timpul privea cu teamă spre cortegiul care se pierdea în depărtare, aşteptând în orice clipă să apară de undeva un samurai călare.

— Crezi că o să rezişti?

— Sper că da, spuse Struan cu voce stinsă: avea dureri cumplite. Ce s-a întâmplat cu Angélique, a scăpat?

— Da, a scăpat. Diavolii ăia l-au ucis pe Canterbury.

— Da, am văzut. Eşti… eşti rănit?

— Nu, nu chiar. Numai o zgârietură la braţ.

Tyrer îşi sfâşie haina, înjură de durere şi îşi examină rana care era o tăietură subţire în partea cărnoasă a antebraţului. Curăţă sângele cu o batistă, apoi o folosi ca bandaj.

— Nu sunt tăiate nici un fel de artere sau vene. Dar de ce ne-au atacat? De ce? Nu le-am făcut nici un rău.

— Nu pot… nu pot să mă întorc. Ticălosul m-a lovit în şold. Cum… cum… cum adică?

Cu mare grijă, Tyrer trase la o parte marginile spintecate ale hainei. Lungimea şi profunzimea rănii, agravate prin căzătură, îi produseră un şoc. Sângele ieşea pulsând din rană, înspăimântându-l şi mai tare.

— Nu e bine. Trebuie să găsim un doctor. Şi asta cât mai repede.

— Da, ar trebui… ar trebui să ocolim spre Kanagawa.

— Da, cred că aşa ar trebui să facem.

Tânărul îl sprijinea pe Struan şi încerca să gândească cât mai clar. Oamenii de pe drumul Tokaido continuau să arate cu mâna spre ei. Neliniştea lui creştea. Kanagawa era mai aproape şi vedea chiar câteva turle.

— Una dintre ele trebuie să fie a noastră, murmură el, simţind un gust greu în gură.

Observă atunci că mâinile îi erau pline de sânge şi inima

i se strânse de spaimă, apoi tresări uşurat descoperind că acela nu era sângele lui, ci, în cea mai mare parte, al lui Struan.

— Să mergem.

— Ce... ce ai spus?

— O să mergem la Kanagawa – este mai aproape şi drumul este liber. Văd deja câteva temple, unul din ele trebuie să fie al nostru. Trebuie să fie pe undeva şi un steag fluturând.

În conformitate cu obiceiul japonez, legaţiile erau adăpostite în încăperile unor temple budiste. Numai templele şi mănăstirile aveau încăperi în plus sau clădiri anexe suficient de spaţioase şi de încăpătoare, astfel încât Bakufu rezervase câteva dintre ele pentru legaţiile străine, până când acestea îşi vor fi construit propriile sedii.

— Puteţi să vă ţineţi în şa, domnule Struan? Am să duc eu calul de dârlogi.

— Da.

Struan privi calul său care gemea de durere, încercă să se ridice şi să fugă, dar se prăbuşi din nou, fără vlagă, la pământ, căci picioarele nu-l mai ajutau. Sângele şiroia năvalnic din rana oribilă. Calul zăcea tremurând.

— Curmă-i suferinţa şi hai să mergem.

Tyrer nu mai împuşcase niciodată până atunci un cal. Îşi şterse sudoarea de pe mâini. Derringerul lui avea două ţevi şi era încărcat cu două cartuşe din acelea noi, de bronz, care aveau şi glonţ şi detonator. Calul tremura din tot trupul, dar nu putea merge mai departe. Tyrer îl mângâie pe cap o secundă, încercând să-l mai liniştească, apoi îşi apropie pistolul de urechea lui şi apăsă pe trăgaci. Îl uimi cât de subit muri calul. La fel şi zgomotul făcut de armă. Puse pistoletul la loc în buzunar. Se şterse din nou pe mâini, ca în transă.

— Este mai bine să ne ţinem departe de şosea, domnule Struan, este mai bine să rămânem aici, e mai sigur.

Le trebui mult mai mult timp decât îşi închipuiseră ca să ajungă la Kanagawa, căci fură nevoiţi să traverseze o sumedenie de pârâiaşe şi şanţuri cu apă. Struan îşi pierdu

cunoştinţa de două ori, şi Tyrer reuşi numai cu mare greutate să-l împiedice să cadă din nou. Ţăranii care lucrau în smârcurile cu orez se făceau că nu-i văd, sau îi priveau duşmănos, întorcându-se apoi la munca lor. Tyrer îi blestema în gând şi mergea mai departe. În primul templu nu era nimeni, cu excepţia câtorva budişti, raşi în cap, în haine portocalii, care dispărură imediat în încăperile interioare, de cum îl zăriră. În curtea din faţa templului era o mică fântână. Mulţumind lui Dumnezeu, Tyrer bău puţină apă rece, apoi umplu din nou cana şi îi dădu şi lui Struan. Acesta bău, dar nu mai ştia de el din cauza durerilor.

— Mulţumesc. Mai e… mai e mult?

— Nu, nu mai e mult, răspunse Tyrer, neştiind încotro s-o apuce şi încercând să-şi păstreze cumpătul. Ajungem imediat.

Aici poteca se bifurca – un drum mergea spre coastă şi spre un alt templu care se ridica deasupra caselor satului – Tyrer alese anume drumul spre coastă. Poteca făcea o mulţime de cotituri, şerpuia, apoi o lua din nou spre est. Nu se vedea nici ţipenie pe nicăieri, dar simţeai ochii oamenilor pretutindeni. Apoi zări poarta principală a templului, flamura britanică, soldatul în uniformă purpurie şi aproape că-i veni să plângă de bucurie şi de mândrie. Fură observaţi imediat de soldat, care se grăbi să le vină de ajutor. Alt soldat alergă după sergentul de gardă şi, cât ai clipi din ochi, doctorul Babcott se şi arătă în fugă, dominându-i cu statura lui.

— Dumnezeule atotputernic, dar ce s-a întâmplat?

Fu simplu de povestit – era atât de puţin de povestit!

— Aţi mai asistat vreodată la o operaţie?

— Nu, domnule doctor.

Babcott zâmbi: un chip blând şi purtări alese, mâinile i se mişcau cu uşurinţă şi dexteritate în timp ce îl dezbrăca cu grijă pe Malcolm Struan, căzut într-o stare de semileşin, purtându-se cu el de parcă ar fi fost un copil adormit.

— Ei bine, în curând veţi asista. Va fi o experienţă foarte bună pentru dumneavoastră. Am nevoie de un asistent şi

sunt singur aici astăzi. O să ajungeţi înapoi la Yokohama la vremea cinei.

— O să… o să încerc.

— Probabil că o să vă vină să vomitaţi – asta e de cele mai multe ori din cauza mirosului. Dacă simţiţi că vă vine să vomitaţi, mergeţi la lighean, nu vărsaţi peste pacient – Babcott îi aruncă o privire cercetătoare, cântărindu-l din ochi şi întrebându-se în ce măsură se putea baza pe acest tânăr căruia i se citea groaza în priviri, apoi se întoarse la pacientul său. O să-i dăm să miroasă eter, apoi ne apucăm de treabă. Spuneaţi că aţi fost la Pekin?

— Da, sir, patru luni. Am venit aici prin Shanghai şi am sosit acum câteva zile. Tyrer era încântat că i se oferea ocazia să vorbească, căci în felul acesta putea să nu se gândească la ororile prin care trecuse. Cei de la Foreign Office au considerat că o scurtă şedere în China, la Pekin, ca să învăţ caracterele chinezeşti, ar fi de folos în învăţarea japonezei.

— Pierdere de vreme. Dacă vrei să vorbeşti – a propos, noi îi spunem limba japoneză, ca şi limba chineză – dar dacă vrei să citeşti şi să scrii corect, atunci caracterele chinezeşti nu-ţi sunt de prea mare folos – îl întoarse pe cel inert într-o poziţie mai confortabilă. Cam câtă limbă japoneză ştiţi?

Tyrer se simţi şi mai nefericit.

— Practic, nu ştiu nimic. Numai câteva cuvinte. Ni s-a spus că vom găsi manuale şi gramatici japoneze la Pekin, dar n-am găsit nimic.

Cu toată îngrijorarea şi neliniştea pe care i le provocase incidentul, doctorul Babcott se opri pentru o clipă din lucru şi izbucni în râs.

— Gramaticile sunt o raritate şi nu am ştiinţă de nici un fel de dicţionar, cu excepţia celui al părintelui Alvito, din 1601, care este în portugheză – şi nici pe acesta nu l-am văzut niciodată, am auzit numai despre el. Mai este unul la care lucrează de mai mulţi ani reverendul Priny – doctorul îi scoase lui Struan cămaşa albă de mătase, îmbibată de sânge. Ştiţi olandeza?

— Tot aşa, numai câteva cuvinte. Toţi interpreţii care se pregătesc pentru Japonia ar trebui să facă un curs de olandeză de şase luni, dar Foreign Office ne-a trimis încoace cu primul vapor disponibil. Dar de ce este olandeza limba oficială folosită de administraţia japoneză?

— Nu este. Foreign Office-ul greşeşte, şi nu numai în privinţa aceasta. Dar este singura limbă europeană vorbită în prezent de câţiva Bakufu. Am să-l ridic acum uşor, dumneavoastră să-i scoateţi cizmele şi apoi să-i trageţi în jos pantalonii, dar foarte blând.

Tyrer făcu ce i se spusese, folosindu-se destul de neîndemânatic de braţul teafăr. Acum Struan zăcea complet dezbrăcat pe masa de operaţie. În partea cealaltă erau instrumentele chirurgicale, alifiile şi sticluţele cu fel de fel de medicamente. Babcott se întorsese cu spatele şi îşi puse un şorţ mare, impermeabil. Tyrer simţi că stomacul i se revoltă şi abia apucă să ajungă la lighean. Babcott oftă: de câte sute de ori nu mi-am vărsat şi sufletul în astfel de împrejurări? Dar am nevoie de ajutor aşa că băiatul ăsta trebuie totuşi să se comporte ca un bărbat în toată firea.

— Vino încoace, trebuie să lucrăm repede.

— Nu pot, nu pot şi gata…

Doctorul îşi înăspri brusc vocea.

— Ba o să poţi! Vii imediat aici şi mă ajuţi aşa cum trebuie că altfel Struan moare, şi eu cu mâna mea îţi rup oasele!

Tyrer veni clătinându-se spre el.

— Nu aici, pentru numele lui Dumnezeu, de partea cealaltă! Ţine-l de mâini!

Struan deschise ochii pentru o clipă când simţi atingerea lui Tyrer, apoi se cufundă din nou în coşmarul lui, murmurând cuvinte fără şir.

— Eu sunt, şopti Tyrer, neştiind ce altceva să spună.

De cealaltă parte a mesei, Babcott deşurubase căpăcelul unei sticluţe mici, fără etichetă şi turna acum puţin din lichidul acela gălbui pe o cârpă groasă de in.

— Ţine-l bine, spuse el în vreme ce îi apăsă tare cârpa lui Struan pe gură şi pe nas.

Imediat Struan simţi că se sufocă şi apucă tamponul cu o putere surprinzătoare.

— Pentru Dumnezeu, ţine-l zdravăn, ţipă Babcott.

Tyrer îl prinse pe Struan de încheieturile braţelor, uitând de propria lui durere, scoase un strigăt, dar reuşi totuşi să-l stăpânească deşi mirosul de eter îi întorcea maţele pe dos. Struan încă se mai lupta, răsucindu-şi capul în toate părţile ca să scape, căci simţea că este împins într-o prăpastie fără fund. Încet-încet, puterile îi slăbiră, apoi se stinseră cu totul.

— Excelent, spuse Babcott. Uimitor cât de puternici pot fi uneori pacienţii.

Îl întoarse pe Struan cu faţa în jos şi îi aşeză capul într-o poziţie confortabilă. Rana îşi arătă acum toată întinderea oribilă – începea din spate, mergea de-a lungul cutiei toracice şi se sfârşea în apropiere de ombilic.

— Stai cu ochii pe el şi spune-mi dacă începe să se agite – când îţi spun eu, îi administrezi din nou eter.

Dar Tyrer era din nou aplecat deasupra ligheanului.

— Mai repede!

Babcott nu-l aşteptă, ci îşi lăsă mâinile să zboare, căci era obişnuit să opereze în condiţii mult mai grele decât acum. Crimeea – zeci de mii de soldaţi care mureau – cei mai mulţi de holeră, dizenterie şi variolă – apoi toţi răniţii aceia, urletele lor sinistre în noapte, ca şi în timpul zilei. Apoi apăruse Sora Nightingale – Doamna cu Lumina, care reuşise să facă ordine în spitalele militare. Sora Nightingale poruncea, flata, cerea, ameninţa, implora, dar reuşea cumva să-şi impună ideile ei noi, curăţase toată murdăria, lipsa de igienă, alungase deznădejdea şi moartea fără rost, găsindu-şi timp să-i viziteze pe bolnavi la cele mai neaşteptate ore ale nopţii, cu lampa cu ulei sau candela ţinută sus, deasupra capului, luminându-şi drumul printre paturi.

— Nu ştiu cum de izbutea, mormăi el.

— Poftim?

Babcott ridică privirile şi îl văzu pe Tyrer, alb la faţă, cu ochii aţintiţi la el. Uitase complet de existenţa lui.

— Mă gândeam la Doamna cu Lumina, spuse el,

îngăduindu-şi să vorbească pentru a se calma, fără a-şi abate atenţia de la muşchii sfârtecaţi şi venele retezate.

— Florence Nightingale. A venit în Crimeea cu treizeci şi opt de surori şi în patru luni a redus rata mortalităţii de la patruzeci la sută la aproximativ doi la sută.

Tyrer cunoştea aceste cifre statistice ca oricare englez şi era foarte mândru de faptul că ea fusese aceea care pusese de fapt bazele profesiunii de infirmieră.

— Cum arăta, aşa, ca persoană?

— Cumplită, dacă nu păstrai curăţenia peste tot aşa cum cerea ea. Altfel – era pâinea lui Dumnezeu – în sensul cel mai creştinesc al cuvântului. Se născuse în Italia, la Florenţa – de aici şi numele ei – deşi era englezoaică pur sânge.

— Da! Tyrer simţi căldura din vocea doctorului. Minunată. Minunată femeie. Aţi cunoscut-o personal?

Ochii lui Babcott nu se dezlipiră de rană, nici de degetele lui dibace care pipăiau peste tot şi dăduseră peste lucrul de care se temea – intestinul retezat. Înjură fără să-şi dea seama. Începu să caute cu delicateţe celălalt capăt. Duhoarea era tot mai puternică.

— Vorbeai de olandeză. Ştii de ce unii japonezi vorbesc olandeza?

Cu un efort uriaş, Tyrer îşi dezlipi privirea de la mâinile doctorului şi încercă să-şi astupe nările. Simţea că stomacul începe să-i clocotească.

— Nu, sir.

Struan începu să se mişte. Babcott spuse imediat:

— Mai dă-i puţin eter…, aşa, e bine…, nu apăsa prea tare. Bine. Bravo. Cum te simţi?

— Groaznic.

— Nu contează – degetele începură să caute din nou, aproape fără voia doctorului, scoaseră cu delicateţe afară celălalt capăt al intestinului retezat. Spală-te pe mâini şi dă-mi acul ăla care are aţă în el, colo, pe masă – Tyrer se execută. Bine. Mulţumesc – Babcott începu să-şi cârpească pacientul, cosea cu multă siguranţă. Ficatul nu este lovit, atins puţin, dar nu tăiat. Rinichii în ordine. *Ichiban* – asta

înseamnă în japoneză foarte bine. Am şi câţiva pacienţi japonezi. Ca răsplată pentru munca mea îi rog să-mi spună fraze şi cuvinte în limba lor. Am să te ajut să înveţi, dacă vrei.

— Aş... ar fi minunat – *ichiban.* Îmi pare rău că nu prea sunt de mare folos.

— Nu-i adevărat. Detest să fac lucrurile astea singur. Mă simt..., ei bine, mă simt înspăimântat.

O vreme, în încăpere nu mai mişcă nimic decât degetele lui. Tyrer privi chipul lui Struan, lipsit acum de orice culoare. Cu o oră în urmă, fusese rumen şi puternic, acum arăta tras şi macabru, doar pleoapele-i tremurau din când în când. Ciudat, îşi zise el, cât de ciudat să-l văd acum pe Struan aici gol. Acum două zile nici nu auzisem de numele lui, iar acum suntem legaţi unul de altul ca doi fraţi. Viaţa a devenit cu totul alta pentru amândoi, chit că ne place sau nu. Şi mai ştiu că el este curajos, iar eu nu sunt.

— A, ai întrebat de olandezi, continuă Babcott, fără să fie foarte atent la ce rostea, concentrat asupra cusăturilor sale. Cam de prin 1640, singurele legături pe care le-au avut japonezii cu exteriorul, în afara chinezilor, au fost olandezii. Tuturor celorlalţi străini li se interzisese să acosteze în Japonia, mai ales spaniolilor şi portughezilor. Japonezii nu-i înghit pe catolici pentru că s-au băgat în politica lor prin 1600. La un moment dat, cel puţin aşa spune legenda, Japonia devenise aproape în întregime catolică. Ştii ceva despre treburile astea?

— Nu, sir.

— Aşa că olandezii au fost toleraţi pentru că nu au adus niciodată misionari aici, ci au vrut doar să facă numai comerţ – o clipă Babcott tăcu, în timp ce degetele lui continuau să coasă, apoi începu din nou să turuie. Şi cum spuneam, câţiva olandezi, numai bărbaţi, nici un fel de femei, au primit îngăduinţa de a se aşeza aici, dar au trebuit să respecte restricţii foarte severe şi să nu depăşească o mică regiune, o insulă de trei acri în portul Nagasaki, numită Deshima. Olandezii s-au supus tuturor legilor făcute de japonezi, au făcut temenele cu fruntea la

pământ, îmbogăţindu-se în tot acest timp. Au adus aici cărţi, atunci când li s-a permis, au făcut comerţ – atât cât li s-a îngăduit şi au intermediat negoţul cu China, care este esenţial pentru japonezi – au cărat mătăsurile şi argintul chinezilor în schimbul aurului, hârtiei, lacului, sculpturilor în lemn. Ai văzut cum arată?

— Da, sir, am fost trei luni la Pekin.

— O, da, scuză-mă, am uitat. Nu contează. După cum susţin ziarele olandeze din preajma anului 1600, primul dintre shogunii Toranaga, ceea ce echivalează la ei cu împăratul, a hotărât că influenţa străinilor era împotriva intereselor Japoniei, aşa că a închis graniţele ţării şi a decretat că japonezii nu au voie să construiască nici un fel de nave maritime şi nici să părăsească ţara – oricine părăsea ţara nu mai avea dreptul să se întoarcă sau, dacă se întorcea, era omorât pe loc. Legea asta mai există şi acum – degetele i se opriră, căci sfoara subţire se rupsese şi Babcott înjura acum supărat. Dă-mi celalalt ac. Nu pot să fac rost de un catgut ca lumea, deşi mătasea asta e bună. Încearcă să bagi aţă în unul din celelalte ace, dar mai întâi spală-te pe mâini. Şi spală-te încă o dată după ce termini treaba. Mulţumesc.

Tyrer era foarte bucuros să aibă ceva de făcut, se întoarse, dar degetele nu-l prea ascultau, simţea din nou că îl ia cu vomă, că i se clatină capul.

— Ce spuneaţi, în legătură cu olandezii?

— A, da. Şi aşa, cu mare băgare de seamă, olandezii şi japonezii au început să înveţe unii de la alţii, deşi olandezilor le era interzis, în mod oficial, să înveţe japoneza. Cam acum zece ani, Bakufu a înfiinţat o şcoală de limba olandeză…

Amândoi bărbaţii auziră paşi alergând. O bătaie nervoasă în uşă. Sergentul grenadier, lac de sudoare, care fusese bine instruit să nu întrerupă niciodată o operaţie, se opri în cadrul uşii.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, dar pe drum se văd patru ticăloşi care vin spre noi. Arată ca un fel de delegaţie. Sunt cu toţii samurai.

Doctorul nu se opri din cusut.

— Lim s-a dus la ei?

— Da, sir.

— Condu-i în sala de primire şi spune-i lui Lim să aibă grijă de ei. O să vin şi eu acolo imediat ce termin.

— Da, sir!

Sergentul mai privi o dată spre masa chirurgicală, apoi dispăru. Doctorul termină încă o cusătură, făcu nodul, tăie aţa apoi tamponă sângele care şiroia din rană şi începu o nouă cusătură.

— Lim este unul din asistenţii noştri chinezi. La noi chinezii fac toată alergătura, unde e vorba de alergătură, nu că ar fi buni vorbitori de japoneză, sau oameni de încredere, nu…

— O, şi noi… a fost la fel… am descoperit acelaşi lucru la Pekin, sunt nişte mincinoşi înveteraţi, sir.

— Japonezii sunt chiar mai răi – dar, într-un fel, nu e chiar aşa. Nu sunt mincinoşi, de fapt, adevărul este alunecos şi depinde de dispoziţia vorbitorului. Este foarte important pentru dumneata să înveţi repede să vorbeşti japoneza. Nu avem nici un interpret al nostru, dintre oamenii noştri.

— Nici unul? făcu Tyrer ochii mari.

— Nici unul. Părintele vorbeşte foarte puţin, dar nu putem recurge la ajutorul lui. Japonezii îi detestă pe misionari şi pe preoţi. Avem numai trei vorbitori de japoneză în colonie, un olandez sadea, un elveţian care este interpretul nostru şi un negustor din Colonia Capului, dar nici un englez. În colonie vorbim un amestec ciudat de graiuri, un fel de *lingua franca* pe care o numim „pidgin”, ca şi la Hong Kong, la Singapore şi în alte porturi chineze cuprinse în Tratat şi recurgem la compromisuri, adică la intermediari pentru afaceri.

— Aşa era şi la Pekin.

Babcott sesiză schimbarea de ton din vocea lui şi îşi dădu seama de pericolul pe care îl prevestea. Ridică ochii şi văzu că Tyrer este gata să cedeze nervos şi să vomite din nou dintr-o clipă-n alta.

— Te descurci foarte bine, zise el încurajator, apoi se îndreptă ca să-şi alunge durerile din spate, în timp ce sudoarea îi curgea şiroaie pe tot trupul, se aplecă din nou, aşeză cu mare grijă la loc intestinul cusut în cavitatea abdomenului şi începu să coasă repede o altă tăietură. Cum ţi-a plăcut la Pekin? întrebă el, deşi lucrul acesta nu-l interesa, însă voia să-l facă pe Tyrer să vorbească mereu, era mai bine decât să facă o criză, îşi zise el, nu mă pot ocupa de el decât după ce îl închid pe nefericitul ăsta. N-am fost niciodată acolo. Ţi-a plăcut?

— Păi, ăăă, da… da, da, foarte mult – Tyrer încercă să-şi adune toate puterile, dar o durere cumplită de cap îl făcu aproape să se clatine. Manciurienii sunt supuşi, în momentul de faţă, aşa că putem merge oriunde, fără teamă – manciurienii, un trib nordic provenind din Manciuria cuceriseră China în 1644 şi acum domneau sub numele de dinastia Ching. Da, puteam să călărim peste tot… fără… fără nici un fel de probleme… chinezii erau… nu erau prea prietenoşi, dar…

Aerul deveni din ce în ce mai greu în încăperea închisă, iar duhoarea ajunse aproape de nesuportat. Tyrer avu un spasm, vomită din nou, apoi, ameţit, se întoarse la masă.

— Iertare…

— Ce ziceai despre manciurieni?

Dintr-o dată Tyrer simţi că-i vine să urle că puţin îi pasă de manciurieni şi de Pekin şi de tot, că nu voia decât să fugă, să fugă încotro vedea cu ochii ca să scape de putoarea asta şi de spaima din el.

— La dracu’ cu…

— Vorbeşte! Vorbeşte!

— Ni s-a spus… ăăă… că sunt nişte oameni aroganţi, urâcioşi şi că toţi chinezii îi urăsc de moarte pe manciurieni, spuse Tyrer cu o voce îngreţoşată, dar cu cât se concentra mai mult asupra relatării, cu atât simţea mai puţin nevoia să fugă, şi continuă şovăitor. Da, se pare că sunt îngroziţi cu toţii ca nu cumva Răscoala taipingilor de la Nankin să se extindă şi să cuprindă Pekinul, căci acesta ar fi sfârşitul…

Se opri, ascultând cu atenţie. Avea un gust sălciu în

gură şi capul îl durea şi mai rău.

— Ce este?

— Mi se pare… că… că am auzit nişte strigăte.

Babcott ascultă şi el, dar nu auzi nimic.

— Zi mai departe despre manciurieni.

— Da… păi… da. Răscoala taipingilor. Circulă zvonul că în ultimii ani peste zece milioane de ţărani au fost ucişi sau au murit de foame. Dar la Pekin e linişte – sigur, acum doi ani Palatul de Vară a fost incendiat şi prădat de forţele britanice şi franceze, aşa cum a ordonat Lordul Elgin în cadrul represaliilor şi asta fără îndoială că le-a oferit manciurienilor o lecţie pe care n-o vor uita aşa de curând. N-o să mai îndrăznească să omoare cu atâta uşurinţă vreun englez. Oare asta va face şi Sir William aici? Va ordona represalii?

— Dacă am fi ştiut împotriva cui să îndreptăm represaliile, am fi început de mult. Dar împotriva cui să ne îndreptăm? Nu putem bombarda Yedo pentru o mână de asasini necunoscuţi…

Nişte glasuri furioase îl întrerupseră, se auzea engleza sergentului amestecată cu sunete guturale japoneze. Uşa fu dată de perete de un samurai, în spatele căruia alţi doi îl ameninţau pe sergent cu săbiile pe jumătate scoase din teacă; pe coridor se vedeau şi doi grenadieri cu puştile pregătite. Cel de-al patrulea samurai, un bărbat mai în vârstă, intră în încăpere. Tyrer se dădu înapoi lipindu-se de perete, îngrozit, retrăind coşmarul morţii lui Canterbury.

— *Kinjiru!* ordonă Babcott şi toţi încremeniră.

Pentru o clipă se păru că bărbatul mai în vârstă, acum foarte furios, va scoate sabia şi va ataca. Atunci Babcott se răsuci şi se întoarse cu faţa spre el, cu scalpelul în pumnul lui enorm, plin de sânge pe mâini şi pe şorţ, gigantic şi înspăimântător.

— *Kinjiru!* porunci el din nou, apoi arătă cu scalpelul spre uşă. Afară! *Dete. Dete… dozo!* le aruncă tuturor o privire grea, apoi se întoarse cu spatele la ei, continuând să coasă şi să tamponeze. Sergent, du-i în camera de primire – fii politicos!

— Da, sir!

Sergentul le făcu semne să vină după el celor patru samurai care vorbeau între ei supăraţi.

— *Dozo,* spuse el murmurând. Veniţi încoace, ticăloşi afurisiţi.

Le făcu din nou semn cu mâna să-l urmeze. Samuraiul mai în vârstă le făcu un gest poruncitor cu mâna celorlalţi şi păşi înainte. Imediat ceilalţi trei făcură o plecăciune şi porniră după el. Babcott îşi şterse stânjenit o picătură de sudoare de pe bărbie cu dosul palmei şi continuă lucrul, simţind dureri cumplite în spate şi la ceafă.

— *Kinjiru* înseamnă *interzis,* spuse el cu o voce calmă, deşi inima îi bătea nebuneşte ca totdeauna când se aflau prin preajmă samurai cu săbiile scoase din teacă, iar el nu avea un pistol în mână, încărcat şi cu cocoşul ridicat, fusese confruntat de prea multe ori cu ravagiile provocate de săbiile lor, atât în trupurile europenilor, cât şi în ale oamenilor lor – căci luptele şi certurile sângeroase dintre samurai erau ceva frecvent în Yokohama, Kanagawa şi în împrejurimile acestora. *Dozo* înseamnă *vă rog, dete – ieşiţi afară.* Este foarte important să foloseşti cuvintele *vă rog* şi *mulţumesc* când vorbeşti cu japonezii. Mulţumesc se spune *domo.* Să-l foloseşti chiar dacă răcneşti la ei, şi aruncă o privire spre Tyrer, care era tot lipit de perete şi începuse să tremure. Este nişte whisky în dulap.

— Mă… simt bine…

— Ba nu, nu te simţi deloc bine. Eşti în stare de şoc. Ia o porţie zdravănă de whisky.Soarbe din el. Imediat ce termin aici, am să-ţi dau ceva să nu mai vomiţi. Nu trebuie să-ţi faci griji! Înţelegi?

Tyrer dădu din cap. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe faţă, simţea că nu le poate opri şi nu era în stare să se mişte din loc.

— Ce… ce s-a întâmplat cu mine? şopti el anevoie.

— Eşti în stare de şoc, nu-ţi fă griji. O să treacă. Un lucru normal la război şi aici suntem mereu în război. Termin îndată. Apoi să ne ocupăm de ticăloşii ăia.

— Cum… cum o să faceţi?

— Nu ştiu, şi în vocea doctorului se simţi o uşoară ezitare, în timp ce curăţa din nou rana cu un petic de cârpă dintr-un teanc care se micşorase vizibil – căci mai avea de făcut încă multe cusături. Probabil că voi face ca de obicei, am să încep să dau din mâini la ei şi să le explic că ministrul nostru o să le arate el lor şi o să încerc să aflu cine v-a atacat. Bineînţeles, vor nega că ştiu ceva, ceea ce s-ar putea să fie chiar adevărat – se pare că nu ştiu niciodată nimic despre nimeni. Nu seamănă cu nici unul din popoarele pe care le-am mai cunoscut. Nu ştiu dacă sunt pur şi simplu tâmpiţi, sau inteligenţi şi ascunşi ca nişte adevărate genii. Nu putem pătrunde în societatea lor – şi nici chinezii nu pot – nu avem nici un fel de aliaţi printre ei, nu putem mitui pe nici unul dintre ai lor ca să ne ajute, nici măcar nu putem vorbi cu ei direct. Suntem atât de neajutoraţi. Te simţi mai bine?

Tyrer luă o gură de whisky. Înainte de aceasta îşi ştersese lacrimile, copleşit de ruşine, îşi clătise gura şi îşi turnase apă în cap.

— Nu chiar foarte bine…, dar… mulţumesc. Ce e cu Struan?

După o pauză, Babcott spuse:

— Nu ştiu. Nu se ştie niciodată!

Inima îi tresări auzind alţi paşi; Tyrer păli. O bătaie în uşă. Aceasta se deschise imediat.

— Isuse Cristoase, exclamă Jamie McFay, cu ochii pironiţi la masa plină de sânge şi tăietura adâncă din trupul lui Struan. O să se facă bine?

— *Hello,* Jamie, spuse Babcott. Ai auzit de…

— Da, venim chiar de la Tokaido, am luat urma domnului Struan la întâmplare. Dimitri este şi el afară. Vă simţiţi bine, domnule Tyrer? Ticăloşii l-au măcelărit pe sărmanul Canterbury în bucăţele şi l-au lăsat pradă corbilor… – Tyrer se repezi din nou la lighean, McFay rămase stânjenit la uşă. Pentru numele lui Dumnezeu, George, ce este cu domnul Struan?

— Nu ştiu! izbucni mânios Babcott, neputinţa lui manifestându-se ca un acces de furie, nu înţelegea de ce

unii pacienţi trăiau şi alţii, cu răni mai uşoare, mureau, de ce unele răni se infectau şi altele se vindecau. A pierdut litri de sânge, am cusut un intestin secţionat, trei tăieturi, mai am de cusut trei vene şi doi muşchi şi de închis plaga şi numai Dumnezeu ştie câtă murdărie a intrat în el din aer, dacă e adevărat că aceasta provoacă cangrena şi infecţiile. Nu ştiu! Naiba să mă ia, habar n-am! Acum plecaţi naibii de aici şi încercaţi să scoateţi ceva de la ticăloşii ăia împuţiţi de Bakufu; poate aflaţi cine a făcut porcăria asta.

— Da, sigur, scuză-ne, George, spuse McFay, tulburat şi şocat de violenţa lui Babcott, om de regulă imperturbabil. O să încercăm, adică Dimitri şi cu mine, dar ştim deja cine a făcut-o, am aflat de la un băcan chinez din sat. E foarte ciudat, toţi samuraii erau din Satsuma şi…

— Unde dracu' e asta?

— Zicea că este un regat în apropiere de Nagasaki, pe o insulă din sud, cam la şapte sute de mile de aici şi…

— Şi ce naiba fac aici, pentru numele lui Dumnezeu?

— Omul nu ştia, dar s-a jurat că au înnoptat la Hodogaya, o staţie de poştă pe drumul Tokaido la mai mult de zece mile de aici, şi regele era cu ei.

3

Sanjiro, seniorul de Satsuma, un bărbat solid, bărbos, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, purtând două săbii preţioase şi o mantie albastră din mătasea cea mai fină, îşi miji ochii duri, fără milă, privind la consilierul lui cel mai apropiat.

— Atacul acela a fost un lucru bun sau rău?

— A fost bun, înălţimea Ta, spuse încet Katsumata, ştiind că spionii mişună peste tot.

Cei doi bărbaţi erau singuri, aşezaţi după ritualul autohton, unul în faţa celuilalt, în încăperile cele mai bune ale unui han din Hodogaya, un sat de pe parcursul drumului Tokaido, la numai două mile depărtare de colonie.

— De ce?

De şase secole, strămoşii lui Sanjiro domniseră în Satsuma, cea mai bogată şi mai puternică feudă din Japonia – cu excepţia celor ale duşmanilor lui de moarte, clanul Toranaga – şi îşi apăraseră cu înverşunare independenţa.

— Pentru că se vor crea neînţelegeri între shogunat şi gai-jini, spuse Katsumata, un bărbat zvelt, cu muşchi de oţel, spadasin neîntrecut şi cel mai renumit dintre *sensei* – profesori – de arte marţiale în provincia Satsuma. Cu cât câinii aceştia vor avea mai multe conflicte între ei, cu atât mai curând va izbucni lupta şi cu cât va izbucni mai repede, cu atât mai bine, pentru că asta ne va ajuta să-l dăm jos pe Toranaga şi marionetele lui şi vei putea să întemeiezi un nou shogunat, să pui un alt shogun, alţi oficiali. Satsuma va deveni provincia principală, iar tu vei putea deveni unul dintre noii *roju* (roju era o altă denumire a Consiliului celor Cinci Bătrâni care domnea în numele shogunului).

Un *roju?* De ce numai unul din ei, se gândi în taină Sanjiro. De ce nu ministru principal? De ce nu shogun? Am suficienţi strămoşi vestiţi pentru aceasta. Două secole şi jumătate de shoguni Toranaga ne ajung cu vârf şi îndesat! Nobusada, al paisprezecelea, ar trebui să fie ultimul. Jur pe capul tatălui meu, va fi *ultimul!*

Shogunatul fusese întemeiat de Seniorul Toranaga în 1603, după ce câştigase bătălia de la Sekigahara, unde armatele lui luaseră patruzeci de mii de capete de duşmani. Cu lupta de la Sekigahara, Toranaga lichidase, practic, toată opoziţia şi, pentru prima oară în istoria ţării, cucerise tot Nipponul, Ţara Zeilor, cum îşi numesc japonezii patria, supunându-l unei conduceri unice. Acel strălucit general şi administrator, care deţinea atunci puterea absolută în treburile curente ale statului, a acceptat cu recunoştinţă, imediat, titlul de shogun, cel mai înalt rang pe care îl poate avea un muritor, din partea acelui împărat fără nici o putere, care l-a confirmat, în mod legal, în postul de dictator. Toranaga se grăbi să transforme shogunatul într-o instituţie ereditară, decretând imediat că, pe viitor, toate chestiunile curente, laice, erau numai de domeniul shogunatului, în timp ce problemele spirituale rămâneau de competenţa împăratului. În ultimii opt sute de ani, împăratul, Fiul Cerului, şi curtea sa trăiseră închişi între zidurile Palatului Imperial de la Kyoto. O singură dată pe an ieşea dintre zidurile palatului pentru a vizita sanctuarul Ise, dar, chiar şi atunci, era ascuns tuturor privirilor, chipul lui nu fusese niciodată văzut în public. Chiar şi în interiorul zidurilor, era apărat de privirile tuturor, cu excepţia membrilor familiei, de slujbaşi ereditari, zeloşi şi de o etichetă mistică, străveche. În felul acesta, marele senior care avea în stăpânire Porţile Palatului era acela care hotăra cine să intre şi cine să iasă din palat, avându-l de fapt în stăpânirea sa pe împărat, şi, evident, folosindu-se de influenţa şi de puterile lui. Şi deşi toţi japonezii, fără excepţie, considerau că împăratul este de origine divină, că este fiul Cerului şi că descindea direct din Zeiţa Soarelui din timpuri imemoriale, datina istorică făcea ca împăratul şi curtea lui să nu aibă nici un fel de armată şi nici un fel de venituri, decât ceea ce îi oferea Mai Marele Porţilor în fiecare an, după cum îi era vrerea.

Decenii la rând, shogunul Toranaga, apoi fiul şi nepotul acestuia, domniseră cu înţelepciune, exercitând însă în acelaşi timp un control nemilos. Generaţiile următoare

slăbiseră strânsoarea, un număr din ce în ce mai mic de slujbaşi acumulaseră tot mai multă putere, grăbindu-se, la rândul lor, să-şi decreteze posturile ereditare. Shogunul rămăsese şeful titular, dar, un secol mai târziu, devenise o simplă marionetă – ales, ce-i drept, întotdeauna din familia Toranaga de către Consiliul Bătrânilor. Actualul shogun, Nobusada, fusese ales în această funcţie cu patru ani în urmă, pe când avea doisprezece ani.

Şi nu va mai rămâne mult timp cu ea, îşi promise Sanjiro în gând, revenind la problema care îl frământa.

— Katsumata, omorurile, deşi îndreptăţite, ar putea să-i provoace pe gai-jini prea rău şi asta n-ar fi bine pentru Satsuma.

— Eu nu văd nici un motiv de îngrijorare, înălţimea Ta. Împăratul vrea să-i vadă pe gai-jini expulzaţi, tu vrei la fel, şi tot asta doresc şi cei mai mulţi dintre daimyo. Faptul că cei doi samurai sunt din Satsuma o să-i facă plăcere împăratului. Nu uita că ne-am îndeplinit perfect misiunea la Yedo.

Cu trei luni în urmă, Sanjiro îl convinsese pe împăratul Komei, prin mijlocitorii săi de la Curtea Imperială din Kyoto, să semneze personal mai multe „dorinţe” pe care i le sugerase Sanjiro şi să-l numească pe el însoţitorul imperial la Yedo, unde acesta trebuia să înmâneze oficial documentul. Se asigura în felul acesta că „dorinţele” împăratului vor fi acceptate şi, o dată acceptate, era greu să mai fie vreodată nesocotite. În ultimele două luni el fusese acela care condusese tratativele şi, oricât se suciseră şi se răsuciseră membrii Consiliului, Sanjiro îi dominase şi reuşise, în fine, să obţină consimţământul lor scris cu privire la unele reforme menite să zguduie şi să slăbească toată instituţia shogunatului. Lucrul cel mai important era că obţinuse acordul lor oficial pentru a anula Tratatele atât de detestate, semnate împotriva voinţei împăratului şi putea astfel să-i alunge pe nesuferiţii de gai-jini şi să închidă din nou ţara, aşa cum fusese înainte de sosirea nedorită şi pătrunderea forţată a flotei lui Perry.

— Apropo, şi ce e cu nebunii ăia doi care au rupt

rândurile şi au omorât fără să primească ordin? întrebă Sanjiro.

— Orice acţiune care pune într-o situaţie neplăcută pe Bakufu îţi este de folos ţie.

— Sunt de acord că atitudinea acelor gai-jini a fost provocatoare. Viermii aceia n-aveau ce căuta în apropierea mea. Steagul meu şi steagul imperial se aflau în primele rânduri, interzicându-le să se apropie.

— Aşa că lasă-i pe gai-jini să suporte consecinţele actelor lor. Au pătruns cu forţa pe malurile noastre şi au pus piciorul în Yokohama împotriva voinţei noastre. Cu oamenii pe care îi avem acum, dacă îi atacăm prin surprindere într-o noapte, putem distruge toată colonia şi toate satele învecinate fără nici o dificultate. Am putea face lucrul acesta la noapte şi rezolvăm în felul acesta problema o dată pentru totdeauna.

— Yokohama, da, printr-un atac prin surprindere. Dar nu putem să ne atingem de flota lor, nu putem să ne luptăm cu tunurile lor.

— Da, înălţimea Ta. Şi gai-jinii vor riposta imediat. Flota lor va bombarda Yedo şi îl va distruge.

— De acord, şi cu cât mai curând, cu atât mai bine. Dar prin aceasta nu se va distruge shogunatul şi după ce vor fi terminat cu Yedo se vor năpusti asupra mea şi îmi vor ataca capitala mea, Kagoshima. Nu pot să-mi asum acest risc.

— Eu cred că se vor mulţumi cu Yedo. Dacă le distrugem baza, vor trebui să se îmbarce din nou pe nave şi să plece înapoi, la Hong Kong. Cândva, în viitor, se vor mai întoarce, dar, vor trebui să aducă forţe serioase ca să-şi reconstruiască baza. Şi, ceea ce este încă şi mai rău pentru ei, vor avea nevoie de forţe de pază ca să şi-o menţină.

— Au învins China. Maşina lor de război este invincibilă.

— Aici nu este China şi noi nu suntem nişte prăpădiţi de chinezi laşi şi fricoşi ca să ne speriem de moarte în faţa unor împuţiţi ca ăştia. Spun că vor numai să facă negoţ. Foarte bine, şi noi vrem să facem negoţ – să ne aducă arme, tunuri şi nave! Katsumata zâmbi şi adăugă insinuant:

Dacă vom incendia şi vom distruge Yokohama, vom spune, bineînţeles, că atacul a fost ordonat de Bakufu la cererea shogunului. Când se vor întoarce gai-jinii, indiferent cine va exercita atunci controlul asupra shogunatului, va accepta cu greu să plătească o modestă despăgubire şi, în schimb, gai-jinii vor fi fericiţi să rupă tratatele acelea ruşinoase şi să facă negoţ cu noi în termenii decişi de noi.

— Ne vor ataca la Kagoshima, spuse Sanjiro. N-avem cum să-i respingem.

— Golful nostru este periculos pentru nave, nu este deschis ca Yedo, apoi avem bateriile secrete de coastă, avem un tun olandez camuflat şi devenim din ce în ce mai puternici cu fiecare lună care trece. O astfel de acţiune războinică din partea gai-jinilor îi va uni pe toţi daimyo, pe toţi samuraii, toată ţara într-o forţă irezistibilă, sub steagul tău. Armatele gai-jinilor nu pot câştiga pe uscat. Acesta este Pământul Zeilor şi zeii vor veni şi ei în ajutorul nostru, spuse Katsumata înflăcărat fără să creadă nici un cuvânt din cele rostite, manipulându-l în continuare pe Sanjiro aşa cum făcea de ani de zile. Un vânt divin, vântul kamikaze a distrus armatele lui Kublai Han acum şase sute de ani, de ce nu s-ar repeta lucrul acesta şi acum?

— Aşa este, spuse Sanjiro. Zeii ne-au salvat atunci. Dar gai-jinii sunt gai-jini şi cine ştie ce viclenie mai pun la cale. Ar fi o prostie să-i provocăm la o luptă pe apă, atâta timp cât n-avem nave de război – deşi, sigur, dacă zeii sunt de partea noastră, ne vor apăra.

Katsumata râse în sinea lui. Nu există nici un fel de zei, nici zei, nici cer şi nici viaţă după moarte. Trebuie să fii prost să crezi altfel, trebuie să fii un prost de gai-jin, cu dogmele alea stupide. Eu cred în ceea ce a spus marele Dictator General Nakamura în poemul lui funerar: *Din nimic în nimic, Castelul Osaka şi tot ceea ce am făcut nu este decât un vis în adâncul unui vis.*

— Colonia gai-jinilor este la discreţia ta, mai mult ca oricând. Cei doi tineri care aşteaptă acum să fie judecaţi ţi-au deschis drumul. Te rog să-l urmezi, Katsumata ezită o clipă şi coborî şi mai mult vocea. Umblă zvonul că sunt

shishi, înălţimea Ta.

Sanjiro îşi îngustă şi mai mult ochii. Shishi – oamenii spiritului, numiţi astfel pentru vitejia şi faptele lor de arme deosebite – erau tineri revoluţionari care formau vârful de lance al revoltei uriaşe, nemaiîntâlnite, puse la cale împotriva shogunatului. Reprezentau un fenomen recent, se spunea că nu sunt mai mult de o sută cincizeci în toată ţara. Shogunatul şi cei mai mulţi dintre daimyo îi considerau nebuni, terorişti de care trebuiau să se descotorosească. Cei mai mulţi dintre samurai, mai ales luptătorii de rând, îi considerau luptători fideli care duceau o luptă neînduplecată şi înverşunată în slujba binelui, dorind să-i oblige pe membrii clanului Toranaga să desfiinţeze shogunatul şi să redea toată puterea împăratului de la care, aşa cum credeau ei, puterea fusese uzurpată prin forţă de Seniorul Toranaga, cu două sute de ani şi jumătate înainte. Pentru cei mai mulţi dintre oamenii de rând, ţărani şi neguţători şi, mai ales, pentru Lumea Plutitoare a gheişelor din Casele Plăcerii, shishi erau personaje de legendă despre care se cânta, se recitau poezii şi care erau adoraţi.

Toţi erau samurai, tineri idealişti, majoritatea provenind de pe feudele Satsuma, Choshu şi Tosa, unii dintre ei erau xenofobi fanatici, majoritatea ronini – oameni ai valurilor, pentru că erau liberi ca valurile – erau samurai fără stăpân, sau samurai care fuseseră alungaţi de stăpânii lor pentru neascultare sau crimă şi fugiseră din provincia lor ca să scape de pedeapsă sau care fugiseră din proprie voinţă, crezând într-o nouă şi cumplită erezie: că poate exista o îndatorire mai înaltă decât cea faţă de stăpânul lor, faţă de familie şi anume datoria faţă de împărat, şi numai faţă de el.

Cu câţiva ani în urmă, mişcarea shishi, care câştigase în amploare, se organizase în celule secrete unde se străduiau să redescopere străvechiul bushido – vechile practici şi precepte de auto-disciplină, datorie, onoare, moarte, scrimă şi alte ocupaţii războinice caracteristice samurailor, arte de mult date uitării de toată lumea, cu excepţia câtorva sensei

care au menţinut vie învăţătura bushido. Codul bushido fusese dat uitării pentru că, sub stăpânirea de fier a lui Toranaga, se instaurase în toată Japonia o pace trainică care dura de două secole şi jumătate şi legea interzicea toate practicile bushido într-o ţară care fusese timp de secole de-a rândul teatrul războaielor civile.

Cu multă băgare de seamă, shishi începuseră să se întâlnească, să poarte discuţii şi să făurească planuri. Şcolile de scrimă deveniră adevărate focare de nemulţumire. Printre shishi apărură fanaticii şi radicalii, unii buni, alţii răi. Dar aveau o trăsătură comună generală – erau cu toţii împotriva shogunatului şi se opuneau cu înverşunare deschiderii porturilor Japoniei pentru străini şi pentru comerţul cu străinii.

În acest scop, în ultimii patru ani, comiseseră atacuri sporadice împotriva gai-jinilor şi puseseră la cale o revoltă uriaşă, de o amploare nemaiîntâlnită, împotriva domnitorului legal, shogunul Nobusada, împotriva atotputernicului Consiliu al Bătrânilor şi a Bakufu-lui care, teoretic, executa toate ordinele acestuia, reglementând toate aspectele vieţii.

Shishi îmbrăţişaseră o lozincă atotcuprinzătoare, *Sonno-joi:* Onorează-l pe împărat şi expulzează-i pe străini; şi juraseră să înlăture din calea lor pe oricine li s-ar opune, indiferent de preţ.

— Chiar dacă sunt shishi, spuse Sanjiro supărat, nu pot permite ca acest act public de neascultare să rămână nepedepsit, deşi sunt de acord că acei gai-jini ar fi trebuit să descalece şi să îngenuncheze, ca de obicei, şi să se poarte ca nişte persoane civilizate. Da, ei sunt cei care i-au provocat pe oamenii mei. Dar asta nu-i scuză pe cei doi.

— Aşa este, înălţimea Ta.

— Atunci spune care este sfatul tău, insistă el iritat. Dacă sunt shishi aşa cum spui şi eu îi omor sau le poruncesc să-şi facă seppuku, am să fiu asasinat înainte să răsară luna, indiferent câţi oameni de gardă aş avea în jurul meu – nu încerca să negi asta, ştiu că aşa va fi. Este un lucru dezgustător să aibă o putere atât de mare, mai ales

că sunt, cei mai mulţi dintre ei, numai nişte *goshi* de rând.

— Poate că tocmai în asta constă puterea lor, înălţimea Ta, răspunse Katsumata *(goshi* era rangul cel mai de jos al samurailor, provenind din familii de samurai săraci de la ţară, cu ceva mai sus decât ţăranii luptători din vremurile vechi, care nu aveau nici o speranţă ca opiniile lor să fie respectate sau măcar ascultate de slujbaşii de rang inferior, ca să nu mai vorbim de însuşi daimyo). Nu au nimic de pierdut decât vieţile.

— Dacă cineva are de făcut o plângere, am să-l ascult, bineînţeles că am să-l ascult. Oamenii deosebiţi au parte de educaţie deosebită.

— De ce să nu-i lăsăm să conducă atacul împotriva gai-jinilor?

— Şi dacă n-o să fie nici un atac? Nu pot să-i predau celor din Bakufu, nici gând, şi nici gai-jinilor.

— Cei mai mulţi shishi nu sunt decât nişte idealişti tineri, fără prea multă minte şi fără un ţel anume. Unii dintre ei sunt scandalagii sau tâlhari de care nu este nevoie pe lumea aceasta. Deşi unii dintre ei pot fi oameni valoroşi, atunci când sunt folosiţi corect – un spion mi-a spus că cel mai în vârstă din ei, Shorin, a făcut parte din echipa care l-a asasinat pe ministrul şef Ii.

— *So ka!*

Întâmplarea avusese loc cu patru ani în urmă. Nesocotind toate sfaturile, Ii, care manevrase în aşa fel încât băiatul Nobusada să fie ales shogun, sugerase şi o căsătorie foarte nepotrivită între băiat şi sora vitregă a împăratului în vârstă de doisprezece ani şi, lucrul cel mai rău, negociase şi semnase Tratatele pe care le urau cu toţii. Moartea lui nu fusese regretată aproape de nimeni şi cel mai puţin de Sanjiro.

— Trimite după ei.

Acum în camera de audienţe o fată îi servea ceaiul lui Sanjiro. Katsumata şedea alături de el. De jur-împrejur, în picioare, zece bărbaţi din corpul de gardă. Toţi înarmaţi. Cei doi tineri, îngenuncheaţi în faţa lui, cu frunţile la pământ,

nu erau înarmaţi, deşi săbiile lor se aflau la îndemână, pe tatami. Nervii le erau întinşi la maximum, dar nu lăsau să se vadă nimic. Fata făcu o plecăciune şi plecă, ascunzându-şi teama. Sanjiro nici nu observă când aceasta ieşi. Ridică în mână cupa elegantă de porţelan de pe tavă şi sorbi gânditor. Îi plăcea gustul ceaiului şi era fericit că este conducător şi nu supus. Făcându-se că studiază cupa, admirând-o, era cu atenţia concentrată asupra celor doi tineri. Aceştia aşteptau impasibili, socotind că le sunase ceasul.

Sanjiro nu ştia nimic despre băieţi, decât ceea ce îi spusese Katsumata: că amândoi erau goshi, soldaţi pedeştri, aşa cum fuseseră şi părinţii lor. Fiecare din ei avea o soldă de un *koku* pe an – o măsură de orez uscat, cam cinci obroace, suficient pentru a hrăni o familie timp de un an de zile. Amândoi erau din nişte sate din apropiere de Kagoshima. Unul avea nouăsprezece ani, celălalt, care fusese rănit şi stătea cu braţul legat, şaptesprezece. Urmaseră amândoi şcoala selectă de samurai de la Kagoshima, pe care o înfiinţase el cu douăzeci de ani în urmă pentru cei care dovedeau aptitudini deosebite. Aici se făceau antrenamente speciale în plus şi se studiau şi manuale olandeze alese cu multă grijă. Amândoi învăţaseră bine, erau necăsătoriţi, îşi petreceau timpul liber perfecţionându-se în măiestria armelor şi studiind. Amândoi ar fi putut fi avansaţi în viitor. Pe cel mai în vârstă îl chema Shorin Anato, pe cel mai tânăr Ori Ryoma. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Sanjiro începu dintr-o dată să vorbească, adresându-i-se lui Katsumata, ca şi când cei doi băieţi nici n-ar fi existat:

— Dacă vreunul din oamenii mei, indiferent cât de valoroşi ar fi, indiferent cât de mult ar fi fost provocaţi, indiferent din ce motiv ar comite un act de violenţă pe care eu nu l-am autorizat şi dacă oamenii aceştia ar rămâne la discreţia mea, ar trebui fără îndoială să-i pedepsesc cu foarte multă severitate.

— Da, Înălţimea Ta.

Sanjiro văzu sclipirea din ochii consilierului său.

— Trebuie să fii prost ca să fii neascultător. Dacă nişte oameni ca aceştia ar vrea să rămână în viaţă, singura lor şansă ar fi să fugă, să devină ronini, chiar dacă ar fi să-şi piardă solda. Ar fi păcat de vieţile lor, dacă, întâmplător, ar fi vorba de oameni valoroşi.

Privi apoi spre tineri, cercetându-i atent cu privirea. Spre marea lui uimire, nu reuşi să citească nimic pe chipurile lor pe care nu se vedea decât aceeaşi pasivitate gravă ca mai înainte. Sanjiro deveni mai atent.

— Ai perfectă dreptate, înălţimea Ta. Ca de obicei, adăugă Katsumata. Dar s-ar putea ca nişte oameni de felul acesta, în special dacă este vorba de oameni de onoare, ştiind că ţi-au tulburat armonia, ştiind că nu ai de ales şi trebuie să-i pedepseşti cu severitate, oamenii aceştia deosebiţi, chiar dacă devin ronini, vor şti să-ţi apere şi mai departe interesele, chiar mai mult decât înainte.

— Nu există astfel de oameni, spuse Sanjiro încântat în sinea lui că şi consilierul lui fusese de acord cu el, şi îşi întoarse privirea nemiloasă spre cei doi tineri. Oare există?

Cei doi tineri încercară să înfrunte privirea aceea cumplită, dar fură copleşiţi. Îşi lăsară ochii în jos. Shorin, cel mai mare, murmură:

— Da, există astfel de oameni, înălţimea Ta.

Tăcerea deveni şi mai apăsătoare, în timp ce Sanjiro aştepta ca şi cel de-al doilea tânăr să-şi declare credinţa la fel. Atunci mai tânărul Ori dădu abia perceptibil din capul plecat, îşi aşeză mâinile cu palmele întinse pe tatami şi se aplecă şi mai mult.

— Da, stăpâne, aşa este.

Sanjiro era foarte mulţumit pentru că acum, fără nici o cheltuială, obţinuse loialitatea lor şi avea şi doi spioni în interiorul mişcării – de care avea să răspundă Katsumata.

— Oamenii de felul acesta ar putea fi folositori, dacă ar exista – vocea lui Sanjiro deveni tăioasă şi categorică. Katsumata, scrie imediat o scrisoare către oamenii din Bakufu şi informează-i că doi goshi, pe nume… – se gândi o clipă, fără să dea atenţie agitaţiei care se strânse în cameră… – pune ce nume vrei tu, au rupt rândurile şi au

omorât nişte gai-jini astăzi din cauza atitudinii lor provocatoare şi insolente, gai-jinii erau înarmaţi cu pistoale pe care le îndreptau ameninţător împotriva lecticii mele. Aceşti doi oameni, simţindu-se provocaţi, ca de altfel, toţi oamenii mei, au reacţionat şi au fugit apoi înainte de a-i putea prinde şi lega! – aruncă apoi o privire spre tineri. Cât despre voi, o să veniţi înapoi în prima gardă de noapte ca să vă ascultaţi sentinţa.

Katsumata adăugă grăbit:

— Înălţimea Ta, pot să-ţi sugerez să adaugi în scrisoare că au fost declaraţi proscrişi, ronini, că li s-au tăiat soldele şi s-a pus un premiu pe capetele lor?

— Doi *koku.* Afişează asta la ei în sat când ne întoarcem.

Sanjiro îşi întoarse privirile spre Shorin şi Ori şi le făcu cu mâna semn să plece. Cei doi făcură o plecăciune adâncă şi părăsiră încăperea. Sanjiro fu încântat să vadă că amândoi aveau kimonourile ude de transpiraţie în spate, deşi după-amiaza nu era foarte călduroasă.

— Katsumata, spuse Sanjiro când fură din nou singuri, în legătură cu Yokohama, trimite pe câţiva dintre cei mai buni spioni ai noştri ca să vadă ce se petrece acolo. Porunceşte-le să se întoarcă la căderea nopţii şi porunceşte tuturor samurailor să fie gata de luptă.

— Da, înălţimea Ta.

Katsumata îşi ascunse zâmbetul de satisfacţie.

După ce tinerii ieşiră de la Sanjiro şi trecură prin cercurile de paznici, Katsumata îi ajunse din urmă.

— Urmaţi-mă, le spuse el şi-i conduse pe potecile şerpuitoare ale grădinii spre o uşă care nu era păzită. Duceţi-vă imediat la Kanagawa, la Hanul Florilor de la Miezul Nopţii. Este o casă sigură şi vor mai fi acolo şi alţi prieteni. Grăbiţi-vă!

— Dar, Sensei, spuse Ori, mai întâi trebuie să ne luăm săbiile celelalte şi armurile şi banii şi…

— Tăcere! Katsumata băgă supărat mâna în kimonoul său şi scoase o pungă cu câteva monede în ea.

— Luaţi asta. Şi să-mi daţi înapoi de două ori pe atât pentru obrăznicia voastră. La apusul soarelui am să trimit după voi oameni cu ordinul să vă ucidă dacă sunteţi mai aproape de un ri.

Un ri era aproximativ o leghe, adică trei mile.

— Da. Sensei, îmi cer iertare că am fost atât de necuviincios.

— Cuvintele tale de iertare nu sunt primite. Sunteţi amândoi nişte proşti. Ar fi trebuit să-i omorâţi pe toţi barbarii, nu numai pe unul – mai ales pe fată, pentru că asta i-ar fi umplut de furie pe gai-jini! De câte ori v-am spus? Ei nu sunt nişte persoane civilizate, ca noi, au alte păreri despre lume, despre religie şi despre femei. Sunteţi nişte tâmpiţi! Idioţi! Aţi început atacul bine, dar n-aţi fost în stare să-l continuaţi fără milă şi fără să vă gândiţi la vieţile voastre. Aţi ezitat! Şi de aceea aţi pierdut! Proştilor! Aţi uitat tot ce v-am învăţat!

Turbat de furie, Katsumata îl lovi cu toată forţa pe Shorin peste faţă cu dosul palmei. Imediat Shorin făcu o plecăciune adâncă şi începu să murmure cuvinte disperate de iertare, căci îi stricase lui Sensei wa-ul, îl făcuse să-şi piardă armonia interioară. Continua să-şi ţină capul plecat, încercând din răsputeri să-şi stăpânească durerea. Ori stătea neclintit, aşteptând a doua lovitură. Aceasta lăsă o urmă ca de arsură pe obrazul lui. Imediat se aruncă şi el la pământ, cerându-şi umilit iertare, ţinându-şi plecat capul care îi zvâcnea de durere şi de frică. Odată, un coleg, cel mai bun în mânuirea spadei dintre ei toţi, îi răspunsese insolent lui Katsumata în timpul unui exerciţiu de luptă. Fără nici o ezitare, Katsumata îşi băgase sabia în teacă, îl atacase cu mâinile goale, îl dezarmase, îl umilise, îi rupsese amândouă mâinile şi îl trimisese înapoi, în satul lui, pentru totdeauna.

— Te rog, îndurare, Sensei, spuse Shorin.

— Mergeţi la Hanul Florilor de la Miezul Nopţii. Dacă vă voi trimite un mesaj, să faceţi de îndată ceea ce vă cer, indiferent despre ce ar fi vorba. A doua oară n-o să mai aveţi ocazia! Imediat, aţi înţeles?

— Da, da, Sensei, te rog, îndurare, murmurară cei doi la unison.

Îşi strânseră kimonourile şi o luară la fugă, bucuroşi să se afle cât mai departe de el, mai înspăimântaţi de el decât de Sanjiro. Katsumata fusese timp de câţiva ani de zile principalul lor profesor de arte marţiale şi, în taină, de alte arte: strategie, istorie trecută, prezentă şi viitoare, le spusese de ce nu-şi făceau Bakufu datoria, de ce eşuase Toranaga, de ce şi cum trebuie reparate stările de lucruri. Katsumata era unul dintre puţinii *shishi* clandestini care deţineau titlul de *hatamoto* – consilier de onoare cu acces permanent la stăpânul său – samurai de vază cu o soldă anuală personală de o mie de *koku.*

— Eeee, ce bogat este! îi şoptise Shorin lui Ori când aflase prima dată.

— Banii nu înseamnă nimic. Sensei spune că dacă ai putere, nu mai ai nevoie de bani.

— De acord, dar gândeşte-te la familiile noastre, la tatăl tău şi al meu, ar putea să-şi cumpere o bucăţică de pământ care să fie al lor şi n-ar mai fi nevoiţi să trudească pe câmpurile altora. Şi nici noi n-ar mai trebui să muncim aşa, din când în când, ca să mai facem rost de un bănuţ pe deasupra.

— Ai dreptate, spusese Ori.

— Nu-ţi face griji, râsese Shorin. Noi n-o să primim niciodată nici măcar o sută de koku şi dacă i-am avea, i-am cheltui pe fete şi pe saké şi am deveni daimyo în Lumea Plutitoare. O mie de koku înseamnă toţi banii din lume.

— Nu, nu înseamnă. Adu-ţi aminte ce ne-a zis sensei.

La una din şedinţele secrete cu grupul lui special de acoliţi, acesta spusese:

— Veniturile provinciei Satsuma se ridică la şapte sute cincizeci de mii de koku şi aparţin stăpânului nostru, daimyo, care are dreptul să le împartă după cum socoteşte de cuviinţă. Şi acesta este un obicei al administraţiei pe care va trebui să-l schimbăm. După ce se va realiza schimbarea radicală, veniturile feudelor vor fi împărţite de un Consiliu de Stat, alcătuit din oameni înţelepţi aleşi dintre

samuraii de toate rangurile, de sus şi de jos, indiferent de vârstă, cu condiţia ca acel bărbat să fie înţelept şi să se fi făcut remarcat ca om de onoare. Acelaşi lucru se va întâmpla şi pe celelalte feude, căci întreaga ţară va fi guvernată de un Consiliu Suprem al Statului cu sediul la Yedo sau la Kyoto, ales dintre samuraii de onoare, sub conducerea Fiului Cerului.

— Sensei, ai spus orice om? Asta înseamnă că pot fi şi dintre ai lui Toranaga? întrebase Ori.

— Nu se va face nici un fel de discriminare, dacă omul este de onoare şi valoros.

— Sensei, te rog, spune-ne despre Toranaga. Cunoaşte cineva cu adevărat ce avere au? Ce suprafaţă de teren deţin sub controlul lor?

— După Sekigahara, Toranaga a luat pământurile duşmanilor săi morţi, ceea ce înseamnă cam cinci milioane de koku venit anual, o treime din întreaga avuţie a Nipponului, pentru el şi pentru familia lui pe vecie.

În tăcerea grea care se lăsase, Ori spusese în numele tuturor:

— Cu o asemenea avere am putea avea cea mai mare flotă din lume, cu o mulţime de nave de război şi tunuri, am putea avea cele mai bune armate şi cele mai bune arme, am putea să-i aruncăm afară pe gai-jini!

— Am putea chiar să purtăm război cu ei şi să ne lărgim graniţele, adăugă încet Katsumata. Şi să ne spălăm ruşinea de mai înainte.

Înţeleseseră cu toţii imediat că se referea la *tairo,* generalul Nakamura, predecesorul lui Toranaga şi suveranul acestuia, marele general-ţăran care era pe atunci Mai Marele Porţilor şi, drept recunoştinţă, primise din partea împăratului cel mai înalt titlu la care putea aspira un muritor, acela de shogun, la care râvnise cu o adevărată obsesie, dar pe care nu-l putuse obţine niciodată. După ce cucerise şi supusese toată ţara, mai ales prin faptul că îl convinsese pe duşmanul său, Toranaga, să-i jure credinţă lui şi urmaşilor lui, strânsese o flotă uriaşă şi pornise o campanie puternică împotriva ţării Chosen sau Korea cum i

se mai spunea câteodată, cu scopul de a duce lumina în acel ţinut şi de a-şi asigura un cap de pod pentru campania împotriva Tronului Dragonilor din China. Dar armata lui a fost înfrântă şi a trebuit curând să se retragă acoperindu-se de ruşine, aşa cum se mai întâmplase şi altă dată, în secolele precedente, când alte două încercări asemănătoare ale japonezilor dăduseră greş, sfârşindu-se cu un dezastru la fel de mare, deşi tronul Chinei continua să-i atragă ca un magnet.

— Ruşinea aceasta trebuie spălată, ca şi ruşinea pe care a suferit-o Fiul Cerului din cauza lui Toranaga care a uzurpat puterea lui Nakamura atunci când acesta a murit: i-a ucis soţia şi copilul, a făcut una cu pământul castelul lor din Osaka şi a jefuit destul timp moştenirea Fiului Cerului! *Sonno-joi!*

— *Sonno-joi!* răspunseseră toţi ca un ecou, înflăcăraţi.

Odată cu lăsarea serii, tinerii se simţiră din ce în ce mai obosiţi, căci fuga continuă îi secătuise de vlagă. Însă nici unul din ei nu voia să recunoască acest lucru, aşa că-şi continuară drumul până ajunseră la marginea pădurii. În faţa lor se întindeau smârcurile cultivate cu orez de ambele laturi ale drumului Tokaido, care ducea spre suburbiile oraşului Kanagawa, drept în faţa lor. Malul mării se afla în partea dreaptă.

— Hai… hai să ne oprim o clipă, spuse Ori, pe care îl chinuia cumplit braţul rănit, îl durea şi capul, şi pieptul, dar nu voia să arate.

— Foarte bine, şi Shorin era la fel de extenuat ca şi Ori, dar se prefăcu a nu-i păsa şi izbucni în râs. Eşti un slăbănog, parc-ai fi o babă.

Găsi un loc uscat pe pământ şi se aşeză jos, mulţumit. Începu apoi să privească cu precauţie de jur-împrejur, în timp ce-şi trăgea sufletul. Drumul Tokaido era aproape pustiu, căci pe timpul nopţii circulaţia era interzisă de Bakufu, iar eventualii călători erau supuşi unui tir încrucişat foarte sever de întrebări şi pedepsiţi aspru dacă deplasarea lor se dovedea a fi nejustificată. Mai mulţi hamali şi călători

întârziaţi se grăbeau spre bariera Kanagawa, pe când cei mai mulţi se aflau deja la adăpost, făceau baie sau chefuiau în hanuri, după pofta inimii – acestea fiind foarte numeroase în toate locurile de popas de pe parcursul drumului Tokaido. În toată ţara, barierele drumului se închideau la lăsarea întunericului, şi nu se mai ridicau decât în zori şi toate erau păzite de samurai locali. Dincolo de golf, Shorin vedea stâlpii cu lămpi cu ulei care luminau promenada, câteva din casele din colonie, precum şi navele aflate la ancoră în rada golfului. Deasupra orizontului se ridica luna, pe jumătate plină.

— Ce-ţi mai face braţul, Ori?

— Bine, Shorin. Suntem la mai mult de un ri de Hodogaya.

— Da, însă eu nu mă simt liniştit până nu ajung la han.

Shorin începu să-şi maseze gâtul, încercând în felul acesta să-şi alunge durerea de la ceafă şi din cap: lovitura lui Katsumata îl năucise.

— Când eram în faţa stăpânului Sanjiro, credeam că s-a zis cu noi, credeam că o să ne condamne la moarte.

— Şi eu la fel.

În timp ce vorbea, Ori simţi că-i este rău, braţul îi zvâcnea la fel de tare ca şi pieptul care-i sălta, gâfâind. Obrajii îi ardeau. Cu mâna sănătoasă alungă absent un roi de insecte de noapte.

— Dacă ar..., eram gata să pun mâna pe sabie să-l trimit acolo înaintea noastră.

— Şi eu la fel, numai că *sensei* era cu ochii pe noi şi ne-ar fi ucis înainte să fi putut face vreo mişcare.

— Da, ai dreptate, din nou ai dreptate, tânărul fu scuturat de un fior. Când m-a plesnit am crezut că mi-a zburat capul de pe umeri. Eeee, ce putere are, de necrezut. Ne-a salvat viaţa, l-a supus pe stăpânul Sanjiro voinţei sale! – Ori deveni dintr-o dată sumbru. Shorin, spuse el, în timp ce aşteptam... ca să-mi păstrez puterea, mi-am compus poemul funerar.

Shorin deveni şi el grav.

— Poţi să mi-l spui?

— Da.

Sonno-joi la apusul soarelui,

Nimic nu s-a risipit.

Fac acum saltul

În neant.

Shorin reflectă asupra epitafului, savurându-i echilibrul cuvintelor şi cel de-al treilea nivel al gândirii. Apoi spuse solemn:

— Este foarte înţelept pentru un samurai să-şi compună din timp epitaful. Eu încă nu am reuşit, dar ar trebui s-o fac, căci după aceea, toată existenţa reprezintă ani în plus – îşi răsuci capul într-o parte şi în alta cât a putut de mult, încheieturile îi trosniră şi se simţi mai bine. Ştii, Ori, spuse el apoi, sensei a avut dreptate, amândoi am şovăit, de aceea am pierdut.

— Am şovăit, are dreptate, aş fi putut s-o ucid foarte uşor pe fată, dar m-a paralizat pentru o clipă. N-am mai văzut niciodată… Şi hainele acelea ale ei străine şi chipul ca o floare ciudată cu nasul mare ca o orhidee monstruoasă, cu două pete albastre şi cu stamine galbene – ochii aceia incredibili, de pisică siameză, claia aceea de paie galbene sub pălăria caraghioasă, atât de respingătoare şi, totuşi, atât de atrăgătoare! – Ori râse nervos. Am fost ca vrăjit. Cu siguranţă că este un spirit kami din lumea întunericului.

— Smulge-i hainele de pe ea şi ai să vezi că este ca toate celelalte, cât despre faptul că ar putea fi atrăgătoare… asta nu ştiu.

— Şi eu m-am gândit la asta şi m-am întrebat oare cum o arăta – Ori ridică ochii şi privi la lună pentru o clipă. Dacă aş împărţi perna cu ea cred că… cred că aş păţi ca bărbătuşul păianjenului cu femela sa.

— Vrei să spui că te-ar ucide după aceea?

— Dacă, dacă aş împărţi perna cu ea, cu forţa sau de bună voie, femeia asta m-ar ucide – Ori dădu cu mâna prin

aer, căci insectele deveneau insuportabile. N-am mai văzut niciodată o femeie ca ea. Şi nici tu, nu-i aşa, *neh?*

— Nu, totul s-a petrecut atât de repede şi eu încercam să-l ucid pe urâtul ăla mare cu pistolul, iar ea a fugit.

Ori privea spre luminile pale ale Yokohamei.

— Mă întreb oare cum o cheamă, ce-o fi făcut când s-a întors? N-am mai văzut aşa ceva – era aşa de urâtă şi totuşi…

Shorin era neliniştit. De regulă, Ori nu prea le băga în seamă pe femei, le folosea atunci când simţea nevoia, le lăsa să-l distreze, să-l servească. În afară de sora lui adorată, nu-şi amintea ca Ori să fi vorbit vreodată de vreo femeie.

— Da, karma – Ori îşi aşeză mai bine bandajul peste rana care continua să zvâcnească, de sub bandaj începu să picure sânge. Dar chiar şi aşa, nu ştiu dacă am pierdut. Trebuie să aşteptăm, trebuie să vedem ce se întâmplă, întotdeauna am plănuit să ne repezim la gai-jini din prima clipă, la prima ocazie – am avut dreptate să-i atacăm în acel moment.

Shorin se ridică în picioare.

— M-am săturat să tot fiu serios, să discut despre kami şi moarte. O să avem timp să ne săturăm de ele. Sensei ne-a dăruit viaţa pentru *sonno-joi.* Din nimic în nimic. Dar acum avem înaintea noastră o noapte întreagă de care să ne bucurăm. O baie, un saké, apoi o Doamnă a Nopţii, suculentă şi frumos mirositoare şi umedă… – râse încetişor. O floare, nu o orhidee, cu un nas frumos şi ochi cuviincioşi. Hai să…

Se opri brusc. Dinspre răsărit, din direcţia oraşului-port Yokohama, se auzi ecoul unei lovituri de tun, apoi o rachetă luminoasă străpunse întunericul.

— Asta e ceva obişnuit?

— Nu ştiu – în faţa lor se vedeau lămpile primei bariere. E mai bine s-o luăm prin câmpul de orez, să nu ne vadă gărzile.

— Da. Este mai bine să traversăm drumul aici şi să ne apropiem mai mult de coastă. Nu se aşteaptă la intruşi din

partea aceasta, putem să evităm patrulele şi hanul este mai aproape.

Traversară drumul în goană, aplecaţi, apoi porniră pe una din potecile care treceau prin câmpul recent plantat cu orez de iarnă. Dintr-o dată se opriră. Dinspre drumul Tokaido se auzea tropot de copite şi zăngănit de harnaşamente. Se lăsară imediat pe vine, aşteptară o clipă, apoi ridicară uşor capetele. Zece dragoni în uniforme, înarmaţi cu carabine, conduşi de un ofiţer, făcură cotul. Soldaţii fură zăriţi imediat de samuraii de la barieră, care scoaseră un strigăt de avertisment. Din colibe ieşiră îndată alţi samurai care li se alăturară. În câteva clipe, douăzeci de samurai se aliniaseră în spatele barierei, în frunte cu un ofiţer.

— Ce facem, Ori? şopti Shorin.

— Aşteptăm.

În timp ce ei priveau, şeful samurailor ridică mâna şi strigă:

— Stai!

Apoi dădu uşor din cap, în loc să facă o plecăciune, aşa cum se cuvenea.

— Aveţi permis pentru călătoria pe timpul nopţii? Vă rog să-mi arătaţi hârtiile.

Furia lui Ori începu să crească, văzând obrăznicia făţişă a ofiţerului gai-jin, care se oprise la vreo zece paşi de barieră, strigase ceva în limba lui ciudată şi ceru cu un gest poruncitor să i se deschidă bariera, fără să descalece şi să facă o plecăciune cuviincioasă, aşa cum cerea eticheta.

— Cum îndrăzneşti să fii atât de necuviincios! Plecaţi de aici! răcnise supărat samuraiul, care nu se aşteptase la o asemenea insultă şi le făcu semn să se întoarcă.

Ofiţerul gai-jin lătră un ordin. Imediat oamenii lui îşi scoaseră carabinele de pe umăr, le îndreptară spre samurai, apoi, la un al doilea ordin scurt, traseră o salvă de avertisment în aer. Reîncărcară imediat şi îndreptară armele drept spre samurai înainte să se fi stins zgomotul primei împuşcături. O linişte rău prevestitoare se lăsă peste întregul ţinut. Shorin şi Ori rămaseră cu gura căscată.

De când ştiau ei, armele erau încărcate pe ţeava puştii şi li se dădea foc.

— Astea sunt arme cu încărcător şi cartuşe din alea noi, şopti Shorin emoţionat, nu mai văzuseră niciodată invenţiile astea noi, însă auziseră despre ele, şi samuraii erau la fel de şocaţi.

— Eeee, ai observat cât de repede au reîncărcat? Am auzit că un soldat poate trage de zece ori până încarci tu o dată pe gura ţevii.

— Dar ai văzut ce disciplină, Shorin, şi la ei, şi la cai. Abia dacă s-au clintit!

Ofiţerul gai-jin făcu din nou un semn poruncitor să i se deschidă bariera, lăsând să se înţeleagă cât se poate de limpede că, în caz contrar, toţi samuraii vor fi omorâţi pe loc.

— Lăsaţi-l să treacă, mârâi şeful samurailor.

Ofiţerul de dragoni se repezi dispreţuitor înainte, aparent fără nici un fel de teamă, urmat de oamenii lui cu chipuri posomorâte, toţi cu armele gata de atac.

Nici unul din ei nu luă în seamă pe gardieni şi nu răspunse la plecăciunile lor cuviincioase.

— Vom raporta cazul imediat şi vom cere să ni se prezinte scuze, spuse samuraiul turbat de comportarea lor jignitoare, deşi încerca să nu-şi arate furia.

După ce trecură dragonii, bariera fu lăsată din nou, iar Ori şopti furios:

— Ce purtare ruşinoasă! Dar ce puteau face împotriva acestor arme?

— Ar fi trebuit să atace şi să-i omoare înainte ca ei să apuce să tragă. Eu n-aş fi făcut ceea ce a făcut laşul acesta, eu aş fi atacat şi aş fi murit, spuse Shorin cu genunchii tremurând de furie.

— Da. Aşa cred…

Ori se întrerupse brusc, iar furia i se evaporă ca prin minune la gândul care-i venise brusc în minte.

— Vino repede, şopti el grăbit. O să aflăm unde se duc şi poate reuşim să furăm câteva din armele astea.

4

Barca cea mare a Marinei Regale apăru din sângeriul amurgului şi se îndreptă spre cheul Kanagawa, construit trainic din piatră şi lemn, spre deosebire de celelalte cheuri improvizate care împestriţau malul, inscripţii mari în engleză şi în japoneză avertizau: *Proprietatea Legaţiei Majestăţii Sale Britanice, Kanagawa – accesul străinilor interzis.* Vâslaşii se opinteau în rame, ambarcaţia înainta iute, deşi era plină ochi de soldaţi înarmaţi din infanteria marină. O fâşie roşie se mai vedea încă la orizont. Apa era uşor agitată; luna se ridica încet pe cer, în timp ce vântul mâna norii. Unul din grenadierii de la Legaţie aştepta la capătul cheului. Alături de el era un chinez cu faţa rotundă care purta o haină lungă, încheiată până-n gât şi avea în mână un băţ cu o lanternă în vârf.

— Ramele sus! ordonă boţmanul.

Imediat toate vâslele se ridicară, marinarul de la prova sări pe cheu şi legă şalupa de o baba, infanteriştii marini coborâră imediat într-o ordine desăvârşită şi se aşezară în poziţie de apărare, cu armele pregătite de luptă. Sergentul care îi comanda studia terenul. La pupa, era un ofiţer de marină. Şi Angélique Richaud. Ofiţerul o ajută să coboare pe cheu.

— Bună seara, doamnă, domnule, spuse grenadierul, salutându-l pe ofiţer. Dumnealui este Lim, asistent la Legaţie.

Lim se zgâi la fată.

— ’Nă sea’a, domnu, lepede venit foalte, heya? Donşol venit aşa lepede încoace, nu conteşte.

Angélique era nervoasă, purta o bonetă şi o rochie albastră cu crinolină peste care îşi pusese un şal ce se potrivea perfect cu paloarea chipului şi cu părul ei blond.

— Cum se simte domnul Struan?

Soldatul răspunse politicos:

— Nu ştiu, doamnă, domnişoară. Domnul doctor Babcott este cel mai bun medic din regiunea asta, aşa că sărmanul

domn Struan o să se facă bine dacă va vrea Dumnezeu. O să-i facă multă plăcere să vă vadă – a întrebat mereu de dumneavoastră. Nu ne aşteptam să veniţi mai devreme de mâine dimineaţă.

— Şi domnul Tyrer?

— Este bine, domnişoară, a avut numai o rană mai superficială. Ar fi mai bine să mergem.

— E departe?

Lim interveni iritat:

— Nu depalte, ayeeyah, hopa-hopa 'mediat ajunge.

Ridică apoi lanterna şi porni în noapte, mormăind ceva în cantoneză. Ce ticălos obraznic, îşi spuse ofiţerul. Locotenentul în Marina Militară Regală, John Marlowe pe nume, era un bărbat înalt. Porniră în urma chinezului. Imediat infanteriştii marini se aşezară în poziţie de apărare, formând un fel de scut, avangarda.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Angélique? întrebă el.

— Da, mulţumesc, îşi trase mai bine şalul pe umeri şi porni cu grijă înainte. Ce miros oribil!

— Probabil că este din cauza excrementelor pe care le folosesc ca îngrăşăminte şi a refluxului.

Marlowe avea douăzeci şi opt de ani, ochi albaştri şi părul de culoarea nisipului, era căpitanul navei Majestăţii Sale Britanice *Pearl,* o fregată cu aburi cu 21 de tunuri, dar acum juca rolul de aghiotant al amiralului Ketterer.

— Doriţi o lectică? întrebă el.

— Mulţumesc, nu este nevoie. Mă simt foarte bine.

Lim mergea în frunte, luminându-le drumul prin străduţele întortocheate şi înguste ale satului. Cei mai mulţi dintre locuitorii Kanagawei dormeau, deşi din când în când se mai auzeau strigăte şi râsete ale chefliilor, bărbaţi şi femei, care răzbăteau din spatele zidurilor înalte, în care se vedea din loc în loc câte o uşă închisă cu bare. Peste tot dăinuia o mulţime de semne japoneze înscrise decorativ.

— Acestea sunt hanuri, hoteluri? întrebă ea.

— Cam aşa ceva, răspunse Marlowe evaziv.

Lim chicoti pe înfundate, auzind acest schimb de cuvinte. Vorbea o engleză fluentă – învăţată într-o şcoală a

misionarilor din Hong Kong. Dar fusese instruit să ascundă cu grijă acest fapt, aşa că folosea întotdeauna dialectul *pidgin* şi făcea pe prostul, astfel încât ştia multe secrete care valorau foarte mult pentru el, pentru superiorii lui ierarhici şi pentru conducătorul lor, ilustrul Chen, Gordon Chen, compradorul lui Struan. Compradorul, de regulă un eurasiatic de origine bună, era un intermediar absolut indispensabil între negustorii europeni şi chinezi, care trebuia să cunoască bine engleza şi câteva dialecte chineze şi de ale cărui mâini se lipeau zece la sută din valoarea tuturor tranzacţiilor perfectate.

O, tânără înfumurată care trăieşti din lascivitatea neîmpărtăşită, pe care o răspândeşti în jur, îşi zicea Lim amuzat în sinea lui, căci ştia o mulţime de lucruri despre ea, mă întreb care din urât mirositorii ăştia cu ochi rotunzi o să fie primul care o să te întindă pe jos şi o să-ţi pătrundă prin Poarta ta de Jad la fel de urât mirositoare? Eşti oare atât de neîntinată pe cât pretinzi, sau nepotul Diavolului-cu-Ochi-Verzi s-a desfătat deja cu Norii şi Ploaia în braţele tale? Pe toţi zeii, mai mari sau mai mici, am să aflu cât de curând, căci servitoarea ta este fiica celei de-a treia verişoare a surorii mele. Ştiu deja că flocii tăi ar avea nevoie să mai fie bărbieriţi, că sunt la fel de blonzi ca şi părul tău din cap şi mult prea deşi ca să fie pe placul unei persoane civilizate, dar presupun că sunt foarte buni pentru un barbar! Puah! Ayeeyah, dar viaţa este atât de interesantă. Pun rămăşag că acest atac va aduce şi diavolilor străini şi Mâncătorilor de Spurcăciuni din aceste insule multe necazuri. Minunat! N-au decât să se înece în propriul rahat! Interesant că nepotul Diavolului-cu-Ochi-Verzi a fost rănit foarte rău şi în felul acesta continuă *joss*-ul nefericit al bărbaţilor din această familie, interesant că vestea aleargă deja în mare taină, spre Hong Kong, prin cel mai rapid curier al nostru. Cât de înţelept sunt! Dar eu fac parte din Regatul de Mijloc şi, bineînţeles, sunt o fiinţă superioară. Dar veştile bune pentru unii sunt rele pentru alţii. Întâmplarea aceasta va zgudui puternic Nobila Casă. Dacă suntem informaţi din vreme, eu şi prietenii mei vom

scoate un profit uriaş. Pe toţi zeii, am să pun zece la sută din profitul meu pe următorul cal de la cursele din Happy Valley care va purta numărul paisprezece, numărul zilei de astăzi după numărătoarea barbarilor.

— Ho! strigă el, arătând cu mâna înainte.

Turnurile centrale ale templului se conturau deasupra aleilor şi rândurilor de case mici, cu un singur nivel, separate una de alta prin garduri, ceea ce le făcea să pară ascunse într-un fagure de albine. La poarta bine luminată a templului erau de gardă doi grenadieri şi un sergent. Alături de ei se afla doctorul Babcott.

— Hello, Marlowe, spuse el zâmbind. Ce plăcere neaşteptată! Bună seara, mademoiselle. Ce…

— Scuzaţi, domnule doctor, îl întrerupse Angélique, ridicând privirea la el uimită de dimensiunile lui. Malcolm, adică domnule Struan, am auzit că a fost rănit grav.

— A primit o lovitură de sabie foarte urâtă, dar l-am cusut şi acum doarme adânc, spuse Babcott repede. I-am dat un sedativ. Vă duc la el într-o clipă. Dar ce s-a întâmplat, Marlowe, de ce…

— Şi Phillip Tyrer? Interveni din nou fata. Este şi el, adică a fost şi el rănit?

— Are numai o rană uşoară, mademoiselle, dar pentru moment nu puteţi face nimic, amândoi au luat sedative. Ce-i cu infanteriştii marini, Marlowe?

— Amiralul a considerat că este mai bine să ai o protecţie în plus, în cazul că se ordonă evacuarea.

— E chiar aşa de grav? fluieră uimit Babcott.

— Chiar în clipa aceasta este în curs de desfăşurare o reuniune. Amiralul, generalul, Sir *William* împreună cu reprezentantul francez, cel german, cel american şi cel rus şi, ăăă… Frăţia neguţătorilor, adăugă Marlowe sec. Presupun că lucrurile s-au agravat – apoi se întoarse spre sergentul Marinei Militare Regale. Am să-ţi inspectez postul ceva mai târziu, şi adaugă adresându-se sergentului grenadierilor. Te rog să-i dai sergentului Crimp tot ajutorul de care are nevoie, arată-i unde să-şi cartiruiască oamenii. Numele dumitale, te rog?

— Towery, sir.

— Îţi mulţumesc, sergent Towery.

— Poate vreţi să veniţi cu mine amândoi, să vă ofer o ceaşcă de ceai? spuse Babcott.

— Mulţumesc, nu, răspunse fata, încercând să fie politicoasă, dar arzând de nerăbdare. Nu putea suferi obiceiul acesta englezesc de a oferi tot timpul ceai, sub orice pretext. Dar aş dori să-i văd mai degrabă pe domnii Struan şi Tyrer.

— Da, bineînţeles, pe aici.

Doctorul observase că fata este gata să facă o criză dintr-o clipă-n alta şi decise că avea, într-adevăr, mare nevoie de o ceaşcă de ceai, poate dres cu o picătură de brandy, un sedativ şi apoi în pat.

— Sărmanul Phillip, a avut un şoc foarte puternic, îmi închipui că şi pentru dumneavoastră trebuie să fi fost oribil.

— Se simte bine?

— Da, foarte bine, repetă el răbdător. Poftiţi, veţi vedea singură.

Doctorul îi conduse prin curte. Fură opriţi de un ropot de copite şi de zăngănitul harnaşamentelor. Spre marea lor uimire văzură o patrulă de dragoni care se apropia de ei.

— Dumnezeule mare, e Pallidar, spuse Marlowe. Dar ce face aici?

Priveau la ofiţerul de dragoni care tocmai răspunsese salutului infanteriştilor, marinarilor şi grenadierilor şi acum descăleca.

— Daţi-i drumul, spuse Pallidar, fără să-i observe pe Marlowe, Babcott şi Angélique. Ticăloşii ăştia de japonezi au încercat să ne bareze drumul, pe Dumnezeul meu! Din păcate, blestemaţii ăştia afurisiţi s-au răzgândit, căci altfel şi-ar fi plantat floricele... – în acel moment o văzu pe Angélique şi se opri brusc. O, Isuse Cristoase, o... îmi cer iertare, îmi pare nespus de rău, domnişoară, ăăă... N-am ştiut că erau doamne aici... ăăă, bună, John, bună, doctore.

— Bună, Settry, spuse Marlowe. Domnişoară Angélique, îmi permiteţi să vi-l prezint pe căpitanul Settry Pallidar, cel slobod la gură, din Regimentul Opt de Dragoni al Majestăţii

Sale. Domnişoara Angélique Richaud.

Fata dădu din cap, iar el făcu o plecăciune ţeapănă.

— Îmi cer scuze, domnişoară, spuse el. Doctore, am fost trimis să asigur protecţia Legaţiei, în caz de evacuare.

— Şi amiralul ne-a trimis deja pe noi, spuse tăios Marlowe. Cu puşcaşii marini.

— Poţi să le dai drumul acuma, dacă am venit noi.

— Du-te… îţi sugerez să ceri noi ordine. Deocamdată aici eu sunt mai mare în grad şi preiau comanda. Şi o armă superioară. Doctore, poate ar fi bine s-o conduci pe domnişoara să-l vadă pe domnul Struan.

Babcott îi urmărise amuzat pe cei doi tineri care se înfruntau, căci îi erau amândoi simpatici. Aparent prieteni, în realitate adversari neîmblânziţi. Tăuraşii ăştia or să se ia în coarne într-o zi de-adevăratelea – Doamne fereşte să nu fie pentru vreo femeie.

— Ne vedem mai târziu, spuse el, luând braţul Angelicăi şi îndepărtându-se cu ea.

Cei doi bărbaţi priviră în urma lor. Apoi, Pallidar îşi scoase bărbia în afară şi spuse:

— Aici nu suntem pe puntea nici unei nave. Asta e o treabă pentru armată.

— Rahat.

— Ţi-ai pierdut şi minţile o dată cu bunele maniere? La ce naiba ai adus o femeie aici, când numai Dumnezeu ştie ce poate să se întâmple?

— Pentru că importantul domn Struan a cerut s-o vadă şi, întrucât din punct de vedere medical este o idee bună, fata l-a convins pe amiral să-i dea voie să vină în seara asta aici, deşi eu nu am fost de acord şi mi-a ordonat s-o însoţesc aici şi s-o aduc teafără şi nevătămată înapoi. Sergent Towery?

— Da, sir!

— Până la noi ordine, preiau integral comanda – încartiruieşte-i pe dragoni şi ai grijă să se simtă bine. Poţi să le duci caii la grajd? Ai destul furaj?

— Da, sir, avem suficient spaţiu de cazare. Cu mâncarea stăm mai prost.

— Când a fost ea destulă în locurile astea blestemate? Marlowe îi făcu semn să se apropie. Dă-le de ştire tuturor, zise el fioros, că nu vreau nici un fel de lupte şi încăierări aici – dacă se întâmplă aşa ceva, fiecare ticălos primeşte o sută de lovituri de bici, indiferent cine ar fi.

Barul de la Clubul Yokohama, cea mai mare încăpere din colonie şi, în consecinţă, locul de întâlnire al membrilor acesteia, era plin până la refuz, căci erau prezenţi aici aproape toţi locuitorii coloniei – numai cei prea beţi ca să stea în picioare sau bolnavi lipseau din vacarmul asurzitor de aici. Ţipau cu toţii în cele mai diferite limbi, unii dintre ei erau înarmaţi şi îşi ridicau pumnii ameninţător, înjurându-i pe cei câţiva bărbaţi eleganţi aşezaţi la o masă ridicată pe un podium la celălalt capăt al încăperii. Cei de la masă nu se lăsau deloc mai prejos, înjurau şi ei de mama focului, iar amiralul şi generalul de lângă ei păreau gata să facă apoplexie.

— Mai spune o dată chestia asta şi te chem afară…

— Du-te dracului, ticălosule…

— E război, Willem trebuie să…

— Întoarceţi naibii armata şi flota aia şi bombardaţi Yedo…

— Striviţi-le capitala aia afurisită…

— Canterbury trebuie să fie răzbunat. Wullum trebuie să…

— Aşa e. Willum e de vină, John Canter… era prietenul meu…

— Ascultaţi cu toţii…

Unul dintre bărbaţii aflaţi la masă începu să bată în tăblia mesei cu un ciocănel ca să se facă linişte. Dar asta-i înfurie şi mai tare pe negustorii, hangii, cartoforii, geambaşii, măcelarii, misiţii şi derbedeii adunaţi acolo. Jobene, sacouri multicolore, haine de stofă, lenjerie, cizme de piele, bogaţi şi săraci, un aer greu, stătut, mirosind a fum, a trupuri omeneşti nespălate, a bere stătută, whisky, gin, rom şi vin trezit.

— Linişte, pentru Dumnezeu, lăsaţi-l pe Wullum să

vorbească…

Omul cu ciocănelul răcni:

— William, pentru Dumnezeu! William, nu Wullum, sau Willum sau Willam! *William* Aylesbury, de câte ori trebuie să vă spun? William!

— Aşa e, lăsaţi-l pe Willum să vorbească, ce dracu'!

Cei trei barmani care serveau băuturile în spatele tejghelei lungi râdeau.

— Mare aiureală şi întâlnirea asta, nu-i aşa? spuse unul din ei ştergând tejgheaua cu o cârpă murdară.

Barul era adevărata mândrie a coloniei, construit în mod deliberat ceva mai mare decât cel de la Jockey Clubul din Shanghai, care fusese până atunci cel mai mare din Asia şi de două ori mai mare decât cel din Hong Kong. Pe perete erau rafturi pline cu sticle de băuturi tari, vin şi butoiaşe de bere.

— Lăsaţi-l pe amărât să vorbească!

Bărbatul cu ciocănelul, Sir William Aylesbury, oftă. Era ministrul Angliei în Japonia, şi şeful corpului diplomatic. Ceilalţi bărbaţi erau reprezentanţii Franţei, Rusiei, Prusiei, Americii. Îşi pierdu răbdarea şi făcu un semn către un tânăr ofiţer care stătea în picioare în spatele mesei. Imediat acesta scoase pistolul şi trase un foc în tavan. Tencuiala căzu jos în liniştea care se lăsă brusc.

— Mulţumesc, spuse Sir William. Acum, dacă binevoiţi să faceţi puţină linişte, domnilor, putem începe! – era un bărbat înalt, bine legat, în jur de cincizeci de ani, cu un chip hotărât şi nişte urechi mari. Repet, întrucât veţi fi afectaţi cu toţii de ceea ce vom decide noi, colegii mei şi cu mine dorim să discutăm în public ceea ce vom face ca urmare a acestui incident. Dacă nu vreţi să ascultaţi sau dacă atunci când vi se va cere părerea n-o să v-o expuneţi cu minimum de înjurături, atunci vom discuta chestiunea cu uşile închise şi după aceea, când vom fi decis ce urmează să se întâmple, vă vom informa şi pe voi.

Se auzi un murmur de dezaprobare, dar nici un fel de ostilitate făţişă.

— Bine. McFay, aşadar, ce spuneai?

Jamie McFay era aproape de fruntea mesei, cu Dimitri alături, pentru că îl reprezenta pe Struan, cea mai mare casă de comerţ din Asia şi era, de regulă, şi purtătorul de cuvânt al negustorilor şi meseriaşilor, care aveau adesea şi ei propriile flote de clipere înarmate şi mercenari.

— Ei bine, sir, ştim că nişte locuitori din Satsuma au înnoptat la Hodogaya, nu departe de noi, spre nord şi că regele lor era cu ei, spuse el, foarte îngrijorat de soarta lui Malcolm Struan. Regele acesta se numeşte Sajiro, sau cam aşa ceva şi eu cred că ar tre…

Cineva răcni:

— Eu zic să-i înconjurăm pe ticăloşii ăştia la noapte şi să-i radem!

Un ropot de aplauze izbucni furtunos şi se stinse apoi la protestele celorlalţi, care înjurau şi spuneau:

— Dar lăsaţi-l să termine…

— Vă rog să continuaţi, domnule McFay, spuse Sir William supărat.

— Ca de obicei, atacul nu a fost provocat, John Canterbury a fost hăcuit îngrozitor şi numai Dumnezeu ştie de cât timp va avea nevoie domnul Struan ca să se vindece. Dar este pentru prima oară când putem să-i identificăm pe ucigaşi – sau, cel puţin, regele o poate face şi este mai mult ca sigur că are puterea să-i prindă pe făptaşi, să ni-i predea şi să plătească daune… – se auziră din nou aplauze. Nu sunt departe şi, cu trupele pe care le avem, îi putem ţine în şah.

Izbucniră strigăte furioase şi urlete care cereau răzbunare. Henri Bonaparte Seratard, ministrul francez din Japonia, întrebă tare:

— Aş dori să-i întreb pe domnul general şi pe domnul amiral care este opinia domniilor lor?

Amiralul răspunse imediat:

— Am cinci sute de puşcaşi marini în flotă…

Generalul Thomas Ogilvy îl întrerupse politicos, dar ferm:

— Dragul meu, aici este vorba de o operaţie pe uscat. Domnule Ceraturd… – bărbatul cărunt, cu faţa roşie care

avea în jur de cincizeci de ani stâlci cu grijă numele franţuzesc, folosind şi apelativul „domnule” ca insulta să fie şi mai limpede. Avem o mie de oameni cantonaţi în corturi, două unităţi de cavalerie, trei baterii cu cele mai moderne tunuri şi mai putem chema încă opt sau nouă mii de infanterişti britanici şi indieni şi trupe de rezervă în decurs de două luni din acest moment, de la fortăreaţa noastră din Hong Kong – generalul începu să se joace cu eghileţii săi aurii. Nu se pune problema ca forţele Majestăţii Sale reunite sub comanda mea să nu poată duce la bun sfârşit o asemenea expediţie.

— Sunt de acord, spuse amiralul şi cuvintele lui fură acoperite de alte ropote de aplauze.

Când acestea încetară, Seratard spuse blând:

— Aşadar, sunteţi în favoarea unei declaraţii de război?

— Nici vorbă de aşa ceva, sir, spuse generalul a cărui antipatie pentru francez era pe deplin împărtăşită de acesta, am spus numai că putem face ceea ce este necesar atunci când ar fi necesar şi când vom fi obligaţi. Consider că acest „incident” este o chestiune care ţine de competenţa exclusivă a ministrului Majestăţii Sale care ar trebui să ia o decizie după ce se va fi consultat cu noi, fără a fi organizat această dezbatere nelalocul ei.

Unii scoaseră strigăte de aprobare, alţii răcniră furioşi:

— Da’ totul se plăteşte cu argintul nostru şi din taxele noastre, aşa că avem şi noi dreptu’ să spunem ce şi cum. De parlament aţi auzit vreodată?

— În incident a fost implicat şi un cetăţean francez, spuse Seratard înfierbântat, reuşind să acopere zgomotul, deci este şi onoarea Franţei în joc.

Se auziră glume insinuante şi înjurături. Sir William recurse din nou la ciocănel şi aceasta îi dădu posibilitatea ministrului american, Isiah Adamson, să spună şi el ceva:

— Ideea de a porni un război de la acest incident este o prostie, iar aceea de a-l răpi sau de a-l sechestra pe un rege în ţara lui suverană este nebunie curată – o mostră tipică de egoism imperialist. Primul lucru care trebuie făcut este să fie informaţi cei din Bakufu, apoi…

Foarte iritat, Sir William replică:

— Doctorul Babcott i-a informat deja la Kanagawa şi au negat că ar şti ceva. Mai mult ca sigur că vor face cum fac întotdeauna şi o vor ţine tot aşa. Un supus britanic a fost ucis în mod bestial, altul rănit grav, oaspetele nostru de onoare speriat de moarte şi aceste acte criminale, trebuie să subliniez încă o dată cele spuse de domnul McFay pe bună dreptate, au fost comise pentru prima oară de criminali pe care îi putem identifica. Guvernul Majestăţii Sale nu va permite ca aceste fapte să rămână nepedepsite… – o clipă, vocea lui fu acoperită de strigătele de satisfacţie. Singurul lucru asupra căruia trebuie să cădem de acord este care să fie modalitatea de pedepsire şi când şi unde trebuie să se petreacă aceasta. Domnule Adamson? îl consultă el pe american.

— Întrucât nu am fost direct implicaţi, nu am nici un fel de recomandări de făcut.

— Domnul conte Sergheiev?

— Sfatul meu oficial este să ne năpustim peste Hodogaya şi s-o facem bucăţele, pe ea şi pe toţi cei din Satsuma aflaţi acolo, spuse liniştit rusul, un bărbat de vreo treizeci de ani, puternic, bărbos, şeful misiunii ţarului Alexandru II. Dreptul forţei, brutale şi imediate, asta este singura diplomaţie pe care o înţelegem şi o vor înţelege vreodată japonezii. Nava mea de război ar fi onorată să conducă atacul.

Se lăsă o tăcere stranie. Mi-am închipuit eu că aşa o să răspunzi, îşi spunea Sir William. Şi nu sunt deloc sigur că greşeşti. Ah, Rusia, frumoasa şi extraordinara Rusia, ce păcat că suntem duşmani! Cea mai plăcută perioadă din viaţa mea am petrecut-o la Petersburg. Cu toate acestea, n-o să vă lăsăm să vă extindeţi în apele acestea. Am oprit invazia voastră din insulele Tsushima, anul trecut şi anul acesta o să vă împiedicăm să le furaţi Sahalinul.

— Îţi mulţumesc, dragă conte. *Herr* von Heimrich?

Prusacul, mai în vârstă, fu concis:

— Nu am nimic de spus, *Herr* Consul General, în afara faptului că declar oficial că guvernul meu consideră că

aceasta este o problemă numai a guvernului dumneavoastră şi nu o chestiune de partide mărunte…

Seratard roşi:

— Eu nu consider că…

— Vă mulţumesc pentru sfaturile dumneavoastră, domnilor, interveni ferm Sir William, curmând schimbul de replici care s-ar fi dezlănţuit între ei.

Depeşele sosite cu o zi în urmă de la Foreign Office din Londra spuneau că s-ar putea ca în curând Marea Britanie să fie implicată într-unul din acele războaie fără sfârşit din Europa – de astă dată între trufaşa, războinica Franţă şi trufaşa, războinica Prusie, dar nu se arăta de partea cui va fi Anglia. De ce naiba oare străinii nu sunt în stare să se comporte ca nişte persoane civilizate, asta nu pot eu să înţeleg.

— Înainte de a trage o concluzie, continuă el tăios, profit de faptul că toţi membrii importanţi ai comunităţii noastre se află aici, de faţă, ocazie pe care nu am mai avut-o până acuma, pentru a sublinia statutul nostru: Noi avem tratate legal încheiate cu Japonia. Ne aflăm aici pentru a face comerţ, nu pentru a cuceri teritorii. Trebuie să acţionăm prin intermediul birocraţilor din Bakufu – care este ca un fel de burete – o dată pretinde că este atotputernic, o dată că nu are nici o putere în faţa regilor lor. Nu am reuşit niciodată să ajungem la cei care deţin cu adevărat puterea, la Marele Ministru sau Shogun – de fapt, nici nu ştim sigur dacă există.

— Trebuie să existe, spuse rece von Heimrich, pentru că renumitul nostru călător şi fizician, doctor Engelbert Kaempfer, care a trăit la Deshima din 1690 până în 1693, dându-se drept olandez, a relatat că l-a văzut la Yedo, în timpul pelerinajului lui anual.

— Asta nu dovedeşte că mai există încă şi acum, spuse caustic Seratard. Oricum, sunt de acord că există un shogun, şi Franţa este de părere că ar fi bine venit un contact personal cu acesta.

— O idee admirabilă, domnule, spuse Sir William înroşindu-se. Şi cum să procedăm?

— Să trimitem flota împotriva oraşului Yedo imediat, răspunse prompt rusul şi să-i cerem o audienţă pe loc, altfel le distrugem oraşul. Dacă aş avea o flotă atât de minunată ca a dumneavoastră, mai întâi aş distruge oraşul pe jumătate şi apoi aş cere audienţa... Ba mai mult chiar, i-aş porunci acestui shogun să se prezinte la bordul navei mele în zorii zilei următoare şi l-aş spânzura.

Se auziră multe strigăte de aprobare.

— Este, fără îndoială, şi aceasta o soluţie, dar Majestatea Sa ar prefera o cale ceva mai diplomatică. O altă chestiune acum: nu avem aproape nici un fel de ştiri despre ceea ce se petrece în ţară. Aş aprecia foarte mult dacă negustorii ne-ar ajuta să dobândim informaţii folositoare. Domnule McFay, dintre toţi comercianţii, dumneata ar trebui să fii cel mai bine informat, ai putea să ne ajuţi?

McFay spuse cu multă prudenţă:

— Acum câteva zile, unul dintre furnizorii noştri japonezi de mătase i-a spus compradorului nostru chinez că unele dintre regate – omul a folosit cuvântul „feudă” şi i-a numit pe regi daimyo – se răsculaseră împotriva administraţiei Bakufu, şi mai ales cei din Satsuma şi din alte ţinuturi numite Tosa şi Choshu...

Sir William remarcă imediat interesul pe care îl manifestau ceilalţi diplomaţi şi se întrebă dacă fusese un lucru înţelept din partea lui să pună astfel de întrebări în public.

— Unde sunt aceste teritorii? întrebă el.

— Satsuma este în apropiere de Nagasaki, în insula din sud, Kyushu, spuse Adamson, dar Choshu şi Tosa, nu ştiu.

— Înălţimea Voastră, interveni un marinar american cu un plăcut accent irlandez, Tosa este în Shikoku, insula aceea mare din marea interioară. Choshu este mai departe spre vest, în insula principală, domnule Adamson, aproape de strâmtori. Am trecut de mai multe ori prin acele strâmtori, cam la o milă. Este cel mai bun şi mai scurt drum de la Hong Kong la Shanghai sau încoace. Localnicii o numesc Strâmtoarea Shimonoseki şi o dată am încercat să

cumpărăm de la ei apă şi peşte, dar n-au fost prea primitori.

Mai interveniră şi alţii în sprijinul celor spuse de marinar, care trecuseră şi ei prin strâmtori, dar nu ştiuseră că regatul se numeşte Choshu.

— Numele dumitale, te rog? întrebă Sir William.

— Paddy O'Flaherty, boţman pe baleniera *Albatross* din Seattle, înălţimea Voastră.

— Mulţumesc, spuse Sir William şi îşi notă în minte să trimită mai târziu după O'Flaherty ca să afle mai multe amănunte şi să-i spună dacă există hărţi ale acestei regiuni, iar dacă nu, să ordone marinei militare să întocmească de urgenţă hârtiile. Continuă, te rog, domnule McFay, spuse el. Răsculaţi, spuneai?

— Da, sir. Negustorul acesta de mătase – nu ştiu câtă încredere se poate avea în el – dar spunea că este o luptă pentru putere între mai-marele lor, căruia el îi spunea întotdeauna shogun, oamenii din Bakufu şi un rege sau daimyo pe nume Toranaga.

Sir William observă că ochii rusului se aprinseră şi mai tare pe chipul lui cu trăsături aproape asiatice.

— Da, dragă conte?

— O, nimic, Sir William. Dar nu este acesta numele conducătorului menţionat de Kaempfer?

— Da, da, într-adevăr, aşa este. Mă întreb de ce nu mi-ai spus niciodată până acum că ai citit această carte rară şi atât de plină de învăţăminte, scrisă în germană, limbă pe care dumneata nu o cunoşti, de unde deduc că a fost tradusă şi în rusă? Poate că „toranaga” în limba lor înseamnă conducător. Continuă, te rog, domnule McFay.

— Asta este tot ce i-a spus omul compradorului meu, dar mă fac luntre şi punte să aflu mai multe. Iar acum, spuse McFay politicos, dar ferm, pornim în seara asta spre regele Satsuma de la Hodogaya sau nu?

Fumul gros se văluri în tăcere.

— Mai are cineva ceva de adăugat în legătură cu această răscoală?

Norbert Greyforth, şeful firmei Brock & Sons, principalul

rival al lui Struan, zise:

— Am auzit şi noi unele zvonuri în legătură cu această răscoală, dar am crezut că este ceva în legătură cu preotul lor şef, acela căruia îi spun *mikado* şi despre care se zice că locuieşte la Kyoto, un oraş de lângă Osaka. Am să mai fac şi eu cercetări. În altă ordine de idei, mă alătur celor spuse de McFay în legătură cu seara aceasta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Era mai înalt decât McFay şi se vedea clar că îl urăşte. După ce exclamaţiile şi strigătele se potoliră, Sir William spuse:

— Iată ce vom face. În primul rând, nu va avea loc nici un atac în noaptea aceasta…

Imediat izbucniră strigăte de nemulţumire:

— Dă-ţi demisia, ne ducem noi singuri, haideţi, să-i înşfăcăm pe ticăloşi…

— Nu putem, fără trupe…

— Faceţi linişte şi ascultaţi, pentru Dumnezeu, răcni Sir William. Dacă se va găsi cineva atât de tâmpit încât să pornească în seara aceasta asupra oraşului Hodogaya, va trebui să răspundă atât în faţa noastră cât şi în faţa japonezilor. *Este interzis!* Mâine *vom pretinde* în mod oficial – *vom pretinde* – ca Bakufu şi shogunul să prezinte scuze oficiale imediat, să ne predea pe cei doi ucigaşi pentru a fi judecaţi şi spânzuraţi şi să plătească pe loc o despăgubire în valoare de o sută de mii de lire sau să suporte consecinţele.

Câţiva dintre cei prezenţi aprobară, cei mai mulţi mormăiră însă nemulţumiţi, mulţi dintre ei erau gata să se încaiere, căci spiritele erau tot mai încinse din cauza alcoolului care li se cam urcase la cap. McFay şi Dimitri îşi făcură loc afară, la aer curat.

— Dumnezeule, este mult mai bine aici – McFay îşi ridică puţin pălăria de pe cap şi se şterse de sudoare.

— Putem schimba o vorbă, McFay?

Acesta se întoarse şi îl văzu pe Greyforth.

— Bineînţeles.

— În particular, dacă eşti amabil.

McFay se încruntă, apoi se îndreaptă spre promenada pe jumătate goală, de-a lungul cheurilor şi al falezei, îndepărtându-se de Dimitri care nu făcea parte din Casa Struan, însă avea legături comerciale cu aceasta prin Cooper-Tillman, una din companiile americane.

— Da?

Norbert Greyforth coborî vocea.

— Ce este cu Hodogaya? Voi aveţi acolo două nave, noi avem trei şi o mulţime de băieţi vânjoşi, cei mai mulţi din oamenii din flota comercială sunt gata să vină cu noi, şi am putea face rost şi de un tun sau două. John Canterbury mi-a fost prieten. Bătrânul meu ţinea foarte mult la el şi vreau să-l răzbun. Ce zici?

— Dacă Hodogaya ar fi fost port, n-aş fi şovăit nici o clipă. Dar nu putem ataca pe uscat. Aici nu este China.

— Ţi-e frică de amărâţii ăştia?

— Nu mi-e frică de nimeni, spuse McFay cu prudenţă. Dar nu putem lupta cu succes dacă nu avem trupe regulate, Norbert, este imposibil. Eu doresc această răzbunare mai mult ca oricine altcineva.

Greyforth se uită de jur-împrejur ca să fie sigur că nu-i ascultă nimeni.

— Întrucât tu ai adus vorba în seara asta şi noi nu avem ocazia prea des să stăm de vorbă, trebuie să-ţi spun că şi noi am auzit că vor fi tulburări mari pe aici cât de curând.

— Te referi la răscoală?

— Da. O să avem necazuri mari. Am avut fel de fel de semne. Intermediarii noştri pentru mătase s-au purtat foarte ciudat în ultimele câteva luni, au ridicat preţul la materia primă, au întârziat cu livrările, cu plăţile şi au cerut mereu credite în plus. Cred că şi la voi este la fel.

— Da.

Se întâmpla foarte rar ca acei doi bărbaţi să vorbească despre afaceri.

— Nu ştiu mult mai mult, dar îmi dau seama că sunt aceleaşi semne care au fost şi în America înainte să înceapă războiul civil. Dacă se întâmplă şi aici aşa ceva, o să ne lovească cumplit. Fără flotă şi trupe suntem terminaţi

şi putem fi alungaţi de aici.

După o pauză, McFay zise:

— Şi ce propui?

— Trebuie să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. De la planul lui Willie nu am speranţe prea mari, la fel ca şi tine. Rusul avea dreptate în legătură cu ceea ce trebuie făcut. Dar între timp… – Greyforth făcu un gest cu capul spre mare, unde se aflau două dintre cliperele lor, cliperele mergeau încă mai repede înapoi în Anglia decât navele cu aburi. Ne ţinem registrele şi mostrele la bord, am mărit cantitatea de praf de puşcă pe care o avem aici, şi am comandat încă două mitraliere Gatling, tipul acesta nou.

— La naiba, şi noi am făcut la fel, râse McFay.

— Am auzit şi asta şi tocmai de aceea am făcut comanda, dar în cantitate dublă faţă de a voastră.

— Cine v-a spus? Care este spionul vostru?

— Moş Nicolae, spuse Greyforth sec. Ascultă, ştim cu toţii că invenţiile astea noi şi cartuşele metalice au modificat cursul şi soarta războaielor, fapt dovedit de numărul răniţilor din bătăliile de la Bull Run şi Fredericksburg.

— Impresionant, într-adevăr, aşa mi-a spus şi Dimitri. Spunea că sudiştii au pierdut patru mii de oameni într-o singură după-amiază. Teribil. Şi?

— Am putea şi noi şi voi să le vindem japonezilor tone de astfel de arme, dar ideea mea ar fi să cădem la învoială că nu le vom vinde şi să ne asigurăm că nici un alt ticălos nu importă şi nici nu le introduce prin contrabandă. Să le vinzi japonezilor nave cu aburi şi tunuri vechi e o treabă, dar puştile cu repetiţie şi mitralierele sunt cu totul altceva. De acord?

McFay fu surprins de această ofertă. Deveni suspicios. Dar se stăpâni, reuşind să nu arate nimic, căci era sigur că Norbert nu va respecta târgul şi strânse mâna întinsă a acestuia.

— De acord.

— Bun. Cum se mai simte tânărul Struan?

— Când l-am văzut eu ultima dată, acum o oră sau cam

aşa ceva, nu prea grozav.

— O să moară?

— Nu, doctorul mi-a dat asigurări că nu va muri.

Urmă un zâmbet rece.

— Ce pot să ştie doctorii? Dar dacă se întâmplă aşa ceva, Nobila Casă ar putea să eşueze.

— Nimic nu va putea face să eşueze Nobila Casă. Dirk Struan a avut grijă de asta.

— Să nu fii chiar atât de sigur. Dirk e mort de peste douăzeci de ani, fiul lui, Culum, e cu un picior în groapă, iar dacă moare Malcolm, cine va prelua puterea? Doar nu fratele lui mai mic care nu are decât zece ani! în ochi îi apăru o strălucire ciudată. Bătrânul Brock are, ce-i drept, şaptezeci şi trei de ani, dar este la fel de zdravăn şi de isteţ ca întotdeauna.

— Dar noi suntem totuşi Nobila Casă, iar Culum este *tai-panul* ei, adăugă McFay, iar Bătrânul Brock nu a ajuns nici acum administrator al Jockey Clubului din Happy Valley şi nu va fi niciodată.

— Vine şi asta, şi chiar destul de curând, Jamie, ca şi toate celelalte. Culum Struan nu va mai controla multă vreme votul de la Jockey Club, iar dacă fiu-său dă ortul popii, ei bine, atunci, dacă numărăm toate voturile prietenilor noştri o să avem exact atâtea câte ne trebuie.

— Asta nu se va întâmpla.

Greyforth deveni mai dârz.

— S-ar putea ca bătrânul Brock să ne onoreze curând cu o vizită aici, împreună cu Sir Morgan.

— Morgan este în Hong Kong?

McFay încercă să-şi ascundă mirarea. Sir Morgan Brock era fiul cel mare al bătrânului Brock, care conducea cu mult succes biroul lor de la Londra. Din câte ştia Jamie, Morgan nu fusese niciodată în Asia până atunci. Dacă Morgan a apărut dintr-o dată în Hong Kong… oare ce şmecherie mai pun la cale? se întrebă el uşor neliniştit. Morgan era specializat în operaţiuni bancare şi îşi întinsese cu mare dibăcie tentaculele în Europa, Rusia, America de Nord, atacând rutele navale şi clienţii lui Struan. De când

începuse războiul din America, cu un an în urmă, McFay ca şi alţi directori din cadrul firmei Struan primiseră rapoarte îngrijorătoare referitoare la eşecurile înregistrate de afacerile lor atât în America de Nord, cât şi în America de Sud, unde Culum Struan investise din belşug.

— Dacă bătrânul Brock şi fiul său binevoiesc să ne onoreze cu prezenţa lor, va fi o cinste pentru noi să le oferim o cină.

Greyforth râse scurt, fără veselie.

— Mă îndoiesc că vor avea timp, doar atunci când vă vor verifica registrele, după ce o să preluăm firma voastră.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Dacă mai aflu ceva despre răscoală, îţi trimit vorbă. Te rog să faci acelaşi lucru. Iar acum îţi urez noapte bună.

McFay îşi ridică exagerat de politicos pălăria şi se îndepărtă. Greyforth râse în sinea lui, încântat de seminţele pe care le sădise. Bătrânul va fi fericit să culeagă roadele, îşi zise el, smulgându-le din rădăcină.

Dr. Babcott îşi târa obosit picioarele în lungul coridorului cufundat în întuneric al Legaţiei din Kanagawa. Ducea o mică lanternă cu ulei şi purta un halat peste pijamaua de finet. Undeva, jos, se auzi un ceas care bătu ora două. Cu un gest absent, dr. Babcott băgă mâna în buzunar după propriul ceas, se uită la el, căscă, apoi bătu la o uşă.

— Domnişoară Angélique!

După câteva clipe, fata răspunse somnoroasă:

— Da?

— Aţi dorit să ştiţi când se va trezi domnul Struan.

— O, da, mulţumesc.

O clipă mai târziu, uşa se deschidea şi Angélique ieşi din cameră. Părul îi stătea puţin ciufulit, ea arăta încă adormită.

— Cum se simte?

— Îi este puţin cam rău şi are şi ameţeală, spuse Babcott, conducând-o de-a lungul coridorului şi apoi în jos, pe scări, spre infirmerie, unde erau încăperile pentru bolnavi.

— Are febră şi pulsul îi este cam accelerat, dar asta era de aşteptat, bineînţeles. I-am dat un medicament ca să-i atenueze durerile. Este un bărbat tânăr şi viguros, aşa că totul va fi bine.

Când îl văzuse pentru prima oară pe Malcolm, fusese şocată de paloarea lui şi izbită de duhoarea din jur. Nu mai fusese niciodată până atunci într-un spital, într-o sală de operaţii sau într-un salon de bolnavi. În afară de ceea ce citise în ziarele pariziene despre moarte şi boală şi despre valurile de epidemii ucigătoare – rujeolă, variolă, tifos, holeră, pneumonie, meningită, tuse convulsivă, – şi altele de felul acesta care zguduiau din când în când Parisul, Lyonul şi alte oraşe, nu ştia nimic despre boli. Se bucurase întotdeauna de o sănătate bună, la fel ca şi unchiul, mătuşa şi fratele ei. Îi atinsese fruntea cu mâna tremurând, îi dăduse la o parte o şuviţă de păr transpirat, dar, alungată de mirosul greu, se grăbise să iasă cât mai repede din încăpere. Într-o cameră alăturată dormea liniştit Tyrer. Spre marea ei uşurare, aici nu se simţea nici un fel de miros. Observă că avea un chip destins şi plăcut, spre deosebire de al lui Malcolm care era schimonosit de durere.

— Phillip mi-a salvat viaţa, domnule doctor, spuse ea. După ce domnul Canterbury a fost, a… eu am încremenit de groază şi atunci Phillip s-a năpustit cu calul spre ucigaş, dându-mi astfel posibilitatea să fug. A fost… o, nu pot să vă spun cât de cumplit a fost…

— Cum arăta omul? Aţi putea să-l descrieţi?

— Nu ştiu, era un localnic, cred că era tânăr, dar nu ştiu, e greu să-ţi dai seama ce vârstă au şi era primul japonez pe care îl vedeam mai de aproape. Purta un kimono cu o sabie scurtă la brâu şi una mai mare, plină toată de sânge şi gata să…

Ochii i se umplură de lacrimi. Babcott o liniştise, îi dăduse un ceai cu câteva picături de laudanum şi îi promisese că-i va da de ştire când se va trezi Struan. Şi iată, îşi spunea ea acum, el s-a trezit iar eu îmi simt picioarele ca de plumb, mă ia cu ameţeală şi mă doare îngrozitor capul. Mai bine nu veneam aici, Henri Seratard

mi-a spus să aştept până mâine dimineaţă. Şi căpitanul Marlowe a fost împotrivă, şi nu ştiu ce m-o fi apucat să-l rog aşa de insistent pe amiral? Nu ştiu, nu eram decât prieteni, nu iubiţi şi nici logodnici… Oare am început să-l iubesc, sau am vrut numai să fac pe curajoasa, am jucat teatru, pentru că toată această zi a fost ca o melodramă de Dumas, coşmarul de pe şosea n-a fost real, agitaţia din colonie n-a fost reală şi nici mesajul lui Malcolm care a ajuns la scăpătatul soarelui nu a fost real: „Te rog să vii să mă vezi cât poţi mai repede”, scris de doctor la cererea lui – şi nici eu nu sunt reală, joc numai rolul eroinei principale… Babcott se opri.

— Am ajuns. O să-l găsiţi cam obosit, mademoiselle. Vreau numai să mă asigur că totul este bine, apoi vă las singură cu el un minut sau două. S-ar putea să-şi piardă cunoştinţa din cauza medicamentului, dar nu trebuie să fiţi îngrijorată şi dacă aveţi nevoie de mine să ştiţi că sunt alături, în sala de operaţii. Nu-l suprasolicitaţi nici pe el, nici pe dumneavoastră şi nu vă faceţi nici un fel de griji. Nu uitaţi însă că aţi trecut şi dumneavoastră prin momente grele.

Angélique trase aer în piept, arboră un zâmbet şi îl urmă pe doctor înăuntru.

— Bună, Malcolm, *mon chéri.*

— Bună.

Struan era foarte palid, îmbătrânise, dar avea privirea limpede. Doctorul începu să vorbească liniştitor, îl examină, îi luă pulsul, îi pipăi fruntea, dădu din cap aprobator ca pentru sine, spuse că pacientul se simţea bine şi ieşi.

— Eşti atât de frumoasă, spuse Struan, cu o voce pierită, tot ce mai rămăsese din glasul lui viguros de altă dată.

Avea o senzaţie stranie că pluteşte, dar că este în acelaşi timp ţintuit de pat şi de salteaua de paie îmbibată cu sudoare. Angélique veni mai aproape. Mirosul era la fel de puternic, deşi ea încerca să-l ignore.

— Cum te simţi? Am fost îngrijorată când am auzit că ai fost rănit.

— *Joss,* spuse el, utilizând un cuvânt chinezesc care însemna destin, noroc, voinţa zeilor. Eşti atât de frumoasă.

— Ah, *chéri,* ce mult aş dori ca să nu se fi întâmplat nimic din toate acestea, să nu fi vrut să merg la plimbare, să nu fi dorit să vizitez Japonia…

— *Joss.* Este… este a doua zi, nu-i aşa?

— Da, atacul a fost ieri după-amiază.

Creierul lui părea să aibă dificultăţi în transpunerea gândurilor în cuvinte şi îi era la fel de greu să alcătuiască cuvinte şi să le rostească, după cum şi ei îi venea tot mai greu să stea acolo.

— Ieri? E o viaţă de om de atunci. L-ai văzut pe Phillip?

— Da, l-am văzut ceva mai devreme, dar era adormit, aşa că am să mă duc la el după ce plec de la tine. De fapt, ar fi mai bine să te las, doctorul Babcott a spus să nu te obosesc.

— O, te rog, nu, nu pleca, Angélique. Ascultă-mă, Angélique. Nu ştiu… când am să pot să călătoresc.

Ochii i se împăienjeniră pentru o clipă, căci îl încercă un val de durere, dar trecu repede. Când îşi fixă din nou privirea asupra ei, îi văzu spaima întipărită de chip şi o interpretă greşit.

— Nu te nelinişti, McFay o să aibă grijă să fii însoţită şi să ajungi cu bine la Hong Kong. Nu-ţi face griji, te rog.

— Mulţumesc, Malcolm, da, cred că aşa ar trebui să fac, am să mă întorc mâine sau poimâine – fata văzu dezamăgirea bruscă de pe chipul lui şi adăugă imediat: Sigur că până atunci o să te simţi mai bine şi o să putem merge împreună. O, Henri Seratard îţi transmite salutări…

Fata se opri îngrozită, căci Struan fu copleşit de un val de durere cumplită, care îi schimonosi chipul. El încercă să se stăpânească, dar nu reuşi, căci măruntaiele lui voiau să dea afară otrava cumplită a eterului ce părea că se insinuează prin toţi porii şi celulele creierului, dar nu era în stare, căci stomacul lui fusese golit de tot ce se putea – însă fiecare spasm îi înteţea durerile, tusea înăbuşitoare nu reuşi să scoată la iveală decât puţin lichid putred. Cuprinsă de panică, Angélique se repezi spre camera doctorului şi

puse mâna pe clanţă.

— Nu-i nimic, Angélique… nu-i nimic, spuse el cu o voce pe care fata mai că n-o recunoscu. Mai stai o clipă…

Struan văzu groaza de pe chipul ei şi o interpretă din nou greşit, luând-o drept compătimire profundă şi dragoste. Spaima îl părăsi şi se lăsă pe spate să-şi recapete puterile.

— Draga mea, am sperat, am sperat atât de mult… sigur că ţi-ai dat seama că te-am iubit din prima clipă! spasmele îl storseseră de vlagă, dar convingerea fermă că ceea ce vedea pe chipul ei era lucrul pentru care se rugase, îl făcea să simtă o adâncă împăcare. Cred că nu pot să gândesc foarte clar, dar am vrut să te văd şi să-ţi spun… Dumnezeule, Angélique, sunt epuizat de operaţie, de medicamente, am fost îngrozit că voi muri şi că n-o să mai apuc să te văd, n-am fost niciodată aşa de îngrozit, niciodată.

— Şi eu am fost îngrozită, Malcolm, totul a fost atât de cumplit – Angélique simţea că începe s-o mănânce pielea, o durea capul şi îi era frică să nu-i vină să vomite dintr-o clipă în alta. Şi doctorul şi toţi ceilalţi m-au asigurat că ai să te faci bine curând.

— Acum nu-mi mai pasă, pentru că ştiu că mă iubeşti, dacă am să mor, înseamnă *joss* şi, în familia noastră, noi ştim că nu putem scăpa de *joss.* Tu eşti steaua mea norocoasă, magnetul meu călăuzitor…, am ştiut asta din prima clipă. O să ne căsătorim.

Cuvintele lui se stinseră. Urechile îi vâjâiau şi ochii i se umeziseră, pleoapele îi tremurau, în timp ce băutura cu opiu îşi făcea efectul şi-l transporta într-o lume unde exista durere, dar era transformată în linişte…

— …o să ne căsătorim la primăvară…

— Malcolm, ascultă, n-ai să mori şi… *alors,* trebuie să fiu cinstită cu tine… – apoi cuvintele începură să curgă fluent. Nu vreau să mă căsătoresc încă, nu sunt sigură dacă te iubesc, nu, nu sunt sigură, va trebui să ai răbdare şi chiar dacă te iubesc, tot n-am să pot trăi în locurile acestea îngrozitoare, şi nici la Hong Kong. De fapt, ştiu că nu pot, aş muri numai la gândul că ar trebui să trăiesc în Asia, cu

mirosurile astea şi oamenii aceştia oribili. Mă întorc la Paris, unde mi-e locul, cât mai curând şi n-am să mai revin aici niciodată, niciodată, niciodată.

Dar el nu mai auzea nimic. Începuse deja să viseze şi murmura uşor:

— ...mulţi, mulţi copii... sunt aşa de fericit că mă iubeşti... m-am rugat atât de mult... acum... o să trăim pentru totdeauna în Casa Mare de pe colină. Dragostea ta mi-a alungat teama, teama de moarte, întotdeauna mi-a fost teamă de moarte, am fost atât de aproape de ea, gemenii, surioara mea Mary, au murit atât de tineri. Tata este pe moarte... Bunicul a murit tot de moarte violentă... dar acum... acum totul s-a schimbat... o să ne căsătorim la primăvară. Da?

Struan deschise ochii. Pentru o clipă o văzu clar pe Angélique, îi văzu chipul schimonosit de groază, mâinile strânse şi repulsia din priviri şi vru să strige. Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu, sunt într-o cameră de spital şi ştiu că cearşafurile sunt îmbibate de transpiraţie şi că miroase a urină şi că totul pute îngrozitor, dar asta este pentru că am fost rănit, pentru Dumnezeu, am fost rănit, dar acum am fost operat şi am să mă fac din nou bine, bine, bine...

Dar nu reuşi să rostească nici unul din cuvintele acestea, văzu că ea spune ceva, deschide repede uşa şi o ia la fugă, totul ca într-un coşmar, căci visele frumoase dispăruseră. Uşa se trânti de perete şi zgomotul pe care îl făcu îi răsună ca un ecou în minte: din nou bine, din nou bine, din nou bine...

Stătea acum sprijinită de uşa dinspre grădină, trăgând cu nesaţ aer în piept, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine: Maică Preacurată, dă-mi putere şi dă-i puţină linişte omului acesta şi ajută-mă să plec cât mai repede din locurile acestea. Babcott se apropie de ea.

— E bine, nu vă faceţi griji. Poftiţi, beţi asta, îi spuse el blând, dându-i o băutură cu opiu. O să vă liniştiţi şi o să dormiţi mai bine.

Fata îl ascultă. Lichidul nu avea nici un gust, nici bun,

nici rău.

— Şi el doarme liniştit. Haideţi, e timpul să mergeţi şi dumneavoastră la culcare.

O ajută să meargă sus, pe scări. În faţa uşii dormitorului ei avu o clipă de ezitare.

— Somn uşor. O să dormiţi bine.

— Mi-e teamă pentru el. Mi-e tare teamă.

— Nu aveţi de ce. Dimineaţă o să fie mai bine, veţi vedea.

— Mulţumesc, acum mă simt foarte bine. El..., cred că Malcolm îşi închipuie că va muri. Aşa e?

— Bineînţeles că nu, este un tânăr viguros şi sunt sigur că se va reface rapid.

Babcott repeta aceleaşi platitudini pe care le mai spusese de câteva mii de ori şi nu spunea adevărul: nu ştiu, nu poţi şti niciodată, totul depinde de voinţa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, considera că este corect să dai speranţe celor, să uşurezi de povara neliniştii, deşi nu era drept să-l faci răspunzător pe Dumnezeu dacă pacientul urma să trăiască sau să moară. Chiar şi aşa, dacă eşti neajutorat, dacă ai făcut tot ce ai putut şi cât ai putut de bine, ce altceva poţi să spui ca să rămâi cu mintea întreagă? Câţi tineri ca acesta n-ai mai văzut şi a doua zi erau morţi sau vindecaţi, după cum fusese voinţa Domnului. Oare era numai voinţa Domnului? Cred că este vorba mai curând de lipsa noastră de cunoştinţe. Şi este şi aceasta tot voinţa lui Dumnezeu. Dacă există. Fără să vrea, fu scuturat de un fior:

— Noapte bună, fiţi liniştită.

— Mulţumesc.

Angélique puse bara peste uşă şi se duse la fereastră. Împinse obloanele grele. Oboseala o copleşea. Aerul nopţii era cald şi plăcut mângâietor, luna se înălţase sus pe cer. Îşi scoase halatul şi se şterse cu un prosop, murind de dorinţa de a adormi cât mai repede. Cămaşa de noapte era udă de transpiraţie şi i se lipise de trup. Ar fi vrut să se schimbe, dar nu-şi adusese decât una singură. Jos, grădina mare era brăzdată de umbre şi se vedea un podeţ peste un

mic pârâiaş. O briză blândă mângâia vârfurile arborilor. Lumina lunii năştea multe umbre. Unele dintre ele se mişcau tainic.

5

Cei doi tineri o zăriră chiar în momentul în care apăru în cadrul uşii dinspre grădină, la numai patruzeci de metri de ei. Ascunzătoarea lor era bine aleasă şi le oferea o vedere bună asupra grădinii, precum şi asupra porţii principale, casei gărzilor şi celor două santinele pe care le pândeau. Se afundară şi mai mult în frunziş, uimiţi s-o zărească şi încă şi mai uimiţi la vederea lacrimilor care îi curgeau pe obraji. Shorin şopti:

— Ce înseam…

Se întrerupse brusc. O patrulă formată dintr-un sergent şi doi soldaţi se îndrepta spre ei, fiind prima care se apropia de ascunzătoarea lor. Patrula dădu colţul, luând-o pe poteca ce mergea de-a lungul zidului. Tinerii se pregătiră, apoi încremeniră nemişcaţi: hainele negre, lipite de trup, îi ascundeau în întregime, cu excepţia ochilor şi îi făceau aproape invizibili în întuneric. Patrula trecu la cinci paşi şi cei doi *shishi* i-ar fi putut lesne ataca fără nici un fel de risc din acel tufiş. Shorin – vânătorul, luptătorul şi conducătorul în lupta în care Ori era cel ce gândea şi plănuia – ar fi fost dispus să se năpustească, însă Ori hotărâse că nu vor ataca decât o patrulă formată din unul sau doi oameni, asta în cazul în care n-ar fi fost vorba de o situaţie fără ieşire, sau n-ar mai apuca să pătrundă în depozitul de arme.

— Acum tot ce facem trebuie să fie făcut în tăcere, spusese el mai înainte. Şi să avem răbdare.

— De ce?

— Aici este Legaţia lor. După obiceiul lor, asta înseamnă că aici este pământul lor, teritoriul lor – şi este păzit de soldaţi pregătiţi de luptă şi deci noi le încălcăm drepturile. Dacă reuşim, o să-i speriem cumplit. Dacă ne prind suntem terminaţi.

Urmăreau mai departe din tufiş patrula care se îndepărta, remarcând modul liniştit şi calm în care se mişcau soldaţii. Ori şopti tulburat:

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva – adică nişte

soldaţi aşa de bine instruiţi şi de disciplinaţi. O să fie greu să-i înfruntăm în luptă deschisă cu armele lor.

— Vom câştiga întotdeauna, replică Shorin. În curând vom avea şi arme, într-un fel sau altul, iar codul Bushido şi curajul nostru îi vor nimici. Putem să-i batem uşor! – era foarte încrezător în puterile lui. Ar fi trebuit să-i ucidem pe cei din patrulă şi să le luăm armele.

Sunt foarte fericit că n-am făcut-o, îşi spuse Ori, foarte neliniştit. Braţul îl durea îngrozitor şi, deşi se străduia să pară indiferent, ştia că n-ar fi făcut faţă unei lupte cu sabia.

— Dacă n-ar fi fost hainele astea negre ne-ar fi descoperit.

Privirea i se întoarse înapoi, la fată.

— Am fi putut să-i ucidem foarte uşor pe toţi trei. Foarte uşor. Şi să le furăm carabinele şi să sărim înapoi peste zid.

— Oamenii aceştia sunt foarte dibaci, Shorin, nu sunt nişte negustori grei de cap.

Ori păstra un ton neutru, ca de obicei, căci nu voia să-şi jignească prietenul, sau să-i rănească mândria atât de sensibilă, avea nevoie de calităţile lui la fel de mult ca şi Shorin de ale sale. Nu uitase că Shorin fusese acela care deviase glontele ce l-ar fi omorât pe şoseaua Tokaido. Avem suficient timp. Până în zori mai sunt două lumânări. Asta însemna aproape patru ore. Ori arătă spre uşă. Oricum, fata ar fi dat alarma.

Shorin trase aer în piept şi se blestemă.

— Eeee, prostul de mine! Sunt un prost, ai dreptate, din nou! îmi pare rău.

Ori îşi concentră toată atenţia asupra ei: ce are femeia aceasta deosebit în ea încât mă tulbură, mă fascinează? se întreba el. Apoi îl văzu pe uriaş apărând lângă ea. Din informaţiile pe care le primise la han, ştia că acesta era vestitul doctor englez care făcea adevărate minuni, îngrijindu-i pe toţi cei care apelau la el, fie ei japonezi sau concetăţeni de-ai lui. Ori ar fi dat orice ca să înţeleagă ceea ce îi spusese doctorul fetei. Fata îşi şterse lacrimile, bău ascultătoare ceea ce îi oferise el, apoi doctorul o conduse înapoi, înăuntru, ea închise uşa şi puse bara de-a

curmezişul ei. Ori murmură:

— Uluitor – şi fata şi uriaşul.

Shorin îi aruncă o privire. Încă mai era supărat pe sine pentru că nu-şi dăduse seama că fata ar fi putut da alarma când trecuse patrula pe lângă ei.

— Hai să pătrundem în magazia de arme, şopti el nerăbdător, sau să atacăm altă patrulă, Ori.

— Aşteaptă! – având mare grijă să nu facă vreo mişcare prea bruscă ce ar fi putut fi observată, Ori îşi ridică mâna acoperită de mănuşa neagră, mai mult ca să-şi mişte puţin braţul, decât ca să-şi şteargă sudoarea. Katsumata a spus să avem răbdare, aseară Hiraga ne-a dat acelaşi sfat.

Ceva mai devreme, când ajunseseră la Hanul Florilor de la Miezul Nopţii, spre marea lor bucurie, îl găsiseră pe Hiraga, prietenul lor şi mult admiratul conducător al tuturor luptătorilor shishi din provincia Choshu, care locuia tot acolo. Ştirea cu privire la atacul lor îi parvenise deja.

— Atacul vostru a fost foarte nimerit, deşi voi nu aveaţi de unde să ştiţi asta, spusese cu multă căldură Hiraga, un bărbat chipeş, în vârstă de douăzeci şi doi de ani şi de statură înaltă pentru un japonez. O să stârnească tot viesparul Yokohamei. Acum gai-jinii vor începe să se agite, trebuie să pornească împotriva celor din Bakufu care nu vor face şi nu pot face nimic ca să-i potolească. Ce bine ar fi dacă gai-jinii ar organiza represalii împotriva Yedo-ului. Dacă ar face aşa şi ar zdrobi oraşul Yedo, acesta ar fi semnalul să punem mâna pe Porţile Palatului! O dată împăratul eliberat, toţi daimyo se vor răscula împotriva shogunatului şi îl vor distruge, pe el şi pe toţi cei din clanul Toranaga. Sonno-joi!

Toastară *sonno-joi.* Ori îi şopti lui Hiraga despre planul lui de a fura arme de la englezi.

— Eeee, Ori, este o idee foarte bună şi se poate realiza, spuse Hiraga gânditor, dacă ai răbdare şi aştepţi momentul potrivit. Armele acestea sunt de valoare în anumite operaţii. Personal, detest aceste arme dezgustătoare – ştreangul, sabia sau cuţitul îmi plac mai mult – sunt mai

sigure, tăcute şi mult mai înfricoşătoare, indiferent cine ar fi ţinta atacului – un daimyo sau un barbar. Am să vă ajut. Pot să vă dau un plan al terenului şi haine ninja.

Ori şi Shorin se luminară la faţă.

— Poţi să ni le procuri?

— Bineînţeles.

Ninja erau o sectă foarte secretă de asasini special antrenaţi care operau exclusiv în timpul nopţii. Îmbrăcămintea lor neagră îi ajuta să întreţină vie legenda cu privire la invizibilitatea lor.

— La un moment dat aveam intenţia să dăm foc Legaţiei – Hiraga râse şi goli încă o sticlă de saké, băutura caldă îi dezlegă limba mai mult ca de obicei. După aceea am renunţat la această idee şi m-am gândit că este mult mai bine s-o ţin sub observaţie. Am fost de multe ori acolo, deghizat în grădinar sau noaptea, ca ninja – este surprinzător cât de multe poţi afla, chiar dacă nu ştii decât foarte puţină engleză.

— Eeee, Hiraga-san, nu ştiam că vorbeşti engleza, spuse Ori, uimit de această revelaţie. Unde ai învăţat-o?

— Oare cum poţi învăţa ce ştiu gai-jinii dacă nu de la un gai-jin? Un olandez din Deshima, un lingvist care vorbea japoneza, olandeza şi engleza. Bunicul meu a scris o petiţie către daimyo-ul nostru şi i-a sugerat că acest om ar trebui lăsat să vină la Shimonoseki, pe socoteala lor, ca să predea olandeza şi engleza timp de un an, experimental, iar după aceea să facă comerţ. Mulţumesc, spuse Hiraga către Ori care îi umpluse din nou politicos ceaşca. Gai-jinii sunt atât de naivi, dar şi aşa de ahtiaţi după bani! Iată că suntem în cel de-al şaselea an „de experienţă” şi facem negoţ numai când vrem şi cu ce vrem noi – arme, tunuri, muniţie, cartuşe şi anumite cărţi.

— Ce mai face respectabilul tău bunic?

— O duce foarte bine cu sănătatea, mulţumesc de întrebare.

Hiraga făcu o plecăciune, politicos. Cei doi făcură şi ei câte o plecăciune mai adâncă decât a lui Hiraga. Ce minunat este să ai un astfel de bunic, îşi spuse Ori, să te

bucuri de o asemenea protecţie în cadrul unei generaţii – nu ca noi care trebuie să luptăm ca să supravieţuim în fiecare zi, suntem flămânzi în fiecare zi şi ne chinuim disperaţi să ne plătim impozitele. Oare ce or să gândească acum despre mine tatăl şi bunicul meu? Am ajuns ronin şi s-a dus acel *koku* atât de trebuincios familiei!

— Ar fi o onoare pentru mine să fac cunoştinţă cu el. *Shoya* al nostru nu este ca el.

Timp de mai mulţi ani, bunicul lui Hiraga, un ţăran fermier înstărit de lângă Shimonoseki şi sprijinitorul în taină al mişcării *sonno-joi,* fusese *shoya. Shoya,* numit sau ereditar, era conducătorul unui sat, al unui grup de sate şi avea o mare influenţă şi puteri juridice, răspundea de fixarea şi strângerea impozitelor şi era, în acelaşi timp, singurul tampon şi protector al ţăranilor şi fermierilor împotriva practicilor incorecte ale suzeranului samurai pe a cărui feudă se afla satul sau satele. Fermierii şi unii ţărani posedau şi lucrau pământul, dar, conform legii, nu aveau dreptul să-l părăsească. Samuraii erau proprietarii tuturor produselor şi singurii care aveau dreptul să poarte arme, dar, conform legii, nu aveau dreptul să posede pământ. Astfel încât depindeau unii de alţii, într-o inevitabilă spirală de suspiciune şi neîncredere – iar stabilirea cantităţii de orez care trebuia predată ca impozit în fiecare an era de fiecare dată subiectul unui compromis incredibil de delicat. *Shoya* era acela care trebuia să menţină echilibrul între cele două părţi. Sfatul lui era cerut adesea de către suzeranul lui, pentru unele chestiuni care depăşeau problemele satului ba uneori chiar şi de însuşi daimyo. Bunicul lui Hiraga era unul dintre aceştia. Cu câţiva ani în urmă i se permisese să dobândească statutul de samurai „goshi” pentru el însuşi şi pentru descendenţii lui ca dar din partea *daimyo*-ului – o manevră obişnuită a tuturor *daimyo* – de regulă datornici vânduţi – de a scoate nişte bani în plus de la solicitanţi. Iar *daimyo-ul* din Choshu nu făcea nici el excepţie. Hiraga râse, căci saké-ul i se urcase bine la cap.

— Am fost ales şi eu pentru această şcoală a olandezului şi am regretat de nenumărate ori această

onoare, engleza sună aşa de urât şi este aşa de grea.

— Erau mulţi ca tine la şcoala asta? întrebă Ori.

Prin aburii de saké, Hiraga auzi un clopoţel de alarmă şi îşi dădu seama că oferea prea multe informaţii. Câţi elevi din Choshu erau la această şcoală era treaba provinciei Choshu şi reprezenta un secret de stat şi, oricât i-ar fi admirat şi apreciat pe Shorin şi Ori, aceştia erau totuşi din Satsuma, aşadar străini şi nu erau sau nu fuseseră întotdeauna aliaţii lor, adesea, dimpotrivă, fuseseră duşmani şi întotdeauna potenţiali adversari.

— Eram numai trei care învăţam engleza, spuse el încet ca şi când le-ar fi dezvăluit un mare secret, în loc de treizeci, numărul real al elevilor. Ascultaţi, acum, că sunteţi şi voi ronini ca majoritatea prietenilor mei şi ca şi mine, trebuie să ne strângem mai mult rândurile. Am de gând să fac ceva peste trei zile, şi mă puteţi ajuta şi voi.

— Mulţumim, dar noi trebuie să aşteptăm un mesaj de la Katsumata.

— Bineînţeles, el este şeful pentru Satsuma, spuse Hiraga gânditor. Dar nu uita, totuşi, Ori, că acum eşti ronin şi vei rămâne ronin până vom învinge, nu uita că pe noi se sprijină *sonno-joi,* noi suntem oamenii faptei, Katsumata nu riscă nimic. Noi trebuie… trebuie să uităm că eu sunt din Choshu şi voi doi din Satsuma. Trebuie să ne ajutăm unii pe alţii. Este o idee foarte bună să vă continuaţi acţiunea începută pe drumul Tokaido şi să furaţi la noapte nişte arme. Omorâţi un om sau doi în interiorul Legaţiei, dacă puteţi, căci asta va fi o provocare imensă! Dacă puteţi s-o faceţi în tăcere şi fără să lăsaţi nici un fel de urme, cu atât mai bine. Orice e bine, dacă puteţi să-i provocaţi.

Cu informaţiile primite de la Hiraga, fusese uşor să se strecoare în templu, să numere dragonii şi pe ceilalţi soldaţi şi să găsească o ascunzătoare perfectă. Apoi apăruseră pe neaşteptate fata şi uriaşul acela care dispăruseră după aceea înăuntru şi din acea clipă cei doi *shishi* rămăseseră buimăciţi, cu ochii la uşă.

— Ori, acum ce facem? întrebă Shorin cu voce gâtuită.

— Ne ţinem strict de plan.

Minutele treceau anevoie. Când se deschiseră obloanele de la etajul întâi, amândoi îşi dădură seama că în viaţa lor intervenise un element nou: acum fata îşi peria părul cu o perie cu mâner de argint. Indiferentă. Shorin spuse cu o voce răguşită:

— În lumina lunii nu pare chiar aşa de urâtă. Dar în nişte ţâţe mari ca ale ei, poţi să ricoşezi, zău aşa!

Ori nu răspunse, cu ochii pironiţi la fată. Dintr-o dată, fata se opri şi aruncă o privire în jos. Chiar spre ei. Deşi nu avea cum să-i vadă sau să-i audă, inimile începură să le bată mai repede. Aşteptau cu răsuflarea tăiată. Fata mai căscă o dată, epuizată. Începu din nou să-şi perie părul, apoi puse jos peria. Era atât de aproape, încât Ori avea impresia că ar fi fost de ajuns să întindă mâna ca s-o poată atinge. În lumina din încăpere vedea detaliile broderiei de mătase de pe cămaşa de noapte, sfârcurile sânilor tari, ridicaţi în sus şi expresia aceea obsedantă pe care o văzuse la ea cu o zi înainte – oare fusese doar cu o zi înainte? – şi care oprise lovitura ce i-ar fi curmat viaţa. O ultimă privire spre lună, încă un căscat, apoi trase obloanele spre ea, dar nu le închise complet, nici nu puse bara. Shorin rupse tăcerea şi spuse ceea ce gândeau amândoi:

— E uşor să ne căţărăm până acolo.

— Da, dar am venit aici ca să punem mâna pe arme şi să le facem pagube. Am…

Ori se opri, căci îi venise o idee măreaţă, o diversiune minunată, mult mai preţioasă decât prima.

— Shorin, şopti el, dacă o reduci la tăcere, îi faci bucuria, dar n-o ucizi, ci o laşi numai fără cunoştinţă, ca să aibă cine le spune apoi ruşinea pe care a păţit-o şi apoi omorâm împreună câţiva soldaţi şi plecăm cu sau fără arme – asta chiar în interiorul Legaţiei lor – nu crezi că or să înnebunească de furie?

Lui Shorin i se tăie respiraţia la frumuseţea acestei idei.

— Da, dar e mai bine să-i tăiem beregata şi să scriem Tokaido cu sângele ei. Du-te, eu stau de pază aici, spuse el, iar când Ori şovăi, adăugă: Katsumata a spus că am greşit

atunci când am şovăit. Ultima dată ai ezitat. De ce să eziţi din nou?

A fost o hotărâre luată într-o fracţiune de secundă. Ori o luă la goană spre clădire, o umbră printre multe alte umbre. Ajunse la adăpostul clădirii şi începu să se caţere.

La casa gărzii, unul dintre soldaţi spuse încet:

— Nu te întoarce, Charlie, dar cred că am văzut pe cineva fugind spre clădire.

— Cristoase, cheamă-l pe sergent, ai grijă!

Soldatul se prefăcu că se întinde, apoi intră în casa gărzii. Îl trezi repede pe sergentul Towery şi îi repetă ce văzuse sau ce i se păruse că vede.

— Cum arăta ticălosul?

— N-am prins decât mişcarea, sau mi s-a părut că văd o mişcare, sir. Nu sunt foarte sigur, poate a fost numai o umbră.

— Foarte bine, băiete, să aruncăm o privire.

Sergentul Towery îl trezi pe caporal şi pe un soldat şi îi conduse pe amândoi în grădină.

— Cam pe aici a fost, dom'le sergent.

Shorin îi văzu venind. Nu putea face nimic ca să-l avertizeze pe Ori care era acum aproape de fereastră, camuflat în hainele lui negre şi de umbre. Îl văzu ajungând la pervaz, deschizând uşor unul din obloane şi dispărând după aceea în interior. Oblonul se mişcă uşor şi ajunse din nou în poziţia iniţială. Karma, îşi spuse, şi se întoarse cu gândul la ceea ce îl aştepta pe el.

În momentul în care Ori pătrunse în cameră, controlă singura uşă şi văzu că bara era pusă. Fata dormea. Îşi scoase sabia scurtă şi se îndreptă spre pat. Era un pat cu patru stâlpi şi baldachin, primul de acest fel pe care îl vedea Ori şi totul i se părea foarte ciudat la el – aspectul lui trainic, stâlpii, perdelele, lenjeria de pat – timp de o secundă se întrebă oare cum e să dormi într-un astfel de pat, atât de sus de la podea, în loc de a dormi ca japonezii pe saltele pătrate, uşoare, de paie care se întindeau seara

şi se strângeau dimineaţa. Inima îi bătea acum cu putere şi încercă să-şi domolească respiraţia, căci nu voia s-o trezească încă, el neştiind că ea fusese puternic drogată. În cameră era întuneric, însă lumina lunii pătrundea prin obloane şi văzu părul ei blond revărsat pe umeri, ghici conturul sânilor şi al membrelor sub cearşaf. Era învăluită într-un parfum care îl ameţea. Auzi apoi zăngănit de baionete şi zgomote în grădină, încremeni. O fracţiune de secundă rămase neclintit. Scoase cuţitul, gata s-o ucidă, dar fata nu se mişcă. Respira mai departe egal, liniştit. Ori şovăi o clipă apoi se apropie de fereastră şi privi afară. Îi văzu pe soldaţi. Oare m-au văzut pe mine sau l-au descoperit pe Shorin? se întrebă el cuprins de panică. Dacă e aşa, atunci am căzut în capcană, dar nu contează, tot pot să împlinesc ceea ce mi-am pus în minte şi poate că or să plece… Oricum, am două ieşiri, fereastra şi uşa. Răbdare, aşa ne-a sfătuit întotdeauna Katsumata. Foloseşte-ţi mintea, aşteaptă calm apoi loveşte fără ezitare şi fugi când se iveşte momentul! Surpriza este arma ta cea mai bună!

Simţi cum i se strânge stomacul. Unul dintre soldaţi se îndrepta spre ascunzătoarea lor. Deşi Ori ştia exact unde se află Shorin, nu-l putea distinge. Aşteptă cu respiraţia tăiată să vadă ce se întâmplă. Poate că Shorin o să-i facă să se îndepărteze. Dar, indiferent ce se va întâmpla, ea va muri, îşi promise el.

Shorin îi vedea pe soldaţi apropiindu-se şi se străduia zadarnic să găsească o cale de a ieşi din capcană, blestemându-l pe Ori. Probabil că-l zăriseră! Dacă îl ucid pe câinele ăsta, nu am cum să-i ajung şi pe ceilalţi înainte ca ei să mă împuşte. Nu pot să ajung la zid fără să fiu văzut. Ce prostie din partea lui să schimbe planul, sigur că-l zăriseră, i-am spus eu că femeia asta o să ne aducă necazuri – ar fi trebuit s-o omoare acolo, pe şosea… Poate că barbarul ăsta n-o să mă vadă şi o să am timp să mă reped la zid…

Lumina lunii căzu pe tăişul baionetei lungi cu care soldatul sonda frunzişul, dându-l la o parte din când în când

ca să vadă mai bine. Mai aproape… şi mai aproape. Şase paşi, cinci, patru, trei…

Shorin rămase nemişcat, cu masca trasă peste ochi şi îşi ţinu respiraţia. Soldatul aproape că îl atinse trecând pe lângă el, apoi porni mai departe, se opri din nou o clipă, mai făcu câţiva paşi, vârî din nou baioneta în frunziş şi Shorin începu să respire normal. Simţea cum sudoarea îi curge pe spate, dar acum ştia că scăpase şi că, în câteva clipe, va fi dincolo de zid.

Din locul unde stătea, sergentul Towery îi vedea pe ambii soldaţi. Ţinea arma în mână cu cocoşul ridicat, dar era la fel de nesigur ca şi ei şi nu voia să dea o alarmă falsă. Noaptea era frumoasă, vântul adia uşor, luna lumina destul de bine. Era uşor să-ţi închipui fel de fel de umbre ale duşmanilor în locul acesta blestemat, îşi zise el. O, Isuse Cristoase, cum aş vrea să fiu din nou acasă, în bătrâna şi buna Londră.

— ’Seara, sergent Towery, ce se întâmplă aici?

— ’Seara, sir, Towery salută prompt ofiţerului de dragoni, Pallidar, şi-i explică ce i se raportase. S-ar putea să nu fi fost decât o umbră, dar e mai bine să verificăm acum decât să ne pară rău după aceea.

— Mai bine ia încă vreo câţiva oameni şi verifică…

În clipa aceea soldatul cel tânăr de lângă tufişuri se răsuci şi lăsă muscheta în jos.

— Dom’le sergent! strigă el emoţionat şi înspăimântat, ticălosul e aici!

Shorin se şi repezi la atac cu sabia ucigătoare ridicată, dar instrucţia temeinică a soldatului avu câştig de cauză şi Shorin trebui să se oprească în faţa baionetei îndreptate spre pieptul lui, în timp ce ceilalţi veneau alergând, Pallidar scoţându-şi din mers revolverul. Shorin încercă din nou să atace, dar fu oprit de puşca lungă cu baionetă, apoi alunecă într-o parte, evită ascuţişul baionetei şi o luă la fugă spre zid, prin tufişurile dese. Tânărul soldat se luă după el.

— Atenţie! strigă Towery când tânărul se avântă în desiş, stăpânit acum de dorinţa de a ucide.

Soldatul nu auzi strigătul de alarmă, intră în tufiş şi muri

pe loc, cu sabia scurtă a samuraiului înfiptă adânc în piept. Shorin o smulse, convins acum că nu mai avea nici o scăpare, căci ceilalţi îl înconjuraseră din toate părţile.

— *Namu Amida Butsu!* în numele lui Buddha Amida – strigă el copleşit de propria-i spaimă şi, îndreptându-şi astfel sufletul spre Buddha, răcni din toate puterile: *Sonno-joi,* nu pentru a-l preveni pe Ori, ci pentru a-şi face testamentul, apoi, cu toată forţa născută din disperare, îşi înfipse cuţitul în gât.

Ori văzuse toate acestea, nu şi sfârşitul. În momentul în care soldatul strigase şi se repezise la atac, Ori ţâşnise repede pe pat, aşteptându-se ca fata să se trezească dar, spre marea lui uimire, ea nu se mişcă şi nici ritmul calm al respiraţiei nu i se modificase. Se opri lângă ea în picioare, aşteptând să deschidă ochii, căci voia să-l vadă şi pe el şi cuţitul lui înainte de a-l folosi. Apoi auzi strigătul de *„Sonno-joi”* şi înţelese că Shorin se dusese dintre cei vii. Urmară după aceea alte zgomote. Dar fata tot nu se mişca. Ori rânji, dezvelindu-şi dinţii, respiraţia îi deveni şuierătoare. Dintr-o dată nu mai răbdă s-o privească aşa şi începu s-o scuture cu braţul rănit, fără să ia în seamă durerea. Îi puse cuţitul fetei în gât, gata să-i curme ţipătul înainte de a apuca ea să schiţeze vreun gest. Dar fata nu se clinti.

Lui Ori i se părea un vis incredibil, o zgâlţâi încercând din nou s-o trezească fără a reuşi şi dintr-o dată îşi aminti că doctorul îi dăduse să bea ceva şi îşi spuse că trebuia să fi fost un medicament, unul din drogurile acelea noi ale occidentalilor despre care le vorbise Hiraga şi rămase cu gura căscată. Ca să fie şi mai sigur, o scutură din nou, dar fata mormăi ceva şi se afundă şi mai adânc în pernă. Ori se întoarse la fereastră. Mai mulţi bărbaţi trăgeau trupul soldatului afară din tufişuri. Apoi văzu cum îl târăsc afară şi pe Shorin de un picior, de parcă ar fi fost hoitul unui animal. Acum cele două trupuri zăceau alături unul lângă altul, atât de ciudat de asemănătoare în moarte. Veniră în grabă şi alţi oameni şi se auzeau strigăte la ferestre. Un ofiţer se aplecă deasupra trupului lui Shorin. Unul dintre soldaţi îi

smulse masca neagră de pe faţă. Ochii lui Shorin erau încă deschişi, trăsăturile contorsionate, cuţitul continua să stea înfipt. Se auziră alte voci şi mai veniră încă vreo câţiva oameni. Acuma era agitaţie şi în interiorul casei şi pe coridor. Ori simţi cum îi creşte încordarea. Pentru a zecea oară se asigură că uşa era bine închisă şi nu putea fi deschisă pe dinafară, apoi se ascunse în spatele perdelelor patului cu patru stâlpi, destul de aproape de ea ca s-o poată ajunge, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Se auziră paşi pe coridor, apoi bătăi în uşă. Pe sub ea se vedea o dungă de lumină. Bătăile se înteţiră, strigăte. Ori îşi pregăti cuţitul.

— Mademoiselle, aţi păţit ceva? era vocea lui Babcott.

— Mademoiselle, mademoiselle, strigă Marlowe, deschideţi uşa!

Alte bătăi, alte strigăte.

— Din pricina prafurilor mele de dormit, domnule căpitan, nu răspunde. Era atât de deprimată, sărmana fată, şi avea nevoie de somn. Nu cred că se va putea trezi.

— Dacă nu se trezeşte sparg blestemata asta de uşă ca să fiu sigur că nu i s-a întâmplat nimic. Obloanele de la fereastră sunt deschise, Dumnezeule mare!

Alte bătăi puternice în uşă. Angélique deschise ochii tulburi.

— *Qu'est-ce qui se passe?* Ce este? murmură ea, mai mult adormită decât trează.

— Sunteţi teafără? *Est-ce qui ça va?*

— *Mais oui, bien sür… Pourquoi? Qu 'y a-t-il?*

— Deschideţi uşa o clipă. *Ouvrez la porte,* sunt căpitanul Marlowe.

Nemulţumită şi buimacă, Angélique se ridică în capul oaselor în pat.

Spre propria-i uimire, Ori o lăsă să se ridice şi să meargă spre uşă. Îi trebui câtva timp ca să tragă bara şi să deschidă uşa pe jumătate, ţinându-se de ea ca să-şi păstreze echilibrul. Babcott, Marlowe şi un infanterist marin aveau lumânări în mână. Flăcările licăreau, iar cei trei bărbaţi să zgâiau la ea: cămaşa ei de noapte era foarte franţuzească, foarte fină şi diafană.

— Noi, e…, voiam să vedem că nu aţi păţit nimic, mademoiselle. Noi, ăăă…, am prins un bărbat în tufişuri, spuse Babcott în grabă, dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

Îşi dădu seama că fata abia înţelege ce-i spune. Marlowe îşi desprinse privirea de pe trupul fetei şi privi peste umărul ei, în odaie.

— *Excusez-moi, mademoiselle, s'il vous plait,* spuse el jenat, cu un accent acceptabil şi trecu pe lângă ea ca să inspecteze camera.

Sub pat nu era nimic, numai o oală de noapte. Dădu la o parte perdelele patului din partea unde s-ar fi putut ascunde cineva, nici o altă uşă, sau dulap. Obloanele scârţâiau mişcate de vânt. Marlowe le deschise larg.

— Pallidar! Mai e ceva acolo, jos?

— Nu, răspunse Pallidar. Nu se vede nimic, nici un semn. Poate că a fost singur şi pe el l-o fi văzut soldatul când s-a strecurat aici. Dar controlează bine toate încăperile din partea aia.

Marlowe dădu afirmativ din cap, mormăi o înjurătură şi mârâi:

— Dar ce dracu' crezi că fac aici?

În spatele lui, perdelele patului se mişcară înfiorate de o briză uşoară şi dezveliră picioarele lui Ori, încălţate cu *tabi,* şosetele cu un deget. Lumânarea lui Marlowe tremură şi se stinse, iar când acesta închise obloanele şi se întoarse cu spatele spre fereastră, nu desluşi în întunericul adânc din spatele patului şosetele lui Ori. Nu vedea de fapt nimic altceva decât silueta Angelicăi care stătea în uşă, pe jumătate adormită. Îi ghicea fiecare părticică a trupului şi ceea ce vedea îi tăia respiraţia.

— Totul este în ordine, spuse el jenat de privirile stăruitoare pe care i le aruncase, bucurându-se de vederea trupului ei într-un moment în care arăta lipsită de apărare, apoi făcând pe severul, se îndreptă spre uşă. Vă rog să zăvorâţi uşa şi… somn uşor, spuse el ieşind, deşi ar fi dorit tare mult să mai rămână.

Încă şi mai buimăcită, Angélique murmură ceva şi închise uşa. Bărbaţii aşteptară până auziră zgomotul făcut

de bară în lăcaşul ei. Babcott spuse şovăitor:

— Mă îndoiesc că o să-şi mai amintească faptul că ne-a deschis uşa.

Infanteristul marin îşi şterse sudoarea de pe frunte, văzu că Marlowe se uită la el şi nu-şi putu reprima un rânjet.

— Ce dracu' ai de eşti aşa de fericit? se răsti Marlowe la el, deşi ştia foarte bine motivul.

— Io, dom'le? Păi, ăăă, nimic dom'le, spuse imediat soldatul.

Rânjetul dispăru, chipul lui era numai nevinovăţie. Soldat sau ofiţer, tot una-i, îşi zise el, şi lui i se scoală la fel, se zgâia la ea de parcă s-o înghită, şi ce floci scurţi şi cârlionţaţi acolo jos şi cele mai a' dracu' ţâţe pe care le-am văzt fodată! Băieţii n-o să mă creadă cân' am să le spun ce-am văzt.

— Da, dom'le, nici o vorbă, spuse el virtuos când Marlowe îi porunci să nu povestească nimic din ceea ce văzuseră. A'ţi dreptate, dom'le ofiţer, nici o vorbuliţă, mucles, îl asigură el şi porniră mai departe, spre încăperea următoare, cu gândul tot la fată.

Angélique se rezemă de uşă, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Nu putea să-şi ordoneze gândurile: un bărbat în grădină! Ce grădină? Dar Malcolm era în grădina Casei Mari, nu, e aici jos, rănit, nu, asta era în vis, dar parcă el a spus ceva despre căsătorie şi că vom locui în Casa Mare… Malcolm, oare el este bărbatul care m-a atins? Nu, a spus că o să moară. Ciudat, doctorul a spus că o să se facă bine, toată lumea spune că o să fie bine, care bine, ce bine? De ce nu excelent sau foarte bine? De ce? Angélique renunţă, căci dorinţa de a dormi o copleşea. Luna lumina printre şipcile obloanelor şi fata porni clătinându-se prin semi-întuneric spre pat, unde se prăbuşi fericită pe salteaua moale. Cu un oftat de uşurare, îşi trase cearşaful peste ea numai pe jumătate, se întoarse pe o parte şi în secunda următoare se cufundase într-un somn adânc.

Ori se strecură în tăcere afară din ascunzătoarea lui,

mirat de a se vedea încă în viaţă. Deşi se lipise cât mai strâns de perete, şi el şi săbiile lui, orice cercetare mai amănunţită l-ar fi descoperit imediat. Văzu că bara de la uşă fusese pusă la locul ei şi că fata dormea profund, cu un braţ sub pernă şi celălalt peste cearşaf. Bine, îşi zise el, fata poate să mai aştepte. Mai întâi, să vedem cum am să ies din capcana asta? Pe fereastră sau pe uşă?

Întrucât printre şipcile obloanelor nu vedea bine, împinse uşurel, mai întâi un oblon, apoi pe celălalt. Jos mişunau încă soldaţii. Până în zori mai erau cam trei ore. Norii începeau să se adune pe cer şi în curând aveau să acopere luna. Trupul lui Shorin zăcea grămadă pe cărare, ca un stârv. Pentru o clipă, fu uimit să vadă că nu i-au luat capul, dar apoi îşi aminti că gai-jinii nu aveau obiceiul să ia capetele ca să le arate altora, sau să le numere.

Va fi greu să fugă pe acolo fără să fie văzut. Dacă nu pleacă de acolo, va trebui să deschid uşa şi să încerc prin interior. Asta înseamnă că va trebui să las uşa deschisă. Mai bine pe fereastră, dacă se poate. Se aplecă, privi cu băgare de seamă afară şi zări o cornişă îngustă sub fereastră, care ducea spre altă fereastră şi apoi înconjura clădirea, căci se afla într-o cameră de colţ. Se simţi foarte emoţionat. În curând norii vor acoperi luna. Atunci am să fug. O să scap. *Sonno-joi!* Acuma fata.

Fără un zgomot, aranjă din nou bara de la geam, în aşa fel încât obloanele rămaseră întredeschise şi se întoarse la pat. Sabia lui cea lungă era tot în teacă. O puse la îndemână, pe plapuma de mătase albă. Alb, îşi zise el. Cearşaf alb, carne albă, albul, culoarea morţii. Potrivit. Perfect pentru a scrie pe el. Ce să scrie? Să-şi scrie numele?

Fără grabă, trase cearşaful de pe ea. Cămaşa de noapte a fetei depăşea puterea lui de înţelegere, era făcută să ascundă totul şi nimic. Membrele. Şi sânii aşa de mari în comparaţie cu cei ai femeilor pe care le cunoscuse, picioarele lungi şi drepte, fără nici o urmă a acelei curburi elegante pe care o aveau femeile lor din cauza statului în genunchi ani de-a rândul. Şi din nou, parfumul acela al ei. În timp ce ochii o examinau, simţi că începe să se

învârtoşeze. Cu celelalte femei, nu fusese niciodată aşa. Excitaţia era minimă. Multe glume deocheate şi profesionalism. Consumat rapid, de regulă, în aburi de saké, ca să nu le distingă vârsta. Dar acum avea tot timpul la dispoziţie. Fata era tânără, dintr-o altă lume. Dorinţa îi crescu şi mai mult, mădularul şi mai vârtos.

Vântul făcea să scârţâie obloanele, dar nu era nici o primejdie, nici aici, nici în restul casei. Totul era liniştit. Fata dormea, pe jumătate culcată pe burtă. O împinse uşurel, o dată şi încă o dată şi ea se întoarse ascultătoare pe spate, cu capul lăsat comod într-o parte şi părul revărsat în cascadă de partea cealaltă. Oftă adânc, cufundându-se în îmbrăţişarea saltelei. La gât avea o cruciuliţă mică de aur. Ori se aplecă şi puse tăişul cuţitului său ascuţit ca un brici sub dantelele de la gâtul cămăşii de noapte, ridică uşor şi apoi împinse lama în jos, învingând rezistenţa slabă a materialului. Acesta se despărţi în două şi căzu de pe o parte şi de alta a trupului fetei. Ori nu mai văzuse niciodată o femeie goală cu totul dinaintea privirii lui ca acum. Şi nici nu mai fusese vreodată atât de excitat. Inima îi zvâcnea nebuneşte. Crucea micuţă strălucea. Cu un gest inconştient, fata îşi mişcă mâna şi o aşeză între picioare, rămânând acolo. El o ridică, o dădu la o parte, apoi depărtă genunchii unul de altul. Blând.

6

Angélique se trezi chiar înainte de revărsatul zorilor. Dar nu complet. Drogul o mai stăpânea încă, avusese visuri, visuri ciudate şi violente, visuri erotice, ameţitoare, copleşitoare, dureroase, senzuale, cumplite, cum nu mai trăise niciodată. Prin obloanele întredeschise vedea linia sângerie a orizontului spre răsărit şi grupuri stranii de nori, care păreau să se potrivească de minune cu visele stranii pe care le avusese. Când se mişcă să-i vadă mai bine, simţi o durere în şale, dar nu-i dădu atenţie, lăsându-şi ochii să alunece pe contururile ciudate ale norilor, iar mintea spre visurile care o atrăgeau cu o forţă irezistibilă. În clipa în care era gata să adoarmă din nou, îşi dădu seama că era goală, îşi trase cămaşa de noapte pe ea şi cearşaful deasupra. Şi adormi.

Ori stătea în picioare lângă pat. Tocmai ieşise din căldura aşternutului. Costumul ninja era pe podea. Şi şorţul cu care-şi acoperea sexul tot acolo. O clipă privi în jos, spre ea, admirând-o pentru ultima dată. Ce trist este, îşi zise el. Ultima dată este întotdeauna foarte trist. Apucă sabia cea scurtă şi o scoase din teacă.

În camera de dedesubt, Phillip Tyrer deschise ochii. Încăperea în care se afla îi era necunoscută, îşi dădu seama că este în templul de la Kanagawa, că doar cu o zi înainte fusese o zi cumplită, operaţia aceea îngrozitoare. Babcott spunea că am stare de şoc, murmură el cu limba grea şi un gust de cocleală în gură. Isuse Cristoase, oare asta să fie o scuză? Obloanele erau întredeschise şi vântul şuiera prin ele. Vedea răsăritul soarelui. Cer roşu dimineaţa, semn rău, îşi zise el. Oare o să fie furtună? Se ridică în capul oaselor şi îşi cercetă bandajul de la mână. Era curat, nu se vedeau pete de sânge proaspăt şi se simţi foarte uşurat. Dacă nu punea la socoteală faptul că era ameţit şi avea puţină greaţă, putea spune că se simte bine. O, Doamne, cât aş vrea să mă fi purtat mai bine! Făcu un efort ca să-şi

amintească ce se mai întâmplase după operaţie, dar totul rămase în ceaţă. Ştiu că am plâns. Nu-mi venea să plâng, dar lacrimile îmi curgeau pe obraji, le-am simţit.

Făcu un efort şi alungă gândurile negre. Se ridică din pat şi deschise şi mai mult obloanele. Se simţea mai în putere şi îi era foame. Lângă el era o cană cu apă, îşi stropi faţa, îşi clăti gura şi scuipă apoi apa pe geam, în grădină. După ce bău puţină apă se simţi mult mai bine. Grădina era pustie, mirosea a vegetaţie umedă. Din locul unde se afla, vedea o parte a zidului templului şi grădina, cam atât. Printr-o deschizătură dintre copaci, zări casa gărzii şi pe cei doi soldaţi de acolo. Constată că fusese băgat în pat în cămaşa de mătase şi cu izmenele lungi de lână pe el. Vestonul şifonat, pătat de sânge, era pe un scaun, pantalonii şi ghetele murdare alături. Nu contează, bine că am scăpat cu viaţă, începu să se îmbrace. Dar ce o fi cu Struan? Şi Babcott – în curând va trebui să dau ochii cu el. Nu avea brici, aşa că nu putu să se bărbierească. Nu exista nici pieptene. Nu contează nici asta. Îşi trase ghetele în picioare. Din grădină venea ciripitul păsărelelor, strigăte îndepărtate în japoneză, nişte câini lătrau. Dar nu se auzea nici unul din sunetele acelea atât de familiare în orice oraş normal din Anglia, nici un fel de strigăte: „Apă proaspătăăăă! Stridii de Colchesteeer! Proaspeteeee, din dimineaţa asta! De vânzare, stridii de vânzareeee! Direct de la tipar, ultimul capitol din cartea domnului Dickens, numai un penny, numai un penny. The Times, The Times, citiţi totul despre scandalul domnului Disraeli, totul…”

Oare o să fiu dat afară? se întrebă el, simţind un gol în stomac la gândul de a se întoarce acasă copleşit de ruşine, un adevărat dezastru, exclus din Ministerul de Externe al Majestăţii Sale, reprezentantul celui mai mare imperiu pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Oare ce o să creadă Sir William despre mine? Dar ea, Angélique? Slavă Domnului că a reuşit să scape şi să fugă la Yokohama. Dar o să mai vrea oare să stea de vorbă cu mine? O, Dumnezeule, oare ce am să mă fac?

Şi Malcolm Struan se trezise. Cu câteva clipe mai devreme, un fel de al şaselea simţ îl avertizase asupra pericolului – nişte zgomote venite de afară îl treziseră şi avea impresia că veghea de câteva ore, aşa cum zăcea acolo. Era întins pe patul de companie şi îşi amintea foarte bine de operaţie, faptul că fusese rănit foarte grav şi că s-ar putea să moară. Fiecare respiraţie îi provoca dureri cumplite. Chiar şi cea mai neînsemnată mişcare.

Dar n-am să mă mai gândesc la durere, am să mă gândesc numai la Angélique, am să mă gândesc că ea mă iubeşte şi… Dar ce e cu visurile acelea urâte? Visurile în care se făcea că Angélique mă urăşte şi fuge de mine. Nu pot suferi visurile urâte şi mi-e silă că trebuie să zac neputincios aici, că sunt slab, eu care am fost întotdeauna atât de puternic, care am crescut întotdeauna în umbra eroului meu, Dirk Struan cel mare, Diavolul-cu-Ochi-Verzi. O, cât de mult aş vrea să am şi eu ochii verzi şi să fiu atât de puternic. Dar el este călăuza mea şi eu voi fi la fel ca el, aşa voi fi. Ca de obicei, duşmanul nostru dintotdeauna, Tyler Brock, stă la pândă. Tata şi mama îmi ascund cele mai multe lucruri, bineînţeles, însă eu am auzit unele zvonuri şi ştiu mai multe decât îşi închipuie ei. Bătrâna Ah Tok, care este pentru mine chiar mai mult decât o mamă – căci nu ea a fost aceea care m-a purtat în braţe până la vârsta de doi ani, şi m-a învăţat cantoneză, şi mi-a arătat ce e viaţa şi mi-a ales prima fată? Ah Tok îmi şopteşte zvonurile care circulă şi la fel face şi unchiul Gordon Chen, care îmi spune tot ce se întâmplă. Nobila Casă are necazuri. Nu-i nimic, o să ne ocupăm noi de ele. Eu o să mă ocup. Căci pentru asta am fost pregătit şi am învăţat toată viaţa. Dădu la o parte cuvertura şi ridică un picior, încercând să se ridice, dar durerea îl opri. Încercă încă o dată tot fără succes. Nu contează, îşi spuse el slăbit. Nu am de ce să-mi fac griji, o s-o fac mai târziu.

— Mai vrei nişte ouă, Settry? întrebă Marlowe, care era la fel de înalt ca şi ofiţerul de dragoni, dar nu la fel de lat în umeri. Amândoi făceau parte din înalta societate, erau fii

de ofiţeri de carieră, cu chipuri plăcute, bronzate.

— Nu, mulţumesc, răspunse Settry Pallidar. Nu mănânc mai mult de două. Trebuie să mărturisesc că aici se găteşte mizerabil. Le-am spus servitorilor că îmi plac ouăle bine prăjite, nu aşa, ca o flegmă, dar oamenii ăştia au nisip în cap în loc de creier. De fapt, al naibii să fiu dacă pot să mănânc ouăle altfel decât cu pâine prăjită, din aceea bună, englezească. Nu au acelaşi gust. Ce crezi că se va întâmpla acum, în legătură cu Canterbury?

Marlowe avu un moment de şovăială. Se aflau la Legaţie, în sufragerie, la masa mare de stejar la care puteau şedea douăzeci de persoane şi care fusese adusă din Anglia special în acest scop. Odaia de pe colţ era spaţioasă şi plăcută, ferestrele dădeau spre grădină şi trei servitori chinezi în livrea îi serveau la masă. Tacâmurile erau puse pentru şase persoane. Ochiuri prăjite cu slănină în sufertaşe de argint încălzite la lumânare, pui la grătar, şuncă rece sărată şi plăcintă cu ciuperci, o bucată de friptură de vită aproape râncedă, biscuiţi tari ca fierul, o plăcintă cu mere uscată. Bere blondă, neagră şi ceai.

— Ministrul ar trebui să ceară reparaţii imediate, ucigaşii să ne fie predaţi fără întârziere, iar în caz contrar, să ordone flotei să atace Yedo.

— Ar fi mai bine să intrăm în forţă – avem suficiente trupe pentru aceasta – să ocupăm capitala şi să-l dăm jos pe regele lor… Cum îi spun? A, da, shogun şi să numim un conducător din partea noastră, apoi să transformăm Japonia în protectorat. Ba ar fi chiar şi mai bine pentru ei să-i includem în imperiu – Pallidar era obosit, căci rămăsese treaz aproape toată noaptea, uniforma îi era descheiată, dar se pieptănase şi se bărbierise, făcu un semn unuia dintre servitori. Ceai, te rog.

Tânărul chinez, îmbrăcat cuviincios, înţelegea perfect, dar se holbă intenţionat la el, spre marele amuzament al celorlalţi servitori.

— Heya, domnu? Ce-ai? Ce fel de ce-ai spus? Vreau ce-ai heya?

— O, nu contează, pentru numele lui Dumnezeu! iritat,

Pallidar se ridică şi se duse spre bufet cu ceaşca de ceai în mână, îşi turnă singur ceai, în timp ce servitorii continuau să privească în tăcere la chipul insolent al acestui diavol străin, ascultând apoi cu atenţie ceea ce discutau cei doi. Este o chestiune de forţă militară, bătrâne. Şi am să-ţi spun sincer, generalul ar fi foarte necăjit să piardă fie şi numai un grenadier din cauza unui ucigaş sifilitic, îmbrăcat ca Ali Baba. Ar vrea – şi noi toţi am vrea – ca răzbunarea să vină de la Dumnezeu.

— Nu ştiu ce s-ar întâmpla în cazul unei debarcări – flota poate evident să vă croiască drum, dar n-am idee cât de mulţi samurai sunt acolo şi nici de ce forţe dispun.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, indiferent câţi sunt sau ce forţe au, ne putem descurca cu ei, nu sunt decât o mână de băştinaşi înapoiaţi. Sigur că ne vom descurca. Ca şi în China. N-am înţeles de ce nu am anexat China, ca să terminăm cu ea o dată pentru totdeauna.

Toţi servitorii auziseră şi înţeleseseră cuvintele lor. Îşi jurară ca atunci când Regatul Cerurilor va avea arme şi nave de război să-i ajute şi ei pe ceilalţi să-i bage pe barbari cu nasul în propria scârnă şi să le dea în felul acesta o lecţie care să le fie de învăţătură pentru o mie de generaţii. Toţi servitorii fuseseră aleşi de Ilustrul Chen, Gordon Chen, compradorul Nobilei Case.

— Mai vreau un bucat' ou foarte bune, domnu? întrebă cel mai curajos dintre ei şi rânji la Pallidar, în timp ce îi băga sub nas câteva ouă preparate în mod deliberat ca să aibă aspect de flegmă. Foarte bun ou.

— Nu, mulţumesc – Pallidar împinse tava la o parte dezgustat. Ascultă, Marlowe, cred că... – se întrerupse căci uşa se deschise şi intră Tyrer. O, *hello,* dumneata trebuie să fii Phillip Tyrer de la Legaţie, apoi Pallidar se prezentă, îl prezentă şi pe Marlowe şi continuă să vorbească. Îmi pare nespus de rău de nenorocirea care vi s-a întâmplat ieri, dar sunt mândru că pot să-ţi strâng mâna. Şi domnul Struan şi domnişoara Richaud i-au spus lui Babcott că dacă n-ai fi fost dumneata, amândoi ar fi fost morţi.

— Aşa au spus? Oh! – lui Tyrer nu-i venea să-şi creadă

urechilor. Totul s-a petrecut atât de… atât de repede. Eram înspăimântat de moarte.

Acum, după ce spusese lucrul acesta cu voce tare, se simţea ceva mai bine. Ba chiar şi mai bine, când îşi dădu seama că cei doi consideră teama lui o dovadă de modestie, îi oferă un scaun şi poruncesc servitorilor să-i aducă de mâncare. Marlowe zise:

— Când am fost astă noapte la dumneata să te vedem, erai ca dus de pe lume, dar ştiam că Babcott ţi-a dat un sedativ, aşa încât bănuiesc că nu ai auzit încă de ucigaş.

Tyrer simţi că i se strânge stomacul.

— Ce ucigaş? – îi povestiră despre el, şi despre Angélique. Este şi ea aici?

— Da, şi ce femeie curajoasă!

Timp de o clipă, Marlowe rămase cu gândul la ea. Nu avea nici o prietenă mai apropiată, nici acasă, nici în altă parte, numai câteva verişoare cu care s-ar fi putut eventual însura, dar nu ţinea la nici una în mod special şi pentru prima oară lucrul acesta îi făcea plăcere. Poate că Angélique o să rămână aici… şi apoi mai vedem. Era foarte emoţionat. Înainte de a pleca din Plymouth, portul lui de origine, cu un an înainte, tatăl lui, căpitanul Richard Marlowe, îi spusese:

— Băiete, ai împlinit douăzeci şi şapte de ani, ai nava ta acum – deşi este o rablă împuţită – eşti cel mai mare dintre fraţi şi e timpul să te însori. Când te vei întoarce din expediţia în Extremul Orient o să ai peste treizeci de ani. Cu puţin noroc, voi fi şi eu pe atunci vice-amiral şi o să… ei bine, pot să-ţi dau câteva guinee în plus, dar să nu spui nimic maică-tii, şi nici fraţilor sau surorilor. E momentul să te hotărăşti! Ce zici de verişoara ta Delphi?

Promisese că se va gândi la întoarcere. Acuma va trebui probabil să se aşeze la casa lui.

— Domnişoara Angélique a dat alarma în colonie şi după aceea a insistat să vină aici aseară. Domnul Struan o rugase să vină să-l vadă cât mai urgent – se pare că nu e prea bine, de fapt este foarte rău rănit, aşa că am adus-o încoace. Este o adevărată doamnă.

— Da!

Se lăsă o tăcere ciudată, în care fiecare ştia la ce se gândesc ceilalţi.

— Dar de ce să fi venit asasinul aici?

Ceilalţi doi sesizară nervozitatea din glasul lui.

— Probabil ca să mai facă şi alte ticăloşii. Dar nu ai de ce să fii neliniştit, căci l-am prins pe individ. L-ai văzut pe domnul Struan în dimineaţa aceasta?

— Am trecut pe la el, dar dormea, sper că se va face bine. Operaţia a fost grea şi…

Tyrer se opri, auzind voci afară. Pallidar se ridică şi se duse la fereastră, urmat de ceilalţi. Sergentul Towery ţipa la un japonez pe jumătate gol, care era în capătul celălalt al grădinii, făcându-i semn să se apropie.

— Ei, tu, vino-ncoace!

Bărbatul, probabil grădinar, era bine făcut şi tânăr. Se afla cam la douăzeci de iarzi de ei. Purta numai acoperitoarea pentru şolduri şi ducea pe unul din umeri o legătură de vreascuri şi crengi înfăşurate pe jumătate într-o cârpă neagră, murdară de noroi, încercând să culeagă rapid şi alte surcele. O clipă rămase drept, apoi începu să facă plecăciuni umile către sergent.

— Dumnezeule, indivizii ăştia nu au simţul decenţei, spuse Pallidar scârbit. Nici chinezii nu se îmbracă aşa – sau indienii. I se văd toate daravelele…

— Mi s-a spus că se îmbracă şi iarna tot aşa, cel puţin unii dintre ei, spuse Marlowe, se pare că nu simt frigul.

Towery strigă din nou şi îi făcu semn japonezului să se apropie. Bărbatul continua să facă plecăciuni, dar în loc să se apropie de el, păru că a înţeles greşit şi se întoarse ascultător, continuând să facă plecăciuni şi dispăru după colţul clădirii. Când trecu prin dreptul ferestrei lor, ridică pentru o clipă privirea, apoi mai făcu o plecăciune umilă şi se îndreptă rapid spre locuinţele servitorilor, aproape ascunse cu totul în frunziş.

— Curios, spuse Marlowe.

— Ce anume?

— O, nimic, mi s-a părut că toate aceste plecăciuni nu

sunt decât o înscenare! se întoarse şi văzu că Tyrer era alb ca varul la faţă. Isuse, ce s-a întâmplat?

— Eu, eu… omul ăsta, cred că, nu sunt sigur, dar cred că este unul din cei doi, ucigaşii de la Tokaido, cel pe care l-a împuşcat Struan. Nu i-aţi văzut umărul, nu era bandajat?

Pallidar reacţionă primul. Sări pe fereastră, urmat îndeaproape de Marlowe care pusese mâna pe sabie. Se repeziră împreună printre copaci. Dar nu găsiră nimic, deşi răscoliră peste tot.

Era aproape de amiază. Se auzi din nou o bătaie uşoară în uşă şi din nou:

— Mademoiselle? Mademoiselle?

Babcott o striga încetişor de pe coridor, căci nu voia s-o trezească dacă nu era neapărat necesar. Angélique nu răspunse. Rămase încremenită în mijlocul camerei şi privea ca fascinată la uşa zăvorâtă. Abia respira, cu halatul strâns înfăşurat în jurul trupului şi chipul ca de ceară. Începu din nou să tremure.

— Mademoiselle?

Aşteptă o clipă. Paşii se pierdură în depărtare şi fata răsuflă uşurată, încercând disperată să-şi stăpânească tremurul. Îşi reluă mersul spre fereastră şi spre pat, înainte şi înapoi, ceea ce făcuse mereu în ultimele ore. Trebuie să iau o decizie, îşi spuse ea disperată. Când se trezise a doua oară nu-şi aminti de prima trezire. Acum mintea îi era clară şi stătea în patul şifonat fără să se mişte, bucuroasă că este trează, odihnită, flămândă şi însetată, abia aşteptând să bea prima ceaşcă de cafea a zilei, servită cu pâine franţuzească crocantă, aşa cum o făcea bucătarul şef din Yokohama. Dar nu sunt în Yokohama, sunt în Kanagawa şi astăzi voi avea parte de o ceaşcă oribilă de ceai englezesc cu lapte. Malcolm! Sărmanul Malcolm, sper că o să iau primul vapor către Hong Kong, apoi la Paris… Dar, oh, ce vise am avut, ce vise!

Fantasmele nopţii îi erau încă vii în memorie şi se amestecau cu alte imagini – Tokaido, mutilarea lui Canterbury şi apoi purtarea atât de ciudată a lui Malcolm

care se gândea că se vor căsători. Îi reveni în nări mirosul din sala de operaţie, dar îl alungă repede, căscă şi se întinse după ceasul pe care îl lăsase pe noptieră. Făcând această mişcare, simţi o durere în şale. O clipă se gândi dacă nu e vorba de un ciclu venit ceva mai devreme, căci nu-l avea chiar foarte regulat, dar alungă gândul ca imposibil. Ceasul arăta 10:20. Era încrustat cu lapis-lazuli şi îi fusese dăruit de tatăl ei, când împlinise optsprezece ani, la 8 iulie, cu două luni şi ceva înainte, la Hong Kong. Cât de multe se întâmplaseră de atunci, îşi zise ea. O să fiu atât de fericită să mă întorc la Paris, la lumea civilizată şi să nu mai ajung niciodată, nicio…

Realiză brusc că este aproape goală sub cearşaf. Spre marea ei uimire îşi găsi cămaşa de noapte sfâşiată în întregime în faţă – nu se mai ţinea decât pe umeri şi pe braţe. Ridică cele două bucăţi, nevenindu-i să creadă. Vrând să vadă mai bine, se dădu jos din pat şi se duse spre fereastră – simţi din nou durerea aceea uşoară. Acum, la lumina zilei, văzu pata de sânge de pe cearşaf şi găsi o urmă între picioare.

— Cum poate oare să-mi vină ciclul…

Începu să numere zilele, să le adune şi iar să le numere, dar fără nici un rezultat. Ultimul ciclu se oprise cu două săptămâni în urmă. Observă apoi că era udă şi nu înţelegea de ce – dintr-o dată inima i se strânse şi fu cât pe-aci să leşine când creierul îi strigă că visurile nu fuseseră visuri, ci realitate şi că fusese violată în timp ce dormea.

— Nu se poate, ai înnebunit, nu se poate! şoptise ea, simţind că se sufocă. O, Dumnezeule, fă să fi fost un vis, o parte din visurile acelea.

Începu să pipăie prin pat, cu inima bătând nebuneşte. *Eşti trează acum, nu mai este un vis, eşti trează!* îşi cercetă trupul cu grijă, o dată şi încă o dată, cu şi mai multă atenţie. Avea suficiente cunoştinţe ca să-şi dea seama că umezeala aceea nu era întâmplătoare şi că himenul îi fusese rupt. Acesta era adevărul: fusese violată. Camera începu să se învârtă. O, Dumnezeule, sunt nenorocită, viaţa mea e distrusă, viitorul distrus, pentru că nici un bărbat de

condiţie bună, nici un bărbat care se respectă nu va mai vrea să mă ia de nevastă, acum, când am fost pătată şi căsătoria este singura cale prin care o fată poate să-şi asigure un viitor fericit, nu există nici o altă cale… Când, în cele din urmă, năvala sentimentelor i se mai domoli, când reuşi din nou să gândească şi să vadă realitatea din jurul ei îşi dădu seama că zăcea trântită de-a curmezişul patului. Încercă, tremurând din toate mădularele, să reconstituie noaptea trecută. Îmi amintesc că am zăvorât uşa. Se uită la ea. Uşa era tot zăvorâtă, bara era la locul ei. Îmi amintesc de Malcolm şi de camera lui îngrozitoare şi că am fugit de la el, îmi amintesc de Phillip Tyrer care dormea liniştit. Doctorul Babcott mi-a dat să beau ceva şi apoi am mers sus… Băutura! O, Dumnezeule! Am fost drogată! Dacă Babcott poate să opereze liniştit după ce le dă bolnavilor băutura aceea, bineînţeles că s-a putut întâmpla ce s-a întâmplat, şi eu am fost absolut inconştientă, dar lucrul acesta nu-mi e de nici un folos acum! S-a întâmplat cu adevărat!

Dacă rămân şi însărcinată?! Panica o copleşi din nou. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi aproape că-i veni să ţipe. Încetează! îşi şopti ea poruncitor, făcând un efort uriaş de a se autocontrola. Încetează imediat, să nu mai aud un sunet! Eşti singură, nimeni nu te poate ajuta, nimeni, numai tu singură, trebuie să te gândeşti! Ce ai de gând să faci? Gândeşte-te! Respiră adânc deşi simţea împunsături în inimă şi încercă să-şi controleze mintea care începea s-o ia razna. Cine a fost bărbatul? Bara este tot la locul ei, aşa că nu a putut veni pe uşă. Stai puţin, îmi amintesc foarte vag… Sau poate că a fost tot din visul de mai înainte… îmi amintesc că i-am deschis uşa lui Babcott şi… şi ofiţerul acela de marină, Marlowe… pe urmă am pus din nou bara. Da, aşa este! Cel puţin, aşa cred! N-a vorbit franţuzeşte… ba da, dar prost, apoi au plecat şi eu am pus bara la loc, de asta sunt sigură. Dar de ce au bătut la uşă în toiul nopţii? Căută din nou cu disperare în mintea ei, dar nu reuşi să găsească nici un răspuns şi nici nu era foarte sigură că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat!

Imaginile nopţii se estompau tot mai mult. Unele dintre ele. Concentrează-te!

Dacă n-a venit pe uşă, atunci a venit pe fereastră. Privi spre fereastră şi văzu că bara care o închidea era pe jos, lângă zid, nu în rama ei. Aşadar, oricine ar fi fost, a intrat pe fereastră! Dar cine? Marlowe, Pallidar sau poate chiar bunul doctor, toţi mă cunosc. Cine ştia că am fost drogată? Babcott. Poate că le-o fi spus şi celorlalţi, dar, cu siguranţă, nici unul din ei nu putea fi atât de mizerabil, nici unul n-ar fi îndrăznit să se caţere prin grădină, pentru că sigur aş fi ţipat din răsputeri…

Întreaga ei fiinţă gemea şi îi şoptea: *Fii atentă!* Tot viitorul tău depinde de cât ai să fii de grijulie şi înţeleaptă. Ai grijă. Eşti chiar sigură că s-a întâmplat aşa ceva în timpul nopţii? Dar dacă ai visat? Poate că… Acum n-am să mă mai gândesc la asta, dar numai un doctor ar putea să-mi spună cu certitudine şi acesta va trebui să fie Babcott. Stai puţin, poate că ţi-ai rupt singură membrana aceea prin somn, în timpul coşmarului, căci a fost un coşmar – nu-i aşa? S-a mai întâmplat şi altor fete. Da, dar acelea au rămas tot virgine, şi asta nu explică oricum lichidul acela… îţi aminteşti de sărmana Jeanette de la mănăstire, sărmana şi prostuţa Jeanette, care s-a îndrăgostit de unul dintre negustori şi i-a permis totul şi apoi ne-a povestit şi nouă amănuntele. N-a rămas însărcinată, dar a fost descoperită şi în ziua următoare a fost dată afară pentru totdeauna şi după aceea am aflat că s-a măritat cu măcelarul din sat, singurul bărbat care a mai vrut s-o ia de nevastă. Eu nu am permis nimic nimănui, dar şi mie o să mi se întâmple acelaşi lucru, nu ajută la nimic, un doctor ar putea să-mi spună cu siguranţă, dar nici asta nu mi-ar fi de nici un folos şi apoi gândul că Babcott sau orice alt doctor să fie martorul unor astfel de mărturisiri, să-mi împărtăşească secretul… Cum aş putea să-i încredinţez un asemenea secret? Dacă se află… Trebuie să ţin totul secret! Dar cum, cum am să pot şi ce o să fac după aceea? La întrebarea asta am să răspund mai târziu. Mai întâi să înţeleg cine a fost. Nu, mai întâi să te speli de murdăria lui şi după aceea o să gândeşti

mai bine. Trebuie să gândeşti foarte clar.

Îşi scoase scârbită cămaşa de noapte şi o aruncă pe jos, apoi se spălă cu grijă şi în profunzime, încercând să-şi amintească toate procedeele contraceptive pe care le ştia şi pe care Jeanette le aplicase cu succes. Apoi îşi puse halatul şi îşi pieptănă părul. Îşi curăţă dinţii cu praf de dinţi. Abia după aceea se privi în oglindă. Îşi examină cu multă atenţie chipul. Nu se vedea nimic. Desfăcu halatul. Nici pe membre sau pe sâni – doar sfârcurile erau puţin mai roşii. Se uită din nou fix în oglindă: Nu s-a schimbat nimic, nimic. Dar s-a schimbat totul!

Observă atunci că-i dispăruse şi cruciuliţa, de aur, pe care o purta întotdeauna la gât, şi când era trează şi când dormea. Căută metodic în pat, apoi sub pat şi de jur-împrejur. Nu rămăsese îngropată prin cearşafuri, nici sub perne, nici între cuverturi. Ultima şansă – să fi rămas agăţată în dantela cearşafului de plapumă. O ridică de jos şi o examină cu atenţie. Nimic. Atunci văzu cele trei caractere japoneze, trase cu cruzime pe albeaţa cearşafului, scrise cu sânge.

Soarele strălucea pe cruciuliţa de aur. Ori o ţinea de lănţişorul ei fin, privind-o fascinat.

— De ce ai luat-o? întrebă Hiraga.

— Nu ştiu.

— A fost o greşeală că n-ai ucis femeia. Shorin avea dreptate, ai făcut o greşeală.

— Karma.

Se aflau în siguranţă, la Hanul Florilor de la Miezul Nopţii. Ori făcuse baie şi se bărbierise, iar acum privea la Hiraga mijind din ochi şi îşi spunea: Tu nu eşti stăpânul meu – am să-ţi spun numai ce vreau eu să ştii, atât şi nimic mai mult. Îi povestise despre moartea lui Shorin şi despre faptul că se căţărase pe fereastră şi intrase în cameră, că fata dormea adânc şi că nu s-a trezit, dar nimic altceva, decât că se ascunsese acolo foarte bine, că apoi îşi scosese hainele ninja căci ştia că va da ochii cu cineva şi îşi pitise sabia în ele, coborâse în grădină şi abia apucase să strângă

câteva crengi ca să facă pe grădinarul când şi fusese zărit; şi cum reuşise să scape, chiar după ce îl recunoscuse pe omul de pe drumul Tokaido. Dar despre fată nimic altceva.

Cum aş putea spune cu vorbe ale muritorilor, cum aş putea povesti cuiva că, datorită ei, eu am devenit una cu zeii, că atunci când am întins-o şi am văzut-o eram beat de dorinţă, când am pătruns-o am pătruns-o ca un iubit şi nu ca un violator, nu ştiu de ce, dar aşa a fost, am intrat încet, cu grijă şi atunci ea m-a cuprins cu braţele de umeri, s-a cutremurat toată şi m-a strâns, deşi nu s-a trezit nici o clipă, mă ţinea strâns de tot, iar eu mă ţineam, mă ţineam din răsputeri şi apoi m-am slobozit, de necrezut cât am putut. N-aş fi crezut niciodată că poate fi atât de minunat, de pătimaş, de satisfăcător, de împlinit. Celelalte nu valorează nimic în comparaţie cu ea. M-a făcut să ating stelele, dar nu de aceea am lăsat-o în viaţă. M-am gândit foarte mult s-o ucid. Şi apoi să mă sinucid acolo, în camera ei. Dar ar fi fost un gest egoist, să mor în culmea fericirii, atât de mulţumit. O, dar cum aş fi dorit să mor. Însă moartea mea trebuie să fie dăruită pentru *sonno-joi.* Numai pentru asta. Nu pentru mine.

— A fost o greşeală că n-ai ucis-o, spuse din nou Hiraga, întrerupând şirul gândurilor lui Ori. Shorin avea dreptate, dacă ai fi ucis-o ai fi dus la îndeplinire planul nostru mai bine decât oricum altfel.

— Da.

— Atunci de ce?

Am lăsat-o în viaţă pentru zei, dacă există zei, ar fi putut spune Ori, dar nu spuse. Zeii m-au avut în stăpânirea lor şi m-au pus să fac ceea ce am făcut şi eu le mulţumesc. Acum sunt un om împlinit. Cunosc viaţa, tot ce mai trebuie să cunosc este moartea. Eu am fost primul ei bărbat şi mă va ţine minte toată viaţa, chiar dacă dormea. Când se va trezi va vedea scrisul meu trasat cu sângele meu şi va şti! Vreau ca ea să trăiască întotdeauna. Eu voi muri în curând. Karma. Ori puse cruciuliţa într-unul din buzunarele secrete de pe mâneca kimonoului său şi mai bău puţin ceai verde, înviorător, căci se simţea deosebit de satisfăcut şi viu.

— Ziceai că aveţi de făcut o incursiune?

— Da. Avem de gând să dăm foc Legaţiei Britanice din Yedo.

— Bine. Să fie cât mai curând.

— O să fie, *Sonno-joi!*

La Yokohama, Sir William spuse supărat:

— Mai spune-le încă o dată *pentru ultima dată,* pentru numele lui Dumnezeu, că Guvernul Majestăţii Sale cere o reparaţie imediată de o sută de mii de lire sterline în aur pentru acest atac neprovocat şi pentru asasinarea unui supus britanic. Pentru Dumnezeu, este interzis să fie omorâţi englezii – *kinjiru!* Şi vrem să ne fie predaţi ucigaşii din Satsuma în trei zile, căci altfel vom porni la acţiune.

Stătea în camera mică şi înghesuită de audienţe de la Legaţia Britanică din Yokohama, de cealaltă parte a golfului, flancat de miniştrii prusac, francez şi rus, de ambii amirali – cel britanic şi cel francez şi de general, cu toţii la fel de exasperaţi ca şi el. În faţa lor, aşezaţi ceremonios pe scaune, se aflau doi reprezentanţi locali ai administraţiei Bakufu, samuraiul Şef al Gărzii din colonie şi guvernatorul Kanagawei, în a cărei jurisdicţie se afla Yokohama. Purtau pantaloni largi şi kimonouri, iar peste acestea o manta cu umeri largi, ca două aripi, legată la brâu, şi cele două săbii. Era clar că nu sunt în apele lor şi în adâncul sufletului erau furioşi. În zorii zilei, soldaţi înarmaţi au apărut în uşa Casei Vămilor, atât la Yokohama, cât şi la Kanagawa, lovind cu patul armelor în uşă cu o furie nemaiîntâlnită şi-i convocaseră pe cei mai înalţi reprezentanţi oficiali şi pe guvernator la o întâlnire imediată, la ora prânzului, grabă, de asemenea, nemaiîntâlnită.

Între cele două delegaţii şedeau interpreţii, aşezaţi pe perne. Japonezul şedea în genunchi, celălalt, un elveţian pe nume Johann Favrod, şedea cu picioarele încrucişate sub el. Limba lor comună era olandeza. Întâlnirea dura deja de două ore – din engleză se traducea în olandeză, apoi din olandeză în japoneză şi apoi invers. Toate întrebările lui Sir William erau înţelese greşit, ocolite sau trebuiau repetate

de câteva ori, se cereau amânări sub cele mai felurite pretexte: „pentru a se consulta cu autorităţile superioare, ca să instituie examinarea şi cercetarea cazului”; „O, da, în japoneză examinare este cu totul altceva decât cercetare. Excelenţa sa, guvernatorul de Kanagawa ne explică în amănunţime că...”; „O, excelenţa sa, guvernatorul de Kanagawa vrea să vă explice în mod detaliat că el nu are competenţă juridică asupra provinciei Satsuma care este un regat separat...”; „O, dar excelenţa sa, guvernatorul de Kanagawa a înţeles că *acuzaţii* aveau pistoalele în mâini şi *acuzaţii* sunt vinovaţi pentru că nu au respectat obiceiurile străvechi japoneze...”; „Câţi străini spuneţi că erau în grupul acela care ar fi trebuit să îngenuncheze şi..., dar obiceiurile noastre...” Expozeuri anoste ale guvernatorului japonez, transpuse anevoie de interpret într-o olandeză departe de a fi fluentă şi retraduse apoi în engleză.

— Spune exact aşa cum am zis eu, Johann.

— Aşa fac, sir, de fiecare dată, dar sunt sigur că tâmpitul ăsta nu traduce exact, nici ceea ce spuneţi dumneavoastră, nici ce spun japonezii.

— Ştim, la naiba, sigur că ştim asta, când a fost altfel? Te rog, continuă.

Johann traduse foarte exact cuvintele englezeşti. Interpretul japonez roşi, ceru să i se explice ce înseamnă cuvântul *imediat* şi realiză apoi o traducere politicoasă, cuviincioasă şi *aproximativă,* sperând că va fi acceptată. Dar chiar şi aşa guvernatorul pufni în barbă la auzul durităţilor. Tăcerea deveni mai apăsătoare. Degetele lui începură să bată darabana pe mânerul sabiei, apoi rosti scurt trei sau patru cuvinte. Traducerea fu foarte lungă. Johann spuse împăciuitor:

— Lăsând la o parte toate fleacurile, guvernatorul spune că va transmite „rugămintea” dumneavoastră autorităţilor potrivite la timpul potrivit.

Sir William roşi vizibil, amiralii şi generalul şi mai tare.

— „Rugăminte?” Spune-i ticălosului exact: nu este nici o rugăminte, este o cerere, o revendicare! Şi mai spune-i că pretindem o audienţă IMEDIAT la shogunul din Yedo în

răstimp de trei zile! Trei zile, pentru numele lui Dumnezeu! Sau mă duc acolo cu navele de război.

— Bravo, spuse contele Sergheiev.

Johann îşi dădea seama de pericol, şi tălmăci cuvintele cu o fidelitate atenuată. Interpretul japonez rămase cu gura căscată, apoi se porni să turuie în olandeză precipitat. Johann răspunse avalanşei de cuvinte cu două vorbe care dădură naştere unei tăceri bruşte, înspăimântate.

— *Nan ja!* Ce înseamnă asta? Ce-a spus? întrebă fioros guvernatorul care înţelesese perfect ostilitatea şi nu şi-o ascundea nici pe a lui.

Imediat interpretul îi oferi o versiune mai blândă, dar chiar şi aşa guvernatorul explodă într-un paroxism de ameninţări şi cereri pe care interpretul le transpunea în cuvintele pe care credea că străinii ar fi dorit să le audă, apoi asculta din nou şi traducea din nou.

— Ce spune, Johann? – Sir William trebui să ridice vocea deasupra zarvei, căci interpretul le răspundea guvernatorului şi oficialilor Bakufu, care ţipau unul la altul şi la interpret. Ce dracu' spun?

Johann era foarte fericit acum – ştia că întrevederea urma să se încheie peste câteva momente şi se va putea întoarce la Barul Lung ca să mănânce şi să-şi bea şnapsul.

— Nu ştiu nimic, cu excepţia faptului că guvernatorul repetă că tot ce poate face este să transmită rugămintea dumneavoastră etc., etc., la momentul potrivit, etc…, etc. Dar nu există nici o posibilitate ca shogunul să vă facă onoarea etc., etc. Pentru că este împotriva obiceiurilor lor etc., etc…

Sir William izbi cu pumnul în masă. În tăcerea care se lăsă arătă cu mâna spre guvernator, apoi spre sine:

— *Watashi…* eu…, apoi arătă cu mâna prin fereastră, spre Yedo. *Watashi* merge la Yedo! Ridică apoi trei degete: TREI ZILE cu nave de război!

Se ridică şi ieşi din cameră ca o furtună. Ceilalţi îl urmară. Traversă holul şi pătrunse în biroul lui, se îndreptă spre bufetul cu geamuri şi îşi turnă puţin whisky.

— Mai doreşte cineva? întrebă el când ceilalţi îl

înconjurară, turnă automat scotch pentru amirali, pentru general şi pentru prusac, vin roşu pentru Seratard şi o porţie zdravănă de vodcă pentru contele Sergheiev. Cred că am respectat planul. Îmi pare rău că a durat cam mult, spuse el.

— Mi-a fost teamă să nu ţi se rupă un vas de sânge, spuse Sergheiev, golindu-şi paharul şi turnându-şi altul.

— Ei, trebuia să închei întrevederea oarecum dramatic.

— Aşadar, peste trei zile la Yedo?

— Da, dragă conte. Domnule amiral, pregăteşte flota să ridice ancora în zori, pregăteşte navele de luptă în mod vizibil, curăţă punţile, lustruieşte tunurile, fă instrucţie cu toată flota şi ordonă-le să fie gata de luptă în orice clipă. Generale, cinci sute de soldaţi vor fi de ajuns ca escortă de onoare. Monsieur, nava amiral franceză va binevoi să ni se alăture?

— Bineînţeles, răspunse Seratard. Vă voi însoţi, se-nţelege, dar aş sugera ca sediul să fie stabilit la Legaţia Franceză şi să fim îmbrăcaţi în uniformă de gală.

— Nici un fel de uniforme de gală, este vorba de o misiune de pedeapsă, nu de prezentarea scrisorilor de acreditare. Asta va fi mai târziu. Nu sunt de acord nici cu locul de întâlnire; a fost ucis un conaţional de-al nostru şi, cum să spun, factorul decisiv este totuşi flota noastră.

— Evident că este decisivă în apele acestea şi în momentul de faţă, chicoti von Heimrich. Păcat că nu am o duzină de regimente de cavalerie prusacă, căci am putea tăia în felii toată Japonia dintr-o suflare, terminând cu prostia lor enervată şi lipsa de maniere care ne iroseşte atâta timp.

— Numai o duzină? întrebă Seratard.

— Ar fi suficient, herr Seratard, pentru toată Japonia – trupele noastre sunt cele mai bune din Europa – bineînţeles, după cele ale Majestăţii Sale, adăugă el politicos. Din fericire, Prusia îşi poate permite să disloce douăzeci, poate chiar şi treizeci de regimente pentru acest mic sector şi să mai aibă încă suficiente trupe pentru a face faţă oricărei probleme pe care am putea s-o avem, mai ales

în Europa.

— Da, ei bine..., interveni Sir William, văzând că Seratard roşeşte. Plec spre Kanagawa să rezolv nişte treburi. Domnule amiral, domnule general, poate mai stăm puţin de vorbă când mă întorc. Am să vin eu la bord. O, domnule Seratard, ce spuneţi de Mademoiselle Angélique? Aţi fi de acord s-o escortez la întoarcere?

Fata ieşi din cameră abia după-amiaza târziu, porni pe coridor, apoi în jos, pe scări, spre holul principal de la intrare. Purta acum din nou rochia cu crinolină din ziua de dinainte, era din nou elegantă, mai eterică ca oricând, îşi aranjase părul şi îşi creionase ochii. Se simţea în jurul ei un parfum suav şi se auzea foşnet de jupoane. Santinelele de la intrarea principală o salutară şi murmurară stânjeniţi cuvinte de bun venit, buimăciţi de frumuseţea ei. Un servitor chinez se holbă la ea şi dispăru apoi imediat. Uşa se deschise înainte ca ea să apuce să pună mâna pe clanţă. Babcott ieşi şi se opri în faţa ei.

— O, bună ziua, domnişoară Angélique, pe cuvântul meu, sunteţi atât de frumoasă! spuse el aproape bâlbâindu-se.

— Vă mulţumesc, domnule doctor – avea un zâmbet blând şi voce caldă. Voiam să vă întreb... Putem sta un moment de vorbă?

— Bineînţeles, poftiţi înăuntru. Simţiţi-vă ca acasă.

Babcott închise uşa infirmeriei, o invită pe cel mai bun scaun şi se aşeză şi el în spatele biroului, tulburat de frumuseţea ei strălucitoare şi coafura înaltă care îi punea în valoare linia perfectă a gâtului. Doctorul avea ochii roşii şi era foarte obosit. Dar asta este viaţa mea, îşi zise el, bucuros că poate s-o privească.

— Băutura aceea pe care mi-aţi dat-o seara trecută, era un fel de drog?

— Da, este un fel de drog. Am făcut-o ceva mai tare, pentru că eraţi foarte, foarte tulburată.

— Mi s-au învălmăşit toate în minte. Tokaido, apoi venirea aici şi vederea lui Malcolm. Deci spuneţi că băutura

era foarte puternică?

— Da, dar nu este periculoasă, nu aveţi de ce să vă temeţi. Somnul este cel mai bun medicament, somnul adânc, şi, pe Zeus, aţi dormit foarte bine, este aproape ora patru. Cum vă simţiţi?

— Încă puţin obosită, mulţumesc, zâmbi din nou. Cum se mai simte domnul Struan?

— Nu este nici o schimbare. Tocmai mă pregăteam să mă duc să-l văd, dacă doriţi, puteţi veni şi dumneavoastră. Se poate spune că e bine. O, apropo, l-au prins pe individul acela.

— Care individ?

— Cel despre care v-am vorbit eu noaptea trecută, intrusul.

— Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat în toiul nopţii.

Babcott îi spuse ce se întâmplase la uşa ei şi în grădină, cum unul dintre ticăloşi fusese împuşcat, iar celălalt fusese zărit în dimineaţa aceea, dar reuşise să scape şi Angélique avu nevoie de toată puterea ei de stăpânire ca să rămână calmă şi zâmbitoare şi să nu urle din răsputeri ceea ce gândea: Tu, fiu al lui Satan, cu licoarea ta şi incompetenţa ta blestemată. Doi indivizi? Celălalt era cu siguranţă la mine în cameră când ai venit acolo şi n-ai fost în stare să-l găseşti şi să mă salvezi, tu şi celălalt idiot, Marlowe, care este la fel de vinovat. Sfântă Fecioară, dă-mi putere, ajută-mă. Sfântă Fecioară, ajută-mă să mă răzbun pe amândoi. *Şi pe el, indiferent cine este!* Maică preacurată, răzbună-mă. Dar de ce să-mi fi furat cruciuliţa, din moment ce nu s-a atins de nici una din celelalte bijuterii ale mele şi ce semnificaţie au semnele pe care le-a făcut? Şi de ce le-a trasat cu sânge, cu sângele lui? Angélique văzu că doctorul o privea fix.

— *Oui?*

— Spuneam dacă n-aţi vrea să-l vedeţi pe domnul Struan acum?

— O, da, chiar vă rog, fata se ridică, stăpână pe sine de astă dată. O, mi-e teamă că am vărsat cana cu apă pe

cearşafuri. Aţi vrea să-i spuneţi servitoarei să le strângă?

— Aici nu avem servitoare, râse Babcott. Este împotriva regulilor japoneze. Avem numai servitori chinezi. Nu vă faceţi griji, chiar din momentul în care aţi ieşit din cameră au şi început să facă curăţenie…, – Babcott se întrerupse, căci fata pălise. Ce s-a întâmplat?

Pentru o clipă, Angélique alergă cu gândul înapoi, în cameră, amintindu-şi cum frecase şi spălase totul, îngrozită că petele nu ieşeau. Dar până la urmă ieşiseră şi îşi aminti că verificase şi controlase totul de mai multe ori, aşa că secretul ei rămăsese neatins – nu lăsase nici o urmă, nici de sânge, nici de secreţie, secretul ei era la adăpost şi va duce la îndeplinire planul pe care îl elaborase. Trebuie să fie înţeleaptă, trebuie neapărat. Babcott fu şocat de paloarea chipului ei şi de gesturile febrile cu care degetele ei strângeau spasmodic materialul fustei. Se apropie în grabă de ea şi o cuprinse pe după umeri.

— Nu mai fiţi neliniştită, acum totul e bine, sunteţi în siguranţă, zău aşa.

— Da, vă rog să mă scuzaţi, murmură ea înspăimântată, cu capul ascuns la pieptul lui şi izbucni în plâns. Mi-am amintit… de… de sărmanul Canterbury.

Angélique se privea parcă din afară, lăsându-l pe doctor s-o mângâie, sigură că planul ei era unica scăpare, unicul plan înţelept: *nu s-a întâmplat nimic.* Nimic, nimic, nimic. Ai să crezi aşa până la următorul ciclu. Şi atunci, dacă vine, ai să crezi aşa pentru totdeauna. Şi dacă nu vine? Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu.

7

Luni, 17 septembrie

— Gai-jinii sunt nişte viermi fără maniere, spuse Nori Anjo clocotind de furie – Nori Anjo era şeful rou-ului, Consiliul celor Cinci Bătrâni, un bărbat bondoc, cu faţa rotundă şi veşminte scumpe. Au respins scuzele noastre politicoase cu care ar fi trebuit să se încheie incidentul de pe Tokaido şi acum, cu obrăznicie, cer în mod oficial audienţă la shogun – scrisoarea este oribilă, cuvintele insolente, uitaţi aici, citiţi singur, tocmai a sosit.

Cu o nerăbdare abia disimulată, întinse sulul adversarului său mult mai tânăr, Toranaga Yoshi, care şedea în faţa lui. Erau singuri într-una din încăperile de audienţă în corpul central al castelului Yedo şi poruncişeră tuturor paznicilor să plece. O măsuţă joasă, de lac roşu se afla între cei doi bărbaţi. Pe ea era aşezată o tavă neagră de ceai, cu ceşti de ceai şi un ceainic dintr-un porţelan fin ca o coajă de ou.

— Ce spun gai-jinii nu are importanţă – Yoshi luă sulul, dar nu-l citi, spre deosebire de Anjo, veşmintele lui erau simple şi purta săbii de luptă, nu de ceremonie. Trebuie să-i silim cumva să facă ceea ce dorim noi – Yoshi era daimyo al provinciei Hisamatsu, o feudă mică, dar importantă din apropiere şi descendent direct al primului shogun Toranaga, la „sugestia” recentă a împăratului şi în pofida opoziţiei înverşunate a lui Anjo, tocmai fusese numit Tutore al Moştenitorului, băiatul shogun şi desemnat să ocupe postul vacant din Consiliul celor Cinci, un nobil înalt, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, cu mâini fine şi degete lungi. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să-l vadă pe shogun, spuse el, căci ar însemna confirmarea legalităţii Tratatelor care nu sunt încă, de fapt, ratificate. O să le refuzăm cererea insolentă.

— Sunt de acord că este insolentă, totuşi trebuie să facem ceva şi să hotărâm şi în privinţa acelui câine ticălos

din Satsuma, Sanjiro.

Amândoi erau foarte iritaţi de această problemă cu gai-jinii care le tulbura de două zile wa-ul, armonia interioară. Amândoi doreau să încheie cât mai curând această întâlnire – Yoshi se grăbea să se întoarcă în apartamentul lui de dedesubt, unde îl aştepta Koiko, iar Anjo la o întâlnire secretă cu un doctor. Afară era soare şi o atmosferă plăcută, se simţea miros de mare şi de pământ reavăn pe care îl aducea printre şipcile obloanelor închise o briză uşoară. Încă nu se simţea ameninţarea iernii. Dar iarna o să vină, se gândea Anjo, căruia durerea din măruntaie îi abătea atenţia de la indispoziţie. Urăsc iarna, anotimpul morţii, anotimpul tristeţii, cu cerul trist, marea tristă, pământul trist şi urât, şi îngheţat, copacii goi şi frigul care îţi chinuie încheieturile, aducându-şi aminte cât eşti de bătrân. Era un bărbat cărunt, de patruzeci şi şase de ani, daimyo de Mikawa şi fusese principalul pilon al puterii *roju,* de când dictatorul *tairo* Ii fusese asasinat cu doi ani înainte. În timp ce tu, mucosule, se gândea el morocănos, nu eşti numit decât de două luni în Consiliu şi de patru săptămâni Tutore – două numiri politice periculoase, făcute în pofida protestelor noastre. Ar fi timpul să ţi se mai reteze aripile.

— Bineînţeles că noi toţi apreciem sfatul tău, adăugă el cu o voce mieroasă, fără să creadă ceea ce spune, cum de altfel nici interlocutorul lui nu credea. De două zile, gai-jinii îşi pregătesc flota pentru luptă, trupele lor fac instrucţie zilnic şi mâine soseşte conducătorul lor. Ce soluţie ai?

— Aceeaşi ca şi ieri, cu sau fără sulul lor oficial: le trimitem încă o scrisoare de scuze pentru „regretabila întâmplare”, înfăşurată într-un sarcasm pe care nu vor fi niciodată în stare să-l sesizeze, din partea unei persoane oficiale pe care nu o vor cunoaşte niciodată şi potrivită în aşa fel să sosească înainte ca şeful gai-jin să plece din Yokohama şi rugându-l să ne mai acorde un răgaz pentru „cercetări”. Dacă asta nu-l satisface şi dacă el sau ei vin la Yedo, n-au decât. Trimitem un funcţionar umil, ca de obicei, care nu ne poate obliga pe noi cu nimic, îl trimitem aşadar la Legaţia lor ca să poarte tratative şi în felul acesta le dăm

puţină supă, dar nici o bucăţică de peşte. Şi amânăm, şi amânăm…

— Între timp însă ar fi cazul să ne exercităm dreptul ereditar al shogunatului şi să-i poruncim lui Sanjiro să ni-i predea pe ucigaşi imediat pentru a fi pedepsiţi, să plătească despăgubirea imediat prin intermediul nostru şi să-i instituim imediat arest la domiciliu. Să-i poruncim! spuse Anjo mânios. Nu ai experienţă în chestiunile înalte ale shogunatului.

Stăpânindu-şi furia şi dorind foarte mult să-l trimită pe Anjo imediat la pensie pentru prostia şi lipsa lui de maniere, Yoshi spuse:

— Dacă îi vom porunci aşa ceva lui Sanjiro, nu ne va da ascultare, şi atunci vom fi siliţi să pornim război împotriva lui. Iar Satsuma este prea puternică şi are prea mulţi aliaţi. Nu am mai avut războaie de două sute cincizeci de ani. Nu suntem pregătiţi de război. Războiul este…

Se făcu dintr-o dată tăcere. O tăcere stranie, fără să vrea, amândoi bărbaţii puseră mâna pe săbii. Ceştile de ceai şi ceainicul porniră să zăngăne. Pământul începu să se scuture, tot turnul se clătină, o dată, şi încă o dată. Cutremurul dură treizeci de secunde. Apoi se termină la fel de brusc cum începuse. Cei doi bărbaţi aşteptau impasibili, cu ochii la ceştile de ceai. Nu urmă nici o replică. Nici o replică. Aşteptarea se instalase în tot castelul Yedo. Toate vieţuitoarele erau în aşteptare. Nimic.

Yoshi sorbi puţin ceai, apoi aşeză meticulos ceaşca din nou în centrul farfurioarei. Anjo îl invidia pentru puterea lui de a se controla. Înlăuntrul său, Yoshi era foarte tulburat şi îşi zicea: Astăzi zeii mi-au zâmbit, dar ce va fi data viitoare, sau mai încolo – în orice clipă, sau peste o lumânare de timp, în după-amiaza aceasta, sau la noapte sau mâine dimineaţă? Karma! Astăzi am scăpat, dar foarte curând va fi alt cutremur, unul mai cumplit, ucigaş, aşa cum a fost acum şapte ani, când era cât pe-aci să mor şi numai la Yedo au pierit o sută de mii de oameni în timpul cutremurului şi al incendiilor care urmează întotdeauna după el, ca să nu mai punem la socoteală miile de oameni

luaţi de talazurile mării şi înecaţi de valul uriaş tsunami care se ridicase în acea noapte din ocean şi măturase de pe faţa pământului atâţia oameni, printre care şi pe Yuriko, pe atunci iubirea vieţii mele. Îşi porunci să-şi domine frica.

— Războiul este cât se poate de nepotrivit în acest moment. Satsuma este foarte puternică, iar armatele din Tosa şi Choshu o să se alieze pe faţă cu ei, nu suntem destul de puternici ca să-i zdrobim singuri.

Tosa şi Choshu erau feude aflate departe de Yedo, amândouă duşmani tradiţionali ai shogunatului.

— Cei mai importanţi daimyo vor veni sub steagul nostru, dacă vor fi chemaţi, iar restul îi vor urma pe aceştia, spuse Anjo, încercând să ascundă efortul pe care îl făcea ca să-şi desprindă mâna de pe mânerul sabiei, căci era încă înspăimântat.

Yoshi era perspicace şi bine pregătit, sesiză teama lui Anjo, şi şi-o notă în minte, bucuros de ceea ce văzuse la adversarul lui.

— Nu, nu vor veni, spuse el, cel puţin deocamdată. Vor întârzia, vor trage de timp, ne vor amâna şi nu ne vor ajuta niciodată efectiv să zdrobim Satsuma. N-au curaj.

— Dacă nu acum, atunci când?

Furia lui Anjo se risipise, alungată de teama pe care i-o produceau cutremurele. Trăise un cutremur cumplit pe vremea când era copil – tatăl devenise o torţă vie, mama şi cei doi fraţi se prefăcuseră în scrum în faţa ochilor lui. De atunci, la cea mai mică clătinare a pământului, retrăia ziua aceea, în toată oroarea ei şi simţea din nou în nări mirosul de carne arsă şi îi răsunau în urechi ţipetele lor înfricoşate.

— Oricum, trebuie să-l potolim pe câinele ăsta mai devreme sau mai târziu. De ce să n-o facem acum?

— Pentru că trebuie să aşteptăm până vom fi mai bine înarmaţi. Ei – adică Satsuma, Tosa şi Choshu – au arme moderne, tunuri şi puşti, dar nu ştim câte. Şi câteva nave cu aburi.

— Vândute lor de gai-jini împotriva dorinţelor shogunatului.

— Cumpărate de ei din cauza slăbiciunii noastre.

— Nu sunt eu răspunzător de asta! se înroşi la faţă Anjo.

— Nici eu! degetele lui Yoshi se strânseră pe mânerul sabiei. Aceste feude sunt mai bine înarmate decât noi – indiferent din ce motive. Îmi pare foarte rău, trebuie să aşteptăm, fructul Satsuma nu este încă destul de putred ca să riscăm să începem un război pe care nu-l putem câştiga singuri. Suntem izolaţi, iar Sanjiro nu este, vocea lui deveni mai categorică. Dar sunt de acord că va trebui să-l învăţăm minte cât de curând.

— Mâine voi cere Consiliului să emită un ordin de război.

— Pentru binele shogunatului, al tău şi al întregului clan Toranaga, sper că ceilalţi mă vor asculta pe mine.

— Vom vedea mâine. Capul lui Sanjiro trebuie pus într-o ţeapă şi expus ca exemplu pentru toţi trădătorii.

— Sunt de acord că Sanjiro trebuie să fi ordonat masacrul de pe Tokaido numai ca să-i scoată din minţi de furie pe gai-jini. Singura noastră soluţie este amânarea. Misiunea trimisă de noi în Europa trebuie să se întoarcă dintr-o zi în alta şi atunci necazurile noastre vor lua sfârşit.

Cu nouă luni în urmă, în ianuarie, shogunatul trimisese prima delegaţie oficială din Japonia la bordul unei nave cu aburi în America şi în Europa cu ordinul secret de a renegocia Tratatele – *roju* le considera „proiecte de înţelegeri neautorizate” – cu guvernele englez, francez şi american şi de-a anula sau amâna orice altă deschidere de noi porturi. Ordinele lor erau clare. În momentul de faţă, Tratatele ar trebui să fie anulate. Anjo spuse ameninţător:

— Aşadar, dacă nu putem porni război, eşti totuşi de acord că Sanjiro trebuie înlăturat?

Bărbatul cel tânăr era mult prea precaut ca să-şi dea acordul făţiş şi se întreba oare ce avea de gând Anjo, sau ce plănuise deja. Îşi aşeză sabia mai comod şi se prefăcu a reflecta la această problemă, constatând încă o dată că noua funcţie îi plăcea foarte mult. Iată-mă, aşadar, din nou în centrul puterii. O, da, Sanjiro m-a ajutat să ajung aici, dar asta numai pentru a-şi atinge scopul lui murdar – acela de a mă distruge făcându-mă răspunzător în mod public de toate necazurile pe care ni le-au provocat blestemaţii

aceştia de gai-jini, transformându-mă astfel într-o ţintă de cea mai mare importanţă pentru blestemaţii de *shishi* – toate astea pentru a uzurpa drepturile noastre ereditare, pentru a ne lua averile şi shogunatul. Nu contează, eu ştiu ce pune la cale el şi câinele lui, Katsumata, care sunt adevăratele lui intenţii în privinţa noastră, intenţiile lui şi ale aliaţilor lor, din Tosa şi Choshu. N-o să-i meargă, jur pe strămoşii mei.

— Cum ai vrea să-l înlături pe Sanjiro?

Chipul lui Anjo se întunecă, căci îşi aminti de cearta violentă pe care o avusese cu acesta cu numai câteva zile în urmă.

— Îţi repet, spusese Sanjiro, ascultă de sugestiile împăratului: convoacă imediat o adunare a tuturor daimyo, cere-le cu umilinţă să formeze un consiliu pentru a sfătui, a reforma şi a conduce shogunatul, rupe tratatele acelea infame şi ilegale cu gai-jinii, porunceşte să se închidă toate porturile pentru gai-jini, iar dacă refuză, alungă-i imediat!

— Îţi amintesc din nou, numai shogunatul are dreptul să se ocupe de politica externă, de orice fel de politică, nu împăratul şi nici tu! Ştim amândoi că l-am decepţionat, îi spusese Anjo, urându-l de moarte pentru ascendenţa lui, pentru armatele lui, pentru bogăţiile şi pentru sănătatea lui atât de evidentă. Sugestiile sunt ridicole şi irealizabile. Am menţinut pacea timp de două sute şi…

— Da, întru îmbogăţirea lui Toranaga. Dacă refuzi să-l asculţi pe stăpânul nostru suprem, pe împărat, atunci dă-ţi demisia sau fă-ţi *seppuku.* Ai ales un copil ca să fie shogun, trădătorul acela de *tairo* Ii a semnat „tratatele” din cauza administraţiei Bakufu, gai-jinii sunt aici şi pentru asta-i răspunzător Toranaga!

Anjo se învineţise de furie, exasperat de răutatea şi de şicanele care durau de mai multe luni şi şi-ar fi scos imediat sabia din teacă dacă Sanjiro nu ar fi fost protejat de mandatul imperial.

— Dacă *tairo* Ii n-ar fi negociat şi n-ar fi semnat tratatele, gai-jinii ar fi bombardat toată ţara şi acum am fi

supuşi precum China!

— Supuşi? Ce prostie!

— Ai uitat că Palatul de Vară de la Pekin a fost incendiat şi jefuit, Sanjiro-donno? Acum China este practic dezmembrată şi guvernarea nu mai este în mâinile chinezilor. Ai uitat că le-au cedat englezilor, cel mai mare duşman al lor, una din insulele lor, Hong Kong, acum douăzeci de ani şi acum insula aceea a devenit un bastion invincibil? Tientsin, Shanghai, Swatow sunt acum dominate de gai-jini şi au devenit porturi permanente, de sine stătătoare, cuprinse în tratat. Ce zici dacă ne iau şi nouă o insulă tot aşa?

— O să-i împiedicăm, noi nu suntem chinezi.

— Cum? îmi pare rău că eşti orb şi surd şi cu capul în nori. Acum un an, în momentul în care s-a terminat ultimul război cu China, dacă i-am fi provocat ar fi trimis toate flotele şi armatele acelea împotriva noastră şi ne-ar fi zdrobit exact la fel. Numai înţelepciunea administraţiei Bakufu i-a oprit. Nu ne-am fi putut opune acelor armii uriaşe, nici tunurilor şi nici armelor lor.

— Sunt de acord că shogunatul este răspunzător pentru faptul că eram nepregătiţi, era obligaţia lui Toranaga. Ar fi trebuit să avem tunuri moderne şi nave de război încă de acum câţiva ani, ştiam de existenţa lor de atâţia ani de zile. Oare nu ne-au avertizat olandezii de zeci de ori despre invenţiile lor, dar ne-am băgat capetele în oala de noapte ca să nu auzim şi să nu vedem nimic! L-aţi trădat pe împărat. Aţi fi putut ceda cel mult un port, Deshima, dar de ce a trebuit să oferiţi Yokohama, Hirodate, Nagasaki, Kanagawa ticălosului de american Townsend Harris şi să le permiteţi accesul în Yedo pentru legaţiile lor neobrăzate! Dă-ţi demisia şi lasă-i pe alţii mai pricepuţi să salveze Ţara Zeilor…

Amintindu-şi de această ceartă violentă, Anjo începu să transpire, mai ales că îşi dădea seama că în multe privinţe avea dreptate. Scoase o batistă de hârtie din mâneca largă şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi de pe creştetul ras şi îi

aruncă o privire lui Yoshi, gelos pe înfăţişarea lui, pe comportamentul lui sigur de sine, dar cel mai mult pe tinereţea şi virilitatea lui devenită deja legendară. Nu e mult de când era aşa de uşor să fii mulţumit, să fii potent, îşi zise dintr-o dată nefericit, dar acum, cu durerea asta continuă în burtă… Nu e mult de când putea să-şi stârnească bărbăţia foarte uşor şi s-o simtă tare, iar acum nu mai era în stare nici chiar cu o persoană pe care o dorea foarte mult, nici cu cele mai sofisticate tehnici, alifii sau medicamente.

— Sanjiro poate îşi închipuie că nu putem ajunge până la el, dar se înşeală, spuse el în cele din urmă. Pune-ţi şi tu mintea la contribuţie, Yoshi-donno, tânărul, dar atât de înţeleptul nostru consilier, cum să-l înlăturăm, altfel s-ar putea ca tocmai capul tău să ajungă într-o ţeapă nu peste prea mult timp.

Yoshi hotărî să nu ia cele spuse ca o ofensă şi zise:

— Ce propun ceilalţi Bătrâni?

— Vor vota aşa cum le voi spune eu, râse viclean Anjo.

— Dacă nu mi-ai fi rudă, ţi-aş sugera să demisionezi sau să-ţi faci seppuku.

— Ce păcat că nu eşti ilustrul tău tiz ca să poţi da cu adevărat ordine, nu-i aşa? Anjo se ridică anevoie. Am să le trimit acum răspuns, să mai amâne. Mâine vom vota în chestiunea cu Sanjiro, pentru a-l reduce la tăcere… – se întoarse furios spre paznicul care deschisese brusc uşa, Yoshi îşi şi trăsese sabia afară din teacă. Am poruncit…

Paznicul înspăimântat murmură umil:

— Îmi cer iertare, Anjo-sama…

Furia lui Anjo dispăru ca prin farmec când un tânăr dădu înlături paznicul şi pătrunse vijelios în încăpere, urmat îndeaproape de o fată, care avea doar un metru jumătate înălţime. Amândoi erau îmbrăcaţi cu multă îngrijire şi fierbeau de furie. În urma lor veneau patru samurai înarmaţi, apoi o matroană şi o doamnă de onoare. Imediat, atât Anjo cât şi Yoshi îngenunchează şi îşi puseră frunţile pe tatami. Suita făcu o plecăciune de răspuns. Tânărul, shogunul Nobusada, nu se înclină. Nici fata, prinţesa

imperială Yazu, soţia lui. Erau amândoi de aceeaşi vârstă – şaisprezece ani.

— Cutremurul acesta mi-a spart vaza favorită, spuse tânărul emoţionat, ignorându-l într-adins pe Yoshi. Vaza mea favorită! făcu semn să se închidă uşile, garda lui rămase înăuntru, la fel ca şi femeile din suita soţiei lui. Vreau să vă spun că mi-a venit o idee minunată.

— Îmi pare nespus de rău pentru vază, sire, spuse Anjo pe un ton blând. Aţi avut o idee?

— Noi..., eu am hotărât, noi, eu şi soţia mea, noi am hotărât să mergem la Kyoto să-l vedem pe împărat şi să-l întrebăm ce să facem cu gai-jinii, cum să-i dăm afară! tânărul privi radiind de bucurie la soţia sa şi aceasta dădu din cap fericită. Vom merge luna viitoare. Va fi o vizită de stat!

Anjo şi Yoshi simţiră amândoi cum le explodează creierii, amândoi ar fi vrut să se repeadă şi să-l strângă de gât pe mucosul ăla pentru nechibzuinţa lui. Dar se stăpâniră amândoi perfect, căci erau amândoi obişnuiţi cu prostia şi îngâmfarea lor stupidă şi, pentru a mia oară, blestemară în gând ziua când se propusese această căsătorie şi când fusese împlinită.

— Este o idee interesantă, spuse Anjo precaut, cercetând-o cu privirea pe fată şi observând că aceasta îşi concentrase atenţia asupra lui şi că, la fel ca întotdeauna, deşi buzele îi zâmbeau, ochii îi erau duri. Am să supun această sugestie în faţa Consiliului Bătrânilor şi o vom examina cu toată atenţia.

— Bine, spuse plin de importanţă Nobusada, un tinerel mic, firav, doar ceva peste un metru şaizeci înălţime, care purta întotdeauna sandale cu talpa groasă, *geta,* ca să pară mai înalt, cu dinţii daţi cu vopsea neagră, aşa cum cerea eticheta curţii de la Kyoto, deşi nu se cerea şi în cercurile shogunatului. Trei sau patru săptămâni vor trebui să fie suficiente pentru a pregăti totul, zise el şi zâmbi nevinovat către soţia sa. Am omis ceva, Yazu-chan?

— Nu, sire, spuse ea blând, cum aţi putea uita ceva? avea chipul delicat şi aranjat după stilul Curţii de la Kyoto:

sprâncenele pensate şi, în locul lor, desenate arcuri mari, trasate pe machiajul alb al feţei, dinţii vopsiţi în negru, părul negru ca pana corbului ridicat în sus şi fixat cu ace de păr mari, ornamentale, un kimono roşu, împodobit cu frunze ruginii, de toamnă şi un obi auriu – prinţesa imperială Yazu, sora vitregă a Fiului Cerului, soţia lui Nobusada de şase luni, care se gândea la el de la doisprezece ani, se logodise cu el la paisprezece şi se căsătorise la şaisprezece. Bineînţeles că o decizie venită din partea ta nu poate fi o sugestie.

— Bineînţeles, onorată prinţesă, spuse repede Yoshi. Dar ne pare foarte rău, sire, în patru săptămâni nu se pot face toate aranjamentele necesare pentru o întrevedere atât de importantă. Pot să-mi permit să vă sfătuiesc să cântăriţi implicaţiile posibile, căci o asemenea vizită ar putea fi interpretată greşit.

Zâmbetul lui Nobusada pieri.

— Implicaţii? Sfaturi? Ce implicaţii? Interpretată greşit? De către cine? De cine? întreabă el dur.

— Nu, nu sire, nu de mine. Doream numai să subliniez faptul că nici un shogun nu s-a dus niciodată la Kyoto ca să ceară sfatul împăratului şi ar fi de-a dreptul periculos să se creeze un asemenea precedent în timpul shogunatului înălţimii Tale.

— De ce? întrebă supărat Nobusada. Nu înţeleg.

— Pentru că, aşa cum vă amintiţi, shogunul este singurul care are datoria ereditară de a lua decizii în locul împăratului, împreună cu Consiliul Bătrânilor şi shogunatul – Yoshi păstra un ton blajin. În felul acesta, Fiul Cerului are posibilitatea să-şi petreacă timpul luând contact cu zeii pentru noi toţi şi shogunatul are datoria să împiedice ca întâmplările comune şi viaţa cotidiană să-i tulbure wa-ul.

— Ceea ce spune Toranaga Yoshi este adevărat, soţul meu, spuse blând prinţesa Yazu. Din nefericire, gai-jinii i-au tulburat deja wa-ul, aşa cum ştim cu toţii, astfel încât ar fi deopotrivă un act de politeţe şi de curtoazie să-i cerem sfatul fratelui meu, Prea Luminatul, fără a încălca datinile istorice.

— Da, tânărul îşi umflă pieptul. Aşa am hotărât!

— Consiliul va lua imediat în considerare dorinţa dumneavoastră, spuse Yoshi.

Chipul lui Nobusada se schimonosi de furie şi urlă:

— Dorinţa? Este o hotărâre! N-ai decât să le-o prezinţi şi lor, dar eu am hotărât. Eu sunt shogun, nu tu. Am hotărât! M-au ales pe mine, iar pe tine te-au respins – toţi daimyo credincioşi mie te-au respins. Eu sunt shogun, vere!

Toţi erau speriaţi de izbucnirea lui. Cu excepţia fetei. Ea zâmbea în sinea ei, ţinea privirea plecată în jos şi îşi spunea: în sfârşit, răzbunarea mea începe să se simtă.

— Este adevărat, sire, spuse Yoshi păstrând un ton moderat, deşi culoarea îi pierise din obraji. Dar eu sunt tutore şi trebuie să vă dau sfatul meu împotriva…

— N-am nevoie de sfatul tău! Nu m-a întrebat nimeni dacă vreau un tutore, şi n-am nevoie de nici un fel de tutore, vere, în nici un caz de unul ca tine.

Yoshi îl privea turbând de furie pe tânăr. Cândva eram şi eu exact la fel ca tine, se gândi el rece, o marionetă – mi s-a poruncit să mă duc acolo sau dincolo, am fost luat din familia mea ca să fiu adoptat de alta, ca să fiu căsătorit, sau alungat şi omorât aproape de şase ori şi toate acestea numai pentru că zeii au decis ca eu să mă nasc fiul tatălui meu – aşa cum şi tu, idiot patetic ce eşti, te-ai născut fiul tatălui tău. Sunt la fel ca tine în multe privinţe, dar n-am fost niciodată un bufon, am fost întotdeauna un bărbat cu spada în mână, mi-am dat întotdeauna seama când eram tratat ca o marionetă, iar acum nu mai sunt marionetă. Sanjiro din Satsuma nu ştie încă, dar el este cel care m-a transformat în păpuşar.

— Atâta timp cât sunt tutore, vă voi apăra, sire, spuse el, şi privirea i se fixă asupra fetei, atât de fină şi delicată. Pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră.

Fata nu-i înfruntă privirea. Nu era nevoie. Amândoi ştiau că războiul fusese declarat.

— Suntem fericiţi să ne bucurăm de protecţia ta, Toranaga-sama.

— Eu, nu! scrâşni Nobusada. Ai fost rivalul meu, acum

nu mai eşti nimic! Peste doi ani împlinesc optsprezece ani şi atunci am să domnesc singur, iar tu… – arătă spre chipul impasibil al lui Yoshi cu un deget tremurător, înspăimântându-i pe toţi, cu excepţia fetei. Dacă nu înveţi să fii scultător, o să… o să fii alungat în Insula din Nord pentru totdeauna. Mergem la Kyoto!

Se răsuci pe călcâie, iar un paznic deschise grăbit uşa. Soţia sa îl urmă, apoi ieşiră şi ceilalţi, iar când rămaseră din nou singuri, Anjo îşi şterse transpiraţia de pe gât.

— Ea este…, ea este pricina şi cauza acestei agitaţii şi semeţiei lui, spuse el posomorât. De când a venit ea, caraghiosul ăsta a devenit şi mai prost decât era.

Yoshi îşi ascunse uimirea: Anjo făcea un comentariu atât de periculos cu voce tare.

— Ceai?

Anjo dădu afirmativ din cap, gelos din nou pe eleganţa şi puterea de stăpânire ale lui Yoshi. Nobusada, într-un anumit fel, nu e chiar atât de prost, se gândi el. Sunt de acord cu el în ceea ce te priveşte, cu cât te îndepărtăm mai repede, cu atât va fi mai bine, pe tine şi pe Sanjiro, amândoi ne faceţi necazuri. Oare Consiliul ar putea vota să-ţi limităm puterile sau să te exileze? E drept că îl faci întotdeauna să-şi iasă din fire pe băiatul ăsta zănatec, ori de câte ori te vede. Dacă n-ai fi tu, m-aş descurca şi cu scorpia de nevastă-sa, fie ea chiar şi sora împăratului. Şi când te gândeşti numai că am fost în favoarea căsătoriei, dar eu am fost acela care am dus la îndeplinire stratagema *tairo*-ului Ii, chiar împotriva voinţei împăratului, care nu era de acord cu o asemenea alianţă. Nu am refuzat noi prima lui propunere, când ne-a oferit-o pe fiica lui în vârstă de treizeci de ani, apoi pe cea de un an, până când în cele din urmă, a cedat presiunilor noastre şi a fost de acord cu sora sa vitregă? Bineînţeles că această legătură strânsă a lui Nobusada cu familia imperială ne întăreşte împotriva lui Sanjiro şi a seniorilor din exterior, împotriva lui Yoshi şi a celor care l-ar fi vrut pe el în scaunul shogunului. Legătura va fi şi mai puternică dacă vor avea un fiu – asta o va îmblânzi şi pe ea şi îi va curăţa sângele de venin. O sarcină

i-ar fi foarte necesară. Doctorul băiatului ar trebui să-i mărească doza de ginseng, sau să-i dea nişte pilule speciale ca să aibă mai multă putere, e cumplit să fii atât de firav la vârsta asta. Da, cu cât va fi mai curând însărcinată, cu atât mai bine. Îşi termină ceaiul şi spuse:

— Ne vedem la întâlnirea de mâine.

Amândoi se prosternară adânc. Yoshi plecă şi ieşi afară, la aer. Avea nevoie de un răgaz de gândire. Jos se vedeau fortificaţiile solide de piatră, cu trei şanţuri concentrice, traversate de poduri mobile, cu ziduri monstruoase. În interiorul castelului erau suficiente încăperi pentru cincizeci de mii de samurai şi zece mii de cai, pe lângă numeroase holuri, săli şi palate pentru familiile alese, credincioase, dar numai pentru familia Toranaga în interiorul primului şanţ, şi o mulţime de grădini pretutindeni. În corpul central, deasupra şi dedesubtul lui, erau spaţiile de locuit cele mai sigure şi apartamentele sacre pentru shogunul în activitate, familia, curtenii şi favoriţii lui. Şi încăperile tezaurului. În calitate de tutore, Yoshi locuia şi el aici, fără să fi fost binevenit, totuşi în siguranţă, căci locuia împreună cu garda sa personală.

Dincolo de şanţul exterior se desfăşura primul cerc de palate ale regilor daimyo. Erau reşedinţe spaţioase, bogate, strălucitoare, apoi altele mai modeste, apoi şi mai modeste, câte o reşedinţă din aceasta pentru fiecare daimyo din ţară. Toate fuseseră stabilite de shogunul Toranaga personal şi construite în conformitate cu noua lege promulgată de el, *sankin-kotai,* legea reşedinţei alternative. „*Sankin-kotai,* spunea el, cere fiecărui daimyo să construiască imediat şi să păstreze pentru totdeauna o reşedinţă potrivită sub zidurile castelului meu, în poziţiile exacte pe care le-am decis eu, unde el, familia sa şi cei câţiva seniori din anturajul lui trebuie să locuiască în mod permanent. Fiecare palat să fie somptuos şi fără construcţii de apărare. O dată la trei ani, daimyo are voie să se întoarcă la feuda sa şi să petreacă acolo un an cu seniorii lui, dar fără soţie, concubine, mamă, tată sau copii, sau copiii copiilor, sau cu oricare alt membru apropiat din familie – ordinea după care

daimyo vor pleca sau vor rămâne aici va fi riguros reglementată în conformitate cu următoarea listă şi după următoarea programare…”

Cuvântul „ostatec” nu fusese menţionat niciodată, deşi luarea de ostateci, la ordin sau oferiţi de bună voie, pentru a asigura bunăvoinţa mai marelui, era un obicei curent. Chiar şi Toranaga fusese ostatec pe vremea când era copil la dictatorul Goroda. Întreaga lui familie fusese ostatecă la succesorul lui Goroda, Nakamura, aliatul şi suveranul lui. Iar el însuşi, ultimul şi cel mai mare, se hotărâse pur şi simplu să extindă acest obicei prin *sankin-kotai,* pentru a-i ţine pe toţi la discreţia lui.

„În acelaşi timp, scrisese el în Testamentul Său, un document secret destinat numai unora dintre descendenţii lui, shogunii următori vor trebui să-i încurajeze pe toţi daimyo să-şi construiască palate elegante, să ducă o viaţă de plăceri şi desfătări, să se îmbrace elegant şi să se distreze cât mai mult, pentru a-i face să-şi irosească veniturile anuale în koku care, după legea străveche şi imuabilă aparţin numai respectivului daimyo. În felul acesta cu toţii vor veni curând datori vânduţi, vor fi şi mai mult dependenţi de noi şi, ceea ce este şi mai important – nu vor mai avea colţi, în timp ce noi vom continua să fim cumpătaţi şi ne vom feri de extravaganţe. Dar chiar şi aşa, unele feude, cum ar fi Satsuma, Mori, Tosa sau Kii, de exemplu, sunt atât de bogate că, în pofida acestor extravaganţe, vor avea oricum un surplus periculos. De aceea, din când în când shogunul îi va invita pe daimyo de pe aceste feude să-i dăruiască vreo leghe de drum, un palat, o grădină, o casă a plăcerii, un templu, în cantităţile şi la intervalele de timp specificate în documentul următor…”

— Atât de inteligent, atât de clarvăzător, murmură Yoshi.

Fiecare daimyo prins într-o plasă de mătase, incapabil să se răscoale. Dar toate acestea fuseseră distruse de prostia lui Anjo. Prima „cerere” a împăratului pe care o adusese Sanjiro la Consiliu – înainte ca Yoshi să fi devenit

membru al acestuia – fusese să se abolească vechiul obicei. Anjo şi ceilalţi s-au zbătut cât s-au zbătut, s-au certat şi, în final, au consimţit. Aproape peste noapte, cercurile de palate se goliră de toate soţiile, concubinele, copiii, rudele şi războinicii şi în câteva zile se transformaseră într-un loc pustiu, în care nu mai rămăseseră decât câţiva perceptori de dări.

Cea mai bună pârghie a noastră pierdută pentru totdeauna, se gândi întristat Yoshi. Cum a putut oare Anjo să fie aşa de prost? îşi lăsă privirea să rătăcească dincolo de palate, peste capitala cu un milion de suflete care slujeau castelul şi îl hrăneau, un oraş brăzdat în lung şi-n lat de pârâiaşe şi poduri, cele mai multe de lemn. Acum se vedeau destul de multe focuri – urmările cutremurului – pe tot drumul către mare. Un palat mai mare de lemn fusese cuprins de flăcări.

Îşi aminti indiferent că era palatul seniorului din Sai. Bine, Sai îl sprijină pe Najo. Familiile au plecat, însă Consiliul le poate ordona să reconstruiască palatul şi cheltuielile acestea îi vor strivi definitiv. Lasă-l în pace, mai bine gândeşte-te care este scutul nostru împotriva gai-jinilor? Trebuie să existe unul! Toată lumea spune că pot incendia Yedo, dar că nu pot pătrunde în castel şi nici nu pot susţine un asediu îndelungat. Nu sunt de acord. Ieri Anjo le-a relatat din nou celor din Consiliu cunoscuta poveste cu asediul de la Malta, acum vreo trei sute de ani, când armatele turceşti nu au reuşit să alunge vreo şase sute de cavaleri viteji din castelul lor. Anjo spusese:

— Noi avem zeci de mii de samurai, toţi ostili faţă de gai-jini, trebuie să învingem, trebuie să-i facem să plece.

— Dar nici turcii, nici creştinii nu aveau tunuri, îi replicase el. Nu uitaţi, shogunul Toranaga a luat castelul din Osaka cu ajutorul tunurilor primite de la gai-jini – viermii ăştia ar putea face şi ei acum acelaşi lucru.

— Dar chiar şi aşa, noi ne vom fi retras din timp în munţi, în siguranţă, la adăpost. Între timp, fiecare samurai, fiecare bărbat, femeie sau copil din ţară, chiar şi împuţiţii de negustori, se vor uni sub steagul nostru şi vor cădea

asupra lor ca lăcustele. Nu avem de ce să ne fie teamă, spuse mândru Anjo. La castelul Osaka fusese altceva, era un daimyo împotriva altui daimyo, nu era vorba de o invazie. Inamicul nu poate susţine o luptă pe uscat. În lupta pe uscat noi trebuie să câştigăm.

— Dar vor distruge totul în urma lor, Anjo-sama. Nu vom mai avea pe cine şi ce să guvernăm. Singura noastră şansă este să-i învăluim pe gai-jini aşa cum păianjenul îşi învăluie în plasa lui o pradă mult mai mare decât el. Trebuie să fim ca păianjenul, trebuie să găsim o pânză de păianjen.

Dar nu voiau să-l asculte. Ce e aia un păianjen?

„Mai întâi să înţelegi bine problema, scrisese Toranaga în Testamentul său şi apoi, cu răbdare, vei putea să găseşti şi soluţia". Problema fundamentală cu străinii este pur şi simplu aceasta: cum să ne însuşim cunoştinţele lor, armele, flotele, bogăţia lor şi să facem comerţ cu ei în termenii stabiliţi de noi, dar să-i alungăm de aici, să anulăm tratatele inechitabile şi să nu permitem nici unuia din ei să pună piciorul pe pământul nostru fără anumite restricţii foarte severe. Testamentul continua: „Răspunsul la toate problemele ţării noastre se găseşte aici, sau în cartea lui Sun Tzu – Arta Războiului – şi în răbdare".

Shogunul Toranaga a fost cel mai răbdător conducător din lume, îşi zise el, mirându-se pentru a mia oară. Dar chiar dacă Toranaga era stăpân absolut în ţară, în afara castelului Osaka, invincibila fortăreaţă construită de dictatorul Nakamura, a aşteptat doisprezece ani ca să se închidă capcana pe care o pusese la cale şi să-şi înceapă asediul. Castelul se afla în stăpânirea deplină a Doamnei Ochiba, văduva dictatorului, şi a fiului lor în vârstă de şapte ani, Yaemon, căruia Toranaga îi jurase solemn credinţă – precum şi a celor optzeci de mii de samurai credincioşi şi fanatici.

A fost nevoie de doi ani de asediu, de trei sute de mii de soldaţi, de tunul de pe nava olandeză *Erasmus* al lui Anjin-san, un pilot englez care a condus corabia până în Japonia, de un regiment de carabinieri antrenat tot de el, o sută de mii de răniţi, de toată viclenia lui şi de inevitabilul trădător

din interior pentru ca Doamna Ochiba şi Yaemon să prefere să-şi facă *seppuku* decât să fie capturaţi. După aceea, Toranaga, întărise castelul Osaka, distrusese tunul, desfiinţase regimentul de puşcaşi, interzisese producerea şi importul de arme de foc, distrusese puterea preoţilor iezuiţi portughezi şi a unor daimyo creştini, realocase feudele, îşi exilase toţi duşmanii, promulgase legile din Testament, interzisese roţile, construcţia navelor oceanice şi cu regret, luase o treime din toate veniturile pentru el însuşi şi rudele apropiate.

Ne-a făcut puternici, murmură Yoshi. Testamentul lui ne-a dat puterea să menţinem ţara curată şi pacea în felul în care a dorit el. Nu am voie să-l dezamăgesc. Eeee, ce bărbat! Şi cât de înţelept a fost din partea fiului său, Sudara, cel de-al doilea shogun, să schimbe numele dinastiei în Toranaga, în locul numelui adevărat de Yoshi – ca să nu uităm niciodată de unde ne tragem. Oare ce m-ar sfătui să fac? Mai întâi să am răbdare, apoi mi-ar cita din Sun Tzu: „Cunoaşte-ţi inamicul ca pe tine însuţi şi nu trebuie să te temi nici de o sută de bătălii. Cunoaşte-te pe tine însuţi, dar nu şi pe duşman şi pentru fiecare victorie câştigată vei suferi şi o înfrângere. Nu te cunoaşte nici pe tine, nici pe duşman şi vei fi înfrânt în toate bătăliile”. Ştiu câte ceva despre duşman, dar nu destul. Îi mulţumesc din nou tatălui meu pentru că m-a făcut să înţeleg valoarea educaţiei, pentru că mi-a adus atât de mulţi profesori pentru materii atât de diferite de-a lungul anilor, atât străini cât şi japonezi. Din păcate, nu am fost prea talentat la limbi străine, aşa că trebuie să învăţ prin intermediari: de la negustorii olandezi istoria universală, apoi de la un marinar englez, ca să verific adevărul celor spuse de olandezi şi să-mi deschid mai bine ochii – tot aşa după cum Toranaga se folosise de Anjin-san la timpul său şi apoi de toţi ceilalţi. Chinezul care m-a învăţat arta guvernării, literatura şi ştiinţa lui Sun Tzu. Bătrânul preot francez renegat de la Pekin care şi-a petrecut un an învăţându-mă cine a fost Machiavelli, traducându-l sârguincios în caractere chinezeşti pentru mine, acesta fiind paşaportul lui pentru a

putea trăi pe domeniile tatălui meu şi pentru a se bucura de Lumea Sălciilor Plângătoare pe care o adora. Piratul american alungat de pe corabie la Izu care mi-a vorbit despre castelul lor numit Casa Albă şi despre războaiele prin care i-au exterminat pe localnici. Rusul emigrat dintr-un loc de pedeapsă numit Siberia, care pretindea că este prinţ şi că avusese zece mii de sclavi şi îmi spunea poveşti despre nişte oraşe numite Moscova şi Petersburg şi toţi ceilalţi, dintre care unii nu mi-au predat decât câteva zile, alţii câteva luni, dar niciodată un an întreg şi nici unul dintre ei nu a ştiut exact cine sunt eu, iar eu nu aveam voie să le spun, tata era aşa de grijuliu şi de secretos şi atât de cumplit când era furios.

— Când oamenii aceştia pleacă de aici, ce se întâmplă cu ei, tată? întrebase el la început. Sunt atât de speriaţi cu toţii. De ce trebuie să fie aşa speriaţi? Le-ai promis o răsplată, nu-i aşa?

— Ai numai unsprezece ani, fiul meu. Îţi trec cu vederea, pentru prima şi ultima oară, lipsa ta de politeţe şi îndrăzneala de a-mi pune întrebări. Pentru ca să-ţi aminteşti de mărinimia mea, vei trăi fără nici un fel de mâncare trei zile, te vei urca singur pe muntele Fuji şi vei dormi fără pătură.

Yoshi fu străbătut de un fior. Pe atunci nu ştia ce înseamnă cuvântul mărinimie. În zilele acelea fusese cât pe-aci să moară, dar împlinise ceea ce i se poruncise. Drept răsplată pentru efortul lui de autodisciplină, tatăl lui, daimyo de Mito, îi spusese că urma să fie adoptat de familia Hisamatsu pentru a deveni astfel moştenitor al ramurii Toranaga.

— Tu eşti cel de-al şaptelea fiu al meu. În felul acesta vei avea propria moştenire şi vei avea strămoşi mai nobili decât fraţii tăi.

— Da, tată, răspunsese el, înghiţindu-şi lacrimile.

Pe vremea aceea nu ştia că fusese destinat să devină shogun, nici nu i se spusese aşa ceva vreodată. După aceea, când shogunul Iyeyoshi murise de meningită cu patru ani în urmă, iar el împlinise douăzeci şi doi de ani,

fusese propus pentru această funcţie de tatăl său, dar *tairo* Ii se opusese şi câştigase – forţele personale ale lui Ii puseseră mâna pe Porţiile Palatului. În felul acesta fusese numit vărul său, Nobusada. Yoshi, familia lui, tatăl lui şi toţi sprijinitorii lor mai importanţi şi influenţi fuseseră condamnaţi la un arest sever la domiciliu. Abia după ce Ii fusese asasinat, Yoshi fusese eliberat şi reinstalat în drepturile şi onorurile sale, împreună cu cei care mai supravieţuiseră. Tatăl lui murise în timpul arestului la domiciliu.

Eu ar fi trebuit să fiu shogun, îşi spuse el pentru a mia oară. Eram pregătit, eram gata să opresc decăderea instituţiei shogunatului, aş fi putut crea un nou tip de legătură între shogunat şi toţi daimyo şi aş fi putut să mă descurc foarte bine şi cu gai-jinii. Aş fi luat-o pe prinţesa aceasta de soţie, n-aş fi semnat niciodată înţelegerile acelea şi nici n-aş fi permis ca negocierile să meargă atât de rău. Aş fi terminat eu cu Townsend Harris şi aş fi început o eră nouă, o eră de schimbări pentru a comanda lumea exterioară la ritmul nostru nu al lor. Dar, deocamdată, eu nu sunt shogun. Nobusada a fost ales shogun în mod corect, tratatele există, prinţesa Yazu există, iar Sanjiro, Anjo şi gai-jinii bat la porţile noastre. Se simţi scuturat de un fior. Ar trebuie să fiu mai circumspect. Otrăvirea este o artă veche, o săgeată ziua sau noaptea, asasinii ninja sunt cu sutele peste tot, gata să se lase angajaţi. Şi mai sunt şi shishii. Dar un răspuns trebuie să existe! Care este acela?

O sumedenie de păsări de mare se roteau deasupra oraşului şi deasupra castelului, întrerupându-i şirul gândurilor. Studie cerul. Nu se vedea nici un semn de schimbare, de furtună, deşi aceasta era luna schimbărilor, când încep să sufle vânturile mari care aduc cu ele iarna. Iarna va fi rea în anul acesta. Nu va fi foamete, aşa cum a fost acum trei ani, dar recolta este totuşi slabă, mai slabă decât anul trecut... Stai puţin! Ce a spus Anjo? Ceva ce mi-a amintit de un lucru! Se întoarse şi făcu semn unuia din paznicii săi, simţindu-se foarte emoţionat.

— Adu-l aici pe spion, pescarul, cum îi zice? A, da,

Misamoto, adu-l aici în secret la sediul meu, imediat – este păzit acum în Casa de Răsărit a Gărzilor.

8

Marţi, 18 septembrie

Exact în zorii zilei, tunul de pe nava amiral trase unsprezece salve, în momentul în care cuterul lui Sir William ajunse la scara de acces. Dinspre mal se auzi ecoul slab al uralelor – toţi bărbaţii treji veniseră să vadă plecarea flotei spre Yedo. Vântul se înteţea, marea era frumoasă, cerul uşor acoperit. Sir William fu întâmpinat oficial la bord, Phillip Tyrer îl seconda, iar restul personalului se îmbarcase deja pe celelalte nave de război însoţitoare. Cei doi bărbaţi purtau redingote şi jobene. Tyrer avea braţul susţinut într-o eşarfă. Îl zăriră pe amiralul Ketterer, care îi aştepta pe puntea principală, alături de el se afla John Marlowe, amândoi îmbrăcaţi în uniformă – pălării cu boruri largi, jiletci albastre cu nasturi şi eghileţi aurii, cămăşi albe, veste, pantaloni bufanţi şi ciorapi, pantofi cu cataramă şi săbii strălucitoare. Imediat, Phillip Tyrer îşi spuse: La naiba, ce elegant şi chipeş e întotdeauna John Marlowe, la fel ca şi Pallidar în uniforma asta. Să fiu al naibii dacă eu am astfel de haine de ceremonie, de fapt nu am nici un fel de îmbrăcăminte în care să pot rivaliza cu ei şi sunt sărac lipit în comparaţie cu ei şi n-am ajuns nici măcar secretar adjunct. La dracu'! Nimic nu se compară cu o uniformă pentru un bărbat care vrea să facă impresie asupra unei fete. Aproape că se izbi de Sir William care se oprise în vârful scării, în timp ce amiralul şi Marlowe îl salutau politicos, ignorându-l pe Phillip. Să fie ai naibii, îşi spuse el, concentrează-te, şi tu eşti la datorie, la fel ca şi ei şi, la fel ca şi ei, în slujba puterii! Ai grijă, implică-te şi tu în acţiune! Wee Willie Winkie e parcă lovit de streche de ieri, când i-ai dat raportul!

— Bună dimineaţa, Sir William, bine aţi venit la bord!

— Mulţumesc. Bună dimineaţa, domnule amiral Ketterer, răspunse Sir William ridicându-şi jobenul, Tyrer îi urmă exemplul, în timp ce vântul le umfla la amândoi

redingotele. Daţi-i drumul, vă rog. Ceilalţi miniştri sunt pe nava amiral francez.

— Bine.

Amiralul îi făcu semn lui Marlowe. Marlowe salută imediat, se duse spre căpitanul care se afla pe puntea deschisă, chiar în faţa coşului şi a catargului principal şi salută din nou.

— Amiralul vă transmite complimentele sale, domnule. Porniţi spre Yedo.

Comenzile fură date şi urmate rapid, marinarii strigară de trei ori ura, în câteva clipe ancora fu ridicată la bord şi în sala cazanelor, trei punţi mai jos, echipele de fochişti, dezbrăcaţi până la brâu, aruncară câteva lopeţi în plus în cuptoare cântând pe alt ritm acum, tuşind şi strănutând în aerul plin tot timpul de funingine şi fum. În partea cealaltă, în sala maşinilor, mecanicul şef ordonă „jumătate înainte” şi maşinile uriaşe începură să învârtă axul elicei. Şi se puse în mişcare nava Majestăţii Sale *Euryalus,* construită la Chatham cu opt ani în urmă, o fregată crucişător cu trei catarge, un coş, încărcătură de 3 200 tone, 35 de tunuri, un echipaj complet de 359 ofiţeri, marinari şi soldaţi – la care se adăugau alţi 90 de oameni care lucrau sub punţi, fochişti şi mecanici. În ziua aceea toate pânzele fuseseră strânse şi punţile erau pregătite de luptă.

— O zi plăcută, domnule amiral, spuse Sir William.

Se aflau pe puntea de comandă. Phillip Tyrer şi Marlowe, care se salutaseră în tăcere, se ţineau şi ei aproape.

— Deocamdată, da, fu de acord amiralul, care era întotdeauna stânjenit în compania persoanelor civile, mai ales când era vorba de o persoană ca Sir William, care era superiorul lui pe linie ierarhică.

— Apartamentul meu este la dispoziţia dumneavoastră, dacă doriţi.

— Mulţumesc!

Pescăruşii plonjau şi ţipau deasupra siajului lor. Sir William îi studie o clipă, încercând să-şi alunge deprimarea.

— Mulţumesc, dar prefer să rămân pe punte. Nu l-aţi

cunoscut încă pe domnul Tyrer, aşa cred! Este noul nostru interpret în devenire.

Amiralul remarcă pentru prima oară prezenţa lui Tyrer.

— Bine aţi venit la bord, domnule Tyrer, avem mare nevoie de vorbitori de japoneză aici. Ce mai face rana dumneavoastră?

— Nu face rău, vă mulţumesc, sir, spuse Tyrer, încercând încă o dată, să se retragă în anonimat.

— Hmm! O întrebare foarte neplăcută.

Ochii de un albastru pal ai amiralului scrutau marea şi nava. Amiralul avea o faţă rumenă şi bătută de vânt, cu o guşă mare şi o colerică cută groasă de carne care se revărsa la ceafă, peste gulerul scrobit. Examină o clipă cu un ochi critic fumul care ieşea pe coş, analizându-i culoarea şi mirosul, apoi mormăi şi scutură câteva fire de funingine de pe vesta sa impecabilă.

— Ceva în neregulă?

— Nu, Sir William. Cărbunele pe care îl avem aici nu se compară cu cel de la Shanghai, ca să nu mai vorbim de cel din Welsh sau din Yorkshire. Are prea multe impurităţi. Destul de ieftin când putem face rost de el, dar asta nu se întâmplă prea des. Ar trebui să insistaţi să ni se aducă transporturi mai substanţiale, pentru noi este o problemă majoră aici, majoră, sir.

Sir William dădu din cap posomorât.

— Am cerut, dar se pare că aici nu au aşa ceva.

— O calitate lamentabilă, indiferent de unde ar veni. Astăzi nu putem folosi pânzele, pentru că vântul suflă împotriva noastră. Maşinile sunt foarte potrivite pentru acest gen de exerciţii şi pentru manevre în apropierea ţărmului. Chiar şi cele mai bune nave de război cu vele, chiar un cliper ar avea nevoie de timp de cinci ori mai lung ca să ajungă la Yedo şi nu ar avea nici suficient spaţiu de manevră.

Sir William nu mai avea umor după o noapte nedormită şi reacţionă instantaneu la lipsa de politeţe a amiralului şi la prostia lui de a-i povesti lucruri unanim recunoscute.

— Chiar aşa? întrebă el ironic. Nu contează, în curând

vom avea o marină militară dotată în întregime cu ţucale cu aburi şi o să terminăm o dată pentru totdeauna cu velele.

Tyrer îşi ascunse un zâmbet în momentul în care amiralul roşi, căci acesta era un punct sensibil al ofiţerilor navali, amplu dezbătut în ziarele londoneze care porecleau viitoarele flote „ţucale” de diferite dimensiuni, comandate de ţucălari de diverse grade, înveşmântaţi în uniforme adecvate.

— Asta nu se va întâmpla în viitorul foarte apropiat şi nu va fi niciodată cazul pentru navele de cursă lungă, de blocadă sau pentru flotele de luptă! – amiralul aproape că-şi lătră cuvintele. Nu avem nici o posibilitate să cărăm după noi toată cantitatea de cărbune de care avem nevoie dintr-un port în altul şi să mai avem şi tehnica de luptă. Trebuie să folosim navele cu vele pentru a economisi combustibil. Civilii nu se prea pricep la chestiunile de marină… – asta îi aminti de atacurile actuale ale guvernului liberal împotriva devizelor curente ale marinei militare şi tensiunea îi crescu brusc. Dar pentru a asigura protecţia căilor maritime şi integritatea imperiului, ca o piatră de temelie a politicii guvernamentale, marina militară trebuie să aibă la dispoziţie de două ori mai multe nave – de lemn sau de oţel, cu vele şi cu aburi, sau şi cu aburi şi cu vele, cu cele mai bune maşini şi cele mai moderne tunuri, obuze şi explozive din lume.

— O idee admirabilă, dar absolut depăşită în momentul de faţă, impracticabilă şi chiar prea costisitoare pentru Lordul Cancelar al Finanţelor.

— Ar fi mai bine să nu fie aşa, pentru numele lui Dumnezeu – cuta de la ceafă se făcu stacojie. Domnul Zgârie-Brânză Gladstone ar trebui să înţeleagă mai repede care ne sunt priorităţile. Am mai spus-o şi altă dată: cu cât vor fi înlăturaţi mai repede de la putere liberalii şi vor fi înlocuiţi de tory cu atât va fi mai bine. Nu-i vorbă, mulţumesc lui Dumnezeu, Marina Regală are suficiente nave şi guri de foc ca să scufunde flotele franceză, americană şi rusă chiar în apele lor. Dar ce ne facem dacă cele trei ţări îşi unesc forţele împotriva noastră în conflictul

care se preconizează? iritat, amiralul se întoarse şi strigă, deşi Marlowe era destul de aproape: Domnule Marlowe, semnalizează-i navei *Pearl!* A ieşit din formaţie, ce Dumnezeu!

— ’Ţeles, da, sir! Marlowe plecă imediat.

Sir William privi spre pupa, nu văzu nimic deosebit printre navele care veneau în urmă, apoi se concentră din nou asupra amiralului:

— Secretarul de Stat Russell este prea inteligent ca să se lase antrenat într-o aventură ca asta. Prusia va declara război Franţei, Rusia va sta deoparte, americanii sunt prea ocupaţi cu războiul lor civil, cu Cuba spaniolă şi Filipinele şi tentaţi de insulele Hawaii. Apropo, am propus să anexăm una sau două din insulele astea, înainte de a pune americanii mâna pe ele. Ar fi nişte puncte foarte bune pentru încărcat cărbuni.

Marlowe se îndreptă amărât spre semnalizator, cu ochii la nava *Pearl,* nava lui, clasa Jason, cu trei catarge, un singur coş, 21 de tunuri, o fregată cu capacitate de 2 100 de tone, aflată temporar sub comanda primului său secund, locotenentul Lloyd, dorindu-şi să fi fost la bordul navei sale şi nu pe postul de lacheu al amiralului. Îi transmise semnalizatorului mesajul şi îl urmări apoi cum utilizează steguleţele de semnalizare şi descifră singur mesajul, înainte ca tânărul să-i raporteze:

— Zice că-i pare rău, sir.

— De cât timp eşti semnalizator?

— De trei luni, sir.

— Ai face bine să mai înveţi codurile, şi asta cât mai repede. Mesajul suna aşa: „Căpitanul Lloyd, de pe nava *Pearl* îşi cere scuze”. Încă o greşeală ca asta şi ai încurcat-o.

— Da, sir, îmi pare rău, spuse tânărul pleoştit.

Marlowe se întoarse la amiral. Spre marea lui uşurare, disputa potenţială dintre cei doi părea să se fi stins şi acum discutau diverse planuri de acţiune la Yedo şi implicaţiile pe termen lung ale atacului de pe drumul Tokaido. În timp ce aştepta o pauză în conversaţia celor doi, îi făcu cu ochiul lui

Tyrer, care îi zâmbi la rândul său – dorind să nu fi fost în anturajul acesta ca să-l poată întreba ce mai este la Kanagawa şi ce mai face Angélique. Trebuise să plece în aceeaşi zi când sosise Sir William, adică cu trei zile în urmă şi nu mai avea nici un fel de informaţii de primă mână în legătură cu ceea ce se întâmplase după aceea.

— Da, domnule Marlowe? amiralul ascultă mesajul şi spuse tăios. Trimite încă un mesaj: Prezentaţi-vă la bordul navei amiral la apusul soarelui! văzu că Marlowe tresare. Şi vino şi dumneata, domnule Marlowe. Aceste scuze nu justifică lipsa de disciplină din cadrul flotei mele. Aşa este?

— Da, sir.

— Gândeşte-te cine ar putea prelua conducerea navei în locul lui – dar nu dumneata! amiralul se întoarse apoi spre Sir William. Aşadar, ce spuneaţi? Nu credeţi că… – o rafală de vânt scutură nava, amândoi ofiţerii se uitară în sus, apoi la cer şi de jur împrejur ascultând vântul, încă nu se simţea nici un fel de primejdie, dar amândoi ştiau că în luna aceea timpul era foarte schimbător şi furtunile se iscau adesea din senin. Deci ce spuneaţi? Nu credeţi că autorităţile, adică Bakufu, vor face ceea ce li se cere?

— Nu, dacă nu sunt siliţi în vreun fel oarecare. La miezul nopţii am mai primit încă un mesaj de scuze şi cererea de a li se acorda un răgaz de o lună „ca să se poată consulta cu superiorii lor” şi alte asemenea prostii. Dumnezeule, cum ştiu să mai tragă de timp! L-am trimis pe mesager înapoi umilit şi cu un mesaj dur să facă ce li se cere, că de nu e vai de ei.

— Foarte corect.

— Când vom ancora la Yedo, am putea să tragem câteva salve de tun, ca să ne facem o intrare impresionantă?

— O să tragem douăzeci şi una de salve, salutul regal. Presupun că această misiune poate fi considerată ca o vizită oficială făcută regalităţii lor – fără a se întoarce, amiralul se adresă lui Marlowe pe un ton tăios. Domnule Marlowe, transmite ordinul pentru toată flota şi întreabă-l pe amiralul francez dacă este dispus să facă la fel.

— Da, sir.

Marlowe salută din nou şi se grăbi să aducă la îndeplinire ordinul.

— Planul pentru Yedo rămâne acelaşi asupra căruia am căzut de acord?

Sir William dădu din cap.

— Da. Eu şi suita mea vom coborî la ţărm şi vom merge la Legaţie – cred că o gardă de onoare formată din o sută de soldaţi va fi suficientă – voi lua scoţienii, uniformele lor şi cimpoaiele or să facă o impresie deosebită. În rest, planul rămâne acelaşi.

— Prea bine! amiralul privi înainte oarecum stânjenit. Yedo se va vedea imediat cum trecem de promontoriul acesta, spuse el şi chipul i se înăspri. Una e să tragi câteva focuri şi să zăngăneşti puţin din săbii, şi alta să deschizi focul asupra unui oraş. Nu voi fi de acord să bombardez şi să incendiez acest oraş fără o declaraţie oficială de război.

— Să sperăm că nu voi fi nevoit să-i cer Lordului Palmerston să facă o astfel de declaraţie, spuse cu precauţie Sir William şi că nu voi fi nici eu însumi nevoit să răspund unei declaraţii de acest fel îndreptată împotriva noastră. I-am trimis un raport detaliat. Însă răspunsul nu va sosi aici mai devreme de patru luni, aşa că, între timp, va trebui să ne descurcăm cum putem, ca de obicei. Asasinatele acestea trebuie să înceteze, Bakufu trebuie adus la ordine într-un fel sau altul. Acuma este momentul cel mai potrivit.

— Instrucţiunile amiralităţii spun să fim prudenţi.

— Cu aceeaşi poştă am trimis şi un mesaj urgent Guvernatorului din Hong Kong anunţându-l ce am plănuit şi întrebându-l ce întăriri în arme şi oameni mi-ar putea oferi în caz de nevoie. I-am vorbit şi despre starea domnului Struan.

— Oh, când s-a întâmplat asta, Sir William?

— Ieri. Struan avea un cliper la dispoziţie, iar domnul McFay a fost de acord că problema este de cea mai mare urgenţă.

— Tot incidentul pare să se centreze în jurul marelui

Struan, spuse caustic Ketterer. Nefericitul care a fost ucis abia dacă mai este pomenit, nu e nimic pe lângă Struan, Struan, Struan.

— Guvernatorul este prieten apropiat al familiei şi familia ca atare are legături foarte înalte, este foarte importantă pentru interesele comerciale ale Majestăţii Sale în Asia şi China. Foarte importantă.

— Mi-au făcut totdeauna impresia că nu sunt decât nişte piraţi – fac trafic de arme, de opiu, de orice, numai să obţină profituri.

— Şi armele şi opiul reprezintă afaceri legale, dragul meu amiral. Familia Struan este cât se poate de respectabilă şi are legături foarte importante în parlament.

Amiralul nu păru prea impresionat.

— Şi acolo sunt o mulţime de nepricepuţi, zău aşa, dacă îmi permiteţi. Nişte ticăloşi tâmpiţi care nu se străduiesc să facă nimic altceva decât să taie fondurile Marinei Militare şi ale flotei – cea mai mare prostie, dacă stăm să ne gândim că Anglia depinde de puterea navală.

— Sunt de acord că avem nevoie de cea mai bună marină militară şi de cei mai competenţi ofiţeri ca să ducă la îndeplinire politica imperială, spuse Sir William.

Marlowe, care se afla foarte aproape de amiral, sesiză săgeata fină. O privire aruncată rapid la cuta de la ceafa amiralului îi confirmă faptul că săgeata îşi atinsese ţinta. Îşi strânse forţele pentru a înfrunta inevitabilul.

— Politica imperială? replică tăios amiralul. Eu am impresia că Marina Militară îşi petrece cea mai mare parte a timpului scoţându-i pe civili şi pe negustori din încurcătură atunci când lăcomia sau necinstea le creează necazuri în care n-ar fi trebuit defel să ajungă. Iar cât despre ticăloşii de aici – degetul lui bont arătă spre Yokohama – ei bine, aceştia sunt cea mai oribilă adunătură de lichele pe care am văzut-o vreodată.

— Unii da, dar cei mai mulţi nu sunt aşa, domnule amiral, răspunse Sir William împingându-şi bărbia înainte. Fără negustori şi fără comerţ nu ar fi bani, nu ar fi nici imperiu şi nici marină.

— Fără marină, n-ar exista nici un fel de comerţ – cuta roşie de la ceafa amiralului deveni stacojie – şi Anglia n-ar fi devenit cea mai mare naţiune din lume, cea mai bogată şi cel mai mare imperiu pe care l-a cunoscut vreodată omenirea, pe Dumnezeul meu!

Rahat, ar fi vrut să strige Sir William, dar ştia că dacă ar face asta, amiralul ar fi fost lovit imediat de apoplexie, acolo pe puntea de comandă a navei amiral, iar Marlowe şi oricare din ofiţerii aflaţi de faţă ar fi leşinat pe loc. Gândul acesta îl amuză şi-i înlătură aproape total veninul cauzat de noaptea nedormită din pricina întâmplării de pe Tokaido, permiţându-i să se poarte ca un adevărat diplomat.

— Marina este arma cea mai importantă, dragul meu amiral. Sunt foarte mulţi cei care împărtăşesc această opinie. Crezi că vom ajunge la timp, aşa e?

— Da, da, sigur că da.

Amiralul îşi destinse umerii, puţin pleoştit. Îl durea capul din cauza sticlei de Porto pe care o băuse după masă, după vinul roşu de la cină. Nava făcea acum şapte noduri împotriva vântului, ceea ce îl încânta. Controlă alinierea flotei. Acum *Pearl* intrase frumos în formaţie. Nava amiral francez, o fregată blindată cu trei catarge şi 20 de tunuri, plutea elegant la tribord.

— Timonierul lor ar trebui biciuit. Iar nava are nevoie de un strat nou de vopsea, de o velatură nouă, de nişte fumigaţii serioase ca să scape de mirosul de usturoi, iar puntea ar trebui frecată ca lumea. Cât despre echipaj, ar trebui tras pe sub chilă. Nu eşti de acord, domnule Marlowe?

— Ba da, sir.

Satisfăcut că totul era în ordine, amiralul se întoarse din nou spre Sir William.

— Şi această… această familie Struan şi aşa-zisa lor Nobilă Casă sunt chiar aşa de importanţi?

— Da. Au o cifră de afaceri impresionantă, influenţa lor în Asia şi mai ales în China este fără egal, cu excepţia lui Brock şi Fiii.

— Am văzut cliperele lor, desigur, o frumuseţe. Şi foarte

bine înarmate, spuse amiralul posomorât. Sper că n-or să încerce să strecoare opiu sau arme aici.

— Personal şi eu sunt de acord cu dumneata, deşi asta nu contravine legilor în vigoare.

— Ba da, contravine legilor chineze şi japoneze.

— Da, însă există circumstanţe atenuante, spuse Sir William mohorât – mai dăduse aceste explicaţii de zeci de ori. Sunt sigur că ştii că chinezii nu acceptă decât bani gheaţă, argint sau aur pentru ceaiul pe care trebuie să-l importăm şi nimic altceva. Iar singura marfă pentru care plătesc şi ei cu bani gheaţă este opiul, atât şi nimic altceva. Este o situaţie foarte dificilă.

— Atunci înseamnă că este timpul ca negustorii, parlamentul şi diplomaţii să se retragă. În ultimii douăzeci de ani, Marina Regală n-a făcut nimic altceva decât să impună legi incorecte în Asia, a bombardat porturile şi oraşele chineze, făptuind diverse acte de război, după părerea mea numai ca să sprijine comerţul cu opiu – o adevărată pată pe reputaţia noastră!

Sir William oftă. Instrucţiunile pe care le primise de la Sub-secretarul permanent erau foarte precise:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Willie, este pentru prima oară că eşti ministru însărcinat cu afacerile aşa că ai grijă, nu lua nici un fel de decizii pripite, decât dacă sunt într-adevăr necesare. Ai un noroc uimitor, cablul telefonic a ajuns deja la Bagdad, astfel încât putem trimite şi primi mesaje de acolo în şapte zile – incredibil – mai adaugă încă vreo şase săptămâni şi ceva cu nava cu aburi până la Yokohama prin Golful Persic, Oceanul Indian via Singapore şi Hong Kong şi astfel că, să nu-ţi vină a crede, mesajele noastre nu vor avea nevoie de mai mult de două luni ca să ajungă la tine, nu douăsprezece sau cincisprezece luni cum era cu zece ani şi ceva în urmă. Aşa că dacă ai nevoie de îndrumări, şi vei avea tot timpul dacă eşti înţelept, le poţi avea în aproximativ patru luni şi este singurul lucru care îţi apără gâtul şi imperiul nostru. E clar?

— Da, sir.

— Regula numărul 1. Să-ţi conduci galonaţii cu o mână

de fier în mănuşă de catifea şi nu-i nesocoti pentru că viaţa ta şi vieţile celorlalţi englezi din regiune depind de asta. Au tendinţa de a fi cam netoţi, ceea ce este foarte bine, întrucât este clar că avem nevoie de o mulţime de indivizi de felul acesta, gata să se ducă şi să se lase ucişi pentru a apăra politica noastră imperială. Nu face prea multe valuri, Japonia nu este un post foarte important, însă se află în sfera noastră de influenţă şi am cheltuit o groază de bani pentru a pătrunde în această regiune, şi avem destul de mult de furcă cu toţi răsculaţii indieni, afgani, arabi, africani, persani, caraibieni, chinezi, ca să nu mai vorbim de afurisiţii de europeni, americani, ruşi şi alţii. Dragul meu Willie, fii diplomat.

Sir William mai oftă încă o dată, îşi domoli enervarea şi repetă ceea ce mai spusese de zeci de ori, adică adevărul:

— Multe din cele ce spui sunt corecte, dar, din păcate, trebuie să fim practici: fără taxa pe ceai întreaga economie britanică se prăbuşeşte. Să sperăm că, în câţiva ani, plantaţiile noastre de opiu din Bengal vor putea fi rase din rădăcină. Până atunci trebuie să mai avem răbdare.

— Până atunci, vă sugerez să instituiţi un embargo sever asupra opiului aici, asupra tuturor armelor moderne, navelor de război moderne şi traficului de sclavi.

— Evident că sunt de acord cu embargoul asupra traficului de sclavi, doar a fost abolit încă din ‘33! Sir William ridică puţin tonul. I-am informat de mult timp pe americani în chestiunea aceasta! în ceea ce priveşte celelalte probleme, din păcate, acestea sunt de competenţa Londrei.

Bărbia amiralului se ridică şi mai sus.

— Ei, bine, sir, dispun şi eu de o anumită putere în apele acestea. Puteţi considera că am instituit un astfel de embargo din acest moment. Am auzit zvonuri neliniştitoare cu privire la faptul că Struan a comandat carabine şi tunuri pe care au de gând să le vândă. Le-au vândut deja localnicilor trei sau patru nave cu aburi şi armament şi, după părerea mea, japonezii învaţă mult prea repede cum să le utilizeze. Voi scrie cu poşta de mâine amiralităţii

pentru a-i ruga să insiste ca ordinele mele să capete statut permanent.

Ministrul se întunecă la faţă, se înfipse şi mai bine cu picioarele în punte.

— Este o idee remarcabilă, spuse el pe un ton de gheaţă. Voi scrie şi eu cu aceeaşi poştă. Până atunci nu puteţi lansa un astfel de ordin fără aprobarea mea şi, până nu avem directive clare de la Foreign Office, *statu-quo-ul rămâne statu-quo!*

Ambii aghiotanţi păliră. Amiralul privi la Sir William, care era de aceeaşi înălţime cu el. Toţi ofiţerii şi cei mai mulţi dintre oamenii din echipaj erau înlemniţi de groază, dar Sir William îl privi ţintă.

— Voi..., voi reflecta la ceea ce spuneţi, Sir William. Acum dacă vreţi să mă scuzaţi, am nişte treburi, spuse el, se răsuci pe călcâie şi plecă bocănind, îndreptându-se spre puntea de comandă. Marlowe porni în urma lui fără vlagă. Pentru numele lui Dumnezeu, Marlowe, nu te mai ţine după mine ca un căţeluş. Dacă o să am nevoie de dumneata am să te strig. Stai destul de aproape ca să auzi când te chem!

— Da, sir.

Când amiralul se îndepărtă, Marlowe răsuflă uşurat. Sir William răsuflă şi el, ridică din sprâncene şi murmură:

— Sunt foarte fericit că nu fac parte din Marina Regală!

— Şi eu, spuse Tyrer, uimit de curajul ministrului.

Inima lui Marlowe bătea cu putere, căci nu putea suferi să fie umilit, nici chiar de un amiral, însă nu-şi pierdu cumpătul:

— E..., scuzaţi-mă, sir, dar flota este în siguranţă în mâinile lui, şi la fel şi expediţia, şi noi suntem cu toţii de acord că are dreptate în ceea ce priveşte vânzarea de nave, arme şi opiu. Japonezii au început şi ei să construiască nave şi tunuri mai mici, iar anul acesta au lansat la apă prima navă cu aburi de 300 de tone, *Kanrin maru,* care a pornit spre San-Francisco, cu echipaj şi căpitan japonez. Este absolut remarcabil într-o perioadă de timp atât de scurtă.

— Da, aşa este.

Sir William se întreba ce realizase oare delegaţia japoneză care plecase cu această navă la Washington şi ce tertipuri punea la cale preşedintele Lincoln împotriva gloriosului Imperiu. Nu depindem oare de bumbacul Confederaţiei pentru filaturile noastre din Lancashire care sunt aproape ruinate? Şi, în acelaşi timp, devenim din ce în ce mai mult dependenţi de grâul Uniunii, de carnea lor şi de diferite alte produse. Ridică din umeri. Naiba să-l ia de război! Şi pe politicieni, şi pe Lincoln. Oare nu spusese el în discursul lui inaugural din martie: „… această ţară aparţine poporului şi, ori de câte ori poporul va fi nemulţumit de conducerea sa, îşi poate exercita dreptul constituţional de a schimba conducerea, sau dreptul revoluţionar de a o dezmembra sau de a o răsturna…” Un discurs incendiar, ca să folosim un termen eufemistic! Dar dacă această idee se răspândeşte şi în Europa? Dumnezeule mare! îngrozitor! Putem intra în război cu ei dintr-o clipă în alta, bineînţeles, pe mare. Ne trebuie bumbacul acela.

Încerca să-şi adune gândurile, satisfăcut de faptul că amiralul dăduse înapoi, totuşi se blestema în gând că îşi pierduse controlul. Trebuie să fii mai atent, nu trebuie să-ţi faci griji cu Yedo şi decizia ta stupidă şi arogantă de a ajunge aici în trei zile la bordul unei nave de război şi să-l vezi neapărat pe shogun! Ca şi când te-ai trezi în India. Ei bine, nu eşti în India! Este prima ta misiune în Orientul îndepărtat şi eşti încă un novice. E o nebunie curată să rişti viaţa atâtor oameni pentru câteva asasinate, o nebunie să rişti un război serios. Oare? îmi pare rău, nu este o nebunie. Dacă Bakufu lasă în aer problema acestor asasinate, atunci acestea vor continua şi vom fi siliţi să ne retragem, până când flota de război se va întoarce şi va impune cu forţa voinţa Imperiului. Decizia ta este corectă, însă maniera de ducere a ei la îndeplinire este greşită. Da, însă este al naibii de greu când nu ai cu cine să vorbeşti, în cine să ai încredere. Mulţumesc lui Dumnezeu că va veni Daphne în câteva luni. Nu mi-am imaginat niciodată că am să-i simt atât de mult lipsa. Abia aştept s-o revăd, pe ea, pe băieţi – zece luni înseamnă foarte mult timp şi ştiu că va fi fericită

să scape de supa de mazăre şi de ceaţa londoneză şi o să fie nemaipomenit de bine şi pentru băieţi. Am putea să avem şi câteva doamne engleze în colonie. O să facem excursii şi Daphne o să ne facă să ne simţim la Legaţie ca acasă.

Îşi aţinti privirea asupra promontoriului care se apropia. De jur împrejur se află Yedo. A fost oare o decizie înţeleaptă? se întrebă el neliniştit. Sper că da. Apoi debarcarea şi deplasarea până la Legaţie. Trebuie să faci asta – şi să te pregăteşti pentru întâlnirea de mâine. Eşti absolut singur. Henri Seratard abia aşteaptă să greşeşti, ba chiar speră. Şi rusul la fel. Dar tu eşti răspunzător şi este problema ta şi nu uita că ai dorit să fii „ministru” undeva, oriunde. Este adevărat că am dorit, dar nu m-am aşteptat niciodată la Japonia! N-am mai fost niciodată într-o situaţie ca aceasta: toată experienţa mea se reduce la biroul pentru Franţa şi Rusia de la Londra şi la Curtea de la St. Petersburg şi câteva şederi la Paris şi Monaco. N-am avut niciodată pe cap nave de război, sau regimente…

Marlowe spunea înţepat:

— Sper că nu aveţi nimic împotrivă că mi-am exprimat o opinie în legătură cu poziţia domnului amiral.

— O nu, câtuşi de puţin, răspunse el, străduindu-se să nu spună ceea ce ar fi vrut să spună: „O să încerc să evit un război, dar dacă trebuie, o să fie”; în schimb, spuse: Aveţi foarte multă dreptate, domnule Marlowe, şi este o onoare pentru mine să colaborez cu amiralul Ketterer, şi Sir William se simţi dintr-o dată mai bine. Diferenţa noastră de opinii se referea la protocol. Da, însă în acelaşi timp trebuie să-i încurajăm pe japonezi să se industrializeze şi să construiască nave, vreo zece-douăzeci de nave nu trebuie să ne provoace îngrijorare. Trebuie să-i încurajăm, nu am venit aici ca să-i colonizăm, trebuie însă să-i instruim, domnule Marlowe. Noi trebuie să fim aceia, nu olandezii sau francezii. Vă mulţumesc că mi-aţi amintit, cu cât este mai puternică influenţa noastră aici, cu atât este mai bine – se simţi ceva mai uşurat, i se întâmpla foarte rar să poată discuta liber cu toţi căpitanii aceştia care veneau şi plecau,

iar Marlowe îi făcuse o impresie deosebită, şi aici şi la Kanagawa. Oare toţi ofiţerii îi detestă pe civili şi pe negustori? întrebă el.

— Nu, sir. Dar cred că mulţi dintre noi nu-i înţelegem. Avem moduri de viaţă diferite, priorităţi diferite. Uneori este greu pentru noi – atenţia lui Marlowe fu atrasă în cea mai mare parte de discuţia pe care amiralul o avea cu căpitanul navei, în timp ce toţi cei aflaţi în preajmă se simţeau stingheriţi, soarele răzbi prin plafonul de nori şi ziua păru dintr-o dată mai frumoasă. Tot ce mi-am dorit eu, sir, a fost să ajung la marină, spuse el.

— Familia dumitale este o familie de marinari?

Marlowe răspunse imediat mândru:

— Da, sir.

Ar fi dorit să adauge: Tatăl meu este căpitan, acum în Flota de Coastă, şi la fel tatăl lui, a fost aghiotantul amiralului Lord Collingwood pe nava *Royal Sovereign* – la Trafalgar şi strămoşii mei au făcut parte din Marina Militară încă de la înfiinţarea ei. Şi încă şi înainte de aceasta, după cum spune legenda, au avut navele lor de luptă personale, la Dorset, de unde suntem noi şi unde am locuit secole de-a rândul în aceeaşi casă. Dar nu spuse nimic din toate acestea, căci îşi dădea seama că ar fi lăsat impresia că se laudă. Adăugă numai atât:

— Familia mea este din Dorset.

— Ai mei sunt din nordul Angliei, din Northumberland, câteva generaţii, una după alta, spuse Sir William cu un aer absent şi cu ochii pironiţi pe promontoriul care se apropia tot mai mult, gândindu-se la Bakufu. Tatăl meu a murit pe când eram încă tânăr – era membru al Parlamentului şi avea afaceri la Sunderland şi la Londra. Făcea comerţ la Marea Baltică cu blănuri ruseşti. Mama mea era rusoaică, aşa că eu am fost bilingv, ceea ce m-a ajutat să obţin un post la Foreign Office. Mama…

Se opri la timp, uimit el însuşi că vorbise atât de mult. Era cât pe-aci să adauge că mama lui era născută contesă Sveva, verişoară cu familia Romanov, că mai era încă în viaţă şi fusese pe vremuri doamnă de onoare a Reginei

Victoria. Trebuie să mă controlez mai bine, îşi spuse el, originea familiei mele nu-i priveşte pe ei.

— Şi dumneata, domnule Tyrer?

— Eu sunt din Londra, sir. Tatăl meu este avocat, ca şi tatăl tatălui meu, râse Phillip Tyrer. După ce mi-am luat licenţa la Universitatea din Londra şi i-am spus că vreau să mă duc la Foreign Office era să facă o criză! Iar când am depus cerere ca să devin interpret în Japonia a spus că mi-am pierdut minţile.

— Poate că avea dreptate: ai avut mare noroc că ai rămas în viaţă. Şi nu ai sosit decât de o săptămână. Nu crezi, Marlowe?

— Da, sir, este adevărat, Marlowe consideră momentul potrivit şi întrebă: Apropo, Phillip, ce mai face domnul Struan?

— Nici mai bine, nici mai rău, după cum s-a exprimat doctorul Babcott.

— Sper să se facă bine, spuse Sir William, simţind o durere bruscă în măruntaie.

Când se dusese la Kanagawa, cu trei zile în urmă, Marlowe îi ieşise în întâmpinare şi îi spusese ceea ce ştia despre Struan şi Tyrer, despre faptul că pierduseră un soldat, că un asasin se sinucisese şi celălalt reuşise să scape.

— Am alergat după ticălos, Sir William, şi eu şi Pallidar, dar omul a dispărut. Am percheziţionat toate casele din jur, dar fără nici un rezultat. Tyrer crede că aceştia ar fi putut fi cei doi atacatori de pe Tokaido, sir, ucigaşii, dar nu este sigur, pentru că toţi japonezii seamănă foarte mult unul cu altul.

— Dar dacă erau cu adevărat cei doi, de ce să fi riscat să se ducă la Legaţie?

— Cea mai bună explicaţie pe care am găsit-o noi a fost că doreau să împiedice încercarea să fie identificaţi şi să termine treaba începută, sir.

Plecaseră apoi de la debarcader şi străbătuseră grăbiţi străzile pustii şi primejdioase.

— Şi ce este cu fata, domnule Marlowe?

— Se pare că este bine. Doar uşor şocată.

— Bine, mulţumesc lui Dumnezeu că aud asta, ministrul francez este nemaipomenit de sensibil la subiectul acesta: Insultă josnică adusă onoarei Franţei şi unuia dintre supuşii ei. Care, în plus, este şi pupila lui. Cu cât ajunge mai repede înapoi la Yokohama cu atât mai bine. A, să nu uit, amiralul a spus să te întorci înapoi imediat la Yokohama, căci sunt o mulţime de treburi de făcut. Noi, ăăă, am hotărât să facem o vizită oficială la Yedo peste trei zile cu nava amiral…

Marlowe simţise că inima îi explodează de emoţie. Conflictele pe mare sau pe uscat reprezentau calea cea mai rapidă de promovare în carieră. Bătrânul o să fie mândru de mine şi am să obţin rangul de amiral cu mult înaintea lui Charles şi Percy – cei doi fraţi mai mici ai lui, ambii locotenenţi.

Şi acum stătea pe puntea navei amiral în lumina plăcută a soarelui, în timp ce puntea tremura zguduită de maşini şi simţi din nou că îl prinde tulburarea.

— Ajungem imediat la Yedo şi veţi avea parte de o intrare cum nu s-a mai văzut pe aici, o să puneţi mâna pe ucigaşi, veţi obţine şi despăgubirile şi tot ce doriţi.

Şi Tyrer şi Sir William sesizară emoţia din vocea lui, dar Sir William fu scuturat de un fior.

— Da, da. Cred că am să cobor pentru o clipă, nu, mulţumesc, domnule Marlowe, ştiu drumul.

Cei doi tineri îl priviră uşuraţi cum se îndepărtează. Marlowe se asigură că amiralul este în câmpul lui vizual şi apoi întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat la Kanagawa după ce am plecat eu, Phillip?

— A fost, ei bine, Angélique a fost extraordinară, dacă asta voiai să ştii.

— Cum aşa?

— Cam pe la ora cinci a coborât şi s-a dus direct în camera lui Struan şi a stat cu el până la masa de seară – abia atunci am văzut-o. Părea… părea mai în vârstă, nu, nu e corect, nu mai în vârstă, însă mai matură decât înainte, mai preocupată. George spune că se mai află încă într-un

fel de stare de şoc. În timpul mesei, Sir William a spus că o ia înapoi cu el, la Yokohama, dar ea i-a mulţumit şi a refuzat, spunând că vrea mai întâi să se asigure că Malcolm e mai bine şi nici el, nici George şi nici altcineva nu a putut s-o convingă să plece. Abia dacă a mâncat ceva şi s-a dus imediat înapoi în camera bolnavului, a rămas lângă el şi chiar a insistat să i se pună un pat de campanie în aceeaşi încăpere, în aşa fel încât să fie în preajmă, dacă este nevoie de ceva. De fapt, următoarele două zile, adică până ieri când am plecat înapoi la Yokohama, nu l-a părăsit aproape deloc pe Struan şi abia dacă am schimbat câteva vorbe cu ea.

Malcolm îşi ascunse un oftat.

— Probabil că îl iubeşte.

— Tocmai acesta e lucrul curios. Nici eu şi nici Pallidar nu avem impresia că acesta este motivul…Angélique se poartă de parcă ar fi în transă…, poate că totuşi cuvântul este prea tare. Merge ca prin vis şi are impresia că numai alături de el se află în siguranţă.

— Isuse! Şi ce zice Coase-Oase?

— Ridică din umeri şi spune că trebuie să avem răbdare, să nu fim îngrijoraţi şi că fata este cel mai bun medicament pentru Malcolm Struan.

— Îmi închipui. Dar el cum se simte?

— Este drogat mai tot timpul, are dureri groaznice, vomită mereu ca să-şi uşureze măruntaiele, nu ştiu cum de poate suporta Angélique duhoarea aceea, deşi geamul stă deschis în permanenţă.

Se simţeau amândoi înspăimântaţi la gândul de-a ajunge în halul ăsta de răniţi şi neajutoraţi. Tyrer privi în faţă să-şi ascundă teama, foarte conştient de faptul că propria rană nu i se vindecă, că încă se mai infecta şi somnul îi era chinuit de coşmaruri în care vedea samurai cu săbiile însângerate şi pe Angélique.

— De câte ori am trecut pe acolo să-l văd pe Malcolm şi, ca să fiu sincer, şi pe ea, mi-a răspuns numai cu „da, nu, nu ştiu” aşa că după câtva timp am renunţat. Este… este la fel de atrăgătoare ca de obicei.

Marlowe se întrebă: dacă Struan nu ar mai fi intrat în joc, s-ar fi putut apropia el de fată? Ar putea fi oare Tyrer un rival serios? Sau Pallidar? Pe acesta şi-l alungă imediat din minte, căci fetei nu putea să-i placă înfumuratul acela.

— O, ia te uită! exclamă Tyrer.

Ocoliseră promontoriul şi acum în faţa ochilor li se desfăşura priveliştea golfului Yedo; spre tribord, se vedeau fumurile de la focurile la care se prepara hrana şi castelul care domina tot peisajul. În mod surprinzător, golful era aproape pustiu – dispăruse toată mulţimea aceea de ambarcaţiuni, de sampane şi de mici lotci pescăreşti care acopereau de regulă faţa apei.

Tyrer nu se simţea chiar în largul lui.

— O să fie război?

După o pauză, Marlowe răspunse:

— Au fost preveniţi. Cei mai mulţi dintre noi nu cred că va fi război, oricum, nu un război de anvergură, încă nu, nu de data aceasta. Vor fi unele incidente… – apoi, pentru că-i plăcea Tyrer şi îi admirase curajul, îşi deschise inima în faţa lui. Va urma o serie de incidente şi de confruntări, unii dintre noi vor fi ucişi, alţii vor descoperi că sunt nişte laşi, unii vor deveni eroi, cei mai mulţi vor fi înspăimântaţi, unii vor fi decoraţi şi, bineînţeles, vom câştiga.

Tyrer reflecta şi el la toate acestea, amintindu-şi cât de înspăimântat fusese deja. Babcott îi explicase că aşa se întâmplă numai prima oară, cât de curajos a fost Marlowe când a pornit după asasin, cât de fermecătoare fusese Angélique – şi ce bine era să fii în viaţă, tânăr, cu un picior pe scara care ducea spre postul de ministru. Zâmbi. Zâmbetul lui lumină şi chipul lui Marlowe.

— Orice este permis în dragoste şi în război, nu-i aşa? zise el.

Angélique stătea lângă fereastra infirmeriei de la Kanagawa, privind în gol, în timp ce soarele răzbătea din când în când printre norii pufoşi, ţinându-şi batista puternic parfumată la nas. În spatele ei, Struan era pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. În grădină, soldaţii patrulau

necontenit. De când cu atacul, paza fusese dublată. Fuseseră aduse şi trupe suplimentare de la Yokohama, sub comanda lui Pallidar. O bătaie în uşă o smulse din reverie:

— Da? spuse ea, ascunzându-şi batista în pumn.

Era Lim. Alături de el era un servitor chinez cu o tavă.

— Mancare pentru stapin. Doamna vrei maninci, heya?

— Pune-o acolo! porunci ea şi arătă spre noptieră.

Tocmai voia să ceară, ca de obicei, şi tava ei de mâncare, dar se răzgândi, considerând că e mai bine:

— Astă-seară doamna maninci sufragerie. Înţeles, heya?

— 'Ţeles.

Lim râse în sinea lui, ştiind că atunci când credea că este singură îşi ţinea batista la nas. Ayeeyah, oare nasul ei este la fel de mic şi de delicat ca şi cealaltă parte a ei? Miroase? Se plânge de miros? încă nu miroase a moarte aici. Să-i spun oare fiului tai-panului că avem veşti proaste de la Hong Kong? Ayeeyah, mai bine să afle el singur.

— 'Ţeles, spuse el radios şi plecă.

— *Chéri*?

Fata îi oferi bolnavului supa de pui.

— Mai târziu, mulţumesc, draga mea, spuse Malcolm Struan aşa cum se aştepta ea, de fapt, cu o voce foarte slabă.

— Încearcă totuşi să mănânci puţin, insistă ea, ca de obicei, dar el refuză din nou.

Întoarsă la locul ei de lângă fereastră, se lăsă legănată de visuri: din nou acasă, la Paris, în siguranţă, în casa cea mare a unchiului Michel şi a dragei ei Emma, mătuşa ei, englezoaică de viţă nobilă, care o crescuse de mică în locul mamei ei, pe ea şi pe fratele ei, de când tatăl ei plecase în Hong Kong cu atâţia ani în urmă. Erau înconjuraţi cu toţii de o atmosferă de lux, Emma dădea dinee şi călărea în Bois de Boulogne pe cai pur-sânge, stârnind invidia tuturor, admiraţia aristocraţiei şi făcând apoi reverenţe elegante în faţa împăratului Louis Napoleon – nepotul lui Napoleon Bonaparte – şi a împărătesei Eugènie, şi primind în schimb zâmbetele lor recunoscătoare. Loji la teatre, la Comédie Française, mese rezervate la Trois Frères Provençaux,

apropierea de majorat, împlinise şaptesprezece ani, bârfele din saloane, unchiul Michel care îţi povestea aventurile de la mesele de joc şi de la curse, şoptind apoi povestiri deocheate despre prietenele lui din aristocraţie, despre contesa Beaufois, atât de frumuşică, de seducătoare şi de îndrăgostită.

Toate acestea nu erau, evident, decât visuri, pentru că unchiul nu era decât amploiat în Ministerul de Război, iar Emma, e drept că era englezoaică, dar nu fusese decât actriţă într-o trupă de comedianţi shakespearieni, fiica unui funcţionar care nu dispunea de suficienţi bani pentru a-i oferi o viaţă de lux în capitala lumii, un cal mai breaz, sau o trăsură de care ar fi avut atâta nevoie pentru a pătrunde în înalta societate, unde ar fi putut întâlni bărbaţi dispuşi s-o ia de soţie, nu numai să se culce cu ea şi apoi să o părăsească pentru a trece la o floare mai tânără.

— Te rog, te rog, te rog, unchiule Michel, este atât de important.

— Da, ştiu, iepuraşul meu drag, îi spusese el trist, când împlinise şaptesprezece ani şi îi ceruse un cal de călărie şi un costum adecvat. Nu mai pot să fac nimic, nu mai pot cere nici un fel de favoare, nu mai ştiu ce arme să folosesc, nu cunosc nici un zaraf pe care să-l conving să-mi împrumute bani. Nu am nici un fel de secrete de stat pe care să le pot vinde, nici un prinţ pe care să-l avansez în grad. Mai trebuie să ne gândim şi la fratele tău mai mic şi la fiica noastră.

— Dar, te rog, dragă unchiule.

— Mai am numai o singură idee şi ceva bani ca să te ajut să ajungi la tatăl tău. Câteva rochii, atât şi nimic mai mult.

Ce de emoţii apoi când şi-a făcut rochiile, toate perfect croite – şi le probase, apoi le reajustase, fusta aceea de mătase verde ca şi celelalte şi ce emoţionată fusese când călătorise pentru prima oară cu trenul de la Paris la Marsilia, după aceea cu vaporul de la Marsilia până la Alexandria, în Egipt, pe uscat până la Port Said pe lângă săpăturile domnului Lesseps pentru canalul Suez, despre

care toţi oamenii informaţi ştiau că este o nouă sursă de acţiuni şi că nu va fi terminat niciodată sau, dacă va fi, va goli pe jumătate Marea Mediterană, pentru că aceasta era mai sus decât celelalte mări. În plus reuşise să-şi convingă unchiul să-i cumpere peste tot bilete la clasa întâi:

— Diferenţa este atât de mică, unchiule…

Adieri blânde şi chipuri noi, nopţi exotice şi zile senine, începutul marii aventuri, iar la celălalt capăt al curcubeului un soţ chipeş şi bogat ca Malcolm Struan şi acum toate acestea distruse din cauza unui băştinaş scârbos! Oare de ce nu pot să mă gândesc numai la părţile bune? se întrebă ea cuprinsă brusc de o stare de nelinişte. Oare de ce gândurile bune se ascund sub cele rele şi apoi totul devine cumplit şi mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat cu adevărat şi încep să plâng? Nu mai boci, îşi porunci ea. Comportă-te cum se cuvine! Fii tare! Ai hotărât înainte de a ieşi din cameră: nu s-a întâmplat nimic, te vei purta normal până la următorul ciclu. Iar când va începe – *căci va începe* – eşti salvată. Dar dacă nu vine? Nu ai voie să te gândeşti la asta. Viitorul tău nu va fi distrus, ar fi nedrept. O să te rogi şi o să stai în preajma lui Malcolm şi ai să te rogi şi pentru el, ai să joci rolul Florencei Nightingale şi poate că ai să te căsătoreşti cu el. Se uită la el peste batistă. Spre mirarea ei, Struan se uita la ea.

— Tot la fel de urât miroase aici? întrebă el trist.

— Nu, răspunse ea, încântată de faptul că minciuna suna tot mai sinceră de fiecare dată şi îi cerea tot mai puţin efort. Vrei puţină supă?

Dădu afirmativ din cap posomorât, conştient că trebuie să se hrănească cât de cât, deşi tot ce înghiţea organismul refuza cu dureri cumplite care îi sfâşiau cusăturile, pe cele din interior ca şi pe cele de la suprafaţă, vlăguindu-l de puteri, oricât ar fi încercat să se stăpânească.

— *Dew neh loh moh,* murmură el.

Înjurătura era în cantoneză, prima lui limbă. Fata îi ţinu ceaşca, Struan bău şi apoi tot ea îi şterse bărbia. Jumătate din fiinţa lui ar fi vrut să-i spună să plece şi să nu mai vină până nu se face din nou bine, dar cealaltă jumătate era

îngrozită la gândul că va pleca şi nu se va mai întoarce niciodată.

— Îmi pare rău că te chinui şi pe tine, dar mă simt atât de bine când te ştiu lângă mine.

Drept răspuns, ea îi atinse fruntea uşor cu mâna. Ar fi trebuit să iasă din încăpere, simţea nevoia de aer curat, nu avea curaj să vorbească. Cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât mai bine, hotărâse ea. Nu poţi să cazi în nici o capcană. Se vedea, cu detaşare parcă, cum continuă să-l îngrijească, să-l liniştească, dar tot timpul gândurile îi zburau în altă parte, la Hong Kong şi la Paris, cel mai ades la Paris. Nu-şi va mai îngădui niciodată să scormonească în amintirile acelei nopţi de coşmar. Niciodată în timpul zilei, căci era prea periculos. Numai noaptea, când uşa era zăvorâtă bine şi bara pusă şi se întindea în pat, îşi permitea să rătăcească cu mintea unde ar fi… O bătaie în uşă.

— Da?

Doctorul Babcott pătrunse în încăpere, iar Angélique roşi brusc. Oare de ce trăiesc tot timpul cu impresia că îmi citeşte gândurile?

— Voiam să ştiu ce mai fac cei doi pacienţi ai mei, spuse el jovial. Ei bine, domnule Struan, cum vă mai simţiţi?

— Cam la fel, gemu acesta.

Ochiul atent al lui Babcott observă că jumătate din supă dispăruse şi nu se vedeau încă nici un fel de semne de vomă. Bine. Îi luă mâna lui Struan şi-i pipăi pulsul. Ritmul era încă rapid, dar se ameliorase. Fruntea îi era tot umedă, mai avea febră, dar oricum, mai puţin decât cu o zi înainte. Să îndrăznesc oare să sper că merge spre vindecare? Cu voce tare spunea ce progres făcuse pacientul, probabil îngrijirile domnişoarei jucaseră un rol hotărâtor. Nu era meritul lui. Ca de obicei. Da, dar avea atât de puţine de spus, atât de multe erau încă în mâna Domnului. Dar de ce adaug întotdeauna şi asta? Aşa, în caz că…

— Dacă veţi continua în felul acesta, cred că în curând voi putea să vă mut la Yokohama. Poate chiar mâine.

— Nu cred că este o hotărâre înţeleaptă, spuse ea repede, cu vocea mai răguşită decât ar fi vrut, îngrozită la

gândul că îşi pierde paradisul.

— Îmi pare rău, dar este mai bine acolo, spuse Babcott blând, vrând s-o liniştească imediat, plin de admiraţie în faţa devotamentului ei pentru Struan. Nu aş propune aşa ceva dacă nu ar fi un lucru înţelept, vă rog să mă credeţi. Domnul Struan se va bucura de mult mai mult confort şi ajutor.

Mon Dieu, ce mă fac eu? Nu trebuie să plece, nu acum, nu încă.

— Ascultă, draga mea, spuse Struan pierit, încercând să pară ferm, dacă doctorul crede că pot să mă întorc, asta înseamnă că e bine, zău aşa. Te eliberez şi pe tine şi o să-ţi fie mai uşor.

— Dar eu nu vreau să mă eliberez, vreau să stăm aici, exact aşa cum stăm acum…, fără nici un fel de tevatură.

Angélique simţea că inima îi bate să-i spargă pieptul şi îşi dădea seama că pare isterică, dar nu era pregătită de plecare. Proasto, eşti o proastă! Bineînţeles că până la urmă trebuia să plece. Gândeşte-te! Ce poţi face ca să împiedici plecarea? Struan spuse că nu avea de ce să fie îngrijorată, o să fie mai bine dacă o să se întoarcă în colivie, va fi şi ea în siguranţă şi aveau zeci de servitori şi spaţiu în Clădirea Struan, aşa că dacă dorea, putea să primească un apartament lângă al lui şi putea să stea acolo sau să plece, cum dorea, având acces permanent la el, ziua sau noaptea.

— Te rog, nu te necăji, vreau să fii şi tu mulţumită, o liniştea el. Va fi mai comod şi pentru tine, îţi promit şi când mă fac bine o să…

Fu zguduit de un spasm şi dădu totul afară. După ce făcu curăţenie şi-i administră lui Struan un drog ca să poată dormi, Babcott îi spuse încet:

— O să fie mai bine pentru el acolo. Am mai multe ajutoare materiale, aici este aproape imposibil să menţinem curăţenia. Are nevoie…, îmi pare rău, dar are nevoie de mai mult ajutor. Dumneata faci enorm pentru el, dar sunt unele lucruri pe care servitorii chinezi le fac mai bine. Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de sincer.

— Nu aveţi de ce să vă scuzaţi, domnule doctor. Aveţi

dreptate şi eu vă înţeleg.

Mintea îi alerga nebuneşte. Apartamentul de lângă Malcolm – asta ar fi o soluţie ideală – şi servitori, şi aşternuturi curate. Am să găsesc o croitoreasă şi am să-mi fac rochii noi, şi am să-mi găsesc şi o damă de companie şi am să mă pot ocupa de viitorul meu – al meu şi al lui.

— Vreau numai ceea ce este mai bine pentru el, spuse ea şi adăugă încet, căci trebuia neapărat să ştie: Cât va mai rămâne aşa?

— Imobilizat la pat şi neajutorat?

— Da, vă rog să-mi spuneţi adevărul, vă rog.

— Nu ştiu, cel puţin două sau trei săptămâni, poate şi mai mult şi nu se va putea mişca foarte mult, o lună sau două după aceea – aruncă o privire spre bărbatul care zăcea. Aş prefera să nu-i spuneţi nimic. Şi-ar face griji fără rost.

Faţa dădu din cap afirmativ, mulţumită şi uşurată acum, căci totul era în ordine. În timp ce pleca de lângă ea, Babcott se gândea întruna: Dumnezeule mare, ce fată minunată! Indiferent dacă moare sau trăieşte, Struan este un om fericit că a avut şansa să fie atât de mult iubit de o femeie!

9

Ecoul celor douăzeci şi una de salve de artilerie trase de pe fiecare din cele şase nave de război ancorate în rada portului Yedo care însoţiseră nava amiral încă nu se stinsese. Toată flota era emoţionată la culme şi mândră de puterea sa şi de faptul că sosise timpul revanşei.

— Asta le ajunge, Sir William, spuse exaltat Phillip Tyrer, stând alături de el şi adulmecând cu nesaţ mirosul de praf de puşcă de la tunuri.

În faţă, oraşul se întindea tăcut. Imens. Castelul domina totul, impunător.

— O să mai vedem.

Pe puntea navei amiral, amiralul îi spuse liniştit generalului:

— Asta ar trebui să te convingă că Wee Willie al nostru nu este decât un papagal cu fumuri de mărire. Naiba să-l ia de salut regal. Ar fi mai bine să ne păzim flancurile.

— Ai dreptate, pe Zeus! Am să adaug şi aceasta în raportul meu lunar către Ministerul de Război.

Pe puntea navei amiral franceze, Henri Seratard pufăia din pipă şi râdea împreună cu ministrul rus.

— *Mon Dieu,* dragul meu conte, ce zi fericită! Onoarea Franţei va fi răzbunată de aroganţa engleză obişnuită. Sir William va suferi un eşec inevitabil. Perfidul Albion este mai perfid ca oricând.

— Da. Păcat că este flota lor şi nu a noastră.

— Dar în curând flota voastră şi a noastră o vor înlocui pe a lor.

— Da. Aşadar, înţelegerea noastră secretă rămâne în picioare? Când vor pleca englezii, vom lua insula din nord a Japoniei, plus Sahalinul, Kurilele şi toate insulele care fac legătura cu Alaska rusă – iar Franţa restul.

— De acord. Imediat ce Parisul va primi memorandumul meu, acesta va fi cu siguranţă ratificat la cel mai înalt nivel, în secret, Seratard zâmbi. Unde există un gol, este datoria noastră de diplomaţi să-l umplem…

O dată cu bubuitul tunurilor, o teamă uriaşă cuprinse Yedo. Ultimii sceptici se alăturară maselor de băjenari care împânziseră drumurile şi podurile, fugind cu bruma de agoniseală pe care o putuseră lua cu ei în spate, căci nici un fel de roţi nu erau permise. Toţi se aşteptau să vadă noile obuze şi proiectile de care auziseră, dar pe care încă nu le cunoscuseră direct şi erau convinşi că, dintr-o clipă în alta, oraşul lor va fi incendiat, ars până în temelii şi ei o dată cu el.

— Moarte gai-jinilor, se auzea de peste tot, era strigătul care se afla pe buzele tuturor.

— Mai repede... faceţi loc... mai repede! oamenii ţipau, cuprinşi de panică, se striveau pe punţi, alţii se ascundeau în case, fugeau care mai de care, cât mai departe de mare.

— Moarte gai-jinilor, ţipau cu toţii în timp ce fugeau.

Exodul începuse în dimineaţa aceea, în momentul în care flota ridicase ancora în portul Yokohama, deşi cei mai prudenţi neguţători angajaseră cu trei zile înainte cei mai buni hamali şi se mutaseră, împreună cu familiile şi cu lucrurile cele mai de preţ, când în oraş începuseră să se răspândească zvonurile cu privire la nefericitul incident şi enervarea şi cererile străinilor determinate de acesta.

Numai samuraii din castel şi cei care răspundeau de apărarea exterioară şi de punctele fortificate se aflau la locurile lor. Şi, la fel ca întotdeauna şi pretutindeni, pleava străzilor – oameni şi animale – adulmeca peste tot, pe lângă locuinţele fără zăvor la uşă, să vadă ce se poate înhăţa în grabă pentru a fi înfulecat sau vândut după aceea. Se fura foarte puţin. Jaful era considerat o crimă cât se poate de respingătoare şi, din vremuri imemorabile, tâlharii erau urmăriţi fără milă şi pedepsiţi prin crucificare. Orice formă de furt era pedepsită în mod similar.

În interiorul castelului, shogunul Nobusada şi prinţesa Yazu stăteau ghemuiţi de frică în spatele unui paravan subţire, îmbrăţişaţi, cu toţi paznicii, servitorii şi însoţitorii gata de plecare în orice moment, aşteptând numai permisiunea Tutorelui pentru a pleca. Pretutindeni în castel,

bărbaţii se pregăteau de apărare, înşeuau caii şi împachetau lucrurile cele mai de preţ ale Consiliului Bătrânilor în vederea evacuării, imediat ce vor începe bombardamentele sau se va primi un mesaj din partea Consiliului că trupele inamicului au început să fie debarcate. În Camera Consiliului unde acesta fusese convocat în grabă, Yoshi continua să susţină:

— Repet, nu cred că ne vor ataca în forţă sau…

— Iar eu nu văd nici un motiv să mai aşteptăm. Este mai prudent să plecăm, vor începe să ne bombardeze dintr-un moment în altul, spunea Anjo. Prima canonadă a fost un semnal de avertisment.

— Eu nu cred. Socot că e stilul lor arogant de a-şi anunţa sosirea. Nu s-au tras nici un fel de obuze împotriva oraşului. Flota nu va trage asupra noastră şi vă repet: eu cred că întâlnirea de mâine va avea loc aşa cum a fost planificată. La întâl…

— Dar cum poţi fi atât de orb? Dacă situaţia ar fi invers şi tu ai comanda această flotă şi ai avea această putere covârşitoare, ai şovăi fie şi numai o clipă? Anjo tremura de furie. Ei bine, ai şovăi?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar ei nu sunt ca noi şi noi nu suntem ca ei, şi în felul acesta îi putem controla.

— Nu vrei să înţelegi cu nici un chip! exasperat, Anjo se întoarse către ceilalţi trei consilieri. Shogunul trebuie dus într-un loc sigur, şi trebuie şi noi să plecăm pentru a putea asigura, în continuare, conducerea. Asta este ceea ce propun, o absenţă temporară. Cu excepţia suitei noastre personale, toţi ceilalţi samurai rămân pe loc, toţi cei din Bakufu rămân pe loc – mai aruncă încă o privire spre Yoshi. N-ai decât să stai şi tu, dacă aşa vrei. Acum să votăm dacă absenţa temporară este aprobată!

— Stai! Dacă faci asta, shogunatul îşi pierde cinstea obrazului pentru totdeauna, nu vom mai fi niciodată în stare să-i controlăm pe daimyo şi opoziţia lor, sau pe cei din Bakufu. Niciodată!

— Nu facem altceva decât să fim prudenţi! Bakufu rămâne pe loc. La fel şi toţi ceilalţi războinici. În calitatea

mea de consilier şef este dreptul meu să vă cer să votaţi, aşa că vă rog să votaţi! Eu votez da!

— Eu spun nu! spuse Yoshi.

— Sunt de acord cu Yoshi-san, spuse Utani – un bărbat scund, firav cu ochi blânzi şi faţa lată. Sunt de acord că ne pierdem cinstea obrazului pentru totdeauna.

Yoshi răspunse zâmbetului, căci ţinea la Utani. Daimyo din feuda Watasa fuseseră întotdeauna aliaţii lor, încă de dinainte de Sekigahara. Se uită şi la ceilalţi doi, amândoi membri de vază ai clanului Toranaga. Nici unul nu-i susţinu privirea.

— Adachi-sama?

În cele din urmă, Adachi, daimyo de Mito, un omuleţ mic, rotund, spuse nervos:

— Sunt de acord cu Anjo-san că ar trebui să plecăm şi shogunul la fel, bineînţeles. Dar sunt de acord şi cu voi că, în acest caz, putem să pierdem chiar dacă câştigăm. Cu tot respectul voi vota nu!

Ultimul Bătrân, Toyama, era un om în jur de cincizeci şi cinci de ani – un om bătrân după cum era considerat în Japonia. Era daimyo de Kii, tatăl shogunului actual.

— Nu mă tulbură câtuşi de puţin faptul dacă vom trăi sau nu şi nici moartea fiului meu shogunul actual, căci va fi întotdeauna un alt shogun. Dar mă deranjează foarte mult să trebuiască să ne retragem numai pentru că aceşti gai-jini au ancorat pe coasta noastră. Votez împotriva retragerii şi pentru atac, votez pentru a merge pe coastă şi dacă aceşti câini vor debarca, să-i ucidem pe toţi, să distrugem şi navele lor, tunurile, carabinele şi tot ce mai au.

— Dar nu avem suficiente trupe aici, spuse Anjo sătul de bătrân şi de vitejia lui pe care nu şi-o dovedise niciodată. De câte ori trebuie să vă spun: nu avem suficiente trupe ca să apărăm castelul şi să-i împiedicăm şi pe ei să debarce în forţă. De câte ori trebuie să vă repet că spionii noştri afirmă că au două mii de soldaţi cu puşti pe nave şi în cadrul coloniei şi de zece ori pe atâţia în Hong Kong şi…

— Am fi avut mai mult decât destui samurai şi daimyo aici dacă nu ai fi anulat *sankin-kotai!* îl întrerupse supărat

Yoshi.

— A fost o cerere a împăratului, dată în scris şi prezentată de un prinţ al Curţii sale. Nu aveam de ales – trebuia să ne supunem. Şi tu te-ai fi supus.

— Da, dacă aş fi primit documentul! Dar nu l-aş fi acceptat niciodată, aş fi fost plecat, sau l-aş fi amânat pe prinţ, aş fi avut de rezolvat o sută de alte probleme, sau aş fi negociat cu Sanjiro care a sugerat, de fapt, această „cerere”, sau aş fi spus oricăruia dintre sprijinitorii noştri de la Curte să-l roage pe împărat să-şi retragă cererea! vocea lui Yoshi devenise tăioasă. Orice petiţie a shogunatului trebuie să fie aprobată – aceasta este o lege istorică. Deţinem controlul asupra veniturilor Curţii! Ne-ai trădat Testamentul.

— Mă faci trădător? şi spre stupoarea celor de faţă, mâna lui Anjo se crispă pe mânerul spadei.

— Spun că i-ai permis lui Sanjiro să te joace ca pe o marionetă, replică Yoshi fără a se clinti din loc, calm în aparenţă, dar sperând ca Anjo să facă prima mişcare pentru a putea în felul acesta să-l omoare şi să termine o dată pentru totdeauna cu prostia lui. Nu a mai existat alt precedent de nesocotire a Testamentului. Asta înseamnă trădare.

— Toţi ceilalţi daimyo, afară de rudele apropiate ale familiei Toranaga doreau acest lucru! Bakufu fusese de acord prin consens, *Consiliul roju* a fost de acord, mai bine să fim de acord decât să-i obligăm pe toţi daimyo să trăiască în tabăra răzvrătiţilor şi să ne poată cere oricând socoteală, aşa cum ar fi făcut fără îndoială dacă Sanjiro, provinciile Tosa şi Choshu s-ar fi ridicat împotriva noastră. Atunci am fi fost cu totul izolaţi, aşa e? Anjo se adresă celorlalţi: Este sau nu aşa?

Utani răspunse liniştit:

— Este fără îndoială adevărat că am fost de acord, dar acum cred că am făcut o greşeală.

— Greşeala noastră a fost că nu l-am interceptat pe Sanjiro şi nu l-am omorât, spuse Toyama.

— Era protejat de mandatul imperial, spuse Anjo.

Buzele bătrânului rânjiră, descoperind unicul dinte îngălbenit:

— Şi?

— Toată Satsuma s-ar fi ridicat împotriva noastră, iar Tosa şi Choshu s-ar fi alăturat imediat şi ar fi izbucnit un război civil general în care nu puteam câştiga. Votaţi! Da sau nu?

— Eu votez numai pentru atac, numai pentru atac, spuse bătrânul încăpăţânat, astăzi împotriva oricărei debarcări, mâine la Yokohama.

De afară se auzea sunetul cimpoaielor.

Alte patru cutere se îndreptau spre debarcader, trei pline cu soldaţi scoţieni care urmau să se alăture celor aflaţi deja în formaţie pe cheu, bătând din tobe şi suflând nerăbdători în cimpoaie. Fustanele cadrilate, tunici roşii, carabine. Sir William, Tyrer, Lim şi alţi trei membri ai suitei se aflau în ultima barcă. Când coborâră pe uscat, căpitanul comandant al detaşamentului salută şi spuse:

— Totul este gata, sir. Avem patrule care păzesc cheul acesta şi împrejurimile. Puşcaşii marini vor prelua postul de la noi peste o oră.

— Bine, să mergem la Legaţie.

Sir William şi suita sa se urcară în trăsura care fusese transportată la ţărm cu atâta efort. Douăzeci de marinari apucară de hulube. Căpitanul dădu ordinul de pornire şi cortegiul se puse în mişcare fluturând din steaguri. În faţă mergea un tambur major impresionant, iar în urmă veneau culii din Yokohama ce duceau neliniştiţi bagajele. Străzile înguste dintre clădiri şi magazine erau pustii. La fel era şi nelipsitul post de pază de la primul pod de lemn peste un canal. Şi tot aşa şi al doilea. Un câine se repezi dintr-o alee, lătrând şi mârâind, apoi chelălăi şi o luă la fugă după ce primi o lovitură care îl făcu să zboare prin aer. Alte străzi goale şi posturi de pază părăsite, dar înaintau anevoie din cauza trăsurii şi a faptului că toate străzile erau destinate numai circulaţiei pietonale. Trăsura se înţepeni din nou.

— N-ar fi bine să mergem pe jos? întrebă Tyrer.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, vreau să sosesc cu trăsura, spuse Sir William furios pe sine: uitase cât de înguste sunt străzile, la Yokohama se hotărâse să folosească trăsura tocmai pentru că roţile erau interzise şi voia să-şi exprime şi pe această cale nemulţumirea faţă de Bakufu. Căpitane, dacă trebuie să dărâmi câteva case, nu te sfii.

Dar nu fu necesar. Marinarii erau obişnuiţi să manevreze tunurile în spaţiul strâmt de sub punte şi reuşiră până la urmă să tragă şi să împingă trăsura, înjurând şi blestemând, prin ulicioarele înguste. Legaţia se afla pe o ridicătură de teren din cartierul Gotenyama, alături de un templu budhist. Era o clădire în stil englezesc, cu două nivele, încă neterminată, situată în interiorul unei incinte înconjurate, cu un gard înalt şi închis cu porţi masive. La trei luni după semnarea Tratatului lucrările fuseseră începute. Dar lucrul mergea extrem de încet, de pe o parte din cauza insistenţelor britanicilor de a folosi planurile proprii şi materiale de construcţie obişnuite, cum ar fi sticla pentru ferestre şi cărămida pentru zidurile portante – care trebuiau aduse însă tocmai de la Londra, Hong Kong sau Shanghai – fundaţii pe care clădirile japoneze de regulă nu le aveau, căci erau construcţii de lemn, uşor de ridicat şi de reparat în urma numeroaselor cutremure. Dar cele mai multe întârzieri se datorau administraţiei Bakufu, căreia nu-i plăcea să vadă nici un fel de clădiri ale străinilor în altă parte decât în Yokohama. Deşi nu era încă terminată, Legaţia începuse să fie locuită şi steagul britanic se înălţa pe catargul impunător, ceea ce îi înfuria şi mai tare pe Bakufu şi pe localnici. Cu un an în urmă, Legaţia fusese temporar abandonată de predecesorul lui Sir William după ce un ronin, în timpul nopţii, ucisese doi paznici chiar în faţa dormitorului lui, spre furia britanicilor şi marea bucurie a japonezilor.

— O, ne pare aşa de rău…, spuseseră reprezentanţii Bakufu.

Dar locul care le fusese cedat pentru totdeauna de către Bakufu – o eroare capitală, aşa cum au afirmat mereu după

aceea – fusese ales cu multă înţelepciune. Din curte aveau vederea cea mai bună asupra împrejurimilor şi vedeau chiar şi flota dispusă în ordine de luptă, rânduită la ancoră în larg. Cortegiul sosi în toată măreţia lui marţială să ia din nou în stăpânire teritoriul Legaţiei. Sir William se hotărâse să-şi petreacă noaptea la Legaţie ca să se pregătească pentru întâlnirea din ziua următoare. Voia tocmai grăbit să intre, când căpitanul îl opri.

— Ce este?

— Să ridicăm drapelul, sir? Să asigurăm paza Legaţiei?

— Imediat. Respectaţi întocmai planul, faceţi cât mai mult zgomot, tobe, cimpoaie şi toate celelalte. Sunaţi retragerea la apusul soarelui şi puneţi orchestra să mărşăluiască în sus şi în jos.

— Da, sir.

Căpitanul se îndreaptă spre catarg. În mod solemn, în sunet de tobe şi cimpoaie, drapelul britanic, Union Jack, se ridică spre vârful catargului. Imediat, aşa cum se convenise anterior, de pe nava amiral se auzi o salvă de salut. Sir William îşi ridică pălăria şi strigă de trei ori ura pentru regină.

— Bun, este mai bine aşa, Lim!

— Heya, domnu?

— Stai puţin, tu nu eşti Lim!

— Eu Lim Doi. Lim Unu vine seara, hopa, hopa.

— Foarte bine. Lim Doi, cina apusul soarelui, tu avut grijă tot în ordine nu conteşte.

Lim dădu din cap amărât, căci nu putea suferi gândul că se află într-un loc atât de izolat, imposibil de apărat, înconjurat de o mie de ochi ascunşi, ostili, pe care toţi îi ignorau, dar pe care aproape toţi îi simţeau. Niciodată n-am să-i înţeleg pe barbari, îşi zise el.

În noaptea aceea, Phillip Tyrer nu putea dormi. Stătea culcat pe o saltea de paie, aşezată direct pe podea, peste un covor şi îşi schimba mereu poziţia, chinuit tot timpul de gânduri. Se gândea la Londra şi la Angélique, la atac şi la întâlnirea de a doua zi, la durerea de braţ, la Sir William

care fusese nervos toată ziua. Se făcuse frig şi în aer se simţea apropierea iernii, camera era mică. Ferestrele aveau geamuri şi dădeau spre grădina mare, frumos întreţinută. În cameră mai era încă o saltea de paie, pentru căpitan, dar acesta încă mai inspecta posturile.

În afară de câţiva câini care lătrau din când în când şi de motanii care mieunau, în oraş era linişte. Din vreme în vreme se auzea câte un clopot de pe navele din port care anunţa orele şi râsul răguşit al câte unui soldat. Şi Phillip se simţea ceva mai liniştit. Oamenii aceştia sunt minunaţi, îşi spunea el. Suntem în siguranţă aici.

După un timp se ridică, se duse spre fereastră, o deschise şi se rezemă de pervaz. Afară se lăsase întuneric adânc, stratul de nori era foarte gros. Nu se vedeau nici un fel de umbre, însă se zăreau scoţienii care patrulau cu lămpi de ulei. Dincolo de gardul Legaţiei, într-o parte, se contura vag silueta templului budhist. La apusul soarelui, după ce cimpoaiele sunaseră stingerea şi Union Jack fusese coborât conform ritualului, pe timpul nopţii, călugării închiseseră şi baraseră uşile, sunaseră din clopot şi umpluseră apoi tăcerea nopţii cu lamentaţiile lor ciudate, tânguitoare: *Ommmmm mahnee padmee hummmmm…* De câteva ori la rând. Tyrer simţea că-l pătrunde un fel de linişte când îi asculta, spre deosebire de alţii, care înjurau şi le strigau să tacă.

Aprinse lumânarea care se afla lângă pat. Ceasul lui de buzunar arăta ora 2.30. Căscă din nou, îşi aşeză mai bine cearşaful, se sprijini de perna tare şi îşi deschise servieta care avea gravate pe ea iniţialele lui – un dar de despărţire din partea mamei lui – şi îşi scoase caietul. Acoperi cu mâna coloana de cuvinte şi fraze japoneze pe care le notase fonetic şi murmură echivalentele lor englezeşti, apoi încă o pagină, şi încă una. Făcu acelaşi lucru invers, din engleză în japoneză, îi făcu plăcere să constate că le ştia. Dar sunt atât de puţine, şi nici nu ştiu dacă le pronunţ ca lumea; am atât de puţin timp şi nici n-am început măcar să învăţ scrierea, murmură el. La Kanagawa îl întrebase pe Babcott unde ar putea găsi un profesor.

— De ce nu-l întrebi pe părinte? îi sugerase Babcott.

Îl întrebase cu o zi în urmă.

— Sigur, băiete. Dar săptămâna aceasta nu pot, ce-ai zice să începem de luna viitoare? Nu vrei un sherry?

O, Dumnezeule, cât puteau să bea aici! Erau chercheliţi cam toată ziua, iar la amiază beţi de-a binelea. Cu părintele nu este nimic de făcut şi miroase aşa de urât! Dar ce noroc avusese cu André Poncin! După-amiază îl cunoscuse din întâmplare pe francez într-unul din magazinele unde îşi făceau cumpărăturile, pe strada principală a satului, din spatele Străzii de Sus, departe de mare şi în apropiere de Mahalaua Beţivilor. Toate magazinele păreau să fie identice şi să vândă aceleaşi mărfuri locale, de la mâncare la unelte de pescuit, de la săbii ieftine la curiozităţi. Scotocea printr-un raft cu cărţi japoneze – o hârtie de calitate cu totul deosebită, multe din ele cu gravuri splendide – şi încerca să se facă înţeles de proprietarul al cărui chip radia de bucurie.

— *Pardon, monsieur,* spusese străinul. Trebuie să spuneţi ce fel de carte doriţi – avea vreo treizeci de ani, nu purta barbă, ochi căprui, un păr castaniu frumos ondulat, un nas fin, galic şi bine îmbrăcat. Trebuie să spuneţi: *Watashi hoshil hon. Ing'erich Nihongo, dozo:* Aş dori o carte care are engleză şi japoneză! bărbatul îi zâmbi, apoi continuă: Sigur că nu are nici un fel de cărţi de felul acesta, deşi omul o să spună cu cea mai mare sinceritate. *Ah so desu kan, gomen nasai* etc., adică Ah, îmi pare foarte rău, astăzi nu avem, dar dacă mai veniţi şi mâine… Bineînţeles că nu spune adevărul, ci se străduieşte să spună ceea ce îşi închipuie că doriţi să auziţi, aceasta este un obicei fundamental al japonezilor. Mi-e teamă că japonezilor nu prea le place adevărul, nici atunci când vorbesc între ei.

— Dar, atunci, monsieur, îmi permiteţi să vă întreb cum de aţi învăţat dumneavoastră japoneza? Căci o vorbiţi fluent, nu-i aşa?

— Sunteţi prea amabil, râse celălalt. Nu vorbesc chiar fluent, deşi mă străduiesc, ridică din umeri amuzant. Cu răbdare. Şi mai ales datorită faptului că unii dintre preoţii

noştri ştiu japoneză.

Phillip Tyrer ridică din sprâncene.

— Din păcate, eu nu sunt catolic, ţin de Biserica Anglicană şi sunt, ăă, interpret la Legaţia Britanică. Numele meu este Phillip Tyrer şi tocmai am sosit.

— A, da, bineînţeles, tânărul englez de pe drumul Tokaido. Vă rog să mă scuzaţi, ar fi trebuit să vă recunosc, am fost cu toţii îngroziţi când am auzit vestea. Vă rog să-mi permiteţi să mă prezint, André Poncin, din Paris, negustor.

— *Je suis enchanté de faire votre connaissance*[5] , spuse Tyrer într-o franceză curgătoare şi corectă, deşi cu un uşor accent englezesc, peste tot în lume, în afara Angliei, franceza era limba diplomaţiei, lingua franca pentru mulţi europeni, aşadar un element esenţial pentru obţinerea unui post la Foreign Office, ca şi pentru orice persoană care se considera bine educată, apoi tot în franceză, continuă: Credeţi că vreunul din părinţi ar fi dispus să-mi dea lecţii sau să-mi permită să particip la cursurile lui?

— Nu prea cred că dau lecţii, dar pot să-i întreb. Mergeţi mâine şi dumneavoastră cu flota?

— Da, desigur.

— Şi eu. Îl însoţesc pe domnul Seratard, ministrul nostru. Aţi fost la Legaţia din Paris înainte de a veni aici?

— Nu, din păcate nu am fost. Am fost la Paris numai două săptămâni, *monsieur,* în vacanţă – acesta este primul meu post.

— Dar franceza dumneavoastră este foarte bună, monsieur.

— Mi-e teamă că nu este chiar aşa, nu, nu chiar, Tyrer trecu din nou pe engleză. Presupun că şi dumneavoastră sunteţi tot interpret.

— O, nu, eu sunt om de afaceri, dar mă străduiesc să-l ajut din când în când pe domnul Seratard atunci când interpretul lui oficial de olandeză este bolnav, căci şi eu vorbesc olandeza. Aşadar, doriţi să învăţaţi japoneza cât mai repede cu putinţă, aşa e? Poncin se îndreptă spre raft şi scoase o carte. Aţi văzut asta? Este lucrarea lui Hiroshige

[5] Sunt încântat să vă cunosc (în franceză în original).

intitulată *Cele Cincizeci şi trei de stafii de pe drumul Tokaido.* Reţineţi că, la ei, începutul cărţii este la sfârşit pentru noi, căci scriu de la dreapta la stânga. Ilustraţiile înfăţişează toate locurile de popas de pe drumul Tokaido până la Kyoto, arătă cu degetul una din ele. Aici este Kanagawa şi aici Hodogaya.

Ilustraţiile în patru culori erau deosebit de elegante, mai frumoase decât tot ce văzuse Tyrer până atunci, detaliile redate cu o extraordinară acurateţe.

— E minunată.

— Da. A murit acum câţiva ani. Păcat, era un mare artist. Au pictori cu adevărat remarcabili – Hokusai, Mansanobu, Utamaro şi încă vreo duzină – André râse şi scoase din raft altă carte. Uitaţi-vă, aceasta este o adevărată mostră de umor japonez şi de caligrafie, căci aşa îşi numesc ei scrierea.

Phillip Tyrer rămase cu gura căscată. Pornografia era îngrijită şi foarte explicită, pagină după pagină, cu bărbaţi şi femei îmbrăcaţi frumos şi cu organele genitale exagerat desenate, în mod de-a dreptul monstruos, trasate cu multă grijă pentru detaliu, atunci când se împreunau viguros şi cu multă inventivitate.

— O, Dumnezeule!

Poncin râse din toată inima.

— Aha, deci v-am oferit încă o plăcere. În ce priveşte literatura erotică sunt unici. Am o adevărată colecţie şi mi-ar face plăcere să vi le arăt. Se numesc *shunga-e şi ukiyo-e* – imagini din Lumea Sălciilor Plângătoare, sau din Lumea Plutitoare. Aţi fost la vreunul din bordelurile lor?

— Eu… ăăă… nu, n-am fost.

— O, în cazul acesta, pot să vă servesc drept călăuză?

În noaptea aceasta Tyrer îşi reaminti discuţia lor şi cât de stânjenit se simţise, încercase să se prefacă şi el că este om de lume, dar în acelaşi timp parcă îl auzea pe tatăl lui care îi spunea: Ascultă, Phillip, francezii sunt vicleni şi nu poţi avea nici un fel de încredere în ei, în parizieni încă mai puţin decât în oricare alţii, iar Parisul este, fără îndoială, cel mai păcătos oraş din lumea civilizată – obscen, vulgar şi

francez! Bietul tata, greşeşte în aşa de multe privinţe, dar a trăit pe vremea lui Napoleon şi a supravieţuit sângeroasei bătălii de la Waterloo. Indiferent cât de măreaţă ar fi fost victoria, trebuie să fi fost o experienţă cutremurătoare pentru un mic toboşar de zece ani, aşa că nu e de mirare că nu va ierta şi nu va uita şi nu va accepta niciodată noua eră. Nu contează, papá îşi are viaţa lui şi, oricât de mult l-aş admira pentru ceea ce a făcut, trebuie să-mi croiesc şi eu drumul meu. Acum Franţa ne este aproape aliată, aşa că nu este rău să ascultăm şi să învăţăm.

Roşi amintindu-şi cum se agăţase de vorbele lui André, deşi în fundul sufletului se simţea ruşinat de această fascinaţie avidă. Francezul îi explicase că aici bordelurile erau nişte locuri de mare frumuseţe, iar curtezanele lor, Doamnele din Lumea Plutitoare sau din Lumea Sălciilor Plângătoare, cum erau denumite, erau de departe tot ce putea fi mai bun în acest domeniu.

— Există, evident, diverse trepte, şi au şi femei care fac trotuarul în cele mai multe oraşe. Dar avem aici un cartier special al plăcerilor, Yoshiwara. Este dincolo de pod, în afara incintei – Poncin râse din nou cu râsul lui plăcut. Noi îi spunem Podul spre Paradis. O, da, şi ar trebui să ştiţi…, dar vă rog să mă scuzaţi, v-am întrerupt în timp ce vă făceaţi cumpărăturile.

— A nu, deloc, spusese el imediat, înspăimântat la gândul că fluxul informaţional atât de preţios era în primejdie să se întrerupă şi adăugă în franceza lui cea mai aleasă şi mai înflorită: Ar fi o adevărată onoare pentru mine dacă v-aţi da osteneala să continuaţi, zău aşa, este atât de important pentru mine să învăţ şi să aflu cât mai multe şi, din păcate, oamenii cu care vin eu în contact nu sunt parizieni şi nu au această fineţe franceză. Ca să răspund amabilităţii dumneavoastră aş dori să vă ofer un ceai sau o şampanie la Ceainăria Engleză, sau o băutură la Hotelul Yokohama – din păcate încă nu sunt membru al Clubului de aici.

— Sunteţi deosebit de amabil, da, mi-ar face multă plăcere.

Tyrer îi făcu semn librarului să se apropie şi, cu ajutorul lui Poncin, îi plăti cartea, uimit să constate că era foarte ieftină. Ieşiră în stradă.

— Şi ce spuneaţi despre Lumea Sălciilor Plângătoare?

— Aici nu are nimic sordid, aşa cum este cazul cu bordelurile noastre şi aproape peste tot în lume. Aici, ca şi la Paris, dar aici mai mult chiar, actul sexual este o formă de artă, delicată şi specială ca şi bucătăria de înaltă clasă, destinat a fi practicat, savurat şi gândit în felul acesta şi fără… vă rog să mă scuzaţi, fără acel incorect sentiment de „vinovăţie” anglosaxonă.

Tyrer tresări instinctiv şi fu tentat să-l corecteze, să-i explice care era diferenţa între sentimentul vinovăţiei şi atitudinea sănătoasă faţă de morală şi faţă de toate valorile de preţ ale epocii victoriene. Şi să mai adauge că, din păcate, francezii nu au făcut niciodată deosebire între inclinaţia lor spre viaţa destrăbălată ce seducea chiar şi persoane atât de auguste şi nobile ca Prinţul de Wales ce considera în mod deschis Parisul ca o a doua casă a sa (o sursă de mare îngrijorare în cele mai înalte cercuri englezeşti, scria ziarul *Times,* fiindcă vulgaritatea franceză nu cunoaşte margini, ostentaţia cu care îşi expun bunăstarea şi toate dansurile noi, jignitoare, cum ar fi can-can-ul la care, după cum ni s-a transmis din surse demne de încredere, dansatoarele nu poartă nici un fel de lenjerie pe dedesubt).

Dar nu spuse nimic din toate astea, fiindcă îşi dădea seama că n-ar fi făcut altceva decât să repete papagaliceşte cuvintele tatălui său. Sărmanul papá, îşi zise el din nou, concentrându-se asupra celor ce-i relata Poncin în timp ce străbăteau Strada de Sus, scăldată în lumina plăcută a soarelui care promitea ca a doua zi să fie o zi la fel de frumoasă.

— Dar aici, în Nippon, domnule Tyrer, continuă fericit francezul, există nişte reguli şi regulamente admirabile, atât pentru clienţi, cât şi pentru fete. De exemplu, fetele nu sunt expuse tot timpul, decât în locurile de categorie inferioară, dar chiar şi acolo, tot nu poţi să intri şi să spui: o

vreau pe asta.

— Nu?

— O, nu, fata are întotdeauna dreptul să te refuze fără să-şi piardă prin aceasta cinstea obrazului. Există un protocol special – pot să vi-l explic în amănunţime mai târziu, dacă doriţi – fiecare Casă este condusă de o Madam, numită mama-san – *san* este un sufix care înseamnă madam, doamnă sau domnule; mama-san este întotdeauna foarte mândră de localul ei şi de doamnele ei. Acestea diferă, evident, în ce priveşte preţul şi calitatea. Mama-san te cântăreşte – acesta este cuvântul corect – stabileşte dacă meriţi graţiile Casei şi ale fetelor ei, în esenţă, dacă eşti sau nu în stare să plăteşti. Aici un client bun se poate bucura de foarte mult credit, domnule Tyrer, dar vai de tine dacă nu achiţi sau întârzii cu plata în momentul în care ţi se prezintă discret nota de plată. Toate Casele din Japonia îţi vor refuza după aceea orice fel de intrare.

Tyrer râse zgomotos.

— Cum ajunge ştirea nu ştiu, dar ajunge, de aici până la Nagasaki. Aşa că, domnule, în anumite privinţe este un adevărat paradis. Un bărbat poate regula pe credit un an întreg dacă aşa doreşte – vocea lui Poncin se schimbă abia perceptibil. Dar un bărbat înţelept cumpără contractul unei doamne şi şi-o rezervă numai pentru propria plăcere. Sunt într-adevăr atât de încântătoare şi de ieftine, dacă te gândeşti la rata noastră de schimb.

— Deci dumneavoastră asta mă sfătuiţi să fac?

— Da, desigur.

Luaseră apoi câte un ceai. După aceea şi câte o şampanie la Club, unde era clar că André era un membru foarte bine cunoscut şi popular. Înainte de a se despărţi, André spusese:

— Lumea Sălciilor Plângătoare merită atenţie şi grijă. Aş fi onorat să vă pot servi drept călăuză.

Îi mulţumise, ştiind că nu va profita niciodată de această ofertă. Mă gândesc, oare ce o fi cu Angélique? Dar dacă, dacă mă molipsesc de una din bolile acestea urâte, gonoree sau boala franţuzească pe care francezii o numesc

boala englezească şi pe care doctorii o numesc sifilis şi care, aşa după cum a subliniat Babcott, abundă în toate porturile din Asia şi din orientul Mijlociu care au fost cuprinse în tratat, sau în alte porturi: „Phillip, am văzut o mulţime de cazuri printre japonezi şi nu toate în legătură cu europenii. Dacă simţi vreo nevoie de genul acesta, poartă un prezervativ, nu sunt chiar foarte sigure, totuşi... însă cel mai bine este să nu faci nimic, sper că înţelegi ce vreau să spun”.

Phillip Tyrer se cutremură. Nu avusese decât o singură experienţă. Cu doi ani în urmă se îmbătase zdravăn cu câţiva colegi după examenele finale la Casa publică Star şi Gater de pe Pont Street.

— Acuma-i momentul, Phillip, bătrâne. Totul este aranjat, fata a fost de acord cu două pence, aşa e Flossy?

Era o fată de la bar, o târfă de vreo paisprezece ani şi actul se consumase în grabă, în transpiraţia şi mirosul greu al cămăruţei ei de sus – un penny pentru ea şi un penny pentru cârciumar. Patru luni mai târziu era îngrozit că are sifilis.

— Avem peste cincizeci de Ceainării, cum li se spune, sau Hanuri, poţi alege tot ce-ţi pofteşte inima în Yoshiwara şi toate sunt autorizate şi controlate de autorităţi. Dar ai grijă, să nu cumva să te duci în Oraşul Beţivilor – cel mai sordid cartier al coloniei, unde se îngrămădeau o mulţime de baruri şi case cu camere de închiriat în jurul unicului bordel european. Acela este pentru soldaţi, marinari şi puşcaşi marini, pentru pierde-vară, zarafi, cartofori şi aventurieri care se îngrămădesc aici. Este la fel în toate porturile, pentru că încă nu avem o poliţie portuară şi nu avem legi ale imigrării. Poate că Oraşul beţivilor este o supapă de siguranţă, dar nu este recomandabil să-l vizitezi după lăsarea întunericului. Dacă ţii la portofelul tău şi la părţile intime, nu te du acolo. *Musuko-san* merită ceva mai bun.

— Poftim?

— A, este un cuvânt foarte important, Musuko înseamnă fiu, sau fiul meu. Musuko-san înseamnă, literalmente,

Onorabilul Fiu, sau Domnul Fiul meu, dar în vorbirea curentă înseamnă sulă, sau Onorabila Mea Sulă, pur şi simplu. Fetelor li se spune *musume.* De fapt, cuvântul înseamnă fiică, sau fiica mea, dar în Lumea Sălciilor Plângătoare înseamnă vagin. Aşadar fetei îi spui: *Konbanwa, musume-san.* Bună seara, dragă. Dar dacă îi faci cu ochiul, atunci ea ştie că vrei să spui: Ce mai face? Ce mai face Valea ta de Aur, cum numesc uneori chinezii trecerea bărbatului spre paradis – sunt atât de înţelepţi chinezii ăştia, pentru că într-adevăr, pe margini e numai aur, de hrănit, trebuie să le hrăneşti cu aur şi ca să le deschizi îţi trebuie… tot aur.

Tyrer se lăsă acum pe spate, uitând cu totul de caiet, cu creierul în flăcări. Aproape fără să-şi dea seama, scoase micuţa carte cu *ukio-e* pe care o ascunsese în servietă şi se apucă să studieze imaginile. Brusc închise cartea şi o puse la loc. Nu are nici un sens să te uiţi la picturi obscene, îşi spuse el dezgustat. Lumânarea începu acuma să pâlpâie. Suflă în flacără, apoi se lăsă din nou pe spate, simţind o durere cunoscută în vintre. Ce bărbat norocos este André! Cu siguranţă că are o amantă. Trebuie să fie minunat, chiar dacă numai jumătate din ceea ce spune este adevărat. Mă întreb dacă aş putea face rost şi eu de una. Oare aş putea să cumpăr un contract? André spunea că mulţi din cei de aici fac lucrul acesta şi închiriază căsuţe mici în Yoshiwara care pot fi secrete şi discrete dacă doreşti.

— Se spune că toţi miniştrii au câte una, Sir William se duce în mod sigur acolo o dată pe săptămână – el îşi închipuie că nimeni nu ştie nimic, dar de fapt, toată lumea ştie, îl spionează şi se distrează pe seama lui. Olandezul nu merge acolo, pentru că se spune că este impotent, şi nici rusul, care preferă în mod făţiş altfel de case…

Oare să risc aşa ceva, dacă îmi pot permite? La urma urmelor, André mi-a oferit şi un motiv special:

— Ca să înveţi mai repede japoneza, monsieur, cea mai bună metodă este cu un dicţionar vorbitor – de fapt, este singura posibilitate.

Dar ultimul lui gând înainte să-l învăluie somnul fu: Mă

întreb oare de ce este André aşa de amabil cu mine. Este foarte ciudat ca un francez să fie atât de deschis cu un englez. Şi e ciudat cum de n-a adus deloc vorba despre Angélique...

Era cu puţin timp înainte de revărsatul zorilor. Ori şi Hiraga, înveşmântaţi din nou în costumele ninja care îi acopereau cu totul, ieşiră din ascunzătoarea lor din templu, ce domina Legaţia. Alergară fără zgomot în josul dealului, peste podul de lemn şi pătrunseră pe o uliţă. Hiraga era în frunte. Un câine îi zări, mârâi, le tăie calea şi rămase mort. Sabia scurtă a lui Hiraga fulgeră instantaneu. Samuraiul îşi continuă cursa cu sabia în mână fără să zăbovească nici măcar o frântură de secundă, afundându-se tot mai mult printre case. Ori îl urma cu grijă, în ziua de dinainte rana începuse să-i supureze. Hiraga se opri la adăpostul unei colibe, într-un colţ ferit.

— Aici suntem în siguranţă, Ori! şopti el.

Cei doi bărbaţi îşi scoaseră repede costumele ninja şi le băgară într-un sac de cârpă pe care Hiraga îl purta atârnat pe umăr şi îşi puseră în schimb nişte kimonouri banale. Hiraga îşi curăţă cu grijă lama sabiei, folosind o bucată de mătase pe care toţi cei ce purtau spadă o aveau întotdeauna asupra lor tocmai pentru acest motiv, apoi o puse în teacă.

— Eşti gata?

— Da.

Hiraga porni din nou prin labirintul de căsuţe, cu paşi siguri, profitând de fiecare ascunziş, ezitând în faţa fiecărui spaţiu deschis până se convingea că nu e nici o primejdie. Nu văzură pe nimeni, nu se întâlniră cu nimeni, grăbindu-se să ajungă cât mai curând în siguranţă, acasă.

Ţinuseră sub observaţie Legaţia încă din zorii zilei, în timp ce bonzii – preoţii budhişti – se prefăcuseră că nu-i văd, căci erau siguri că cei doi bărbaţi nu erau hoţi, iar Hiraga se prezentase şi le mărturisise şi scopul expediţiei lor: să-i spioneze pe *gai-jini.* Toţi bonzii erau xenofobi fanatici, căci pentru ei cuvântul *gai-jin* era sinonim cu

iezuit, cei mai urâţi şi mai redutabili duşmani ai lor.

— A, sunteţi *shishi,* atunci sunteţi bineveniţi amândoi, spusese bătrânul călugăr. Nu am uitat nici o clipă că iezuiţii sunt cei care ne-au distrus şi nici că shogunii Toranaga sunt un dezastru pentru noi.

Începând de la mijlocul secolului al cincisprezecelea până la începutul secolului al XVI-lea, portughezii erau singurii care cunoşteau drumul spre Japonia. Edictele papale le-au dat, de asemenea, exclusivitate asupra insulelor şi iezuiţii portughezi fuseseră singurii care dobândiseră dreptul să facă prozeliţi, în câţiva ani, convertiseră atât de mulţi daimyo la catolicism şi, evident, şi pe vasalii lor, încât dictatorul Goroda s-a folosit de ei ca pretext pentru a masacra mii de călugări budhişti care i se opuneau. Tairo Nakamura, care îi moştenise puterea, o lărgise considerabil şi îi asmuţise pe bonzi împotriva iezuiţilor, provocând persecuţii, suferinţe şi masacre. Apoi venise Toranaga. Toranaga, altfel tolerant în privinţa tuturor religiilor, nu însă şi în privinţa influenţelor străine, observă că toţi daimyo convertiţi erau cei care luptaseră împotriva lui la Sekigahara. Trei ani mai târziu, deveni shogun şi după doi ani renunţă la shogunat în favoarea fiului său, Sudara, dar continuă să păstreze puterea în mâinile lui – un vechi obicei japonez. Toată viaţa lui îi persecutase foarte sever şi pe iezuiţi şi pe budhişti, îi eliminase sau îi neutralizase pe toţi daimyo catolici. Fiul său, shogunul Sudara, strânse şi mai mult şurubul, iar fiul acestuia, shogunul Hironaga, desăvârşise planul atât de minuţios expus în Testament şi eliminase oficial creştinismul din Japonia sub ameninţarea pedepsei cu moartea. În 1638, shogunul Hironaga distrusese ultimul baston creştin de la Shimabara, din apropiere de Nagasaki, unde vreo câteva mii de ronini, treizeci de mii de ţărani şi familiile acestora se răsculaseră împotriva lui. Cei care refuzaseră să se dezică fuseseră răstigniţi pe cruce imediat, sau ucişi cu săbiile ca nişte criminali de rând. Cu excepţia câtorva, toţi refuzaseră. După aceea îşi concentrase atenţia asupra budhiştilor. În câteva zile fu încântat să primească

în dar toate pământurile lor şi în felul acesta îi pusese cu botul pe labe.

— Eşti bine venit, Hiraga-san, şi tu Ori-san, spusese din nou bătrânul călugăr. Noi suntem pentru shishi, pentru sonno-joi şi împotriva shogunului. Sunteţi liberi să veniţi aici oricând doriţi. Dacă aveţi nevoie de ajutor, spuneţi-ne.

— Ţineţi socoteala numărului de soldaţi, a orelor când vin şi pleacă, aflaţi ce încăperi sunt ocupate şi care sunt libere.

Cei doi bărbaţi aşteptaseră şi pândiseră toată ziua. La lăsarea întunericului, îşi puseră din nou hainele ninja. Hiraga se apropiase de două ori ceva mai mult de Legaţie, o dată escaladase gardul ca să facă o recunoaştere, şi se retrăsese repede, fără să fie zărit, când o patrulă fu cât pe-aci să dea peste el.

— Nu vom reuşi niciodată să intrăm acolo noaptea, Ori, şopti el. Şi nici ziua. Au prea multe trupe acum.

— Şi cât timp crezi că or să mai rămână?

— Până îi azvârlim afară, zâmbi Hiraga.

Erau acum foarte aproape de ascunzătoare, un han situat în partea de răsărit a castelului. Zorile erau aproape, cerul se luminase puţin, stratul de nori era mai subţire decât în ziua precedentă. În faţa lor, strada era pustie. Şi podul la fel. Încrezător, Hiraga porni în grabă pe pod, dar fu silit să se oprească brusc. O patrulă Bakufu, formată din zece oameni, ieşi din umbră. De îndată, ambele părţi luară poziţie de atac, cu mâinile pe mânerele săbiilor.

— Înaintaţi şi prezentaţi-mi actele de identitate, spuse şeful samurailor.

— Dar cine eşti tu să-mi ceri mie socoteală?

— Doar nu vezi însemnele, spuse bărbatul furios, păşind pe grinzile de lemn ale podului; ceilalţi se desfăşurară în spatele lui. Suntem luptători din Mito, Regimentul 9, paza shogunului. Actele de identitate!

— Am spionat fortăreaţa duşmanului. Lăsaţi-ne să trecem.

— Arătaţi ca nişte tâlhari. Ce aveţi în sacul acela din spate? Actele!

Umărul lui Ori zvâcnea. Văzuse că rana se albise la culoare, dar nu-i spusese nimic lui Hiraga. Şi nu-i pomenise nici de dureri. Îl durea şi capul. Îşi dădu imediat seama că nu avea nimic de pierdut, ci, dimpotrivă, putea dobândi o moarte de invidiat.

— *Sonno-joi,* strigă el dintr-o dată şi se aruncă asupra samuraiului de pe pod.

Ceilalţi se dădură înapoi ca să le facă loc, în timp ce Ori lovi cu toată puterea, se redresă când lovitura fu parată şi atacă din nou, de astă dată lovind în plin. Omul căzu mort la picioarele sale. Ori se îndreptă spre altul, dar acesta se retrase, apoi spre altul care şi el se trase imediat înapoi, dar cercul bărbaţilor începu să se strângă.

— Sonno-joi, strigă şi Hiraga şi se repezi în ajutorul lui Ori.

Stăteau amândoi unul lângă altul, gata de atac.

— Spuneţi cine sunteţi, le ceru un tânăr războinic fără să pară impresionat. Eu sunt Hiro Watanabe şi nu vreau să omor sau să fiu omorât de un luptător necunoscut.

— Sunt shishi din Satsuma, spuse Ori mândru, adăugând şi un nume fals, aşa cum era obiceiul lor, Riyama Takagaki.

— Iar eu sunt din Choshu, numele meu este Shodan Moto! Sonno-joi! strigă Hiraga şi se repezi la Watanabe care se retrase fără teamă, la fel ca şi ceilalţi.

— Nu am auzit niciodată de nici unul dintre voi. Nu sunteţi shishi, sunteţi nişte ticăloşi.

Hiraga era un adevărat maestru în mânuirea spadei, pară lovitura şi se folosi de forţa şi viteza atacatorului său ca să-l facă să-şi piardă echilibrul. Făcu un pas în lături şi lovi în partea neprotejată, ajunse gâtul şi din aceeaşi mişcare îl decapită în momentul în care celălalt se prăbuşea la pământ şi termină acţiunea revenind în poziţie de atac.

Se lăsă o linişte profundă.

— Cine v-a fost maestru? întrebă cineva.

— Toko Fujita mi-a fost *sensi,* spuse Hiraga şi cu fiecare părticică a trupului său era gata pentru încă un atac.

— Eeee!

Acesta fusese unul dintre cei mai vestiţi profesori de arte marţiale din Mito care muriseră în timpul cutremurului din ‘55 când pieriseră peste o sută de mii de oameni.

— Sunt shishi, şi bărbaţii din Mito nu-i omoară pe shishi, care sunt de acelaşi neam cu ei, spuse unul dintre samurai blând. *Sonno-joi!*

Prudent, bărbatul făcu un pas în lături, nefiind sigur de atitudinea celorlalţi.

Ceilalţi se uitară la el, apoi unul la altul. În faţa lui, alt bărbat făcu un pas în lături. Acum se formase o potecă îngustă între ei, dar săbiile erau gata de atac în orice clipă.

Hiraga se încordă, aşteptându-se la un truc, dar Ori îi făcu semn cu capul, căci uitase de durere, întrucât pentru el victoria sau moartea însemnau acelaşi lucru. Fără grabă, îşi curăţă spada şi o puse în teacă. Făcu o plecăciune reverenţioasă către cei doi bărbaţi morţi şi porni prin trecerea lăsată de ceilalţi, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, nici înapoi. O clipă mai târziu, Hiraga porni după el. La fel de încet. Până dădură colţul. Apoi o luară amândoi la fugă şi nu se mai opriră decât atunci când se îndepărtaseră destul de mult.

10

Cei cinci reprezentanţi ai Bakufu intrară fără grabă la curtea Legaţiei, purtaţi în lectici. Întârziaseră o oră, veniseră precedaţi de samurai cu steaguri care purtau emblemele lor oficiale şi erau înconjuraţi de gărzi. Sir William stătea în capul scărilor care duceau spre intrarea impresionantă a clădirii. Alături de el se aflau miniştrii francez, rus şi prusac, împreună cu aghiotanţii lor, Phillip Tyrer şi alţi membri ai Legaţiei şi o gardă de onoare formată din scoţieni şi câţiva soldaţi francezi, întrucât Seratard fusese foarte insistent în această privinţă. Amiralul Ketterer şi generalul rămăseseră pe navă, în rezervă.

Japonezii se prosternară ceremonios, Sir William şi ceilalţi îşi ridicară pălăriile. Îi invitară după ritual pe japonezi în sala de audienţe, încercând să-şi ascundă veselia pe care le-o provoca costumaţia lor exotică: pălării de lac pătrate, aşezate pe creştetele rase şi legate cu multă grijă sub bărbie, mantale cu umerii exagerat de largi, kimonouri de mătase multicoloră, pantaloni largi, sandale cu barete şi şosete cu un deget – tabi – evantaie la cingătoare şi inevitabilele două săbii.

— Pălăriile astea nu sunt destul de mari ca să te pişi în ele, spuse rusul.

Sir William se aşeză în mijlocul unui şir de scaune, miniştrii de-o parte şi de alta, iar Phillip Tyrer la unul din capete; reprezentanţii Bakufu se aşezară pe şirul de scaune din faţa lor, iar interpreţii pe jos, pe câte o pernă, între cele două şiruri de scaune. După mai multe discuţii, căzură de acord ca de fiecare parte să existe câte trei paznici. Aceştia stăteau în picioare în spatele stăpânului lor şi se priveau bănuitori unii pe alţii.

În conformitate cu un protocol foarte strict, membrii celor două părţi se prezentară. Toranaga Yoshi rămase ultimul: Tomo Watanabe, persoană oficială de rang inferior, clasa a doua, spusese el, afectând o umilinţă pe care n-o simţea şi ocupă locul cel mai modest de la capătul şirului

de scaune. Purta veşminte mult mai puţin pompoase decât ale celorlalţi cărora li se atrăsese atenţia, sub ameninţarea unor pedepse înfricoşătoare, la fel ca şi gardienilor, că trebuie să-l trateze drept cel mai neimportant dintre cei de faţă. Se aşeză, având o senzaţie ciudată. Ce urâţi erau duşmanii aceştia, îşi spunea el, cât de caraghioşi cu pălăriile acelea înalte, cizmele bizare şi urâte, hainele butucănoase şi negre – nu e de mirare că put aşa de tare!

Sir William începu simplu şi cu mare grijă:

— Un englez a fost ucis de samuraii din Satsuma…

Către ora cinci, europenii deveniseră deja nervoşi, căci îşi pierduseră răbdarea, japonezii erau politicoşi, zâmbitori, aparent imperturbabili. Purtătorul lor de cuvânt le explicase în zeci de moduri diferite că… le pare nespus de rău, dar nu au nici o competenţă juridică asupra provinciei Satsuma, nici nu ştiu cine sunt ucigaşii şi cum ar putea să dea de ei, dar, da, desigur, era cât se poate de regretabil, dar, nu, nu ştiau cum să obţină despăgubiri, dar, da, în anumite împrejurări se puteau cere reparaţii, dar, nu, shogunul nu putea fi văzut, dar, da, shogunul va fi încântat să le acorde o audienţă când se va întoarce, dar, nu, nu poate fi luna aceasta pentru că nu se cunoaşte cu foarte multă exactitate programul lui, dar, da, va fi cât mai curând cu putinţă, dar, nu, următoarea întâlnire şi toate celelalte întâlniri nu vor mai putea avea loc la Yedo, ci în Kanagawa, o, ne pare nespus de rău, dar nu luna aceasta, poate luna viitoare, dar, nu, ne pare nespus de rău, nu dispunem de autoritate…

Fiecare replică trebuia tradusă din engleză în olandeză, din olandeză în japoneză şi invers – era discutată pe larg între japonezi, apoi era tradusă pedant în olandeză şi în engleză şi se cereau în mod politicos explicaţii pentru cele mai banale cuvinte. Yoshi găsi că procedeul este cât se poate de interesant, cu atât mai mult cu cât nu fusese niciodată în apropierea unui grup mai mare de gai-jini şi nu asistase la o întâlnire unde oamenii de rang inferior, în mod uimitor, discutau politică în loc să asculte şi să facă ceea ce li se porunceşte.

Trei dintre ceilalţi patru erau cu adevărat reprezentanţi ai Bakufu, deşi persoane fără prea mare importanţă. Foloseau cu toţii nume false, un obicei curent atunci când aveau a face cu străinii. Impostorul, care ştia engleză, se afla lângă Yoshi. Numele lui era Misamoto. Yoshi îi ordonase să ţină minte totul, să-i spună discret dacă era vreun lucru mai important care nu se tradusese sau se tradusese incorect, iar în rest să-şi ţină gura. Era un trădător aflat sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Când Yoshi trimisese cu câteva zile în urmă după el, Misamoto se prosternase imediat la picioarele lui, tremurând de frică.

— Ridică-te şi aşează-te acolo.

Yoshi îi arătă cu evantaiul marginea platformei de tatami pe care şedea el însuşi. Misamoto se conformă imediat. Era un omuleţ mic, cu ochi oblici, părul lung şi barba cărunte. Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă şi pe spate, hainele – o adunătură de zdrenţe, mâinile bătătorite şi pielea de culoarea mierii închise.

— Să-mi spui adevărul. Cei care te-au cercetat susţin că vorbeşti englezeşte.

— Da, stăpâne.

— Te-ai născut în Anjiro din provincia Izu şi ai fost în ţara numită America?

— Da, stăpâne.

— Cât timp ai stat acolo?

— Aproape patru ani, stăpâne.

— Unde în America?

— La San Francisco, stăpâne.

— Ce este San Fransiska?

— Un oraş mare, stăpâne.

— Chiar acolo?

— Da, stăpâne.

Yoshi îl studie, căci avea nevoie rapidă de informaţii. Vedea că omul nu ştia ce să mai facă ca să-i intre în voie, dar, în acelaşi timp, era înspăimântat de moarte de el şi de gărzile care îl bătuseră şi-l izbiseră cu capul de podea. Aşa că hotărî să încerce o altă abordare a problemei. Concedie gărzile, se ridică în picioare şi se rezemă de pervazul

ferestrei, privind afară spre oraş.

— Spune-mi repede, cu cuvintele tale, ce ţi s-a întâmplat.

— Eram pescar în satul Anjiro din provincia Izu, stăpâne, unde m-am născut acum treizeci şi trei de ani, stăpâne – Misamoto începu să turuie imediat – se vedea că era o poveste pe care o mai repetase de o sută de ori. Acum nouă ani pescuiam împreună cu alţi şase pescari în barca mea, la câţiva *ri* de coastă, dar am fost prinşi pe neaşteptate de o furtună care s-a înteţit şi a devenit curând foarte puternică şi vântul a suflat tare şi ne-a dus departe, timp de treizeci de zile sau poate chiar mai mult, spre est, în largul mării, sute de *ri,* poate chiar o mie, stăpâne. În acest timp, trei dintre tovarăşii mei au fost luaţi de apă peste bord. Apoi marea s-a liniştit, dar pânzele noastre erau sfâşiate, nu aveam mâncare şi nu aveam nici apă de băut… Unul dintre noi a înnebunit, a sărit în mare şi a început să înoate spre o insulă pe care credea că o vede şi s-a înecat repede. Nu vedeam nici un fel de uscat şi nici un fel de navă, era numai apă de jur împrejur. Câteva zile mai târziu, prietenul meu Ishii a murit şi eu am rămas singur. Apoi într-o zi am crezut şi eu că murisem, pentru că am văzut o navă ciudată care mergea fără pânze şi părea că luase foc, dar era un vapor din acela cu roţi de apă, care mergea de la Hong Kong la San Francisco. M-au salvat, mi-au dat de mâncare şi m-au tratat ca pe unul de-ai lor – eram încremenit de uimire, stăpâne, dar şi-au împărţit hainele şi mâncarea şi băutura cu mine…

— Şi nava aceasta americană te-a dus în locul acela San? Apoi ce s-a mai întâmplat?

Misamoto îi povesti cum fusese lăsat în grija unuia din fraţii căpitanului, agent naval cu aprovizionarea, să înveţe limba şi să facă diverse servicii până vor decide autorităţile ce să facă cu el. Trăise în acea familie aproape trei ani, lucrând în magazinul lor şi în port. Într-o zi fusese dus în faţa unui personaj oficial important, pe nume Natow care îi pusese o mulţime de întrebări, apoi i se spusese că va fi trimis cu nava de război *Missouri* la Shimoda, ca interpret al

ministrului Townsend Harris, care se afla deja în Japonia pe cale de a încheia un tratat. În tot acest timp purtase haine occidentale şi învăţase câte ceva din purtările occidentale.

— Am primit cu bucurie, sire, căci eram sigur că voi putea fi de folos aici, mai ales pentru domnii din Bakufu. În ziua a noua a lunii a opta a anului 1857 după numărătoarea lor, acum cinci ani, sire, am ajuns la Shimoda în Izu, iar satul meu natal se afla nu prea departe spre nord, sire. În momentul în care am debarcat am primit permisiunea de a pleca pentru o zi sau două şi am pornit imediat la drum, sire, ca să mă prezint la cea mai apropiată Casă a Gărzilor, să găsesc pe cel mai apropiat reprezentant al Bakufu, fiind convins că voi fi bine primit datorită cunoştinţelor pe care le dobândisem… Dar gărzile de la barieră nu au…, chipul lui Misamoto se schimonosi de frică. N-au vrut să mă asculte, stăpâne, nici să înţeleagă… M-au legat şi m-au târât la Yedo… Asta a fost cam acum cinci ani, stăpâne, şi de atunci am fost schingiuit tot timpul ca un criminal, închis ca un tâlhar, deşi n-am fost dus la închisoare şi explic mereu şi mereu că nu sunt spion, ci un bărbat cinstit şi credincios din Izu şi spun ce mi s-a întâmplat…

Spre marele dezgust al lui Yoshi, lacrimile începură să curgă şiroaie pe chipul bărbatului. Îi spuse scurt:

— Încetează! Ştii sau nu ştii că este interzis prin lege să părăseşti Nipponul fără învoire?

— Da, stăpâne, eu m-am gând…

— Şi ştii că, în conformitate cu aceeaşi lege, dacă o încalci, indiferent din ce motive şi indiferent cine ar fi el sau ea, nelegiuitul nu are voie să se mai întoarcă, sub ameninţarea pedepsei cu moartea?

— O, da stăpâne, sigur că da, dar nu m-am gândit că s-ar putea referi şi la mine, sire, eu am crezut că voi fi binevenit şi valoros şi nu sunt vinovat că am fost luat de furtună pe mare. Furtuna a fost cea care…

— Legea e lege. Legea aceasta este o lege bună. Preîntâmpină contaminarea. Consideri că ai fost tratat cum nu se cuvenea?

— O, nu, stăpâne, spuse precipitat Misamoto,

ştergându-şi lacrimile, încă şi mai înspăimântat, cu capul lipit de tatami. Te rog să mă ierţi, îţi implor supus iertarea, te rog…

— Mărgineşte-te să răspunzi la întrebări. Cât de bine ştii engleza?

— Eu… înţeleg şi vorbesc puţin engleza americană, sire.

— Ceea ce vorbesc gai-jinii de aici?

— Da, stăpâne, mai mult sau mai puţin.

— Când ai venit să te întâlneşti cu americanul Harris aveai barbă?

— Purtam barbă, stăpâne. Aveam o barbă precum cei mai mulţi dintre marinari, stăpâne şi părul îmi crescuse la fel ca al lor şi era legat la spate şi împletit coadă.

— Cine mai era de faţă când l-ai cunoscut pe acest american, Harris?

— El, stăpâne, o oră am stat, sau cam aşa ceva, şi mai era cineva din personalul lui, dar nu-mi amintesc cum îl chema.

Yoshi cântări încă o dată primejdiile planului său: să se ducă la întâlnire deghizat, cu aprobarea Consiliului şi să-l folosească pe acest om ca spion să asculte în secret ce spun străinii. Poate că Misamoto este deja spion, că spionează pentru gai-jini, se gândi el încruntat, aşa cred toţi cei care l-au cercetat. Sigur că este un mincinos, povestea lui este mult prea bine pusă la punct, şi e ca o vulpe de viclean.

— Foarte bine. Mai târziu am să vreau să-mi povesteşti tot ce ştii şi… ştii să scrii şi să citeşti?

— Da, stăpâne, dar numai puţin în engleză.

— Bine. Am o slujbă pentru tine. Dacă mă asculţi întocmai şi nu mă dezamăgeşti, am să-ţi revizuiesc cazul. Dar dacă mă înşeli şi mă dezamăgeşti, cât de puţin, o să doreşti să n-o fi făcut.

Îi explicase ce dorea de la el, îi dădu profesori şi când paznicii i-l prezentară din nou cu o zi în urmă pe Misamoto bărbierit, cu părul pieptănat ca un samurai şi îmbrăcat în veşminte oficiale, cu cele două săbii – deşi acestea erau false şi fără lame – nu-l recunoscu.

— Bine, fă câţiva paşi.

Misamoto se conformă şi Yoshi fu impresionat cât de repede învăţase omul să-şi ţină capul drept, aşa cum îi arătase profesorul, nu în atitudinea normală, cuviincioasă, supusă a unui pescar. Prea repede, îşi spuse el, convins acum că Misamoto era fie mai mult, fie mai puţin decât voia să arate.

— Ai înţeles bine ce ai de făcut?

— Da, sire. Jur că n-o să vă dezamăgesc.

— Ştiu, gardienii mei au ordine clare – te vor ucide imediat ce te vei depărta de mine, te vei comporta ciudat sau... indiscret.

— Facem o pauză de zece minute, spuse Sir William iritat. Spune-le, Johann.

— Întreabă de ce, replică Johann Favrod, interpretul elveţian căscând. Scuzaţi. Li se pare că au discutat toate punctele etc., etc., spun că vor transmite mesajul dumneavoastră etc., etc. Şi că o să vă întâlniţi din nou la Kanagawa când vor aduce răspunsul din partea mai-marelui etc., etc. Peste şase zile, aşa cum s-a sugerat mai înainte etc., etc.

Rusul mormăi:

— Daţi-mi mie flota pe mână numai o zi şi rezolv imediat pe *materiebit* ăştia şi toate problemele lor.

— Sigur că da, spuse Sir William, apoi adăugă într-o limbă rusă foarte curgătoare: îmi pare rău, dragă conte, dar suntem aici pentru a ajunge, de preferat, la o soluţie diplomatică, apoi în engleză: Arată-le unde să aştepte, Johann. Mergem, domnilor? se ridică, făcu o plecăciune ţeapănă şi îi conduse pe toţi într-o cameră alăturată, trecând pe lângă Tyrer, îi spuse: Rămâi cu ei, deschide bine ochii şi urechile.

Toţi miniştrii se îndreptară spre oala mare de noapte din colţul antecamerei.

— O, Dumnezeule, spuse Sir William cu un oftat de uşurare, simţeam că-mi plesneşte băşica.

Lim intră în încăpere conducându-i pe servitorii care

aduceau tăvi.

— Heya, stapin. Ceeai, saanvicii! făcu cu un gest dispreţuitor către cealaltă încăpere. Dat la fel şi maimuţoi, heya?

— Ar fi mai bine să nu audă cum îi porecleşti, pentru Dumnezeu. Poate că unii din ei ştiu pidgin.

Lim se holbă la el:

— Ce spus, stapin?

— O, nu contează!

Lim se îndepărtă râzând în sinea lui.

— Ei bine, domnilor, aşa cum ne-am aşteptat, progresul nostru este zero.

Seratard îşi aprinse pipa, şezând alături de André Poncin, încântat de eşecul lui Sir William.

— Şi ce propuneţi să facem, Sir William?

— Care este sfatul dumneavoastră?

— Este o problemă a britanicilor, numai parţial şi a francezilor. Dacă ar fi fost în întregime problema mea – aş fi rezolvat-o cu elanul specific francez chiar în ziua când s-a petrecut incidentul.

— Dar, evident, *mein Herr,* ai fi avut nevoie de o flotă la fel ca aceasta, spuse tăios von Heimrich.

— Evident. În Europa aveam numeroase astfel de flote, după cum bine ştiţi. Şi dacă politica imperială franceză ar fi considerat de cuviinţă că trebuie să ne manifestăm aici în forţă, aşa cum o fac aliaţii noştri britanici, sigur că am fi fost aici cu o flotă sau două.

— Da, bine… – Sir William era obosit. E clar că sfatul dumneavoastră colectiv este că se cuvine să fim duri cu ei, aşa e?

— Duri şi aspri, spuse contele Sergheiev.

— Ja.

— Bineînţeles, consimţi Seratard. Dar cred că este exact ceea ce aveaţi şi dumneavoastră de gând, Sir William.

Ministrul mestecă sanvişul, îşi termină ceaiul şi spuse:

— Foarte bine, am să închei întâlnirea acum, am să-i convoc din nou pentru mâine la ora zece cu un ultimatum: o întâlnire cu shogunul în răstimp de o săptămână,

criminalii şi o despăgubire sau altfel…, evident cu aprobarea dumneavoastră, a tuturor.

Seratard interveni:

— Sir William, mi-aş permite să vă sugerez că, întrucât le este probabil greu să asigure o întâlnire cu shogunul, poate ar fi mai bine să lăsăm această chestiune pentru mai târziu, când vom avea întăriri şi un motiv real pentru a ne întâlni cu el. La urma urmelor, acest demers este o demonstraţie de forţă menită să corecteze un rău, nu să aducă la îndeplinire politica imperială, a dumneavoastră sau a noastră.

— Înţeleaptă propunere, spuse prusacul reticent.

Sir William cântări raţiunile care se aflau în spatele sugestiei, dar nu reuşi să descopere nici un fel de gând ascuns.

— Foarte bine. În acest caz vom cere „o întâlnire cât mai curând” cu shogunul. De acord?

Toţi dădură din cap afirmativ.

— Vă rog să mă scuzaţi, Sir William, spuse amabil André Poncin, mi-aţi permite să le comunic eu decizia dumneavoastră? Căci dacă veţi începe dumneavoastră şedinţa şi o veţi încheia apoi imediat ar însemna într-un fel să vă pierdeţi cinstea obrazului. Da?

— Foarte înţelept, André spuse Seratard.

După câte ştiau ceilalţi, Poncin nu era decât un negustor ocazional care avea oarecari cunoştinţe în privinţa obiceiurilor japoneze, rupea puţină japoneză, fiind, în acelaşi timp, prietenul personal şi interpretul ocazional al ministrului francez. În realitate, Poncin era un spion de mare clasă, folosit aici pentru a descoperi şi a neutraliza intenţiile englezilor, germanilor şi ruşilor în Japonia.

— Deci, ce părere aveţi, Sir William?

— Da, spuse Sir William gânditor, da, ai dreptate, André, mulţumesc. Nu trebuie să fac eu lucrul acesta. Lim!

Uşa se deschise imediat.

— Heya, stapin?

— Adu-l repede aici pe domnul Tyrer, hopa-hopa! apoi se întoarse către ceilalţi. Tyrer o poate face în locul meu.

Este o problemă a britanicilor.

Când Phillip Tyrer se întoarse în sala de primire care dădea spre curtea din faţă, se îndreptă spre Johann încercând să afişeze o atitudine cât mai demnă. Oficialii Bakufu nu-i dădură nici o atenţie, continuând să sporovăiască între ei. Yoshi se ţinea puţin mai la o parte. Misamoto stătea lângă el, singurul care nu vorbea.

— Johann, transmite-le complimente din partea lui Sir William şi spune-le că întâlnirea nesatisfăcătoare de astăzi se suspendă şi trebuie să revină mâine la ora zece pentru a ajunge la un rezultat satisfăcător în această problemă: asasinii, despăgubirea şi garantarea unei întâlniri cu shogunul cât mai curând posibil.

Johann păli:

— Chiar aşa?

— Da, exact aşa.

Tyrer era şi el plictisit de vorbăria aceasta fără sfârşit, de repetarea la infinit a faptului că John Canterbury fusese ucis, Struan, grav rănit, Angélique speriată de moarte.

— Spune-le exact aşa!

Îl urmări pe Johann care transmitea ultimatumul scurt în olandeza lui guturală. Interpretul japonez roşi, păli, apoi începu o traducere lungă, în timp ce Tyrer studia atent chipurile oficialilor fără a lăsa impresia că-i cercetează. Patru dintre ei erau atenţi, ultimul nu – omul acela mic de statură, cu ochi înguşti şi mâinile bătătorite pe care îl observase şi mai înainte – toţi ceilalţi aveau mâini foarte fine. Bărbatul acesta îi şoptea ceva la ureche celui mai chipeş şi mai tânăr dintre oficiali, Watanabe, ceea ce făcuse cam tot timpul. Ce n-aş da să pot înţelege ce-şi spun, se gândi iritat Tyrer mai decis ca oricând să înveţe cât mai repede limba. În momentul în care interpretul şocat şi stânjenit îşi termină traducerea, se lăsă o linişte grea, tulburată numai de respiraţiile oamenilor, feţele rămânând impasibile. În timpul traducerii observase că doi dintre ei aruncaseră priviri furişe spre Watanabe. Oare de ce? Acuma păreau că aşteaptă. Watanabe îşi lăsă ochii în jos,

sub evantai şi murmură ceva. Imediat omul cu ochi înguşti de lângă el se ridică în picioare cu greutate şi spuse ceva scurt. Toţi răsuflară uşuraţi, se ridicară în picioare fără să facă nici o plecăciune şi se grăbiră să plece, Watanabe rămânând ultimul, urmat de interpret.

— Johann, de data asta au înţeles cu adevărat mesajul, spuse Tyrer fericit.

— Da. Şi au plecat cât se poate de plouaţi.

— Se vede că este exact ceea ce a dorit Sir William.

Johann ridică din sprâncene. Era un bărbat brunet, de înălţime medie, suplu, puternic, cu liniile feţei foarte precis conturate.

— Cu cât o să ajungi mai repede să te descurci ca interpret, cu atât mai bine. E timpul să mă duc acasă, la munţii şi la zăpezile mele, cât mai am capul încă pe umeri. Sunt prea mulţi cretinii ăştia, şi mult prea imprevizibili.

— Ca interpret, sigur, ai o poziţie privilegiată, spuse Tyrer stânjenit. Eşti primul care afli orice.

— Şi cel care aduce veştile proaste. Căci nu sunt decât veşti proaste, întotdeauna, *mon vieux.* Japonezii ne urăsc şi abia aşteaptă să ne arunce afară de aici. Am făcut contract cu Foreign Office-ul vostru pentru doi ani, reînnoibil prin consimţământ reciproc. Contractul expiră peste două luni şi trei zile şi atunci am terminat cu engleza – Johann se duse la bufetul de lângă fereastră şi luă o duşcă serioasă din berea pe care o comandase în loc de ceai. Nu-l mai reînnoiesc pentru nimic în lume, indiferent cu ce ar încerca să mă ispitească, dar deodată chipul i se lumină. Merde, e o problemă totuşi să părăseşti locurile astea.

— *Musume?* Fata ta? râse Tyrer de mutra lui încântată.

— Înveţi repede.

În curtea din faţă, oaspeţii se urcau în lectici. Toată activitatea din grădină încetase şi cei şase grădinari stăteau îngenuncheaţi cu capul în ţărână. Misamoto aştepta alături de Yoshi, conştient că la cea mai mică greşeală nu se va mai ridica din ţărână, şi sperând din toată inima să fi trecut cu bine prima încercare. Într-un fel sau altul am să-i

fiu de folos ticălosului ăsta, îşi zicea el în engleză, până am să reuşesc să ajung din nou la bordul navei americane, în raiul american, şi am să le spun cum m-au răpit ticăloşii ăştia sifilitici din suita lui Harris. Se uită în sus şi îngheţă. Yoshi îl privea.

— Stăpâne?

— La ce te gândeai?

— Speram că am fost de folos, sire. Eu..., priviţi în spate, sire! şopti el.

André Poncin cobora treptele, îndreptându-se spre Yoshi. Imediat, garda lui formă un zid de apărare. Fără să se teamă, Poncin făcu o plecăciune politicoasă şi spuse într-o japoneză corectă, deşi în stilul în care vorbesc japonezele:

— Stăpâne, scuzaţi, vă rog. Pot să transmit un mesaj de la stăpânul meu, preaînaltul nobil francez, vă rog?

— Ce mesaj?

— Stăpânul meu este încântat să vă invite pe nava noastră, poate doriţi să vedeţi cum este un vapor, maşini, tunuri. Este fericit să vă invite pe dumneavoastră şi alte persoane oficiale.

Poncin aşteaptă, dar nu văzu decât un gest brusc de concediere, cu evantaiul.

— Mulţumesc, stăpâne, rog scuzaţi.

Se îndepărtă, sigur că avusese dreptate. Când puse piciorul pe prima treaptă, îl văzu pe Tyrer care se uita la el de la fereastra sălii de primire, îşi înăbuşi o înjurătură şi îi făcu un semn prietenesc cu mâna. Tyrer îi răspunse la fel.

Când ultimul samurai ieşi din curte, grădinarii îşi reluară lucrul. Unul dintre ei îşi puse lopata pe spinare şi se făcu nevăzut. Hiraga, cu capul năclăit de noroi şi murdărie, cu kimonoul jegos şi zdrenţuros, era foarte încântat de rezultatele spionajului lui din ziua aceea. Acum ştia unde şi când va trebui dat atacul a doua zi.

Aflat din nou în siguranţă în lectica sa în drum spre castel, cu Misamoto la cheremul lui, în celălalt capăt, Yoshi îşi lăsă mintea în voia ei. Era încă mirat de felul nepoliticos în care îl concediaseră – nu era furios, ca ceilalţi, căci ştia

să aibă răbdare: trebuie să mă răzbun în felul pe care îl aleg eu. O invitaţie să vadă maşinile unei nave de război? Ei, ocazie care nu ar trebui scăpată. Periculos, dar am s-o fac. Ochii lui se concentrară apoi asupra lui Misamoto, care privea afară, printr-o ferestruică îngustă. E clar că prizonierul Misamoto îi fusese de folos. Ce prostie din partea interpreţilor să nu traducă exact. Ce prostie din partea rusului să ne ameninţe. Ce prostie să fie aşa de bădărani. Ce prostie din partea servitorului chinez să ne spună maimuţe. Mare prostie. Ei bine, o să le arătăm noi lor, tuturor, unora mai devreme şi altora mai târziu. Dar cum să ne descurcăm cu mai marii ăştia şi cu flota lui?

— Misamoto, am hotărât să nu te mai trimit înapoi la Casa Gărzii. Timp de douăzeci de zile vei locui împreună cu membrii suitei mele şi vei continua să înveţi cum să te comporţi ca un adevărat samurai.

Capul lui Misamoto era deja pe podeaua lecticii.

— Mulţumesc, stăpâne.

— Dacă o să-mi faci pe plac. Acuma spune, ce va fi mâine?

Misamoto încremeni. Prima regulă a supravieţuirii era să nu dai niciodată o vestă proastă unui samurai, să nu spui nimic, iar dacă eşti silit, să spui ceea ce crezi că i-ar face plăcere să audă. Spre deosebire de ceilalţi, de America, paradisul pe pământ. Răspunsul este la mintea cocoşului, voi să strige el, revenind la obiceiul de a gândi englezeşte – singurul lucru care îl ţinuse cu mintea întreagă tot timpul cât fusese închis. Dacă ai fi văzut cum se poartă gai-jinii unii cu alţii în familiile lor şi în familia la care am locuit eu, cum se purtau cu mine, sigur, eram servitor, dar mă considerau tot om şi pe mine, erau mai mult decât orice aş fi putut visa vreodată, fiecare om poate să meargă drept, şi poate să aibă pistol sau cuţit, cu excepţia celor mai mulţi dintre negri, cât de nerăbdători sunt cu toţii să rezolve o problemă ca să se poată repezi imediat la următoarea – dacă e nevoie cu pistolul sau cu tunul – unde aproape toţi oamenii sunt egali după legea lor, şi nu există nici un fel de daimyo, sau de samurai împuţiţi care pot să te omoare

oricând… Yoshi, citindu-i gândurile, spuse blând:

— Spune-mi adevărul, dacă ţii la viaţa ta, întotdeauna numai adevărul.

— Desigur, stăpâne, întotdeauna – şi pierit de groază, Misamoto făcu ce i se ceruse, fără să se mai gândească. Îmi pare foarte rău, stăpâne, dar dacă nu obţin ceea ce vor, cred că… or să facă Yedo una cu pământul.

De acord, îşi spuse Yoshi, dar numai dacă suntem proşti.

— Pot tunurile lor să facă aşa ceva?

— Da, stăpâne. Nu castelul, dar tot oraşul va fi incendiat.

Asta ar însemna să irosim prosteşte averea familiei Toranaga. Va trebui după aceea să aducem alţii, ţărani, meseriaşi, negustori ca să aibă cine să ne slujească.

— Atunci cum să le dăm putină supă, dar fără nici un pic de peşte? întrebă Yoshi.

— Stăpâne, iartă-mă, te rog, dar nu ştiu. Nu ştiu.

— Atunci gândeşte-te. Şi să-mi dai răspunsul în zori.

— Dar… da, stăpâne.

Yoshi se lăsă pe spate, pe pernele de mătase şi îşi concentră atenţia asupra reuniunii Consiliului Bătrânilor, care avusese loc cu o zi înainte. Anjo fusese nevoit să retragă ordinul de evacuare a castelului pentru că, fără o majoritate clară, ordinul nu era valabil, iar el, Yoshi, în calitate de tutore oficial al shogunului, interzisese plecarea acestuia. De astă dată am câştigat, se gândi Yoshi, pentru că nebunul ăla bătrân şi încăpăţânat, Toyama, a insistat să voteze pentru planul lui nechibzuit de atac, aşadar nici cu mine şi nici împotriva mea. Anjo are dreptate, ceilalţi doi, în mod normal, votează cu el împotriva mea, nu pentru că aşa consideră, ci pentru că eu sunt cine sunt: acel Toranaga care ar fi trebuit să fie shogun, în locul ţâncului ăsta nătâng. Întrucât se simţea acum în siguranţă în lectica sa, singur, numai cu Misamoto care nu putea să-i citească gândurile cele mai ascunse, îşi îngădui să deschidă uşiţa tainică pe care scria Nobusada. Ce să facă cu el? Nu pot să-l mai stăpânesc multă vreme. A rămas la mintea copiilor şi

a ajuns acum în cele mai periculoase gheare – cele ale prinţesei Yazu: spioana împăratului, pornită fanatic împotriva shogunului care i-a stricat logodna cu tovarăşul ei de joacă din copilărie pe care îl adora, un prinţ foarte chipeş şi de viţă foarte nobilă, shogunul care o silise la un exil permanent, departe de Kyoto, de familia şi prietenii ei, printr-o căsătorie cu un slăbănog a cărui erecţie este la fel de jalnică precum un steag în miezul verii şi care n-o să-i facă niciodată copii.

Acum inventase vizita aceasta de stat la Kyoto ca să se prosterneze în faţa împăratului, o lovitură de maestru care va strica echilibrul fragil ce dura de atâtea secole: autoritatea de a supune întregul Imperiu îi este garantată prin edict imperial shogunului, care este numit de asemenea şi înalt Lord Contabil, şi descendenţilor lui. De aceea, ordinele date de shogun ţării sunt lege pentru ea. O vizită de felul ăsta va fi urmată de alta la fel şi atunci împăratul va domni şi nu noi, Nobusada nu-şi va da niciodată seama de aceasta, căci e legat la ochi de tertipurile ei. Ce e de făcut?

Yoshi o porni din nou de-a lungul potecii atât de bătătorite, dar şi atât de tainice: este suveranul meu de drept. Nu pot să-l ucid direct. Este mult prea bine apărat, doar dacă nu vreau să mă despart şi eu de viaţă o dată cu el, ceea ce, deocamdată, nu intenţionez. Alte mijloace? Otrava. Dar atunci voi fi suspectat şi, chiar dacă reuşesc să scap de toate opreliştile care mă înconjoară – căci, de fapt, sunt şi eu tot un fel de prizonier ca şi acest Misamoto – ţara va fi azvârlită într-un război civil fără sfârşit şi singurii care vor avea de câştigat sunt gai-jinii şi, ceea ce ar fi încă şi mai rău, ar însemna că mi-am trădat jurământul de credinţă faţă de shogun, oricine ar fi el, şi faţă de Testament. Trebuie să-i pun pe alţii să-l ucidă în locul meu. Pe shishi? Aş putea să-i ajut, dar este periculos să ajuţi nişte duşmani care sunt angajaţi în propria ta distrugere. O altă posibilitate. Zeii. Îşi îngădui să zâmbească: „Norocul şi ghinionul” – scrisese shogunul Toranaga, „şansa şi neşansa trebuie lăsate în seama zeilor şi a legilor naturii – nu sunt

lucruri care pot fi câştigate prin rugi sau prin alte maşinaţii ingenioase”. Ai răbdare, îl auzi el pe Toranaga, ai răbdare. Da, va avea răbdare.

Yoshi închise uşiţa tainică până la proxima ocazie când se va mai gândi la ea şi se întoarse la Consiliu. Ce să le spun? Evident că până acuma au aflat deja că m-am întâlnit cu gai-jinii. Voi insista asupra unei reguli fundamentale pentru viitor: vom trimite numai bărbaţi inteligenţi la aceste întâlniri. Altceva ce să le mai spun? O să le povestesc, desigur, despre soldaţii lor uriaşi, cu uniforme roşii şi cu fustiţe scurte, cu pălării imense cu pene, fiecare purtând câte o carabină strălucitoare, la fel de vrednice ca lamelele săbiilor noastre. Să le spun oare că aceşti duşmani sunt nişte proşti, care nu au nici un fel de rafinament şi pot fi conduşi tocmai datorită lipsei lor de răbdare şi a urii? Misamoto mi-a povestit suficiente lucruri ca să înţeleg că sunt la fel de dezbinaţi şi stăpâniţi de ură ca şi daimyo ai noştri. Nu, astea le ţin numai pentru mine. Dar am să le spun că mâine delegaţia noastră va da greş, dacă nu inventăm un motiv de amânare pe care gai-jinii să fie fericiţi să-l accepte. Care ar putea fi?

— Misamoto, spuse el alene, mesagerul acela, bărbatul înalt cu nasul mare, de ce vorbea ca o femeie şi folosea cuvinte pentru femei? Era jumătate bărbat, jumătate femeie?

— Nu ştiu, sire, poate. Sunt mulţi din aceştia la bordul navelor lor, deşi ei ascund acest lucru.

— De ce?

— Nu ştiu, stăpâne, e greu să-i înţelegi. Ei nu vorbesc deschis despre sex, ca noi, care este cea mai bună poziţie, sau dacă este mai bine cu un băiat sau cu o femeie. Însă în ceea ce priveşte vorbirea lor este altceva: în limba lor nu există deosebire, şi bărbaţii şi femeile vorbesc la fel, cu toţii folosesc aceleaşi cuvinte, sire, nu e ca în japoneză. Am cunoscut câţiva marinari străini care vorbeau puţin japoneza, erau bărbaţi care fuseseră la Nagasaki şi ei vorbeau la fel ca Nas Mare, pentru că singurele persoane cu care vorbesc ei sunt târfele şi ei învaţă toate cuvintele

noastre aşa cum le rostesc ele. Ei nu ştiu că la noi bărbaţii vorbesc altfel decât femeile, sire, şi că folosesc alte cuvinte, aşa cum se cuvine să facă nişte persoane civilizate.

Yoshi îşi ascunse emoţia bruscă, târfele noastre reprezintă singura lor legătură reală cu noi, îşi zise el. Şi au cu toţii ţiitoare, fără îndoială. Aşadar, una din căile prin care îi putem controla, ba chiar şi ataca, sunt târfele lor, femei sau bărbaţi.

— Nu voi da ordin flotei să bombardeze Yedo fără un ordin oficial scris de la Amiralitate, sau de la Foreign Office, spuse amiralul şi se făcu stacojiu la faţă. Instrucţiunile mele spun să fiu circumspect, la fel ca şi ale dumneavoastră. Nu suntem aici într-o misiune de pedeapsă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a avut loc un incident care trebuie rezolvat. Sigur că este o misiune de pedeapsă! spuse Sir William la fel de furios.

Sunaseră cele opt bătăi de clopot de la miezul nopţii şi se aflau în apartamentul amiralului de la bordul navei amiral în jurul unei mese rotunde, ei doi, generalul şi Thomas Ogilvy. Cabina era joasă, largă, cu bârne groase. Prin ferestrele mici se vedeau luminile de poziţie ale celorlalte nave ancorate în port.

— Încă o dată vă spun, am convingerea că, dacă nu recurgem la forţă, n-or să se urnească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aduceţi-mi ordinul şi îi urnesc eu imediat, spuse amiralul umplându-şi din nou paharul cu Porto din cana de cristal aproape goală. Thomas?

— Mulţumesc, generalul întinse şi el paharul.

Sir William încercă să se stăpânească şi spuse:

— Lordul Russell ne-a dat instrucţiuni să facem presiuni asupra celor din Bakufu ca să obţinem despăgubiri, douăzeci şi cinci de mii de lire, pentru asasinatele de anul trecut – sergentul şi caporalul – şi va fi mai furios când va auzi de incidentul actual. Eu îl cunosc, dumneata nu-l cunoşti, adăugă el, exagerând efectul celor spuse. Nu pot

primi aprobarea lui mai devreme de trei luni. Dar trebuie să obţinem satisfacţie acum, sau asasinatele vor continua. Fără sprijinul dumitale nu pot face nici o manevră.

— Aveţi tot sprijinul meu, în afară de cazul în care vreţi să declanşăm un război. Or, bombardarea capitalei lor ne pune în stare de război. Nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva. Thomas, eşti de acord cu mine?

Generalul spuse cu băgare de seamă:

— Să înconjuri un sat ca Hodogaya şi să elimini o mână de sălbatici, sau să pui în lanţuri un mic potentat de al lor este cu totul altceva decât să ataci un oraş atât de mare ca acesta, inclusiv castelul.

Enervat, Sir William îi replică:

— Şi cum rămâne atunci cu ceea ce spuneai: „Nu se poate concepe nici un fel de operaţie pe care forţele reunite sub comanda mea să n-o poată duce la îndeplinire cu succes?”

Generalul roşi şi replică:

— Ceea ce se spune în public, aşa după cum bine ştim cu toţii, are foarte puţină legătură cu practica! Yedo este altceva.

— Foarte corect, spuse amiralul golindu-şi paharul.

— Atunci ce propuneţi?

Se lăsă linişte. Dintr-o dată, lui Sir William i se rupse piciorul paharului în mână. Ceilalţi doi bărbaţi săriră în picioare, luaţi prin surprindere.

— La naiba! făcu el şi accidentul păru să-i mai domolească furia, apucă neglijent şervetul şi încercă să tamponeze vinul. Aici eu sunt ministru. Dacă voi considera necesar să dau un astfel de ordin, iar dumneata vei refuza să-l aduci la îndeplinire, ceea ce, desigur, este dreptul dumitale, voi cere să fii imediat înlocuit.

Gâtul amiralului se făcu stacojiu.

— Am prezentat deja faptele amiralităţii, spuse el. Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit! Sunt mai mult decât gata să răzbun moartea lui Canterbury şi atacul asupra celorlalţi. Dar dacă este vorba de Yedo, tot ceea ce cer este acel ordin scris de care v-am vorbit. Nu este nici o grabă, acum

sau peste trei luni sălbaticii ăştia vor plăti aşa cum vrem noi, cu acest oraş şi cu o sută altele.

— Da, vor plăti, pe Dumnezeul meu că vor plăti, spuse Sir William şi se ridică în picioare.

— Şi mai vreau să vă dau o informaţie înainte să plecaţi. Nu vă pot promite că o să stau mult timp ancorat aici, în golf. Flota mea este neprotejată, adâncimea foarte mică, vremea pare să se înrăutăţească şi suntem mai în siguranţă la Yokohama.

— Cât timp mai poţi rămâne fără să te expui nici unei primejdii?

— O zi – nu ştiu, nu am nici un fel de posibilitate de control asupra vremii care luna aceasta este foarte schimbătoare, aşa cum ştiţi.

— Da, ştiu. Ei bine, am să plec. Vă rog pe amândoi să fiţi de faţă la întâlnirea noastră de la ora zece. Trageţi o salvă dimineaţă când ridicăm steagul. Thomas, fii te rog amabil şi debarcă două sute de dragoni ca să asigure zona din jurul debarcaderului.

— Pot să întreb de ce mai trebuie să debarc încă două sute de dragoni? întrebă grăbit generalul. Am adus deja o întreagă companie pe uscat.

— Poate că doresc să iau ostateci. Bună seara.

Sir William închise uşa cu grijă. Cei doi bărbaţi priviră în urma lui.

— Chiar are de gând?

— Nu ştiu, Thomas. Dar cu Onorabilul, impetuosul şi ticălosul de William Aylesbury nu poţi şti niciodată.

În întunericul dens, pe poarta castelului ieşi încă un detaşament de samurai înarmaţi până-n dinţi, alergară tăcuţi pe podul suspendat care fusese lăsat în jos, apoi pe podul care ducea la Legaţie. Mai veneau şi alte companii. Peste două mii de samurai erau la posturi şi alţi o mie erau gata să pornească la primul semn. Sir William înainta cu greu dinspre debarcader, însoţit de garda sa, un ofiţer şi zece scoţieni, străbătând străzile pustii. Era abătut şi obosit, cu gândul la ce-l aştepta a doua zi, încercând să

găsească o cale de ieşire din impas. Încă un colţ şi încă unul. La capătul acestei străzi se afla spaţiul deschis din faţa Legaţiei.

— Dumnezeule, sir, uitaţi-vă acolo!

Tot spaţiul era înţesat cu samurai care nu scoteau nici un sunet şi îi priveau în tăcere. Toţi erau înarmaţi până-n dinţi. Săbii, arcuri, suliţe, câteva muschete. Se auzi un zgomot uşor şi grupul lui Sir William se întoarse să privească înapoi. În spatele lor, strada fusese blocată de luptători la fel de tăcuţi.

— Cristoase, murmură tânărul ofiţer.

— Da, oftă Sir William. Ar putea fi şi aceasta o soluţie, dar Doamne fereşte, ca vreunul din ei să sară asupra noastră. Flota va reacţiona instantaneu. Să mergem, spuse el. Oamenii să fie gata să tragă, cu puştile despiedicate.

Porni în frunte, fără să se simtă însă foarte viteaz, ci numai cu un sentiment straniu că priveşte lucrurile cumva din exterior, de deasupra străzii. Între samurai se deschidea o potecă îngustă. În fruntea lor era un ofiţer tânăr. Când Sir William ajunse la o distanţă de zece paşi, bărbatul se înclină politicos, ca de la egal la egal. Sir William îşi ridică pălăria la fel de politicos şi porni mai departe. Soldaţii veneau în urma lui cu degetele pe trăgaci. Pe tot drumul până în vârful dealului, pe tot drumul până la poartă, samurai nemişcaţi, tăcuţi. În curtea lor nu se afla însă nici unul. Curtea şi grădina erau pline de scoţieni, înarmaţi şi gata de luptă, pe acoperiş şi la ferestre se vedeau alţii. Soldaţii deschiseră porţile apoi le încuiară din nou în urma lor.

Tyrer şi ceilalţi aşteptau în foaier, unii dintre ei în cămăşi de noapte, alţii îmbrăcaţi doar pe jumătate. Se strânseră cu toţii în jurul lui Sir William.

— Pentru Dumnezeu, spuse Tyrer în numele tuturor. Sir William, ne-am speriat că v-au capturat.

— De când sunt aici?

— Cam de pe la miezul nopţii, spuse un ofiţer. Aveam santinele la poalele dealului. Când a venit inamicul, băieţii ne-au dat alarma şi s-au retras încoace. N-am avut nici o

posibilitate să vă prevenim sau să semnalizăm spre flotă. Dacă rămân aici până dimineaţa putem rezista până mai vin întăriri şi flota deschide focul.

— Bine, spuse el. În acest caz vă propun să mergem cu toţii la culcare, lasă numai câţiva oameni de pază, ceilalţi să intre înăuntru.

— Sir? spuse ofiţerul perplex.

— Dacă ar fi vrut să ne facă ceva, ne-ar fi făcut cât eram pe drum şi n-ar mai fi făcut mascarada asta silenţioasă, spuse Sir William şi se simţi ceva mai bine, mai puţin deprimat, dându-şi seama că toţi erau cu privirile aţintite la el şi porni în sus pe scări. Noapte bună.

— Dar, sir, nu credeţi că…

Vorbele îi amuţiră în gâtlej.

Sir William oftă plictisit.

— Dacă vrei să-ţi ţii oamenii la posturi, n-ai decât. Dacă asta te poate face fericit!

Un sergent intră în goană în hol şi spuse:

— Sir, au plecat! Ticăloşii se cară.

Aruncând o privire prin fereastră, Sir William constată că, într-adevăr, samuraii se topeau în noapte.

Se simţi înfricoşat pentru prima oară. Nu se aşteptase să-i vadă plecând. În câteva clipe, potecile din jurul Legaţiei erau goale. Dar simţea că nu plecaseră prea departe, era sigur că toate intrările caselor din apropiere erau pline de duşmani, aşteptând încrezători să vadă capcana închizându-se.

Mulţumesc lui Dumnezeu că ceilalţi miniştri şi cei mai mulţi dintre băieţii noştri sunt în siguranţă la bordul navelor. Mulţumesc lui Dumnezeu, îşi zise el din nou şi porni în sus, pe scară, cu un pas suficient de ferm ca să-i încurajeze pe cei care îl priveau.

11

Joi, 20 septembrie

Hanul LA CEI PATRUZECI-ŞI-ŞAPTE DE RONINI, se afla pe o uliţă întunecoasă din apropierea castelului Yedo, aşezat la distanţă de drumul de ţară şi aproape ascuns în spatele unui gard înalt şi şleampăt. Văzut dinspre uliţă, hanul părea murdar şi neatrăgător. În interior era luxos, totul scump, iar gardul solid. O grădină bine îngrijită înconjura întinsa clădire cu un singur etaj şi numeroasele ei căsuţe izolate, cu câte o singură cameră, construite pe stâlpi scunzi şi rezervate oaspeţilor de seamă ce voiau să stea mai retraşi. Stăpânii hanului erau negustori bogaţi. Hanul oferea adăpost sigur şi pentru anumiţi shishi.

Acum, chiar înainte de revărsatul zorilor, hanul era liniştit, stăpânii, curtezanele, mama-san, slujnicele şi servitorii dormeau cu toţii. În afară de shishi. Fără zgomot, ei se înarmau.

Ori şedea pe veranda uneia din căsuţe, cu kimonoul lăsat în jos şi strâns în jurul taliei. Cu mare greutate îşi înlocuia bandajul de pe rana de la umăr care era acum roşie ca focul, inflamată şi chinuitor de sensibilă. Tot braţul îi zvâcnea, îşi dădea seama că avea nevoie urgentă de un doctor. Chiar şi în halul în care era, el îi spusese lui Hiraga că e prea periculos să i se aducă un doctor sau să meargă el la doctor:

— Se poate să fiu urmărit. Să nu riscăm, sunt prea mulţi spioni şi Yedo este domeniul lui Toranaga.

— Sunt de acord cu tine. Du-te înapoi la Kanagawa.

— Când misiunea ia sfârşit.

Degetul îi alunecă şi-şi atinse uşor rana purulentă, o durere ascuţită îl săgetă adânc în măruntaie. Nu e nici o grabă, un doctor poate să facă o tăietură şi să scoată din rană tot puroiul, gândi el, crezând asta numai pe jumătate. Karma. Şi tot karma era dacă rana continua să coacă. Stătea atât de absorbit de gândurile lui acum, că nu-l auzi

pe ninja escaladând pe furiş gardul şi apropiindu-se fără zgomot, din spate. Inima i se strânse de frică când ninja îi puse mâna la gură ca să nu ţipe.

— Eu sunt, şopti Hiraga furios, apoi îşi luă mâna de la gura lui. Aş fi putut să te omor de o sută de ori.

— Adevărat! – Ori zâmbi forţat şi arătă cu degetul: printre tufişuri unde era un alt samurai, cu săgeata pregătită în arc! Numai că nu eu sunt de pază, ci el.

— Bine, Hiraga salută samuraiul de pază şi, îmbunat, îşi scoase masca pe care o purta pe faţă. Ceilalţi sunt înăuntru gata de luptă?

— Da.

— Ce-ţi mai face braţul?

— Bine.

Ori căscă gura inspirând cu putere şi faţa i se strâmbă de durere când Hiraga îşi repezi mâna şi-l apucă strâns de umăr. Lacrimi i se prelinseră din ochi, dar nu spuse nimic.

— O să ne încurci. Nu mergi cu noi astăzi, te duci înapoi la Kanagawa.

Hiraga păşi pe verandă şi intră în casă. Foarte deprimat, Ori îl urmă.

Unsprezece shishi şedeau pe un tatami, înarmaţi. Nouă erau, ca şi Hiraga, din Choshu. Doi nou veniţi erau din patrula din Mori care le permisese să treacă nestingheriţi cu o zi înainte, ca mai târziu să dezerteze şi să le ceară permisiunea să li se alăture. Hiraga se aşeză extenuat.

— N-am putut să mă apropii nici la două sute de paşi de templu sau de Legaţie, aşa că nu putem să dăm foc clădirii şi să omorâm pe stăpânul Yoshi şi pe ceilalţi când sosesc. E imposibil. Trebuie să-l prindem într-o ambuscadă în altă parte.

— Scuză-mă, Hiraga-san, dar eşti sigur că era stăpânul Yoshi? întrebă unul dintre luptătorii din Mori.

— Sunt sigur.

— Tot nu-mi vine să cred că riscă să iasă din castel cu o gardă de numai câţiva oameni doar ca să se întâlnească şi el cu nişte gai-jini împuţiţi, chiar şi deghizat. E mult prea deştept, şi cu siguranţă ştie că el e cea mai jinduită ţintă

pentru shishi, cu excepţia shogunului, chiar o ţintă mai importantă ca trădătorul Anjo.

— Nu e deştept, l-am recunoscut, am fost aproape de el o dată la Kyoto, spuse Hiraga, în sinea lui neavând încredere în niciunul din cei doi samurai Mori. Indiferent de motivele lui, poate să rişte să meargă la Legaţie fără gardă o dată, dar nu de două ori. Cu siguranţă acesta este motivul pentru care întreaga zonă e invadată de samurai Bakufu. Dar mâine el va ieşi din nou afară din castel. E o ocazie pe care nu trebuie s-o scăpăm. Am putea organiza o ambuscadă pe undeva? Ştie careva dintre voi?

— Asta depinde de numărul de samurai care fac parte din cortegiu, spuse un samurai Mori. Şi dacă are loc întâlnirea, aşa cum doresc gai-jinii.

— Dacă? Stăpânul Yoshi e în stare să încerce să-i păcălească?

— Eu aş încerca dacă aş fi în locul lui. Doar e poreclit Vulpea.

— Şi ce-ai face?

Omul se scărpină în bărbie.

— Aş trage de timp cumva.

Hiraga se încruntă.

— Dar dacă se duce la Legaţie ca ieri, când ar fi el cel mai vulnerabil?

Ori spuse:

— Când iese din palanchin. În curtea exterioară a gai-jinilor.

— Nu putem ajunge acolo, nici măcar printr-un fulgerător atac sinucigaş.

Se aşternu tăcere. Apoi Ori spuse încet:

— Cu cât vor fi mai aproape de porţile castelului, cu atât se vor simţi căpitanii lui mai în siguranţă, deci cu atât mai puţini vor fi oamenii de pază din imediata lui apropiere şi cu atât vor fi mai puţin vigilenţi atunci când ies… sau atunci când se întorc ca să intre în castel…

Hiraga dădu din cap, mulţumit, şi-i zâmbi, apoi făcu un semn unuia din compatrioţii lui:

— Când se trezesc ai casei, spune-i mamei-san să-i

aducă lui Ori un doctor în taină şi repede.

— Am căzut de acord că nu e prudent, replică Ori.

— Un om de preţ trebuie protejat. Ideea ta este perfectă.

Ori se înclină mulţumind:

— Mai bine să merg eu la doctor, *neh?*

O dată cu prima lumină a dimineţii, Phillip Tyrer o porni, pe jumătate alergând, pe jumătate mergând spre port, însoţit de doi oameni din regimentul scoţian, un sergent şi un soldat de rând.

— Sfinte Dumnezeule, Phillip, doi oameni de pază sunt mai mult decât suficienţi, spusese Sir William cu câteva clipe mai înainte. Dacă japonezii au intenţia să-ţi facă vreun rău, întreaga noastră garnizoană nu e suficientă să te protejeze. Mesajul trebuie să fie înmânat lui Ketterer şi tu eşti cel care o va face. La revedere.

Ca şi Sir William, trebui şi el să treacă printre sutele de samurai tăcuţi care se întorseseră chiar înainte de revărsatul zorilor. Niciunul nu se atinse de el, nici măcar nu păreau să ia în seamă prezenţa lui, decât printr-o scurtă clipire a ochilor. În faţă se afla acum marea. El grăbi pasul.

— Opreşte, cine-i acolo, sau îţi zbor creierii blestemaţi, spuse o voce din umbră şi el se opri.

— Pentru numele lui Hristos, spuse Tyrer, tremurând de frică. Cine dracu’ crezi că este? Eu sunt, cu un mesaj urgent pentru amiral şi general.

— Iertaţi-mă, sir.

În viteză, Tyrer sări într-un cuter cu care vâslaşii îl duseră rapid spre nava amiral. Era aşa de fericit că nu se mai afla în capcana care devenise Legaţia, că-i veni aproape să plângă şi îi îndemnă pe vâslaşi să meargă mai repede, apoi urcă schela de acces, sărind câte două trepte dintr-o dată.

— Bună, Phillip! Marlowe era secundul de cart pe puntea principală. Ce dracu’ s-a întâmplat?

— Bună, John, unde-i amiralul? Am un mesaj urgent pentru el de la Sir William. Legaţia e înconjurată de mii de

ticăloşi.

— Isuse! îngrijorat, Marlowe îl conduse sub punte şi apoi spre pupă. Cum naiba ai reuşit să ieşi din Legaţie?

— Pur şi simplu am ieşit ca la plimbare. M-au lăsat să trec printre rândurile lor, n-au scos nici un afurisit de cuvânt, nici unul dintre ei, dar m-au lăsat să trec. Nu mă jenez să-ţi spun că mi-a fost o frică de să mă scap pe mine. Cu excepţia incintei Legaţiei şi a locului de lângă cheul nostru, mişună peste tot.

Marinarul de santinelă din faţa uşii cabinei salută prompt.

— Bună dimineaţa, sir.

— Un mesaj urgent pentru amiral.

Imediat vocea amiralului răzbătu tăioasă prin uşă:

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, Marlowe, adu-l înăuntru! Mesaj de la cine?

Marlowe oftă şi deschise uşa.

— De la Sir William, sir.

— Ce naiba o mai fi făcut idiotul ăla? – amiralul Ketterer se opri văzându-l pe Tyrer. A, tu eşti aghiotantul lui, nu?

— Ucenic interpret, sir, pe nume Phillip Tyrer – îi înmână scrisoarea. Ăă, şi complimentele lui Sir William, sir.

Amiralul deschise scrisoarea rupând plicul. Purta o cămaşă de noapte lungă din flanelă, o scufie cu canaf şi ochelari de citit cu rame subţiri. Îşi strânse buzele în timp ce citea:

„Consider că este cel mai bine să contramandez prezenţa dvs. la întrunirea de azi, precum şi a generalului şi a celorlalţi miniştri. Suntem cu totul înconjuraţi de sute, dacă nu chiar de mii de samurai înarmaţi din cap până în picioare. Până acum ei nu au făcut nici un gest ostil nouă, nici nu au împiedicat pe nimeni să plece din Legaţie. Deocamdată. Bineînţeles că japonezii au dreptul să-şi plaseze trupele proprii unde doresc – poate că totul nu este decât un bluf care să ne facă să ne ieşim din pepeni. Totuşi, pentru mai multă siguranţă, eu mă voi ocupa de Bakufu personal, dacă îşi fac apariţia aşa după cum li s-a cerut (dacă acest lucru se întâmplă, voi înălţa un fanion albastru

şi voi încerca să vă ţin la curent cu evenimentele). Dacă Bakufu nu-şi fac apariţia voi mai aştepta încă o zi sau două, şi apoi se poate să fiu nevoit să ordon o retragere ruşinoasă. Între timp, dacă vedeţi că se coboară steagul acesta, va însemna că ei au năvălit peste noi. Atunci puteţi lua orice măsură pe care o consideraţi potrivită. Rămân al dvs. prea plecat slujitor...”

Amiralul reciti cu mare atenţie scrisoarea, apoi spuse hotărât:

— Domnule Marlowe, roagă-i pe căpitanul navei şi pe general să vină la mine deîndată. Trimite următorul mesaj tuturor navelor: Toată lumea la posturile de luptă. Toţi căpitanii se vor prezenta la raport pe nava amiral la prânz. Apoi, trimite un mesaj domnilor miniştri rugându-i să aibă amabilitatea să vină la mine aici cât mai curând posibil. Domnule Tyrer, înfulecă ceva de dimineaţă şi pregăteşte-te în câteva minute să duci înapoi un răspuns.

— Dar, sir, nu credeţi că...

Amiralul răcnea deja la uşa închisă:

— Johnson!

Imediat, ordonanţa lui deschise uşa.

— Bărbierul e pe drum, sir, uniforma dumneavoastră e proaspăt călcată, micul dejun e gata în clipa în care vă aşezaţi la masă, terciul de ovăz fiert în lapte e fierbinte!

Privirea lui Ketterer se opri asupra lui Marlowe şi Tyrer.

— Ce dracu’ mai aşteptaţi?

La Yokohama, cuterul lui Struan, în insulele japoneze singura ambarcaţiune de dimensiuni mici cu motor cu aburi şi pusă în mişcare de elice, se legăna la cheul său, vântul rece încreţind uşor marea cenuşie sub cerul acoperit de nori. Jamie McFay urcă sprinten treptele, apoi merse grăbit de-a lungul întregii faleze, îndreptându-se către clădirea cu două etaje care domina Strada Mare. Nu era mai mult de ora opt, dar el fusese deja în port să întâmpine nava de poştă care venea la două săptămâni şi care sosise o dată cu zorile, ca să ia poşta, coletele şi cele mai recente ziare pe care ajutorul său chinez începu să le încarce într-o

căruţă. Ţinea strâns în mână două plicuri, unul deschis şi celălalt sigilat.

— Neaţa', Jamie.

Gabriel Nettlesmith îl interceptă din mers, ieşind dintr-un grup mic de negustori somnoroşi care-şi aşteptau navele. Era un bărbat scund, rotofei, neîngrijit, urât mirositor, care duhnea a cerneală, a haine nespălate şi a ţigări de foi pe care le fuma fără încetare. Era redactorul şef şi proprietarul lui *Yokohama Guardian,* ziarul coloniei, unul din numeroaselor ziare pe care le deţinea Struan, pe faţă sau în secret, în Asia.

— Ce nu-i în regulă?

— O mulţime de lucruri. Fii drăguţ şi vino să iei o gustare cu mine mai târziu. Iartă-mă, nu pot să stau de vorbă acum.

Chiar şi fără prezenţa flotei ancorate, portul era deja plin de cutere cu vâsle deplasându-se de la o navă comercială la alta, se aflau vreo cincizeci la ancoră, în timp ce alte cutere se îngrămădeau în jurul navei poştă, altele mergând către ea sau venind înapoi. Jamie a fost primul care a ajuns la ţărm, ceea ce era pentru el o chestiune de principiu şi, în acelaşi timp, un mod de a face afaceri într-un loc în care preţurile mărfurilor esenţiale, ce nu se găseau niciodată din abundenţă, puteau fluctua enorm în funcţie de ce veşti aducea poşta. Drumul de la Hong Kong la Yokohama, direct cu nava poştală cu aburi, dura cam nouă zile, iar prin Shanghai dura cam unsprezece zile, dacă vremea era bună. Poşta de acasă, din Anglia, ajungea după opt până la douăsprezece săptămâni, dacă vremea era bună şi dacă nava scăpa de piraţi, iar ziua sosirii poştei era întotdeauna un prilej de îngrijire, de bucurie, de spaimă şi toată gama de sentimente înrudite, dar întotdeauna binevenită, aşteptată cu nerăbdare şi întâmpinată cu rugăciuni.

Norbert Greyforth de la Brock şi Fiii, principalul rival al lui Struan, se mai afla încă la o sută de metri distanţă de ţărm, şezând confortabil la mijlocul bărcii. Vâslaşii lui trăgeau tare la rame, iar el îl privea atent pe McFay prin

ochean. McFay ştia că este observat, dar acum asta nu-l mai deranja. Afurisitul o să afle curând, dacă nu cumva ştie deja, se gândi el, simţindu-se neobişnuit de speriat. Speriat pentru Malcolm Struan, pentru companie, pentru sine însuşi, pentru viitor, pentru *ai-jin,* persoana iubită, care aştepta răbdătoare ca întotdeauna în căsuţa lor din Yoshiwara ce se afla pe partea cealaltă a canalului, dincolo de împrejmuirea coloniei. Iuţi pasul. Trei sau patru beţivi zăceau în şanţul de scurgere a apei pe Strada Mare ca nişte saci de cărbune, alţii răspândiţi pe faleză. McFay păşi peste un individ, evită un grup de oameni din marina comercială, beţi şi răguşiţi, care mergeau împleticit către bărcile lor, alergă în sus pe scările casei, ajunse în salonul mare al clădirii Struan, urcă până în capul scării, o luă pe coridorul care ducea la şirul de camere ce se întindeau pe toată lungimea coridorului. Deschise încet uşa şi iscodi camera cu privirea.

— Bună, Jamie, spuse Malcolm Struan din pat.

— Bună, Malcolm, ‘neaţa. Nu eram sigur că o să te găsesc treaz.

Închise uşa în urma lui, băgă de seamă că uşa către apartamentul de alături era crăpată, se duse la uriaşul pat de lemn de tek, cu patru stâlpi care, ca toată mobila, era adus din Hong Kong sau Anglia. Malcolm Struan avea o faţă gălbejită şi trasă şi stătea între perne – drumul cu vaporul, cu o zi înainte, la întoarcerea de la Kanagawa, îi sleise şi mai mult şubrezita lui putere, deşi doctorul Babcott îi dăduse sedative şi călătoria fusese cât se poate de lină.

— Cum te simţi azi?

Struan îşi ridică doar privirea către el, ochii lui albaştri părând decoloraţi şi mai afundaţi în orbite, cu cearcăne dedesubt.

— Poşta din Hong Kong nu a adus veşti bune, am sau nu dreptate?

Cuvintele fuseseră rostite fără ocol şi nu-i dădeau lui McFay posibilitatea de a-i spune veştile cu menajamente.

— Da, îmi pare rău. Ai auzit semnalul de tun?

De fiecare dată când nava de poştă apărea în zare, era

împământenit obiceiul ca şeful portului să tragă o salvă de tun pentru a atrage atenţia coloniei. Acelaşi procedeu se practica în întreaga lume, oriunde erau colonii.

— Da, l-am auzit, replică Struan. Înainte de a-mi spune lucrurile neplăcute, închide uşa ei şi dă-mi oala de noapte.

McFay făcu ce i se spuse. De partea cealaltă a uşii era un salon şi după el un dormitor, cel mai bun apartament din întreaga clădire, în mod normal rezervat exclusiv pentru tai-pan, tatăl lui Malcolm. Cu o zi în urmă, la insistenţa lui Malcolm şi cu asentimentul Angelicăi, ea fusese instalată în acest apartament, îndată vestea se răspândise cu viteză prin colonie, dând apă la moară altor relatări şi zvonuri după care Angélique devenise noua Florence Nightingale, şi alimentând pariurile pro şi contra, după care ea era amanta lui Struan şi nu numai musafir, fiecare bărbat din colonie dorind să fie în patul ei.

— Aţi înnebunit, le spusese McFay unora dintre bărbaţi, la club, cu o seară mai înainte. Bietul om e într-o stare groaznică.

Doctorul Babcott îl întrerupse.

— O să se scoale din pat şi o să-şi reia activitatea mai curând decât crezi.

— O să fie cununie în regulă, pe Dumnezeu, spuse cineva.

— Şi o să fie băutură pe gratis, strigă un altul, expansiv.

— Ce bine, o să aibă loc o cununie, prima noastră cununie aici.

— Au fost o mulţime de nunţi, Charlie, uiţi de acele *musume* ale noastre?

— Pentru numele lui Dumnezeu, alea nu contează. Eu mă gândeam la o adevărată nuntă la biserică… şi un botez aşa cum trebuie şi…

— Dumnezeule mare, vrei să zici că s-a şi pus pe clocit?

— Se zice că amândoi erau ca nişte porumbei pe navă venind încoace, nu că l-aş acuza pe el de ceva…

— Ţâţe de Angél nici măcar nu era logodită atunci, pe ‘Mnezeu!

— Zi încă o dată şi mânjeşte-i onoarea, şi pe Dumnezeu

că-ţi arăt eu ţie!

McFay oftă. Cei doi s-au luat la harţă, au schimbat pumni şi câteva sticle sparte. Amândoi au fost aruncaţi afară, dar s-au târât înapoi în mai puţin de o oră, împăcaţi şi întâmpinaţi cu o hărmălaie de bun venit. Când şi-a aruncat o privire pe furiş în cameră, înainte de a se duce el însuşi la culcare cu o seară înainte, Malcolm dormea, iar ea moţăia într-un scaun lângă pat. O trezise cu gingăşie.

— Mai bine v-aţi duce să vă culcaţi ca lumea, domnişoară Angélique, nu se mai trezeşte de-acum.

— Da, mulţumesc, Jamie.

O urmărise cu privirea cum se întinde cu voluptate ca o pisică mulţumită, pe jumătate adormită, cu părul lăsat în jos în jurul umerilor dezgoliţi, rochia de casă cu talia înaltă cădea în falduri. Toată fremăta de o forţă vitală care atrăgea bărbaţii ca un magnet. Apartamentul lui era pe acelaşi coridor. Multă vreme nu putuse dormi.

Struan se acoperi tot de sudoare. Efortul de a folosi oala de noapte era prea mare şi cu rezultat prea mic pentru toată truda: nici un rahat, numai puţină urină cu câteva firişoare de sânge în ea.

— Jamie, acum ce veste rea a mai venit?

— A, ştii…

— Pentru numele lui Hristos, spune-mi!

— Tatăl tău a murit acum nouă zile, în aceeaşi zi în care nava de poştă a pornit din Hong Kong direct către noi, nu prin Shanghai. Înmormântarea lui urma să aibă loc trei zile după aceea. Mama ta mă roagă să pregătesc imediat întoarcerea ta. Nava de poştă de aici care duce vestea… vestea nenorocirii tale nu va ajunge la Hong Kong mai înainte de patru sau cinci zile, cel mai devreme, îmi pare rău, adăugă el ca o slabă scuză.

Struan nu auzi decât prima propoziţie. Vestea era de aşteptat, şi cu toate acestea ea căzu asupra lui ca sabia care-l rănise atât de adânc. Bucuria şi durerea se luptau în sufletul lui. După atâta amar de timp putea cu adevărat să conducă compania, pentru care se pregătise toată viaţa, compania ce de ani de zile agoniza şi fusese ţinută pe

picioare de mama lui, care, discret, se luptase să-l convingă, să-l ademenească, îl îndrumase şi-l ajutase pe tatăl lui în toate momentele grele. Momente grele erau mai tot timpul şi de cele mai multe ori se datorau băuturii care devenise pentru tatăl lui un medicament contra cumplitelor dureri de cap şi a atacurilor de friguri din Valea Fericită, *mal-aria, aer nesănătos,* misterioasa şi ucigătoarea febră care decimase populaţia la început, la înfiinţarea Hong Kong-ului, dar care acum, era ţinută în şah de un extract de scoarţă de copac, chinina.

Nu-mi pot aminti un singur an în care tata să nu fi fost condamnat la pat cel puţin o lună, două, cuprins de friguri, cu mintea rătăcită zile de-a rândul. Nici măcar infuziile cu nepreţuita scoarţă de *cinchona,* pe care tata mare a adus-o din Peru, nu l-a vindecat, deşi nu lăsase febra să-l omoare nici pe el şi nici pe cei mai mulţi din cei atinşi de boală. Dar nu o salvase pe biata micuţa Mary, pe atunci doar de patru ani, iar eu, care aveam şapte ani, am învăţat o dată pentru totdeauna că există moarte, am învăţat ce înseamnă moartea şi că nu există întoarcere.

Respiră din greu. Slavă Domnului că nimic n-a atins-o vreodată pe mama, nici ciuma, nici frigurile, nici vârsta şi nici nenorocirile. E tot tânără, nu a împlinit încă treizeci şi opt de ani, încă zveltă după ce a născut şapte copii, un stâlp puternic de sprijin pentru noi toţi, capabilă să treacă cu bine prin orice dezastru, să înfrunte orice furtună, chiar şi amara şi perpetua duşmănie dintre ea şi tatăl ei, canalia de Tyler Brock… Chiar tragedia de anul trecut, când gemenii Rob şi Dunross, dragii de ei, s-au înecat în mare în dreptul lui Shek-O, acolo unde e casa noastră de vară. Şi acum bietul tata. Atâţia morţi. Tai-pan. Acum eu sunt tai-panul Nobilei Case.

— Ce? Ce-ai spus, Jamie?

— Am spus doar că-mi pare rău şi că… uite… uite, ai o scrisoare de la mama ta.

Struan luă plicul cu mare efort.

— Care e mijlocul cel mai rapid să ajung la Hong Kong?

— *Sea Cloud,* dar trebuie să sosească abia peste două,

trei săptămâni. Singurele nave comerciale care se află aici acum sunt încete şi nici una dintre ele nu pleacă spre Hong Kong timp de o săptămână. Nava de poştă ar fi cel mai rapid mijloc. Am putea face să se întoarcă repede, dar merge prin Shanghai.

După experienţa din ziua precedentă, ideea unei călătorii de unsprezece zile pe o mare cu siguranţă agitată, poate chiar pe taifun, îl îngrozi pe Malcolm. Cu toate astea, murmură:

— Vorbeşte cu căpitanul. Convinge-l că trebuie să meargă direct la Hong Kong. Ce-a mai venit cu poşta?

— Încă nu m-am uitat la toate scrisorile, dar iată! foarte îngrijorat de paloarea bruscă a lui Struan, McFay îi oferi *Hong Kong Observer.* Mă tem că numai veşti rele. Războiul civil american se înteţeşte, zeci de mii de morţi, lupte la Shiloh, Fair Oaks, în zeci de alte locuri, la Bull Run, unde armata Uniunii a fost învinsă şi decimată. Războiul s-a schimbat pe vecie de când cu armele cu încărcător cu culasă, cu mitralierele şi cu tunurile moderne. Preţul bumbacului a crescut până la cer, ca urmare a blocadei Sudului de către Uniune. A avut loc o altă panică la bursa de valori de la Londra şi Paris. Sunt zvonuri că invadarea Franţei de către Prusia e iminentă. De când Prinţul Consort a murit în decembrie, regina Victoria încă nu a apărut în public. Se zvoneşte că se stinge de supărare. În Mexic, acum că ne-am retras forţele de acolo, e clar că nebunul de Napoleon al III-lea este hotărât să facă acolo teritoriu francez. În Europa foamete, răscoale – McFay avu o ezitare. Ce să-ţi dau?

— Un stomac nou! Struan se uită la plicul pe care-l ţinea în mână. Jamie, lasă-mi ziarul, uită-te la toate scrisorile şi pe urmă vino înapoi şi ne vom hotărî ce e de făcut aici înainte ca eu să plec…

Se auzi un zgomot slab şi amândoi îşi întoarseră privirea către uşa care da în camera de alături şi care era acum pe jumătate deschisă. În cadrul ei apăruse fata, cu un halat elegant peste cămaşa de noapte.

— Bună, *chéri,* spuse ea imediat. Mi-a făcut impresia că

aud nişte voci. Cum te simţi azi? Bună dimineaţa, Jamie. Malcolm, arăţi cu mult mai bine. Vrei ceva?

— Mulţumesc, nu. Intră. Aşează-te. Arăţi minunat. Ai dormit bine?

— Nu prea, dar n-are a face, spuse ea, deşi dormise perfect, emana numai parfum în jurul ei, îl atinse delicat pe mână şi se aşeză. Luăm micul dejun împreună?

McFay făcu un efort să nu se mai uite la ea.

— Mă întorc după ce am luat toate măsurile. O să-i spun lui George Babcott.

După ce se închise uşa, ea îl mângâie pe frunte, el o prinse de mână, plin de dragoste. Plicul îi alunecă pe podea. Ea îl ridică, pe chipul lui apăru o uşoară încruntare.

— De ce eşti aşa de trist?

— A murit tata.

Fetei îi dădură lacrimile de compătimire – îi venea întotdeauna uşor să plângă, să-şi umple ochii de lacrimi după voie, deoarece văzuse de la o vârstă foarte fragedă care e efectul lor asupra celorlalţi, în special asupra mătuşii şi unchiului ei. Nu trebuia decât să se gândească la mama ei care murise la naşterea fratelui ei cel atât de detestat.

— Dar, Angélique, obişnuia mătuşa ei să spună cu ochii plini de lacrimi, bietul Gerard este singurul tău frate, n-o să ai niciodată altul, un alt frate adevărat, chiar dacă secătura de taică-tu se căsătoreşte din nou.

— Îl urăsc.

— Nu e vina lui, bietul băiat. Naşterea aceea a fost îngrozitoare.

— Nu-mi pasă, a omorât-o pe mama, a omorât-o!

— Nu plânge, Angélique…

Iar acum Struan îi spunea aceleaşi cuvinte, lacrimile îi curgeau cu uşurinţă pe obraji deoarece ea era cu adevărat tristă din cauza lui. Bietul Malcolm, să-şi piardă tatăl. A fost un om drăguţ, s-a purtat frumos cu mine. Bietul Malcolm încearcă să fie curajos. Să nu-ţi pese, în curând te vei simţi bine, iar acum e mult mai uşor să stea cineva lângă tine, acum că mirosul a dispărut, aproape tot mirosul a dispărut. Brusc fantoma tatălui ei îi veni în minte: „Nu uita că

Malcolm acesta va moşteni curând totul, navele şi puterea şi…” Dar nu vreau să mă mai gândesc la asta. Sau… la ce mi s-a întâmplat. Îşi şterse ochii.

— Gata, acum spune-mi totul.

— Nu e mult de spus. Tata a murit. Înmormântarea a avut loc de mult şi eu trebuie să plec la Hong Kong imediat.

— Bineînţeles că trebuie să pleci imediat. Dar nu înainte de a te face bine, se aplecă şi-l sărută cu gingăşie. Ce-ai să faci când ajungem acolo?

După o clipă el spuse hotărât:

— Eu sunt moştenitorul. Sunt tai-pan.

— Tai-panul Nobilei Case? spuse ea cu o voce care trăda o adevărată surpriză. Malcolm, dragule, e groaznic ce s-a întâmplat cu tatăl tău, dar… dar într-un fel te aşteptai la deznodământul ăsta, nu? Tata mi-a spus că tatăl tău era bolnav de foarte multă vreme.

— Da, era de aşteptat.

— Asta e foarte trist, dar… tai-pan al Nobilei Case… te rog dă-mi voie să fiu prima care te felicită! îi făcu o reverenţă cu aceeaşi eleganţă cu care ar fi făcut-o unui rege, şi se aşează la loc pe scaun, mulţumită de ea însăşi.

Ochii lui o priveau într-un mod straniu.

— S-a întâmplat ceva?

— Doar atât că tu… tu mă faci să mă simt atât de mândru, atât de minunat. Vrei să te măriţi cu mine?

Inima fetei se opri o secundă, ea se îmbujoră la faţă. Dar mintea îi ordonă să fie prudentă, să nu se grăbească şi chibzui dacă să fie la fel de gravă pe cât era el de grav, sau dacă să dea drumul exuberanţei explozive pe care o trăia acum că o ceruse de nevastă, sentimentul de victorie şi să-l facă şi pe el să zâmbească.

— Doamne, spuse ea veselă, încercând să-l tachineze şi făcându-şi vânt cu o batistă. Da, promit să mă mărit cu dumneavoastră, monsieur Struan, dar numai dacă… – ezită puţin şi apoi adăugă iute – numai dacă vă faceţi bine repede, dacă mă ascultaţi orbeşte, dacă mă răzgâiaţi imens, dacă mă iubiţi la nebunie, dacă construiţi pentru noi un castel la Hong Kong, pe Pisc, un palat pe Champs-

Elysées, dacă faceţi dintr-un cliper un pat nupţial, o cameră a copiilor numai din aur şi dacă ne faceţi rost de o moşie la ţară cu un milion de hectare!

— Fii serioasă, Angélique, ascultă-mă eu sunt serios!

A, sunt foarte serioasă, gândi ea încântată că el zâmbea acum. Îi dădu un sărut tandru, dar de data aceasta pe buze, plin de promisiuni.

— Vai, monsieur, vă rog nu luaţi în derâdere pe această tânără domnişoară lipsită de apărare.

— Nu te iau în derâdere, jur pe Dumnezeu. Te-am întrebat: Vrei să te măriţi cu mine? spuse el apăsat, deşi nu avea încă putere să se ridice de pe pernă sau să întindă mâinile s-o tragă mai aproape. Te rog!

Ochii ei îl tachinau.

— Poate, când te simţi mai bine… şi numai dacă mă asculţi orbeşte, dacă mă răzgâi…

— Orbeşte, dacă ăsta-i cuvântul care-ţi place.

— A, da, iartă-mă. Orbeşte… etcetera, etcetera! şi din nou îi zâmbi fermecător. Poate că da, monsieur Struan, dar mai întâi trebuie să ajungem să ne cunoaştem, apoi trebuie să cădem de acord asupra unei logodne şi apoi, *monsieur tai-pan al Nobilei Case,* cine ştie ce va mai fi?

Bucuria îi umplu întreaga fiinţă.

— Deci răspunsul e da?

Îl privi atent, făcându-l să mai aştepte răspunsul. Cu toată blândeţea de care era în stare, ea spuse:

— Mă voi gândi la asta cu toată seriozitatea. Dar mai întâi trebuie să-mi promiţi că te faci bine repede.

— Mă voi face sigur bine, jur.

Ea îşi şterse din nou ochii.

— Şi acum, Malcolm, te rog citeşte scrisoarea mamei tale şi eu o să stau aici cu tine.

Lui Malcolm inima îi bătea cu putere, emoţia pe care o simţea îi luase durerea. Dar degetele nu-l ascultau şi nu reuşea să rupă sigiliul.

— Ţine, Angél, citeşte-mi-o, te rog frumos.

Imediat ea rupse sigiliul, trecu cu privirea peste scrisul cu totul aparte de pe unica pagină a scrisorii. „Iubitul meu

fiu”, citi ea cu glas tare, „cu mare tristeţe trebuie să-ţi spun că tatăl tău a murit şi acum viitorul nostru e în mâinile tale. Tata a murit în somn, bietul de el, înmormântarea va fi peste trei zile, cei morţi cu cei morţi, iar noi, cei care suntem în viaţă, trebuie să continuăm lupta cât mai trăim. Testamentul tatălui tău te confirmă drept moştenitor al lui şi tai-pan, dar pentru ca succesiunea să fie legală ea trebuie transmisă printr-o ceremonie la care eu şi compradorul Chen să fim de faţă, în conformitate cu legatul lăsat de prea iubitul tău bunic. Rezolvă treburile din Japonia după cum am discutat şi întoarce-te cât de curând poţi. A ta mamă devotată…”

Din nou lacrimi umplură ochii fetei care brusc se gândi că ea e mama care îi scrisese fiului ei.

— Asta-i tot? Nici un post scriptum?

— Nu, *chéri,* nimic altceva, doar „a ta mamă devotată”.

Cât curaj are mama lui. De-ar fi să am şi eu tot atâta curaj. Uitând de toate, afară de importanţa întâmplărilor de faţă, îi dădu scrisoarea şi se duse la fereastra care da spre port şi, ştergându-şi ochii, o deschise. Aerul proaspăt îndepărtă mirosul de cameră de om bolnav. Ce era de făcut acum? Să-l ajut să ajungă cât mai repede la Hong Kong, departe de acest loc scârbos. Ai răbdare… va fi oare mama lui în favoarea căsătoriei noastre? Nu ştiu. Aş încuviinţa-o eu dacă aş fi în locul ei? Ştiu că nu i-am fost pe plac în cele câteva dăţi când ne-am întâlnit, e atât de înaltă şi atât de distantă, deşi Malcolm mi-a spus că aşa e ea întotdeauna cu toată lumea. În afara celor din familie.

— Ai răbdare, Angélique, până ajungi s-o cunoşti, e atât de minunată, atât de puternică…

În spatele ei uşa se deschise şi Ah Tok intră fără să bată, ţinând o tăviţă de ceai într-o mână.

— *Neh hoh mah,* stapin, bună ziua, spuse ea cu un zâmbet larg, arătându-şi cei doi dinţi de aur de care era foarte mândră. Stapin dolmit bun, heya?

Intr-o cantoneză fluentă, Malcolm îi spuse:

— Încetează cu vorbirea asta păsărească.

— Ayeeyah!

Ah Tok era *amah,* doica lui Struan, care-l îngrijise de când s-a născut şi pentru care el era un fel de Dumnezeu. Aproape că n-o băgă în seamă pe Angélique, concentrându-se cu totul asupra lui Struan. Voinică, puternică, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, purta tradiţionala cămaşă albă cu pantaloni negri, coada lungă pe spate, indicând că îşi alesese ca profesiune să fie *amah* la un copil şi că, drept urmare, se jurase să rămână castă toată viaţa şi să n-aibă niciodată copii proprii care să-i ştirbească devotamentul. Doi servitori cantonezi o urmau, aducând prosoape fierbinţi şi apă ca să-l spele pe Struan. Cu voce tare ea le ordonă să închidă uşa.

— Stăpân baie, heya, spuse ea înţepată către Angélique.

— Mă întorc mai târziu, *chéri*, spuse fata.

Struan nu răspunse, dădu doar din cap şi-i întoarse zâmbetul, apoi se uită din nou fix la scrisoare, căzut pe gânduri. Ea lăsă uşa întredeschisă. Ah Tok mormăi dezaprobator, o închise hotărâtă, le spuse celor doi servitori să se grăbească cu îmbăierea lui Struan în pat şi-i dădu ceaiul.

— Mulţumesc, mamă, spuse el în cantoneză, folosind termenul onorific obişnuit pentru o persoană atât de apropiată care îl dezmierdase, îl purtase în braţe şi-l protejase pe când era doar un copil lipsit de apărare.

— Veşti proaste, fiul meu, spuse Ah Tok, căci veştile se împrăştiaseră grabnic prin întreaga comunitate chinezească.

— Veşti proaste.

Îşi sorbi ceaiul cu înghiţituri mici, avea un gust foarte bun.

— După ce te-ai îmbăiat, o să te simţi mai bine şi atunci putem vorbi. Onorabilul tău tată avea de mult întâlnire cu zeii. Acum el se află cu ei şi tu eşti tai-pan, aşa că răul s-a transformat în bine. Ceva mai târziu în dimineaţa asta o să-ţi aduc un ceai nemaipomenit de deosebit pe care l-am cumpărat pentru tine şi care o să te vindece de toate bolile.

— Îţi mulţumesc.

— Îmi datorezi un tael de argint pentru medicament.
— A cincizecea parte din el.
— Ayeeyah, cel puţin jumătate!
— Ayeeyah, o a douăzecea parte, mamă! – fără să se gândească deloc, se târguiau din obişnuinţă, fără răutate. Iar dacă continui să te târguieşti cu mine, o să-ţi amintesc că-mi datorezi leafa pe şase luni pe care ţi-am plătit-o în avans pentru înmormântarea bunicii tale. A doua ei înmormântare.
Unul dintre servitori chicoti în spatele ei, dar ea se prefăcu senină că nu observă.
— Dacă aşa zici tu, tai-pan! ea rosti titlul cu gingăşie, era prima oară când i-l adresa, şi-l privi atent, fără să-i scape nimic, apoi se răsti la cei doi bărbaţi care îl spălau cu buretele şi-l curăţau cu grijă şi pricepere: Mai repede cu treaba pe care o faceţi. Trebuie oare fiul meu, tai-panul, să îndure serviciile voastre stângace toată ziua?
— Ayeeyah, bombăni prosteşte unul din ei ca răspuns.
— Ai grijă, preacurvarule, lepădat şi de mă-ta, spuse ea mieros într-un dialect pe care Struan nu-l înţelegea. Fă-ţi treaba ca lumea şi dacă cumva îl ciupeşti cât de puţin pe fiul meu când îl bărbiereşti, o să te deochi. Purtaţi-vă cu fiul meu cum v-aţi purta cu nişte jad imperial, altfel sământa mădularului vostru se va face praf şi pulbere. Că nu daţi ascultare celor care-s mai breji ca voi, aşa cum se cuvine!
— Mai breji? Ayeeyah, babo, tu care te tragi din Ning Tok, un sat de balegă de broască ţestoasă, vestit pentru vânturi.
— Contra unui tael de argint, subsemnata persoană civilizată vă poate bate de cinci ori din şapte la mahjong în seara asta.
— Primesc pariul, spuse bărbatul furios, deşi ştia că Ah Tok era o jucătoare desăvârşită.
— Despre ce e vorba? întrebă Struan.
— Discuţii de servitori, nimic important, fiul meu.
Când au terminat, i-au pus o altă cămaşă de noapte scrobită.
— Vă mulţumesc, le spuse Struan mult mai înviorat.

Ei făcură o plecăciune politicoasă şi ieşiră.

— Ah Tok, trage zăvorul la uşa ei, fără zgomot.

Ea făcu precum i se spusese. Auzul ei ascuţit prinse foşnetul fustelor în camera de alături şi se decise să fie şi mai vigilentă pe viitor. Târfă afurisită şi băgăreaţă, străină cu pântec de broască care-şi vâră nasul peste tot, cu Poarta ta de Jad atât de flămândă după stăpânul meu, încât o persoană civilizată o poate auzi cum salivează…

— Aprinde-mi lumânarea, te rog.

— Poftim? Te dor ochii, fiul meu?

— Nu, deloc. În birou sunt nişte chibrituri.

Chibriturile, recenta invenţie brevetată de suedezi, se ţineau de obicei sub cheie; deoarece erau foarte căutate, deci se puteau vinde foarte uşor, aveau tendinţa să dispară. Furtul de lucruri mărunte era endemic în Asia. Ah Tok folosi un băţ de chibrit cu neîndemânare, neînţelegând de ce chibriturile nu vor să se aprindă decât dacă sunt frecate de o latură a cutiei lor speciale. El îi explicase de ce e necesar să freci băţul de cutie, dar ea nu făcuse altceva decât să bombăne că chibriturile sunt o nouă vrăjitorie a diavolilor de străini.

— Unde vrei să-ţi pun lumânarea, fiul meu?

El arătă cu degetul masa de lângă pat la care putea ajunge uşor.

— Acolo. Acuma lasă-mă şi tu o vreme.

— Dar, ayeeyah, ar trebui să stăm de vorbă, sunt multe lucruri de pus în ordine.

— Ştiu. Aşteaptă însă afară lângă uşă şi nu lăsa pe nimeni să intre până nu strig eu.

Ea ieşi din cameră bombănind. Prea multă vorbărie şi veştile rele îl epuizaseră. Cu toate acestea, el aranjă cu mare greutate lumânarea lângă pat şi apoi rămase nemişcat din nou câteva clipe. Cu patru ani în urmă, la ziua lui de naştere, când împlinise şaisprezece ani, mama lui îl dusese pe Pisc ca să discute cu el între patru ochi.

— Acum eşti destul de mare ca să afli unele secrete ale Nobilei Case. Totdeauna vor exista secrete la noi. Pe unele tata şi cu mine nu ţi le vom spune până când nu ajungi tai-

pan. Unele lucruri le-am ţinut secret faţă de el, altele de tine. Unele ţi le voi împărtăşi ţie acum, dar nu i le voi spune lui, nici fraţilor şi nici surorilor tale. Sub nici un motiv aceste secrete nu trebuie să fie împărtăşite nimănui. Absolut nimănui. Jură în faţa lui Dumnezeu!

— Da, mamă, jur că nu voi spune nimic.

— În primul rând, poate că într-o bună zi va fi nevoie să ne transmitem unul altuia informaţii personale sau periculoase printr-o scrisoare particulară – să nu uiţi niciodată că orice este scris poate fi citit de ochi străini. De câte ori îţi voi scrie, întotdeauna voi adăuga *P.S. Te iubesc.* Tu vei face acelaşi lucru, întotdeauna, neapărat. Dar dacă într-o scrisoare lipseşte *P.S.-ul Te iubesc,* atunci scrisoarea conţine informaţii importante şi secrete, fie numai pentru mine, fie numai pentru tine. Fii atent!

Ferind cu mâna foaia de hârtie pe care o pregătise dinainte, ea aprinse nişte beţe de chibrit şi le ţinu sub foaie, nu ca să-i dea foc, ci numai să o pârlească uşor. Ca prin minune, apăru mesajul ascuns: *„La Mulţi ani!* Sub perna ta se află un cec la vedere pentru suma de zece mii de lire sterline. Nu spune nimănui nimic de bani şi cheltuieşte-i cu înţelepciune.”

— Vai, mamă, chiar există? Există într-adevăr cele zece mii de lire?

— Da.

— Ayeeyah! Dar cum faci asta? Vreau să zic, cum scrii în felul acesta?

— Ia o pană de gâscă curată, sau un toc şi scrie-ţi mesajul cu grijă cu un lichid pe care ţi-l dau eu, sau cu lapte şi lasă-l să se usuce. Când încălzeşti hârtia, aşa cum am făcut eu acum, scrisul apare! Ea luă un alt băţ de chibrit şi, plină de gravitate, aprinse un colţ al hârtiei. În tăcere urmăriră cu privirea cum arde hârtia şi ea făcu praf cenuşa sub talpa cizmei pe care o purta. Când ajungi tai-pan, nu te încrede în nimeni! Nici măcar în mine.

Acum Struan ridică trista ei scrisoare deasupra flăcării lumânării. Cuvintele apărură la vedere. Era neîndoielnic scrisul ei.

„Îmi pare rău să te anunţ că tatăl tău a murit delirând, cu minţile luate de whisky. Trebuie să fi şperţuit un servitor care i-a adus din nou băutură. Mai multe detalii îţi voi spune când vorbim personal. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu mai suferă. Dar familia Brock, blestematul meu tată şi fratele meu Morgan, cei care nu ne dau pace, au fost cauza loviturilor pe care le-a primit tata, ultima din ele s-a produs imediat după ce ai plecat tu, când am descoperit, prea târziu, nişte amănunte cu privire la lovitura lor secretă din Hawaii îndreptată împotriva noastră. Jamie deţine unele detalii."

O clipă se opri din citit, îngreţoşat de furie. Curând va avea loc o răfuială, îşi promise sieşi, şi apoi citi mai departe:

„Atenţie la prietenul nostru Dimitri Syborodin. Am descoperit că e agent secret al preşedintelui revoluţionar Lincoln, nu al Sudului, aşa cum pretinde el. Fereşte-te de Angélique Richaud."

Inima i se strânse brusc înspăimântată:

„Agenţii noştri din Paris ne scriu că unchiul ei Michel Richaud, a dat faliment la scurt timp după plecarea ei şi se află acum în închisoarea datornicilor. Alte fapte: tatăl ei se însoţeşte cu oameni de nimic, are substanţiale datorii la jocurile de noroc şi în ascuns se laudă prietenilor intimi că în curând el va reprezenta interesele noastre în Franţa – am primit scrisoarea din 4 ale lunii prin care recomanzi acest lucru, presupun la îndemnurile ei – el n-o poate face, e nesolvabil. Alt secret al lui: nu va trece anul şi vei fi ginerele lui. Bineînţeles, e ridicol, tu eşti prea tânăr pentru căsătorie, iar eu nu pot să-mi închipui o înrudire mai proastă ca asta. Separat sau împreună sunt porniţi să te prindă în laţ, fiul meu. Fii prudent, fii atent la şiretenia femeii."

Pentru prima oară în viaţă era furios pe mama lui. Cu mâna tremurând, băgă foaia de hârtie în flacără şi o ţinu până ce arse şi apoi făcu cenuşa praf, stinse cu o lovitură flacăra lumânării, zvârli lumânarea cât colo şi se culcă din nou pe spate, plin de greaţă, cu inima bubuind, în tot acest

timp mintea urlându-i: Cum îndrăzneşte să o cerceteze pe Angélique şi familia ei fără să mă întrebe pe mine! Cum îndrăzneşte să greşească aşa de mult în legătură cu Angélique? Indiferent de ce păcate au ai ei, Angélique nu poate fi învinovăţită de nimic. Din toţi oamenii din lume, mama este cea care trebuie să ştie cel mai bine că de păcatele părinţilor nu trebuie făcuţi răspunzători copiii! N-a fost preaiubitul meu bunic mult mai rău? N-a fost el chiar ucigaş şi nu cu mult mai breaz ca un pirat, aşa cum mai este încă tatăl ei? E o afurisită de ipocrită! Nu e treaba ei cu cine mă însor. E viaţa mea şi dacă vreau să mă însor cu Angélique, la anul o să mă însor cu ea. Mama nu ştie nimic de Angélique – şi când o să afle adevărul o s-o iubească cum o iubesc şi eu – sau dacă nu, pe Dumnezeu! Ea…

— O, Doamne Isuse Hristoase! gâfâi el, durerea sfâşiindu-i întreaga fiinţă.

12

McFay îşi ridică privirea de pe teancurile de scrisori, acte şi ziare care erau împrăştiate talmeş-balmeş pe masa lui de lucru.

— Cum se simte? îl întrebă cu îngrijorare pe doctorul Babcott în timp ce acesta intră în cameră şi închise uşa. Biroul era spaţios şi dădea spre Strada Mare şi către ocean.

— A avut un fel de criză de stomac, Jamie. Mă tem că ne mai putem aştepta la asemenea crize, bietul om. I-am pansat rana, îşi rupsese câteva copci. I-am dat o porţie de laudanum – Babcott îşi frecă ochii, care aveau cearcăne roşii de oboseală, purta o redingotă groasă şi destrămată la mâneci, pătată, ici şi colo, de chimicale şi sânge uscat. Nu pot face pentru el mai mult deocamdată. Care sunt ultimele veşti de la flotă?

— Statu-quo: flota se află în alarmă de luptă… Legaţia e încă înconjurată, Bakufu ar trebui să apară curând.

— Ce se întâmplă dacă nu vin?

McFay ridică din umeri.

— Am primit ordin să-l trimit pe Malcolm înapoi la Hong Kong cât mai curând posibil, e foarte important pentru el. Pot să-l urc pe nava de poş…

— Interzic cu desăvârşire acest lucru, spuse Babcott mai furios decât ar fi vrut. Ar fi un lucru prostesc şi extrem de periculos, extrem de periculos. Dacă intră într-o furtună, ceea ce e foarte probabil în această perioadă a anului…, mă rog, dacă vomită mult şi pe o perioadă lungă de timp, poate să i se rupă cusăturile, ceea ce e moarte curată. Nu!

— Atunci când pot să-l trimit fără risc?

Doctorul îşi aruncă privirea pe fereastră. Valuri cu creasta înspumată treceau spre larg dincolo de promontoriu, nici un asemenea val nu se vedea în golf. Cerul era acoperit de nori. Îşi cântări iar neputinţa şi cunoştinţele pe care le avea.

— Peste o săptămână, cel mai devreme, poate chiar o lună. Ştie Dumnezeu, Jamie, eu unul nu.

— Şi dacă ai merge şi tu cu nava de poştă ar ajuta asta la ceva?

— Pentru numele lui Hristos, nu! N-ai auzit ce-am spus? Nu. Nu! Nu trebuie să se mişte. Două zile pe navă o să-l omoare.

McFay se întunecă la faţă.

— Ce şanse are Malcolm? Cu adevărat. E foarte important să ştiu.

— Destul de multe, temperatura este mai mult sau mai puţin normală şi nu există semne că rana ar fi infectată. Babcott îşi frecă ochii din nou şi căscă. Iartă-mă, nu am vrut să mă răstesc la tine. Dar sunt sculat de la miezul nopţii ca să cârpesc urmările unei încăierări din Mahalaua Beţivilor dintre un marinar şi un soldat, iar în zori am avut o urgenţă la Yoshiwara, a trebuit să cos o femeie care a încercat să plece pe lumea cealaltă spintecându-se! – oftă. Ar fi bine să stea cât mai liniştit, asta l-ar ajuta. După mine, probabil că tocmai veştile proaste pe care le-a primit i-au provocat criza.

Vestea morţii lui Culum Struan, noua poziţie a lui Malcolm ca tai-pan şi implicaţiile acestor evenimente – de importanţă vitală şi imediată pentru toţi rivalii lor – străbătură cu viteză colonia. În clădirea familiei Brock, Norbert Greyforth întrerupse o întrunire pentru a deschide prima sticlă de şampanie din lada pe care o ţinuse, tocmai pentru o zi ca asta, mai multe săptămâni la rece în noua lor gheţărie, foarte rentabilă, aflată alături de depozitul lor.

— Cea mai bună veste de ani de zile, chicoti el adresându-se lui Dimitri, şi mai am alte douăzeci de lăzi pentru petrecerea pe care o organizez diseară. Să toastăm, Dimitri! – îşi ridică paharul de cristal, cristal veneţian din cel mai scump, închin pentru tai-panul Nobilei Case, afară cu Cel Bătrân, afară cu Cel Tânăr, pe Dumnezeu, şi fie ca ei să dea faliment în mai puţin de un an.

— Închin cu tine, Norbert, pentru succesul noului tai-pan, pentru nimeni altcineva, spuse Dimitri.

— Deschide ochii şi vezi realitatea. Ei sunt cei vechi, noi suntem cei noi. Pe vremuri când trăia Dirk Struan, aveau

vână, dar acum sunt slabi, McFay e slab. Doamne, cu ajutorul lui entuziast şi cu puţină muncă de convingere în noaptea când a fost asasinat Canterbury, am fi putut ridica întreaga colonie, flota şi armata şi l-am fi putut captura pe afurisitul de rege Satsuma, l-am fi putut spânzura şi am fi putut trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Sunt de acord, John Canterbury o să fie răzbunat într-un fel sau altul. Bietul om, spuse Dimitri. Ştii că mi-a lăsat firma lui? – firma lui Canterbury era una din companiile comerciale mai mici, specializată în exportul de textile de mătase, şi mai ales de coconi şi gogoşi de mătase, un comerţ foarte profitabil cu Franţa unde industria mătăsii, cândva cea mai bună din lume, fusese distrusă de boli. John mereu spunea că mă va lăsa moştenitor, dar eu nu l-am crezut niciodată. Sunt şi executorul lui testamentar. Wee Willie mi-a dat zapisul înainte de a pleca.

— Toţi samuraii sunt nişte nemernici, nu au avut nici un motiv să-l omoare aşa. Ce ştii despre *musume* a lui? Bietul John era nebun după ea. E însărcinată, nu-i aşa?

— Nu, a fost un zvon. În testament el m-a rugat să am grijă de ea, să-i dau bani să-şi cumpere o căsuţă a ei. M-am dus s-o văd dar, mama-san Raiko, târfa aia bătrână, mi-a spus că fata s-a dus îndărăt în satul ei, dar că-i va trimite ea banii. Am plătit ceea ce a spus John, aşa că asta este.

Îngândurat Norbert îşi termină şampania, îşi mai turnă un pahar şi se simţi mai bine.

— Ar trebuie să ai grijă şi de tine, spuse el cu aceeaşi voce joasă, considerând că a sosit momentul să abordeze această discuţie. La viitor trebuie să te gândeşti, nu la câteva valuri de mătase şi la gogoşi de mătase. Gândeşte-te la Marele Joc, Jocul american. Cu legăturile noastre putem cumpăra orice cantitate de armament englez, francez sau prusac. Chiar acum am semnat o înţelegere exclusivă ca să reprezentăm firma Krupp în Extremul Orient… la preţuri mai bune decât îţi poate oferi Struan. Le trimitem în Hawaii pentru transbordarea pe… alte nave către… către orice destinaţie. Fără întrebări stânjenitoare.

— Ridic paharul pentru asta.

— Orice vrei să cumperi, putem obţine mai ieftin şi mai repede – Norbert umplu din nou paharele. Îmi place şampania Dom Pérignon, e mai bună decât Tatt. Bătrânul călugăr se pricepea el la culoare şi la dulceaţa băuturii, şi ştia mai ales cât trebuie să fie de dulce. Asta îmi aminteşte de zahărul din Hawaii, adăugă el prudent. Aflu că o să fie aşa de scump în acest an încât o să ajungă aproape cât un tezaur naţional, atât în nord cât şi în sud.

Mâna lui Dimitri care ridica paharul se opri la jumătatea gestului.

— Asta vrea să însemne…?

— Asta vrea să însemne, absolut între noi doi, că Brock şi Fiii au pus mâna pe recolta din acest an, asta vrea să însemne că Struan nu va avea nici măcar un sac de o sută de livre, aşa că înţelegerea ta cu ei e moartă.

— Când o să afle toată lumea despre asta? ochii lui Dimitri se îngustară ca două crăpături subţiri.

— Vrei să iei şi tu parte la această afacere? La afacerea noastră? Am avea nevoie de un agent de încredere în America, şi în nord şi în sud.

Dimitri turnă şampanie pentru amândoi, plăcându-i atingerea paharului rece.

— În schimb ce să-ţi ofer eu?

— Un toast: pentru dispariţia Nobilei Case!

În întreaga Yokohama se ridicau cu nerăbdare alte toasturi la aflarea veştii morţii lui Culum şi a succesiunii la titlu de tai-pan, aşa cum se toasta şi în toate sălile de consiliu din întregul Orient îndepărtat, şi în alte locuri care făceau comerţ cu Asia. Unele toasturi sărbătoreau evenimentul, altele sunau pline de răzbunare, unii toastau pentru succesor, alţii trimiteau la dracu’ pe toţi Struanii, unii se rugau pentru succesul lor, în acelaşi timp toţi oamenii de afaceri se gândeau la modul în care vestea îi va afecta pe ei, căci, le convenea sau nu, Struanii erau Nobila Casă.

La Ambasada Franceză, Angélique ciocni un pahar cu clinchet cristalin, un pahar ieftin şi nu prea potrivit pentru

această ocazie, după cum nici şampania nu era prea potrivită şi gustă cu prudenţă, cu înghiţituri mici.

— Da, sunt de acord, monsieur Vervene.

Pierre Vervene era *Chargé d'Affaires,* un bărbat trecut de patruzeci de ani, obosit, care începuse să chelească.

— Acest prim toast cere un al doilea toast, mademoiselle, spuse el ridicând paharul din nou, dominând-o prin înălţimea lui, – un toast nu numai pentru prosperitate şi o viaţă lungă noului tai-pan, ci anume pentru tai-panul care va fi viitorul dumneavoastră soţ.

— Vai, monsieur! ea puse paharul pe masă pretinzând că e supărată pe el. V-am încredinţat vestea în secret, deoarece sunt aşa de fericită, aşa de mândră, dar ce v-am mărturisit eu nu trebuie menţionat cu voce tare, până ce el, monsieur Struan, nu anunţă public. Trebuie să-mi promiteţi.

— Bineînţeles, bineînţeles.

Vervene vorbea pe un ton menit să o liniştească, dar el era ocupat în minte cu textul mesajului pe care îl va trimite grabnic lui Seratard, la bordul navei amiral, la Yedo, în momentul în care pleca fata. Era clar că o asemenea legătură va avea pentru Franţa şi interesele franceze nenumărate implicaţii politice, va oferi importante atuuri. Sfinte Dumnezeule, gândi el, dacă suntem deştepţi, şi suntem, putem avea controlul asupra Nobilei Case prin această tânără dezmăţată care nu are nici o calitate decât un chip destul de drăguţ, nişte sâni care te pot desfăta, o virginitate cam prea pârguită şi un fund care promite soţului o vigoare nebună o lună sau două. Cum naiba l-a prins în laţ – dacă ceea ce spune e realmente adevărat. Dacă e… *Merde*[6]*,* bietul om trebuie să fie bolnav şi la cap ca să se căpătuiască cu această poamă, lipsită de zestre şi dintr-un neam cu reputaţie proastă, şi s-o facă mamă a copiilor lui! Ce noroc incredibil pe capul ticălosului de Richaud, acum va reuşi să-şi răscumpere poliţele.

— Cele mai sincere felicitări din partea mea, mademoiselle.

Uşa de la încăpere se deschise larg şi feciorul numărul

[6] Înjurătură (în franceză, în original – n.t.)

unu al Legaţiei, un chinez în vârstă, umflat şi îmbrăcat într-o haină de in, pantaloni negri şi o tichie neagră pe cap, încărcat de scrisori şi pachete, intră fără să bată la uşă.

— Heya, stapin, tot posta aia, nu conteşte!

Trânti cu zgomot scrisorile şi pachetele pe masa ornamentală, se uită ca un nătăfleţ la fată şi ieşi râgâind.

— Sfinte Dumnezeule, aceşti oameni cu maniere urâte te pot scoate din minţi! I-am spus cretinului ăsta de mii de ori să bată la uşă înainte de a intra! Scuzaţi-mă o clipă! repede, Vervene îşi aruncă ochii peste scrisori, două erau de la soţia lui, una de la iubita lui, toate având ştampila poştei cu două luni şi jumătate în urmă – amândouă cer bani, aş putea să pariez, se gândi el strepezit. Ah, sunt şi patru scrisori pentru dumneavoastră mademoiselle – mulţi îşi trimiteau scrisorile în străinătate ca să fie distribuite de cea mai apropiată Legaţie a ţării respective. Trei de la Paris şi una din Hong Kong.

— O, vă mulţumesc! se lumină ea la faţă văzând că două scrisori erau de la prietena ei Colette. Suntem aşa de departe de casă, nu-i aşa?

— Da, Parisul este universul nostru, da, aşa e. Da, presupun că doriţi să citiţi scrisorile fără martori, puteţi folosi camera de vizavi. Dacă vreţi să fiţi amabilă şi să mă scuzaţi… – Vervene arătă spre masă, cu un zâmbet demn de milă la adresa propriei sale persoane. Afaceri de stat!

— Bineînţeles, vă mulţumesc. Şi vă mulţumesc pentru bunele urări, dar, vă rog, nici un cuvânt…

Ieşi legănându-se languros, conştientă că în puţine ore secretul ei minunat va fi cunoscut de toată lumea, va fi spus în şoaptă de la o ureche la alta. A fost înţelept să trăncănesc? Cred că da. Malcolm m-a cerut cu adevărat de soţie, nu?

Vervene deschise scrisorile personale, le parcurse în fugă, văzu repede că amândouă îi cereau bani, dar nu conţineau şi alte veşti proaste, le puse imediat de-o parte să le citească şi să le savureze mai târziu şi începu mesajul către Seratard – având grijă să facă o copie secretă pentru André Poncin – încântat să fie vestitorul unor noutăţi bune.

Stai puţin, murmură el, poate că aşa cum e tatăl aşa e şi fiica şi deci s-ar putea să fie doar obişnuita lor exagerare! mai bine să informez cam aşa: *Acum câteva minute mademoiselle Angélique mi-a şoptit între patru ochi că…,* şi atunci Ministrul poate să hotărască singur despre ce e vorba.

Vizavi, într-o plăcută antecameră care dădea către grădiniţa aflată la o oarecare distanţă de Strada Mare, Angélique se instalase plină de speranţe. Prima scrisoare, a Colettei, îi aducea veşti bune din Paris, vorbea despre modă, despre relaţii sentimentale, despre prietenii comuni într-un mod atât de plăcut, încât o citi pe nerăsuflate, ştiind că o va reciti de multe ori, mai ales în seara aceea, aşezată comod în pat, când putea savura totul pe îndelete. O cunoştea şi o iubea pe Colette de când erau mici. La mănăstire fuseseră de nedespărţit, împărtăşind aceleaşi speranţe, vise şi taine. A doua scrisoare îi aducea noutăţi tulburătoare, terminându-se cu cele privind căsătoria ei – Colette era de vârsta ei, avea optsprezece ani, era deja măritată de un an şi avea un fiu: *„Sunt din nou însărcinată, iubita mea Angélique, soţul meu se arată încântat, dar eu sunt puţin cam iritată. După cum ştii, prima naştere n-a fost uşoară, deşi doctorii mă asigură că voi fi suficient de puternică şi de data asta. Când te întorci? Că nu mai am răbdare”.*

Angélique respiră adânc, privi pe fereastră afară şi aşteptă să-i treacă junghiul din inimă. Nu trebuie să te laşi pradă sentimentalismelor, îşi repetă ea, aproape plângând. Nici chiar cu Colette. Fii tare, Angélique. Fii atentă, viaţa ta s-a schimbat, totul s-a schimbat. Şi numai de scurtă vreme. Ai grijă să nu fii luată prin surprindere. Şi din nou respiră adânc. Următoarea scrisoare o şocă. Mătuşa Emma îi trimitea vestea groaznică a falimentului soţului ei şi spunea: *„Acum suntem săraci lipiţi şi bietul meu Michel lâncezeşte în închisoarea datornicilor fără posibilitatea unui ajutor! N-avem cui să ne adresăm, n-avem bani deloc. E groaznic, copilul meu, e un coşmar…”*

Bietul şi dragul meu unchi Michel, gândi ea, plângând în

tăcere, ce păcat că e un prost administrator al treburilor lui.

— Nu-ţi face probleme, dulcea mea dragă mătuşă şi mamă, spuse ea cu glas tare, înfiorată de o bruscă bucurie. Acum îţi pot răsplăti tot ce ai făcut pentru mine, o să-l rog pe Malcolm să mă ajute şi el mă va ajuta cu siguranţă…

Stai puţin! ar fi înţelept să-l rog? în timp ce reflecta asupra acestui lucru, deschise scrisoarea tatălui ei. Spre surprinderea ei plicul conţinea numai o scrisoare, nu şi aşteptatul cec de plată la vedere pe care-i ceruse, pentru banii aduşi de ea de la Paris şi depuşi la Banca Victoria, bani pe care, cu generozitate, unchiul ei i-i avansase – ea promiţând în mod solemn că nu-i va spune soţiei lui nimic şi că tatăl ei îi va plăti împrumutul, imediat ce va ajunge ea la Hong Kong, ceea ce tatăl ei îi spusese că făcuse.

„Hong Kong, septembrie 10. Salut, iepuraşul meu, sper că totul este bine şi că Malcolm al tău te adoră aşa cum te ador şi eu, aşa cum te adoră întregul Hong Kong. Se zvoneşte că tatăl lui e în pragul morţii. O să te ţin la curent. Între timp îţi scriu pe fugă pentru că plec la Macao, o dată cu refluxul. Am o minunată ocazie de afaceri acolo, aşa de bună că temporar am pus la bătaie cecurile bancare pentru banii pe care mi i-ai lăsat în păstrare şi voi face investiţii pentru tine în calitate de partener egal. Cu poşta următoare voi fi în stare să-ţi trimit de zece ori cât ai cerut şi îţi voi spune ce profit splendid am realizat amândoi. La urma urmelor, trebuie să ne gândim la zestrea ta, fără de care… ce zici?”

Nu fu în stare să citească mai departe, gândurile i se învălmăşiră: O, Doamne, Dumnezeul meu! Ce afaceri? Oare riscă la jocurile de noroc tot ce am pe lume?

Era aproape două fix, McFay era obosit, tare flămând şi cu sufletul plin de deprimare. Scrisese vreo zece scrisori, semnase cam vreo cincizeci de note de plată, achitase zeci de note de plată, controlase registrele cu socotelile din ziua anterioară care arătau că afacerile scăzuseră, constatase că toate comenzile de mărfuri din America fuseseră fie anulate, fie neexpediate, fie oferite la preţuri majorate,

toate tranzacţiile cu Canada şi Europa fiind afectate şi ele într-o oarecare măsură de războiul civil din America. De asemenea nu venise nici o veste bună în nici una din scrisorile din Hong Kong, însă multe veşti proaste de la sucursala lor din Shanghai, deşi Albert MacStruan, care era cel mai puternic om acolo, făcea o treabă minunată. Doamne, gândi, ar fi o catastrofă să trebuiască să evacuăm Shanghaiul, date fiind toate investiţiile noastre de acolo. Oraşul se afla din nou în plină fierbere, iar cele trei concesiuni străine sub control britanic, francez şi american erau asaltate de zvonuri că trupele rebele ale întinsei răscoale Tai-ping, cu baza la Nanking şi în jurul lui – unul din oraşele mari dinspre sud pe care-l cuceriseră răsculaţii cu vreo nouă ani în urmă şi pe care-l foloseau drept capitală, se puseseră din nou în mişcare. Extrasul tăiat din *Shanghai Observer* spunea:

„Acum doi ani când forţa temerară a trupelor britanice şi franceze, ajutate cum se cuvinte de armata locală de mercenari, organizată şi plătită de floarea comercianţilor noştri, atât europeni cât şi chinezi, sub comanda lui Frederick Townsend Ward, curajos militar american, i-a alungat pe rebeli de pe un teritoriu cu o rază de cincizeci de kilometri, cu toţii am presupus că primejdia a fost îndepărtată pentru totdeauna.

În prezent, martori oculari relatează că o armată copleşitoare de o jumătate de milion de rebeli, cu câţiva ofiţeri europeni, s-a masat ca să pornească împotriva noastră, iar alţi o jumătate de milion de rebeli vor ataca perfid, din nou spre nord, către Peking. Armatele Manchu, care li se opun, nu par demne de încredere şi sunt neputincioase, recruţii lor chinezi sunt răzvrătiţi, aşa că de această dată nu vom supravieţui. Se speră că Guvernul Majestăţii Sale va convinge autorităţile Manchu să numească pe căpitanul Gordon la comanda forţelor d-lui Ward, grav rănit în luptă, şi în postul de comandant general al instruirii trupelor Manchu. Corespondentul nostru crede că asta va fi, ca de obicei, o măsură prea târzie şi prea nesemnificativă.

Avem nevoie de o armată britanică perfect echipată, staţionată în China permanent, în India mai ales, acum când dăinuie nesiguranţa datorită recentei şi groaznicei revolte a sepoy-ilor. Afacerile continuă să fie dezastruoase datorită preţului mătăsii şi al ceaiului, mai ridicate ca oricând. Există foamete în majoritatea regiunilor…”

Ştiri şi mai deprimante din Anglia. Ploi colosale au distrus recolta şi se aşteaptă foamete în Irlanda şi în alte regiuni – deşi nu ca pe vremea Marii Foamete a Cartofului, când sute de mii de oameni au murit. Şomaj uriaş în Scoţia. Sărăcie lucie în Lancashire, unde cele mai multe ţesătorii din bumbac nu lucrează, inclusiv trei care erau proprietatea lui Struan, din cauza embargoului Uniunii asupra bumbacului din sud şi a blocadei tuturor porturilor sudiste. Cu bumbacul din sud, Anglia furnizase ţesături întregii lumi. Un cliper al firmei Struan înţesat cu ceai, mătăsuri şi lac a dispărut în drum spre Londra. La bursă acţiunile Struan au scăzut mult. Cele ale lui Brock au crescut o dată cu sosirea, încununată de succes, a primului transport de ceai al sezonului…

O altă scrisoare de la iubita lui cu care era logodit de cinci ani, Maureen Ross, şi mai proastă: „Când urmează să vin la tine? Ai trimis biletul? Ai promis că acest Crăciun va fi ultimul când vom mai fi despărţiţi…”

— Nu se poate de acest Crăciun, fetiţo, murmură el încruntat, în ciuda faptului că ţinea la ea, încă nu pot să-mi permit şi aici nu e un loc potrivit pentru o tânără domnişoară.

De câte ori nu-i spusese asta, ştiind că de fapt Maureen şi părinţii ei doreau ca el să lucreze pentru Struan în Anglia sau în Scoţia, sau chiar mai bine să părăsească „această societate execrabilă şi să lucreze acasă, ca un om cumsecade”, în vreme ce el dorea ca ea să rupă logodna şi să-l uite, mai ales că cele mai multe soţii englezoaice ajungeau repede să urască Asia, să-i deteste pe asiatici, să aibă oroare de Fetele Plăcerii, să facă crize de furie pentru că fetele alea erau uşor accesibile bărbaţilor, să dispreţuiască mâncarea, să se văicărească de dorul patriei

şi al familiei, făcând viaţa soţilor lor un permanent coşmar. Ştia de asemenea că lui îi plăcea Asia, că ţinea la munca lui, că îşi adora libertatea, ţinea la Yoshiwara ca la lumina ochilor şi nu s-ar fi întors de bună voie în ţară. Mă rog, gândi el, oricum nu până ies la pensie.

Poşta îi aduse o singură bucurie – de la Hatchard din Picadilly: o nouă ediţie ilustrată a lucrării revoluţionare a lui Darwin *Originea Speciilor,* nişte poezii de Tennyson, o broşură tradusă de curând, scrisă de Karl Marx şi Friedrich Engels cu titlul de *Manifestul Comunist,* cinci exemplare din *Punch,* dar lucrul cel mai important dintre toate, o nouă ediţie a almanahului *Pe parcursul întregului an,* săptămânalul fundat de Charles Dickens ce conţinea al cincilea episod al *Marilor Speranţe,* care urma să apară în douăzeci de numere. În ciuda tuturor treburilor urgente, McFay, ca toţi ceilalţi care primiseră câte un exemplar al săptămânalului, încuie uşa şi înfulecă episodul pe nerăsuflate. După ultima propoziţiune: „Va urma în numărul de săptămâna viitoare”, oftă. Oare ce dracu’ va face domnişoara Havisham, afurisita aia ticăloasă? Îmi aminteşte de mama lui Maureen. Sper din tot sufletul ca până la urmă Pip să fie fericit. Sper din tot sufletul ca bunul nostru Dickens să ne dăruiască un sfârşit fericit… O clipă stătu buimăcit, pierdut în admiraţie faţă de Dickens şi de minunata lui serie de romane. Dickens este cel mai mare scriitor din lume, nu există nici o îndoială în această privinţă.

Se sculă de pe scaun, se duse la fereastră, privi la mare, trimise gânduri de încurajare flotei de la Yedo şi navei de poştă care nu mai trebuia să-şi schimbe drumul ca să meargă direct la Hong Kong cu Malcolm Struan, ci putea merge pe ruta sa normală la Shanghai, simţindu-se plin de îngrijorare în privinţa noului tai-pan şi a viitorului care, într-un mod ciudat, se amestecă la iuţeală cu Pip şi domnişoara Havisham, întrebându-se cum va ieşi Pip din încurcătura în care se afla şi dacă se va îndrăgosti fata de el. Sper să se îndrăgostească, bietul băiat. Dar ce să zic de fetişcana mea, de Maureen? E cam timpul să-mi încropesc o familie…

Îl trezi o bătaie la uşă.

— Domnule McFay, pot să vă văd un minut? se auzi vocea lui Piero Vargas, ajutorul lui.

Simţindu-se vinovat puţin, puse săptămânalul sub teancul de scrisori şi documente, se întinse şi deschise uşa. Piero Vargas era un euroasiatic chipeş, de vârstă mijlocie, din Macao, mica enclavă portugheză, aflată cam la patruzeci de mile vest de Hong Kong, situată ca o aluniţă pe o fâşie de pământ a Chinei continentale şi ocupată din 1552. Spre deosebire de englezi, portughezii socoteau Macao drept patria lor, nu ca pe o colonie, îi încurajau pe colonişti să se căsătorească cu chinezi, acceptau copii euroasiatici ca cetăţeni ai Portugaliei şi le permiteau să stea permanent în Portugalia. Căsătoriile mixte erau puternic descurajate de britanici, deşi mulţi englezi aveau familii mixte. Însă copiii rezultaţi din aceste căsătorii nu erau acceptaţi de înalta societate. Se obişnuia ca cei născuţi în Shanghai să poarte numele tatălui, cei născuţi în Hong Kong numele mamei.

Din clipa sosirii englezilor în China i-au folosit pe cei mai isteţi din Macao, şi au fost satisfăcuţi de serviciile lor, drept zarafi, ce se îndeletniceau mai ales cu schimbul de bani, şi compradori, deoarece, prin forţa împrejurărilor, vorbeau engleza, precum şi unele dialecte chineze. Cu excepţia Nobilei Case. Compradorul ei era imens de bogatul Gordon Chen, fiul nelegitim al fondatorului firmei, Dirk Struan, născut de una din numeroasele lui iubite, nu însă de ultima, legendara May-may.

— Ce vrei, Piero?

— Îmi pare rău că vă deranjez, senor, spuse Piero, în engleza lui curgătoare şi sunând dulce. Kinu-san, furnizorul nostru de mătase, cere o întrevedere personală cu dumneavoastră.

— Da? De ce anume?

— De fapt nu cere întrevederea pentru el, ci pentru doi cumpărători care au venit cu el. Din Choshu.

— Zău?

Interesul lui McFay se trezi imediat. Aproape doi ani de

tentative făcute de daimyo din Choshu, feudă aflată departe în vest, la Strâmtoarea Shimonoseki, fuseseră încununaţi de o importantă afacere în anul care trecuse, autorizată de biroul central din Hong Kong şi rezolvată de el: un vapor cu zbaturi de două sute de tone, cu o încărcătură foarte tainică: tunuri, ghiulele şi muniţie. Plata s-a făcut prompt în aur şi argint, jumătate în avans şi jumătate la livrare.

— Invită-i încoace. Stai, mai bine să-i primesc în salonul principal.

— Da, senor.

— Unul din ei e acelaşi care a fost şi data trecută?

— Ce vreţi să spuneţi, senor?

— Tânărul samurai care vorbea puţin engleza?

— N-am luat parte la discuţii, senor, eram învoit în Portugalia.

— A, da, acum îmi aduc aminte.

Camera de primire era mare, la masa de stejar puteau lua loc patruzeci şi doi de oameni. Avea bufete şi scrinuri pentru veselă de argint, şi vitrine lucitoare, şi bine întreţinute, unele conţinând arme. Deschise una şi scoase o centură cu un pistol în toc. Îşi puse centura la brâu, asigurându-se că pistolul era încărcat şi că se putea scoate uşor din toc. Obişnuia întotdeauna ca atunci când se întâlnea cu samuraii să fie la fel de înarmat ca şi ei. O chestiune de obraz, spunea el subordonaţilor lui, şi măsură de siguranţă. Ca măsură suplimentară, rezemă o puşcă Spencer de scaun şi se duse la fereastră, rămânând cu faţa spre uşă. Vargas veni cu trei bărbaţi. Unul din ei de vârstă medie, gras, mieros, fără sabie, era Kinu, furnizorul lor de mătase. Ceilalţi doi erau samurai, unul tânăr, celălalt trecut de patruzeci de ani, deşi greu să fii sigur. Amândoi scunzi, uscăţivi, urâţi şi ca de obicei, înarmaţi. Făcură politicos o plecăciune. McFay observă că ambii bărbaţi văzuseră pe dată arma care se încarcă pe la chiulasă. El răspunse la plecăciune în acelaşi fel.

— *Ohayo,* spuse el, bună dimineaţa. Dozo, vă rog, adăugă indicând scaunele de vizavi, la distanţă sigură de

el.

— Buna dimineaţa, spuse cel mai tânăr fără să zâmbească.

— A, vorbiţi engleza? Excelent. Vă rog să luaţi loc.

— Vorbesc nu murt, spuse tânărul (l-ul lui sunând ca r, deoarece în japoneză nu există l, v-urile fiind la fel de greu de pronunţat).

O clipă el i se adresă lui Vargas în fukeneză, dialectul chinezesc pe care-l vorbeau amândoi, şi apoi cei doi se prezentară, adăugând că fuseseră trimişi de seniorul Ogama din Choshu.

— Eu sunt Jamie McFay, şeful birourilor firmei Struan şi Compania în Japonia şi sunt onorat să vă primesc.

Din nou Vargas traduse. Cu răbdare, Jamie parcurse cele cincisprezece minute obligatorii ale protocolului de întrebări despre sănătatea daimyo-ului lor, despre propria lor sănătate, despre sănătatea sa şi a reginei, despre situaţia din Choshu, din Anglia, numai generalităţi şi politeţuri. Se servi ceaiul care fu admirat. În cele din urmă ajunseră şi la scopul vizitei lor. Cu mare grijă, Vargas se strădui să nu lase să i se ghicească emoţia.

— Vor să cumpere o mie de arme cu chiulasă, împreună cu o mie de cartuşe de bronz pentru fiecare armă. Urmează să le propunem un preţ convenabil şi să livrăm marfa în decurs de până la trei luni. Dacă o livrăm în două luni, ne plătesc o primă de douăzeci la sută.

McFay rămase la fel de calm:

— Doar asta vor să cumpere deocamdată?

Vargas îl întrebă şi apoi răspunse:

— Da, senor, dar cer o mie de cartuşe de fiecare puşcă. Şi o navă cu aburi mai mică.

McFay calculă uriaşul profit posibil, dar în acelaşi timp îşi aminti şi de discuţia cu Greyforth şi de binecunoscuta ostilitate a generalului şi amiralului, sprijiniţi de Sir William, faţă de orice fel de vânzare de armament. Îşi aduse aminte şi de recentele asasinate. Şi de Canterbury ciopârţit în bucăţi. Şi de faptul că el însuşi dezaproba vânzarea de armament, cel puţin atâta timp cât exista riscul unor

confruntări. Dar va fi vreodată sigur cu nişte oameni atât de războinici?

— Te rog, spune-le că le pot da un răspuns în trei săptămâni.

Văzu cum zâmbetul plăcut dispare de pe faţa bărbatului mai tânăr.

— Răspuns… acum. Nu trei saptamani.

— Nu avut arme aici! spuse McFay rar adresându-se direct tânărului. Trebuie scris la Hong Kong, la birou central, nouă zile încolo, nouă zile încoace. Nişte arme cu chiulasă acolo! Restul în America. Patru sau cinci luni cel puţin.

— Nu înţeles.

Vargas traduse. Apoi urmă o discuţie între cei doi samurai, negustorul răspunzând întrebărilor lor cu o cuvenită umilinţă. Îi mai puseră întrebări lui Vargas, care le răspunse politicos.

— Spune că sunt de acord, el sau un reprezentant oficial din Choshu va reveni după douăzeci şi nouă de zile. Această tranzacţie urmează să fie secretă.

— Bineînţeles, McFay se uită la cel tânăr. Secretă!

— Hai! Se-cret!

— Întreabă-l cum se simte celălalt samurai, Saito.

McFay îl văzu că se încruntă, dar nu putu citi nimic pe feţele lor.

— Zic că nu-l cunosc personal, senor.

Din nou plecăciuni şi apoi Jamie rămase singur. Dus pe gânduri, puse centura şi arma înapoi în vitrină. Dacă nu le vând eu armele, Norbert le va vinde, fără să se gândească o clipă dacă e moral sau nu. Vargas se întoarse foarte mulţumit.

— O excelentă ocazie, dar mare răspundere.

— Adevărat. Mă întreb ce va spune biroul central de această dată.

— E uşor de aflat, senor, şi repede. Nu trebuie să aşteptaţi optsprezece zile. Nu e biroul central sus la etaj?

McFay se holbă la el.

— Să fiu afurisit! Cum am uitat! E greu să te gândeşti că

tânărul Malcolm e acum tai-pan, cel care decide în final. Ai dreptate.

Se auziră paşi apropiindu-se în fugă, apoi uşa se deschise.

— Cer iertare că dau buzna aşa, spuse Nettlesmith, gâfâind. Cred că e mai bine să ştii: tocmai mi s-a comunicat că steagul albastru de semnalizare a fost înălţat pe catargul de la Legaţie acum câteva minute, apoi coborât şi înălţat din nou, apoi coborât la jumătatea catargului şi a rămas acolo.

Jamie se uită la el cu gura căscată.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Habar n-am, numai că jumătatea distanţei înseamnă de obicei că a murit cineva, nu?

Foarte tulburat, amiralul îşi îndreptă din nou binoclul către catargul steagului Legaţiei, pe dunetă se aflau şi căpitanii restului flotei, Marlowe, generalul, amiralul francez şi von Heimrich, toţi la fel de îngrijoraţi, Seratard şi André Poncin prefăcându-se că împărtăşesc aceleaşi sentimente. Când marinarul de veghe dăduse alarma cu o jumătate de oră înainte, toţi se repeziseră pe covertă, lăsând de izbelişte masa de prânz. Cu excepţia ministrului rus.

— Dacă vreţi să staţi şi să aşteptaţi în frig, n-aveţi decât, să mă ia naiba dacă eu ies. Când soseşte o veste clară de la ţărm, da, nu, război, vă rog să mă sculaţi. Dacă începeţi să trageţi cu tunul vin şi eu.

Marlowe se uita atent la cuta de deasupra gulerului amiralului: îi făcea silă, ar fi preferat să fie la ţărm împreună cu Tyrer, sau îmbarcat pe propria lui navă – *Pearl.* La prânz amiralul îl înlocuise pe căpitanul său temporar cu un străin, un locotenent Domfield, neţinând seama de sfatul său. Afurisit de ticălos bătrân, uite cât de important se joacă acum cu binoclul. Cu toţii ştim că binoclul lui e foarte scump şi îl au numai cei cu rang de amiral. Afurisitul de bă…

— Marlowe!

— Da, sir.

— Am face bine să aflăm ce dracu’ se petrece. Cobori la ţărm…, nu, am nevoie de tine aici! Thomas, vrei să fii amabil şi să trimiţi un ofiţer la Legaţie? Marlowe, trimite în misiune specială un semnalizator care să meargă cu detaşamentul.

Imediat generalul făcu un semn brusc cu degetul mare către aghiotantul lui care se îndreptă grăbit, urmat de Marlowe. Seratard îşi strânse mai bine paltonul gros ca să-l apere de tăişul vântului.

— Mă tem că Sir William s-a băgat singur în capcană.

— Îmi amintesc ce opinie aveaţi în dimineaţa asta! spuse amiralul tăios.

Întrunirea pe care o convocase cu miniştrii plenipotenţiari fusese zgomotoasă şi nu dusese la nici o soluţie. Doar contele Sergheiev fusese categoric: să se folosească forţa, imediat şi masiv.

— De care, dragul meu conte, subliniase francezul imediat cu voce acră, nu dispunem acum, decât dacă e suficient să susţinem un simplu bombardament pentru a lua oraşul şi împrejurimile.

Ketterer îşi strânse buzele pungă, acum privindu-l fix pe Seratard, antipatia lor fiind reciprocă.

— Sunt sigur că Sir William va găsi un răspuns, dar vă spun sincer, pe Dumnezeul meu, că dacă văd steagul nostru lovit, Yedo ia foc!

— Sunt de acord, spuse Seratard. E o chestiune de onoare naţională!

Faţa lui von Heimrich se înăspri.

— Japonezii nu sunt tâmpiţi ca unii. Nu-mi vine să cred că n-or să ţină seama de forţa pe care o avem acum.

Vântul se înteţi brusc, făcând să trosnească arborada, marea se închisese la culoare, norii deveniră cenuşii. Toţi ochii se îndreptară către o dungă neagră, prevestitoare de furtună, dinspre răsărit. Vijelia se îndrepta spre ţărm, ameninţând locul de ancorare expus în care se aflau.

— Marlowe, trimite… Marlowe! răcni amiralul.

— Da, sir? veni Marlowe alergând.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai la o distanţă de

mine de la care să mă poţi auzi! Semnalizează tuturor navelor: „Pregătiţi-vă să ieşiţi în larg. De se înrăutăţesc condiţiile rapid, la comanda mea acţionaţi fiecare individual şi reveniţi cu toţii la Kanagawa de îndată ce va permite vremea”. Domnilor căpitani, duceţi-vă la navele voastre cât vă mai îngăduie vremea.

Toţi se grăbiră să plece, bucuroşi să fie cât mai departe de el.

— Şi eu mă voi duce înapoi la nava mea, spuse amiralul francez. *Bonjour, messieurs.*

— Venim cu dumneavoastră, monsieur amiral, spuse Seratard. Mulţumim pentru ospitalitate, domnule amiral Ketterer.

— Şi contele Alexi? A venit împreună cu dumneavoastră, nu?

— Lăsaţi-l să doarmă. E mai bine când ursul rus doarme, *n’est-ce pas?* îi spuse Seratard cu răceală lui von Heimrich, amândoi ştiind perfect de bine propunerile secrete ale Prusiei făcute Ţarului de a rămâne neutru în orice confruntare, de a permite Prusiei să se extindă în Europa pentru a-şi satisface politica de stat activă îndreptată spre crearea unei uniuni de popoare care vorbesc germana, având Prusia ca vârf de lance.

Marlowe, grăbindu-se să ajungă la semnalizator, îşi văzu nava, *Pearl,* stând frumos la ancoră şi se îngrijoră din cauza ei, detestând faptul că nu era la bord la comanda ei. Tulburat, îşi aruncă din nou privirea spre largul mării, cântărind linia neagră prevestitoare de furtună, încărcătura norilor care se tot întunecau, mirosul şi gustul sărat purtat de vânt.

— Afurisita asta care vine o să fie toată numai clocot şi udeală!

În camera de audienţe a Legaţiei, Sir William, flancat de un ofiţer scoţian, de Phillip Tyrer şi de soldaţii de pază, şedea privindu-i cu răceală drept în faţă pe cei trei oficiali japonezi care se tolăniseră nonşalanţi cu samuraii lor în spate: starostele cu păr cenuşiu, Adachi, daimyo din Mito,

pretinsul samurai Misamoto, pescarul şi, ultimul, un funcţionar Bakufu scurt şi cu pântec mare, care ştia să vorbească olandeza fluent, dar se prefăcea că n-o ştie, şi a cărui misiune ascunsă era să raporteze în secret lui Yoshi ce s-a petrecut la întrunire şi cum s-au comportat ceilalţi doi. Ca de obicei, nici unul nu-şi dădu adevăratul nume.

Cinci palanchine sosiseră la fel ca în ziua precedentă, cu acelaşi ceremonial, deşi însoţite de un număr mai mare de samurai. Numai trei dintre palanchine erau ocupate şi lui Sir William i se păruse ciudat de neliniştitor. Acest amănunt, plus activitatea sporită a samurailor în decursul nopţii în jurul templului şi al Legaţiei, l-au făcut să dea alarmă parţială flotei, ridicând steagul de semnalizare până la jumătatea prăjinei, sperând ca Ketterer să înţeleagă despre ce-i vorba.

Afară, în curtea din faţă, Hiraga, deghizat din nou în grădinar, era la fel de tulburat, ba chiar mai mult datorită faptului că Toranaga Yoshi nu era printre persoanele oficiale care sosiseră. Asta însemna că planul de atac, atât de bine întocmit, care prevedea prinderea în ambuscadă a lui Yoshi, în apropierea porţilor castelului, la reîntoarcerea sa trebuia să fie contramandată. Imediat încercă să o şteargă; dar un samurai i-a ordonat iritat să-şi vadă mai departe de treaba lui. Clocotind de furie, el se supuse ordinului, aşteptând o ocazie de a fugi de acolo.

— Aţi întârziat cu două ore jumătate, le spuse Sir William cu o răceală de gheaţă, în loc de salut, la începerea discuţiilor. În ţările civilizate, întrunirile diplomatice se ţin la ora stabilită, nu mai târziu!

Urmară scuze de rigoare pline de înflorituri, dar lipsite de importanţă, apoi obişnuitele prezentări şi complimente linguşitoare, enervante formule de politeţe şi peste o oră de replici, de cereri înlăturate cu calm, de argumente plicticoase, cereri de amânare, de momente de uimire când nu era cazul, de întrebări care trebuiau repetate, de fapt eliminate din discuţie de adevăruri trecute cu vederea, de alibiuri, explicaţii, argumentări, scuze, toate într-un mod plin de curtoazie. Sir William era pe punctul de a exploda

când, cu mare pompă, starostele, Adachi, scoase un sul sigilat şi îl înmână interpretului lor care îl înmână lui Johann. Plictiseala lui Johann dispăru.

— *Gott in Himmel!* Are sigiliul *roju*!

— Poftim?

— Sfatul Bătrânilor. Aş recunoaşte sigiliul oricând. Acelaşi pe care l-a primit Ambasadorul Harris. Ar fi mai bine să acceptaţi sulul cât mai oficial, Sir William, apoi eu îl voi citi tare dacă e în olandeză, ceea ce mă îndoiesc că este! – îşi înăbuşi un căscat de nervozitate. Probabil că nu este decât o nouă tactică de tergiversare.

Sir William făcu aşa cum îi sugerase Johann, neputând suporta faptul că era atât de îngrădit în acţiunile sale şi trebuia să se bazeze pe interpreţi străini angajaţi cu plată. Johann rupse sigiliul şi parcurse documentul cu privirea. Uimirea lui era vizibilă.

— E în olandeză, pe Dumnezeul meu! Sărind peste toate titlurile, peste formulele oficiale etc., documentul spune: *„Sfatul Bătrânilor, primind o plângere care pare să fie îndreptăţită, îşi cere scuze pentru nelegiuirea supuşilor săi şi doreşte să-l invite pe onorabilul Ministru al Marii Britanii şi pe ceilalţi miniştri acreditaţi la o întâlnire cu Sfatul în termen de treizeci de zile de la această dată, la Yedo, când va fi prezentată plângerea oficială şi va fi discutată chestiunea şi se va acţiona în conformitate cu ea şi când se va cădea la o învoială cu privire la despăgubirea pentru îndreptăţita plângere. Semnat… Nori Anjo, Preşedinte al Sfatului.”*

Cu un efort supraomenesc, Sir William îşi stăpâni uşurarea care era gata să izbucnească. Această păsuire de necrezut îi dădea şansa de a ieşi cu faţa curată, şansă de care avea o nevoie disperată, şi acum, dacă ar mai putea să manevreze încă puţin situaţia cu abilitate… Spre mânia lui stârnită brusc, observă cu colţul ochiului că Tyrer zâmbea cu gura la urechi. Fără a se uita la el, şuieră:

— Încetează cu zâmbetul, dracu’ să te ia de idiot! şi cu aceeaşi suflare’ adăugă cu asprime: Johann! Spune-le că le voi da răspunsul în trei zile. Între timp, cer o despăgubire

imediată în aur, în decurs de trei zile, de zece mii de lire sterline, pentru familiile sergentului şi caporalului asasinaţi la această Legaţie anul trecut şi pe care am cerut-o până acum de patru ori!

Când această cerere fu tradusă, văzu consternarea pe chipul bătrânului. Urmă o altă conversaţie îndelungată între acesta şi funcţionarul Bakufu. Johann relată plictisit:

— Bătrânul respinge această cerere cu obişnuitul pretext: că această „nefericită întâmplare” a fost comisă de un angajat care făcea parte din personalul Legaţiei care şi-a făcut apoi seppuku – s-a sinucis. Nu e deloc vina autorităţilor Bakufu.

La fel de obosit, Sir William spuse:

— Oferă-le tot argumentul nostru obişnuit, pe Dumnezeul meu, şi spune-le că ei l-au numit, că ei au insistat să-l angajăm, aşa că ei sunt răspunzători. Şi că s-a sinucis numai pentru că fusese grav rănit în încercarea de asasinat îndreptată împotriva predecesorului meu şi urma a fi capturat imediat!

Încercând să-şi alunge oboseala, se uită atent la cei doi oficiali japonezi care vorbeau acum cu interpretul lor, şi la cel de-al treilea care asculta aşa cum ascultase toată după-amiaza: poate că acesta este cel care are cu adevărat putere. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi de ieri, în special cu cel mai tânăr, cel pe care André Poncin l-a acostat pe când pleca. Ce mai cloceşte şi stârpitura asta vicleană de Seratard? Vântul care se înteţi prinse un oblon neînchis şi îl izbi de fereastră, una dintre santinele se aplecă, sprijinindu-se de pervaz şi prinse oblonul la loc. Nu departe de ţărm se afla flota, oceanul era acum de un cenuşiu adânc cu creste înspumate. Sir William remarcă ameninţătoarea linie prevestitoare de furtună. Neliniştea lui cu privire la nave crescu. Johann spuse:

— Bătrânul întrebă: acceptaţi trei mii?

Sir William se făcu roşu la faţă:

— Zece mii în aur!

Urmă o lungă discuţie, apoi Johann îşi şterse fruntea asudată:

— *Mein Gott,* oferă zece mii, plătibile în două tranşe, la Yokohama, în zece zile începând de azi, a doua tranşă cu o zi înainte de întâlnirea de la Yedo.

După o pauză voit dramatică, Sir William spuse:

— Le voi da răspunsul în trei zile dacă acceptăm.

Japonezii pufniră, mai făcură câteva încercări şirete de a transforma cele trei zile în treizeci, sau măcar zece, sau opt, toate aceste încercări izbindu-se ca de un zid.

— Trei.

Plecăciuni politicoase şi delegaţia plecă. De îndată ce au rămas singuri, Johann zâmbi radios.

— Asta-i prima dată când am făcut un progres cât de cât cu ei, Sir William, chiar prima dată!

— Da, mă rog, vom vedea. Numai că nu-i înţeleg deloc. Este evident că au încercat să ne tocească nervii. Dar de ce? Ce rost are asta? Aveau cu ei documentul aşa că de ce dracu' nu l-au înmânat de la bun început ca să se termine cu această afurisită irosire de timp? Adunătură de idioţi afurisiţi! Şi de ce să trimită două palanchine goale?

Phillip Tyrer spuse deştept nevoie mare:

— Mi se pare, Sir, că viclenia e chiar una din trăsăturile lor.

— Mda, să zicem. Tyrer, vino cu mine, te rog.

Porni înaintea lui Tyrer spre biroul său personal şi când uşa se închise, îşi dădu drumul furiei:

— Nu te-au învăţat la Ministerul de Externe nimic? Chiar n-ai minte deloc? Nu ai atâta bun simţ să iei o figură inexpresivă la întrevederile diplomatice? Eşti chiar nătărău?

Tyrer rămase şocat de veninul cuvintelor lui Sir William.

— Îmi pare rău, Sir, îmi pare tare rău, dar am fost aşa de mulţumit de victoria dumneavoastră că n-am pu…

— N-a fost o victorie, idiotule! Doar un armistiţiu, chiar dacă mi-a fost trimis în ultimul ceas de Dumnezeu! – uşurarea pe care o simţea Sir William că întrevederea se terminase în sfârşit şi că, în ciuda neîncrederii lui, realizase mai mult decât putuse el să-şi dorească, puse gaz peste focul enervării sale. Ai vată în urechi? N-ai auzit expresia „ceea ce pare să fie o plângere îndreptăţită”? Asta e cea

mai mare portiţă a lor de scăpare din situaţia asta, pe Dumnezeul meu! Am obţinut o amânare, atât. Dar îmi convine de minune şi dacă întâlnirea de la Yedo are loc în treizeci de zile, al naibii să fiu. Data viitoare să nu cumva să-ţi expui toate sentimentele pe faţă, pentru numele lui Dumnezeu, şi dacă vreodată ajungi interpret... Mai bine ai învăţa japoneza repede, altfel o să te trezeşti pe prima navă care pleacă în ţară şi cu o notă la dosarul tău care o să-ţi aducă o numire în ţara eschimoşilor pe tot restul vieţii tale!

— Da, sir.

Încă spumegând, Sir William surprinse privirea stoică a tânărului îndreptată asupra sa şi se întrebă ce se schimbase în acest om. Apoi remarcă ochii. Oare unde am mai văzut această privire în trecut, aceeaşi privire ciudată şi aproape de nedefinit pe care o are acum şi tânărul Struan? A da, bineînţeles, acum îmi amintesc! În ochii tinerilor soldaţi care s-au întors din Crimeea, atât în ochii celor care erau neatinşi cât şi în ochii celor răniţi. Aliaţi sau duşmani. Războiul smulsese tinereţea din sufletul lor, le-a smuls din suflet inocenţa cu o iuţeală atât de dezgustătoare că i-a schimbat pentru totdeauna. Şi acest lucru se vede întotdeauna nu pe feţele, ci în ochii lor. Oare de câte ori mi s-a spus: Era tânăr înainte de bătălie, câteva minute sau ore mai târziu matur, fie el englez, rus, neamţ, francez sau turc, tot aia e. Eu sunt idiotul, nu acest tânăr. Am uitat că abia dacă are douăzeci şi unu de ani şi că în numai şase zile aproape că a fost asasinat şi a trecut prin cele mai grele încercări de care poate avea parte un bărbat. Sau femeie, pe Dumnezeu! Adevărat. Aceeaşi privire e şi în ochii fetei. Am fost idiot să nu înţeleg. Biata fată, abia dacă a împlinit optsprezece ani. E groaznic să te maturizezi atât de iute. Eu am fost norocos.

— Da, domnule Tyrer, spuse el cu asprime, invidiindu-l că depăşise botezul focului cu atâta curaj. Sunt sigur că te vei descurca bine de acum încolo. Aceste întâlniri sunt, ca să zic aşa, suficiente pentru a pune la încercare răbdarea lui Iov, nu? Cred că un sherry ne-ar prinde bine la amândoi.

Hiraga scăpă cu mare greutate din grădină, trecând prin cercurile de samurai şi furişându-se înapoi la hanul Celor Patruzeci şi Şapte de Ronini. Când ajunse la han, cu foarte mare întârziere faţă de momentul când ar fi trebuit să fie acolo, fu şocat să descopere că grupul care trebuia să-l asasineze pe Yoshi plecase deja să execute ambuscada. Ori îi spuse neputincios:

— Unul din oamenii noştri a raportat că delegaţia a ieşit din castel exact ca ieri, cu steaguri ca ieri, că erau cinci palanchine ca ieri, aşa că am presupus că seniorul Yoshi o să fie în unul din palanchine.

— Toată lumea trebuia să aştepte.

— Au aşteptat, Hiraga, dar dacă... dacă nu ar fi plecat când au plecat nu s-ar fi aflat amplasaţi la locul acela la timpul potrivit.

Cu iuţeală Hiraga îmbrăcă un kimono ieftin şi-şi strânse armele.

— Te-a văzut vreun doctor?

— Noi, mama-san şi eu, ne-am gândit că e prea periculos astăzi. Mâine va fi tocmai bine.

— Ne vedem la Kanagawa atunci.

— Sonno-joi!

— Du-te la Kanagawa! Aici eşti un pericol şi pentru noi!

Hiraga se furişă peste gard şi merse pe uliţe dosnice, pe drumuri şi podeţe puţin folosite, făcând un ocol ca să ajungă la castel. De data aceasta fu norocos şi reuşi să evite toate patrulele. Cele mai multe dintre palatele daimyo aflate în afara zidurilor castelului erau pustii. Folosind cu îndemânare protecţia acestora, el merse cu grijă dintr-o grădină în alta, până ce ajunse la ruinele palatului distrus de cutremur şi foc cu trei zile în urmă. Aşa după cum se înţeleseseră, prietenii lui shishi erau adunaţi pentru ambuscadă în apropierea principalei porţi, acum distrusă, care dădea spre principalul drum de acces către poarta castelului. Erau nouă oameni, nu unsprezece.

— Eeee, Hiraga, am crezut că nu mai vii! şopti cel mai tânăr şi mai emoţionat. De aici îl vom omorî cu uşurinţă.

— Unde sunt samuraii Mori?

— Morţi, spuse vărul său Akimoto şi ridică din umeri – el era cel mai mare ca vârstă dintre toţi, o matahală de douăzeci şi patru de ani. Am venit pe căi separate, dar eu am fost aproape de ei şi toţi trei am dat peste o patrulă, zâmbi larg. Eu am fugit într-o direcţie, ei în alta, am văzut cum unul dintre ei e nimerit de săgeată şi cade. N-am ştiut vreodată că pot alerga aşa de repede. Uită-i. Când trece Yoshi?

Imensă a fost dezamăgirea lor când Hiraga le-a povestit că prada lor nu era în cortegiu.

— Atunci ce facem? întrebă un tânăr înalt şi foarte frumos de şaisprezece ani. Această ambuscadă este perfectă: şase lectici Bakufu cu oameni importanţi au trecut pe lângă noi aproape fără nici o gardă care să-i păzească.

— Acest loc este prea bun ca să-l pierdem degeaba, spuse Hiraga. Plecăm unul câte unul, Akimoto tu eşti pri…

Shishi care era de pază fluieră în semn de avertisment. Imediat, ei se ascunseră şi mai bine, cu ochii lipiţi de crăpăturile din gardurile stricate. Un palanchin acoperit şi bogat împodobit, cu opt purtători pe jumătate goi şi o gardă de doisprezece samurai cu flamuri se afla cam la vreo treizeci de metri distanţă, îndreptându-se fără grijă către poarta castelului. Nu se mai vedea nimeni venind pe drum, din nici o parte. Recunoscură pe loc blazonul: Nori Anjo, şeful Sfatului Bătrânilor. Se hotărâră pe loc:

— Sonno-joi!

Cu Hiraga în frunte, se reprezintă ca un om la atac, măcelăriră primele două şiruri de gărzi din faţă, şi se aruncară în direcţia palanchinului. Dar în emoţia lor, greşiră calculul atacului cu câteva secunde şi asta le permise celor opt samurai rămaşi – războinici aleşi unul şi unul, cu mare grijă – să-şi revină. În vălmăşagul violent care urmă, purtătorii palanchinului ţipară înnebuniţi de frică, îşi aruncară prăjinile şi o luară la fugă – cei care scăpaseră de primul atac violent – şi asta îi dădu lui Anjo răgazul de care avea nevoie să deschidă uşa din spate a palanchinului şi să se rostogolească afară, în timp ce sabia lui Hiraga tocmai

trecea prin lemnul moale al palanchinului ca să spintece perna pe care se odihnise Anjo cu o secundă mai înainte.

Blestemând, Hiraga smuci sabia din pernă şi lemn, se roti vijelios, intrând în apărare, ameninţat acum din spate, îşi ucise adversarul după o înverşunată încleştare de săbii, sări peste prăjini spre Anjo, care abia se ridicase anevoie în picioare, cu sabia acum scoasă din teacă, înconjurat de trei gărzi. În spatele lui Hiraga, cinci dintre prietenii lui se duelau cu ceilalţi patru samurai, un shishi era deja mort, un altul zăcea neputincios la pământ rănit mortal şi un altul, zbierând plin de beţia sângelui îşi aprecie greşit adversarul, alunecă pe corpul unui purtător de palanchin care plângea cu suspine şi primi o tăietură groaznică pe o latură a corpului. Înainte ca atacatorul să-şi poată reveni, un shishi îi dădu o lovitură cu toată ferocitatea şi capul acestuia se rostogoli în praf. Acum erau şapte contra şase.

Pe dată, Akimoto îşi întrerupse duelul şi alergă să-l ajute pe Hiraga care se repezise spre Anjo şi cele trei gărzi ale lui şi dădea semne că începea să fie copleşit de ei. Simulând cu mare măiestrie un atac, Hiraga forţă pe unul din samurai să-şi piardă echilibrul, îl străpunse cu sabia, se trase iute într-o parte ca să atragă după el pe ceilalţi doi, dând astfel lui Akimoto cale liberă să-l lichideze pe Anjo. În acea clipă se auziră strigăte de avertisment. Douăzeci de samurai de la castel trecuseră de colţul gardului la vreo cincizeci de metri mai încolo şi veneau şarjând în ajutorul lui Anjo. O extrem de mică ezitare a lui Akimoto îi dădu unuia din samurai timpul să pareze lovitura feroce care l-ar fi ucis pe Anjo, oferindu-i acestuia prilejul să fugă către întăriturile care se apropiau. Acum shishi erau complet depăşiţi la număr. Nu mai puteau să-l ucidă pe Anjo! Nu mai aveau şanse de a învinge!

— Retrageţi-vă! strigă Hiraga.

Şi din nou, ca un singur om, executară manevra repetată de atâtea ori, Akimoto şi ceilalţi patru îşi întrerupseră duelurile şi şarjară retrăgându-se spre poarta principală distrusă, urmaţi de Hiraga, tânărul rănit, Jozan, şontâcăind după el. O clipă gărzile fură în încurcătură. Apoi

îşi reveniră şi, cu ajutorul puternicelor întăriri, se repeziră în forţă în urmărirea fugarilor, îl prinseră pe Jozan care se apără cu îndârjire, cu sabia ridicată, clătinându-se, în vreme ce sângele îi şiroia din rană. Akimoto conducea retragerea în mare viteză prin castelul distrus, drumul fiindu-le bine cunoscut din acţiunile de recunoaştere. Hiraga era ariergarda, duşmanul apropiindu-se tot mai mult de el. Aşteptă până ajunse la prima baricadă, unde Gota stătea la pândă ca să-l ajute, se opri brusc şi amândoi se aruncară vijelios la contraatac, ciopârţindu-i şi hăcuindu-i cu turbare pe urmăritori, rănind mortal un om, forţând pe celălalt să cadă şi doborând un altul, îndată o luară la fugă, atrăgând duşmanul tot mai adânc în labirintul drumului.

Aproape poticnindu-se, se buluciră să treacă prin următoarea crăpătură îngustă din zidul pe jumătate ars, unde Akimoto şi un altul aşteptau la pândă. Fără să ezite, aceştia tăiară pe primul dintre atacanţi, ţipând *„Sonno-joi”,* în timp ce restul de samurai, uluiţi de neaşteptatul asalt, se opriră să se regrupeze. Când sloboziră strigătul de luptă şi săriră peste trupul camaradului lor trecând prin crăpătură, Akimoto, Hiraga şi ceilalţi nu se mai vedeau nicăieri. Imediat samuraii se risipiră şi începură să cerceteze meticulos. Deasupra lor cerul se acoperise de nori ameninţători.

În faţa porţii principale arse, Anjo stătea înconjurat de samurai. Cinci din oamenii lui fuseseră omorâţi, doi erau grav răniţi. Cei doi shishi morţi fuseseră deja decapitaţi. Tânărul shishi zăcea neputincios pe jos, cu unul din picioare aproape despărţit de corp şi-şi ţinea disperat mădularul, în culmea durerii, încercând să-l lipească la loc. Jozan era ghemuit lângă zid. Începu ploaia. Samuraiul care stătea în picioare aplecat peste tânăr spuse din nou:

— Cine eşti? Cum te cheamă, cine te-a trimis, cine e şeful tău?

— Ţi-am spus, sunt shishi din Choshu, Toma Hojo! Eu eram şeful! Nimeni nu m-a trimis. *Sonno-joi!*

— Minte, stăpâne, spuse un ofiţer care gâfâia.

— Bineînţeles, spuse Anjo, clocotind de mânie. Ucide-l.

— Vă rog cu respect să i se permită să-şi facă seppuku.

— Ucide-l.

Ofiţerul, un bărbat zdravăn, ca un urs, ridică din umeri şi se duse la tânăr. Cu spatele întors către staroste, murmură:

— Am onoarea de a fi secondantul tău. Întinde-ţi gâtul.

Sabia lui şuieră în aer şi dintr-o singură lovitură îi zbură capul. Solemn, ridică capul de moţul din creştet, prezentându-i-l lui Anjo.

— L-am mai văzut, spuse Anjo, conformându-se corect ritualului, în acelaşi timp sufocat de furie că aceşti oameni îndrăzniseră să-l atace, îndrăzniseră să-l înspăimânte de moarte, pe el, şeful *roju!* Acum şi pe ăla, şi el e un mincinos, ucide-l şi pe el!

— Vă rog cu respect să i se permită să-şi facă seppuku.

Anjo era pe punctul de a urla la el să-l ucidă pe asasin cu brutalitate, sau să-şi facă chiar el ofiţerul seppuku, când simţi brusc duşmănia colectivă a samurailor din jurul lui. Îl încercă iar teama: în cine să mă mai încred? Numai cinci din oamenii de faţă erau gărzile lui personale. Se prefăcu a chibzui asupra cererii. Când îşi stăpâni furia, dădu din cap, se răsuci şi porni cu paşi greoi către porţile castelului, prin ploaia tot mai amarnică. Oamenii lui îl însoţiră. Restul îl încercuiră pe Jozan.

— Poţi să te odihneşti o clipă, shishi, spuse ofiţerul cu blândeţe, ştergându-şi picăturile de ploaie de pe faţă. Daţi-i nişte apă să bea.

— Mulţumesc.

Jozan se pregătise pentru această clipă tot timpul, de când, cu patru ani în urmă, împreună cu Ori şi Shorin, jurase „să-l onoreze pe împărat şi să-i alunge străinii”. Adunându-şi puterile care îl părăseau, se aşeză cu greu în genunchi şi se îngrozi dându-şi seama că era înlemnit de spaimă la ideea morţii. Ofiţerul văzu groaza, se aştepta se le ea, iute se apropie de el şi se aşeză pe vine:

— Nu ai o poezie pentru moarte, shishi? Spune-mi-o, ţine-te tare, nu ceda, eşti samurai şi ziua de azi e o zi la fel de frumoasă ca oricare alta, spuse el blajin, încurajându-l

pe tânăr, să nu-i mai vadă lacrimile.

— Din neant în neant, o sabie îl taie pe duşmanul tău, o sabie te taie pe tine. Slobozeşte-ţi strigătul de luptă şi vei trăi pe vecie. Spune: *Sonno-joi!* din nou…

Se pregătise în tot acest timp. Cu o singură mişcare fluidă, se ridică drept în picioare, îşi smulse sabia din teacă şi-l trimise pe tânăr în veşnicie.

— Eeee, se miră unul din oamenii lui cu admiraţie. Uraga-san, ce lovitură minunată am văzut!

— Sensei Katsumata din Satsuma a fost unul din profesorii mei, spuse el gutural, inima bubuindu-i în piept ca niciodată, dar mulţumit că se achitase de datoria lui de samurai, unul din oamenii lui ridică capul de moţul din creştet, ploaia se prefăcu în lacrimi, spălând lacrimile adevărate. Curăţă capul şi du-l stăpânului Anjo să-l vadă – Uraga aruncă o privire scurtă către porţile castelului. Laşii mă dezgustă! spuse el şi plecă.

În acea noapte, când nu mai era nici o primejdie, Hiraga şi ceilalţi se furişară afară din pivniţa pe care o găsiseră dinainte. Pe căi diferite, se strecurară către adăpostul lor. Cerul era acoperit şi negru, vântul bătea puternic şi ploaia cădea în rafale. N-am să simt frigul, n-am să arăt că sunt sfârşit, sunt samurai! îşi ordonă Hiraga în sinea sa, supunându-se imboldurilor educaţiei practicate în familia lui de când îşi aducea el aminte. Exact aşa cum îmi voi educa şi eu fiii şi fiicele, dacă ajung şi karma mea este să am fii şi fiice, gândi el.

— E timpul să te însori, îi spusese tatăl lui cu un an în urmă.

— Sunt de acord, tată. Te rog cu respect să-ţi schimbi hotărârea şi să-mi permiţi să mă însor cu aleasa mea.

— În primul rând, este de datoria fiului să-şi asculte tatăl, în al doilea rând este de datoria tatălui să aleagă soţiile fiilor şi soţii fiicelor sale, în al treilea rând tatăl lui Sumomo nu este de acord, ea e din Satsuma şi nu din Choshu şi, în ultimul rând, oricât o doreşti, nu ţi-e potrivită. Ce zici de Ito?

— Te rog să mă ierţi, tată, sunt de acord că alegerea mea nu este perfectă, dar familia ei este familie de samurai şi ea e educată ca samurai şi eu sunt stăpânit de ea. Te implor. Mai ai alţi patru fii, eu doar o viaţă şi noi, tu şi cu mine, amândoi suntem *sonno-joi* şi deci va fi scurtă. Îngăduie-mi această singură dorinţă în viaţă.

După obicei, o asemenea dorinţă era o cerere foarte serioasă şi însemna că, dacă era împlinită, ea excludea alta pe vecie.

— Foarte bine, spusese tatăl lui cu asprime. Dar nu ca o dorinţă pe viaţă. Te poţi logodi când împlineşte fata şaptesprezece ani. O voi primi cu bunăvoinţă în familia noastră.

Asta fusese cu un an înainte. La câteva zile după aceea el părăsise Shimonoseki, în aparenţă pentru a se prezenta la regimentul Choshu din Kyoto, de fapt pentru a se angaja în *sonno-joi* şi a deveni ronin şi pentru a-şi pune cei patru ani de pregătire şi credinţă în slujba cauzei. Acuma era luna a noua. Peste trei săptămâni Sumomo împlinea şaptesprezece ani, dar acum el era de mult în afara legii, aşa că nu mai exista nici o şansă de întoarcere fără primejdie. Până în urmă cu o zi. Tatăl lui îi scrisese: *În mod surprinzător, stăpânul nostru Ogama a oferit iertarea tuturor luptătorilor care au aderat deschis la sonno-joi şi le va reda toate lefurile, dacă se reîntorc îndată şi renunţă la această erezie, dacă îi jură din nou supunere în public. Profită de această ocazie. Mulţi se întorc înapoi.*

Scrisoarea îl întristase, distrugându-i aproape hotărârea. *Sonno-joi* e mai important decât familia, sau chiar stăpânul Ogama, chiar decât Sumomo, îşi spusese în repetate rânduri. În stăpânul Ogama nu se poate avea încredere. În ceea ce priveşte leafa mea… Din fericire tatăl lui era relativ înstărit în comparaţie cu majoritatea oamenilor şi, din cauza bunicului lui care fusese *shoya,* tatăl ajunsese la rangul de *hirazamurai,* al treilea rang de samurai. Peste acest rang erau samuraii mai vechi, hatamoto şi daimyo. Inferiori gradului acesta erau toţi ceilalţi: *goshi, ashigaru,* samuraii rurali şi soldaţii pedeştri care făceau parte din

clasa feudală, dar erau sub samurai. Bucurându-se de acest rang avusese acces la funcţionarii cu grad inferior, şi oferise fiilor săi educaţia cea mai bună care se putea. Îi datorez totul, gândi Hiraga. Da, şi, plin de supunere, am depus eforturi ca să devin cel mai bun elev de la şcoala samurailor, cel mai bun spadasin, cel mai bun la engleză. Şi am permisiunea lui şi aprobarea lui şi pe cea a lui sensei, principalul nostru profesor, să ader la *sonno-joi,* să devin *ronin,* să conduc şi să organizez luptători din Choshu ca vârf de atac pentru a aduce schimbarea. Da, dar aprobarea lor este secretă, căci dacă s-ar cunoaşte, mai mult ca sigur ea ar costa capul tatălui meu şi capul lui sensei. Karma. Îmi fac datoria. Gai-jinii sunt nişte lepădături de care nu avem nevoie. Avem nevoie numai de armele lor ca să-i ucidem cu ele.

Ploaia se abătu şi mai puternică. Apoi furtuna. Asta îl bucură pentru că prinderea lor devenea aproape imposibilă. Baia, saké-ul şi hainele curate care-l îmbiau şi îl făceau acum să nu simtă frigul, îl făceau puternic. Că atacul nu reuşise nu-l tulbura. Asta era karma. Imprimată adânc în el de către profesorii lui şi prin ereditate, trăia certitudinea că duşmanii şi trădătorii se aflau pretutindeni, asta ajungând un mod de viaţă. Făcea paşi măsuraţi, se asigură să nu fie urmărit, îşi schimba direcţia de mers fără vreo logică, şi, de câte ori era posibil cerceta drumul care-i stătea în faţă, înainte de a porni mai departe. Când ajunse la uliţa cunoscută, rămase împietrit. Hanul La Cei Patruzeci şi Şapte de Ronini şi gardul înconjurător dispăruseră de pe faţa pământului. Nu mai rămăsese decât un loc gol, mirosul urât şi cenuşa care mai fumega. Câteva trupuri, de bărbaţi şi de femei. Unii decapitaţi, alţii hăcuiţi în bucăţi. Îşi recunoscu camaradul shishi, pe Gota, după kimono. Capul mamei-san era pus într-o suliţă înfiptă în pământ. De el era prins un anunţ: *Este împotriva legii să dai adăpost unor criminali şi trădători.* Dedesubt era sigiliul oficial al autorităţilor Bakufu, cu semnătura lui Nori Anjo, şeful *roju.*

Pe Hiraga îl cuprinse un val imens de furie, dar rece ca gheaţa şi care adăugă doar noi straturi la furia care zăcea

deja în el. Blestemaţii ăştia de gai-jini, gândi el. E vina lor. Toate astea s-au întâmplat din cauza lor. Vom fi sigur răzbunaţi.

13

Duminică, 30 septembrie.

Malcolm Struan se trezi treptat din somn. Simţurile lui cercetau, tatonau. Dintotdeauna ştiuse ce înseamnă durerea sufletească, deoarece pierduse doi fraţi şi o soră, simţise suferinţa provocată de beţiile tatălui său şi de furiile lui din ce în ce mai violente, suferise din pricina unor profesori plini de nerăbdare, simţise nevoia obsesivă de a fi primul în toate din cauză că într-o zi avea să fie marele tai-pan. Şi din cauza fricii lui sâcâitoare că nu va fi la înălţime, oricât de mult se pregătea, se antrena, spera şi se ruga şi muncea zi şi noapte, în fiecare zi şi în fiecare noapte din viaţa lui, căci n-a avut o adevărată copilărie şi adolescenţă ca alţii.

Dar acum, ca niciodată, trebuia să se trezească treptat, să sondeze întâi profunzimea durerii pe care trebuia s-o îndure în ziua aceea, cuvenindu-i-se de drept, nemaiţinând seama de bruştele spasme care-l lăsau epuizat şi care apăreau fără să se anunţe şi fără logică. Acum simţea doar o durere care pulsa în el, dar era mai bine ca înainte. Câte zile trecuseră de la nenorocirea de pe drumul Tokaido? Şaisprezece. Şaisprezece zile.

Îşi îngădui să se trezească şi mai mult. Se simţea cu adevărat mai bine ca în ziua precedentă. Ochii şi urechile îl slujeau normal. Camera se vedea limpede în lumina dimineţii. Cerul senin, vântul uşor, nici o furtună. Cu două zile în urmă furtuna încetase. Opt zile bântuise cu puterea unui taifun, apoi se topise tot atât de repede pe cât venise. Flota ancorată în largul ţărmului de la Yedo se împrăştiase din prima zi căutând salvarea în largul mării. Nava amiral franceză, singura din toate navele de război, ieşise din furtună prima, reuşind să ajungă înapoi cu bine la Yokohama. Nici o altă navă nu se întorsese. Nu trebuia să-şi facă griji deocamdată, dar toată lumea privea orizontul cu nelinişte, sperând şi rugându-se.

În timpul furtunii, la Yokohama, o navă comercială fusese aruncată pe ţărm, câteva clădiri avariate, multe cutere şi nave de pescuit dispăruseră, în sat şi la Yoshiwara prăpăd mare, multe corturi din tabăra militară de pe faleză fuseseră luate de vânt. Dar fără victime, nici acolo, nici în colonie. Am fost mai mult decât norocoşi, gândi Struan. Apoi se opri la problema centrală a universului lui: Pot oare să mă ridic în capul oaselor? O încercare de probă, stângace. Ayeeyah! Durere, dar nu chiar atât de sfâşietoare. Se sprijini în ambele braţe, se săltă, acum stătea în capul oaselor, proptit în mâini. Suportabil. Mai bine ca ieri. Aşteptă o clipă, apoi se aplecă înainte, sprijinindu-se doar pe unul din braţe. Suportabil. Îşi ridică greutatea de pe ambele braţe. Suportabil. Cu grijă dădu la o parte aşternutul şi încercă prudent să-şi lase picioarele pe podea. Dar nu fu în stare, junghiurile fiind prea mari. Mai încercă o dată, şi din nou eşuă. Nu contează, am să încerc mai târziu. Se lăsă la loc pe spate cât putu mai uşor şi oftă uşurat.

— Răbdare, Malcolm, îi spunea Babcott la fiecare vizită, adică de trei sau patru ori pe zi.

— Răbdarea mortului!

— Deocamdată e adevărat, dar tu mergi spre bine.

— Şi când am să mă scol din pat?

— Şi acum, dacă vrei, dar nu te sfătuiesc.

— Cât mai durează?

— Mai ai răbdare cam vreo două săptămâni.

Înjurase cu voce tare, dar în multe privinţe era bucuros de acest răgaz, care-i dădea prilejul să chibzuiască pe îndelete cum să se descurce în rolul de tai-pan, cu maică-sa, cu Angélique, cu McFay şi presantele probleme de afaceri.

— Ce facem în privinţa armelor pentru Choshu? întrebase McFay cu câteva zile înainte. E o afacere imensă şi de durată.

— Am o idee. Las-o în seama mea.

— Norbert trebuie să fi mirosit ce-i cu aceşti indivizi din Choshu de mult şi nu se poate să nu le facă o ofertă la un

preţ mai mic.

— La naiba cu Norbert şi familia Brock! Contractele lor nu sunt aşa de bune ca ale noastre, iar Dimitri, Cooper-Tillman şi majoritatea celorlalţi negustori americani din China sunt de partea noastră.

— În afară de negustorii din Hawaii, spuse McFay cu acreală.

Cu ultima poştă, sosită cu zece zile în urmă – nu mai fuseseră alte veşti de atunci şi vaporul bilunar nu era aşteptat decât peste cinci zile, Tess Struan scrisese: *„Banca Victoria ne-a trădat. Cred că l-au susţinut financiar tot timpul în secret pe Morgan Brock la Londra cu generoase scrisori de credit. Cu acestea el i-a cumpărat în taină, sau i-a mituit pe toţi agenţii noştri din Hawaii, acaparând toată piaţa zahărului şi măturându-ne pe noi cu totul. Ceea ce e şi mai rău, se zvoneşte – nu am nici o dovadă – că are contacte strânse cu preşedintele rebel Jefferson Davis şi proprietarii de plantaţii de bumbac din sud, tratând să le furnizeze întreaga recoltă de zahăr contra unor contracte pentru toată producţia de bumbac viitoare destinată fabricilor englezeşti – tranzacţie care îi va face pe Tyler şi Morgan cei mai bogaţi oameni din Asia. Asta nu trebuie să se întâmple cu nici un chip. Nu mă duce mintea ce să fac, Jamie. Tu ai vreo sugestie? Arată-i această scrisoare şi fiului meu, cerându-i şi lui ajutorul la fel de urgent.”*

— Ce sugestie, Jamie?

— N-am nici una, Mal… tai-pan.

— Dacă tranzacţia s-a făcut, s-a făcut şi gata! Să zicem că e aşa, am putea cumva intercepta bumbacul?

— Să punem mâna pe el printr-o acţiune piraterească?

— Dacă va fi necesar, replică Struan, calm. Bătrânul Brock aşa ar face, a mai făcut-o şi în trecut. E una din posibilităţi, bumbacul se va duce la fund cu navele lui cu tot. A doua: marina noastră sparge blocada Uniunii şi atunci putem obţine cu toţii bumbacul de care avem nevoie.

— S-ar putea, dacă declarăm război Uniunii. Ceea ce este de neconceput!

— Nu sunt de acord. Pentru numele lui Dumnezeu, ar

trebui să trecem de partea lui Davis, bumbacul din sud este însăşi existenţa noastră. Atunci ar putea câştiga războiul, altfel îl vor pierde.

— De acord. Dar suntem la fel de dependenţi de cei din nord.

— Cum măturăm navele lui Brock? Trebuie să existe un mod de a rupe cercul ăsta vicios. Dacă nu poate pune mâna pe marfă dă faliment.

— Ce ar face Dirk?

— S-ar repezi în beregata lor, răspunse Malcolm pe loc.

— Atunci asta este ceea ce trebuie să facem…

Unde-i beregata lor şi ce anume trebuie făcut? se întrebă el acum, stând culcat în pat, punându-şi mintea să găsească o soluţie la problema asta ca şi la toate celelalte. Angélique? Nu, la ea mă voi gândi mai târziu. O iubesc cu fiecare zi tot mai mult. Mulţumesc lui Dumnezeu că pot scrie singur scrisori acum. Trebuie să-i scriu mamei din nou, dacă există cineva care ştie care-i beregata rivalilor noştri, atunci numai ea e: Tyler Brock e tatăl ei şi Morgan fratele ei. Dar cum îndrăzneşte ea să vorbească în zeflemea de familia lui Angélique? Ar trebui oare să-i scriu tatălui fetei? Da, dar nu chiar acum, e timp destul.

Am atâtea scrisori din urmă la care trebuie să răspund! Cărţi de comandat din Anglia, Crăciunul se apropie, ca şi balul filantropic al Jockey Clubului din Hong Kong. Trebuia să se gândească la balul anual al firmei Struan, la întrevederile din ziua aceea, cu Jamie cel puţin de două ori, cu Seratard după-amiază – oare ce o vrea şi ăsta? Ce mai e stabilit pentru azi? Phillip vine să mai trăncănim după micul dejun…, stai puţin, nu, nu azi, pentru că ieri Sir William i-a dat ordin să plece înapoi la Yedo să pregătească Legaţia pentru întâlnirea cu reprezentanţii Sfatului Bătrânilor care va avea lor peste douăzeci de zile.

— Chiar va avea loc această întâlnire, Sir William? îl întrebase pe ministru în timpul vizitei pe care acesta i-o făcuse.

Deoarece flota nu mai proteja Legaţia, din pricina manifestărilor de ostilitate ale samurailor pretutindeni,

după ce a mai stat câteva zile pe loc ca să salveze aparenţele, Sir William a considerat că este prudent să se reîntoarcă la Yokohama, pretinzând că se pregăteşte pentru primirea banilor de despăgubire.

— Cred că da, domnule Struan. Poate nu la data fixată, dar sunt convins că întâlnirea va avea loc cu toată ceremonia aproximativ în acea perioadă. Şi cu asta vom face un adevărat pas înainte. Dacă se ţin de cuvânt şi onorează prima plată de cinci mii de lire sterline, aşa cum au promis... ei bine, e un indiciu de bun augur. Apropo, după câte ştiu aveţi un vapor care trebuie să plece spre Hong Kong. Pot să vă rog să permiteţi unuia din membrii personalului meu şi unor scrisori urgente să plece cu acest vapor? Soţia şi cei doi băieţi ai mei sosesc în curând şi sunt obligat să fac nişte pregătiri.

— Bineînţeles, o să-i spun lui McFay. Dacă doriţi o cabină pe oricare din navele noastre ca să-i întâmpinaţi, spuneţi.

— Mulţumesc. Aveam de gând să iau o vacanţă de două săptămâni când vin ei. Când te laşi prins de problemele de aici, ajungi să nu mai ştii ce-i pe lumea asta. Îmi lipseşte viaţa de la Hong Kong. Ce oraş deosebit, deşi să fie al naibii dacă cei de la Whitehall îl preţuiesc la valoarea lui adevărată. Friptură bună de vită cât vrei, cricket sau tenis, spectacole de teatru sau operă şi câteva zile la curse vor fi mai mult decât binevenite.

— Când vă întoarceţi?

Când? Asta era întrebarea. Vestea nenorocirii de pe drumul Tokaido trebuie să fi ajuns acolo de aproape o săptămână, presupunând că nava de poştă a rezistat furtunii. Mama trebuie să fi trăit un şoc, deşi pe faţa ei nimeni nu va citi nimic. Va veni ea încoace cu prima navă disponibilă? Posibil, dar trebuie cineva să aibă grijă şi de sediul central al firmei. Şi de Emma, de Rose şi Duncan. Tata e mort, eu sunt aici, optsprezece zile e o perioadă prea lungă, nu-şi poate îngădui să lipsească atâta de acolo. Chiar dacă e pe drum, la bordul unei nave, tot mai durează cel puţin trei sau patru zile până ajunge, timp suficient ca

să mă pregătesc s-o înfrunt. E ciudat s-o consider un duşman posibil, dacă nu chiar duşman, oricum tot nu-mi mai e prieten. Poate că-mi este, la urma urmelor, aşa cum mi-a fost întotdeauna, chiar dacă de la distanţă, neavând timp decât să-l ajute pe tata, nu pentru noi.

— Bună ziua, fiul meu. Cum aş putea să ajung vreodată duşmanul tău?

Era uimit să o vadă lângă pat, ba şi pe taică-su, deşi ştia bine că murise.

Ciudat. Nu părea să aibă importanţă. Sări iute din pat, fără să mai simtă vreo durere şi se porni să trăncănească fericit cu ei în cuterul care traversa portul Hong Kong. Nori de furtună se adunau pretutindeni în jur, amândoi părinţii ascultând cu respect ce spune şi aprobându-i planurile inteligente, în vreme ce Angélique stătea la pupa, îmbrăcată în ceva diafan, cu sânii îmbietori, acum dezgoliţi, mâinile lui oprindu-se pe ei, apoi alunecând în jos, toată goală acum, corpul ei zvârcolindu-se lipit de al lui, mâinile mângâindu-i faţa…

— Malcolm?

Se trezi cu o tresărire. Angélique era lângă patul lui, zâmbindu-i, îmbrăcată cu un halat de casă de mătase albastră, elegant, dar discret. Visul se topi, rămânând doar trupul ei ca o ameninţare sau promisiune, în subconştientul lui.

— Eu… ah, visam, draga mea, pe tine te visam.

— Da? Ce anume?

Se încruntă încercând să-şi reamintească.

— Nu mai ţin minte, spuse el, uitându-se la ea şi zâmbindu-i, în afară de faptul că erai frumoasă. Îmi place capotul tău.

Ea făcu veselă o piruetă ca să-şi scoată în evidenţă capotul.

— Mi l-a făcut croitorul pe care l-ai rugat pe Jamie să mi-l găsească! *Mon Dieu,* Malcolm, eu, eu cred că e nemaipomenit! Am comandat patru rochii. Sper că nu te deranjează…, îţi mulţumesc! se aplecă spre el să-l sărute.

— Aşteaptă, Angélique, aşteaptă, doar o secundă.

Priveşte! – se săltă cu grijă, stăpânindu-şi durerea, ridică ambele mâini în care se sprijinise şi le întinse spre ea.

— Asta-i *minunat, chéri,* spuse ea încântată, prinzându-i mâinile. A, domnule Struan, cred că ar fi mai bine să-mi fac rost de o însoţitoare permanentă acum, să nu mai rămân niciodată singură cu tine în dormitorul tău.

Zâmbind, ea făcu un pas, apropiindu-se mai mult, îşi puse cu grijă mâinile pe umerii lui, îi îngădui să o încercuiască cu braţele şi îl sărută, uşor, o sărutare plină de promisiuni, care-l făcu să nu-şi dorească mai mult. Ea îl sărută inocent pe ureche, apoi îşi îndreptă corpul îngăduindu-i să-şi odihnească capul pe pieptul ei, această poziţie plină de intimitate făcându-le plăcere, multă plăcere la amândoi. El simţi mătasea gingaşă, căldura tulburătoare, de neînlocuit, care dăinuie numai acolo.

— Malcolm, ai vorbit serios când ai spus că vrei să te căsătoreşti cu mine?

Îi simţi braţele încordându-se şi-l văzu că se crispează din cauza durerii.

— Bineînţeles. Doar ţi-am spus-o de atâtea ori.

— Crezi, crezi că părinţii tăi, iartă-mă, mama ta, va fi de acord, da? O, atâta de mult sper să fie aşa.

— Da, o da, va fi, bineînţeles că va fi de acord.

— Îmi dai voie să-i scriu lui papá? Aş vrea să-i spun şi lui vestea cea mare.

— Bineînţeles, scrie-i când vrei, şi eu am intenţia să-i scriu, spuse el răguşit.

Apoi, luat de un val de afecţiune irezistibilă, imboldul de moment îi covârşi judecata şi el sărută mătasea acolo, apoi mai înfocat şi nestăpânit şi aproape că înjură cu voce tare când simţi cum ea se fereşte înainte ca el să reuşească s-o sărute din nou.

— Iartă-mă, îngăimă el.

— Nu e nevoie să-ţi ceri iertare sau să te simţi vinovat, cum faceţi voi, anglo-saxonii. Iubirea mea, nu în relaţiile dintre noi, spuse ea blajin. Şi eu te doresc! – apoi, urmându-şi planul, îşi schimbă tactica, se arătă deplin stăpână pe sine şi plină de o molipsitoare fericire. Acum

sunt doar sora Nightingale.

Aranjă pernele, şi începu să pună patul în ordine.

— În seara asta e un dineu dat de monsieur Seratard, mâine-seară organizează o *soirée.* André Poncin, oferă un recital de pian, muzică de Beethoven – îl prefer lui Mozart, apoi Chopin şi o bucată de un oarecare tânăr Brahms – se auzi un clopot de biserică chemând credincioşii la serviciul de dimineaţă, după care urmară alte clopote, mai dulci şi mai melodioase de la biserica catolică. Gata, spuse ea, ajutându-l să se întindă din nou comod în pat. Acum mă duc să-mi fac toaleta şi mă întorc după liturghie, după ce te aranjezi şi tu.

El îi reţinu mâna.

— Am să fiu îmbăiat. Eşti minunată. Te iu…

Brusc ochii lor se îndreptară către uşă unde cineva mişca clanţa, dar zăvorul era pus.

— L-am tras eu pe când dormeai, chicoti ea ca o fetiţă zburdalnică, clanţa se mişcă din nou. Servitorii intră aici întotdeauna fără să bată. Trebuie să li se dea o lecţie!

— Stapin! strigă servitorul. Cea-ai!

— Spune-i să plece şi să se întoarcă după cinci minute.

Struan, prins în mreaja bucuriei ei, strigă ordinul în cantoneză şi auziră servitorul cum se îndepărtează bombănind. Ea râse.

— Trebuie să mă înveţi să vorbesc chinezeşte.

— O să încerc.

— Cum se zice te iubesc?

— Nu au un cuvânt pentru iubire ca noi.

O expresie contrariată îi trecu pe faţă.

— Ce păcat!

Ea se duse iute la uşă, trase zăvorul, îi trimise o sărutare şi dispăru în apartamentul ei. Se auzi zăvorul. El se uită lung la uşă, dezamăgit. Apoi auzi sunetul clopotelor mai insistent, aducându-i aminte de liturghie! Simţi un junghi în inimă. Nu m-am gândit la asta, nu m-am gândit că ea e catolică. Mama e anglicană fanatică, merge la biserică de două ori duminica şi tata, toţi, în grup, împreună cu toate celelalte familii bune din Hong Kong. Catolică? Nu

contează, mie…, mie nu-mi pasă. Trebuie să fie a mea, îşi zise, excitaţia sănătoasă şi flămândă care zvâcnea în el alungând durerea fizică. Trebuie.

În acea după-amiază, patru hamali japonezi asudaţi puseră jos un cufăr cu chingi de fier, supravegheaţi de trei funcţionari Bakufu de rând, de Sir William, de interpreţi, de un ofiţer de la secţia contabilă a armatei, de zaraful Legaţiei, de un chinez, de Vargas, care urmau să verifice conţinutul. Toţi se aflau în principala cameră de recepţii a Legaţiei, ferestrele erau deschise, iar Sir William făcea mari eforturi să nu zâmbească fericit. Cu multe ifose, unul dintre funcţionari scoase o cheie plină de ornamente şi descuie cufărul. Înăuntru se aflau dolari mexicani de argint, câteva bare de aur de un tael – cam de o uncie şi o treime, şi câteva de argint.

— Întreabă de ce despăgubirea nu este toată în aur, aşa cum am convenit?

— Funcţionarul spune că nu au putut obţine suficient aur la timp, dar că restul e în valută mexicană cinstită şi legală şi vă roagă să-i daţi o chitanţă.

Valută cinstită şi legală însemna că monezile nu erau cu zimţii şterşi, nici găurite, nici tocite sau degradate, cum se obişnuia uneori.

— Începe numărătoarea.

Din fericire zaraful lui răsturnă conţinutul pe covor. Imediat ochii îi căzură pe o monedă găurită. Vargas văzu alta şi apoi încă una. Acestea fură puse la o parte. Toţi ochii rămăseseră aţintiţi asupra covorului, asupra grămezilor tot mai mari de monede adunate separat. Cinci mii de lire sterline era o sumă imensă într-o vreme în care salariul unui interpret angajat permanent era de patru sute de lire sterline pe an, cu care putea acoperi şi chiria casei; al unui zaraf de o sută de lire sterline (deşi un mare procentaj din tot ce trecea prin mâna lui se lipea cumva de ea); al unui servitor din Londra de douăzeci de lire sterline pe an, hrană şi locuinţă inclusiv, al unui soldat de cinci penny pe zi, al unui marinar de şase penny pe zi, al unui amiral de şase

sute de lire sterline pe an.

Număratul se termină repede. Amândoi zarafii controlară greutatea fiecărei bare micuţe de aur de două ori, apoi greutatea fiecărei grămezi de monede găurite, apoi folosiră un abac ca să calculeze totalul în raport cu rata de schimb curentă. Vargas spuse:

— Se ridică la patru mii şi optzeci şi patru de lire sterline, şase şilingi şi şapte sferturi de penny, Sir William, în monede întregi, cinci sute şi douăzeci de lire sterline în monede găurite, făcând un total absolut de patru mii, şase sute şi nouă zeci şi şapte de lire sterline, doi şilingi şi şapte sferturi de penny.

— Ieltare, opt pence, stapin.

Chinezul se închină şi dădu din cap, bălăngănind coada lungă şi groasă, mărunta lui corectură fiind doar de ochii lumii, să salveze aparenţele, după cum se înţeleseseră cu Vargas dinainte, gândindu-se că suma pe care omologul său portughez o scăzuse drept onorariu pentru amândoi – de doi şi jumătate la sută şi şaptesprezece lire sterline, opt şilingi şi şase pence pentru amândoi, era mai mică decât ar fi putut el sustrage, dar acceptabilă pentru o muncă de o jumătate de oră.

— Vargas, pune banii din nou în cufăr, dă-le o chitanţă cu o notiţă că restul ce nu s-a plătit va fi adăugat la ultima tranşă, spuse Sir William. Johann, mulţumeşte-le şi spune-le că vom aştepta să ni se achite întreaga sumă, în aur, peste nouăsprezece zile.

Johann îndeplini ordinul. Imediat celălalt interpret începu să turuie o lungă declaraţie:

— Acum cer o amânare a termenului, sir, şi…

— Nici o amânare.

Sir William oftă, dădu drumul celorlalţi să plece şi se pregăti pentru o altă oră de turuială, devenind surd la vorbele din jur, când, spre surprinderea lui, îl auzi pe Johann că spune:

— Brusc am ajuns la problema esenţială, sir, e vorba de întâlnirea de la Yedo. Cer ca ea să fie amânată cu încă treizeci de zile, să aibă loc de acum în cincizeci de zile…

Cuvintele exacte sunt: Shogunul se va întoarce de la Kyoto abia atunci şi el a informat Sfatul Bătrânilor să-i anunţe pe miniştrii străini că le va acorda o audienţă în acea zi.

Ca să-şi lase timp de gândire, Sir William strigă:

— Lim! – Lim apăru imediat. Ceaiul!

În câteva secunde sosiră tăvile. Şi ţigările de foi, tutunul de prizat şi tutunul de pipă. Curând camera era plină de fum şi toată lumea tuşea şi în tot acest timp Sir William cântărea opţiunile pe care le avea. Mai întâi şi-ntâi, probabil am de-a face cu nişte funcţionari de rang inferior, aşa că orice am conveni acum va trebui negociat din nou. În al doilea rând, cele cincizeci de zile se vor întinde la două luni, chiar trei, dar dacă vom avea în cele din urmă o audienţă la puterea supremă, delegaţia fiind bineînţeles sub conducere britanică, înseamnă că am făcut un pas trainic înainte. De fapt, nu-mi pasă dacă amânarea ajunge la trei, chiar la patru luni. Până atunci voi avea aprobarea lordului Russell pentru a porni război, întăririle vor fi pe drum, venind din India şi Hong Kong, amiralul îşi va căpăta afurisita lui de împuternicire de a acţiona, şi vom avea forţele necesare să cucerim, să păstrăm şi să fortificăm Yedo, dacă va fi necesar. Aş putea să le spun: hai să ne întâlnim mai întâi după cum am stabilit, şi apoi şi cu shogunul. Asta ar fi cel mai bun lucru, dar presimt că n-o să acţioneze contra dorinţelor sacrului Shogun şi o să ne ducă mereu cu zăhărelul, o să ne sucească şi o să ne prindă din nou în cursă, Johann interveni:

— Purtătorul lor de cuvânt spune: întrucât suntem de acord cu acest lucru, ne luăm rămas bun.

— Nu s-a căzut de acord asupra nici unui lucru! O amânare de treizeci de zile nu este posibilă din multe motive. Am stabilit deja o dată pentru întâlnirea cu Sfatul Bătrânilor, care va avea loc după cum s-a stabilit şi apoi, zece zile mai târziu vom fi bucuroşi să-l întâlnim pe shogun.

După o altă oră de pufneli, tăceri pline de consternare, de limbaj anglo-saxon neaoş, Sir William se lăsă înduplecat pentru a se ajunge la compromisul dorit de el: întâlnirea cu Sfatul Bătrânilor să aibă loc aşa după cum s-a stabilit, iar

întrevederea cu shogunul să aibă loc la treizeci de zile după aceea. După ce rămase din nou singur numai cu Sir William, Johann spuse:

— N-o să se ţină de înţelegere.

— Da, ştiu. Nu contează. Sir William, contractul meu expiră cam în două luni. Nu vreau să-l reînnoiesc.

Sir William replică tăios:

— Nu pot să mă lipsesc de serviciile tale încă cel puţin şase luni.

— E timpul să plec acasă. Acest loc o să devină o baie de sânge, în curând, şi nu doresc defel să-mi văd capul într-un par.

— Îţi măresc salariul cu cincizeci de lire sterline pe an.

— Nu e vorba de bani, Sir William. Sunt obosit. Nouăzeci şi opt la sută din toate discuţiile purtate sunt apă de ploaie. Nu mai am acum răbdare să aleg câteva boabe de grâu dintr-o grămadă de balegă.

— Am nevoie de tine la aceste două întâlniri.

— Ele nu vor avea loc niciodată. Peste vreo două luni am plecat, data exactă este în contract. Îmi pare rău, Sir William, dar cu asta basta, şi acum mă duc să mă îmbăt.

Şi plecă, Sir William se duse la locul său de la fereastra biroului şi cercetă cu privirea orizontul. Era la asfinţit. Nici un semn că flota se întorcea. Dumnezeul meu, sper că navele au scăpat cu bine. Trebuie să-l păstrez pe Johann. Tyrer nu va fi pregătit nici peste un an. Pe cine pot să găsesc ca să am încredere în el? Fir-ar să fie de treabă! Razele soarelui care dispărea iluminară scurt camera cu mobile puţine, apoi lumina păli încât el fu nevoit să aprindă o lampă cu ulei, ajustând fitilul cu grijă. Pe biroul lui se aflau grămezi ordonate de scrisori, un exemplar propriu al almanahului *Pe Tot Parcursul Anului* – de mult citit din scoarţă în scoarţă – toate ziarele venite cu ultima navă de poştă, câteva copii din *Illustrated London News* şi din *Punch.* Alese exemplarul de corectură al romanului Părinţi şi copii de Turgheniev, în rusă, pe care i-l trimisese un prieten de la curtea ţarului din St. Petersburg, printre alte cărţi în engleză şi franceză, începu să citească, apoi,

distrat, îl puse la o parte şi a început să scrie a doua scrisoare din acea zi destinată guvernatorului Hong Kong-ului, dând amănunte despre întrunirea avută şi cerând să i se trimită om în locul lui Johann. Lim intră în cameră în tăcere, închizând uşa.

— Da, Lim?

Lim se apropie de masa lui de lucru, ezită, apoi coborî vocea spunând în şoaptă.

— Stapin, spuse el precaut, aude reu, reu la Casa Mare Yedo, mare reu, iute, iute.

Sir William îşi ridică ochii şi se uită fix la el. Casa Mare aşa spuneau servitorii chinezi Legaţiei lor din Yedo.

— Ce se va întâmpla atât de rău curând?

Lim dădu din umeri.

— Reu.

— Când va avea loc?

Din nou Lim ridică din umeri.

— Whisky, apa, heya?

Îngândurat, Sir William dădu din cap. Din când în când Lim îi şoptea la ureche zvonuri, care aveau darul tulburător de a se adeveri. Îl urmări cu privirea cum merge fără zgomot la bufet şi îi pregăteşte băutura, exact aşa cum îi plăcea lui.

Phillip Tyrer şi căpitanul cu fustanelă urmăreau acelaşi apus de soare, de la o fereastră de la etajul Legaţiei din Yedo, obişnuitul grup de samurai fiind staţionat în afara zidurilor şi în toate zonele apropiate de pe deal. Nuanţele roşu închis şi portocaliu şi cafeniu se amestecau pe orizontul pustiu cu fâşia albastră a mării.

— Va fi vremea frumoasă mâine?

— Nu ştiu prea multe despre cum e vremea pe aici, domnule Tyrer. Dacă am fi în Scoţia ţi-aş putea da cât de cât un buletin meteo, râse căpitanul, un bărbat băţos, cu părul ca nisipul, de vreo treizeci de ani. Ploaie şi ici şi colo averse... dar, vai, sigur, nu e dracu’ chiar atât de negru.

— N-am fost niciodată în Scoţia, dar voi merge sigur la următoarea mea întoarcere în ţară. Când pleci acasă?

— Poate anul viitor, poate peste încă un an. Anul acesta este doar al doilea an aici.

Îşi îndreptă din nou atenţia către scuar. Patru soldaţi din regimentul Scoţia şi un sergent urcau greoi dealul printre samurai şi intrară pe porţile de fier, întorcându-se dintr-o patrulare de rutină, făcută către cheu, unde staţiona un detaşament de marinari cu un cuter. Samuraii erau întotdeauna prezenţi, de jur-împrejur, uneori sporovăind, adunaţi în grupuri mişcându-se tot timpul în apropierea unor focuri pe care le aprindeau dacă era frig. Nimeni, nici un soldat, nici angajat al Legaţiei nu fusese împiedicat să părăsească incinta sau să se întoarcă, deşi toţi cei care plecau sau veneau trebuiau să treacă printre rândurile de samurai care-i cercetau în tăcere de sus până jos, fără să le scape nimic.

— Scuză-mă, trebuie să vorbesc cu sergentul, să mă asigur că acum cuterul nostru mai e acolo, la o adică, şi să fac inspecţia de seară. Masa la şapte, ca de obicei?

— Da.

Când rămase singur, Tyrer îşi reţinu un căscat nervos, se întinse şi îşi mişcă braţul să-şi ogoiască durerea surdă pe care o simţea. Rana i se vindecase perfect, nu mai era nevoit să umble cu mâna legată cu o faşă de gât. Sunt al dracului de norocos, gândi el, am scăpat uşor. Doar ce mi-a făcut Wee Willie! Lua-l-ar naiba să-l ia că m-a trimis aici. Eu trebuie să mă pregătesc să devin interpret, nu să fiu măcelărit. Fir-ar el să fie, fir-ar el să fie! Şi acum am să pierd şi recitalul lui André pe care l-am aşteptat atât. Precis că Angélique va fi la recital. Zvonurile despre logodna ei secretă s-au răspândit cu repeziciune prin colonie ca o furtună, tulburând spiritele. Aluziile făcute în faţa ei sau a lui Struan nu au fost nici infirmate nici confirmate. Nici un indiciu cât de cât. La Club, pariurile ajunseseră de doi la unul că zvonul logodnei era adevărat şi de douăzeci la unul că această căsătorie nu va avea loc niciodată.

— Struan e bolnav de nu mai poate, ea e catolică şi o cunoşti pe mă-sa, pentru numele lui Dumnezeu, Jamie!

— Accept pariul! El se simte pe zi ce trece mai bine şi tu

nu-l ştii ca mine. Zece guinee contra două sute.

— Charlie, ce-mi dai că fata a şi fost încercată?

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Ţâţe de Angél nu e curtezană, pentru numele lui Hristos!

— O mie la unul?

— S-a făcut, pe Dumnezeu... o guinee de aur!

Spre dezgustul lui Tyrer şi al lui Pallidar, jocul de-a pariurilor şi presupunerile deveneau din ce în ce mai intime şi mai amănunţite, cu fiecare zi.

— Afurisiţii ăştia de aici sunt o şleahtă de haimanale!

— Bineînţeles că ai dreptate, Pallidar. O şleahtă de lepădături!

În afară de speculaţiile intense privind pe Struan şi Angélique, se mai vânturau şi cele privind furia furtunii şi soarta flotei, mai rele decât crunta realitate. Negustorii japonezi erau mai nervoşi ca de obicei, şoptind zvonuri despre nişte răscoale care aveau loc pretutindeni în Japonia şi lupte între cei care erau împotriva sau pentru Bakufu, că misteriosul Mikado, presupus a fi marele preot al tuturor japonezilor şi care ţinea sub stăpânirea lui Kyoto, ordonase tuturor samurailor să atace Yokohama.

O tâmpenie, dacă vrei să ştii, îşi spuneau occidentalii.

Dar se cumpărau din ce în ce mai multe arme de foc şi chiar şi singurele două neveste de negustori din colonie dormeau cu o armă încărcată alături de pat. Mahalaua Beţivilor se zvonea că este o tabără înarmată. Apoi, cu câteva zile în urmă, se produse un act de război: o navă comercială americană, avariată de furtună, ajunse şontâc-şontâc în Yokohama. Venea din Shanghai către Yokohama, cu o încărcătură de argint, muniţie şi arme, ca să plece în continuare către Filipine cu opiu, ceai şi diverse mărfuri, dar când trecuse printre bateriile de coastă din Strâmtoarea Shimonoseki acestea trăseseră asupra sa.

— Dracu' să-i ia! strigă cineva acoperind explozia de mânie de la Club.

— Ai dreptate, lua-i-ar să-i ia! S-a tras asupra noastră! Şi noi paşnici ca nişte mieluşei! Nelegiuiţii ăia din Choshu au ţintit foarte bine. Ne-au zburat vârfurile catargelor cât ai

zice peşte, de n-am apucat să ferim navele. Care nelegiuit de idiot le-o fi vândut afurisitele de tunuri? Sigur că am tras şi noi, dar nu avem decât două împuţite de tunuri cu ghiulele nenorocite de cinci livre care nu-s în stare nici să facă pe cineva să sughiţă. Am numărat vreo douăzeci de tunuri la flăcăi.

— Pe Dumnezeul meu, douăzeci de tunuri şi nişte tunari pricepuţi ar putea să închidă cu uşurinţă Strâmtoarea Shimonoseki, şi dacă se întâmplă asta, atunci am dat de dracu'. Ăla e cel mai rapid şi cel mai sigur drum încoace.

— Da, apele interioare sunt absolut necesare pentru navigaţie, pe Dumnezeu!

— Unde naiba-i flota? Ar putea să meargă şi să distrugă bateriile alea! Ce-o să se întâmple cu comerţul nostru?

— Da', unde-i flota? Sper, la naiba, să fi scăpat întreagă!

— Şi dacă nu?

— Charlie, va trebui să trimitem să vină altă…

Ce idioţi, gândi Tyrer, nu le trece prin cap decât să vină altă flotă, alt rând de băutură, alţi bani! Mulţumesc lui Dumnezeu că amiralul francez l-a adus pe André înapoi. Mulţumesc lui Dumnezeu că există şi André, deşi e fluşturatic şi apare şi dispare în mod ciudat, dar asta numai pentru că e francez. Datorită lui am deja două caiete pline cu cuvinte şi expresii japoneze, jurnalul meu zilnic e înţesat cu o mulţime de elemente de folclor. Am o întâlnire cu un iezuit când ne ducem din nou la Yokohama. Un progres minunat! Şi e atât de important pentru mine să învăţ repede. Ca să nu mă mai gândesc şi la Yoshiwara. Trei vizite. Primele două însoţit, a treia numai noi singuri.

— André, nici nu pot să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt pentru tot timpul pe care l-ai pierdut cu mine, pentru tot ajutorul. Iar cât despre seara asta, n-o să pot niciodată să te răsplătesc, niciodată.

Asta fusese după prima vizită. Nervos, îmbujorat, transpirând, neînstare să îngâne o vorbă, dar pretinzând a fi bărbat hârşit îl urmase pe André afară din colonie la căderea nopţii, alăturându-se mulţimii de bărbaţi veseli care se îndreptau către Yoshiwara, trecură de samuraii de

gardă, ridicându-şi politicos jobenurile şi primind în schimb nişte plecăciuni de formă, trecură peste Podul către Paradis, spre porţile înalte şi gardul de lemn care înconjura zona.

— Yoshiwara înseamnă Locul cu Trestii, îi spusese André expansiv, amândoi învioraţi bine de şampanie care, în cazul lui Tyrer, nu făcea decât să-i sporească relele presimţiri. Numele unui cartier din Yedo, o mlaştină secată, unde fusese construit pentru prima dată în istoria Japoniei un cartier de bordeluri, în baza unui decret al shogunului Toranaga, cu două secole şi jumătate în urmă. Până atunci bordelurile erau răspândite pretutindeni. De atunci, ni se spune, toate oraşele mari şi orăşelele au asemenea zone îngrădite, toate cu permis de funcţionare şi controlate îndeaproape. Conform obiceiului multe se numesc Yoshiwara. Ia uite ce-i acolo!

Deasupra porţii, un şir de caractere chinezeşti erau gravate cu eleganţă în lemn.

— Sensul lor este: Dorinţa trupească e apăsătoare, atunci trebuie să facem ceva s-o uşurăm.

Tyrer râse nervos. Văzu o mulţime de samurai de pază şi în afara incintei. Cu o noapte înainte când André se oferise să-l însoţească – erau la Club atunci, şi beau – el amintise spusele unui negustor cum că gărzile se aflau acolo nu ca să păstreze liniştea, ci mai ales să împiedice curvele să scape.

— Deci sunt de fapt sclave, nu?

Fu şocat când îl văzu pe Poncin roşindu-se de furie.

— *Mon Dieu,* să nu faci greşeala de a te gândi la ele ca la nişte curve şi nici nu le numi curve, în sensul pe care-l are cuvântul la noi. Nu sunt sclave. Unele sunt legate prin contract pe un număr de ani, multe sunt vândute de părinţii lor de la o vârstă fragedă, tot pentru un număr de ani, dar contractele lor sunt aprobate de Bakufu şi înregistrate la Bakufu. Nu sunt curve, ele sunt Doamnele din Împărăţia Sălciilor să nu uiţi acest lucru. Sunt doamne!

— Scuză-mă, eu…

Dar André nu-i dădu nici o atenţie.

— Unele sunt gheişe – artiste – educate să te distreze, să cânte, să danseze, să joace cu tine jocuri stupide, dar nu sunt pentru culcat. Restul, *mon Dieu,* ţi-am spus, nu te gândi la ele ca la nişte curve, ci gândeşte-te la ele ca la nişte Femei ale Plăcerii, educate să-ţi ofere plăcere, educate ani îndelungaţi.

— Iartă-mă, n-am ştiut.

— Dacă le tratezi cum se cuvine, îţi oferă plăcere, aproape orice fel de plăcere doreşti, dacă vor ele şi dacă suma pe care o plăteşti e corectă. Tu le dai nişte bani care nu înseamnă mare lucru, ele îţi dau tinereţea lor. E un târg inegal – André se uită la el ciudat. Ele îţi dau tinereţea lor şi-şi ascund lacrimile pe care le provoci tu.

Dădu duşcă vinul şi se uită fix la ceaşcă, devenind brusc sentimental. Tyrer îşi aminti cum umpluse iar paharele, pe tăcute, blestemându-se că distrusese sentimentul acela plăcut de prietenie, pentru el o prietenie nepreţuită, jurând să fie mai prudent pe viitor şi întrebându-se de ce André se înfuriase subit.

— Chiar lacrimi?

— În meseria asta viaţa nu este frumoasă, dar chiar şi în situaţia asta nu este întotdeauna urâtă de tot. Pentru unele, ea poate fi chiar minunată. Cele mai frumoase şi desăvârşite în arta lor devin vestite, sunt căutate chiar de cei mai importanţi daimyo – regi – din ţară, se pot mărita cu persoane de rang înalt, cu negustori bogaţi, chiar cu samurai. Dar Doamnele din Împărăţia Sălciilor care au de-a face cu noi, gai-jinii, continuă André cu amărăciune, nu au nici un viitor. Nu li se îngăduie decât cel mult să deschidă o altă casă aici, să bea saké şi să angajeze alte fete la rândul lor. *Mon Dieu,* tratează-le pe toate cum se cuvine, deoarece o dată ce au ajuns aici cu noi sunt pătate în ochii tuturor celorlalţi japonezi.

— Îmi pare rău. Groaznic lucru!

— Da, nimeni nu înţelege…

O explozie de râsete de beţivani îi acoperi cuvintele, clubul era plin de fum şi vacarm.

— Ţi-am spus că acestor cretini nu le pasă şi nu dau nici

doi bani pe nimeni, nici unul dintre ei. Canterbury săracul era alt aluat – André îşi ridică o clipă privirea din pahar. Eşti tânăr şi neîntinat. Vei rămâne aici un an, sau doi, şi pari dornic să înveţi, aşa că am crezut…, sunt atâtea lucruri de învăţat, există atât de multe lucruri bune, spuse el.

Brusc, se ridică şi plecă. Asta se petrecuse cu o noapte mai înainte, iar acum când se aflau la porţile Yoshiwarei, André îşi scoase din buzunar un pistol mic.

— Phillip, ai vreo armă la tine?

— Nu.

André întinse pistolul unui servitor mieros care-i restitui o chitanţă şi puse pistolul alături de celelalte.

— Nu este permis să se aducă vreo armă în interiorul zidurilor Yoshiwarei. Lucru valabil pentru toate cartierele Yoshiwara. Chiar samuraii trebuie să-şi predea săbiile. *On y va!*

Acum, în faţa lor, de ambele laturi ale unei străzi late şi ale străduţelor laterale, se înşirau căsuţe curate, cochete, multe pentru a lua masa sau pur şi simplu mici baruri, toate construite din lemn, cu verande şi paravane shoji din hârtie cerată, ridicate pe nişte stâlpi scunzi. Peste tot culoare şi desene înflorite, zgomote şi râsete, lanterne, lumânări şi lămpi cu ulei.

— Focul este un imens pericol, Phillip. Locul acesta a ars până la pământ în primul an, dar peste nici o săptămână era din nou înfloritor.

Fiecare casă avea firmă proprie. Unele stăteau cu uşile deschise şi paravanele shoji glisante trase în lături. În ele se vedea mulţime de fete, îmbrăcate în kimonouri care mai înflorate, care mai modeste, de calităţi diferite, după rangul casei respective. Alte fete se plimbau, unele cu umbrele colorate, altele cu servitoare care le însoţeau, nedând nici o importanţă sau prea puţină importanţă bărbaţilor care se holbau la ele cu gura căscată. Amestecaţi printre ele mişunau vânzători de lucruri mărunte, o mulţime de servitoare care făceau reclamă în gura mare calităţilor caselor într-un limbaj amestecat, plin de savoare, anglo-chinez, cu voci gâjâite, iar mai presus de toate răsunau

glumele deşucheate ale clienţilor, majoritatea dintre aceştia fiind recunoscuţi şi având locurile lor preferate. Nu se vedeau japonezi, în afară de gărzi, servitori, hamali şi maseuri.

— Să nu uiţi niciodată că Yoshiwara este un loc al desfătării, al plăcerii cărnii, ca şi al plăcerii de a mânca şi a bea, şi că în Japonia nu există ceea ce se numeşte păcat, păcatul originar sau vreun alt păcat de orice fel.

André râse şi porni înainte arătându-i drumul prin mulţimea care se mişca în perfectă ordine, cu excepţia câtorva beţivi gălăgioşi care erau îndepărtaţi repede şi cu blândeţe de nişte matahale uriaşe şi pricepute, imediat puşi să şadă pe taburete şi îndopaţi din nou cu saké de servitoarele foarte atente.

— Beţivii sunt bineveniţi, Phillip, deoarece pierd socoteala banilor. Dar să nu cumva să cauţi ceartă vreunei matahale din acestea, sunt fantastic de pricepuţi cu mâna goală.

— Faţă de Mahalaua Beţivilor, aici dăinuie o ordine ca pe Promenada Regentului din Brighton.

O servitoare plină de zel îl prinse pe Tyrer de braţ şi încearcă să-l tragă către o uşă.

— *Saké heya?* Hâţ hâţ foarte bun, stapin…

— *Iyé, domo, iyé!* izbucni Tyrer – nu, mulţumesc, nu – şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe André. Doamne Dumnezeule, a trebuit să mă smulg din mâna ei ca să scap.

— Asta e meseria lor.

André ieşi de pe strada principală, trecând printr-un pasaj dintre coşmelii, mai traversă un pasaj, se opri la o uşă sărăcăcioasă, deasupra căreia se afla o firmă neîngrijită şi bătu. Tyrer recunoscu caracterele pe care André i le scrisese mai devreme: Casa la Trei Crapi. Zăbrelele se ridicară. Nişte ochi îi priviră iscoditori, uşa se deschise şi Tyrer pătrunse într-o ţară a minunilor. O grădină micuţă, lanterne cu ulei şi lumânări. Trebuia să păşeşti pe pietre cenuşii, lustruite, aşezate în pat de muşchi verde, tufe de flori, mulţi arţari mici – frunze roşii ca sângele în contrast cu altele verzi – o lumină portocalie care venea de la un shoji

pe jumătate acoperit. Un pod micuţ peste un pârâu miniatură, o cascadă alături, îngenuncheată pe verandă – o femeie de vârstă medie: Mama-san, frumos îmbrăcată şi coafată.

— *Bonsoir Monsieur Furansu-san,* spuse ea, puse ambele mâini în faţa ei pe verandă şi se înclină.

André îi răspunse şi el cu o plecăciune.

— *Raiko-san, konbanwa. Ikaga desu ka?* Bună seara, ce mai faci? *Kore wa watashi no tomodachi desu, Tyrer-san.* Acesta este prietenul meu Tyrer.

— *Ah so desu ka? Taira-san?*

Ea se înclină cu gravitate. Stângaci, Tyrer se înclină şi el, apoi ea îi invită s-o urmeze.

— Ea spune că Taira este un vestit şi vechi nume japonez. Eşti norocos, Phillip, cei mai mulţi dintre noi trebuie să se mulţumească doar cu porecle. Eu sunt Furansu-san, cea mai apropiată pronunţie pe care au găsit-o pentru cuvântul francez.

Scoţându-şi pantofii ca să nu murdărească tatami-ul foarte curat şi foarte scump, şi aşezându-se cu stângăcie turceşte, André îi explică ce e *takoyama,* nişa unde se atârnă sulul cu inscripţii anume şi aranjamentul cu flori, schimbat zilnic, învăţându-l să aprecieze calitatea shoji-ului şi a tipurilor de lemn folosit.

Sosi saké-ul. Servitoarea era un copil, poate zece ani, nu era drăguţă, dar era îndemânatecă şi tăcută. Raiko turnă băutură mai întâi lui André, apoi lui Tyrer şi apoi ei. Ea abia gustă, André bău dintr-o duşcă ceşcuţa şi o întinse să i se mai toarne. Tyrer făcu la fel, constatând că băutura aceea caldă nu era neplăcută, ci mai degrabă lipsită de gust. Ambele ceşti fură imediat umplute, apoi golite şi umplute iar. Se aduseră alte tăvi şi alte clondire cu băutură. Tyrer le pierdu şirul dar curând se simţi cuprins de o căldură plăcută, îi dispăru nervozitatea, privea, asculta şi nu înţelegea aproape nimic din ceea ce spuneau ceilalţi doi, numai câte un cuvânt când şi când. Raiko avea părul negru şi strălucitor, prins cu mulţi piepteni frumos ornamentaţi, era dată pe faţă cu un strat gros de pudră albă. Nu părea

nici frumoasă, nici urâtă, ci deosebită, purta un kimono de mătase roz, cu nişte crapi verzi.

— Crapul este *koi,* şi este de obicei semn de noroc, îi explicase André mai devreme. Metresa lui Townsend Harris, curtezană din Shimoda, pe care Bakufu i-a băgat-o pe gât să-l zăpăcească, îşi zice Koi, dar mă tem că asta nu i-a purtat noroc.

— Da? Ce s-a întâmplat?

— Curtezanele de aici spun că el o adora şi că atunci când a plecat, i-a dat bani destui ca să-şi facă un rost. Ea fusese cu el cam doi ani. La scurtă vreme după ce el s-a întors în America, ea a dispărut fără urmă. Probabil că a băut până a murit, sau s-a sinucis.

— L-a iubit atât de mult?

— Se spune că la început, când au venit cei de la Bakufu, ea a refuzat cu toată tăria să se culce cu un străin – o aiureală nemaivăzută – nu uita că el a fost primul străin căruia i s-a permis să locuiască pe pământ japonez. Ea i-a implorat pe Bakufu să aleagă pe altcineva, s-o lase să trăiască în pace, a spus că se va face călugăriţă budistă, a jurat chiar să se omoare. Dar şi ei au fost de neînduplecat, cerându-i să-i ajute să rezolve problema acestui gai-jin, insistând neobosiţi să accepte să devină concubina lui, înmuindu-i îndărătnicia nimeni nu ştie prin ce mijloace. A acceptat şi ei i-au mulţumit. Iar când Harris a plecat, toţi i-au întors spatele, şi Bakufu şi toată lumea. A, atât de tristă poveste, dar orice femeie care a fost cu un străin rămâne prihănită pentru totdeauna.

— Groaznic!

— Da, în concepţia noastră, şi atât de trist. Dar să nu uiţi că aici e Ţara Lacrimilor. Acum ea a ajuns legendă, cinstită de cele de-o seamă cu ea şi de cei care i-au întors spatele, pentru sacrificiul ei.

— Nu înţeleg.

— Nici eu şi nimeni dintre ai noştri. Dar ei, japonezii, înţeleg.

Cât de ciudat e totul, gândi Tyrer din nou. Şi această căsuţă. Şi acest bărbat şi această femeie, care sporovăiesc

jumătate în japoneză, jumătate în pidgin, râd împreună, ea madama, el clientul, amândoi prefăcându-se a fi altceva decât sunt. Şi alt saké, şi alt saké. Apoi ea se înclină, se ridică şi ieşi.

— Saké, Phillip?

— Mulţumesc. E bun, nu?

După o pauză André spuse:

— Tu eşti primul pe care l-am adus vreodată aici.

— Zău? De ce tocmai pe mine?

Francezul răsuci ceaşca de porţelan între degete, sorbi ultima picătură, îşi mai turnă băutură, apoi începu să vorbească în franceză, cu voce blândă şi plină de căldură.

— Pentru că tu eşti prima persoană pe care am întâlnit-o la Yokohama care…, pentru că vorbeşti franceza, eşti cult, pentru că mintea ta e ca un burete, eşti tânăr, cam jumătate ca vârstă faţă de mine, nu? Ai douăzeci şi unu de ani şi nu eşti ca ceilalţi, eşti neprihănit şi o să stai aici câţiva ani – zâmbi, ţesând nesimţit pânza de păianjen mai bine în jurul lui, spunând numai parte din adevăr, rotunjind adevărul după voie. Chiar dacă eşti englez şi prin asta duşman al Franţei, eşti singurul care, nu ştiu de ce mi se pare mie, meriţi să-ţi împărtăşesc cunoştinţele pe care le-am dobândit, spuse el şi zâmbi stânjenit. E greu de explicat. Poate din cauză că întotdeauna am vrut să fiu profesor, poate din pricină că n-am avut niciodată un fiu, poate pentru că n-am fost niciodată însurat, poate pentru că în curând va trebui să mă întorc la Shanghai, poate pentru că avem destui duşmani, şi poate… poate că ai putea deveni un prieten de nădejde.

— Aş fi onorat să-ţi fiu prieten, spuse Tyrer imediat, prins în mrejele lui, fascinat de el, şi cred cu adevărat…, am crezut întotdeauna că ar trebui să fim aliaţi, Franţa şi Anglia, nu duşmani şi…

Shoji-ul lunecă într-o parte, Raiko, aşezată în genunchi, îl chemă pe Tyrer cu un semn. Inima începu să-i galopeze, André Poncin zâmbi.

— Urmeaz-o, atâta tot şi adu-ţi aminte ce ţi-am spus.

Ca în vis, Phillip Tyrer se sculă nesigur pe picioare, porni

după ea, pe un coridor, printr-o cameră, de-a lungul unei verande, intră într-o altă cameră goală în care ea îl invită cu un gest, apoi trase paravanul shoji şi îl lăsă singur. În jur, o lampă cu abajur, un vas de metal cu mangal pentru încălzit. Umbre, întuneric, pete de lumină. Salteluţe dreptunghiulare aşternute pe podea – pat pentru două persoane. Plăpumi de puf. Două *yukata,* cămăşi de noapte din bumbac, cu mâneci largi. Printr-o uşiţă se vedea o cameră de baie, luminată de o lumânare, un hârdău înalt de lemn, plin cu apă fierbinte. Miros ademenitor de săpun. Un taburet scund cu trei picioare, prosoape mici de tot. Exact aşa cum îi spusese dinainte André. Inima îi bătea acum foarte repede, făcu un efort să-şi amintească instrucţiunile lui André prin ceaţa de saké. Începu să se dezbrace metodic. Haina, vesta, cravata, cămaşa, maioul de lână, le împături pe toate înfrigurat şi le puse cu grijă unul peste altul. Se aşeză stingherit, îşi scoase şosetele, îşi dădu jos pantalonii, şi se ridică din nou în picioare: nu mai avea pe el decât izmenele lungi de lână. Se clătină puţin, apoi ridică din umeri stângaci, îşi scoase şi izmenele şi le împături, chiar cu şi mai mare grijă. Pielea i se făcu ca de găină, intră în camera de baie. Scoase nişte apă cu pumnii din butoi, aşa cum i se spusese, şi-şi stropi umerii cu ea, căldura îl pătrunse plăcut. Mai făcu o dată acelaşi lucru, apoi auzi un paravan shoji cum se dă înlături, se uită în spatele lui.

— Sfinte Hristoase, îngăimă el.

În cadrul intrării, o femeie vânjoasă, cu nişte braţe uriaşe, o cămaşă yukata scurtă, iar dedesubt doar o fâşie de pânză legată în jurul şoldurilor. Se apropie de el foarte hotărâtă, cu un zâmbet profesional, îi făcu semn să se aşeze pe taburet. Fâstâcit cu totul, el se supuse. Imediat, ea remarcă pe braţul lui rana vindecată, i se tăie răsuflarea şi spuse ceva de neînţeles.

El se sili să zâmbească:

— Tokaido.

— Wakarimasu. Înţeleg.

Apoi, înainte ca el s-o poată opri, ea îi turnă apă pe cap. André nu-l prevenise în privinţa asta – şi începu să-l

săpunească şi să-i spele părul lung, apoi corpul, îi simţea degetele puternice, pricepute şi stăruitoare, ferindu-i cu grijă braţul rănit. Mâinile, picioarele, spatele, faţa. Apoi ea îi întinse cârpa şi îi arătă cu degetul între picioare. Încă şocat, el îşi spălă părţile acelea, şi sfios dădu cârpa înapoi.

— Mulţumesc, murmură el. A, îmi cer iertare, domo.

Turnă iar apă pe el, îndepărtă săpunul apoi îi arătă cu degetul hârdăul.

— *Dozo.* Te rog.

André îi explicase tot ritualul în felul următor:

— Phillip, ţine bine minte că, spre deosebire de obiceiurile noastre, aici trebuie să te speli şi să fii curat înainte să intri în hârdău, ca şi alţii să poată folosi aceeaşi apă, lucru de bun simţ, deoarece nu uita că lemnul este foarte scump şi trebuie o mulţime de timp pentru a încălzi atâta apă, aşa că să nu te pişi acolo. Cât despre femeia aceea, când eşti în sala de baie, gândeşte-te că-i cineva care te ajută să te speli şi atât. Ea te curăţă pe dinafară. Apoi urmează curăţatul pe dinăuntru, nu?

Tyrer să lăsă uşor în hârdău. Apa era fierbinte, dar suportabilă, închise ochii, nedorind să vadă cum femeia făcea ordine în sala de baie. Hristoase, se gândi el disperat, n-o să ajung niciodată în stare să fiu la înălţime cu femeia asta. André a făcut o greşeală groaznică.

— Dar… asta… eu, ă… nu ştiu cât trebuie… eu… ă… să-i plătesc, îi dau fetei banii la început, sau când?

— *Mon Dieu,* să nu cumva să dai bani unei fete, niciodată, e culmea proastelor maniere, deşi poţi să te târgui cu mama-san la sânge, uneori chiar cu fata în persoană, dar numai după ce ai bătut ceai, sau saké cu ele. Înainte de a pleca, poţi să pui banii discret într-un loc la vedere. În Casa La Trei Crapi nu dai bani, e un loc cu totul deosebit – mai sunt şi altele la fel – numai pentru clienţi cu totul deosebiţi, unul dintre aceştia sunt eu. Îţi vor trimite o notă de plată, de două, trei ori pe an. Dar ascultă, înainte de a merge acolo va trebui să juri pe Dumnezeu că vei achita nota de plată în clipa în care-ţi este prezentată şi că niciodată, absolut niciodată nu vei duce pe nimeni acolo şi

nici nu vei pomeni nimănui despre acest loc.

Aşa că el jurase şi promisese tot ce i se ceruse, dori să întrebe cam cât costă, dar nu îndrăzni.

— No… ă…, nota de plată, când îmi parvine?

— Când vrea mama-san. Ţi-am spus, Phillip, poţi să guşti plăcerea un an întreg, pe credit, dacă te porţi cuviincios. Bineînţeles că eu sunt garantul tău…

Căldura băii i se răspândi în tot corpul. Abia dacă o auzi pe femeie ieşind zorită şi mai apoi, revenind tot zorită.

— Taira-san…

— Hai? Da?

Ea îi arătă un prosop. Cuprins de o curioasă moleşeală, ieşi din hârdău, şi o lăsă să-l şteargă. Încă o dată el se şterse singur în anumite locuri, constatând că-i vine mai uşor de data aceasta, Femeia îi întinse un piepten, apoi o yukata uscată şi scrobită şi îi făcu semn spre pat. Din nou îl invadă panica. Tremurând, se sili să stea culcat. Ea îl înveli, desfăcu şi cealaltă plapumă şi plecă din nou. Inima îi bubuia, dar se simţea minunat culcat în pat, pe salteaua moale, curată şi frumos mirositoare, mai curat decât fusese el vreodată. Curând se relaxă. Shoji-ul se deschise. Îl încercă o nemaipomenită uşurare. Dar liniştea îi dispăru. Fata pe care doar o întrezărea era micuţă, mlădioasă, purta o cămaşă yukata de un galben pal, avea părul lung care-i cădea în cascadă pe umeri. Îngenunchease lângă pat.

— *Konbanwa, Taira-san. Ikaga desu ka? Watashi wa Ako.* Bună seara, domnule Taira. Vă simţiţi bine? Eu sunt Ako.

— *Konbanwa Ako-san. Watashi wa Phillip Tyrer desu.*

Ea se încruntă.

— F… uri… f…

Încercă să spună Phillip de mai multe ori, dar nu reuşi, apoi râse vesel, spuse ceva ce el nu înţelese, şi la urmă *Taira-san.* El se săltă în capul oaselor, privind-o atent, cu inima bătându-i nebuneşte. Se simţea neputincios, fata nu-l atrăgea; ea îi arăta cu un deget cealaltă parte a patului:

— *Dozo?* îmi permiţi te rog?

— *Dozo.*

La lumina lumânării n-o putea vedea prea clar, doar că era tânără, cam de o vârstă cu el, faţă netedă, albă de pudră, dinţii albi, buze roşii, păr lucios, un nas aproape latin, ochii înguşti şi un zâmbet plăcut. Se băgă în pat, se aşeză comod, se întoarse spre el şi îl privi cu atenţie. Aştepta. Timiditatea şi lipsa lui de experienţă îl paralizară. Hristoase, cum să-i spun că nu o doresc, că nu doresc pe nimeni acum, că nu sunt în stare, ştiu că nu sunt în stare şi că n-am să pot, n-am să pot în noaptea asta, că n-o să meargă, şi o să mă fac de ruşine, şi pe mine şi pe André… André! Ce o să-i spun? O să ajung bătaia de joc a tuturor, o, Hristoase de ce am venit aici? Ea întinse mâna şi-l atinse pe obraz. Fără să vrea, el se cutremură. Ako murmură cuvinte de încurajare, dar în sinea ei zâmbea, ştiind la ce să se aştepte de la acest copil pe cale de a deveni bărbat, căci fusese prevenită de Raiko-san:

— Ako, noaptea asta e o noapte unică în viaţa ta şi trebuie să ţii minte fiecare amănunt ca să ne delectezi cu povestirea ta la masa de dimineaţă. Clientul este prieten al franţuzului, cum nu se întâlneşte la noi, e neprihănit, săracul.

Franţuzul spune că e sfios de n-o să-ţi vină să crezi, o să fie înspăimântat, va plânge poate când Onorabila Sculă îl va lăsa baltă. Din prea multă emoţie, s-ar putea să-şi scape pe cearşaf onorabila lui sământă, dar nu te nelinişti. Dragă Ako, franţuzul m-a asigurat că e un flăcău normal şi că nu ai de ce să te nelinişteşti.

— Eeee, n-o să-i înţeleg pe gai-jini niciodată, Raiko-chan.

— Nici eu. Sunt ciudaţi, necivilizaţi, dar, din fericire, cei mai mulţi dintre ei sunt îmbucurător de bogaţi, soarta ne-a aruncat aici, aşa că trebuie să profităm din plin de situaţie. Ceva foarte important, franţuzul spune că e un funcţionar englez de vază, poate client de durată, aşa că fă-l să trăiască Norii şi Ploaia, faci cum ştii, chiar dacă… chiar dacă trebuie să foloseşti Calea Extremă.

— *Oh ko!*

— Este în joc onoarea casei.

— O! Înţeleg. În acest caz… o să fac tot ce-mi ceri.

— Am toată încrederea, Ako-chan, la urma urmelor ai aproape treizeci de ani de experienţă în Lumea Sălciilor în care trăim.

— Crezi că seamănă cu franţuzul în privinţa gusturilor?

— Căruia îi place să-l gâdili la spate şi să foloseşti Perlele Plăcerii? Poate ar trebui să te pregăteşti şi pentru aşa ceva, dar eu l-am întrebat pe franţuz direct dacă tânărul are înclinaţie spre bărbaţi şi el m-a asigurat că nu. E curios că franţuzul a ales casa noastră pentru iniţierea unui prieten, şi nu l-a dus la celelalte pe care le frecventează acum.

— Casa noastră-i fără pată. Te rog, nu te gândi la altceva, Raiko-chan. Sunt onorată că m-ai ales pe mine, îţi promit că voi face tot ce se cere.

— Bineînţeles. Eeee, când stai şi te gândeşti că Lujerele Aburinde ale gai-jinilor sunt de obicei mai mari decât ale persoanelor civilizate, că cei mai mulţi gai-jini preacurvesc satisfăcător, deşi nu cu vigoarea japonezilor, că-s înzestraţi bine şi au poftă de a încerca de toate, caută şi se grăbesc să ajungă în ultimul punct, cu excepţia francezului, ai crede că sunt nişte curvari fericiţi, cum sunt persoanele normale. Dar nu sunt, au atât păienjeniş încleiat şi plin de praf în capetele lor de parcă preacurvia n-ar fi Cea Mai Cerească Desfătare, aşa cum e la noi, ci un rău care trebuie ascuns, un păcat după religia lor. Tare ciudat!

Tatonând acum terenul, Ako se apropie de el şi-l mângâie pe piept, apoi coborî uşor, şi se sili din răsputeri să nu izbucnească în râs când tânărul se trase înapoi de spaimă. Femeii i-au trebuit câteva clipe să-şi revină.

— Taira-san, murmură ea.

— Da, ă, *hai,* Ako-san?

Ea îi luă mâna şi i-o puse sub cămaşă pe sâni, se aplecă asupra lui şi-l sărută pe umăr, avertizată să aibă grijă să nu se atingă de rana de pe braţ pe care i-o făcuse un curajos shishi. Nici o reacţie. Se trase şi mai aproape de el. Îi şopti cât de extrem de brav era, cât de puternic şi de viril, cât de desăvârşit şi puternic e el cu fructul său! Şi în tot acest

timp îl mângâia cu răbdare pe piept, simţind cum se înfioară, dar fără ca dorinţa să se nască în el. Trecură minute bune. Nimic. Neliniştea ei crescu. Îl mângâie uşor, ca o atingere de fluture, şi el mort! Mâinile, buzele, totul la fel mort. Îl mângâie cu gingăşie, luându-l pe ocolite, să nu-l intimideze. Şi alte minute trecură. Nimic. O prinse disperarea. Teama că ar putea să nu reuşească. Îi atinse urechea cu limba. Ah, iată, o mică răsplată, el îi pronunţă cu voce strangulată numele, o sărută şi el pe gât. Eeee, gândi ea şi prinse curaj, îl sărută pe sfârcurile sânilor. De acum doar puţină răbdare şi fecioria lui o să explodeze până în înaltul cerului. Şi după aceea pot să comand nişte saké şi să dorm şi eu până în zori şi să uit că am patruzeci şi trei de ani, că-s fără copii şi să-mi amintesc doar că Raiko-san m-a salvat de la o Casă de categoria a şasea unde am fost surghiunită din pricina vârstei şi că nu-s frumoasă.

Tyrer îl urmărea cu privirea fără mare interes pe samuraiul din faţa Legaţiei, în clipa când soarele atingea linia orizontului, mintea lui fiind preocupată de Ako din ce în ce mai mult, apoi după două nopţi de Mieko. Apoi de Ea. De Fujiko. Asta se petrecuse cu două seri în urmă. Simţi cum i se învârtoşează mădularul, şi şi-l aşează mai bine, ştiind că de-acum era prins fără scăpare în mrejele acelei lumi, Lumea Plutitoare, unde, aşa după cum îi spusese André, se trăia numai pentru clipa de faţă, pentru desfătare, plutind fără griji ca un boboc de floare pe firul unui râu liniştit.

— Nu e întotdeauna liniştit, Phillip. Cum e Fujiko?

— A, ăă, n-ai văzut-o, n-o ştii?

— Nu, eu doar i-am spus lui Raiko-san ce fel de fată ţi-ar plăcea, important fiind cum se descurcă ea la pat. Cum e?

Tyrer râse ca să-şi acopere totala stânjeneală şi nelinişte faţă de o întrebare atât de intimă şi directă. André îi dăduse atât de mult încât dori să fie şi el francez, aşa că îşi lăsă de o parte prejudecăţile că un gentleman nu ar trebui să discute sau să dea la iveală informaţii atât de personale.

— E… e mai tânără ca mine, mică, de fapt micuţă, nu…, nu frumoasă în termenii cu care suntem noi obişnuiţi, dar nemaipomenit de atrăgătoare. Cred că am înţeles din ce mi-a spus că e venită de curând aici.

— Vreau să zic în pat, cum e? Mai bună ca celelalte?

— A! Ce să zic, nu există, ă… comparaţie.

— E mai plină de energie? Senzuală? Cum e?

— Mă rog, da, ă, îmbrăcată sau dezbrăcată, e nemaipomenită. Deosebită, încă o dată nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Îţi sunt atât de îndatorat.

— *De rien, mon vieux*[7].

— E adevărat. Data viitoare… data viitoare o s-o vezi.

— *Mon Dieu,* nu! Aşa e regula. Nu prezinţi niciodată pe fata ta de suflet nimănui, cu atât mai puţin unui prieten. Să nu uiţi: atâta timp cât n-ai instalat-o într-o casă a ei, unde tu plăteşti toate cheltuielile, ea e disponibilă pentru oricine care are banii… dacă vrea şi ea.

— Ah, am uitat, spuse el, minţind.

— Chiar dacă o instalezi în casa ei, tot îşi poate aduce un iubit pe ascuns dacă vrea. Cine ar afla?

— Cred că ai dreptate, şi simţi alt junghi în inimă.

— Nu te îndrăgosti, prietene, mai ales de o curtezană. Ia-le aşa cum sunt, adică fiinţe făcute pentru plăcere. Simte-te bine cu ele, pot să-ţi placă, dar nu le iubi. Şi nu le lăsa niciodată să se îndrăgostească de tine…

Tyrer se cutremură, urând adevărul, urând ideea că ea ar putea fi cu altul, că s-a putea culca cu el aşa cum se culcaseră ei doi, urând faptul că se culcase cu el pentru bani, urând tulburarea pe care o simţea în vintre. Doamne Dumnezeule, e cu adevărat atât de deosebită, încântătoare, diafană, o dulce femeie care flecăreşte tot timpul. Gingaşă, binevoitoare, atât de tânără şi ajunsă în casa asta de atât de puţin timp. Trebuie oare s-o instalez în casa ei? Nu dacă trebuie. Ci îmi pot eu permite? Sunt sigur că André îşi are propria sa locuinţă cu prietena lui de suflet, deşi niciodată nu mi-a vorbit de asta şi nici eu n-aş întreba vreodată. Hristoase, oare cât ar costa asta? Sigur că mai

[7] N-ai pentru ce, bătrâne (în franceză, în original).

mult decât îmi pot permite. Nu te gândi la asta acum. Nici la ea. Cu mare efort îşi îndreptă atenţia spre grădina pe care o vedea de sus, de la geam, dar durerea nu se stinse. Parte din detaşamentul de scoţieni se adunase în jurul catargului steagului, trompetistul şi patru toboşari, fiind deja pregătiţi pentru coborârea drapelului. Rutină. Un grup pestriţ de grădinari se adunase lângă poartă pentru a fi număraţi şi apoi să li se îngăduie să plece acasă. Ieşiră pe poartă, se strecuraseră printre samurai şi dispărură. Tot rutină. Santinele închiseră şi puseră zăvoare la porţile de fier. Altă rutină. Se auziră tobele şi sunetele trompetelor în timp ce steagul britanic era coborât încet. Soarele care apune nu trebuie să surprindă niciodată steagul britanic ridicat pe catarg – asta era regula englezilor în întreaga lume. Şi asta era o treabă de rutină. Cei mai mulţi samurai plecau mărşăluind din preajma Legaţiei, lăsând în urma lor doar un grup simbolic, ca să stea peste noapte. Tot rutină. Tyrer se înfiora: dacă totul este doar rutină de ce sunt atât de nervos?

Grădinarii Legaţiei intrară grămadă în cocioaba care le slujea de acum de dormitor de cealaltă latură a templului budist. Nici unul dintre ei nu-l privi pe Hiraga în ochi. Toţi fuseseră avertizaţi că vieţile lor şi vieţile tuturor urmaşilor lor depindeau de siguranţa lui.

— Păziţi-vă să vorbiţi cu oamenii străini de aceste locuri, le spusese el. Dacă se află de către Bakufu că m-aţi adăpostit, răsplata voastră va fi exact aceeaşi: doar că voi veţi fi crucificaţi, nu omorâţi în mod cinstit.

Cu toate că se juraseră cu toţii, încredinţându-l în toate felurile că era în siguranţă la ei, că putea să se încreadă în ei, Hiraga ştia că el nu era niciodată în siguranţă. De la ambuscada împotriva lui Anjo, în urmă cu zece zile, cea mai mare parte a timpului stătuse ascuns în casa lor conspirativă din Kanagawa, Hanul Bobocilor care înfloresc la Miezul Nopţii. Faptul că ambuscada dăduse greş şi că toţi camarazii lui afară de unul fuseseră ucişi era doar karma, nimic altceva. Cu o zi înainte sosise o scrisoare de la

Katsumata, conducătorul clandestin al shishilor din Satsuma, aflat acum în Kyoto: *Urgent: în câteva săptămâni shogunul Nobusada va veni aici să facă o vizită oficială împăratului, fapt nemaiîntâmplat şi nemaiauzit până acum. Toţi shishii sunt sfătuiţi să se adune aici de îndată ca să punem la cale cum să-l prindem, să-l trimitem pe lumea cealaltă şi apoi să punem mâna pe Porţile Palatului.* Katsumata se semnase cu numele conspirativ: Corbul.

Hiraga discutase cu Ori ce să facă, apoi decisese să se întoarcă la Yedo, hotărât să acţioneze singur pentru a distruge Legaţia engleză, furios că Sfatul Bătrânilor părea să fi fost păcălit şi învins de gai-jini.

— Kyoto poate aştepta, Ori. Trebuie să ducem la bun sfârşit atacul asupra gai-jinilor. Trebuie să-i înfuriem într-atât încât să bombardeze Yedo. Ceilalţi se pot ocupa de shogun şi de Kyoto.

L-ar fi adus pe Ori la Legaţie, dar Ori era lipsit de putere, rana lui se agravase, deoarece nu-l văzuse nici un doctor.

— Cum stai cu braţul, Ori?

— Când nu voi mai putea îndura am să-mi fac seppuku, spuse Ori, cuvintele lui sunând nedesluşit din cauza saké-ului pe care-l bea ca să-şi ostoiască durerile, ei trei – el, Ori şi mama-san – fiind la ultimul pahar pe care-l beau împreună. Nu-ţi face griji.

— Nu există alt doctor, unul singur?

— Nu, Hiraga-san, spuse Noriko, mama-san, o femeie micuţă, de cincizeci de ani, cu o voce dulce. Am trimis chiar după un acupunctor, şi după un specialist în plante medicinale coreean, amândoi prieteni, dar cataplasmele n-au făcut nici două parale. N-a rămas decât uriaşul doctor gai-jin.

— Eşti o proastă, strigă Ori. De câte ori să-ţi spun? Asta e rană de glonte, făcută de unul din gloanţele lor, m-au văzut la Kanagawa!

— Te rog să mă ierţi, spuse mama-san cu umilinţă, plecându-şi capul până la tatami. Te rog s-o ierţi pe această persoană proastă.

Ea se plecă din nou şi ieşi, dar în fundul inimii ei îl

blestemă pe Ori că nu se dovedise un shishi adevărat şi nu-şi făcuse seppuku cât era şi Hiraga acolo, cel mai desăvârşit secundant pe care şi l-ar putea dori un bărbat, şi astfel să mai reducă groaznicul pericol care plana asupra casei ei. Vestea sorţii Hanului la Cei Patruzeci şi Şapte de Ronini se răspândise cu repeziciune la o distanţă de cincizeci de *ri* şi chiar mai departe. Groaznică pedeapsă să-i omori pe toţi patronii, curtezanele şi servitorii şi să înfigi într-o ţeapă capul mamei-san. Monstruoasă, gândi ea, pornită. Cum poate o casă să interzică intrarea vreunui samurai, fie că e shishi, fie că nu? În vremurile vechi samuraii ucideau mult mai mulţi oameni ca acum, da, dar asta se petrecea cu secole în urmă şi mai ales când moartea era meritată, dar nici atunci nu ucideau femei şi copii. Asta se petrecea pe vremea când legea ţării era dreaptă, când shogunul Toranaga era drept, când fiul şi nepotul lui erau drepţi, înainte ca destrăbălarea şi corupţia să fi devenit un mod de viaţă pentru shogunii care au urmat, pentru daimyo şi samurai în aceeaşi măsură, care de un secol şi mai bine au pus peste noi impozitele lor rapace care au ajuns ca o molimă! Shishi sunt singura noastră speranţă! *Sonno-joi!*

— Anjo trebuie să moară înainte să murim noi, îi spusese ea înverşunată lui Hiraga când acesta se întorsese în cele din urmă cu bine la două zile după atac. Am fost înlemniţi de spaimă că ai fost prins şi ars laolaltă cu ceilalţi. Totul s-a făcut la ordinele lui Anjo, Hiraga-san, la ordinele lui, el tocmai se întorcea de la hanul pârjolit când l-ai atacat în apropierea porţilor castelului, el personal a ordonat execuţiile şi a stat să le privească, lăsând nişte oameni de-ai lui acolo la pândă în caz că voi, ceilalţi shishi, vă întoarceţi fără să ştiţi ce s-a întâmplat.

— Cine ne-a trădat, Hiraga? întrebase Ori.

— Samuraii Mori.

— Dar Akimoto a spus că i-a văzut încolţiţi şi ucişi.

— Probabil că a fost doar unul dintre ei. A mai scăpat cineva?

— Akimoto, el s-a ascuns într-un alt han o zi şi o noapte.

— Unde e acum?

— E ocupat cu o fată. Să trimit după el? spuse Noriko.

— Nu. Mâine.

— Anjo trebuie să plătească cu sânge pentru han. Ce a făcut e împotriva tuturor obiceiurilor!

— Va plăti. Şi roju. Şi shogunul Nobusada. Ca şi Yoshi.

În apartamentul lui particular, sus, în foişorul castelului, Yoshi compunea o poezie. Purta un kimono bleu de mătase şi şedea la o masă joasă, pe care era o lampă cu ulei, foi de hârtie de orez, pensule de diferite mărimi, o bucată de materie neagră cu o scobitură în mijloc, în care se punea apă pentru a se obţine cerneala necesară. Crepusculul se topea în noapte. De afară venea zumzăitul mereu prezent al celor un milion de suflete ale oraşului Yedo. Ardeau câteva case, ca de obicei. Din partea de jos a castelului, se auzea zgomotul reconfortant, în surdină, al soldaţilor, al copitelor pe pavajul de piatră, din când în când câte un hohot de râs gutural purtat de vânt în sus, o dată cu fumul şi mirosurile focurilor la care se gătea mâncarea, ce se strecura prin deschiderile crenelurilor pentru arcaşi din zidurile uriaşe, care nu aveau încă obloanele trase ca să nu pătrundă răcoarea nopţii. Aici era sfânta sfintelor, refugiul interior. Spartan. Doar nişte tatami, o takoyama, şi uşa shoji în faţa lui, aşezată şi luminată în aşa fel încât el să poată vedea conturul oricărei persoane care se afla afară, dar nimeni de afară să nu poată privi înăuntru. Dincolo de această încăpere se afla o antecameră mai mare, cu coridoare care duceau la dormitoare, goale acum, cu excepţia celor destinate suitei, servitoarelor şi favoritei lui speciale, Koiko. Familia lui – soţia, cei doi băieţi şi o fată, concubina lui cu fiul ei – se aflau cu toţii în siguranţă şi bine păziţi în castelul-fortăreaţă, moştenit de el, Dintele Dragonului, în munţi, la vreo douăzeci de *ri* către nord. Dincolo de această antecameră se aflau cele destinate gărzilor şi alte camere pline cu samurai, care i-au depus personal jurământ de credinţă.

Pensula se cufundă în scobitura plină de cerneală. Puse

vârful ei pe delicata hârtie de orez şi scrise cu o mână sigură:

Sabia strămoşilor mei

În mâna mea

Se răsuceşte de neastâmpăr.

Scriitura fusese pictată în trei rânduri verticale de ideograme, robuste unde trebuiau să fie robuste, gingaşe unde gingăşia scotea în evidenţă desenul pe care-l alcătuiau caracterele. Fiecare trăsătură trebuia să fie foarte precisă, nu exista posibilitatea de a îndrepta, de a modifica fie cât de puţin, deoarece textura hârtiei de orez sugea imediat cerneala şi o îngloba în ea pe vecie, negrul trecând în degradeuri de gri, după cum era folosită pensula şi după câtă apă avea cerneala în ea. Cu detaşare rece, scrută ce făcuse, încadrarea poemului pe faţa hârtiei şi întregul desen pe care-l formau umbrele caligrafiate în negru făcute pe întinderea albă a foii, forma şi curgerea, exactitatea plină de taină a caracterelor făcute de el. E bine, gândi el fără îngâmfare. Nu pot deocamdată mai bine. Acum sunt aproape de limita puterilor mele, dacă nu e chiar la limită. Dar sensul poeziei, cum ar trebui înţeles? A, asta-i întrebarea, din cauza asta e bună. Dar îşi va atinge menirea? Aceste întrebări îl făcură să-şi amintească din nou de situaţia dezastruoasă de aici şi de la Kyoto. Cu câteva zile mai înainte sosise ştirea că trupele din Choshu dăduseră pe neaşteptate o lovitură sângeroasă încununată de succes şi izgoniseră forţele din Satsuma şi Tosa care, în ultimele şase luni de zile, deţinuseră puterea asigurând Porţile Palatului în baza unui armistiţiu precar. Seniorul Ogama din Choshu comanda acum Porţile Palatului. La reuniunea de urgenţă a Sfatului, membrii acestuia dădură frâu liber furiei. Anjo aproape făcu spume la gură:

— Choshu, Satsuma şi Tosa! Totdeauna acestea trei. Sunt nişte câini care trebuie striviţi. Fără ei ar fi linişte.

— Adevărat, spusese Yoshi. Vă spun tuturor din nou că

trebuie să ordonăm trupele noastre din Kyoto să înăbuşe răscoala imediat, cu orice preţ!

— Nu, trebuie să aşteptăm, nu avem forţe destule acolo.

Bătrânul Toyama îşi şterse bărbia încărunţită şi spuse:

— Sunt de acord cu Yoshi-donno. Războiul este singura cale, trebuie să-l scoatem pe Ogama din Choshu în afara legii!

— Imposibil, spusese Adachi, pe un ton plângăreţ, în numele lui şi al ultimului dintre bătrânii Consiliului. Noi suntem de acord cu Anjo, nu putem risca să ofensăm pe toţi daimyo astfel, încurajându-i să facă front comun împotriva noastră.

— Trebuie să acţionăm imediat, repetase el. Trebuie să ordonăm trupelor noastre să recucerească Porţile, să înăbuşe răscoala!

— Nu avem forţe suficiente, spusese Anjo plin de încăpăţânare. Vom aştepta. Nu e momentul acum.

— De ce nu vreţi să-mi ascultaţi sfatul?

Era atât de mâniat, încât mânia îi era aproape vizibilă. Şi-o reţinuse cu un efort, fiind conştient că dacă tună şi fulgeră şi-şi pierde cumpătul, va fi o greşeală fatală, şi-i va face pe toţi duşmani pentru totdeauna. Nu era el cel mai tânăr, cel mai lipsit de experienţă, dar cel mai competent, cel care avea cea mai mare influenţă printre daimyo, care ar putea, dacă ar dori, el dintre toţi sfetnicii, să-şi înalţe steagul şi să azvârle întreaga ţară într-un război civil cum fuseseră secole de-a rândul, înainte de shogun Toranaga? Îi purtau pică şi duşmănie pentru că fusese numit membru al Consiliului şi Tutore printr-o rugăminte a împăratului fără să fie consultaţi, de acel care îl juca pe degete pe Fiul Cerului?

— Ştiu că am dreptate. N-am avut dreptate despre gai-jini? Am dreptate şi în acest caz.

Planul pe care-l pusese la cale ca să-i scoată pe gai-jini şi flota lor din Yedo, să câştige timp ca să se ocupe de propriile lor probleme, avusese un succes deplin. Şi era atât de simplu:

— Cu mare ceremonie şi prefăcută umilinţă le dăm gai-jinilor o despăgubire nimica toată, le propunem o întâlnire

viitoare cu Sfatul care va fi amânată şi din nou amânată sau contramandată, sau chiar se va înscena o asemenea întâlnire cu nişte înlocuitori marionetă dacă va fi nevoie, lăsând să se înţeleagă în ultimul moment, când răbdarea lor ajunge la capăt, că urmează să se aranjeze o întâlnire cu shogunul când se va întoarce, întoarcere care şi ea poate fi amânată, renegociată şi iar amânată şi nu va avea loc niciodată, sau chiar dacă are loc cândva în viitor nu va duce la nici un rezultat pe care nu-l dorim noi.

— Am câştigat parte din timpul de care avem nevoie şi am descoperit o metodă permanentă de a avea de a face cu ei: să ne folosim de nerăbdarea lor în detrimentul lor, să le facem promisiuni şi să le oferim doar apă chioară, sau, în cel mai rău caz, câteva bucăţele de peşte stricat de care nu avem nevoie, sau pe care nu le dorim. Au fost mulţumiţi, flota lor a plecat în larg pe vreme de furtună şi poate a ajuns pe fundul mării. Nici o navă nu s-a întors încă.

Bătrânul Toyama spuse:

— Zeii ne-au ajutat cu furtuna aia, Vântul Divin, vântul *kamikaze* s-a abătut din nou aşa cum ne-au ajutat când au venit hoardele lui Kublai Khan să ne invadeze cu secole în urmă. Când îi vom da afară din ţară tot aşa va fi, zeii nu ne vor părăsi niciodată.

Adachi se înfoiase în pene.

— E adevărat că eu am executat perfect planul. Gai-jinii au fost atât de docili ca o curtezană de mâna a cincea.

— Gai-jinii sunt o rană care nu se va vindeca niciodată cât noi suntem mai slabi din punctul de vedere al puterii militare şi al bogăţiei, spuse Anjo iritat, frângându-şi mâinile. Ei sunt o rană care nu se va vindeca dacă nu ardem în carne vie, iar noi nu suntem în stare să facem asta, nu încă, nu fără a avea mijloacele de a construi nave şi tunuri. Nu putem să ne abatem de la calea noastră şi să dăm ordin trupelor să ia Porţile, încă nu. Nu ei sunt duşmanii noştri imediaţi, şi nici cei din Choshu. Duşmanii cu care trebuie să ne răfuim imediat sunt *sonno-joi,* câinii de shishi.

Yoshi observase cât se schimbase Anjo de la tentativa

de asasinare. Acum era cu mult mai irascibil, mai încăpăţânat, hotărârea lui slăbise, dar nu şi influenţa lui asupra celorlalţi sfetnici.

— Nu sunt de acord, dar dacă tu crezi că avem forţe insuficiente, să ordonăm o mobilizare generală şi să terminăm cu veneticii şi cu oricine li se alătură!

— Războiul este singura cale, spuse Toyama, Anjo-san, uită de shishi, uită de gai-jini, deocamdată. Porţile, mai întâi trebuie să reintrăm în stăpânirea drepturilor noastre ereditare.

— O vom face cu siguranţă, la momentul potrivit, spusese Anjo. În al doilea rând, vizita shogunului va avea loc aşa cum s-a plănuit.

Cu toate noile lui proteste, Anjo câştigase votul din nou, trei la doi, şi, între patru ochi, adăugase plin de venin:

— Ţi-am spus, Yoshi-dono, că ei vor vota întotdeauna cu mine, shishi nu mă vor doborî niciodată, nici tu, nici nimeni.

— Nici chiar shogun Nobusada?

— El… el nu e duşman, şi el îmi ascultă sfatul.

— Şi prinţesa Yazu?

— Ea va asculta…, ea va da ascultare soţului ei.

— Ea îl va asculta pe fratele ei, împăratul, până la moarte.

Spre surprinderea lui, Anjo îi spusese cu un zâmbet strâmb:

— Sugerezi un accident? Da?

— Nu sugerez nimic!

Yoshi simţi că îngheaţă, speriat că individul devenea prea periculos ca să mai fie lăsat în viaţă, deja prea puternic pentru a fi neutralizat, prea perspicace, prea sprijinit de mulţimi de detaşamente gata să-l anihileze pe el, pe Yoshi…

Acum o umbră se apropie de uşă, neauzită. Fără să se gândească, duse mâna la sabia lungă de lângă el, deşi era sigur că recunoscuse silueta. Aceasta îngenunche. Se auzi o delicată bătaie la uşă.

— Cine-i?

Ea împinse uşa zâmbind, se plecă şi aşteptă.

— Te rog intră, Koiko, spuse Yoshi, încântat de această vizită neaşteptată, toate duhurile rele dispărând.

Ea îl ascultă, închise uşa şi alergă spre el, kimonoul lung, cu broderii bogate foşni mătăsos, îngenunche din nou şi-şi lipi obrazul de mâna lui, observând imediat poezia.

— Bună seara, sire.

El râse şi o strânse în braţe cu gingăşie.

— Cărui lucru îi datorez această plăcere?

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea cu simplitate. Îmi dai voie să admir poemul?

— Sigur.

Pe când ea studia lucrarea, el o studie pe ea, fiinţa care fusese pentru el o permanentă plăcere în cele treizeci şi patru de zile de când se afla aici, între zidurile castelului. Avea o îmbrăcăminte extraordinară. O piele curată cum e coaja de ou, păr negru corb care, desfăcut, îi ajungea la talie, un nas delicat, dinţi albi, aşa cum erau şi ai lui, şi nu înnegriţi după moda de la curte.

— O prostie! îi spusese tatăl său de îndată ce el fusese în stare să înţeleagă. De ce să ne înnegrim dinţii, numai pentru că aşa-i obiceiul la curte, stabilit cu secole în urmă de un împărat cu dinţi bătrâni şi cariaţi, care a decretat că dinţii vopsiţi sunt superior celor fireşti, ca ai animalelor! Şi de ce să folosim vopsea pentru buze şi pentru obraji, cum mai fac unii numai pentru că un alt împărat a dorit să fie femeie şi nu bărbat, şi se făcea că e femeie, iar curtenii l-au imitat sau au imitat-o ca să-i intre pe sub piele şi să-l câştige.

Koiko avea douăzeci şi doi de ani, era *tayu,* cel mai înalt rang de gheişă în Împărăţia Sălciilor. Yoshi auzise vorbindu-se în şoaptă despre ea şi, fiind curios, cu câteva luni în urmă trimisese după ea, fusese încântat de tovărăşia ei şi apoi, îi dăduse ordin mamei-san care o avea în grijă să-i trimită o propunere de răscumpărare a serviciilor fetei. Aşa cum e corect, oferta fusese trimisă soţiei lui, urmând ca ea să se ocupe de toată problema. Soţia lui îi scrisese de la Dintele Dragonului, castelul familiei:

Iubite soţ, astăzi am încheiat nişte înţelegeri

mulţumitoare cu mama-san pentru tayu Koiko de la Casa Glicinei. Stăpâne, noi am considerat că este mai bine să o luăm în exclusivitate, decât să obţinem prima opţiune la serviciile ei, şi de asemenea este şi mai sigur, deoarece eşti înconjurat de duşmani. După dorinţa ta, contractul se poate reînnoi în fiecare lună, plata făcându-se lunar la terminarea lunii pentru a ne asigura că serviciile ei se menţin la nivelul foarte înalt cum speri şi tu.

Concubina ta şi cu mine suntem mulţumite că te-ai hotărât să-ţi iei o jucărie, am fost şi suntem tot timpul foarte neliniştite în privinţa sănătăţii şi a siguranţei tale. Permite-mi să-ţi fac un compliment cu privire la alegerea ta, se zvoneşte că Koiko este cu adevărat o raritate.

Fiii tăi sunt bine şi fericiţi, la fel şi fiica ta şi eu. Îţi trimitem credinţa noastră veşnică şi ducem dorul prezenţei tale. Te rog să mă ţii la curent întrucât trebuie să-i spun vistiernicului ce are de făcut, şi cum să strângă fondurile…

Aşa cum e corect, soţia lui nu menţionase suma, nici nu l-ar fi privit pe el, căci era una din îndatoririle de prim ordin ale soţiei: să administreze şi să apere averea familiei şi să achite toate notele de plată. Koiko îşi ridică privirea spre el.

— Poezia ta e fără cusur, Yoshi-chan, spuse ea şi bătu din palme, chan fiind un diminutiv al intimităţii.

— Tu eşti fără cusur, spuse el ascunzându-şi plăcerea faţă de laudele ei.

În afară de calităţile fizice unice, ea era renumită în Yedo pentru caligrafia de bună calitate, frumuseţea poeziilor ei şi pentru perspicacitatea ei în artă şi politică.

— Ador modul în care scrii, iar poezia e superbă. Ador complexitatea minţii tale, în special motivul pentru care ai ales „în mână”, să zicem, în loc de „acum c-o ţin”, când un om mai puţin dotat ar putea folosi „se mişcă” sau mai stridentul „este activă”, care ar da poeziei o nuanţă erotică. Dar plasarea cuvântului tău final „neastâmpărat”, vai, Yoshi-chan, câtă inteligenţă să foloseşti acest cuvânt la urmă, ultimul cuvânt din ultimul rând de poezie, perfect. Opera ta e superbă şi poate fi citită în zeci de feluri.

— Şi ce crezi că vreau să spun?

— Mai întâi spune-mi – ochii ei se luminară – dacă intenţionezi s-o păstrezi la vedere, în taină, sau vrei s-o distrugi.

— Deci care este intenţia mea? spuse el, bucurându-se de curiozitatea ei.

— Dacă o păstrezi la vedere, sau te faci că o ascunzi, sau te faci că e secretă, planul tău este să fie citită de alţii, care într-un mod sau altul îi vor informa pe duşmanii tăi, aşa după cum doreşti tu.

— Şi ce vor crede duşmanii mei?

— Toţi, în afară de cei mai deştepţi, vor presupune că voinţa îţi slăbeşte, că temerile încep să pună stăpânire pe tine.

— Şi ceilalţi?

Expresia amuzată din ochii ei nu se schimbă, dar el văzu în ei o nouă strălucire.

— Dintre adversarii tăi principali, spuse ea blând, shogun Nobusada s-ar gândi că în sinea ta socoţi că nu eşti destul de puternic ca să fii un adevărat pericol pentru el, lucru cu care e perfect de acord, şi se va gândi fericit că va fi din ce în ce mai uşor să te elimine cu cât aşteaptă mai mult. Anjo va fi ros de invidie gândindu-se la perfecţiunea ta ca poet şi caligraf şi se va strâmba zeflemisitor în faţa cuvântului „neastâmpăr”, socotindu-l nedemn şi prost ales, dar poezia îl va obseda, îl va nelinişti, mai ales dacă i se va şopti că poemul este ţinut în taină, până ce va ajunge la optzeci şi opt de interpretări, care toate vor mări duşmănia lui neîmpăcată faţă de tine.

Francheţea ei îl ului.

— Şi dacă aş păstra-o în taină?

— Dacă ai fi dorit s-o ţii secretă, ai fi ars-o imediat şi nu mi-ai fi arătat-o nici mie, râse ea. E atât de trist să distrugi o asemenea frumuseţe, atât de trist, Yoshi-chan, dar e necesar în cazul unui bărbat cu poziţia ta.

— De ce? E un simplu poem.

— Cred că acesta e deosebit. E prea bun. Asemenea lucrare de artă vine din adânci străfunduri interioare şi le dezvăluie. Dezvăluirile sunt scopul poeziei.

— Spune mai departe.

Ochii ei părură să-şi schimbe culoarea pe când se întreba cât de departe îşi putea permite să meargă, tatonându-i puterea de gândire, pentru a-şi bucura şi a-şi stimula stăpânul, dacă asta îl interesa pe el. El remarcă schimbarea, dar nu desluşi cauza.

— De exemplu, spuse ea volubilă, pentru ochii duşmănoşi ea ar putea fi interpretată drept gândul tău cel mai adânc şi mai adevărat: puterea strămoşului meu shogunul Toranaga Yoshi e la îndemâna mea şi cere să fie folosită.

El o privi atent şi ea nu putu citi ce spunea ochii lui. Eeee, se gândi el, cu toate simţurile urlând a primejdie: Sunt chiar aşa de uşor de citit? Poate că această doamnă pricepe prea multe ca să merite să trăiască.

— Şi prinţesa Yazu, ea ce va crede?

— Ea e cea mai deşteaptă dintre toţi, Yoshi-chan. Dar tu ştii asta foarte bine. Îşi va da seama de sensul ei deosebit pe loc – dacă are un sens deosebit.

Din nou în ochii ei nu se putea citi nimic.

— Dar dacă e un dar pentru tine?

— Atunci această persoană nevrednică va fi plină de bucurie să i se dea o asemenea comoară, dar s-ar afla într-o încurcătură, Yoshi-chan.

— În încurcătură?

— E ceva prea deosebit pentru a fi oferit sau pentru a fi primit.

Yoshi îşi luă ochii de la ea şi îşi privi opera foarte atent. Reprezenta tot ce dorise. N-ar mai putea să facă una la fel niciodată. Apoi o cântări şi pe ea cu aceeaşi hotărâre. Se uită atent la propriile lui degete cum apucă hârtia şi i-o întind fetei, desăvârşind capcana pe care i-o întindea. Cu mult respect, ea primi hârtia cu ambele mâini şi se înclină mult. Scrută îndelung foaia de hârtie, dorind ca tot ce cuprindea ea să i se imprime în memorie pentru totdeauna, aşa cum se întipărise cerneala pe hârtie. Oftă adânc. Cu mare grijă, apucă de colţ foaia de hârtie şi o apropie de flacăra lămpii de ulei.

— Cu îngăduinţa ta, Yoshi-sama, te rog! spuse ea ceremonios, privindu-l, cu ochii plini de fermitate şi cu mână sigură.

— De ce? întrebă el mirat.

— E mult prea periculos pentru tine să dezvălui asemenea gânduri la lumina zilei.

— Şi dacă refuz?

— Atunci, te rog să mă ierţi, eu trebuie să decid.

— Atunci decide.

Imediat ea lăsă foaia de hârtie în flacără. Se aprinse şi începu să ardă cu vâlvătaie. Cu mare îndemânare, răsuci foaia până ce numai o mică fărâmiţă din ea mai ardea, foaia transformată în scrum mai era încă întreagă, o puse cu mare atenţie pe o altă foaie, până ce flacăra se stinse. Avea degetele lungi şi delicate, unghiile perfecte. În tăcere, îndoiră foaia de hârtie care conţinea cenuşa închipuind un origami – jucărie de hârtie – şi o puseră din nou pe masă. Foaia de hârtie semăna cu un crap.

Când Koiko îşi ridică privirea din nou, avea ochii plini de lacrimi; el simţi cum îl copleşeşte un val de afecţiune.

— Îmi pare aşa de rău, te rog să mă ierţi, spuse ea, cu voce disperată. Dar prea periculos pentru tine… e atât de dureros să trebuiască să distrugi o asemenea frumuseţe, atât de mult am dorit s-o păstrez. E atât de trist, dar prea periculos…

Gingaş, el o luă în braţe, conştient că gestul ei era singura soluţie, pentru el şi pentru ea, înspăimântat, dar plin de veneraţie pentru capacitatea ei de a pătrunde intenţia sa iniţială: dorise să ascundă poezia, ca să fie găsită şi transmisă tuturor celor pe care ea-i menţionase, în special prinţesei Yazu. Koiko are dreptate, înţeleg asta acum. Yazu mi-ar fi descifrat jocul şi mi-ar fi citit adevăratele gânduri: că influenţa ei asupra lui Nobusada trebuie să ia sfârşit, altfel sunt un om mort. Nu este asta un alt mod de a spune „Putere a strămoşului meu…”? Dacă n-ar fi fost Koiko mi-aş fi pus singur capul în ţeapa lor!

— Nu plânge, micuţo, murmură el, acum sigur că putea avea încredere în ea.

Şi în timp ce ea se lăsă mângâiată şi încălzită, ca după aceea ea să-l încălzească pe el, ea se gândea în cea de a treia inimă a ei, cea mai tainică – prima putea fi dezvăluită la toată lumea, a doua se deschidea numai pentru membrii cei mai apropiaţi ai familiei, cea de a treia niciodată, absolut niciodată, dar niciodată, nu se deschidea în faţa nimănui – se gândea şi ofta în tăcere, uşurată, că trecuse cu bine încă o încercare, căci asta fusese fără doar şi poate o încercare. Prea periculos pentru el să păstreze această dovadă de trădare fără s-o distrugă, dar şi mai periculos pentru mine s-o ţin. A, da, preafrumosul meu stăpân, e uşor să te adore cineva, să râdă şi să se joace cu tine, să mă prefac că sunt extaziată atunci când pătrunzi în mine, şi e ceva divin să-mi amintesc că la sfârşitul fiecărei zile, la sfârşitul tuturor zilelor, câştig un koku. Gândeşte-te la asta, Koiko-chan! Un koku pe zi, în fiecare zi, pentru bucuria de a lua parte la cel mai captivant joc de pe pământ, care are numele cel mai ridicat în slăvi de pe pământ, cu un bărbat tânăr, frumos şi uimitor, un om de mare cultură al cărui lujer este cel mai bun din câte am cunoscut vreodată… Şi cu toate acestea, să câştig în acelaşi timp o bogăţie mai mare decât oricare alta înaintea mea.

Mâinile, buzele şi trupul ei răspundeau abil, strângându-se, deschizându-se şi mai mult, primindu-l, dirijându-l, ajutându-l, un instrument perfect acordat la care să cânte el. Ea îşi îngădui doar să se apropie de extaz, dar simulând extazul la perfecţie, prefăcându-se a se lăsa copleşită iarăşi şi iarăşi, deoarece era mult prea important să-şi păstreze energia şi mintea limpede, căci el era un bărbat cu variate pofte. Ei îi plăcea lupta asta între ei, nu se grăbea niciodată, dar tot timpul împingând desfăşurarea lucrurilor mai departe, acum trecându-l de intrarea peşterii, acum lăsându-l să se retragă ca să-l aducă înapoi, lăsându-l să se depărteze şi atrăgându-l iar, până pătrundea scuturat de uşurare.

Şi apoi tăcere. Greutatea corpului lui în somn nu era neplăcută, o purta cu stoicism, atentă să nu se mişte, nu cumva să-i tulbure liniştea. Foarte mulţumită de măiestria

ei, cum fusese şi el de măiestria lui. Ultimul ei gând, foarte tainic, care o binedispusese înainte de a se cufunda în somn a fost: Mă întreb cum vor interpreta Katsumata, Hiraga şi prietenii lor shishi versul: Sabia strămoşilor mei…

14

Luni, 1 octombrie

La câteva mile sud de Kyoto, în asfinţitul care se lăsa, se desfăşura o urâtă încăierare de ariergardă între trupele Satsuma aflate în retragere şi forţele din Choshu ale seniorului Ogama care luaseră de curând în stăpânire Porţile Palatului. Katsumata, profesorul de scrimă din Satsuma, tainic shishi, sprijinit de o sută de samurai călare, conducea lupta ca să protejeze fuga seniorului Sanjiro şi a grosului forţelor din Satsuma aflate la câteva mile spre sud. Erau cu mult depăşiţi la număr de adversari. Locul era deschis, vântul mugea şi aducea o putoare de excremente de om de pe câmpuri, iar deasupra capetelor lor se adunau rău prevestitori nori de furtună.

Şi din nou Katsumata conduse o şarjă care pătrunse primele rânduri ale adversarului în direcţia steagului daimyo-ului de Choshu, Ogama, care era şi el călare, dar oamenii lui Katsumata au fost forţaţi să se retragă într-o luptă sângeroasă, suferind pierderi mari întrucât alte întăriri se repeziră să-şi protejeze conducătorul.

— Înainte! strigă Ogama, bărbat de douăzeci şi opt de ani, zdravăn şi furios, purtând o armură uşoară din bambus şi metal şi un coif de război, cu sabia scoasă din teacă plină de sânge. Treceţi de câinii ăştia! Treceţi pe lângă ei! Vreau capul lui Sanjiro!

Imediat, aghiotanţii se repeziră să-i transmită ordinele. La trei sau patru mile depărtare, seniorul Sanjiro şi rămăşiţele forţelor lui se grăbeau către coastă şi Osaka, ce se afla cam la vreo douăzeci de mile depărtare, unde să găsească nişte ambarcaţiuni care să-i ducă acasă, în insula Kyushu, aflată la sud, spre capitala lor, Kagoshima, aflată la patru sute de mile marine la sud-vest.

În total rămăseseră cam opt sute de luptători, bine echipaţi, fanatici, care doreau cu disperare să se repeadă înapoi ca să se alăture luptei, încă suferind usturător din

cauza înfrângerii lor şi a faptului că fuseseră forţaţi să iasă din Kyoto cu o săptămână în urmă. Ogama organizase un atac de noapte, pe neaşteptate, înconjurându-le cazărmile, incendiind clădiri, anulând astfel acordurile solemne încheiate între ei. Cu multe pierderi, trupele din Satsuma reuşiseră să iasă prin luptă din oraş, ajungând în satul Fushimi, unde Sanjiro îşi regrupă trupele lui plin de mânie, în vreme ce detaşamente de luptători Choshu îi urmăreau.

— Suntem prinşi în cursă.

Unul dintre căpitanii lui spusese:

— Stăpâne, propun un contraatac imediat către Kyoto.

Katsumata replicase cu emfază:

— Prea periculos, sunt prea mulţi împotriva noastră, ne vor copleşi. Stăpâne, vei îndepărta pe toţi daimyo şi vei speria şi mai mult curtea. Propun să-i oferi lui Ogama un armistiţiu, dacă ne permite să ne retragem în ordine.

— În ce temei?

— Ca parte a armistiţiului accepţi ca oamenii lui să devină păzitorii Porţilor – ai lui, nu cei din Tosa, şi asta va semăna şi mai mult discordie între ei.

— Nu pot accepta, spusese Sanjiro, tremurând de furie că Ogama îl trăsese pe sfoară. Chiar dacă aş încerca, el nu va consimţi. Şi de ce-ar face-o? Suntem în ghearele lui. Poate să se pişe pe noi. Dacă aş fi în locul lui m-aş repezi asupra noastră, în locul acesta, înainte de amiază.

— Da, stăpâne, o va face dacă nu i-o luăm înainte. Şi o putem face prin şiretlic. El nu e un adevărat luptător ca tine, soldaţii lui nu sunt plini de zel ca ai noştri, şi nici nu sunt aşa de bine instruiţi. El a avut izbândă asupra noastră numai pentru că s-a năpustit asupra noastră noaptea, acţiune de trădare murdară. Aminteşte-ţi că alianţa lui cu Tosa e nesigură. El trebuie să-şi consolideze stăpânirea asupra Porţilor şi nu are luptători suficienţi cu care să facă faţă tuturor problemelor în următoarele câteva săptămâni. Trebuie să se ocupe de organizare, şi să obţină întăriri fără a provoca vreo opoziţie. Şi în curând Bakufu trebuie să se întoarcă în forţă ca să ia înapoi Porţile care sunt dreptul lor.

După edictul dat de Toranaga, toţi daimyo care

vizitează Kyoto au dreptul la un număr de gărzi limitat la cinci sute, toţi aceştia trebuind să locuiască îngrădiţi de restricţii stricte, în propriile cazărmi ale seniorului lor, construite conform decretului, fără sisteme de apărare. Acelaşi edict permitea shogunatului să aibă trupe al căror număr de luptători să depăşească numărul tuturor celorlalte forţe la un loc. În decursul secolelor de pace care au urmat, Bakufu au permis ca aceste reguli să devină mai puţin stricte. În ultimii ani, daimyo din Tosa, Choshu şi Satsuma, bazându-se pe puterea lor personală au silit organele de control să accepte sporirea numărului de luptători până ce au fost nevoiţi să-i trimită acasă pe cei în plus.

— Ogama nu e un tâmpit, nu mă va lăsa niciodată să scap, spuse Sanjiro. Eu i-aş pune capul în ţeapă dacă l-aş prinde în cursă.

— Nu e un tâmpit, dar poate fi păcălit, apoi Katsumata adăugă încet: Pe lângă cedarea Porţilor, ai putea să fii de acord, ca, dacă are lor o convenţie a daimyo, când o avea, tu ai să-i sprijini pretenţia de a deveni şeful Sfatului Bătrânilor.

Sanjiro izbucni:

— Niciodată! El ştie că eu n-o să fiu niciodată de acord cu asta. Cum o să creadă el o prostie ca asta?

— Pentru că e Ogama, pentru că şi-a fortificat Strâmtoarea Shimonoseki cu zeci de tunuri din fabrica lui de arme, construită de olandezi. Care nu e un secret atât de mare. Şi crede, ca atare, pe drept cuvânt, că poate opri navele gai-jinilor de a o folosi după pofta inimii lui, fără ca aceia să-i facă ceva. Că numai el, crede el, poate pune în aplicare dorinţa împăratului de a-i da afară din ţară pe gai-jini, că numai el poate reda împăratului hăţurile puterii. Atunci de ce să nu pretindă marea dregătorie *tairo* – dictator?

— Ţara se va dezmembra înainte ca să se întâmple asta.

— Ultimul motiv pentru care va primi favorabil un posibil armistiţiu este pentru că, stăpâne, el n-a avut niciodată

stăpânire asupra Porţilor. Nu e oare un parvenit, un uzurpator, nu e neam de rând? spuse Katsumata cu un rânjet. Nu e vechi sau slăvit ca al tău. Un alt motiv: el va accepta armistiţiul pe care-l oferi deoarece în oferta ta vei include şi faptul că armistiţiul e permanent.

În mijlocul zarvei mânioase şi pline de uimire care a urmat, Sanjiro se holbă la sfetnicul său, încremenit de numărul imens de concesii pe care le propusese Katsumata. Neînţelegând, dar cunoscându-l pe Katsumata prea bine, le făcu celorlalţi semn să plece.

— Ce se ascunde în spatele tuturor acestora? întrebă nerăbdător. Ogama ştie că orice armistiţiu e valabil doar până ajung cu bine în spatele munţilor mei, în siguranţă, unde îmi voi mobiliza întreaga Satsuma şi apoi voi porni în marş către Kyoto ca să reintru în stăpânirea drepturilor mele, să răzbun insulta care mi-a fost adusă şi să-i iau capul. De ce-mi serveşti prostiile astea?

— Pentru că te afli în pericol de moarte, cum n-ai fost niciodată până acum, stăpâne. Eşti prins în capcană. Printre noi se află spioni. Am nevoie de timp să pregătesc nave în Osaka şi am un plan de bătălie.

În cele din urmă Sanjiro spusese:

— Foarte bine, negociază.

Negocierile durau de şase zile. În acest timp Sanjiro stătea la Fushimi fără să facă nici o mişcare, dar spionii lui se aflau pe toate drumurile care duceau şi veneau de la Kyoto. Ca semn de încredere reciprocă, Sanjiro fusese de acord să se stabilească pe o poziţie mai greu de apărat, iar Ogama îşi retrăsese toate forţele, în afară de un grup simbolic plasat de-a curmezişul căii pe care putea fugi Sanjiro. Apoi amândoi aşteptară ca celălalt să facă o greşeală. Dobândind puterea supremă la Kyoto, oricât era ea de firavă, Ogama, sprijinit de peste o mie de samurai, părea mulţumit să-şi întărească puterea asupra Porţilor, cultivând pe unii daimyo şi în special pe oameni de la Curte, care-l simpatizau. Pe aceştia Ogama i-a convins să-l abordeze pe împărat, şi să-l roage să-i ceară demisia imediat lui Anjo şi a Sfatului Bătrânilor, să convoace o

Convenţie a daimyo, cărora să li se dea puterea de a numi un nou Sfat al Bătrânilor – el însuşi devenind *tairo,* urmând să conducă ţara până ce shogun Nobusada ajungea la majorat. Şi, dintr-o lovitură, îi înlocuia astfel pe toţi adepţii lui Toranaga din Bakufu.

Vestea că tunurile lui Ogama trăseseră în navele gai-jinilor îi plăcuse foarte mult împăratului, bucurându-l acest lucru foarte mult pe senior, iar armistiţiul oferit de Sanjiro şi concesiile extraordinare oferite de acesta îi ridicaseră şi mai mult influenţa la Curte.

— Armistiţiul este acceptat, îi comunicase el arogant lui Katsumata cu o zi în urmă. Vom ratifica acordul, de acum în şapte zile, aici la cartierul meu central. Apoi vă puteţi retrage la Kagoshima.

Dar în acea dimineaţă venise vestea surprinzătoare a propusei vizite a shogunului Nobusada. Imediat Sanjiro trimise după Katsumata.

— Ce i-a apucat pe Anjo şi pe Yoshi de au fost de acord? Au înnebunit? Orice s-ar întâmpla, ei tot pierd.

— Sunt de acord, stăpâne, dar asta face situaţia ta şi mai plină de primejdie. Dacă Ogama ţine Porţile, având deci acces la împărat, orice duşman al lui Ogama este duşman al împăratului.

— Clar ca lumina zilei! Ce să fac? Ce propui?

— Imediat, trimite lui Ogama o scrisoare care să propună o întâlnire peste trei zile pentru a discuta toate implicaţiile vitale. El trebuie să fie la fel de surprins ca orice alt daimyo. Între timp la noapte, după ce se întunecă, punem în aplicare planul de bătălie.

— Nu putem să fugim fără ca Ogama să ştie, peste tot în jurul nostru sunt spioni, iar trupele lui sunt la o distanţă de la care pot interveni cu uşurinţă. În clipa în care va auzi că părăsim tabăra, se va năpusti asupra noastră.

— Da, dar noi vom părăsi tabăra exact aşa cum e, luându-ne numai armele. Eu sunt mai şiret ca el, îl cunosc.

Mânios, Sanjiro spusese:

— Dacă e aşa, atunci de ce n-ai mirosit atacul prin surprindere, ei?

— O, ba l-am mirosit, ar fi putut răspunde Katsumata, dar îmi venea mai la îndemână ca Ogama să deţină temporar Porţile. N-am scăpat noi din capcana întinsă de el fără prea mare bătaie de cap? Ogama nu va fi niciodată în stare să se descurce cu Curtea, cu daimyo ostili, cu Tosa, cu vizita shogunului Nobusada sau cu Prinţesa Yazu. Nobusada nu va ajunge. Ogama va fi socotit răspunzător şi de moartea lui.

— Îmi pare aşa de rău, stăpâne, spusese el, prefăcându-se a-şi cere scuze. O să descopăr de ce spionii tăi au dat greş. Vor cădea nişte capete.

— Bine.

Curând după căderea întunericului trimise nişte oameni special instruiţi care au ucis pe tăcute grupul de luptători Choshu care-i spionau şi care nu se aşteptau la aşa ceva. Apoi, urmând planul de bătălie al lui Katsumata, cu excepţia lui şi a celor o sută de cavalerişti ai lui, Sanjiro şi regimentul porniră în grabă spre sud, având ordin să lase o sută de oameni la fiecare trei *ri* ca să i se alăture lui Katsumata pe măsură ce el se retrăgea, venind în urma lor. Plin de încredere, Katsumata pregăti o ambuscadă de-a curmezişul drumului către Kyoto. Era sigur că dacă reuşea să supravieţuiască până în zori, ademenindu-i pe luptătorii Choshu să poarte o luptă în pripă, atunci ei vor renunţa probabil la luptă şi se vor întoarce la Kyoto ca să-şi întărească poziţia acolo, lăsând în urmă doar o grupă simbolică de luptători care să-i urmărească. Nenumărate zvonuri circulau după care alianţele lui Ogama începeau deja să se destrame, dezacordul fiind mărit de minciunile răspândite de aliaţii ascunşi ai lui Katsumata.

Aşa că rămase surprins să constate că Ogama conducea personal urmărirea şi că fuseseră ajunşi din urmă atât de repede. Karma.

— Atacaţi! strigă Katsumata.

Şi din nou îşi întoarse calul după pretinsa lor fugă. Imediat cavaleria lui, care părea să se fi împrăştiat, se strânse în formaţii furioase şi sparse rândurile adversarilor

lor care fură împinşi înapoi în dezordine. Aerul rece şi umed deveni greu de mirosul sudorii, al fricii şi al sângelui care îi ardea nările. Oamenii mureau la stânga şi la dreapta lui, oameni de-ai lui şi de-ai lor, dar el îşi croia drum înainte, şi acum drumul către Ogama era aproape liber. Dar şi de data aceasta intenţia lui fu dejucată, aşa că el încetă lupta şi o luă la fugă, de fapt se retrase cu adevărat de această dată, cei care mai erau în viaţă urmându-l. Din cei o sută mai rămăseseră douăzeci.

— Aduceţi oamenii de rezervă! Cinci sute de koku pentru capul lui Katsumata! strigă Ogama şi o mie pentru cel al seniorului Sanjiro!

— Stăpâne! Unul dintre căpitanii lui cei mai experimentaţi arătă cu degetul în sus: neobservaţi în zarva luptei, norii de furtună ocupaseră aproape tot cerul şi fâşii se ridicau în direcţia lunii. Îmi pare rău, dar drumul înapoi spre Kyoto este greu şi nu ştim dacă câinii ăştia şireţi nu au pus la cale o altă ambuscadă şi ne pândesc.

Ogama se gândi o clipă.

— Contramandaţi rezervele! Ia cincizeci de oameni călare şi hărţuie-i până-i termini. Dacă îmi aduci capul unuia din cei doi, te fac general, şi-ţi dau zece mii de koku. Încetaţi lupta! Pe loc, căpitanii lui se îndreptară în grabă, şi începură să strige ordine. Cu amărăciune, Ogama se uită iscoditor în întunericul care se lăsa şi în care dispăruseră Katsumata şi oamenii lui.

— Pe strămoşii mei, bombăni el, când ajung *tairo,* Satsuma va deveni un protectorat Choshu, tratatele vor fi anulate şi nici o navă gai-jin nu va mai trece vreodată prin strâmtorile mele!

Apoi îşi întoarse calul şi, însoţit de gărzile personale, dădu pinteni calului îndreptându-se bucuros spre Kyoto. Şi spre destinul lui.

În aceeaşi seară, la Legaţia franceză din Yokohama petrecerea şi recitalul pe care le organizase Seratard în onoarea Angelicăi se bucura de un mare succes. Bucătarul şef se autodepăşise, făcuse pâine proaspătă, pregătise

platouri cu stridii, rasol de languste, raci, creveţi, gătise peşte din regiune, dres cu ghimbir şi usturoi, servit cu praz din propria lui grădină şi tarte *aux pommes,* merele uscate venite din Franţa fiind folosite numai în ocazii speciale. Şampanie La Doucette şi o sticlă de Margaux din satul lui de baştină, de care era foarte mândru. După ce s-a luat masa şi s-au fumat ţigările de foi, aplauze puternice l-au anunţat pe André Poncin, pianist desăvârşit, deşi nu prea dornic să cânte, apoi au urmat alte aplauze după fiecare piesă, iar acum, aproape de miezul nopţii, şi după trei bisuri, toţi ovaţionau în picioare după ce se stinsese ultimul acord minunat al unei sonate de Beethoven.

— Minunat…

— Superb…

— O, André, spuse în franceză Angélique, cu respiraţia tăiată, din locul de onoare de lângă pian pe care-l ocupa, cu mintea departe de nenorocirea care-o pândea. A fost aşa de frumos, vă mulţumesc foarte mult.

Evantaiul îi flutură fermecător, ochii şi chipul ei arătau perfect, noua crinolină aşezată peste fuste puse pe cercuri, avea decolteu adânc, lăsându-i umerii goi, iar mătasea verde, fină, cădea în cascadă în volane care îi accentuau talia ca de viespe.

— *Merci, mademoiselle,* răspunse Poncin, se ridică de pe scaun, îşi ridică paharul, abia ascunzându-şi sentimentele. *Á toi!*

— *Merci, monsieur,* spuse ea.

Apoi se întoarse din nou către Seratard, care era înconjurat de Norbert Greyforth, Jamie McFay, Dimitri şi alţi negustori, toată lumea în haine de seară, cu cămăşi de mătase cu jabouri, veste în culori vii şi cravate, unele din ele noi, dar cele mai multe vechi, şifonate şi călcate la repezeală din cauza prezenţei ei acolo. Mai erau nişte ofiţeri francezi din armata terestră şi marină, cu uniforme pline de galoane, cu săbii de paradă care măreau strălucirea lor neobişnuită, şi militari britanici care semănau şi ei cu nişte păuni. Două din celelalte femei din colonie se aflau şi ele în încăperea aglomerată luminată de lămpi cu

ulei şi lumânări, Mabel Swann şi Victoria Lunkchurch. Amândouă erau voinice, puţin peste douăzeci de ani, fără copii, soţii de negustori, şi amândouă se uitau cruciş de gelozie, ţinându-şi soţii transpiraţi priponiţi pe lângă ele.

— E timpul, domnule Swann, spuse Mabel Swann, pufnind plină de acreală pe nas. Da. Rugăciunea şi la culcare, cu o plăcută ceaşcă englezească de ceai.

— Dacă eşti obosită, draga mea, tu şi Vie…

— Imediat!

— Şi tu, Barnaby, sări Victoria Lunkchurch, cu accentul ei de Yorkshire la fel de greoi ca şi şoldurile. Şi scoate-ţi gândurile tale murdare din cap, băiete, înainte să te ating cum meriţi!

— Pe cine, pe mine? Pen’ ce?

— Pen’ aia, tu şi poama aia străină de colo, să te ierte Dumnezeu, spuse ea cu şi mai mult venin. Ieşi!

Nimeni nu le simţi lipsa şi nici nu ştiu că au plecat. Toată lumea se concentra asupra invitatei de onoare, încercând să ajungă mai aproape de ea, sau dacă erau în cercul din jurul ei, să nu fie împinşi cu coatele din acest cerc.

— O seară splendidă, Henri, spuse Angélique.

— Asta numai din cauza ta. Făcându-ne onoarea de a fi cu noi faci ca totul să fie mai frumos.

Seratard îi spunea platitudini politicoase în timp ce se gândea: ce păcat că nu eşti tu deja măritată, şi deci gata pentru o legătură amoroasă cu un om de cultură. Biata fată, să trebuiască să înduri tu un văcar scoţian, cu caş la gură, oricât de bogat ar fi el. Mi-ar face plăcere să fiu primul tău amant adevărat, va fi o bucurie să te învăţ.

— Zâmbeşti, Henri? spuse ea, brusc conştientă că era mai bine să fie prudentă cu acest om.

— Tocmai mă gândeam ce perfect va fi viitorul tău şi asta m-a făcut să fiu fericit.

— A, ce amabil eşti!

— Cred că…

— Domnişoară Angélique, dacă-mi permiteţi să fiu atât de îndrăzneţ, vom avea o cursă, sâmbăta care vine,

întrerupse Norbert Greyforth, furios că Seratard o monopolizase, dezgustat că individul avea mojicia de a vorbi franceza pe care el n-o înţelegea, detestându-l pe el şi tot ce venea din Franţa, cu excepţia lui Angélique. Noi... o să fie o nouă cursă, în, ă... în onoarea dumneavoastră. Ne-am hotărât s-o numim Cupa îngerului, nu-i aşa, Jamie?

— Da, spuse Jamie McFay. Amândoi erau în conducerea Jockey Clubului, şi în aceeaşi măsură fermecaţi de ea. Noi, mă rog, am hotărât că va fi ultima cursă a zilei şi firma Struan oferă banii de premiu, douăzeci de guinee pentru cupă. Vreţi să înmânaţi premiul, domnişoară Angélique?

— O, da, cu plăcere, dacă domnul Struan e de acord.

— O, da, bineînţeles.

McFay ceruse deja permisiunea lui Struan, dar el ca şi toţi cei care auziseră replica ei se întrebau ce implicaţii putea avea, deşi toate pariurile împotriva logodnei căzuseră. Chiar şi între patru ochi, nu obţinuse de la Struan nici un indiciu, deşi McFay simţise că e de datoria lui să-i aducă la cunoştinţă zvonurile.

— Să nu aud de treburile astea murdare, Jamie. Nimic.

El fusese de acord, dar neliniştea lui crescu. Căpitanul unei nave comerciale venite în port, un vechi prieten de-al lui, îi strecurase o scrisoare de la mama lui Malcolm prin care ea îi cerea un raport confidenţial: *Doresc să ştiu tot ce s-a întâmplat de când individa Richaud a sosit la Yokohama, Jamie. Orice, zvon, fapte, bârfe şi nu cred că e necesar să insist spunându-ţi că trebuie să rămână un secret foarte important al nostru.*

Fir-ar să fie, gândi Jamie, sunt angajat printr-un jurământ sfânt să-l servesc cu credinţă pe tai-pan, indiferent cine este el şi acum mama lui vrea... Dar la urma urmelor, o mamă are drepturi şi ea, nu? Nu neapărat, dar doamna Struan are, deoarece este doamna Struan şi, de, sunt obişnuit să fac tot ce vrea ea. N-am îndeplinit poruncile, cererile şi sugestiile ei ani de zile? Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te prosteşti singur, Jamie. Nu conduce ea în realitate de ani de zile pe Culum şi firma Struan? Şi nici tu şi nici nimeni altcineva n-a vrut vreodată

să ţină seama de acest adevăr.

— E adevărat! bombăni el acum, şocat de gândul că-i fusese frică să privească acest adevăr în faţă şi simţindu-se brusc stânjenit, încercă să-şi ascundă gafa, dar toată lumea era atentă în continuare doar la Angélique, în afară de Norbert.

— Ce e adevărat, Jamie? întrebă el în zarva conversaţiei, zâmbind calm.

— Totul, Norbert. Extraordinară seară, nu? Spre marea lui uşurare, Angélique le abătu atenţia amândurora.

— Noapte bună, noapte bună, Henri, domnilor, spuse ea în ciuda protestelor generale. Îmi pare rău, dar trebuie să-mi văd pacientul înainte de a mă culca.

Îşi întinse mâna. Cu o eleganţă îndelung exersată, Seratard i-o sărută, Norbert, Jamie şi ceilalţi sărutându-i-o stângaci şi, înainte ca altcineva să se ofere, André Poncin spuse:

— Poate îmi permiteţi să vă conduc acasă?

— Bineînţeles, de ce nu? Muzica dumneavoastră m-a ridicat în al nouălea cer.

Noaptea era rece, cerul acoperit, dar destul de plăcută. Şalul de lână stătea aruncat incitant în jurul umerilor, poalele crinolinei largi se târau neglijent în praful trotuarului de lemn – atât de necesar în timpul ploilor de vară care transformau drumurile în adevărate mlaştini. Angélique plutea şi numai o părticică a fiinţei ei atingea pământul.

— André, cânţi minunat. O, cât aş vrea să pot cânta ca tine, spuse ea sinceră.

— Totul depinde numai de exerciţiu, doar exerciţiu.

Mergeau alene spre clădirea firmei Struan, puternic luminată, vorbind prietenos în franceză, André fiind foarte conştient de privirile invidioase ale bărbaţilor care se revărsau trecând strada către Clubul zgomotos, plin până la refuz şi îmbietor, înviorat de prezenţa ei, nu din poftă, pasiune sau dorinţă, ci pur şi simplu de compania ei şi de trăncăneala ei plăcută care nu prea cerea răspuns. Cu o seară înainte, la dineul francez al lui Seratard, oferit într-o

cameră particulară a Hotelului Yokohama, şezuse alături de ea şi constatase că tinereţea ei şi aparenta ei frivolitate erau reconfortante. Dragostea ei pentru Paris, felul în care cunoştea oraşul, restaurantele, teatrele, cancanurile despre prietenele ei, ocazia de a râde de ele şi de a hoinări sau a călări în Bois, toată agitaţia Celui de al Doilea Imperiu, toate îl umplură de nostalgie, amintindu-i de perioada când fusese la universitate şi cât de mult îi era şi lui dor de casă.

Petrecuse prea mulţi ani în Asia, în China şi aici. E curios că fata asta seamănă aşa de mult cu propria mea fiică. Marie are aceeaşi vârstă, s-au născut în aceeaşi lună, iulie, acelaşi an… Se corectă: poate seamănă cu Marie. Câţi ani au trecut de când am rupt legăturile cu Françoise şi le-am lăsat pe amândouă în pensiunea aceea de familie, din apropierea Sorbonnei, unde stătusem cu chirie? Câţi ani au trecut de când le-am văzut pentru ultima oară? Zece, *Merde.* N-ar fi trebuit să mă însor nicicum, fie că Françoise era însărcinată, fie că nu era. Eu am fost prostul, nu ea. Cel puţin ea s-a remăritat şi ţine pensiunea. Dar Marie? Zgomotul valurilor îi atrase privirea către mare. Un pescăruş răzleţ ţipă deasupra capetelor lor. Nu departe de mal se vedeau luminile de poziţie ale navei lor amiral şi asta rupse vraja, amintindu-i de misiunea lui şi făcându-l să-şi concentreze gândurile. Ca o ironie, această fată zveltă devine acum un pion important în marele Joc. Franţa contra Anglia. O ironie, dar aşa e viaţa. Las totul pentru mâine, sau poimâine, sau pornesc jocul aşa cum ne-am înţeles, eu şi Henri?

— A, spunea ea, fluturându-şi evantaiul, mă simt atât de fericită în această seară. André, muzica ta mi-a dat atât de mult, m-a făcut să mă simt la Opera, m-a înălţat într-atât că pot mirosi parfumul Parisului…

În ciuda intenţiilor sale, să lăsă ademenit. Din pricina ei sau pentru că îmi aminteşte că aşa ar putea arăta şi Marie? Nu ştiu, dar nu contează. Angélique, în această seară te las să pluteşti fericită cu balonul visurilor tale. Ziua de mâine e colea! Apoi nările lui prinseră o boare din parfumul ei, Vie de Camille, amintindu-i de sticluţa infimă pe care o

obţinuse de la Paris cu atâta greutate pentru *musume* Hana – Floare – şi o furie bruscă îl făcu să renunţe la impulsul de a fi drăguţ. Nu se afla nimeni prin apropiere ca să-i poată auzi, cea mai mare parte din Strada Mare fiind pustie. Chiar şi în aceste condiţii, el vorbi în şoaptă:

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar am veşti personale pe care ar trebui să le afli. Nu pot să ţi le spun pe ocolite ca să le mai îndulcesc, tatăl tău a fost acum câteva săptămâni la Macao şi a jucat sume mari la jocuri de noroc şi a pierdut! Îi văzu paloarea subită, simţi compătimire pentru ea, dar continuă aşa cum plănuiseră Seratard şi el. Îmi pare rău.

— Sume mari, André? Adică cât?

Vocea abia i se auzea. Se uita ţintă la el, cu ochi mari, stând ţeapănă la adăpost de vânt, în dreptul unei clădiri.

— A pierdut totul, firma şi banii tăi.

Ea respiră cu greutate.

— Totul? Şi banii mei? Nu putea să facă asta! Nu se poate!

— Îmi pare rău, a putut şi a şi făcut-o! El e apărat de lege, tu eşti fiica lui, femeie nemăritată, în afară de faptul că eşti minoră, el e tatăl tău şi are autoritate legală asupra ta şi asupra a tot ce posezi, dar sunt sigur că ştii asta. Îmi pare rău. Mai ai şi alţi bani? întrebă el, ştiind bine că ea nu avea.

— Îţi pare rău? Ea se cutremură şi se chinui să-şi adune mintea în faţa realităţii atât de brutale că a doua ei mare spaimă se împlinise şi devenise fapt cunoscut de toată lumea, ceea ce rupse în bucăţi pavăza pe care şi-o făcuse cu atâta grijă. Cum de-ai… de-ai aflat toate astea? se bâlbâi ea, străduindu-se să poată respira. Banii, banii mei sunt ai mei… Tata a promis…

— S-a răzgândit. Afară de asta, Hong Kong-ul e un sat; nu există secrete în Hong Kong, Angélique, nici acolo, nici aici. Azi a sosit o scrisoare din Hong Kong, trimisă de un partener de afaceri. El a transmis detaliile. Era în Macao în acel timp şi a fost martor la prăpăd! continuă el să-i vorbească pe un ton prietenos şi îngrijorat, aşa cum se

cuvenea să facă un bun prieten, dar îi spunea numai o jumătate de adevăr. El şi cu mine, noi, noi deţinem unele din hârtiile semnate de tatăl tău, împrumuturi de anul trecut care n-au fost încă plătite.

O altă străfulgerare de teamă o înfioră.

— Tata... nu-şi prea plăteşte datoriile?

— Nu, îmi pare rău s-o spun, dar nu şi le plăteşte.

Cu sufletul zdrobit, se gândea la scrisoarea mătuşii ei, acum ştia sigur că datoria către unchiul ei nu fusese nici ea plătită şi că el era în închisoare pentru că... poate din cauza mea, ar fi dorit să strige ea în gura mare, în acelaşi timp chinuindu-se să-şi păstreze cumpătul, dorind ca totul să fie un vis. Dumnezeule, Dumnezeule, ce-o să mă fac?

— Vreau să ştii că dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să mi-o spui.

Brusc, se repezi la el cu voce stridentă:

— Să mă ajuţi tu? Mi-ai distrus liniştea, dacă ceea ce spui e adevărat. Să mă ajuţi? De ce mi-ai spus asta acum, de ce, de ce, de ce, când eram atât de fericită?

— E mai bine să afli imediat. E mai bine să-ţi spun eu decât un duşman.

— Duşman, care duşman? se schimonosi ea la faţă. De ce să am eu duşmani? N-am făcut nimic nimănui, nimic, nimic!

Lacrimile începură să i se reverse pe faţă, împotriva voinţei sale; el o luă în braţe o clipă, plin de compasiune, apoi îşi puse ambele mâini pe umerii ei şi o zgâlţâi...

— Încetează, spuse el, înăsprindu-şi vocea. Doamne Dumnezeule, încetează, nu înţelegi, eu încerc, eu încerc să te ajut!

Câţiva bărbaţi se apropiau de ei pe partea cealaltă a străzii, el văzu că mergeau clătinându-se, preocupaţi numai de ei înşişi. Nu se vedea nimeni în apropiere, doar nişte bărbaţi care se îndreptau spre Club, departe în josul străzii. Ei doi stăteau în umbra clădirii lângă care se opriseră. O zgâlţâi din nou. Ea gemu.

— Mă doare!

Dar nu mai plângea, îşi revenise.

El se gândi cu răceală că exact acest procedeu îl aplicase de o sută de ori înainte, debitând adevăruri strâmbe şi ameninţări, pentru a da pe brazdă alte şi alte persoane nevinovate, pentru binele Franţei. Şi cu bărbaţii e mult mai uşor să ai de-a face decât cu femeile... Pe bărbaţi îi loveşti cu piciorul drept în coaie sau îi ameninţi că le tai, sau le bagi ace în ele, şi-i destul. Dar cu femeile? E dezagreabil să tratezi femeile în acest fel.

— Eşti înconjurată de duşmani, Angélique. Sunt mulţi care nu vor ca tu să te măriţi cu Struan, mama lui va lupta cu tine în orice chip, va...

— N-am spus niciodată că ne vom căsători, e... e un zvon, un zvon, atât şi nimic mai mult.

— *Merde!* Bineînţeles că e adevărat! Doar te-a cerut, nu? O zgâlţâi din nou, fără multe menajamente. Nu te-a cerut?

— Mă doare, André. Da, da, m-a cerut...

Îi dădu o batistă, mai binevoitor acum.

— Ţine, ştergeţi ochii, nu avem mult timp la îndemână.

Blajină, ea îl ascultă supusă, începu să plângă, apoi se opri.

— De-ce-eşti-atât-de-groaznic? îi spuse ea dintr-o suflare.

— Eu sunt singurul tău prieten adevărat pe care-l ai aici. Sunt cu adevărat de partea ta, gata să te ajut. Singurul prieten adevărat în care te poţi încrede. Singurul prieten pe care-l ai, jur, singurul care te poate ajuta. În mod obişnuit ar fi adăugat cu înflăcărare: jur pe Dumnezeu, dar consideră că ea muşcase momeala, şi păstră expresia pentru mai târziu. E mai bine să auzi dinainte adevărul în taină. Acum ai timpul să te pregăteşti. Vestea nu va ajunge aici cel puţin o săptămână de acum încolo. Asta îţi dă timpul necesar ca logodna să fie făcută în mod solemn şi oficial.

— Poftim?

— Struan e gentleman, nu? Cu efort, el îşi ascunse surâsul batjocoritor. Gentleman englez, pardon, scoţian, britanic. Nu e un gentleman mândru de cuvântul dat? Ce

zici? De îndată ce promisiunea e publică, n-o mai poate retrage, fie că eşti săracă lipită, fie că nu. Indiferent de ce a făcut tatăl tău, indiferent ce spune mama lui.

Ştiu, ştiu, dori ea să ţipe. Dar sunt femeie şi trebuie să aştept. Am tot aşteptat şi acum e prea târziu, oare e chiar târziu? O, Sfântă Fecioară, ajută-mă!

— Nu... nu cred că Malcolm mă va învinovăţi pe mine pentru păcatele tatei, nici n-o va asculta pe mama lui...

— Mă tem că trebuie s-o asculte, Angélique. Ai uitat că Malcolm Struan e şi el minor, oricât ar fi el de tai-pan. Împlineşte douăzeci şi unu de ani abia în mai, anul viitor. Până atunci, ea poate să-i ridice tot felul de bariere legale, chiar să anuleze logodna, conform legislaţiei engleze!

Nu era el absolut sigur de asta, dar ideea părea rezonabilă şi era posibilă după legea franceză.

— Ar putea să-ţi facă şi ţie necazuri, poate să te cheme în faţa tribunalului, adăugă el cu tristeţe. Struanii sunt puternici în Asia. Asia e aproape numai teritoriul lor. Poate să te târască în faţa tribunalului. Ştii ce se spune despre judecători, despre orice judecător, nu? Ea poate să facă să fii dusă în faţa unui magistrat, să te acuze că eşti o femeie uşoară, o curtezană, care aleargă doar după banii lui sau chiar mai rău. Ea poate să te zugrăvească în faţa judecătorului într-un tablou dezgustător, în vreme ce tu stai în boxa acuzatului lipsită de apărare: tatăl tău, un nepricopsit falimentar şi care joacă jocuri de noroc, unchiul tău în închisoarea datornicilor, tu lipsită de un sfanţ, o aventurieră.

Faţa ei căpătă o înfăţişare sălbatică.

— Cum ai aflat de unchiul Michel? Cine eşti?

— Nu e nici o minune la mijloc, Angélique, spuse el, fără nici o stinghereală. Câţi cetăţeni francezi sunt în Asia? Nu mulţi. Nici unul ca tine. Şi oamenilor le place să bârfească. Eu sunt André Poncin, negustor în China, negustor în Japonia. N-ai de ce să te temi de mine. Nu doresc nimic, numai prietenia ta, încrederea ta şi să te ajut.

— Cum? Pe mine nu mă mai poate ajuta nimeni!

— Ba da, spuse el blând, privind-o cu multă atenţie. Îl

iubeşti, nu-i aşa? Ai fi cea mai bună soţie pe care ar putea-o avea un bărbat, dacă ţi s-ar da ocazia, nu?

— Da, da, cu siguranţă…

— Atunci fă presiuni asupra lui, ademeneşte-l, convinge-l în orice mod poţi să anunţe logodna voastră public. Te pot îndruma! Abia acum ea îl asculta într-adevăr, înţelegea cu adevărat ce-i spunea, şi cu blândeţe îi dădu lovitura de graţie. O femeie înţeleaptă, şi tu eşti la fel de înţeleaptă pe cât eşti de frumoasă, s-ar mărita repede. Foarte repede.

Struan citea, lampa de ulei de pe masa de lângă pat dădea destulă lumină, uşa către camera ei era întredeschisă. Patul era confortabil, şi el se adâncise în povestirea pe care o citea, cămaşa de noapte de mătase îi scotea în evidenţă culoarea ochilor, faţa îi părea încă palidă şi trasă, fără vigoarea de dinainte. Pe masa de lângă pat se afla un somnifer, pipa şi tutunul, chibriturile şi nişte apă cu un infim adaus de whisky:

— O să-ţi facă bine, Malcolm, îi spuse Babcott. E cel mai bun medicament pentru dormit pe care-l poţi lua, dacă îl bei slab. E mai bun decât tinctura de opiu.

— Fără ea stau treaz toată noaptea şi mă simt groaznic.

— Sunt şaptesprezece zile de la accident, Malcolm, e timpul să întrerupi, Malcolm. Să nu mai iei deloc tinctură, nu e bine să te bazezi pe medicamente ca să dormi. E mai bine să nu mai luăm.

— Am mai încercat şi înainte, dar n-am putut. O să întrerup într-o zi, două…

Draperiile fuseseră trase pentru noapte, camera era plăcută, tic-tacul ceasornicului elveţian bogat împodobit suna liniştitor. Se făcuse aproape ora unu şi citea *Crimele din Rue Morgue* pe care i-o împrumutase Dimitri în acea dimineaţă spunându-i:

— Cred c-o să-ţi placă, Malc. E o povestire detectivistă. Edgar Allan Poe este unul din cei mai buni scriitori ai noştri, pardon, a fost, că a murit în ‘49, în anul de după goana după aur. Am o colecţie întreagă cu cărţile şi poeziile lui, dacă-ţi place.

— Mulţumesc, eşti foarte drăguţ. Frumos din partea ta să mă vizitezi atât de des. Dar de ce eşti atât de posomorât azi, Dimitri?

— Veştile de acasă sunt proaste. Ai mei… totul e anapoda, Malc, totul e încurcat, veri, fraţi, unchi luptă şi de o parte şi de alta. La naiba, nu ai nevoie să auzi asemenea lucruri. Ştii ce, am o groază de alte cărţi, de fapt o întreagă bibliotecă.

— Povesteşte-mi de familia ta, te rog, spusese el, simţind cum se strecoară în el durerea, cum se întâmpla în fiecare zi. Zău, aş vrea să aud.

— În regulă, sigur. Mă rog, când bunicul meu şi familia lui au venit din Rusia, din Crimeea – ţi-am spus că ai mei au fost cazaci – s-au stabilit într-un loc liniştit numit Far Hills în New Jersey, au făcut agricultură acolo până la războiul din 1812 – bunicul meu a murit în acel război – un loc extraordinar pentru crescut cai şi am devenit prosperi. Familia mea a locuit în New Jersey, doar doi din fii bunicului meu s-au mutat în sud, în Richmond, Virginia. Când eram în armată, – o, cam acum vreo cincisprezece ani pe vremea aceea exista Armata Uniunii, nu a Nordului şi a Sudului, am intrat la cavalerie şi am stat acolo cinci ani, am bântuit aproape tot timpul prin zona de sud, sud şi vest, în Războaiele Indiene, dacă se pot numi aşa. Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp în Texas, un an pe când mai era republică, ajutându-i pe texani să-i alunge pe indieni de acolo, apoi o vreme, după ce Texasul s-a alăturat Uniunii în ‘45 am fost staţionaţi lângă Austin. Acolo e locul în care am întâlnit-o pe soţia mea, Emilie, şi ea e din Richmond, tatăl ei era colonel de aprovizionare. Doamne, ce loc frumos e acolo, în jurul Austinului, dar şi mai frumos la Richmond, Emilie… Să te ajut cu ceva?

— Nu, nu, mulţumesc, Dimitri, durerea o să treacă. Continuă, te rog… când vorbeşti… când îmi vorbeşti mă simt mai bine.

— Sigur, în regulă. Emilie, Emilie Clemm după numele ei de domnişoară, era o verişoară îndepărtată a soţiei lui Poe, Virginia Clemm, ceea ce n-am descoperit decât mai târziu,

dar aşa am ajuns să am o colecţie a lucrărilor lui Poe, râse Dimitri. Poe a fost un mare scriitor, dar un şi mai mare beţiv şi afemeiat. Se pare că toţi scriitorii sunt nişte pierde-vară, beţivi şi cam curvari. Ia de exemplu pe Melville. Poate că asta îi face să fie scriitori, eu, eu nu pot scrie o scrisoare fără să asud. Tu te descurci?

— O, eu pot scrie scrisori… trebuie să scriu, şi ţin şi un jurnal ca cei mai mulţi. Ziceai de Poe…?

— Eram pe punctul de a-ţi spune că s-a însurat cu Virginia Clemm pe când ea avea doar treisprezece ani – mai era şi verişoară cu el, închipuie-ţi – şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, dar se pare că fericirea lor n-a fost chiar ca în basme, dacă ceea ce s-a spus în ziare şi s-a bârfit e adevărat. A fost un pui de lele neruşinat, deşi ei nu părea să-i pese. Emilie a mea nu avea treisprezece ani, ci optsprezece şi era o frumuseţe cum nu întâlneşti decât în sud, şi chiar şi atunci doar rar. Ne-am căsătorit când am ieşit din armată, am intrat la Cooper-Tillman în Richmond. Ei doreau să se extindă, să producă armament şi muniţii pentru export către Asia, treabă în care eu mă pricepeam, cum mă pricepeam la vânătoare de indieni şi negoţul cu cai. Bătrânul Jeff Cooper a socotit că puştile şi alte mărfuri exportate din Norfolk, Virginia s-ar împăca numai bine cu negoţul de opiu în susul coastei chineze, aducând în schimb argint şi ceai la Norfolk. Dar îl ştii pe Jeff. Cooper-Tillman şi Struan sunt prieteni vechi, nu?

— Da şi sper să rămână prieteni. Continuă.

— Prea multe nu mai sunt de spus. Cu anii, alţii din familie s-au mutat în dus şi s-au împrăştiat. Maică-mea era din Alabama, am doi fraţi şi o soră, toţi mai mici ca mine. Acum Billy e în regimentul 1 de cavalerie al Nordului şi fratele meu cel mai mic, Janny – care poartă numele lui tata mare – Janov Syborodin, Janny e în cavalerie şi el, dar în regimentul 3 din Virginia, cercetaşi de avangardă. Totul e o idioţenie. Cei doi fraţi ai mei habar n-au de război şi lupte şi o să fie omorâţi, cum te văd şi cum mă vezi, ageamii.

— Tu… n-ai de gând să te întorci acasă?

— Nu ştiu, Malc. În fiecare zi îmi zic că da, în fiecare

noapte îmi zic că da şi în fiecare dimineaţă zic nu. Nu vreau să mă apuc să-mi omor rudele, fraţii, indiferent de ce parte sunt.

— De ce ai plecat şi ai venit în acest loc uitat de Dumnezeu?

— Emilie a murit. A făcut scarlatină. A fost o epidemie şi ea a fost una dintre victime. S-a petrecut acum nouă ani. Tocmai eram pe punctul de a avea un copil.

— Ce ghinion oribil!

— Da. Şi tu şi eu, amândoi am avut destule necazuri…

Struan era aşa de concentrat asupra cărţii poliţiste că nu auzi uşa dinafară care da spre apartamentul ei deschizându-se şi închizându-se fără zgomot, nici paşii ei uşori, şi nici n-o observă cum iscodeşte o clipă cu privirea, ca apoi să dispară, peste o clipă se auzi imperceptibil clanţa de la uşa interioară a dormitorului ei. Îşi ridică ochii de pe carte. Acum asculta cu mare atenţie. Ea îi spusese că o să vină la el, dar dacă dormea nu o să-l deranjeze. Iar dacă se simţea prea obosită urma să se ducă direct la culcare, tăcută ca un şoricel şi o să-l vadă dimineaţa.

— Nu-ţi face probleme, draga mea, îi spusese el fericit. Distrează-te. O să te văd la micul dejun. Somn uşor şi ţine minte că te iubesc.

— Şi eu te iubesc, *chéri*. Somn uşor.

Acum stătea cu cartea în braţe. Cu efort mare, se săltă în capul oaselor şi îşi lăsă picioarele pe marginea patului. Până aici totul era suportabil. Dar mai departe era imposibil. Nu se putea ridica în picioare, îi era peste puteri. Inima îi bătea cu putere, simţi un val de greaţă şi se culcă la loc. Cu toate astea se simţea parcă ceva mai bine ca în ziua precedentă. Trebuie să fac un efort, indiferent ce mârâie Babcott, îşi spuse cu înverşunare, frecându-şi stomacul. Mâine am să încerc din nou, de trei ori. Poate că e bine aşa. Când se simţi mai bine, începu din nou să citească, bucuros de carte, dar acum cartea nu-l mai captiva ca înainte, atenţia lui rătăcea şi în mintea lui începu s-o amestece şi pe ea în povestea pe care o citea, când

părea pe punctul de a fi asasinată, cadavre în jurul ei, el alerga să o salveze, când îl copleşeau imagini erotice. În cele din urmă puse cartea jos, marcând locul unde rămăsese cu o pagină pe care i-o dăduse ea, smulsă din jurnalul ei. Mă întreb ce-o fi scriind ea în jurnal, ştiu eu că e foarte sârguincioasă. Despre mine şi despre ea? Despre ea şi despre mine? Se simţi foarte obosit acum. Întinse mâna spre lampă, ca să dea fitilul în jos, apoi se opri. Păhăruţul cu licoarea de adormit îi făcea cu ochiul. Degetele îi tremurară. Babcott are dreptate, nu mai am nevoie de elixirul ăsta.

Hotărât, stinse lampa, se culcă pe spate şi închise ochii, rugându-se pentru ea şi pentru familia lui, pentru ca maică-sa să le dea binecuvântarea, şi la urmă se rugă pentru el: O, Dumnezeule, ajută-mă să mă fac bine. Mi-e teamă, mi-e tare teamă.

Dar somnul nu se lipea de el. Dacă se întorcea sau încerca să se întindă mai confortabil, orice mişcare îi provoca dureri, aducându-i aminte de Tokaido şi de Canterbury. Zăcea pe jumătate adormit, pe jumătate treaz, în minte învălmăşindu-i-se scenele cărţii, macabrul acţiunii, curios să ştie cum se va sfârşi. I se perindau în imaginaţie tot felul de momente, scene, unele urâte, unele frumoase, unele pline de viaţă, fiecare mişcare cât de mică pe care o făcea trezindu-i valuri de durere. Timpul trecea, poate o oră, poate numai câteva minute, renunţă la luptă, bău elixirul, se relaxă mulţumit, ştiind că în curând avea să plutească, să-i simtă mâna pusă pe el, mâna lui pe a ei, pe sâni, peste tot, şi mâinile ei dibace, toată, nu numai mâinile.

15

Vineri, 5 octombrie

Chiar după revărsatul zorilor, Angélique se sculă din pat şi se aşeză la masa de toaletă din dreptul ferestrelor cu arcadă care dădeau spre Strada Mare şi port. Era foarte obosită. În sertarul încuiat se afla jurnalul ei, din piele roşie mată, încuiat de asemenea. Ea trase cheiţa din locul în care era ascunsă, îl descuie, apoi muie tocul în cerneală şi scrise în jurnal, ca de la prietenă la prietenă – în aceste zile jurnalul îi părea să fi rămas singurul ei prieten, singurul cu care se simţea în siguranţă.

Vineri, 5: altă noapte proastă, mă simt îngrozitor. Sunt patru zile de când André mi-a dat groaznica veste despre tata. De atunci n-am mai fost în stare să scriu nimic, să fac nimic, am încuiat uşile şi am zăcut doborâtă la pat, pretinzând că am febră, şi nu m-am ridicat decât pentru una sau două vizite pe zi la Malcolm al meu, ca să-i potolesc neliniştea, nedeschizând uşa decât cameristei mele, pe care n-o pot suferi. Am fost totuşi de acord să-l primesc o dată pe Jamie şi pe André. Bietul Malcolm, a fost înnebunit de grijă în prima zi când n-am apărut şi nici n-am vrut să deschid uşa, a cerut să fie adus cu brancarda în budoarul meu ca să mă vadă, chiar dacă ar fi trebuit să dărâme uşa ca să treacă. Am reuşit să-l fac să renunţe, am făcut un efort să merg eu la el, a trebuit să-i spun că mă simt mai bine, că era vorba doar de o durere groaznică de cap, nu, nu am nevoie de Babcott, nu trebuie să-şi facă griji din cauza lacrimilor mele, spunându-i, între patru ochi că e vorba de povestea care se întâmplă o dată pe lună, că uneori pierderea de sânge era mare, uneori îmi vine neregulat. A fost teribil de stânjenit că i-am vorbit despre ciclul meu! Neînchipuit de jenat! Ca şi cum n-ar fi ştiut nimic despre meteahna asta femeiască. Uneori nu-l înţeleg defel, deşi e atât de drăguţ şi curtenitor, cel mai curtenitor din câţi am cunoscut. Am şi altă grijă: bietul om nu se simte

cu mult mai bine şi are zilnic dureri atât de mari că-mi vine să plâng.

Binecuvântată Fecioară, dă-mi putere! gândi ea. Mai există şi cealaltă problemă. O să încerc să nu mă neliniştesc, dar sunt înnebunită. Se apropie ziua. Apoi voi scăpa de această spaimă care mă îngrozeşte, dar nu de sărăcie. Şi se apucă să scrie mai departe.

E atât de greu să ai un loc al tău şi numai al tău în clădirea Struan, indiferent cât de confortabilă şi plăcută ar fi, colonia e înfiorătoare. Nu există coafor, nu există croitoreasă pentru femei (totuşi am un croitor chinez care este foarte priceput să copieze lucrurile făcute deja), cine să-ţi facă o pălărie. N-am încercat încă serviciile cizmarului. Nu ai unde să te duci, nu ai ce face. O, cât de dor îmi e de Paris, dar cum pot să locuiesc acolo acum? S-ar muta Malcolm acolo dacă ne-am căsători? Niciodată. Şi dacă nu ne căsătorim... cum să plătesc chiar şi biletul până acasă? Cum? Mi-am pus această întrebare de o mie de ori, dar n-am putut răspunde.

Îşi ridică privirea de pe foaia de hârtie, se uită pe fereastră, la navele din golf. Aş vrea să mă aflu pe una din aceste nave, în drum spre casă, aş vrea să nu fi venit aici niciodată. Urăsc acest loc... Ce se va întâmpla dacă...? Dacă Malcolm nu se însoară cu mine, o să trebuiască să mă mărit cu altcineva, dar n-am dotă, nimic. O, Dumnezeule, nu asta am sperat eu! Dacă aş reuşi să ajungă acasă, tot n-am bani deloc, biata mea mătuşă şi bietul meu unchi sunt ruinaţi. Colette n-are bani să-mi împrumute, nu cunosc pe nimeni destul de bogat sau destul de vestit cu care să mă mărit, sau aflat destul de sus pe scara socială ca să pot să-i devin metresă şi să nu-mi pese. M-aş putea face actriţă, dar în această meserie trebuie neapărat să ai un patron care să mituiască directorii şi autorii dramatici, să plătească toate rochiile şi bijuteriile, trăsurile şi un palat pentru serate. Bineînţeles că trebuie să te culci cu patronul, după cum îi vine lui şi nu cum ai tu chef, până ce ajungi bogată şi destul de vestită, şi asta cere timp, iar eu n-am relaţii şi nici n-am prieteni care să aibă relaţii. Vai de mine, sunt atât de

năucită. Cred că o să mă pun pe plâns din nou.

Îşi ascunse faţa în mâini, lacrimile o năpădiră, dar avu grijă să nu facă prea mult zgomot, ca nu cumva camerista ei s-o audă şi să înceapă să se bocească, făcând o scenă ca în prima zi. Purta o cămaşă de noapte de mătase crem, pe umeri un halat de casă verde pal, avea părul ciufulit, camera în care se afla părea mai potrivită pentru un bărbat, patul cu cei patru stâlpi şi draperii era imens, apartamentul fiind mai mare decât cel al lui Malcolm. Pe o latură era antecamera care se învecina cu dormitorul lui, apoi o sufragerie în care puteau lua masa douăzeci de persoane, şi care avea propria sa bucătărie. Ambele uşi aveau zăvorul pus. Masa toaletei era singura pată de frivolitate din cameră, ea pusese să i se facă draperii din satin roz. După ce se răcori şi încetă să mai plângă, îşi şterse ochii şi îşi studie în tăcere chipul în oglinda de argint. Nici o dungă, nici o umbră, un chip doar puţin mai tras ca de obicei. Nici o schimbare exterioară. Oftă adânc, apoi începu să scrie din nou:

Plânsul nu ajută la nimic. Astăzi TREBUIE să vorbesc cu Malcolm. Pur şi simplu trebuie. André mi-a spus că nava de poştă a întârziat deja o zi şi că vestea catastrofei mele va veni precis cu ea – oare de ce englezii consideră nava de genul feminin? Sunt îngrozită că mama lui Malcolm va fi la bord. Vestea accidentului lui trebuie să fi ajuns la Hong Kong pe 24, exact ca să prindă nava de poştă. Jamie se îndoieşte că ea va fi în stare să plece atât de curând, când ceilalţi copii sunt acolo, când bărbatul ei a murit de numai trei săptămâni şi mai este încă în mare doliu, biata femeie.

Când Jamie a fost la mine, prima oară când am putut de fapt vorbi cu el singură, mi-a spus tot felul de lucruri despre ceilalţi din familia Struan. Liza are şaisprezece ani, Ronalda treisprezece, iar Duncan zece. Şi încă o mulţime de lucruri triste: în anul trecut alţi doi fraţi, gemenii Rob şi Dunross, în vârstă de şapte ani, s-au înecat într-un accident pe mare, în dreptul unui loc din Hong Kong numit Shek-O, unde familia Struan are pământuri şi o casă de vară. Şi cu ani în urmă, când Malcolm avea şapte ani, o altă soră, Mary, care avea

atunci patru ani, a murit de o boală numită friguri din Valea Fericită. Bietul copil, am plâns toată noaptea gândindu-mă la ea şi la gemeni. Atât de mici!

Îmi place Jamie, dar e atât de plicticos, atât de necivilizat, vreau să spun stângaci, asta-i tot, n-a fost niciodată la Paris şi nu cunoaşte decât Scoţia, firma Struan şi Hong Kong-ul. Mă întreb dacă aş putea miza pe el dacă…

Şterse şi în loc de dacă scrise *când ne căsătorim…* Mâna avu o ezitare.

Malcolm şi cu mine vom petrece câteva săptămâni la Paris în fiecare an – şi copiii noştri vor fi educaţi acolo, bineînţeles vor fi catolici. André şi cu mine am vorbit despre asta ieri, despre religie şi catolicism. El e foarte amabil şi felul în care vorbeşte mă face să-mi uit problemele neplăcute, la fel ca şi muzica lui, de fiecare dată. Am discutat de faptul că doamna Struan e o protestantă inflexibilă şi ce să spun dacă problema religiei se va pune vreodată. Vorbeam foarte încet – sunt atât de norocoasă că André e prietenul meu şi că m-a avertizat despre tata – şi brusc el şi-a dus degetul la buze, s-a dus la uşă şi a deschis-o dintr-o smucitură. Hoaşca aceea bătrână, Ah Tok, amah a lui Malcolm, stătea cu urechea lipită de uşă şi aproape că s-a prăvălit în cameră. André vorbeşte puţin cantoneza şi i-a spus să plece.

Când l-am văzut pe Malcolm mai târziu, în aceeaşi zi, el şi-a cerut deplorabil scuze. Nu are importanţă, am spus, uşa nu era încuiată, camerista mea era, aşa cum se cere, în cameră, supraveghindu-mă cum e corect, dar dacă Ah Tok vrea să mă spioneze, te rog să-i spui să bată la uşă şi să intre. Mărturisesc că am fost distantă şi rece cu Malcolm şi el s-a dat peste cap să fie extrem de plăcut şi să mă calmeze, dar astea îmi sunt sentimentele, deşi trebuie să recunosc şi că André m-a sfătuit să mă port aşa până ce logodna noastră devine publică.

A trebuit să-i cer lui André, îmi pare rău, dar a trebuit să-i cer un împrumut – m-am simţit groaznic. E prima oară în viaţă că a trebuit să fac aşa ceva, dar am nevoie disperată de nişte bani gheaţă. El a fost amabil şi a fost de

acord să-mi aducă mâine douăzeci de ludovici pentru care o să semnez o poliţă, o sumă suficientă pentru cheltuieli neprevăzute pentru o săptămână sau două – Malcolm nu pare să-şi dea seama că am nevoie de bani şi nu am vrut să-i cer lui.

Am cu adevărat o durere de cap aproape permanentă, de când încerc să fac un plan ca să ies din coşmar. Nu există nimeni în care să pot avea cu adevărat încredere, nici măcar în André, deşi până acum el s-a arătat că e vrednic de ea. Cu Malcolm, de fiecare dată când încerc să-i spun fraze învăţate dinainte, ştiu că vorbele mele sună forţat, plate, groaznice încă înainte de a începe să le rostesc, aşa că nu-i mai spun nimic. „Ce e, draga mea?” mă tot întrebă el. „Nimic”, spun eu, apoi după ce am plecat de la el şi mi-am încuiat uşa, plâng şi tot plâng cu capul în pernă. Cred că voi înnebuni de durere. Cum a putut tatăl meu să mă mintă, să mă înşele, să-mi fure banii? Şi de ce nu-mi dă Malcolm o pungă cu bani fără să i-o cer eu, sau să-mi ofere nişte bani în aşa fel ca eu să mă pot preface că refuz şi apoi să-i accept cu bucurie? Nu este asta datoria unui soţ sau a unui logodnic? Nu este datoria unui tată să-şi protejeze fiica iubită? Şi de ce tot aşteaptă Malcolm atâta până să facă publică logodna noastră? S-a răzgândit? O, Dumnezeule, nu lăsa să se întâmple una ca asta…

Angélique se opri din scris, lacrimile începură să-i curgă din nou şiroaie. Una căzu drept pe pagina pe care o scria. Din nou îşi şterse ochii, sorbi puţină apă dintr-un pocal, apoi continuă:

Astăzi sunt hotărâtă să vorbesc cu el. Trebuie să fac asta astăzi. O veste bună este faptul că nava amiral britanică s-a reîntors în port cu bine, acum câteva zile, spre bucuria tuturor (suntem într-adevăr lipsiţi de apărare fără navele de război). Nava e avariată şi a pierdut un catarg. După ea au venit imediat toate celelalte nave, cu excepţia unei fregate cu aburi, cu tunuri de 20 de inci numită Zephyr, care avea peste două sute de oameni la bord. Poate că n-a păţit nimic nici nava asta, sper să fie aşa. Ziarul de aici spune că alţi cincizeci şi trei de marinari şi doi

ofiţeri au murit din cauza furtunii, a taifunului.

A fost o furtună groaznică, cea mai mare din câte am văzut vreodată. Am fost îngrozită, şi ziua şi noaptea. Credeam că întreaga clădire o să fie măturată de vânt, dar e tot aşa de solidă ca Jamie McFay. Mare parte din cartierul băştinaşilor a dispărut, s-au produs multe incendii. Fregata Pearl a fost avariată, pierzând şi ea un catarg. Ieri a sosit un bilet de la căpitanul Marlowe: „Acum am aflat că eşti bolnavă şi îţi trimit cele mai sincere şi profunde regrete etc.” Nu cred că-mi place tipul, e prea semeţ, deşi uniforma îl face să fie foarte fermecător şi-i scoate în relief bărbăţia, pentru că doar de asta pantalonii uniformelor sunt strâmţi, exact aşa cum noi ne îmbrăcăm ca să ne arătăm sânii, talia şi gleznele. O altă scrisoare a venit de la Settry Pallidar, a doua, cu alte regrete etc.

Cred că nu-l pot suferi pe niciunul. De fiecare dată când mă gândesc la ei, îmi vine în minte acel iad care se numeşte Kanagawa şi că ei nu şi-au făcut datoria să mă protejeze. Phillip Tyrer se mai află încă la Legaţia din Yedo, dar Jamie mi-a spus că a auzit că Phillip trebuie să sosească înapoi mâine sau poimâine. Asta e foarte bine deoarece când se întoarce am un plan care...

Bubuitul înfundat al unui tun o făcu să sară de pe scaun şi să se uite în direcţia portului. Era tunul de semnalizare. De departe, din largul mării, un alt tun îi răspunse. Ea privi dincolo de flotă spre orizont şi văzu fumul care anunţa sosirea navei de poştă.

Jamie McFay, cu o taşcă de poştă încărcată, la sub braţ, conducea un străin, în sus, pe scările principale ale clădirii Struan. Razele soarelui se revărsau prin ferestrele înalte şi elegante din sticlă. Amândoi purtau redingote de lână şi jobenuri, deşi ziua era caldă. Străinul ducea în mână o geantă. Era bondoc, cu barbă, urât, peste cincizeci de ani, cu un cap mai scund decât Jamie, dar mai lat în umeri, de sub pălărie ieşea o coamă dezordonată de păr lung, cenuşiu. O luară de-a lungul coridorului şi McFay ciocăni la uşă.

— Tai-pan?

— Intră, Jamie, uşa e deschisă! şi la vederea lor Struan rămase cu gura căscată. E cumva şi mama pe navă, doctore Hoag?

— Nu, Malcolm!

Doctorul Hoag văzu uşurarea de pe chipul lui Malcolm, ceea ce îl întristă, deşi înţelegea prea bine reacţia lui. Tess Struan o condamnase cu vehemenţă pe „poama aia de străină” care, era sigură, îl prinsese în mreje pe fiul ei. Îşi ascunse îngrijorarea când văzu cât slăbise Malcolm şi ce palid era; îşi puse jobenul alături de geantă pe birou.

— M-a rugat să te consult, spuse el cu o voce caldă şi prietenoasă, să fac tot ce pot pentru tine şi să te însoţesc acasă, dacă ai nevoie de însoţitor! De aproape cincisprezece ani era doctorul familiei Struan în Hong Kong şi asistase la naşterea ultimilor patru fraţi şi surori ai lui Malcolm. Cum te simţi?

— Eu… doctorul Babcott s-a ocupat de mine. Eu, eu mă simt bine. Îţi mulţumesc că ai venit, mă bucur că te văd.

— Şi eu mă bucur că am venit, deşi George Babcott este un doctor minunat, nu e altul mai bun ca el! Hoag zâmbi, avea ochii mici de culoarea topazului, o faţă zbârcită şi tăbăcită. Nesuferită călătorie, ne-a prins coada taifunului şi mai să ne ducem la fund, mi-am petrecut timpul cârpind marinari şi câţiva pasageri – mai ales oase rupte. Am pierdut doi oameni peste bord, un chinez, un pasager de clasa a patra, celălalt un străin oarecare, n-am aflat cine era. Căpitanul a spus că omul îşi plătise călătoria la Hong Kong şi bălmăjise un nume. Şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în cabina lui, a ieşit pe punte o singură dată şi pac, l-a luat un val. Malcolm, arăţi mai bine decât mă aşteptam după ce-am auzit toate zvonurile care au inundat colonia.

— Ar fi cel mai bine să vă las singuri, spuse Jamie, şi puse un teanc de scrisori pe masa de lângă pat. Asta-i poşta personală, o să-ţi aduc cărţile şi ziarele mai târziu.

— Mulţumesc. Malcolm îl privi ţintă. Ceva important?

— Două sunt de la mama ta. Le-am pus deasupra

teancului.

Doctorul Hoag îşi băgă mâna în buzunarele voluminoase şi scoase un plic mototolit.

— Uite încă o scrisoare de la ea, Malcolm, scrisă după celelalte. Mai bine ar fi s-o citeşti şi apoi o să te consult, dacă îmi permiţi. Jamie, nu uita de doctorul Babcott.

Jamie îi spusese deja că Babcott consulta la Kanagawa în acea dimineaţă şi că va trimite un cuter să-l aducă imediat după ce se întâlneau cu Malcolm.

— Pe curând, tai-pan.

— Nu, mai bine aşteaptă o clipă, Jamie, şi Struan deschise scrisoarea pe care i-o dăduse Hoag şi începu să citească.

Când Jamie urcase pe puntea principală a navei de poştă, doctorul Hoag îl întâmpinase, îi spusese că avea toate scrisorile firmei Struan la el aşa că puteau pleca imediat, iar drept răspuns la întrebarea pusă de el imediat, şi spre uşurarea lui, îi spusese:

— Nu, Jamie, doamna Struan nu e pe navă, dar uite o scrisoare pentru tine de la ea.

Scrisoarea spunea pur şi simplu: *Jamie, fă ceea ce-ţi spune doctorul Hoag şi trimite-mi rapoarte detailate şi confidenţiale prin fiecare navă de poştă.*

— Ştii ce scrie în ea, doctore?

— Da, nu prea era nevoie, dar ştii cum e doamna!

— Cum se simte?

— Ca de obicei, spuse Hoag după ce se gândi o clipă. Imperturbabilă în exterior, în interior un vulcan. Într-o zi trebuie să explodeze! Nimeni nu poate ţine atâta durere în frâu, atâtea tragedii! Nimeni. Nici chiar ea.

Îl urmase pe Jamie în jos pe pasarelă, aruncându-şi ochii de jur-împrejur.

— Trebuie să recunosc că sunt bucuros că am şansa să vizitez Japonia. Arăţi în formă, Jamie. Se vede că acest post îţi prieşte. Stai să vedem. E aproape un an, nu-i aşa, de la ultimul tău concediu? Acum povesteşte-mi totul, mai întâi despre atacul criminal… apoi despre domnişoara Richaud.

Până să ajungă la ţărm, doctorul Hoag ştia tot ce ştia şi

Jamie.

— Dar, te rog, adăugă Jamie stingherit, te rog să nu-i spui lui Malcolm ce ţi-am spus despre Angélique. E o fată minunată, a trecut şi ea prin momente grele, nu cred că s-a culcat cu ea, logodna lor secretă este o vorbă goală, dar el e îndrăgostit rău de tot şi nu-l acuz nici pe el nici pe altcineva din cei aruncaţi de soartă în Asia, de altfel. Nu pot să suport ideea de a trimite doamnei Struan rapoarte secrete, din motive evidente. Oricum, am scris unul, o versiune diluată care e gata de trimis când această navă se întoarce. Loialitatea mea trebuie să fie către Malcolm, mai presus de orice, el e tai-pan.

Acum, privindu-l pe Malcolm Struan cum zace în pat şi citeşte scrisoarea pe care i-o dăduse Hoag, văzând chipul palid şi trupul molâu, începu să se îndoiască. Şi să se roage. Struan, îşi ridică privirea. Ochii i se îngustară.

— Ce-i, Jamie?

— Voiai să fac ceva anume. Ce?

După o scurtă pauză, Malcolm spuse:

— Da. Trimite vorbă la Legaţia franceză – Angélique e acolo, a spus că se duce să-şi aştepte poşta acolo, spune-i că mi-a sosit un vechi prieten din Hong Kong pe care aş dori să-l cunoască.

McFay dădu din cap şi zâmbi:

— S-a făcut. Când ai nevoie de ceva, eu sunt aici, spuse el şi ieşi.

Malcolm, bietul meu fiu iubit. Îţi trimit doar un scurt bilet, scris în grabă, că Ronald Hoag pleacă îndată la vasul de poştă pe care l-am făcut să întârzie ca să poată el să-l prindă, şi să ai cea mai bună îngrijire. Am fost înspăimântată când am aflat de porcii aceia care te-au atacat. Jamie spune că doctorul acela Babcott a trebuit să te opereze. Te rog scrie-mi prin orice poştă expres poţi şi vino acasă repede ca să te putem îngriji cum se cuvine. Îţi trimit dragostea mea şi rugăciunile mele, ca şi Eliza, Ronald şi Duncan. P.S. Te iubesc.

Îşi ridică ochii de pe scrisoare.

— Da?

— Da? Spune-mi adevărul, Malcolm. Cum te simţi?
— Mă simt îngrozitor şi mă tem că o să mor.
Hoag se aşeză pe fotoliu şi-şi atinse degetele mâinilor, gânditor:
— Primul e de înţeles, cel de al doilea nu e adevărat, deşi este foarte uşor, foarte, foarte uşor de crezut şi foarte periculos. Chinezii se pot convinge să moară, pot muri doar gândindu-se la moarte, deşi sunt sănătoşi tun. Am văzut lucruri din astea.
— Cristoase, nu vreau să mor, am toate motivele să trăiesc. Nici nu-ţi pot spune cât de mult doresc să trăiesc şi să mă fac bine. Dar în fiecare noapte şi în fiecare zi vine un moment când mă izbeşte gândul că n-am… Mă izbeşte exact ca o lovitură adevărată.
— Ce medicament iei?
— Ceva… cu laudanum în el, care să mă ajute să dorm. Durerea e îngrozitoare şi mă simt atât de rău.
— În fiecare noapte?
— Da, adăugă Struan, pe jumătate scuzându-se. Doctorul mi-a spus să nu mai iau, spune că eu… că ar trebui să întrerup.
— Ai încercat?
— Da.
— Dar n-ai întrerupt tratamentul ăsta?
— Nu, nu încă. Voi… voinţa, parcă nu mai am voinţă deloc.
— Aşa se întâmplă când te obişnuieşti cu laudanum. E bun el, dar periculos, zâmbi. Laudanum a fost numele dat iniţial de Paracelsus acestui panaceu. Îl ştii pe Paracelsus?
— Nu.
— Nici eu, spuse Hoag râzând. Noi am dat numele şi acestei tincturi de opiu. E păcat că toţi derivaţii formează obişnuinţă. Dar, fireşte, ştii asta.
— Da.
— Putem să te înţărcăm, asta nu-i o problemă.
— Ba este. Şi eu ştiu asta. Şi mai ştiu că dezaprobi comerţul nostru cu opiu.
— Mă bucur că ai spus asta, zâmbi Hoag, ca o afirmaţie

şi nu ca o întrebare. Dar nici tu nu eşti de acord cu el, nici unul dintre cei ce fac negoţ cu China nu este, dar, suntem cu toţii prinşi ca într-o cursă. Ştii ce, să lăsăm economia, să lăsăm politica, Malcolm. Următorul punct, domnişoara Richaud.

Struan simţi cum îi năvăleşte sângele în faţă.

— Ştii ce, o dată pentru totdeauna ascultă ce-ţi spun eu, fir-ar să fie. Orice ar spune mama, sunt destul de mare să ştiu ce vreau şi să pot face ce vreau! E clar?

— Sunt doctorul tău, Malcolm, nu mama ta, zâmbi binevoitor Hoag. Şi sunt şi prietenul tău. Ţi-am înşelat vreodată aşteptările, sau ale vreunui membru al familiei tale?

Cu un efort vizibil, Struan îşi înghiţi mânia, dar încă nu reuşi să-şi liniştească inima care o luase razna.

— Iartă-mă, iartă-mă dar eu… ridică din umeri neputincios. Iartă-mă.

— Nu e nevoie să te iert. Nu încerc să mă amestec în viaţa ta particulară. Sănătatea ta depinde de mulţi factori. Se pare că ea este unul. De aceea pun întrebarea, din motive medicale, nu din motive de familie. Deci, cum stăm cu domnişoara Angélique Richaud?

Struan dorea să răspundă bărbăteşte şi calm, dar nu-şi putu reţine furia şi izbucni:

— Vreau să mă însor cu ea şi mă înnebuneşte faptul că trebuie să stau culcat în pat aici ca un… să stau aici neputincios. Pentru numele lui Hristos, nici nu mă pot da jos din pat, nu pot să fac pipi, sau…, nu pot să fac nimic, fir-ar să fie, abia dacă pot să beau sau să mănânc şi aşa mai departe fără ca să mă apuce o infernală durere. Înnebunesc şi oricât de mult încerc să mă conving, nu simt deloc că mă fac mai bine…

Continuă să vorbească până ce îl lăsară puterile. Hoag îl asculta. În cele din urmă Struan se opri. Bolborosi o altă scuză.

— Îmi permiţi să te examinez?

— Da… da, bineînţeles.

Hoag îl examină cu mare atenţie, îşi puse urechea la

pieptul lui să-i asculte inima, se uită în gura lui, îi luă pulsul, cercetă atent rana, o mirosi. Cu degetele lui puternice, palpă pereţii stomacului, căutând să simtă organele interne, cât de mare era rana.

— Te doare aici… Aici… E mai puţin dureros aici?

Fiecare apăsare îl făcea pe Malcolm să geamă. În cele din urmă Hoag se opri. Struan rupse tăcerea.

— Ei?

— Babcott a făcut o treabă foarte bună, a cârpit cum trebuie rana, care până acum ar fi omorât un bărbat normal. Hoag vorbea cu măsură şi plin de încredere. Acum vom încerca să facem un experiment.

Încet, îl apucă de picioare şi-l ajută să se aşeze pe marginea patului. Apoi, punându-şi braţul în jurul umerilor lui Malcolm, şi preluându-i cea mai mare parte din greutatea corpului cu surprinzătoarea lui putere, îl făcu să stea în picioare.

— Atenţie!

Struan nu putea sta în picioare singur, dar avea acum impresia că stă în picioare singur şi asta îl încurajă. După o clipă sau două Hoag îl aşeză din nou în pat. Inima lui Struan bubuia de durere, dar era foarte încântat.

— Mulţumesc.

Doctorul se aşeză comod în fotoliu, rezemându-se de spetează să-şi adune propriile puteri. Apoi spuse:

— O să te părăsesc acum, trebuie să mă duc să văd unde mă găzduiesc. Aş vrea să te odihneşti acum. După ce îl întâlnesc pe Babcott, mă întorc. Probabil că vom veni împreună. Atunci vom discuta. În regulă?

— Da. Şi… îţi mulţumesc, Ronald.

Drept răspuns îl mângâie uşor pe braţ, îşi strânse lucrurile şi plecă. Rămas singur, Struan începu să plângă, lacrimile prelingându-i-se pe obraji şi acest lacrimi de fericire îl făcură să adoarmă. Când se trezi se simţea odihnit şi, pentru prima oară, înviorat, rămase o vreme nemişcat, bucurându-se că se ridicase în picioare, e adevărat că ajutat, dar stătuse pe picioarele lui, făcuse începutul şi acum, acum avea un adevărat aliat. Din locul în

care stătea culcat, puţin întors pe partea stângă, putea să privească afară, pe fereastră, către mare. Iubea şi ura marea, nu se simţea niciodată în largul lui pe mare, temându-se de ea pentru că nu putea fi stăpânită, era imprevizibilă, cum fusese atunci când, într-o zi însorită, cei doi gemeni şi nostromul s-au depărtat vâslind la o sută de metri de ţărm, a venit un val, a răsturnat barca, iar curentul i-a tras spre larg, toţi fiind buni înotători; gemenii înotau ca peştii, dar toţi s-au înecat, în afară de marinar. Durerea, pe el, Malcolm, l-a distrus, aproape l-a omorât pe taică-su, maică-sa mergea ca în transă, fără să fie în stare de nimic, doar repeta întruna: „Voinţa lui Dumnezeu. Trebuie să mergem înainte”. Nu vreau să mă mai gândesc la fraţii mei, sau la Dirk Struan, îşi spuse el, bucuros că se afla în siguranţă pe pământ. Trecutul nostru e legat de mare în mod inexplorabil, ca şi viitorul nostru. Şi toată puterea noastră nu stă în cliperele şi vapoarele noastre, comerţul cu China? Japonia e o piaţă mică, interesantă, dar restrânsă, care nu se poate compara cu China. Putem face bani şi aici, sigur, o seamă de armamente şi nave, priceperea englezilor va putea face bani buni şi aici. Am de gând să-i spun lui Jamie să încheie afacerea cu cei din Choshu. Lasă-i să se omoare între ei şi cu cât se omoară mai repede cu atât mai bine. Tărăgăneala de neputincios al lui Sir William, care aşteaptă aprobarea Londrei pentru a porni un război, e prostească. Dacă ar depinde de mine, le-aş ordona să ne predea ucigaşii, să plătească imediat, sau dacă nu, de mâine între noi va fi stare de război, şi prima acţiune va fi să distrugem Yedo. Nu-i voi ierta niciodată, niciodată pe nemernicii aceia! Orizontul parcă îl ademenea. Curând va trebui să merg la Hong Kong să iau în primire frânele firmei. Peste vreo săptămână. Nu e nici o grabă. E timp suficient… Cât e ceasul acum? Nu trebui să se întoarcă şi să se uite la ceas, căci după înălţimea soarelui se vedea că era aproape amiază. Se gândi că, dacă ar fi fost sănătos ar fi comandat friptură de vită în sânge şi budincă de Yorkshire, cu sos mult, cartofi prăjiţi, o farfurie sau două de friptură de pui tăiată în cubuleţe cu orez prăjit şi zarzavaturi de mai multe

feluri, şi alte mâncăruri chinezeşti pe care Ah Tok i le-ar face imediat şi care-i plăceau lui, oricât de mult strâmbau din nas maică-sa, surorile şi fratele lui, spunând că sunt fără gust, nehrănitoare, poate chiar otrăvitoare, bune numai pentru păgâni...

Auzi un zgomot uşor: Angélique zăcea ghemuită, mică, pierdută în fotoliul cel mare cu faţa numai lacrimi, mai nefericită decât o văzuse el vreodată.

— Hristoase, ce s-a întâmplat?

— Sunt... sunt ruinată! Lacrimile începură să-i curgă şiroaie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce e vorba?

— Uite, a venit cu poşta de azi.

Se ridică din fotoliu şi-i dădu o scrisoare, încercă să spună ceva, dar nu reuşi. Făcu o mişcare bruscă să ia scrisoarea şi abia putu să-şi stăpânească un urlet. Hârtia era verde ca şi plicul, purta data de 23 septembrie, fusese trimisă din Hong Kong, cu antetul lui Guy Richaud, *Richaud Frères* şi era scrisă în franceză, limbă în care Struan se descurca suficient pentru a citi:

Dragă Angélique, îţi scriu în grabă. Afacerea despre care ţi-am vorbit nu a ieşit bine, partenerii mei din Macao m-au păcălit, aşa că am pierdut din greu. Tot capitalul meu actual s-a topit şi e posibil să auzi minciuni spuse de duşmanii mei că băncile nu mă mai sprijină şi că firma e în mâna portăreilor. Nu-i crede, viitorul este roz, sunt stăpân pe situaţie. Această scrisoare pleacă cu nava de poştă de mâine. Azi plec spre Bangkok cu vaporul american „Liberty”, unde mi s-a promis că voi fi finanţat din nou de către Surse Franceze. Îţi voi scrie de acolo. Până atunci, rămân al tău tată devotat...

P.S. Până la această dată ai aflat probabil trista, dar aşteptata veste cu privire la Culum Struan. Tocmai am aflat de mârşavul atac al japonezilor asupra lui Malcolm. Sper că nu e rău rănit, te rog urează-i numai bine şi transmite-i speranţele mele că se va însănătoşi repede.

În mintea lui Struan totul era cam tulbure.

— De ce eşti ruinată?

— El mi-a luat toţi banii, spuse ea pe un ton plângăreţ. Mi-a furat toţi banii şi i-a pierdut, e un hoţ şi acum, acum nu mai am nimic pe lume. Mi-a furat ce am avut, vai, Malcolm, ce-o să mă fac?

— Angélique, Angélique, ascultă! Ea părea atât de pierdută, atât de melodramatică încât lui aproape îi veni să râdă. Pentru numele Domnului, ascultă, asta nu-i o problemă. Pot să-ţi dau bani câţi vrei...

— Nu pot accepta bani de la tine! strigă ea printre lacrimi. Nu e cinstit!

— De ce nu? Curând vom fi căsătoriţi, nu?

Lacrimile de pe faţa ei dispăruseră:

— Ne... ne vom căsători?

— Da. Vom... vom anunţa chiar azi.

— Dar tata... el... îşi trase nasul smiorcăindu-se ca un copil. André mi-a spus că este convins că tata nu s-a dus nici la Macao, nici în altă parte ca să facă afaceri. Tata e un cartofor, joacă jocuri de noroc şi trebuie să fi pierdut absolut totul la joc. Tata a promis, i-a promis lui Henri, Henri Seratard că va înceta să mai joace şi că-şi va achita datoriile... Toată lumea ştia asta numai eu nu. Vai, Malcolm, eu n-am ştiut niciodată, mă simt atât de îngrozitor că-mi vine să mor. Tata mi-a furat banii, deşi s-a jurat că-i va păstra în siguranţă!

Izbucni din nou în plâns, alergă la el, îngenunche lângă pat şi-şi îngropă capul în cuvertură. Cu gingăşie, el îi mângâie părul, simţindu-se foarte puternic şi stăpân pe situaţie. Uşa se deschise şi Ah Tok intră în cameră.

— Afară! tună el. Dew neh loh moh!

Ea ieşi fugind. Înspăimântată cu adevărat. Angélique îşi ascunse şi mai adânc capul în cuvertură. Niciodată până atunci nu-l văzuse mânios. El îi mângâie părul.

— Nu te necăji, draga mea, nu te necăji din cauza tatălui tău, voi vedea ce putem face ca să-l ajutăm, mai târziu, dar acum nu trebuie să te necăjeşti, am eu grijă de tine, spuse el plin de gingăşie.

Suspinele ei se mai liniştiră, simţi că imensa greutate îi căzuse de pe umeri, o dată ce i-a spus tot adevărul şi i-a

dat vestea înainte ca el s-o audă de la alţii, mai ales că lui nu părea să-i pese. André e un geniu, gândi ea, epuizată de uşurarea pe care o simţea. A jurat că aşa va reacţiona Malcolm:

— Nu trebuie decât să fii cinstită, spune-i lui Malcolm adevărul, că nu ai ştiut că tatăl tău e cartofor, că asta e prima dată când ai aflat şi că eşti aşa de şocată că nu ştii ce să mai spui. Insişti că tatăl tău ţi-a furat banii, e important să foloseşti cuvintele *furat* şi *hoţ,* spune adevărul, arată-i scrisoarea şi cu doza potrivită de lacrimi şi tandreţe îl vei lega de tine pentru totdeauna.

— Dar, André, spusese ea jalnic. Nu îndrăznesc să-i arăt scrisoarea tatei, nu îndrăznesc, postscriptumul lui sună aşa de groaznic…

— Priveşte! Fără a doua pagină, postscriptumul nu spune nimic, decât speranţa lui că se va însănătoşi repede. Perfect! A doua pagină? Care a doua pagină? Poftim, s-a rupt, şi nici n-a existat vreodată.

Cu degete îndemânatice, André lipi ultima bucăţică zdrenţuită a celei de a doua pagini, refăcând-o în întregime.

— Poftim Henri, spuse el şi împinse scrisoarea pe masă spre Henri. Citeşte-o cu ochii tăi.

Nu-i trebuise mult timp ca să refacă pagina din bucăţile pe care se prefăcuse că le aruncă neglijent în coşul de hârtii. Se aflau în biroul lui Seratard, cu uşa încuiată. Pe pagina aceea scria:

… şi speranţa, aşa după cum am discutat, că vei fi în stare să stabileşti o dată foarte apropiată pentru logodna voastră şi pentru căsătorie, indiferent prin ce mijloace. El este partida cea mai bună a sezonului şi este vitală pentru viitorul nostru, în special al tău. Struan va rezolva pentru totdeauna problemele firmei Richaud Frères. Să nu-ţi pese că e britanic, prea tânăr, sau mai ştiu eu ce, el e acum tai-panul firmei Struan şi ne poate asigura un viitor fără griji. Fii matură, Angélique, fă tot ce e necesar ca să-l legi de tine căci altfel viitorul tău nu prevesteşte decât sărăcie lucie.

— Nu e un document chiar atât de grozav, spuse Seratard jenat. Sfatul unui tată cuprins de panică, al unui tată care se agaţă de un pai. Struan este fără îndoială o partidă nemaipomenită pentru orice fată şi Angélique… Cine ar putea învinovăţi prea tare un tată în cazul acesta?

— Asta depinde de cine este tatăl. Dacă este folosită în modul potrivit şi la timpul potrivit, scrisoarea asta este o altă armă împotriva ei, deci împotriva Nobilei Case.

— Deci crezi că biata fată va avea succes?

— Trebuie să acţionăm, să facem să aibă: Acum că avem această dovadă care poate fi folosită, dacă e necesar trebuie s-o ajutăm, o chestiune politică! Buzele lui André deveniră o dungă subţire şi plină de răceală. Şi nu o cred eu o biată fată neajutorată. Ea e şi aşa decisă să-l prindă în mreje prin *indiferent ce mijloace.* Nu?

Seratard se sprijini de speteaza scaunului lui îmbrăcat în piele roşie. Biroul său era de prost gust, cu excepţia câtorva tablouri în ulei de pictori francezi moderni, puţin cunoscuţi, printre care Manet, pe care el le achiziţiona din când în când ieftin, printr-un agent din Paris.

— Fata asta nu face decât să răspundă la dragostea unui tânăr? El împinse hârtia înapoi către André. Nu-mi plac aceste metode, André. Sunt dezgustătoare. Ai încurajat-o pe fată să recurgă la şmecheria josnică de a spune jumătăţi de adevăr, şi să-i dea jumătate din scrisoare.

— În cartea lui, Machiavelli spunea: „E necesar ca statul să folosească minciuni şi jumătăţi de adevăr deoarece oamenii sunt alcătuiţi din minciuni şi jumătăţi de adevăr. Chiar şi prinţii”. Şi fireşte, prin definiţie, toţi ambasadorii şi politicienii! André ridică din umeri. Cu mare grijă îndoi hârtia. Poate că n-o vom folosi, dar e bine s-o avem deoarece noi reprezentăm statul.

— S-o folosim, cum?

— Chiar şi faptul că a rupt scrisoarea dovedeşte ceva şi…

— Dar n-a rupt-o ea, replică Seratard, şocat.

— Ba bineînţeles! spuse André cu răceală. Şi în această chestiune e vorba de mărturia ei contra mărturiei mele şi

cine câştigă într-o asemenea confruntare? Faptul că ea a rupt a doua pagină şi i-a arătat lui Struan numai prima pagină ar trebui să fie suficient să scadă în ochii lui. Asta îi oferă lui o scuză perfectă pentru a anula orice promisiune de căsătorie: „întrucât a fost înşelat”! Maică-sa? Dacă ea ar şti despre această pagină, ne-ar face tot felul de concesii ca să poată ajunge în posesia ei, dacă el insistă să se însoare cu ea împotriva sfatului ei.

— Nu-mi place şantajul.

— Nici mie nu-mi plac o mulţime de metode pe care sunt obligat să le folosesc pentru scopurile noastre, repet ale *noastre,* se înroşi André şi puse pagina cu scrisul acela frumos în buzunar. Dacă e făcut să circule în societate sau dacă e publicat în detalii aferente, acest document ar distruge-o pe Angélique. Într-un tribunal, ar duce la condamnarea ei. Poate că documentul arăta doar adevărul: că ea nu e nimic altceva decât o aventurieră, în cârdăşie cu tatăl ei, care, în cel mai bun caz, este un cartofor care-şi joacă destinul la jocuri de noroc şi care va da curând faliment, ca şi unchiul ei. În ceea ce priveşte faptul că aş fi încurajat-o, eu îi spun numai ce vrea ea să ştie şi să spună. Ca s-o ajut! E buclucul ei, nu al meu sau al nostru, nu suntem amestecaţi.

— Trist, oftă Seratard. E trist că s-a băgat în încurcătura asta.

— Da, dar s-a băgat, nu? Spre avantajul nostru! André zâmbi doar cu buzele, nu şi cu ochii. Şi al tău personal, monsieur, nu? Folosită cu priceperea, hârtia asta o va aduce în mod garantat în patul tău, dacă farmecele tale, de care nu se poate nimeni îndoi, dau greş, ceea ce mă îndoiesc.

— Şi tu, André? Ce ai de gând să faci cu Hana, Floarea?

Seratard nu zâmbi.

André îşi ridică brusc privirea spre el.

— Floarea a murit.

— Da. Şi în condiţii atât de ciudate.

— Nu sunt ciudate, spuse André, ochii lui devenind dintr-o dată inexpresivi ca ai unei reptile. S-a sinucis.

— A fost găsită cu gâtul tăiat, cu cuţitul tău. Mama-san spune că ai petrecut noaptea cu ea ca de obicei.

André încercă să înţeleagă de ce Seratard se ocupa de asta acum.

— Am petrecut ca de obicei, dar asta nu e treaba ta.

— Mă tem că este. Reprezentantul Bakufu din zonă a trimis ieri o cerere oficială prin care solicită informaţii.

— Spune-i să se spânzure. Hana, Floarea, era o fiinţă deosebită, da, ea făcea parte din Lumea Sălciilor.

— Aşa după cum ai spus pe drept cuvânt, oamenii sunt făcuţi din minciuni şi jumătăţi de adevăr. Plângerea spune că ai avut o ceartă violentă cu ea. Deoarece îşi luase un iubit.

— Am avut o ceartă, da, şi am vrut s-o omor, şi asta-i adevărat, dar nu pentru acest motiv, mârâi André sufocat de obidă. Adevărul e… adevărul e că a avut într-adevăr nişte clienţi. Trei, când era la cealaltă Casă, dar asta s-a petrecut înainte să devină proprietatea mea. Unul dintre ei… unul dintre ei i-a dat frenţie şi ea mi-a dat-o mie.

Seratard rămase trăsnit.

— *Sfântă Fecioară, sifilis?*

— Da.

— *Mon Dieu,* eşti sigur?

— Da! André se ridică de pe scaun şi se duse la bufet, îşi turnă nişte coniac şi bău. Babcott mi-a confirmat acest lucru acum o lună. Nu e posibilă nici o greşeală. Nu putea fi decât ea. Când am întrebat-o de asta, ea…

O vedea din nou, uitându-se la el, în căsuţa aceea din incinta casei La Trei Crapi, cu o uşoară încruntare pe faţa ei perfect ovală. Abia împlinise şaptesprezece ani şi avea cu puţin peste un metru şi cincizeci înălţime.

— *Hai, gomen nasai,* Furansu-san, pată ca a tău avut şi eu, dar an trecut, ar meu *sukoshi,* mic, hai, mic, Furansu-san, *sukoshi* mic, nu rău, trecut, spuse blând, cu zâmbetul ei dulce, în obişnuitul ei amestec de japoneză şi frânturi de engleză, toate „l”-urile ei sunând ca „r”. Hana spus mama-san. Mam-san spus mers doctor, doctor er spune nu rău. Nu

pată rea, pentru că abia început culcat şi eu mică. Doctor spune roagă ra arţar şi bea doctorie, phuu! dar puţini săptămână tot trecut! şi adăugase fericită. Tot trecut acum an.

— Nu a trecut cum zici tu.

— De ce supărat? Nu nerinişte. Eu rog ra arţar Shinto ca doctor spus, plătesc preot murţi tael, mănânc… – faţa i se încreţi de râs – mănânc doctorie nesuferit. Câţiva săptămână tot trecut…

— N-a trecut şi nu va trece. Nu există vindecare!

Ea se uitase la el ciudat.

— Tot trecutul, tu vezi, vezi coip a meu, tot, câte ori, neh? Bineînţeles tot trecut.

— Pentru numele lui Hristos, n-a trecut!

Atunci ea se încruntase din nou, apoi dăduse din umeri.

— Karma, *neh?*

Atunci el izbucnise. Ea trăi un şoc imens, îşi pusese capul pe tatami şi începuse plină de durere să-i ceară iertare.

— Nu rău, Furansu-san, trecut, doctor spune, trecut. Tu mergi doctor curând, tot trecut.

Dincolo de pereţii shoji subţiri, putea auzi paşi şi şoapte.

— Trebuie să mergi la doctorul englez.

Inima îi bubuia în urechi, încercă să vorbească coerent, ştiind totuşi că a merge la un doctor, la oricare doctor, era inutil şi că deşi uneori ravagiile bolii puteau fi oprite, o vreme cel puţin, tot atât de sigur pe cât e că soarele va răsări a doua zi dimineaţă, ravagiile bolii vor apărea în forţă într-o zi.

— Nu înţelegi? ţipase el. *Nu există vindecare!*

Ea se înclinase dinaintea lui, tremurând ca un căţeluş înspăimântat, şi spunea întruna:

— Nu rău, Furansu-san, tot trecut…

Se smulse cu greu din amintiri, reveni la prezent şi se întoarse cu privirea la Seratard.

— Când am întrebat-o despre asta a spus că s-a vindecat, acum un an. Ea a crezut, bineînţeles că a crezut,

că s-a vindecat. Eu, o da, eu urlam la ea şi am întrebat-o de ce nu-i spusese lui Raiko-san şi a bălmăjit ceva că doctorul i-a spus că nu are nimic şi mama-san a ei ar fi spus lui Raiko-san dacă ar fi fost important.

— Dar e îngrozitor, André. A consultat-o Babcott?

— Nu! şi mai trase o înghiţitură de coniac, dar el nu-i simţea gustul, apoi spuse cu repeziciune, simţind nevoia disperată să mărturisească cuiva ce se întâmplase. Babcott mi-a spus că sifilisul… mi-a spus că o femeie infectată de curând cu lues poate să pară sănătoasă din toate punctele de vedere, că nici nu transmite boala în toate cazurile, nu de fiecare dată când te culci cu ea, Dumnezeu ştie de ce, dar e inevitabil ca să ţi-l transmită cândva dacă continui relaţiile cu ea şi de cum a apărut o rană eşti pierdut, deşi după cam o lună rana sau rănile trec, crezi ca ai scăpat, dar n-ai scăpat! Vâna din centrul frunţii lui André se umflă, neagră, zvâcnind. Săptămâni sau luni mai târziu, ai o spuzeală, ăsta-i stadiul al doilea. Spuzeala e mai puternică sau mai slabă, depinde de ceva ce numai Dumnezeu ştie şi uneori îţi provoacă o hepatită, sau meningită şi rămâne pe tine sau trece spuzeala, depinzând de ceva ce numai Hristos ştie. Ultimul stadiu, stadiul acela groaznic, apare oricând, la luni de zile, treizeci de ani mai târziu.

Seratard îşi scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea, rugându-se în sinea lui să dea Domnul să fie cruţat de aşa ceva, gândindu-se la frecventele vizite la Yoshiwara, la propria lui *musume,* pe care o păstra acum numai pentru sine, dar care, nu putea garanta, defel, putea avea şi alt iubit. Cum poţi să dovedeşti adevărul sau falsitatea acestui lucru dacă au ele o înţelegere secretă cu mama-san, atunci când sunt interesate doar să scoată şapte piei de pe tine?

— Ai avut dreptul s-o omori, spuse el cu înverşunare. Şi pe mama-san.

— Raiko nu e de vină. I-am spus că niciuna din fetele de la ea, niciuna din Yoshiwara nu era ce doream. Voiam o fată tânără, deosebită, virgină sau aproape. Am rugat-o stăruitor să-mi găsească o floare, explicându-i exact ce doream, şi ea aşa a făcut, iar Hana-chan era tot ceea ce

doream, perfecţiunea, provenea din una din cele mai bune case din Yedo. Nu poţi să-ţi închipui ce frumoasă e, era…

Îşi aminti cum îi tresărise inima prima dată când Raiko i-o arătase sporovăind cu alte fete într-o cameră.

— Aceea, Raiko, în kimonoul albastru deschis.

— Te sfătuiesc să rămâi cu Fujiko sau Akiko, una din doamnele mele, îi spusese Raiko, care atunci când voia vorbea o engleză corectă. Cu timpul îţi voi găsi alta. Micuţa Saiko poate. Într-un an sau doi…

— Aceea, Raiko. E perfectă. Cum o cheamă?

— Hana, Floarea. Mama-san a ei spune că micuţa s-a născut aproape de Kyoto, a fost cumpărată de casa ei când avea trei sau patru ani ca să fie pregătită să devină gheişă, zâmbi Raiko. Din fericire, nu e gheişă, zâmbi Raiko. Din fericire, nu e gheişă, dacă ar fi, nu ar fi de vânzare, îmi pare rău.

— Pentru că sunt gai-jin?

— Pentru că o gheişă e pentru delectare, nu pentru culcat şi, Furansu-san, îmi pare aşa de rău, asta e cu adevărat greu de înţeles dacă nu eşti japonez. Profesorii Hanei au avut răbdare, dar ea nu a fost în stare să-şi însuşească deprinderile de gheişă, aşa că a fost pregătită pentru culcat.

— Pe ea o vreau, Raiko.

— Acum un an era destul de mare ca să înceapă meseria. Mama-san a ei a târguit preţurile cele mai bune pentru culcat, bineînţeles după ce Hana a fost de acord cu clientul. Numai trei clienţi s-au bucurat de ea, mama-san spune că e o elevă minunată, şi are voie să se culce numai de două ori pe săptămână. Singurul ei cusur e că s-a născut în Anul Calului de Foc.

— Ce înseamnă asta?

— Ştii că noi calculăm timpul în cicluri de câte doisprezece ani, ca şi chinezii, fiecare an purtând un nume de animal, Dragon, Şarpe, Cocoş, Bou, Cal şi aşa mai departe. Dar fiecare are de asemenea şi unul din cele cinci elemente: foc, apă, pământ, fier, lemn care se schimbă

ciclu de ciclu. Doamnele născute în Anul Calului, sub semnul focului, sunt considerate cu ghinion.

— Nu cred în superstiţii. Te rog, spune-mi preţul.

— Ea e o Floare de pat nepreţuită.

— Preţul, Raiko!

— Celeilalte Case – zece koku, Furansu-san. Pentru Casa asta – doi koku pe an şi preţul casei ei în incinta mea, două servitoare, toate veşmintele pe care le doreşte şi un cadou de despărţire de cinci koku când nu mai ai nevoie de serviciile ei. Această sumă să fie depusă la negustorul de orez şi bancherul nostru din Gyokoyama, cu dobândă care, până la despărţire, este a ta – totul făcut în scris, semnat şi înregistrat la Bakufu.

Suma era uriaşă după standardele japoneze, exorbitantă conform calculelor europene, chiar dacă rata de schimb atârna greu în favoarea europeanului. O săptămână s-a tocmit şi a reuşit să reducă preţul numai la câţiva bănuţi. În fiecare noapte, visele îl îmboldeau şi mai tare. Aşa că a fost de acord. Cu îndeplinirea ritualului de rigoare, cu şapte luni în urmă, îi fusese prezentată oficial, ea fusese de acord în mod oficial să-l accepte. Amândoi au semnat documentele în mod oficial. În noaptea următoare s-a culcat cu ea şi s-a vădit că era tot ce-şi dorise. Veselă, fericită, entuziastă, tandră, iubitoare.

— A fost un dar de la Dumnezeu, Henri.

— De la diavol. Şi de la mama-san.

— Nu, n-a fost vina ei. Cu o zi înainte de a o primi pe Hana, Raiko mi-a spus, în mod oficial – era scris şi pe actul de plată – că trecutul era trecut, că ea a promis numai că se va îngriji de Hana ca de una din fetele ei, că mă asigura că Hana nu va fi văzută niciodată de alţi bărbaţi şi că va rămâne numai a mea din acea zi.

— Atunci ea a omorât-o?

André îşi turnă din nou în pahar.

— Eu… eu i-am cerut Hanei să-mi spună numele celor trei bărbaţi, unul dintre ei e ucigaşul meu, dar ea a spus că nu poate, sau nu vrea. Eu, eu am izbit-o cu putere peste

faţă ca să scot cu forţa adevărul din gura ei, dar ea doar a scâncit, n-a scos alt sunet. Aş fi omorât-o, adevărat, dar o iubeam şi… după aceea am plecat. Eram ca un câine turbat, era ora trei sau patru şi pur şi simplu am pornit fără să mai văd în jur şi am mers până m-am trezit în mare. Poate că doream să mă înec, nu ştiu, nu-mi amintesc exact, dar apa rece mi-a limpezit mintea. Când m-am întors la Casă, Raiko şi celelalte erau înnebunite, vorbeau fără şir. Hana zăcea înghemuită acolo unde o lăsasem, într-o baltă de sânge, cu cuţitul meu în gât.

— Deci s-a sinucis?

— Aşa mi-a spus Raiko.

— Tu nu crezi?

— Nu ştiu ce să mai cred, spuse André, torturat sufleteşte. Ştiu doar că m-am dus înapoi să-i spun c-o iubesc, că boala asta e karma, nu vina ei, că-mi părea rău că am spus tot ce-am spus şi că am făcut ce-am făcut, că totul va fi ca mai înainte, iar atunci când, când boala va ieşi la vedere ne vom sinucide împreună.

Henri încercă să gândească logic, dar îşi simţea mintea ca de câlţi. Nici nu auzise de Casa La Trei Crapi înainte ca zvonul despre moartea fetei să se răspândească cu iuţeală prin colonie. André ştiuse întotdeauna să-şi păzească atât de bine secretele, gândi el, şi bine făcuse, avea dreptate. Şi nu era treaba mea să mă bag în afacerile lui… până ce Bakufu n-au făcut din ea o chestiune oficială.

— Cei trei bărbaţi? Raiko ştie cine sunt?

Amorţit de băutură, André dădu din cap.

— Nu, şi cealaltă mama-san nu a vrut să spună.

— Cine e aceea? Cum se numeşte? Unde e? O să-i informez pe Bakufu, oamenii lor ştiu ei să afle cu forţa de la ea dacă e nevoie.

— N-o să le pese. Şi de ce le-ar păsa? Cealaltă Casă era un loc de întâlnire pentru revoluţionari, hanul La Cei Patruzeci şi Şapte de Ronini, şi a fost ars până în temelii acum vreo săptămână iar capul ei a fost înfipt într-un par. Sfântă Născătoare de Dumnezeu, Henri, ce mă fac? Hana a murit, iar eu trăiesc…

16

La începutul după-amiezii, doctorul Hoag stătea în cuterul care se îndrepta către cheul din Kanagawa. Babcott îi trimisese vorbă că nu poate părăsi Kanagawa deoarece opera în cabinetul lui de acolo, dar că se va întoarce cât de curând posibil: „… *îmi pare rău, dar nu se poate să ne vedem mai devreme de mâine seară, târziu, probabil chiar poimâine dimineaţa. Îmi face mare plăcere să veniţi aici la mine, dacă doriţi, dar fiţi pregătit să rămâneţi peste noapte căci vremea este schimbătoare”.*

La debarcader era aşteptat de un grenadier şi de Lim care purta o haină albă, pantaloni negri largi, papuci şi pe cap o mică tichie. Când Hoag ajunse la ţărm, Lim făcu o plecăciune în derâdere:

— Heya, stapan, Lim-ah, Feciolul Numălu' Unu.

— Putem să renunţăm să vorbim stâlcit ca hamalii, Lim, spuse Hoag, într-o cantoneză acceptabilă şi Lim începu să se uite chiorâş. Eu sunt Doctorul-vindecător-înţelept-şi-învăţat – acesta fiind numele lui Hoag în chineză – sensul celor două caractere cele mai apropiate de sunetele cantoneze alese din zeci de alte posibilităţi de Gordon Chen, compradorul firmei Struan, unul din pacienţii lui. Lim se holbă la el prefăcându-se că nu înţelege, metoda obişnuită şi cea mai rapidă de a face de ruşine pe un diavol de străin care a avut impertinenţa de a îndrăzni să înveţe câteva cuvinte din limba lui civilizată. Ayeeyah, gândi el, cine e acest preacurvar băgăreţ, acest diavol roşu rău mirositor, mâncător de scârnă cu gâtul de bivol, acest maimuţoi cu chip de broască care are îndrăzneala să vorbească în limba noastră într-un chip atât de dezgustător şi de plin de superioritate…

— Ayeeyah, spuse Hoag cu dulceaţă în glas, şi eu ştiu multe, foarte multe cuvinte spurcate cu care pot să vorbesc despre mama unui preacurvar şi părţile ei putrede dacă o gămălie de individ dintr-un sat ca o grămadă de balegă pe care se pişă câinii îmi dă cea mai măruntă ocazie, de

exemplu prefăcându-se că nu m-ar înţelege.

— Doctorul-vindecător-înţelept-şi-învăţat? Ayeeyah, ăsta da nume! Lim izbucni în hohote de râs. Şi n-am auzit niciodată un diavol străin să vorbească atât de bine.

— Perfect. Dar o să auzi şi mai multe dacă-mi mai spui diavol străin. Venerabilul Chen al Nobilei Case mi-a ales numele.

— Chen al Nobilei Case? Lim se uită la el cu gura căscată. Ilustrul Chen, care are mai mulţi saci cu aur decât un bou fire de păr? Ayeeyah, asta da, zic şi eu parşiv privilegiu.

— Da, fu Hoag de acord, şi adăugă, chiar dacă nu chiar adevărul, ceva pe aproape: Şi tot el mi-a spus că dacă am neplăceri din partea vreunei persoane de rahat din Regatul de Mijloc, fie ea sus-pusă, fie om de jos, şi dacă văd că nu mi se face imediat serviciul pe care, ca prieten al lui, mă pot aştepta să-l primesc, să-i spun doar numele ticălosului de preacurvar la întoarcerea mea.

— *Ohko*, Doctor-vindecător-înţelept-şi-învăţat, este într-adevăr o mare cinste să te primim în umila noastră casă cât o grămadă de bălegar.

Doctorul Hoag simţi că obţinuse un loc de vază acum, binecuvântându-şi profesorii, cei mai mulţi dintre ei pacienţi recunoscători, care-l învăţaseră cuvintele cu adevărat importante şi cum se descurcau cu unele persoane şi situaţii în Regatul de Mijloc. Ziua era plăcută şi caldă şi aspectul orăşelului atrăgător. Vedea templele ridicându-se peste acoperişurile caselor, pescarii trăgând plasele spre mal, ţăranii pretutindeni pe câmpurile cultivate cu orez, oamenii care forfoteau încoace şi încolo, şi inevitabilul şuvoi de călători care se scurgea pe drumul Tokaido. Până să ajungă la Legaţie călăuzit atent de Lim, Hoag îşi formă o imagine destul de corectă despre situaţia din Kanagawa, intuind câţi pacienţi avea în ziua aceea Babcott şi la ce se putea aştepta. George Babcott era în sala de operaţii, ajutat de un ucenic japonez, un tânăr numit de Bakufu care să înveţe medicina occidentală, antecamera dinaintea sălii de operaţii fiind aglomerată de săteni, bărbaţi, femei şi

copii. Operaţia era complicată, o amputare a labei piciorului.

— Bietul om e pescar, şi-a prins piciorul între barcă şi cheu, n-ar fi trebuit să i se întâmple, mă tem că e vorba de prea mult saké. Când termin, putem discuta despre Malcolm. L-aţi văzut?

— Da, nu e nici o grabă. Îmi face plăcere să te văd, George, pot să te ajut cu ceva?

— Mulţumesc, v-aş fi recunoscător. Aici mă descurc, dar ce-ar fi să triaţi mulţimea de afară? cazuri urgente. Şi cei care pot să mai aştepte. Îi puteţi trata pe care vreţi. Mai există o aşa-zisă sală de operaţii alături, deşi nu e decât o simplă cameră de spital. Mura, dă-mi ferăstrăul, spuse el într-o engleză ostentativă, către ajutorul lui, luă instrumentul şi începu să-l folosească. De câte ori am o operaţie mai mare aici, lucrurile încep să se încurce rău. În dulap există obişnuitele placebo-uri, iod, etc., medicamentele uzuale, medicamente contra durerii, soluţii amare contra tusei pentru bătrâne drăguţe şi soluţii dulci pentru furioşi.

Hoag îl părăsi şi îşi aruncă privirea peste bărbaţii, femeile şi copiii care aşteptau, uimit de ordinea, răbdarea, plecăciunile şi tăcerea lor. Repede, constată că nici unul dintre pacienţi nu avea variolă, lepră, pojar, febră tifoidă, holeră sau alte boli infecţioase endemice în cea mai mare parte din Asia. Uşurat de-a binelea, începu să le pună întrebări fiecăruia în parte şi constată că era întâmpinat cu multă suspiciune. Din fericire, printre pacienţi se nimeri şi Cheng-sin, un vârstnic caligraf, scriitor cantonez de scrisori şi prezicător din Canton, care ştia să vorbească şi ceva japoneză. Cu ajutorul lui – după ce-l fusese prezentat ca Profesorul-Vindecătorului-Uriaş şi-i promise să-i dea un medicament nou şi modern, deosebit de bun ca să-i uşureze tusea seacă, aproape permanentă – doctorul Hoag deschise cel de-al doilea cabinet de consultaţii. Unii pacienţi aveau suferinţe minore, alţii erau grav bolnavi. Febră, dizenterie şi altele, pe unele reuşi să le diagnosticheze, pe altele nu. Mădularele rupte, tăieturi de

sabie şi de cuţit, ulcere. Una dintre paciente, o tânără cu mari dureri, avea o sarcină foarte avansată. Ochiul lui exersat îi spuse că naşterea, cea de-a patra, va fi grea şi că cea mai mare parte din nenorocirea ei venea din faptul că se măritase prea tânără, lucra pe câmp prea mult timp şi căra prea mult. Îi dădu o sticluţă cu extract de opiu.

— O lingură? Cât de mare, onorabile înţelept şi învăţat?

— O lingură de dimensiune normală, Cheng-sin.

Femeia se înclină:

— *Domo arigato gozaimashita,* murmură ea şi nu mai prididea cu mulţumirile la plecare, cu ambele mâini încercând să ducă greutatea pântecului.

Copii cu febră, răceli, viermi intestinali, răni, nimic foarte grav cum se aşteptase, şi nici un caz de malarie. Dinţi în general buni, ochi limpezi, nici un păduche, toţi pacienţii uimitor de curaţi şi sănătoşi în comparaţie cu ţăranii de aceeaşi condiţie din China. Nici un opioman. După o oră îşi intrase în ritm. Tocmai terminase de aşezat la loc un braţ rupt când uşa se deschise şi intră şovăielnic o tânără atrăgătoare şi bine îmbrăcată care se înclină. Kimonoul de mătase albastră cu modele, un obi verde, părul prins cu piepteni după moda japoneză, umbrelă de soare, albastră, în mână. Hoag observă că ochii lui Cheng-sin se îngustară şi mai mult. Ea îi răspunse cu glas coborât la întrebări, vorbea cu convingere, deşi se vedea că este speriată.

— Doctor Vindecător înţelept şi învăţat, spuse Cheng-sin, printre accesele de tuse uscată, pe care Hoag o diagnosticase pe loc ca semnificând o tuberculoză în faza finală. Această doamnă spus flate la ea nevoie ajutol male, aploape moalte. Ea loaga tu melge la ea, casa aploape.

— Spune-i să-l aducă aici.

— Nu pote, teme mişcat la el.

— Ce i s-a întâmplat?

După multe alte întrebări şi răspunsuri, care sunau în urechile lui Hoag mai degrabă o târguială, Cheng-sin spuse:

— Casa ea numai una două stladă. Flatele ea este… – tuşi în timp ce încerca să găsească cuvântul – dolmit ca

molt, dai el viu la el, şi fulios volbe la el şi felba la el – vocea i se îndulci mai mult. Ea teme mişcat la el, Onolabile Doctol Vindecătol înţelept şi învăţat. Flatele ei samulai, ea spus multe pelsoane foalte felicită dacă ajuţi flate. Eu cled ea spus adevăl.

Din ziarele din Hong Kong aflase de importanţa samurailor, care aveau puterea conducătoare absolută în Japonia şi orice le-ar putea câştiga încrederea, în acest mod, colaborarea, va ajuta la întărirea influenţei britanice acolo. O studie pe fată. Imediat ea îşi lăsă privirea în jos. Nervozitatea ei crescu. Părea să aibă cincisprezece sau şaisprezece ani, iar trăsăturile ei nu semănau deloc cu cele ale sătenilor, pielea ei era delicată. Dacă fratele ei e samurai, atunci este şi ea samurai, gândi intrigat.

— Cum o cheamă?

— Uki Ichikawa. Rog glăbit.

— Fratele ei e un samurai important?

— Da, spuse Cheng-sin. Eu melge, nu teme.

Hoag pufni pe nas:

— Teamă? Eu? Să dea frenţia în ea de teamă! Aşteptaţi aici.

Se duse în sala de operaţii, deschise încet uşa, Babcott era total absorbit de extragerea unei măsele şi proptise un genunchi în pieptul tânărului, mama, înnebunită, îşi frângea mâinile şi vorbea întruna. Hoag se hotărî să nu-l tulbure. La poartă sergentul gărzii îi opri politicos, şi-l întrebă unde merge.

— Trimit doi, trei băieţi cu dumneavoastră. Mai bine să ne asigurăm noi dinainte, decât să ne pară rău după aceea.

Fata încercă să-i convingă să nu ia soldaţii, dar sergentul nici nu vru să audă. În cele din urmă ea consimţi şi, şi mai speriată, le arătă drumul, mergând în faţa lor pe o stradă, apoi intrară dintr-o uliţă în alta. Sătenii pe lângă care treceau le ocoleau privirea şi spălau putina, îndepărtându-se iute. Hoag avea servieta medicală în mână. Peste acoperişurile caselor, putea vedea templul, asta îi dădea siguranţă, era bucuros de prezenţa soldaţilor, ştiind că ar fi fost o nesăbuinţă să meargă fără ei. Cheng-

sin tropăia greoi pe lângă ei, cu un toiag lung în mână. Tânăra asta nu e chiar ce pretinde a fi, gândi Hoag, această aventură începând să-l stârnească. Intrară pe o altă uliţă, ea se opri în faţa unui gard înalt, bătu în poartă. Se deschise un grilaj, apoi poarta. Când servitorul mătăhălos dădu cu ochii de soldaţi, se pregăti să le-o trântească în nas, dar fata îi ordonă poruncitoare să deschidă. Pătrunseră într-o grădină mică, bine îngrijită, nu exagerat de frumoasă. Lângă treptele verandei unei căsuţe shoji, ea îşi scoase sandalele cu talpă de lemn şi-i rugă să se descalţe şi ei. Lui Hoag îi venea mult mai greu, deoarece purta cizme înalte. Imediat ea ordonă servitorului să-l ajute şi acesta se supuse pe dată.

— Voi doi mai bine păziţi aici, spuse Hoag soldaţilor, stânjenit de găurile din ciorapi.

— Da, sir, unul din soldaţi îţi verifică puşca. O să inspectez locul din spate. Dacă e ceva în neregulă, strigaţi.

Fata împinse peretele shoji. Ori Ryoma, acel shishi rănit în atacul pe drumul Tokaido, zăcea pe saltele, cearşaful era ud de transpiraţie, o servitoare îi făcea vânt cu evantaiul, căscă ochii mari când văzu că Onorabilul Vindecător Doctor Uriaş era un englez şi nu un japonez, aşa cum se aşteptase, se retrase în timp ce el intră stângaci în cameră. Ori zăcea inconştient, în comă, săbiile lui erau pe un rastel din apropiere. Hoag se lăsă pe vine alături de Ori. Fruntea tânărului era încinsă, faţa îmbujorată, febra periculos de mare. Cauza stării lui ieşi repede la iveală când Hoag trase bandajul de pe umărul şi partea superioară a braţului.

— Hristoase, mormăi el, văzând inflamaţia imensă, purulentă, simţind mirosul grăitor şi văzând negreala ţesuturilor moarte, cangrena, în jurul rănii de glonţ. Când a fost împuşcat?

— Ea nu ştiut exact. Doua, trei saptamani.

Se mai uită încă o dată la rană. Apoi, ignorând privirile aţintite asupra lui, ieşi afară, se aşeză pe marginea verandei şi privi ţintă în gol. Acum îmi trebuie minunatul meu spital din Hong Kong şi instrumentele minunate de operaţie de acolo, minunatele surori, alături de un butoi de

noroc, ca să-l salvez pe bietul tânăr. Afurisite arme, afurisite războaie, afurisiţi politicieni. Pentru numele lui Dumnezeu, tot încerc să cârpăcesc mutilări produse cu arme de foc, de când practic meseria, am dat greş de cele mai multe ori, şase ani ca angajat al Companiei Indiilor Orientale, în sângerosul de Bengal, cincisprezece ani în anii Războiului Colonial şi al Opiului, am fost un an voluntar în Crimeea, cel mai sângeros din toate, cu aşezământul spitalicesc din Hong Kong. Afurisite fie armele de foc! Hristoase, câte vieţi irosite! După ce şi-a descărcat furia înjurând, îşi aprinse un trabuc, pufăi din el, apoi aruncă chibritul. Imediat un servitor indignat apăru alergând şi ridică gunoiul jignitor.

— A, scuze, spuse Hoag care nu remarcase curăţenia desăvârşită din jur, trase adânc aer în piept, îşi alungă din minte orice alt gând în afară de cele legate de starea tânărului, în cele din urmă se hotărî, vru să-şi arunce mucul, se opri şi-l dădu servitorului care făcu o plecăciune şi se duse să-l îngroape. Cheng-sin, spune-i că-mi pare rău, dar, ori că-l operez ori că nu, fratele ei va muri. Îmi pare rău.

— Ea spune: Dache molt – karma. Dache nu ajutat, moale azi, mâine. Rog incelcat. Dache moale karma. Ea celut ajutol, şi Cheng-sin adăugă în şoaptă: Doctor Vindecător înţelept şi învăţat, acest tanal impoltant. Impoltant incelcam, heya?

Hoag se uită la fată. Ea îl privi cu ochi împăienjeniţi de lacrimi.

— *Dozo, Hoh Geh-sama,* spuse ea. Te rog.

— Foarte bine, Uki. Cheng-sin, spune-i din nou că nu pot promite nimic, dar voi încerca. Voi avea nevoie de săpun, multă apă fierbinte, o mulţime de bucăţi de pânză curată, o mulţime de cearşafuri rupte fâşii pentru bandaje, tampoane şi o linişte de mormânt şi de cineva tare de fire care să mă ajute.

Imediat fata arătă spre sine.

— *Soji shimatsu.* Eu voi ajuta.

Hoag se încruntă.

— Spune-i că va fi foarte neplăcut, mult sânge, miros greu, o operaţie urâtă.

O văzu cum îl ascultă încordată pe chinez, şi apoi cum răspunde cu vizibilă mândrie:

— *Gomen nasai, Hoh Geh-san. Watashi samurai desu.*

— Ea spus: „Te log, scuzi, eu inteleg. Eu samulai”.

— Eu nu ştiu ce înseamnă asta pentru tine, frumoasă domnişoară şi nici n-am ştiut că femeile pot fi samurai, dar hai să începem…

Hoag constată curând că una din trăsăturile caracteristice ale samuraiului era curajul. Fata nu şovăi nici măcar o dată în decursul operaţiei, când fu nevoit să cureţe, să înlăture ţesutul infectat, să elibereze puroiul care duhnea groaznic, să spele rana, sângele ţâşnind în ritmul pulsului dintr-o arteră parţial tăiată, până reuşi să-i oprească hemoragia şi să lege vasul de sânge. Fata îndepărtă sângele cu ghemotoace de pânză fără să crâcnească. Îşi suflecase mânecile largi ale kimonoului cameristei, pe care-l îmbrăcase pentru operaţie, îşi prinsese cu un batic părul la ceafă, curând şi kimonoul şi baticul fiind mânjite de sânge. O oră a tot lucrat, Hoag mormăind în legea lui din când în când, mort la orice sunet sau miros, cu toate simţurile moarte pentru tot ce se petrecea în jur, în afară de operaţia pe care o făcuse de prea multe ori în viaţă. Tăia, cosea, curăţa, bandaja, în fine, termină. Fără grabă se întinse să-şi îndrepte spinarea obosită, îşi spălă mâinile şi-şi scoase cearşaful însângerat pe care-l folosise drept şorţ. Ori zăcea pe o masă improvizată la marginea verandei, chirurgul stătea în grădină:

— E greu să operezi stând în genunchi, Uki, îi spuse el.

Tot ceea ce-i ceruse el, fata executase fără ezitare. Nu fusese nevoie să anestezieze pacientul, Hiro Ichikawa, cum i se spusese că-l cheamă, deoarece zăcea în comă profundă. O dată sau de două ori ţipă, dar nu de durere, ci din cauza cine ştie cărui diavol din coşmarele lui. Şi se zbătu, dar fără putere. Ori suspină adânc, neliniştit, Hoag îi pipăi pulsul. Abia perceptibil, ca şi respiraţia.

— Nu contează, bombăni el, bine că are puls.

— *Gomen nasai, Hoh-Geh-san,* spuse fata încet, *anata kangaemasu, hai, iyé?*

— Ea spus, scuza Onolabile Intelept şi Invătat, clezi ca da sau nu tlaieste? Cheng-sin tuşi.

În timpul operaţiei chinezul stătuse departe de verandă, cu spatele la el. Hoag dădu din umeri, privind atent fata, uimit în privinţa ei, întrebându-se de unde îi venea puterea, unde stătea şi ce se va întâmpla acum. Ea era foarte palidă, trăsăturile rigide, dar dominate de o voinţă de fier, reuşind chiar să zâmbească, făcând creţuri în coada ochilor.

— Nu ştiu. Depinde de Dumnezeu. Uki, tu eşti o fiinţă de clasa întâi. Samurai!

— *Domo... domo arigato gozaimashita.* Mulţumesc, făcu ea o plecăciune până la tatami: Numele ei adevărat era Sumomo Anato, era viitoarea soţie a lui Hiraga, şi sora lui Shorin, nu a lui Ori.

— Ea intleaba ce trebuie faca acum?

— Pentru fratele ei, nimic deocamdată. Spune servitoarei să-i pună prosoape reci pe frunte şi să ude bandajele cu apă curată până scade febra. Dacă fe..., de îndată ce febra a trecut, sper să se întâmple asta înaintea zorilor, tânărul va trăi. Poate (şi care sunt şansele de a supravieţui – era de obicei întrebarea următoare, dar de data asta fu cruţat). Bun, plec acum. Spune-i să trimită pe cineva la mine mâine dimineaţă devreme să mă ia...

Dacă mai trăieşte, îi trecu prin gând, dar se hotărî să nu mai spună nimic. În timp ce Cheng-sin traducea, el începu să-şi spele instrumentele. Fata făcu semn servitorului şi-i vorbi.

— *Hai,* spuse omul şi plecă în grabă.

— Doctol Vindecatol Intelept şi Invătat, inainte, pleche, doamna spus tu vlut baie? Da?

Doctorul Hoag era pe punctul să refuze, dar se trezi că încuviinţează din cap. Şi fu bucuros.

În lumina slabă a asfinţitului, Babcott şedea pe veranda Legaţiei bucurându-se de un whisky, extenuat, dar mulţumit de operaţiile făcute. Briza care ajungea în grădină

aducea un miros plăcut de mare. Pe când privirea îi alunecă fără voie către tufişurile unde fusese prins şi ucis asasinul îmbrăcat în negru cu trei săptămâni în urmă. Clopotul templului începu să bată şi se auziră, de departe, incantaţiile răguşite ale călugărilor.

— *Ommm mahnee podmee hummmmm hoom…*

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Hoag împleticindu-se către el.

— Sfinte Dumnezeule!

Hoag avea pe el o yukata cu desene, strânsă cu cordon, ciorapi albi cu un deget şi sandale japoneze cu talpă de lemn, părul şi barba proaspăt spălate şi pieptănate, sub braţ un fel de ploscă mare, îmbrăcată în pai, plină de saké. Iar Hoag zâmbea cu gura până la urechi.

— 'Seara, George!

— Arăţi tare încântat. Unde ai fost?

— Cea mai frumoasă parte a aventurii a fost baia! – Hoag puse plosca pe un bufet şi-şi turnă un whisky zdravăn. Pe Dumnezeu, cea mai bună baie pe care am făcut-o vreodată. Nu-mi vine să cred că mă simt atât de bine.

— Cum arăta tipa, întrebă sec Babcott.

— Nu. Nu s-a lăsat cu amor, prietene, m-au frecat de jegul de pe mine, într-o apă aproape clocotită, m-au frământat şi m-au masat, m-au băgat în ţoala asta. Între timp mi-au spălat şi călcat hainele, mi-au curăţat cizmele, mi-au pus alţi ciorapi. Straşnic. Fata mi-a dat saké şi astea…

Se scotoci în mânecă şi-i arătă lui Babcott două monede ovale şi un sul de hârtie cu nişte caractere japoneze.

— Doamne, ai fost bine plătit. Ăştia sunt obani de aur, poţi să-ţi cumperi şampania cel puţin o săptămână! Sergentul mi-a spus că ai fost chemat la o consultaţie! amândoi râseră. Era vreun daimyo?

— Nu cred, un tânăr, un samurai. Nu cred că l-am ajutat prea mult. Ştii să citeşti ce scrie pe hârtie?

— Nu, dar ştie Lim. Lim!

— Da, stapin?

— Hârtia, ce scrie, da?

Lim luă sulul. Se holbă, apoi reciti textul cu atenţie, şi-i spuse lui Hoag în cantoneză:

— Haltie spus: „Doctol Vindecătol înţelept învăţat făcut mare selvici. În numele shishi din Satsuma dat tot ajutol la nevoie!”. Lim arătă semnătura cu degetul care-i tremura. Ieltala, stapin, numele nu pot citi.

— De ce eşti aşa de speriat? întrebă Hoag, vorbind şi el în cantoneză.

Stingherit Lim îi spuse:

— Shishi lebeli, bandiţi ulmaliti de Bakufu. Oameni lai, samulai, stapin.

Nerăbdător, Babcott întrebă:

— Ce se spune în hârtie, Ronald?

Hoag îi spuse.

— Sfinte Dumnezeule, un bandit? Ce s-a întâmplat?

Însetat tare, Hoag îşi mai turnă un pahar şi începu să descrie amănunţit femeia, tânărul, rana, cum îndepărtase prin operaţie ţesutul mort.

— Se pare că afurisitul ăla a fost împuşcat acum două, trei săptămâni şi…

— Isuse atotputernic! sări Babcott în picioare, dându-şi seama de cine era vorba, speriindu-l pe Hoag care-şi vărsă paharul.

— Ai înnebunit? bolborosi Hoag.

— Poţi să găseşti drumul către casa aceea?

— Ce? A, da, presupun că da, dar ce…

— Haide, grăbeşte-te! Babcott se repezi afară strigând: Sergentul Gărzii la mine!

Se strecurau cu fereală pe o uliţă dosnică, Hoag în frunte, arătându-le drumul, purtând încă yukata, dar cu cizme în picioare, Babcott după el; sergentul şi zece soldaţi în urma lor, toţi înarmaţi. Puţinii trecători, unii cu lanterne, se împrăştiau din drumul lor. Deasupra răsări o lună splendidă pe un cer senin. Se grăbeau şi mai mult acum. Au trecut din greşeală de o uliţă. Hoag înjură, se întoarse, stabili unde se află şi găsi intrarea pe jumătate ascunsă a uliţei pe care o căuta. Şi din nou porniră. Ajunseseră pe altă

uliţă. Se opri, arătă cu degetul. Cam la douăzeci de metri în faţa lor se afla poarta cu pricina. Imediat sergentul şi soldaţii se repeziră înainte trecând pe lângă el. Doi soldaţi se sprijiniră cu spatele de zid, la pândă, patru soldaţi se opintiră cu umerii în uşă scoţând-o din ţâţâni, năvăliră înăuntru, urmaţi de Hoag şi Babcott, şi ei cu nişte arme luate la nimereală, dar pregătiţi să le folosească fără ezitare la nevoie, deprindere necesară oricărui european în Asia. Au dat buzna pe alee, pe scări. Sergentul deschise peretele shoji. Camera era goală. Fără să ezite, sergentul se repezi înaintea lor în camera următoare, în cealaltă. Nici un semn de viaţă în vreuna din cele cinci încăperi, în bucătărie sau în căsuţa de lemn din grădină. Din nou reveniră în grădină.

— Împrăştiaţi-vă, băieţi. Jones şi Berk colo! Voi doi în partea aceea, voi doi dincolo şi voi doi păziţi aici. Şi, pentru numele lui Hristos, căscaţi ochii bine.

Au pătruns mai adânc în grădină, în grupuri de câte doi soldaţi, unul păzindu-l pe celălalt, cu lecţia primului asasinat bine învăţată. Scotociră în toate cotloanele. Peste tot, cu armele despiedicate, gata de tras. Şi nimic. Când se întoarse, de pe sergent curgeau sudori.

— Fir-ar să fie! La naiba, sir! Nici măcar o şoaptă, nimic. Sunteţi sigur că ăsta e locul, sir?

Hoag arătă cu degetul o pată întunecată de pe verandă.

— Acolo am făcut eu operaţia.

Babcott înjură şi îşi roti privirea în jur. Casa era înconjurată de alte case, dar peste gard se vedeau numai acoperişurile, nici o fereastră nu da în direcţia lor. Nu exista nici un alt loc în care să te poţi ascunde.

— Precis au şters-o de aici în clipa în care ai plecat tu.

Hoag îşi şterse sudoarea de pe frunte, bucuros în sinea lui că fata reuşise să dispară şi nu fusese prinsă în cursă. După ce plecase la baie, nu o mai văzuse, spre regretul lui. Servitoarea îi dăduse banii şi sulul de hârtie, amândouă frumos împachetate, plosca, îi spusese că stăpâna ei va trimite pe cineva să-l aducă a doua zi dimineaţă şi-i mulţumi. Gândindu-se la fratele ei, trăia sentimente

contradictorii. Pentru el era doar un pacient, el doctor şi dorea ca munca lui să fie încununată de succes.

— Nu mi-a trecut o clipă prin cap că tânărul putea fi unul dintre asasini. Şi n-ar fi contat deloc, operaţia tot o făceam. Acum cel puţin îi ştim numele.

— O mie de obani contra unui nasture îndoit că era fals, şi nu ştim nici măcar dacă tânărul era fratele ei. Dacă e shishi, aşa după cum reiese din ce scrie pe sul, numele trebuie să fie fals fiind vorba de un răsculat, iar să-ţi dai un nume fals este un vechi obicei japonez, şi Babcott oftă. Nici eu nu sunt sigur că era diavolul de pe drumul Tokaido. E doar o bănuială. Ce şanse are de a supravieţui?

— Că l-au cărat în grabă de aici, n-o să-i facă prea bine! o clipă rămase pe gânduri, bosumflat – arăta bondoc, ca o broască alături de Babcott, cel uriaş, dar nici unul din ei nu era conştient de contrastul dintre ei. L-am consultat chiar înainte de a pleca. Avea pulsul slab, dar regulat, cred că am eliminat cea mai mare parte de cangrenă, dar… – ridică din umeri. Ştii cum e zicala: Fiecare cu norocul lui. N-aş paria prea mult că va trăi. Dar, cine ştie. Nu? Acum, acum spune-mi cum a fost atacul, cu amănunte.

Pe drumul de întoarcere, Babcott îi povesti ce se întâmplase, îi vorbi şi de Malcolm Struan.

— Mă îngrijorează, dar Angélique e cea mai bună infirmieră de care putea avea parte.

— Jamie spunea acelaşi lucru. Sunt de acord că nimic nu-l ajută mai mult pe un bolnav ca prezenţa unei fete frumoase. Malcolm a slăbit mult şi fizic şi moral, dar e tânăr şi a fost întotdeauna un caracter puternic, în familie doar maică-sa îl întrece. Şi scapă el şi de data asta dacă cusăturile ţin. Am toată încrederea în ce-ai făcut, George, deşi o să se pună pe picioare mai încet, bietul băiat. E foarte îndrăgostit de fată, nu-i aşa?

— Da. Şi ea de el. Norocos băiat.

Merseră câteva clipe în tăcere. Hoag spuse şovăitor:

— Eu, mă rog, presupun că ştii că maică-sa se opune oricărei legături cu tânăra domnişoară.

— Da, am auzit. O să aibă probleme.

— Deci crezi că Malcolm se gândeşte serios la legătura lor?

— E serios până în pânzele albe. Iar ea e o fată cum rar întâlneşti.

— O ştii?

— Pe Angélique? De fapt nu, nu ca pacientă, nu, deşi, aşa după cum ţi-am spus, am văzut-o în situaţii dramatice. Tu o ştii?

Hoag clătină din cap.

— Am văzut-o doar la petreceri, la curse, întâlniri mondene. De când a sosit, acum trei sau patru luni, a fost centrul atenţiei generale la fiecare bal, şi pe drept cuvânt. N-am cunoscut-o ca pacientă. A apărut acum şi un doctor francez la Hong Kong. Ca să vezi! Da, sunt de acord că e uluitoare. Nu neapărat o soţie ideală pentru Malcolm, dacă spre asta înclină el.

— Pentru că nu e englezoaică şi bogată?

— Şi una şi alta. Dar mai există şi altele. Regret, dar nu am încredere în francezi, neam prost, au asta în sânge. Tatăl ei e exemplul cel mai elocvent: fermecător, curtenitor la suprafaţă, dar dedesubt o secătură sută la sută. Îmi pare rău dar n-aş alege-o pe fata lui pentru fiul meu, dacă ar fi ajuns la majorat, săracul.

Babcott se întrebă dacă Hoag ştia că el aflase ce scandal trăise el la viaţa lui. Pe când era tânăr, doctorul Hoag lucra la compania Indiilor Orientale, asta cam cu vreo douăzeci şi cinci de ani în urmă, în Bengal şi se căsătorise cu o indiancă, în ciuda prejudecăţilor sociale şi a sfatului superiorilor lui care fuseseră fără echivoc. Drept urmare, fusese dat afară, trimis în ţară, acoperit de oprobiul public. Avuseseră o fiică şi un fiu, apoi soţia îi muri. Frigul, ceaţa şi umezeala Londrei echivala cu o sentinţă la moarte pentru orice indian. Oamenii sunt aşa de ciudaţi, gândi Babcott. Iată un englez destoinic, curajos, integru, un mare chirurg, cu nişte copii pe jumătate indieni, din punct de vedere social nişte paria în Anglia, şi care acum strâmbă din nas pentru originea lui Angélique. Ce stupid, dar şi mai stupid să te ascunzi de adevăr. Da, dar nu te ascunde nici tu de el.

Ai douăzeci şi opt de ani, timp suficient ca să te însori, dar vei găsi vreodată o femeie mai fascinantă ca Angélique undeva pe pământul ăsta? Fiindcă să nu vorbim de Asia, unde îţi vei petrece toţi anii cât vei mai avea de muncit. N-o să găsesc, ştiu. Din fericire, Struan se va însura probabil cu ea. Aşa că asta este. Iar eu am de gând să-l ajut, pe Dumnezeu!

— Poate că madam Struan vrea să-l protejeze ca orice mamă, spuse ştiind ce influenţă avea Hoag în familia Struan. Şi se opune doar fiindcă e prea tânăr ca să se lege la cap cu însurătoarea. E de înţeles. Acum el e tai-pan şi pentru asta va avea nevoie de toată energia. Dar să nu mă înţelegi greşit, cred că Angélique este o fată cum rar întâlneşti, o viitoare soţie curajoasă şi frumoasă, cum şi-ar dori oricine, iar pentru a se descurca aşa cum trebuie ca tai-pan, Malcolm va avea nevoie de tot sprijinul pe care-l poate găsi.

Hoag simţi patima care-l muncea pe celălalt, o înregistră în minte şi lăsă lucrurile cum erau, gândul lui întorcându-se brusc la Londra, unde sora lui şi soţul ei aveau grijă de fiul şi fiica lui. Ca de fiecare dată când îşi amintea de asta, se detesta că părăsise India, plecându-se în faţa convenienţelor sociale şi astfel o omorâse pe fermecătoarea Arjumand. Trebuie să fi fost nebun când m-am hotărât s-o iau pe fata aia şi s-o condamn să îndure iernile acelea cumplite, mai ales că eram fără bani, fără slujbă, obligat să încep totul de la început. Hristoase, ar fi trebuit să stau în India şi să mă bat cu compania, în cele din urmă priceperea mea medicală i-ar fi forţat, i-ar fi forţat să mă accepte şi aşa şi am fi fost salvaţi…

Cele două santinele de pază îi salutară când trecură pe lângă ei. În sufragerie masa era pusă, pentru două persoane.

— Whisky sau şampanie? întrebă Babcott, şi apoi strigă: Lim!

— Şampanie.

— Am găsit-o! Babcott deschise sticla care aştepta în frapiera de argint georgian plină cu gheaţă. Sănătate! Lim!

— Şi fericire! ciocniră. Minunată! Cum e bucătarul tău?

— Mai degrabă groaznic, dar fructele de mare sunt bune: raci, creveţi, stridii şi zeci de feluri de peşti. Unde naiba e Lim? oftă Babcott. Afurisitul ăsta merită bătut. Când ai de-a face cu el, înjură-l.

Dar în oficiul majordomului nu era nimeni. Lim nu era nici în bucătărie. În cele din urmă l-au găsit în grădină, lângă o alee. Decapitat, iar capul aruncat într-o parte, iar în locul lui fusese pus unul de maimuţă.

— Nu, doamnă, spuse mama-san foarte speriată. Nu-l puteţi lăsa pe Ori aici până mâine, trebuie să plecaţi cum se crapă de ziuă.

— Îmi pare tare rău, dar Ori-san va sta pân…, spuse Sumomo.

— Îmi pare aşa de rău, dar de la atacul asupra primului ministru, shishii sunt vânaţi peste tot, recompensele pentru informaţii au crescut până la cer, e adevărată ameninţarea că vor fi omorâţi toţi, toţi din casa care-i adăposteşte.

— Ordinul e valabil pentru Yedo, nu aici, în Kanagawa, spuse Sumomo.

— Îmi pare aşa de rău, cineva a vorbit, spuse mama-san cu buzele strânse.

Numele ei era Noriko. Se aflau singure în apartamentul ei personal din Hanul Florilor de la Miezul Nopţii, care era al ei, amândouă îngenuncheate pe perne purpurii, camera plină de lumânări, o masă joasă cu ceai între ele. Mama-san abia se întorsese de la o întâlnire cu cămătarul şi negustorul de orez care mărise rata dobânzii pe ipoteca ei, de la treizeci la treizeci şi cinci la sută, pretextând starea în care se află împărăţia şi se certaseră pe rupte. Câine fără mamă, gândi ea, clocotind, apoi îndepărtă din gând această problemă pentru a se ocupa de problema mai periculoasă care-i sta în faţă.

— În această dimineaţă am auzit că executanţii au…

— Cine?

— Executanţii! Patrule speciale Bakufu, care interoghează oamenii, sunt fără milă. Au ajuns acolo

noaptea trecută. Mă tem să nu vină şi aici. Îmi pare aşa de rău, în zori trebuie să plece.

— Îmi pare aşa de rău, dar îl vei ţine aici până se face bine.

— Nu în-drăz-nesc! Nu, după ce s-a întâmplat cu Hanul La Cei Patruzeci şi Şapte de Ronini. Executanţii nu ştiu ce-i aia milă. Nu vreau să mă trezesc cu capul înfipt în par.

— Asta s-a întâmplat la Yedo, aici suntem în Kanagawa. Acesta e Hanul Florilor de la Miezul Nopţii. Îmi pare aşa de rău, Hiraga-san a insistat.

— Nimeni nu are dreptul să insiste în acest loc, doamnă, spuse Noriko tăios. Nici chiar Hiraga-san. Eu am un fiu la care trebuie să mă gândesc, şi Casa mea.

— Corect. Iar eu pe prietenul fratelui meu, care este şi aliatul lui Hiraga, la care trebuie să mă gândesc. Precum şi onoarea fratelui meu de care trebuie să-mi amintesc. Sunt împuternicită să-i achit datoriile.

Noriko se uită la ea cu gura căscată.

— Toate datoriile lui Shorin?

— Jumătate acum şi jumătate când se va instaura puterea sonno-joi.

— Accept, spuse Noriko, pe dată uluită de pleaşca la care nu se aştepta, încât uită să se mai târguie. Dar să nu văd nici un doctor gai-jin, şi numai o săptămână.

— De acord! imediat fata băgă mâna în mânecă să ia punga de bani dintr-un buzunar ascuns, Noriko trase aer în piept cu zgomot când văzu monedele de aur. Iată zece obani. Îmi vei da o recipisă de primire şi contul lui cu cheltuielile în detaliu, restul din jumătatea sumei la care am căzut de acord ţi-i dau când plecăm. Unde poate Ori-san sta în siguranţă?

Noriko se blestemă că fusese atât de pripită, dar, deoarece căzuse de acord, acum era cinstea obrazului în joc. În timp ce se gândea ce să facă, o studie pe fata din faţa ei. Sumomo Anato era sora mai mică a lui Shorin Anato, un shishi, sălbaticul, flăcăul pe care ea îl iniţiase în ale bărbăţiei cu atâţia ani în urmă. Eeee, ce desfătare, ce vigoare la un băiat atât de tânăr, gândi ea cu o durere

plăcută în suflet.

Şi ce curtezană nemaipomenită ar putea deveni această fată. Împreună am putea câştiga o avere. După un an, doi s-ar putea mărita cu un daimyo şi, dacă mai e virgină, ce preţ de culcat aş putea obţine! E frumoasă, aşa cum spunea Shorin, o frumuseţe clasică din Satsuma, şi samurai până în măduva oaselor. Şi atât de frumoasă.

— Câţi ani aveţi, domniţă?

— Şaisprezece, spuse Sumomo mirată de întrebare.

— Ştiţi cum a murit Shorin?

— Da. Mă voi răzbuna.

— Hiraga v-a spus?

— Pui prea multe întrebări, spuse Sumomo cu asprime.

Noriko era amuzată.

— În jocul pe care-l jucăm, deşi sunteţi samurai şi eu doar mama-san, suntem surori.

— Poftim?

— Da, da, îmi pare aşa de rău. Jocul foarte serios prin care încercăm să-i apărăm pe bărbaţii noştri, să le fim o pavăză în faţa propriei lor bravuri sau prostii, asta depinzând de ce parte te afli, riscându-ne viaţa ca să-i protejăm de ei înşişi! Şi în jocul ăsta trebuie să existe încredere de ambele părţi. Încredere ca între surori de acelaşi sânge. Deci Hiraga v-a spus de Shorin?

Sumomo ştia că situaţia ei era pe muchie de cuţit.

— Da.

— Hiraga e iubitul vostru?

Ochii lui Sumomo se făcură ca două crăpături.

— Hiraga este, a fost logodit cu mine înainte de…, înainte de a pleca pentru a servi în sonno-joi.

Mama-san clipi.

— Îngăduie un samurai Satsuma fetei lui să se logodească cu un samurai Choshu, fie că e sau nu e shishi, fie că e sau nu e ronin?

— Tatăl meu…, tatăl meu nu a fost de acord. Nici mama, numai Shorin. Nici eu nu am fost de acord cu cel pe care l-au ales ei să-mi fie soţ.

— A, îmi pare aşa de rău! se întristă Noriko, ştiind foarte

bine că asta însemna să fii supusă continuu unor presiuni, să stai închisă în casă, sau chiar şi mai rău. Te-au alungat din familie?

Sumomo nici nu se clinti, vocea-i rămase calmă.

— Acum câteva luni m-am hotărât să-mi urmez fratele şi pe Hiraga-san, ca să-l cruţ pe tata de ruşine. Acum sunt ronin.

— Ai înnebunit? Femeile nu pot deveni ronin.

— Noriko, spuse Sumomo mergând la risc. Sunt de acord că ar trebui să fim surori de sânge.

Şi un pumnal mic apăru în mâna ei ca prin farmec. Noriko clipi căci nu văzuse de unde se ivise stiletul. Se uită atentă cum Sumomo îşi înţepă degetul şi-i întinde arma. Fără să ezite ea făcu la fel, îşi atinseră apoi degetele unul de altul, amestecându-şi sângele, apoi făcură cu solemnitate o plecăciune.

— Sunt onorată. Îţi mulţumesc, Sumomo-san şi zâmbind, mama-san îi dădu pumnalul înapoi. Acum sunt şi eu puţin samurai? Da?

Cuţitul dispăru în teaca din mânecă.

— Când împăratul îşi va recâştiga puterea, el îi va face samurai pe cei care merită. Noi îi vom cere în scris asta pentru tine. Hiraga-san, Ori şi eu.

Din nou Noriko făcu o plecăciune mulţumind. Ideea îi surâdea, dar împlinirea ei părea imposibilă, şi era convinsă că nu va ajunge ea să vadă ziua când se va întâmpla minunea asta de neconceput: ziua când shogunatul Toranaga va înceta să mai existe.

— În numele tuturor celor din neamul meu, mulţumesc. Acum saké?

— Nu, mulţumesc. Îmi pare aşa de rău, dar sensei Katsumata le-a pus pe femeile din grupul lui să jure că nu pun gura pe saké, spunându-ne că ne va toci îndemânarea şi vom greşi ţinta. Te rog, unde se află Hiraga-san?

Noriko se uită atent la ea, ascunzându-şi un zâmbet.

— Katsumata, marele sensei? Ai învăţat cu el? Shorin ne-a spus că poţi folosi sabia, cuţitul şi shurikenul. E adevărat?

Cu o viteză ameţitoare, Sumomo băgă mâna în obi, scoase un shuriken, azvârli micul disc de oţel cu cinci lame ca briciul, care zbură prin cameră şi se înfipse zbârnâind ameninţător, exact în centrul unui stâlp. Şi aproape nici nu clintise.

— Te rog, unde e Hiraga-san? spuse ea blând.

17

YEDO

În acea noapte, Hiraga conduse, într-o desăvârşită tăcere, asaltul peste împrejmuirea palatului unui daimyo, din cel de-al doilea cerc din afara zidurilor castelului, alergând ca iepurii prin grădină, către intrarea din spate a clădirii. Noaptea era luminată de o semilună nepăsătoare. Toţi cei cinci bărbaţi purtau aceleaşi kimonouri scurte, negre, făcute anume pentru atacul de noapte, fără armuri ca să poată să se mişte uşor şi fără zgomot. Toţi aveau săbii, cuţite şi laţuri de strangulat. Nişte ronini din Choshu pe care Hiraga îi chemase de urgenţă de la Kanagawa, pentru raidul din acea noapte.

În jurul clădirii principale, obişnuitele cazărmi, grajduri şi locuinţe ale servitorilor, care ar fi putut adăposti în mod normal cinci sute de luptători, familia daimyo-ului, precum şi servitorii. Acum erau lugubru de pustii. Numai două santinele somnoroase se aflau la uşa din spate. Aceştia îi văzură pe bandiţi, prea târziu pentru a da alarma şi muriră pe loc. Akimoto îl dezbrăcă pe unul de uniformă şi o luă el, apoi târî cadavrele în tufiş şi îi ajunse pe ceilalţi din urmă pe verandă. Au rămas nemişcaţi, ascultând plini de încordare. Nu se auziră strigăte de avertizare: dacă s-ar fi auzit cea mai mică alarmă, ar fi abandonat imediat acest raid.

— Dacă trebuie să ne retragem, nu contează, le spusese Hiraga la apusul soarelui când ceilalţi sosiseră la Yedo. E suficient că putem pătrunde atât de aproape de castel. Scopul raidului din noaptea asta este să-i îngrozim, să ucidem şi să răspândim groaza, să-i facem să creadă că nu există om sau loc care să ne scape, unde să nu avem spionii noştri. Îi îngrozim: pătrundem şi plecăm repede, desăvârşită surpriză, nici o pierdere de partea noastră. În astă noapte avem o ocazie rară! zâmbi el. Când Anjo şi Sfatul Bătrânilor au anulat *sankinkotai,* au săpat mormântul

shogunatului.

— Dăm foc la palat, vere? întrebă Akimoto fericit.

— După asasinat.

— Şi de cine-i vorba?

— Un bătrân, păr cărunt şi cam rar, slab, pipernicit. Utani, bătrânul *roju.*

Toţi căscară gura uimiţi.

— Daimyo de Watasa?

— Da. Din păcate, eu nu l-am văzut niciodată. L-a văzut careva dintre voi?

— Cred că l-aş recunoaşte, spuse un tânăr de optsprezece ani, cu o cicatrice urâtă care i se întindea de sus în jos pe un obraz. Sfrijit ca un pui de găină lingav. L-am văzut o dată la Kyoto. Deci la noapte trimitem pe unul din Sfatul Bătrânilor pe lumea cealaltă, da? Un daimyo, da? Bine! rânji şi-şi scărpină cicatricea, o moştenire de la o încercare nereuşită a celor din Choshu de a pune mâna pe Porţile Palatului din Kyoto cu o primăvară înainte. Utani nu va mai hălădui pe unde are chef de acum încolo. E nebun că-şi petrece noaptea în afara zidului castelului şi mai şi lasă să se afle una ca asta! Şi fără destui oameni de pază! Tâmpit de-a binelea.

Joun, un băiat de şaptesprezece ani, întotdeauna foarte precaut, spuse:

— Iartă-mă, Hiraga-san, dar eşti sigur că nu ni s-a întins o cursă dându-ni-se o informaţie falsă? Yoshi e poreclit Vulpea, Anjo chiar mai urât. S-au pus preţuri mari pe capetele noastre, nu? Sunt de acord cu fratele meu: cum poate Utani să fie aşa de prost?

— Pentru că era o întâlnire tainică. Şi e pederast.

Se holbară la el cu priviri tâmpe:

— De ce-ar face din asta o taină?

— Iubitul e unul din prietenii apropiaţi ai lui Anjo.

— *So ka!* ochii lui Joun scânteiară. Dacă e aşa, cred că şi eu aş ţine asta în taină. Dar de ce să-şi dea un tânăr frumos trupul unuia ca Utani, când are deja un protector puternic?

Hiraga dădu din umeri.

— Din cauza banilor, din ce altă cauză? Nori e ahtiat

după bani, Utani e darnic. Nu ţăranii lui Utani plătesc cele mai mari impozite din toată Japonia? Şi nu au ajuns datoriile lui Nori până la cer? Nu consumă el obanii de aur ca pe boabe de orez? Curând, într-un fel sau în altul, Anjo va părăsi acest pământ. Poate că acest băiat frumos crede că Utani îi va supravieţui, şi că merită riscul: Utani are influenţă la Curte, nu? Gândeşte-te la câţi koku va primi. Şi de ce nu. Familia băiatului e săracă, înecată în datorii. Oare nu toţi samuraii sub rangul de hirazamurai sunt săraci lipiţi pământului?

— Adevărat! au încuviinţat cu toţii.

— E adevărat de pe vremea celui de al patrulea shogun, spuse cu amărăciune băiatul de optsprezece ani, de acum aproape două sute de ani. Daimyo iau toate impozitele, vând rangul de samurai unor negustori împuţiţi, din ce în ce mai des, în fiecare an, iar nouă ne tot taie din simbrie. Daimyo ne-au trădat, pe noi servitorii lor credincioşi.

— Ai dreptate, spuse Akimoto furios. Tatăl meu trebuie să se angajeze ca lucrător de fermă ca să hrănească familia…

— Părinţilor noştri nu le-au mai rămas decât săbiile. Taică-meu nu mai are casă, doar o colibă, spuse Joun. Suntem atât de îndatoraţi de pe vremea străbunicului că nu vom putea plăti niciodată împrumuturile. Niciodată.

— Ştiu ce trebuie să fac cu ăştia care se închină numai banilor: ori ne şterg datoriile, ori îi omorâm, spuse un altul.

— Dacă nişte daimyo îşi plătesc datoriile uneori în acest fel, de ce nu şi noi?

— O idee minunată, încuviinţă Akimoto, dar o să plăteşti cu capul. Seniorul Ogama va da o pildă în felul ăsta atunci când zarafii lui vor refuza să-i mai dea bani, dacă nu…, cum le zice acum, pune în gaj dijmele pe patru ani înainte.

— Ai mei tot banii ăia îi primesc de când cu Sekigahara, dar preţul orezului a crescut de o sută de ori de atunci. Ar trebui să ne facem negustori sau producători de saké. Doi unchi şi fratele meu mai mare au lăsat săbiile şi aşa au făcut.

— E groaznic, e adevărat, şi eu m-am gândit la asta.

— Daimyo ne-au trădat pe toţi.

— Cei mai mulţi, spuse Hiraga, dar nu toţi daimyo.

— Adevărat, spuse Akimoto. Nu contează, o să ne alegem un daimyo al nostru după ce-i dăm afară pe barbari şi zdrobim shogunatul Toranaga. Noul shogun ne va da mâncare îndestulă, pentru noi şi familiile noastre, arme mai bune, chiar din puştile gai-jinilor.

— O să le păstreze pentru oamenii lui, oricare va fi el.

— De ce s-o facă, Hiraga? Vor fi destule pentru toată lumea. Nu adună familia Toranaga cinci până la zece milioane de koku anual? Asta e mai mult decât destul pentru a ne înarma pe toţi cum trebuie. Spune, dacă ne răzleţim unii de alţii din pricina întunericului, unde ne adunăm din nou?

— La Casa Sălciilor Verzi, la sud de Al Patrulea Pod, nu aici. Dacă nu puteţi ajunge acolo, ascundeţi-vă pe undeva şi întoarceţi-vă pe ascuns la Kanagawa…

Acum, pe verandă, cu toate simţurile treze să afle dincotro va veni pericolul, Hiraga trăia momentul din plin, şi zâmbi. Inima începu să-i bată cu putere, simţi şi bucuria de a trăi şi apropierea morţii, cu fiecare zi tot mai aproape. În câteva clipe atacăm. Pornim în sfârşit. Zile întregi zăcuse ascuns în templul de lângă Legaţia engleză, aşteptând cu nerăbdare un prilej să-i dea foc, dar întotdeauna fuseseră prea mulţi soldaţi duşmani, şi venetici şi samurai. În fiecare zi făcuse pe grădinarul, spionând, trăgând cu urechea, făcând planuri. Părea aşa de uşor să-l ucidă pe barbarul cel înalt, ce se afla acolo, cel care scăpase din atacul de pe drumul Tokaido. Mare ciudăţenie că numai un singur barbar fusese ucis din cei trei bărbaţi şi o femeie, care păreau o pradă uşoară. A, drumul Tokaido! Tokaido înseamnă Ori, Ori înseamnă Shorin, amândoi înseamnă Sumomo, care împlineşte şaptesprezece ani luna viitoare şi nu voi ţine seamă de scrisoarea tatălui meu, nu am deloc de gând! Nu voi primi iertarea lui Ogama, dacă trebuie să mă lepăd de *sonno-joi.* Voi merge înainte pe drumul *sonno-joi,* şi nu-mi pasă spre ce moarte mă împinge. Numai eu am rămas în viaţă acum. Ori a murit sau va muri mâine. Shorin s-a dus.

Ce s-o fi întâmplat cu Sumomo?

Cu o seară mai înainte, se trezise cu obrazul scăldat în lacrimi, din cauza visului în care îi apăruse fata, îi simţise trupul, focul fiinţei, bushido, parfumul, şi-i făcea semne şi-l chema, şi trăise sentimentul că o pierduse pentru totdeauna. Nu mai putuse dormi după visul acesta, aşa că se aşezase în poziţia lotus, poziţia Buddha, folosindu-se de puterea Zen pentru a-şi aduce pacea în suflet. Apoi, în acea dimineaţă, sosise un dar al zeilor, un mesaj tainic, de la mama-san a lui Koiko, care prinsese vestea, tot în mare taină, de la servitoarea lui Koiko, despre prezenţa lui Utani aici. Eeee, gândi el plin de bucurie, mă întreb ce ar face Toranaga Yoshi dacă ar şti că iscoadele noastre au ajuns până în patul lui, chiar în jurul coaielor lui?

Încredinţat acum că încă nu fuseseră descoperiţi, sări neauzit în picioare, se duse la uşă, cu cuţitul săltă piedica. Se strecură iute înăuntru, Akimoto rămase de pază, îmbrăcat în uniforma santinelei. Ceilalţi îl urmară fără zgomot pe Hiraga către camerele femeilor, pe drumul care-i fusese arătat dinainte. Totul numai lux, lemn din cel mai scump, cele mai frumoase tatami, hârtie cerată din cea mai fină pentru shoji, cele mai binemirositoare uleiuri pentru lămpi şi lumânări. Au cotit după un colţ. Omul de pază care nu bănuia nimic se holbă la el năuc, deschise gura, dar nu apucă să scoată un sunet, cuţitul lui Hiraga îi reteză icnetul. Păşi peste cadavru, merse până la capătul coridorului, şovăi o clipă să se orienteze. Nimerise într-o fundătură, coridorul se sfârşise. De ambele părţi pereţi shoji, care puteau să fie traşi la o parte, în spatele lor camere. În capăt numai o cameră, mai mare şi mai împodobită ca celelalte. Înăuntru ardea o lampă cu ulei, ca şi în alte încăperi. Se auziră icneli, gâfâieli. Fără un zgomot, le făcu semn lui Todo şi Joun să-l urmeze, iar celorlalţi să stea de pază, apoi se furişă ca o fiară care vânează noaptea. Gâfâiala se auzi mai tare. Un semn cu capul către Joun. Imediat tânărul se furişă pe lângă el, se ghemui la uşa mai îndepărtată, şi, la un alt semn al lui Hiraga, făcu shoji-ul să lunece într-o parte. Dintr-un salt, ajunse în cameră, apoi şi Todo. Pe splendide aşternuturi şi

saltele, zăceau doi bărbaţi goi, împreunaţi, cel tânăr cu picioarele desfăcute, cel bătrân peste el, ţinându-l strâns şi îndesând la el, gâfâind, orb şi surd la toată lumea din jur. Hiraga se apropie de ei, îşi ridică sabia deasupra capului, strângând garda cu ambele mâini, o înfipse dintr-o mişcare prin ambele trupuri într-un punct chiar deasupra inimii, vârful străpunse şi podeaua acoperită cu tatami, cele două victime părând trase în ţeapă.

Bătrânul căscă gura şi muri pe loc, doar mădularele îi mai zvâcniră puţin. Tânărul scurmă neputincios salteaua cu degetele, neînstare să se întoarcă în vreun fel, să-şi mişte trunchiul, să vadă, să priceapă ce i se întâmplase aşa din senin, doar că viaţa i se scurgea din trupul spintecat, şi nu putea să bâţâie decât din cap, din mâini şi din picioare. Gâtlejul i se umflă să sloboadă un urlet de groază. Todo se repezi la el şi-l sugrumă cu laţul, dar puţin prea târziu, un scâncet pluti în aerul de-acum împuţit. Pe dată, el şi Hiraga se repeziră la uşă, cu toate simţurile în alertă, Hiraga cu cuţitul în mână, Todo, Joun şi cei de pe coridor cu săbiile ridicate. Inimile le băteau să le spargă pieptul, toţi gata de atac, de fugă, de luptă, de năvală, de moarte, dar să lupte şi să moară cu cinste. În urma lor degetele delicate ale tânărului făceau eforturi disperate să-şi elibereze gâtul, unghiile lui lungi, perfect vopsite, zgâriind în carne în jurul sârmei laţului. Degetele tremurară, se opriră, zvâcniră, se opriră iar, încă un fior, apoi pace.

Tăcere. Undeva cineva se răsuci în somn cu zgomot, apoi adormi din nou. Nici o alarmă, nici un strigăt de panică. Treptat atacanţii se smulseră din starea de încordare, sfârşiţi şi plini de sudoare. Hiraga dădu semnal de retragere. Imediat toţi se supuseră, în afară de Joun, care fugi înapoi în cameră ca să ia sabia lui Hiraga. Se aşeză călare pe cele două trupuri, dar cu tot efortul, nu putu să tragă sabia afară şi nici s-o clintească măcar. Hiraga îl dădu cu mâna la o parte, încercă şi el şi nu reuşi. Pe un rastel de săbii scund şi lăcuit, se aflau armele celor morţi, îşi alese una din ele. Când ajunse la uşă, aruncă o privire înapoi. În lumina clară, nemişcată a lămpii cu ulei,

cele două corpuri păreau o singură libelulă monstruoasă, cu multe picioare şi cu capete de om, aşternuturile mototolite – aripile multicolore, sabia înfiptă în ei – un bold uriaş de argint. Acum văzu şi faţa tânărului – era foarte frumoasă.

Yoshi se plimba pe creasta zidurilor crenelate ale castelului, Koiko alături, el cu un cap mai înalt decât ea. Vântul uşor, rece, aducea boarea mării la reflux. El nici nu-l luă în seamă. Gânditor, îşi ridică privirea de la oraşul care se întindea la picioarele lui spre lună, şi rămase aşa, visător. Koiko aşteptă răbdătoare. Avea un kimono din cel mai fin şantung, dedesubt un alt kimono stacojiu, părul lăsat pe spate îi ajungea la talie. El purta un kimono obişnuit, de mătase obişnuită, săbii obişnuite, obişnuite, dar foarte agere!

— La ce te gândeşti, stăpâne? îl ispiti ea, socotind că venise timpul să-i împrăştie posomoreala şi deşi nu mai era absolut nimeni în jur, ea vorbi în şoaptă, ştiind bine că nicăieri între zidurile castelului nu putea scoate o vorbă fără să se audă.

— La Kyoto, spuse el scurt şi la fel de încet.

— Îl vei însoţi pe shogun Nobusada acolo?

El clătină din cap, deşi se hotărâse deja să meargă la Kyoto înaintea grupului oficial, această şmecherie fiind un truc obişnuit. Cumva trebuie să-l împiedic pe prostul ăla tânăr şi să devin singura cale de legătură între împărat şi shogunat, se tot gândea el de câtva timp, în minte colcăindu-i primejdiile care-l pândeau: nebunia acestei vizite oficiale; Anjo a cărui influenţă asupra sfatului îi silise pe toţi să aprobe această vizită, Anjo cu ura şi intrigile lui, capcana în care mă aflu aici, în castel, mulţimea duşmanilor de pe tot cuprinsul ţării, cei mai importanţi dintre ei fiind Sanjiro din Satsuma, Hiro din Tosa şi Ogama din Choshu, care stăpâneşte acum Porţile, ceea ce *e dreptul nostru ereditar.* Şi capac peste toate necazurile astea mai sunt şi gai-jinii, gata să se năpustească asupra noastră ca nişte lupi, cu botul plin de bale de poftă. De ei trebuie să scăpăm o dată pentru totdeauna. Ţâncul de Nobusada şi prinţesa

trebuie potoliţi o dată pentru totdeauna. Soluţia definitivă pentru gai-jini e limpede: nu contează cum, nu contează prin ce şiretlic, prin ce sacrificiu, trebuie să devenim mai bogaţi ca ei şi mai bine înarmaţi. Asta trebuie să devină politica noastră naţională tainică, acum şi de-a pururi. Cum să înfăptuim asta? Încă nu ştiu. Dar trebuie să-i flatăm până îi facem să adoarmă, să-i facem să nu fie niciodată siguri de nimic, să ne folosim chiar de atitudinea lor prostească împotriva lor, utilizând talentele noastre mult mai rafinate pentru a-i îmbrobodi ca pe nişte viermi de mătase.

Şi cu Nobusada? La fel de clar. Dar nu el e ameninţarea adevărată. Ci ea! Nu trebuie să-mi fac griji în privinţa lui, dar trebuie să-mi fac în privinţa ei, a prinţesei Yazu, ea e adevărata putere şi în spatele lui, şi în faţa lui. Brusc în minte i se conturară imaginea prinţesei în chip de bărbat şi cu făloşenie bărbătească şi a lui Nobusada în chip de femeie, pătrunsă de scula lui. Această imagine ar fi o minunată *shunga,* gândi el, amuzat. *Shunga* erau gravuri erotice, multicolore, în lemn atât de populare şi preţuite de negustorii şi proprietarii de magazine din Yedo că fuseseră proscrise de shogunat timp de un secol sau mai bine, ca fiind prea imorale pentru cei care formau clasa cea mai de jos, şi mult prea uşor de folosit ca satire la adresa mai marilor lor. În ierarhia neschimbată a Japoniei, stabilită de *tairo,* dictatorul Nakamura, apoi permanentizată de shogunul Toranaga, veneau întâi samuraii, apoi fermierii, în al treilea rând meşteşugarii de tot felul şi, la urmă de tot, dispreţuiţi de toţi – negustorii: „lipitorile care sug munca tuturor celorlalţi”, cum erau denumiţi în Testamentul lui Toranaga. Dispreţuiţi mai ales pentru că toţi ceilalţi aveau nevoie de priceperea şi bogăţia lor, mai mult de bogăţia lor, în special samuraii. Aşa că legile, anumite legi, cel puţin puteau fi îmblânzite. Astfel la Yedo, Osaka şi Nagasaki unde locuiau negustorii cu adevărat bogaţi, aceste *shunga,* deşi în mod oficial scoase în afara legii, erau executate, pictate, gravate şi produse cu veselie de cei mai buni pictori şi gravori din ţară. În toate epocile, artiştii plastici s-au luat la întrecere între ei pentru a câştiga faimă şi avere, vânzând

aceste *shunga* cu miile.

Rafinate, dar elocvente, întotdeauna expunând uriaşe organe genitale, disproporţionate până la ridicol, toate detaliile perfecte, în mişcare, pline de prospeţime. La fel de preţuite erau şi *ukiyo-e,* portrete ale principalilor actori, subiect permanent pentru bârfe, scandal şi destrăbălare – femeile nu puteau fi actriţe prin lege, aşa că bărbaţi pregătiţi special, *onnagata,* jucau şi roluri de femei. Şi mai presus de toate aceste expresii plastice, erau preţuite tablourile celor mai faimoase curtezane.

— Aş vrea să te picteze cineva. Păcat că Hiroshige şi Hokusai au murit.

— Şi cum ar trebui să pozez, stăpâne? râse ea.

— Nu în pat, spuse râzând şi el – lucru neobişnuit pentru el să râdă – şi ea fu plăcut impresionată de această victorie. Pur şi simplu mergând pe o stradă, cu o umbrelă de soare, verde cu roz, şi purtând kimonoul tău roz cu verde şi crapul ţesut în fir de aur.

— Poate, stăpâne, în loc de stradă, într-o grădină în amurg prinzând licurici?

— A, mult mai bine aşa!

El zâmbi, aducându-şi aminte de minunatele zile din tinereţe când în serile de vară ieşea de la lecţii. Atunci el şi fraţii şi surorile lui, alţi prieteni de-ai lui obişnuiau să meargă pe câmp să prindă licurici, cu plase ca pânza de păianjen şi să pună insectele minuscule în cutii mici şi să se uite la ele cum îşi stingeau şi aprindeau miraculoasele lumini, iar ei compuneau poeme, râdeau şi se ţineau de pozne, lipsiţi de obligaţii şi atât de tineri.

— Aşa după cum mă simt cu tine acum, murmură el.

— Ce-ai spus, stăpâne?

— Tu, Koiko, mă faci să mai uit de mine şi de necazurile mele. Tu, cu tot ce ai tu numai al tău!

Drept răspuns ea-i atinse braţul, fără un cuvânt, dar exprimând totul, mulţumită de compliment, întreaga sa minte concentrându-se asupra lui, dorind să-i citească gândurile şi dorinţele, jinduind să fie perfectă pentru el. Dar e un joc obositor, gândi ea din nou. Stăpânul e un om prea

complicat, o minte prea pătrunzătoare, prea imprevizibil, prea solemn şi prea dificil ca să-l amuz eu. Mă întreb câtă vreme mă va ţine în preajma lui. Încep să urăsc acest castel, urăsc să stau închisă aici, să fiu mereu pusă la încercare, mi-e silă să fiu departe de casa noastră, de râsetele fără perdea şi de sporovăiala celorlalte doamne, Rază-de-Lună, Anotimpul-Primăverii, Petala şi mai ales departe de draga mea mama-san Meikin. Da, dar mă mândresc că sunt în centrul lumii, mi-e drag acel koku pe care-l primesc în fiecare zi, sunt nemaipomenit de mândră că sunt cine sunt, prea plecata slujnică a celui mai nobil stăpân, care nu e decât un bărbat şi el, ca toţi bărbaţii, un băieţel supărăcios care face pe complicatul, dar poate fi stăpânit mai cu o prăjitură, mai cu câte una la fund, ca de obicei, şi care, dacă eşti deşteaptă, face numai ce vrei tu să facă, chiar dacă el îşi închipuie altfel. Râsul ei răsună ca un tril.

— Poftim?

— Mă faci să fiu veselă, plină de viaţă, stăpâne. Va trebui să te numesc Stăpânul Dătător de Fericire!

Simţi cum în toată fiinţa lui se răspândeşte un fel de căldură.

— Chiar şi în pat?

— Chiar şi în pat!

Braţ la braţ se pregăteau să părăsească peisajul scăldat de lumina lunii.

— Priveşte! Colo! exclamă el.

Departe, unul din palatele satelite castelului luase foc. Limbi de flăcări începură să ţâşnească în sus, apoi altele, se buluciră nori de fum. Iar acum, slab, ajungea până la ei sunetul clopotelor care anunţau incendiul, văzură un furnicar de oameni apărând, şiruri de alte furnici umane întinzându-se între locul incendiului şi rezervoarele de apă. „*Focul este pentru noi cel mai mare pericol, nu femeia,* scrisese, cu un umor rar întâlnit, shogunul Toranaga, în Testamentul său. *Pentru a lupta contra focului ne putem pregăti, dar nu pentru a lupta împotriva femeii. Toţi bărbaţii şi toate femeile de vârsta căsătoriei se vor căsători. Toate*

aşezările vor avea rezervoare de apă la care să se poată ajunge cu uşurinţă”.

— Nu-l vor putea stinge, nu-i aşa stăpâne?

— Nu! Bănuiesc că vreun prost a răsturnat o lampă sau o lumânare, spuse Yoshi abia mişcându-şi buzele.

— Da, ai dreptate, stăpâne. Neîndemânatic şi prost! întări ea imediat, încercând să-l îmbuneze, simţind o neaşteptată furie în el, fără să înţeleagă din ce pricină. Sunt aşa de bucuroasă, stăpâne, că tu eşti cel care se îngrijeşte să păzească tot castelul de pârjol ca să putem dormi liniştiţi. Cine-i vinovat de nenorocirea asta trebuie mustrat bine. Oare al cui palat o fi?

— Reşedinţa lui Tajima.

— Vai, stăpâne, iar mă uimeşti, exclamă Koiko cu o înduioşătoare admiraţie. Ce minunat e să fii în stare să deosebeşti un palat de altul cu atâta repeziciune, între sutele de palate de acolo şi de la distanţă atât de mare! şi făcu o plecăciune ca să-şi ascundă faţa, sigură acum că era vorba de Watasa şi că daimyo Utani era mort, iar raidul reuşise. Eşti minunat.

— Nu, tu eşti minunată, Koiko-chan! zâmbi el, uitându-se la ea şi gândindu-se: atât de dulce, delicată, perspicace şi periculoasă.

Cu trei zile înainte, noul său spion Misamoto, foarte dornic să-şi dovedească râvna, îi pomenise de zvonurile care circulau prin cazărmi privind întâlnirile amoroase ale lui Utani cu băiatul cel frumos. Îi poruncise lui Misamoto să facă în aşa fel încât această taină să ajungă aşa, ca din întâmplare, la urechile cameristei lui Koiko şi servitoarea, era sigur, o va şopti la urechea stăpânei sale, sau a mamei-san, sau şi uneia şi alteia, dacă şi celelalte zvonuri erau adevărate – anume că respectiva mama-san era o sprijinitoare înflăcărată a mişcării *sonno-joi,* că ea îngăduia în ascuns ca adesea casa ei să fie loc de întâlnire şi refugiu pentru shishi. Vestea avea astfel să fie transmisă acestor shishi care aveau să reacţioneze imediat faţă de o asemenea minunată ocazie de a comite un asasinat de mare răsunet. De aproape doi ani spionii lui o ţineau pe

mama-san şi casa ei sub supraveghere şi din acest motiv, dar şi din pricina lui Koiko, al cărei rang social era în continuă creştere. Dar nici măcar o dată nu a apărut nici cea mai măruntă dovadă care să sprijine această teorie şi să arunce asupra lor umbra vinovăţiei. A, dar acum, gândi el privind fix flăcările, acum Utani trebuie să fi murit, dacă palatul e în flăcări şi am o dovadă sigură: o şoaptă prinsă de o servitoare a dat roade otrăvite. Utani a fost… o lovitură mare pentru ei. Aşa cum aş deveni şi eu, chiar una şi mai mare. Un fior îl scutură brusc.

— Focul mă sperie, spuse ea, înţelegând greşit înfiorarea aceea şi dorind să-i salveze cinstea obrazului.

— Da. *Hai,* fiecare cu karma lui.

Braţ la braţ, porniră spre iatacul lor, în vreme ce el încerca să-şi stăpânească emoţia. Mă întreb care o fi karma ta, Koiko. Ţi-a spus camerista secretul lui Utani şi tu i-ai spus să-i spună mamei-san şi deci faci şi tu parte din acest lanţ? Poate da, poate nu. N-am văzut nici o tresărire pe chipul tău când am spus Tajima în loc de Watasa, şi doar te-am urmărit cu foarte mare atenţie. Mă tot întreb. Bineînţeles că eşti suspectă, întotdeauna ai fost suspectă, de ce altceva te-aş fi ales? Oare nu asta adaugă sare şi piper relaţiilor noastre în pat? Ba da, iar tu eşti la înălţimea reputaţiei tale. Cu adevărat, sunt mai mult decât satisfăcut. Aşa că voi mai aştepta. Dar acum e uşor să te prind în cursă, îmi pare aşa de rău. Chiar şi mai uşor să scot adevărul din gura servitoarei tale, de la acea nu prea inteligentă mama-san. Şi de la tine, frumoaso! Va fi prea uşor, îmi pare atât de rău, atunci când am să închid uşa cursei. Eeee, va fi o hotărâre greu de luat, pentru că acum, mulţumită lui Utani, am o legătură tainică şi directă cu shishi, care poate fi utilă pentru a-i da în vileag, a-i distruge, sau pentru a-i folosi contra duşmanilor mei, după cum poftesc eu. Şi de ce nu? Tentant! Nobusada? Nobusada şi prinţesa lui? Foarte tentant! Începu să râdă.

— Sunt aşa de fericită că eşti aşa de binedispus în noaptea asta, stăpâne.

Prinţesa Yazu plângea. Preţ de aproape două ore, folosise toate trucurile citite sau învăţate în arta amorului pentru a-l excita pe tânărul shogun, şi cu toate că reuşise să-i învârtoşeze mădularul, acesta se blegise înainte de a dezlănţui Norii şi Ploaia. Apoi, ca de obicei, el izbucnise în lacrimi, şi urlase, printre accesele de tuse nervoasă, că era numai vina ei. Ca de obicei, furtuna a trecut repede, el îşi ceruse iertare, se lipise strâns de ea, ca să-i sărute sânii, şi adormise în timp ce-i sugea un sfârc, făcut covrig în poala ei.

— Nu e drept, scânci ea, sfârşită şi neputând să doarmă. Trebuie să am un fiu, altfel soţul meu e ca şi mort şi aşa voi fi şi eu. În cel mai fericit caz voi ajunge de ruşine într-atât încât voi fi nevoită să-mi rad capul şi să mă fac călugăriţă budistă… *oh-ko, oh-ko…*

Nici măcar doamnele ei de companie nu au fost în stare s-o ajute.

— Toate sunteţi femei cu experienţă, cele mai multe măritate. Trebuie să existe un mijloc prin care să-l fac pe stăpânul meu să devină bărbat, strigase ea la ele după nenumărate încercări, şi ea şi ele consternate că ea îşi pierduse cumpătul cu totul. Aflaţi-l. Este de datoria voastră să-l aflaţi.

Luni de-a rândul, curtea ei consultase tot felul de cunoscători în plante de leac, acupunctură, doctori, dar fără nici un rezultat. În acea dimineaţă ea trimisese după matroana mai mare peste curtea femeilor.

— Trebuie să existe o cale! Ce mă sfătuieşti?

— Ai numai şaisprezece ani, onorată prinţesă, spuse matroana îngenunchind, iar stăpânul tău şaisprezece şi…

— Dar toţi au copii până la vârsta asta, chiar mult mai devreme, aproape toţi. Ce cusur am eu, ce cusur are el?

— Prinţesă, tu n-ai nici un cusur, ţi-am spus de nenumărate ori şi eu şi celelalte doamne, şi doctorii te-au încredinţat…

— Dar ce-ai zice să-l încercăm şi pe acest doctor gai-jin, uriaşul de care am auzit? Una din cameristele mele mi-a spus că umblă zvonuri că face vindecări miraculoase la tot

felul de boli, poate că el l-ar putea vindeca şi pe stăpânul meu.

— O, îmi pare aşa de rău, înălţimea ta, izbucni doamna de companie, îngrozită, nu s-a mai pomenit vreodată, şi nu e de gândit ca tu sau stăpânul să ajungeţi să vă cerceteze un gai-jin! Te rog să ai răbdare, te rog. Cheng-sin, minunatul tălmăcitor de vise şi ghicitor ne-a încredinţat că răbdarea…

— L-am putea chema în taină, proasto! Răbdare?! Aştept de luni de zile! ţipă ea. Luni de zile de răbdare şi nici până acum stăpânul meu nu se poate lăuda cu sămânţa unui urmaş! – şi înainte să se poată stăpâni o pălmui pe sfetnică. Zece luni de răbdare şi de sfaturi proaste e prea mult, nenorocito. Pleacă! Pleacă şi să nu te mai văd vreodată dinaintea ochilor.

Toată ziua încropise planuri pentru seara aceea. Mâncăruri din cele alese, cum îi plăceau lui, în care presărase din belşug ginseng, saké din cel ales, în care strecurase ginseng şi corn de rinocer pisat mărunt, mărunt de tot, parfumuri alese, din cele menite să stârnească bărbatul. Şi rugăciuni din cele alese către Buddha, către Ameratsu, Zeiţa Soarelui, bunica zeului Niniji, care a coborât din cer pe pământ ca să cârmuiască Japonia şi care a fost străbunica primului împărat muritor, Jimmu-Tennu, întemeietorul dinastiei imperiale, cu douăzeci şi cinci de veacuri înainte, Ameratsu, strămoaşa ei directă. Dar totul dăduse greş. Acum, în puterea nopţii, plângea neauzit, întinsă pe aşternuturile ei, în vreme ce soţul se cuibărise în aşternuturile lui alături de ea, dormind somn neliniştit, mai tuşind, mai tresărind. Şi chipul lui cufundat în somn îi era drag. Biet băiat prostuţ, gândi ea cu durere în suflet, o fi karma ta să mori fără urmaşi, ca atâţia din spiţa ta? *O-ko, o-ko, o-ko!* De ce m-am lăsat înduplecată să încuviinţez această căsnicie dezastruoasă, şi să renunţ la braţele iubitului meu prinţ?

Cu patru ani înainte, pe când avea doisprezece ani, ea se logodise, şi fusese fericită de alegere, cu un tovarăş de joacă din copilărie, prinţul Sugawara, cu încuviinţarea

deplină a mamei ei, ultima şi cea mai iubită concubină a tatălui ei, împăratul Ninko, care murise chiar în anul în care se născuse ea, şi cu îngăduinţa împăratului Komei, fratele vitreg, mult mai mare ca ea şi care îi urmase tatălui ei la tron, îngăduinţă absolut necesară, şi care fusese dată chiar cu încântare. Asta se petrecuse în anul în care administraţia Bakufu semnase în mod oficial Tratatul care dădea liber acces veneticilor în Yokohama şi Nagasaki, împotriva dorinţei împăratului Komei, a majorităţii curţii şi a sfatului celor mai mulţi daimyo. Anul când *sonno-joi* a răsunat pentru prima dată ca un strigăt de luptă. Şi în acelaşi an, *tairo* i-a sugerat prinţului consilier ca prinţesa Yazu să se mărite cu shogun Nobusada.

— Îmi pare aşa de rău, spusese sfetnicul. E imposibil.

— E foarte posibil şi deosebit de necesar să se înrudească shogunatul cu dinastia imperială şi să asigure pacea şi liniştea în ţară, spuse Ii. Există numeroase precedente istorice în care membri ai familiei Toranaga au fost de acord să se căsătorească cu membri ai familiei imperiale.

— Îmi pare aşa de rău, spuse sfetnicul, un individ foarte efeminat, îmbrăcat şi coafat cu dichiseală multă, cu dinţii înnegriţi, după moda de la curte. După cum ştii foarte bine, alteţa sa imperială este deja logodită şi urmează să se mărite de îndată ce ajunge la pubertate. De asemenea, după cum ştii foarte bine, şi shogunul Nobusada este logodit cu fata unui nobil din Kyoto.

— Îmi pare aşa de rău, dar logodnele unor persoane atât de ilustre sunt o chestiune de politică de stat, hotărâte de shogunat, şi aşa a fost întotdeauna, îi replicase Ii, om mic de stat, trupeş şi inflexibil.

Logodna shogunului Nobusada, la cererea sa, s-a anulat.

— A, îmi pare aşa de rău, ce trist. Am auzit că formau o pereche potrivită.

— Shogun Nobusada şi prinţesa Yazu au amândoi aceeaşi vârstă, anume doisprezece ani. Te rog să-l informezi pe împărat, *tairo* vrea ca el să fie informat că

shogunul va fi onorat s-o accepte de soţie. Se pot căsători când împlineşte paisprezece sau cincisprezece ani.

— O să-l informez pe împărat, dar îmi pare aşa de rău, mă tem că cererea voastră e imposibil de realizat.

— Eu sper ca Fiul Cerului să fie îndrumat de Cer la luarea unei asemenea hotărâri importante. Gai-jinii sunt la porţile noastre, şi shogunatul şi dinastia trebuie întărite.

— Îmi pare aşa de rău, dinastia imperială nu are nevoie să fie întărită. Iar supunerea administraţiei Bakufu faţă de dorinţele împăratului va consolida cu siguranţă pacea.

— Tratatele trebuiau semnate! Îi spuse cu asprime *tairo* Ii. Flota barbarilor şi armele lor ne pot îngenunchea, indiferent ce spunem noi în public! Suntem lipsiţi de apărare! Am fost forţaţi să semnăm!

— Îmi pare aşa de rău, asta e problema şi vina administraţiei Bakufu şi a shogunatului. Împăratul Komei nu a fost de acord cu Tratatele şi nu a dorit semnarea lor.

— Politica externă, orice hotărâre politică practică, aşa cum este cea privind căsătoria pe care eu o propun cu atâta umilinţă, sunt de domeniul shogunatului în exclusivitate. Împăratul… – Ii îşi alesese cuvintele cu mare grijă – … are întâietate în toate celelalte chestiuni.

— Celelalte chestiuni? Acum câteva secole, împăratul conducea ţara aşa cum a fost obiceiul timp de milenii.

— Îmi pare aşa de rău, dar nu mai trăim acum câteva secole!

Când propunerea lui Ii, considerată de toţi cei care se opuneau administraţiei Bakufu drept o insultă la adresa dinastiei, a devenit cunoscută, ea a stârnit un protest general. În câteva săptămâni shishi l-au asasinat pentru îndrăzneala şi obrăznicia lui şi chestiunea a rămas în suspensie. Timp de doi ani, până când ea a făcut paisprezece ani. Deşi nu încă împlinită ca vârstă, prinţesa imperială Yazu era de pe acum o desăvârşită poetesă, ştia să scrie şi să citească limba chineză clasică, cunoştea toate ritualurile curţii, necesare carierei sale. Şi încă amorezată de prinţul ei şi el de ea.

Anjo simţi şi el nevoia să ridice prestigiul shogunatului

tot mai ameninţat, l-a abordat şi el pe prinţul consilier care i-a repetat ceea ce spusese şi până atunci, Anjo i-a repetat ceea ce spusese Ii, şi în plus, spre uimirea adversarului său, a adăugat:

— Mulţumesc pentru sfatul tău, dar, îmi pare aşa de rău, Wakura, şambelanul imperial, nu are aceeaşi părere.

Wakura era trecut de patruzeci de ani, bărbat cu rang înalt la curte, deşi nu de spiţă nobilă, şi care, de la bun început, îşi asumase conducerea mişcării xenofobe printre nobilii de rang mijlociu care se opuneau Tratatelor. Fiind şambelan, se număra printre puţinii care aveau acces la împărat. În câteva zile, Wakura a cerut o întrevedere cu prinţesa:

— Sunt fericit să-ţi spun că Fiul Cerului te roagă să fii de acord să-ţi anulezi logodna cu prinţul Sugawara şi să te măriţi în schimb cu shogunul Nobusada…

Prinţesa Yazu aproape că leşină. Pentru cei de la Curte, o cerere din partea împăratului era un ordin.

— Trebuie să fie o greşeală! Fiul Cerului s-a opus acestei obraznice cereri acum doi ani, din motive limpezi pentru oricine. Şi tu te opui, toată lumea se opune cererii. Nu pot crede că întruchiparea cerului pe pământ ar putea să ceară un lucru atât de oribil.

— Îmi pare aşa de rău, dar nu e oribil şi asta ţi s-a cerut.

— Chiar şi aşa, eu refuz… refuz!

— Nu poţi refuza. Îmi pare aşa de rău. Îmi permiţi să-ţi explic de ce…

— Nu, nu-ţi permit! Eu refuz, refuz, refuz!

A doua zi şambelanul i-a cerut o altă întrevedere, care i-a fost refuzată, apoi alta şi alta. Prinţesa rămase de neînduplecat:

— Nu.

— Îmi pare atât de rău, alteţă, îi spusese prima ei doamnă foarte tulburată. Şambelanul imperial vă cere din nou o întrevedere scurtă ca să vă explice de ce vi se cere acest lucru.

— Nu vreau să-l văd. Spune-i că vreau să-l văd pe *fratele meu!*

— Vai, îmi pare aşa de rău, alteţă, spusese înspăimântată prima doamnă, vă rog să mă iertaţi, dar e de datoria mea să vă amintesc că Fiul Cerului nu mai are nici un fel de rude, o dată ce s-a înscăunat pe tron.

— Eu…, bineînţeles, te rog să mă ierţi, ştiu. Sunt obosită, te rog să mă ierţi.

Numai soţia împăratului, concubinele, mama, copiii, fraţii şi surorile lui şi doi sau trei sfetnici aveau îngăduinţa să-i privească chipul fără să ceară încuviinţare. În afară de aceste câteva persoane apropiate, acest lucru era interzis tuturor celorlalţi. Împăratul era un zeu. Ca toţi împăraţii dinaintea lui, din clipa în care Komei îndeplinise ritualul care îi lega în mod mistic spiritul de cel al recent decedatului împărat, tatăl său, aşa cum spiritul acestuia se unise cu cel al părintelui său, şi aşa în şir neîntrerupt până la Jimmu-Tennu, el a încetat de a mai fi muritor de rând şi a devenit zeitate, Păstrătorul Simbolurilor Sacre – Globul, Sabia şi Oglinda – a devenit Fiul Cerului.

— Te rog să mă ierţi, spusese Yazu umilă, înspăimântată şi ea de sacrilegiul comis. Îmi pare rău, eu… Te rog roagă-l pe Seniorul Cancelar să facă o cerere Fiului Cerului să-mi acorde o clipă din timpul său.

Acum printre lacrimi Yazu îşi amintea cum, multe zile mai târziu, se afla îngenuncheată în faţa împăratului şi a mulţimii lui de curteni mereu prezenţi, cu capetele plecate, ea abia recunoscându-l în veşmintele acelea de ceremonie înfoiate pe fratele ei, îl vedea prima oară după mai multe luni. Se rugase şi ceruse îndurare, cuvintele amestecându-i-se cu plânsul, în limbajul protocolar obligatoriu la curte, care era de neînţeles pentru cei din afară, şi-şi pledase cauza, până se simţise sfârşită.

— Înălţimea Voastră Imperială, nu vreau să-mi părăsesc căminul, nu vreau să merg în locul acela respingător care se numeşte Yedo, la celălalt capăt al lumii, permiteţi-mi să vă spun că suntem de acelaşi sânge, şi nu nişte parveniţi prin puterea armelor precum cei din Yedo…

Şi-i venise să ţipe: „Nu ne tragem din nişte ţărani care nu ştiu nici să vorbească aşa cum se cuvine, nici să se

îmbrace cum se cuvine, să se poarte cuviincios, care nu ştiu să citească sau să scrie şi put *a daikon*”. Nu îndrăzni să-şi rostească gândurile. În schimb spusese:

— Vă rog, lăsaţi-mă să-mi urmez calea sorocită dinainte.

— În primul rând te rog să te duci şi să asculţi atentă şi calmă, aşa cum îi şade bine unei prinţese imperiale, ce are să-ţi spună şambelanul Wakura.

— Aşa voi face, Alteţă Imperială.

— În al doilea rând, eu nu voi încuviinţa această căsătorie împotriva voinţei tale. În al treilea rând, întoarce-te peste zece zile, şi atunci vom vorbi din nou. Du-te acum, Yazu-chan.

Pentru prima oară în viaţă, fratele ei folosise diminutivul numelui ei. Aşa că ea îl ascultă pe Wakura.

— Motivele sunt foarte încâlcite, prinţesă.

— Sunt obişnuită cu treburile încâlcite, înalte cancelar.

— Foarte bine. În schimbul logodnei cu tine, prinţesă imperială, administraţia Bakufu a fost de acord să-i alunge pentru totdeauna pe toţi gai-jinii şi să anuleze Tratatele.

— Dar Nori Anjo a spus că una ca asta nu e cu putinţă.

— Adevărat. În momentul de faţă. Dar el a fost de acord să înceapă de îndată modernizarea armatei, construirea imediat a unei flote de neînvins. În şapte, opt sau poate zece ani, el a făgăduit că vom fi destul de puternici să ne impunem cu forţa voinţa.

— Sau în douăzeci, sau în cincizeci, sau într-o sută de ani! Shogunii Toranaga sunt recunoscuţi în istorie ca mincinoşi şi nu te poţi încrede în ei. De secole îl ţin pe împărat închis aici şi i-au uzurpat puterea moştenită de el. În ei să nu te încrezi.

— Îmi pare aşa de rău. Acum împăratul este convins că e bine să aibă încredere în ei. Adevărul este, prinţesă, că noi nu avem nici un fel de putere politică asupra lor.

— Atunci aş fi o proastă să devin ostateca lor de bunăvoie.

— Îmi pare aşa de rău, dar tocmai voiam să spun că prin această căsătorie se vor îmbunătăţi relaţiile dintre împărat şi shogunat, lucru de cea mai mare însemnătate pentru

liniştea statului. Shogunatul va asculta atunci de sfatul împăratului şi va îndeplini dorinţele lui. Dacă shogunatul va avea legături de rudenie cu el.

— Dar cum va reuşi căsătoria mea să facă să se ajungă la o asemenea situaţie?

— Oare curtea nu va fi în stare, prin tine, să intervină şi să ţină sub control pe acest tânăr shogun şi pe oamenii lui care cârmuiesc ţara?

Ideea îi stârni interesul.

— *Sub control?* În numele împăratului?

— Bineînţeles. Cum ar putea acest băiat – comparat cu tine, alteţă, el e un biet copil – cum ar putea acest băiat să aibă vreun secret faţă de tine? Bineînţeles că nu. Cu siguranţă, speranţa Gloriosului este ca tu, sora lui, să fii mesagera lui. Ca soţie a shogunului, vei şti tot ce se petrece, iar o persoană deosebită ca tine va putea în curând să deţină toate pârghiile puterii Bakufu în mâinile sale prin acest shogun. De la al treilea shogun Toranaga încoace n-a mai fost nici un shogun puternic. Nu vei fi exact în situaţia de a deţine adevărata putere?

Se gândise la asta multă vreme.

— Anjo şi shogunatul nu sunt proşti. Trebuie să se fi gândit şi ei la asta.4

— Dar ei nu te cunosc, alteţă. Ei cred că nu eşti decât o trestie care poate fi îndoită cum vor ei, folosită după pofta inimii lor, ca şi băiatul. Nobusada! De ce crezi că l-au ales pe el şi nu pe altul? Ei doresc această căsătorie, adevărat, ca să-şi mărească prestigiul, cu siguranţă pentru a apropia shogunatul de curte. Bineînţeles, după ei, tu, o fetiţă, vei fi păpuşa lor docilă, numai bună pentru a săpa voinţa împăratului.

— Îmi pare aşa de rău, ceri prea mult de la o femeie. Nu vreau să plec de acasă şi nici să renunţ la prinţul meu.

— Împăratul îţi cere asta.

— Şi de data asta shogunatul îl forţează să se târguiască, deşi shogunatul ar trebui să se supună, spusese ea cu amărăciune.

— Împăratul cere să ajuţi ca aceştia să fie siliţi să se

supună.

— Te rog să mă ierţi, nu pot.

— Acum doi ani, în anul cel nenorocit, continuă Wakura pe acelaşi ton cumpătat, anul foametei, anul în care Ii a semnat Tratatele, anumiţi învăţaţi Bakufu cercetau istoria pentru a găsi exemple de împăraţi care au fost detronaţi.

Yazu se sufocă.

— N-ar îndrăzni niciodată…, n-ar îndrăzni să facă una ca asta!

— Shogunatul e shogunat, ei sunt atotputernici în acest moment. De ce să nu se gândească să îndepărteze un obstacol, orice obstacol. Nu s-a gândit împăratul, wa-ul lui fiind distrus, chiar să abdice în favoarea fiului său, prinţul Sachi?

— Zvonuri, izbucni ea, nu poate fi adevărat.

— Cred că a fost adevărat, prinţesă imperială, îi spusese el cu gravitate. Şi, acum, el îţi cere să-l ajuţi. *Vrei să-l ajuţi?*

Înnebunită, ştia că orice ar spune se va izbi întotdeauna de acel „îţi cere”. Nu exista cale de scăpare. În cele din urmă, va trebui să se supună sau să se călugărească. Deschise gura să spună din nou că refuză, dar nu fu în stare să îngaime nici un cuvânt. Ceva păru să se fi rupt în mintea ei şi pentru prima oară începu să gândească altfel, simţind că nu mai e copil, ci om în toată firea. Şi răspunsul veni de la sine:

— Foarte bine, încuviinţă ea, hotărându-se să se conducă după voia ei. Prea bine, cu condiţia să continui să trăiesc la Yedo aşa cum am trăit în Palatul Imperial.

Ca urmare a acelei discuţii, stătea acum, în această noapte, plângând fără un suspin, neauzit. Yazu se ridică în capul oaselor, îşi şterse lacrimile. Mincinoşii! se gândi ea cu amărăciune. Mi-au promis totul, dar m-au înşelat. Se auzi un zgomot uşor din direcţia lui Nobusada, în timp ce se întorcea în somn pe cealaltă parte. În lumina lămpii fără de care nu putea dormi, părea mai copil ca oricând, aducând mai mult cu un frate mai mic decât cu un soţ, atât de tânăr, tânăr de tot. Blând, respectuos cu ea, ascultând-o

întotdeauna, fără să păstreze vreun secret faţă de ea, totul aşa cum prezisese Wakura. Dar n-o mulţumise niciodată. Fereastra era deschisă. Se sprijini de pervaz, abia observând palatul din vale distrus şi fumegând, alte incendii, ici şi colo, pe întinderea oraşului, luna poleia marea în depărtare, se simţea iz de fum adus de vânt, zorii conturau orizontul către răsărit. Hotărârea ei tainică nu se schimbase din ziua în care discutase cu Wakura: să-şi dedice viaţa distrugerii shogunatului care-i distrusese această viaţă, să le smulgă din mână puterea prin orice mijloc şi să o readucă în mâna fiului Zeilor pe pământ.

Îi voi distruge cum m-au distrus şi ei pe mine, gândi ea, mult prea înţeleaptă acum ca să lase să-i scape vreo şoaptă. I-am rugat să nu fiu trimisă aici, m-am rugat să nu fiu silită să mă mărit cu acest tânăr deşi nu-mi displace, dar urăsc acest palat groaznic, îi urăsc pe aceşti oameni groaznici.

Vreau să mă întorc acasă! Şi o să mă întorc acasă. Şi atunci viaţa mea va deveni suportabilă. Vom face această vizită, indiferent ce face sau spune Yoshi, indiferent ce va face sau spune oricine altcineva. Vom merge acasă... şi vom rămâne acolo!

CARTEA A DOUA

18

Luni, 15 octombrie

Zece zile mai târziu, scăldat în lumina puternică a soarelui de amiază, Phillip Tyrer stătea la biroul lui, pe veranda Legaţiei britanice din Yedo, caligrafiind cu mare râvnă caractere japoneze, foarte mulţumit de progresele lui.

Deodată, se opri din scris. Căpitanul Settry Pallidar, însoţit de zece dragoni în uniforme impecabile, tocmai urca dealul, în goana calului. Când ajunseră în faţa Legaţiei, samuraii postaţi acolo, mai numeroşi decât până atunci, se dădură în lături, să le facă loc. Apoi făcură plecăciuni reţinute, în semn de bun venit, iar noii sosiţi le răspunseră înclinând puţin capul, salutându-i, după un obicei adoptat de puţină vreme între cele două părţi. Santinelele în tunici roşii, mult mai multe decât înainte, deschiseră larg porţile de fier, apoi le închiseră iar în urma trupei de călăreţi, ce intrară la iuţeală, zăngănindu-şi armele.

— Salutare, Settry, strigă Tyrer, grăbindu-se să coboare scările, în întâmpinarea lui. Sfinte Dumnezeule, ce bucurie să te mai vadă omul la faţă. Da' de unde naiba ai apărut?

— De la Yokohama, bătrâne, de unde altundeva? Am venit pe mare.

În vreme ce Pallidar descăleca, unul dintre grădinari, cu săpăliga încă în mână, se şi repezise smerit, cu spinarea uşor încovoiată, cu capul plecat în semn de supuşenie, să-i ţină frâiele calului. Dar când căpitanul dădu cu ochii de el, duse imediat mâna la tocul pistolului.

— Şterge-o de-aici, *în clipa asta!*

— Stai potolit, Settry, e omul nostru, Ukiya, lucrează pentru noi şi-i foarte priceput. *Domo, Ukiya,* îi zise Tyrer japonezului.

— *Hai, Taira-sama, domo,* rosti Hiraga, privindu-l cu un zâmbet tâmp, ca şi cum nu l-ar fi înţeles.

Faţa îi rămăsese pe jumătate ascunsă sub pălăria de

culi. Făcu o plecăciune respectuoasă şi nu se mai clinti din loc.

— Cară-te de-aici, repetă Pallidar, nervos. Îmi pare rău, Phillip, dar nu-mi place deloc să se învârtă în jurul meu viermii ăştia nemernici, mai ales dacă au, ca ăsta, şi-o drăcoasă de săpăligă-n mână! Grimes!

— Da, să trăiţi! răspunse îndată cel strigat, se apropie de el şi îl îmbrânci cu brutalitate pe grădinar, prinzând căpăstrul.

— Ia-ţi tălpăşiţa de-aici, japiţă ce eşti! Piei, n-auzi!?

Hiraga dădu din cap, smerit, cu acelaşi zâmbet tâmp pe chip, apoi se depărtă. Însă rămase la o distanţă destul de mică să poată auzi ce vorbeau veneticii. Abia se stăpânise să nu spele în sânge insulta pe loc, crăpându-i împuţitului de gai-jin capul cu săpăliga, sau luându-i beregata cu micul pumnal ascuns în pălărie, sau chiar zdrobindu-l cu pumnii goi, căci avea o forţă uimitoare.

— Şi de ce mama soarelui ai venit pe mare, mă rog? tocmai întrebă Tyrer.

— Ca să nu mai pierd vremea de pomană. Patrulele noastre au raportat că pe tot drumul spre Tokaido, în punctele de mare trecere şi pe toată calea de la Hodogaya spre Yedo, japonezii au ridicat o mulţime de alte bariere, ca să controleze trecătorii. E mai mare înghesuiala decât în piaţă, într-o zi de târg. Şi toţi sunt mai furioşi decât oricând. Pe deasupra, mai am şi o depeşă de la Sir William, care ordonă să se închidă Legaţia, iar dumneavoastră împreună cu tot personalul de-aici, să vă întoarceţi imediat… Eu am venit special să te escortez cum se cuvine, pentru cinstea obrazului…

Tyrer rămăsese încremenit de uimire.

— Bine, dar cu întâlnirea de-aici ce facem, atunci? Am muncit de m-au găsit năbădăile ca să pun totul pe picioare!

— Asta habar n-am, bătrâne. Ia, citeşte!

Tyrer rupse degrabă peceţile de pe depeşa oficială:

Domnului P. Tyrer, Legaţia Britanică, Yedo. Vă aduc la cunoştinţă prin prezenta că am căzut de acord cu Bakufu să amânăm întâlnirea de pe 20 octombrie pentru luni, 5

noiembrie. Pentru a scuti deplasarea inutilă de trupe, vă rog să vă întoarceţi degrabă împreună cu tot personalul Legaţiei, sub escorta căpitanului Pallidar.

— De trei ori ura! izbucni Tyrer, bucuros peste poate. Yokohama, aşteaptă-mă, vin cu viteza fulgerului!

— Când vrei să pleci?

— Acum, imediat. Dacă aşa a poruncit Marele Părinte Alb, atunci imediat plec şi eu! Nu mai stau nici o clipă. Ce-ar fi să o luăm din loc după ce prânzim? Haide. Ce mai e nou prin Yokopoko?

— Nu prea multe, zise Pallidar.

În timp ce ei se îndreptau agale spre verandă, Hiraga se trase mai la umbră, ferit de privirile lor şi continuă să sape. Pallidar îşi aprinse un trabuc.

— Sir William, generalul şi amiralul au fost iar traşi pe sfoară de guvernatorul japonez al regiunii şi de Bakufu, iar de-atunci se jură întruna că or să le facă maţele ghem dacă nu-i predau japiţele pe ucigaşii lui Canterbury… iar acum şi pe cei ai bietului Lim. Ce soartă afurisită a mai avut şi el, nu-i aşa? Iar tot ce-au obţinut de la indivizi a fost, bineînţeles, vorbărie goală, ca de obicei: Vai, să avem iertare, dar noi cercetăm toate drumurile, toate potecile, ca să punem mâna pe ei… Vai, ce rău ne pare pentru pierderile şi neplăcerile care s-au abătut asupra Domniilor Voastre… Atunci Sir William a sărit cât colo. Aha, deci ştiţi cine sunt ăia, nu? La care japonezii, repede: Vai, nu, nici vorbă, dar noi cercetăm toate actele şi pe toată lumea, poate că aşa-i găsim, noi oricum facem tot ce ne stă în puteri! Dar, vă rugăm, fiţi mai cu băgare de seamă la răsculaţii ăştia! Tot felul de rahaturi din astea. Dacă ar fi vrut, ar fi pus mâna pe ei până acum. Sunt nişte mincinoşi.

— Groaznic sfârşit a mai avut săracul Lim! Cumplit! Am rămas îngrozit când am aflat. Iar Sir William era cât pe ce să moară de inimă rea. Şi totuşi, nu s-a descoperit deloc cum au reuşit să intre în clădirea noastră, de la Kanagawa?

— Nu, nimic de-atunci.

Pallidar observase foile pline cu caractere japoneze, dar nu aduse deocamdată vorba despre ele. Îşi mai dădu puţin

drumul la guler.

— Caporalul care era atunci în post a fost retrogradat, iar pe deasupra, el, împreună cu ceilalţi doi soldaţi, au căpătat câte cincizeci de vine de bou pe spinare pentru neglijenţă în timpul plantonului. Ce tâmpit şi ăsta, să nu aibă el ochii în patru, după ce se petrecuse deja celălalt atac! Dar de ce să-i pună în loc un cap de maimuţă?

Tyrer simţi un fior rece pe şira spinării.

— Sir William crede că din pricină că Lim i-a cam luat peste picior pe trimişii lor, le-a zis maimuţe şi ei s-au răzbunat.

Pallidar fluieră a uimire.

— Asta înseamnă că măcar unul dintre ei ştie englezeşte şi se ascunde… sau cel puţin pidgin!

— Mda, cred că suntem de aceeaşi părere, rosti Tyrer, apoi îşi alungă din minte gândurile negre. Ia mai dă-le dracului toate necazurile astea, eu unul sunt grozav de bucuros că te văd! Mai bine spune-mi ce mai e prin oraş!

Pallidar îl privi tăios pe Hiraga.

— Generalul spune că pretutindeni, cât vezi cu ochii, dai de baricade noi şi peste tot au loc mişcări de trupe japoneze. Negustorii ne-au destăinuit că oamenii lor de legătură băştinaşi le-au mărturisit că toate drumurile spre Yedo sunt pur şi simplu blocate şi că adevăratul război civil deja bate la uşă. Ce tâmpiţi şi noi, să nu aflăm asta la vreme! Puteam să ne băgăm coada primprejur, mă rog, cât ne îngăduie Tratatul, ca să găsim o soluţie convenabilă… Generalul şi amiralul au căzut imediat de acord că ar trebui să se opereze precum în India şi ca în atâtea alte părţi. Să trimitem patrulele noastre sau un regiment, două, ca să-i stârnim. Da, Doamne, ce bine ar ieşi totul! Iar după aceea am lua legătura cu unii dintre seniorii nemulţumiţi şi i-am asmuţi pe unul împotriva celuilalt. Auzi, n-ai cumva nişte bere?

— Ei, cum să nu! Iartă-mă, trebuia să mă gândesc şi singur! Chen!

— Da, stapin…

— Bere, bere, hop-hop, porunci el cu blândeţe, fiind

sigur că şovinismul prietenului său nu era deloc binevenit.

Maestrul grădinar se apropie de ei şi rămase în grădiniţa de lângă verandă, făcând o plecăciune adâncă. Spre marea uimire a lui Pallidar, Phillip răspunse şi el cu o înclinare uşoară a capului.

— *Hai, Shikisha? Non desu ka!* Da, Shikisha, ce vrei?

Spre uluirea crescândă a căpitanului, slujitorul îl întrebă ceva pe Tyrer, în japoneză. Acesta îi răspunse tot în aceeaşi limbă, vorbind fluent, după care mai urmară câteva schimburi de replici. Într-un târziu, omul făcu o reverenţă respectuoasă şi plecă.

— *Hai, Taira-sama, domo.*

— Sfinte Cristoase, Phillip, ce dracu' aţi tot sporovăit acolo?

— A… cu bătrânul Shikisha? A vrut să ştie dacă li se îngăduie grădinarilor să cultive grădina din spatele casei. Ştii, Sir William vrea să aibă în permanenţă legume proaspete: conopidă, ceapă, varză de Bruxelles, cartofi, pentru mâncare şi… dar ce s-a întâmplat?

— Deci tu chiar vorbeşti japoneza, ca la carte, nu?

Tyrer râse din toată inima.

— Nu chiar. Dar am tras mâţa de coadă vreo zece zile pe-aici şi, dacă tot n-aveam prea mare lucru de făcut, am buchisit şi eu câte ceva. Mă rog, m-am străduit să învăţ câteva cuvinte şi fraze uzuale. De fapt, cu toate că Sir William mi-a amintit ce scrie în Legea împotriva Răzvrătirii, pentru că, zice el, mă întrec cu gluma, mie unul îmi place într-adevăr să învăţ toate astea. Găsesc că-i o adevărată bucurie să poţi comunica direct cu japonezii.

În faţa ochilor îi apăru chipul drăgălaşei Fujiko, cu care comunicase într-un chip mai mult decât plăcut, în cele câteva ore pe care le petrecuse cu ea… în urmă cu zece zile, când se întorsese la Yokohama pentru o zi şi o noapte. Trăiască Sir William, pentru că datorită lui, diseară sau mâine o să mă întâlnesc din nou cu ea. Ce grozav!

— Grozav, spuse el cu voce tare, fără să-şi dea seama, în vreme ce faţa îi radia de bucurie. Ăăăă…, se dezmetici el imediat. Da, îmi place teribil să vorbesc, să scriu şi să citesc

în limba asta. Bătrânul Shikisha m-a ajutat să învăţ numeroase cuvinte, mai ales din cele legate de muncă, de viaţa de zi cu zi, iar Ukiya mă ajută să învăţ caracterele... Este destul de isteţ pentru un japonez...

Arătă spre Hiraga, care trudea de zor cu săpăliga lui, rămânând tot timpul în preajma lor, ca să audă ce vorbesc. Tyrer nu ştia că Ukiya era un nume fals şi însemna chiar grădinar. În urmă cu o zi, în timpul lecţiei lui de caligrafie japoneză, voise să cerceteze dacă zvonurile pe care le aflase erau adevărate. Aşa că, folosind cunoştinţele dobândite de la André Poncin, îl rugase pe grădinar să-i arate cum se scriu cuvintele: „război” *(senso)* şi „curând” *(jiki-ni)*. După care, cu ajutorul caracterelor abia învăţase de el, caligrafiase: *Război în Japonia curând, te rog.* Observase imediat schimbarea expresiei de pe chipul lui Hiraga şi uimirea acestuia.

— *Gai-jin to nihon-jin ka?* Între gai-jini şi japonezi? întrebase el îndată.

— *Iyé, Ukiya, Nihonjin to nihonjin.* Nu! Ukiya. Între japonezi şi japonezi.

Slujitorul râsese din toată inima, uşurat, iar Tyrer îşi dăduse seama atunci cât de chipeş era japonezul şi cât de diferit faţă de ceilalţi grădinari. Se mira cum de putea acesta să fie atât de inteligent în comparaţie cu ceilalţi, cu toate că, spre deosebire de muncitorii englezi, cei mai mulţi niponi ştiau să citească şi să scrie.

— *Nihonjin tsuneni senso Nihonjin!* Japonezii întotdeauna se luptă între ei! zisese Ukiya, iar Tyrer râse şi el, începând să-i placă tot mai mult de individ.

— Ei, spune, ce mai e nou? zâmbi Tyrer cu subînţeles. Nu treburile oficiale, pentru numele Celui de Sus. Ce mai face Angélique?

Pallidar se încruntă.

— Ei, să nu-mi zici că te interesează subiectul! rosti el nepăsător, savurând în sinea lui gluma.

— Da’ de unde? răspunse Tyrer la fel de netulburat şi sarcastic, apoi izbucniră amândoi în râs.

— Ei, atunci află că mâine se serbează logodna.

— Norocos Malcolm ăsta! Slavă Domnului că scap de-aici! Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă pierdeam o asemenea petrecere! Şi ea ce mai face?

— Frumoasă ca întotdeauna. A fost invitata noastră de onoare, la masă, de curând. A venit, ca o zeiţă coborâtă pe pământ, cu ambasadorul broscoilor după fusta ei, da, da, cu găoaza aia plină de fumuri şi cu individul celălalt, André Poncin… Mie unul nu-mi plac deloc înfumuraţii ăştia. A fost…

— André este destul de simpatic…, pe mine, de pildă, m-a ajutat mult să învăţ japoneza.

— Poate, aşa o fi… Da' eu tot n-am încredere deloc în el. Şi am citit şi un ditamai articol în *The Times* despre conflictul european care tocmai e gata să izbucnească: Franţa, poate şi Rusia, împotriva Germaniei. Iar noi o să fim iar prinşi la mijloc.

— Mda, războiul ăsta nu poate fi evitat nicicum. Şi ce povesteai despre petrecere?

Pallidar rânji cu gura până la urechi.

— A fost o masă pe cinste. Am şi dansat o dată cu ea. M-am simţit ca-n paradis! Da, am dansat o polcă şi mi-a scos sufletul din piept. Ce mai, am ţinut-o aproape în braţele mele şi, fără să fiu lipsit de maniere, vreau să-ţi spun că are nişte ţâţe, mmm! numai lapte şi miere, şi se dăduse cu un parfum…

Pentru o vreme, Pallidar nu făcu decât să descrie cu lux de amănunte acel moment înălţător, când el şi frumoasa coloniei fuseseră în centrul atenţiei, dansând o polcă îndrăcită pe ringul improvizat la repezeală, înconjuraţi de ofiţeri în uniformă strălucind de fireturi de aur. Ea fusese singura femeie de la petrecerea respectivă, toţi bărbaţii erau cu ochii aţintiţi asupra ei. O mulţime de lampioane şi lămpi cu petrol luminau din plin încăperea, iar fanfara militară cânta întruna… Şi ei doi, dansând împreună dumnezeieşte, se roteau şi se roteau în ritmul muzicii…

— Nu mă feresc să recunosc că îl invidiez pe Struan.

— Dar el cum se mai simte?

— A… el? Păi, după câte se zvoneşte, s-a mai

înzdrăvenit. Eu nu l-am văzut încă, dar se pare că s-a pus pe picioare, nu mai este ţintuit la pat. Am întrebat-o şi eu pe Angélique şi ea mi-a zis doar: „Se simte mult mai bine”, încheie el, zâmbind iar, cu gura până la urechi. Doctorul cel nou, Hoag, medicul Nobilei Case, îl îngrijeşte acum. Am auzit că ar fi foarte priceput.

Pallidar îşi termină de băut berea. Ca prin minune, o alta, proaspătă, apăru iar în faţa lui, prin grija lui Chen, slujitorul cel veşnic atent la dorinţele stăpânului. Chinezul semăna oarecum cu Lim, avea aceeaşi faţă rotundă şi mereu zâmbitoare, era la fel spion ca şi acesta şi, tot la fel ca el, rudă îndepărtată a neamului Chen, din care se trăgeau compradorii companiei Struan.

— Mulţumesc, zise Pallidar, sorbind cu plăcere. Al naibii de bună berea asta!

— Este făcută de localnici. Ukiya spune că băştinaşii cunosc meşteşugul ăsta de ani de zile. Este cea mai bună bere din zona Nagasaki. Eu îmi închipui că au deprins modul de preparare de la portughezi, cine ştie cu câte sute de ani în urmă. Şi ce alte noutăţi îmi mai aduci?

Pallidar se uită la Tyrer îngândurat.

— Ce părere ai despre istoria aia cu asasinul pe care l-a operat Hoag? Şi toată povestea aceea cu fata misterioasă?

— Nu ştiu ce să cred. Mie mi s-a părut că-l recunosc pe unul dintre ei, ţi-aduci aminte? Individul era rănit exact în acelaşi loc. Totul se potriveşte prea bine. Mare păcat că tu şi cu Marlowe n-aţi reuşit să puneţi mâna pe el. Ironia sorţii a făcut ca el să fie vindecat de unul de-al nostru, ca să poată să mai ucidă şi pe alţii dintre noi, rosti Tyrer încruntat, apoi coborî vocea, să nu audă nici unul dintre soldaţii sau servitorii aflaţi mereu prin preajmă. Fie vorba între noi doi, bătrâne, află că Sir William a dat dispoziţie să vină întăriri din Hong Kong.

— Şi eu am auzit acelaşi lucru, în curând o să izbucnească războiul civil, sau o să fie nevoie să intervenim dacă încep ăştia să se măcelărească între ei…

Hiraga asculta cu mare atenţie, în timp ce plivea şi săpa grădina, şi cu toate că nu înţelegea multe cuvinte, pricepu

esenţialul. Ceea ce afla nu făcea decât să-i confirme bănuielile şi să-i sporească îngrijorarea. După ce dăduseră foc palatului lui Utani, el şi camarazii săi ajunseseră teferi şi nevătămaţi până la casa conspirativă. Todo şi ceilalţi voiau să se întoarcă la Kanagawa îndată ce barierele aveau să se ridice dimineaţa în zori, şi să părăsească locurile acelea. Însă el, Joun şi Akimoto se hotărâseră să rămână în ascunzători diferite şi să aştepte până ce avea să li se ofere prilejul de a ataca Legaţia. Însă în zorii aceleiaşi zile, cu o viteză uimitoare, care îi îngrozise pe shishi, Bakufu dăduseră ordin să se dubleze controalele de pe drumul spre Tokaido, şi oamenii lor supravegheau cele patru artere principale, precum şi celelalte căi de acces, chiar şi cele mai mici poteci, spre Yedo. Astfel, rămăseseră cu toţii împresuraţi în locurile acelea, atât shishi cât şi ceilalţi răzvrătiţi ce pătrunseseră deja în capitală. Cu patru zile în urmă, mama-san Noriko îi trimisese o scrisoare de la Kanagawa, în care, cerându-şi iertare că din pricina controalelor numeroase şi a permanentei supravegheri, nu reuşise să-i trimită până atunci nici o ştire, îl înştiinţa abia atunci despre soarta lui Ori şi Sumomo, precum şi despre doctorul gai-jin, încheind astfel:

Încă nu am nici o ştire despre Todo şi ceilalţi doi shishi, care au dispărut fără urmă. Am aflat numai că au reuşit să treacă de prima barieră, dar atât şi nimic mai mult. Ne temem că au fost trădaţi, ca şi Domnia Ta, de altfel. Aşa că scăpaţi-vă viaţa cum puteţi. Ori se însănătoşeşte pe zi ce trece, iar rana i se vindecă bine. L-am trimis aproape de Yokohama, într-un loc sigur, singurul loc unde Bakufu nu se aşteaptă să-l găsească. Doamna Înălţimii Tale nu vrea nici în ruptul capului să plece de-aici, până nu primeşte poruncă, aşa că trimite degrabă semn, că mă tem că umila mea casă este pândită de ochii iscoadelor. Dacă o să fim prinşi, să cauţi să afli veşti de la Raiko, stăpâna Casei „La Trei crapi”, din Yokohama. Zvonurile despre uciderea lui Utani se întind cu mare repeziciune pe tot cuprinsul Japoniei îngrozindu-i pe toţi. Sonno-joi!

Se apucase să scrie un răspuns la epistolă, dar trimisul

mamei-san se arătă înspăimântat de moarte.

— A fost înfiorător drumul până aici, Hiraga-san. Samuraii care păzesc barierele poruncesc la toată lumea să se despoaie la piele, fie că sunt bărbaţi, femei sau copii, ca nu cumva să ascundă mesaje în cingătoarea de sub pântec. Eu am trecut prin asta, stăpâne.

— Şi cum ai scăpat?

Omul îi făcuse semn spre fund.

— Am vârât scrisoarea într-un tub subţire de metal şi l-am băgat aici, Hiraga-san. Dar nu vreau să-mi mai pun aşa viaţa în primejdie încă o dată. Unii dintre gardieni sunt foarte isteţi, aşa că pot da de bucluc. Vă rog din suflet să aveţi încredere în mine şi să-mi spuneţi prin viu grai ce mesaj să duc.

— Atunci să-i zici stăpânei tale că are toate mulţumirile din partea mea şi că în ea îmi pun speranţele. Iar Sumomo să pornească de îndată să se prezinte la Shinsaku. Ai mare grijă, zise şi îi dădu plata cuvenită.

— Cum va voi karma.

Hiraga folosise special prenumele tatălui său, pe care nu-l cunoştea decât Sumomo, aşa că putea fi sigură că el îi poruncea să se ducă acasă. Dar karma hotărăşte, gândi el, apoi începu să se concentreze asupra discuţiei dintre cei doi venetici. Se bucură când auzi că Ori trăieşte, apoi se distră în sinea lui că soarta făcuse ca un gai-jin să-i scape viaţa lui Ori, ca acesta să poată ucide mai mulţi gai-jini, aşa cum el, de pildă, voia să-i omoare pe cei doi de pe verandă. „Da, în timpul plecării, în învălmăşeală, aş putea izbândi, măcar pe unul să-l zdrobesc cu mâna mea, care-mi iese primul în cale, dacă nu pe amândoi. Eeee, fie ca toţi zeii, dacă există vreunul, să o aibă în pază pe Sumomo. Ce bine că s-a sfădit cu părinţii ei, ca apoi să vină în Choshu, la părinţii mei, apoi la Kanagawa… Şi încă şi mai minunat este faptul că îndrăzneşte să se avânte în bătălie, alături de mine… Va fi o mamă nepreţuită pentru urmaşii mei, dacă aşa va voi karma mea. Însă de-acum e mult mai bine pentru ea să se întoarcă acasă, la loc sigur. Să rămână în Choshu, departe de orice pericol…”

Prinse din zbor cuvântul *Shimonoseki.* Ofiţerul gai-jin tocmai vorbea, la repezeală, foarte însufleţit, şi, cu toate că mare parte din spusele lui nu le pricepea, Hiraga deduse că tunurile japonezilor avariaseră câteva nave gai-jin ce treceau prin Strâmtori şi uciseseră câţiva marinari. Iar acum, toţi gai-jinii erau furioşi pentru că ruta aceea era foarte importantă pentru navigatorii lor. Da, aşa-i, îşi zicea Hiraga, mulţumit. Tocmai de aceea n-o să puneţi voi mâna niciodată pe Strâmtorile noastre. Cu tunurile pe care le avem noi acum, putem să le închidem oricând, să rezistăm oricărei flote a barbarilor… Şi în curând, fabrica noastră de armament, construită după tipul celor olandeze, o să producă tunuri cu obuze de şaizeci de livre. Da, câte trei pe lună, cu toată muniţia necesară! Norocul a venit de partea noastră până la urmă: Seniorul Ogama, din Choshu, singurul dintre toţi daimyo, a ascultat cu sfinţenie porunca împăratului de a-i ataca şi a-i alunga din ţară pe venetici. Şi, după cum se şi cuvenea, el are sub control deplin Porţile Palatului, împreună cu trupele din Choshu. Katsumata îi adună pe toţi shishi, ca să-l atragă în capcană şi să-l ucidă pe shogun, care tocmai a ieşit din culcuşul lui sigur şi este în drum spre Kyoto. De necrezut! Iar acum, noi vom împresura tot mai tare oraşul gai-jinilor, Yokohama…

Deodată, toţi se uitară cu atenţie spre curtea din faţă, către porţile zăbrelite, păzite în permanenţă. Se auziră câteva ordine. Lui Hiraga i se întoarse stomacul pe dos, de teamă, când pricepu ce se petrecea. Un ofiţer samurai, în fruntea unei patrule sub flamurile Bakufu şi purtând însemnele personale ale lui Toranaga Yoshi, cerea cu vehemenţă să intre; cu la fel de multă vehemenţă, soldaţii în livrea roşie îl îndemnau să plece. Exact în spatele lui, legat, torturat şi frânt, se afla Joun, tovarăşul shishi al lui Hiraga. Trâmbiţa sună alarma. Toate trupele din incinta Legaţiei se grăbiră spre posturi, unii dintre oameni cu capul gol şi uniforma pe jumătate descheiată, dar înzestraţi toţi cu puşti, cu încărcătoare doldora de cartuşe şi cu baionete; grădinarii erau cu toţii în genunchi, frunţile măturând pământul. Luat prin surprindere, Hiraga rămase în picioare

vreme de câteva secunde, după care urmă precipitat exemplul celorlalţi, cu sentimentul că e cu totul descoperit. Războinicii masaţi în piaţă prinseră a se grupa într-o atmosferă rău-prevestitoare. Cuprins de fiori, Tyrer se ridică.

— Ce naiba se petrece?

— Ce-ar fi să încercăm să aflăm? întrebă Pallidar cu o lentoare studiată, se ridică fără grabă şi se adresă căpitanului răspunzător de paza Legaţiei, pe care îl văzu deschizându-şi nervos teaca pistolului în pragul uşii. Bună ziua. Sunt căpitanul Pallidar.

— Căpitanul McGregor. Îmi pare bine că sunteţi aici, chiar foarte bine.

— Le facem faţă?

— Da.

— Cât personal aveţi?

— Cincizeci de oameni.

— Perfect, e prea destul. Nici o grijă, Phillip, spuse Pallidar ca să-l calmeze, liniştit în aparenţă, dar năpădit de adrenalină. Dumneata eşti autoritatea oficială, ar fi bine să-l întrebi ce doreşte. Te escortăm.

— Da, da, desigur.

Încercând să pară netulburat, Tyrer îşi puse jobenul, îşi netezi costumul şi coborî treptele, ţintuit de ochii tuturor. Dragonii erau atenţi doar la Pallidar, în aşteptarea ordinelor. La cinci metri de porţi, Tyrer se opri, urmat numai la câţiva paşi de cei doi ofiţeri. Pe moment, nu simţi decât nevoia de a urina. În tăcerea generală, rosti şovăielnic:

— *Ohayo, watashi wa Taira-san. Nan desu ka!* Bună ziua, sunt domnul Tyrer, vă rog, ce doriţi?

Ofiţerul – Uraga, un bătrân masiv, cu alură de urs, prezent la ambuscada shishi împotriva lui Anjo, lângă castel – îi adresă o privire rea, după care făcu o plecăciune adâncă. Tyrer se înclină la rândul său, dar mai puţin, cum îl sfătuise André Poncin şi rosti iar:

— Bună ziua, vă rog ce doriţi?

Ofiţerul, care remarcase plecăciunea jignitoare, se lansă într-o avalanşă de fraze japoneze, copleşindu-l pe Tyrer, a

cărui deznădejde se accentuă subit. Acelaşi lucru se întâmplă cu Hiraga, căci ofiţerul cerea autorizaţie imediată de a inspecta Legaţia şi dependinţele acesteia, şi de a-i lua la întrebări pe toţi japonezii prezenţi, printre ei aflându-se probabil revoluţionari şi asasini shishi. „Ca ăsta!” sfârşi el cu mânie, arătând spre Joun.

Tyrer îşi căută cuvintele.

— *Wakarimasen. Dozo, janashi wo suru noroku.* Nu înţeleg, rog a vorbi rar.

— *Wakarimasen ka!* Nu înţelegeţi? răspunse ofiţerul exasperat, apoi ridică tonul, crezând precum majoritatea oamenilor că, atunci când se adresează unui străin, cu cât zbiera mai tare cu atât cuvintele deveneau mai clare şi mai inteligibile, şi repetă ceea ce spusese numai că din guturale cum sunaseră mai înainte, cuvintele păreau de-a dreptul ameninţătoare. Nu va dura mult, vă rog să înţelegeţi că e pentru propria dumneavoastră protecţie!

— Pare rău, nu înţeleg. Rog dumneavoastră a vorbi engleza sau olandeza?

— Nu, evident că nu. Doar nu e greu de înţeles. Vreau să intru numai un moment. Vă rog să deschideţi porţile. E pentru protecţia dumneavoastră! Porţile! Am să vă arăt!

Se apropie, apucă una din gratii şi începu să scuture zgomotos partea de fier; cei prezenţi în interior reacţionară, multe piedici de siguranţă ale armelor fură înlăturate, şi Pallidar tună:

— Piedicile la loc! Nici un glonte până nu dau ordin!

— Habar n-am ce zice, spuse Tyrer, în vreme ce o sudoare glacială îi inunda spinarea. În afară de faptul evident că vrea să deschidem porţile.

— Nici vorbă de aşa gogomănie, cu hoarda aia înarmată acolo. Spune-i să plece, aici e teritoriu britanic.

— Aici... Tyrer reflectă o clipă, şi, arătând spre stâlpul în vârful căruia flutura steagul britanic, aici loc englez... Intrare nu. Rog a pleca!

— Să plec? Aţi înnebunit? V-am explicat că e pentru protecţia dumneavoastră. Tocmai l-am capturat pe câinele din spatele meu, şi suntem siguri că mai e unul ascuns aici

sau prin preajmă. DESCHIDEŢI POARTA!

— Pare rău, nu înţeleg! Tyrer privi neputincios în jur, asaltat din nou de cuvinte japoneze, privirile i se opriră asupra lui Hiraga, aflat în apropiere. *Ukiya,* vino încoace! strigă el în japoneză. *Ukiya!*

Lui Hiraga îi sări inima. Tyrer îl strigă din nou. Cu prefăcută groază, Hiraga alergă, poticnit şi umil, să-şi lipească capul de pământ la picioarele lui Tyrer, cu spatele spre porţi, aproape ascuns cu totul sub pălărie.

— Ce zice om? întrebă Tyrer.

Mimând tremurături convulsive, cu simţurile în alertă, Hiraga răspunse încet şi rar în japoneză:

— E om rău… Vrea să intre… să fure arme…

— Ah, da, a intrare? De ce?

— Vrea… Vrea să facă percheziţie.

— Nu înţeleg. Ce înseamnă perikishitsu?

— Percheziţie. Vrea să inspecteze clădirea, totul.

— Da, înţeleg a intra. De ce?

— V-am spus, să facă percheziţie.

— Hei, grădinar! strigă ofiţerul.

Şi Hiraga tresări violent, cuprins de mânie. Pentru prima oară în viaţă, se afla astfel în centrul atenţiei, îngenuncheat în faţa unui gai-jin, conştient de turbanul grosolan pe care îl purta sub pălărie, şi care, o dată scos, i-ar fi dezvelit ţeasta rasă şi moţul de samurai – pentru prima oară, lui Hiraga i se făcu subit inima greaţă de frică.

— Hei, grădinar! strigă iar ofiţerul, smucind portalul, spune-i acestui nesăbuit că sunt în căutare de asasini – de asasini shishi!

În disperare de cauză, Hiraga i se adresează lui Tyrer în şoaptă:

— Taira-sama, samuraiul vrea să intre, să cerceteze pe toată lumea. Spune-i că va putea intra după ce plecaţi.

— Nu înţeleg, Ukiya, mergi acolo! replică Tyrer, arătând spre poartă: Spune plece, drăguţ şi plece.

— Nu pot, nu pot, şopti Hiraga, încercând să-şi pună mintea în mişcare şi să-şi învingă golul din stomac.

— Phillip, rosti Pallidar, a cărui uniformă era pătată de

sudoare. Ce naiba tot bâiguie ăla?

— Nu ştiu.

Tensiunea crescu în momentul în care ofiţerul lovi din nou poarta, cerând să intre, şi oamenii săi se apropiară, înşfăcând gratiile întru ajutorarea lui. Smuls din nemişcare, Pallidar se apropie. Un salut rece. La fel de rece, samuraiul se înclină. Pallidar rosti rar:

— Aici este teritoriu britanic. Vă ordonăm să plecaţi de bună voie, dacă nu doriţi să suferiţi consecinţele.

Ofiţerul îi lansă o privire goală, după care, cu aceleaşi cuvinte, îi spuse să deschidă poarta cât se poate de repede.

— Plecaţi! fără să întoarcă capul, Pallidar ordonă: Dragonii numai! Pregătiţi salva!

Cei zece dragoni se avântară imediat, fără şovăire, formară două rânduri pe lăţimea porţilor, primul rând îngenunche, cele zece piedici de la arme fură înlăturate, cartuşele îşi aflară locul: ca la un semn, dragonii ţintiră. În tăcerea bruscă, Pallidar îşi desfăcu fără grabă tocul pistolului.

— Plecaţi!

Ofiţerul izbucni subit în râs – hohot preluat de cei aflaţi în faţa zidurilor. Erau acolo sute de samurai, ştia că mai erau mii în preajmă, şi zeci de mii la îndemână, numai să-i fi chemat. Nici unul, însă, nu văzuse ce masacru pot face câţiva soldaţi britanici disciplinaţi şi dârzi, şi nimicitoarele lor arme. La fel de repede precum izbucnise, hohotul de râs se stinse. Ambele tabere rămaseră în aşteptarea primului gest inevitabil. Pe toţi îi prinse un fior: De data asta e pe viaţă şi pe moarte, *shi kiraru beki,* Isuse Cristoase, *Namu Amida Butsu…* – se încrucişară prin cer gândurile duşmanilor. Hiraga aruncă iute o privire spre Tyrer, îi observă neputinţa şi dezorientarea şi se blestemă în sine, ştiind că în orice clipă căpitanul urma să dea ordinul de atac spre a salva cinstea obrazului în faţa strigătelor duşmănoase din exterior. Înainte să se poată stăpâni, Hiraga se trezi că instinctul său de conservare îl îmboldeşte să rişte şi se surprinse şoptind în engleză (se ferise până atunci să-i dea de înţeles lui Tyrer că limba asta îi era

cunoscută):

— Rogu ink'redere – rogu spune cuvente: *Sencho... doz...*

Tyrer rămase cu gura căscată.

— Ce? Ai pronunţat cuvântul încredere? Da?

Hotărât acum, cu inima bătând să-i sară din piept, şi în speranţa că, din cauza concentrării asupra a ceea ce se petrecea afară, cei doi ofiţeri din preajmă nu aveau să-l audă, Hiraga spuse şovăielnic, cu o pronunţie cam poticnită:

— Imposibiru pentru er. Rogu tatcut. P'rimejdir... Face cuvente fumnefostra. Spune: *senchi, dozo shizuka ni...* Spune cuvente!

Bolnav de teamă, tăcu după care, simţind că tensiunea printre samuraii de afară era pe punctul de a exploda, şuieră încă o dată, ca un ordin:

— Spune-cuvinte-acuma! Acuma! *Sencho... dozo shizuka ni...* iute!

Aproape scos din minţi, Tyrer se supuse.

— *Senchi, dozo shizuka ni...,* zise el, repetând papagaliceşte cuvintele auzite mai înainte, neştiind ce spunea de fapt.

În acelaşi timp se chinuia să priceapă implicaţiile faptului că grădinarul vorbea englezeşte şi că totul nu era un vis. În câteva clipe, observă că spusele sale avură efect. Ofiţerul japonez strigă să se facă linişte. Tensiunea scădea în piaţă. Acum ofiţerul asculta cu atenţie, din când în când exclamând: *„Hai, wakata!”* Da, înţeleg! Tyrer, căruia îi revenise curajul era atent la ce-i spunea Hiraga, la cuvintele japoneze. Termină rapid prin *„Domo!”.*

Ofiţerul oferi imediat un răspuns. Hiraga aşteptă să termine, apoi şopti:

— Mişcat cap! Spune *iyé, domo,* înk'rinat iute-iute, inapoi casa. Ordonat şi mine 'napoi.

Mai sigur de el acum, Tyrer înclină ferm din cap, spuse *„iyé, domo*” şi – ţintuit de privirile tuturor în tăcerea de mormânt – se îndreptă în pas apăsat spre casă, se opri, se întoarse şi strigă în engleză:

— Ukiya, vino încoace! Oh, Doamne! căută frenetic cuvântul japonez, îl găsi şi cu un semn în direcţia lui Hiraga, exclamă: *Ukiya, isogi!*

Hiraga se supuse, alergând plin de umilinţă spre stăpân. Prudent, aşteptă să ajungă în capul scării pentru a-i şopti lui Tyrer, cu o plecăciune smerită cu spatele la ceilalţi:

— Rogu ordonat la oamenii, acumna nu pericor. În casa repede, rogu.

Ascultător, Tyrer strigă:

— Căpitane Pallidar, ordonaţi oamenilor să se retragă, nu mai e nici un pericol.

Înapoi în clădirea Legaţiei, la adăpost de priviri, uşurarea de pe chipul livid al lui Tyrer se transformă în mânie.

— Cine eşti, şi ce m-ai făcut să spun, pentru numele lui Dumnezeu?

— Exp'riku ma târziu, Taira-san. Samurai voia perkezitzu, ra fumnefostra toţii oamenii, voia rua arme, răspunse Hiraga, poticnindu-se, încă pradă propriei sale panici, stătea ţeapăn acum privindu-l pe Tyrer drept în ochi, mai puţin înalt decât el, dar la fel de năduşit, conştient că nu scăpase încă de primejdie. Capitanu forte furie, voia arme, rua arme, perckezitzu dupa… inamiku a lui Bakufu. Fumnefostra zic rui: „Nu capitanu, *Kinjiru.* Interziksu percheziţie. Azi eu cu oamenii p'recamu aici apoi voi percheziţie. Ţinem arme, apoi p'recamu. Kinjiru interziksu opri pe noi. Murtumesc, acuma pregătim dusu Yokohama.

— Asta am spus?

— Da. Acuma rogu afara iaru, ordona la mine, g'rădinar inapoi treaba, furiosu… Cuventu *hataraki-mashol,* zise Hiraga, năpădit de aceeaşi teamă care-l făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Vorbimu mai târziu, în seckretu. Fumnefostra şi cu mine, da?

— Da, dar nu singuri, cu un ofiţer de faţă.

— Atunci nu vorbe, pare rau.

După acest dialog de numai câteva secunde, Hiraga îşi reluă postura umilă şi se retrase din încăpere, de-a-ndărătelea, îngenunchind din nou în faţa lui Tyrer, cu

spatele spre curte. Nesigur pe el, Tyrer ieşi la vedere, şi observă că toată lumea aştepta dezlegare de la el.

— Căpitane Pallidar, şi, aa, căpitane McGregor, vă rog să daţi liber trupei, apoi aş dori să stăm de vorbă. *Hataraki-mashoi! Ikimasho!* înapoi la treabă, grăbiţi-vă! strigă către grădinari, care se supuseră neîntârziat.

Recunoscător, Hiraga se refugie în mijlocul grădinii, mormăind grădinarilor să-l acopere. Ofiţerii şi sergenţii ridicară glasurile, dând ordine, şi totul se puse în mişcare. Tyrer rămase pe verandă, cu ochii la Hiraga, neştiind ce să facă, îngrozit de faptul de netăgăduit că grădinarul era spion, şi binecuvântându-l în acelaşi timp pentru salvarea tuturor.

— Ne-ai chemat? întrebă Pallidar, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Oh! Ah, da… veniţi cu mine, vă rog, îi conduse în biroul său, închise uşile bine şi le relată ceea ce spusese.

Ambii ofiţeri îl felicitară.

— Ai fost pe cinste, Phillip, opină Pallidar. La un moment dat am fost sigur că ne vom bate, şi Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat atunci. Erau prea mulţi, prăpădiţii…, în final ne-ar fi copleşit. În final. Cu siguranţă, flota ne-ar fi răzbunat, dar am fi fost oale şi ulcele, şi, să fiu al naibii dacă mă împac cu ideea.

— Ba chiar o detest, mormăi căpitanul McGregor, după care privi spre Tyrer. Ce doriţi să facem acum, sir?

Tyrer şovăi, nevenindu-i să creadă că nici unul din ei nu băgase de seamă că Ukiya îi vorbise în engleză. Era încântat nu mai puţin de noua sa poziţie: pentru prima oară McGregor i se adresa cu *sir.*

— Cel mai bine ar fi să împlinim ordinele lui Sir William. Ordonaţi tuturor să-şi facă bagajele şi… dar fără să dăm impresia unei retrageri înjositoare. Nici vorbă să predăm armele. Ce tupeu! Nici să nu-i lăsăm să creadă că fugim de ei. Vom ieşi în bună rânduială, cu, aa, cu surle şi tobe.

— Perfect, după ce coborâm reglementar drapelul.

— Exact! Ei bine, cred că…, cred că am să mă ocup de depeşe… să fie strânse în ordine.

— Dacă îmi pot permite, sir, spuse căpitanul McGregor... Părerea mea e că meritaţi o cupă bună de şampanie... sunt sigur că mai avem câteva sticle.

— Mulţumesc, răspunse Tyrer, vizibil plăcut impresionat. Ce-ar fi să... să spânzurăm butoiul? expresie tradiţională în marină care însemna împărţirea raţiei de rom întregului echipaj. Şi hai să luăm o gustare, să le arătăm că nu ne lăsăm izgoniţi cu una cu două.

— Mă ocup imediat, spuse McGregor. Aţi avut teribilă idee, aia cu grădinarul, că l-aţi pus să vă ajute cu ceva cuvinte..., unele sunau aproape englezeşte. Dar de ce voiau să percheziţioneze Legaţia?

— Ca să găsească... să caute nişte inamici ai Bakufu.

Ambii bărbaţi îl priviră uimiţi:

— Dar nu e nici un *jap* aici, cu excepţia grădinarilor, dacă la ei se gândeau.

Lui Tyrer i se strânse inima, căci numai Ukiya putea fi implicat, dar Pallidar continuă:

— Doar n-ai să le permiţi să percheziţioneze Legaţia, nu? Ar constitui un precedent periculos.

Lui Tyrer îi trecut brusc buna dispoziţie: desigur, Pallidar avea dreptate.

— Fir-ar al naibii, nu mi-a trecut prin cap pe moment.

McGregor rupse tăcerea:

— Sir, ce-ar fi, înainte de a pleca, să-l invitaţi pe ofiţerul samurai să ne însoţească în timp ce facem înconjurul Legaţiei? N-ar fi o problemă dacă ar fi invitat. Ar putea să-i cerceteze pe grădinari cu ocazia asta, sau dacă nu, am putea să le dăm drumul înainte de plecarea noastră şi închiderea porţilor.

— Excelent compromis, se bucură Pallidar.

Hiraga smulgea buruieni în preajma unei uşi laterale a Legaţiei, lângă o fereastră deschisă; era murdar şi transpirat, sub soarele dogoritor de după-amiază. Bagajele erau strânse grămadă, caii ţesălaţi, unii dintre soldaţi deja încolonaţi în formaţie de marş. Santinelele patrulau pe lângă zidurile de incintă. Afară, samuraii stăteau ghemuiţi

la umbră, sau dădeau târcoale, ameninţători, Legaţiei.

— Acum! se auzi vocea lui Tyrer din încăpere.

Hiraga se asigură că nu-l vede nimeni, se strecură printre tufişuri şi deschise rapid uşa. În mare grabă, Tyrer o luă înaintea lui de-a lungul coridorului, spre o cameră cu vederea spre curte şi ferecă uşa. Ferestrele erau închise, lumina se prefira prin perdele. Un birou, câteva scaune, suluri de documente, dosare, un revolver pe birou. Tyrer se aşeză la birou şi-i arătă celuilalt un scaun.

— Ia loc. Acum spune-mi cine eşti, şi ce-i cu tine?

— Intaiu, secretu vorbesc eng'reza, da? Hiraga rămăsese în picioare, dominându-l cu statura şi oarecum ameninţător.

— Întâi spune-mi cine eşti. După aceea voi decide.

— Nu, pare rau, Taira-san. Eu forosu, sarvare oamenii. Mare forosu. Aşa e, neh?

— Aşa e. De ce trebuie să fie secret?

— Sigur mine… sigur fumnefostra.

— Eu, de ce?

— Poate nu bine avea… cum zice, ha, da, seck'retu alţii gai-jin nu stie. Eu ajuta mu'rtu fumnefostra. Ajuta invatamu rimba, ajutatu kunoaste Nippon. Eu zicu adevaru, fumnefostra zicetii la mine adevaru, ajuta mine, eu ajuta fumnefostra. Catii anii, rogu?

— Am douăzeci şi unu de ani.

Hiraga îşi ascunse mirarea şi zâmbi: imposibil de ghicit vârsta gai-jinilor, toţi arătau la fel. Cât despre arma plasată de inamicul său pe birou, era ridicol! L-ar fi putut ucide pe nesăbuitul ăsta cu mâinile goale înainte ca el să atingă măcar arma. Şi ce uşor, ce ispititor să-l ucidă aici, chiar în locul ideal, de unde evadarea ar fi fost atât de simplă; dar o dată aflat în exterior, i-ar fi fost mult mai greu să scape de samurai.

— Tinetii seck'retu?

— Cine eşti? Nu te numeşti Ukiya, aşa e?

— Promisu seck'retu?

Tyrer trase adânc aer în piept, cântări consecinţele, şi ajunse la concluzia că oricum o dădea, tot prost ieşea.

— De acord.

Îi stătu inima în loc când văzu cum Hiraga scoate un pumnal de sub borul pălăriei, şi îşi blestemă imprudenţa, şi pentru că nu se gândise în ce primejdie intrase.

— Scapi de dracu şi dai de tat-su! murmură Tyrer.

— Cumu?

— Nimic.

Se uită fascinat cum Hiraga îşi înţepă degetul şi apoi îi întinse lui pumnalul.

— Acuma fumnefostra, rogu.

Tyrer ezită, ştiind ce urma, dar, o dată decizia luată, ridică din umeri şi se supuse. Hiraga îşi împreună degetul cu al său, sângele li se amestecă:

— Jur la zei ca pastrezii seckret cat timp voi vostru zicetii la fer pe zeu c'rstinu, Taira-san.

— Jur în numele Domnului să păstrez cât timp voi putea, spuse Tyrer cu gravitate, întrebându-se cât de departe îl va duce acest legământ. Unde ai învăţat engleza? Într-o şcoală de misionari?

— *Hai,* dar eu nu c'restinu.

E primejdios să-i explici cum e cu şcolile din Choshu, îşi zise Hiraga. Sau de domnul Putoare, olandezul, profesorul nostru de eng'reză, care pretindea că fusese preot înainte de a deveni pirat. Adevărul sau minciuna spuse acestui Taira n-au nici o importanţă – e gai-jin, un şef mărunt aparţinând celui mai puternic inamic din afară, şi deci menit să fie utilizat, înşelat, urât şi masacrat după voie.

— Fumnefostra ajute skapare?

— Cine eşti? Nu te cheamă Ukiya. De unde eşti?

Hiraga surâse şi se aşeză pe scaun.

— Ukiya a insemna g'radinaru, Taira-san. Nume de familie Ikeda, minciuna îi veni cu uşurinţă pe limbă. Nakama Ikeda. Mine v'rea ofiteru. Eu douazeci-doiu de anii.

— Pentru ce?

— Fiinduca eu cu famiria, din Choshu, împotrivimu lui Bakufu. Bakufu lua putere de la imparatu şi…

— Shogunul, vrei să spui?

Hiraga scutură din cap:

— Shogun ala Bakuni, şefii la Bakufu. El..., rămase o clipă pe gânduri, apoi mimă o marionetă trasă de sforicele. Înţ’eresu?

— Marionetă?

— Da, marioneta.

Tyrer clipi din ochi.

— Shogunul e o marionetă?

Hiraga încuviinţă din cap, mai sigur pe sine acum că stabilise un fel de comunicare cu celălalt, muncind din greu să-şi amintească cuvintele.

— Shogun Nobusada, baiatu, şase’zrezece ani. Marioneta la Bakufu. Ajunsu Yedo. Împaratu ajunsu Kyoto. Acuma imparatu nu putere. Peste doi sute anii în urma, shogun Toranaga luat putere. Noi luptamu luat putere de la shogunu şi Bakufu, da inapoi ra imparatu.

Deşi extrem de solicitat de concentrarea necesară pentru a-l înţelege pe individ – exprimarea omului era greu inteligibilă – Tyrer cântări instantaneu implicaţiile foarte importante şi cu bătaie lungă a dezvăluirilor acestuia.

— Băiatul ăsta, shogunul, câţi ani are?

— Şase’zrezece anii, shogun Nobusada, Bakufu spune lui ce fac, repetă Hiraga, stăpânindu-şi iritarea, conştient că trebuia să aibă acum răbdare. Împaratu mur’ta putere, dar... – căută cuvântul potrivit şi, nedibuindu-l, explică altfel: Imparatu nu ca daimyo. Daimyo avea samurai, arme, destur. Imparatu nu samurai. Nu pot face Bakufu ascurta. Bakufu avea armate. Imparatu nu, *wakata!*

— Hai, Nakama, wakata.

O mie de întrebări se băteau cap în cap, voind parcă să sară înainte; Tyrer ştia că omul din faţa lui putea fi stors ca un burete, dar se cerea infinită prudenţă şi locul nu era deloc potrivit. Remarcă concentrarea intensă de pe chipul celuilalt, şi se întreba cât înţelegea acesta din ceea ce-i spunea el. Îşi puse în vedere să vorbească rar, şi cât mai simplu posibil.

— Câţi luptaţi contra Bakufu?

— Mur’tii, răspunse Hiraga, în timp ce strivea cu palma un ţânţar pribeag.

— Sute? Mii? Ce fel de oameni, oameni de rând, grădinari, muncitori, negustori?

Chipul lui Hiraga se schimonosi de uimire.

— Ei nimica. Doaru a servi samurai. Doaru samurai rupta. Doaru samurai a avea arme. *Kinjiru arţii* avea arme.

Tyrer ridică din sprâncene.

— Eşti samurai?

Aceeaşi uimire:

— Doaru samurai rupta. Am zisu rupta cu Bakufu, da? Nakama samurai! Hiraga îşi scoase pălăria şi smulse bucata de pânză spurcată şi pătată de sudoare ce-i folosea drept turban, expunându-şi ţeasta rasă şi moţul de păr caracteristic, abia acum, văzându-i distinct figura, pentru prima oară fără pălăria cu boruri trase pe ochi, şi privindu-l pentru prima oară cu adevărat, Tyrer observă căutătura dură şi oblică a ochilor de samurai obişnuit cu armele şi lupta, precum şi imensa diferenţă de structură osoasă faţă de oamenii de la ţară. Când *Shenso,* kapitanu samurai, vede mine asa, eu mor ‘tu – Tyrer dădu din cap a înţelegere, dar mintea nu-l mai ajuta. Usoru eu evada. Rogu daţii haine de sor’datu.

Tyrer se chinuia din greu să-şi ascundă expresia de tulburare şi groază ce i se întipărise pe chip, luptându-se să-şi înfrâneze dorinţa de a o rupe la fugă, îmboldit, pe de altă parte, să afle totul de la acest samurai – informaţii care, folosite aşa cum trebuie, puteau, şi trebuiau să devină cheia pentru dezlegarea universului japonez şi a propriului său viitor. Tocmai când era gata-gata să-şi dea drumul la gură şi să încuviinţeze, îşi aminti de mustrarea primită de la Sir William şi îşi acordă, din fericire, timpul necesar pentru a-şi recâştiga calmul.

— Usoru eu evada, aşa e?

— Nu uşor, posibil. Dar riscant. Întâi trebuie să am convingerea că meriţi să fii salvat!

Tyrer remarcă o înfiorare bruscă de mânie, o mânie amestecată cu teamă, greu de spus. Un samurai, Isuse Hristoase! De ce nu-i Sir William aici, mă simt complet depăşit…

— Să nu crezi că pot să…

— Rogu, imploră Hiraga, conştient că era singura sa şansă de a ieşi din capcană, dar zicând în sinea lui: Grăbeşte-te şi acceptă, dacă nu, te ucid şi încerc să fug peste zid! Nakama jura pe zei ajuta Taira-san.

— Juri solemn pe zeii tăi că îmi vei răspunse sincer la toate întrebările?

— *Hai,* zise Hiraga, surprins peste măsură că Tyrer putea fi atât de naiv ca să pună o astfel de întrebare unui duşman, sau să dea crezare răspunsului său afirmativ, cum să fii atât de dobitoc – ce zeu, ce zei? – nici vorbă. Pe zei ma juru, adăugă el.

— Aşteaptă aici. Încuie uşa şi nu deschide nimănui altcuiva.

Tyrer îşi puse revolverul în buzunar, se întoarse la Pallidar şi McGregor şi, cu sufletul la gură, îi luă deoparte:

— Am nevoie de ajutor. Am aflat că Ukiya e unul din oamenii căutaţi de samurai – s-a vădit că e un soi de opozant. Vreau să-l deghizez în soldat şi să-l strecor afară împreună cu noi.

Ambii ofiţeri îl priviră îndelung, apoi McGregor zise:

— Scuzaţi-mă sir, dar credeţi că e înţelept? Vreau să spun, Bakufu e guvernul legal, şi dacă suntem deconspiraţi, atu…

— Nu vom fi deconspiraţi. Îl îmbrăcăm în livrea roşie şi-l strecurăm printre soldaţi. Ce zici, Settry?

— Da, Phillip, se poate, dar dacă cineva îşi dă seama, suntem în pom cu scara ruptă.

— Ai altă idee? replică Tyrer cu nervozitate în glas, din ce în ce mai năpădit de acel amestec de tulburare şi teamă. Vreau să-l scoatem, continuă el. Fără ajutorul lui, am fi probabil morţi cu toţii. În plus, ne va fi extrem de util.

Ceilalţi doi se uitară, stânjeniţi, unul la altul, apoi la Tyrer.

— Îmi pare rău, pericolul e prea mare, spuse Pallidar.

— NU CRED! explodă Tyrer, pradă durerii de cap. Vreau să facem exact aşa! E o afacere de importanţă majoră pentru guvernul Majestăţii Sale, şi cu asta basta!

McGregor oftă:

— Bine, sir, foarte bine. Domnule căpitan, ce-aţi zice dacă-l scoatem călare?

— În chip de dragon? Ridicol! Cum vreţi să călărească un biet grădinar, pentru numele lui Dumnezeu? Mai bine să meargă pe jos, înconjurat de sold…

— Pun prinsoare cincizeci contra unu că nu e în stare să ţină pasul. O să semene c-o curvă deghizată în episcop.

— Ce-ar fi să-l îmbrăcăm în uniformă, interveni Tyrer, îi bandajăm faţa şi mâinile, şi-l transportăm cu targa? Ne prefacem că e bolnav.

— Excelent! exclamară amândoi ofiţerii, radioşi.

— Şi mai bine – reluă Tyrer, jubilând – spunem că are o molimă din asta urâtă, vărsat, pojar, ciumă, ştiu eu?

Râseră toţi trei.

Ofiţerul samurai şi gărzile autorizate să pătrundă în Legaţia acum pustie făcură, precedaţi de Tyrer, McGregor şi de patru dragoni, înconjurul clădirii. Percheziţia fu migăloasă – fiecare încăpere, fiecare dulap, chiar şi podul. În final, samuraiul păru satisfăcut. În hol se aflau două tărgi pe care zăceau doi soldaţi, ambii cuprinşi de febră şi bandajaţi, unul doar parţial, celălalt – Hiraga – din cap până în picioare, peste uniforma leoarcă de transpiraţie.

— Amândoi bolnav foarte, explică Tyrer în japoneză, folosind vocabularul comunicat de Hiraga. Soldat are pete.

Samuraiul păli şi dădu înapoi la simpla menţiune a bolii – epidemiile de vărsat erau endemice în oraşe, deşi mai puţin grave decât în China, unde lumea murea cu sutele de mii.

— Trebuie… Trebuie raportat, mormăi ofiţerul şi, împreună cu oamenii săi, îşi acoperi gura, crezând cu toţii că infecţia se propagă prin respirarea aerului viciat din preajma bolnavului.

Tyrer nu înţelese, drept care se mulţumi să ridice din umeri:

— Om bolnav foarte. Nu apropia.

— Nu mă apropii, mă crezi nebun? şi uriaşul samurai

ieşi pe terasă. Ascultaţi aici, le spuse calm oamenilor săi. Nu suflaţi o vorbă despre asta celorlalţi din piaţă. S-ar isca panică. Câini venetici împuţiţi! Până una-alta, fiţi cu ochii-n patru, Hiraga ăsta e pe-aici pe undeva.

Inspectară atent proprietatea şi dependinţele; întregul personal al Legaţiei şi soldaţii se refugiaseră la umbră, nerăbdători să pornească spre cheu, unde îi aşteptau bărcile. Punând în fine capăt percheziţiei, ofiţerul se înclină mânios şi se retrase ţanţoş, alăturându-se samurailor adunaţi îndărătul porţilor. Joun se afla în continuare legat fedeleş, în primele rânduri; grădinarii îngenuncheaseră aliniaţi, goi şi fără pălărie. La apropierea samuraiului, îşi lipiră şi mai tare fruntea de ţărână.

— Sus! exclamă el furios, contrariat de faptul că după ce le dăduse ordinul să se despoaie, nici unul dintre grădinari nu vădise o ţeastă rasă cu moţ, răni provocate de spadă, ori alt semn distinctiv al rangului de samurai, fu deci nevoit să considere că prada se afla încă ascunsă în interiorul clădirii sau evadase, cu furie sporită, se proţăpi în dreptul lui Joun. Roninul Hiraga s-a deghizat răzându-şi ţeasta complet sau lăsându-şi părul lung ca o otreapă de grădinar. Identifică-l!

Joun stătea în genunchi, distrus, mai degrabă mort decât viu. La ordinele lui Anjo fusese bătut de moarte, readus în simţiri, iar bătut, iar reînviat.

— Identifică-l pe Hiraga!

— Nu e… nu e… Nu e aici, gemu tânărul, în vreme ce piciorul de fier al ofiţerului îl izbi în repetate rânduri peste părţile cele mai sensibile şi grădinarii tremurau, îngroziţi şi ei de moarte. Nu e… nu e… Nu e aici…

O nouă lovitură cruntă. Copleşit de o suferinţă sfâşietoare şi neputincioasă, ieşindu-şi din minţi, Joun arătă spre un tinerel care căzu în genunchi, strigând din răsputeri că e nevinovat.

— Faceţi-l să tacă! zbieră ofiţerul. Duceţi-l la judecător, de-acolo la închisoare şi răstigniţi canalia asta! Luaţi-i pe toţi, sunt vinovaţi cu toţii că l-au ascuns, luaţi-i pe sus!

Grădinarii fură târâţi în timp ce strigau că sunt

nevinovaţi; tinerelul scheuna că îl văzuse mai devreme pe Hiraga în preajma casei şi că era gata să-l arate dacă i se dădea voie, dar nimeni nu-l luă în seamă, şi ţipetele lui, ca şi ale celorlalţi fură rapid şi brutal curmate. Ofiţerul îşi şterse fruntea de sudoare, satisfăcut că îşi executase ordinele. Sorbi dintr-o sticlă cu apă şi scuipă să-şi clătească gura, apoi bău cu lăcomie.

„Eeee, făcu în sinea-i, cutremurându-se. Auzi, pete! O boală gai-jin, adusă din afară! Tot ce-i putred e adus de afară, gai-jinii trebuie alungaţi şi împiedicaţi să revină vreodată. Văzu cu mânie cum soldaţii intrau în formaţie şi mergeau trufaşi. Se întoarse cu gândul la acel shishi în căutarea căruia venise. Imposibil ca grădinarul cu pricina să fi fost un shishi de faimă. Hiraga cel războinic. Karma că am ajuns prea târziu în acea zi ca să-i prindem pe el şi pe ceilalţi care ne-au scăpat. Nu karma, ci Dumnezeu veghea asupră-mi. Dacă l-aş fi văzut, n-aş fi putut să mă prefac că-l cred pe Joun şi să-l înşfac pe celălalt grădinar. Unde-o fi Hiraga ăsta? Se ascunde el undeva. Doamne, ajută-mă!

Ciudată mai e viaţa: îi urăsc pe gai-jini, şi totuşi cred în Domnul lor Isus Hristos, deşi în taină, ca şi tatăl meu, şi mai înainte, tatăl şi bunicul lui, şi tot astfel până hăt, înainte de Sekigahara. Da, cred în acest Domn Isus Hristos, singurul lucru bun adus de gai-jini. Nu spunea oare dascălul iezuit că părinţii bisericii socot că această credinţă ne dă forţă şi că, o dată confruntaţi cu o problemă, suntem datori s-o roadem precum câinele roade un os?

Hiraga se ascunde el pe undeva. Am percheziţionat cu grijă. Care va să zică s-a deghizat. În ce? În copac? În ce?” În incinta Legaţiei, pregătirile de plecare îşi urmau cursul. Drapelul fu coborât. Fanfara începu să cânte. Călăreţii erau în şa, tărgile în faeton. Se deschiseră porţile. Încolonaţi, soldaţii călare, în frunte cu gai-jinul cu nume japonez, treceau acum prin faţa lui, coborau la vale, apoi… Bandajele! Revelaţia explodă brusc în mintea ofiţerului samurai. Nici un fel de molimă! Isteaţă înscenare, dar nu tocmai îndeajuns! îşi spuse el, înviorat. Ce fac acum? Le tai drumul şi-i blochez într-o stradă îngustă? Sau trimit spioni

să-l urmărească şi să mă ducă la ceilalţi? Îl urmăresc.

19

Marţi, 16 octombrie

Petrecerea de logodnă era în toi, sub lămpile cu ulei care iluminau sala principală, înţesată de lume, a clubului: întreaga clădire fusese preluată de către Malcolm Struan şi decorată pentru seara asta. Toţi membrii de vază ai aşezării fuseseră invitaţi şi erau prezenţi, la fel toţi ofiţerii pe care flota şi armata de uscat îşi puteau permite să-i lase liberi, iar afară, pe Strada Mare, patrule ale ambelor arme vegheau gata să taie calea beţivilor şi nepoftiţilor din Mahalaua Beţivanilor. Nicicând Angélique nu fusese mai strălucitoare – crinolina, toca din pene de pasărea Paradisului, inelul de logodnă scânteietor! Se dansa un vals îmbietor de Johann Strauss cel Tânăr, nou-nouţ şi proaspăt sosit de la Viena prin curierul diplomatic. André Poncin îl cânta cu brio la pian, acompaniat în mod competent de o fanfară redusă a marinei, înveşmântată pentru ocazie în uniformă completă de paradă. Angélique dansa acum cu Settry Pallidar. Când fusese desemnat să reprezinte armata de uscat, propunerea fusese întâmpinată cu urlete de încuviinţare şi invidie nemărginită. Victoria Lunkchurch şi Mabel Swann dansau şi ele, în acest moment cu Sir William şi Norbert Greyforth; carnetele lor de bal fuseseră completate de cum se anunţase evenimentul; în ciuda corpolenţei, ambele erau bune dansatoare şi purtau crinoline, cu toate acestea nu se comparau nici pe departe cu cea a superbei Angélique, nici ca podoabe, nici ca decolteu.

— Pungaş ce mi-ai fost, pui de lele, Bamaby, scrâşni Victoria către soţul ei. Mabel şi cu minie vriem tolete nouă de te-o costa compania întreagă, zau, mi îi martor Dumniedzău. Şi ca ea vriem pălăruici.

— Ce bombăneşti acolo?

— Ei, ce! Pălăruici… pălării! – toca Angelicăi fusese lovitura de graţie pentru cele două femei. Îi război de-acu

întră ea şi noi, aşo-ţi dzâc!

Dar succesul de care aveau parte chiar şi ele le învinsese zavistia, şi amândouă se lăsaseră antrenate de ritmul ameţitor.

— Mama lui, norocosul dracului! bodogăni Marlowe, cu ochii aţintiţi asupra rivalului său – Marlowe sclipea în uniforma de marină, la care adăugase un şnur aurit de aghiotant, pantaloni albi de mătase cu dresuri asortate şi pantofi negri cu cataramă de argint.

— Cine-i al dracului? întrebă Tyrer, trecând prin preajmă cu o cupă de şampanie în mână – nu era prima – îmbujorat şi exaltat de ambianţa petrecerii, precum şi de modul în care îl strecurase pe Nakama afară din Yedo şi îl dusese, cu încuviinţarea lui Sir William, la el acasă, pe post de profesor de japoneză. Cine-i al dracului, Marlowe?

— Ia mai du-te de-a dura! Ca şi cum n-ai şti! rânji Marlowe. Ascultă, sunt reprezentantul marinei, următorul dans e-al meu, şi-am să-i arăt prăpăditului cum se dansează, chiar dacă ar fi să-mi dau sufletul.

— Noroc pe tine! Ce urmează?

— O polcă.

— Ah, pe onoarea mea, da’ ştiu că tu ai pus la cale dansul!

— Nici vorbă! – polca, bazată pe un dans popular din Boemia, constituia marea noutate pe ringurile de dans din Europa şi făcea furori, deşi era socotită încă puţin cam îndrăzneaţă. E în program. N-ai observat?

— Nu, am prea multe pe cap! răspunse Tyrer în culmea veseliei, abia abţinându-se să nu împărtăşească cuiva faptele sale de glorie, cu atât mai mult cu cât în acea seară, de cum putea, urma să traverseze Podul Raiului şi să se arunce în braţele mult-iubitei sale, din păcate, jurase să păstreze secretul în ambele privinţe. Dansează dumnezeieşte, nu-i aşa? mai spuse el.

— Hei, Tyrer, tinere! – se auzi vocea lui Dimitri Syborodin, care o luase pe ulei, era transpirat, şi se apropiase de ei cu o halbă plină de rom în mână. I-am zis dirijorului să-i tragă un can-can pe cinste. Cică sunt al

cincilea care cere acelaşi lucru.

— Doamne, chiar are de gând s-o facă? întrebă Tyrer îngrozit. Am văzut un spectacol la Paris o dată – n-ai să mă crezi, dar fetele nici nu purtau desuuri.

— Ba te cred! se hlizi Dimitri. Da' Ţâţe-de-Angél poartă, şi nu se sfieşte să şi le arate, naiba să mă ia!

— Ascultă ce e!… se înfierbântă Marlowe.

— Lasă, John, glumeşte. Dimitri, eşti imposibil. Doar n-o să îndrăznească dirijorul!

— Până nu-i face semn bătrânul Malc, nu!

Ochii li se îndreptară spre colţul opus al sălii, de unde doctorul Hoag, Seratard, mai mulţi ambasadori şi Malcolm Struan priveau salonul de dans, sorbind-o din priviri pe Angélique care sălta şi se mlădia în ritmul acelei muzici moderne, vrăjite şi temerare, ce-i tulbura pe toţi. Malcolm stătea cu mâna sprijinită pe măciulia unui baston greu: inelul de logodnă din aur scânteia în vreme ce bătea măsura cu degetele. Purta un frac elegant de mătase, cămaşă cu guler scrobit, cravată crem, cu ac cu diamant şi cizme din piele fină de la Paris.

— Păcat că încă nu-i întremat pe deplin, murmură Tyrer, căinându-l sincer, dar mulţumind lui Dumnezeu pentru şansa de care avusese parte.

Struan şi Angélique întârziaseră. El păşea cu dificultate, cocârjat, se vedea efortul de a sta drept, sprijinit în două bastoane, în timp ce ea, radioasă, îl ţinea de braţ. Hoag era alături, foarte atent la tot ce se întâmpla în jur şi îndatoritor. Fuseseră aclamaţi, ea mai mult decât el; aşezându-se, Struan îşi trăsese sufletul, apoi urase bun-venit tuturor, îndemnându-i să se înfrupte din festinul întins pe mese.

— Dar înainte de toate, prieteni, v-aş ruga să ţinem un toast pentru cea mai frumoasă făptură din lume, mademoiselle Angélique Richaud, viitoarea mea soţie.

Bravo, şi iar bravo! Servitori chinezi în livrea aduseră şampanie frapată, cu lada, Jamie McFay adăugase câteva cuvinte de veselie, şi petrecerea începuse. Vinuri de Bordeaux şi Burgogne, un Chablis special, foarte apreciat în

Asia, coniacuri, whisky-uri – toate importate în exclusivitate de firma Struan – gin, bere din Hong Kong. Fripturi de vită australiană, miei întregi, plăcinte de pui, friptură de porc rece, cartofi de Shanghai, fierţi şi împănaţi cu carne de porc şi unt, deserturi şi bomboane de ciocolată proaspăt aduse din Elveţia. După ce s-a încheiat masa şi şapte tipi beţi au fost scoşi afară, André Poncin îşi reluă locul şi orchestra se puse pe treabă.

Plin de curtoazie faţă de Malcolm, Sir William solicitase primul dans. Apoi Seratard, după el ceilalţi ambasadori – cu excepţia lui von Heimrich, care zăcea la pat, bolnav de dizenterie – amiralul şi generalul; toţi dansară pe rând şi cu celelalte două doamne. La sfârşitul fiecărui dans, Angélique se trezea înconjurată de figuri îmbujorate şi fericite; făcându-şi vânt cu evantaiul, ea se întorcea înapoi lângă Malcolm, fermecătoare cu toată lumea, dar atentă numai la el. Refuza de fiecare dată invitaţiile la dans, lăsându-se în final convinsă de logodnicul ei:

— Angélique, îi spunea el, ador să te privesc dansând, iubito, dansezi cu o graţie sublimă.

Acum o privea, trăind un sentiment de extaz şi frustrare, înnebunit că încă era stânjenit de infirmitate.

— Nu fi nervos, Malcolm, îi spusese Hoag, încercând să-l calmeze, căci simplul act de-a se îmbrăca în acea seară fusese un coşmar de durere şi neîndemânare. E prima oară când te ridici din pat. N-a trecut decât o lună de la accident, nu fi îngrijo…

— Repetă şi-ai să mă vezi scuipând sânge!

— Nu numai durerea e insuportabilă. Mai e şi tratamentul, sau lipsa lui, şi poşta de azi. Ai primit o scrisoare de la mama dumitale, nu?

— Da, răspunse Struan cu un aer năpăstuit, şi se aşezase în culmea furiei. Se opune cu înverşunare logodnei şi căsătoriei mele… dacă m-aş lua după ea, Angélique e diavol în carne şi oase. Mi-a… – cuvintele îi ieşeau anevoie din gură. Nici nu s-a uitat la scrisoarea mea, pur şi simplu n-a vrut şi spune… uite, citeşte: *Ai înnebunit? Nu sunt şase săptămâni de când ţi-a murit tatăl, nici n-ai împlinit*

douăzeci şi unu de ani, femeia asta vânează banii tăi şi e cu ochii pe compania noastră, e fiica unui falit fugar, nepoata altui făţarnic nelegiuit şi – Doamne păzeşte! – catolică şi franţuzoaică pe deasupra. Ţi-ai ieşit din minţi? Spui că te iubeşte. Aiurea! Te-a vrăjit. Gata cu prostiile. Gata, m-ai înţeles? Ţi-a sucit capul. Se vede că deocamdată nu eşti în stare să conduci firma Struan! Te vei întoarce fără acea persoană de cum îţi va îngădui doctorul Hoag.

— Când îţi voi da voie să pleci, Malcolm, vei face aşa cum spune ea?

— În ceea ce-o priveşte pe Angélique, nu. Nimic din ce spune mama n-are importanţă – nimic! E evident că nu mi-a citit scrisoarea, puţin îi pasă de mine. Ce naiba să fac?

Hoag ridicase din umeri:

— Ceea ce ai hotărât deja: te logodeşti şi, când vine vremea, te însori. Acum te vei simţi mai bine. Ai să te odihneşti mai mult, să te întremezi cu supe bune şi porridge, şi fără balsamuri de dormit şi pentru dureri. Timp de două săptămâni ai să rămâi aici, apoi ai să te întorci acasă şi ai să înfrunţi… (doctorul îi zâmbise cu bunătate) viitorul plin de încredere.

— Sunt foarte norocos că am un doctor ca dumneata lângă mine.

— Şi eu sunt foarte norocos că am un prieten ca tine.

— Şi dumneata ai primit o scrisoare de la ea?

— Da! râse el fără veselie. Dacă mă gândesc bine, pot zice că am primit şi eu una.

— Şi?

Hoag îşi dăduse ochii peste cap:

— Am fost destul de explicit?

— Da, mulţumesc.

Acum, privind-o dansând, înconjurată de admiraţia generală şi de pofte, cu parte din sâni delicat expuşi, cum era moda, cu gleznele-i gingaşe ce îmbiau ochii să se încumete sub învolburarea mătăsoasă a volanelor de culoarea caisei coapte, Malcolm simţi cum i se învârtoşează mădularul. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, pentru asta, îşi spuse în gând, mult mai potolit acum, bine că măcar mi se

mai scoală, dar n-am să mă pot abţine până la Crăciun, ştiu bine că n-am să pot. Se apropia miezul nopţii; Angélique atinse cu buzele cupa de şampanie, se ascunse în spatele evantaiului, fâlfâind expert din el, tachinându-i pe cei din jur, întinse cuiva paharul, ca şi cum ar fi oferit un dar, se scuză şi porni lin spre fotoliul ei, lângă Struan. Alături se afla un grup însufleţit, format din Seratard, Sir William, Hoag, alţi ambasadori şi Poncin.

— Da, monsieur André, cântaţi minunat. Nu-i aşa, iubitule?

— Da, minunat, întări Struan, nesimţindu-se deloc bine şi încercând s-o ascundă.

Hoag se întoarse cu ochii spre el. Angélique vorbea în franceză:

— André, unde te-ai ascuns zilele-acestea? Dacă am fi la Paris, aş putea să jur că ţi-ai oferit inima unei doamne.

— Doar ocupat cu lucrul, mademoiselle, zise Poncin, pe un ton amabil.

Angélique trecu din nou la engleză.

— Ah, ce păcat… Parisul e superb toamna, aproape la fel de încântător ca primăvara. Abia aştept să ţi-l arăt, Malcolm. Ar trebui să petrecem un sezon acolo, nu crezi?

Stătea în picioare, în imediata lui apropiere, şi îi simţi braţul în jurul mijlocului; îşi sprijini mâna uşor de umărul lui şi începu să se joace cu părul lui lung. Senzaţia îi plăcea – îi plăcea faţa lui chipeşă, hainele elegante, era fermecată de inelul pe care îl primise de la el în acea dimineaţă, cu un diamant înconjurat de alte diamante. Se uită la inel, întorcându-l pe toate feţele, întrebându-se cât valora.

— Ah, Malcolm, te va fermeca Parisul, în sezonul lui e de-a dreptul fascinant. Mergem?

— De ce nu, sigur, dacă doreşti.

Angélique suspină, mângâindu-i discret gâtul cu degetele, şi spuse, parcă brusc frapată de o idee:

— Ne-am putea petrece luna de miere acolo, ce crezi, iubitule – am dansa până-n zori…

— Nu contează în ce oraş vă aflaţi, felul în care dansaţi e o încântare, mademoiselle, spuse Hoag, asudat şi

sugrumat de hainele prea strâmte. Din păcate, nu e cazul meu. Dacă îmi pot perm…

— Nu dansezi deloc, doctore?

— Am dansat cu mulţi ani în urmă, pe când eram în India, dar am încetat la moartea soţiei mele. Îi plăcea dansul atât de mult încât eu nu mai pot să mă bucur de el. A fost o petrecere extrem de reuşită, dacă îmi pot permite, cred că ar trebui să plecăm.

Angélique se uită spre el, zâmbetul îi pieri: îi citi prudenţa pe chip, privi spre Malcolm şi îşi dădu seama că era epuizat. Ce pacoste că e aşa bolnav, îşi zise în gând. Of!

— E încă devreme, spuse Malcolm cu dârzenie, tânjind după odihnă. Nu, Angélique?

— Trebuie să recunosc că şi eu sunt foarte obosită, răspunse ea imediat, şi strângându-şi evantaiul, îi surâse lui Malcolm, lui Poncin şi celorlalţi, şi se pregăti de plecare. Poate că am face bine – adăugă ea – să mergem şi să lăsăm petrecerea să continue.

Se scuzară faţă de cei din jur. Toată lumea se făcu a nu observa plecarea lor, dar o dată cu ieşirea Angelicăi farmecul petrecerii dispăru. Abia ieşită pe uşă, ea se opri o clipă:

— Oh là là, mi-am uitat evantaiul. Te prind din urmă, iubitule.

Grăbită, se întoarse în sală. Poncin o interceptă.

— Mademoiselle, spuse el în franceză, cred că vă aparţine.

— Ah, ce drăguţ din partea dumitale! – îşi luă evantaiul încântată că-i reuşise stratagema şi că Poncin băgase de seamă şmecheria, aşa cum sperase, iar pe când acesta se aplecă să-i sărute mâna, îi şopti în franceză: Trebuie neapărat să ne vedem mâine.

— La Legaţie, la amiază. Întrebaţi de Seratard, nu va fi acolo.

Angélique îşi peria pletele în faţa oglinzii, fredonând încă ultimul vals pe care îl dansase. Care din dansuri fusese oare cel mai satisfăcător? Uşor de spus: Marlowe şi polca,

mai mult decât Pallidar şi valsurile. Nu poţi valsa cu adevărat decât cu cel care-i dragostea vieţii tale, lăsându-te copleşită, prin muzică, de beţia iubirii şi a dorinţei, purtată către văzduh, cuprinsă de un dulce freamăt. Aşa cum mă simt eu acum, în cea mai frumoasă zi din viaţa mea, logodită cu bărbatul ideal şi iubită de el la nebunie... Ar trebui să fie ziua cea mai frumoasă, dar nu e. Ciudat că m-am simţit bine astă-seară, că pot gândi şi acţiona cu calm, când, iată, ziua s-a scurs şi ciclul nu mi-a venit şi port probabil copilul unuia care m-a siluit – trebuie pus capăt situaţiei. Îşi privea imaginea din oglindă ca şi cum ar fi fost o altă persoană – în vreme ce dinţii duri ai periei îi înviorau agreabil pielea capului, descâlcindu-i părul – nevenindu-i să creadă că era în viaţă şi aparent neschimbată, după atâta spaimă şi chin. Curios. După prima zi, toate i-au părut tot mai suportabile. De ce oare? Nu ştiu. În fine, nu contează. Mâine se va rezolva cu întârzierea, poate că o să-mi vină ciclul chiar în cursul nopţii, şi toată groaza şi plânsul, şi iar groaza şi iar plânsul nu vor fi avut nici un rost. Zeci de mii de femei au trecut prin ce-am trecut eu şi s-au întremat fără probleme. O sorbitură şi gata, totul e ca înainte, şi nu ştie nimeni nimic. În afară de tine însăţi şi de Dumnezeu. Sau de tine şi doctor, sau de moaşă. Sau de vrăjitoare.

Destul pentru astă-seară, Angélique. Ai încredere în Dumnezeu şi în Preacurata Fecioară, Maica Domnului are să te ajute, eşti neprihănită. Eşti logodită oficial cu un om minunat, cum-necum ai să te măriţi şi ai să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi. Mâine... Mâine se va vedea ce şi cum.

În spatele ei, Ah Soh se ocupa de patul cel mare, strângându-i ciorapii şi lenjeria intimă. Crinolina era deja atârnată în cuier alături de alte două şi de o jumătate de duzină de rochii noi de zi, încă învelite în hârtie de orez. Prin geamul deschis se auzeau râsete şi cântece de beţie, precum şi muzica de la club care nu dădea semne să fi obosit. Angélique oftă, regretând că părăsise dansul. În mâna ei, peria deveni mai energică.

— Ceva doleşte Dom'so-hala?

— Nu. Vreau să mă culc.

— ’Pte buni, Dom’so-hala.

Angélique încuie uşa în urma ei. Uşa de comunicare cu apartamentul lui Struan era închisă, dar neîncuiată. De obicei, de cum îşi termina toaleta, bătea şi intra să-i spună noapte bună şi să-l sărute, făceau eventual puţină conversaţie şi se întorcea la ea în cameră, lăsând uşa întredeschisă pentru cazul că-l apuca vreo criză de dureri în cursul nopţii. Acestea se răriseră în ultimul timp, deşi, de când nu-şi mai lua medicamentul de seară, cam de o săptămână, Struan dormea prost şi puţin, fără însă să strige după ajutor. Se aşeză din nou în faţa oglinzii, şi fu mulţumită de ceea ce vedea: peignoir-ul era de mătase, cu dantelă şi şic parizian, o copie locală după cel pe care îl adusese cu ea. *Şi nu-ţi poţi imagina, Colette, priceperea şi viteza croitorului chinez,* scrisese Angélique în cursul după-amiezii, ca să expedieze misiva cu nava poştală de a doua zi.

Acum pot obţine copii după orice. Trimite-mi, te rog, câteva pagini din La Parisienne sau La Haute Couture cu ultimele modele sau orice e mai atrăgător. Malcolm al meu e imens de generos şi de bogat. Zice că pot comanda orice îmi face plăcere.

Ce să mai spun de inel!!! Un diamant mare cu alte paisprezece, mai mici, împrejur. L-am întrebat, nevenindu-mi să cred cum şi l-a procurat, şi unde anume în Yokohama, dar s-a mulţumit să zâmbească. Sunt hotărâtă să am grijă să nu mai pun întrebări stupide. Colette, totul e minunat, cu excepţia faptului că sunt neliniştită în legătură cu sănătatea lui Malcolm. Se întremează încet şi abia merge. Dar e din ce în ce mai înflăcărat, şi trebuie să fiu atentă… Acum e timpul să mă îmbrac pentru petrecere, dar îţi mai scriu până pleacă poşta. Deocamdată te îmbrăţişez cu aceeaşi dragoste.

Ce norocoasă e Colette, sarcina ei e un dar de la Dumnezeu! Gata! Să termin cu văicăreala, dacă nu, mă apucă iar groaza. Trebuie să las grija asta la o parte. Ai decis ce să faci, fie că da, fie că nu. Dacă da, intră în

acţiune celălalt plan. Ce, e de făcut altceva? Un strop neglijent de parfum după urechi şi pe piept, o vagă aranjare a dantelei. O bătaie tandră la uşa lui.

— Malcolm?

— Intră, sunt singur.

Spre uimirea ei, şedea în fotoliu în loc să fie întins în pat. Halat de casă de mătase roşie, expresie ciudată. Intuiţia ei o puse imediat în gardă. Încuie uşa dinspre coridor ca de obicei, şi se îndreptă spre el.

— Nu eşti obosit, dragostea mea?

— Da şi nu. Mă laşi fără suflare.

Malcolm îşi întinse mâinile spre ea, ea se apropie prudentă, inima începu să-i bată mai tare. O trase spre el, lipindu-i corpul de al lui, şi începu să-i sărute mâinile, braţele şi sânii. Angélique nu se opuse pe moment, dorindu-l, flatată de forţa iubirii lui, sărutându-l şi lăsându-se mângâiată. După care, simţind că înflăcărarea se înteţea prea repede, se lăsă în genunchi lângă scaunul lui cu inima bătându-i la fel de puternic în piept ca şi lui, şi se smulse din îmbrăţişare.

— Nu e bine ce facem, şopti Angélique, cu respiraţia întretăiată.

— Ştiu, dar trebuie… nu mai pot… te doresc atât de mult…

Buzele lui fierbinţi, flămânde le căutau pe ale ei, ea răspunse cu aceeaşi patimă, mâinile lui îi urcau de-a lungul coapselor, sporindu-i focul lăuntric, mângâind-o mai sus, tot mai sus, fata ar fi vrut să meargă mai departe, dar ea îşi reveni, chiar pe marginea prăpastiei, se smulse de lângă el şoptind:

— Nu, *chéri*…

De data asta însă, el se arătă surprinzător de vânjos, ţinând-o într-o îmbrăţişare pătimaşă, buzele şi glasul îi deveniră tot mai stăruitoare, din ce în ce mai aproape, până când, uitând că e convalescent, Malcolm făcu o mişcare precipitată şi fu fulgerat de durere.

— Oh, Doamne!

— Ce e? Nu te simţi bine? întrebă Angélique, înfricoşată.

— Ba da, cred că da. Doamne Dumnezeule!

Îi trebui un timp ca să-şi revină: suferinţa bruscă ce-l invadase îi domolise patima, durerea deveni stăruitoare, amplificată şi de chinul neputinţei. O ţinea încă în braţe, tremurând încă, dar fără nici o vlagă.

— Doamne, iartă-mă…

— Nu-i vorba de iertare, iubitul meu…

Recăpătându-şi, în fine, suflul, Angélique se ridică în picioare, mulţumind Cerului, şi turnă o ceaşcă din ceaiul rece, aflat în permanenţă la căpătâiul lui Malcolm. Inima îi era răvăşită, coapsele îi fremătau de dorinţă, nu-i venea să se oprească aici, dar n-avea încotro. Câteva clipe, şi m-aş fi pierdut cu firea, trebuie să găsesc o cale şi pentru el, şi pentru mine, pentru amândoi. În conştiinţa ei auzi parcă glasul răsunător al mamei sale, ţinându-i binecunoscuta predică: „Bărbatul nu se însoară niciodată cu amanta. Nimic înainte de căsătorie, orice după!” Şi numai asta o auzea de îndată ce-a fost în stare să priceapă despre ce-i vorba.

— Uite, murmură, dându-i ceaşca.

Îngenunche şi îi contemplă ochii închişi, chipul, halatul, năpădite de transpiraţie. În scurt timp, Angélique se linişti, îşi reveni cu totul. Îşi puse mâna pe genunchiul lui, şi el i-o acoperi cu palma.

— Nu e bine să fim chiar atât de intimi, Malcolm, spuse ea plină de afecţiune, plăcându-i de el, dar neştiind prea bine dacă e chiar iubire sau nu. E greu, pentru amândoi, *chéri,* adăugă, şi eu te iubesc, şi te doresc la fel de mult.

Malcolm răspunse într-un târziu, cu dificultate, încet, cu o voce plină de suferinţă:

— Da, dar mă poţi ajuta.

— Dar nu se poate, înţelegi? Nu înainte de căsătorie, încă nu, nu putem deocamdată.

Suferinţa, sentimentele de frustrare trăite în seara aceea, izbucniră brusc la gândul că stătuse ca un lemn, tot timpul privind cum alţi bărbaţi dansează cu ea şi o poftesc, în vreme ce el abia se ţinea pe picioare, de unde, cu o lună înainte, dansa infinit mai bine decât oricare dintre ei. De ce

nu acum? îi veni să-i strige, ce contează o lună sau două? Pentru numele lui Dumnezeu… Bun, de acord, sunt gata să accept că o fată respectabilă trebuie să fie virgină, că altfel ar fi o femeie de moravuri uşoare; accept că un domn nu trebuie s-o ademenească înainte de căsătorie, de acord. Dar, ce Dumnezeu, există şi alte modalităţi…

— Ştiu că… că acum nu se poate, spuse el cu voce sugrumată, dar… Angélique, ajută-mă te rog! Te rog…

— Dar cum?

Cuvintele pe care el ar fi vrut să i le spună i se opriră în gât: Aşa cum fac fetele din Casele alea care te sărută, te mângâie şi tot aşa până când te eliberezi de apăsare. Ce naiba, crezi că dragostea înseamnă chiar să te crăcănezi şi să zaci ca o halcă de carne? Fetele astea ştiu atâtea gesturi simple, fără pic de jenă sau mofturi, şi se şi bucură dacă ţi-a plăcut. „Totu' aşa bine, Dom'nu, este la dumneavostra?" Dar ştia că nu-i putea spune nimic, s-ar fi răzvrătit întreaga sa educaţie. Cum îi poţi explica aşa ceva femeii pe care o iubeşti, când e atât de tânără, de nepricepută, de egoistă, sau pur şi simplu neştiutoare? Subit, adevărul îi făcu silă. Ceva se schimbase în Malcolm. Cu o voce complet diferită, zise:

— Ai dreptate, Angélique, e greu pentru amândoi. Îmi pare rău. Poate-ar fi mai bine să te muţi înapoi la Legaţia franceză până plecăm la Hong Kong. Acum că m-am mai întremat trebuie să ne gândim şi la reputaţia ta.

Ea îl fixă cu privirea, descumpănită de această schimbare subită.

— Dar, Malcolm, stau bine aici, sunt aproape de tine în caz de nevoie…

— Oh, da, am nevoie de tine… (umbra unui zâmbet ironic i se contură pe buze). Am să-l rog pe Jamie să se ocupe de mutare.

Angélique ezită, neştiind ce să creadă.

— Dacă asta ţi-e dorinţa, *chéri.*

— Da, e preferabil. Ai dreptate, e greu pentru amândoi să fim atât de aproape unul de celălalt. Noapte bună, iubito, mă bucur că ţi-a plăcut petrecerea.

Ea simţi că o străbate un fior îngheţat, dar neputându-şi da seama dacă din afară sau lăuntric. Îl sărută, gata să-i împărtăşească patima acum, dar patima dispăruse. Ce-l schimbase oare într-atât?

— Somn uşor şi plăcut, Malcolm. Te iubesc.

Nici o reacţie. Nu-i nimic, îşi spuse ea, bărbaţii sunt capricioşi şi cu hachiţe. Zâmbind ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, descuie uşa, îi trimise din zbor un sărut tandru şi se întoarse în camera ei. Malcolm îşi îndreptă privirea spre uşa de comunicare: era vag întredeschisă. Ca de obicei, dar, în universul lor, nimic nu mai era ca de obicei. Uşa şi apropierea dintre ei nu-l mai ispiteau. Se simţea altfel, parcă era alt om. Fără să ştie de ce, era trist, dintr-o dată bătrân, şi un anume instinct îi şoptea că oricât ar fi iubit-o, oricât s-ar fi străduit fizic, ea nu-l va putea mulţumi pe deplin vreodată în viaţă. Ajutându-se cu bastonul, se ridică în picioare şi ţopăi de bine, de rău, până la birou. În sertarul de sus se afla sticluţa cu leacul pe care îl pitise cu gândul la nopţile în care ştia că somnul nu avea să se lipească de el. O dădu peste cap şi se târî greu, înapoi spre pat. Scrâşnind din dinţi, se întinse şi oftă din rărunchi, simţind cum se topea din el durerea. Puţin îi păsa că terminase ultimul strop de elixir: Chen, Ah Tok, sau oricare dintre servitori putea să-i mai aducă de cum le-ar fi cerut. La urma urmei, nu firma Struan acoperea un sector important al pieţei chineze cu produsul respectiv?

Dincolo de uşă, Angélique stătea sprijinită de perete, pradă neliniştii, şovăind dacă să se întoarcă la el, sau să-l lase în voia lui. Îl auzi ducându-se la birou şi deschizând sertarul, dar nu ştia de ce o făcuse; mai auzi scârţâitul arcurilor patului şi suspinul adânc al lui Malcolm. Durerea e de vină, atâta tot, şi părerea de rău că nu putem să ne iubim, deocamdată, îşi spuse ea, încercând să-şi recapete încrederea şi îşi înăbuşi un căscat nervos. Plus neputinţa de a dansa, şi dacă mă gândesc, n-am cunoscut dansator mai bun. Doar e primul lucru care m-a atras spre el, la Hong Kong!

Nu e de condamnat că vrea să facă dragoste, şi nu eu

sunt de vină că a fost rănit. Bietul Malcolm – e pur şi simplu surmenat. Până mâine, va uita toată chestia şi totul va fi ca înainte. Mai bine mă mut, trebuie să mă gândesc şi la cealaltă problemă. Totul va ieşi bine. Se cuibări în pat şi adormi uşor, dar visele îi fură curând invadate de monştri ciudaţi, cu figuri schimonosite de copil, hohotind nebuneşte şi agăţându-se de ea: Mama! Mama! Visă că scria pe cearşafuri cu sângele ei izvorând din degetul transformat în toc de scris, trasând iar şi iar ideogramele înscrise pe cearşaf în noaptea aceea, pe care le păstra întipărite în memorie şi a căror semnificaţie nu îndrăznise să le-o ceară lui André sau lui Tyrer. Ceva o făcu să sară din somn. Coşmarurile dispărură. Privi, temătoare, spre uşă, aşteptându-se să-l zărească acolo. Nu era: Angélique îi auzi vag respiraţia profundă şi regulată în cealaltă încăpere şi se cufundă din nou în perne, gândind că va fi fost vântul sau vreun oblon trântit. *Mon Dieu,* sunt obosită, dar ce frumos a fost la bal! Şi ce frumos inel mi-a dăruit!

Fredonând polca şi gelos pe succesul lui John Marlowe, încredinţat că nici el n-ar fi fost mai prejos, Phillip Tyrer ajunse, în pas oarecum de dans, la Casa La Trei Crapi, de pe mica alee pustie, şi bătu elegant la uşă. Aici, Yoshiwara părea adormită, dar, nu departe, în casele şi barurile de pe strada principală, veselia era în toi: râsete de bărbaţi străpungeau noaptea aflată încă la început, punctate ici-colo cu sonorităţi metalice de samisen, sau replici în pidgin.

Oblonul uşii se deschise, şi apăru un servitor solid.

— Ce, Dom’nu?

— Rog vorbiţi japoneza. Sunt Taira-san şi am întâlnire.

— Ah? Taira-san, spuneţi? Îi dau de veste mamei-san.

În aşteptare, Tyrer bătea darabana cu degetele pe lemnul străvechi. În ajun şi în noaptea precedentă fusese obligat să stea cu Sir William, explicându-i cum fusese cu Nakama şi cu Legaţia, negociind condiţiile relaţiilor cu noul său profesor, apăsat de un sentiment de vinovăţie, deoarece nu putea destăinui că omul înţelegea ceva engleză. Doar jurase, şi cuvântul dat de un englez îl leagă

iremediabil.

Sir William acceptase în sfârşit ca Nakama să se arate în chip de samurai în anturajul lor. Mai fuseseră fii de familii samurai pe lângă legaţiile franceze şi britanică pentru scurte perioade, în acelaşi fel în care Babcott avea asistenţi japonezi. Sir William ordonase însă ca Nakama să nu poarte sau să deţină spade în incinta coloniei. Aceeaşi regulă li se aplică tuturor samurailor, cu excepţia gărzilor din subordinea unui ofiţer, în cursul rarelor lor ronduri, aprobate din timp. Mai mult, Nakama trebuia să nu se îmbrace ostentativ, să nu se apropie de sediul vamei sau de loja de gardă, şi să treacă cât mai neobservat posibil, fiind stabilit că, dacă era descoperit sau căutat de Bakufu, el îşi asuma întreaga răspundere şi urma să fie predat. Tyrer îl convocase pe Nakama şi îi expusese condiţiile lui Sir William. După toată tevatura asta se simţise prea obosit pentru Fujiko.

— Nakama; am de trimis un mesaj, şi vreau să-l înmânezi dumneata. Scrie, te rog, ideogramele pentru: Vă rog să fixaţi…

— Fixa, rogu?

— A aranja. „Vă rog să aranjaţi o întâlnire pentru mine mâine seară cu…” lasă un spaţiu pentru nume.

Durase ceva până când Hiraga înţelesese exact ce i se cere şi de ce. În disperare de cauză, Tyrer se trezise dând numele lui Fujiko şi al Casei La Trei Crapi.

— Ah, T’rei K’rap? zisese Hiraga. *So ka!* Da mesaju ra mama-san, aranja dumnevostra vede *musume* mâine, da?

— Da, te rog.

Nakama îi arătase cum se scriu ideogramele: Tyrer le copiase, încântat de propria sa performanţă, şi semnase grijuliu mesajul cu iscălitura pe care i-o concepuse Hiraga. Acum se afla la poartă.

— Haide o dată, mormăi el, pus pe fapte mari, dornic şi plin de vlagă.

După un timp, oblonul fu deschis din nou, de data aceasta de către Raiko.

— Ah, bună seara, Taira-san. Vreţi probabil să vorbim

japoneza, zâmbi ea cu o uşoară plecăciune, şi urmă un flux tonal de japoneză care îi scăpă, cu excepţia numelui lui Fujiko, terminat prin: Ne pare foarte rău.

— Ce? Oh, dumnevostră pare rău? De ce pare rău, Raiko-san? Bună seara, am întâlnire Fujiko… cu Fujiko.

— Ah, îmi pare extrem de rău, repetă Raiko cu răbdare, dar Fujiko nu e disponibilă în seara asta, şi din păcate, va fi ocupată o scurtă bucată de vreme, îmi pare extrem de rău, dar nu am ce face, vă transmite regretele ei, desigur; regret şi eu infinit de mult, dar şi celelalte fete sunt reţinute. Iertăciune.

Din nou, Tyrer nu înţelese totul, dar prinse miezul. Năucit, pricepu că Fujiko nu era acolo, dar nu şi motivul.

— Dar, scrisoare, ieri… om al meu cu mesaj, Nakama, el aduce, nu?

— Da, sigur. Nakama-san a adus mesajul şi, precum i-am spus, credeam că totul va fi în ordine, dar îmi pare extrem de rău, acum este imposibil să vă primim. Toate scuzele, Taira-san, vă mulţumim că v-aţi gândit la noi. Noapte bună!

— Un moment! strigă Tyrer în engleză, când văzu cum i se închide oblonul în nas, apoi se rugă de ea: Spuneţi că nu e aici, deci? Aşteptaţi, rog, Raiko-san. Mâinu-pardon, mâine, Fujiko, da?

Raiko clătină din cap cu tristeţe:

— Ah, îmi pare rău, nici mâine nu e posibil, regret peste poate. Sper că înţelegeţi, să-mi fie cu iertare.

Tyrer era distrus.

— Nu mâine? După mâine, da?

Raiko şovăi, îi surâse şi, cu o nouă plecăciune:

— Poate, Taira-san, se poate, dar – îmi pare rău – nu pot promite nimic sigur. Trimiteţi-l, vă rog, pe Nakama-san în cursul zilei şi am să-i spun lui. Înţelegeţi? Trimiteţi-l pe Nakama-san. Noapte bună.

Tyrer se uită la uşă cu o figură distrusă, trase o înjurătură şi îşi încleştă pumnii, venindu-i să spargă ceva. Trecu destul timp până îşi reveni din crunta dezamăgire, după care, năpăstuit, făcu cale întoarsă.

Hiraga spiona printr-o gaură din gard. Îndată ce Tyrer dispăru după colţul străzii, traversă în sens invers grădina, pe cărarea pietruită, şerpuită, cufundat în gânduri. Grădina părea spaţioasă – deşi nu era – presărată cu mici căsuţe, toate prevăzute cu verandă şi cuibărite în verdeaţa proprie.

Hiraga le ocoli, se afundă în hăţiş şi bătu cu degetele pe un panou de gard, care se dădu în lături fără un sunet. Slujitorul se înclină, Hiraga îi răspunse cu o scurtă mişcare a capului şi o luă pe cărarea ce ducea către o căsuţă asemănătoare. Majoritatea hanurilor sau caselor aveau ieşiri secrete şi ascunzişuri, ori comunicau cu stabilimentul vecin, iar cele care se încumetau să ofere servicii clientelei shishi se îngrijeau, din raţiuni de securitate proprie, în mod special de acest aspect. Respectiva aripă din Casa La Trei Crapi era destinată oaspeţilor de vază, şi dispunea de bucătărie şi servitoare aparte, deşi oficiau în ea aceleaşi curtezane. Ajuns pe verandă, Hiraga îşi azvârli geta – încălţările – şi trase peretele shoji.

— Ce-a zis? întrebă Ori.

— S-a supus şi a plecat de bună voie. Ciudat şi nefiresc.

Hiraga se aşeză în faţa lui, şi răspunse scurt la plecăciunea adâncă a lui Fujiko. În ajun, după ce predase mesajul, o reţinuse pe Fujiko pentru seara aceea, cu încuviinţarea lui Raiko, pe care întorsătura evenimentelor o amuza.

— De ce-i faci asta, dacă îmi pot permite, Hiraga-san? îl întrebase ea.

— Doar ca să-i fac în ciudă lui Taira.

— Hmm, am impresia că şi-a lăsat fecioria aici, cu Sako. Apoi a încercat-o pe Meiko şi la urmă pe Fujiko. Fujiko i-a sucit capul.

Hiraga râse la unison cu Raiko, în compania căreia se simţea bine, dar, văzând-o pe Fujiko, rămăsese trăsnit de faptul că duşmanul său o putea găsi atrăgătoare. Avea o înfăţişare de rând, cu un păr oarecare; totul în ea era oarecare, cu excepţia ochilor, neobişnuit de mari. Îşi ascunsese însă gândul şi o complimentase pe Raiko pentru superba achiziţie ce părea să aibă şaisprezece ani, deşi

număra treizeci şi unu, din care cincisprezece se îndeletnicise cu meseria de curtezană.

— Mulţumesc, Hiraga-san, zâmbise Raiko. E o fată preţioasă, într-adevăr, dintr-un motiv sau altul are trecere la gai-jin. Dar rog pe domnia ta să nu uite că Tairo ne e client şi că gai-jinii sunt altfel decât noi: tind să se ataşeze de o fată anume. Te rog să-l încurajezi, gai-jinii sunt bogaţi. Din câte-am auzit, Taira e o oficialitate importantă, şi s-ar putea să stea aici câţiva ani buni.

— Sonno-joi.

— De asta se îngrijeşte domnia ta. Taie-le capetele, dar promite-mi că nu o vei face aici, căci eu le tai baierele pungii.

— Îi permiţi lui Ori să rămână?

— Ori-san e un tânăr ciudat, spusese Raiko, şovăind – foarte puternic, foarte mânios, foarte nestatornic. Mi-e teamă de el, e un adevărat butoi cu pulbere, îl pot ascunde o zi două, dar… dar, rogu-te, stăpâneşte-l cât timp mi-e oaspete. Şi-aşa e destul scandal în Lumea Sălciilor, nu ne trebuie mai mult.

— Da. Ai auzit ceva de vărul meu Akimoto?

— E în siguranţă la Hodogaya, în Ceainăria Primului Pătrar.

— Trimite după el – Hiraga scoase un oban de aur dintr-un buzunar secret, şi observă strălucirea din ochii lui Raiko. Asta e pentru plata mesagerului, sau orice altă cheltuială cât timp stau aici Akimoto şi Ori, şi pentru serviciile lui Fujiko de mâine, desigur.

— Desigur! – moneda, răsplată cât se poate de generoasă, dispăru în mâneca lui Raiko. Ori-san poate sta până consider că e momentul să plece – regret – dar atunci pleacă, de acord?

— Da.

— Apoi, regret, shishi, trebuie să-ţi spun că eşti în mare pericol aici. Iată ce primesc samuraii la toate barajele – Raiko desfăşură un portret de formă pătrată, cu latura de 30 pe 40 de centimetri, un portret al lui Hiraga, cu următoarea legendă: *Bakufu oferă doi koku recompensă*

pentru capul acestui ronin asasin din Choshu care circulă sub o serie de nume false, unul dintre ele fiind cel de Hiraga.

— Baka! scrâşni Hiraga. Seamănă cu mine? Cum se poate? Nu mi-a făcut nimeni niciodată portretul.

— Da şi nu. Artiştii au memorie durabilă, Hiraga-san. Poate unul din samuraii de la încăierare? Dacă nu cumva trădătorul ţi-e mai apropiat decât crezi. E grav şi faptul că eşti căutat de persoane importante: Anjo, desigur, dar acum şi de Toranaga Yoshi.

Hiraga simţi un fior de gheaţă, întrebându-se dacă curtezana Koiko fusese trădată sau ea era trădătoarea.

— El? De ce?

Raiko dădu din umeri a neştiinţă.

— El e fruntea şarpelui, fie că îţi convine, fie că nu. Sonno-joi, Hiraga-san, dar nu-mi aduce inamicul Bakufu aici. Vreau să-mi păstrez capul pe umeri.

Hiraga se perpelise toată noaptea cu gândul la portret şi la ce era de făcut. Acum Fujiko îi umplea din nou cupa de saké.

— Acest Taira mă uimeşte, Ori.

— Ce-ţi pierzi timpul cu el? Ucide-l!

— Mai târziu, nu acum. Parcă ar fi o partidă de şah cu reguli mereu schimbătoare – mă uit la el, la ceilalţi, încerc să le ghicesc reacţiile... E fascinant – o dată ce te obişnuieşti cu duhoarea lor.

— Astă-seară ar fi trebuit să facem ce prevăzusem eu: Să-l ucidem şi să-i aruncăm cadavrul lângă loja de gardă, ca să cadă vina pe ei – Ori îşi trecu mâna cu iritare peste ţepii mărunţi de păr ce îi acopereau ţeasta şi chipul, umărul îi era încă bandajat, şi braţul în faşă. Mâine mă rad, şi am să mă simt ca un samurai din nou – Raiko are un bărbier de încredere; oricum, ras sau neras, inactivitatea asta forţată mă scoate din minţi.

— Şi umărul?

— Rana e curată. Mă zgândăre, dar e o mâncărime sănătoasă – Ori îşi ridică braţul pe jumătate. Mai mult nu pot, dar forţez un pic în fiecare zi. Greu de luptat aşa.

Karma. Dar dacă l-am fi ucis pe gai-jinul Taira, n-ar fi fost nici o primejdie pentru noi sau pentru casă – mi-ai spus că e prea tăinuitor ca să fi spus cuiva că se află aici.

— Da, dar ar fi putut s-o facă, şi tocmai asta nu înţeleg. Sunt total imprevizibili. Se răzgândesc tot timpul, spun un lucru şi fac exact invers, dar nu dintr-un calcul anume ca noi.

— *Sonno-joi.* Dacă l-am fi ucis, ar fi înnebunit gai-jinii. S-o facem data viitoare când vine.

— Da, o vom face, dar mai târziu. Deocamdată, Taira e prea preţios. Ne va destăinui secretele lor, cum să-i umilim, să-i ucidem cu sutele şi miile şi, după ce ne vom fi folosit de ei, cum să-i umilim şi să-i distrugem pe cei din Bakufu – Hiraga întinse cupa spre a-i fi umplută, ceea ce Fujiko se grăbi să facă, zâmbind. Am fost chiar în biroul căpeteniei tuturor eng'rezilor, la trei paşi de el. Mă aflam în centrul comandamentului gai-jin. Ah, dacă le-aş vorbi mai bine limba…

Hiraga era prea prudent ca să-i dezvăluie lui Ori cât de multe ştia, sau modul în care îl convinsese pe Tyrer să-l strecoare afară din Legaţie. Prezenţa curtezanei era un argument suplimentar. Umplându-le cupele toată seara, surâzătoare, perfect atentă, neîntrerupându-i o singură dată, Fujiko ascultă cu aviditate, fără să pară câtuşi de puţin că o face, tânjind să pună nesfârşite întrebări, dar mult prea bine învăţată ca să cadă pradă tentaţiei. „Ascultă doar, zâmbeşte, şi prefă-te că eşti tâmpă, o simplă jucărie” – fuseseră toate îndoctrinate de diverse mama-san. „Curând vei afla tot ce doreşti de la ei fără ca tu să fi suflat o vorbă. Ascultă, zâmbeşte, priveşte, flatează-i şi fă-i fericiţi. Doar astfel se vor arăta generoşi. Nu uita că fericirea bărbatului înseamnă aur, singurul tău scop şi unica ta siguranţă”.

— La Yedo – spunea Hiraga – Taira a fost plin de curaj şi în seara asta un laş. Cum e la pat, Fujiko?

Zâmbitoare, Fujiko îşi ascunse mirarea faţă de atâta nedelicateţe.

— Ca orice tânăr, Hiraga-san.

— Bineînţeles, dar cum e? E proporţionat – bărbat înalt, suliţă lungă?

— Ah, regret – zise Fujiko coborând privirea şi glasul i se umplu de smerenie – doamnele din Lumea Sălciilor sunt învăţate să nu discute niciodată despre un client cu altul, oricare ar fi el.

— Regulile noastre se aplică şi gai-jinilor? Ei? întrebă Hiraga.

— N-ai să scoţi nimic de la ea sau de la oricare alta, chicoti Ori. Am încercat şi eu. Raiko-san m-a mustrat pentru întrebări: „Gai-jin sau nu, vechea regulă din Yoshiwara e valabilă”, mi-a spus. „Se poate vorbi aşa în general de mulţi, dar despre un client anume – *Baka neh!”* Era chiar mânioasă.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs, dar Fujiko observă severitatea din ochii lui Hiraga. Prefăcându-se că nu remarcă nimic, dorind să-l liniştească şi întrebându-se în acelaşi timp cum va trebui să-l satisfacă în noaptea aceea, spuse:

— Regret, Hiraga-san, dar am puţină experienţă, cu bătrâni, tineri sau din cei de mijloc. Dar majoritatea doamnelor experimentate afirmă că mărimea nu garantează plăcerea pentru bărbat sau femeie, şi că tinerii sunt totdeauna cei mai buni şi mai satisfăcători dintre clienţi.

Fujiko râse în sinea ei de minciuna asta atât de des pomenită. Aş vrea să pot spune adevărul măcar o dată, anume că tinerii sunt cei mai răi dintre clienţi, cer cel mai mult şi oferă cel mai puţin. Sunteţi peste poate de pripiţi, plini de vlagă, vreţi să tot intraţi în noi şi nu vă mai săturaţi, aveţi bălţi de sământă, dar puţină mulţumire la urmă, şi arareori sunteţi darnici. Partea cea mai proastă e că, oricât s-ar feri, fetele se mai şi îndrăgostesc de un tânăr anume, ceea ce provoacă şi mai multă nefericire, dezastru, ba chiar sinucidere în majoritatea cazurilor.

— Unii tineri, zise ea, evitând răspunsul, sunt incredibil de timizi, oricât de bine înzestraţi ar fi de la natură.

— Interesant... Ori, tot nu-mi vine să cred că Taira s-a

supus şi a plecat.

Ori ridică din umeri.

— Supus sau nesupus, la ora asta ar trebui să fie mort, şi eu aş dormi mai uşor. Ce altceva putea face?

— Orice. Ar fi trebuit să doboare poarta – o întâlnire stabilită dinainte e sfântă şi faptul că Raiko nu avea o înlocuitoare disponibilă e un afront în plus.

— Poarta şi gardul sunt prea solide, chiar şi pentru noi.

— Atunci s-ar fi cuvenit să iasă în strada principală, să strângă cinci, zece sau douăzeci de oameni de-ai lui, să-i aducă aici şi să dărâme gardul. E om cu multă autoritate, ofiţerii şi soldaţii ascultau de ordinele lui la Legaţie. Ar fi făcut-o pe Raiko să stea la cheremul lui un an întreg, dacă nu mai mult, şi ar fi avut ce servicii doreşte atunci când le doreşte – chiar şi noi am fi fost obligaţi să ne luăm tălpăşiţa. Asta aş fi făcut eu dacă eram om cu autoritatea lui – Hiraga zâmbi, şi Fujiko îşi stăpâni o înfiorare lăuntrică. Era cinstea obrazului în joc şi doar ştiu că ei înţeleg foarte bine când e obrazul în joc. Erau gata să apere prostia aia de Legaţie până la ultimul om, după care flota ar fi făcut prăpăd la Yedo.

— Nu asta vrem noi?

— Ba da – Hiraga râse. Dar nu când eşti fără armă şi te guduri ca un grădinar – mă simţeam gol-goluţ.

Cupele fură iar umplute. Hiraga privi spre Fujiko. În mod normal, chiar în serile când fata nu era prea atrăgătoare, virilitatea lui obişnuită şi saké-ul l-ar fi ajutat să se excite. Dar în seara asta, lucrurile stăteau altfel. Era în Yoshiwara, cartier gai-jin. Fujiko se culcase cu el, acum era pătată. Poate că-i va plăcea lui Ori, îşi spuse, şi răspunse de formă surâsului ei.

— Ce-ar fi să îmbucăm ceva, Fujiko? Ei? Ce are casa mai bun.

— Imediat, Hiraga-san, şi se îndepărtă în grabă.

— Ascultă, Ori, îi şopti Hiraga, căci nu voia ca nimeni să le surprindă conversaţia. Suntem în mare primejdie aici – scoase sulul cu portretul.

Ori fu cutremurat.

— Doi koku? Oricine ar fi tentat. Ai putea fi tu – nu e foarte asemănător, dar te-ar putea opri la un baraj.

— La fel spune şi Raiko.

Ori îşi ridică ochii spre el:

— Joun era artist, chiar foarte bun.

— Mi-a trecut şi mie prin cap, şi m-am întrebat cum l-au capturat şi cum l-au distrus. Ştie multe secrete shishi, de planul lui Katsumata de a-l prinde pe shogun.

— Dezgustător din partea lui să se lase capturat de viu. E evident că au spioni printre noi – Ori îi restitui portretul. Oricine ar fi tentat de doi koku, chiar cea mai îndatoritoare mama-san.

— Şi-asta mi-a trecut prin minte.

— Lasă-ţi barbă, Hiraga, sau mustaţă. Ţi-ar fi de ajutor – Ori avea din nou capul pe umeri, sfaturile lui fiind la fel de binevenite. Ciudat când mă gândesc că portretul ăsta sau ce-o fi, atârnă peste tot.

După o vreme Ori reluă:

— Într-o zi-două, de cum pot – îmi recapăt puterea pe zi ce trece – voi merge la Kyoto, la Katsumata, să-l anunţ cum stau lucrurile cu Joun. Trebuie prevenit şi el.

— Da, e o idee bună, foarte bună.

— Şi tu?

— Eu sunt în siguranţă printre gai-jini, mai în siguranţă decât oriunde, atâta timp cât nu sunt trădat. Akimoto e la Hodogaya, am trimis după el: vom lua o hotărâre împreună.

— Bun. Ai fi şi mai în siguranţă dacă ai porni spre Kyoto chiar acum, înainte ca portretul să împânzească drumul Tokaido.

— Nu. Taira e o ocazie prea bună ca s-o las din mână. Am să ascund spade acolo, pentru orice eventualitate.

— Ia-ţi un revolver, e mai puţin vizibil – Ori îşi introduse mâna dreaptă în yukata, şi se scărpină prin bandaj.

Hiraga fu şocat să vadă, agăţată de gâtul lui, o cruciuliţă de aur, montată pe un lanţ şi el de aur.

— De ce porţi aia?

Ori dădu din umeri:

— Mă amuză.

— Dă-o jos, Ori; te trădează că eşti dintre cei care au comis crima de pe Tokaido, te leagă de Shorin şi de ea. Crucea e un risc de care ne putem lipsi.

— Mulţi samurai sunt creştini…

— Da, dar fata ar putea recunoaşte crucea. E nebunie curată să-ţi iei un asemenea risc.

După o clipă de tăcere, Ori spuse:

— Crucea asta mă amuză.

Hiraga văzu că e de neînduplecat şi îl blestemă în sinea lui, dar hotărî că era de datoria lui să apere mişcarea shishi şi principiul *sonno-joi,* chiar şi acum.

— DĂ-O JOS!

Sângele i se urcă lui Ori în obraji. Fără să-şi schimbe expresia vag zâmbitoare, ştiu că ordinul era imperativ. Alternativa era simplă: refuzul şi moartea, sau supunerea. Un ţânţar zumzăi lângă el; nu-i dădu atenţie, dorind să evite orice mişcare bruscă. Cu un gest lent al mâinii drepte, îşi rupse lanţul de la gât. Crucea dispăru în buzunarul de la mânecă. Ori îşi lipi mâinile de tatami şi făcu o plecăciune adâncă:

— Ai dreptate, Hiraga-san, era un risc inutil, te rog să mă ierţi.

Tăcut, Hiraga se înclină la rândul său. Atunci, abia se relaxă, în vreme ce Ori îşi îndreptă spatele. Ambii erau conştienţi că raportul dintre ei se schimbase pentru totdeauna: nu deveniseră duşmani – pur şi simplu nu mai erau prieteni, aliaţi, desigur, dar nu prieteni, şi nici nu aveau să mai fie vreodată. Ridicându-şi cupa în onoarea lui Hiraga, Ori constată cu plăcere că îşi stăpânea furia lăuntrică în atare măsură încât nu-i tremurau degetele.

— Mulţumesc.

Hiraga bău şi el, se aplecă şi turnă saké pentru amândoi.

— Acum spune-mi despre Sumomo.

— Aproape că nu-mi mai amintesc nimic, spuse Ori, desfăcându-şi evantaiul şi alungând abia acum ţânţarul. Mama-san Noriko mi-a zis mai apoi că Sumomo a apărut ca o fantomă, eu eram târât pe targă, nu i-a spus mare lucru

despre ce s-a întâmplat, doar că un doctor gai-jin m-a spintecat şi m-a cusut la loc. I-a plătit jumătate din datoriile lui Shorin, convingând-o să mă ascundă la ea. După ce a întrebat de soarta lui Shorin, ascultând ce i se întâmplase, Sumomo aproape că n-a mai scos nici o vorbă. Când mesagerul s-a întors de la Yedo cu răspunsul tău, a plecat pe dată la Shimonoseki. Singurele veşti de la ea: că Satsuma mobilizează oamenii, în vederea războiului, că bateriile din Choshu au deschis din nou focul împotriva navelor veneticilor, apărute în strâmtoare, obligându-le să se întoarcă.

— Foarte bine. I-ai dezvăluit totul despre Shorin?

— Da. Era de piatră şi după ce i-am povestit totul a zis doar că va fi răzbunat.

— A lăsat vreo scrisoare, vreun mesaj la mama-san?

— Mie nu mi-a lăsat nimic, ridică Ori din umeri.

Poate are Noriko vreo veste pentru mine, se gândi Hiraga. Nu contează, mai poate aştepta.

— Arăta bine?

— Da. Îi datorez viaţa.

— Da. Într-o bună zi va veni să-şi ceară datoria.

— Plătindu-i ei, e ca şi cum ţi-aş plăti ţie şi mi-aş ţine jurământul *sonno-joi.*

Se cufundară în tăcere, fiecare întrebându-se ce gândea celălalt în adâncul fiinţei sale. Hiraga surâse brusc:

— A fost o petrecere mare astă-seară în colonie, cu muzică urâtă şi bătută din plin, ăsta e obiceiul lor când un bărbat se hotărăşte să se însoare – dădu cupa peste cap. Bun saké-ul ăsta. Unul dintre negustori, gai-jinul pe care l-ai tăiat pe Tokaido, se căsătoreşte cu femeia aceea.

Ori rămase cu gura căscată:

— Femeia cu crucea? E acolo?

— Am văzut-o astă-seară.

— Ah, bâigui Ori, ca pentru sine, apoi îşi termină saké-ul şi mai turnă în cupe pentru el şi Hiraga, puţin alcool picură, neobservat, pe tavă. Se căsătoreşte, care va să zică? Când asta?

— Nu ştiu. I-am văzut pe amândoi astă-seară – el merge

în două bastoane, ca un olog. L-ai rănit rău de tot, Ori.

— Bun. Şi, ăă, femeia cum era?

Hiraga izbucni în râs:

— Ca de pe altă lume, Ori, n-am văzut ceva mai caraghios.

Îi descrise crinolina. Apoi coafura. Apoi se ridică în picioare şi îi maimuţări mersul. Curând ambii bărbaţi se rostogoleau pe tatami de râs.

— Uite-aşa îi ieşeau sânii, goi! înainte de a veni aici, am aruncat o privire pe fereastră. Bărbaţii o ţineau fără jenă în braţe, ea şi cu un bărbat se ţineau unul de altul, şi se fâţâiau în faţa tuturor, într-un soi de dans, pe-o muzică îngrozitoare care ieşea din nişte instrumente înfiorătoare. Dacă asta-i muzică! Şi ce-şi mai vântura fustele, de-o vedeai până la brâu, toată numai lenjerie dantelată, de la chiloţii strânşi pe cur, până la gleznă! Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut! Trecea de la un bărbat la altul ca o curvă de trei parale şi era aclamată de toată lumea. Şi nătângul ei de logodnic stătea într-un fotoliu şi zâmbea radios, dacă poţi să-ţi închipui una ca asta – Hiraga vru să mai toarne saké, dar sticla era goală. Saké, comandă el.

O uşă se deschise instantaneu şi intră o servitoare cu două recipiente, îngenunche, turnă şi se retrase în grabă. Hiraga râgâi, căci saké-ul începuse să i se urce la cap.

— Se comportau ca nişte animale. Dacă n-ar avea tunurile şi navele acelea, n-ar fi demni nici măcar de dispreţ.

Ori aruncă iute o privire pe fereastră către mare.

— Ce e? întrebă Hiraga, brusc alertat. Vreo primejdie?

— Nu, n-a fost nimic.

Hiraga se încruntă, neliniştit, amintindu-şi ce sensibil era Ori la cel mai neînsemnat semnal de primejdie din afară.

— Ai săbii aici?

— Da. I le-am dat lui Raiko întru păstrare.

— Mi-e groază când n-am cele două săbii la brâu.

— Da, aşa e.

Băură în tăcere un timp, apoi fu adusă mâncarea în mici

boluri: peşte prăjit, orez, sushi, sashimi, însoţite de o specialitate portugheză, tempura – peşte cu legume dat prin făină de orez şi prăjit în ulei. Înainte de venirea, în jurul anului de graţie 1550, a portughezilor – primii europeni apăruţi pe ţărmurile lor – japonezii nu cunoşteau tehnica prăjitului. După ce se îndestulară, trimiseră după Raiko şi o lăudară pentru toate serviciile, refuzară o gheişă şi rămaseră cu Fujiko, după că gazda se retrase cu o plecăciune.

— Poţi să pleci acum, Fujiko. Voi fi aici mâine, după apusul soarelui.

— Da, Hiraga-san.

Fujiko se înclină până la pământ, mulţumită că nu mai trebuia să ofere şi alte servicii în acea seară: aflase deja de la Raiko că primise un onorariu generos.

— Mulţumesc pentru onoarea ce mi-o faceţi.

— Nimic din ce auzi sau vezi aici nu va ajunge vreodată la urechile lui Taira sau ale oricui altcuiva, gai-jin sau nu.

— Bineînţeles, Hiraga-sama, răspunse ea cu o tresărire speriată a capului. Bineînţeles că nu, repetă, abia auzindu-i-se glasul, îşi lipi fruntea de tatami şi, înfricoşată ieşi.

— Ori, femeia asta aude ce vorbim noi. E un risc.

— E un risc în toate. Dar n-ar îndrăzni, nici ea, nici suratele ei! – Ori îşi făcu vânt, cu evantaiul, îndepărtând insectele nocturne. Înainte de-a pleca, va trebui să ne înţelegem cu Raiko, limpede, ca Fujiko să fie plasată într-o casă de mâna a şaptea, unde va fi prea ocupată ca să ne dea de furcă, şi nu va avea nimic de-a face cu gai-jinii sau cu Bakufu.

— Bun. Ăsta da sfat. S-ar putea să ne coste! Raiko mi-a spus că Fujiko are mare trecere la gai-jinul ei, dintr-un motiv sau altul.

— Fujiko?

— Da. Bizar, *neh?* Raiko pretinde că au obiceiuri complet diferite de ale noastre – zâmbetul lui Ori se schimonosi. Ce e?

— Nimic. Mai vorbim mâine.

Hiraga dădu din cap, sorbi ultima picătură de saké, îşi

scoase cămaşa yukata, apretată, cu care casele şi hanurile îşi dotau de regulă clienţii, îşi reluă kimonoul ţărănesc, ordinar, turbanul grosolan, pălăria cu boruri largi, şi îşi aruncă pe umăr coşul gol de provizii.

— Eşti în siguranţă aşa?

— Da, şi atâta vreme cât nu sunt obligat să-mi dau jos pălăria şi turbanul, trec nestingherit cu astea – Hiraga scoase la iveală două permise date de Tyrer, unul în japoneză şi altul în engleză. Gărzile de la poartă şi de pe pod sunt cu ochii-n patru, şi sunt patrule de soldaţi noaptea prin Legaţie. Nu există oră de stingere, dar Taira m-a avertizat să fiu prudent.

Cu un aer gânditor, Ori îi înapoie actele, Hiraga şi le strecură în mânecă.

— Noapte bună, Ori.

— Noapte bună, Hiraga-san – Ori îl privi ciudat. Aş vrea să ştiu unde locuieşte acea femeie.

— Ah! făcu Hiraga, micşorându-şi ochii a mirare.

— Da. Aş vrea să ştiu unde anume.

— Cred că aş putea afla. Pentru ce?

Tăcerea deveni densă. Ori reflectă: acum nu sunt singur – ce n-aş da să fiu! Dar, de fiecare dacă când îmi las mintea să zboare, îmi amintesc de acea noapte şi de nesfârşita mea bucurie în trupul ei. Dacă aş fi ucis-o, toată povestea ar fi fost ca şi uitată; ştiind-o în viaţă, sunt obsedat de ea. Nu-mi iese din cap. E o prostie, o adevărată prostie, ştiu bine, dar sunt vrăjit. E spurcată, pângărită, dar m-a vrăjit şi sunt convins că va continua să mă obsedeze câtă vreme va fi în viaţă.

— Pentru ce? întrebă din nou Hiraga.

Chipul lui Ori nu-i dezvălui gândurile. El se mulţumi să ridice din umeri.

20

Miercuri, 17 octombrie

André Poncin clipi uluit din ochi:

— Eşti însărcinată?

— Da, răspunse ea încet. Ştii, e…

— E minunat, totul e perfect! izbucni el, în timp ce şocul se transformă într-un zâmbet radios: Struan, acest perfect gentleman britanic, profitase de inocenţa unei tinere fecioare şi nu-şi putea apăra onoarea decât consimţind să se căsătorească în pripă.

— Doamnă, felicitările mele…

— Taci, André, nici o felicitare, şi vorbeşte mai încet, te rog – pereţii au urechi, şi în special pereţii legaţiilor, nu-i aşa? şopti ea, uluită peste măsură chiar ea de calmul cu care vorbeşte şi de faptul că-i venea atât de uşor să se destăinuie. Din nefericire, e o altă problemă: nu monsieur Struan e tatăl.

Lui André îi dispăru surâsul de pe buze, ca apoi să-i apară din nou.

— Glumeşti, desigur, dar de ce glum…

— Ascultă-mă, te rog! Angélique îşi apropie scaunul de al lui. Am fost violată la Kanagawa.

El o privi îndelung, consternat, în vreme ce ea îi relată ce credea ea că se întâmplase, ce avea de gând să facă şi cum îşi ascunsese groaza începând din acel moment.

— Doamne Dumnezeule, Angélique, biata de tine, ce groaznic, reuşi el să îngâne, în stare de şoc, întrezărind un nou indiciu în dezlegarea şaradei.

Şi William, Seratard şi Struan hotărâseră să păstreze desăvârşită taină în legătură cu operaţia făcută de doctorul Hoag la Kanagawa într-un cerc cât mai restrâns, tăinuindu-i-o în special Angelicăi. Ambii doctori consideraseră că era mai înţelept din punct de vedere medical vorbind. De ce să o speriem degeaba? E şi-aşa destul de traumatizată de întâmplarea de pe Tokaido. Încă nu era cazul să fie pusă la

curent, îşi spuse el, tulburat peste poate de ironia faptului. O mângâie tandru pe mână, străduindu-se să se dezbare de propriile sale griji, concentrându-se asupra ei. Văzând-o aşezată alături, în biroul lui, neînchipuit de calmă, cu ochii senini întruchipând nevinovăţia, abia cu câteva ore înainte eroina balului celui mai magnific de care Yokohama avusese vreodată parte, văzând-o astfel, îi venea greu să dea crezare celor ce-i spusese.

— E adevărat? Chiar aşa s-a întâmplat?

Angélique îşi ridică mâna ca pentru jurământ.

— Jur în numele Domnului!

Îşi împreună mâinile în poală. Rochie de zi, galben-deschis, cu malacof, bonetă portocalie, umbreluţă. Uluit, André scutură din cap.

— Nu-mi vine să cred.

De-a lungul întregii sale vieţi, André fusese implicat în numeroase astfel de tragedii între sexe: împins către unele de superiorii săi, încurcat el însuşi în altele, stârnind multe, şi folosindu-se de majoritatea lor întru avansarea Cauzei; o făcuse pentru Franţa – pentru Revoluţie, pentru Liberté-Egalité-Fraternité, pentru împăratul Louis Napoleon, pentru oricine sau orice s-a aflat la putere… şi pentru el în primul rând. De ce nu? se întrebă. Ce-a făcut oare Franţa pentru mine sau ce va face în viitor? Nimic. Cât despre Angélique, ori cade pradă crizei de nervi dintr-un moment într-altul, cu toată seninătatea ei doar de suprafaţă, ori e ca alte femei pe care le-am cunoscut, de soi rău, ce denaturează adevărul în scopurile lor proprii, sau va face precum cele împinse în prăpastie de groază, pentru ca apoi să ajungă uneltitoare cu sânge rece, atât de calculate cum n-ai crede că pot fi la vârsta lor.

— Problema trebuie rezolvată, André.

— Te gândeşti la avort? Doar eşti catolică.

— Şi dumneata la fel. Asta este între mine şi Dumnezeu.

— Şi spovedania? Trebuie neapărat să te spovedeşti. Duminică te…

— Asta este între mine şi preot şi apoi Dumnezeu. Întâi trebuie rezolvată problema!

— E împotriva legilor Domnului şi ale oamenilor.

— Şi ce face de secole, încă dinainte de Potop? – în voce i se strecură o inflexiune dură. Oare totul se mărturiseşte? Adulterul e şi el împotriva „legilor Domnului”, nu? Şi crima e împotriva oricărei legi. Nu am dreptate?

— Ce te face să crezi că am ucis vreodată pe cineva?

— Nimic, dar e mai mult decât probabil că ai omorât sau ai fost pricina uciderii altora. Trăim vremuri de violenţă. André, am mare nevoie de ajutorul tău.

— Te expui păcatului veşnic.

Ştiu, m-am chinuit şi am vărsat lacrimi amare, îşi spuse în sinea ei, păstrându-şi expresia inocentă a ochilor. Îl ura, dar se vedea nevoită să se încreadă în el. Se trezise devreme în dimineaţa aceea şi, întinsă în pat, reflectase îndelung, revizuindu-şi planurile: îşi dăduse dintr-o dată seama că s-ar fi cuvenit să-i urască pe toţi bărbaţii. Bărbaţii sunt cauza tuturor nenorocirilor noastre – taţi, soţi, fii şi preoţi. Aceştia din urmă sunt cei mai răi: curvari şi perverşi notorii, se folosesc de biserică întru propăşirea propriilor lor scopuri mizerabile, deşi, într-adevăr, există şi câţiva sfinţi printre ei. Împreună cu alţi bărbaţi, preoţii stăpânesc lumea şi fac din ea un infern pentru femei. Îi urăsc pe toţi, cu excepţia lui Malcolm. Pe el nu-l urăsc, sau nu încă. Nu ştiu dacă îl iubesc cu adevărat, nu ştiu ce înseamnă dragostea, dar îmi place mai mult decât oricare alt bărbat întâlnit vreodată şi îl înţeleg. Cât despre ceilalţi, mulţumescu-ţi ţie Doamne că mi-ai deschis în sfârşit ochii. Acum se uita la André cu o expresie rugătoare, şi o deplină încredere în el. Blestemat să fii că sunt nevoită să-mi încredinţez viaţa în mâinile tale, şi lăudat fie Domnul că acum văd în străfundul sufletului tău. Malcolm şi Jamie au dreptate: nu-ţi doreşti decât să domini casa Struan sau să-i provoci pieirea. Blestemat fie orice bărbat în care trebuie să mă încred. De ce nu mă aflu la Paris, sau chiar la Hong Kong? Aş găsi acolo zeci de femei cărora le-aş putea cere discret sprijinul necesar! Aici nu e nici una. Scorpiile alea două? Nici vorbă! E clar că mă urăsc şi îmi sunt duşmance. Angélique stoarse câteva lacrimi:

— Te implor, ajută-mă.

André oftă:

— Am să vorbesc cu Babcott în cursul dimin…

— Ai înnebunit? Cum să îndrăznesc să-l amestec pe el? Sau pe Hoag? Nu, André. M-am gândit bine la toate aspectele. Nici Babcott, nici Hoag. Trebuie să găsim pe altcineva. O femeie pricepută de la casele alea.

André o privi din nou cu gura căscată, uluit de calmul din voce şi de logica raţionamentului.

— Adică o mama-san? bâigui el.

— Oh, femeile-alea, da… Genul de femeie mai-mare peste bordelul local, care se ocupă cu stabilirea întâlnirilor, a preţurilor, cu distribuirea fetelor, şi-aşa mai departe – fruntea i se încreţi. Nu mă gândeam la aşa ceva. De fapt, am auzit că e o casă de toleranţă în capul străzii.

— Doamne Dumnezeule! La Nellie-Făr'-de-Jenă? În Mahalaua Beţivanilor? Nu m-aş duce acolo nici pentru o mie de ludovici de aur.

— Dar nu e casa surorii acelei doamne Fortheringill? Celebra Fortheringill din Hong Kong?

— De unde-ai auzit de ea?

— Of, Doamne, André! Dar ce mă crezi? O mărginită de englezoaică bigotă? Orice europeancă din Hong Kong a auzit de stabilimentul doamnei Fortheringill pentru tinere domnişoare, deşi se face că nu ştie nimic şi nu discută în public despre aşa ceva. Toate europencele, cu excepţia celor mai proaste, ştiu că soţii lor se perindă prin casele chinezeşti, sau au amante orientale. Sunt de-o ipocrizie! Nici chiar dumitale nu ţi-ar veni să crezi ce discută doamnele în intimitatea budoarelor, sau când nu sunt bărbaţi de faţă.

— Nu e acelaşi lucru, Angélique, aici clienţii sunt marinari, beţivi, tot felul de trântori, numai scursură. Nellie-Făr'-de-Jenă nu e sora ei, ci doar pretinde a fi, plătind probabil ceva bani pentru folosirea numelui.

— Oh! Atunci dumneata unde mergi? Să te „distrezi”, vreau să spun.

— La Yoshiwara, răspunse el, uimit de tonul conversaţiei

şi de faptul că el însuşi se arăta atât de deschis.

— Ai un loc anume, o casă specială? Undeva unde să fii în termeni buni cu mama-san?

— Da.

— Perfect. Du-te deci la mama-san diseară şi adu ce băutură vor fi folosind ele pe-acolo.

— Cum?

— Hai, André, fii serios, puţină deşteptăciune! E o afacere gravă, şi dacă problema nu se rezolvă nu voi ajunge niciodată castelana-cea-sus-pusă, şi îmi va fi deci imposibil să sprijin... anumite interese – Angélique observă că săgeata atinsese ţinta şi fu mulţumită de sine. Du-te – adăugă ea – în acel loc astă-seară şi cere băutura. N-o întreba pe fata ta sau pe oricare alta, s-ar putea să nu ştie. Întreab-o pe *Madame la Patronne,* pe mama-san. Spune-i că doamna are o întârziere.

— Nu ştiu dacă au genul ăsta de remediu.

Angélique zâmbi îngăduitor:

— Fii puţin isteţ, André, evident că au, nu se poate să nu aibă. O dată ce acest obstacol va fi înlăturat – mai spuse ea, îndreptându-şi cu mâna dreaptă degetele de la mănuşa stângă – totul va merge ca pe roate, şi ne vom căsători de Crăciun. Apropo, am decis că ar fi preferabil să mă mut din apartamentul Struan până la măritiş, acum că monsieur Struan se întremează pe zi ce trece. Am să mă mut înapoi la Legaţie în cursul după-amiezii.

— Crezi că e înţelept? Mai bine ai sta cât mai aproape de el.

— În principiu, da, deşi decenţa impune anumite limite. Dar sunt convinsă că-mi va fi rău de la licoarea aceea vreme de o zi-două. După ce se rezolvă problema, voi hotărî dacă mă mut înapoi sau nu. Ştiu că pot avea încredere în dumneata, *mon ami* – se ridică în picioare. Mâine la aceeaşi oră?

— Chiar dacă n-am făcut nimic, îţi dau de veste.

— Nu. Mai bine ne întâlnim aici la prânz. Ştiu că mă pot bizui pe dumneata.

Îi surâse irezistibil. André simţi un fior agreabil, datorită

nu numai zâmbetului, ci şi faptului că, orice s-ar fi întâmplat de-acum, Angélique era înlănţuită de el pe vecie.

— Ideogramele acelea, cele de pe cearşaf – mai spuse el – ţi le aminteşti?

— Da, răspunse ea, surprinsă de schimbarea bruscă de subiect. De ce?

— Le-ai putea desena? S-ar putea să le recunosc, e posibil să aibă un sens.

— Erau pe cuvertură, nu pe cearşaf. Scrise cu… sângele lui – Angélique inspiră adânc, se apropie, şi înmuie pana în cerneală. Am uitat să-ţi spun ceva. Când m-am trezit, îmi dispăruse crucea pe care o purtam la gât de când eram copilă. Am căutat-o peste tot, dar dispăruse cu desăvârşire.

— El ţi-a furat-o?

— Presupun. Dar nu a luat nimic altceva. Toate celelalte bijuterii au rămas neatinse. Nimic care să valoreze prea mult, dar mai mult decât crucea, oricum.

Imaginea ei zăcând pe pat, inertă, cu cămaşa de noapte spintecată de la guler la tiv, mâna siluitorului smulgându-i lanţul cu crucea lucind în lumina lunii în timp ce-i desfăcea pulpele – imaginea căpătă un caracter concret, erotic, excitant. Poncin o învălui cu privirea din cap până în picioare pe Angélique, care era aplecată asupra biroului, ignorându-i pofta.

— Uite, spuse ea, oferindu-i foaia de hârtie.

André o examină, în vreme ce soarele îi lumina inelul cu pecete de care nu se despărţea niciodată. Ideogramele nu semănau cu niciuna din cele cunoscute.

— Regret, dar nu au nici un sens – nici măcar nu par chinezeşti. Oricum, chineze sau japoneze, semnele sunt aceleaşi.

Subit frapat de o idee, întoarse hârtia pe dos şi exclamă, ca trăsnit:

— Tokaido! Asta înseamnă! Angelicăi îi pieri culoarea din obraji. Le-ai copiat pe dos. Tokaido înnoadă toate firele. A vrut ca tu să ştii, ca toată colonia să ştie şi într-adevăr s-ar fi întins vestea dacă ai fi suflat o vorbă cuiva. Dar de ce?

Tremurând toată, Angélique îşi duse degetele la

tâmple…

— Nu… nu ştiu. P…poate că… Nu ştiu. Acum e… probabil că e mort, monsieur Struan l-a împuşcat în umăr, cu siguranţă că e mort.

André şovăi cuprins de incertitudine, cântărind dacă să-i spună sau nu.

— Dacă tot avem atâtea secrete în comun, şi e evident că ştii să le păstrezi, cu toată părerea de rău trebuie să mai afli unul – şi îi povesti istoria cu Hoag şi operaţia. Nu a fost vina lui Hoag, n-avea cum să fie la curent. Ce ironie – ambii doctori au fost de părere să nu-ţi spună nimic, să nu te sperii şi mai rău.

— Din cauza lui Babcott şi a narcoticului lui am ajuns unde-am ajuns, rosti ea în şoaptă, cu o inflexiune care îi îngheţă lui André sângele în vine. Deci, trăieşte?

— Nu ştim. Hoag nu-i dădea prea mari şanse de supravieţuire. Oare de ce vrea nemernicul să i se cunoască fapta?

— Mai e vreun secret în legătură cu toată grozăvia asta pe care tu îl ştii şi eu nu?

— Pentru ce-o fi dorit individul ca toată lumea să ştie? Din teribilism?

O bună bucată de vreme, Angélique rămase cu privirea aţintită asupra a ceea ce desenase, nu clintea, doar pieptul îi sălta în ritmul egal al respiraţiei. Apoi, fără să scoată o vorbă, ieşi din încăpere, uşa se închise încet în urma ei. Poncin clătină din cap, uluit, cu ochii pironiţi pe foaia de hârtie.

Tyrer stătea în micul bungalow, vecin cu Legaţia britanică, pe care îl împărţea cu Babcott; îşi exersa caligrafia în compania lui Nakama – numele sub care îl cunoştea el pe Hiraga.

— Spune-mi, te rog, cuvintele japoneze pentru: azi, mâine, poimâine, săptămâna viitoare, anul viitor, zilele săptămânii şi lunile anului.

— Da, Taira-san! – plin de solicitudine, Hiraga rosti un cuvânt japonez, apoi aşteptă ca Tyrer să-l transcrie fonetic, cu litere latine, după care trasă ideogramele în spaţiul gol

prevăzut, şi aşteaptă din nou ca Tyrer să le copieze. Dumneavoastra erevu bun. Totdeauna forosi aceraşi or'dine în pensura, aşa nu uita.

— Da, încep să înţeleg. Mulţumesc, îmi eşti de mare ajutor, răspunse Tyrer cu bună dispoziţie, plăcându-i să scrie, să citească, să-şi însuşească limba şi să-l înveţe în acelaşi timp pe Nakama, pe care îl considera extrem de inteligent şi de receptiv, şi după ce epuiză lista de cuvinte, spuse cu un aer satisfăcut: Bun. Mulţumesc. Acum du-te te rog la Raiko-san şi confirmă întâlnirea de mâine.

— Confir'ma, va rogu?

— A se convinge. Convinge-te că întâlnirea mea e stabilită.

— Ah, interegu. Hiraga îşi frecă bărbia, deja aspră din pricina părului crescut peste noapte. Acuma duc confir'mez.

— Mă întorc după prânz. Încearcă te rog să fii aici, ca să facem exerciţii de conversaţie şi să-mi mai spui câte ceva despre Japonia. Cum se zice asta în japoneză?

Hiraga îi spuse cuvintele. Tyrer le transcrise fonetic, într-un caiet plin ochi cu cuvinte şi propoziţii, şi le repetă în mai multe rânduri, până fu mulţumit. Era pe punctul de a-i da liber lui Hiraga când, subit interesat, îl întrebă:

— Ce e un ronin?

Hiraga reflectă un timp, apoi explică cât mai simplu posibil, fără să sufle un cuvânt despre shishi.

— Eşti deci un ronin în afara legii?

— Hai.

Pus pe gânduri, Tyrer îi mulţumi şi-l lăsă să plece. Îşi înăbuşi un căscat. Dormise prost în noaptea precedentă, cu mintea şi sufletul răvăşite de refuzul neaşteptat al lui Raiko. Blestemate fie toate, şi Raiko, şi Fujiko, îşi spuse punându-şi jobenul şi pregătindu-se s-o ia alene spre club ca să îmbuce ceva. La naiba cu japoneza şi la naiba cu toate, mă doare capul şi niciodată, în vecii vecilor, nu voi reuşi să învăţ limba asta îngrozitor de complicată.

— Nu fi ridicol, îşi spuse cu voce tare, bineînţeles că ai să reuşeşti, îl ai pe Nakama şi pe André, amândoi excelenţi

profesori, diseară ai să cinezi pe cinste, o sticlă bună de şampanie, un pic de distracţie şi un pui de somn sănătos la noapte. Şi nu o blestema pe Fujiko, curând te vei culca din nou cu ea. Oh, Doamne, sper să se adeverească.

Ziua era plăcută şi portul plin de nave. Negustorii se îndreptau, din diverse direcţii, către club.

— Oh, salut, André, te invit să prânzim împreună, îi spuse el celuilalt.

— Mulţumesc, nu.

Poncin trecu mai departe fără să se oprească.

— Ce s-a întâmplat? Ceva nu e în regulă?

— Nu s-a întâmplat nimic. Cu altă ocazie.

— Mâine?

Nu-i stătea în caracter lui André să fie aşa de tăios. La naiba, voiam doar să-l întreb ce să…

— Am să vin eu cu dumneata, Phillip, dacă îmi permiţi, zise McFay.

— Cum să nu, Jamie! Pari mahmur, amice!

— Chiar sunt. Şi dumneata pari la fel. Asta da, petrecere!

— Da. Ce mai face Malcolm?

— Mai puţină febră. Despre el voiam să-ţi vorbesc, printre altele.

Găsiră o masă în sala afumată, neaerisită şi înţesată de lume în frac, ca de obicei. Se aşezară la o masă din colţ; prin faţa lor treceau servitori chinezi cu tăvi cu fripturi de vită, plăcintă cu pui sau peşte, pateuri de Cornwall, Yorkshire pudding, porc rece, farfurii cu curry şi boluri de orez, pentru veteranii comerţului cu China, plus whisky, rom, gin, bere brună, vin alb şi roşu şi halbe. Palete de muşte lângă fiecare tacâm. McFay se folosea din plin de a sa.

— Voiam să te rog să pălăvrăgeşti un pic cu Malcolm. Spune-i aşa, ca de la d-ta, că n-ar fi rău să se întoarcă la Hong Kong cât mai curând posibil.

— Dar, Jamie, o va face oricum, fără să-l sfătuiesc eu. De ce-ar asculta de mine, la urma urmei? Ce se petrece?

— Maică-sa. Cred că nu mai e nici un fel de secret. Nu-i

spune nimic, dar să ştii că-mi scrie cu fiecare poştă, ordonându-mi să-l expediez rapid înapoi. Ce dracu' pot să fac eu? Nu vrea să audă nimic. Dacă ajunge vestea petrecerii şi-a logodnei la Hong Kong… – McFay îşi rostogoli ochii în cap. Aiaiai! Uite-aşa un strat de rahat o să se-ntindă, de-aici până la Yedo!

În ciuda aerului serios al lui McFay, Tyrer izbucni în râs:

— S-a întins deja: e mai caca-câh ca niciodată. Grădina Legaţiei înoată până la genunchi.

— Ah? – scoţianul îşi încreţi fruntea şi adulmecă aerul. Nu observasem. Cum e curry-ul? îl întrebă el pe un bărbat ce stătea alături.

— Iute, Jamie, vecinul – Lunkchurch – scuipă un os de pui pe podeaua acoperită cu rumeguş. Sunt la porţia a doua.

Tyrer îi făcu semn unui ospătar din preajmă, dar tânărul, cu nasul pe sus, îl evita în mod deliberat.

— Hei, *Dew neh loh moh,* ospătar! strigă McFay cu iritare în glas. Bagă curry repejor, heya?

Înjurăturile chinezeşti provocară hohote de râs, huiduieli şi rânjete amuzate printre negustorii şi comercianţii prezenţi, şi priviri fulgerătoare din partea mai marelui batalionului de scoţieni, care dejuna somptuos în compania omologului său anglican din fruntea dragonilor şi a pastorului. O farfurie de friptură de vită în sânge apăru în faţa lui McFay.

— Cully, dom-nu, baga-baga repe-yor, heya? surâse radios tânărul servitor.

— Asta-i vită, pentru numele lui Dumnezeu! Curry, ce dracu', adu CURRY! Exasperat, McFay împinse farfuria cu violenţă.

— Eu iau plăcintă cu pui, se grăbi să comande Tyrer.

Bombănind, servitorul se întoarse la bucătărie, o dată ajuns dincolo de uşă, însă, unde dăinuia un veritabil balamuc, se hlizi cu gura până la urechi:

— Seniorașul Fay a explodat ca un butoi cu pulbere când i-am împins tava cu friptură de vită sub nasul lui ca o pătlăgică, făcându-mă că-i curry. Aiaiai – exclamă el,

ţinându-se de burtă – nici să te freci cu o muiere nu face cât o băşcălie bună cu diavolii ăştia de străini!

Ceilalţi hohotiră la unison, până ce bucătarul şef îl plesni pe băiat cu cureaua peste faţă.

— Ascultă aici, fustangiu prăpădit, şi voi toţi ceilalţi – să nu vă bateţi joc de diavolii străini până nu spune Nobila Casă Chen. Acum du-i onorabilului McFay de la Nobila Casă farfuria asta de curry cât ai zice peşte şi să nu te pună naiba să scuipi în ea că îţi frig coaiele-n untură!

— Aiaiai, să scuip în mâncarea diavolilor de străini e firesc, onorabile bucătar şef, mormăi tânărul care o încasase de-şi simţea capul aproape mutat din loc, apoi se supuse rapid, împovărându-se în plus cu plăcinta de pui.

Farfuria de curry şi bolul de orez fură trântite în faţa lui McFay.

— Cully, dom-nu, doleşte, nu conteşte, şi tânărul se îndepărtă în goană, înjurând în sinea lui, totuşi mulţumit, căci, deşi nu îndrăznise să nesocotească ordinele bucătarului şef, îşi ţinuse degetul murdar în curry pe tot parcursul drumului dintre bucătărie şi masă.

— Împuţit neobrăzat, zise Jamie. Cincizeci contra unu că prăpăditul a scuipat în farfurie.

— De ce te răsteşti la el, dacă eşti aşa sigur? şi Tyrer se apucă să taie crusta groasă a plăcintei.

— Pentru că merită şi ceilalţi la fel, plus un picior în dos, şi McFay începu să se lupte cu mari delicii, cu curry-ul de oaie şi cartofi – un terci gălbui la suprafaţa căruia se formau ochiuri de grăsime. Ce-mi aud urechile? Care va să zică, ai scos din Yedo un samurai care ciripeşte ceva engleză?

— Aiurea! – Tyrer mai că se înecă cu bucata de pui.

— Atunci de ce eşti ca o vânătă, pentru numele lui Dumnezeu? Cu mine vorbeşti, cu McFay de la Nobila Casă! Haide, Phillip, doar nu te-aşteptai ca chestia să rămână secretă tocmai aici? Aţi fost auziţi – sosul era atât de iute că-i ieşiră pe frunte broboane de sudoare. Frige de să-ţi prăjeşti coaiele-n el. Da-i bun. Vrei să guşti?

McFay hăpăi mai departe, bine dispus. Când vorbi însă, printre îmbucături, vocea îi deveni mai dură, în ciuda

tonului confidenţial.

— Dacă nu-mi destăinui deschis ce e cu el, amice, aşa, ca de la om la om, şi nu-mi spui ce şi cum ţi-a cântat, îţi jur că, pe loc, spun în gura mare la toată lumea. Uite, lui mai întâi, adăugă el, arătând cu lingura către Nettlesmith, redactorul-şef al periodicului *Yokohama Guardian,* care deja era numai ochi şi urechi. O împroşcătură de curry căzu pe faţa de masă. Acuma, dacă drăgălaşul de Willie o să afle secretul ăsta din ziar, o să iasă un tărăboi ce n-ai mai văzut de când eşti.

Lui Tyrer îi dispăru foamea.

— E, aa, e adevărat că am ajutat un opozant să fugă din Yedo, răspunse el. Asta e tot ce pot spune. În prezent se află sub oblăduirea Majestăţii Sale. Regret, dar nu pot spune mai mult. Secret oficial.

McFay îl măsură din ochi cu un aer şiret.

— Sub oblăduirea Majestăţii Sale Britanice, care va să zică?

— Da, regret. Mai departe, mucles. Secret de stat.

— Interesant…

McFay îşi termină farfuria şi strigă să i se aducă porţia a doua.

— Tu-mi zici, în schimb – continuă el – eu nu voi mai spune la nimeni o vorbă.

— Îmi pare rău, am jurat să păstrez secretul! – Tyrer asuda şi el, pe de o parte pentru că transpiraţia era în Asia ceva firesc, şi pe de altă parte pentru că taina lui răsuflase, chiar şi aşa, nu era nemulţumit de modul în care se descurca cu Jamie, fără îndoială cel mai important dintre comercianţii din Yokohama. Sunt sigur că înţelegi, mai spuse Tyrer.

McFay dădu îndatoritor din cap în semn de aprobare, în vreme ce se concentra asupra farfuriei de curry:

— Înţeleg perfect, amice. În secunda în care am terminat de mâncat, Nettlesmith află bomba în exclusivitate.

— N-ai să îndrăzneşti! – Tyrer fu îngrozit. Secret de st…

— Rahat cu perje, şuieră McFay. În primul rând, nu te

cred; în al doilea rând, chiar de-ar fi aşa, avem dreptul să aflăm, ce mă-sa, noi suntem statul, nu o adunătură de handicapaţi de diplomaţi, de-o răstorni cu-o băşină!

— Fii atent aici…

— Sunt atent, Phillip. Vorbeşte, Phillip, sau citeşti articolul cu pricina în ediţia de după-amiază.

McFay arboră un zâmbet angelic în timp ce sugea şi înghiţea ultima picătură de sos cu o bucată de pâine; râgâi, îşi împinse scaunul şi dădu să se ridice.

— Dumneata alegi, Phillip.

— Aşteaptă!

— Totul? Eşti de acord să-mi spui totul?

Încremenit, Tyrer încuviinţă:

— Dacă juri că păstrezi secretul.

— Bun, dar nu aici. Biroul meu e mai sigur. Vino. Ce mai e nou, Gabriel? zise McFay în timp ce trecea pe lângă Nettlesmith.

— Citeşte ediţia de după-amiază, Jamie. Războiul se anunţă în Europa, e groaznic în America şi aici mocneşte.

— Nimic nou, deci. Salve…

— Ziua, domnule Tyrer şi scărpinându-se tacticos, Nettlesmith îşi aruncă ochii isteţi peste persoana lui Tyrer, după care atenţia i se îndreptă din nou către McFay. Am un exemplar cu şpalturile ultimului capitol din *Marile speranţe.*

Jamie încremeni pe loc. Phillip de asemenea.

— Hai că nu te cred!

— Zece dolari plus promisiunea unei exclusivităţi.

— Care exclusivitate?

— Când ai una, contez pe tine – şi privirea lui tăioasă se opri cu subînţeles asupra lui Tyrer, care încercă să o înfrunte calm.

— Azi după-amiază, Gabriel? Fără glume?

— Da, pentru o oră doar, ca să n-o poţi copia – e exemplarul meu exclusiv. Am pus la bătaie mai toate contactele mele din Fleet Street ca să ob…

— Ca să le furi, vrei să spui. Doi dolari?

— Opt, dar ora dumitale vine după cea a lui Norbert.

— Ultima mea ofertă: opt şi o citesc primul.

— Plus ştirea mea? Bun. Eşti un gentleman şi un erudit, Jamie. La trei sunt în biroul dumitale.

Prin fereastra deschisă, Tyrer auzi cele opt bătăi de clopot de la Căpitănia portului. Moţăia cu picioarele întinse pe birou: uitase de exerciţiile de caligrafie de după-amiază. Nu avea nevoie să se uite la ceasul de pe consolă – propriul lui creier îi spunea că e ora patru după-amiază: pe nave intra, prin urmare, primul cart de după-amiază, al câinelui, de la patru la şase, apoi al doilea, de la şase la opt, după care se reluau carturile obişnuite până a doua zi la ora patru după-amiaza. Marlowe îi explicase cum stătea treaba cu carturile, care permiteau rotirea echipajului. Tyrer căscă şi deschise ochii, cufundându-se în gânduri. Acum ceva mai mult de o jumătate de an, nici n-auzisem de carturi şi nu fusesem vreodată pe o navă. Acum ştiu ora după bătăile de clopot la fel de bine ca după ceas. Ceasul de pe cămin bătu şi el de patru ori. Exact. În jumătate de oră trebuie să fiu la Sir William. Elveţienii ăştia ştiu, ai naibii, să facă ceasuri. Mai bine decât noi. Unde naiba o umbla şi Nakama. O fi şters-o? Trebuia să fi apărut de câteva ceasuri bune. Şi ce naiba mai vrea şi Sir William ăsta. Sper să nu fi aflat nimic de taina mea. Poate nu vrea decât să-i scriu scrisori. Mare nenorocire să scriu cel mai frumos din Legaţie. Ar trebui să fiu tălmaci, nu funcţionar. Fir-ar să fie al naibii.

Se ridică cu greu, făcu ordine pe birou şi se apucă să se spele pe mâini în lighean, să-şi scoată petele de cerneală de pe degete. Cineva bătu la uşă.

— Intră!

În spatele lui Hiraga se aflau un sergent în livrea roşie şi un soldat, ambii mânioşi şi cu baioneta la puşcă. Hiraga era plin de vânătăi, cu părul vâlvoi, verde la faţă de furie şi aproape gol, fără pălărie, fără turban, cu kimonoul ţărănesc în zdrenţe. Sergentul îi dădu un ghiont, ţinându-i baioneta în poziţie de atac, şi salută:

— Am pus gheara pe el când dădea să sară gardu', sir. Da' pân' l-am făcut băiat bun să ne înţelegem cu el ne-a luat ceva timp. Are un permis semnat de dumneavoastră în

persoană. Aşa-i, sir?

— Da, aşa e – îngrozit, Tyrer veni în întâmpinarea lor. E oaspetele nostru, sergent. Oaspetele lui Sir William şi al meu – e profesor de japoneză.

— Profesor, ai? făcu sergentul neîmblânzit. Păi ziceţi-i pramatiei că profesorii nu prea sar peste garduri, nu încearcă să-şi ia tălpăşiţa, n-au freze de samurai, şi nu se dau la oameni să-i bage în sperieţi, şi nici nu se luptă ca nişte fiare, am un om de-are mâna-ruptă şi altu' de i-a făcut nasu' ca o conopidă. Dacă-l mai prindem vreodată, n-o să mai fim aşa de gingaşi.

Ambii soldaţi se retraseră ţanţoşi. Tyrer închise uşa, se repezi spre bufet şi aduse apă.

— Poftim.

Hiraga refuză din cap înecat de supărare.

— Hai, te rog. Ce doreşti? Saké? Bere?

— Iyé.

— Te rog… în fine, aşează-te şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Hiraga dădu drumul la o salvă de explicaţii în japoneză.

— *Gomen nasai, Ingerish dozo*. În engleză, dacă se poate.

Sforţându-se, Hiraga schimbă limba şi, cu pauze lungi, clocotind de furie, spuse:

— Mur'te gărzii la poarta şi la podu. Eu ma ducu în m'raştina, în apa, peste gar'du; sordaţii văzu mine. Eu înc'rinu, caut per'misu, ei aruncă mine josu. Ruptatu, daru ei p'rea mur'te.

Urmă o nouă revărsare de venin în japoneză, cu abundente promisiuni de răzbunare. Când explozia de mânie se mai potoli, Tyrer spuse:

— Regret, dar e vina dumitale.

Se dădu înapoi fără să vrea în momentul în care Hiraga se răsuci furios spre el.

— Termină! îi spuse, enervat. Soldatul avea dreptate, lumea se teme de samurai! Sir William ţi-a spus să fii atent, şi eu ţi-am spus acelaşi lucru. Amândoi te-am prevenit.

— Nu făceam decât ce se cuvenea politicos, explodă

Hiraga în japoneză. Maimuţele alea fără pic de educaţie s-au năpustit la mine. Eu căutam pur şi simplu permisul şi nu-l găseam. Maimuţe, asta sunt, am să-i ucid!

Inima lui Tyrer bătea să-i sară din piept, iar gustul dulceag şi greţos al fricii îi inundase gura.

— Ascultă, trebuie să rezolvăm chestia asta împreună. Dacă află Sir William, s-ar putea să te expulzeze din colonie. Dumneata şi cu mine trebuie să rezolvăm chestia cumva, înţelegi?

— *Iyé.* Ce înseamnă *rezorva,* rogu?

Tyrer simţi o oarecare uşurare auzindu-se *rugat,* dar spaima stărui: aprig şi iute din fire, omul se numără în mod clar printre samuraii cei mai periculoşi din întreaga Japonie. Slavă Domnului că nu era înarmat!

— A rezolva înseamnă a ajunge la o înţelegere. Dumneata şi cu mine trebuie neapărat să rezolvăm problema, ca să poţi locui aici în siguranţă mai departe, înţelegi?

— *Hai. So desu Ka! Wakarimasu.* Taira-san eu rezorvamu p'robrema – Hiraga îşi stăpâni furia. Rogu, ce punem? Per'misu nu bun pent'r sor'datii. Oamenii, care vadu mine, urascu. Cum rezorva?

— În primul rând… mai întâi, noi, englezii, avem un obicei vechi: oricând avem de rezolvat o problemă importantă, luăm ceaiul.

Hiraga îl privi fără să priceapă. Tyrer sună din clopoţel şi-i porunci să aducă ceaiul lui Chen, valetul numărul unu, care îl măsură bănuitor din ochi pe Hiraga, ascunzând un satâr la spate. În timp ce aşteptau, Tyrer se aşeză mai confortabil în fotoliu şi se uită încruntat pe fereastră tânjind să afle ce se-ntâmplase cu Fujiko, dar mult prea bine crescut ca să pună direct o întrebare de atare însemnătate. Al naibii să fie – îşi spunea în sinea lui – ar putea să-mi zică singur ce şi cum, doar ştie că stau ca pe jăratec, ce dracu', în loc să mă lase să aştept bunăvoinţa lui. Trebuie să-l învăţ manierele englezeşti, să-l învăţ să nu o mai ia razna aşa – aveau dreptate soldaţii. Trebuie să fac din el un gentleman. Dar cum? Şi mai e şi Jamie ăsta, naiba să-l ia, care e cam

prea isteţ pentru gustul meu. După prânz îl însoţise pe McFay în biroul acestuia, acceptase, la insistenţa lui, un păhărel de brandy şi doar câteva minute mai târziu, se trezise că-i spunea totul.

— Da' ştii că eşti grozav, Phillip, maică? se entuziasmase sincer McFay. Flăcău' ăsta are să fie o mină de aur dacă e întrebat ce trebuie. Ţi-a spus de unde e?

— A spus că din Choshu, din câte mi-aduc aminte.

— Aş vrea să vorbesc cu el între patru ochi.

— Dacă vorbeşte cu tine, vor mai afla şi alţii, şi vestea va fi… pe buzele tuturor.

— Dacă eu sunt la curent, înseamnă că ştie şi Norbert, şi sunt gata să pun prinsoare că ştie şi Bakufu. Nu sunt proşti tipii. Îmi pare rău, aici nu există secrete, de câte ori va trebui să-ţi amintesc acest lucru?

— Bine, îl întreb dacă vrea să vorbească şi cu tine. Dar numai dacă sunt şi eu de faţă când vorbiţi.

— Nu cred c-ar fi nevoie, Phillip. Ştiu că ai multe de făcut, parcă n-aş vrea să-ţi irosesc timpul.

— Da sau nu?

— Eşti un dur, Phillip, oftă McFay. De acord.

— Mai e o condiţie: vreau să citesc şi eu ultimul capitol, gratis, să zicem mâine, aranjezi tu cu Nettlesmith.

McFay îi răspunse fără menajamente:

— Dacă eu sunt obligat să plătesc suma astronomică de opt dolari, va trebui să plăteşti şi dumneata.

— Atunci adio întrevederea cu Nakama, şi Sir William va fi pus la curent.

Acum Tyrer zâmbi la amintirea expresiei oţărâte a lui McFay.

— Che-ai, stapin, hop-hop! şi cuvintele lui Chen îl aduseră înapoi la Nakama.

Chen puse platoul jos, nu mai avea satârul cu el, dar îl lăsase afară, la îndemână, lângă uşă. Cu un aer grav, Tyrer turnă ceai, pentru el şi Hiraga, adăugă lapte şi zahăr şi sorbi din licoarea fierbinte, neagră şi tare, cu încântare.

— Ah, mă simt dintr-o dată mai bine. Hiraga îl imită. Avu nevoie de întreaga sa putere de voinţă să nu geamă de

fierbinţeală şi să nu scuipe lichidul cel mai infect din care îi fusese dat să guste.

— E bun, nu-i aşa? zâmbi Tyrer cu gura până la urechi terminându-şi ceaşca. Mai vrei?

— Nu mur'ţumesc. Obiceiu eng'rezu este?

— Englez şi american, da. Francez, nu. Francezii – adăugă Tyrer, dând din umeri – n-au nici un fel de gust.

— *Ah, so ka!* Hiraga remarcase un uşor sarcasm. F'rancezii nu ra felu ca eng'rezii? întrebă cu inocenţă prefăcută, lăsând furia deoparte pentru mai târziu.

— Doamne Dumnezeule, ce idee, nu sunt câtuşi de puţin la fel. Ei sunt pe Continent, noi suntem o naţiune insulară, ca voi. Obiceiuri diferite, hrană diferită, administraţie – totul. În plus, Franţa e o putere măruntă în comparaţie cu Anglia – Tyrer îşi mai puse o linguriţă de zahăr în ceai, satisfăcut de sine, căci mânia interlocutorului său părea a se fi evaporat. Foarte diferiţi.

— Ah, este? Eng'rezii şi f'rankcezii avutu razboiu?

Tyrer izbucni în râs:

— De zeci de ori de-a lungul secolelor, aliaţi în alte războaie! Am fost aliaţi în ultimul conflict – îi povesti rapid despre Crimeea, apoi despre Napoleon Bonaparte, despre Revoluţia franceză, şi despre actualul împărat, Louis Napoleon. E nepotul lui Bonaparte – continuă Tyrer – un măscărici! Bonaparte nu era, dar era unul din oamenii cei mai răi cu putinţă, e vinovat de sute de mii de morţi. Dacă n-ar fi fost Wellington şi armatele noastre, ar fi stăpânit lumea, înţelegi toate astea?

Hiraga făcu semn că da.

— Nu totii cuvintele, da' înţeregu – prinsese miezul şi îi zornăia capul de informaţii, deşi nu se putea dumiri cum putea fi considerat rău un mare general. Rogu continua, Taira-san.

Şi Tyrer continuă o scurtă vreme după care puse capăt lecţiei de istorie şi schimbă subiectul.

— Acum despre problema dumitale. Când ai plecat din Yoshiwara nu te-au oprit gărzile?

— Nu, p'refacu iau legume.

— Bun. Şi fiindcă suntem la capitolul ăsta, te-ai văzut cu Raiko-san?

— Da. Fujiko nu posibiru la mâine.

— Ah? Bine, nu-i nimic, răspunse Tyrer prefăcându-se nepăsător, dar distrus în sinea-i.

Hiraga, însă, observă imensa dezamăgire ce îl copleşea şi se delecta. *Sonno-joi,* îşi spuse. Trebuie să plătească el însuşi pentru serviciile lui Fujiko, dar nu conta, Raiko spusese: „Sunt de acord fiindcă plăteşti bine, deşi mai puţin decât gai-jinii. Dar poimâine se va culca cu Fujiko. N-aş vrea să găsească altceva...”

— Nakama-san, zise Tyrer, singurul mod pentru dumneata de a fi în siguranţă aici e să nu mai ieşi din colonie. Nu te voi mai trimite la Yoshiwara. Trebuie să rămâi aici, în incinta Legaţiei.

— Mai bine, Taira-san, stau în satu, gasescu casa singuru. Încoace de gar’du mai siguru, zi fiecare vinu la soare-susu, ori chind zice la dumneata, p’redau şi invatu. Dumneata foar’te bunu sensei. Asta rezorva p’robrema, da?

Tyrer ezită, nu tocmai încântat la gândul de a-i da prea multă libertate de mişcare, dar nemaidorindu-l chiar atât de aproape în acelaşi timp.

— Bun, dacă îmi arăţi întâi unde anume şi nu te deplasezi fără să-mi spui.

După un scurt timp de gândire, Hiraga făcu un gest de încuviinţare.

— Da acor’du. Rogu, zicetii sor’datii eu bien sta aicea şi în satu?

— Da, aşa am să fac. Sunt sigur că Sir William nu va avea nimic împotrivă.

— Mur’tumescu, Taira-san. Mai zicetii sor’datii ca ataca din nou şi eu aducu *katana.*

— Nici vorbă de aşa ceva! îţi interzic, Sir William a pus clar: fără arme, fără spade!

— Rogu zice sor’datii nu ataca.

— Da, am să le spun. Dar dacă porţi spade aici, te vor împuşca.

Hiraga ridică din umeri:

— Rogu nu ataca. *Wakata?*

Tyrer nu răspunse. *Wakata* era forma imperativă a lui *wakarimasu ka:* înţelegi.

— Domo.

Cu o furie stăpânită pe care Tyrer o putea aproape mirosi, Nakama îi mulţumi din nou, încredinţându-l că se va întoarce la răsăritul soarelui ca să-l conducă la ascunziş, şi că-i va răspunde la toate întrebările pe care dorea să i le pună. O plecăciune ţeapănă. Tyrer i-o întoarse. Hiraga ieşi: atunci abia, Tyrer văzu ce vânătăi îi acopereau spatele şi picioarele.

În acea noapte vântul deveni schimbător şi marea agitată. Flota se afla ancorată în radă în aşteptarea somnului; primul cart de noapte, ce începea la opt seara, era deja la post. Peste cincizeci de oameni din echipaje se găseau în celule pentru diverse delicte şi trăind groaza în diverse doze, şase dintre ei îşi împleteau singuri pisica cu nouă cozi, în vederea celor cincizeci de lovituri pe care urmau să le primească a doua zi dimineaţă pentru comportamente dăunătoare ordinii şi disciplinei militare: unul pentru a fi ameninţat să-i frângă gâtul unui boţman sodomit, trei pentru încăierare, unul pentru furtul unei raţii de rom, şi încă unul pentru injurii la adresa unui ofiţer. Nouă înmormântări pe mare erau prevăzute pentru răsăritul soarelui. Toate infirmeriile navelor erau înţesate de oameni suferind de dizenterie, diaree, anghină difterică, tuse măgărească, scarlatină, pojar, boli venerice, braţe rupte, hernii şi aşa mai departe, nimic neobişnuit cu excepţia a paisprezece cazuri periculoase de vărsat pe nava amiral. Sângerările şi purgativele erau leacurile recomandate pentru majoritatea indispoziţiilor, căci cei mai mulţi dintre medici erau, de fapt, bărbieri; câţiva norocoşi doar aveau dreptul la tinctura miraculoasă a vremii, care, inventată în timpul războiului din Crimeea, redusese cazurile de dizenterie cu trei sferturi – şase picături din licoarea cu opiu întunecată erau suficiente pentru liniştirea măruntaielor.

În întreaga colonie erau în toi pregătirile pentru cină, momentul cel mai dorit al zilei: conversaţii de după masă, trecerea în revistă a zvonurilor şi noutăţilor – slavă Domnului că mâine vine nava poştă! – camaraderie sinceră şi râsete legate de scandalurile mai picante, balul, tensiuni cauzate de probleme în afaceri şi ce ne facem dacă izbucneşte războiul, ultima carte citită de careva, o glumă sau o poezie pomenite de altul, poveşti cu furturi şi deşerturi şi ţărmuri îngheţate, istorisirea călătoriilor întreprinse în cele mai îndepărtate colţuri ale imperiului – Noua Zeelandă, Africa sau Australia, unde doar coastele fuseseră explorate – sau despre Vestul sălbatic american şi canadian – anecdote despre goana după aur în California anului '48, expediţii în Americile spaniolă, franceză sau rusă, Dimitri se aventurase de-a lungul celei mai neospitaliere coaste, de la San Francisco către Alaska – fiece bărbat amintea ciudăţeniile văzute, fetele cunoscute şi războaiele trăite la faţa locului. Vin bun, alcool, pipă şi tutun de Virginia, câteva păhărele la club înainte de culcare, rugăciunile şi hopa în pat. O seară obişnuită în imperiul britanic. Unele gazde preferau seara să se adune şi să cânte, ori să recite poezii, sau să asculte fragmente din romane aflate la mare căutare. La reuniunea foarte restrânsă a lui Norbert Greyforth, spre exemplu, după ce toţi musafirii juraseră solemn să nu destăinuie secretul, avea loc evenimentul în totul deosebit al lecturii ultimului capitol pomenit mai înainte, din exemplarul pirat, copiat de gazdă cu preţul muncii neobosite a celor cincizeci de angajaţi ai săi în acel unic ceas în care-l avusese în mână. „Dacă transpiră ceva, zburaţi cu toţii din slujbă!” le declarase, ameninţător, Greyforth. La Club se discuta în continuare despre balul din seara precedentă, examinându-se posibilitatea de a mai organiza unul.

— De ce n-am face o chercheleală de genul ăsta în fiecare săptămână, ai? S-o văd pe Ţâţe-de-Angél cum îşi ridică fustele şi-şi arată chiloţii, ea şi cu Nellie-Fortheringill-cea-făr'-de-jenă…

— Nu-i mai zice Ţâţe-de-Angél, pentru numele lui

Dumnezeu, e ultima dată când ţi-o spun!

— Ţâţe de Angél are, Ţâţe-de-Angél am să-i zic!

Şi în îndemnuri entuziaste cu „dă-i!” şi „trage-i!”, se iscă încăierarea, se făcură pariuri. Cei doi rivali, Lunkchurch şi Grimm, un alt negustor, se aşezară la linie şi începură să-şi care pumni încercând fiecare să-l lase lat pe celălalt.

Aproape exact în partea dinspre mare a drumului, se afla bungalow-ul impunător, clădit din cărămidă, al Legaţiei britanice, cu un catarg de drapel în faţă şi împrejmuit ca toate reşedinţele mai importante, cu ziduri uşor de apărat; Sir William era îmbrăcat pentru cină, la fel şi principalul său oaspete, amiralul, ambii în culmea furiei.

— Fir-ar ai dracului de nenorociţi! izbucni amiralul, cu chipul roşu şi mai congestionat ca de obicei, în timp ce se îndrepta către bufet să-şi mai toarne un whisky dublu. Chiar depăşesc orice închipuire!

— Absolut!

Sir William zvârli mesajul recent primit şi le aruncă priviri încruntate lui Johann şi Tyrer, care stăteau în picioare în faţa lui. Mesajul îi parvenise cu o oră înainte printr-un mesager trimis de Guvernatorul japonez din partea Bakufu: „Reg’retu foarte ur’gentu”. În loc de olandeză, cum ar fi fost normal, mesajul fusese compus în ideograme. Cu acordul lui Seratard, Johann cooptase un misionar iezuit francez aflat în trecere şi furnizase o ciornă, imediat transpusă de Tyrer în engleză corectă. Răvaşul, ce provenea de la Consiliul Bătrânilor, era semnat de Anjo:

„Prin această misivă vă comunic. Din ordinul shogunului, primit de la Kyoto, data provizorie a conclavului prevăzut în nouăsprezece zile cu roju şi a întrevederii cu shogunul suferă o amânare de trei luni, Majestatea Sa fiind până atunci absentă. Vă expediez deci mai întâi acest mesaj, înainte de a conferi asupra detaliilor. A doua tranşă a ploconului va fi livrată cu o întârziere de treizeci de zile. Cu respect şi smerenie închei acest comunicat.”

— Johann, spuse Sir William cu o voce de gheaţă, nu eşti de părere că gestul acesta e o bădărănie ieşită din comun şi totalmente infectă?

— Nu v-aş contrazice, Sir William, răspunse elveţianul cu prudenţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am stat zile întregi să negociez, să ameninţ, să-mi pierd somnul, să negociez iar şi iar până ce-au jurat pe capul shogunului că întâlnirile vor avea loc pe 5 noiembrie cu roju şi pe 6 noiembrie cu shogunul şi-acum îndrăznesc să ne trimită porcăria asta!

Sir William dădu paharul peste cap, se înecă şi înjură vreme de aproape cinci minute în engleză, franceză şi rusă, înmărmurindu-i de admiraţie pe cei prezenţi cu vulgarităţile sale pline de culoare.

— Chiar aşa, zise amiralul. Tyrer, mai serveşte-l pe Sir William cu un gin.

Tyrer se conformă rapid. Sir William dădu din batistă, îşi suflă nasul, priză un pic de tutun, strănută şi îşi mai suflă o dată nasul.

— Dracu' să-i ia pe toţi!

— Ce propuneţi, Sir William? se interesă amiralul, nelăsând să transpară satisfacţia lăuntrică ce i-o provoca această nouă umilire a adversarului.

— Am să replic imediat, se înţelege. Vă rog să daţi ordin flotei să se deplaseze mâine la Yedo pentru a bombarda instalaţiile portuare pe care le voi desemna.

— Cred, răspunse amiralul mijindu-şi ochii, că această problemă trebuie discutată în particular, domnilor!

Tyrer şi Johann se îndreptară neîntârziat spre ieşire.

— Nu! şuieră autoritar Sir William. Johann, poţi pleca, te rog să aştepţi afară. Tyrer face parte din personalul meu apropiat şi rămâne aici.

Grumazul amiralului se înroşi, dar nu scoase o vorbă până nu se închise uşa.

— Sunteţi la curent cu opinia mea, în ceea ce priveşte bombardamentele. Cât timp nu soseşte ordinul din Anglia, eu nu voi ordona una ca asta decât dacă sunt atacat.

— Poziţia dumneavoastră împiedică orice fel de negociere. Puterea ne-o tragem de la tunuri şi de la nimic altceva.

— Sunt de acord, părerile noastre diferă doar asupra

momentului potrivit.

— Eu sunt cel care decide momentul potrivit. Fiţi bun deci şi ordonaţi doar câteva salve – douăzeci de obuze asupra obiectivelor desemnate de mine.

— La naiba, am spus NU! Sunt îndeajuns de explicit? Când şi dacă soseşte ordinul am să pârjolesc Japonia, până atunci nu.

Lui Sir William i se aprinseră obrajii:

— Refuzul dumneavoastră de a sprijini politica Majestăţii Sale în cât de mică măsură depăşeşte înţelegerea mea.

— Mi se pare că e mai degrabă vorba despre orgoliu personal. Ce contează câteva luni? Prudenţa e totul.

— La naiba cu prudenţa! zise Sir William, ieşindu-şi din fire. Bineînţeles că vom primi instrucţiuni conforme – repet! – deciziilor mele. Prin poşta de mâine voi solicita să fiţi înlocuit cu un ofiţer mai fidel intereselor Majestăţii Sale. Şi mai încercat în luptă.

Amiralul deveni stacojiu: puţini ştiau că, în decursul întregii sale cariere, nu luase parte la nici o acţiune de luptă, fie ea navală sau terestră.

— Este privilegiul dumneavoastră, sir, rosti el când îşi recăpătă glasul. Până una-alta, în aşteptarea înlocuirii mele sau a dumneavoastră, eu comand Forţele Majestăţii Sale în Japonia. Noapte bună, sir.

Uşa se trânti în urma lui.

— Ce grobian! mormăi Sir William, apoi văzu cu surprindere că Tyrer se afla în spatele lui, ţintuit pe loc de tirurile de artilerie verbale. E preferabil să nu scoţi o vorbă despre ce-ai auzit. Te-au învăţat treaba asta?

— Da, sir, desigur…

— Bun! – Sir William îşi abătu pentru moment gândurile de la nodul gordian compus din Bakufu, roju şi intransigenţa amiralului. Tyrer, toarnă-ţi un sherry, s-ar zice că nu ţi-ar strica. Şi fă bine şi rămâi la masă. Amiralul mi-a refuzat invitaţia. Ştii să joci table?

— Da, sir, vă mulţumesc, răspunse Tyrer, spăsit.

— Şi, fiindcă mi-am amintit, ia spune ce-a fost cu încăierarea dintre samuraiul dumitale preferat şi armata

britanică?

Tyrer îi comunică amănuntele şi soluţia găsită, fără însă să menţioneze ameninţarea sensei-ului său cu privire la spade, pradă unui sentiment de vinovăţie sporită legată de tăinuirea unor fapte faţă de ambasador.

— Aş vrea să-l păstrez, cu acordul dumneavoastră, sir, e foarte bun profesor, şi cred că ne va fi extrem de util.

— Mă îndoiesc, şi e mai important să nu avem gălăgie aici. N-ai cum să ştii de ce e în stare omul. S-ar putea să se dovedească o viperă cuibărită la sânul nostru. Mâine are ordin să dispară.

— Dar, sir, mi-a dat deja anume informaţii cât se poate de preţioase – şi îmboldit de teama de a nu-l pierde, Tyrer lansă brusc: De pildă, mi-a spus că shogunul e doar un băiat de şaisprezece ani, o marionetă în mâinile administraţiei Bakufu; adevărata putere aparţine împăratului lor – a folosit titlul de Mikado în repetate rânduri – care îşi are reşedinţa la Kyoto.

— Isuse Hristoase! explodă Sir William. De-adevăratelea?

Tyrer fu cât pe ce să-i spună că Nakama vorbea engleza, dar se opri la timp.

— Încă nu ştiu, sir, nu prea am avut timp să-l interoghez cu adevărat, se lasă greu, dar, da, cred că nu m-a minţit.

Sir William îl privi îndelung, în timp ce prin minte îi defilau cu viteză ameţitoare implicaţiile informaţiei.

— Ce ţi-a spus?

— Abia am început să-i pun întrebări, şi vă daţi seama că ia destul de multă vreme, şi continuă cu însufleţire. Dar mi-a explicat cum e cu *roninii.* Cuvântul înseamnă „val”, domnule, li se spune „ronini” pentru că sunt liberi ca valul. Sunt cu toţii samurai dar, din diverse motive, scoşi în afara legii. Majoritatea sunt adversari ai Bakufu, ca Nakama: consideră că Bakufu a uzurpat puterea care îi revine de drept Midakoului, pardon, Mikadoului.

— O clipă, mai rar, ia-o mai încet, Tyrer. Avem tot timpul. Deci ce e exact un ronin?

Tyrer îi răspunse la întrebare.

— Doamne sfinte! – Sir William rămase un moment pe gânduri. Aşadar, roninii sunt samurai fie scoşi în afara legii fiindcă regele lor a căzut în dizgraţie, fie scoşi în afara legii de către proprii lor regi pentru vini reale sau imaginare, fie nelegiuiţi care se adună de bunăvoie ca să răstoarne guvernul central al marionetei shogun?

— Da, sir. Guvern ilegal, astfel îl numeşte el.

Sir William îşi sorbi ginul până la ultima picătură, zâmbindu-şi sieşi, uluit şi parcă înviorat de informaţiile care i se plimbau prin minte.

— Deci acest Nakama e un ronin, ceea ce tu numeşti un opozant, iar eu aş numi un revoluţionar.

— Da, sir. Iertare, sir, pot să mă aşez? întrebă Tyrer tremurând, cu adevărul adevărat pe limbă, dar neîndrăznind să i-l spună.

— Desigur, desigur, Tyrer, dar mai întâi serveşte-ţi un sherry şi adu-mi o măsură de gin.

Sir William îl urmări cu privirea, încântat de el, şi totuşi oarecum tulburat. Ani lungi de contacte cu diplomaţii, spionii, semiadevărurile, minciunile şi dezinformarea strigătoare la cer îi spuneau că i se ascundea ceva. Luă paharul.

— Mulţumesc. Ia fotoliul ăsta, e cel mai confortabil. Noroc! Trebuie să vorbeşti tare bine japoneza ca să afli atâtea lucruri într-un timp atât de scurt.

— Nu, sir, îmi pare rău, dar lucrurile nu stau chiar aşa. Mă străduiesc mai tot timpul să învăţ. Cu Nakama, e nevoie, cum să spun, de multă răbdare, de gesturi, de câteva cuvinte englezeşti şi câteva vorbe şi propoziţii japoneze pe care mi le-a dat André Poncin. Mi-a fost de foarte mare ajutor, sir.

— André e la curent cu ce ţi-a destăinuit acest om?

— Nu, sir.

— Nu-i spune nimic. Nimic, absolut nimic. Altcineva?

— Nu, sir, nu ştie nimeni cu excepţia lui Jamie McFay – Tyrer îşi înghiţi măsura de sherry. Ştia ceva şi, în fine, e extrem de convingător şi… a aflat ce şi cum e cu shogunul.

— Da, oftă Sir William, e puţin spus că Jamie e

convingător, în plus, ştie întotdeauna mai multe decât spune.

Se instală mai confortabil în fotoliul pivotant de piele veche şi moale, navigând cu gândul pe o mare de informaţii nepreţuite, compunând deja replica la depeşa fără pic de respect primită în cursul serii, încercând să determine până unde ar fi putut risca şi în ce măsură se putea încrede în cele spuse de Tyrer. Ca de obicei, în astfel de ocazii, îşi aduse aminte cu nervozitate de salvele de adio ale subsecretarului permanent, sintetizând teoria eşecului.

— În legătură cu Nakama, spuse el, sunt de acord cu planul dumitale, Phillip… Nu te deranjează dacă îţi spun Phillip?

Tyrer se îmbujoră de plăcere la acest compliment neaşteptat:

— Nicidecum, sir, dimpotrivă, vă mulţumesc.

— Bun, mulţumesc. Deocamdată sunt de acord cu planul dumitale, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă cu el, nu uita că roninii au comis toate asasinatele, în afară de cel al bietului Canterbury.

— Voi avea grijă, Sir William. Nici o problemă.

— Scoate tot ce poţi de la el, dar nu mai spune nimănui altcuiva şi comunică-mi informaţiile neîntârziat. Ai grijă, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să ai în permanenţă un revolver la îndemână, şi, dacă manifestă cel mai mic semn de violenţă, ţipă naibii că te taie, împuşcă-l sau pune-l în fiare.

Alături de Legaţia britanică se află cea americană, apoi olandeză, rusă, germană şi, la urmă, cea franceză. În apartamentul său din incinta acesteia din urmă, Angélique se îmbrăca pentru cină, cu ajutorul lui Ah Soh. Masa la care fusese invitată de Seratard, împreună cu Malcolm, în cinstea logodnei lor, începea peste o oră. Mai târziu avea să fie muzică.

— Nu cânta prea mult, André, spune că eşti obosit, îl instruise ea ceva mai devreme. Ca să ai destul timp pentru îndeplinirea misiunii, da? Ce noroc au bărbaţii!

Era deopotrivă bucuroasă şi întristată de mutare. E mai bine, mai înţelept, îşi zise. În trei zile mă voi putea muta înapoi. O nouă viaţă, o nouă…

— Nu bine, dom-ni-so-hala?

— Ba da, ba da, Ah Soh.

Angélique se strădui să-şi scoată din minte suferinţa ce o aştepta, îngropându-şi teama în adâncul sufletului. La câteva case mai jos, în zona cea mai de seamă a falezei, clădirea Struan era frumos iluminată. La fel cu cea din imediata vecinătate: Brock şi Fiii. În ambele trebăluia de zor o armată de funcţionari şi conţopişti. Malcolm Struan se mutase în cursul zilei în apartamentul tai-panului, mult mai spaţios şi mai confortabil decât cel pe care îl ocupase până atunci. Acum se chinuia să îmbrace costumul de seară.

— Ce mă sfătuieşti, Jamie? Să fiu al naibii dacă ştiu ce să fac cu mama şi cu scrisorile ei. În fine, afurisita asta de treabă n-are de ce să te privească, deşi te-a luat şi pe tine la rost, nu-i aşa?

Jamie McFay dădu din umeri:

— E într-o situaţie teribil de dificilă. Din punctul ei de vedere are dreptate: nu vă vrea decât binele. Cred că moare de nelinişte pentru sănătatea dumneavoastră. Sunteţi aşa departe, iar ei îi e imposibil să vină. În plus, treburile firmei Struan nu pot fi rezolvate de la Yokohama, ci de la Hong Kong. Nava *China Cloud* soseşte de la Shanghai în câteva zile apoi o ia rapid spre Hong Kong. Vă întoarceţi cu ea?

— Nu, şi te rog să nu mai aduci subiectul în discuţie, răspunse Struan, tăios. Când vom pleca, Angélique şi cu mine, îţi voi spune. Sper doar ca mama să nu fie pe *China Cloud,* asta chiar ar pune capac la toate! – Struan se aplecă să-şi tragă cizmele, neizbutind din cauza unui nou acces de durere. Scuză-mă, ai putea să…? Mulţumesc! apoi izbucni: M-am săturat să fiu ca un olog, futu-i mama ei de rană!

— Îmi închipui, zise McFay, ascunzându-şi surpriza. Pentru prima oară îl auzea pe Struan folosind o astfel de expresie. Şi eu aş fi la fel, nu, nu la fel, să fiu al naibii dacă n-aş fi mult mai rău, adăugă el plin de solicitudine, cuprins

de simpatie şi admirându-i curajul.

— Am să mă simt bine după căsătorie, când o să ia sfârşit toată povestea asta şi lucrurile vor intra pe un făgaş normal.

Cu mare greutate, Struan folosi oala de noapte – o operaţie dureroasă – şi observă în şuvoi câteva picături de sânge. Îl pusese la curent pe Hoag în ajun, când evenimentul se mai produsese; Hoag îl sfătuise să nu-şi facă griji.

— Atunci dumneata de ce ai aerul ăsta atât de îngrijorat?

— Nu sunt îngrijorat, Malcolm, doar pus pe gânduri. La leziunile astea interne urâte, orice indiciu survenit pe parcursul procesului de însănătoşire e demn de luat în seamă…

Struan îşi termină treaba şi ţopăi până la fotoliul de lângă fereastră, în care se aşeză, uşurat.

— Jamie, aş vrea să-mi faci un serviciu.

— Desigur, orice, spuneţi-mi despre ce e vorba.

— Ai putea… în fine, am nevoie de o femeie. Ai putea să aranjezi ceva la Yoshiwara?

Jamie fu luat prin surprindere:

— Aa, da, presupun că da, apoi adăugă alarmat: Credeţi că e înţelept?

O pală puternică de vânt agită obloanele, aplecând arborii din grădini, smulgând şi aruncând la pământ câteva ţigle desprinse de pe acoperişuri, gonind şobolanii din grămezile de gunoaie depozitate de-a valma pe strada principală şi din şanţul împrejmuitor, plin de ape împuţite care servea drept canal de colectare.

— Nu, răspunse Malcolm.

La o jumătate de milă de clădirea Struan, lângă Mahalaua Beţivanilor, într-o locuinţă cu aspect oarecare din satul japonez, Hiraga zăcea gol, întins pe burtă, lăsându-se masat. Locuinţa era ordinară, cu faţada decrepită dinspre stradă, la fel cu ale tuturor celor ce străjuiau drumul desfundat: toate erau folosite ca spaţii de locuit,

antrepozite şi magazine în timpul zilei. Interiorul, aidoma celor ce aparţineau negustorilor mai de vază, era sclipitor de curat, spaţios, totul lustruit şi îngrijit cu mare devotament – casa lui *shoya,* mai-marele satului. Maseuza era oarbă, puţin trecută de douăzeci de ani, bine clădită, dulce la chip şi cu un zâmbet îmbietor. Un obicei străvechi în Asia conferea orbilor un monopol aproape total asupra artei masajului, deşi acesta era practicat şi de unii văzători. Iarăşi în virtutea unui străvechi obicei, orbii erau de neatins, neavând a se teme.

— Eşti foarte puternic, samurai-sama, zise fata, rupând tăcerea. Cei cu care te-ai luptat cu siguranţă că sunt morţi sau suferinzi.

Hiraga nu răspunse imediat, gustând senzaţia de alinare profundă dată de degetele ce-i pipăiau muşchii încordaţi, relaxându-l.

— Se prea poate.

— Dacă îmi pot permite, am un ulei chinezesc special care grăbeşte vindecarea rănilor şi a vânătăilor.

Hiraga zâmbi: era un tertip folosit adesea pentru a obţine onorarii suplimentare.

— Bun. De acord.

— Ah, dar zâmbeşti, prea cinstite samurai. Nu e un mod de a mai câştiga nişte bani, zise ea imediat, frământându-i spinarea. Bunica mea, oarbă şi ea, mi-a împărtăşit secretul.

— De unde ştii că am zâmbit?

Tânăra izbucni în râs, un râs ce îi evocă la Hiraga cântecul ciocârliei în faptul dimineţii.

— Zâmbetul se înfiripă în multe părţi ale trupului. Degetele mele te ascultă, îţi ascultă mădularele, şi chiar gândurile, uneori.

— Acum la ce mă gândesc?

— La *sonno-joi.* Ah, am dreptate! din nou acel râs care-l descumpănea. Dar nu te teme, n-ai spus nimic, aici clienţii n-au spus niciodată nimic, eu tac, numai degetele mele îmi şoptesc că eşti un spadasin de seamă, cel mai iscusit pe care l-am masat vreodată. Nu eşti din partea Bakufu, prin urmare eşti ronin, ronin din propria voinţă, căci eşti

oaspetele acestei case, deci shishi, primul pe care l-am găzduit vreodată! – fata se înclină. Suntem onoraţi. Dacă aş fi bărbat, aş susţine *sonno-joi.*

Degetele ei puternice ca oţelul apăsară un centru nervos, simţi clientul cutremurat de durere şi fu încântată că îl putea ajuta mai mult decât îşi putea el închipui.

— Iertare, dar e un punct de seamă care întinereşte şi pune seva lăuntrică în mişcare.

Hiraga gemu de durere, dar o durere ciudat de plăcută, ce îl ţintui de rogojină.

— Şi bunica ta era maseuză?

— Da. În familia mea, o dată la două generaţii, cel puţin o fată e oarbă din născare. A fost rândul meu.

— Karma.

— Da. Se zice că în China părinţii îşi orbesc una din fiice ca să-şi găsească un rost când ajunge om în toată firea.

Hiraga nu mai auzise aşa ceva, dar dădu crezare spuselor fetei şi se înfurie:

— Aici nu suntem în China, şi nu vom fi niciodată. Dar vom cuceri China într-o bună zi şi o vom civiliza.

— Eeee, iertare că ţi-am tulburat pacea sufletească, stăpâne. Iertăciune, domnia ta. Ah, e mai bine aşa, îmi cer iertare. Ce spuneai, domnia ta? Să… să civilizaţi China? Aşa cum voia să facă dictatorul Nakamura? E oare cu putinţă?

— Da, într-o bună zi. E destinul nostru să preluăm Tronul Dragonului, precum e destinul tău să masezi, nu să vorbeşti.

Un nou râs, blând.

— Da, domnia ta.

Hiraga oftă când tânăra eliberă punctul de apăsare, iradiindu-i trupul cu o desfătătoare senzaţie de bine. Toată lumea ştie deci că sunt shishi, îşi spuse. Cât mai e oare până ce voi fi trădat? De ce nu? Doi koku e o avere. Nu-i fusese uşor să se refugieze aici. Când intrase în sat, se instalase o tăcere îngrozită în faţa acestui samurai fără spade şi arătând ca un apucat. Strada se golise, cu excepţia celor aflaţi în preajmă, care îngenuncheaseră, aşteptându-şi soarta.

— Tu, bătrâne! Unde pot găsi un *ryokan* – han pe aici?

— N-avem, domnia ta, n-avem nevoie, onorate stăpâne, bâiguise bătrânul proprietar de dugheană, bâlbâindu-se întruna de frică, n-avem nici o nevoie, căci Yoshiwara e alături, oraş mare, cu zeci de popasuri şi peste o sută de fete, fără a mai socoti slujnicele, gheişe în carne şi oase şi şapte ucenice, e într-acolo…

— Destul! Unde se află casa lui *shoya?*

— Acolo, domnia ta.

— Unde, netotule? Ridică-te şi arată-mi drumul.

Furios, Hiraga străbătuse strada, în urma bătrânului, tânjind să sfârtece toţi acei ochi ce îl spionau din fiece crăpătură şi să înăbuşe şoaptele stârnite de trecerea lui.

— Aici, domnia ta.

Hiraga îi făcu semn să plece. Firma magazinului deschis, înţesat de tot soiul de bunuri, dar lipsit de clienţi, anunţa reşedinţa şi sediul afacerii lui Ichi Ryoshi, shoya, negustor de orez şi bancher, agent al Gyokoyama în regiunea Yokohama. Gyokoyama era un *zaibutsu* – un complex unitar de întreprinderi familiale – extrem de puternic la Yedo şi Osaka. Gyokoyama se ocupa cu negoţul de orez, cu distilarea saké-ului şi fermentarea berii, şi mai cu seamă, cu activităţile bancare. Hiraga îşi recăpătă stăpânirea de sine. Cu mare grijă şi politeţe bătu în poartă, se aşeză pe vine şi se apucă să aştepte, străduindu-se să-şi controleze durerile de pe urma bătăii primite de la patrulă. Într-un târziu coborî în magazin un bărbat între două vârste cu trăsături puternice, care îngenunche şi se înclină. Hiraga se înclină şi el, se prezentă sub numele de Nakama Otami şi afumă că şi bunicul său era shoya, neprecizând unde, dar dând destule informaţii pentru ca interlocutorul lui să nu poată pune la îndoială faptul. Apoi îi spuse că nu găsise un ryokan unde să poposească, aşa că shoya ar putea avea, eventual, o încăpere nefolosită disponibilă contra plată pentru oaspeţi.

— Bunicul meu – continuă el politicos – e, de altfel, onorat să aibă de-a face cu *zaibutsu* Gyokoyama, prin care satele sale îşi vând întreaga recoltă. V-aş ruga, de altfel, să

trimiteţi la Osaka rugămintea mea şi să-mi daţi nişte bani în temeiul ei.

— Yedo e mai aproape decât Osaka, Otami-san.

— Da, dar pentru mine Osaka e preferabilă, răspunse Hiraga, nevoind să rişte să se afle despre el la Yedo, unde putea fi trădat către Bakufu.

Îşi dădu seama că celălalt îl cerceta cu ochi reci şi temători şi îşi ascunse ura – până şi daimyo trebuiau să fie prudenţi cu Gyokoyama şi agenţii lui, chiar şi seniorul Ogama din Choshu. Ştia toată lumea că acesta le era dator vândut şi că îşi ipotecase veniturile pe mulţi ani înainte în chip de chezăşie.

— Compania mea consideră o onoare să poată fi de folos vechilor clienţi. Cât timp doriţi să staţi în casa mea, vă rog?

— Câteva zile, dacă nu vă deranjez.

Hiraga pomeni de Tyrer şi relată întâmplarea cu soldaţii, fiind sigur că vestea i-o luase înainte.

— Puteţi rămâne cel puţin câteva zile, Otami-san. Îmi pare rău, dar trebuie să fiţi gata să plecaţi deîndată dacă e vreun control, fie că e ziuă, fie noapte.

— Înţeleg. Mulţumesc.

— Îmi cer iertare, dar aş vrea un ordin semnat de către acest Taira, sau – şi mai bine – de căpetenia gai-jinilor, cerându-mi să vă găzduiesc, asta dacă ar veni aici oamenii Bakufu.

— Corect, Hiraga făcu o plecăciune în chip de mulţumire, iritat de condiţiile puse. Mulţumesc.

Shoya porunci unei slujnice ceai, unelte de scris şi hârtie, şi aşteptă ca Hiraga să pună pe hârtie datoria: suma urma să fie plătită de Shinsaku Otami, numele secret al tatălui său. Semnă scrisoarea şi o pecetlui, iscăli şi sigilă chitanţa către Ryoshi, care fu de acord să-i avanseze jumătate din sumă, cu dobânda obişnuită de doi la sută pentru fiecare din cele trei luni necesare pentru trimiterea răvaşului la Osaka şi efectuarea tranzacţiei.

— Doriţi bani gheaţă?

— Nu, vă mulţumesc, mai am câţiva bani, zise Hiraga,

exagerând, căci nu mai avea decât doi. Vă rog să-mi deschideţi un cont şi să scădeţi sumele pentru cameră şi hrană. Aş mai avea nevoie de haine, de spade şi de o maseuză, dacă e cu putinţă.

— Desigur, Otami-san. Dacă e vorba de haine, servitoarea o să vă arate ce avem. Alegeţi ce doriţi. Cât despre spade, de vânzare nu am decât nişte tinichele pentru gai-jini, nedemne de dumneavoastră, dar puteţi oricum arunca o privire la ele. Am să încerc să găsesc nişte spade pe cinste. Permiteţi-mi să vă arăt camera cu intrarea şi ieşirea dumneavoastră separată. Avem oameni de pază zi şi noapte.

Hiraga îl urmă. Nici o remarcă sau întrebare în legătură cu zdrenţele sau vânătăile sale.

— Sunteţi binevenit, nedemna mea casă e onorată de prezenţă, spusese el, retrăgându-se.

Hiraga se înfioră amintindu-şi de tonul folosit de Ryoshi, extrem de calm şi de ceremonios, dar în el dăinuia o ameninţare de moarte. Ce murdărie, îşi spuse, ce murdărie ca noi, samuraii, să fim ţinuţi în sărăcie de nişte daimyo corupţi, de shoguni şi de Bakufu, siliţi să ne împrumutăm de la nişte zaibutsu de neam prost şi mârşav – negustori cu gheare lungi ce par să creadă că banii le dau putere şi asupra noastră… Mi-s martori zeii că, atunci când împăratul îşi va fi recăpătat puterea, se vor plăti datoriile: ce-au să mai plătească negustorii şi zaibutsu…

Exact în acel moment simţi că degetele maseuzei se opresc.

— Ce e, domnia ta?

— Nimic, nimic, continuă, te rog.

Ea se supuse, dar degetele nu-l mai frământau ca înainte, în încăpere se instalase o stare de tensiune. Era o odaie de opt rogojini, saltele umplute cu puf, tatami de bună calitate, iar hârtia de la shoji recent schimbată. Într-o firidă takoyama se aflau o lampă cu ulei, un aranjament floral şi o pictură de mici dimensiuni ce reprezenta un vast peisaj, şi o cabană minusculă într-un pâlc de bambuşi; o femeie micuţă scruta zările, din pragul uşii, alături – un

poem de dragoste:

Aştepţi,

Ascultând ploaia

Înfruntând ploaia

Cât de sigură era, şi cât de plină de speranţă în reîntoarcerea bărbatului ei! Hiraga era pe punctul de a adormi, când panoul de uşă se deschise şi, speriat, servitorul îngenunche şi zise:

— Iertare, domnia ta, e afară o persoană de joasă spiţă care zice că te cunoaşte, doreşte să te vadă, îmi cer iertare că îţi curm odihna, dar e foarte stăruitor, e…

— Cine e? Cum îl cheamă?

— Nu…, nu vrea să spună cum îl cheamă, şi nu ţi-a spus pe nume, domnia ta. Zice doar: „Spune-i samuraiului: Todo e fratele lui Joun”.

Într-o clipă Hiraga fu în picioare. Îmbrăcându-şi yukata, îi ceru maseuzei să revină a doua zi la aceeaşi oră şi-i spuse să plece, trase mai departe cele două spade pe care le împrumutase, până când o să facă rost de altele mai bune, îngenunche cu faţa spre uşă, în poziţie de apărare.

— Spune-i să intre, să nu se apropie nimeni.

Un tânăr ţăran slăbuţ, cu un kimono murdar, se târî pe coridor şi se aşeză în genunchi în faţa uşii.

— Mulţumesc, domnia ta, îţi mulţumesc că mă primeşti, mormăi tânărul, apoi îşi ridică privirea iluminată de un zâmbet tâmp, îi lipsea un dinte din faţă. Mulţumesc, domnia ta, repetă el.

Hiraga se uită aspru la musafir, după care rosti, ca trăsnit:

— Ori? Dar, dar nu se poate!

Privindu-l mai atent, observă că dintele fusese doar înnegrit, ca să-şi ascundă şi mai bine adevăratul chip, se deghizase perfect. Ori nu mai aducea a samurai: îşi răsese moţul şi avea pe cap o perie de ţepi, cât putuse să-i crească părul în două săptămâni.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Hiraga, neştiind ce să creadă. Ori surâse şi se aşeză lângă el.

— Bakufu caută ronini, eee? şopti el, destul de încet ca să înşele urechile pe care ambii le ştiau la pândă. Nu sunt mai puţin samurai, dar acum pot trece de orice baraj, ce zici?

Hiraga şuieră admirativ.

— Ai dreptate. Eşti tare deştept. *Sonno-joi* nu de păr depinde. Ce simplu – chiar că nu mi-ar fi trecut prin cap.

— Ideea mi-a venit azi-noapte. Mă gândeam la necazurile tale, Hiraga, şi…

— Atenţie! Aici mă numesc Nakama Otami.

— Aşa deci! Bun – Ori zâmbi. Nu ştiam ce nume să spun, de aceea am folosit parola.

— I-au găsit pe Todo şi pe ceilalţi?

— Nu, sunt dispăruţi, nu i-a mai văzut nimeni. Morţi, probabil. Am auzit că Joun a fost executat ca un criminal de rând, dar încă nu ştim cum a fost prins.

— De ce-ai venit aici, Ori? E mult prea periculos.

— Nu e nici o primejdie, că m-am deghizat aşa şi mai ales noaptea. Voiam să văd cum mă descurc cu noua înfăţişare şi să vorbesc cu tine – scârbit, îşi trecu mâna peste ţepii de pe ţeastă, scărpinându-şi pielea capului. Arăt groaznic, murdar, înjositor, dar nu face nimic, acum pot pleca liniştit spre Kyoto. Pornesc în două zile.

Hiraga nu-şi putea dezlipi privirea de la ţeasta lui Ori, nerevenindu-şi din uimire, fascinat de schimbare.

— Aşa zic şi eu că eşti în siguranţă. Samuraii te vor lua drept un om de rând. Cum ai să porţi săbiile?

— Când voi avea nevoie de spade voi face eu rost de ele. Voi purta pălărie să nu se vadă că sunt ras de tot pe cap. Când mă ascund sub înfăţişarea asta de ţăran prost, am asta la mine – Ori îşi strecură mâna sănătoasă în mânecă, şi scoase la iveală un mic pistol cu două ţevi.

— Oooh, ce minune! – chipul lui Hiraga se lumină. De unde îl ai?

— De la Fujiko. Mi l-a vândut împreună cu o cutie de cartuşe. I l-a dăruit un client în momentul în care a părăsit

Yokohama. Închipuie-ţi! O comoară ca asta la o curvă de doi bani!

Hiraga examină arma cu atenţie, o cântări în mână, ţinti în gol, apoi o frânse în două şi observă cele două cartuşe de bronz la locul lor, în capul ţevilor.

— Dacă eşti destul de aproape de ei, pe doi îi omori, cu jucăria asta, dar după aia te omoară ei pe tine.

— E destul unul să am timp să pun mâna pe săbii – Ori surâse, privindu-l insistent pe Hiraga. Am aflat ce-ai păţit tu cu soldaţii, şi voiam să văd dacă eşti teafăr. *Baka!* Plecăm împreună la Kyoto, şi lăsăm baltă totul aici până ne întoarcem în forţă.

Hiraga scutură din cap şi îi spuse exact ce se întâmplase, relatându-i apoi cele aflate de la Tyrer, mai cu seamă în legătură cu vrajba dintre francezi şi englezi.

— Punem mâna pe o sămânţă de zâzanie pe care o putem băga între ei, adăugă, înflăcărându-se. Îi facem să se războiască unii cu alţii, îi lăsăm să se ucidă între ei. Ce zici? Îmi dau seama, Ori, că suntem abia la început. Trebuie să învăţăm tot ce ştiu ei, să fim în stare să gândim ca ei ca să-i distrugem la urmă.

Ori se încruntă, cântărind argumentele pro şi contra: deşi nu-l iertase pe Hiraga pentru că îl rănise în amorul propriu, obligându-l să-şi scoată crucea, se cuvenea să apere *sonno-joi.*

— Dacă e să ne slujeşti de spion, trebuie să te porţi ca ei în toate privinţele, să te instalezi ca o ploşniţă în societatea lor, să te prefaci că le eşti prieten, ba chiar să porţi veşminte ca gai-jinii – văzând expresia îngrozită de pe chipul lui Hiraga, Ori continuă: De ce nu? Veşmintele lor or să te apere, şi i-ar face să te accepte mai uşor, *neh?*

— Dar de ce m-ar accepta?

— Din prostie. Taira ar fi vârful tău de lance. Doar el te poate ajuta în toate chipurile, poate da şi ordin să fii primit printre ei.

— De ce-ar face-o oare?

— În schimbul lui Fujiko.

— Ce spui?

— Raiko ne-a dat o cheie: gai-jinii sunt altfel decât noi, poftesc să se culce cu aceeaşi femeie. Ajut-o pe Raiko să-l prindă în mreje: o să facă din el un căţeluş, şi tu vei fi omul de legătură de care nu se va putea lipsi. Vorbeşte cu el mâine, spune-i că, deşi erai mâniat pe soldaţi, nu era vina lui. Că te-ai strecurat din greu înapoi în Yoshiwara şi i-ai obţinut o întâlnire cu Fujiko mâine seară. Spune-i: „Îmi pare rău, Taira-sama, dar mi-ar fi mai uşor să-ţi împlinesc poruncile şi să mă duc unde mă trimiţi dacă aş purta veşminte europene: m-ar ajuta să trec de baraje," şi-aşa mai departe. Fujiko să i se bage sub piele, să-l prindă bine în undiţă, apoi răsuceşti cârligul cum ţi-e voia. Ce zici?

Hiraga se apucă să râdă înfundat:

— Mai bine rămâi aici în loc să pleci la Kyoto: sfaturile tale sunt nepreţuite.

— Katsumata trebuie să afle ce se întâmplă aici şi să se ferească. Cu femeia gai-jin ce se aude?

— Voi afla mâine unde se află.

— Bun – vântul se înteţi şi o rafală se abătu asupra casei, zgâlţâind hârtia în rame şi făcând să danseze flacăra lămpii cu ulei. Ori se uită atent la Hiraga. Ai văzut-o?

— Încă nu. Servitorii lui Taira, o adunătură de chinezi infecţi, nu vorbesc o limbă pe care să o pot înţelege. De la ei n-am putut deci afla nimic, dar ştiu că cea mai mare casă din colonie îi aparţine bărbatului pe care urmează să-l ia de soţ.

— Acolo stă şi ea?

— Nu sunt sigur, însă... – Hiraga se opri străfulgerat de o idee. Ascultă, dacă îi fac să mă primească în lumea lor, aş putea să mă duc peste tot, să descopăr sistemul de apărare, să urc la bordul navelor de război şi...

— Şi într-o noapte, îi luă vorba Ori, am putea pune stăpânire pe una din ele, ba chiar am putea să o scufundăm.

— Aşa e.

Ideea le înfierbântă minţile. Împrejur, flacăra pâlpâitoare arunca umbre ciudate.

— Cu un vânt bun, reluă Ori încet, un vânt dinspre sud

ca astă-seară, cu cinci sau şase shishi, câteva butoaie cu ulei puse unde trebuie în magaziile din colonie… Şi nici măcar atât: putem da foc şi stârni incendii în Yoshiwara. Flăcările vor fi purtate de vânt în sat şi s-ar întinde spre colonie, înghiţind-o… *Neh?*

— Şi nava?

— În mijlocul zăpăcelii lor, ne strecurăm cu o barcă spre nava cea mare. Ar fi uşor, *neh?*

— Uşor nu, dar ce lovitură ar fi!

— Sonno-joi!

21

Joi, 18 octombrie

— Intră! Ah, bună dimineaţa, André! exclamă Angélique, cu o căldură în glas care îi ascundea profunda îngrijorare. Eşti tare punctual. Te descurci, te descurci?

André dădu din cap, închizând totodată uşa micii încăperi de la parter care, învecinată cu dormitorul, îi servea Angelicăi drept budoar la Legaţia franceză. Era din nou uimit de puterea ei de a părea atât de calmă şi dispusă să discute firesc despre fleacuri. Se aplecă politicos şi îi sărută mâna, apoi se aşeză în faţa ei. Stăteau într-o cameră amărâtă, cu o masă veche de scris, scaune aidoma, şi pereţi tencuiţi pe care tronau câteva uleiuri ieftine ale unor pictori francezi ai vremii, Delacroix şi Corot.

— Armata m-a învăţat că punctualitatea e arma Domnului.

Angélique zâmbi, vag amuzată:

— Hm! Nici nu ştiam că ai făcut armata.

— Am fost ofiţer în Algeria timp de vreo zece luni, pe când aveam douăzeci şi doi de ani, după universitate, nici un fel de glorioase fapte de arme, doar că am participat la înăbuşirea uneia din răzmeriţele obişnuite. Cu cât reuşim mai devreme să-i supunem de-a binelea pe rebeli şi să anexăm întreaga Algerie de Nord, cu atât mai bine – alungă câteva muşte cu mâna şi o studie atent pe Angélique. Eşti mai frumoasă decât oricând. Ăă... starea îţi prieşte.

Ochii ei îşi schimbară culoarea, căpătând o scânteie de cremene. Noaptea trecuse greu, patul din acel dormitor sărăcăcios şi vraişte dovedindu-se inconfortabil. În întuneric, grijile şi neliniştea îi învinseseră încrederea în sine: devenise din ce în ce mai nervoasă la gândul de a-şi fi părăsit cu atâta grabă apartamentul somptuos, vecin cu cel al lui Struan, şi toate înlesnirile cu care se obişnuise. Dispoziţia nu i se ameliorase o dată cu zorii zilei – o năpădise iar acea idee mistuitoare: *bărbaţii sunt pricina*

tuturor nenorocirilor noastre. Dulce va fi răzbunarea…

— Te referi la viitorul meu statut de femeie măritată, presupun!

— Desigur, răspunse el, după o pauză abia perceptibilă.

Îngrijorată, ea se întrebă ce i se întâmplase, de ce se arăta atât de plictisit şi distant ca şi în seara precedentă, când cântase fără nici un haz, de parcă nu era el. André avea acum cearcăne întunecate sub ochi, şi era mai tras la faţă ca de obicei.

— Ai păţit ceva, scumpe prietene?

— Nu, Angélique dragă, nimic.

Minte, îşi spuse ea. De ce oare mint bărbaţii în aşa hal, şi pe alţii şi chiar pe ei înşişi?

— Ai făcut ceva?

— Da şi nu.

Ştia că o pune pe jăratec şi simţi dintr-o dată dorinţa de a o auzi cum geme, dorinţa de a aţâţa flăcările, făcând-o să ţipe de durere şi să plătească pentru Hana. Ai înnebunit, îşi zise în gând. Nu e vina Angelicăi, e adevărat. Dar, din cauza ei am fost aseară la Trei Crapi, am văzut-o pe Raiko, am vorbit cu ea ca de obicei amestecând cuvinte din japoneză, engleză şi pidgin, am simţit brusc că trăiam un coşmar infect, că Hana urma să apară din clipă în clipă, cu ochii surâzători; iar inima mea avea să zburde ca odinioară, şi am fi plecat de la Raiko şi ne-am fi îmbăiat împreună, hârjonindu-ne, înfruptându-ne din toate bunătăţile numai noi doi şi iubindu-ne fără grabă. Iar când mi-a apărut iar adevărul că Hana era dusă pentru totdeauna, am simţit cum şi mie viermii mi-au năpădit maţele şi creierii şi era cât pe ce să vomit.

— Raiko, trebuie să aflu cine au fost cei trei clienţi.

— Regret, Furansu-san, v-am spus: mama-san a ei a murit, lumea din casă s-a împrăştiat, hanul La Patruzeci şi Şapte de Ronini nu mai e.

— Trebuie să existe un mod de a afla…

— Nici unul, regret.

— Atunci spune-mi adevărul… Adevărul… cum a murit.

— Cu pumnalul dumitale în gât, oh, ce rău îmi pare.

— Aşa deci? Şi-a făcut hara-kiri?

Raiko răspunsese pe acelaşi ton calm şi răbdător, repetând aceeaşi poveste, replicând identic la aceleaşi întrebări, ca în atâtea rânduri.

— Hara-kiri e o cale străveche, o cale demnă, singurul mod de a îndrepta o greşeală. Hana te-a trădat şi ne-a trădat, i-a trădat pe patroni, pe clienţi, şi pe ea însăşi deopotrivă. Astfel i-a fost karma. Nu mai e nimic de spus. Oh, ce rău îmi pare, dar trebuie lăsată să odihnească în pace. A trecut de-acum cea de-a patruzecea zi după moarte, ziua în care omul fie reînvie, fie devine kami. Lasă-i kami, duhul, să odihnească. Oh, ce rău îmi pare, dar să nu mai vorbim despre ea. Ce altceva pot face pentru domnia ta?

Angélique stătea dreaptă în fotoliu, precum fusese învăţată din copilărie, pradă neliniştii, privindu-l, cu o mână în poală, cu cealaltă vânturând evantaiul să se apere contra muştelor.

— Cum adică, da şi nu? întrebase ea în două rânduri deja, dar el nu o auzise, pierdut în propriile-i gânduri.

Puţin timp înainte ca Angélique să plece din Paris, unchiul ei avea nişte stări asemănătoare.

— Lasă-l în pace, îi spusese mătuşa ei, cine ştie ce demoni bântuie prin capul unui bărbat când are necazuri!

— Ce fel de necazuri, *ma tante?*

— *Ah, chéri,* întreaga viaţă e un necaz când câştigurile nu ajung să acopere datoriile. Taxele ne strivesc, Parisul e un puţ fără fund, plin de lăcomie şi imoralitate. Franţa fierbe din nou, francul scade pe lună ce trece, preţul pâinii s-a dublat în răstimp de o jumătate de an. Lasă-l în pace, bietul om, face şi el ce poate.

Da, bietul de el, suspină Angélique. Mâine voi face ce voi putea – am să vorbesc cu Malcolm, o să aranjeze el cumva să-i plătească datoriile. Un om atât de cumsecade nu poate ajunge în Temniţa Datornicilor. La cât s-or fi ridicat aceste datorii? Câţiva ludovici, acolo. Observă cum André revenea la realitate, aţintindu-şi privirile asupra ei.

— Da şi nu, André? Cum adică?

— Da, au astfel de leac, dar nu-l poţi primi încă pentru că…

— Dar de ce, de ce…

— *Mon Dieu,* ai puţină răbdare, lasă-mă să-ţi povestesc ce mi-a spus mama-san. Nu-l poţi primi încă fiindcă nu trebuie luat până în cea de-a treizecea zi de întârziere, apoi din nou într-a treizeci şi cincea, fiindcă băutura – o infuzie de ierburi – se cere preparată de fiecare dată atunci ca să fie proaspătă.

Cuvintele lui André erau ca tot atâtea lovituri de pumnal care-i ucideau planul atât de simplu: el trebuia să-i dea acum băutura sau hapul obţinut în noaptea precedentă, ea ar fi luat-o imediat şi s-ar fi retras, pretextând o ameţeală. *Voilà!* O durere de stomac şi, în câteva ore, cel mult o zi, totul ar fi reintrat în normal. Timp de câteva clipe pământul se învârti în jurul ei, dar reuşi să stăvilească vârtejul: gata! Eşti singură. Eşti victima eroică pe care forţele răului au prins-o în mrejele lor. Trebuie să fii tare, să lupţi doar tu însăţi, căci POŢI ÎNVINGE!

— Treizeci de zile? întrebă ea cu o voce gâtuită.

— Da, şi din nou în a treizeci şi cincea zi. Trebuie să respecţi soco…

— Şi atunci, André, ce se întâmplă? E rapid, sau cum?

— Lasă-mă să termin, pentru numele lui Dumnezeu! Mi-a spus că, în general, îşi face efectul de prima dată. Seria a doua nu e necesară întotdeauna.

— Nu există nimic de luat imediat?

— Nu, nimic.

— Deci, acest hap… ţi-a spus sigur că e eficace în toate cazurile?

— Da!

Discuţia cu Raiko, la aceeaşi întrebare, decursese altfel: „În nouă cazuri din zece. Dacă leacul nu merge, există alte mijloace”. „Un doctor, adică?” „Da. Leacul e bun de obicei, dar scump – trebuie să-l plătesc pe spiţer dinainte: are de cumpărat ierburi, înţelege domnia ta…”

André se întoarse din nou la Angélique:

— Mama-san a spus că e eficace, dar costisitor.

— Eficace? Fără greş? Şi nu e periculos?

— Fără greş. Nu, nu e periculos, dar e costisitor. Trebuie plătit dinainte cel care-l pregăteşte, ca să poată lua ierburi proaspete.

— Oh, zise ea, distrată, plăteşte, te rog, tu, te voi răsplăti întreit cât de curând.

André zâmbi tăios:

— Am avansat deja douăzeci de ludovici. Nu sunt un om bogat.

— Dar cât poate costa un medicament, André, un medicament atât de obişnuit? Doar nu e chiar aşa scump!

— Mama-san a spus că nu contează cât costă pentru o tânără care are nevoie de un astfel de ajutor, de ajutor tainic.

— De acord, André, dragule – Angélique lăsă problema deoparte, arătându-se plină de căldură şi amiciţie, deşi în inima ei nu-l ierta că se arăta atât de zgârcit. De-acum în treizeci de zile pot plăti oricât din alocaţia promisă de Malcolm. În orice caz, sunt sigură că ai să reuşeşti să descurci toată treaba, un om bun şi înţelept ca dumneata… Mulţumesc, scumpe prietene. Te rog să-i spui mamei-san că sunt exact opt zile de când ar fi trebuit să am ciclul. Când obţii leacul?

— Ţi-am spus, în ajunul celei de-a treizecea zi de întârziere. Putem trece să-l luăm sau trimitem după el. În ajun.

— Şi, şi… suferinţa cât durează?

André se simţea extrem de obosit, de tracasat, de mânios chiar, căci, iată, se lăsase prins şi în încurcătura asta, oricât de numeroase ar fi fost avantajele acestei legături în viitor.

— Mi-a spus că depinde de femeie, de vârsta ei, de faptul dacă a mai făcut-o sau nu. Dacă nu, treaba va fi uşoară.

— Dar câte zile voi suferi?

— *Mon Dieu,* n-a spus şi nici n-am întrebat-o. Dacă ai întrebări precise, notează-le pe o hârtie şi îţi voi aduce răspunsurile. Acum te rog să mă scuzi…

André se ridică în picioare. Angelicăi i se umplură instantaneu ochii în lacrimi.

— Oh, André, îţi mulţumesc, îmi pare rău, eşti atât de bun că mă ajuţi, iartă-mă că te enervez, sughiţă ea, observând cu plăcere că interlocutorul se topeşte pe loc.

— Nu plânge, Angélique, nu m-ai enervat, nu e vina ta, e… Te rog să nu-ţi faci griji, voi aduce leacul la timp: până una-alta, notează întrebările – în decurs de câteva zile, vei avea răspunsurile. Scuză-mă, e din pricina… Nu m-am simţit prea bine în ultimul timp.

Angélique se prefăcu a-l compătimi şi, după plecarea lui, cântări cele auzite, privind către strada principală prin perdelele pătate de muşte. Treizeci de zile? Nu-i nimic dacă mai întârzie rezolvarea, nu are să se vadă nici un semn, îşi spunea ea iar şi iar, căutând să se liniştească singură. Pentru mai multă siguranţă, îşi scoase jurnalul, îl desferecă şi se apucă de socotit, apoi luă socoteala de la capăt, şi ajunse la aceeaşi zi. Vineri, nouă noiembrie, ziua Sfântului Teodor. Cine o fi? Am să-i aprind o lumânare în fiecare duminică. N-are rost să însemne ziua, îşi zise, cutremurându-se. Făcu, totuşi, o cruciuliţă în colţul foii. Şi spovedania? Dumnezeu înţelege. Înţelege totul. Dar dacă nu are efect leacul, dacă André se îmbolnăveşte, sau dispare, sau e ucis, dacă nu mă ajută mama-san, sau se întâmplă o mie şi una de nenorociri care să mă ducă la pieire? Gândul începu să o roadă, măcinându-i încrederea în sine. Lacrimi adevărate îi umeziră obrajii. Apoi îşi aminti subit de sfatul pe care i-l dăduse tatăl ei, cu ani şi ani în urmă, la Paris, puţin înainte de a o abandona, pe ea şi pe fratele ei.

— Da, ne-a abandonat, zise ea cu voce tare, spunând adevărul în privinţa asta pentru prima oară în viaţă. Cu adevărat ne-a abandonat. *Mon Dieu,* după tot ceea ce-am aflat între timp, poate că e mai bine aşa. Ne-ar fi vândut deja de mult… pe mine în orice caz.

Tatăl ei îşi citase idolul, pe Napoleon Bonaparte: „Un general înţelept are întotdeauna o linie de retragere prevăzută din timp, de unde lansează apoi lovitura

izbânzii”.

Care e oare linia mea de retragere? Îşi aminti ce-i spusese André Poncin cu câteva săptămâni în urmă. Angélique zâmbi, despovărată de grijă.

Phillip Tyrer era pe punctul de a pune ultimele cuvinte pe ciorna răspunsului lui Sir William către *roju,* în cea mai frumoasă caligrafie de care era în stare cu noua peniţă de cupru abia inventată. Spre deosebire de corespondenţa anterioară, Sir William intenţiona să expedieze originalul în engleză, însoţit de traducerea în olandeză cu a cărui elaborare fusese însărcinat Johann.

— Gata, Johann, am sfârşit – Phillip termină coada Y-ului de la Sir William Aylesbury cu o înfloritură complicată.

— *Scheiss in mein Hut!* exclamă Johann cu un zâmbet admirativ. N-am mai văzut aşa caligrafie. Nu e de mirare că drăguţul de Willie vrea să-i copiezi toate depeşele de la Londra.

— *Shigata ga nai!* zise Tyrer, fără să se gândească. Nu contează.

— Care va să zică, chiar studiezi japoneza.

— Da, şi, fie vorba între noi, te rog să nu-i spui drăguţului de Willie – Doamne fereşte – tare mare plăcere îmi face. Ce crezi despre planurile lui?

Johann oftă.

— Cu japii, eu nu cred nimic. În ce mă priveşte, consider că... că mieroşenia japilor i-a sucit minţile.

Textul mesajului era următorul:

Către Excelenţa Sa, Nori Anjo, Prim-roju. Am primit depeşa Dvs. de ieri şi vă comunic un refuz net. Dacă nu plătiţi rata convenită a despăgubirii pentru asasinarea celor doi soldaţi britanici la timp, suma datorată va fi împătrită cu fiecare zi de întârziere.

Regret să aflu că nu respectaţi calendarul stabilit, şi voi fi nevoit să-mi schimb planurile imediat în felul următor: voi pleca în direcţia Kyoto pe nava-amiral, însoţit de o escadră, de azi în douăsprezece zile, cu destinaţia Osaka. Apoi, laolaltă cu o escortă călare şi însoţit de un tun cu ghiulele

de şaizeci de livre, aparţinând Artileriei Regale, pentru salutul oficial, eu şi ceilalţi ambasadori ne vom îndrepta neîntârziat spre Kyoto pentru a obţine îndreptarea greşelilor Dvs., din partea Tinerei Sale Majestăţi, Shogunul Nobusada în persoană sau, în caz de absenţă, din partea Alteţei Sale Imperiale, împăratul Komei, promiţându-vă să-l salutăm cu onorurile regale prin douăzeci şi una de salve de tun. Vă rog să-i informaţi de sosirea noastră iminentă.

(Semnat) Ministrul plenipotenţiar şi Ambasadorul Majestăţii Sale Britanice, Sir William Aylesbury.

— Împărat? Care împărat? făcu Johann, în silă. E doar Miakoul, Mikado-ul, cum i-o fi spunând, şi nu e decât un fel de papă mărunt lipsit de putere. Nu ca Pius IX, care se bagă şi înnoadă fire şi care, ca un *Gottverdampt* de catolic ce e, ar vrea să ne pună din nou pe rug.

— Hai, Johann, nu sunt cu toţii chiar atât de răi. Acum englezii catolici au drept de vot, şi pot fi aleşi şi în Parlament, ca oricine întruneşte condiţiile necesare.

— Blestemaţi fie toţi catolicii! Eu sunt elveţian, şi noi nu uităm ce ne-au făcut.

— Atunci de ce întreaga gardă personală a Papei e formată din elveţieni?

Johann dădu din umeri:

— Sunt mercenari catolici. Dă-mi ciorna depeşei, să mă apuc de treabă.

— Sir William zice că nu vrei să-ţi înnoieşti contractul.

— A sosit momentul să plec şi să las terenul liber pentru cei mai tineri şi mai înţelepţi. Pentru tine, zise Johann cu un zâmbet larg.

— Nu e de râs. Trimite-mi-l, te rog, pe Nakama. Cred că e în grădină.

Tyrer se întrebă în sinea lui care ar fi fost reacţia lui Johann dacă ar fi ştiut adevărul. Hiraga apăru în uşă:

— Hai, Taira-san?

— *Ikimasho, Nakama-sensei, hai?* îi dăm drumul, bătrâne? zise Tyrer, surâzând până la urechi, încă uimit de schimbarea din înfăţişarea celuilalt.

Când Hiraga sosise în zori, nici urmă de mizerie, de

zdrenţe, sau de tunsoare de samurai. Părul lui, acum tuns scurt, era aproape identic cu cel al oamenilor de rând. Cu kimonoul curat, apretat, dar simplu, cu pălăria de soare nouă atârnându-i pe spate, cu *tabi* şi sandale noi, arăta ca un fiu de negustor avut.

— Doamne, arăţi superb, Nakama, izbucnise Tyrer, îţi stă bine tunsoarea.

— Ah, Taira-san, zise Hiraga şovăind, căci astfel dicta planul stabilit împreună cu Ori. Gandescu ra ce spune dumneavostru, ajuta sa renun'tsu samurai. Curându înapoi la Choshu, devin fer'mieru ca bunicu, ori în faburica bere sau saké.

— Să renunţi la rangul de samurai? E posibil aşa ceva?

— *Hai.* Posibiru. Daru nu mai spune nimicu, da?

— De acord. E o hotărâre înţeleaptă, te felicit.

Fără să vrea, Hiraga îşi trecu mâna peste creştetul capului, jenat de noua senzaţie de mâncărime şi de dispariţia perciunilor.

— Curandu păru c'reşte. Taira-san, la feru ca a tau.

— De ce nu?

Tyrer purta părul, natural ondulat, până aproape de umeri. Spre deosebire de alţii, făcea mare caz de curăţenie: dintotdeauna îi atârna deasupra patului o broderie făcută de mama sa. *Domnul iubeşte curăţenia.*

— Cum stai cu vânătăile?

— Am uitat ere.

— Am uitat de ele.

— Ahm mur'tsumesc, am uitat de ere. Veşti bune, Taira-san – pe îndelete, Hiraga îi vorbi de Yoshiwara, spunându-i că aranjase o întâlnire cu Fujiko în acea seară. Pentru tu, toata noapte. Bine, *neh?*

Tyrer rămase fără glas. Apoi, fără să se gândească se repezi şi-i strânse mâna lui Hiraga.

— Mulţumesc, îţi mulţumesc, prietene.

Se trânti în fotoliu şi, scoţându-şi pipa, îi oferi tutun şi lui Hiraga, dar acesta îl refuză, abia abţinându-se să nu râdă. Excelent! Tyrer se lăsa în voia gândurilor, anticipând momente de dragoste, cu inima bătând să-i sară din piept

şi bărbăţia înviorată. Doamne, ce bine! apoi cu un efort de voinţă, Tyrer îşi alungă gândurile erotice pentru a se concentra asupra programului zilei.

— Ai găsit unde să stai în sat?

— Da. Acuma noi mer'gemu, da?

În timp ce se îndreptau către satul japonez, îngrijindu-se să nu vorbească prea tare şi să nu sufle o vorbă în engleză în preajma vreunui trecător, Tyrer continuase să-l descoase pe Hiraga, scoţând la iveală informaţii nepreţuite, precum numele shogunului şi cel al împăratului. Ajuns la reşedinţa lui shoya, inspectase magazinul şi modesta cămăruţă de alături unde avea să stea Hiraga. Apoi, perfect satisfăcut, încântat chiar, revenise, în compania acestuia, la Legaţie.

— Ai văzut că lumea pe stradă, inclusiv soldaţii, abia te-a luat în seamă, acum că nu mai arăţi a samurai?

— Da, Taira-san. Ajutoru ra mine, da?

— Sigur, orice.

— Vreau încerca pur'ta haine ca voi, ca gai-jin, da?

— Excelentă idee!

O dată ajunşi la Legaţie, Tyrer se grăbi să intre la Sir William, căruia îi comunică entuziast numele shogunului şi pe cel al împăratului.

— Mi-am închipuit că aţi dori să aflaţi imediat, sir. Şi mai am veşti noi: dacă am înţeles bine, zice că toţi japonezii, fie ei şi daimyo, au nevoie de autorizaţie ca să meargă la Kyoto, unde locuieşte împăratul.

— Ce sunt daimyo?

— Aşa îi numesc japonezii pe regii lor, sir. Dar toată lumea, chiar şi ei au nevoie de permis de trecere pentru oraşul Kyoto. Nakama afirmă că Bakufu, alt nume pentru shogunat, un fel de administraţie publică a lor, se feresc să acorde permise de trecere indiferent cui – Tyrer se străduia să-şi menţină calmul, dar vorbea, fără să vrea, destul de aprins. Dacă aşa stau lucrurile, dacă shogunul se află actualmente la Kyoto, şi dacă împăratul locuieşte acolo în permanenţă, dacă acolo e concentrată toată puterea – ei bine, dacă ar fi să mergeţi acolo, n-ar însemna să treceţi peste Bakufu, să-l ocoliţi cu totul?

— O inspirată şmecherie logică, răspunse Sir William cu amabilitate, oftând mulţumit de a fi intuit-o cu mult înainte ca Tyrer să i-o fi explicat. Phillip, cred că am să rescriu depeşa. Vrei să revii într-o oră? Te-ai descurcat de minune.

— Mulţumesc, sir, şi-i relată cum arăta noul Nakama cu noua tunsoare. Ideea mea e că, dacă am reuşi să-l îmbrăcăm în straie europene, ar deveni din ce în ce mai maleabil în vreme ce mă învaţă japoneza, iar eu pe el engleza.

— Foarte bună idee, Phillip.

— Mulţumesc, sir, am să acţionez imediat în consecinţă. Pot să-i trimit factura casierului nostru?

Buna dispoziţie a lui Sir William se mai domoli.

— N-avem fonduri de aruncat, Phillip, şi visteria… Bun, de acord. Dar un singur rând de haine. Tu răspunzi ca factura să nu fie prea ridicată.

Tyrer se îndepărtase în grabă. Acum, o dată terminată redactarea depeşei, avea să-l ducă pe Hiraga la croitorul chinez, de peste drum. Strada principală nu era prea populată la ora aceea – către mijlocul după-amiezii – căci majoritatea bărbaţilor se aflau în depozite, la siestă sau la club. Câţiva beţivi se bălăngăneau, zgribuliţi în cotloanele cheului, la adăpost de vântul încă puternic. Un meci de fotbal fusese prevăzut pentru mai târziu, marina contra armatei, pe terenul de paradă. Tyrer se gândea cu plăcere la acest eveniment, mai puţin încântat la întrevederea cu Jamie McFay pe care neputând-o împiedica, o fixase după vizita la croitor.

— El conduce firma Struan aici, Nakama-san, cum necum a aflat despre dumneata şi e la curent că ştii ceva engleză. E un om de încredere.

— *So ka?* Băr’batu care însoară?

— Oh, ţi-au spus servitorii despre petrecerea de logodnă? Nu, McFay e doar negustorul-şef. Domnul Struan, tai-panul, e cel care se însoară. Asta e clădirea firmei: magaziile, birourile şi locuinţa.

— *So ka!* Hiraga studie edificiul, greu de atacat sau de pătruns în el, îşi spuse, ferestrele de la stradă erau

zăbrelite. Aicea Struan şi femeia lui el, stau aicea?

Gândurile lui Tyrer se îndreptară brusc spre Fujiko.

— Struan, da, spuse el, distrat. Despre ea nu sunt sigur. Clădirea asta nu e nimic în comparaţie cu miile şi miile de case oarecare de la Londra. Londra este cel mai bogat oraş din lume.

— Mai bogat decât Yedo?

Tyrer izbucni în râs:

— Mai bogat decât douăzeci, decât cincizeci de Yedo. Cum se spune asta în japoneză?

Hiraga îi spuse, în timp ce sorbea totul cu ochii săi ageri: nu credea ceea ce auzise despre Londra, precum nu credea în general cele spuse de Tyrer, considerându-le minciuni menite să-l deruteze. Treceau acum prin faţa diverselor bungalow-uri ce serveau drept legaţii, deschizându-şi drumul printre gunoaiele împrăştiate pretutindeni.

— De ce d’rapere diferite, rogu?

Tyrer ar fi voit să-şi îmbunătăţească japoneza vorbită, dar de cum începea să vorbească cu el, Hiraga îi răspundea în engleză şi adăuga imediat o nouă întrebare. Se simţi obligat să explice, indicând cu degetul:

— Sunt diverse legaţii: aici e cea rusă, pe urmă cea americană, dincolo cea franceză, şi acolo e cea prusacă. Prusia e o naţiune importantă de pe continent. Dacă ar fi să spun asta…

— Ah, iertare, aveţii har’tă la lumea matale, rogu?

— Da, desigur, aş fi încântat să ţi-o arăt.

Un detaşament de soldaţi se apropie şi îi depăşi, neluându-i în seamă.

— Oamenii acesta din p’ru-sia – Hiraga pronunţă cuvântul cu grijă – şi ei în război cu francezii?

— Uneori. În orice caz, sunt un popor războinic, tot timpul se luptă cu cineva. Tocmai au un nou rege care se bizuie pe un prinţ mare şi dur numit Bismarck. Acest Bismarck încearcă să-i strângă pe toţi germanii într-o naţiune mare şi puternică şi…

— Rogu, Taira-san, nu aşa repede, da?

— Ah, gomen nasai.

Tyrer repetă ceea ce spusese, dar mai rar, răspunzând la mai multe întrebări, uimit de fiecare dată de numărul şi adâncimea acestora, precum şi de curiozitatea spiritului protejatului său. Izbucni din nou în râs:

— Trebuie să ajungem la o înţelegere: o oră despre lumea mea în engleză, una despre a dumitale în engleză, apoi o oră de conversaţie în japoneză. *Hai?*

Patru soldaţi călare, ce se îndreptau spre pistele de curse, îi depăşiră, salutându-l pe Tyrer şi măsurându-l din ochi pe Hiraga. Tyrer îi salută la rândul său. În capătul străzii principale, lângă barieră, şiruri de muncitori asiatici, cărând încărcături de pe nave, începeau să treacă prin vamă sub supravegherea neîncrezătoare a gărzilor japoneze.

— Să ne grăbim, e mai bine să nu ne amestecăm printre ei, zise Tyrer.

Apoi traversă, croindu-şi drum peste grămezile de bălegar de cal, se opri brusc şi făcu un semn cu mâna. Tocmai trecuseră de legaţia franceză: Angélique se afla la o fereastră, cu perdelele trase într-o parte. Tânăra îi zâmbi şi-i răspunse făcând din mână. Hiraga se prefăcu a nu observa privirea ei cercetătoare.

— E doamna cu care domnul Struan urmează să se însoare, spuse Tyrer, continuându-şi drumul. Aşa e că e tare frumoasă?

— *Hai.* Asta casa la ea, da?

— Da.

— Noapte bună, domnule McFay. Am încuiat peste tot.

— Mulţumesc, ‘pte bună, Vargas.

McFay căscă şi purcese mai departe cu scrierea jurnalului, ultima activitate propriu-zisă a zilei. Pe birou nu era decât un maldăr cu ziarele din ultimele două săptămâni încă necitite. Platoul cu corespondenţa era gol, cel cu scrisori de expediat plin până la refuz, cu răspunsuri la majoritatea poştei din acea zi, ordine şi dispoziţii de încărcare completate şi semnate, gata de a fi colectate în

zori, o dată cu începerea lucrului. Vargas îşi scărpină distrat o pişcătură de purice – nimic neobişnuit în Asia – şi depuse cheia seifului pe birou.

— Mai doriţi lumină?

— Nu, mulţumesc, încă puţin şi am terminat. Pe mâine.

— Cei din Choshu vin mâine, în legătură cu armele.

— Da, n-am uitat. Pe mâine.

Singur de-acum în acea aripă a clădirii, la parter, McFay se simţi mai bine – întotdeauna se simţea mai în largul lui, mai apărat când era singur. Cu excepţia lui Vargas, toţi conţopiştii, casierii şi ceilalţi membri ai personalului aveau scara lor de intrare separată şi camere de serviciu în capătul celălalt al clădirii la o distanţă apreciabilă. Uşa de comunicare între cele două aripi era încuiată noaptea. Doar Ah Tok şi servitorii personali stăteau în această aripă din faţă, unde erau birouri, camera tezaurului unde se păstrau toate armele, cărţile de conturi, seifurile cu tot felul de valute de la dolari de argint mexicani la taeli de aur şi monede japoneze şi, deasupra, spaţiile de locuit.

Ziua de poştă însemna întotdeauna muncă din greu până noaptea. Iar în ziua aceea se lungise şi mai mult căci în clipa în care McFay pusese mâna pe ultimul episod din *Marile speranţe,* împrumutat de Nettlesmith după prânz, urcase valvârtej şi îşi împărţise ora de lectură cu Malcolm Struan, savurând amândoi pagină după pagină. Coborâse apoi, încântat de faptul că totul se sfârşise cu bine pentru Pip şi fată, şi că în ediţia din luna viitoare avea să înceapă o nouă poveste de Dickens.

M.S. a fost înfuriat de scrisoarea mamei sale de azi (vaporul cu aburi Shift Wind, o zi întârziere, un om căzut peste bord într-o furtună în largul Shanghai-ului: prins sub salve în strâmtoarea Shimonoseki: vreo douăzeci de obuze dinspre ţărm – nici o stricăciune, slavă Domnului!) Am răspuns cu lapte şi miere la ghiulelele epistolare ale Dnei S. (încă nu i-a ajuns la urechi vestea cu petrecerea – va declanşa o explozie de la Hong Kong până la Java), dar nu cred să reuşesc să calmez apele.

I-am scris că A. s-a mutat la Legaţia franceză, dar m-ar

mira să o liniştească măcar cât negru sub unghie pe Dna S.; M.S., în schimb, nu şi-a găsit locul toată ziua de furie că A. n-a venit să-l vadă. Iar s-a zborşit la Ah Tok care acum e în toane extrem de proaste pe care le-a transmis şi celorlalţi servitori, ayeeyah!

Trebuie să precizez că, în ciuda durerii, M.S. e mult mai înţelept decât mă aşteptam: se pricepe bine la afaceri în general, şi chiar la comerţul internaţional – acum e de acord cu mine că aici e un mare potenţial. Am discutat cazul Brock şi am hotărât amândoi că de aici nu se poate face nimic, dar că, de cum se va înapoia el la Hong Kong, o să le arate el. A refuzat din nou ideea de a pleca înapoi cu nava-poştă – Hoag stă deoparte şi nu-mi e aliat; cu cât Malcolm se odihneşte mai mult aici, cu atât mai bine, după opinia lui, o călătorie în condiţii proaste ar fi dăunătoare.

Am avut o primă întrevedere cu japonezul Nakama (mai mult ca sigur un nume de împrumut), care e fără îndoială mai important decât pretinde a fi. Un samurai, un ronin în afara legii, care vorbeşte ceva engleză, care vrea să-şi tundă coada pentru că a decis să renunţe la rangul de samurai, care doreşte să se îmbrace ca noi e cu totul ieşit din comun, şi se cere supravegheat. Dacă măcar jumătate din ce spune e adevărat, am făcut, via Tyrer (ţine-l, Doamne!), un pas de gigant în materie de spionaj. Păcat că Nakama n-are idee de afaceri: singura informaţie utilă a fost că Osaka, nu Yedo, e centrul comercial cel mai important din Japonia: cu atât mai mare interesul de a face presiuni pentru a ni se îngădui cât mai grabnic să pătrundem în oraşul ăsta. Nakama trebuie cultivat, asta e sigur, şi...

O bătaie în oblon, McFay se uită la ceasornic: aproape zece. O oră mai târziu. Nu conta: timpul în Asia curge altfel. Fără grabă, se ridică de la masa de scris, îşi strecură micul revolver în buzunarul lateral al redingotei, se îndreptă spre uşa pe care o folosea numai el şi o deschise. Afară se aflau două femei învăluite în mantii cu glugi, însoţite de un servitor. Tustrei se înclinară. McFay le invită pe femei în casă. Îi dădu câteva monezi omului, care mulţumi, se

înclină din nou, şi se înturnă de-a lungul aleii din spate către Yoshiwara. McFay încuie la loc uşa.

— Hei, Nemi, tu la fel frumoasă, *neh?* şi zâmbind, o luă în braţe pe una dintre tinere.

Ea îi zâmbi larg de sub glugă: de un an avea şansa de a-i fi *musume, î*ntreţinută fiind de el de şase luni încoace.

— Hei, Jami-san, tu bunu, hei? Asta *musume* sora mea. Shizuka. Dulce, neh?

Timidă, cealaltă fată îşi înlătură gluga, zâmbind stânjenită. McFay fu plăcut surprins – Shizuka era la fel de fragedă ca Nemi, la fel de atrăgătoare şi înmiresmată.

— *Hai,* zise el.

Şi amândouă se simţiră uşurate că fata trecuse primul examen. Era întâia oară că McFay aranja o întâlnire pentru altcineva. Cu stângăcie, o rugase pe Nemi să se asigure că mama-san înţelesese că era vorba de o fată pentru însuşi tai-panul şi trebuia, în consecinţă, să fie deosebită. Ambele tinere erau puţin trecute de douăzeci de ani şi abia îi ajungeau lui McFay la umăr. Se simţeau acum mai în largul lor, deşi ştiau prea bine că adevăratul examen abia urma.

— Shizuka, eu plăcere văd tine. Tai-pan om mare, îi zise McFay cu bunătate în glas, apoi se întoarse spre Nemi, arătând unde se afla rana lui Struan. Ea ştie de rană, neh?

— *Hai,* esp’ricu, Jami-san, dădu Nemi din cap, şi-şi arătă dinţii strălucitor de albi. *Dozo,* haine răsatu aicea, ori susu?

McFay o luă înaintea lor pe scara cea mare, bine luminată de lămpile cu ulei. Nemi sporovăia cu fata cea nouă, care nu pierdea nimic din ochi. Era un obicei ca, din când în când, McFay să trimită după Nemi pentru a-şi petrece noaptea aici: servitorul revenea înaintea zorilor să o însoţească înapoi la reşedinţa pe care Jamie i-o cumpărase în incinta casei ei, Hanul Suculentei Bucurii. După zile întregi de tocmeală, achiziţia casei, cu un contract pe cinci ani, îl costase zece sovereigni de aur. Alţi zece pentru contractul lui Nemi pe aceeaşi perioadă, plus alte sume pentru un kimono în fiecare lună, pentru coafat, o slujnică personală, plus întreaga hrană, din care nu lipsea saké-ul.

— Dar, mama-san, dacă cumva arde casa, hei? întrebase, înmărmurit el însuşi de faptul că acceptase un atare preţ, cu toate că rata de schimb, incredibil de avantajoasă, îngăduia în majoritatea lunilor un profit de 400$. Ceea ce însemna că putea să aibă un cal sau doi, să consume şampanie la discreţie şi, în special, că toate cheltuielile curente ale lui Nemi nu urmau să depăşească vreo câteva lire sterline pe an.

Mama-san fusese şocată de replica lui:

— C'rădire ca nou. P'răteşte juma p'reţu, corec'tu, *neh?*

Prezentă la ultima rundă de tratative. Nemi izbucnise în râs:

— Mu'rt focu în casă, Jami-san, mu'rt hâţ-hâţ, *neh?*

Ajuns în capul scării, McFay o mai strânse o dată în braţe fără un motiv anume, doar pentru că meritase preţul cu vârf şi îndesat, îndestulându-l cu plăcere şi linişte sufletească. Pe palier se afla un scaun cu spătar înalt: Nemi îşi scoase mantia şi o instrui pe cealaltă tânără să-i urmeze exemplul, şi ambele îşi lăsară pelerinele acolo. Dedesubt purtau kimonouri drăgălaşe şi curate, părul bine coafat – crisalidele se metamorfozară în fluturi. Încântat de el însuşi, McFay bătu la uşă.

— Intră.

Malcolm Struan şedea în fotoliul său obişnuit, cu un trabuc fumegându-i între degete. Elegant în halatul de casă, dar nu tocmai în largul lui.

— Salve, Jamie.

— 'Seara, tai-pan! fetele se înclinară cu mare respect – McFay nu avea idee că, practic, cel mai mic detaliu din viaţa lui Malcolm Struan, ca şi din a sa şi a majorităţii gai-jinilor, era pe toate buzele, subiect a nenumărate şi avide bârfe: averea enormă, noul statut de tai-pan, împrejurările în care fusese rănit, căsătoria iminentă. Ţi-o prezint pe Shizuka, ce va rămâne cu dumneata. Servitorul va sosi în zori, exact cum ţi-am spus. Voi bate la uşă. S-ar putea să fie puţin timidă, dar, în fine, nici o problemă. Iat-o şi pe Nemi, care îmi e *musume.* Am, ăă… am considerat preferabil, pentru prima oară, s-o aduc şi pe ea ca să înlesnească

lucrurile.

Cele două tinere se înclinară din nou.

— Heya, tai-pan, zise Nemi, câtuşi de puţin fâstâcită, bucuroasă să-l cunoască şi încrezătoare în alegerea ce o făcuse, Shizuka sora meu, bun *musume,* heya! dădu viguros din cap şi, cu un mic ghiont, o îndemnă pe Shizuka să se apropie de el, fata şovăi, îngenunche şi se înclină iar.

— Voi fi în apartamentul meu, dacă ai nevoie de mine.

— Mulţumesc, Jamie.

McFay închise uşa discret şi se îndreptă spre celălalt capăt al coridorului. Apartamentul său era aranjat bine, de o eleganţă masculină şi confortabil. Trei camere, salon, dormitor, cameră de oaspeţi, toate prevăzute cu şemineuri şi baie. Pe bufet se aflau carne rece, pâine proaspătă şi – preferinţa ei! – o plăcintă, de-abia scoasă din cuptor, cu mere de Shanghai. Saké într-un vas cu apă caldă şi whisky Lock Vel de la distileria privată Struan, după care Nemi se înnebunea. Imediat ce uşa fu încuiată ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută cu foc.

— Nu văzutu şase zire, întâi patu, apoi ba-e! zise ea, răsturnând ordinea obişnuită.

Inima lui McFay prinse a bate mai repede, deşi nu era nici o grabă. Nemi îl luă de mână, şi îl duse în dormitor, împingându-l pe jumătate în pat; îngenunche să-i scoată ghetele şi începu să-l dezbrace, sporovăind întruna în engleza ei pidgin abia inteligibilă, spunându-i că afacerile mergeau strună în Yoshiwara, că Lumea Sălciilor propăşea, nici o grijă cu Shizuka, era costisitoare, dar de cea mai bună calitate, ce mai e şi cu zvonurile astea despre război, noi nu vrem să fie război, doar să fie de lucru, şi uite că am un kimono nou cu crapi imprimaţi, un pic cam scump, e adevărat, *„daru ichiban,* Jami-san, mur’tu p’race la tu. Patu!”

McFay se supuse, întinzându-se în patul cu baldachin. Noaptea era taman bună, nici caldă, nici prea rece. Nemi îşi desfăcu *obi*-ul, lăsând să-i cadă kimonoul şi lenjeria. Complet goală, fără urmă de sfială sau vinovăţie, ca toate celelalte *musume* (una din obiceiurile lor aparte, după care,

uluiţi, McFay şi ceilalţi gai-jini se dădeau în vânt) îşi scoase acele de păr, apoi îşi scutură pletele şi, lăsându-le să-i ajungă la brâu, se îndreptă în pas triumfal spre baie, unde o aştepta prima bucurie a nopţii. Nemi se aşeză pe scaunul de toaletă, căută lanţul cu mâna, şi trase apa. Torentul de apă se prăvăli cu zgomot în vasul de porţelan şi, ca de obicei, Nemi bătu din palme de bucurie. Când văzuse closetul pentru prima oară, refuzase să creadă că e cu putinţă una ca asta. „Unde duce apa?" întrebase. McFay îi explicase şi-i făcuse desene, da nu o convinsese până ce nu-i arătase ţevile şi nu o dusese în grădină la locul unde se afla bazinul de decantare acoperit, ca şi toate conductele, rezervoarele de apă, vasele de closet, chiuvetele, robinetele şi cele trei căzi importate din Anglia, de la Hong Kong şi de la Shanghai, unde începuseră să se fabrice diversele instalaţii destinate vastelor pieţe din India şi Asia.

Nemi îl rugase să-i permită să le arate şi prietenelor sale. El acceptase cu mândrie, căci, spre supărarea lui Sir William şi furia lui Norbert Greyforth, aceasta era prima instalaţie de acest fel din Japonia, şi servise drept model unei duzini de imitaţii mai mult sau mai puţin reuşite, în orice caz lipsite, în general, de apă caldă şi rece. Pentru casa Struan, doar ce reprezenta culmea progresului era acceptabil. Astfel, adevărate excursii cu ghid în cadrul cărora o minoritate norocoasă putea examina miraculoasa scaldă a lui Jami-san deveniseră una din atracţiile esenţiale din lumea gai-jinilor: sporovăind de zor, ca tot atâtea păsări exotice, diversele *musume* se înclinau, cu respiraţia tăiată, şi, într-o destrăbălare de aplauze, trăgeau apa cu încântare. Nemi se spălă pe mâini. Cu un suspin de plăcere, se strecură între cearşafuri, alături de partenerul ei.

Phillip Tyrer era epuizat şi aproape adormit, Fujiko îi suportă o vreme greutatea cu răbdare apoi începu să se desprindă de sub el.

— *Iyé, matsu.* Nu, nu pleca… Aşteaptă, murmură el.

— Vreau doar să aduc un prosop, Taira-san. Prosop, înţelegeţi?

— Ah, da, prosop. Tu stai eu aduc…

— *Oh, nu,* nu se poate, e datoria mea. Lasă-mă te rog… Nu face mofturi şi nu fi rău.

Fujiko chicoti în timp ce Phillip o îmboldea cu nasul ţinând-o strâns: pricepută însă fiind, şi cunoscându-şi meseria, ea aşteptă. Mica încăpere era acum liniştită. Noaptea era frumoasă, vântul înfoia uşor copacii şi tufişurile. Dinspre ferestrele culisante se simţea curent, încă agreabil şi călduţ. Flacăra lămpii pâlpâia. O clipă mai târziu, Fujiko se strecură şi fără să-l deranjeze intră în baia unde se afla un hârdău înalt de lemn, umplut ochi cu apă caldă, aşezat pe un grătar ce permitea evacuarea apei când se scotea dopul. Săpun parfumat, vas de noapte, prosoape curate. Fujiko se învioră şi se şterse cu un prosop umed. Reveni în odaie, curăţă şi-şi şterse partenerul cu un prosop cald. El rămase tot timpul cu ochii închişi, aproape gemând de plăcere, ruşinat că ea îl spăla pe el când, normal ar fi fost invers.

— Ah, Fujiko-chan, eşti minunată.

— Deloc, e plăcerea mea, răspunse ea, nerevenindu-şi din uimire, şi chiar stânjenită de ciudăţeniile gai-jinilor care arareori se îmbăiau, erau cotropiţi de ruşine şi vinovăţie când era vorba de plăcerile patului, se arătau supărător de posesivi, adesea mânioşi că mai avea alţi clienţi.

Ce prostie! Ei doar ce erau? Nu clienţi? Îşi întorceau faţa, ruşinaţi, când ea se dezbrăca pentru desfătarea lor, sau se acopereau când erau abia despuiaţi pe jumătate, preferând să facă dragoste pe întuneric când toată lumea ştie că mare parte din plăcere vine tocmai pentru că vezi, cercetezi cu simţurile, observi ce se întâmplă. Sau se roşeau până în albul ochilor când ea încerca şi alte mijloace mai delicate pentru prelungirea Momentelor cu Zeii, vremea Norilor şi a Ploii. Nu, gai-jinii nu sunt ca noi: mai întotdeauna preferă Poziţia Întâi de Urgenţă, rareori Ademenirea Găinii sau Vremea Cireşilor în Floare, neîngăduindu-mi nici o ocazie de a-mi demonstra priceperea. Când încep să mă joc pe lumină cu Călugărul Chior atâtea jocuri care să-l aţâţe, de-a uite-o-nu-e, Peste

Dragon, Însămânţarea de Primăvară sau Furtul Mierii – jocuri pe care tânărul cel mai lipsit de experienţă le-ar dori şi aprecia – iată că gai-jinul se dă la o parte, mă trage ferm, dar cu tandreţe, ce-i drept, lângă el, mă sărută pe gât şi bolboroseşte aiureli fără noimă.

— Acum vă masez până adormiţi, îi spuse ea.

— Nu înţeleg „mahasezu”.

— Masez, Taira-san. Aşa, uite.

— Ah, masez, înţeleg, mulţumesc, da.

Degetele lui Fujiko erau gingaşe şi fermecate: Phillip se lăsă purtat spre somn. Abia crezând că putea avea atâta noroc, mândru de vlaga lui, de faptul că ea terminase în culmea fericirii de trei ori, iar el numai o dată. Ce conta că Raiko îi spusese că Fujiko urma să plece la ea în sat a doua zi, lângă Yedo, să-şi vizitele bunicul bolnav?

— Dar numai pentru câteva zile, Taira-san.

— Ah, regret, Raiko-san. Rog, Raiko-san, câte zile plecată?

— Câte zile va fi plecată! Doar trei.

— Ah, mulţumesc. Câte zile va fi plecată! repetase Tyrer, care o rugase şi pe ea şi pe Fujiko să-l corecteze cu fiecare ocazie.

Trei zile. O să am timp să-mi revin, Doamne-Dumnezeule, ce bine-a fost! Oare ce-o să fie când *roju* va primi depeşa? Sunt sigur că sfatul meu e bun şi că Nakama mi-a spus adevărul – am de ce să-i fiu recunoscător, slavă Domnului, Sir William era în al nouălea cer, cât despre Fujiko… Adormită de dulcea ei atingere, în mintea lui Tyrer apăreau şi Fujiko şi Nakama, într-o încâlceală de vise ba umbla prin Japonia, un tărâm cu totul diferit şi învăţa japoneza, o avalanşă de cuvinte şi fraze dădea năvală peste el. Salteaua era tare, greu de suportat, dar Tyrer zăcea întins confortabil, pe burtă, bucurându-se de apropierea lui Fujiko. Doamne, ce obosit mai sunt! Nu suport gândul că s-ar putea să aibă şi alţi clienţi. Trebuie să fie a mea, numai şi numai a mea. Mâine am să-l rog pe André să mă ajute. Fără să întoarcă capul, întinse o mână şi îi mângâie coapsa. Ce piele dulce şi mătăsoasă!

Unde am rămas? Ah, da, la *roju.* O să le arătăm noi pramatiilor! Tare urâtă chestia cu nava-poştă în care au tras cu tunul, şi dacă nu se ocupă de asta Bakufu, dracul să-i ia, înseamnă că trebuie să radem noi bateriile alea. Să nu uit că Nakama e din Choshu şi nu trebuie să afle o vorbă. Oare-aş putea să-l folosesc ca mesager? Şi dacă *roju* n-are de gând să-i tragă de urechi pe dracii ăia ai lui Satsuma, va trebui să-i strivim tot noi. Ce obrăznicie pe daimyo ăsta să pretindă că nu-i poate identifica pe asasinii lui Canterbury, doar din trupele lui au venit scârbele, şi i-am văzut cum hăcuiau braţul lui Canterbury, şi cum a ţâşnit sângele… Degetele lui Fujiko îngheţară.

— S-a întâmplat ceva, Taira-san?

Înainte de a-şi da seama ce face, Tyrer o cuprinse brutal în braţe, stăpânit parcă de dorinţa de a sugruma calea Tokaido; apoi, când coşmarul se potoli, se întinse pe spate, trăgând-o pe Fujiko după el, bucurându-se de contactul unduitor al corpului ei, îi plăcea atât de mult, recunoscător pentru prezenţa ei lângă sine, aşteptând coşmarul să se întoarcă în vizuina de unde ieşise.

Fujiko tăcea, nemişcată, se gândea din nou că gai-jinii erau o spiţă aparte, de neînţeles. Nu-i displăcea să se odihnească astfel rezemată de el; era mulţumită că prima descătuşare se petrecuse corect, că clientul era satisfăcut, încredinţată că meritase onorariul suplimentar.

Cu ocazia împărţirii întâlnirilor în dimineaţa aceea, Raiko îi comunicase că tariful ei urma să crească: „Doar cu Taira, fiindcă vei avea de lucru în plus. Ai în vedere că se poate dovedi a fi şansa ta cea mare, Fujiko, un muşteriu pe termen lung cu mult mai valoros decât Kan-ter-buri-san, dacă avem grijă şi îi eşti pe plac. Franţuzul mi-a spus că e o persoană oficială importantă, aşa că străduieşte-te să-i intri în voie. Vorbeşte doar japoneza, nu pidgin, fă-te dăscăliţă, încurajează-l. Nu uita că e ridicol de timid şi nu ştie nimic, şi nu aduce vorba despre Kan-ter-buri. Ne vom preface că trebuie să pleci pentru câteva zile, dar nu-ţi face griji, am doi clienţi pentru tine mâine – un gai-jin, după-amiază, o persoană civilizată la noapte…”

Cu un protector generos timp de un an sau doi mi-aş putea plăti repede datoriile şi aş duce o viaţă mult mai bună decât acum, alegându-mi clienţii, se apucă Fujiko să viseze, smulgându-se din prezent precum avea obiceiul să o facă în prezenţa clienţilor, proiectându-se într-un viitor în care urma să trăiască fericită cu soţul ei, un agricultor bogat, şi patru sau cinci fii. Îşi vedea deja casa de la ţară înconjurată de multele lanuri de orez, înspicate de nenumăraţi muguri de iarnă sau primăvară, anunţând încă o recoltă abundentă, soacra ei, blândă şi bună, avea să fie mulţumită de ea, pentru jug ar fi avut o pereche de boi, în grădină flori şi…

— Ah, Fujiko, mulţumesc, eşti minunată…

Ea se cuibări mai aproape şi îl complimentă pentru vigoarea şi virilitatea lui.

— *Cum?* zise el, somnoros.

Ea îi răspunse mângâindu-l intim cu mâna. Phillip se feri.

— Nu, Fujiko, te rog, întâi dorm. Nu, mai încolo, te rog…

— Ah, dar un bărbat plin de vlagă ca domnia ta…, susură ea şi, ascunzându-şi plictisul, îşi făcu mai departe datoria.

Ori căscă şi îşi îndepărtă ochiul de gaura din perete.

— Am văzut prea destul. Strigător la cer!

— Întru totul de acord – Hiraga vorbea şi el încet. Lamentabil. Fujiko s-a dovedit atât de nepricepută cum nu mi-a fost dat să văd. *Baka!*

— În locul lui Taira, mi-aş cere banii înapoi.

— Şi eu. *Baka!* Ore întregi n-a reuşit să-l încălzească. Cât despre el… Poziţia întâi o dată – ca să nu mai vorbim de Urgenţă: zece mişcări de cur şi bum! Peste Lună! Ca un răţoi!

Ori fu silit să-şi astupe gura cu mâna pentru a-şi potoli râsul; după care lipi la loc, cu mare grijă, bucăţile de hârtie peste găurile făcute într-un colţ nevăzut al panoului shoji. Amândoi se strecurară apoi afară şi, prin poarta secretă din gard, printre tufişuri, reveniră la lăcaşul lui Ori.

— Saké!

Pe jumătate adormită, slujnica le aduse platoul, îi servi, apoi ieşi, târându-şi picioarele, nereuşind încă să nu se mai holbeze la figurile lor cu totul schimbate. Ori şi Hiraga ţinură fiecare câte un toast şi umplură iar cupele; o încăpere mică şi agreabilă, intimă, luminată cu lumânări; alături, saltelele de dormit erau gata pregătite. Săbiile se aflau pe suporturile joase de lemn lăcuit. Raiko încălcase regula din Yoshiwara ce interzicea armele în incinta cartierului: era vorba de shishi, lui Hiraga i se publicase portretul, şi ambii juraseră pe *sonno-joi* să nu facă uz de spade contra nimănui din casă ori contra vreunui oaspete, decât dacă vor fi nevoiţi să-şi apere pielea.

— Nu-mi vine să cred că Taira s-a lăsat păcălit când Fujiko s-a prefăcut că a ajuns la Momentul cu Zeii, Hiraga. Chiar, aşa, de trei ori, una după alta! Proastă actriţă mai e! Şi el – e oare chiar atât de netot?

— Aşa s-ar zice, răspunse Hiraga râzând şi frecându-şi de zor creştetul şi tâmplele. Ha, cu o sculă de mărimea aia ar fi trebuit s-o facă să guiţe. Or fi toţi gai-jinii, clădiţi aşa?

— Ce contează? Oricum, degeaba o are.

— Nici un pic de fineţe, Ori! Ce-ar fi să-i fac rost de o carte de sfaturi, ca pentru miresele virgine?

— Mai bine îl ucidem, pe el şi pe ceilalţi, şi incendiem colonia!

— Răbdare, o vom face. Avem tot timpul.

— E o ţintă perfectă, iar avem o ocazie nepreţuită, zise Ori, cu oarecare agresivitate în glas.

Hiraga îl privi atent, subit cuprins de răceală:

— Da, dar nu acum, e prea important.

— Chiar tu ai spus că, dacă am reuşi să-i scoatem din pepeni, ar bombarda Yedo, ceea ce ar fi excelent pentru propăşirea cauzei noastre.

— Da, ai dreptate, dar avem timp – Hiraga nu-şi trădă cu nimic îngrijorarea, îl domoli, căci ţinea să nu piardă controlul asupra lui. Taira îmi răspunde la toate întrebările. Nimeni nu mi-a spus, de pildă, că gai-jinii se luptă unii cu alţii ca nişte câini, mai rău decât nişte daimyo înainte de

epoca lui Toranaga – asta ne-au ascuns-o olandezii, aşa e?

— Sunt cu toţii nişte mincinoşi şi nişte barbari.

— Aşa e, cu siguranţă că sunt sute de astfel de informaţii ce ne vor deschide calea să-i jucăm cum vrem noi, să-i stăpânim. Trebuie să învăţăm totul, Ori, şi, după aceea, când vom face parte din noul Bakufu, îl vom întărâta pe german contra rusului, pe rus contra francezului, pe francez contra englezului, contra americanului…

Hiraga se cutremură amintindu-şi puţinul spus de Tyrer cu privire la acel război de secesiune, la bătălii şi victime, la toate acele arme moderne şi sute de mii de combatanţi, la incredibila întindere a ţinuturilor gai-jin.

— Astă-seară mi-a spus că marina engleză stăpâneşte oceanele lumii, şi că e de două ori mai mare decât următoarele două forţe navale luate la un loc, cu sute de nave de război şi mii de tunuri.

— Minciuni. Exagerări menite să te înfricoşeze. Vor cu toţii să ne subjuge. Umblă după secretele noastre.

— Nu-i comunic decât ce consider eu că poate să ştie – Hiraga râgâi, iritat. Ori, trebuie să aflăm cât mai multe despre ei. Câinii ăştia au cucerit cea mai mare parte din lume – au umilit China şi au ars Pekinul; anul acesta francezii au pus stăpânire pe Cochin-China şi sunt pe cale de a coloniza Cambodgia.

— Da, dar francezii i-au aţâţat pe prinţii indigeni unii contra celorlalţi, ca englezii în India. Aici suntem în Nippon. Noi suntem altfel – aici e pământ divin. N-au să ne cucerească, cu toate tunurile lor – chipul lui Ori se schimonosi. Chiar dacă atrag câţiva daimyo de partea lor, chiar dacă reuşesc aşa ceva, ei bine, cei care vor rămâne dintre noi tot îi vor măcelări.

— Nu fără tunurile şi ştiinţa lor.

— Ba da, fără tunuri, Hiraga-san.

Hiraga dădu din umeri şi mai turnă saké. Mai erau destui shishi care împărtăşeau zelul lui Ori şi care uitaseră cuvintele lui Sun Tzu: *Cunoaşte-ţi vrăjmaşul ca pe tine însuţi, şi o sută de bătălii vei câştiga.*

— Sper să ai dreptate. Până una-alta, eu încerc să aflu

cât mai multe lucruri. Mâine mi-a promis să-mi arate o hartă a lumii – un „at'ras”, aşa i-a zis.

— De unde ştii că nu e falsă, măsluită?

— Nu mi se pare posibil să fi falsificat o hartă. Poate că voi reuşi chiar să obţin o copie, am putea să facem rost de o traducere, şi de unele manuale şcolare – entuziasmul îi revenea treptat. Taira spune că au noi metode de a socoti, predate şi în şcolile obişnuite, şi măsurători astronomice, numite *rong-it-udine, rat-tit-udine* – Hiraga pronunţă cuvintele cu greutate – care într-un fel sau altul îi ajută să navigheze peste ocean cu mare precizie, la o mie de *ri* de ţărmuri. *Baka!* Ce puţin ştiu şi eu! *Baka!* Nici engleza n-o pot citi.

— Vei putea, zise Ori, eu nu voi putea niciodată; vei face parte din noua orânduire, eu nu.

— De ce spui asta?

— Eu divinizez *sonno-joi.* Mi-am compus deja poemul funebru şi l-am recitat. I l-am spus lui Shorin în noaptea atacului. *Baka,* a fost ucis prea devreme – Ori sorbi ce rămăsese pe fundul bolului, turnă ultimele picături, comandă încă un rând şi cu ochii mici, îl fixă pe Hiraga. Aud că seniorul Ogama va ierta pe orice shishi din Choshu care se va dezice de *sonno-joi.*

Hiraga făcu un semn afirmativ din cap.

— Mi-a scris tata despre asta. Pentru noi nu înseamnă nimic, pentru shishi din Choshu.

— Există un zvon cum că Ogama stăpâneşte Porţile, şi i-a dat pe toţi ceilalţi de-o parte; ba chiar se zice că luptele au reînceput între trupele lui şi Satsuma.

— Mulţi daimyo se lasă prost sfătuiţi uneori, zise Hiraga, ridicând şi el uşor tonul, mai ales că nu-i plăcea întorsătura discuţiei, conştient de faptul că, cu fiecare bol, Ori era din ce în ce mai arţăgos, iar Raiko îi spuse din nou în acea seară că Ori era ca un vulcan fumegând. Ne-am înţeles cu mult în urmă – adăugă el – că nu suntem legaţi de actele, bune sau rele, ale şefilor noştri ereditari.

— Dacă Ogama ţine Porţile, ar putea restitui puterea împăratului şi înfăptui *sonno-joi.*

— Poate că o va face; poate chiar a făcut-o.

Ori îşi dădu bolul peste cap:

— Va fi o uşurare să plec din Yokohama. Aerul e otrăvit. Mai bine ai veni cu mine la Kyoto. Te poţi molipsi în cuibul ăsta de mincinoşi.

— Vei fi mai în siguranţă fără mine în drum spre Kyoto. Chiar fără păr, aş fi recunoscut.

O pală bruscă de vânt lovi acoperişul de trestie şi izbi un oblon întredeschis. Cei doi bărbaţi îşi îndreptară ochii într-acolo, apoi băură mai departe. Saké-ul le dezlegase oarecum limbile, dar nu le alungase gândurile ascunse, obsesia morţii, presimţirea funiei ce se strângea în jurul lor. Ideea planului de ambuscadă contra shogunului Nobusada, neliniştea în legătură cu Shorin şi Sumomo şi, mai cu seamă, curiozitatea cu privire la tânăra gai-jin. Hiraga nu pomenise încă o vorbă de ea, nici Ori nu întrebase nimic, dar ambii erau în aşteptare, ambii dădeau târcoale, ambii erau nerăbdători, şi totuşi nehotărâţi. Ori rupse tăcerea:

— Când vine Akimoto mâine, cât anume ai de gând să-i spui?

— Tot ce ştiu, te va însoţi la Kyoto.

— Nu, e preferabil să rămână aici, ai nevoie de un luptător în preajmă.

— La ce bun?

Ori dădu din umeri:

— Mai bine doi decât unul. Bun – reluă el de-a dreptul – acum spune-mi unde e ea.

Hiraga descrise locul cu exactitate.

— Din câte am văzut, nu erau zăbrele la ferestre sau la uşa laterală – toată ziua se întrebase ce să facă acum cu Ori – dacă se strecura în casă şi o ucidea, fie că el rămânea în viaţă sau nu, întreaga colonie ar fi explodat de mânie şi şi-ar fi revărsat veninul asupra oricărui japonez din preajmă. Sunt de acord că ar fi o ţintă potrivită pentru *sonno-joi,* dar încă nu e momentul, nu atâta vreme cât nu sunt acceptat şi nu am aflat destule din secretele lor.

— O ţintă atât de potrivită ar trebui lovită imediat. Katsumata a spus că dacă şovăi, pierzi. Secretele le putem

afla din cărţi.

— Am spus deja că nu sunt de acord.

— În timp ce o ucid, incendiem Yoshiwara, deci şi colonia, şi când toată lumea va fi năucită, ne retragem. O facem de azi în două zile.

— Nu.

— Am spus da! Două sau trei zile, mai mult nu!

Hiraga se gândi intens, la fel şi Ori. Cântărind totul. Rece. Apoi spuse hotărât:

— In-ter-zis!

Tonul de hotărâre definitivă îl izbi pe Ori în plin. A doua oară în tot atâtea zile. De ambele dăţi în legătură cu ea. Nici un zgomot nu se mai auzi în încăpere. Amândoi calmi, neclintiţi. Afară se auzea vântul, care se mai potolise. Din când în când, făcea să foşnească hârtia impregnantă a shoji-ului. Ori bău, fierbând în sinea lui, dar netrădându-se; dacă ambele braţe i-ar fi fost la fel de puternice ca înainte şi ar fi fost la fel de agil, s-ar fi aruncat în acel moment spre săbii pentru a se apăra de atacul care, în caz de nesupunere era inevitabil. Nu-i nimic. Într-o luptă directă, chiar dacă aş fi în cea mai bună formă, Hiraga ar fi mai iute ca mine şi m-ar răni înainte să apuc arma. Prin urmare trebuie înlăturat din calea mea în alt mod. Stăpânit de voinţa de a se măsura cu noul său duşman, care era decis să-i dejoace planurile, Ori jură în sinea lui că nu va rupe el primul tăcerea, pierzându-şi astfel cinstea obrazului. În răstimp de câteva clipe, tensiunea ajunse la culme, devenind de nesuportat, acum era pe cale să… Paşi grăbiţi! Un perete shoji fu dat la o parte. Raiko avea un chip de ceară.

— Patrule Bakufu au ajuns la pod şi la porţile de intrare. Trebuie să dispăreţi. Iute!

Cei doi bărbaţi rămaseră încremeniţi. Ce se întâmplase înainte nu mai conta. Se repeziră să-şi ia săbiile.

— Intră în Yoshiwara? îngăimă Ori.

— Da, câte doi, câte trei, au mai făcut-o, îi evită pe gai-jini, dar nu şi pe noi, spuse în vreme ce vocea îi tremura, la fel de mult ca mâinile.

— Există o cale de ieşire prin orezărie?

— Nu prea, Ori, îi răspunse Hiraga, în locul lui Raiko, pentru că cercetase acest drum de scăpare în ajun. Terenul e neted, fără un desiş unde să te ascunzi, cale de un *ri.* Ne trezim şi acolo cu ei, dacă blochează poarta şi podul.

— Şi zona gai-jinilor, Raiko?

— Colonia? Niciodată n-au intrat acolo. Treb… – se întoarse brusc, cuprinsă de o spaimă cumplită, în timp ce ambii bărbaţi îşi scoseseră pe jumătate săbiile din teacă.

O servitoare se apropie în goană de ei.

— Sunt afară, pe alee, şi percheziţionează casă cu casă, scânci ea.

— Anunţă-i şi pe ceilalţi.

Tânăra dispăru în fugă. Hiraga încercă să-şi adune gândurile.

— Raiko, unde e ascunzătoarea, pivniţa secretă?

— N-avem, răspunse ea, frângându-şi mâinile.

— Trebuie să fie una undeva.

Cu o mişcare ca de şarpe, Ori fu într-o clipă lângă ea, făcând-o să se dea înapoi înfricoşată.

— Unde e drumul tainic spre colonie? Iute!

Raiko mai că leşină când îl văzu pe Ori cum strânge mânerul spadei şi, deşi nu se auzi un cuvânt de ameninţare, ea ştiu că e la un pas de moarte.

— Sp… Spre colonie? N… nu sunt sigură, dar cu ani în… în urmă, m-mi s-a spus… Uitasem, zise ea, şi începu să tremure ca varga. Nu sunt sigură… dar vă rog să mă urmaţi… fără gălăgie.

Se ţineau cât mai aproape de ea, în vreme ce se afundau în tufişuri, fără să ia în seamă crengile ce le tăiau calea, vântul care-i îmbrâncea, în vreme ce luna lumina destul de puternic când răzbea printre nori. Ajungând la o parte ascunsă a gardului dintre hanul ei şi cel vecin, Raiko apăsă pe un nod din lemn. O bucată a gardului se deschise, scrâşnind din balamalele neunse şi îmbâcsite de mizeria vremii. Fără să-i deranjeze pe cheflii, traversară grădina, deschiseră o altă portiţă, pătrunzând în altă grădină, şi, prin spate, trecură de edificiul scund de cărămidă – o

construcţie făcută să reziste la incendiu, ce servea drept seif pentru lucrurile de valoare, şi ajunseră în cele din urmă în zona puţurilor şi rezervoarelor de apă, acestea din urmă umplute parţial de ploaie şi în parte de şirurile de culi care cărau găleţi de apă ziua. Gâfâind, Raiko indică cu degetul capacul unuia dintre puţuri:

— Cred… cred că e aici.

Hiraga înlătură capacul: în peretele din pământ erau împlântate scoabe de fier ruginite, ca reazem pentru mâini şi picioare. Nici un semn de apă dedesubt. Încă stăpânită de teamă, Raiko şopti:

— Mi s-a spus că duce la un tunel… Nu sunt sigură, dar mi s-a spus că trece pe sub canal. Nu ştiu unde iese în partea cealaltă. Am uitat cu totul… Acum mă duc…

— Stai! tăindu-i calea, Ori luă o piatră de pe jos şi o azvârli în puţ. Se auzi un plescăit puternic. Cine a săpat tunelul?

— Bakufu, din câte mi s-a spus, când a fost ridicată colonia.

— Cine ţi l-a arătat?

— Un servitor, nu mai ştiu care din ei; i-a văzut pe Bakufu la treabă… – tustrei priviră grăbiţi în direcţia din care veniseră, de unde se auzeau voci mânioase. Trebuie să mă duc…

Raiko dispăru pe drumul urmat la venire. Neîncrezători, Ori şi Hiraga scrutară adâncul puţului.

— Dacă l-a săpat Bakufu, Ori, s-ar putea să fie o cursă întinsă celor ca noi.

Dintr-o casă situată în apropiere răsunau înjurături în engleză: „Ce dracu' vrei? Cară-te!” Ori îşi înfipse spada la brâu. Stingherit de rana de la umăr, trecu peste buza gurii puţului şi începu să coboare. Hiraga îl urmă, închizând capacul în urma lui. Bezna părea şi mai profundă. Ori atinse pământul cu piciorul.

— Ai grijă, cred că e o treaptă.

Vocea îi era sugrumată şi multiplicată de un ecou sinistru. Hiraga veni lângă el, orbecăind, şi aprinse un chibrit din cutia pe care o avea în buzunarul din mânecă.

— Eeeee, zise Ori, uluit, de unde ai aşa ceva?

— Sunt peste tot în Legaţie – câinii ăştia sunt atât de bogaţi încât le lasă peste tot. Taira mi-a spus să iau şi eu dacă vreau.

În lumina pâlpâindă a chibritului, zăriră gura tunelului. Era uscată şi cât un stat de om. La zece picioare mai jos, apa inunda puţul. Într-o nişă se afla o lumânare veche. Hiraga avu nevoie de trei chibrituri ca să o aprindă.

— Vino!

Tunelul cobora în pantă. Cincizeci de paşi mai încolo începea igrasia, pe jos erau băltoace, şi chiar apă stătută pe alocuri. Lichidul fetid se prelingea prin tavanul şi pereţii proptiţi grosolan. Lemnul putred stătea să se frângă. Pe măsură ce înaintau, aerul devenea mai stătut, respirau tot mai greu.

— Ori, ne putem opri aici.

— Nu, mai departe!

Erau amândoi năduşiţi, şi de frică, şi fiindcă mergeau înghesuiţi unul în altul prin tunelul îngust. Flacăra pâlpâi şi pieri. Înjurând, Hiraga o aprinse din nou şi, ferind cu mâna ce mai rămăsese din fitil, înaintă prin apă, al cărei nivel era în creştere. Ori alunecă, dar îşi recăpătă echilibrul. Încă douăzeci-treizeci de paşi. Apa nu contenea să crească ajungându-le acum la brâu. Aproape atingeau tavanul cu capul. Mai departe. Lumânarea abia mai pâlpâia. Mai departe! Blestemând de zor, Hiraga stătea cu ochii pe lumânare.

— Mai bine facem cale întoarsă şi aşteptăm unde-i loc uscat.

— Nu, mergem mai departe până se stinge lumânarea.

În faţa lor, tunelul cotea, afundându-se în beznă, tavanul mai mai să atingă apa. Cuprins de greaţă, Hiraga continuă să înainteze cu greu, pe fundul alunecos, încă vreo câţiva paşi – capul i se lipi de plafon. Încă puţin. Tavanul începu să se înalţe puţin.

— Nivelul apei scade, gâfâi el, aproape bolnav de uşurare, înaintând tot mai iute, prin nămolul duhnind.

— După cot, plafonul se înălţă şi mai mult. Înainte. În

vreme ce lumânarea îşi dădea duhul, văzură solul uscat la capătul tunelului, şi un puţ urcând spre suprafaţă, altul coborând în adânc. Hiraga orbecăi prin întuneric.

— Ori, am ajuns la margine. Dau drumul la o piatră.

Secundele treceau una după alta, se auzea piatra ricoşând în pereţi, tot mai adânc, apoi, departe, un plescăit.

— Ori, sunt sigur că adâncimea e de cel puţin o sută de picioare aici, îngăimă el, şi teama îi puse un nod în gât.

— Mai aprinde un chibrit.

— Nu mai am decât trei.

Hiraga scăpără unul din ele, şi la lumina lui văzură o serie de trepte şubrede din scoabe de fier ruginit, ducând în sus.

— De unde ai ştiut că Raiko cunoştea trecerea secretă?

— Mi-a trecut brusc prin minte. Trebuia să existe un tunel. În locul lor, şi eu aş fi săpat unul – Ori avea un glas răguşit, întretăiat de o respiraţie anevoioasă. S-ar putea să fie oameni postaţi sus, la pândă. Au să ne dea brânci înapoi, sau o să ne aruncăm singuri în puţ.

— Da.

— Grăbeşte-te. Nu mai suport să mai stau aici, urcă!

Nesimţindu-se nici el în apele lui, Hiraga îşi pregăti sabia de la brâu. Ori se dădu înapoi cu nelinişte, încleştându-şi mâna pe mânerul armei. Brusc, cei doi se aflară faţă în faţă, aproape, poate, de scăpare, dar conflictul dintre ei rămăsese acelaşi. Chibritul pâlpâi, şi se stinse. În bezna aceea adâncă, nu se mai vedeau unul pe celălalt. Din instinct, se retrăseseră, fiecare lipindu-se de pereţii tunelului, ferindu-se de gura hăului. Mai ager în luptă, Hiraga, pusese un genunchi în pământ şi, cu mâna pe mânerul sabiei, gata să-i reteze lui Ori picioarele în caz de atac, pândea cu urechile ciulite un eventual zgomot de armă scoasă din teacă.

— Hiraga! răsună vocea hârâită a lui Ori, în întuneric, destul de departe de Hiraga. Vreau s-o văd moartă, am să merg după ea, pentru *sonno-joi* şi pentru mine. Tu vrei să rămâi. Atunci rezolvă tu problema asta.

Hiraga se ridică fără zgomot în picioare.

— Rezolv-o tu, şuieră el, şi îşi schimbă imediat, neauzit, poziţia.

— Nu pot! Nu pot s-o rezolv, am încercat.

Hiraga şovăi, aşteptându-se la o cursă.

— Întâi pune jos săbiile.

— Şi apoi?

— Apoi, pentru că femeia te obsedează mai presus de *sonno-joi,* nu vei fi înarmat când vei fi în tovărăşia mea la Yokohama. Vei pleca spre Kyoto mâine şi te vei duce drept la Katsumata, mai marele tău din Satsuma. Când te întorci, facem exact cum ai spus.

— Şi dacă nu mă întorc?

— Atunci o voi face eu – atunci când voi socoti că a sosit momentul potrivit.

Glasul lui Ori deveni şi mai gâjâit:

— Dar ar putea să plece, să scape, *neh?* Dacă pleacă înainte de întoarcerea mea?

— Voi avea grijă să nu-mi scape nici o mişcare pe care o face şi îţi voi trimite vorbă. Dacă nu te poţi întoarce la timp, atunci voi hotărî eu. Ea… şi cu soţul ei, dacă vor fi căsătoriţi atunci… se vor duce doar la Hong Kong. Tu – sau noi – putem merge după ei acolo. Hiraga auzi respiraţia grea a lui Ori şi rămase în expectativă, luându-şi toate măsurile contra unui atac neaşteptat. Ştia că nu poate avea încredere în Ori câtă vreme trăia femeia aceea şi se afla aproape, dar, deocamdată, acesta părea să fie planul cel mai potrivit şi ar fi fost păcat să-l ucidă. Avea nevoie de isteţimea lui… De acord?

Aşteptă. După o lungă tăcere, Ori răspunse:

— Bun. Apoi?

— Ultimul lucru: aruncă-ţi crucea în puţ.

Hiraga îl auzi cum trage furios aer adânc în piept. Tăcerea deveni mai apăsătoare.

— Bine, Hiraga-san. Te rog să mă ierţi.

Cu auzul lui fin, Hiraga prinse un foşnet de haine: ceva trecu pe lângă el, după care se auzi un sunet metalic – cel al unui obiect care lovea peretele puţului în spatele lui ca apoi să cadă în hău. Auzi sunetul săbiilor puse pe pământ.

Hiraga aprinse un chibrit: Ori era acum total lipsit de apărare. Hiraga se repezi spre el. Ori se trase speriat înapoi, dar adversarul lui se mulţumi să ridice săbiile, pe care avu răgazul să le arunce în puţ înainte de stingerea chibritului.

— Te rog să mă asculţi, Ori, şi nu vei avea a te teme. Urc eu primul: aşteaptă până ce te strig.

Treptele erau mâncate de rugină, îl răneau, unele nici nu se ţineau bine. Urcuşul era periculos. Într-un sfârşit, uşurat, Hiraga zări, departe, gura puţului deschisă spre cerul înstelat, brăzdat de nori. Zgomote nocturne, şuieratul vântului, vuietul mării. Continuă să urce, cu mai multă luare-aminte; cu ultimele puteri se trase de buza ghizdului de piatră. Hiraga se uită împrejur. Puţul abandonat se afla alături de gardul canalului, într-o zonă năpădită de buruieni şi gunoaie. Ţărmul era aproape. Case năruite, drumuri noroioase, cu făgaşe adânci. Un mârâit de câine prin preajmă. Voci gâtuite ce cântau, aduse de vânt. Hiraga se orientă: erau în Mahalaua Beţivanilor.

22

YEDO

Vineri, 19 octombrie

Castelul din Yedo era scăldat în lumina dimineţii; pescarul Misamoto – falsul samurai şi spion al lui Yoshi – zăcea în genunchi, în faţa unei reuniuni de urgenţă a Sfatului Bătrânilor, cu versiunea engleză a răspunsului lui Sir William tremurându-i în mână. Lângă el, se făcuse mic de spaimă un funcţionar Bakufu.

— Vorbeşte, pescarule! repetă Anjo, mai-marele sfatului, în tăcerea plină de tensiune, îngheţată, ce se aşternuse peste sala de consiliu. Nu contează dacă nu înţelegi toate cuvintele eng'rezeşti. Vrem să ştim dacă împuternicitul Bakufu a tălmăcit mesajul corect. Asta spune mesajul gai-jin? Cu exactitate?

— Ăă, deci, da, mai mult sau mai puţin, înălţimea ta, bâigui Misamoto, atât de înfricoşat încât abia putea deschide gura. E cum… a zis seniorul împuternicit, e… e mai mult sau mai puţin, înălţimea ta… mai mult… sau…

— Ai oare alge în loc de limbă şi măruntaie de peşte în chip de creier? Iute! Seniorul Yoshi spune că citeşti eng'reze – citeşte dară!

Cu o oră înainte, Anjo fusese trezit din somn de împuternicitul Bakufu care, într-o stare de profundă nelinişte, îi aduse răspunsul în olandeză şi engleză.

Anjo se grăbise să convoace o reuniune a sfatului, în faţa căruia împuternicitul tocmai repetase traducerea din olandeză.

— Ce spune mesajul în eng'reză?

— Ăă, înălţimea ta, da, e, ăă…

Lui Misamoto îi pieri glasul din nou, gâtuit de panică. Anjo privi exasperat spre Yoshi.

— Acest creier de peşte ţi-e spion, zise el, cu o doză de ostilitate perfect calculată. Dumitale îţi aparţine ideea de a trimite după el, fă-l te rog să vorbească.

— Spune-ne ce scrie în scrisoare, Misamoto, zise Yoshi cu blândeţe în glas, dar în adâncul inimii lui zguduit de mânie şi jignire. Cu cuvintele tale. *Adevărul.*

— Da, înălţimea ta, e mai mult sau mai puţin cu… cum a spus seniorul împuternicit, înălţimea ta, bâigui iar Misamoto, dar aceas… această scrisoare e… Nu ştiu toate cuvintele, înălţimea ta, dar unele sunt, ăă…, îngăimă el, cu chipul schimonosit de frică.

Yoshi aşteptă un moment.

— Mai departe, Misamoto, nu-ţi fie teamă, rosteşte adevărul, oricare ar fi el. Adevărul ne trebuie.

— Ei bine, înălţimea ta, şeful gai-jin, se bâlbâi Misamoto, zice că pleacă spre Osaka în unsprezece zile, precum a spus împuternicitul, dar nu, nu ca să facă o… o „vizită ceremonială”… – se cutremură sub forţa privirilor sfetnicilor, îngrozit în atare măsură încât îi curgea nasul şi i se prelingeau balele pe bărbie, apoi explodă brusc. Nu e deloc mulţumit…, adică e tare furios, şi merge… merge la Osaka cu flota, se îndreaptă în forţă spre Kyoto cu tunul, cu ghiulele de şaizeci de livre, cu cavalerie şi soldaţi, să-l vadă pe Fiul Cerului şi pe seniorul shogun – chiar îi numeşte, Sire, împăratul Komei şi tânărul shogun Nobusada.

Li se tăie suflarea de uluire tuturor celor de faţă, până şi celor din gărzi, în mod normal impasibili, şi care n-ar fi trebuit nici să audă ce se petrece. Misamoto îşi lipi capul de tatami, şi acolo rămase. Yoshi îndreptă degetul către împuternicitul Bakufu care se făcu alb ca hârtia când simţi privirile tuturor aţintite asupra sa.

— Aşa se spune acolo?

— Dacă se spune vizită ceremonială, înălţimea ta? Pentru augustele urechi ale domniilor voastre, aceasta trebuie să fie tălmăcirea corectă… Formularea barbarilor este necioplită şi jignitoare, şi ar trebui interpretată – este opinia mea sinceră – ca vizită ceremonială, de stat…

— În mesaj se spune de tunuri, cavalerie şi celelalte?

— În principiu, înălţimea ta, seri…

Spre uimirea tuturor, Yoshi aproape zbieră:

— Da sau nu?

Înaltul funcţionar înghiţi în sec, cutremurat că i s-a poruncit să răspundă atât de direct, pentru prima oară în viaţă, îngrozit de tonul agresiv, care nesocotea regulile, uzanţele şi subtilităţile diplomatice.

— Îmi pare rău că trebuie să vă informez că, în principiu, aceste lucruri sunt menţionate. O atare impertinenţă, însă, e cu siguranţă o greşeală, şi…

— De ce nu ai tălmăcit exact?

— Pentru urechi auguste, înălţimea voastră, o interpretare e necesară…

— Sunt numite augustele persoane? Da sau nu?

— Numele sunt amintite, dar…

— Caracterele numelor lor sunt corecte?

— După toate aparenţele, înălţimea voastră, o interpretare e necesară…

— Scrie imediat o tălmăcire exactă a mesajului – cuvintele dure fură rostite încet, dar violenţa din ele păru a fi amplificată de zidurile goale ale sălii. Exactă! Astfel vei proceda cu toate mesajele, dinspre sau către ei. Exact! O greşeală, şi capul îţi va ajunge la groapa de gunoi. Afară acum! Misamoto, te-ai descurcat foarte bine, te rog să aştepţi afară.

Cei doi bărbaţi ieşiră în fugă. Misamoto îşi blestema în sinea lui ghinionul şi ziua în care acceptase să-l însoţească pe Perry în Japonia, crezând că Bakufu îl va primi cu braţele deschise pentru ştiinţa lui nepreţuită şi îi va pune în braţe o avere întreagă. Împuternicitul jura, în acelaşi timp, să se răzbune pe Yoshi şi pe mincinosul de pescar înainte ca sfatul să aplice sentinţa de care el, funcţionar înţelept şi corect, nu va putea scăpa.

Yoshi rupse tăcerea, mintea îi lucra frenetic, străduindu-se să determine următoarea mişcare în eternul conflict.

— Imposibil să îngăduim o vizită a ăstora înarmaţi până în dinţi la Kyoto! Iată dovada a ceea ce am cerut fără încetare: ne trebuie vorbitori de engleză, tălmaci în care să putem avea încredere, care să ne informeze ce spun infectele mesaje ale gai-jinilor.

— Nu e nevoie de aşa ceva, scrâşni Toyama,

scuturându-şi faldurile kimonoului de furie. Impertinenţa gai-jinilor e peste măsură de jignitoare, echivalentă cu o declaraţie de război. Nu se poate replica la o astfel de necuviinţă decât prin sânge – un freamăt străbătu gărzile. E o declaraţie de război – bun: în trei sau patru zile voi conduce un atac-surpriză asupra coloniei şi vom termina o dată pentru totdeauna cu prostiile astea.

— Ar fi *baka.* Nu îndrăznim. *Baka!* repetă Anjo, mai mult pentru urechile celor din gărzi, căci se putea prea bine ca vreunul dintre ei să fie un tainic admirator shishi, sau *sonno-joi.* De câte ori va trebui să spun că încă nu poate fi vorba de un atac, fie el şi prin surprindere!

Toyama se înroşi şi mai tare.

— Yoshi-san, zise el, am putea să-i strivim şi să incendiem Yokohama, *neh?* Am putea, *neh?* Nu pot suporta ruşinea asta, e prea de tot!

— Ai dreptate, sigur că am putea distruge Yokohama, dar Anjo-donno grăieşte adevărat: nu ne putem lupta cu flota lor. Propun să continuăm ca şi până acum... – calm, dar în sinea lui departe de a fi aşa, Yoshi adăugă: Le dăm apă chioară, fără peşte: le oferim un conclav cu Sfatul Bătrânilor în treizeci de zile, perioadă pe care o putem reduce, prin negocieri, până la opt zile, şi tragem de timp cât mai mult posibil.

— Nu mă pot întâlni cu aceşti câini decât pe câmpul de luptă.

Yoshi îşi domoli furia:

— Sunt sigur că vei face tot ce va decide *roju,* dar propun ca la acest conclav să fii reprezentat de un impostor: Misamoto.

— Cum?

Toate privirile se aţintiră asupra lui.

— Va fi un excelent locţiitor.

— Un pescar stupid e incapabil de a...

— Îmbrăcat în straie de ceremonie, instruit cum să le poarte, îi va fi suficient o săptămână să înveţe. Acum arată ca un samurai, deşi nu se comportă ca atare. Din fericire, nu e prost, şi e destul de înfricoşat ca să ne execute

ordinele întocmai. Mai presus de toate, va grăi adevărul, de care s-ar zice că ducem lipsă.

Yoshi îl văzu pe Anjo roşind. Ceilalţi se prefăcură a nu observa.

— Şi mai departe, Yoshi-san?

— Apoi organizăm conclavul aici, în castel.

— Nici vorbă! zise Anjo.

— Întâi propunem Kanagawa, desigur, replică Yoshi cu iritare în glas, apoi ne îngăduim slăbiciunea de a ceda.

— Nici vorbă, repetă Anjo, spre încuviinţarea celorlalţi.

— Ademenindu-i cu castelul, mai obţinem o amânare, încă o lună, poate – vor fi nespus de curioşi – şi îi primim doar la periferie. De ce nu în castel? Toţi şefii gai-jini venind aici de bunăvoie, la mâna noastră? Îi putem lua ostateci, prezenţa lor ne va da nenumărate prilejuri să-i...

— Să-i luăm ostateci?

— E o posibilitate, printre altele, răspunse Yoshi cu răbdare, conştient că, în conflictul ce se anunţa, avea nevoie de aliaţi. Contra lor trebuie folosită ispita. Firul de mătase, propria lor slăbiciune, nu lupta. Nu înainte de a ne putea măsura cu flota lor.

— Aşa? explodă Adachi – bărbat scund şi rotunjor, cel mai bogat dintre toţi şi, fiind de obârşie Toranaga, era prin sânge la fel de nobil ca Yoshi. Chiar crezi că e bine să tratăm cu câinii până avem o flotă comparabilă cu a lor?

— Sau până avem destule tunuri ca să le împiedicăm apropierea de ţărmurile noastre! Avem nevoie numai de un sac-două de aur şi se vor călca în picioare, între ei, care mai de care să ne vândă mijloacele de a-i şterge de pe faţa pământului – fruntea lui Yoshi se întunecă. Aud zvonuri că anume emisari Choshu încearcă deja să cumpere arme de la ei.

— Câini infecţi! exclamă Toyama, scuipând de furie. Iarăşi Choshu! Cu cât îi punem mai repede cu botul pe labe, cu atât mai bine.

— Şi pe cei din Satsuma, murmură Anjo, spre aprobarea generală, apoi îşi întoarse privirile către Yoshi. Şi pe alţii!

Yoshi se prefăcu a nu înţelege aluzia adversarului. Nu

contează, îşi zise în sinea lui, se apropie ziua.

— Ne putem ocupa de toţi vrăjmaşii, dar de unul câte unul, nu de toţi la un loc.

— Eu votez, spuse Toyama pe un ton morocănos, să le ordonăm tuturor daimyo care ne sunt prieteni să mărească urgent impozitele şi să se înarmeze. În ce mă priveşte, încep de mâine.

— Să-i sfătuim ar fi o formulare mai adecvată, opină cu prudenţă Adachi, sorbindu-şi ceaiul, platourile lăcuite, aşezate în faţa lor, erau decorate cu flori gingaşe. Expune-ţi, te rog, mai departe planul, Yoshi-donno, căci avem nevoie de toate detaliile pentru a vota.

— În dimineaţa zilei stabilite pentru întâlnire, Anjo-sama va cădea, din nefericire, la pat, să-mi fie cu iertare. Nefiind prezent întreg *roju,* ne va fi imposibil să ne luăm angajamente, dar vom asculta, încercând să ajungem la un compromis. Dacă acest compromis nu poate fi atins, vom fi de acord cu toată deferenţa, să le supunem doleanţele plenului sfatului de cum va fi posibil. Şi vom amâna, şi vom tot amâna, până ce vor înnebuni, împingându-i astfel pe ei să facă vreo greşeală.

— Ce i-ar face să accepte o nouă amânare? întrebă Anjo, părându-i bine că nu putea să dea nas în nas cu gai-jinii, nu avea încredere în Yoshi, şi se întreba în ce consta capcana.

— Câinii au dovedit că preferă negocierea şi nu conflictul deschis, sunt nişte laşi, spuse Yoshi. Deşi ne-ar putea stăpâni uşor, e limpede că nu le dă mâna.

— Şi dacă refuză, şi gorila asta neruşinată de eng'rezoi îşi înfăptuieşte ameninţarea şi pleacă la Kyoto? Ce facem atunci? Nici gând să permitem aşa ceva.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Yoshi pe un ton ce nu admitea replică, provocând o creştere generală a tensiunii. Asta înseamnă război – un război pe care în final îl vom pierde.

— Mai bine ne războim ca nişte bărbaţi, interveni imediat Toyama, decât să ajungem robi precum chinezii, indienii şi alte seminţii barbare – bătrânul îşi miji ochii spre

Yoshi. Dacă debarcă, votezi pentru război?

— Neîntârziat! Orice încercare de a debarca în forţă, oriunde, va fi împiedicată.

— Bun. Atunci sper că vor debarca, zise Toyama cu un aer satisfăcut.

— Războiul ar fi un lucru foarte rău. Cred că vor negocia şi că vom reuşi să-i manevrăm în aşa fel încât să renunţe la această nebunie – glasul lui Yoshi deveni mai dur. Vom reuşi dacă suntem îndeajuns de ageri. Până una-alta, avem de luat în considerare afaceri mai importante, precum Kyoto, recăpătarea controlului asupra Porţilor, problema acelor daimyo ostili, cum să obţinem o cantitate suficientă de aur pentru cumpărarea de arme, modernizarea şi echiparea forţelor noastre şi ale aliaţilor noştri. Pe de altă parte, cei din Choshu, Tosa şi Satsuma trebuie împiedicaţi să se înarmeze sub pretextul de a ne susţine, ei nedorind de fapt decât să ne atace mai grabnic.

— Trădătorul Ogama ar trebui declarat în afara legii, zise Toyama. De ce nu l-am scoate în afara legii, punând astfel din nou stăpânire pe Porţi?

— Să-l atacăm ar fi *baka,* îi spuse Anjo, pe un ton acru. I-ar împinge pe cei din Satsuma şi Tosa în braţele lui, împreună cu ceilalţi care stau şi cască gura – îşi schimbă poziţia, pradă durerilor constante de cap şi de stomac, cărora noul doctor chinez pe care îl consultase în taină nu le găsise nici o alinare. Acţionăm, în felul următor: Yoshi-donno, eşti rugat să redactezi un răspuns gai-jinilor, răspuns care urmează să fie supus aprobării la reuniunea de mâine.

— Dar ceea ce doresc să aflu este cine anume le transmite secretele noastre. Cine e spionul gai-jinilor? E pentru prima oară că vorbesc de tânărul shogun şi îl numesc, la fel cum îl numesc şi pe împărat. Cineva ne trădează.

— Ne vom asmuţi spionii asupra acestei chestiuni. Bun. Ne reunim mâine dimineaţă ca de obicei, luăm în discuţie proiectul de răspuns şi decidem asupra planului domniei tale – ochii lui Anjo se micşorară. Şi facem ultimele pregătiri

pentru plecarea shogunului Nobusada spre Kyoto.

Sângele dispăru din obrajii lui Yoshi.

— Am discutat această chestiune de o sută de ori. Ultima dată…

— Vizita va avea loc! O va lua pe drumul de nord, nu pe Tokaido, de-a lungul coastei. E mai sigur.

— În calitatea mea de tutore, mă opun acestei vizite pentru aceleaşi raţiuni pe care le-am invocat în repetate rânduri. Oricare ar fi drumul pe care l-ar urma.

— E preferabil ca fiul meu să fie la Kyoto, zise Toyama. În curând vom fi în război. Nu ne mai putem ţine războinicii în frâu multă vreme.

— Nici un fel de război şi nici un fel de vizită. Ambele ne-ar distruge, afirmă Yoshi cu mânie. În momentul în care un shogun se va prosterna dinaintea împăratului, aşa cum va face Nobusada, poziţia noastră va fi compromisă pe vecie. Testamentul spune că…

— Nu testamentul are cuvântul de pe urmă aici, interveni Anjo.

— Testamentul Toranaga e singurul nostru reazăm şi nu poate fi…

— Mă opun!

Înecându-se de furie, Yoshi dădu să se ridice în picioare, dar se opri când Anjo vorbi:

— O ultimă chestiune de hotărât astăzi: numirea imediată a noului sfetnic, succesorul lui Utani.

Tensiunea spori brusc. De la asasinarea lui Utani încoace, şi date fiind circumstanţele morţii sale – încăperea în care el şi tânărul fuseseră străpunşi cu sabia nu fusese în totalitate mistuită de flăcări – plus eşecul legiunilor de spioni şi soldaţi de a-i prinde pe ucigaşi, toţi sfetnicii îşi găseau cu greu somnul. Mai cu seamă Anjo, care încă era panicat în urma tentativei de asasinat asupra lui, care fusese aproape să izbutească. Cu excepţia lui Yoshi, care fusese susţinut de Utani, uneori, nimeni nu-i regreta moartea sau natura acesteia, cu atât mai puţin Anjo, care fusese cutremurat când aflase identitatea ibovnicului şi care îl detesta pe Utani şi mai mult pentru că-i răpise

băiatul cu care se delecta şi el din când în când.

— Să votăm aşadar.

— O chestiune atât de importantă ar trebui lăsată pe mâine.

— Regret, Yoshi-sama. Acum e momentul cel mai potrivit.

— Cât timp Sfatul nu are numărul de membri complet, îl sprijini Adachi, nu putem lua hotărâri importante. Pe cine propui?

— Îl propun oficial pe Zukumura din Gai.

În ciuda stăpânirii de sine, lui Yoshi îi scăpă un sunet de surpriză: acel daimyo era un netot, rudă şi aliat deschis al lui Anjo.

— Mi-am manifestat deja dezacordul faţă de el – există zeci de nobili mai buni decât el, replică Yoshi. Căzusem de acord asupra lui Gen Taira.

— Eu nu am fost de acord, zise Anjo, mimând un zâmbet. Am spus doar că am să examinez chestiunea cu atenţie. Ei bine, am examinat-o. Zukumura e o alegere mai potrivită. Să votăm chiar acum.

— Nu cred că un vot ar fi înţelept sau adec…

— Se va vota! În calitate de prim sfetnic, e dreptul meu să supun chestiunea la vot. Se va vota!

— Votez împotrivă! afirmă Yoshi, străfulgerându-i din ochi pe ceilalţi doi.

Adachi nu-i întoarse privirea, mulţumindu-se să spună:

— Seniorii de Gai sunt aliaţi cu Mito încă de la Sekigahara. Votez pentru.

— Faceţi cum vreţi voi, zise Toyama, dând din umeri.

Yoshi atacă violent cu sabia din lemn adversarii – doi la număr – în timp ce sudoarea îi scurgea şiroaie pe faţă, apoi se trase iute înapoi, se răsuci şi reluă atacul. Ambii bărbaţi, experţi în mânuirea armelor, se dădură în lături şi atacară la rândul lor; aveau ordin să învingă – eşecul i-ar fi costat o lună de izolare în cazarmă şi trei luni de soldă neplătită. Abil, unul dintre ei fentă, ca să-i facă o breşă celuilalt, dar Yoshi era pregătit pentru un astfel de truc, se aplecă mult,

sabia trecu pe deasupra capului, îl lovi la rândul lui de-a curmezişul pieptului; sabia se fărâmă de violenţa şocului: dacă lama ar fi fost adevărată, l-ar fi despicat în două, eliminând un adversar. Încrezător, celălalt se avântă, convins că-l va da gata, dar Yoshi nu se mai afla acolo unde se aştepta el, ci, întins pe podea, forfecându-l acum cu piciorul într-o priză de karate. Bărbatul gemu, înfiorat până în străfunduri, când latul de fier al piciorului lui Yoshi i se împlântă în boaşe şi căzu la pământ, zvârcolindu-se. Încă îmboldit de propria sa furie şi adrenalină, Yoshi se aruncă asupra bărbatului căzut, cu jumătatea de sabie ruptă ridicată în aer, gata să i-o înfigă în beregată cu o lovitură de graţie. Arma se opri, însă, la un fir de păr de gâtul omului. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, Yoshi îşi îngădui abia acum să trăiască bucuria măiestriei şi stăpânirii de sine de care făcuse dovadă, fericit că nu se lăsase învins, fiindcă victoria în sine nu însemna nimic. Mânia mistuitoare, ţinută atâta vreme în frâu, îi dispăruse.

Mulţumit, aruncă arma ruptă şi începu să se relaxeze. Încăperea destinată exerciţiilor de luptă, asemănătoare întregului lui castel, era austeră şi simplă. Toţi combatanţii gâfâiau după efort; cel căzut continua să se tăvălească de durere. Subit, spre surprinderea lui Yoshi, se auzi un ropot de aplauze. Întoarse capul mânios – din ordinul lui nimeni nu avea voie să asiste vreodată la aceste şedinţe de antrenament, pentru că astfel s-ar fi putut afla cât de priceput era în mânuirea armelor, i s-ar fi putut cântări slăbiciunile şi violenţa temperamentului. Dar mânia i se stinse.

— Hosaki! Când ai sosit? întrebă el, străduindu-se să-şi recapete suflul. De ce nu mi-ai trimis solie că vii? – zâmbetul îi pieri. Probleme?

— Nu, înălţimea ta, îi răspunse soţia sa în culmea bucuriei, îngenunchind în pragul uşii. Nici o problemă, doar nemărginita plăcere de a te vedea – Hosaki se înclină adânc, fusta şi tunica de călătorie, din mătase verde, grea, erau modeste şi trădau greutăţile călătoriei, la fel şi mantaua matlasată, pălăria cu boruri largi, legate sub

bărbie şi sabia scurtă înfiptă în obi. Te rog să mă ierţi că m-am strecurat astfel, nepoftită aici, şi că nu mi-am schimbat veşmintele înainte, dar… dar nu mai aveam răbdare să stau fără să te văd. Iar acum sunt şi mai încântată că am procedat astfel, căci ştiu că eşti mai priceput în mânuirea sabiei ca oricând.

Yoshi nu lăsă să se vadă cât de încântat era de aceste cuvinte şi, apropiindu-se, o cercetă din cap până în picioare.

— Sigur? Nici o problemă?

— Nu, Sire – zâmbea radios, cu adoraţie vădită.

Dinţi albi, ochi migdalaţi, negri ca abanosul, un chip clasic, nici atrăgător, nici oarecare, oricum, de neuitat; întreaga ei prestanţă marcată de o adâncă demnitate. „Yoshi” – îi spusese tatăl său cu nouă ani înainte, pe când el nu număra decât şaptesprezece – „ţi-am ales soaţă. E de sânge Toranaga, de spiţă egală cu a ta, deşi provine din ramura minoră, Mitowara. O cheamă Hosaki, ceea ce, în vechiul grai, înseamnă şi *spic de grâu,* nume de bun augur, prevestind abundenţă şi fertilitate, dar şi *vârf de lance.* Nu cred să-ţi greşească nici într-un fel, nici în celălalt”.

Şi nici că mi-a greşit, îşi zise Yoshi cu mândrie. Deja doi fii frumoşi şi o fiică, şi e încă în putere, pururi înţeleaptă, o bună administratoare a mijloacelor financiare, destul de plăcută la pat din când în când, lucru rar la o nevastă, deşi fără flacăra concubinelor sau partenerelor mele de plăcere, mai cu seamă Koiko. Primi un prosop uscat de la bărbatul nevătămat şi îi făcu semn să se îndepărteze. Acesta din urmă se înclină în linişte şi îl ajută pe celălalt, încă pradă unei imense dureri, să iasă, şchiopătând. Yoshi îngenunche alături de ea, ştergându-se de sudoare.

— Deci?

— Nu prea eşti în siguranţă aici, *neh?* zise ea încet.

— Nicăieri nu există siguranţă.

— Mai întâi, reluă Hosaki cu voce firească, mai întâi, Yoshi-chan, ne vom ocupa de trupul domniei tale: o baie, un masaj şi apoi vom sta de vorbă.

— Bun. Sunt destule lucruri de discutat.

— Aşa e – zâmbind, Hosaki se ridică în picioare şi răspunse din nou privirii lui iscoditoare. Cu adevărat totul e bine la Dintele de Dragon, fiii domniei tale sunt sănătoşi, căpitanii şi oamenii veşnic de veghe şi bine înarmaţi – exact cum ţi-ai dorit. M-am hotărât doar să fac o scurtă vizită, dintr-un imbold de moment, adăugă ea, adresându-se urechilor ascunse la pândă. Doream pur şi simplu să te văd, să vorbim de treburile domeniului.

Şi să cădem la aşternut, frumosul meu, gândea ea din adâncul inimii sale, privind în sus la el, cu nările fremătând de mirosul lui de bărbat, înfiorată de apropierea lui şi tânjind, ca întotdeauna, după vigoarea lui. Cât timp eşti departe, Yoshi-san ştiu să-mi păstrez cumpătul, însă alături de tine… Oh, ce greu îmi este, dar mă prefac, şi încă în ce măsură, şi îmi ascund gelozia faţă de celelalte, comportându-mă ca o soţie perfectă. Ceea ce nu înseamnă că eu, ca orice soţie, nu simt gelozia cu violenţă, uneori până la nebunie, de-mi vine să le ucid – sau, şi mai bine, să le schingiuiesc – pe toate celelalte, tânjind să fiu dorită şi posedată cu aceeaşi patimă ca şi ele.

— Prea lungă ţi-a fost absenţa, multiubitule soţ, zise ea domol, jinduind ca el să o iubească chiar acum, acolo pe podea, să se împerecheze cum îşi închipuia ea că fac ţăranii tineri, nestingheriţi.

Se apropia amiaza; cerul era măturat de o dulce adiere. Se aflau amândoi în iatacul lui cel mai intim, cu trei încăperi aşternute cu tatami, plus o baie îndărătul culoarului. Hosaki îi servea ceaiul lui Yoshi, cu eleganţa-i obişnuită. De mic copil studiase ceremonia ceaiului – la fel şi el – numai că ea era acum *sensei,* profesoară de ceai în deplinătatea cuvântului. Amândoi se îmbăiaseră şi fuseseră masaţi. Uşile fuseseră ferecate cu drugi, gărzile postate la locurile lor şi servitoarele expediate din preajmă. Yoshi purta un kimono scrobit, iar Hosaki unul de noapte, cu falduri ample.

— După ce stăm de vorbă, cred că am să mă odihnesc. Şi o să-mi fie mintea clară diseară.

— Ai făcut tot drumul călare?

— Da, Sire.

Avusese parte, în realitate, de o călătorie grea şi obositoare, cu somn puţin, schimbând caii la fiecare *ri* – în jur de nouă mile.

— Cât timp a durat?

— Două zile şi jumătate, n-am luat cu mine decât douăzeci de servitori, în subordinea căpitanului Ishimoto. Tare bine mi-au făcut masajul şi baia. Dar mai întâi…

— Aproape zece *ri* pe zi? Pentru ce acest marş forţat?

— În mare parte pentru propria mea bucurie, răspunse ea pe un ton ghiduş, conştientă că mai era timp pentru veştile proaste. Dar mai întâi, Yoshi-chan, nişte ceai pentru plăcerea domniei tale…

— Mulţumesc.

Yoshi bău ceaiul verde şi fin din vasul Ming, pe care îl aşeză iar pe tatami, fără s-o piardă din ochi, aşteptând, lăsându-se deocamdată învăluit de pacea desăvârşită pe care o emana soţia lui. După ce îl servi din nou şi îşi puse pe tatami propria-i ceaşcă, Hosaki reluă suav:

— M-am hotărât să vin neîntârziat pentru că mi-au ajuns la urechi zvonuri neliniştitoare. Şi eu, şi căpitanii domniei tale, trebuia să ne asigurăm că eşti bine. Zvonurile spuneau că eşti în primejdie, că Anjo instigă sfatul contra domniei tale, că atentatul shishi împotriva lui şi uciderea lui Utani sunt semne că mişcarea *sonno-joi* devine tot mai agresivă, că vine războiul, dinăuntru şi din afară, că Anjo te trădează în continuare, pe domnia ta şi întreg shogunatul. Trebuie să fi înnebunit ca să-i permită shogunului şi soţiei sale imperiale să meargă la Kyoto să se prosterneze dinaintea împăratului.

— Totul e adevărat, sau în parte adevărat, răspunse Yoshi calm, Hosaki se întunecă la faţă. Veştile proaste zboară pe aripi de şoim, Hosaki, *neh?* E şi mai rău din cauza gai-jinilor.

Apoi îi relată întâlnirea cu veneticii şi despre spionul Misamoto, şi, mai detaliat, despre intrigile din castel, dar nu şi despre bănuitele legături între Koiko şi shishi: Hosaki n-ar fi înţeles cât de mult îl stârnea fata asta, şi că bănuiala ce

plana asupra ei o făcea şi mai ispititoare. Soţia mea – îşi spuse el – m-ar sfătui să o îndepărtez imediat, să o cercetez şi să o pedepsesc, şi nu mi-ar da pace până ce n-aş împlini totul aşa cum trebuie. La urmă îi explică lui Hosaki cum stăteau lucrurile cu flota străină ce îi împresura, cu scrisoarea şi ameninţările lui Sir William, şi cu reuniunea din ziua aceea.

— Zukumura să ajungă sfetnic în Sfatul Bătrânilor? Un creier de peşte ramolit ca el? Parcă unul din fiii lui e căsătorit cu o nepoată de-a lui Anjo, nu-i aşa? Şi Toyama? Doar n-a votat pentru el, totuşi!

— S-a mulţumit să dea din umeri şi să zică: „El sau altul, e totuna, în curând va fi război. Votaţi pe cine vreţi”.

— Deci, în cel mai bun caz, în consiliu vei avea trei voturi împotriva domniei tale, şi doar două pentru.

— Da. Acum Anjo nu mai poate fi stăvilit. Poate să facă tot ce doreşte, să-şi acorde prin vot puteri sporite, să se proclame tairo, să înfăptuiască orice prostie îi trece prin minte, ca de pildă, prostia cu plecarea lui Nobusada la Kyoto.

Yoshi simţi un junghi la inimă, dar nu-l luă în seamă, fericit că putea vorbi deschis, în măsura în care se putea destăinui vreodată cuiva, mai încrezător în ea decât în oricine altcineva.

— Barbarii sunt chiar aşa cum ţi i-ai închipuit, Sire?

Era fascinată de tot ce era legat de ei: „Cunoaşte-ţi vrăjmaşul ca pe tine însuţi...” Sun Tzu îi fusese prima învăţătură, a ei şi a celor patru surori şi trei fraţi, laolaltă cu artele marţiale, caligrafia şi ceremonia ceaiului. Ea şi surorile ei fuseseră instruite, în plus, de către mama şi mătuşile lor, în privinţa conducerii economice a moşiilor şi a modalităţilor practice de a trata cu oamenii din orice clasă. Nu excelase niciodată în artele marţiale, dar se putea servi de un stilet cu destulă pricepere.

Yoshi îi relată tot ceea ce îşi putea aminti, inclusiv cele spuse de Misamoto despre gai-jinii dintr-o parte a Americilor numită California şi uneori *Ţara Muntelui de Aur.* Hosaki îşi miji ochii, dar el nu băgă de seamă. Când el

sfârşi, ea mai avea zeci de întrebări de pus, dar le păstră pentru mai târziu, nevoind să-şi obosească soţul.

— Mă ajuţi să-mi formez o imagine realistă despre toate, Yoshi-chan, eşti un excelent observator. Ce ai hotărât?

— Nimic deocamdată. Cum mai regret că tata nu e în viaţă! Îmi lipseşte sfatul lui... Şi al mamei.

— Într-adevăr, rosti ea.

Fericită de fapt că ambii muriseră, tatăl lui în urmă cu doi ani, mai mult de bătrâneţe, dar şi din pricina exilului său, condamnat de Ii să nu-şi părăsească domeniul – avea cincizeci şi cinci de ani, iar mama lui pierise în epidemia de vărsat din anul precedent. Ambii îi făcuseră viaţa un chin. Yoshi trebuia venerat permanent; după opinia ei, socrul ei nu-şi făcea datoria, luând decizii nefericite în cele mai multe cazuri, iar mama lui purtându-se cu ea ca o soacră dificilă şi răuvoitoare cum nu se pomenise în familie, mai insuportabilă decât soţiile celorlalţi trei fraţi ai lui Yoshi. Singurul lucru inteligent pe care l-au făcut vreodată a fost să accepte propunerea tatălui meu de a mă căsători cu Toranaga Yoshi. Pentru asta le sunt recunoscătoare. Acum eu sunt stăpână peste Dintele Dragonului şi toate pământurile noastre, şi acestea vor fi moştenite de fiii mei, neatinse, prospere, şi demne de seniorul shogun Toranaga.

— Într-adevăr, repetă Hosaki. Ce păcat că s-au dus! Mă înclin la altarul lor în fiecare zi, şi mă rog să fiu demnă de încrederea lor.

Yoshi oftă. De la moartea mamei sale încoace trăia parcă într-un gol, o senzaţie mai apăsătoare decât cea stârnită de decesul tatălui său, pe care îl admirase, dar de care se temea. Oricând avea vreo problemă sau vreo spaimă, ştia că ea îi aducea alinare, sfaturi călăuzitoare, şi chiar forţe noi.

— Karma că mama a murit atât de tânără, zise el cu tristeţe.

— Da, Sire, încuviinţă Hosaki, înţelegându-i amărăciunea, dar perfect mulţumită, căci astfel e orice fiu, a cărui primă datorie e să-şi îndrăgească şi să-şi respecte

mama până la moarte, mai presus de orice altceva.

— Ce mă sfătuieşti, Hosaki?

— Mă copleşesc prea multe gânduri pentru prea multe probleme deodată, răspunse ea, îngrijorată, mintea ei scormonind ghemul de primejdii ce se iveau din toate direcţiile. Acum nu-ţi pot fi de nici un folos. Lasă-mă să mă gândesc, diseară şi mâine: poate că voi reuşi să vin cu vreo idee, ceva care să te îndrume oarecum. Apoi, cu voia domniei tale, mă voi întoarce acasă în ziua următoare. Un lucru e sigur: trebuie să ne întărim mijloacele de apărare. Să-mi spui cum să procedez. Până atunci, câteva sugestii pe care ţi le supun spre a le lua în considerare: sporeşte vigilenţa gărzilor şi mobilizează-ţi discret toate forţele.

— Am luat deja această hotărâre.

— Gai-jinul care te-a acostat după întâlnire, acel francez, după câte spui… îţi sugerez să profiţi de oferta lui ca să inspectezi interiorul unei nave de război cu ochii domniei tale – e foarte important să vezi totul cu ochii tăi. Poate că n-ar fi rău să te prefaci că le eşti prieten, pentru ca apoi să-i stârneşti împotriva englezilor, *neh?*

— Şi asta hotărâsem să fac.

Hosaki zâmbi pentru sine, şi glăsui şi mai încet:

— Oricât ar fi de greu, Anjo trebuie înlăturat pentru totdeauna, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Acum, dacă tot nu vei putea împiedica probabil deplasarea shogunului şi a prinţesei la Kyoto – sunt de acord, ea e, în mod corect spioana şi marioneta Curţii, şi deci vrăjmaşa ta – trebuie să pleci în taină, imediat după ei. Să porneşti iute spre Kyoto, pe Tokaido – e mai scurt – şi să ajungi acolo înaintea lor… Zâmbeşti, Sire?

— Doar fiindcă eşti o mare bucurie a vieţii mele. Ce fac o dată ajuns la Kyoto?

— Trebuie să devii omul de încredere al împăratului – avem prieteni la Curte dispuşi să te ajute. Apoi, o posibilitate printre multe altele: fă o înţelegere secretă cu Ogama din Choshu şi lasă-i controlul asupra Porţilor… – Hosaki şovăi. Yoshi se îmbujoră… Dar numai atâta vreme cât e pe faţă aliat cu tine contra celor din Satsuma şi Tosa.

— Ogama nu va fi niciodată convins că aş respecta târgul, iar eu nici atât, mai ales că trebuie să recuperăm stăpânirea asupra Porţilor cu orice preţ…

— Aşa e. Dar spune-i că ultima parte a înţelegerii e valabilă dacă va fi de acord să-şi unească forţele cu ale tale pentru un atac prin surprindere asupra seniorului Sanjiro din Satsuma, o dată acesta înfrânt, Ogama îţi înapoiază Porţile şi se alege cu Satsuma.

Yoshi se încruntă:

— Sanjiro e greu de învins pe uscat: se fortifică dincolo de munte. Nici shogunul Toranaga nu a atacat Satsuma după Sekigahara: s-a mulţumit doar cu gestul lor de respect în public, jurămintele lor de credinţă, şi i-a supus cu blândeţe. Iar un atac pe mare nu poate fi lansat – Yoshi reflectă o clipă. E un vis, nu o posibilitate reală. Prea greu de înfăptuit, mormăi el. Dar, cine ştie? Apoi?

Hosaki coborî şi mai mult vocea, de-abia o mai auzi:

— Înlătură-l pe Nobusada în drum spre Kyoto, o ocazie unică în viaţă.

— Niciodată! rosti el, în aparenţă şocat, şi în străfundul sufletului îngrozit că gândul ei se potrivea exact cu al lui, ba chiar mai rău, că Hosaki citise în el ca într-o carte deschisă. Ar însemna să trădez Testamentul, chezăşia mea, toată strădania seniorului shogun Toranaga. L-am acceptat ca suzeran, îi sunt vasal, sunt legat prin jurământ faţă de el.

— Ai dreptate, desigur, zise Hosaki pe un ton împăciuitor, înclinându-se adânc, pregătită pentru o astfel de reacţie şi anticipând-o, dar conştientă de nevoia de a formula ideea în locul lui. A fost *baka* din partea mea, sunt întru totul de acord. Regret…

— Bun, nici să nu mai gândeşti sau să spui aşa ceva vreodată.

— Nici vorbă. Îmi cer iertare.

Hosaki îşi ţinu capul plecat exact atât cât se cuvenea, şoptind cuvinte de iertăciune, apoi se întinse şi, umplându-i bolul, îşi lăsă ochii în pământ, aşteptând ordinul de a continua. Nobusada ar fi trebuit să fie înlăturat de către tatăl tău, Yoshi – asta era în mintea ei – sunt uluită că nu ţi-

ai dat seama niciodată, că părinţii tăi – care ar fi trebuit să te povăţuiască aşa cum trebuie – n-au fost la înălţimea datoriei în momentul în care acest puşti prostuţ a fost propus ca shogun în locul tău de către trădătorul Ii. Ii ne-a îndepărtat pe toţi, impunându-ne arestul la domiciliu, ne-a distrus pacea ani întregi, mai-mai să fie pricina morţii primului nostru născut în acele luni de izolare totală, în care aproape am murit de foame. Am ştiut cu toţii dinainte că Ii va proceda astfel, şi de multă, multă vreme a fost limpede că Nobusada trebuia înlăturat indiferent cât de mişelească şi silnică ar fi fost acţiunea asta, pentru că era singurul mod de a ne apăra viitorul. Şi dacă tu nu vrei să o iei în considerare, Yoshi, voi găsi eu însămi o cale…

— A fost un gând mârşav, Hosaki, un gând groaznic!

— Cu adevărat, Sire. Îmi cer umil iertare – din nou atinse tatami-ul cu fruntea. Nu ştiu de unde îmi vine atâta prostie. Ai dreptate, desigur: poate din cauza prea marilor griji în legătură cu primejdia ce te paşte, rog pe domnia ta să-mi îngăduie să mă retrag.

— Mai rămâi o clipă. Mai înainte… – oarecum înmuiat, îi făcu semn să-i mai toarne ceai, încă tulburat de îndrăzneala ei de a rosti fără sfială atare sacrilegiu, chiar şi în faţa lui.

— Mai pot face o sugestie, Sire, înainte de a pleca?

— Poţi, numai să nu fie la fel de proastă precum cea din urmă.

Hosaki mai că izbucni în râs: înţepătură de ţânc necopt, care nu o rănea nici măcar pe departe.

— Ai spus cu înţelepciune, Sire, că prima dilemă în legătură cu gai-jinii este cum să le distrugem flota sau să-i împiedicăm să se apropie cu tunurile lor de ţărmurile noastre, *neh?*

— Aşa am spus.

— Tunurile pot fi montate pe şlepuri?

— Eh? se încruntă el, uitând de Nobusada acum când se simţi brusc supus unui nou atac. Cred că da. De ce?

— Am putea afla de la olandezi, o să ne ajute. Am putea – cine ştie – să construim o flotă defensivă, oricât ar fi de dificil şi oricât de greoaie ar fi flota asta, şi să ancorăm

şlepurile în larg, cât de departe, în zona strategică a punctelor importante, cum ar fi strâmtoarea Shimonoseki. Pe de altă parte, am fortifica întăririle, în toate porturile noastre – din fericire, atât de puţine, *neh?*

— Ar fi posibil, acceptă el în cele din urmă, pus pentru prima oară în faţa unei astfel de idei. Dar nu am destui bani sau destul aur ca să cumpăr toate tunurile necesare bateriilor de pe ţărm, ca să nu mai vorbim de construirea unei asemenea flote; n-am nici destul timp, nici destulă ştiinţă sau destulă avere ca să clădesc fabrici şi armurării proprii ca să ne facem singuri armele. Şi nici oamenii care să le conducă.

— Da, este întru totul adevărat, Sire. Ce înţelept eşti! încuviinţă ea, şi cu un aer trist, suspină adânc. Toţi daimyo sunt sărăciţi şi îndatoraţi, noi la fel ca toţi ceilalţi.

— Eh? Recolta? făcu Yoshi tăios.

— Regret că aduc veşti proaste: mai mică decât anul trecut.

— Cu cât mai mică?

— Cam cu o treime.

— O veste nenorocită, tocmai când am nevoie de venituri suplimentare! Yoshi izbi cu pumnul în podea. Fermierii sunt cu toţii *baka.*

— Regret, nu e vina lor, Yoshi-chan, ploile au venit prea târziu sau prea devreme, la fel şi soarele. Nu ne-au surâs zeii anul acesta.

— Nu există zei, Hosaki-san, dar există karma. Karma că recolta e slabă. Va trebui să mărim impozitele.

Ochii ei se umplură de lacrimi:

— Va fi foamete în Kwanto până la viitoarea recoltă. Şi dacă se va întâmpla una ca asta la noi, în regiunea cu cele mai bogate plantaţii de orez din Nippon, ce se va întâmpla cu ceilalţi?

Amintirea foametei din urmă cu patru ani îi năpădi brusc. Mii de oameni muriseră din pricina ei, şi alte zeci de mii în urma inevitabilelor epidemii; şi sute de mii pieriseră cu prilejul marii foamete, cu douăzeci de ani înainte.

— E cu adevărat Ţinutul Lacrimilor.

Yoshi încuviinţă, distrat. Apoi rosti cu asprime în glas:

— Vei mări impozitele cu o zecime, toţi samuraii vor primi cu o zecime mai puţin. Vorbeşte cu cămătarii. Ne pot mări împrumuturile. Banii vor fi cheltuiţi pe armament.

— Desigur, încuviinţă ea, apoi continuă cu prudenţă. O ducem mai bine decât mulţi, dar recolta anului viitor e ipotecată. Nu va fi uşor să obţinem dobânzi normale.

Iritat, Yoshi răspunse:

— Ce ştiu eu despre dobânzi? Nu mă interesează, fă cele mai avantajoase înţelegeri de care eşti în stare – trăsăturile lui Yoshi se aspriră. Poate că a sosit momentul să propun Sfatului o „ajustare” a dobânzilor, aşa cum a făcut şi străbunicul meu.

Cu vreo şaizeci de ani înainte, shogunul, împovărat peste poate de datoriile tatălui său, cu recolta pe mulţi ani înainte ipotecată, ca toţi ceilalţi daimyo, şi provocat de aroganţa şi dispreţul nestăvilit al negustorilor de tot felul, emisese pe neaşteptate un decret prin care toate datoriile erau anulate, iar recoltele viitoare eliberate de orice ipotecă. În cele două secole şi jumătate scurse de la Sekigahara, acest act extrem fusese promulgat de patru ori, lucru care generase haos pretutindeni în ţară. Suferinţa fusese teribilă pentru toate clasele, în special pentru samurai. Comercianţii cu orez, cămătarii principali, nu puteau face nimic. Falimentul se abătuse asupra multora. Câţiva îşi făcuseră sepukku. Restul se dădură la fund cum putuseră şi suferiseră în valul general de nenorociri.

Asta până la recolta următoare. Fermierii aveau nevoie de negustori şi toţi aveau nevoie de orez, astfel încât, treptat, cu prudenţă, oarecari vânzări avură loc şi ceva împrumuturi – puţine, deci împovărătoare – fuseseră acordate în contul recoltei viitoare, pentru unelte şi sământă. Din nou, încetul cu încetul, samuraii primiseră bani şi noi credite în contul veniturilor scontate ca să aibă pentru trai, distracţie, mătăsuri şi spade. Curând, cheltuielile exorbitante deveniseră obişnuite printre samurai. Cu mai multă grijă, cămătarii îşi refăcuseră vadul. La puţină vreme, pentru a le câştiga bunăvoinţa fu nevoie

de oferte foarte tentante, statutul de samurai se acorda cu zgârcenie, dar fiii unor negustori îl obţinură pe bani grei şi situaţia reveni încet la normal, ca mai înainte, moşiile ipotecate.

— Poate că ar fi înţelept, Sire – Hosaki era la fel de scârbită de cămătari ca şi soţul ei. Am rezerve tainice de orez în caz de foamete: oamenii domniei tale vor suferi de foame, dar nu vor muri că n-au ce mânca.

— Bun. Schimbă rezervele de orez pe arme.

— Îmi pare atât de rău, dar cantitatea nu e îndestulătoare, răspunse ea cu blândeţe, îngrozită însă că el putea fi atât de naiv, după care adaugă, căutând să-i abată gândurile. Pe de altă parte, impozitele nu vor aduce destui bani pentru a acoperi pretenţiile gai-jinilor.

— Vom recurge atunci la cămătari, replică el tăios. Fă orice va fi necesar, îmi trebuie neapărat arme.

— Da – încuviinţă Hosaki, apoi lăsă să se aşeze între ei tăcerea şi abia când aceasta deveni apăsătoare, fără să se pripească, îi puse dinainte un plan îndelung chibzuit: Un lucru spus de domnia ta înainte de a pleca mi-a dat o idee, Sire. Mica noastră mină de aur din munţii de la nord. Propun să punem mai mulţi oameni la lucru acolo.

— Dar mi-a spus că mina e şi-aşa secătuită şi produce din ce în ce mai puţin pe an ce trece.

— Adevărat, dar m-ai făcut să-mi dau seama că minerii noştri nu sunt destul de pricepuţi, şi m-am gândit că acolo unde e un filon, s-ar putea să fie şi altele. Cu condiţia să avem prospectori care să le scoată la iveală. Poate că metodele noastre sunt învechite. Printre gai-jini se pot găsi oameni pricepuţi.

— Cum asta?

— Am vorbit cu Puturosul – porecla unui bătrân olandez, cu ani în urmă negustor la Deshima, care fusese momit cu fete, un ibovnic tinerel şi mult, mult saké să devină unul din profesorii lui Yoshi şi rămăsese pe moşia lor până fusese prea târziu ca să mai plece. Mi-a povestit despre o imensă goană după aur în Ţara Muntelui de Aur de care vorbeai, cu numai paisprezece ani în urmă, în care gai-jinii de

pretutindeni s-au îmbulzit să scoată averi nemăsurate din pământ. La fel, acum câţiva ani a fost o astfel de goană după aur într-o ţară mult la sud de noi – a numit-o ţara lui van Diemen. La Yokohama trebuie să fie şi oameni care au luat parte la una din expediţiile astea. Cunoscători pricepuţi în prospecţiuni.

— Şi dacă sunt? Yoshi se gândi la Misamoto.

— Propun să le oferi trecerea liberă şi jumătate din aurul descoperit pe timp de un an. Aud că în colonie sunt mulţi americani şi aventurieri.

— Să ne trezim cu gai-jinii perindându-se şi spionând pe pământurile noastre? o întrebă Yoshi încet.

Hosaki scutură din cap şi se aplecă spre el, ştiind că acum o ascultă cu nestrămutată atenţie.

— Tot tu ai găsit soluţia, Yoshi-chan. Să zicem că intri în taină în legătură cu cel mai important om de afaceri din Yokohama, cel despre care mi-ai spus că urma să vândă arme pentru Choshu. Înţeleg perfect că ne trebuie cu orice preţ puşti şi tunuri moderne, şi că trebuie să ne împiedicăm duşmanii să le dobândească, să mai zicem că-i oferi în exclusivitate concesiunea asupra aurului, în schimb, el se îngrijeşte de toate aspectele prospectării şi exploatării. Domnia ta ai accepta doar un om de meserie sau doi, de-ai lui, neînarmaţi. Desigur, vor fi supravegheaţi îndeaproape. Dar o să-ţi aducă dinainte destule puşti şi tunuri în schimbul a jumătate numai din aurul ce urmează a fi descoperit. Şi negustorul se angajează să nu vândă arme decât domniei tale. Nimic pentru Choshu, Tosa sau Satsuma. Surâzi, Sire?

— Şi intermediarul e Misamoto?

— Fără iscusinţa cu care domnia ta l-a descoperit şi l-a învăţat, acest lucru ar fi imposibil.

Hosaki rosti fraza cu tot respectul cuvenit, apoi se trase la locul ei, mulţumită în adâncul inimii sale, ascultând oarecum absentă, şi comentariile lui şi propriile ei răspunsuri, ştiind prea bine că Yoshi urma să-i pună rapid planul în aplicare, că, într-un fel sau altul, aveau să obţină arme, şi că niciodată, dar niciodată, nu vor ajunge să prăduiască orezul ei agonisit în taină cu atâta trudă. După o

scurtă vreme se prefăcu a fi obosită şi ceru îngăduinţa de a se odihni.

— Şi domnia ta ar trebui să te odihneşti, Sire, după un exerciţiu de luptă atât de minunat, dar, o, cât de greu!

Sigur că trebuie, un bărbat atât de încântător, îşi spuse ea în gând. Mai trebuia să-i înmoaie cugetul cu nişte laude bine alese, să-i ceară îngăduinţa de a-i masa muşchii umărului, obosiţi de efort, apoi încet-încet, să se strecoare cât mai aproape de el, să-i fie la fel de aproape cum îi e Koiko uneori. Ceva mai înainte, Koiko îi ceruse îngăduinţa, aşa cum se şi cuvenea, să-i facă o vizită: se înclinase dinaintea ei, îi mulţumise şi îi spusese că spera că stăpânul era satisfăcut de serviciile ei, că e onorată să facă parte din nobila lor casă, fie şi pentru scurtă vreme. Pălăvrăgiseră un timp, după care Koiko se retrăsese.

Ce frumuseţe, îşi spuse Hosaki fără pic de gelozie sau invidie. Yoshi are dreptul la o jucărie din când în când, cât ar fi ea de costisitoare. Frumuseţea lor e atât de fragilă, de efemeră, viaţa lor atât de tristă – boboci de flori de cireş în Arborele Vieţii. Lumea bărbaţilor e mult mai ispititoare, cel puţin fizic decât a noastră. Oh, să poţi trece din floare în floare, fără vătămare sau gândul vinovăţiei... Dacă pedeapsa pentru cea mai mică greşeală a femeii n-ar fi atât de severă, ele ar avea astfel de gânduri cu mult mai adesea. Nu-i aşa? De ce nu, la urma urmei? Dacă n-ar fi primejdie... Uneori, când Yoshi era departe, gândul acestui pericol uriaş şi al morţii imediate îi stârnea copleşitor simţurile. Ce nebunie, pentru o plăcere atât de trecătoare... Oare? Hosaki aşteptă, privindu-şi soţul, iluminată de o căldură internă, delectându-se cu jocul vieţii, în timp ce creierul lui Yoshi examina frenetic toate laturile planului şi cum să-l folosească mai bine pe Misamoto, creaţia sa. Mă voi pune imediat pe treabă, îşi spuse. Hosaki e isteaţă, şi se pricepe să-mi lege ideile între ele; dar, eeee, să rostească una ca asta despre tânărul shogun a fost cât se poate de *baka,* oricât de necesară ar fi această acţiune de stat. Femeile n-au rafinament.

În colonie, la mijirea zorilor, Jamie McFay îi dădu lui Nemi un ultim sărut, după care străbătură împreună coridorul în direcţia apartamentului lui Struan. Jamie bătu discret la uşă: se deschise îndată. Tânăra Shizuka ieşi, trase uşa, zâmbi ciudat şi începu să-i şoptească ceva la ureche lui Nemi, care îl apucă pe McFay de braţ şi îl împinse spre palier.

— Ce? Veşti proaste, heya? întrebă el, cu nervozitate în glas.

Îl întrezărise pe Struan, care dormea profund în patul uriaş cu baldachin, totul păruse în regulă. Nemi nu-i acorda nici o atenţie şi continua s-o întrebe pe Shizuka. Exasperat, McFay strigă:

— Nemi, ce? Ce rău, heya?

Nemi ezită, apoi se lansă într-un val muzical de japoneză împănată de scuze, se opri zâmbitoare şi-i spuse în pidgin.

— Nu rău. Jami-san, tu veni ra Yoshiwara mâine, da, nu?

Îşi puse mantia pe umeri şi se apucă să coboare scările.

McFay o opri:

— Ce rău, Nemi? întrebă el bănuitor.

Nemi îl privi o clipă apoi dădu drumul la un nou val de japoneză şi de pidgin greu de priceput. În final ridică din umeri.

— Sc’retu, *wakarimasu ka?*

— Sc’ret? *Iyé,* pentru numele lui Dumnezeu? Ce sc’retu, heya?

— Sc’retu, Jami-san, hai?

— Ah, secret! Dumnezeule mare! *Wakarimasu.* Ce secret?

Nemi zâmbi, uşurată, şi oftă:

— Sc’retu bun, Jami-san, Shizuka, Nemi? *Hai? Hai?*

— *Hai.* Noi secret. Ce?

Din nou japoneza aceea de neînţeles, din nou engleza de baltă. Fetele îşi îmbrăcaseră veşmintele groase. Enervată de imposibilitatea de a se face înţeleasă, dacă nu chiar de obligaţia de a explica, Nemi maimuţări o scenă de dragoste şi şopti:

— Shizuka bun, lucru bun tot nopte.

— Tai-pan bun?

Ea ridică ochii la cer:

— *Hai,* Jami-san. Shizuka bun.

La toate întrebările lui nu primi decât noi plecăciuni şi zâmbete din partea ambelor fete în loc de răspuns, drept care Jamie îi mulţumi Shizukăi. Tariful ei era deja convenit. „C'reditu tai-pan for'te bun", îi spuse mama-san. Nemi îi mai ceru o dată promisiunea de a păstra secretul, apoi ea şi Shizuka dispărură spre Yoshiwara, însoţite de servitorul care le aştepta.

Tulburat fără să ştie de ce, convins că nu aflase întregul adevăr, McFay urcă scările în vârful picioarelor şi se aplecă deasupra patului: Struan dormea adânc, respirând regulat. McFay coborî la birou, se apucă de lucru, şi trudi până după ora zece.

— Salut, doctore, intră! 'Mpare bine să te văd. Ce mai nou?

Hoag avea un chip întunecat:

— Ah Tok a trimis după mine. Tocmai am fost să-l văd pe Malcolm, asta e noutatea. Pentru numele lui Dumnezeu, Jamie, de ce nu m-ai întrebat şi pe mine înainte de a – oh, Jamie, ce naiba, adăugă doctorul repede, văzându-l cum se îmbujorează. Ştiu că el te-a rugat să aranjezi întâlnirea asta. Dar îmi pare rău că nu m-ai întrebat înainte. Mie mi-ar fi trecut prin cap că e al naibii de limpede, că e al naibii de periculos şi al naibii de caraghios să se arunce aşa de al naibii la femei, aşa repede după rana aia, cu maţele pe jumătate cârpite şi gata să-i plesnească! – se opri din vorbă şi se aşeză. Îmi pare rău, dar trebuia să-ţi zic ce-aveam pe suflet.

— Nu face nimic. E grav?

— Nu ştiu, ceva sânge în urină şi o puternică durere de şale. Cică femeia era plină de vlagă, s-a lăsat antrenat şi zice că în momentul culminant a avut spasme şi crampe de stomac. Bietul de el, zice că a meritat fata, deşi acum nu mai poate de durere.

— Aşa a spus?

— Da, cu oarecari detalii – nu-i spune că ţi-am spus, de acord? I-am dat un calmant: o să doarmă vreo două ore. Mai trec mai încolo – Hoag oftă şi se ridică, cu un zâmbet acru. Am mai primit un răvaş de la doamna Struan. Dumneata nu?

— Ba da, în acelaşi stil. Ai de gând să-l trimiţi la Hong Kong acum?

— Nu pot să-l trimit nicăieri. Va pleca când va avea el chef să plece. Suntem în plin anotimp al furtunilor, pentru Dumnezeu! Face bine că mai stă aici, atâta timp cât nu e nimic presant la Hong Kong.

— Există zeci de motive – acolo e sediul puterii, aici n-are mare lucru de făcut.

Hoag dădu din umeri:

— Şi eu sunt de părere că Hong Kong e preferabil – aveam de gând să plec cu nava de poştă, dar după cele întâmplate azi-noapte, cred că am să mai stau să aştept câteva zile.

— Ia-l cu dumneata, te rog, pe nava-poştă.

— Am propus şi eu acelaşi lucru, şi mi s-a trântit un nepoliticos: Nu! Las-o baltă, Jamie, mai bine rămâne aici să se odihnească. O traversare agitată cu vaporul ar putea fi extrem de dăunătoare, dacă nu chiar fatală. Aud că va mai fi un bal marţea viitoare, cu Ţâţe-Angelice în chip de oaspete de onoare.

— Malcolm nu mi-a spus nimic.

— Sub auspiciile ambasadorului Seratard, cel de obârşie dubioasă, părintele tuturor francezilor. Bun, trebuie să plec; ţine-mă la curent şi dacă Malcolm mai are chef de o astfel de distracţie, întreabă-mă întâi pe mine, în secret.

— De acord. Mulţumesc, doctore.

Ceva mai târziu, Vargas bătu la uşă:

— Senor. Ah Tok spune că tai-panul vrea să vă vadă.

Pe când urca scările, Jamie avu o senzaţie greţoasă în stomac, închipuindu-se în locul lui Malcolm.

— Senor McFay! strigă Vargas din josul scării. Scuzaţi-mă. A sosit samuraiul din Choshu în legătură cu comanda de arme, senor!

— Vin imediat.

McFay bătu la uşă şi intră:

— Bună, tai-pan, zise el cu blândeţe, Struan stătea proptit în perne în capul oaselor, cu o lumină ciudată în ochi şi un zâmbet palid pe buze. Cum te simţi azi?

— Te-ai văzut cu Hoag?

— Da.

— Bun, deci ai aflat că fata a fost excelentă, şi, în fine, mulţumesc, Jamie. Mi-a fost de mare ajutor, deşi… – Struan râse nervos – deşi sfârşitul m-a cam zdruncinat. Ce corp! Totul minunat, dar nu cred că vreau să repet experienţa până nu mă simt ceva mai în puteri. Ce mai, a fost… – din nou acel râs scurt, nervos. Habar n-aveam, Jamie, că o fetiţă poate să aibă atâta forţă, sau atâta… înţelegi, nu!

— Desigur. Totul a mers strună?

Struan şovăi o clipă, după care rosti ferm:

— Da, chiar mai bine decât mă aşteptam. Te rog să-i dublezi tariful.

— Bun, sigur, McFay simţi câtă nelinişte dospea în sufletul lui şi îl compătimi, plin de afecţiune. În mod evident, orice s-ar fi întâmplat, târgul lui Malcolm cu Shizuka rămânea secret, dacă asta voia, perfect, încă un secret de adăugat la celelalte. Îmi pare bine că totul a fost bine.

— Mai mult decât atât. Ţi-a spus ceva fata?

— Doar că, aa, a muncit din greu toată noaptea ca, în fine, ca să-ţi fie pe plac.

O bătaie uşoară în uşă şi Angélique îşi făcu apariţia, înfloritoare, plesnind de sănătate, plină de rafinament într-o rochie de culoarea lavandei, cu o pălărie cu pene, mănuşi şi şal, toate noi.

— Bună dimineaţa, iubitule, bună, Jamie, cum te simţi azi? Oh, Malcolm, sunt atât de fericită că te văd! se aplecă deasupra patului şi-l sărută pe Struan cu tandreţe. Oh, *chéri*, ce dor mi-a fost de tine!

Când s-a deschis uşa atât de intempestiv, cei doi bărbaţi au simţit că li se taie suflarea. Nervozitatea lui McFay spori: verifică imediat din ochi patul şi camera în

ansamblul ei, căutând din privire orice semn ce ar fi putut da toată tărăşenia pe faţă: Totul era însă aşa cum trebuia, pus la punct, cearşafurile şi feţele de pernă imaculate, căci se schimbau zilnic: mania de-a dreptul nesănătoasă a clanului Struan în privinţa curăţeniei, îşi spuse McFay. Câte o cămaşă curată în fiecare zi? Ridicol! Un schimb sau două pe lună sunt prea destul! Ştia, însă, că obiceiul fusese împământenit de Dirk Struan, şi că orice decret al tai-panului devenise lege pentru Tess Struan şi, prin urmare, pentru întreaga familie. Struan era ras proaspăt şi într-o cămaşă de noapte curată; ferestrele erau deschise, briza era suficientă pentru a şterge orice urmă de parfum. Lui McFay îi veni inima la loc.

— M-am întâlnit cu doctorul Hoag, zise Angélique.

Inimile bărbaţilor trecură printr-un nou spasm.

— Bietul de tine, iubitul meu, reluă ea aproape fără întrerupere, mi-a spus că ai dormit prost, sărăcuţul de tine, şi că nu vii la recepţia lui Sir William de astă-seară, aşa că m-am hotărât să trec şi să stau cu tine până la prânz.

Fură amândoi cuceriţi de zâmbetul ei fermecător, pe care îl arboră în timp ce lua loc în fotoliul cu spetează înaltă. Struan era copleşit de dragoste pentru ea, şi, în acelaşi timp, cuprins de un val de vinovăţie. Trebuie să fi fost nebun să înlocuiesc dragostea vieţii mele cu serviciile unei curve, îşi spuse el, vrăjit de tandreţea ei plină de căldură, gata să mărturisească aventura cu Shizuka şi să implore iertare.

Noaptea începuse bine cu Shizuka: fata se dezbrăcase, zâmbitoare, şi se lipise de el, excitantă şi încurajatoare. O pipăise şi o mângâiase şi el, mândru şi dornic. Ce greu şi dureros să adopţi o poziţie normală, să te mişti normal în situaţia lui, aşa că se săltă în capul oaselor, şi mai mai să înceapă... Dintr-o dată, chipul şi prezenţa Angelicăi, nedorite, nechemate, dădură buzna în mintea lui.

Toată vlaga îi dispăruse. Oricât au încercat, şi el şi Shizuka, bărbăţia îi rămăsese moartă. Se mai odihniseră şi încercaseră iar, el cotropit de durere, chinuit de o furie frenetică şi neputincioasă, de nevoia de a se arăta la

înălţime. Încercară iar şi iar, Shizuka era pricepută, ştia să se servească de mâinile, buzele şi tot corpul ei în fel şi chip, dar nimic nu mai reuşi să stârnească în el fireasca reacţie la dorinţa şi pofta trupească, şi mai cu seamă la dragoste şi la inefabilul ei mister. Nimic nu reuşi să alunge nedorita fantomă, s-o învingă. Într-un târziu Struan renunţă, fata mai să-şi dea duhul, cu trupul năpădit de sudoare după atâta efort zadarnic.

— *Gomen nasai,* tai-pan, murmura Shizuka tot timpul, cerându-şi iertare, ascunzându-şi furia şi lacrimile stârnite de impotenţa lui.

Niciodată nu mai suferise o astfel de înfrângere, şi se aştepta în orice clipă ca el să trimită după servitori, ordonându-le să o bată şi să o arunce în stradă, pentru lipsa ei de iscusinţă în a-l excita şi a-i stârni pasiunea, aşa cum ar fi procedat orice persoană civilizată. Mai mult, era îngrozită la gândul că trebuia să-şi explice eşecul în faţa mamei-san. Mi-e martor Buddha: bărbatul e de vină, nu eu!

— *Gomen nasai, gomen nasai,* şopteau buzele ei fără întrerupere.

— Accidentul, murmură el, cuprins de dispreţ faţă de el însuşi, pradă unei dureri de-a dreptul groaznice, şi-i povesti despre episodul de pe Tokaido şi rănile ce le suferise, deşi era conştient că Shizuka nu înţelegea o iotă.

Sentimentul de frustrare, îl chinuia cel mai rău. Când furtuna şi lacrimile se potoliră, o făcu să se întindă alături de el, o împiedică să încerce din nou şi o făcu să înţeleagă că urma să primească un tarif dublu dacă incidentul rămânea un secret între ei, numai.

— Secret, *wakarimasu ka?* o rugase.

— *Hai, tai-pan, wakarimasu,* încuviinţase ea uşurată, îi găsi apoi leacul pe care i-l ceru şi, legănându-l gingaş, îl făcu să adoarmă.

— Malcolm…, auzi el vocea Angelicăi.

— Da? răspunse imediat Struan străduindu-se să-şi adune gândurile, inima bătea să i se spargă, îşi amintise că terminase somniferul dat de Hoag şi că trebuia să o roage pe Ah Tok să-i aducă o nouă mixtură pentru o zi-două. Mă

bucur atât de mult că te văd.

— Şi eu. Cum îţi place noua mea rochie?

— E minunată, şi tu la fel.

— Eu mă duc, tai-pan, interveni McFay observând cu uşurare bucuria lui Struan, dar încă cotropit de sudoare. Cei din Choshu aşteaptă jos. Îi dăm drumul?

— Aşa cum am hotărât. Bun, mulţumesc din nou, Jamie. Să-mi spui ce-ai făcut.

— Malcolm, zise repede Angélique, cât e Jamie aici, îţi aminteşti? Mi-ai spus să… ţi-aduc aminte, când ne vedem, de… de mica mea alocaţie.

— Ah, desigur, Jamie, răspunse el încântat cuprinzând mâna Angelicăi, simţind cum prezenţa ei luminoasă alungă umbrele nopţii, de-a pururi, se gândi el, nici n-a existat noaptea trecută, îşi spuse. Decontează notele Angelicăi din banii mei, îi zise lui McFay, delectându-se cu numele logodnicei sale. N-ai decât să semnezi note de plată, Angél. Orice vrei – Jamie se ocupă de tot.

— Mulţumesc, *chéri,* e minunat, dar aş putea să primesc totuşi nişte bani peşin?

Malcolm izbucni în râs; Jamie zâmbi şi el.

— N-ai nevoie de bani gheaţă aici, nimeni nu umblă cu bani în buzunar.

— Dar, Malcolm, vr…

— Angélique, o întrerupse el, cu autoritate în voce. Notele sunt modul de plată universal aici, la club, în orice magazin din colonie. Nimeni nu plăteşte altfel, chiar la Hong Kong, nu se poate să fi uitat, e un mod de a împiedica înşelătoriile negustoreşti şi de a ţine evidenţa plăţilor.

— Dar dintotdeauna am avut bani, *chéri,* banii mei, cu care îmi plăteam facturile, răspunse ea, arborând o expresie perfect candidă. Şi cum tata… în fine, înţelegi…

— Să-ţi plăteşti tu facturile? ce idee nesuferită! Nici nu poate fi vorba de aşa ceva în lumea bună! Nu-ţi face nici o grijă, adăugă el, zâmbind, de asta se ocupă bărbaţii. Notele de plată sunt soluţia ideală.

— Poate că francezii sunt altfel. Noi avem în permanenţă bani în buzunar şi…

— Şi noi la fel în Anglia sau prin alte părţi, dar în Asia, folosim cu toţii notele de plată: indiferent ce vrei să cumperi, n-ai decât să semnezi. Ba chiar trebuie să-ţi facem propriul *chop,* îţi vom alege un nume chinezesc care să ţi se potrivească perfect – *chop-ul* era un sigiliu de mici dimensiuni, adesea din os sau fildeş, a cărui parte inferioară era migălos gravată cu ideograme chinezeşti care atunci când se pronunţau trebuiau să semene cu numele posesorului. O dată înmuiat în cerneală şi aplicat pe hârtie, *chop*-ul lăsa o amprentă imposibil de falsificat. Jamie se va ocupa şi de acest lucru.

— Mulţumesc, Malcolm. Dar, în fine, m-am gândit că aş putea avea propriul meu cont, *chéri,* sunt o excelentă gestionară.

— Nu mă îndoiesc, dar n-are rost să-ţi încarci capul tău cel drăgălaş cu aşa ceva. Vei avea un cont în momentul în care vom fi căsătoriţi, dar aici nu e necesar.

Angélique era atât de preocupată de problema ei că vorbea absentă, povestindu-i lui Struan bârfele de la Legaţia franceză, ce mai citise prin ziare, ce îi scrisese prietena ei de la Paris în legătură cu o reşedinţă superbă – acolo se numea *hotel* – de pe Champs-Elysées, care aparţinea unei contese şi urma să fie disponibilă la un preţ derizoriu, aşternea fundaţiile radiosului lor viitor comun, îl făcea să râdă, aşteptând de fapt să aţipească, spre a putea pleca la Club să ia masa de prânz în compania unor ofiţeri francezi, apoi la hipodrom să călărească, unde aveau să apară şi ofiţeri din marina regală engleză, apoi siesta, pregătirea pentru serata lui Sir William. De ce să nu meargă şi ea? Întâi, însă trebuia să treacă din nou să-i spună noapte bună viitorului ei soţ. Totul era minunat şi groaznic: era acum adânc preocupată cum să facă rost de bani gheaţă. O adevărată dilemă. Ce aş putea face? Porcul de André Poncin n-are să mi-i avanseze, sunt sigură de asta. Blestemat fie el, şi blestemat fie tatăl meu pentru că mi-a furat banii. Şi blestemat fie individul de pe Tokaido, arde-l-ar focul Iadului pe vecie! Gata! Gândeşte-te! Adu-ţi aminte că eşti singură şi că singură trebuie să-ţi rezolvi toate

problemele. Unicul lucru de valoare e inelul de logodnă pe care nu-l pot vinde cu nici un chip. Oh, Doamne, ce bine decurgea totul! Sunt logodită oficial, Malcolm merge spre însănătoşire, André mă ajută, dar leacul e scump şi eu n-am nici un ban, nici un ban în mâna mea, oh, Doamne, Doamne, ce e de făcut? Ochii i se umplură de lacrimi.

— Doamne Dumnezeule, Angélique, ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar că… doar că sunt atât de nefericită, se smiorcăi ea şi îşi îngropă capul în pătura de pe pat, atât de nefericită când îmi aduc aminte de cele întâmplate pe Tokaido şi de rana ta şi de… Şi eu sufăr. Nu e drept…

Propulsată de zece vâsle, barca lui Sir William avansa cu repeziciune spre nava amiral, ancorată în largul Golfului Yokohamei. Era singur la pupă, în picioare, perfect degajat, în redingotă şi joben. Marea era calmă, lumina zilei pierea spre vest, norii deja cenuşii, dar nu anunţau furtună. Barca rapidă se apropie de navă şi se lipi de ea, cu vâslele în poziţie verticală. Sir William sări pe pasarelă şi urcă grăbit spre puntea principală pentru a fi întâmpinat cu tot protocolul la bord.

— 'Ziua, Sir, salută elegant locotenentul Marlowe. Pe aici, vă rog.

Trecură de şirurile de tunuri scânteietoare şi pătrunseră pe dunetă. Puntea principală şi arborada roiau de activitate febrilă: tunurile erau amarate, parâmele făcute colac, pânzele verificate. Din coş se înălţa fum. Urcară un şir de scări, coborâră altele spre a doua punte, a tunurilor, unde marinarii închideau etanş sabordurile, rânduind toate la locul lor, apoi o luară spre cabina amiralului, la pupa. Santinela salută când Marlowe bătu la uşă:

— Sir William, sir.

— Deschide o dată uşa, Marlowe, pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba aştepţi?

Marlowe îi deschise larg uşa lui Sir William şi dădu să iasă.

— Rămâi aici, Marlowe! ordonă amiralul.

Cabina spaţioasă ocupa toată pupa navei: hublouri mici,

masă de mari dimensiuni şi fotolii fixate în podea, cuşetă şi toaletă, bufet larg, cu carafe de sticlă jivrată. Amiralul şi generalul se ridicară pe jumătate, cu politeţea de rutină, şi se aşezară la loc. Marlowe rămase în dreptul uşii.

— Vă mulţumesc că aţi sosit atât de grabnic, Sir William. Brandy? Sherry?

— Brandy, mulţumesc, domnule amiral Ketterer. Probleme?

Bărbatul acela rumen la faţă îi aruncă o privire severă lui Marlowe:

— Vrei să fii amabil, domnule Marlowe? Brandy pentru Sir William – şi aruncă o foaie de hârtie pe masă. O depeşă din Hong Kong.

După înfloriturile salutărilor de rigoare, textul depeşei continua:

Vă veţi îndrepta neîntârziat, cu nava amiral şi patru sau cinci nave de război, spre portul Boh Chih Seh, la nord de Shanghai (coordonate pe verso), unde a acostat principala flotă pirat a lui Wu Sung Choi. Cu o săptămână în urmă, un grup de bandiţi ai acestui pirat, arborând cu aroganţă stindardul Lotusului Alb, au interceptat şi scufundat nava de poştă britanică Bonny Sailor în largul Golfului Mirs, portul pirat de la nord de Hong Kong. Flota cu baza acolo se va ocupa de Golful Mirs. Dumneavoastră veţi distruge portul Boh Chih Seh şi veţi scufunda toate ambarcaţiunile, cu excepţia celor de pescuit, dacă şeful grupului de piraţi, bănuit a fi Chu Fang Choy, refuză să-şi ridice pavilionul şi nu acceptă să se predea Justiţiei Majestăţii Sale.

După îndeplinirea misiunii veţi trimite o navă aici pentru a raporta îndeplinirea misiunii şi vă veţi întoarce la Yokohama, plasându-vă ca de obicei la dispoziţia reprezentanţilor Majestăţii Sale. Arătaţi-i vă rog această depeşă lui Sir William şi remiteţi-i scrisoarea personală inclusă în această corespondenţă.

Al dvs., Stanshope, Guvernator Extrem Orient.

P. S. Bonny Sailor s-a scufundat, cu toţi cei 76 de ofiţeri

şi oameni de echipaj, 10 pasageri, dintre care o englezoaică, soţia unui negustor de aici, o încărcătură de lingouri de aur, opiu şi orez în valoare de 10 000 de guinee. Chu Fang Choy a avut neobrăzarea de a trimite la sediul ambasadei un sac conţinând jurnalul de bord al navei şi 43 de perechi de urechi, împreună cu o scrisoare de scuze pentru neputinţa de a le recupera şi pe celelalte. Urechile femeii nu erau printre ele: avem cele mai serioase temeri în legătură cu viaţa ei.

— Mişeii, mormăi Sir William, dezgustat, gândindu-se că pirateria era endemică în apele Asiei, în special pe ruta Singapore-Pekin, flota Lotusului Alb cea mai numeroasă, mai celebră şi mai infamă dintre toate, iar femeia ar fi putut fi propria lui soţie, care era aşteptată la Hong Kong împreună cu cei trei copii ai lor. Plecaţi o dată cu mareea?

— Da.

Amiralul îi împinse un plic peste masă. Sir William rupse sigiliul:

Dragă Willie,

Nava-poştă va aduce numerarul necesar pentru cheltuielile Legaţiei, între noi fie vorba, îmi pare rău, Willie, dar nu pot să-ţi mai pun la dispoziţie trupe sau nave la ora actuală. Poate la primăvară. Am primit ordin să expediez trupe şi nave în India: autorităţile locale se tem de o eventuală repetare a revoltei de acum cinci ani. În plus, Punjabul fierbe din nou, piraţii împânzesc Golful Persic, şi nenorociţii de nomazi din Mesopotamia au tăiat iar liniile telegrafice – se pregăteşte expedierea unei noi forţe care să-i termine o dată pentru totdeauna. Ce mai face bietul Struan? Vor fi cu siguranţă luări de poziţie în Parlament pe tema „incapacităţii de a proteja cetăţenii britanici”. Informaţia privind dezastrul de pe Tokaido va ajunge probabil la Londra în două săptămâni, şi răspunsul autorităţilor nu înainte de două luni. Sunt convins că vor ordona represalii severe şi că ne vor trimite banii, trupele şi navele necesare pentru executarea ordinelor. Până una-alta, treci cum poţi prin furtună, dacă se iscă vreuna. La Hong Kong furia e în toi după atac. Mama lui Struan a luat-o

razna de supărare şi nespălaţii de negustori (oricât ar fi de bogaţi de pe urma comerţului ticălos cu opiu) care fac afaceri cu China sunt turbaţi. Vândută intereselor lor şi prost informată, presa lor de scandal cere demisia dumitale. A fost oare altfel vreodată? cum ar spune Disraeli. Noroc, al d-tale, Stanshope, Guvernator.

Sir William luă o înghiţitură bună de brandy, sperând ca, în nici un fel, chipul să nu-i trădeze tulburarea şi neliniştea.

— Bun brandy, domnule amiral.

— Da, e din rezerva mea personală, cea mai bună calitate, răspunse amiralul, furios că Marlowe îl servise pe Sir William cu largheţe, şi nu dintr-un brandy oarecare, de calitatea a doua, pe care îl păstra pentru oaspeţi. Boul – îşi spuse în gând – ar fi trebuit să ştie şi singur ce are de făcut, nici vorbă să ajungă vreodată amiral.

— Şi cu mersul la Osaka, ei, cum rămâne? întrebă Sir William.

— Oh, Osaka? Regret, dar va trebui să amânaţi până ce revin, spuse cu un surâs abia stăpânit.

— Şi când va fi asta? şi diplomatul simţi că gheaţa şi sentimentul eşecului îl copleşesc.

— În funcţie de vânt, şase-şapte zile ca să ajungem la destinaţie, plus două-trei zile la Boh Chih Seh ar fi de ajuns, în mod normal. Va trebui să fac plinul de cărbune la Shanghai. Dacă nu mai intervine vreun ordin, ar trebui să fiu înapoi la Yokohama cam în…

Sir William dădu paharul pe gât şi se simţi mai bine.

— Domnule locotenent, fiţi amabil, îi întinse el paharul. Mulţumesc.

Marlowe îi luă paharul cu deferenţă şi îl umplu din nou cu brandy din cel mai de soi al amiralului. Îi era silă de rolul de slugă şi sătul până peste poate să mai fie aghiotant. Ar fi vrut să se întoarcă la nava lui, să supravegheze de pe dunetă repararea stricăciunilor cauzate de furtună. Dar măcar am să am prilejul acum să particip şi eu la o acţiune militară, îşi spuse cu încântare, închipuindu-şi atacul contra cuibului de piraţi, tunurile scuipând foc.

— Mda, domnule amiral, zise Sir William, dacă nu ne

punem în practică ameninţarea, ne pierdem cinstea obrazului, iniţiativa şi, în plus, ne vom afla în mare primejdie.

— Dumneavoastră le-aţi aruncat această ameninţare, nu marina de război. Apoi puneţi prea mare preţ pe cinstea obrazului de care vorbiţi. Cât despre primejdie – presupun că vă referiţi la colonie – la naiba, sir, indigenii Japoniei n-ar îndrăzni să ne creeze probleme mari. Nu aţi avut de suferit la Legaţie, nici Yokohama nu va avea de suferit.

— Cu flota plecată în misiune, suntem neputincioşi.

— Nu tocmai, Sir William, rosti generalul, ţeapăn. Armata de uscat are ceva forţe la faţa locului.

— Adevărat, încuviinţă amiralul, dar Sir William are dreptate când spune că Marina Regală asigură liniştea aici. Am de gând să iau cu mine patru nave de război, nu cinci, şi să las o fregată la post. Ar trebui să fie suficient Fregata *Pearl.*

Înainte de a se putea stăpâni, Marlowe se trezi vorbind:

— Îmi cer scuze, sir, dar nava asta are încă nevoie de reparaţii importante pentru a fi operativă.

— Sunt încântat să aflu că nu-ţi scapă nimic din starea flotei mele, domnule Marlowe, şi că stai cu urechile ciulite, îl repezi amiralul pe un ton ce nu suporta replica. E evident că *Pearl* nu poate pleca în această misiune, aşa că ai face bine să te întorci la bord şi să te străduieşti ca până mâine la apusul soarelui să fie în perfectă stare de a împlini orice misiune. Altfel, nu vei mai avea comanda navei.

— Da, sir.

Marlowe înghiţi în sec, salută şi părăsi în grabă încăperea. Amiralul scoase un mormăit şi i se adresă generalului:

— E bun ofiţer, dar nu destul de copt, din familie cu tradiţie de marinari, doi fraţi ofiţeri de marină şi ei, tatăl căpitanul navei amiral la Plymouth – spuse privind spre Sir William. Nici o grijă, fregata va fi cu catargul la loc până mâine, şi în stare perfectă. E cel mai bun căpitan pe care îl am, dar, pentru numele lui Dumnezeu, vă rog să nu i-o spuneţi. Vă va asigura protecţia până ce mă întorc. Dacă

asta e tot, domnilor, eu am să ridic ancora. Îmi pare rău că nu pot lua cina cu dumneavoastră.

Sir William şi generalul îşi terminară paharele şi se ridicară.

— Succes, domnule amiral Ketterer, îţi urez să te înapoiezi cât de curând fără nici o pierdere, spuse Sir William cu sinceritate, şi generalul repetă ca un ecou spusele sale: Dacă nu obţin satisfacţie din partea Bakufu, reluă el cu demnitate, voi pleca spre Osaka aşa cum am plănuit, cu sau fără *Pearl,* în fruntea armatei de uscat sau fără ea. Dar mi-e martor Dumnezeu că voi merge la Osaka şi la Kyoto, asta e sigur.

— Mai bine aştepţi până ce mă întorc. Într-o astfel de situaţie e mai bine să fiţi prudent, nu-l luaţi martor pe Dumnezeu la o faptă aşa de necugetată, Sir Wiliam, zise amiralul tăios. S-ar putea ca Dumnezeu să aibă alte intenţii.

În noaptea aceea, puţin înainte de ora douăsprezece, Angélique, Phillip Tyrer şi Pallidar părăsiră Legaţia britanică şi o luară pe strada principală în direcţia clădirii Struan.

— Ei, spuse Angélique cu veselie în glas, bucătarul lui Sir William nu e chiar modest.

Tustrei erau îmbrăcaţi de gală. Se apucară să râdă: cina fusese abundentă, în stil englezesc tradiţional, şi absolut delicioasă – fripturi de vită, platouri cu cârnaţi de porc şi crabi proaspeţi, aduşi de la Shanghai, la gheaţă, cu nava poştală ca făcând parte din secretele curierului diplomatic, şi nesupuşi deci controalelor sau taxelor vamale. Aceştia fuseseră însoţiţi de legume fierte, cartofi copţi – importaţi şi ei de la Shanghai, şi budincă de Yorkshire, urmate de plăcintă cu mere şi foietaje cu fructe, totul stropit de atâta Bordeaux, Pouilly Fumé şi porto, cât putuseră invitaţii să bea.

— Am crezut că mor de râs când madam Lunkchurch a aruncat cu un crab după soţul ei, adăugă Angélique, stârnind din nou hohotele celorlalţi.

Jenat, însă, Tyrer interveni:

— Mi-e teamă că unii aşa-zişi negustori şi soţiile lor tind

să fie cam zgomotoşi. Să nu-i judecaţi pe toţi englezii după comportamentul lor.

— Exact, răspunse Pallidar radios, încântat că fusese acceptat ca membru al escortei Angelicăi, conştient că uniforma de paradă şi şapca cu pene pe care le purta făceau ca redingota oarecare a lui Tyrer, cravata de mătase, înfoiată şi desuetă, precum şi jobenul acestuia să pară şi mai triste. Teribili oameni, continuă el. Fără prezenţa dumneavoastră, seara ar fi fost îngrozitoare mai mult ca sigur.

Strada principală şi cele adiacente erau încă înţesate de negustori, de funcţionari şi alţii ce se îndreptau spre casele lor sau ieşiseră la promenadă, şi de câţiva beţivani întinşi la picioarele felinarelor cu ulei. Din când în când, câte un grup de pescari japonezi, cu vâsle, năvoade şi lampioane de hârtie menite să le lumineze calea urcau, târându-şi picioarele dinspre ţărm, unde le erau ancorate bărcile, sau coborau dinspre sat pentru pescuitul de noapte. La intrarea în clădirea Struan, Angélique se opri şi le întinse mâna să i-o sărute.

— Mulţumesc – şi noapte bună, dragii mei prieteni, vă rog, n-are rost să aşteptaţi, am să iau cu mine un servitor să mă conducă înapoi la Legaţie.

— Nici vorbă de aşa ceva, opină imediat Pallidar, luându-i mâna şi reţinându-i-o o clipă.

— Aş… aş fi încântat să aştept, o asigură şi Tyrer.

— Dar se poate la fel de bine să stau o oră, sau doar câteva minute, depinde cum se simte logodnicul meu.

Ambii insistară, ea le mulţumi şi urcă în fugă scările, trecând de paznicul în livrea înarmat, cu crinolina înfoiată şi şalul târându-se în urma ei. Angélique trăia încă din plin emoţiile serii, plutea încă în sentimentele de adoraţie cu care fusese înconjurată.

— Bună seara, iubitul meu, am trecut să-ţi spun noapte bună.

Struan purta un halat elegant de mătase roşie peste o cămaşă largă şi pantaloni aidoma, încălţări de piele moale, cravată. Se ridică din fotoliu, durerea îl mai lăsase după

elixirul pe care Ah Tok i-l admirase cu o jumătate de oră mai înainte.

— De zile întregi nu m-am simţit atât de bine, dragostea mea. Un pic nesigur pe mine încă, dar mă simt bine. Arăţi superb!

Lumina lămpilor cu ulei înfrumuseţa mai mult decât oricând chipul slăbit al lui Malcolm; Angélique era strălucitoare şi mai atrăgătoare ca niciodată. Struan îşi puse mâinile pe umerii ei ca să se sprijine. Îşi simţea capul şi corpul neobişnuit de uşoare. Pielea ei ca laptele era caldă sub degetele lui. Fetei îi dansau ochii în cap, el o privi şi o sărută, întâi duios, apoi tot mai pătimaş pe măsură ce simţea că şi în ea se trezea pasiunea.

— Te iubesc, murmură el printre sărutări.

— Te iubesc, răspunse ea, cotropită de plăcere, fericită cu adevărat că Malcolm părea mai întremat.

Buzele lui se dovedeau puternice şi flămânde, mâinile la fel – puternice şi flămânde, mânate de-o patimă stăpânită şi brusc, cuprinsă de dorinţă, Angélique ar fi dorit să nu mai existe nici un fel de oprelişte:

— *Je t'aime... Je t'aime...*

Rămaseră un timp înlănţuiţi. Apoi, cu o forţă pe care nu şi-o cunoştea, Malcolm o luă în braţe şi se aşeză din nou în fotoliul cu speteează înaltă, legănând-o pe genunchi, cu buzele lipite de buzele ei, cu o mână după talia ei subţire, cealaltă odihnindu-i-se pe sânul ei, mătasea amplificând parcă, dogoarea dinăuntru. Malcolm trăia o minune, şi era uluit că în noaptea aceea trupul ei, ferecat în veşminte şi de neatins, părea mai aproape ca oricând, radiind de tinereţe, iar el se simţea mai energic şi mai ispitit de el, dar şi mai stăpân pe sine, fără să se lase furat de pofte.

— Ce ciudat, murmură el, şi se gândi că ceea ce se întâmplă nu era chiar atât de ciudat, durerea îi era amorţită de licoare, nu însă şi restul, nici dragostea lui faţă de ea.

— *Chéri*?

— Ce ciudat că te doresc atât de mult, dar pot să aştept. Nu prea multă vreme, dar pot.

— Nu multă vreme, te rog, te rog...

Buzele ei le căutară din nou pe ale lui, în mintea ei nu mai exista decât el, dogoarea patimii îi topise orice altă amintire, orice grijă şi temeri. Nimic nu le putea ameninţa fericirea. Brusc, răsună un foc de armă afară, în apropiere. Farmecul se spulberă, Angélique se ridică în picioare şi, într-o clipă, fără să-şi dea seama, se afla în faţa ferestrei. Îi văzu dedesubt pe Pallidar şi pe Tyrer. La naiba, am uitat de ei! Cei doi priveau în partea opusă mării, apoi se uitaseră înspre Mahalaua Beţivanilor. Angélique scoase capul pe fereastră, dar nu văzu în depărtare decât un vag grup de oameni ale căror strigăte erau aduse de vânt.

— Nimic grav, s-ar zice. Ceva în Mahalaua Beţivanilor…

Focurile de armă, şi chiar duelurile nu erau o raritate în acea parte a oraşului. Cu o senzaţie ciudată de frig şi căldură în acelaşi timp, Angélique se întoarse şi îl privi pe Malcolm. Suspinând uşor, îngenunche, îi luă mâna într-a ei şi şi-o lipi de obraz, lăsându-şi capul pe genunchii lui. Acum, însă, duioşia şi mângâierea degetelor lui care îi atingeau părul, ceafa, nu mai fură în stare să alunge demonii ce-i dădeau târcoale.

— Trebuie să plec, dragul meu.

— Da, îi răspunse şi degetele lui continuară s-o mângâie.

— Aş vrea să mai stau.

— Ştiu.

Parcă detaşându-se de sine, Struan se vedea purtându-se ca un perfect gentleman, calm, liniştit, ajutând-o să se ridice, aşteptând să-şi aranjeze corsetul, coafura şi şalul pe umeri. Apoi purceseră încet, mână în mână, până în capul scărilor unde Malcolm se lăsă convins să rămână, permiţându-i unui servitor să o conducă până jos. La uşă, Angélique se întoarse, făcu un semn de rămas bun plin de dragoste la care el îi răspunse, apoi ea dispăru. Fără nici un efort, el reveni în cameră, începu să se dezbrace, lăsând pe un servitor doar să-i scoată cizmele. Malcolm se întinse apoi în pat fără să-l ajute nimeni, se întoarse pe spate, mulţumit de sine şi de lume. Minte teafără, trupul teafăr, pace desăvârşită.

— Ce mai face băiatul meu? şopti Ah Tok de la uşă.

— E în Ţara Macilor.

— Bun, foarte bine. Acolo nu-l doare nimic pe băiatul meu.

Servitoarea stinse lampa, şi dispăru şi ea.

În capul Străzii Mari, santinela, un francez, într-o uniformă la fel de şleampătă ca şi comportarea, îi deschise Angelicăi poarta Legaţiei.

— *Bonsoir, Mademoiselle.*

— *Bonsoir, Monsieur.* Noapte bună, Phillip, noapte bună, Settry.

Se rezemă câteva secunde de uşa abia închisă pentru a-şi pune gândurile în rânduială. Farmecul serii dispăruse; în locul lui, se îmbulzeau strigoii. Adâncită în gânduri, Angélique traversă holul spre apartamentul ei şi văzu o lumină sub uşa lui Seratard. Se opri şi, îmboldită de o intuiţie care îi spunea că ar fi momentul ideal pentru a cere un împrumut, bătu la uşă şi intră.

— Oh! André! Iartă-mă. Mă aşteptam să fie monsieur Henri.

— E încă la Sir William, tocmai terminam o depeşă pentru el! André se afla la biroul lui Seratard, înconjurat de o mulţime de hârtii, depeşa pomenea numele firmei Struan, posibilele ei livrări de arme către Choshu, şi posibilul ajutor pe care o posibilă soţie de origine franceză l-ar putea da industriei franceze de armament, ce se află în declin.

— Te-ai distrat bine? Ce mai face logodnicul dumitale?

— E mult mai bine, mulţumesc. Mâncarea a fost copleşitoare, pentru cei cărora le place să mănânce mult. Ah, ce-mi lipseşte Parisul, dumitale nu?

— Ba da.

Doamne, bună de pat mai e, îşi spuse el, aducându-şi implicit aminte de boala mârşavă ce-l rodea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Angélique, speriată de paloarea lui subită.

— Nimic! îşi drese vocea şi încercă să se debaraseze de sentimentul de groază care-l cuprinsese. Nu sunt tocmai în apele mele, atâta tot.

Poncin părea atât de vulnerabil, atât de neajutorat, încât Angélique hotărî brusc să i se destăinuie pe deplin şi închizând uşa, se aşeză alături de el, şi începu să-şi depene povestea:

— Dragă André, ce pot să fac? Nu pot obţine nici un ban gheaţă. Ce mă fac?

— Şterge-ţi lacrimile, Angélique, răspunsul e simplu. Mâine sau poimâine te iau la cumpărături, zise el, concentrându-se asupra problemelor lumeşti. M-ai rugat să te iau la cumpărături, nu-i aşa, ca să te ajut să alegi un cadou de logodnă pentru monsieur Struan. Butoni de manşetă cu perle, şi cercei de aur cu perle pentru dumneata, spuse el şi vocea lui adoptă un ton trist. Dar, oh, ce nenorocire, undeva pe drum vei pierde o pereche; căutăm peste tot, dar nimic. Ce pacoste! o fixă pe Angélique cu ochii lui căprui deschis. Şi mama-san îşi primeşte plata pentru treburile ei tainice. Mă voi descurca pentru ca perechea pe care o vei pierde să acopere cu prisosinţă şi leacul şi toate celelalte cheltuieli.

— Eşti minunat! izbucni ea, luându-l în braţe. Ce bine! Oare ce m-aş face fără tine? Îl îmbrăţişă iar, îi mulţumi din nou, şi părăsi încăperea aproape dansând.

Poncin privi îndelung în urma ei. Da, va acoperi cu prisosinţă leacul, şi cei douăzeci de ludovici ai mei, şi orice cheltuieli vreau eu, îşi spuse el, ciudat de tulburat. Biata de tine, iepuraş prost, ce uşor să te învârtă cineva pe deget, te afunzi în vârtejuri din ce în ce mai adânci. Nu-ţi dai seama că acum devii o hoţomană, mai rău, o delincventă care comite o fraudă premeditată. Iar tu, André, faci parte din conspiraţie. Râse cu poftă, un râs rău, parşiv. Dovada! Cum ar îndrăzni să spună, în faţa completului de judecată, că a avortat? Ce are să facă? Să o ia pe mama-san ca martoră contra mea? Pe cine o să creadă tribunalul? Povestea uneia care e fiica şi nepoata unor nelegiuiţi, sau pe mine? Nu, dar va şti numai Dumnezeu, şi în curând te vei afla în faţa lui. Aşa va fi, şi El va şti că am făcut lucruri şi mai groaznice. Şi că am de gând să fac şi mai mult rău. Lacrimi începură să i se prelingă pe obraji.

— Ayayay, dom-ni-şo-hala, zise Ah Soh încercând să o ajute să se dezbrace pe Angélique care nu stătea locului, cuprinsă din nou de veselie – problema era rezolvată. Dom-ni-şo-hala!

— Bun, de acord, dar grăbeşte-te.

Angélique continuă să fredoneze polca aceea săltăreaţă. În lumina lămpii, încăperea avea un aspect mai feminin şi mai prietenos; ferestrele erau întredeschise, jaluzelele trase.

— Dom-ni-şo-hala dis-tlat, heya? degetele agere ale lui Ah Soh începură să desfacă crinolina.

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse politicos Angélique, deşi servitoarea nu era tocmai pe gustul ei.

Ah Soh era o femeie între două vârste, cu fundul mare, o slujnică, nu o amah adevărată. „E atât de bătrână, Malcolm, n-ai putea să-mi găseşti o fată tânără şi drăguţă cu zâmbetul pe buze?” „Gordon Chen, compradorele nostru, a ales-o. Mi-a garantat că e o femeie de încredere, te va pieptăna, te va îmbăia, va avea grijă de toaletele tale europene. Ah Soh e darul meu pentru tine cât timp eşti în Japonia.” Panglicile fură dezlegate şi crinolina căzu la podea. Ah Soh procedă aidoma cu juponul şi, la urmă, cu structura complexă de cercuri metalice şi balene care dădeau formă ansamblului. Pantalonaşii lungi, ciorapii de mătase, corsetul ce reducea talia de cincizeci de centimetri la patruzeci şi cinci şi umfla sânii cu un şic desăvârşit. Când Ah Soh o scăpă de corset, Angélique scoase un suspin adânc de satisfacţie, ieşi din oceanul de pânzeturi şi, aruncându-se pe pat, se lăsă dezbrăcată asemenea unui copil. Îşi ridică ascultătoare braţele, pentru a i se pune cămaşa de noapte înflorată.

— Stau josu, dom-ni-şo-hala.

— Nu, în seara asta nu, Ah Soh, părul poate să aştepte.

— Ayayay, mi-hine nu bine.

— Bine, dacă insişti, oftă Angélique şi, ridicându-se anevoie din pat, se aşeză la masa de toaletă, permiţându-i lui Ah Soh să-i scoată acele din păr şi să o pieptene.

Ce inteligent e André! Totul devine aşa de simplu când vorbeşti cu el: acum pot avea toţi banii de care am nevoie. Cât e de isteţ!

Din când în când, o briză mângâietoare făcea să trosnească uşor jaluzelele. La vreo sută de metri, dincolo de promenadă, valurile se revărsau peste pietrele de pe ţărm, se retrăgeau şi reveneau cu un dulce zgomot ce promitea încă o noapte liniştită, dorită cu ardoare de toţi cei din colonie. Flota plecase o dată cu seara. Toţi cei ce nu erau beţi sau bolnavi la pat, urmăriseră cu teamă plecarea navelor din port. Toţi le urară în gând noroc şi întoarcere grabnică. Toţi, cu excepţia japonezilor. Ori era unul dintre aceştia. Se afla acum cu ochii lipiţi de o crăpătură din jaluzelele Angelicăi, pitit şi camuflat în spatele cameliilor ce creşteau acolo din abundenţă, plantate de Seratard, căruia nu-i lipseau aptitudinile de grădinar.

Ori se ascunse în acel loc cu mult înainte de miezul nopţii, aşteptând-o. Timpul trecuse greu; Ori cântărise diverse planuri, le întorsese pe toate feţele, până simţise că nu mai poate nici gândi, îşi scosese de nenumărate ori sabia să vadă dacă ieşea uşor, verificase dacă pistolul era la locul lui în kimonoul de pescar pe care îl purta. Oboseala îi dispăruse însă, ca prin minune, de cum o văzu pe Angélique în compania celor doi gai-jini. Avusese o clipă ideea de a-i ucide, luându-i prin surprindere, dar îşi dăduse seama că era o prostie, căci nu ar fi putut să-i ucidă pe toţi trei, şi pe planton, înainte de a fi el însuşi ucis. Oricum, îşi spusese, în acest fel s-ar duce de râpă tot planul pe care mi l-am făcut, să mă mai culc cu ea încă o dată înainte de a muri şi să dau foc coloniei: Dacă nu l-aş îmboldi eu, Hiraga nu ar face-o de unul singur. A devenit mult prea slab de înger – s-a molipsit de la gai-jini. Dacă Hiraga cel Puternic se poate da bătut atât de uşor, ce să mai spunem despre ceilalţi? Împăratul are dreptate să-i urască pe gai-jini şi să vrea să-i vadă alungaţi o dată. Ori îşi stăpâni mânia şi se piti mai bine, aşteptând momentul, gata de orice. Pe fereastră nu putea intra decât dacă Angélique dădea la o parte drugul care o bloca. Uşa din dos era nepăzită şi

accesibilă; oricum, dacă nu era descuiată, era uşor să se caţere până la etajul superior. Ori urmărise îndeaproape cum era dezbrăcată Angélique, de la numai doi paşi distanţă de perete. Acum slujnica o învelea, grijulie şi cu ifose. Ori aproape că nu mai putea îndura să aştepte.

Ceva mai devreme, o patrulă mixtă formată din militari şi marinari din cele care supravegheau colonia pe timpul nopţii îl oprise într-o alee lăturalnică. Ori se supusese fără frică – nu exista interdicţie pe timpul nopţii, şi nici o parte a coloniei nu era interzisă japonezilor, deşi aceştia nu ieşeau din cartierul lor şi prefereau să nu-i provoace pe gai-jini. Sergentul, însă, îi băgase un felinar puternic sub nas, făcându-l să dea înapoi, surprins. Spada scurtă, ascunsă, căzuse cu zgomot pe jos. „Aşa, care va să zică, prăpăditu' dracu', nu ştii că e interzise pumnalele şi toate alea, ai? *Kinjiru!".* Deşi Ori nu înţelesese o iotă din ce îi îndruga militarul, regula asta era cunoscută de toată lumea ca şi pedepsele la care se putea aştepta. Îşi înşfăcase iute arma şi o luase la fugă; sergentul trăsese după el, dar glonţul ricoşase pe o ţiglă. Ori sărise un zid şi dispăruse în labirintul de străduţe şi case. Patrula nu-şi dăduse osteneala să-l urmărească, mulţumindu-se cu câteva înjurături: portul cuţitului nu era o infracţiune gravă şi atrăgea după sine doar o bătaie imediată şi confiscarea armei. Ori rămăsese pitit o bucată de vreme, până ce putuse să se alăture unui grup de pescari în drum spre ţărm. Apoi făcuse cale întoarsă, sărise gardul Legaţiei şi îşi găsise un ascunziş sigur, după care se apucase să aştepte.

Dimineaţă se prefăcuse că pleacă din Yoshiwara, precum îi ceruse Hiraga.

— De cum îl contactez pe Katsumata îţi trimit un mesaj, îi spusese acestuia, pe un ton deliberat rece. Ai grijă să nu scape fata!

— E femeia tai-panului: orice pas îi e supravegheat, şi nu va fi greu să-i dai de urmă, îi răspunsese Hiraga, pe un ton la fel de rece. Fii prudent; Tokaido e un drum periculos, patrulele şi gărzile de la baraje vor fi în alertă.

— Mai bine să ne jertfim pentru *sonno-joi.* Mai bine îmi

îngădui să rămân cu tine şi incendiem Yokohama. Akimoto soseşte azi: nimic mai simplu.

— O vom face când te întorci. Dacă rămâi aici acum, faci o greşeală. Femeia ţi-a sucit minţile şi ai ajuns o primejdie pentru tine însuţi, pentru prietenii tăi şi pentru *sonno-joi.*

— Şi dumneata, Hiraga? Gai-jinii te-au moleşit şi ţi-au stricat judecata.

— Nu. Ţi-o spun pentru ultima oară.

Nesinchisindu-se că vorbele lui erau o nouă provocare la adresa lui Hiraga, Ori izbucnise:

— Ai văzut ce jigodii sunt gai-jinii, beţivani împuţiţi, se luptă ca chiorii, se tăvălesc în mizeria din mahalaua aia deocheată. Despre oamenii aceştia vrei să afli mai multe? Cu ei vrei să semeni?

— Pleacă!

Cuprins de mânie, Ori îşi luase spada scurtă şi pistolul cu două ţevi. Ascultând de sfatul lui Raiko, se alăturase servitorilor ce se îndreptau zilnic către piaţa din Kanagawa, unde se vindea mâncarea şi saké-ul cel mai bun. Trecuse o dată cu ei de Yoshiwara şi de barajele din faţa coloniei. Patrulele de intervenţie circulau printre gărzi, înfricoşându-le la fel de mult ca pe săteni. La mijlocul drumului către Kanagawa, profitând de aglomeraţia circulaţiei, Ori se strecurase către ţărm, unde mituise un pescar că să-l transporte cu barca până la celălalt capăt al coloniei, în apropierea Mahalalei Beţivanilor.

Fac ceea ce trebuie, rosti el în gând, în timp ce briza mării îndepărta insectele dimprejurul său. Femeia e o ţintă perfectă pentru *sonno-joi.* Orice ar spune Hiraga, s-ar putea să nu mai am niciodată ocazia de a mă dezbăra de vraja ei. Da, sunt vrăjit. Trebuie să fie un *kami,* un duh: nici o altă femeie nu poate fi virgină şi drogată, şi în acelaşi timp atât de ademenitoare. E o femeie-lup reîncarnată în gai-jin. Nici o femeie nu-l poate face pe un bărbat să explodeze cum am păţit eu. Şi nici nu-l poate ţine astfel înlănţuit de patimă. Azi mă voi culca cu ea pentru a doua oară. Apoi o voi ucide. Dacă reuşesc să scap teafăr, karma. Dacă nu,

iarăşi karma. Dar ea va muri răpusă de mâna mea. Sudoarea îi inunda chipul şi spatele. Se concentră din nou, spionând-o prin crăpătură. Era atât de aproape încât, de n-ar fi fost zidul, ar fi putut să întindă mâna şi să o atingă. Angélique se sui în pat, şi mai ispititoare în ţinuta ei de noapte. Slujnica micşoră flacăra lămpii, lăsând doar o lumină caldă şi îmbietoare.

— ’Pte bu-nă, dom-ni-şo-hala.

— ’Pte bună, Ah Soh.

Bucuroasă că e singură, Angélique se cufundă comod în cearşafuri, contemplând cu capul sprijinit alene de braţ dansul umbrelor produse de flacăra lămpii mişcate de curent. Înainte de Kanagawa, întunericul nu o speriase niciodată: obişnuia să alunece uşor în somn şi în vise, trezindu-se a doua zi odihnită şi proaspătă. De la Kanagawa încoace, lucrurile se schimbaseră. Angélique insista acum să aibă o lumină în cameră în timpul somnului. Somnul îi venea greu. Curând, gândurile ei luară forma unor speculaţii nebune. Îşi pipăi sânii: sunt oare mai plini decât ieri, sfârcurile mai sensibile? Da, sunt, ba nu sunt, e doar o închipuire. Şi burta? E oare mai rotundă? Nu, nici o diferenţă, şi totuşi… Era totuşi o diferenţă, şi încă una ca de la cer la pământ. Aceeaşi întrebare în fiecare zi: o fi oare un băiat sau o fată? Sau un diavol, precum tatăl său siluitorul? Nu, copilul meu n-ar putea fi un drac! Dracul! Asta mi-aduce aminte că azi e vineri şi că peste două zile trebuie să merg la biserică să mă spovedesc iar. E la fel de greu ca înainte. Ce mai urăsc spovedania acum, şi cum îl mai detest pe părintele Leo, bătrânul ăla libidinos, mârlanul ăla grăsan care duhneşte a tutun! Mi-l aminteşte pe preotul mătuşii Emma de la Paris, bătrânul scoţian care mirosea a whisky, a cărui franceză era la fel de penibilă ca sutana pe care o purta. Am avut noroc că nici ea, nici unchiul Michel nu erau fanatici, ci doar nişte catolici de duminică. Oare ce fac acum, bieţii de ei? Mâine voi vorbi cu Malcolm. Dragul, scumpul de Malcolm, ce adorabil a fost astă-seară, ce puternic şi înţelept. Doamne, ce-l mai doream! Ce bine îmi pare că pot vorbi cu el, ce bine că mătuşa Emma a refuzat

să înveţe franceza, iar eu a trebuit să învăţ engleza. Cum o fi supravieţuit oare la Paris atâţia ani vorbind doar engleza, şi ce l-o fi împins oare pe unchiul Michel să o ia de nevastă şi să îndure atâtea greutăţi? Deşi îi iubesc pe amândoi, ea e aşa de fără haz, şi el aşa de oarecare… Iubirea! asta îmi spunea ea întotdeauna, povestindu-mi cum s-au cunoscut când el era în vacanţă în Normandia, iar ea era actriţă într-o trupă de teatru shakespearian. Dragoste la prima vedere! Aşa spunea, şi îmi povestea fiecare ce frumos era celălalt. Fuga împreună, căsătoria peste nici o săptămână… Ce romantic, dar cât de puţină fericire… Dar noi vom fi fericiţi, Malcolm şi cu mine. Da, şi îl voi iubi pe Malcolm ca o soţie modernă, vom avea mulţi copii, le vom da o educaţie catolică, el nu se va opune, nici el nu e fanatic. „Chiar nu sunt, Angélique. Desigur, ne vom căsători în spiritul tradiţiei protestante, mama soacră n-ar accepta altceva, asta e sigur. După aceea vom organiza şi o ceremonie catolică privată, dacă doreşti…”

Nu contează dacă e privată, asta e căsătoria adevărată, nu cealaltă, copiii vor fi primiţi la sânul Bisericii Mame, vom locui la Paris cea mai mare parte a anului, Malcolm mă va iubi, eu îl voi iubi, vom face dragoste ca în poveşti… Inima lui Angélique începuse să bată pătimaş, în vreme ce se lăsa în voia gândurilor. Tot mai mult, tot mai mult. Seara fusese minunată, ea se simţea minunat şi în deplină siguranţă aşa că îşi îngădui acum să retrăiască momentele acelei nopţi de demult, când totul păruse a fi doar un vis. Nu-şi putea aminti nimic precis, ci doar cum silnicia se topea în scene erotice. Apoi o vagă durere, o arsură, ce devenea o căldură ce pătrundea peste tot. Ştia şi nu ştia ce înseamnă dragostea. Simţea şi nu simţea în acelaşi timp nişte braţe puternice, care o frângeau, senzualitatea nemaiîncercată care o stăpânea, mintea, trupul, viaţa ei, eliberate miraculos de orice oprelişti, dăruindu-se unei desfătări totale. Pentru că… era doar un vis…

Dar m-am trezit oare? Poate doar pe jumătate? Sau m-am prefăcut a nu mă trezi? se tot întreba ea cutremurată. Nu aş fi reacţionat astfel dacă aş fi fost trează, cu siguranţă

că nu, dar visul era atât de puternic, şi prinsă în vârtejul lui am ajuns să trăiesc atât de pătimaş momentul, încât voiam mai mult, tot mai mult… Angélique auzi uşa exterioară deschizându-se şi închizându-se la loc, apoi mişcarea clanţei de la uşa dormitorului. Se răsuci dintr-o dată şi-l văzu pe André cum deschide uşa, apoi o închide în linişte, o ferecă şi se sprijină de ea, cu un rânjet batjocoritor pe buze. Angélique fu cuprinsă brusc de teamă.

— Ce doreşti, André?

André tăcu o bună bucată de vreme, apoi se apropie de pat şi o privi:

— Să… să vorbim, nu? spuse el domol. N-ar trebui să vorbim? Mai vorbim, apoi iar vorbim…

— Nu înţeleg, răspunse ea, înţelegând prea bine, conştientă şi îngrozită de acea strălucire rea din ochii lui, strălucire ce luase locul compătimirii de mai înainte, blestemându-se în sinea ei pentru faptul că nu ferecase uşa – deşi aici nu era nevoie de aşa ceva, fiind numai servitori sau membri ai personalului Legaţiei, şi nu ar fi îndrăznit nimeni să intre la ea fără încuviinţare. Te rog să nu cum…

— Aş vrea să vorbim despre ziua de mâine şi… să devenim buni prieteni.

— André, dragă, e târziu, orice ar fi, poate să aştepte până mâine, regret, dar nu se face să intri aici fără măcar să baţi la uşă… – şi într-un acces subit de panică, văzându-l cum se aşează pe marginea patului şi întinde mâna spre ea, Angélique se trase spre cealaltă margine. Pleacă, dacă nu, ţip!

André râse uşor, cu cruzime:

— Dacă ţipi, dragă Angélique, vei atrage servitorii, eu voi deschide uşa şi le voi spune că tu m-ai chemat aici, că voiai să discutăm între patru ochi despre nevoia ta de bani, de bani pentru avort – din nou acel rânjet rău, batjocoritor. Ce zici?

— Oh, André, nu spune asta, pleacă te rog, te implor… dacă te vede cineva?

— Un sărut, mai întâi.

Angélique se îmbujoră:

— Ieşi imediat, cum îndrăzneşti?

— Taci şi ascultă-mă, rosti el, dur, apucând-o de încheietura mâinii ca într-o menghină, pot să îndrăznesc orice. Dacă vreau mai mult decât un sărut, îmi vei da ce vreau de bunăvoie, dacă nu, ştii ce te aşteaptă. Fără mine iese totul la iveală. Dacă n-aş fi eu…

— André… Dă-mi drumul, te rog…

Încercă, dar nu reuşi să se elibereze din strânsoarea lui. André îi dădu drumul, rânjind.

— Mă doare, scânci ea, aproape plângând.

— Nu vreau să te doară, răspunse el răguşit, surprins de propriul său glas.

Ştia că era o nebunie ce făcea, dar fusese cuprins de o groază care îi întunecase minţile, picioarele îl aduseseră aici contra voinţei lui, ca să o forţeze să… Să ce? Să fie părtaşă la prăbuşirea lui. De ce nu? striga o voce în străfundurile lui. E vina ei, de ce îşi tot arată ţâţele şi îşi plimbă nurii peste tot, stârnindu-mă? Nu-i cu nimic mai bună decât curva din colţul străzii. Poate că nici n-a fost siluită, vrea să scape de sarcină, poate doar ca să-l prindă pe Struan în mrejele ei, cu milioanele lui cu tot, prin orice mijloace. Nu?

— Îţi sunt… îţi sunt prieten, doar te ajut, nu? Vino, hai, un sărut nu e cine ştie ce răsplată!

— Nu!

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o de bună voie, sau nu te mai ajut şi într-o zi, două îi pun la curent, anonim, pe Struan şi pe Babcott. Asta vrei? Spune!

— André, te rog…

Angélique privi împrejur, căutând cu disperare o cale de scăpare: nu găsi nici una. André se apropie şi dădu să-i mângâie sânul. Ea îi respinse mâna şi rezistă, zbătându-se, încercând să-i zgârie ochii cu unghiile. Poncin însă nu se lăsă. Angélique se temea să ţipe, ştiindu-se prinsă în capcană, ştiindu-se pierdută, ştiind că va trebui să se supună. Brusc, răsună o bătaie violentă în obloane. Zgomotul îl trezi deodată pe André din nebunie; Angélique ţipă, înfricoşată. André sări de pe pat, se repezi la uşa

dormitorului, o descuie, ca şi pe cea exterioară, apoi se întoarse dintr-o mişcare spre fereastră, deschizând-o brusc. În câteva secunde, desferecă obloanele şi le trânti de perete. Nimic! Nimeni! Doar tufişurile bătute de vânt, zgomotul mării, promenada pustie dincolo de gard. Se apropie în goană o santinelă:

— Ce se întâmplă?

— Eu ar trebui să te întreb pe tine, soldat, zise André, cu inima răvăşită, cu vocea schimbată. Ai văzut ceva, orice? Treceam prin faţa uşii domnişoarei şi mi s-a părut că aud cum bate cineva în obloane. Repede, cercetează locul!

În spatele lui, Pierre Vervene, *chargé d'affaires,* pătrunsese grăbit în cameră, cu un halat peste cămaşa de noapte, cu scufia strâmbă şi cu o lumânare pâlpâind în mână.

— Ce se întâmplă, ce – oh, André! Ce naiba, ce se petrece? Aţi strigat, mademoiselle?

— D… da, eu, aa, el… se bâlbâi ea, André era, el… cineva a bătut în fereastră şi André a, aa…

— Tocmai treceam prin faţa uşii, interveni André, şi m-am repezit în cameră, nu-i aşa, Angélique?

Angélique îşi coborî privirea, strângându-şi cearşafurile în jurul corpului.

— Da, da, aşa e, răspunse ea, urându-l, dar temându-se de el şi încercând să-şi ascundă simţămintele.

Vervene i se alătură lui Poncin la fereastră şi privi afară.

— Poate că a fost vântul, te trezeşti cu tot soiul de pale de vânt, aşa din senin, pe-aici, şi obloanele nu sunt tocmai noi – scutură unul din ele, într-adevăr, nu stătea bine în ţâţâni şi făcea zgomot, apoi se aplecă în afară şi strigă la santinelă. Cercetează bine totul şi vino să-mi dai raportul! – închise obloanele şi ferecă fereastra. Bun! Nici o grijă mademoiselle!

— Da, da, dar… – pe obraji îi curgeau lacrimi de uşurare.

— *Mon Dieu, mademoiselle,* nu vă îngrijoraţi, nu plângeţi, sunteţi în siguranţă.

Vervene îţi scoase scufia de noapte şi, neştiind cum să reacţioneze, îşi scărpină ţeasta cheală. Din fericire, o zări

pe Ah Soh printre servitorii strânşi în dreptul uşii şi îi făcu plin de importanţă, semn să intre:

— Ah Soh, tu stai a-icea cu dom-ni-so-hala, heya?

— Da, dom-nu.

Ah Soh plecă după saltea şi cearşafuri; toată lumea începu să iasă din cameră.

— Am să mai stau cu dumneavoastră, mademoiselle, până vine Ah Soh, Vervene căscă. Poate că aţi greşit amândoi, şi a fost într-adevăr doar vântul. Cine să bată în obloane? Nu sunt nici golani, nici derbedei de stradă în colonie, n-are cine să facă glume din astea sau să comită tâlhării, din fericire. Trebuie să fi fost vântul, nu?

— Sunt convins, încuviinţă André, revenindu-şi din accesul de panică, sperând ca nimeni să nu-i fi spionat gesturile din afară: observase crăpătura în oblon, dar nimic altceva. Nu crezi, Angélique?

— Aa, probabil, da, răspunse ea, încă şocată, pradă fricii produse de atitudinea lui André şi de zgomotul de la fereastră.

Cum se face că a intervenit tocmai atunci? A fost cineva, sau doar vântul, trimis de Dumnezeu? Să fie chiar un semn al Domnului? Vânt sau nu, mână de om sau nu, nu contează. Am scăpat, mâine mă mut înapoi la Malcolm, nu îndrăznesc să rămân aici, alături de André, e prea periculos.

— Mi s-a părut că loveşte cineva în obloane, adăugă ea, dar probabil că m-am înşelat. Poate că a fost o… o pală de vânt.

— Cu siguranţă aşa a fost, spuse Vervene cu convingere. Şi obloanele mele trosnesc tot timpul şi mă trezesc din somn – tuşi şi se aşeză, uitându-se cu blândeţe la André, a cărui faţă era încă albă ca creta. N-are rost să mai stai. Nu arăţi deloc bine, parcă ai avea o criză de ficat, Doamne păzeşte!

— S-ar putea. E adevărat, nu mă simt prea bine – André privi către Angélique. Mă scuzaţi, adăugă, cu vocea acum calmă şi domoală, părând din nou el însuşi, fără acea criză ciudată de pofte şi brutalitate. Noapte bună, Angélique, nici o grijă, n-ai de ce te teme. Monsieur Vervene are dreptate.

— Da… Sigur, mulţumesc, André.

Angélique se sili să zâmbească. André ieşi. Înainte de a pleca ea îl sfredelise cu privirea, căutând să desluşească adevărul din ochii lui. Părea prietenos şi nimic mai mult. Dar Angélique nu mai avea încredere în el. În orice caz, ştia că nu avea ce-i face, trebuia să se împace cu el, să-i accepte inevitabilele scuze, prefăcându-se a uita totul, acceptând că fusese victima unui moment trecător de nebunie. Urmau să fie din nou în relaţii bune. Dar numai la suprafaţă. Se cutremură. În străfundul sufletului ştia că, în cele din urmă, va trebui să-i satisfacă orice i-ar fi cerut. Atâta vreme cât Poncin rămânea în viaţă.

Ori tremura, chircit lângă o barcă de pescuit, răsturnată pe ţărmul acoperit cu pietriş. La douăzeci de metri, se spărgeau alene valurile, murmurând încet.

— Eşti complet *baka,* şopti el, mânios pe el însuşi.

Fără să-şi dea seama ce face, lovise în obloane, după care, îngrozit de propria lui prostie, fugise. Sărise gardul, găsise vâsla de care se folosise şi la venire ca să aducă a pescar, şi-o aruncase peste umăr şi traversase drumul fără să-l someze nimeni, doar în urmă se auzeau glasurile agitate ale gai-jinilor. Hiraga are dreptate, îşi spuse, cuprins de greaţă, năuc, cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu umărul năclăit de sângele cald ce i se prelingea din rana deschisă de efortul făcut când fusese nevoit să fugă. Poate că femeia mi-a sucit într-adevăr minţile. Ce nebunie să bat în obloane, la ce mi-a servit mie? Ce contează dacă se mai culcă şi altul cu ea? De ce m-am aprins aşa de rău? De ce mi s-a urcat sângele la cap din pricina asta? Nu e proprietatea mea, şi nici nu vreau să fie, ce contează dacă un gai-jin se culcă cu ea, cu voia sau fără voia ei? Unor femei le place chiar să te porţi brutal cu ele, asta le stârneşte, la fel ca mulţi bărbaţi… Ei, stai puţin… Oare ar fi fost mai bine dacă s-ar fi luptat cu mine în loc să mi se supună, oricât ar fi fost ea de drogată, sau oricât s-ar fi prefăcut că este? Să se fi prefăcut? Gândul îi trecu pentru prima oară prin minte. Parte din veninul din suflet îi

dispăru, deşi era încă întărâtat şi zdrobit de o durere năprasnică în tâmple. Să se fi prefăcut? Oh, poate, doar m-a cuprins cu braţele şi picioarele, iar corpul ei se mlădia cum n-am mai pomenit. Toate femeile cu care te culci se mişcă aţâţător, mormăie, oftează, le dau lacrimile uneori, gem şi-ţi spun: „Oh, ce vânjos eşti, ah, mă sfârşesc în braţele tale, n-am mai cunoscut un astfel de bărbat”, dar orice client ştie că aşa sunt ele învăţate să spună, asta zic la oricare şi nu înseamnă mare lucru. Dar cu ea nu a fost aşa, fiecare moment a fost pentru mine plin de miez. Că s-a prefăcut sau nu, n-are importanţă, femeile sunt atât de înşelătoare. Nu contează, n-ar fi trebuit să lovesc în obloane ca un apucat, trădându-mi prezenţa şi distrugându-mi probabil orice şansă de a reveni vreodată aici. Furia îl cotropi din nou. Izbi cu pumnul în lemnul bărcii.

— *Baka,* mârâi Ori, regretând că nu poate urla din răsputeri.

Se auziră paşi pe pietriş. În alertă, Ori se cufundă şi mai mult în întuneric, auzi glasuri de pescari ce se apropiau, sporovăind între ei, şi îşi reproşă amarnic propria imprudenţă. Imediat, un pescar între două vârste, cu o mutră dură, ocoli barca şi se opri în faţa lui.

— Hei, ia uitaţi aici! Cine eşti, străine, rosti omul cu mânie, pregătindu-se să-şi folosească catargul scurt drept măciucă. Ce faci aici?

Ori nu se clinti, mulţumindu-se să-l măsoare cu ochi asasini, pe el şi pe ceilalţi doi care i se alăturaseră. Unul era şi el între două vârste, celălalt – un tânăr nu mult mai mare decât Ori. Ambii aveau în mâini vâsle şi scule de pescuit.

— Aţi ajuns să le puneţi voi întrebări mai marilor voştri?! se răsti la el Ori. Astea sunt purtări?

— Cine eşti, doar nu eşti samur…

Omul se opri, încremenit. Ori ţâşni în picioare, cu mâna pe mânerul sabiei, lama ieşind pe jumătate din teacă, ameninţătoare.

— În genunchi, jigodii, sau vă sfârtec inimile voastre *baka.* Sunt samurai, chiar dacă sunt tuns aşa.

Pescarii îngenunchează instantaneu, lipindu-şi capetele

de nisip şi guiţând scuze: nu se mai puteau îndoi, simţiseră autoritatea vocii şi văzuseră cum ţinea sabia în mână.

— Gura! lătră Ori. Unde mergeţi?

— Să pescuim, domnia ta, să pescuim în larg. Ne cerem iertare, dar cu întunericul şi tunsoarea ciud…

— Gura! Puneţi barca la apă! Hai!

O dată în larg, cu furia domolită, înviorat de aerul sărat, Ori privi înapoi spre colonie. Luminile erau în continuare aprinse în legaţiile franceză şi britanică, în clădirea Struan şi la Clubul pe care i-l descrisese Hiraga. Felinare pe promenadă, câteva licăriri în bungalow-uri şi taverne. Mahalaua Beţivanilor trează, ca de obicei, acolo ginul curgea fără întrerupere. Ori, însă, îşi concentră atenţia asupra Legaţiei franceze. De ce? se tot întreba. De ce să fi simţit atâta… gelozie, ăsta e cuvântul. O gelozie nebunească. *Baka* gelozia la pat! O fi oare pentru că Hiraga mi-a spus: „Taira spune că obiceiul la ei e ca la noi în clasele de sus: bărbatul nu se culcă înainte de căsătorie cu femeia sortită să-i fie nevastă…” Ceea ce înseamnă că tai-panul nu se culcă cu ea şi, fiindu-i promisă, nimeni nu are dreptul s-o atingă. Din cauza asta am izbit oare în obloane, ca să-l împiedic pe acel om să se culce cu ea? Sau ca să o ocrotesc pe ea? Sau o fi pentru că nu vreau să se bucure nici un alt bărbat de ea înaintea mea – asta e şi mai prostesc! Oare pentru că am fost primul? Culcatul e oare altfel când eşti singurul care se bucură de femeia aia? Îmi amintesc că chinezii socot virginitatea cel mai puternic afrodiziac pe acest pământ. De asta am procedat cum am procedat? Nu, am făcut ce-am făcut dintr-o toană care mi-a venit deodată. Cred că e femeie-lup care trebuie ucisă, dar mai bine după ce m-am culcat încă o dată cu ea. Ca să mă pot elibera de vraja ei. Dar când şi cum? Acum trebuia să fie. E prea primejdios să rămân în Yoshiwara. Hiraga va afla cu siguranţă că nu am plecat. Dacă mă găseşte, sunt un om mort. Să mai risc trei zile? Dacă nu reuşesc în acest răstimp, aş putea oare să mai plec la Kyoto fără ca Hiraga să afle ceva? E mai înţelept să plec acum. Care din soluţii e cea bună?

— Tu, bătrâne, unde locuieşti?

— Strada a doua, casa a cincea, domnia ta, bâigui pescarul.

Erau cu toţii îngroziţi: îşi dăduseră de mult seama că aveau de-a face cu vreun ronin ce se ascundea în colonie, încercând să scape de oamenii din detaşamentele de căutare ale lui Toranaga.

23

Duminică, 21 octombrie

Clopotele bisericii chemau credincioşii la rugăciune în acea dimineaţă frumoasă şi răcoroasă.

— Nu prea se înghesuie credincioşii, aici, la Yokohama? spuse Jamie McFay către Struan.

Pe McFay îl dureau umerii şi şalele. Nu era tocmai pe gustul lui biserica şi nici slujba ce se anunţa atât de diferită de austerele servicii prezbiteriene de rit scoţian din copilăria lui.

— Nu că aş fi eu dus la biserică prea mult, adăugă el, cu prudenţă, întrebându-se care va fi atitudinea lui Struan după cearta violentă pe care o avuseseră în ajun. Maică-mea e uşă de biserică, de trei ori se duce la slujbă în fiecare duminică!

— Şi a mea la fel, doar că e anglicană, răspunse Struan apăsat.

Mergea încet, cu dificultate, sprijinindu-se în cârje, în mijlocul grupurilor de bărbaţi ce se îndreptau, din direcţii diferite, către biserica amplasată la capătul străzii principale, uşor retrasă în centrul unei grădini, pe un teren dintre cele mai bune, în apropierea mării.

— Biserica e frumoasă. Dă coloniei din Yokohama aerul că e de-acum permanentă.

Sfânta Treime, sau Pe De Trei, cum era poreclită biserica în particular, constituia mândria coloniei. Fusese sfinţită în anul precedent de către episcopul de Hong Kong. Turla era înaltă şi clopotele plăcute la auz, ducându-i pe expatriaţi cu gândul la pământurile natale, atât de îndepărtate. Lemn, ghips şi cărămizi de la Shanghai. Grădini bine întreţinute, un cimitir cu numai şapte morminte: epidemiile erau rare la Yokohama spre deosebire de Hong Kong, unde bântuiau molimele şi febra mortală a Văii Fericirii, *mal-aria.* Cele şapte morţi fuseseră accidentale, cu excepţia uneia, datorată bătrâneţii. Nu era

lucru obişnuit să lucrezi douăzeci de ani în Asia, şi încă şi mai rari erau cei trecuţi de vârsta pensiei.

Clopotul sună din nou, fără însă să fie imperativ: mai era destul timp ca lumea să-şi găsească locurile. Strana Nobilei Case, cea mai de vază, se afla în primul rând. Am mare nevoie de ajutor, îşi spuse Struan cu ardoare, căci, deşi nu era habotnic, nu era mai puţin credincios. Îmi pare bine că biserica asta e mai mult a noastră. Terenul şi clădirea fuseseră donate bisericii anglicane de către toţi negustorii, care votaseră cu entuziasm în favoarea contribuţiei la patru ore după deschiderea clubului din Yokohama, unde se şi porniseră afacerile, în chiar ziua fondării coloniei. Lucrul se făcuse la propunerea lui McFay şi din ordinele lui Tess Struan, care garantase cincizeci la sută din cheltuieli. Se angajase de asemenea să furnizeze clopotul, pe care îl comandase la noua lor oţelărie din Hong Kong. Când povestea ajunsese la urechile lui Tyler Brock, acesta, nevoind să o lase pe pierduta şi detestata lui fiică să i-o ia înainte, adusese de la Londra un vitraliu şi strane din lemn englezesc.

— Să te duci la slujba de duminică e bine, dar numai o dată pe lună, obişnuia să spună taică-meu când nu era de faţă maică-mea, îşi aminti Struan şi zâmbi trist. Când era tânăr, mergea tot atât de des la biserică precum ea acum…

Malcolm se opri o clipă să-şi tragă sufletul şi privi spre mare. Era agitată, de un cenuşiu albăstrui; cerul înspicat de nori. O duzină de nave comerciale, în special englezeşti, una americană, una rusească. Nava poştală, sosită cu o zi înainte, nava amiral franceză cu zbaturi, şi fregata *Pearl,* tot fără catargul din faţă, erau ancorate în rânduială în port.

— Parcă nu te simţi tocmai în siguranţă fără flotă. Parcă ai fi în pielea goală.

— Asta e sigur. Cred că nu va lipsi multă lume de la slujbă azi, răspunse McFay, executând mişcări circulare din cap pentru a-şi uşura durerea de ceafă.

— Când crezi că se întorc?

— Eu aş zice peste o lună… 'Neaţa, doamnă Lunkchurch – ambii îşi scoaseră ceremonios pălăriile, Struan cu

oarecare stângăcie, în momentul în care femeia navigă pe lângă el, cu fustele ei umflate şi bonetă, remorcându-şi soţul asudat, al cărui chip era plin de vânătăi. Ce naiba a păţit tipul?

— S-o fi bătut, răspunse McFay prudent, sondând mai departe dispoziţia lui Struan, pe care nu-l văzuse şi de la care nici nu mai primise vreo vorbă din ziua precedentă cu excepţia mesajului rece din acea dimineaţă, prin care-l convoca la biserică, iar acum păşea spăsit în urma lui Struan care continua să şontâcăie mai departe. Se pare, continuă McFay, că el, Dimitri şi încă vreo câţiva s-au hotărât să facă o escapadă în Mahalaua Beţivanilor ieri, să-i tragă o paranghelie de sâmbătă seara.

— Paranghelie în sens de cafteală?

— Mi-e teamă că asta era ideea. Cică s-au distrat teribil, aşa mi-a spus Dimitri.

Struan remarcă o scânteiere subită în ochii lui McFay.

— Aha, deci ai fost şi tu acolo, Jamie? întrebă el pe un ton tăios, apoi îi zâmbi.

McFay observă zâmbetul şi simţi o mare uşurare:

— Păi, da, tai-pan, am fost şi eu… Doar ca să mă asigur că nu i se întâmplă nimic lui Dimitri.

— Şi i s-a întâmplat ceva? făcu Struan, cu un ghimpe de invidie.

— Nu, da’ chiar că ne-am distrat bine, tai-pan.

— Ce noroc pe tine! Hai, Jamie, dă-i drumul, povesteşte.

Jamie auzi în glasul celuilalt tonul prietenos, de camaraderie, pe care se temuse că l-a pierdut pentru totdeauna şi surâse larg, uitând de dureri, de furie, de grijile legate de viitor.

— A fost o luptă de cocoşi pe cinste la taverna Taurul şi Cocoşul, cea mai straşnică, o arenă de lupte nouă şi o bere de Nagasaki mai ceva decât berea brună scoţiană! Doi tipi din armată s-au chitit contra a doi dintr-ai noştri, Sykes Lumânărarul şi Barbă-n Sânge.

— Cine?

— Un marinar la pensie, şef de tun, Charlie Bent, a fost pe *Lasting Cloud,* cel care a spulberat jonca de război a lui

Wu Fang Choi în ‘43. Acum i se spune „Barbă-n Sânge” fiindcă are grijă de abator. L-am încurajat de la un cap la altul, tai-pan, şi-am câştigat douăzeci şi cinci de lire. Pe urmă am descins la Yokopoko Palace, cea mai mare tavernă din Mahalaua Beţivanilor, locul de întâlnire al celor din armata de uscat – marina merge la Fratele Tuck, aşa că frumoşii ăştia nu se întâlnesc niciodată. Am pierdut un decar la ruletă, şi încă cinci lire la zaruri. Apoi, nici nu ştiu cum am ajuns la *Cin’ bea mai tare,* negustorii contra celorlalţi. Cred că am câştigat. Pe urmă acasă şi nani, deşi, aa, unii s-au dus pentru reparaţii la Nelli-Făr’-de-Jenă.

— Şi tu?

— Aa, da, dar numai pentru un ultim pahar, are şampania cea mai bună şi cea mai ieftină din Yokohama.

— Şi fetele?

McFay izbucni în râs:

— Nici nu se compară cu cele ale doamnei Fortheringill, de la Hong Kong! O duzină de păsărici, stârnite din cartierul East End din Londra, cu popas la Hong Kong, câteva de la Sydney, din Australia, fiice de ocnaşe care şi-au ispăşit pedepsele şi-au rămas mai departe acolo. Cam necioplite toate, nu prea pe gustul meu – numai zâmbet, Jamie saluta trecătorii şi fără să-şi dea seama, adăugă: Mie Nemi îmi ajunge cu vârf şi îndesat – atunci observă mutra acră a lui Struan, veselia i se stinse şi se blestemă în sinea lui că pomenise de fată. S-a întâmplat ceva tai-pan, te simţi bine?

— Nu, nimic, răspunse Struan scurt, cuprins brusc de invidie faţă de forţa şi virilitatea celuilalt, dar nu pe el îl ura, ci pe sine. Nu mai suport să fiu în halul ăsta, Jamie, mi-e groază! Mi-e groază! Doamne, ce greu e să trebuiască să ai răbdare, dar n-am de ales, ştiu asta – şi se sili să zâmbească. Nemi? Da, o fată drăgălaşă. Drăguţă.

Cu mare efort, Struan îşi îndepărtă gândul de la Shizuka şi eşecul său, dorindu-şi mai presus de orice să se dovedească bărbat cu Angélique, să treacă de toate piedicile şi pragurile de nisip ce îl aşteptau şi să înfrunte furtuna pe care mama lui avea, fără îndoială, să o stârnească. Lucrurile trebuie luate unul câte unul. Ţine-te

bine, rezolvă cu biserica şi cu restul până la şase, când Ah Tok îţi va aduce leacul:

— Un pic înainte de a merge la templu, fiule?

— Nu, mulţumesc mamă, o dată pe zi îmi ajunge. Doctorul mi-a spus să am grijă.

— Ce ştiu diavolii ăştia de străini?

— Şi eu sunt un diavol de străin.

— Da, dar tu eşti fiul meu.

Ce pisăloagă e Ah Tok. Dar mă pot încrede în ea. Ce contează dacă iau din leac câte puţin o dată pe zi? Pot să mă las oricând, n-am nevoie în timpul zilei, deşi e adevărat că mă simt mult mai bine după el. Trebuie să iau o decizie în legătură cu scrisoarea mamei, să-i scriu şi să-i trimit răspunsul cu poşta de mâine. Trebuie! Scrisoarea îi fusese adusă de un curier special, o rudă a compradorului Gordon Chen, evident. Din nou lipsea acel P.S. „Te iubesc”. Din nou, mesajul secret îl înfuriase la culme:

Malcolm,

Ai luat-o complet razna? Petrecem de logodnă? După ce te-am prevenit? Cum ai putut să-mi nesocoteşti scrisoarea şi îndemnurile insistente de a te întoarce? Dacă n-aş fi primit azi, o dată cu acea veste incredibilă, raportul doctorului Hoag, aş fi crezut că ai fost rănit şi la cap, nu numai la corp. I-am cerut guvernatorului să ia măsuri imediate împotriva bestiilor care te-au atacat şi să le aducă în faţa tribunalului Majestăţii Sale. Dacă nu o face, l-am avertizat personal că întreaga forţă a familiei se va mobiliza contra administraţiei sale.

Destul în această privinţă. Întoarcerea ta la Hong Kong este o necesitate VITALĂ din trei puncte de vedere. Desigur, sunt dispusă să-ţi iert răzvrătirea, eşti încă foarte tânăr, ai trecut prin momente cumplite şi te-ai lăsat prins în mrejele unei femei care ştie ce vrea. Mulţumesc lui Dumnezeu că te întremezi pe zi ce trece. Din raportul doctorului Hoag reiese că, în momentul în care vei primi această scrisoare, vei fi capabil să întreprinzi călătoria (i-am cerut doctorului să vină la HK cu tine, şi îl consider direct responsabil de starea sănătăţii tale). V-am rezervat

amândurora locuri pe nava-poştă, ceea ce am omis în mod deliberat să fac pentru ea.

Trebuie neapărat să te întorci REPEDE şi SINGUR, în primul rând pentru a deveni în mod oficial tai-pan. Bunicul tău a lăsat în scris dispoziţii anume care se cer împlinite înainte ca tu să devii LEGAL tai-pan al casei Struan, indiferent ce ţi-am lăsa eu sau tatăl tău moştenire. Înainte de moarte, tatăl tău m-a făcut să depun – în absenţa ta, fiule – jurământul care trebuia depus. M-am angajat de asemenea să te fac pe tine să depui jurământul. E un lucru care nu mai poate fi amânat.

În al doilea rând, se impune să hotărâm neîntârziat cum să respingem atacul lui Tyler Brock contra noastră. Ţi-am mai scris că e susţinut fără rezerve de Banca Victoria şi că ameninţă să ne suspende plata cecurilor, ceea ce ne-ar fi fatal dacă-i reuşeşte. Gordon Chen a sugerat o soluţie extrem de riscantă, nu poate fi aşternută pe hârtie şi necesită semnătura şi participarea tai-panului. Fratele meu vitreg, lordul Sir Morgan Brock tocmai a sosit la HK şi îşi afişează peste tot titlul de nobleţe, pe care nu l-a obţinut decât convingându-şi tatăl vitreg fără moştenitor, să-l adopte, după care acesta, aproape imediat şi oh, cât de oportun, a murit.

A fost oare ajutat să moară? Doamne iartă-mă, nu mă îndoiesc că da. Şi Morgan şi Tyler Brock se laudă deschis că până la Crăciun ne vor pune cu botul pe labe, la cheremul lor şi că vor prelua loja fondatorilor la cursele de cai din Valea Fericirii. Ieri s-a supus la vot alegerea unui nou fondator. Conform dorinţei bunicului tău şi în numele tău, am votat din nou contra lui. Să mă ierte Dumnezeu, dar îmi urăsc tatăl cu toată fiinţa, mă apucă pandaliile când aud de el.

În al treilea rând: capcana în care ai fost atras. Nu mi-a venit să cred istoria cu „petrecerea de logodnă” până nu am primit confirmarea. Mă rog lui Dumnezeu şi sper că până acum ţi-a venit mintea la cap îndestul ca să-ţi dai seama ce s-a petrecut cu tine. Din fericire, nu te poţi căsători fără aprobarea mea şi în nici un caz cu fiica unui

catolic şi escroc pe deasupra, care a dat bir cu fugiţii (există mandate contra lui pentru datorii neplătite). Într-adevăr, eu te înţeleg într-un fel. Gordon Chen mi-a explicat cât de uşor poate fi îmbrobodit un flăcău ca tine, aşa că nu dispera. Avem un plan care te va smulge din ghearele ei şi îţi va demonstra – regret, dar trebuie să fiu directă – că nu e decât o curtezană.

Când te vei căsători, soţia ta va trebui să fie englezoaică, cu frica lui Dumnezeu, în nici un caz o eretică; o fată de familie bună, instruită, acceptabilă în societate şi demnă să-ţi fie nevastă, cu o zestre aşa cum se cere şi calităţi de natură să te ajute pe viitor. Când va veni momentul, nu vor lipsi persoanele potrivite şi vei putea alege.

I-am scris cu aceeaşi poştă şi doctorului Hoag şi, de asemenea, lui McFay, spunându-i cât am fost de şocată auzind că a permis această prostie. Aştept să te văd şi să te îmbrăţişez în câteva zile. Mama ta iubitoare.

Aproape imediat, Jamie se precipitase în camera lui, cu chipul ca de ceară:

— E la curent!

— Ştiu. Nu contează.

— Isuse Cristoase, Malcolm, cum poţi spune că nu contează! izbucnise McFay, nemaiştiind ce să spună, apoi îi întinse scrisoarea care îi tremura în mână. Uite. Citeşte!

Scrisoarea, fără nici un fel de introducere, era semnată Tess Struan:

În caz că nu puteţi explica în mod satisfăcător de ce i-aţi permis fiului meu (deşi urmează să fie tai-pan, ştiţi bine că e minor) să se logodească fără a obţine acordul meu prealabil, despre care ştiţi cu SIGURANŢĂ că nu l-ar fi obţinut pentru o căsătorie atât de nepotrivită, veţi înceta să mai conduceţi firma Struan în Japonia de la finele anului. Predaţi-i domnului Vargas pentru moment conducerea şi reveniţi împreună cu fiul meu cu nava-poştă în scopul rezolvării acestei probleme.

Struan aruncă scrisoarea cu furie:

— Nu mă duc înapoi la Hong Kong, nu încă. Mă voi duce

când voi avea chef.

— Doamne Dumnezeule, Malcolm, dacă ne ordonă să mergem, am face bine să ne supunem. Sunt raţiuni care…

— Nu! strigă Malcolm. Ai priceput? Nu!

— Pentru numele lui Dumnezeu, deschide ochii, se zburlise, la rândul lui, McFay. Eşti minor, ea conduce compania, şi încă de mulţi ani. Suntem în subordinea ei şi…

— Eu nu sunt în subordinea nimănui. Ieşi afară!

— N-am să ies! Nu vezi că ceea ce ne cere e înţelept, aşa cum spune ea, şi nu ne sileşte la nimic! Putem să fim înapoi în două-trei săptămâni, tot va trebui să obţii acordul ei mai devreme sau mai târziu, de ce să nu încercăm acum, se va clarifica situaţia şi va fi mai uşor şi pentru mine şi pen…

— Nu! Şi… anulez ordinele ei: eu îţi ordon de-acum înainte. Sunt tai-pan al firmei Struan.

— La naiba! Doar ştii că nu mă pot pune de-a curmezişul voinţei ei!

Struan se clătină aproape, simţind junghiul care-i străbătuse şalele când se ridicase în picioare şi zbierase la McFay:

— Ascultă dracului o dată, lepădătură! Ţi-aduc aminte că ai jurat să-l serveşti pe tai-pan, pe *TAI-PAN,* pentru numele lui Dumnezeu, oricare ar fi el, pe tai-pan, şi nu pe mă-sa, dracu’ s-o ia! ŢI-ADUCI AMINTE SAU NU?

— Da, dar să nu…

— De cine ai de gând să asculţi, Jamie? De mine sau de mama?

Prăpastia se adâncise între ei, urmaseră nişte vorbe amare, pline de furie, dar Malcolm câştigase. Subiectul nu era discutabil: totul era stipulat clar în documente, jurământul fusese depus în numele lui Dumnezeu.

— Bun, de acord! scrâşnise McFay. Dar, fir-ar să fie, iartă-mă, cer dreptul de a-i scrie şi de a o pune la curent cu noile mele ordine.

— Da, fă-o, scrie-i cu prima poştă şi spune-i cu ocazia asta că tai-panul îţi ordonă să rămâi aici, că eu sunt singurul care te poate da afară şi într-adevăr o voi face

dacă îmi mai creezi probleme. Cât despre logodnă, asta mă priveşte doar pe mine, fie că sunt minor sau nu.

Malcolm se aşezase cu greu la loc, încovoiat de durere.

— Doamne. Tai-pan, mă dă afară, orice ai zice dumneata. S-a terminat cu mine.

— Nu. Nu fără acordul meu. Asta e regula la noi.

— Se poate. Dar, fie că îţi convine, fie că nu, poate să ne facă viaţa un chin la amândoi.

— Nu, dacă faci doar ceea ce îţi cer eu. Eşti apărat de legea lui Dirk, şi chiar şi ea trebuie să se supună acestei legi, răspunse Malcolm, amintindu-şi nenumăratele ocazii în care mama lui invocase numele lui Dirk Struan în faţa lui sau a tatălui său, a fraţilor şi surorilor lui, în chestiuni de afaceri, de morală sau de viaţă pur şi simplu. Şi n-au spus oare mama şi tata de o mie de ori că eu voi fi tai-pan, şi toţi, inclusiv unchiul Gordon au încuviinţat alegerea? Orice formalităţi de instalare pot să aştepte, mama invocă asta ca un pretext pentru a mă da pe brazdă cum vrea ea. Ce Dumnezeu, am fost crescut şi pregătit o viaţă întreagă să fiu tai-pan, ştiu cum să mă descurc, aşa cum ştiu şi care e buba în toată povestea asta. Eu sunt Tai-pan, şi cu asta basta. Acum, te rog să mă scuzi, am… Am de lucru.

De cum rămăsese singur strigase după Ah Tok. Oh, atunci chiar că am avut nevoie de licoarea aia mai mult decât oricând, ce bine îmi prinde şi cum m-a scăpat de dureri şi nelinişti şi mi-a dat curaj, şi ce bine m-am simţit apoi cu Angélique! Ah, îngerul meu, abia aştept să revii în apartamentul tău de-alături, aşa de aproape, aşa de caldă, ce desfătare! Dar, Doamne! Ce n-aş da să nu mă apuce durerea când mă gândesc la ea şi să-mi stârnească cealaltă durere, şi dimineaţa abia a început, şi mă aşteaptă o slujbă plicticoasă, şi mai trebuie să suport şi prânzul, încă opt ore până la viitoarea…

— Îmi cer scuze pentru discuţia de ieri, spuse acum McFay. Regret mult.

— Eu nu, am limpezit lucrurile, replică Struan cu o forţă neobişnuită. Acum compania are cu adevărat un conducător, e adevărat că nu tata a condus pentru că în

ultimii ani a fost mai mult beat, în timp ce mama făcea tot ce îi stătea în putere, ceea ce nu ne-a ajutat prea mult să le-o luăm înainte celor de la Brock. Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, ne-au devansat, sunt mai prosperi şi mai sănătoşi din punct de vedere financiar. Vom avea mare noroc dacă reuşim să ieşim teferi din furtuna actuală. Ia Japonia, spre exemplu, Japonia nu ne acoperă nici cheltuielile.

— E adevărat pe termen scurt, dar pe termen lung e o afacere profitabilă.

— Nu în modul în care ai condus firma până acum. Japonezii nu cumpără de la noi mărfurile care să ne aducă profit. Iar noi cumpărăm nişte mătăsuri şi nişte viermi de mătase, ceva fleacuri lăcuite, altfel nu mare lucru. N-au industrie şi nici nu par să-i ducă dorul.

— Aşa e, dar, pe de altă parte, până am reuşit să avem liber acces în China au trecut ani de zile. Şi acolo aveam opiu, ceai, argint.

— Da, dar China e altceva. China e o civilizaţie străveche, sunt oameni cultivaţi. Avem prieteni în China şi, cum ai spune dumneata, o strategie comercială. Ideea mea e că trebuie să grăbim lucrurile aici dacă vrem să supravieţuim, altfel ne scufundăm.

— Îndată ce Sir William pune punctul pe i cu Bakufu…

— Dar-ar frenţia în Bakufu! întrerupse Struan cu intransigenţă în voce. M-am săturat să fiu condamnat să stau în fotoliu şi să-i aud pe toţi spunând că trebuie să aşteptăm ca Sir William să ordone flotei şi armatei să-şi facă treaba. Când mai e o reuniune cu Bakufu vreau să fiu prezent sau, şi mai bine, să-mi aranjezi mie o întâlnire particulară cu ei înainte.

— Da, tai-pan.

— Aranjează întâlnirea asta, Jamie, asta îţi cer. Şi grăbeşte-te!

— Nu ştiu cum s-ar putea aşa ceva.

— Întreabă-l pe samuraiul domesticit al lui Tyrer, Nakama. E de altfel preferabil să-mi pui la cale o întâlnire în taină cu el, ca să nu-l compromitem pe Phillip.

McFay îi încredinţase informaţiile primite de la Nakama.

— Nu-i o idee rea, spuse el cu sinceritate, şi îşi recăpătă încrederea constatând ardoarea lui Struan şi văzându-i hotărârea întipărită pe chip – poate că, în sfârşit, s-a găsit persoana potrivită.

— Voi discuta cu Phillip după prânz, adăugă Jamie.

— Când pleacă următoarea navă spre San Francisco?

— Într-o săptămână, e nava confederată *Savannah Lady* – McFay coborî prudent tonul, căci trecea un grup de negustori prin apropiere. E cursa cu care pleacă comanda pentru Choshu.

— Pe cine putem desemna, un om de încredere, ca să plece cu ea pentru o misiune specială? întrebă Struan, începând să-şi pună planul în aplicare.

— Pe Vargas.

— Nu, nu pe el, avem nevoie de el aici – Struan se opri din nou, căci îl dureau picioarele, şi se refugie ţopăind la marginea promenadei, lângă un zid scund, unde dorea să se odihnească, dar şi să discute cu celălalt ferit de urechi indiscrete. Nu mai e altcineva? Un om priceput?

— Nepotul lui, Pedrito. E un băiat isteţ, arată mai portughez decât Vargas, practic n-are trăsături chinezeşti. Vorbeşte portugheza, spaniola, engleza şi cantoneza. În plus, se descurcă bine cu cifrele. Ar fi bun ca mesager şi în Nord, şi în Confederaţie. La ce te gândeai?

— Rezervă-i un loc pe navă. Vreau să plece cu comanda pe care intenţionez s-o înmulţesc cu patru, şi să com…

— Patru mii de puşti? rosti McFay, neîncrezător.

— Da. Trimite o scrisoare cu nava-poştă de mâine şi transmite-le celor de la fabrică să-l aştepte. Nava se întâlneşte cu vaporul care pleacă din Hong Kong spre California.

— Dar – spuse McFay, neliniştit – n-au primit deocamdată decât aurul necesar pentru două sute de puşti şi trebuie să acoperim întreaga comandă, asta e politica fabricii. Nu crezi că ne cam angajăm în obligaţii peste puterile noastre?

— Unii aşa ar putea crede. Eu nu.

— Şi să zicem că aducem două mii de puşti. Pe amiral îl apucă pandaliile când e vorba de importuri de arme şi opiu în Asia… Ştiu că legal nu ne poate împiedica, se grăbi să adauge McFay, dar e posibil să sechestreze un transport întreg sub pretextul stării de necesitate.

— Nu va găsi armele şi nici nu va auzi despre ele decât când va fi prea târziu. Te îngrijeşti dumneata de asta. Până una-alta, fă un proiect de scrisoare care să însoţească comanda şi expediază alta cu nava-poştă. Fă-o tu cu mâna ta, Jamie, în secret. Cere din partea fabricii un tratament de favoare pentru această comandă, şi dreptul de a fi agenţi exclusivi pentru Asia.

— Excelentă idee, tai-pan, dar sfatul meu e să nu supralicităm comanda.

— Cere cinci mii de puşti, şi spune-le clar că le oferim o afacere cât se poate de profitabilă. Nu vreau să ne fure Norbert toată piaţa asta de sub nas – Struan păşi mai departe şi mai stânjenit de durere, îşi dădu seama ce îi trecea prin minte lui McFay fără să-l privească, şi adăugă, sec: Nu e cazul să consulţi Hong Kong-ul. Fă ce-ţi spun. Voi semna comanda şi scrisoarea.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi McFay se pronunţă:

— Voi face precum spui.

— Bun, făcu el – simţi reticenţa din glasul lui McFay şi hotărî că sosise momentul să pună lucrurile la punct. Ne schimbăm politica în Japonia. Le place să se omoare prin părţile astea, nu? Din câte spune acest Nakama, mulţi dintre regii locali sunt gata să se revolte împotriva administraţiei Bakufu, iar Bakufu nu e tocmai de partea noastră, adevărat? Ei bine, le vom da ce vor. Le vom vinde ce le face trebuinţă: armament, câteva nave, chiar o fabrică de tunuri sau două, în cantităţi din ce în ce mai substanţiale. Le vindem pe aur şi argint.

— Şi dacă întorc aceste arme împotriva noastră?

— Pot. O singură dată, şi le vom da o lecţie, s-o ţină minte, cum am făcut oriunde în lume. Le vindem muschete, ceva arme cu încărcător, dar nu carabine cu repetiţie, tunuri de mari dimensiuni şi nici nave de război moderne. Îi

vom vinde clientului ceea ce doreşte să cumpere.

Angélique îngenunche în micul confesional, făcându-şi loc atât cât îi permiteau fustele voluminoase, şi începu ritualul, dând drumul unei avalanşe de cuvinte latineşti cu uşurinţa celor care nu citesc şi nici nu scriu limba, dar au învăţat rugăciunile şi formulele obligatorii pe de rost încă din copilărie.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit...

De partea cealaltă, părintele Leo era mai atent decât de obicei. În mod normal nu asculta decât pe jumătate, cu tristeţe, convins că penitenţii minţeau, că nu-şi mărturiseau păcatele, că încălcau din plin poruncile (dar nu mai mult decât oriunde în altă parte în Asia), iar canonul pe care-l dădea el păcatului era acceptat doar din vârful buzelor şi niciodată urmat.

— Deci ai păcătuit, copila mea, spuse cu vocea cea mai suavă de care era în stare, într-o franceză cu un accent atroce părintele, un bărbat de cincizeci şi cinci de ani, bărbos şi corpolent, un portughez iezuit, hirotonisit cu douăzeci şi şapte de ani înainte, ce se mulţumea cu firimiturile de viaţă pe care credea că i le îngăduie Cel de Sus. Ce păcate ai comis săptămâna aceasta?

— Am uitat să-i cer iertare Fecioarei în rugăciunile mele, într-o noapte, pe când mă rugam, răspunse Angélique cu un calm desăvârşit, respectând înţelegerea ei cu divinitatea, şi am avut multe gânduri şi vise urâte, şi m-am temut, uitând că sunt în puterea Domnului...

În ziua ce urmase acelei nopţi de pomină la Kanagawa, o dată ce se împăcase cu gândul dezastrului suferit, îngenunchease, plângând, în faţa micului crucifix pe care îl ţinea în permanenţă în camera ei: Maică a Domnului, nu mai trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat şi cum am fost pângărită, îngăima ea printre suspine, cu toată ardoarea de care era în stare, să-ţi mai spun că n-are cine să mă ajute, să-ţi spun că am nevoie de ajutorul Tău, că nu pot să mă împărtăşesc nimănui, nici chiar la spovedanie. Nu îndrăznesc să mărturisesc ce s-a petrecut, nu îndrăznesc,

mi-ar distruge şi ultima şansă… te implor în genunchi să îngădui şi să înţelegi că atunci când voi spune, la spovedanie *am uitat să-i cer iertare Fecioarei în rugăciunile mele,* va însemna că mă spovedesc şi mărturisesc tot ce ţi-am spus acum şi tot ce ai văzut că mi s-a întâmplat, am să mai zic şi câteva mici minciuni pe care va trebui să le adaug ca să mă ocrotesc. Îţi cer iertare pentru această rugăminte, şi implor ajutorul Tău, n-am la cine să mă rog în afară de Tine. Ştiu că mă vei ierta şi că mă vei înţelege, pentru că eşti Maica Domnului şi femeie, vei înţelege şi mă vei dezlega de păcat…

Acum Angélique întrezărea profilul părintelui Leo şi îi simţea duhneala de vin şi usturoi. Suspinând, îi mulţumi Fecioarei din toată inima pentru ajutor.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit.

— Păcatele ce mi le spui nu-mi par atât de grave, copila mea.

— Mulţumesc, părinte.

Angélique îşi înăbuşi un căscat, pregătindu-se să primească aşa cum se întâmpla de obicei, un modest canon, urmând apoi să se închine, dezlegată de păcat, să-i mulţumească preotului şi să plece. Urma prânzul la club, cu Malcolm şi Seratard, siesta în superbul apartament de lângă cel al lui Malcolm, cina la Legaţia rusă, şi…

— Ce fel de gânduri urâte ai avut?

— Oh, n-am ascultat şi nu m-am dovedit răbdătoare, răspunse ea, cu gândurile aiurea, şi nu m-am încredinţat Domnului.

— Răbdătoare în ce privinţă?

— M-a apucat un fel de furie contra servitoarei – Angélique fu luată prin surprindere – şi aş fi voit ca logodnicul meu să se simtă mai bine, să se întremeze mai repede…

— Ah, tai-panul, un tânăr la locul lui, dar nepot al unui mare duşman al Bisericii Adevărate. Ţi-a povestit? Ţi l-a descris pe bunicul său, Dirk Struan?

— Am auzit ceva, părinte, răspunse Angélique, deloc la largul ei. Mi-am pierdut răbdarea cu servi…

— Malcolm Struan e un tânăr aşa cum trebuie, nu ca bunicul lui. I-ai cerut să treacă la catolicism?

Chipul Angelicăi îşi pierdu culoarea:

— Da, am atins şi problema asta. Discuţiile de acest fel sunt… foarte delicate şi nu pot fi rezolvate în grabă.

— Da, da, aşa e – părintele Leo auzi respiraţia grăbită a Angelicăi şi îşi dădu seama de neliniştea ce o stăpânea. E adevărat, e o chestiune importantă pentru amândoi.

Se încruntă, ştiind din experienţă că tânăra îi ascundea multe, dar nu era prima oară că i se întâmpla acest lucru. Urma să pună capăt spovedaniei în acest punct, apoi simţi brusc că era în faţa unei ocazii nesperate de a salva un suflet şi de a angaja o acţiune profitabilă. Spre deosebire de iubita şi însorita lui Portugalie, viaţa lui la Yokohama era tristă, cenuşie: pescuit, mâncare, băutură şi rugăciune. Biserica lui era mică şi dărăpănată, credincioşii păcătoşi şi puţini la număr, colonia o adevărată închisoare.

— Discuţiile de acest gen sunt delicate, dar trebuie purtate. Nemurirea sufletului logodnicului tău e în mare primejdie. Mă voi ruga pentru împlinirea dorinţelor tale. Copiii pe care îi veţi avea vor fi crescuţi întru Biserica Mamă şi presupun că el a încuviinţat.

— Am discutat şi această problemă, părinte, zise Angélique cu o detaşare uşor forţată. Desigur, copiii noştri vor fi catolici.

— Dacă nu vor fi, îi vei azvârli în prăpastia Iadului. Şi nemurirea sufletului tău va fi în primejdie – observă cu mulţumire că Angélique se cutremură, bun, îşi spuse, încă o lovitură dată Antichristului. Acest lucru trebuie hotărât fără greş înainte de căsătorie.

Inima Angelicăi bătea să-i sară din piept, mintea îi era întunecată de o teamă pe care încerca să nu şi-o trădeze în glas. Credea cu fervoare în Dumnezeu şi diavol, în viaţa veşnică şi blestemul etern.

— Mulţumesc pentru sfat, părinte.

— Voi vorbi şi eu cu domnul Struan.

— Oh, nu, părinte, te rog, nu, zise ea, cuprinsă de panică, cred că n-ar fi o faptă înţeleaptă.

— N-ar fi o faptă înţeleaptă? – părintele Leo se scărpină distrat în barba plină de păduchi, ca şi părul şi sutana uzată, ajungând rapid la concluzia că convertirea lui Struan era o ispravă demnă de înfăptuit, meritând toată silinţa de care era în stare. Mă voi ruga lui Dumnezeu să mă îndrume. Dar nu uita că eşti minoră, şi logodnicul tău la fel. Presupun că, în absenţa tatălui tău, monsieur Seratard îţi este tutore după lege. Înainte de celebrarea sau înfăptuirea căsătoriei e nevoie de o autorizaţie şi trebuie împlinite toate aşa cum se cuvine pentru ocrotirea sufletului tău – aici zâmbi radios, mulţumit de sine. Acum să rosteşti zece Ave Maria şi să citeşti de două ori scrisorile Sfântului Ioan până duminica viitoare. Şi roagă-te lui Dumnezeu să te lumineze.

— Mulţumesc, părinte.

Uşurată, Angélique se închină, sudoarea inundându-i palmele, şi îşi înclină capul în aşteptarea binecuvântării.

— In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti, absolvo tuum – urmă semnul crucii. Roagă-te pentru mine, copila mea, spuse el pe un ton important, punând capăt ritualului şi începând în minte un dialog cu Malcolm Struan.

La ora amurgului, Phillip Tyrer şedea cu picioarele încrucişate în faţa lui Hiraga, într-o mică încăpere foarte retrasă dintr-un mic restaurant pe jumătate ascuns în spatele casei acelui shoya, cel mai bătrân din sat. Erau singurii clienţi, iar pentru Tyrer aceasta era prima masă cu adevărat japoneză în compania unui japonez. Îi era foame şi era gata să guste din toate.

— Mulţumesc invitat la mine, Nakama-san.

— E plăcerea mea, Taira-san. Dacă îmi pot permite, accentul dumitale e din ce în ce mai bun. Mănâncă, te rog.

Pe masa joasă dintre ei servitoarea dispusese o sumedenie de farfurioare cu diverse soiuri de mâncare, calde sau reci, aşezate pe tăvi lăcuite. Panouri shoji, tatami, ferestre culisante deschise către întunericul ce se lăsa, lămpi cu ulei ce dădeau o lumină plăcută, aranjament floral în nişă. Alături se afla o altă încăpere rezervată, iar de cealaltă parte restul restaurantului, constând de fapt într-

un coridor ce dădea într-o alee care ducea la rândul ei în stradă. Localul oferea saké şi butoiaşe cu bere, având un bucătar şi trei servitoare-chelneriţe, totul gătit pe o sobiţă cu cărbuni. Hiraga şi Tyrer purtau kimonouri largi de casă. Tyrer se desfăta cu neobişnuitul confort, iar Hiraga se simţea uşurat să se despovăreze de veşmintele europene pe care le purtase toată ziua. Ambii fuseseră îmbăiaţi şi masaţi în aşezământul specializat de peste drum.

— Te rog să mănânci.

Tyrer se servea cu neîndemânare de beţişoare. La ambasada din Pekin fusese avertizat să nu guste mâncarea chinezească: „Doar dacă vrei să te otrăveşti cu adevărat, bătrâne. Prăpădiţii chiar mănâncă în mod obişnuit carne de câine, beau fiere de şarpe, înfulecă insecte cu lingura, orice, şi au o credinţă pe cât de aiurită, pe atât de nestrămutată: orice stă cu spatele la cer se mănâncă. Pfui!”

Hiraga îi corectă poziţia degetelor în jurul beţişoarelor.

— Aşa.

— Mulţumesc, Nakama-san, foarte greu, spuse Tyrer, distrându-se. Îngraş nu mă dacă mănânc aşa ceva.

— Nu mă îngraş dacă mănânc aşa ceva, îl corectă Hiraga, încă neostenit să tot corecteze japoneza lui Tyrer, căci ajunsese la concluzia că nu-i displăcea să-l înveţe limba. Tyrer era un elev bun, dotat cu o memorie remarcabilă şi o natură veselă, în plus – fapt de supremă importanţă – constituia o sursă nesecătuită de informaţii.

— Ah, regret nu mă îngraş aşa ceva. Ce este, iertare, ce sunt aceste mâncăruri?

— Noi le numim tempura, peşte prăjit în aluat.

— Iertare, ce e aluat?

Tyrer asculta cu atenţie, pierzând multe cuvinte dar înţelegând miezul, ştiind prea bine că interlocutorul său avea acelaşi tip de probleme. Vorbim mai mult engleza decât japoneza îşi spuse, strâmbându-se în sinea lui, dar nu contează. Nakama e un dascăl excelent şi s-ar zice că am ajuns la un acord echitabil. Dacă n-ar fi fost el, n-aş fi aici, poate că nici n-aş fi în viaţă şi n-aş fi câştigat atâta cinste a obrazului de care mă bucur pe lângă Marlowe, Pallidar şi

drăguţul de Willie ca să nu mai vorbim de informaţiile nepreţuite pe care mi le furnizează. Tyrer zâmbi. Îi plăcea să se gândească la Sir William în aceşti termeni, când cu doar câteva zile înainte ar fi încremenit în spaimă în faţa lui.

— Oh, acum înţeleg aluat! Şi noi folosim!

— Mancarea pr’ace, Taira-san? întrebă Hiraga, trecând la engleză.

— Da, mulţumesc – când putea, Tyrer răspundea în japoneză. Mulţumesc pentru tot, baie, masaj, acum clam, pardon, acum calm şi vesel.

Anume mâncăruri erau interesante, tempura şi *yakitori,* îmbucături de pui prăjite în sos dulce-sărat. *Anaga* se dovedi a fi ţipar prăjit, cu un sos dulce-amar care îl încântă. *Shushi,* bucăţele de peşte crud de diverse consistenţe şi culori pe turtiţe de orez, îi păru greu de înghiţit la început, dar, o dată înmuiate într-un misterios sos sărat numit *soia,* deveniră acceptabile. La urma urmei, îşi spuse el, tata m-a sfătuit să încerc de toate: „Fiule, dacă insişti asupra acestei idei ciudate de a deveni interpret de japoneză, te sfătuiesc să te dai la felul lor de viaţă, hrana lor, şi tot aşa mai departe, fără să uiţi că eşti un gentleman englez cu obligaţii, cu datorii faţă de Coroană, de Imperiu şi de Dumnezeu…” Mă întreb ce-ar zice Bătrânul de Fujiko. Cu siguranţă face parte din modul lor de viaţă. Tyrer surâse brusc şi făcu un semn cu beţişorul:

— Asta ce e?

— Iertare, Taira-san, nu se face să arăţi cu capătul subţire al beţişorului. Foloseşte te rog celălalt capăt. Asta e *wasabeh.*

Înainte ca Hiraga să-l poată opri, Tyrer înşfăcă gogoloiul de pastă verde şi îl înghiţi. Nările îi luară foc instantaneu: căscă gura, aproape orbit de lacrimi. După un timp focul se stinse. Tyrer mai gâfâi o vreme.

— Doamne, zise Hiraga, copiindu-l pe Tyrer şi încercând să nu râdă. Wasabeh nu maninca, doar pune o reacă – iertare, cuvent greu de pronuntat – pune un pic în sos soia ca să dai gust.

— E vina mea, gâfâi Tyrer, încă parcă gâtuit. Doamne, e mortală chestia asta, mai rău decât chili. Data viitoare eu atent.

— Tu bun pentru om care incepe, Taira-san. Şi inveţi japoneza rapidu, foarte bun.

— Domo, Nakama-san, domo. Tu la fel în engleză.

Încântat de complimentul primit, Tyrer se concentră încercând să se arate şi mai priceput. Ajunse la *tako,* felii de tentacule de caracatiţă. Chiar cu un pic de soia şi wasabeh, tot avea gust de cauciuc năclăit.

— Ăsta delicios. Place foarte mult.

Mor de foame, îşi spuse în sinea lui. Mi-ar trebui o raţie întreită de pui, încă un bol de orez, încă douăzeci de bucăţi de tempura. Hiraga mănâncă precum un bebeluş. N-are a face, stau de vorbă cu un samurai. Nici n-a trecut o săptămână de când ne-a scos din Legaţie, la Yedo, fără incident diplomatic. Nici nu sunt şase săptămâni de când l-am cunoscut pe André, dar vorbesc deja ceva japoneză şi ştiu mai multe despre obiceiurile locale decât toţi negustorii care sunt aici încă de la început. Dacă continui aşa, îmi voi vedea numele în ziar ca interpret oficial în câteva luni şi mă voi trezi cu un salariu pe măsură: patru sute de livre pe an! Ura, sau Banzai, cum ar spune japonezii. La rata de schimb actuală mi-aş permite un cal nou fără probleme, dar înainte… Inima lui Tyrer îşi acceleră bătăile. Înainte, voi răscumpăra contractul lui Fujiko. Nakama a promis să mă ajute, aşa că nu va fi greu. Mi-a promis. Poate că vom începe chiar în seara asta: din fericire, Fujiko s-a întors de la bunica ei. Presupun că nu se cade într-o duminică, dar n-are a face. Karma. Phillip oftă. Cu André şi Nakama în preajmă, descoperise acest cuvânt şi minunata lui valoare universală, căci e aplicabil oricărui eveniment, benefic sau defavorabil, asupra căruia nu aveai putere.

— Karma!

— Ce, Taira-san?

— Nimic. Îmi place mâncare.

— Îţi prace mâncarea, repetă Hiraga. Bine, mulţumesc, mie pare bine.

Hiraga mai comandă bere şi saké. Shoji-ul culisă şi băuturile apărură pe un platou purtat de o ospătăriţă veselă care îi surâse lui Hiraga în timp ce zâmbea timid către Tyrer. Distrat, Hiraga îi mângâie şoldul:

— Cum ţi-ar place Peste Munte?

— Oh, neobrăzatule! Peste Munte? Nu, cu mine nu, nici peste nici dedesubt. Dar ţi-aş Cânta din Flaut pentru un oban de aur.

Ambii râseră de glumă: un oban de aur era o avere pe care doar o curtezană de cel mai înalt rang ar fi putut să o ceară pentru un astfel de serviciu. Ospătăriţa turnă saké, umplu cana lui Tyrer şi se retrase.

— Ce spus, Nakama-san?

Hiraga zâmbi:

— Ier'tare, g'reu de exp'ricat, încă nu desture cuvinte. Doar o grumă, grumă bărbat-femeie, înţelegi?

— Wakarimasu. Biserica azi plăcut?

Cu acordul lui Sir William şi consimţământul grabnic al reverendului Michaelmas Tweet, Tyrer îl strecurase pe Hiraga în balconul corului bisericii. Cu joben, înveşmântat în noile haine europene făcute cu croitorul chinez cu viteza-i obişnuită, Hiraga trecuse drept eurasian şi abia fusese remarcat, cu excepţia lui McFay, care făcuse un semn discret cu ochiul.

— Biserica bun, şi tu exp'ricaţie la fer, răspunse Hiraga.

Deşi tot nu reuşea să ajungă la o viziune de ansamblu, priveliştea fusese uimitoare: bărbaţi adulţi şi două femei îngrozitoare, cântând la unison, ridicându-se, stând jos, mormăind rugăciuni monotone, închinându-se la acel zeu ciudat despre care Tyrer îi explicase, după slujbă, că era format din trei persoane, Tatăl, Fiul care fusese răstignit ca un tâlhar ordinar şi un kami.

— So ka? întrebase Hiraga, cu gura căscată. Deci, Taira-san, femeie numită Mama Domnului, care nu zeu are fiu zeu – dar ea nu zeu – şi ea curcatu cu kami care nu zeu, dar hatamoto de zeu, cu aripa care nu soţ, soţ nici *er* zeu, dar tată este, deci tata de fiul ei e bunicu, *neh?*

— Nu, nu s-au culcat împreună. Vezi tu…

Hiraga ascultă din nou, prefăcându-se a înţelege spre a-l putea chestiona pe Taira în legătură cu duşmănia dintre cele două biserici: observase că femeia lui Ori nu era prezentă şi întrebase de ce. Două biserici, la fel de puternice, ce se războiau tot timpul! Şi Ori îmi tot spune să o las baltă… *Baka!* Când, după ce făcuse un efort ce-i dăduse dureri de cap, înţelesese în fine motivul schismei şi consecinţele acesteia în termeni de ură, masacre şi războaie de amploare, avusese clar conştiinţa faptului că, în anume privinţă, gai-jinii erau totalmente nebuni, dar şi foarte vulnerabili. Ruptura intervenise doar pentru că un bonz bătrân numit „Ruter”, cu vreo trei sute de ani mai înainte, interpretase diferit un aspect mărunt al dogmei inventate de alt bonz cu paisprezece sau cincisprezece secole înaintea lui. Acest om, în mod evident un găgăuţă, declarase, printre altele, auzi ce prostie, că trebuia să jinduieşti să ajungi sărac lipit pământului, iar dacă te culcai cu femeile erai pedepsit şi, după ce mureai nu mai ajungeai niciodată într-un loc numit Rai, unde nu erau nici saké, nici mâncare, nici femei, şi unde erai ca un fel de pasăre. Barbarii întrec în prostie orice închipuire. Cine poate dori să meargă într-un asemenea loc? Se vedea de la o poştă că bonzul cel bătrân era un zănatec morocănos şi ambiţios care, după o viaţă de pretinsă castitate, voia să aibă o soţie sau o concubină în văzul tuturor, ca orice persoană sau bonz respectabil.

— Taira-san, îi spuse Hiraga cu vocea stinsă. Am nevoie baie, masaj, saké şi mâncare. Ur'mează te rog.

Îşi reproşase iniţial imprudenţa acestei invitaţii: shoya avea să afle că vorbeşte engleza.

— Oh, ce minunăţie să vorbeşti gai-jin. Ce-aş mai vrea şi eu. Otami-san! chicotise shoya, plin de admiraţie. Îmi permit să-ţi spun din nou că susţin *sonno-joi* şi că mi-am trimis fiul cel mai isteţ pe lângă un bonz gai-jin, ordonându-i să se prefacă a se converti la credinţele lor ridicole pentru a le putea învăţa limba şi obiceiurile.

— Eşti sigur că servitorii sunt de încredere?

— Vei fi ocrotit ca un membru al familiei. Pentru mai

multă siguranţă, îţi sugerez să închiriezi întreg restaurantul şi să-i ordoni acestui Taira să vorbească numai japoneza la baie. Spui că învaţă repede?

— Foarte.

— Secretele domniei tale nu vor trece de mine. *Sonno-joi!*

Hiraga zâmbise acru amintindu-şi cu ce fervoare îi cântase în strună shoya, neacordându-i nici o crezare. Mă întreb cum ar reacţiona dacă ar şti că plănuim să trecem prin foc toată Yokohama. S-ar căca pe el, şi nici n-ar apuca rahatul să se usuce pe el, că s-ar grăbi să se gudure pe lângă Bakufu şi să mă trădeze. *Baka!*

Tyrer continua să mănânce cu mare poftă. Deşi îi mai era foame, Hiraga se juca îndelung cu mâncarea conform obiceiului şi bunei-creşteri japoneze, a educaţiei de a se mulţumi cu puţin, căci zilele fără de hrană erau mai numeroase decât cele de abundenţă. Fusese educat să îndure cu dârzenie gerul şi durerea, căci zilele rele erau mai numeroase decât cele bune, iar de frig aveai parte mai des decât de căldură. Ce e mult, strică. Cu excepţia saké-ului. Şi a femeilor. Hiraga zâmbi:

— Saké! Taira-san, *kampai!*

Încă un recipient golit. Hiraga îl îndemnă pe Tyrer să bea, prefăcându-se că toasturile reciproce erau un obicei important. Curând, Tyrer ajunse să-i povestească despre războaiele gai-jinilor, despre întinderea Imperiului Britanic, despre bunurile produse de acesta şi cantităţile respective. Dată fiind (posibila) sinceritate a lui Tyrer şi acelui „Jur că e adevărat, mi-e martor Dumnezeu”, Hiraga hotărâse că acceptase informaţiile primite, oricât de înfricoşătoare sau aberante ar fi putut părea, până ce nu avea dovada contrarie. După ce cercetase timp de o oră atlasul şcolăresc şi hărţile lui Tyrer, Hiraga rămăsese cu gura căscată:

— Daru, rogu, cum poate ţară mică ca Ang’ria fie atât puternică?

— Din mai multe motive, răspunse Tyrer şi, mulţumit de sine, uitând să folosească idei şi cuvinte simple, se apucase să explice pe îndelete. Din mai multe motive, din cauza

educaţiei noastre superioare – învăţământ mai bun, înţelegi? – unei moşteniri superioare, unei Regine înţelepte şi blânde, din cauza formei noastre speciale, unice, de organizare statală, din cauza Parlamentului, care ne-a dat legi şi libertăţi superioare. În acelaşi timp suntem o naţie binecuvântată, o fortăreaţă insulară, marea ne ocroteşte, flota noastră controlează căile de navigaţie comerciale, ceea ce ne-a permis să dezvoltăm tehnici superioare în timp de pace, să inventăm şi să experimentăm, facem mai mult comerţ decât alţii, deci avem mai mult capital, Nakama-san, mai mulţi bani decât oricine altcineva, şi ne pricepem de minune să băgăm zâzanie între alţii pentru a stăpâni – e o veche lege romană, şi… – Tyrer izbucnise în râs şi terminase saké-ul. Mai cu seamă, cum ţi-am mai spus, avem de două ori mai multe tunuri, nave şi capacitate de luptă decât următoarele două ţări luate la un loc: jumătate din navele lumii sunt britanice, cu echipaje britanice şi războinici britanici…

Ce de cuvinte şi idei pe care nu le înţeleg, îşi spuse Hiraga cu mintea încâlcită. Romanii? Ăştia cine mai sunt? Dacă jumătate din ce spune Taira e adevărat – nu, a o suta parte – atunci ne vor trebui zeci de ani ca să-i prindem din urmă. Da, dar îi vom prinde. Şi noi suntem o insulă. În plus, acesta este Pământul Zeilor, iar ca oameni suntem mai duri, mai puternici, mai războinici, avem mai multă disciplină şi curaj, şi vom câştiga în cele din urmă, căci nu ne temem de moarte! Eeeee, deja întrezăresc posibilităţi de acţiune împotriva lor pe care nici nu le bănuiam acum câteva zile!

— *Honto,* mormăi Hiraga.

— Honto, Nakama-san? Adevărat? Ce e adevărat?

— Eu gândesc la ce tu spui. Ce adevărat! Rogu, ai zis înainte… *Kampai!*

— *Kampai!* Timpul mers la Yoshiwara, neh?

Tyrer îşi înăbuşi un căscat, obosit de atâtea întrebări, dar simţindu-se de minune.

— Nu uita, Taira-san! Hiraga îşi ascunse un zâmbet: aranjase deja ca Fujiko să nu fie disponibilă în acea seară.

Termina saké, ur'tima întrebare, apoi precam. Rogu, zis mai înainte că maşinii fac maşinii. Cum posibiru?

Tyrer se lansă în noi explicaţii entuziaste, arătând că englezii erau în fruntea Revoluţiei Industriale: inventaseră motorul cu aburi, căile ferate, nave din oţel şi fier, războiul de ţesut, maşini de plantat, producţia în serie, recoltatoare, toate sunt invenţii britanice, tunuri de şaizeci de livre, submersibile, anestezice, medicamente noi, navigaţia...

— Acum patru ani am tras primul cablu telegrafic peste Atlantic. Peste o mie de mile...

Tyrer decise să nu menţioneze faptul că acel cablu arsese nici o lună mai târziu şi trebuise înlocuit. Am inventat generatoarele electrice, iluminatul cu gaz.

Hiraga ameţi curând după efortul făcut să înţeleagă tot ce-i spunea celălalt, mai ales că-şi dorea cu disperare să priceapă cât mai mult şi nu reuşea mare lucru. În plus, nu pricepea de ce un om atât de important ca Taira răspundea duşmanului la orice întrebare. Doar suntem duşmani! Trebuie neapărat să învăţ engleza mai repede, trebuie şi o voi face! O bătaie uşoară în uşă. Peretele shoji culisă.

— Iertare, Otami-san, zise ospătăriţa, shoya ar vrea să-ţi răpească câteva momente.

Hiraga încuviinţă scurt, îl informă pe Tyrer că se întoarce imediat şi ieşi pe urmele ospătăriţei, în aleea pustie, de unde ajunse pe drumul principal. Rarii trecători care îl remarcară se înclinară politicos ca în faţa unui negustor şi nu a unui samurai, conform ordinelor lui shoya. Bun. Shoya îl aştepta într-o încăpere din interior, îngenuncheat lângă o masă, odihnindu-şi mâna pe un suport conceput în acest scop. Lângă el, o pisică dormea, covrig. Shoya se înclină:

— Regret că te deranjez, Otami-san, dar, în caz că gai-jinul ne vorbeşte limba mai bine decât pretinde, mi s-a părut mai înţelept să discutăm aici.

Hiraga se încruntă, răspunse la plecăciune şi, aşezându-se, îi acordă toată atenţia.

— Da, Ryoshi-san? Te ascult.

— Sunt mai multe lucruri pe care ar fi bine să le ştii,

Otami-sama.

Bărbatul acela cu trăsături puternice turnă în ceşti ceai verde dintr-un ceainic de fier micuţ. Magnific ceai, la fel de nepreţuit precum ceştile ca o coajă de ou, aromat şi fin. Presentimentele de rău augur ale lui Hiraga se accentuară. Shoya luă o înghiţitură apoi scoase un document din mânecă şi îl desfăşură pe masă: *Bakufu oferă o recompensă de doi koku pentru capturarea acestui revoluţionar asasin, cunoscut, printre alte nume de împrumut, ca Hiraga...*

Hiraga luă hârtia în mână, prefăcându-se a o vedea pentru prima oară, apoi, cu un mormăit nesemnificativ, i-o înapoie posesorului. Bătrânul o apropie de flacără. Ambii priviră hârtia ce ardea, transformându-se în scrum, ambii ştiau că, astfel tuns şi cu o barbă ce devenea mai stufoasă de pe o zi la alta, Hiraga era bine deghizat.

— Bakufu devine amarnic când e vorba de vitejii noştri shishi.

Hiraga încuviinţă din cap, fără însă să scoată un cuvânt. Cu un aer absent, shoya mângâie pisica, ce torcea domol.

— Se zice că seniorul Yoshi trimite emisari pe lângă şeful gai-jinilor pentru negocierea unui contract de cumpărare de arme. Nici o îndoială că un senior de rangul domniei sale ar oferi preţuri mult mai ridicate decât emisarii Choshu! Gai-jinii vor vinde cui oferă cel mai mult.

Hiraga auzise ceva de la Raiko în legătură cu samuraii Choshu care vizitaseră casa Struan – practic toată lumea era la curent cu aceste negocieri la Yoshiwara – şi era sigur că, dacă le-ar fi cunoscut numele adevărate, ar fi ştiut de cine era vorba, sau le-ar fi cunoscut familiile. Cu doar vreun an în urmă, un frate vitreg, care frecventase aceeaşi şcoală englezească la Shimonoseki, făcuse parte din echipa trimisă să cumpere prima sută de puşti. Ciudat, îşi spuse Hiraga, că e vorba de aceeaşi companie, aparţinând acelui tai-pan ce avea să moară curând, împreună cu femeia lui şi cu tot acel cuib de mârşăvie.

— Gai-jinii n-au pic de onoare.

— E dezgustător – o nouă sorbitură. Castelul din Yedo

forfoteşte. Se spune că shogunul şi prinţesa imperială vor pleca spre Kyoto într-o săptămână sau două.

— Pentru ce ar face aşa ceva? întrebă Hiraga, prefăcându-se că nu-l interesează povestea.

— Nu ştiu, Otami-san, chicoti celălalt, dar e curios că shogunul îşi părăseşte bârlogul tocmai acum, călătorind aşa de departe spre a vizita bârlogul atâtor duşmani, când de la început nu a trimis decât servitori în astfel de misiuni – pisica se întinse, shoya o scarpină pe burtă înainte de a continua. *Roju* măresc impozitele în toate ţinuturile Toranaga pentru a putea plăti cât mai multe arme şi tunuri.

Hiraga simţi furia ascunsă a bătrânului, dar el nu-şi trădă sentimentele. Îl distra. La ce erau buni ţăranii şi negustorii, dacă nu să plătească impozite?

— Dacă Fiul Cerului nu-şi poate exercita puterea conferită de Ceruri, Bakufu va arunca Japonia într-un nou război civil, fără de sfârşit.

— Aşa e.

Mă întreb în ce măsură eşti de aceeaşi părere, bătrâne, îşi spuse Hiraga în sinea lui. Începu să reflecteze la modalităţile de a împiedica Bakufu şi pe Toranaga Yoshi să-şi realizeze planurile. Akimoto ar trebui să purceadă imediat spre Yedo, n-am mai auzit nimic de Koiko sau de mama-san a ei de mai multe zile. Poate că am face bine să plecăm împreu…

— În ultimul rând, se pare că prietenul shishi al domniei tale, Ori-san, nu a plecat la Kyoto, contrar înţelegerii, spuse shoya pe un ton foarte sec.

Hiraga îl fulgeră cu ochi de şarpe. Shoya îşi înăbuşi un fior înfricoşat. Trezită instantaneu, pisica se înălţă brusc, la pândă. Hiraga rupse tăcerea:

— Undee?

— În colonie, în partea în care gai-jinii de clasă inferioară locuiesc, beau şi curvăsăresc.

Nu mult înainte de miezul nopţii, André Poncin bătu la uşa casei La Trei Crapi. Portarul îl lăsă imediat să intre, Raiko îl întâmpină cu graţie. Câteva clipe mai târziu, beau

saké împreună, dezbătând ultimele noutăţi privind Yoshiwara şi colonia. Fiecare era pentru celălalt o sursă importantă de informaţii, într-un amestec de japoneză şi engleză.

— …şi patrula a cercetat fiecare casă în parte, Furansu-san! Parcă noi am putea să ascundem criminali! E împotriva regulilor din Yoshiwara. Ştim cum să procedăm ca să ne păstrăm bolurile de orez; suntem de partea păcii şi evităm complicaţiile. Patrula e încă la intrarea principală, unde îi examinează pe toţi trecătorii.

Raiko îşi făcu vânt cu evantaiul, amintindu-şi cum scăpase ca prin urechile acului şi regretând momentul în care invitase luptători shishi să-i onoreze Casa. A sosit momentul să mai meargă şi în altă parte şi shishii, şi patrulele, oricât aş ţine la Hiraga, îşi spuse ea în gând. Ce bine ar fi să plece!

— Ce criminali caută? întrebă André.

— Trădători, în general ronini. Dar oricine e împotriva lor, e un trădător. Roninii sunt prada lor obişnuită.

— Împotriva Bakufu? Bakufu poate fi înlăturat cu forţa? O revoluţie?

Raiko izbucni într-un râs graţios şi, terminându-şi saké-ul, deschise un nou recipient.

— Bakufu seamănă cu păduchii în puşcărie – ucizi o mie, ca să faci loc pentru încă o sută de mii. Nu, Bakufu şi shogunatul înseamnă Nippon, şi vor rămâne pururi printre noi.

— Taira-san e aici astă-seară?

Raiko făcu semn că nu:

— Fata pe care o voia nu era disponibilă. I-am oferit alta, dar a refuzat şi s-a dus. Ciudat, *neh?* Un tânăr ciudat din mai multe puncte de vedere, deşi poate un bun client. Mulţumesc că l-aţi introdus în biata mea Casă.

— Acest sensei de japoneză, acest dascăl, samuraiul pe care l-a găsit Taira… Cine e, Raiko?

— Regret, nu ştiu, aud că e din Yedo şi locuieşte în colonie, în sat.

— Taira-san a vorbit cu Fujiko despre el?

— Fujiko nu a făcut nici o referire la aşa ceva, dar nici eu n-am întrebat-o. Data viitoare, s-ar putea să aflu, Furansu-san.

André nu o crezu, dar îşi spuse că nu avea importanţă: îi va spune când va considera necesar.

— Leacul. S-a aranjat?

— Desigur. Scopul meu în viaţă e să dau satisfacţie clienţilor.

Poncin scoase o pereche de cercei de aur şi îi aşeză pe masă. Ochii lui Raiko străluciră. Nu făcu nici un gest în direcţia lor, dar Poncin era mai mult ca sigur că-i cântărise cu ochii minţii, apreciindu-le calitatea, cât costaseră şi cât ar lua dacă i-ar vinde iar.

— Mi s-a spus să ofer acest cadou, zise el pe un ton agreabil.

Raiko îi zâmbi cu gingăşie, prefăcându-se a fi copleşită, deşi îşi dăduse imediat seama că plata va fi efectuată în bijuterii imposibil de plasat în Yoshiwara. Degetele îi tremurară la contactul cu cerceii. Poncin o împiedică să-i ia în mână, înşfăcându-i el însuşi şi prefăcându-se a-i examina îndeaproape. Planul său cu privire la Angélique mersese ca ceasul. Servitorii din casa Struan trecuseră străzile prin sită, fără nici un rezultat. Scena de disperare şi lacrimile ei fuseseră jucate perfect; între patru ochi, îl întrebase:

— Oh, André, am procedat cum trebuie? Malcolm a fost extrem de supărat. Habar n-aveam că sunt aşa scumpi.

— Doar ţi-a spus să semnezi pentru orice doreşti, nu? Nu e vina ta că n-ai întrebat de preţ. I-au plăcut butonii de manşetă, presupun?

— Da, André, dar…

— Vor rămâne destui bani pentru caz de nevoie. O măsură de prevedere contra oricărei eventualităţi, Angélique.

André zâmbi acum în sinea lui şi îşi întoarse privirile către Raiko:

— Valorează de multe ori preţul leacului.

— Preţul la cumpărare, cu siguranţă. Dar trebuie să-i trimit la Yedo sau la Nagasaki. E o vânzare dificilă, dar vă

rog să nu vă faceţi griji, vă voi ajuta să vă debarasaţi de copilul nedorit.

— Nu-i al meu, replică el, tăios.

— Ah, regret, iertăciune, răspunse ea, crezându-l.

Mi-a fost teamă că e al lui, îşi spuse în gând, cu mare uşurare. Sunt sătulă de complicaţiile lui.

— Nu e treaba mea.

— Îl ajut pe prietenul unui prieten, din Mahalaua Beţivanilor.

— Îmi cer iertare.

Poncin zâmbi fără nici un fel de veselie:

— Doar te pricepi la perle. Valorează de cincizeci de ori cât leacul.

Raiko zâmbi mai departe, gângurind plăcut, dar în sinea ei scrâşnea din dinţi.

— O să cer să fie evaluaţi exact. Sigur că fac mai mult decât leacul cerut.

— Desigur.

Poncin întinse palma, permiţându-i lui Raiko să ia cerceii. Perlele erau aproape negre, perle din insule. Le lipi de dinţi ca să se asigure că erau reci, apoi le muşcă: nici o urmă. Convinsă că erau autentice şi preţioase, rosti drăgăstos:

— Preţul, vechiul meu prieten?

— Preţul e următorul: leacul, chiar dacă prima doză nu are efect. Orice e necesar dacă băutura dă greş, ne-am înţeles? Tot ceea ce trebuie ca acest făt să nu se nască. De acord?

— De acord, încuviinţă ea bucuroasă, conştientă că realizează o afacere nesperat de rentabilă. Să garantez că sarcina se opreşte aici.

— Plus douăzeci de obani de aur, adăugă el, încântat să-i vadă chipul schimonosit de groază, cu toate că suma reprezenta abia o treime din ce putea scoate din vânzare.

Montura nu era de valoare, dar Poncin îi ceruse bijutierului chinez să folosească perlele cele mai preţioase. Raiko mormăi şi blestemă, începu tocmeala, ambii mulţumiţi de fapt de întrevedere, ambii conştienţi că preţul

real al leacului şi al sfaturilor medicale nu reprezenta mare lucru pentru o mama-san. Când erau gata să încheie afacerea, dispoziţia lui Raiko suferi o schimbare: îl privi cu nişte ochi ciudaţi, cuprinsă de afecţiune, întristată de situaţia lui, spunându-şi: Să mă amestec oare în karma?

— Ce e? întrebă el, bănuitor.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin, Furansu-san.

Ceva mai târziu, cu o voce caldă şi învăluitoare, amintind de cea din vremurile când Poncin fusese primul ei client şi risipise mari sume de bani în Casă, a cărei deschidere o sărbătoreau, Raiko spuse:

— A curs multă apă sub poduri de când ne-am cunoscut, am avut multe clipe frumoase şi râsete în Lumea noastră Plutitoare şi, precum se întâmplă în viaţă, şi lacuri de lacrimi, pe care eu nu le-aş fi dorit. Mi-am adus brusc aminte că ultima oară când ne-am târguit astfel a fost în legătură cu contractul Hanei.

Chipul lui Poncin îngheţă ca o mască:

— Să nu vorbim despre Hana.

— Ah, regret, dar aş vrea să vorbim, căci aş putea avea o soluţie.

— Nu există, spuse el cu mânie. Leac nu e, Hana e moartă şi n-are nimic de-a face cu perlele.

— Aşa e. Doar un pic de îngăduinţă şi atenţie. Poate că aş putea, zise Raiko cu blândeţe, să găsesc o nouă Hana, asemănătoare, dar care să aibă deja boala chinezească.

— Imposibil, izbucni el, şocat. Boala e oribilă, scârboasă!

— Da, către sfârşit, reluă ea, cu răbdare. Adesea, însă, nu se vede nici un semn ani de zile. Încă nu sunteţi urât, Furansu-san, nu se vede nimic, s-ar putea să treacă ani şi ani până apar semnele. Depinde de karma. Să încerc să găsesc o astfel de femeie?

Poncin începu să vorbească, se poticni şi scutură din cap.

— Dacă ar fi să găsesc o nouă Hana, şi dacă…

— Nu există aşa ceva…

— Dacă vă doriţi unul pe altul, puteţi fi împreună până… cât timp vreţi, zise Raiko, ridicând din umeri. Ce contează

viitorul, azi e azi, asta e regula în Lumea Plutitoare. Aş ţine-o pe fată aici, v-aş clădi o nouă casă – pe cealaltă am dărâmat-o, desigur – şi aţi trata-o ca pe Hana în toate privinţele, acelaşi preţ, aceeaşi alocaţie lunară pentru îmbrăcăminte şi locuinţă, şi aţi fi unicul ei client.

Raiko îl sfredeli cu ochii: ştia că poate vedea în adâncul sufletului şi într-adevăr îl desluşea cuprins de o dorinţă arzătoare, de o speranţă subită, de pofta de a accepta singurul lucru care l-ar fi eliberat de chin. Vestea karmei lui se răspândise cu viteza luminii, toate Casele îi erau acum interzise, cu politeţe, oh, cu câtă politeţe, nu-i mai era îngăduit să se atingă de fetele alea, cu excepţia aşezămintelor din Mahalaua Beţivanilor. Spada lui Damocles îi atârna deasupra capului pe vecie. Iar pofta lui sexuală nu scăzuse, ci dimpotrivă, era mai dornic, mai obsedat decât înainte. Acea poftă îl adusese în pragul nebuniei cu două nopţi înainte, în dormitorul Angelicăi. Şi dorinţa pentru ea nu dispăruse, era prezentă în continuare, mai acută decât oricând, era conştient că avea să încerce iar şi că nu avea să eşueze. Ajută-mă, Maica Domnului, îşi spuse el, în pragul lacrimilor, nu vreau să o molipsesc şi pe ea.

— Mai e o posibilitate, spunea Raiko, privindu-l cu aceiaşi ochi stranii. Vom discuta acest lucru mai târziu. Acum, despre Hana.

— Nu-vorbim-despre-Hana!

— Trebuie, Furansu-san. Deci, vreţi să ştiţi cum a murit, *neh?* Raiko îl văzu că face ochii mici şi aproape că i se taie suflarea. După ce aţi fugit în noapte şi ea mi-a explicat motivul, printre lacrimi, am fost la fel de supărată ca şi dumneavoastră şi am gonit-o din Casă, deşi ţineam la ea ca la propria mea fiică. Desigur, aveaţi dreptate, şi ar fi trebuit să o ucideţi, nu doar să o loviţi, înainte de a pleca, desigur, mama-san a ei ar fi trebuit să mă pună la curent, şi ea însăşi ar fi trebuit să mă pună la curent de cum…

— Mai rar…

— Îmi cer iertare, nu e uşor să vorbesc rar. Ar fi trebuit să mă pună la curent de cum a aflat. Am fost în culmea

furiei, am lăsat-o ca să alerg după dumneavoastră, dar nu v-am prins. Mai târziu, una din servitoare – Mieko – a intrat în grabă la mine, spunându-mi că Hana încercase hara-kiri…

Raiko transpira. Nu fusese prima încercare de sinucidere la care asistase – văzuse zeci de cazuri în cei patruzeci şi cinci de ani petrecuţi ca ucenică, curtezană şi mama-san. Se născuse în Lumea Sălciilor – mama sa fusese o curtezană de rangul doi. Multe sinucideri reuşeau, câteva prin cuţit, majoritatea prin otravă sau înec, unele sinucideri duble între amanţi, bărbatul de obicei sărac, uneori chiar samurai. Sinuciderea Hanei, însă, fusese cea mai groaznică. Când se precipitase în încăpere o găsise pe fată în culmea disperării, plângând, neajutorată, cu tăieturi pe gât, dar cu venele şi arterele neatinse, şi traheea abia ciupită. Mici clăbuci de aer pe rană, care sângera rău, dar nu îndeajuns. Hana era răvăşită, zbătându-se pe saltea, cu cuţitul alături, dar incapabilă să-l prindă în mână: ori de câte ori încerca să-l apuce îi scăpa. Plângea, se îneca, vomita. Implora iertare şi ţipa după ajutor…

— Nu mai rămăsese în sufletul ei nici o dorinţă de viaţă, Furansu-san, spuse Raiko cu tristeţe. Am cunoscut prea multă deznădejde ca să nu-mi dau seama. Dacă ar fi supravieţuit acelei încercări ar fi încercat iar şi iar, fără încetare, în această lume – în a noastră, în orice caz – soseşte un moment în care e corect şi înţelept să treci dincolo. Animalele nu sunt lăsate să sufere, e o faptă corectă să uşurezi la fel o fiinţă umană. Am ajutat-o, deci. Am liniştit-o, am spălat-o, am aşezat-o în capul oaselor. A avut timp să spună *Namu Amida Butsu,* apoi i-am ţinut cuţitul în dreptul gâtului, şi ea s-a lăsat să cadă în cuţit. Astfel a murit.

— Ai… ai… Ai ucis-o… ai participat la uciderea ei?

— Era datoria mea ca mama-san, răspunse Raiko cu simplitate.

Ezită din nou, oftând. Lacrimile nu mai aveau rost – vărsase din belşug odinioară. Acum nu mai am lacrimi, gândi ea. De câte ori, pe când eram de vârsta ei, urând

viaţa şi felul în care eram obligată să-mi câştig orezul, nu mi-a trecut prin minte aceeaşi soluţie! O dată chiar mi-am tăiat venele, dar mi-a venit în ajutor şi m-a salvat mama-san care, când mi-am revenit, m-a bătut fără milă. Dar mama-san a avut dreptate, dar şi eu am avut dreptate: ştia că nu eram la fel de hotărâtă ca Hana. Acum nici nu-mi aduc aminte de chipul acelui băiat pe care îmi interzisese să-l mai văd, îmi amintesc doar că era poet…

— Înainte de a muri, Hana mi-a cerut din nou să vă implor iertare în numele ei.

— Dumneata… dumneata ai iertat-o? Ai iertat-o?

Ce întrebare stranie, îşi spuse Raiko, luată prin surprindere. Apoi, cu voce tare:

— Hana era ca floarea târzie de cireş împrăştiată de vânt. Iertarea sau neiertarea sunt de prisos. Era o petală din Lumea Sălciilor. Exista şi în acelaşi timp nu exista. Înţelegeţi?

Prins de tulburare, André încuviinţă: deşi îi scăpau anumite cuvinte, înţelesese ce făcuse şi de ce. O ura şi o binecuvânta, era uşurat şi trist, nutrind şi el gânduri sinucigaşe şi pline de speranţă în acelaşi timp.

— Cei trei bărbaţi dinaintea mea, cei trei! Cine erau?

— Nu ştiu, regret, ştiu doar că erau japonezi. Adevărat, îl încredinţă ea, cu ochii limpezi, cu numele gravate în străfundul inimii, gata să fie scoase la iveală şi folosite, în caz de nevoie, pentru sau contra Bakufu.

— Despre cercei, adăugă Raiko, deschizându-şi palma: perlele fermecătoare luciră ademenitor în lumea lămpii cu ulei. Propun să vă dau o treime din ce iau din vânzare, plus leacul şi orice va mai fi nevoie. O treime mi se pare…

Raiko se opri deodată: cuvintele acelea „prieten din cartierul Beţivanilor” – îi produseseră o revelaţie subită. Leacul e destinat femeii care urmează să se căsătorească cu tai-panul, îşi spuse, tulburată la culme. Doar ea parcă e cea care a pierdut nişte podoabe ieri, şi nu mi-a trecut nici o bănuială prin minte. Ea trebuie să fie, perlele sunt o dovadă… Iar dacă e ea – eeee, atunci avortul se face fără acordul sau ştirea lui. Altfel, intermediarul ar fi fost Jami-

san, nu Furansu-san…

— O treime mi se pare cinstit, continuă şi-i veni să-i spună: „Pentru tânăra gai-jin care urmează să se căsătorească cu tai-panul”, dar, văzându-l pe Furansu-san cum priveşte cu ochi stinşi în bolul de saké, hotărî că nu sosise momentul să-i dezvăluie că ghicise cine era „persoana”.

Eeee, ce seară profitabilă, îşi mai spuse Raiko, jubilând. A fi la curent cu avortul secret al unei doamne atât de importante, fie că ştirea e îngropată, fie că e folosită, s-ar putea să fie un lucru extrem de preţios pentru femeia în cauză, înainte sau după nuntă, pentru tai-pan, care e la fel de bogat ca Adachi din Mito, înainte sau după nuntă, sau chiar pentru unul din mulţii săi duşmani.

Apoi: prin Hiraga, Taira e înfipt definitiv în Poarta de Jad a lui Fujiko – ce-o fi în fata asta de-l atrage pe Ochi Rotunzi? Şi, nu în ultimul rând, am găsit soluţia şi pentru Furansu-san, nepreţuitul meu spion gai-jin. Raiko ar fi vrut să chiuie de bucurie dar, prudentă, îşi păstră pe chip expresia cea mai modestă şi sinceră.

— O treime, Furansu-san?

Cu o expresie năucă, Poncin se uită spre ea şi dădu din cap a încuviinţare.

— I-aţi spus doamnei că există un risc?

— Ce risc? Parcă leacul era eficace în majoritatea cazurilor!

— Este, în majoritatea cazurilor. Dar dacă nu merge cu băutura, vom… Dar să nu ne facem griji de pe-acum. Să sperăm că Buddha îi va surâde şi că o să scape uşor de povară, bucurându-se apoi de desfătările vieţii – îl privi fix în ochi. Şi dumneavoastră la fel, *neh?*

Poncin se uită lung la ea.

24

Joi, 8 noiembrie

„Scumpa mea Colette,

Săptămânile astea parcă au trecut în zbor, iar mâine, da, mâine, va fi pentru mine cea mai minunată zi din toate”, scria Angélique de zor, îmbujorată de bucurie şi nerăbdare. „Mă simt atât de bine, încât nici mie măcar nu-mi vine să cred cu adevărat. Am dormit grozav, m-am odihnit şi sunt rumenă în obraji, toată lumea îmi face complimente pentru asta, iar silueta mea, în general, mă mulţumeşte mai mult decât oricând…”

Mda, deocamdată nu se vede nici o schimbare, îşi zise. Da, da, chiar nimic-nimic. Poate numai sânii i se lăsaseră puţin. Nu, nici atât, probabil că numai i se părea ei, iar a doua zi oricum totul avea să se sfârşească…

Şedea la biroul din apartamentul ei, cu vedere spre golf. Îşi ţinea vârful limbii între dinţi, concentrată numai asupra scrisorii, care nu trebuia să trădeze nimic, nici un cuvânt despre cele ce ar fi putut să o compromită. Şi ce binecuvântată şi prevestitoare de noroc se anunţa ziua Sfântului ce avea să o apere pe ea de rele de atunci înainte?!

„Mâine este sărbătoarea Sfântului Theodore”, îşi urmă ea epistola. „De acum încolo el o să fie protectorul meu. Pentru că, vezi tu, Colette, prin puterea căsătoriei, eu voi deveni cetăţeană britanică (nu engleză, numai că Malcolm este pe jumătate scoţian, pe jumătate englez), iar Sfântul Theodore este unul dintre (vai!) atât de puţinii lor sfinţi. Şi Preasfântul Theodore a devenit la rândul lui britanic (deşi era grec prin născare), cu o mie două sute de ani în urmă şi a ajuns chiar arhiepiscop de Canterbury…”

Peniţa metalică se opri pe hârtie, şovăitoare, căci numele acela părea că stârneşte fantome ciudate din neguri, dar, înainte ca Angélique să le recunoască, se afundau iar în străfunduri neştiute.

„...ceea ce înseamnă că era un fel de Papă al Insulelor Britanice. A reformat biserica, a izgonit făcătorii de rele şi a stârpit practicile păgâne. În plus era (vai, ce minune!) atât de cucernic şi bun, mai ales cu femeile şi a trăit până la uimitoarea vârstă de optzeci şi opt de ani, dovedindu-se întru totul un adevărat părinte al bisericii. Aşa că eu îi voi sărbători ziua cu cât mai mult fast posibil. Deci, peste nu mai mult de trei zile, ne vom bucura de o mare petrecere!

Părintele Leo mi-a povestit toate astea. Bleah! Nu-mi place individul ăsta deloc-deloc. E-aşa de îngălat (de câte ori mă duc la spovedanie, trebuie să-mi iau o batistă îmbibată din belşug cu parfum, aşa de tare pute?!). Duminica trecută am avut un fel de lingoare şi nu m-am dus la biserică şi poate şi duminica asta o să scap. Mai ţii minte cum chiuleam noi două şi în timpul şcolii, deşi nici acum nu-mi dau seama cum de am scăpat fără nici cea mai mică mustrare!”

Aducându-şi aminte de Colette şi de anii de şcoală şi de Paris, rămase câteva momente pe gânduri. Ochii îi rătăciră în voie, contemplând oceanul vârstat cu nuanţe sinilii şi brăzdat de un vânt rece, tăios, ce stârnea valuri înspumate, apoi le mâna din urmă până la ţărm, izbindu-le cu putere de plaja aflată la numai vreo sută de metri depărtare. De cealaltă parte a falezei se zăreau nave comerciale la ancoră, mahune la încărcare, sau descărcare, precum şi singura navă de război din port, fregata *Pearl,* ce se vedea în toată splendoarea ei, cu un catarg nou, proaspăt vopsită, îndreptându-se spre locul ei de ancorare, căci abia se întorsese de la Yedo.

Însă Angélique nu dădu prea mare importanţă tuturor acestor lucruri, pentru că în faţa ochilor ei se închegau imagini ale fericitelor zile pe care viitorul i le promitea, după cum îşi închipuia ea. Da, acolo, în apartamentul ei era cald şi linişte, nu pătrundea nici o adiere măcar, căci geamurile bine închise o apărau de frig; un foc sprinten trosnea încet în şemineu, iar Malcolm Struan moţăia învelit cu grijă, aşezat într-un fotoliu înalt, îmbrăcat în catifea

roşie. Pe genunchii lui şi la picioare zăceau împrăştiate o mulţime de scrisori, acte şi facturi. Uşa de trecere dintre cele două apartamente era larg deschisă. Iar uşa ei, ce dădea spre coridor, stătea mereu descuiată. Aşa stabiliseră ei, de puţină vreme. Era mai convenabil, mai sigur pentru amândoi, se declaraseră ei de acord, şi, oricum, aveau în faţă o veşnicie ca să stea singuri, între patru ochi, nederanjaţi de nimeni.

În unele zile, Malcolm venea în budoarul ei mai devreme şi de acolo îşi punea la punct toate afacerile, până în jurul amiezii, când trăgea un pui de somn înainte de masa de prânz. Alteori rămânea în camera lui şi, mai rar, chiar cobora, şontâcăind, până la birourile de la etajul inferior. Întotdeauna îi spusese logodnicei sale că era oricând binevenită acolo, însă ea îşi dăduse seama că invitaţia fusese făcută din politeţe. Pentru că acolo, jos, era teritoriul bărbaţilor şi numai al lor. Iar ea era încântată că iubitul ei putea lucra. De altfel, McFay îi mărturisise franc:

— De când *tai-panul* a fost rănit, toţi ne străduim cât ne stă în puteri să-i suplinim lipsa, pentru că avem planuri mari în legătură cu afacerile noastre şi toată compania trudeşte întruna, ca un stup…

De altfel, aşa simţea şi ea. Nu avea nici un fel de teamă pentru ziua de mâine. Ba, dimpotrivă, aştepta cu nerăbdare să-l întâlnească pe André în acea seară, la Legaţia franceză. Născociseră împreună un motiv plauzibil, aşa că ea se muta pentru trei zile acolo, câtă vreme apartamentul ei era zugrăvit, se puneau perdele noi la ferestre şi un baldachin nou, pe care îl alesese chiar ea, dintre mătăsurile din depozit.

— Dar, Angél, iubito, nu stăm aici decât încă vreo câteva săptămâni, zisese Struan. Iar toată cheltuiala asta nu-i deloc…

Un singur zâmbet şi un sărut al ei fuseseră de ajuns însă ca să-l facă să-şi schimbe gândurile. „Ei, chiar încep să-l iubesc pe prostuţul ăsta şi îmi place tot mai mult să-mi croiesc propriul drum în viaţă”, se bucurase Angélique în sinea ei. Surâse mulţumită, aducându-şi aminte de toate

acestea, şi începu din nou să scrie: „Colette, scumpa mea, să ştii că am acum mai multă poftă de viaţă decât oricând. Călăresc în fiecare zi – dar nu mă depărtez prea tare, pentru că asta este regula coloniei – însă fac o mulţime de tururi prin împrejurimi, împreună cu Phillip Tyrer, Settry (Pallidar), care de altfel este cel mai bun călăreţ pe care l-am întâlnit. Uneori mă însoţesc şi câţiva ofiţeri din cavaleria franceză sau engleză şi, bineînţeles, nu trebuie să-l uit pe bietul Marlowe, care este un om minunat, însă, mă tem că nu se pricepe mai deloc la călărie. Toţi aceştia însă au plecat acum trei zile la Yedo, unde Sir William şi miniştrii participă la ÎNTREVEDEREA cu autorităţile locale, în frunte cu regele lor, numit SHOGUN.

Malcolm se înzdrăveneşte pe zi ce trece, însă, vai, atât de încet, căci încă şchioapătă destul de rău, dar este un bărbat perfect – mă rog, cu excepţia zilelor în care primeşte poşta, adică de două ori pe lună, când e grozav de furios pe orice şi oricine îi iese în cale, chiar şi pe mine. Şi asta numai pentru că mereu îi scrie maică-sa (încep să o urăsc deja), care îi reproşează întruna că stă aici şi nu se întoarce la Hong Kong. Acum trei zile însă s-a enervat îngrozitor, ca niciodată. Unul dintre cliperele Nobilei Case a sosit aici, de data asta cu o altă scrisoare, dar şi cu un ultimatum transmis personal de către căpitanul navei, care i-a spus lui Malcolm: „Sir, v-aş rămâne profund îndatorat dacă v-aţi îmbarca pe nava noastră, după ce vom lăsa la ţărm încărcătura specială pe care am adus-o. Ni s-a ordonat să vă escortăm pe dumneavoastră, împreună cu domnul doctor Hoag, până la Hong Kong, cât mai degrabă şi în deplină siguranţă”.

Doamne sfinte, crede-mă, Colette, nu mi-au auzit urechile în viaţa mea asemenea vorbe! Am crezut chiar că bietul Malcolm va da în apoplexie! Căpitanul navei s-a făcut mic cât un degetar în faţa mâniei lui, apoi a şters-o de îndată cât l-au ţinut picioarele. L-am implorat iar pe Malcolm să facem cum vrea femeia aceea, dar... el numai s-a răstit o dată: „O să plecăm de-aici când o să hotărăsc *eu,* pentru numele lui Dumnezeu! Şi să nu mai aduci

vreodată vorba despre asta!” În rest, Yokohama este *grozav de plicticoasă,* aşa că eu una mi-aş dori din tot sufletul să ne întoarcem în Hong Kong, adică la civilizaţie.

Ca să-mi omor timpul, am citit tot ce mi-a căzut sub mâini (ziarele, de pildă, chiar în afară de informaţiile despre modă şi viaţa mondenă a Parisului, sunt chiar foarte interesante, după cum mi-am dat eu seama cu mare uimire şi m-au făcut să înţeleg cât de superficial am tratat eu până acum multe dintre lucrurile importante).

Dar trebuie să mă pregătesc serios pentru toate seratele pe care le voi frecventa de-acum înainte, ca să fac cinste soţului meu şi să ştiu să port o conversaţie plăcută cu oaspeţii lui de marcă – aşa cum de altfel fac şi soţiile acestora. Deci, am de gând să învăţ cât mai multe despre comerţ, opiu, ceai, bumbac şi viermi de mătase… însă trebuie să fiu atât de precaută în toate! Prima dată când am încercat să deschid o discuţie pornind de la un articol ce dezbătea starea dezastruoasă a industriei mătăsurilor din Franţa (de aceea sunt atât de preţioşi viermii de mătase crescuţi de japonezi), Malcolm n-a zis decât: „Nu-ţi bate tu căpşorul cel frumos cu aşa ceva, Angél…” N-am putut scoate de la el nici un alt cuvânt despre asta, nici măcar o aluzie, iar când am sugerat eu că firma *Struan* ar putea deschide o fabrică de mătăsuri în Franţa, s-a enervat de-a binelea…

Vai, draga mea Colette, dacă ai şti tu cât de mult mi-aş dori să fii aici, ca să-mi vărs şi eu amarul în faţa cuiva apropiat… Mi-e tare, tare dor de tine…”.

Peniţa de metal, montată într-un suport de os, începu să zgârie hârtia, mâzgălind literele. Angélique o şterse şi o curăţă cu grijă, minunându-se întruna cât de uşor putea să o facă iar ca nouă. Cu numai câţiva ani în urmă, încă se scria cu pene de gâscă, aşa că atunci trebuia să se folosească de un ascuţitor special, care să taie un vârf nou tocului, ce avea însă să dureze numai vreo câteva pagini, după care era nevoită să o ia de la capăt. În timp ce tocurile Mitchell, cu peniţă de metal, produse în serie la

Birmingham, rezistau zile întregi şi putea alege ce formă sau mărime îi poftea sufletul sau era convenabilă pentru orice fel de scriere.

În spatele ei, Malcolm Struan se mişcă prin somn, dar nu se trezi. Aşa cum dormea, avea o figură calmă şi deschisă, observă ea. Da, cu trăsături regulate şi bărbăteşti…

Uşa se deschise pe neaşteptate şi Ah Soh dădu buzna înăuntru.

— Doamna, masa-i gata, vlea dumneavoastră aicea sau acolo, la jos de scări, *heya?*

Struan se deşteptă într-o clipă.

— Stăpâna ta o să ia masa aici, porunci el la iuţeală, în cantoneză. Eu o să mănânc în camera de jos şi ai grijă să-i spui bucătarului să nu-mi iasă în cale, dacă n-o să gătească un prânz excepţional.

— Prea bine, *tai-pan,* rosti Ah Soh şi se grăbi să iasă.

— Ce i-ai zis, Malcolm? se interesă Angélique.

— I-am zis că tu o să iei masa aici, iar eu jos, la birou. I-am invitat pe Dimitri, Jamie şi Norbert – privi cu nesaţ silueta ei suplă profilată în lumina ferestrei. Arăţi pur şi simplu minunat.

— Mulţumesc, se fandosi ea. Pot să mănânc şi eu cu voi? Mi-ar plăcea mai mult decât dacă stau singură aici.

— Îmi pare rău că te refuz, dar avem de discutat afaceri.

Cu mare greutate, se ridică singur de pe scaun, iar ea îi dădu cârjele de lemn. Înainte de a le lua din mâinile ei, Malcolm o cuprinse cu braţele pe după mijloc, iar ea se rezemă uşor de pieptul lui, ascunzându-şi mânia. Păi da, trebuia să rămână iar închisă, singură între patru pereţi, fără să aibă măcar unde să se ducă şi nici ce să facă altceva decât să mai scrie iar vreo epistolă sau să citească şi să aştepte cine ştie ce. Groaznic, groaznică plictiseală!

Stewardul Lun tăie prima plăcintă mare, groasă, de mere, în sferturi, apoi puse bucăţile pe farfurii lucitoare, din aluminiu cositorit, turnă deasupra frişcă din belşug şi îi

servi pe cei patru bărbaţi strânşi în jurul mesei.

— Preasfinte Dumnezeule, da’ de unde mama dracilor smoliţi ai făcut rost de aşa ceva? se minună Norbert Greyforth.

Iar Dimitri exclamă şi el în acelaşi timp, plin de admiraţie:

— Al dracu’ să fiu dac-am mai pomenit!…

— Ce, frişcă? zise McFay rânjind satisfăcut. Scuze. Asta a fost în loc de complimente pentru tai-pan.

Dimitri vârî în gură o linguriţă plină cu vârf, pofticios.

— Ultima dată când am mai pupat eu frişcă pe-aici a fost în Hong Kong, acu’ vreo şase luni, da’ să crăp eu aici dacă era aşa de bună. N-o fi şi asta tot vreun produs exclusiv al Nobilei Case?

— Când a venit încoace ultimul nostru cliper, zâmbi subţire Malcolm, acum câteva zile, băieţii mei au reuşit să strecoare pe navă trei vaci. Când au ajuns, le-au coborât la ţărm în timpul nopţii şi, cu ajutorul şefului intendent al armatei, le-au ascuns printre cai, pentru că nu aveam nici un chef să rămânem fără ele, sau să-şi bage japonezii prea mult nasul în treburi care nu-i privesc. Iar acum sunt păzite zi şi noapte.

Nu îşi putea ascunde mulţumirea văzând uimirea invitaţilor săi care avuseseră parte de o masă regească – friptură de vacă din belşug, cartofi prăjiţi şi legume proaspete, tradiţionala plăcintă cu carne de fazan pregătită de japonezi, brânzeturi englezeşti şi franţuzeşti de tot felul, toate acestea servite la alegere, alături de bere, vin Château Haut-Brion ‘46 un Chablis minunat la gust şi Porto. Iar în final, acel ospăţ fusese încununat cu delicioasa plăcintă cu frişcă.

— Avem de gând să creştem aici o cireadă numeroasă, dacă animalele or să se obişnuiască repede cu locurile astea şi cu clima şi să construim o fermă producătoare de lapte, ca o nouă filială a lăptăriei noastre din Hong Kong. De fapt, ideea iniţială îi aparţine lui Jamie, şi, bineînţeles, aceste produse ale firmei noastre vor fi la îndemâna tuturor.

— Adică, la obişnuitul preţ *nobil,* completă Norbert sarcastic, cumplit de mânios că nu fusese şi el înştiinţat din vreme despre noua acţiune a companiei Struan.

— Ei, sigur, cu un oarecare profit, însă destul de rezonabil, zâmbi Malcolm Struan cu modestie, deşi dăduse ordin ca acele vaci să fie aduse din Hong Kong cât mai repede, chiar în momentul când sosise în Japonia. Mai doreşti o bucată, Dimitri?

— Mda, nemaipomenită plăcinta asta, Malc!

— Şi ce veşti mai aduceţi voi din America? întrebă Jamie, ca să risipească încordarea ce se ivise între Struan şi Norbert Greyforth.

— Groaznice. Cumplite. Amândouă părţile se omoară cu puşti şi artilerie grea. Al dracului, ceas rău, se căsăpesc mai rău ca niciodată şi mi-e teamă că Lumea noastră Nouă a înnebunit de-a binelea.

— Ei, stai, amice, că toată lumea a înnebunit, îl întrerupse Norbert. Dar războiul, în general, este o afacere bună, ăsta-i adevărul, mă rog, cel puţin pentru cei care au un dram de noroc, conchise, apoi adăugă, numai ca să-l întărâte pe Struan: Firma *Brock* a concesionat tot zahărul hawaian, de care aveţi voi nevoie, la preţuri rezonabile.

— Oricum, va trebui să se producă într-adevăr o schimbare în toate direcţiile, ca să se ajungă la o soluţie rezonabilă, spuse şi Dimitri, în treacăt.

Cunoştea chiar şi cele mai mici amănunte ale imenselor pierderi cărora firma Struan era nevoită să le facă faţă în viitor, din pricina loviturilor date de Tyler şi Morgan Brock, însă în sinea lui îşi repetă, indiferent: „Eu unul nu mă amestec în războiul lor. Am eu destule pe cap şi-aşa. Sfinte Isuse mare din Ceruri, oare cum o să se sfârşească totul?”

— Ei, războaiele astea niciodată n-au adus nimic bun omenirii, rosti el cu voce tare. Maică Precistă, păi numai cât o să coste toată tevatura asta?!… Aţi auzit că Lincoln tocmai a trecut prin Congres impozitul pe venit, ca să suporte cheltuielile de război?

Toţi ceilalţi rămaseră cu linguriţele în aer, uluiţi.

— Şi care-i procentul?

— Trei cenţi la dolar, răspunse el dezgustat şi izbucniră toţi în râs.

— Eşti absolut sigur?

— Azi am aflat şi eu dintr-o corespondenţă specială a ziarului *Calif Belle.*

— Trei la sută? Păi ai un noroc chior, Dimitri, declară Jamie, stând mulţumit în faţa farfuriei aproape goale. Eu mă aşteptam să vă pocnească aşa, cu vreo cin'şpe la sută.

— Ce, ai înnebunit de tot? Păi atunci chiar că făceam ditamai revoluţia, se arătă indignat Dimitri.

— Alta? Că nici pe asta de-acum n-aţi încheiat-o, îl tachină celălalt. Oricum, trei la sută impozit este exact cât ni se cere şi nouă, dar la voi chestia asta o să dureze numai vreo trei ani, ceea ce înseamnă că…, numai o clipă, să-mi aduc aminte… (Jamie îşi drese vocea, apoi urmă, pe un ton mai ridicat)… Ceea ce Lincoln a promis, a jurat chiar, că nu va dura decât o perioadă de trei ani, potrivit ultimului număr din *Frisco Chronicle,* dacă va fi de acord Congresul. Trei ani în cap.

— Da, aşa-i, nici vorbă, dar îi ştii şi tu pe politicieni ce gargaragii sunt, Jamie. Numai ce reuşesc ei să smulgă Congresului sau Parlamentului o taxă, că nu mai dau nimic înapoi, nici de-ai dracului. Auzi, Congresu' lu' peşte, le ţâţâie curul la toţi. Şi să vedeţi voi dacă trei la sută ăsta nu-i decât începutul!?…

— Mda, aici cam ai dreptate, începu şi Norbert, la fel de înverşunat, apoi îi zise stewardului Lun: Mai vreau şi eu o felie, cu multă frişcă deasupra. Ei, cum ziceam, ai mare dreptate în privinţa blestematelor ălea de taxe! Scârbei de Pitt, netrebnicului ăstuia i-a băşit mintea prima dată ideea cu impozitul pe venituri, dup-aia a promis şi el că-l retrage, ceea ce n-a făcut, aşa cum n-o să facă nici Lincoln. Politicienii ăştia sunt toţi nişte mincinoşi, de la cap la coadă, dar Robert Peel chiar că ar fi trebuit să fie bătut cu biciul la sânge!

— A, zici de Robert Peel ăla care a iniţiat trupele de poliţie locală, numite după el Peelers? spuse Dimitri şi mai luă o linguriţă de frişcă.

— Da, de-ăla e vorba. Trupele alea, Peelers, n-au fost o idee rea – cu toate că ideea în sine n-a fost numai a lui, şi nu ne-ar prinde rău să avem şi noi poliţie din asta aici, fără îndoială, da’ auzi, impozit pe venituri!? De-a dreptul monstruos!

— Peel a fost un prim-ministru priceput. El a…, interveni şi Malcolm.

Norbert însă-l întrerupse intenţionat:

— Noi am avut parte de impozite dintr-astea afurisite numai pentru două scurte perioade. Mai întâi în timpul războaielor napoleoniene, ceea ce a fost destul de corect, nu? Dar dup-aia au fost retrase pentru totdeauna, în ‘15, imediat după Waterloo, da, da, pentru *totdeauna.* Ceea ce nu l-a durut pe Peel ăla nici cât o muscă-n cur, aşa că-n ’41 a pus iar taxe de şapte pence la o liră, respectiv trei la sută, cum zice şi Jamie. Şi tot pentru trei ani. Da’ dup-aia a mai suflat el vreo vorbă despre asta sau căpoşii ăia de-au venit după el? Şi taxele au rămas. Şi uite-aşa o să meargă treaba tot timpul şi, chiar dac-o să ajungă impozitul la douăzeci de guinee la un penny, Lincoln n-o să-l mai abroge în veci! Aşa-i, Dimitri bătrâne, aţi băgat-o pe mânecă. Şi noi la fel, din pricina lui Peel. Tâmpitul şi ticălosul dracului ce e, adăugă el în mod voit, ca să-l enerveze şi mai mult pe Struan, cu toate că în sinea lui şi el era de acord cu introducerea impozitului lui Peel, în întregime.

Buna dispoziţie a lui Malcolm Struan se risipea văzând cu ochii.

— Lun, adu brandy, şi dup-aia închide uşa! porunci el fără nici un chef.

Stewardul turnă în pahare băutură din belşug, apoi părăsi încăperea, împreună cu ceilalţi patru servitori îmbrăcaţi în livrele.

— Bună prăjitură, tinere Malcolm, râgâi satisfăcut Norbert. Şi-acum, ia spune-ne şi nouă cărui fapt datorăm plăcerea unui astfel de ospăţ?

Atmosfera din cameră se schimbă total. Parcă fiece mişcare căpătă un înţeles mai profund.

— Ceea ce-i interesează pe toţi neguţătorii deopotrivă:

Sir William şi faptul că noi am fost daţi de-o parte de la întâlnirea cu shogunul şi Bakufu.

— Mda, recunosc că scârba aia de om trebuie învăţat minte, se înfurie Norbert. N-am pomenit aşa ceva în viaţa mea!

— Da, întări Struan. În cel mai rău caz trebuia să avem acolo măcar un reprezentant de-al nostru, nu?

— Ai dreptate, îl aprobă Dimitri mohorât, gândindu-se mai mult la cele ce se petreceau în ţara lui: unul dintre fraţii săi fusese ucis, criza alimentară bătea la uşă. Omul nostru e un tip descurcăreţ, dar e totuşi cam bleg, continuă el. Eu i-am sugerat să mă numească pe mine aghiotantul lui, da' nici n-a vrut să audă de-aşa ceva. Deci, tu ce propunere ai, Malc?

— O delegaţie comună, ca să ne asigurăm că n-o să se mai întâmple a doua oară, printr-o plângere trimisă imediat guvernatorului…

— Stanshope ăsta e un apucat, zâmbi Norbert cu şiretenie. Dar, oricum, va face în mod sigur ceea ce vrea mămica ta, nu?

— Nu-i marioneta noastră, dacă asta vrei să insinuezi, i-o reteză Struan, privindu-l la fel de tăios precum îi vorbise.

— Mă rog, interveni Dimitri. Marionetă sau nu, chestia e dacă o să-l pună pe liber pe Wee Willie!

— Nu, răspunse Struan. Asta hotărăsc mai-marii de la Londra. Dar eu m-am gândit că, dacă William n-o să fie de acord să luăm şi noi parte la orice fel de negocieri în viitor atunci o să-l sfătuim prieteneşte pe Stanshope să dispună acest lucru ca fiind o chestiune de interes politic, iar atâta lucru, în mod clar, poate şi el să facă, pentru că, la urma urmei, doar noi plătim taxele, nu? Tot noi ducem tratative cu chinezii, aşa că de ce să nu avem un cuvânt de spus şi aici, în Japonia?! Iar împreună, de comun acord, vom reuşi să punem planul în aplicare. Ce zici, Norbert?

— Viermele ăla găunos o să fie de acord cu orice, ca să nu-şi complice viaţa, da' asta n-o să ne ajute nici cât negrul de sub unghii, rosti acesta, iar figura i se înăspri dintr-o dată. Pentru că nu William ne pune beţe-n roate în primul

rând, ci amiralul. Trebuie neapărat să aducem un alt amiral. Iar asta-i mult mai important decât să-l dăm deoparte pe William. Amiralul este cel care nu-i bombardează pe ticăloşii ăia aşa cum merită. El e de vină pentru asta, nu William, după cum poate vedea oricine, oricât de bătut în cap ar fi – Norbert luă o ultimă gură de brandy, apoi îşi umplu din nou paharul şi continuă să vorbească, prefăcându-se că nu bagă de seamă cum cuvintele lui pline de venin îl scoseseră din sărite pe Struan şi îl enervaseră la culme pe McFay. Încă o dată recunosc că frişca asta merită toate laudele, dar băutura mai are mult până să-şi merite banii. Ce-ar fi să-ţi trimit un butoi cu Napoleon, din cel pe care îl produc ai noştri?

— De ce nu? îşi înăbuşi furia Malcolm. Poate că este, într-adevăr, mai bun. Dar ai cumva şi o soluţie mai bună pentru problema asta a noastră?

— Soluţia pe care o propun eu este cunoscută de toată lumea, răspunse Norbert răspicat. Le cerem să ne predea pe ucigaşii lui Canterbury şi despăgubirile, iar dacă nu dau nici un semn de râvnă, după trei zile facem Yedo una cu pământul. De câte ori să mai repet? Numai că idioţii ăştia de-aici n-or să recurgă deloc la represalii, cu toate că ăsta-i singurul mod de a-i face pe băştinaşi să le intre bine la bilă că nu-s de capul lor. Şi numai aşa îi putem speria şi pe duşmanii noştri, oricare ar fi ei. Dar până flota noastră o să acţioneze aşa cum se cuvine, viaţa noastră e în pericol, şi oricare dintre noi poate să se-aştepte oricând să-l ia dracu', când îi e lumea mai dragă! Doamne Sfinte, cum de n-or înţelege atâta lucru?

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. McFay încerca să nu se ghicească nici urmă de gând pe chipul său, era îngrijorat pentru că Struan era în stare să provoace o confruntare cu Norbert, care era totuşi mult mai în vârstă decât Malcolm şi avea mai multă experienţă. Pe lângă toate astea, era şi cam nemulţumit că soluţia propusă de Norbert, care fără îndoială că era cea mai potrivită, nu-i venise şi tai-panului, s-o fi lansat din prima salvă şi, în plus, el, McFay, nu fusese deloc înştiinţat dinainte despre

adevăratul motiv al întrunirii de faţă, aşa că nu avusese cum să-l sfătuiască în privinţa asta pe Malcolm.

— Chiar dacă am ajunge la asta, Norbert, eşti de acord totuşi că tu, Dimitri şi tai-panul, care reprezentaţi majoritatea comercianţilor, va trebui să discutaţi cu Wee Willie imediat ce se întoarce?

— N-am nimic împotrivă, dar tot nu facem mare scofală, pufni Norbert dispreţuitor, sorbind satisfăcut încă o gură de brandy şi simţindu-se tot mai bine la gândul că îl va stârni şi mai mult pe Malcolm. Eu pot să vă zic de pe-acum ce-o să spună domnul Brock, ca un adevărat tai-pan ce este, ca şi Sir Morgan. Da, da, Tyler Brock ar zice-o pe-a dreaptă, ca orice englez sadea, că amiralul nu-i decât un parazit nenorocit care nu ştie decât să încurce lucrurile şi să-şi tragă spuza pe turta lui, William ăla e-un tâmpit arogant care n-o să se mai schimbe în veci şi că el, Tyler Brock în persoană o să se ducă să-l ia de beregată pe Stanshope, care-i şi el un dobitoc la fel de mare, şi cu prima navă de poştă, tai-panul o să le scrie prietenilor noştri din Parlament să facă un tărăboi de pomină – în timp ce vorbea, îşi aprinse un trabuc, suflând fumul dispreţuitor. Şi o să spună că treaba-i o băşină în vânt fiindcă, deşi prietenii noştri sus-puşi sunt mai influenţi decât ai voştri, da' până s-ajungă la ei, veştile fac pe drum cinci-şase luni. Aşa că Tyler Brock mi-a trântit-o pe merit: „Ia mişcă-ţi tu curu' ăla puturos din scaun, că prea s-a înşurubat acolo, că doar e treaba ta de care trebuie să te-ngrijeşti, ce mama dracilor, aşa că ori îţi limpezeşti singur toate apele, cât poţi de repede, ori vin chiar eu la maimuţele alea galbene de japi şi-atunci multe capete-or să se spargă!…"

Struan simţea deopotrivă cum creşte în el mânia, dar şi o oarecare umbră de teamă, ca de fiecare dată când auzea numele lui Tyler Brock, sau când citea prin ziare despre el sau chiar când dădea cu ochii de el pe străzile din Hong Kong sau la cursele de cai.

— Bun, şi atunci care-ar fi răspunsul?

— Ei, p-ăsta nu-l ştiu deocamdată. Dacă l-aş fi ştiut, fii sigur, pen' numele Domnului, că l-aş fi pus în aplicare

demult, se răsti Norbert şi râgâi fără jenă. Aşa cum nu s-a aflat nimic despre prietenul tău de taină, japul, şi concesiunile lui miniere pe care n-o să puneţi voi laba niciodată.

Malcolm şi McFay rămaseră cu gura căscată de uimire, auzindu-l. Cu două săptămâni în urmă, Vargas venise în mare grabă şi îi destăinuise, cu sufletul la gură, că fusese abordat de unul dintre furnizorii lor de mătăsuri, care se dovedise a fi de fapt trimisul stăpânului său, Ota, ce dorea neapărat să se întâlnească în secret cu tai-panul:

— Pentru a discuta despre garantarea concesionării exclusive firmei Struan a unei mine de aur, de pe domeniul acelui puternic stăpân, ce deţinea cea mai mare parte a regiunii Kwanto, ţinut ce cuprindea cele mai multe câmpii şi munţii dimprejurul localităţii Yedo, acea concesiune în schimbul unui singur produs: arme.

— Perfect, acceptase atunci Malcolm. Dacă toată afacerea asta ar fi propusă într-adevăr cu bună-credinţă, am da o lovitură straşnică! Ce spui, Jamie?

— Păi da, dac-ar fi aşa, chiar că-i grozav!

— Uitaţi aici împuternicirea din partea lor, le arătase Vargas o hârtie de orez, de cea mai bună calitate, înţesată cu caractere asemănătoare celor chinezeşti şi purtând peceţi cizelate cu măiestrie. Aceasta este pecetea seniorului Ota, iar aceasta este pecetea unui mare *roju,* seniorul Yoshi. Două condiţii sunt scrise aici: mai întâi ca această întâlnire să aibă loc în Kanagawa şi apoi ca toată înţelegerea să fie ţinută în mare taină, ca să nu ajungă la urechile celor din Bakufu.

— Dar de ce? De ce la Kanagawa? De ce nu aici?

— Aici scrie că ei nu vor decât acolo, vor veni noaptea la Legaţia din Kanagawa. Aşa că întrevederea poate avea loc numai acolo.

— Ar putea fi numai o capcană, tai-pan, se repezise Jamie. Nu uita că acolo, la Legaţie, Lim a fost măcelărit, iar asasinii aceia…

Lui Struan îi scăzu brusc entuziasmul, aducându-şi aminte. Dar încercă să-şi alunge temerile.

— Acolo sunt destui soldaţi care să ne apere.

— Ei garantează că trimişii lor vor fi neînarmaţi, însă stăruie să nu se afle deloc de această întâlnire, *senor,* intervenise Vargas.

— E prea riscant, tai-pan, insistase Jamie. Mai bine mă duc numai eu, cu Vargas ca tălmăcitor.

— Îmi pare rău, domnule McFay, dar ei nu vor să stea de vorbă decât cu tai-panul în persoană, îi spuse Vargas. Şi se pare că nici nu au nevoie de un tălmaci, pentru că or să aducă ei unul care ştie englezeşte.

— E prea periculos, tai-pan.

— Da, dar este în acelaşi timp şi un prilej prea bun ca să-l irosim aiurea, Jamie. Niciodată până acum nu i s-a oferit vreunui străin o asemenea ocazie. Dacă reuşim să încheiem afacerea asta, cu cât mai în taină, cu atât mai bine, o să facem un pas înainte uriaş. Care sunt condiţiile, Vargas?

— N-au spus încă, tai-pan.

— Nu-i nimic. Acceptă invitaţia lor şi sper să ne vedem cât mai curând. Numai că am şi eu o condiţie: să-l iau cu mine pe domnul McFay. Jamie, noi doi ne ducem cu barca, aşa că ai tu grijă să mi se pregătească un palanchin la Kanagawa.

Întrevederea ţinuse uluitor de puţin şi fusese cât se poate de neprotocolară. Veniseră doi samurai. Unul dintre ei, care îşi spunea Watanabe, vorbea un fel de engleză stricată şi înţesată cu americanisme, şi avea chiar accent american.

— Stăpânur Ota vrea doi prospectori. De meserie. Ei poa' să merge oriunde la pământuri de ra stăpân ar meu, da' numai cu cărăuze cu ei. Fără arme. Stăpânur făgăduieşte viaţă fără primejdie ra ei, dă adăposturi bune, uscate, cu hrană, cu tot saké cât poate ei să bei şi femei câte trebuie ra ei să aibe. Face cu ei contract pe un an de zile. Tu să iei juma' din aur cât găsesc oameni de ra tine, da' să dai maşini pentru muncă în mină şi supraveghetori să înveţe oamenii lu' stăpânur, dacă arţi nu vrea să

munceşte. Şi trebuie tu să ai grijă de vânzare. Dacă iese bine la toată rumea, stăpân mai face înţeregere pe anul doi, pe trei sau mai murţi… dacă Nobira Casă joacă ra noi cinstit. De acordu?

— Oamenii mei n-or să caute decât aur?

— Bun înţeregere că aur. Stăpânur Ota spune că are o mină mică, poate mai multe prin preajmă, ce zici? Tu trebuie să ai grijă de vânzare de ra aur. Oamenii tăi trebuie să fie buni, să rucreze până acum în mine din *Californi* sau *Austrari.* De acordu?

— De acord. Numai că o să-mi ia ceva timp să găsesc oamenii ăştia.

— Cât?

— Două săptămâni dacă o fi vreunul prin colonie sau… şase luni, dacă suntem nevoiţi să-i aducem din Australia sau America.

— Dacă mai repede, şi mai bine. Şi-acum să spuneţi ra mine câte puşti vânzare ai?

— Cinci.

— Stăpânur Ota cumpără ra ere pe roc şi toate puşti pentru Choshu pentru care te-ai înţeles cu arţii, când ele vin în ţară. Aceraşi preţu.

— Acelea sunt deja promise. Dar putem să aducem altele.

— Stăpânur Ota vrea pe puşti Choshu… *er vrea.* Er prăteşte preţ. Toate puşti Choshu, pricepe ra tine? Şi toate pe care să aduci aici poţi. În Japonia ra er toate puştire vinzi, numai ra er, înţeregi? Aşa cu tunuri şi nave – toate câte să aduci aici poţi stăpânur prăteşte ra ere în aur. Cât mai murt aur găseşti, atât mai murt ai tu.

Nici Malcolm, nici McFay nu reuşiseră să-i schimbe în vreun fel poziţia japonezului. Într-un târziu, Struan acceptase condiţiile acestuia şi stabiliseră o nouă întâlnire peste o lună, când tai-panul trebuia să prezinte un simplu contract în care să se specifice garanţiile pe care le ofereau japonezii şi actele celor doi prospectori. După ce plecaseră samuraii, Malcolm şi McFay se felicitaseră reciproc, plini de bucurie, iar primul spusese fără să stea pe gânduri:

— Jamie, îi găseşti pe cei doi în Mahalaua Beţivanilor. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, mişcă-te cât poţi de iute, şi cu grijă mare, ca nu cumva să afle Norbert ceva.

— Lasă totul în seama mea.

În câteva zile, McFay găsise deja doi mineri calificaţi, un american şi un altul din Cornwall, care lucraseră deopotrivă în minele de aur de lângă Sutter's Mill, din California şi la şantierele de prospecţiuni miniere Anderson's Creek, din Australia. Acum, cei doi mineri tocmai îşi terminau toate pregătirile pentru transportul utilajelor şi puneau la punct ultimele detalii ale contractelor, urmând a pleca a doua zi. Aşa că Malcolm Struan şi Jamie McFay pur şi simplu îngheţară auzindu-l pe Norbert Greyforth cum jubila:

— De-acum eu am cam încheiat afacerea asta, tinere Malcolm. Gata, s-a dus, poţi să-ţi iei adio de la ea, ca şi de la cei doi nenorociţi de prospectori. Sunt angajaţi la firma *Brock şi Fii* cu contract pe cinci ani încheiaţi.

— Ce-ai făcut?! bâigui Struan, simţind că nu mai are aer.

Norbert se prăpădea de râs.

— De, fiule, cine se scoală devreme, departe ajunge. Ţi-am suflat afacerea de sub nas, pe oameni i-am expediat cu o navă, la Yedo, la samuraiul Watanabe. Unde-o fi învăţat viermele ăla netrebnic engleza americană? Nu ţi-a zis cumva? Ei, asta e, nu-i nimic. Jumi-juma din cât aur găsim acolo este destul, ei, ce părere ai?

Şi începu să râdă mai batjocoritor.

— Cât despre William, o să mă duc eu la el îndată ce se întoarce, că doar n-o să-mi cadă rangul, Dimitri, fii binevenit, şi mă ocup eu de toate treburile – îl privi satisfăcut pe Malcolm Struan, mustăcind dispreţuitor. Cum tu n-o să mai fii aici, îl iau cu mine pe Jamie.

— Poftiiim!?

Norbert rânji din nou mulţumit.

— Păi, dac-am auzit eu bine, maică-ta ţi-a poruncit să te întorci la Hong Kong cu prima navă, nu?

Jamie se roşi ca un rac de mânie.

— Auzi, uite ce-i, Norb…

— Nu te băga, Jamie, mârâi Struan printre dinţi. Norbert, te sfătuiesc să-ţi mai ţii în frâu gura.

— Chiar aşa, tinere? Da’ nu cumva m-am înşelat eu când am auzit că ţi-a ordonat să te întorci nesmintit, iar căpitanul tău a venit expres să te salte?

— Asta nu te priveşte pe tine! Ţi-o spun cu binişorul…

— Tot ce se întâmplă în Yokohama mă priveşte pe mine al dracului de mult, i-o reteză Greyforth. Şi să ţii minte că noi nu primim sfaturi de la nici un Struan de pe lumea asta, cu atât mai mult de la un mucos cu caş la gură!

McFay sări de pe locul lui ca ars, iar Struan înşfacă paharul lui cu brandy şi i-l aruncă lui Greyforth drept în ochi.

— Sfinte Hristoase!

— Retrage-ţi cuvintele, Norbert! răcni Malcolm, în vreme ce Dimitri şi Jamie pur şi simplu amuţiseră, depăşiţi de ieşirea lui. Cere-ţi scuze pentru vorbele tale, altfel, jur de Dumnezeu că o să ne batem în duel!

— Bun, deci mâine în zori ne prezentăm amândoi cu pistoalele, da? îi aruncă Greyforth cu dispreţ nemăsurat.

Totul decurgea chiar mai bine decât sperase el. Dintr-o singură mişcare, trase jumătate din faţa de masă, să se şteargă pe faţă. Paharele se rostogoliră care încotro, zuruind.

— Îţi ceri scuze sau nu?

Norbert se sprijini în amândouă mâinile, de masă, străpungându-l cu privirea pe Malcolm Struan, care îl fulgera din ochi, la rândul lui, alb ca varul de mânie.

— Ţi s-a *poruncit* să te întorci acasă, pentru că *ai abia douăzeci de ani,* deci în faţa legii eşti încă minor, ceea ce înseamnă că eşti un ţânc mucos, cu caş la gură.Ăsta-i adevărul gol-goluţ şi mai este încă unul, la fel de vădit: eu aş putea să-ţi iau bereguşul dintr-o singură lovitură, chiar şi cu o mână legată la spate, pe când tu nu eşti în stare nici să stai drept pe picioare, aşa că spune-mi şi mie cum dracu’ ai de gând să te baţi cu mine, ha? continuă el cu venin în glas. Eşti un amărât de schilod, Malcolm, puiule, iar ăsta-i, martor mi-e Dumnezeu, e tot un adevăr! Şi să-ţi mai zic un

adevăr: maică-ta conduce afacerile familiei Struan, aşa cum face de ani de zile, iar acum v-a dus pe marginea râpei. Poţi să-l întrebi pe Jamie sau pe oricine mai are un dram de cinste, şi-o să-ţi spună pe şleau! Ţi-oi fi zicând tu de unul singur tai-pan, da' nu eşti Dirk Struan, nu eşti un tai-pan ca el şi nici n-o să ajungi vreodată! A, da, Tyler Brock este *tai-pan* şi, pe toţi sfinţii din ceruri, până-n Crăciun Nobila Casă o să fie în mâinile noastre! Vrei să ne batem în duel? înseamnă că te-ai ţicnit de tot, dar dacă asta ţi-e voia, eu sunt gata oricând.

Ieşi din încăpere păşind ţanţoş, fără să se uite înapoi. Uşa se trânti cu putere în urma lui.

— Aş vrea… aş vrea ca voi doi să fiţi secundanţii mei, îngăimă Malcolm, tremurând de furie.

Dimitri se ridică în picioare, îngrozit.

— Malc, ai înnebunit? Duelul este interzis prin lege, da' acum… asta e!… Mulţumesc pentru masă!

Ieşi din cameră. Struan încercă să-şi recapete stăpânirea de sine, deşi inima îi bătea încă nebuneşte. Se uită la McFay, care rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui, de parcă nu l-ar fi recunoscut.

— Aşa-i, Jamie, e nebunie curată. Dar Norbert este cel mai bun de la *Brock şi Fiii,* te-a înfundat şi pe tine şi…

— Îmi pare rău că…

— Şi mie. Dar şi mai adevărat este faptul că eu unul n-am spus nimănui despre cei doi mineri. Vargas habar n-avea de ei, deci numai de la tine s-a aflat. Tu eşti cel mai bun om al companiei noastre, dar Norbert ăsta o să ne îngroape pe toţi de vii. Un glonţ în căpăţâna nemernicului este cea mai sigură cale de a cădea la înţelegere cu el… sau cu oricare dintre ticăloşii ăştia ai lui Brock.

După câteva momente de tăcere, McFay mărturisi:

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, da, aşa-i, nu?… Dar… dar îmi pare rău, nu vreau în ruptul capului să fiu martor la nici un duel, la răzbunarea ta… E de-a dreptul o nebunie.

Chipul lui Malcolm se albi încă şi mai tare.

— Bun, am înţeles. Atunci hai să vorbim despre tine,

nu? Deci să-ţi intre bine în cap: ori îţi ţii jurământul de credinţă faţă de mine şi mă sprijini întru totul, ori eşti terminat, martor mi-e Sfântul Dumnezeu. Ai trei zile de gândire.

În acea dimineaţă, devreme, Settry Pallidar şi o trupă de dragoni călări deschideau drumul caravanei ce tocmai trecea podul mobil, de peste şanţul adânc, plin cu apă, ce înconjura castelul Yedo.

Merseră mai departe, printre şirurile de samurai în port tradiţional, cu chipuri de nepătruns (alte mii de samurai îi aşteptaseră aliniaţi perfect, pe marginea drumului până la castel), aşezaţi de-a lungul podului, pe toată lungimea meterezelor şi pe lângă porţile masive, din fier. Înainte erau călăuzele – un pâlc de samurai ce duceau flamuri cu blazonul *roju* – trei flori de vişin îngemănate.

După dragoni mărşăluiau cincizeci de scoţieni, în frunte cu căpitanul lor, un muntean uriaş, urmat de douăzeci de cimpoieri ce cântau cât îi ţineau puterile, apoi venea la rând suita ambasadorilor şi însoţitorilor lor, tot călare. Înalţii oaspeţi erau în haine de gală – pălării ţuguiate, săbii măiestrit lucrate, mantii sau redingote groase, ce le ţineau cald în faţa vântului aspru, în afară de ataşatul rus, care se îmbrăcase în uniformă de cazac şi pelerină şi avea cel mai minunat cal din întreaga Japonie, un armăsar murg, pe lângă care trudeau douăzeci de grăjdari, care îl îngrijeau şi îl apărau cu preţul vieţii lor. Phillip Tyrer şi Johann înaintau alături de Sir William, iar André Poncin lângă Henri Seratard. O companie de soldaţi britanici încheia escorta.

Un tun, tras de cai, împreună cu muniţia şi artileriştii rămaseră dincolo de pod. Acesta fusese punctul cel mai fierbinte al discuţiilor, timp de câteva zile bune, pentru că Sir William stăruia să se permită aducerea tunurilor, lucru obişnuit la orice ceremonie onorată de o persoană de viţă regală, în vreme ce cei din Bakufu se împotriviseră spunând că orice armă *gai-jin* era interzisă prin lege şi însemna o insultă cumplită la adresa veneratului lor *shogun.* După o săptămână întreagă de târguială, Sir William reuşise să

ajungă la un compromis: tunul avea să rămână dincolo de pod, iar salvele în cinstea casei regale începeau numai cu încuviinţarea unanimă a celor din *roju,* care dădeau astfel voie străinilor să-şi prezinte onorul.

— Nici un muniţie să nu se descarce, rugăm frumos mult scuzaţi…

Această majoră parte a protocolului avea însă să fie rezolvată cu ajutorul amiralului francez. În timpul uneia dintre interminabilele discuţii pe tema respectivă, el ordonase să se apropie nava-amiral de ţărm şi să tragă câteva salve, una după alta, pe deasupra coloniei, aşa că schijele şi obuzele se înfipseseră într-un câmp de orez, fără să facă nici un rău nimănui, dar toţi japonezii care auziseră şuieratul proiectilelor îngheţaseră de spaimă.

— Dacă tot nu putem să aducem muniţie la ţărm, le explicase Sir William mieros, atunci va trebui să-l salutăm cum se cuvine pe *shogun* de pe mare, după cum tocmai aţi văzut… Noi l-am rugat pe domnul amiral francez să folosească obuze oarbe, dar nu ştiu de ce mi se pare că nu a înţeles tocmai bine, poate din pricină că nu pricepe foarte uşor limba engleză, cum să vă spun… Şi ar fi atât de păcat dacă tirul, din întâmplare, ar fi prea scurt şi ar lovi chiar oraşul vostru! Însă atunci vina v-ar aparţine în întregime! Voi fi nevoit să-i explic în amănunţime împăratului Komei că toate aceste canonade şi armele pe care le-am adus cu noi nu sunt decât pentru a da onorul cuvenit *shogunului,* atunci când o să mergem la împăratul Komei, la Kyoto, vizită amânată de trei ori până acum de altfel, ca să mă conformez planurilor domniilor voastre, dar în mod sigur va trebui să o reprogramez exact în clipa în care se va întoarce flota noastră engleză, cu mai multe nave, acum plecată să stârpească ultimii piraţi de pe coastele Chinei, care au avut neînchipuita obrăznicie de a jefui o mică navă britanică!

Bakufu nu mai avusese nici o obiecţie. Aşa că toate puştile fuseseră încărcate şi toţi soldaţii fuseseră avertizaţi că, deşi s-ar fi putut foarte bine să aibă loc vreo luptă, să nu le dea nici cel mai mic prilej japonezilor de a ataca, căci

altfel vor avea cruntă pedeapsă de ispăşit.

— Dar cu nava regală militară *Pearl* ce facem, Sir William? se interesase generalul când primise ultimele instrucţiuni.

— O să mă ducă pe mine cu suita la Yedo, apoi se întoarce aici, pentru ca, în cazul în care gazdele noastre plănuiesc vreun atac prin surprindere asupra coloniei cât suntem noi plecaţi… să poată acoperi retragerea oamenilor noştri de aici.

— Sfinte Dumnezeule mare! exclamase generalul. Dar, sir, dacă vă gândiţi că există şi posibilitatea aceasta, de ce vă avântaţi într-o acţiune atât de primejdioasă? Ceilalţi reprezentanţi… mă rog, n-ar fi o pierdere chiar atât de gravă, dar dacă dumneavoastră…, dacă dumneavoastră vi s-ar întâmpla ceva, ar ieşi o furtună internaţională! La urma urmei, sir, dumneavoastră reprezentaţi Imperiul Britanic! Nu vă puteţi primejdui aşa viaţa!

— E şi asta o parte a misiunii mele, dragă generale!

Sir William surâse ca pentru sine, aducându-şi aminte cât de calm rostise el acele cuvinte, de parcă într-adevăr n-ar fi fost decât o glumă, dar generalul clătinase înţelepţeşte din cap, crezând într-adevăr că aşa stăteau lucrurile. Bietul nătâng, aşa era el, mai greu de cap, dar de! şi însuşirea asta se potrivea cu cariera lui de militar, fără îndoială, îşi spuse ambasadorul înveselit. Apoi îşi alungă toate celelalte gânduri din minte, ca să se concentreze numai asupra întâlnirii de la castel, care era rodul a luni de tratative şi care, până la urmă, trebuia să legifereze Tratatul şi să permită punerea lui în aplicare. Mda, câteva obuze franţuzeşti şi s-a produs minunea, îşi zise el mohorât. Lua-l-ar toţi dracii pe Ketterer, dar oricum, slavă Domnului că operaţiunile lui din China merg bine, cel puţin după câte scrie în depeşe, aşa că o să se întoarcă el curând. Dacă poate să bombardeze coastele chinezeşti, de ce n-ar face-o şi aici?! Dracii să-l ia! Şi pe el şi castelul ăsta blestemat!

De departe nu părea foarte impunător, dar cu cât se apropiau mai mult, cu atât îşi dădeau seama cât de imens era de fapt. Castelul era mai întâi înconjurat de opt rânduri

de cazărmi, ca un fel de avanposturi; apoi urma construcţia propriu-zisă – înaltă, elegantă şi minunat alcătuită, apărată de un şanţ de aproape două sute de metri lăţime şi de ziduri exterioare uriaşe, groase de zece-doisprezece metri, clădite din blocuri enorme de granit. Tunurile noastre de şaizeci de livre nici nu or să ştirbească măcar piatra asta, îşi spuse Sir William, cam înfricoşat. Iar înăuntru doar Dumnezeu ştie câte rânduri de fortificaţii or mai apăra palatul. Aşa că singurul mod în care am putea trece dincolo de porţi sau peste ziduri ar fi un atac frontal, iar mie nu mi-ar plăcea defel să comand aşa ceva! Sau poate asediul? Dar naiba ştie câte provizii or avea înăuntru… sau câte trupe or fi încartiruite aici? Pot să fie mii şi mii de soldaţi!

După poarta principală, drumul străbătea o curticică îngustă, străjuită de pâlcuri de arcaşi aşezaţi în puncte strategice, sau sus, pe parapetele de zece metri înălţime. Porţile erau larg deschise şi lăsau cale liberă spre o altă curte strâmtă, ce dădea către o nouă poartă ferecată şi straşnic păzită, apoi urma o alta şi alta… Tot acel labirint de intrări şi alei ducea în mod clar către castelul propriu-zis, însă fusese construit cu intenţia vădită de a lăsa mereu posibilii duşmani descoperiţi în faţa apărătorilor cetăţii.

— Aici trebuie să descălecăm, Sir William, îl anunţă Pallidar, ridicându-se în scări şi salutând ceremonios.

El era căpitanul escortei. Iar alături stăteau ofiţeri samurai pedeştri, care îi pofteau să se îndrepte către o uşă masivă, ce se deschidea greoi.

— Bine. Ştii sigur ce ai de făcut?

— A, bineînţeles. Numai că nu am nici cea mai mică speranţă că v-aş putea acoperi retragerea de aici, nici măcar împotriva arcaşilor, ca să nu mai vorbim de restul!

— Nu am deloc de gând să dau vreo luptă vitejească în locul ăsta, căpitane, zâmbi Sir William, apoi se întoarse în şa şi făcu semn suitei să descalece. Ăsta da castel, ce părere ai?

— E mai straşnic clădit decât toate cele despre care mi s-a povestit sau am citit eu, recunoscu Pallidar cam încurcat. Lasă mult în urmă orice fortificaţie a cruciaţilor.

Drept să spun, marele castel al Cavalerilor Sfântului Ioan, din Malta, pare destul de firav pe lângă ăsta. Ce mai, e minunat să aperi un munte de granit ca acesta, dar mi-aş blestema zilele dacă ar trebui să-l atac.

— Aşa mă gândeam şi eu, Phillip! strigă Sir William. Întreabă pe cineva pe unde poţi să te uşurezi aici!

Tyrer se grăbi spre unul dintre ofiţerii samurai, se înclină politicos în faţa acestuia şi îi şopti ceva. Japonezul mormăi câteva vorbe şi arătă într-o parte.

— Acolo sunt nişte oale de noapte, sir. Şi cred că în mai toate camerele castelului o să găsiţi aşa ceva într-un colţ, dacă are cineva nevoie neapărată.

— Bine. Întotdeauna este bine să-ţi goleşti băşica înainte de o întâlnire importantă… Aşa că o băşică sănătoasă este cel mai mare avantaj al unui diplomat.

După ce Sir William se uşură, plin de bucurie, iar ceilalţi îi urmară exemplul, au fost conduşi apoi în ordine, spre sala de oaspeţi: Seratard, contele Sergheiev, von Heimrich, van de Tromp, Adamson şi un nou-venit cu ultima navă de poştă – primarul Fritz Erlicher, trimis de Confederaţia Helvetă. Acesta din urmă era un uriaş bărbos, chiar din oraşul Berna şi vorbea franceza, engleza, germana, daneza şi mai multe dialecte germane. Phillip Tyrer şi Johann îl urmau îndeaproape, iar André Poncin se alătură lui Seratard. Camera de audienţă măsura treizeci şi şapte de metri pătraţi, avea tavanul înalt, sprijinit pe grinzi, strălucea de curăţenie, însă grozav de friguroasă. Pereţii groşi, de piatră, aveau mici despicături în loc de ferestre luminoase. Samurai cu chipuri aspre, de nepătruns, erau perfect aliniaţi pe lângă ziduri. În capătul încăperii se vedeau două şiruri a câte şase scaune aşezate faţă în faţă. O mulţime de uşi. Însă numai servitorii le ieşiră în întâmpinare, să-i salute. Un dregător (de rang inferior) din Bakufu, înveşmântat în straie pompoase, le făcu semn spre scaune, fără să încline capul în semn de salut, în vreme ce slujitorii aduceau tăvi delicate. Japonezul le spuse în olandeză:

— Vă rog să luaţi loc şi să serviţi ceaiul.

Sir William observă că Johann discuta cu mare aprindere

cu ataşatul elveţian, aşa că i se adresă lui Tyrer, cam intrigat:

— Phillip, ia întreabă-l tu pe ăsta unde este Sfatul bătrânilor *roju.* Cum îi spun ei?

Ascunzându-şi nervozitatea şi stăpânindu-şi nevoia de a se uşura din nou, când simţi că toţi ochii celor din cameră erau îndreptaţi asupra lui, Phillip Tyrer se apropie de dregătorul japonez şi aşteptă ca acesta să se încline, politicos. Însă nu se întâmplă defel aşa, respectivul pur şi simplu doar îl măsură cu privirea. Atunci, Tyrer se răsti:

— Unde-ţi sunt bunele maniere? Înclină-te respectuos! Eu sunt senior în ţara mea şi aici vorbesc în numele acestor preamăriţi seniori!

Japonezul se făcu stacojiu la faţă, de ruşine, făcu o plecăciune până la pământ şi începu să bâiguie scuze. Phillip Tyrer era grozav de mulţumit de ideea lui strălucită de a-l pune pe Nakama să-l înveţe câteva fraze de bază în japoneză, îl întrerupse pe dregător cu voce încă şi mai tăioasă:

— Unde sunt stăpânii tăi, măriţii roju?

— Ah… ce rău îmi pare, vă rog să mă iertaţi, vestite stăpân, îngăimă japonezul. *Măriţii mei stăpâni au poruncit ca dumneavoastră să aşteptaţi aici… ăăă… şi… să vă odihniţi puţin.*

Tyrer nu înţelese toate cuvintele, dar pricepu esenţialul.

— Bine. Şi după ce ne odihnim?

— Voi avea marea onoare de a vă duce la locul întâlnirii, răspunse celălalt, lăsând ochii în pământ, cu supuşenie.

Spre marea lui bucurie, Tyrer, înţelese din nou toate cuvintele. În timp ce îi traducea lui Sir William, simţi cum îl treceau sudori pe şira spinării şi îşi repeta că avusese un noroc nesperat. Sir William mormăi nemulţumit şi se întoarse spre ceilalţi.

— Al dracului să fie dacă o să mai aştept, ce ziceţi, domnilor? Au cam întârziat şi aşa! Ne-am înţeles că venim să discutăm aici, fără să zăbovim… Dracu’ să mă ia pe mine dacă o să stau vreo clipă să aştept sau să mă îndop cu scuzele şi cu ceaiul lor. Am dreptate sau nu?

Toţi ceilalţi îl aprobară în unanimitate, aşa că reprezentantul britanic adăugă:

— Phillip, spune-i bondocului ăsta că noi am venit să stăm de vorbă cu *roju.* Şi asta vrem acum. În clipa asta!

— Ăăăă… cât de dur pot să mă exprim, sir?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Phillip, dacă aş fi vrut să te porţi cu mănuşi de catifea, aş fi făcut-o eu mai întâi, nu crezi? Misiunea unui tălmaci este aceea de a rosti într-o limbă străină exact ceea ce i se spune, nu să caute nuanţele a ceea ce trebuie zis.

— Marele Stăpân zice: vreau să vorbesc cu slăviţii roju acum. Acum!

Dregătorul rămase uluit auzind aceste cuvinte nemaipomenit de îndrăzneţe şi cumplit de jignitoare şi păru în mare încurcătură. El primise poruncă foarte clară: Toţi acei gai-jin aveau să aştepte câtăva vreme, cât să-şi mai piardă din cinstea obrazului, adică exact cât să ardă jumătate de lumânare, când ei, *roju,* aveau să trimită vorbă că sunt gata să-i primească, iar dregătorul îi putea aduce pe străini. Aşa că acum, japonezul rosti la iuţeală, încercând să iasă din impas:

— Fireşte că o să vă duc la stăpânii mei, atunci când vă veţi înviora cu un ceai şi totul va fi pregătit pentru a vă face o primire de mare cinste, dar, vai, îmi pare rău că pentru câtăva vreme nu o să pot face asta, până ce slăviţii mei stăpâni nu vor fi pregătiţi să vă primească, aşa că încă nu este posibil să dau ascultare nemaiauzitei cereri a stăpânului domniei voastre, tălmaci-san.

— Rog pe Domnia Voastră să repete din nou toate astea, dar nu prea repede, îl opri Tyrer nervos, copleşit de debitul verbal al celuilalt.

Însă urmă un alt potop de cuvinte japoneze.

— Sir William, cred că ne zice iar că trebuie să mai aşteptăm, pricepu el într-un târziu.

— Poftim? Dar de ce, mă rog?

— Stăpânul meu întrebă de ce să aşteptăm?

Dregătorul îi răspunse iar pe larg şi foarte grăbit, aşa că Tyrer nu înţelese mare lucru. Atunci, japonezul începu să-i

explice în olandeză, iar Erlicher luă şi el parte la conversaţie enervându-l pe Sir William şi pe ceilalţi încă şi mai mult. Până la urmă, Erlicher le spuse:

— Sir William, se pare că *roju* nu sunt… ăăă… cum se zice… nu sunt încă pregătiţi, da, nu sunt pregătiţi să ne întâmpine, dar când vor fi gata, o să fim duşi la ei, în sala de primire.

— Te rog să-i spui dumneata verde-n faţă individului ăsta să ne ducă imediat la locul întâlnirii, pentru că noi ne-am respectat cuvântul şi am venit exact la ora potrivită şi pentru că întotdeauna întrevederile la nivel înalt se ţin la ora convenită, pentru că ambele părţi au de rezolvat şi alte probleme importante de stat, după cum i-am mai explicat de cincizeci de ori până acum! Şi zi-i să se grăbească o dată!

Erlicher îşi luă inima în dinţi şi îi tălmăci întocmai japonezului, iar acesta, oricât se codi şi încercă să se scuze, până la urmă se văzu nevoit să se încline politicos şi, târşâindu-şi picioarele cât de încet putea el, îi conduse pe străini pe un coridor întortocheat (după ce mai întâi trimisese un mesager care să-i avertizeze pe cei din Sfatul Bătrânilor de neasemuita neobrăzare a acelor *gai-jini).*

O luară apoi pe un alt coridor şi acolo, un samurai le deschise o uşă imensă, în pragul căreia dregătorul căzu în genunchi cu veneraţie şi îşi lipi fruntea de pământ. Patru bărbaţi în kimonouri din mătase minunată, cu spade măiestrit încrustate prinse la brâu, şedeau pe scaune, în celălalt capăt al sălii de primire a oaspeţilor. Şirul acela de scaune era montat pe o platformă mică. Locul din mijloc era neocupat. În faţa lor, drept pe podea – lucru pe care toţi delegaţii străini îl observară în aceeaşi clipă – erau aşezate şase scaune, pentru invitaţi, iar între cele două rânduri stătea în genunchi tălmaciul. Vreo sută de ofiţeri samurai, îngenuncheaţi şi ei, stăteau în semicerc, cu faţa spre intrare, iar în timp ce Sir William păşi în încăpere, toţi deopotrivă făcură o plecăciune. Cei patru *roju* însă nu se clintiră. Reprezentantul britanic, împreună cu ceilalţi înclinară şi ei capul, respectuoşi, apoi se apropiară de micul

podium şi se aşezară pe locurile lor.

— În nici o situaţie miniştrii plenipotenţiari ai unor popoare civilizate nu se lasă în genunchi şi nu-şi înclină fruntea până la podele, îi avertizase Sir William pe japonezi, în cursul tratativelor. Indiferent care ar fi obiceiul în ţara voastră, indiferent dacă voi faceţi aşa, şi cu asta am încheiat!

Phillip Tyrer, devenit de-acum expert în ritualul înclinărilor din cap la japonezi, datorită lui Nakama, observă că de fiecare dată când unul dintre Bătrânii Sfetnici catadicsea să facă o plecăciune, o făcea cu o vădită condescendenţă, ca un superior care îi fericeşte cu bunăvoinţa sa pe cei de rang mult inferior. Nu-i nimic, îşi spuse el, uluit, dar şi grozav de curios în acelaşi timp. Oricum, am ajuns în sfânta sfintelor lor. Oare când o veni shogunul să ocupe locul rămas liber? Un puşti? Mă tot întreb cum arată şi ce…

Unul dintre sfetnici începu să grăiască. Tresărind fără să vrea, Tyrer îl recunoscu. Era reprezentantul cel tânăr, care venise la întâlnirea lor de la Legaţie, iar alături, destul de nervos, stătea şi cel mai în vârstă, mai oacheş, cel care la acea întrevedere nu scosese nici o vorbă, ci numai îi cercetase pe toţi cu ochii lui mijiţi. De ce au venit atunci doi dintre sfetnici să discute cu noi, fără să-şi facă rangul cunoscut? se minună în sinea lui. Ia stai puţin, nu cumva tânărul dregător se prezentase drept Tomo Watanabe? Ba da, sigur că da, atunci se prezentase numai ca dregător de rangul doi. În mod clar, titulatura era falsă. Dar de ce? Şi de ce să se ascundă? Nedumerit, Tyrer lăsă deocamdată deoparte aceste întrebări şi îşi concentră toată atenţia asupra spuselor tânărului, fără să înţeleagă însă prea mult, după cum de altfel îl avertizase şi Nakama, care îi spusese că înalţii dregători probabil că aveau să folosească dialectul de curte, care, în mare parte, diferea total de limba japoneză comună, ba chiar unele sensuri erau cu totul de-a-ndoaselea. Se uită apoi spre ceilalţi *roju.* Al treilea dintre ei era un bărbat corpolent, cu o faţă bucălată şi cu mâini feminine. Iar ultimul dintre ei, cu adevărat cel mai în vârstă,

cărunt, avea o figură uscăţivă şi o cicatrice cumplită pe obrazul stâng. Nici unul dintre ei nu avea mai mult de un metru şaizeci, şaizeci şi cinci, dar kimonourile largi, ca nişte aripi şi pantalonii înfoiaţi, pălăriile înalte, lucioase, legate sub bărbie şi, mai ales, aerul acela de demnitate suverană, îi făceau să pară foarte impozanţi. Traducătorul japonez le vorbea acum străinilor în limba olandeză:

— Măriţii *roju* din Sfatul Bătrânilor ai shogunatului le urează bun venit trimişilor din ţări străine şi doresc să li se prezinte acreditările despre care au discutat înainte.

Sir William oftă cu amărăciune, parcă fascinat de locul încă neocupat.

— Bine, Johann, hai să începem. Întreabă-i dacă nu este mai nimerit să-l aşteptăm pe shogun, care o să ne onoreze cu prezenţa domniei sale.

Aceste cuvinte au fost mai întâi tălmăcite în olandeză, apoi în japoneză şi, după multe discuţii, tânărul dregător, Yoshi, ţinu o mică cuvântare, tradusă mai întâi în olandeză, apoi în engleză.

— Pe scurt, Sir William, lăsând deoparte vorbele de prisos, purtătorul lor de cuvânt dă veste că shogunul nu urma să vină la această întrevedere, ci numai sfetnicii *roju.* Shogunul trebuie să vină altă dată.

— Nu aşa ne-am înţeles şi vreau să le atrag din nou atenţia că scrisorile de acreditare ale ambasadorilor nu sunt prezentate decât şefului statului respectiv, în cazul acesta shogunului! Aşa că nu putem începe nici un fel de negocieri!

Aşteptară până ce spusele guvernatorului au fost traduse, apoi, spre neplăcuta lor surpriză, ambasadorii aflară că:

— Sfetnicii spun că shogunul a fost nevoit să plece la Kyoto degrabă şi îi pare nespus de rău că nu a avut marea plăcere şi onoare de a vă întâlni etc… însă puteţi lăsa şi măriţilor *roju* scrisorile de acreditare, pentru că domniile lor au împuternicire de la shogun să le primească.

Urmară iar o mulţime de politeţuri, tergiversări şi multă vreme irosită astfel, aşa că nervozitatea lui Sir William se

transformă văzând cu ochii în furie mocnită. După care, într-un târziu, japonezii aduseră un pergament înţesat cu caractere întortocheate, cu peceţi impresionante, pe care un dregător, îngenunchind, i-l prezentă ministrului britanic de parcă i-ar fi adus sfintele moaşte.

— Phillip, ştii să citeşti încâlcelile astea?

— Nu, sir, îmi pare rău...

— N-ai pentru ce, oftă Sir William şi se întoarse către ceilalţi. Mi se pare mai mult decât necuviincios.

— Aşa-i, aprobă von Heimrich rece.

— De neacceptat, întări şi contele Sergheiev. Dacă ne-am împăca acum cu situaţia asta, am crea deja un precedent periculos, îşi dădu Adamson cu părerea.

— În orice caz, e foarte neobişnuit, zise şi Seratard în franceză. Doar au promis că shogunul va fi aici. Am putea oare, măcar de data asta, să fim de acord, cu propunerea lor, ce spuneţi, prieteni?

Îşi stăpânea cu mare grijă furia şi vorbea cât putea de calm, zâmbitor, amintindu-şi că André Poncin, ce nu se dezlipise de el, îi şoptise, în clipa când intraseră în acea încăpere:

— Fii foarte atent, Henri, că *roju* acela care vorbeşte în numele tuturor este acelaşi dregător Bakufu căruia i-am propus noi, data trecută, să vină să vadă cum arată o navă de război, ţi-aduci aminte? *Mon Dieu,* mă gândeam eu că are vreo funcţie importantă, dar nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că este totuşi unul dintre Înalţii Sfetnici! Dacă am putea să-l atragem cumva de partea Franţei, ar fi cu adevărat o reuşită minunată!

Contele Sergheiev tocmai repeta:

— Dacă am accepta, s-ar crea un precedent ruşinos pentru noi.

— Numai de data asta, ce ziceţi?

— Nu contează nici cât o baligă de vacă, interveni Erlicher, elveţianul. Haideţi să le facem pe plac.

Atunci începură toţi să se contrazică. Tyrer îi asculta, dar era mai mult cu ochii la *Sfatul Bătrânilor,* fără să arate însă cât de mult îl fascinau. Voia neapărat să tragă cât se

putea de multe învăţăminte din acea minunată ocazie, iar asta în puţinul timp pe care-l avea la dispoziţie. Tatăl lui îl sfătuise nu o dată, încă de când era copil: „Când iei parte la o întrunire importantă, să urmăreşti cu mare grijă mâinile şi picioarele adversarului tău, pentru că mişcarea lor este un indiciu preţios despre starea de spirit a omului, ca de altfel şi ochii şi chipul lui, deşi, acestea sunt mai uşor de stăpânit. Concentrează-te! Observă, dar cu mare fereală, căci altfel s-ar putea ca aceste semne care-ţi arată ce gândeşte respectivul sau respectiva să fie ascunse şi să cazi în eroare. Nu uita, fiule, orice om exagerează cu bună ştiinţă, oricine minte până la un punct”.

Mâinile şi picioarele rotofeiului *roju,* cel cu ochii mijiţi, vicleni, se mişcau mai tot timpul, trădând nervozitate, în vreme ce tânărul sfetnic îşi stăpânea admirabil orice tresărire. Din vreme în vreme, ca şi la cealaltă întrunire, îl zărea pe Ochi Lunecoşi, cum îl poreclise el, şoptind câte ceva la urechea tânărului dregător, numai acestuia. Oare de ce? se întrebă Tyrer. Şi de ce Ochi Lunecoşi nu intervenea deloc în discuţie, părând a nu avea dreptul s-o facă? Mai mult, era atent doar la delegaţii străini, în loc să asculte ce spune tălmaciul. Dintr-o dată, Sir William arătă spre scaunul neocupat.

— Dacă shogunul nu era aşteptat să vină la această întrunire, iar în *Sfatul Bătrânilor* sunt cinci *roju,* atunci de ce a rămas un loc gol?

Trecură câteva minute până ce acesta cuvinte ale ministrului britanic să fie traduse, apoi sosi şi răspunsul:

— Spune că seniorul Anjo, mai-marele Sfatului Bătrânilor nu a putut să vină, pentru că tocmai a căzut grav bolnav, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, pentru că ceilalţi *roju* au primit dezlegare din partea lui să ţină această întrevedere. Vă roagă deci să începeţi negocierile.

Von Heimrich se pronunţă, în franceză, ca şi cum i-ar fi tradus lui Seratard:

— Nu cumva asta anulează validitatea întâlnirii de azi? Nu ne-au tot făcut ăştia capul baniţă insistând că în orice tratative „trebuie să fie de acord toţi *roju* din Sfatul

Bătrânilor”? Care înseamnă *cinci* oameni, nu patru, câţi sunt aici. Ceea ce ar putea să însemne o foarte parşivă maşinaţie şi să se folosească în viitor de acest amănunt ca să declare toate înţelegerile de astăzi nule.

Se iscară iar discuţii între reprezentanţii străini. Numai Sir William nu rostea nici o vorbă. Îşi stăpânea mânia şi neliniştea, ca să nu se trădeze. În mod clar, fuseseră traşi iarăşi pe sfoară. Ce era de făcut? Şi atunci se auzi răspunzând, parcă fără voia lui chiar el, cu voce tare:

— Foarte bine, vom accepta autoritatea dumneavoastră, socotind-o un act de *bona fide* din partea shogunului, dar numai de data asta. O să aducem la cunoştinţa guvernelor noastre că înţelegerile anterioare nu au fost validate aici, aşa că vom porni spre Kyoto cât mai repede cu putinţă, pentru a ne prezenta, cum se cuvine, scrisorile de acreditare shogunului şi împăratului Komei, iar atunci ne vom duce, fireşte, însoţiţi de o escortă mult mai potrivită pentru o astfel de ocazie.

În timp ce Johann începu să traducă în olandeză, contele Sergheiev mormăia mulţumit:

— Bravo, ăsta-i singurul mod în care poţi să vorbeşti cu ăştia, matyeryebitz!

Vom Heimrich şi van de Tromp, olandezul se declară şi ei de acord, spre indignarea lui Seratard, Adamson americanul şi a lui Erlicher. Tălmaciul japonez înghiţi în sec şi spuse mirat că poate nu a înţeles el bine. Johann îl asigură că pricepuse cât se putea de bine. În timpul acestui schimb de replici, Sir William nu-i mai băgă deloc în seamă, ci luă aminte la chipurile celor patru *roju,* în vreme ce aceştia ascultau vorbele interpretului. Vestea îi tulbură evident pe toţi, însă fiecare îşi trăda îngrijorarea în mod diferit. Minunat, îşi spuse ministrul.

— După toată polilogia de introducere, dar de data asta cu mult mai multe scuze politicoase, *roju* spune că nu va fi posibil să-l întâlniţi pe shogun la Kyoto, pentru că vremea este foarte aspră în această perioadă a anului, dar în momentul în care o să se întoarcă el, să fiţi sigur, Sir William, că ei… etc., etc.

Sir William zâmbi amar.

— Johann, spune-le că fie vremea aspră sau nu, noi tot o să mergem să ne întâlnim cu împăratul în viitorul apropiat. Şi subliniază asta cu toată tăria, Johann. Numai în aceste condiţii o să începem orice negociere.

Auzind acestea, japonezii amuţiră pentru o vreme. În schimb, Sir William se ridică de pe locul lui, făcu o plecăciune respectuoasă, îşi spuse numele, rangul şi ţara pe care o reprezenta şi îşi prezentă scrisorile de acreditare. Ceilalţi reprezentanţi procedară întocmai. Actele fură primite cu mare solemnitate de către cei patru *roju.* De fiecare dată, japonezii se înclinară şi ei cu mare politeţe.

— Ei, şi-acum să trecem la cea de-a doua problemă importantă a întâlnirii noastre, începu Sir William, împingându-şi bărbia înainte, foarte pornit. Guvernul Majestăţii Sale Britanice anunţă iar autorităţile japoneze că vineri, 14 septembrie, anul acesta, 1862, după Hristos, Domnul Nostru, un cetăţean englez a fost ucis mişeleşte, ziua la drumul mare de o bandă de samurai din garda regelui din Satsuma şi aflaţi atunci chiar sub comanda stăpânului lor, Sanjiro. Alţi doi cetăţeni britanici au fost răniţi. Guvernul Majestăţii Sale cere să i se predea asasinii sau să fie judecaţi după legile japoneze, în public, o despăgubire de o sută de mii de lire sterline plătibile în aur; o declaraţie scrisă, în care să se prezinte scuzele autorităţilor nipone şi asigurarea oficială că astfel de fapte nu se vor mai întâmpla. Al doilea punct al acestei probleme: trimiterea celei de-a doua părţi a despăgubirii de cinci mii de lire sterline în aur pentru asasinarea sergentului Gunn şi a caporalului Roper, ucişi anul trecut la Legaţia noastră, despăgubire care până acum nu a fost achitată în întregime, deşi a trecut de câteva săptămâni termenul stabilit. Drept care cerem şi lichidarea acestei datorii, în aur, de acum în trei zile, altfel din acel moment suma va fi dublată cu fiecare zi de întârziere…

Sir William îi lăsă timp lui Johann să traducă încet, cuvânt cu cuvânt, însă nu permise nici un fel de întrerupere sau comentarii până ce nu termină de citit lista de cereri.

Adamson ceru şi el despăgubiri pentru moartea unui reprezentant american apoi, ultimul, urmă delegatul rus. Contele Sergheiev, mândru în uniforma lui brodată cu aur şi împânzită cu medalii şi decoraţii zornăitoare, prinse să vorbească foarte răspicat:

— Un ofiţer rus şi un soldat coborâţi la ţărm de pe o navă de război, Gudenev, au fost măcelăriţi în Yokohama pe 16 februarie anul trecut! – tăcu o clipă, să sporească efectul următoarelor cuvinte, care îi uluiră pe toţi ceilalţi. Drept despăgubire pentru aceste asasinate, ţarul Alexandru al II-lea al întregii Rusii cere Insulele Kurile.

În timp ce se traducea acea somaţie năucitoare, Sir William se apropie de Sergheiev şi îi şopti surâzător în limba rusă:

— Bună glumă, conte Alexei, că nu pot să-i spun altfel, având în vedere faptul că guvernul Majestăţii Sale nu ar îngădui în ruptul capului o astfel de pătrundere în sfera noastră de influenţă.

— Poate că da, poate că nu... Cine mai ştie? Războiul pluteşte iar asupra Europei. În curând o să vedem şi noi care ne sunt prieteni şi care duşmani.

Sir William chicoti amuzat.

— Ei, asta a fost dintotdeauna marea bătaie de cap a anumitor popoare. Marea Britanie însă nu are duşmani permanenţi, ci numai interese permanente.

— Ei, aşa-i, dragă prietene, numai că ai uitat să adaugi: „nici prieteni permanenţi”. Iar acum, noi, după ce am luat Vladivostokul suntem o mare putere în Pacific.

— Ha, puterea ce stăpâneşte de la o mare la alta? Visul ţarilor, nu?

— De ce nu? Mai bine noi decât alţii, sublinie contele Sergheiev ridicând din umeri. De ce nu Insulele Kurile? Dacă nu ele, măcar alte insule, ca să ne apărăm Vladivostokul.

— Va trebui să discutăm în amănunt despre „curioasa” voastră prezenţă în Pacific, dar asta în condiţii mult mai prielnice pentru astfel de dezbateri. Guvernul britanic este chiar foarte interesat să audă părerile voastre.

Seratard, care nu înţelegea o iotă ruseşte şi era foarte furios că nu putea lua şi el parte la acea discuţie, interveni cu voce glacială, în franţuzeşte:

— N-am nici o îndoială, Sir William, că ţineţi seama şi de interesele Franţei.

— Ca întotdeauna, monsieur, interesele bravilor noştri aliaţi sunt pe primul loc în atenţia Ministerului de Externe al Guvernului Majestăţii Sale.

— Sir William, interveni Johann îngrijorat. *Roju* spune că… de fapt repetă pentru a nu ştiu câta oară că ei nu au nici o putere asupra regatului Satsuma, că nu ştiu cine sunt ucigaşii şi că ei cred că orice fel de despăgubire ar trebui cerută chiar de la autorităţile din Satsuma, pe căile potrivite, desigur…

— Ce înseamnă „căi potrivite”?

Urmă iar un schimb de cuvinte în olandeză, apoi în japoneză şi iar în olandeză.

— *Roju,* care vorbeşte în numele tuturor, spune că prin el se poate ajunge la Satsuma şi i se poate transmite din nou rugămintea noastră.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, aici nu e vorba de nici o rugăminte!? Uite ce-i, Johann, mai încercăm pentru ultima dată să-i facem să înţeleagă, te rog să sublimezi lucrul ăsta, ridică Sir William tonul. Întreabă-i: ei pedepsesc criminalii? Şi zi-i tălmaciului să răspundă prin da sau nu. Numai prin da sau nu.

Olandezul se conformă.

— Sir William, zice că în anumite împrejurări…

— Am întrebat dacă pedepsesc crima. Da sau ba!? Phillip, spune-le tu direct în japoneză!

Tyrer simţi că i se face un gol în stomac. Până atunci el îl urmărise pe rotofeiul *roju,* care şoptea din nou la urechea celui tânăr. Când auzi însă dispoziţia lui Sir William, sări ca ars de pe locul lui şi începu să traducă întocmai:

— Preacinstiţi Stăpân, rog scuzaţi la mine japoneza proastă, dar stăpâna al meu întreabă, vă rog, dacă ucide cineva, Domniile Voastre omorâţi la el? Da sau nu, vă rog.

Urmară câteva momente de tăcere apăsătoare. Cei

patru *roju* se uitau spre Yoshi, care la rândul lui îl privea ţintă pe Tyrer, în vreme ce se juca elegant cu evantaiul. Cel de lângă el îi şopti iar ceva la ureche, iar tânărul *roju* încuviinţă din cap.

— Pedeapsa pentru omor este moartea, răspunse în cele din urmă.

— Spune că da, sir, transmise mai departe Tyrer. Pedeapsa pentru crimă este moartea.

Phillip Tyrer învăţase acele cuvinte-cheie de la Nakama, care îi mai explicase şi în ce constă codul penal japonez, arătându-i cât de sever era acesta.

— Mulţumeşte-i din partea mea, zise Sir William.

— Stăpânul meu vă mulţumeşte, Domnia Voastră.

— Şi-acum întreabă-l: este firesc să se ceară şi o despăgubire pentru o astfel de crimă? Da sau nu?

— *Iertare, Stăpâne, dar este… este… eu…,* se bâlbâi Tyrer, şi dintr-o dată parcă toate gândurile îi fugiră din minte. Scuzaţi-mă, Sir William, dar nu ştiu cum se spune „despăgubire”, în japoneză.

Şi atunci, pe dată, André Poncin sări să-l ajute.

— Cuvântul japonez pentru „despăgubire” este *bakkin* şi este destul de puţin cunoscut şi folosit. Aş putea să încerc eu să-i lămuresc?

— Bineînţeles.

— *Preamăriţi Stăpâni,* începu Poncin făcând o plecăciune până la pământ, în timp ce Phillip Tyrer îl binecuvântă în gând pentru că îl scosese din impas şi îl scăpase basma curată. *Vă rog să binevoiţi a răspunde Stăpânului meu, care întreabă dacă vi se pare firesc să vă ceară dreptate şi un ajutor pentru familiile celor ucişi, da, o despăgubire din partea autorităţilor din Satsuma?*

— *Da, din partea celor din Satsuma, da,* recunoscu Yoshi, zâmbind abia perceptibil.

André oftă a uşurare.

— Spune că i se pare normal, Sir William, dar că despăgubirea ar trebui cerută chiar de la cei din Satsuma.

Înainte ca Sir William să poată interveni cu încă o întrebare, spre marea uimire a lui Tyrer, francezul adăugă,

într-o japoneză fără de cusur, începând cu formula de politeţe la care se gândise şi el:

— Preamăriţi Stăpâni, în numele Stăpânului meu, îmi îngădui în umilinţa mea să-i rog pe slăviţii roju să gândeşte, vai, iertare, să gândească dacă pot să împrumute Satsuma prima parte din despăgubire, o cincime. Asta plătiţi Domniile Voastre acum, apoi aveţi timp să luaţi înapoi de la Satsuma, să strângeţi cealaltă jumătate de la Satsuma. Ce spuneţi, vă rugăm?

De data aceasta, observară toţi că tânărul *roju* se arătă interesat de acea propunere. Imediat, începu să discute în şoaptă cu ceilalţi. André îl zări pe Tyrer încruntându-se, îi răspunse clătinând abia vizibil din cap ca să-l facă să nu se mai amestece. Peste o clipă, Yoshi răspunse:

— Poate că o să reuşim să vă plătim a douăzecea parte, în termen de o sută de zile de la scadenţa îndreptăţitei datorii a celor din Satsuma.

— Preacinstiţi Stăpâni…

— Phillip, ce dracu' tot boscorodeşte ăsta cu *roju!*

— Numai o clipă, Sir William, îl domoli André mieros – voia să-l dea deoparte în văzul tuturor. Preacinstiţi Stăpâni, Stăpânul meu crede că ar fi mai potrivit o zecime din despăgubire, în şaizeci de zile. Vai, cer multă îndurare, iertare pentru proasta mea cuvântare, dar cu mare supuşenie, cu multă umilinţă vă implor să cădem aşa la înţelegere.

Cu mare mulţumire în suflet, André Poncin văzu că japonezii încep iar să discute între ei şi îşi încercă iar norocul.

— Scuzaţi-mă, Sir William, dar după cum vă va confirma şi Phillip, le-am sugerat că ar putea să avanseze nişte bani în numele celor din Satsuma, care, după cum recunosc şi ei, trebuie să plătească orice despăgubire.

— Ce dracu' spui tu acolo c-ai făcut? rămase Sir William uluit. Şi ăştia au acceptat?

Ministrul britanic se uita la Poncin fără să-i vină a crede, simţind, ca toţi ceilalţi, de altfel, că toată îngrijorarea şi oboseala ce îl cuprinseseră se spulberă ca prin farmec.

— Bine gândit, n-am ce zice… Dacă or să fie de acord cu punctul ăsta, am putea încheia un compromis, nu? Sunteţi de aceeaşi părere? întrebă, întorcându-se spre restul delegaţiei, ca să respecte până la capăt legile politeţii.

În spatele său, Tyrer se cruci, admirativ, înţelegând mai tot din ceea ce spusese Poncin în japoneză şi felul subtil în care acesta îl jucase pe degete atât pe *roju,* cât şi pe ministrul britanic, apreciind şi acea mică deosebire a traducerii în engleză faţă de japoneză, diferenţă mică dar semnificativă. Deştept André ăsta, îşi zise Phillip Tyrer plin de uimire. Dar la ce-o fi vrând el să ajungă? O fi ideea lui sau a lui Seratard? Din nou, Ochi Lunecoşi începu să murmure la urechea tânărului *roju,* care se uită cu atenţie la delegaţi. De parcă… Şi abia atunci parcă îi căzu o pânză înceţoşată de pe ochi şi începu să vadă totul în adevărata sa lumină. Ba chiar mai mult decât atât: acum îşi dădu el seama că trebuia să-i privească pe acei *roju* cum se cuvenea, fără prejudecăţile civilizaţiei occidentale, nişte fiinţe normale, civilizate, la fel de simpli sau de complecşi în mintea lor, iar nu nişte fiinţe de pe altă lume, nişte japi misterioşi, stranii pentru toţi, încât şi Nakama, şi Fujiko, chiar şi André, fiecare în felul său, îi detestau, Sfinte Dumnezeule Atotputernic, Ochi Lunecoşi ştie englezeşte, îi veni lui să strige din toate puterile. Da, aceasta era singura explicaţie pentru toată şuşoteala lui cu tânărul *roju.* Iar un alt adevăr era că, fără îndoială, Ochi Lunecoşi nu era decât o iscoadă de încredere a tânărului *roju,* nicidecum unul dintre legitimii membri ai sfatului, ăla nu era *roju* cum nu era el, Phillip Tyrer, japonez! De aceea toţi ceilalţi *roju* nu-i dădeau nici cea mai mică atenţie când discutau între ei. Ia să vedem ce altceva mai dibuim noi de-aici! Da, probabil că Ochi Lunecoşi este iscoada lui Watanabe, pentru că este singurul cu care vorbeşte… Trebuie neapărat să le aflu numele adevărat şi să-l pun pe Nakama să-mi spună tot ce ştie despre el. Watanabe, sau cum l-o fi chemând, are cel mai mare rang dintre toţi dregătorii ăştia, poate chiar e mai-marele lor. Oare o ţine locul mai-marelui care lipseşte azi? Va trebui să aflu şi numele adevărat al ăstuia. Şi

altceva… Unde a învăţat André…

Deodată simţi nevoia să-şi pună ordine în gânduri şi îşi concentră toată atenţia asupra negocierilor. Yoshi tocmai îi spunea ceva interpretului. Vocea lui păru că se înăspreşte dintr-o dată. Într-o clipă, tălmaciul păru că se trezeşte dintr-o aţipeală, şi prinse să traducă în olandeză cu râvnă înzecită. Johann tălmăcea la rândul lui, încercând să-şi stăpânească în acelaşi timp uimirea.

— *Roju* sunt de acord că în această situaţie este foarte drept să se ceară o despăgubire celor din Satsuma şi că, într-adevăr, o sută de mii pare o sumă acceptabilă pentru orice nobil, cu toate că ei n-au cum să ştie dacă şi regele din Satsuma va fi de aceeaşi părere. Dar, ca un semn de prietenie faţă de poporul englez şi faţă de celelalte naţiuni, *roju* vor plăti a zecea parte din sumă în cincizeci de zile, în numele autorităţilor din Satsuma, de vreme ce pretenţiile oficiale ale guvernului britanic sunt adresate acestuia. În ce priveşte cererea reprezentantului rus, care vorbeşte în numele patriei sale, ei răspund că pământul japonez rămâne tot pământ japonez şi că este deci… ăăă… cred că acest cuvânt înseamnă *inviolabil* sau în orice caz *nu este monedă de schimb!*

Fără să atragă atenţia celorlalţi, Sir William puse uşor mâna pe umărul contelui rus, ca să-l domolească, şi îi şopti cu blândeţe, în ruseşte:

— Ţine-ţi firea, Alexei, apoi cu voce tare, pregătit să înceapă negocierile asupra termenului plăţii şi a sumei ce trebuia avansată. Minunat, Johann, te rog să le spui că…

Se opri auzindu-l pe Tyrer, care-i zise la repezeală, cu glas scăzut:

— Iertaţi-mă, sir, dar eu vă sfătuiesc să acceptaţi totul acum, aşa cum este, însă trebuie neapărat să aflaţi numele lor reale…

Incidentul trecu neobservat, pentru că Sir William continuă netulburat, ca şi cum nu ar fi auzit nimic din tot ce îi recomandase Phillip Tyrer:

— Johann, te rog să le spui că propunerea lor este onorabilă din punctul de vedere al Guvernului Maiestăţii

Sale, sigur, în acelaşi spirit al prieteniei dintre ţările noastre. În ceea ce-l priveşte pe reprezentantul Curţii de la Sankt Petersburg, sunt sigur că o să se consulte cu guvernul său şi, fără îndoială, se va ajunge la concluzia că o despăgubire bănească va fi satisfăcătoare şi în acest caz – apoi, fără să-i lase timp contelui Sergheiev să intervină, ministrul britanic îşi urmă discursul: Cât despre cealaltă problemă pe care trebuie să o rezolvăm urgent şi anume situaţia Strâmtorilor Shimonoseki, vreau să le aduc la cunoştinţă protestul tuturor guvernelor ţărilor străine ale căror nave, deşi trimise cu gânduri paşnice încoace, au fost bombardate de pe ţărm când treceau prin zona respectivă! – iar aici, Sir William repetă datele şi numele navelor atacate, care stârniseră deja un schimb de scrisori foarte înfocate.

— *Roju* ne înştiinţează că nu au nici un cuvânt de spus în această chestiune, Sir William, pentru că nu au nici o putere asupra regatului Choshu, după cum au susţinut dintotdeauna.

— Johann, zi-le aşa: cu aceleaşi simţăminte prieteneşti cu care am venit la această întâlnire, aş putea să îndrăznesc să afirm că este destul de greu, dacă nu chiar imposibil, pentru guvernele ţărilor străine, să trateze cu Bakufu, care, după toate aparenţele, nu are autoritate asupra numeroaselor sale regate sau ţinuturi. Şi-atunci ce ar trebui să facem noi? Să tratăm aceste probleme direct cu shogunul, care a semnat personal Tratatele noastre, sau chiar cu împăratul Komei?

— Guvernul legitim al Japoniei este shogunatul, iar mai-marele acestuia este shogunul, care îl conduce în numele Fiului Cerului, iar roju sunt cei mai înalţi sfetnici ai shogunatului, ai cărui dregători aleşi sunt Bakufu. În orice fel de situaţie, guvernele străine trebuie să discute numai cu shogunatul.

— Şi, de pildă, în cazul acesta, cum putem noi să obţinem garanţia că navele noastre pot trece prin Strâmtoarea Shimonoseki în deplină siguranţă?

Urmară iar discuţii interminabile, iar apoi aceleaşi

tergiversări ca să primească răspunsuri echivoce, care de fapt nu lămureau nimic, oricât de mult se strădui Sir William să lămurească lucrurile. În plus, după atâta vreme acesta abia se mai ţinea să nu se scape pe el, ceea ce îi sporea nerăbdarea şi oboseala. Trecuseră deja trei ore de când începuseră tratativele. În cele din urmă, un gând neaşteptat păru a fi soluţia cea mai potrivită. Ministrul zâmbi în sinea lui, mulţumit:

— Foarte bine. Să spunem că nu or să mai aibă loc alte atacuri, iar protestele noastre bine întemeiate vor fi transmise mai departe regelui din Choshu, vom cădea la înţelegere, în spiritul acestei noi prietenii reciproce, să ne întâlnim de acum în o sută de zile.

Urmă apoi încă o oră încheiată de tratative complicate, după care se decise:

— *Roju* se declară de acord cu o a doua întâlnire peste o sută cincizeci şi şase de zile, tot aici, la Yedo, iar acum ar dori să declare această întrevedere încheiată.

— Bine, acceptă Sir William, mulţumit, înăbuşindu-şi un căscat. Dar acum am putea afla şi numele slăviţilor *roju,* mai întâi verbal, apoi scrise corect, în caractere japoneze, pe actul pe care-l vom schimba între noi în decursul următoarelor trei zile, pentru a întări în mod oficial înţelegerile încheiate între noi?

Urmă iar o avalanşă de fraze, dintr-o limbă într-alta, cu mici modificări de sens:

— Sir William, *roju* zice că veţi avea acel act într-o săptămână, tălmaciul o să vă spună numele fiecăruia în parte, apoi reuniunea se va încheia.

Astfel începu prezentarea fiecărui *roju,* respectivul înclina condescendent din cap, de parcă le-ar fi făcut o onoare nesperată.

— Seniorul Adachi din Mito, seniorul Zukumura din Gai, seniorul Yoshi din Hisamatsu…

Phillip Tyrer era grozav de încântat văzându-l pe Ochi Lunecoşi, ultimul la rând, cum asuda în zece ape, iar mâinile şi picioarele foindu-i-se nestăpânit. Când trebui să încline din cap nu vădi nici o urmă de demnitate, spre

deosebire de ceilalţi *roju.*

— …şi seniorul Kii din Zukoshi.

— Te rog să le transmiţi mulţumirile noastre. Iar acum, aşa cum am stabilit dinainte, o să ordon salvele de tun – salutul nostru cuvenit celor de viţă regală…

— Seniorul Yoshi aminteşte că, din nefericire, unul din membrii Sfatului lipseşte. Şi, după cum s-a subliniat mai înainte, este nevoie de aprobarea *unanimă* a tuturor *roju,* pentru a îngădui tragerea salvelor de tun.

Dintr-o dată, buna dispoziţie a lui Sir William pieri ca prin farmec. Toţi ceilalţi delegaţi încremeniseră de uimire.

— Bine, şi atunci cu înţelegerile noastre cum rămâne? întrebă el răstit. Nu cumva au şi ele nevoie de *acordul unanim al tuturor roju?*

Urmară câteva momente de discuţii aprinse. Reprezentanţii puterilor străine murmurau neliniştiţi, neştiind ce să creadă. După care Johann îi anunţă cam îngrijorat:

— Stăpânul Yoshi spune că această adunare are încuviinţarea shogunului şi a mai-marelui Sfatului Bătrânilor, ca să primească scrisorile de acreditare ale delegaţiilor străine, să le asculte cererile şi să se sfătuiască în orice problemă cu ei. În unanimitate au recomandat încheierea acestei înţelegeri. Dar, după cum s-a hotărât şi la convorbirile anterioare, pentru salvele de tun e nevoie de aprobarea tuturor marilor dregători din Sfatul Bătrânilor, ceea ce înseamnă că, deşi cu mare părere de rău, *roju* aici de faţă nu pot să decidă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare în încăpere, în vreme ce Sir William şi toţi ceilalţi delegaţi îşi dădură seama în ce capcană fuseseră atraşi. De data asta nu mai am încotro, trebuie să pun piciorul în prag, îşi spuse ministrul britanic, simţind cum i se face un gol în stomac.

— Căpitane Pallidar! strigă el hotărât.

— Da, să trăiţi! salută Pallidar, apărând pe dată din spatele delegaţiei, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, pentru că ştia şi el la fel de bine ca şi ceilalţi că Sir William nu mai avea nici o altă cale decât să dea ordinul de

începere a salvelor, oricât l-ar fi costat asta, altfel, sub pretextul lipsei unui *roju,* avea să fie în mod sigur anulată şi înţelegerea abia încheiată, şi socotită nulă şi neavenită.

În timp ce căpitanul stătea la ordin, în aşteptarea poruncii, Seratard interveni, cu cea mai mieroasă şi mai diplomatică voce de pe lume:

— Sir William, eu sunt sigur că toată această întrevedere a fost pusă la cale cu bună-credinţă, prevederile înţelegerii vor fi împlinite, aşa că domnia voastră poate accepta concluzia ca atare. Eu unul vă sfătuiesc călduros să procedaţi astfel. Şi de altfel cred că sunt în asentimentul tuturor aici de faţă, nu-i aşa, domnilor? întrebă el, spre marea uşurare a celorlalţi. Şi mai fac încă o sugestie: date fiind împrejurările, să renunţăm deocamdată la salutul regal. Sir William, o să fiţi de acord, în numele nostru, al tuturor?

Mohorât, ministrul britanic şovăi să răspundă. Spre marea uimire a celorlalţi, Seratard adăugă, foarte mărinimos:

— André, spune-le că eu, în numele Franţei, mă voi pune personal chezaş pentru plata primei părţi din despăgubirea convenită.

Înainte ca Sir William să poată replica în vreun fel, André Poncin făcuse deja o reverenţă plină de respect şi începu să vorbească în japoneză:

— Stăpânul meu spune, Preamăriţi înţelepţi, că el fericit că slăviţii roju, în înţeleapta lor hotărâre, trimite actul într-o săptămână şi plăteşti în numele regatului Satsuma prima parte din despăgubire, în cincizeci zile. Stăpânul meu mai spune că guvernul Franţei, în semn de mare prietenie faţă de Japonia, e onorat nespus să pună singur chezăşie pentru achitarea sumei cuvenite ministrului britanic. Şi mai spune Domnia Sa că oricând şi în orice loc, el se simte mai mult decât onorat să primească pe o navă sau oriunde în altă parte vizita unui roju sau a tuturor deopotrivă. Cu umilinţă şi mare recunoştinţă în suflet, vă mulţumim la toţi, slăviţi Stăpâni.

Cu ochii mijiţi, Yoshi rosti ceremonios:

— Mulţumeşte Stăpânului tău. Adunarea se încheie aici.

Un ofiţer samurai strigă îndată:

— *Kerei!* (Salutaţi!)

Şi toţi samuraii se plecară până la pământ, rămânând astfel, în vreme ce *roju* se ridicară de pe locurile lor şi înclinară fruntea, cu politeţe reţinută. Sir William nu avu altceva de făcut decât să-i urmărească pe cei patru dregători ce se îndreptară spre o uşă tainică, din spatele micului podium, în frunte cu Yoshi, ieşind degrabă din încăpere. Îndată după aceea, toţi samuraii îşi ridicară capul din pământ şi începură iar să-i privească atent, cu vădită ostilitate.

— Totul a decurs cât se poate de mulţumitor, i se adresă Seratard lui Sir William, în franceză, luându-l prieteneşte de braţ, ca să-i distragă iar atenţia. Ce mai, minunat!

— Mai-marii tăi de pe Champs Elysées or să cam strâmbe din nas când o să le cerem noi vreo zece mii de lire în aur, îl avertiză Sir William, cam ţâfnos, dar nu din cale afară, pentru că, în afară de faptul că fusese silit să renunţe la salvele de tun, toată întrunirea însemnase un uriaş pas înainte în relaţiile lor cu japonezii. Oricum, că or să se ia cu mâinile de cap sau nu, a fost un gest minunat, Henri, oricât de scump v-ar costa.

— Pariez pe douăzeci de guinee că or să plătească! izbucni în râs Seratard.

— S-a făcut! Şi-acum o să cinezi cu noi, la Legaţie?

Începură să se îndrepte spre ieşire, fără să dea importanţă samurailor care îi priveau arogant, cu ostilitate.

— Mulţumesc, dar nu pot. De vreme ce am ajuns la un rezultat cu toată întrevederea asta, cred că eu o să pornesc spre Yokohama chiar acum, nu mâine. Avem destul timp la dispoziţie, iar marea este calmă. De ce să aşteptaţi până vine nava *Pearl,* în loc să vă îmbarcaţi pe nava noastră amiral, iar cina s-o luăm în drum spre casă?

— Mulţumesc mult, dar eu unul o s-aştept până mâine. Vreau să fiu sigur că toţi flăcăii noştri se îmbarcă teferi şi nevătămaţi pe nava noastră.

În spatele lor, nebăgat de nimeni în seamă în îmbulzeala suitei, Tyrer îl aştepta pe André Poncin, care se aplecase să-şi strângă mai bine catarama de la o gheată, şi care fără să-l observe pe Phillip, ce nu-l scăpa din ochi, începu să şuşotească în taină cu tălmaciul japonez. Acesta şovăi câteva clipe, apoi încuviinţă din cap şi făcu o reverenţă respectuoasă:

— Domo.

Poncin se întoarse apoi şi îl zări pe Phillip Tyrer, urmărindu-l cu mare atenţie. Pentru o fracţiune de secundă, francezul rămase descumpănit, apoi zâmbi şi se apropie de celălalt, zâmbind:

— Ei, Phillip, totul a mers strună, nu-i aşa? Părerea mea este că tu ai fost extraordinar şi, în mod sigur, ne-am impus punctul de vedere în toate privinţele.

— N-am fost deloc extraordinar, şi în plus, tu ai salvat totul în ultima clipă. Şi mi-ai salvat şi mie cinstea obrazului, lucru pentru care îţi mulţumesc de mii de ori, spuse Tyrer, şi apoi încurcat, adăugă, în vreme ce mergeau în urma celorlalţi. Dar chiar şi aşa, cu toate că ne-ai scos din impas în chip strălucit, ceea ce ai spus tu în englezeşte şi ceea ce-ai spus în japoneză era oarecum diferit, nu-i aşa?

— Nu foarte diferit, *mon ami,* nu într-atât încât să schimbe ceva.

— Mă rog, nu prea cred eu că Sir William o să fie de aceeaşi părere.

— Poate că da, poate că nu. Poate că dumneata te-ai înşelat, încercă André să glumească. Niciodată nu-i indicat să stârneşti un ambasador, aşa-i? Tăcerea e de aur.

— În cele mai multe cazuri, da. Ce i-ai spus tălmaciului?

— I-am mulţumit. *Mon Dieu,* dacă mai stau o clipă, îmi plesneşte băşica udului! Tu cum te simţi?

— Tot cam aşa, spuse Tyrer.

Era sigur că Poncin îl minţise în privinţa discuţiei lui cu interpretul japonez. Şi, în fond, de ce n-ar face-o? se întrebă el, încercând să gândească prin noua perspectivă pe care o câştigase. André era totuşi un adversar, oricum, dacă nu chiar adversar, totuşi concurent şi se folosea chiar şi de

mici nuanţe pentru a spori în ochii japonezilor poziţia lui Seratard, a Franţei şi a lui André Poncin. Destul de limpede şi corect, nu? Dar ce o fi pus el la cale între patru ochi cu tâlmaciul? Să transmită un mesaj de taină? Bine, dar ce fel de mesaj tainic? Ce-ar fi să merg eu la sigur şi să aflu?

— Ai cerut să te întâlneşti în particular cu seniorul Yoshi, nu-i aşa? aruncă el la întâmplare, să sondeze terenul. Tu şi monsieur Seratard!

Expresia de pe chipul lui André Poncin nu se schimbă deloc, însă Phillip observă că mâna dreaptă a francezului se albi dintr-o dată, încleştându-se pe mânerul spadei de ceremonie.

— Phillip, începu el cu voce tăioasă. Eu m-am dovedit un bun prieten încă de când ai venit tu aici. Te-am ajutat să începi lecţiile de japoneză, te-am prezentat mai peste tot, aşa-i? Nu m-am amestecat nici o clipă în ce-l priveşte pe samuraiul tău de încredere… Nakama, parcă îl cheamă, cu toate că eu am auzit că se zvoneşte în taină cum că are şi alte nume. Nu am…

— Ce alte nume, mă rog? întrebă Tyrer dintr-o dată nervos, fără să ştie de ce. Ce mai ştii tu despre el?

André însă vorbi mai departe, de parcă nici nu ar fi auzit cuvintele lui Phillip.

— Nici nu am încercat măcar să-l descos pe omul tău sau pe tine să aflu ce hram poartă, cu toate că tot eu te-am avertizat de ce sunt în stare japonezii ăştia, toţi deopotrivă, iar de-atunci a trecut destulă vreme ca tu să fii în măsură să-mi destăinui şi mie câte ceva despre servitorul tău. Sigur, ca între noi, prietenii, dacă vrei. Deci nu uita că noi doi suntem de aceeaşi parte a baricadei, Phillip, noi suntem slujitorii altora, nu stăpâni, suntem prieteni şi suntem în Japonia, unde toţi *gai-jinii* trebuie să se ajute într-adevăr unul pe celălalt…, aşa cum am făcut eu atunci când te-am dus la Raiko, iar ea te-a prezentat lui Fujiko. Drept sau nu? Drăguţă fată, Fujiko, aşa-i? Eu zic mai bine să dai dovadă de puţin realism galic, Phillip, să păstrezi *informaţiile secrete în secret.* Şi cel mai bine ar fi să iei seama bine la Nakama ăla al tău. Ţine minte ce ţi-am spus eu de zeci de

ori: în Japonia nu se pot aplica decât soluţiile în stil japonez.

Spre apusul aceleiaşi zile, Yoshi străbătea grăbit unul din coridoarele austere, friguroase, ale castelului Yedo. Era îmbrăcat de-acum în hainele lui obişnuite: kimono legat cu un brâu, în care erau înfipte două săbii, precum şi o mantie cu glugă de călătorie pe deasupra. La fiecare câţiva metri luminau torţe înfipte în suporturi de metal, alături de ferestruicile unde străjuiau arcaşii şi pe unde se făcea şi aerisirea interiorului. Afară se răcorise dintr-o dată. În faţa dregătorului se zări scara spiralată, care cobora spre grajdurile lui personale. Începu să coboare la repezeală treptele.

— Stai! Cine-i? Vai, iertare, slăvite stăpâne! se închină străjerul.

Yoshi îl salută grăbit, plecând uşor capul, apoi trecu mai departe. Pretutindeni, în palat, soldaţii, grăjdarii, slujitorii se pregăteau de culcare sau pentru îndatoririle lor din timpul nopţii, după obiceiul deja recunoscut, de a intra în pat o dată cu lăsarea serii. Numai cei bogaţi se bucurau de privilegiul de a avea lumină şi peste noapte, pentru a vedea, a citi sau a se distra cu diverse jocuri.

— Stai! Vai, iertare, preamărite stăpâne! se închină şi santinela următoare, apoi toţi cei ce urmară.

În curtea grajdului, aştepta deja în tăcere o gardă personală de douăzeci de oameni, cu bidiviii de căpăstru. Printre ei se afla şi Misamoto, pescarul, pretinsul samurai şi *roju.* Acum însă era înveşmântat în haine sărăcăcioase, de pedestru, neînarmat şi înspăimântat. Două palanchine mici, acoperite, deosebit de uşoare şi special construite pentru transportul rapid, se aflau şi ele tot acolo. Fiecare era instalat pe câte două traverse rezistente, care se montau la iuţeală în şeile a doi cai în faţă şi doi în spate. Potcoavele cailor fuseseră înfăşurate în pâslă, ca să nu facă zgomot, ca totul să se desfăşoare conform planului pe care îl concepuse el împreună cu Hosaki, cu câteva zile în urmă. Ferestruica tainică a unuia dintre palanchine se dădu uşor în lături. Yoshi o zări pe Koiko uitându-se pe furiş afară.

Apoi femeia îi zâmbi, plecând graţios fruntea, în semn de salut. Ferestruica se închise la loc. Mâna tânărului dregător se încleştă pe sabie. Apoi, pregătit să facă faţă oricărei situaţii, deschise larg, dintr-o singură mişcare, portiera litierei, ca să se asigure că într-adevăr înăuntru era chiar femeia care crezuse el că este şi nimeni altcineva în afară de ea. Când Yoshi era încă la o vârstă fragedă, taică-su îl învăţase prima lecţie a supravieţuirii, fiecare cuvânt însoţit de bătaie, ca să i se întipărească definitiv în minte: „Dacă eşti prins nepregătit, trădat pe nepregătite, înseamnă că nu ţi-ai împlinit datoria nici faţă de mine şi nici de tine. Iar vina va fi numai şi numai a ta, pentru că tu ai greşit atunci când nu ai verificat personal cel mai mic amănunt şi nu ţi-ai luat măsuri de precauţie pentru orice eventualitate. Nu există nici un fel de scuză pentru greşeala asta. Doar *karma.* Iar zeii nu există!”

Zâmbi în treacăt, liniştitor, femeii dinăuntru. Apoi închise portiera palanchinului. Controlă dacă şi celălalt era gol, aşa cum poruncise el, în caz că va avea chiar el nevoie să-l folosească. Mulţumit, dădu semnalul de plecare. Toţi săriră în şa, fără cel mai mic zgomot, ceea ce îl făcu să se simtă din nou foarte mulţumit de felul cum pusese totul la cale. El ordonase să se ia măsuri ca nici armele nici harnaşamentul cailor să nu facă nici un zgomot. Mai verifică încă o dată, pentru ultima oară totul, într-o desăvârşită tăcere, dar nu observă nimic care să primejduiască expediţia. Puşca cea nouă era legată în tocul ei la oblâncul şeii, săculeţul cu gloanţe plin, iar celelalte patru arme le duceau pe umeri patru dintre cei mai credincioşi şi mai iscusiţi ţintaşi ai prinţului. Neauzit, se aruncă şi el în şa. Dădu semnalul. Avangarda şi purtătorii stindardului cu blazonul său deschiseră calea suitei. Îi urmă Yoshi, apoi cele două palanchine, apoi ceilalţi, încheind cortegiul. Mergeau în ritm susţinut, aproape fără să stârnească nici un sunet. Trecuseră prin primul portal în următoarea fortificaţie, exact în partea opusă porţii principale şi drumului principal de ieşire. La fiecare punct de control, li se făcea semn să treacă, fără să fie opriţi. În loc să o ia prin

labirintul castelului propriu-zis, îşi croiră cale spre o clădire impresionantă, dinspre nord, lipită de una dintre cele mai mari fortificaţii. Clădirea era păzită cu străşnicie pe dinafară. În clipa în care străjerii îl recunoscură pe Yoshi, porţile masive se dădură larg în lături, să le facă loc călăreţilor să treacă. Dincolo de porţi, începea o arenă încăpătoare, cu pământul bătătorit de caii care erau antrenaţi acolo, cu tavanul boltit foarte înalt şi şiruri de creneluri pentru supraveghere. Câteva torţe din loc în loc luminau locul. Apoi uşile uriaşe se închiseră în urma călăreţilor. Yoshi îşi îmboldi calul să o ia în frunte şi trecu iute pe sub arcada de la celălalt capăt al arenei, pe lângă grajduri şi odăile unde se păstrau harnaşamentele. Nu se zărea ţipenie prin preajmă. În acea parte, era pietruit peste tot, iar în aer stăruia miasma puturoasă de bălegar, urină şi sudoare. După grajduri, urma iar pământ bătătorit şi o nouă arcadă ce ducea spre un alt zid fortificat, interior, mai mic. La celălalt capăt se zărea alt portal, abia luminat. Yoshi îşi îmboldi armăsarul ce porni în trap întins, apoi îl struni în loc pe neaşteptate: brâul de crenele ce înconjura incinta era înţesat de arcaşi ce aşteptau în tăcere, nemişcaţi. Nici unul dintre ei nu avea încă săgeata în arc, însă toţi cei din mijlocul arenei ştiau că era destul un ordin şi toţi ar fi fost nişte oameni morţi.

— A, Yoshi-sama! se auzi vocea lui Nori Anjo, de undeva, din semi-întuneric.

Pentru câteva clipe, tânărul senior nu reuşi să-l zărească. După aceea însă, când ochii i se obişnuiră cu întunecimea, îl descoperi. Fără armură, stătea la capătul brâului fortificat, chiar lângă scara ce cobora spre arenă.

— La întâlnirea de azi după-amiază parcă nu ne-ai spus nimic că vrei să pleci din castel, însoţit de oameni înarmaţi ca…, nu ştiu cum să spun… Ca nişte ninja?

Un murmur de mânie se stârni printre oamenii lui Yoshi, însă acesta izbucni în râs, iar atmosfera se destinse imediat. Şi însoţitorii lui şi soldaţii lui Anjo părură că răsuflă mai uşuraţi.

— Nu ca nişte ninja, Anjo-sama, cu toate că ştiu să

meargă neauziţi şi-s la fel de iscusiţi. Am socotit că este foarte bine să cercetez în ce fel e apărat castelul, fără să fie nimeni prevenit. Eu sunt Păzitorul întregului castel, ca şi al shogunului, de altfel. Dar domnia ta? Cărui fapt datorez plăcerea de a te întâlni?

— Deci nu faceţi decât să cercetaţi cum apărăm noi castelul?

— Da, vreau să ucid trei porumbei cu o singură săgeată, rosti Yoshi răspicat, în timp ce toţi ceilalţi încremeniră, întrebându-se de ce spusese trei porumbei şi ce anume voia să dea de înţeles. Dar domnia ta ce caută aici? De ce ai adus atâţia arcaşi? Poate pui la cale vreo ambuscadă?

Un hohot răguşit răsună amplificat de bolţile tavanului, sporind nervozitatea tuturor celor de faţă. Mâinile soldaţilor se încleştară degrabă pe mânerele armelor, deşi nici unul dintre ei nu se clinti din loc.

— Ambuscadă!? Nicidecum, nici un fel de ambuscadă. Se află aici numai o gardă de onoare. Din clipa în care am auzit că ai poruncit un tur de inspecţie şi cai cu copitele înfăşurate-n cârpe… Deci, aceşti samurai sunt toţi aici numai ca să vă dea onorul cuvenit şi să vă dovedească pe viu că nu toţi dorm noaptea în castel, iar palatul întreg este lăsat în paza unor mâini bune, aşa că nu are nevoie de nici un alt înalt Păzitor!

Rosti un ordin scurt, cu vocea lui dogită. Imediat, toţi arcaşii coborâră scările şi formară două rânduri strânse, încadrându-l pe Yoshi şi pe oamenii săi, pe toată lungimea arenei. Făcură câte o reverenţă scurtă, foarte oficială, iar tânărul dregător şi însoţitorii săi procedară întocmai. Însă deocamdată nimic nu părea să se fi schimbat, capcana părând gata să se închidă în orice moment.

— Şi aveţi nevoie de puşti, pentru a cerceta apărarea castelului? urmă Nori Anjo.

— Sfatul Bătrânilor i-a sfătuit pe toţi *daimyo* să poarte asupră-le arme moderne, răspunse Yoshi cu glas cât se poate de liniştit, însă în sufletul lui grozav de furios că planul lui fusese trădat şi el nu fusese în stare să prevadă posibilitatea unei ambuscade. Acestea sunt primele dintre

noile mele puşti, continuă el. Doresc să-i obişnuiesc şi pe slujitorii mei să le poarte.

— Mda, foarte, foarte înţelept din partea domniei voastre. Dar văd că şi înălţimea ta poartă aşa ceva. Oare chiar şi seniorul Yoshi trebuie să aibă la el o puşcă?

Abia înăbuşindu-şi mânia la auzul împunsăturii, Yoshi privi spre oblâncul şeii, unde se afla arma, simţind dintr-o dată că detestă toate puştile din lume şi binecuvântând marea înţelepciune a strămoşului său de a fi interzis producerea şi importarea acelor arme, în ziua în care a ajuns shogun. Oare nu datorită acestei înţelepte măsuri avusese Japonia parte de două secole şi jumătate de pace netulburată? se întrebă Yoshi îngândurat. Da, armele astea moderne erau viclene, făcute pentru cei lipsiţi de curajul de-a se bate bărbăteşte, întocmai pe măsura îngălaţilor de *gai-jini.* Arme care puteau ucide de la o mie de paşi, fără să apuci să vezi măcar cine anume a tras în tine sau pe cine anume omori tu, pe care orice nevolnic, ticălos, nebun, tâlhar jegos, bărbat sau femeie o putea folosi împotriva oricui, chiar împotriva celui mai înalt dintre stăpâni, fără teama de a suferi vreo pedeapsă, ba putea nimici chiar şi pe cel mai iscusit dintre mânuitorii de sabie. Iar acum, chiar şi el, Yoshi, era nevoit să poarte cu el şi să folosească o astfel de armă netrebnică. *Gai-jinii* îi siliseră pe japonezi să se înjosească până într-atât. Întărâtat de vorbele batjocoritoare ale lui Anjo, smulse puşca de la oblâncul şeii, trase piedica, aşa cum îl învăţase Misamoto, privi prin cătare, apoi apăsă pe trăgaci, descărcând imediat câteva gloanţe, unul după unul. Cinci focuri asurzitoare bubuiră spre grinzile tavanului, în timp ce puşca aproape că-i zbură din mână, din pricina reculului. Toţi se împrăştiară ca potârnichile, chiar şi samuraii care îl însoţeau pe el, iar câţiva chiar fură aruncaţi din şa de bidivii înspăimântaţi. Anjo şi gărzile lui se aruncară la pământ, aşteptându-se la altă salvă, de data aceea însă mortală, descumpăniţi ca toţi ceilalţi de rapiditatea cu care fusese trasă acea primă rafală.

Într-o tăcere mormântală, aşteptară toţi cu sufletul la

gură, iar apoi, pentru că nu se auzi nici o altă mişcare, dându-şi seama că Yoshi voise numai să facă o demonstraţie cu acea armă, imediat, cele două rânduri de arcaşi se refăcură, încadrându-i pe oamenii lui, care, şi ei, se grăbiră să-şi reia locurile. Anjo şi gărzile lui se ridicară în picioare.

— Ce-a fost asta? răcni el, scos din minţi.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, încercând să-şi stăpânească bătăile nebuneşti ale inimii, Yoshi îşi mângâie mai departe calul, să-l liniştească, apoi puse siguranţa puştii şi o aşeză de-a curmezişul, străduindu-se să nu-şi trădeze nici încântarea care îl cuprinsese la vederea succesului pe care îl repurtase şi nici faptul că şi el, ca oricare dintre cei de faţă, era la fel de impresionat de puterea nebănuită a armei. Mai încercase el să tragă şi cu muschete, care se încărcau direct pe ţeavă, precum şi cu câteva pistoale de tip vechi, de duel, trăgând la ţintă, însă nu avusese niciodată ocazia să folosească o armă cu repetiţie şi gloanţe moderne.

— N-am vrut decât să vă arăt ce valoroasă este o astfel de puşcă. În anumite împrejurări, pot fi mult mai folositoare decât o sabie, mai ales pentru un *daimyo,* spuse şi se simţi foarte mulţumit auzind cât de calmă îi suna vocea. De pildă, continuă el, netulburat, acum câteva săptămâni, când aţi fost prinşi în acea ambuscadă, aţi fi putut să vă folosiţi foarte bine de o astfel de armă, *neh?*

Tremurând de furie, Anjo abia se stăpânea să nu răbufnească, convins de-acum că se afla el însuşi într-un mare pericol, care îi ameninţa chiar viaţa, şi tot atât de sigur că, dacă ar fi dat poruncă să fie arestat Toranaga, după cum îşi pusese în minte înainte, ar fi fost într-o clipă ciuruit de gloanţe. Pe sfintele nume ale tuturor zeilor din ceruri, oare unde şi cum învăţase câinele acela turbat să tragă cu puşca şi de ce nu-i adusese nimeni la cunoştinţă că Yoshi ajunsese deja un maestru al armelor gai-jin!? Şi faptul că amintise în public despre incidentul acela cu *shishi* constituia o insultă cumplită pentru că se ştia prea bine că el, Nori Anjo, nu fusese defel într-atât de viteaz încât să se

dueleze măcar o clipă bărbăteşte cu vreun atacant, ci doar se trăsese la adăpost, iar după aceea, el poruncise să fie ucişi în mod josnic răniţii care fuseseră luaţi prizonieri.

— Da, sigur, Yoshi-sama, scrâşni el. În anumite împrejurări sigur că astfel de arme prind bine, răspunse el, înăbuşindu-şi mânia. Dar numai în anumite împrejurări, iar eu unul mă cam îndoiesc că puşca dumitale sau cele ale altora vor avea prilejul să-şi dovedească valoarea în noaptea asta. Însă aş putea eu oare să vă întreb încotro vă îndreptaţi acum? Ce gânduri aveţi pentru astă-noapte? Oare numai să inspectaţi sistemul nostru de apărare, iar apoi să vă întoarceţi în castel? Sau unul dintre „porumbeii” voştri înseamnă de fapt să vă luaţi zborul spre alte locuri?

Ştia însă foarte bine că Yoshi nu era obligat să dea socoteală despre preumblările lui în afara castelului sau prin incinta acestuia.

— Asta depinde numai de ceea ce voi vedea eu dincolo de aceste ziduri, răspunse celălalt, tăios. S-ar putea foarte bine să hotărăsc să mă întorc pentru o zi sau două pe domeniul meu, s-ar putea tot atât de bine să nu plec nicăieri… Dar oricum, vă voi ţine la curent cu orice decizie voi lua…

— Înaltul Sfat v-ar simţi lipsa, chiar şi numai pentru câteva zile. E mult de lucru aici, iar dacă Domnia Voastră se hotărăşte să plece, va trebui să luăm noi, cei de-aici, toate deciziile ce se cuvin!

— După câte am hotărât noi în după-amiaza aceasta, nu mai este nici o problemă de mare importanţă de rezolvat, mai ales că, din fericire, nici un fel de hotărâre de seamă nu poate fi luată fără să se întrunească toţi cei cinci *roju!*

— Bine, dar cum rămâne totuşi cu înţelegerea cu gai-jinii?

— Am hotărât şi asta, tot azi după-amiază.

După plecarea delegaţiei gai-jinilor, adunarea Sfatului Bătrânilor fusese plină de veselie, pentru că toţi se bucuraseră din tot sufletul că încă o dată, netrebnicii de gai-jini fuseseră siliţi să-şi piardă cinstea obrazului şi se

lăsaseră duşi cu vorba. Anjo, Toyama şi Adachi îl felicitaseră sincer pentru iscusinţa lui de a fi ţinut în frâu tot timpul întrunirea şi pentru priceperea lui în a-i desluşi pe gai-jini şi a-i sili să joace după cum le cânta el. Numai Zukumura scosese puţine vorbe şi, bine-înţeles, tot atâtea prostii, din vreme în vreme, după cum îi era obiceiul. Anjo chicotise fericit:

— Eu unul ţin să spun, Yoshi-sama, ai pus minunat la cale când te-ai gândit ca în schimbul unei sume de nimic să-i ţii pe gai-jini, cu navele lor cu tot, departe de Yedo, şi a-i pune pe cei din Satsuma cu botul pe labe. Minunat! în acelaşi timp, am reuşit să amânăm pentru o dată neprecizată ameninţarea lor de a se îndrepta spre Kyoto. Şi i-ai convins că pentru toate relele numai Satsuma este vinovată.

— Asta înseamnă că putem să începem război cu Satsuma, nu-i aşa? intervenise Toyama. Foarte bine!

— Nu, nu războiul este cel mai nimerit în cazul ăsta, îşi dăduse Anjo cu părerea, foarte încrezător în noul său mod de a privi lucrurile. Mai sunt şi alte căi de a-l pune pe câinele acela cu botul pe labe. Ai avut mare dreptate în ce-i priveşte pe gai-jini, Yoshi-sama. A fost o experienţă extraordinar de interesantă să observ cum duşmănia dintre străini iese atât de uşor la iveală.

El şi Toyama asistaseră la acea întrunire fără să fie văzuţi, de după peretele din spatele micului podium, special construit ca să se poată vedea numai dintr-o parte.

— Da, revoltător, urmă el, foarte convins. Aproape că puteam să le simţim şi duhoarea pielii prin paravanul acela. Scârboşi de-a dreptul. Am dat poruncă să se spele lună sala de primire şi să se distrugă scaunele pe care au stat.

— Grozav, îl aprobă Adachi. Parcă mi se încrâncena carnea pe mine de silă, cât am stat de vorbă cu ei. Yoshi-sama, aş putea să te întreb dacă maimuţoiul acela de Misamoto chiar ţi-a tălmăcit tot ce-au boscorodit gai-jinii? Chiar tot-tot? Eu unul n-am putut să prind o vorbă din ce îţi spunea la ureche.

— Nu mi-a zis chiar tot, se eschivase Yoshi. Însă mi-a

desluşit îndeajuns de mult ca să pot preîntâmpina unele din gândurile lor, dar numai atunci când discutau între ei în englezeşte. Misamoto mi-a spus că în cea mai mare parte a timpului, vorbeau o altă limbă, probabil franceză. Ceea ce înseamnă că trebuie să luăm o măsură foarte importantă, cât mai repede cu putinţă: să pregătim interpreţi de nădejde, oameni de mare încredere. Aşa că eu propun să înfiinţăm o şcoală pentru învăţarea limbilor străine, la care să fie instruiţi cei mai străluciţi tineri japonezi.

— O şcoală? Ce fel de şcoală? mormăise Zukumura, dar nimeni nu se ostenise să-i dea atenţie.

— Eu mă opun, îi anunţase Toyama, tremurându-şi guşile de grăsime, furios. Cu cât se apropie mai mult fii noştri de scârbavnicii de gai-jini, cu atât or să se pângărească mai tare.

— Nu, nu, îl contrazise Anjo. Pentru că noi înşine vom hotărî care sunt cei ce vor învăţa acolo. Trebuie neapărat să avem în preajmă vorbitori ai limbilor barbare, oameni de credinţă. Să votăm acum: vom porunci ca Bakufu să se ocupe imediat de înfiinţarea acelei şcoli. Sunteţi de acord, da? Bine, iar acum următoarea problemă: documentul pe care trebuie să-l trimitem gai-jinilor. Să aplicăm în continuare tactica lui Yoshi-sama: cu o zi înainte de a se împlini termenul, le lăsăm vorbă că actele vor ajunge, „cât mai repede cu putinţă”. De acord?

— Nu, îmi pare rău, dar nu cred că-i bine, se împotrivise Yoshi de data asta. Trebuie să facem exact pe dos. Adică să trimitem documentul exact la vreme, nu mai înainte, nu mai târziu, şi să le dăm şi cea de-a doua parte a despăgubirii tot la timpul cuvenit.

Rămăseseră cu toţii privindu-l ţintă. Doar Zukumura, cu aerul lui tâmp, bolborosise:

— Document? Ce document?

— Gai-jinii trebuie ţinuţi tot timpul cu sufletul la gură, continuase Yoshi, răbdător, să nu bănuiască deloc care o să fie reacţia noastră. Pentru că ei se aşteaptă acum ca noi să nu ne ţinem de cuvânt, aşa că noi vom proceda exact invers. Iar asta îi va face să creadă apoi că termenul de o

sută de zile va fi de asemenea respectat, ceea ce, bineînţeles că nu se va întâmpla. Pentru că noi o să amânăm şi iar o să amânăm şi sper că o să-i întărâtăm aşa, până or să-şi iasă din minţi.

Izbucniră toţi în hohote de râs. Se distraseră încă şi mai copios când el le povestise de câte ori abia îşi ţinuse râsul văzându-i pe gai-jini cum aproape că nu-şi mai puteau stăpâni nerăbdarea, care, încet-încet, le surpa iluzoria poziţie hotărâtoare.

— Fără un câine ucigaş, stăpânul este tot atât de neajutorat precum un căţeluş în faţa unui bărbat voinic, cu bâta-n mână, spusese în încheiere Yoshi.

— Ce? Care om cu bâta? întrebase Zukumura, privindu-l prosteşte, cu ochii lui de peşte, lipsiţi de orice lucire de inteligenţă. Care câine?

Atunci, buna-dispoziţie a lui Yoshi pierise ca prin farmec, pentru că el îşi adusese iar aminte că va fi nevoit să-l suporte pe idiotul acela la nesfârşit. Cu toate acestea, explicase în continuare, calm, că fără puterea muşchilor şi voinţa de a-i folosi, ca să-i oblige să le împlinească cererile, vrăjmaşii lor erau neajutoraţi ca nişte prunci.

— Muşchi? Care muşchi? Eu nu-nţeleg, Yoshi-sama. Care muşchi?

— Forţa, adică, se răstise Anjo, scos din răbdări. - Forţa armelor! Tunurile şi navele de război, Zukumura! Bine, nu contează.

Toyama, cel mai în vârstă dintre ei rostise atunci, răspicat:

— Acum, când sunt fără flota aceea, ar trebui să-i pârjolim, să nu rămână nici urmă de gai-jini şi colonie. Sunt din cale-afară de îndrăzneţi şi lipsiţi de orice bună-purtare. Cât despre purtătorul lor de cuvânt… Nici nu ştiţi ce bucuros sunt că n-am fost de faţă, Yoshi-sama, pentru că nu cred că m-aş fi putut stăpâni. Haideţi să-i trecem prin foc, acum, cât mai repede.

— Pe cine? Pe cine să ardem?

— Taci o dată, Zukumura, îl repezise Anjo. Tu votează când îţi spun eu şi gata! Yoshi-sama, eu sunt de acord cu

tot ce-ai spus până acum. O să le trimitem documentele la timp şi cea de-a doua parte a despăgubirii pe care ne-au smuls-o prin silnicie. Toată lumea gândeşte la fel? Bine. Acum să trecem la altceva: dacă tot am hotărât cum să procedăm cu gai-jinii, iar shogunul şi prinţesa sunt în siguranţă, pe Drumul de Nord, înseamnă că nu ne-a mai rămas prea mult de făcut, pentru următoarea săptămână cel puţin.

— A fost o hotărâre necugetată din partea noastră să-i lăsăm să plece acum. Pentru că vizita lor e fără precedent, zisese Yoshi.

— Cred că aici te cam înşeli. Dar oricum, te rugăm să pregăteşti un plan pentru a-l pune cu botul pe labe pe câinele acela de Sanjiro şi Satsuma lui. Eu propun să ne întâlnim peste două săptămâni, dacă nu apare nici o urgenţă până atunci…

După aceea, întorcându-se în apartamentele lui, Yoshi cântărise toate eventualităţile, dar nu descoperise nici un fel de urgenţă care ar fi putut apărea reclamând prezenţa lui la Yedo. Nici măcar cea de-a doua invitaţie de taină pe care i-o propusese francezul ca să inspecteze o navă de război; propunere la care el nu răspunsese nici da, nici ba, lăsând chestiunea deschisă pentru următoarele săptămâni, deci nu era prea grabnică. Aşa că se decisese să pună în aplicare planul pe care el şi soţia lui, Hosaki, îl concepuseră. Iar acum, Anjo şi arcaşii lui îi stăteau în cale. Ce-i rămânea de făcut?

— Noapte bună, Anjo-sama, zise, hotărându-se dintr-o dată. Ca întotdeauna, o să am grijă să aflaţi primul intenţiile mele.

Ascunzându-şi descumpănirea şi neliniştea, îşi îndemnă calul la drum, îndreptându-se spre portalul de la capătul arenei. Nici unul dintre arcaşi nu se clinti din loc, aşteptând porunca stăpânului lor. Oamenii lui Yoshi şi cele două palanchine îl urmară în tăcere. Toţi se simţeau lipsiţi de apărare. Anjo se uita în urma lor, mocnind de furie.

Pentru puştile acelea ar fi trebuit să-l aresteze, aşa cum de altfel îşi pusese în gând de la început. Dar pe ce temei?

Pentru trădare, pentru complot împotriva shogunului! Numai că Yoshi nu va ajunge niciodată în faţa vreunei judecăţi: ah, ce rău ne pare, vai ce păcat, că nişte nebuni de legat l-au ucis pe când el încerca să scape de lege! O durere cumplită îl săgetă în vintre, silindu-l să se aşeze cu greu. *Baka* doctorii! Nu se poate, trebuia neapărat să existe vreun leac pentru asta, se încurajă el singur. Apoi se apucă să-l ocărască în gând pe Yoshi şi pe ai lui, în vreme ce aceştia toţi dispăreau pe sub îndepărtatele bolţi.

De-acum, Yoshi răsuflă mai uşurat, nu-l mai treceau fiori reci, de groază, pe şira spinării. Merse mai departe printre fortificaţii, prin culoarele slab luminate de torţe, trecând pe lângă grajduri şi odăi pentru harnaşamente, până ce ajunse în faţa ultimului zid. Zidul era în întregime placat cu lemn. Samuraii descălecară şi aprinseră câteva torţe, de la cele înfipte în suporturile lor pe pereţi.

Cu cravaşa, arătă spre un mâner aflat mai la o parte. Aghiotantul lui descălecă degrabă şi apăsă cu putere. O bucată mare din zid se dislocă deodată, dezvăluind un tunel destul de larg şi înalt ca să îngăduie trecerea a doi călăreţi deodată, unul lângă altul.

Pe dată, prinţul îşi îmboldi calul înainte. Când cele două palanchine şi ultimul dintre oamenii lui trecură, iar poarta mascată se închise în urma lor, abia atunci oftă liniştit. Şi abia atunci îşi agăţă iar arma la oblâncul şeii. Dacă n-ai fi fost tu, Puşcă-san, acum aş fi fost mort sau măcar în puşcărie, se gândi el cu afecţiune. Uneori văd şi eu că o puşcă poate fi într-adevăr mai folositoare decât orice sabie. Tu, cu siguranţă, meriţi un nume. Era un străvechi obicei *Shinto* de a da nume unor săbii deosebite sau altor arme preţioase, ba chiar copacilor sau pietrelor. Aşa că o să te cheme de-acum încolo *Nori,* cuvânt care mai înseamnă şi *algă.* Un joc de cuvinte care însă o să-mi amintească mereu de Nori Anjo şi de faptul că m-ai scăpat de el şi că unul din gloanţele tale i se cuvine şi o să-l nimerească în cap sau în inimă.

— Eeee, stăpâne, zise căpitanul, călărind alături de el. A fost minunat să vă văd trăgând cu arma.

— Mulţumesc. Însă tu şi ceilalţi aţi primit poruncă să nu deschideţi gura până ce nu vă îngădui eu să vorbiţi. Din clipa asta eşti retrogradat. Treci la coada convoiului!

Mohorât, omul se grăbi să-i îndeplinească porunca.

— Tu de acolo, i se adresă Yoshi celui de-al doilea aghiotant al său.De-acum tu eşti căpitan.

Se întoarse iar în şa şi porni mai departe, în frunte. În tunel, aerul era închis. Acela era unul dintre numeroasele drumuri secrete din labirintul ce străbătea castelul. Clădirea în sine, cu cele trei şanţuri de apărare şi donjonul avântat spre ceruri, fuseseră construite în numai patru ani. Cinci sute de mii de oameni, la sugestia shogunului Toranaga, şi fără să primească nici un fel de plată, munciseră zi şi noapte, plini de mândrie că fuseseră chemaţi acolo, până ce terminaseră. Tunelul cobora, cotea când într-o parte, când în alta, tăiat direct în stâncă pe alocuri, întărit cu cărămizi în altele, cu tavanul proptit ici şi colo, şi în general bine întreţinut. Şi cobora, cobora mereu spre adânc, în pantă lină. La un moment dat începu a se scurge apă prin vreo fisură, iar aerul deveni rece.

Yoshi îşi dădu seama atunci că se aflau chiar sub şanţul cu apă. Se strânse mai bine în mantie, simţind că detestă din toate puterile hruba aceea şi abia luptându-se cu greaţa pe care i-o provoca claustrofobia – spaimă care i se întipărise în minte pe viaţă, de când împreună cu soţia şi fiii lui fuseseră închişi într-o celulă izolată, timp de aproape jumătate de an, de către *tairo* Ii. Nu trecuse multă vreme de-atunci. Iar el îşi jurase că niciodată, niciodată în viaţa lui, nu avea să se mai lase prins şi închis. Între timp, drumul începu să urce lin, apoi ajunseră curând la capătul lui, care ieşea chiar în mijlocul unei clădiri. Ajunseseră la un loc sigur, pentru că aparţinea unui vasal credincios al clanului Toranaga, care, anunţat dinainte, acum i se închină respectuos. Bucuros că deocamdată nu se mai prevedea nici un pericol, Yoshi făcu semn avangardei să o ia înainte.

Afară se lăsase o noapte plăcută şi porniră să traverseze oraşul pe străduţe puţin cunoscute, până ce ajunseră la periferie, la prima barieră a drumului Tokaido.

Străjerii, la început ostili, deveniră foarte politicoşi şi prietenoşi când dădură cu ochii de stindardul lui Toranaga. În mare grabă, deschiseră larg porţile, se închinară până la pământ, apoi închiseră bariera în urma lor, toţi frământaţi de curiozitate, dar fără să-i treacă vreunuia prin minte să îndrăznească să întrebe ceva. La oarecare distanţă de barieră, drumul se bifurca: un şleau ducea spre nord, către munţii unde se afla şi castelul lui, Colţii Dragonului, la care ar fi ajuns în mod normal în vreo trei-patru zile de mers călare.

Cu mare bucurie, avangarda o luă într-acolo, spre casă, fiindcă tot într-acolo erau şi căminele lor, iar mulţi dintre ei nu-şi văzuseră familiile, logodnicele sau prietenii de aproape un an. La aproximativ trei kilometri mai departe, pe când se apropiau de un sat cu o adăpătoare minunată şi un izvor cu apă termală, el strigă gărzile şi le făcu semn să se întoarcă. Noul căpitan al escortei smuci frâul, oprind calul şi abia se abţinu în ultimul moment să nu zică: „Poruncă, Stăpâne!”. Avu prezenţa de spirit să încremenească în loc, aşteptând ordinul. Yoshi îi făcu semn spre un han, ca şi când atunci i-ar fi trecut prin minte să-şi schimbe planurile:

— Oprim aici! – hanul se numea La Cele Şapte Anotimpuri ale Fericirii. Iar de-acum, nu mai e cazul să staţi cu gura ferecată.

Curtea era curată şi bine îngrijită, pietruită. În câteva clipe, apăru hangiul, împreună cu servitoarele şi toţi slujitorii, care se grăbiră să lumineze calea oaspeţilor cu lampioane, înclinându-se plini de respect şi neştiind ce să mai facă să le fie pe plac noilor veniţi, onoraţi de majestuoasa escortă a celor pe care îi aşteptau. Fetele înconjurară degrabă palanchinul lui Koiko, să-i asculte poruncile, în vreme ce stăpânul hanului, un bărbat în vârstă, curăţel, chel şi subţiratic, şchiopătând de un picior, îl duse pe Yoshi spre cea mai bună şi mai izolată dintre căsuţe.

Fusese şi el o dată samurai, însă se hotărâse să-şi taie moţul din creştet şi să ţină un han. Se numea Inejin. În

taină însă, era tot *hatamoto* – samurai privilegiat – şi una dintre iscoadele lui Yoshi, care avusese grijă să-şi planteze informatori pretutindeni împrejurul castelului Yedo şi pe toate drumurile ce duceau la *Colţii Dragonului.* Noul căpitan, conştient de responsabilităţile ce îi reveneau, împreună cu alţi patru samurai, îi însoţiră, urmaţi de Misamoto şi cei doi străjeri ai acestuia. În mare grabă, căpitanul cercetă dacă împrejurimile erau ferite de orice pericol pentru viaţa stăpânului.

Apoi Yoshi se aşeză pe verandă, pe nişte perne, cu faţa spre scări, iar căpitanul şi ceilalţi samurai îngenunchează în spatele lui, de pază. Observă că slujitoarea care îi adusese ceaiul avea o figură plăcută şi era aleasă într-adins, ca şi licoarea pe care o servea să pară mai plăcută la gust. Când fu pregătit să împlinească ceea ce îl adusese acolo, făcu semn cu mâna servitorilor să se retragă.

— Te rog să-i aduci aici, Inejin, porunci apoi.

În câteva clipe, Inejin se întoarse deja, însoţit de cei doi prospectori gai-jini. Unul dintre ei era înalt, celălalt scund, însă amândoi sfrijiţi, cu chipuri încrâncenate, bărboşi, îmbrăcaţi în haine soioase, zdrenţuite şi cu căciuli găurite. Yoshi îi măsură câtăva vreme, curios, dispreţuitor, de parcă ar fi văzut mai degrabă nişte animale ciudate, nu oameni ca şi el. Amândoi gai-jinii păreau că nu prea se simt în apele lor. Se opriră lângă scară, holbându-se la el, cu gura căscată. Imediat, căpitanul se răsti la ei:

— În genunchi!

Însă cum cei doi nu făcură nici o mişcare, ci numai se uitară nedumeriţi la el fără să priceapă nimic, acesta le porunci înverşunat celor doi samurai:

— Învăţaţi-i să se poarte!

În câteva secunde, cei doi erau în genunchi, cu nasurile în ţărână, blestemându-şi prostia de a fi acceptat o astfel de slujbă primejdioasă.

— Ce paştele mă-sii, Charlie, zisese scundacul, minerul din Cornwall, după ce se întâlnise cu Norbert Greyforth, în Mahalaua Beţivanilor. Asta-i slujbă s-o aruncăm noi pă apa

sâmbetei? Nici vorbă! Ne ghiorăie maţele de foame şi n-avem o leţcaie-n buzunar, dă muncă nicidecum, nici cu ce să scorojim bolovanii nu mai avem, măi, omule. Nici măcar cu cerşitu' nu putem să mai agonisim nimic, pă toţi dumnezeii din cer. La nici un bar din Yokopoko nu ne mai' dă ăştia dă băut măcar fo berică, sau un aşternut acolo, dă să punem capu' pă iel sau o coajă de pâine, necum fo fărâmă dă muiere! Şi nici o navă dă pă lumea asta n-o să ne lase nici să punem picioru' pă ea, d'apoi să ne ia dracu' ştie unde! Stăm aici înţepeniţi ca două hoituri şi parcă văd că vin curând nişte caralii d-ăia australieni de-ai mei, sau ai tăi, din Frisco, să ne pună-n lanţuri, pă mine să mă spânzure pentru c-am trosnit fo câţiva sifilitici d-ăştia, pân tufişuri, de se dau minerii lu' peşte, şi le-am călcat terenurile, iar pă tine pen' c-ai lăsat fără izmene nişte căcăcioşi dă bancheri şi dup-aia le-ai mai şi ciuruit găoacea.

— Adică tu-l crezi pă nememicu' ăla dă Greyforth?

— Unde ţi-e onoarea ta dă meseriaş, mă, limbă lungă? Noi îi dăm la omu' ăla ce ştim noi mai bine, aşa-i? Ei, şi el ne dă nouă cum ne-a promis, că-i ditamai marţafoiu', doar l-ai văzut, nu? Ne dă alea două'j'două dă sterline cât să stăm la dracu'-n praznic, unde ne-o trimite, ale două' în bancă, pă când ne-ntoarcem, toate lopeţile şi târnăcoapele, praf dă puşcă şi ce-om mai avea noi trebuinţă, şi başca ditamai contractu' semnat, pecetluit, în faţa popii, că noi doi om avea două părţi 'a fiecare cinci din câte-om reuşi să încărcăm ca marfa bună, pentru Yoko, aşa-i? Toate astea le-a promis el, cu gura lui aşa-i? O fi el ditamai granguru', da' atâta ştiu şi io că toţi găozarii ăştia sunt mişei de-i seacă la inimă!

Îi umflase pe-amândoi râsul, după care celălalt zisese:

— Al dracu' să fiu dacă n-ai dreptate.

— Ei, şi-acuma se cheamă că noi suntem dă meserie, aşa-i? Noi facem munca a mai murdară, nu? Şi-ncă în ţara ăstora cu ochii beliţi, unde suntem numai noi ăi mai pricepuţi, aşa-i? Ei, păi atunci mai găsim noi cum să mai dosim noi câte ceva, aşa-i? Şi dup-aia îl scoatem pă tarabă, nu? Cu toată crăpelniţa, băuturica şi alelalte daravele

plătite dă altu’ pă un an dă zile, în loc să stăm să crăpăm degeaba la Yoshiwara, pentru nici o ceapă degerată. Şi mai dăm şi-o spargere dă toată cinstea la auru’ gălbejiţilor… Ce mai, io unu’ merg cu ochii-nchişi. Dacă tu nu vrei, treaba ta!

Acum însă stăteau speriaţi în faţa seniorului Yoshi, cu capetele în ţărână.

— Lasă-i să se ridice, nu le face nimic! Misamoto!

Într-o clipă, Misamoto era în genunchi, lângă stăpânul lui. Când cei doi gai-jini îl văzură pe Misamoto, păru că le mai vine inima la loc.

— Ei sunt cei cu care te-ai întâlnit la doc ieri?

— Da, stăpâne.

— Şi te cunosc ca Watanabe.

— Da, stăpâne.

— Bine. Şi ştiu ceva despre trecutul tău?

— Nu, stăpâne, am făcut întocmai cum mi-aţi poruncit. Tot ce…

— Le-ai spus deci că marinarii din Nagasaki te-au învăţat englezeşte?

— Da, stăpâne.

— Bine. Acum spune-le mai întâi că or să fie bine trataţi şi să nu le fie teamă. Cum îi cheamă?

— Auziţi aici ra mine, voi ăştia doi. Asta-i stăpânur ăr mare. Stăpânur Ota, începu Misamoto, după cum îi ordonase Yoshi, vorbind cu accent american, foarte uşor de înţeles de cei doi. V-am zis io nenorociţilor să închinaţi pân’ pământ în faţa rui şi să spăraţi, da’ voi aţi făcut tot cum v-a tăiat capul. Stăpânur spune că o s-o duceţi bine aici şi vrea să ştie cum vă cheamă.

— Io-s Johnny din Cornwall şi el e Charlie ‘Mericanu’ şi noi n-avem ce să băgăm la maţ şi ni s-a uscat gâtu’ dă tot de sete. N-aţi avea ceva pe-aici, pen’ numele lui Hristos, drăguţu’ de el?

Misamoto se strădui să le traducă numele cât putu mai bine.

— Să nu le spui nimic despre mine sau despre ce ai

făcut tu după ce te-am scos din puşcărie. Să nu uiţi că eu am urechi peste tot şi o să aflu într-o clipă.

— N-o să suflu o vorbă, stăpâne, spuse Misamoto şi se închină până la pământ, încercând disperat să-i fie pe plac lui Yoshi şi temându-se cumplit pentru viitorul şi viaţa lui.

— Bine, răspunse Yoshi mulţumit, măsurându-l din cap până în picioare.

În cele două luni şi ceva de când îl luase pe Misamoto în slujba lui, acesta se schimbase şi era de nerecunoscut, cel puţin ca înfăţişare. Acum era bărbierit cu îngrijire, capul ras în părţi, iar restul părului strâns într-o coadă de samurai. Ţinuta îngrijită îl avantaja mult, şi chiar dacă, după poruncă, era îmbrăcat în straie potrivite celui mai mic rang de samurai, părea samurai adevărat şi purta chiar două săbii la cingătoare, aşa cum se cuvenea. Însă nu erau spade adevărate, ci numai nişte mânere, fără lamă, înfipte în teacă. În plus, Yoshi era foarte mândru de progresele tălmaciului şi, când îl mai zărise şi înveşmântat şi împodobit ca un *roju,* fusese grozav de mirat, pentru că pur şi simplu nu-l recunoscuse. Da, îşi spusese el atunci, e bine să ţii minte lucrul ăsta. E foarte uşor să pari ceea ce de fapt nu eşti.

— Ar fi foarte bine pentru tine să nu dai greş, adăugă el, apoi îşi întoarse privirea de la Misamoto şi li se adresă celor doi samurai din spatele acestuia. Voi doi sunteţi răspunzători pentru vieţile acestor doi străini. Doamna Hosaki o să vă dea şi alţi străjeri şi călăuze, însă voi o să-i aveţi de-acum în grijă pe străini.

— Am înţeles, stăpâne.

— Cât despre acest aşa-zis Watanabe, urmă el cu voce blândă, însă toţi cei de faţă desluşiră ameninţarea ascunsă, va fi tratat ca orice samurai, chiar dacă are rangul cel mai mic. Dar dacă nu va da ascultare poruncilor aşa cum se cuvine, sau încearcă să scape, să mi-l aduceţi legat cobză, oriunde aş fi. Tot voi răspundeţi cu capul pentru el.

— Da, stăpâne.

— N-o să te dezamăgesc, stăpâne, murmură supus Misamoto, cu chipul întunecat de groază.

Frica lui însă păru că trece şi asupra celor doi mineri.

— Spune-le străinilor că sunt în siguranţă şi că tu o să le fii ajutor şi învăţător. Nu aveţi nici unul a vă teme dacă o să ascultaţi întocmai poruncile mele. Şi mai zi-le că eu sper să izbândească degrabă în căutările lor.

— Stăpân ar meu spune că n-aveţi de ce să temeţi.

— Atunci tu de ce te scapi în nădragi dă frică?

— Ba voi v-aţi udat deja. Eu… Eu o să răspund de voi, aşa că mai bine vedeţi de-nvăţaţi să vă purtaţi cum trebuie.

— Mai bine ţi-ai purta tu dă grijă, că altfel, când om rămâne singuri, o să-ţi facem boaşele tocană. Ia zi acu' unde-i lăturile alea dă mâncăruri şi băuta şi curviştinele de ni le-ai făgăduit?

— O să căpătaţi voi pe toate. Da' mai bine purtaţi frumos când sunt… tipii ăştia pân' preajmă, îl înfruntă Misamoto, precaut. Vedeţi că ăştia-s ca armăsarii când le intră musca sub coadă, aşa repede sar la om. Şi stăpânul spune că ar fi cel mai bine pentru voi dac-aţi dibui auru' ăla cât curând.

— Dacă-i fo grăunţă de aur p-acolo, îi dăm noi dă cap, ai auzit Wotinabey, cocoş bătrân. Da' dacă nu-i nimic, atunci nu-i şi gata! Aşa-i Charles, sau ba?

— Iertare, stăpâne, oamenii aceştia vă mulţumesc pentru bunătatea Domniei Voastre, spuse Misamoto, acum mai liniştit, pentru că înţelesese de la bun început că, dacă el avea să se ocupe îndeaproape de cei doi mineri, tot el avea să afle primul dacă descopereau vreun zăcământ din aurul atât de preţios. Ei vă făgăduiesc că or să încerce din toate puterile să găsească repede comorile. Dar vă întreabă, cu mult respect, dacă ar putea căpăta câte ceva de mâncare şi de băut. Şi mai întreabă când anume pot începe lucrul.

— Mai întâi bagă-le în cap că merită să fie răbdători, politicoşi şi la locul lor. Învaţă-i purtările cele bune, cum să facă o reverenţă respectuoasă şi aşa mai departe. Pentru toate astea, răspunzi.

În vreme ce Misamoto lua aminte la spusele stăpânului său, Yoshi făcu semn omului său de încredere, care aduse

două pelerine scurte, special făcute de Hosaki, care se strângeau la baza gâtului cu câte un şnur. Pieptţii şi spatele hainelor purtau inscripţii imprimate direct pe mătasea de culoare pală. Scria: *„Acest gai-jin este sluga mea şi căutător de aur, cu voia-mi. Îi este îngăduit să cerceteze oriunde pe domeniul meu. Toţi supuşii mei sunt datori să-l ajute la muncă”.*

Pe fiecare inscripţie se vedea clar pecetea lui Yoshi.

— Spune-le că trebuie să poarte aceste veşminte tot timpul, pentru că astfel nu au a se teme de nimic şi pot trece pe oriunde, nevătămaţi. Şi lămureşte-i ce scrie pe ele.

Din nou, Misamoto se grăbi să asculte porunca, fără să stea pe gânduri şi le arătă chiar el celor doi cum să îmbrace pelerinele. Aceştia, precauţi de-acum, se prefăceau că sunt din cale-afară de răbdători şi supuşi, deşi acea atitudine nu se potrivea deloc nici cu firea lor ticăloasă, nici cu proasta creştere.

— Charlie, şopti aproape neauzit cel din Cornwall, în timp ce lega şnurul pelerinei, abia mişcând buzele, ca orice ocnaş, obişnuit să vorbească neauzit şi nevăzut, iar el, unul, fusese condamnat la patru ani de muncă silnică încheiaţi prin pustiurile australiene, pentru jefuirea terenurilor aurifere, proprietatea altora. De-acum totuna-i, unde merge suta merge şi mia şi o-nghiţim şi p-asta.

Americanul zâmbi pe neaşteptate, simţindu-se mai în largul lui.

— Io tot sper să iasă mai mult de-o mie, bătrâne…

Yoshi îi mai privi o vreme. Când se lămuri cu ei, îi făcu semn lui Misamoto:

— Ia-i cu tine şi aşteptaţi în curte.

Îndată ce aceştia plecară, după ce mai întâi făcură o plecăciune cuviincioasă, fără să-i mai silească nimeni, de data asta, prinţul îi expedie pe toţi cei din preajmă, în afară de Inejin.

— Stai jos, bătrâne prieten, îl pofti pe hangiu să şadă pe scări, unde era mai confortabil pentru el, pentru că avea şoldul stâng zdrobit dintr-o căzătură de pe cal şi de aceea nu putea îngenunchea. Bine… Iar acum spune-mi ce veşti

noi mai ai pentru mine?

— Ei, stăpâne, multe şi mărunte.

Timp de trei secole, strămoşii lui Inejin, ca şi acesta, la rândul lui, slujiseră cu credinţă ramura asta a nobilei familii Toranaga. Iar ca *hatamoto,* Inejin nu se temea deloc să spună adevărului pe nume, ci dimpotrivă, avea chiar datoria de a face astfel.

— Pământul a fost lucrat cu îngrijire, urmă el. S-au pus îngrăşăminte îndeajuns, recolta a fost bună, însă ţăranii spun că anul acesta o să fie mare foamete chiar şi aici în ţinutul Kwanto.

— Cât de mare?

— Anul acesta o să avem nevoie să aducem orez din alte părţi, iar în alte locuri va fi chiar cu mult mai rău.

Yoshi îşi aduse aminte că Hosaki îi spusese deja toate aceste lucruri şi se bucură în sinea lui că avea o soţie atât de prudentă şi clarvăzătoare. Şi era mulţumit, de asemenea, şi pentru că avea un vasal credincios precum Inejin. Destul de rar se găsea vreun supus în care să se poată încrede pe deplin. Încă şi mai rar se găsea vreunul care să spună numai adevărul, iar asta pentru că voia să-şi informeze corect stăpânul şi nu pentru că ar fi vrut să crească în ochii lui.

— Altceva ce mai ai de zis?

— Toţi samuraii loiali domniei voastre sunt îngrijoraţi foarte din pricina neînţelegerilor dintre Bakufu şi răzvrătiţii seniori din Satsuma, Choshu şi Tosa. Iar samuraii acestora sunt şi ei nemulţumiţi, majoritatea din acelaşi motiv: dările statornicite în urmă cu un veac le fac viaţa tot mai amară, pentru că le este tot mai greu să plătească dobânzile la datoriile care cresc întruna şi să mai şi cumpere orez şi hrană la preţuri ce se măresc văzând cu ochii! – Inejin cunoştea foarte bine necazurile celor de rând, pentru că numeroasa lui familie, în mare parte aparţinând ordinelor de samurai, resimţea din plin toate acele neplăceri. În fiecare zi, shishi atrag de partea lor noi forţe, dacă nu în mod deschis, măcar în taină. Ţăranii sunt supuşi, ca întotdeauna, neguţătorii mai puţin, însă toţi, în afară de

majoritatea negustorilor din Yokohama şi Nagasaki, ar voi din tot sufletul să-i vadă pe gai-jini alungaţi de pe pământurile noastre.

— Iar despre *sonno-joi* ce se aude?

Bătrânul tăcu câteva clipe, apoi răspunse:

— La fel ca o mulţime de alte lucruri de pe lumea asta, stăpâne, acest cumplit strigăt de luptă este în parte îndreptăţit, în parte păgubos. Toţi japonezii îi detestă pe gai-jini, mai mult chiar decât pe chinezi sau decât pe coreeni. Toţi vor să-i vadă risipiţi în patru vânturi, toţi îl slăvesc pe Fiul Cerului şi cred că dorinţa lui de a-i alunga pe străini este foarte înţeleaptă. Din cei douăzeci de oameni credincioşi dumneavoastră, care s-au strâns aici în astă-seară, toţi douăzeci ar sprijini bucuroşi *sonno-joi,* din acest punct de vedere. Şi, aşa după cum gândiţi şi dumneavoastră, shogunatul se va bucura de ajutorul lor, ca deţinător, pe moment, al puterii de a împlini dorinţele împăratului, după cum au hotărât legile scrise chiar de shogun Toranaga.

— Da, bine gândit, aprobă Yoshi.

Dar în sinea lui era sigur că, dacă ar fi avut puterea în mâinile lui, nu ar fi îngăduit niciodată încheierea celui Dintâi Tratat, aşa că împăratul nu ar fi fost nevoit niciodată să se amestece în problemele shogunatului. Şi nici nu ar fi permis viclenilor dimprejurul înălţimii sale să-l conducă pe căi greşite. Chiar şi aşa, în ciuda legământului *sonno-joi,* dacă ar fi avut el căderea să o facă, ar mai fi invitat din când în când nişte gai-jini să discute, când avea el vreme. Însă numai în condiţiile stabilite de el. Şi doar despre problemele comerciale care îl interesau pe el. Numai atunci când vom avea şi noi flota şi armele lor, îşi zise el, o să-i putem alunga din ţara noastră, o să-i vânturăm de prin mările noastre şi, până la urmă, ne vom împlini istorica menire de a-l pune pe împărat pe Tronul Dragonului din China. Şi atunci, cu toate milioanele lor de oameni şi cu legile noastre *bushido,* o să supunem întreaga lume a gai-jinilor.

— Spune mai departe, Inejin, îl îndemnă pe bătrân.

— Nu prea mai sunt multe lucruri pe care să nu le ştie

domnia voastră, stăpâne. Mulţi se tem că tânărul shogun nu va ajunge niciodată bărbat, alţii cârtesc împotriva Sfatului care ia hotărâri prea puţin înţelepte. Sunt iarăşi mulţi care au fost foarte înverşunaţi aflând că sfatul înţelept al domniei tale de a nu se întreprinde această călătorie umilitoare spre Kyoto a fost nesocotit de shogun. Iar unii regretă că nu Domnia Voastră îi stăpâneşte pe toţi *roju,* ca să începeţi schimbările ce trebuie făcute să stârpiţi corupţia celor din Bakufu, cu mare înţelepciune, şi să tăiaţi astfel tot răul din rădăcină.

— Shogunul rămâne shogun, orice ar face el, spuse Yoshi categoric. Şi trebuie să-l sprijinim toţi şi pe el şi Sfatul lui. El este stăpânul nostru, noi suntem vasalii lui, aşa că trebuie să-i dăm tot ajutorul de care are nevoie.

— Sunt întru totul de acord, stăpâne, dar nu fac altceva decât să vă informez, cât pot eu mai exact, care este părerea samurailor. Numai puţini dintre ei ar dori să fie înlăturat Bakufu şi shogunatul. Da, da, doar o mână de neisprăviţi cred că împăratul ar putea conduce ţara fără ajutorul shogunatului. Chiar şi dintre shishi, foarte puţini sunt de părere că shogunatul ar trebui să fie desfiinţat.

— Şi-atunci?

— Soluţia este foarte limpede: într-un fel sau altul, un bărbat cu mână de fier trebuie să preia puterea, aşa precum în alte vremuri a făcut shogunul Toranaga.

Inejin îşi trase piciorul bolnav lângă el, să şadă mai bine.

— Rog pe domnia voastră să mă ierte că sunt vorbă lungă. Dar îngăduiţi-mi să vă spun sincer cât de mult mă onorează vizita domniei voastre.

— Mulţumesc, Inejin, zise Yoshi îngândurat. Dar vreo veste despre vreun daimyo care strânge oaste împotriva noastră, nu ai?

— Nu, n-am auzit să vină cineva să adune oameni de prin părţile astea, stăpâne. Deşi am aflat că Sanjiro i-a pus pe toţi samuraii din Satsuma pe picior de război.

— Şi Choshu?

— Nu, încă nu. Însă Ogama şi-a întărit iar trupele care păzesc Porţile şi a sporit numărul tunurilor sale din

Strâmtoarea Shimonoseki.

— Aha, iar a luat legătura cu armurierii olandezi?

Inejin încuviinţă din cap.

— Iscoadele mele spun că acolo îşi instruieşte trăgătorii şi face câte patru tunuri pe lună, în noul arsenal din Choshu… Se grăbesc să întărească fortificaţiile, în curând Strâmtorile vor fi de netrecut.

Pe de-o parte asta-i bine, pe de alta cam rău, îşi zise Yoshi. E bine că există posibilitatea asta, dar e grav că se foloseşte inamicul de ea.

— Ogama plănuieşte cumva să sporească atacurile pe mare?

— Mi s-a spus că pe moment nu vrea aşa ceva. Dar oricum, a ordonat artileriştilor lui să distrugă toate navele gai-jinilor şi să închidă strâmtoarea pentru oricine atunci când le va trimite el o parolă tainică, îl informă Inejin, apoi se apleacă spre el şi îi şopti: Cerul Sângeriu.

Yoshi rămase cu gura căscată de uimire:

— Aceeaşi parolă pe care a folosit-o shogunul Toranaga?

— Aşa se şopteşte.

O mulţime de gânduri i se învălmăşiră în minte prinţului. Oare să însemne asta că, la fel ca şi străbunul meu, Ogama are de gând să declanşeze un atac prin surprindere şi pe toate fronturile, astfel încât puterea deplină să-i revină lui în totalitate în final?

— Poţi să-mi aduci vreo dovadă?

— Cu timpul, poate. Dar oricum, în prezent, aceasta este parola. Cât despre adevăratele intenţii ale lui Ogama… – Inejin ridică nedumerit din umeri. Deocamdată Porţile sunt în mâinile lui. Dacă mai reuşeşte să-l facă şi pe Sanjiro să i se supună…

Câteva minute se lăsă o tăcere apăsătoare între ei.

— Ai procedat foarte bine, îl lăudă Yoshi.

— Şi am aflat încă un lucru interesant, stăpâne. Seniorul Anjo suferă de o boală de stomac, îl informă Inejin cu ochi strălucitori, ce se aprinseră şi mai tare de încântare când văzu interesul pe care vestea o trezi în celălalt. Un prieten

de-al unui prieten al meu, în care am deplină încredere, m-a anunţat că seniorul Anjo a consultat în taină un doctor chinez. Boala care îl chinuie se înrăutăţeşte pe zi ce trece şi nu se poate vindeca nicicum.

Yoshi mormăi ceva nedesluşit. Pe de o parte, vestea îi făcea plăcere, pe de alta, simţea că îl trec fiori de groază la gândul că putea să se molipsească şi el de aşa ceva, cine ştie de unde sau cum, sau probabil că deja luase boala şi în curând măruntaiele lui aveau să fie cuprinse de putreziciune.

— Şi cât o să mai trăiască?

— Câteva luni, poate un an, nu mai mult de-atât. Însă domnia voastră ar trebui să fiţi de două ori mai cu băgare de seamă, stăpâne, pentru că omul care m-a lămurit pe mine, spune că, în vreme ce răul care macină trupul pe dinăuntru nu se vede cu ochiul, mintea celui bolnav începe să se abată pe căi primejdioase pentru cei din jur.

Da, ca de pildă hotărârea aceea lipsită de judecată, de a-i îngădui prinţesei să preia singură toată puterea, îşi spuse Yoshi încruntat, foarte impresionat de cele ce auzise.

— Şi altceva?

— Aş mai avea să vă zic vreo două vorbe despre shishii care l-au atacat şi l-au ucis mişeleşte pe stăpânul Utani şi pe ibovnicul lui. Erau comandaţi de acelaşi shishi din Choshu, care l-a atacat şi pe stăpânul Anjo – Hiraga.

— Aha, acela a cărui înfăţişare a fost trimisă la toţi ostaşii de la barierele oraşelor ca să-l prindă?

— Întocmai, stăpâne. Rezan Hiraga, aşa îl cheamă, sau cel puţin aşa a zis acel shishi capturat de samurai, înainte de a-şi da duhul. S-ar putea însă să nu fie adevărat. Un alt nume pe care şi-l dă el este Otami.

— L-aţi prins? întrebă Yoshi încrezător.

— Nu, stăpâne, încă nu. Şi deocamdată, din nefericire, i-am pierdut orice urmă, aşa că poate să fie oriunde la vremea asta. Poate chiar la Kyoto, rosti Inejin cu voce mai scăzută decât înainte. Umblă zvonurile că va avea loc un nou atac la Kyoto. Se pare că mulţi nelegiuiţi se adună acolo în zilele astea. Foarte mulţi.

— Ce fel de atac? Un omor?

— Nimeni nu are habar deocamdată. Poate va avea loc o nouă încercare de a cuceri oraşul. Conducătorului lor i se spune *Corbul,* şi el a lansat chemarea asta tuturor luptătorilor shishi. Eu încerc acum să aflu cine este cu adevărat.

— Bine. Într-un fel sau altul, shishi ăştia trebuie şterşi de pe faţa pământului. N-ar putea fi îndreptat cumva veninul lor împotriva unora ca Ogama sau Sanjiro, care sunt adevăraţii vrăjmaşi ai împăratului?

— Greu, stăpâne.

— Şi-ai aflat până la urmă cine i-a informat pe shishi despre seniorul Utani? Şi despre întâlnirea lui cea de taină?

După câteva momente de tăcere, Inejin răspunse:

— Slujitoarea doamnei Koiko, stăpâne, care i-a povestit secretul mamei-san şi care, la rândul ei, le-a zis shishilor.

Yoshi oftă întristat.

— Şi doamna?

— Se pare că doamna nu are nici o vină, stăpâne.

Yoshi oftă iar, mulţumit însă că, de data asta, Koiko nu era amestecată în toate acestea, deşi undeva, în sufletul lui, nu era tocmai atât de sigur.

— Fata este acum cu noi… O să rezolv eu cu ea. Ai grijă să nu bănuiască nimic mama-san. Cu ea o să rezolvăm atunci când mă întorc. Ai descoperit cumva şi cealaltă iscoadă, care trădează informaţii gai-jinilor?

— Nu sunt foarte sigur încă, stăpâne. Mi s-a şoptit de către cineva cum că numele trădătorului, sau, mă rog, numele lui de împrumut, ar fi Ori. Nu-i cunosc tot numele, dar este un shishi din Satsuma, unul dintre oamenii lui Sanjiro şi, în acelaşi timp, unul dintre cei doi ucigaşi de pe drumul Tokaido.

— Ce prostie să ucizi doar unul, când toţi patru erau victime atât de uşoare! Şi-acum unde este trădătorul?

— Undeva, prin Yokohama, în colonie, stăpâne. Între timp, a ajuns sfătuitorul de taină atât al tânărului tălmaci englez, cât şi al francezului despre care mi-a povestit domnia ta.

— Aha, deci şi al lui…, spuse Yoshi, căzând pe gânduri câteva clipe. Astupă-i gura cu pământ de îndată acestui Ori! Inejin se închină în faţa stăpânului său, în semn că va îndeplini porunca. Altceva? adăugă Yoshi.

— Aici se sfârşesc toate veştile pe care le-am adunat eu pentru domnia voastră.

— Mulţumesc. Ai procedat cum nu se poate mai bine, rosti prinţul.

Îşi termină de băut ceaiul, adâncit în gânduri. Veghind din cerul întunecat, luna arunca umbre ciudate peste pământ. Bătrânul sparse deodată tăcerea.

— Baia domniei voastre este pregătită, stăpâne. Probabil că sunteţi şi înfometaţi după atâta drum. Totul este pregătit pentru stăpânul meu.

— Îţi mulţumesc mult, Inejin. Dar noaptea asta este atât de frumoasă, încât o să pornesc iar la drum, de îndată. Mai am multe de împlinit la castelul meu, Colţii Dragonului. Căpitane!

Îndată, toată lumea se strânse la porunca lui. Koiko şi slujnica ei se îmbrăcară degrabă iar în haine de călătorie; cea dintâi urcă în palanchinul ei. Cu nespus respect, Inejin, familia lui, slujnicele şi toţi servitorii îşi conduseră oaspeţii, închinându-se până la pământ.

— Şi cu toată mâncarea pe care am pregătit-o pentru înălţimea sa ce facem? întrebă soţia hangiului, o femeie micuţă, cu faţa rotundă ca o lună plină.

Ea dăduse fuga să cumpere şi să prepare tot felul de delicatese, care îi costaseră mai mult decât profitul lor pe trei luni, pentru o singură masă regească, întinsă în cinstea neaşteptatei vizite a stăpânului lor.

— Ei, o s-o mâncăm noi, răspunse Inejin, urmărind cu privirea suita ce se depărta la pas pe străduţele satului adormit, până ce nu se mai zări defel. Oricum, a fost atât de minunat că l-am putut vedea… Ce mare onoare ne-a făcut popasul lui!

— Da, aşa este, murmură femeia şi îl urmă supusă, intrând în han.

Noaptea era caldă, iar lumina puternică a lunii aurea

drumul. După ce lăsă satul în urmă, calea prăfuită şerpuia spre nord, printre copaci, printre sate mici, presărate aproape la fiecare câţiva kilometri, prin locuri pe care Yoshi le cunoştea bine încă de când era copil. Era linişte împrejur. Nimeni nu îndrăznea să pornească la acea oră din noapte, în afară de hoţii de drumul mare, ronini sau înalţi dregători însoţiţi de suita lor. Trecură apoi prin vadul unui râu, apoi urmau mai multe câmpii. Când trecură de apă, Yoshi îl strigă iar pe căpitan.

— Da, stăpâne, se prezentă acesta.

Spre nedumerirea tuturor, Yoshi se întoarse în şa şi arătă spre răsărit şi spre sud, înapoi, către coastă.

— Mi-am schimbat gândurile, îl anunţă el, de parcă abia atunci ar fi luat hotărârea aceea, şi nu cu multe zile în urmă.

— De-acum ne îndreptăm într-acolo, spre Tokaido, adăugă el. Însă o să ocolim primele trei bariere, apoi o luăm de-a dreptul pe marele drum, îndată după ivirea zorilor.

Nu mai era nevoie să întrebe nimeni încotro aveau să se îndrepte.

— În marş forţat, stăpâne? se interesă căpitanul.

— Da. Iar din clipa asta, nimeni nu mai scoate o vorbă. Ia-o înainte!

Nu mai mult de o sută douăzeci de leghe până acolo, zece sau unsprezece zile de mers, se gândi el. Acolo-i Kyoto şi Porţile. Porţile mele!

25

YOKOHAMA

Spre sfârşitul după-amiezii aceleiaşi zile, Hiraga se ascunse degrabă la umbra unei coşmelii sărăcăcioase, de la capătul Mahalalei Beţivanilor, unde îl aştepta un marinar scund şi îngălat.

— Dă-ncoa’ paralele, amice, se răsti acesta. Le-ai adus, nu?

— Da, arma, rog ra tine.

— Într-o zi te-nţoleşti ca un mare grangur, într-alta ca ultimu’ amărât!

Omul îl privea încruntat, bănuitor. La brâu avea un cuţit cu lamă lungă, iar un altul într-un buzunar special, de pe mânecă. Prima dată când vorbise cu Hiraga, se întâlniseră pe plajă, şi acesta purta un costum fercheş, ce fusese al lui Phillip Tyrer, şi ajustat pe măsura lui. Acum însă era îmbrăcat în veşminte de lână murdare, cum purtau muncitorii, pantaloni soioşi, zdrenţuiţi, şi în picioare ghete scâlciate.

— Ce-oi fi vrând tu cu toată maimuţăreala asta?

Hiraga înălţă din umeri, fără să înţeleagă.

— Arma, rog ra tine.

— Puşcă zici? Io am tot ce-mi trebuie, cum am hotărât.

Ochii lui vicleni dădură la iuţeală roată împrejur, cercetând locul înţesat de buruieni şi gunoaie, dintre Mahalaua Beţivanilor şi micul sat japonez, zonă denumită de localnici „Ţara Nimănui”, însă nu observă să-i urmărească nimeni.

— Unde-s zornăitorii? întrebă el ursuz. Banii, pentru numele Celui de Sus. Arginţii ăia mexicani?

Hiraga băgă mâna în buzunarul hainei murdare, simţindu-se destul de neplăcut, îngălat în veşmintele acelea pe care le cumpărase special pentru ziua aceea. Trei dolari mexicani de argint luciră pe dată în podul palmei lui.

— Arma, rog eu ra tine.

Nerăbdător, marinarul vârî şi el mâna în buzunarul bluzei şi îi arătă un revolver Colt.

— Nu pui tu laba pă el decât când îmi dai lovelele.

— Gronţ, rog ra tine?…

Europeanul scoase din buzunarul pantalonilor o cârpă îmbâcsită, în care erau înfăşurate vreo duzină de cartuşe.

— Afacerea-i afacere, ce mai! Şi cuvântul e cuvânt!

Se întinse degrabă să ia banii de la japonez, dar acesta îşi trase la iuţeală mâna înapoi, înainte de a reuşi celălalt să-i înşface.

— Nu-s furat, aşa?

— ’Nenţeles că nu, hai odat’, pentru numele Ăluia de Sus!

Hiraga deschise pumnul atunci. Marinarul înhăţă repede monedele şi se apucă apoi să le cerceteze îndeaproape, ca să se convingă că nu au marginile tocite şi nu sunt false. În tot acest timp, ochii îi fugeau în toate părţile, ca nu cumva să fie luat prin surprindere. Când fu mulţumit de plata lui, îi dădu japonezului pistolul şi gloanţele, apoi se ridică imediat în picioare.

— Să nu te prindă vreunul cu rabla asta la tine, amice, că ai dat de dracu’. Normal că-i de furat, doar nu-s prost, nu?

Se uită în batjocură la celălalt, apoi o luă iute la picior, ca un şobolan speriat, animal cu care de altfel şi semăna la înfăţişare. În vreme ce se întorcea în satul care-i oferea oarecum adăpost – atâta vreme cât prostituatele şi beţivii nu se apucau să facă tărăboi din te miri ce – Hiraga merse mai tot drumul cu capul în pământ, ca să nu fie recunoscut. În mica localitate nu erau nici gărzi, nici santinele la barieră, ca să-i apere cât de cât pe săteni. Numai uneori, mai trecea pe acolo câte o patrulă de marinari sau militari, care se încumetau să mărşăluiască pe strada principală, însă de obicei nu se amestecau în astfel de tevaturi. Îi trebuiseră câteva zile bune lui Hiraga, până să poată aranja cumpărarea unei astfel de mărfi. Bineînţeles că nu putea să-i ceară lui Tyrer să-l ajute. Iar în Yoshiwara, nu avea nimeni aşa ceva. Raiko îi spusese dezgustată:

— Numai gai-jinii au asemenea scârbăvnicii, Hiraga-san. Îmi pare aşa de rău, nu te pot ajuta. E foarte primejdios pentru o persoană civilizată să fie prinsă cu o astfel de armă asupra sa.

Akimoto intervenise în favoarea lui, zâmbind poznaş:

— Dacă vărul meu vrea, atunci fă-i rost de una, Raiko! Doar tu poţi face tot ce doreşti, *neh?* Şi în loc de plată, eu îţi promit o noapte de amor fără pereche, şi fără să-ţi iau un ban!

Fu nevoit să se aplece să se ferească de perna cu care Raiko aruncase în el, râzând şi ea din toată inima. Apoi femeia spusese, prefăcută, făcându-şi vânt cu evantaiul:

— Vai, Hiraga-san, te implor din suflet să mă scapi de bărbatul acesta nărăvaş, că deja două din fetele mele şi-au luat câte o zi liberă să-şi oblojească bietele *yin* după măcelul pe care l-a făcut *yang*-ul lui!

Când rămăseseră numai ei doi în cameră, Akimoto îi zisese serios:

— Poate că totuşi ar trebui să-ţi schimbi hotărârea, să nu mai iei nici un pistol. Lasă-mă pe mine să încerc să-l conving pe Ori să ne întâlnim aici.

Hiraga însă-l refuzase categoric, cu toate că era foarte bucuros că putea sta de vorbă cu poznaşul său văr.

— Ori are deja o armă şi o să se folosească de ea de cum dă ochii cu noi doi. Eu unul am încercat tot ce mi-a trecut prin cap ca să-l atrag afară din Mahalaua Beţivanilor şi n-am izbutit deloc. Dar, dacă reuşesc să-l ucid cu o armă, atunci poate părea că l-a omorât vreun gai-jin. Oricum, într-una din zilele astea va încerca să ajungă cumva la fata aceea din nou, iar atunci eu nu mai am ce căuta prin părţile astea.

— Dar poate că o să se plictisească şi el să aştepte întruna. Şi oricum, fiecărui om din sat i s-a spus să-l urmărească şi n-o să îndrăznească nimeni să-l treacă golful cu barca pe furiş.

— Cine se încumetă oare să aibă încredere într-un sătean?

Akimoto rostise atunci cu hotărâre:

— Atunci, când o să faci rost de un pistol, să mă laşi pe mine să închei socotelile cu el.

El era mult mai voinic decât Hiraga. Acesta nici nu-l recunoscuse când venise, pentru că, între timp, îşi tunsese părul de samurai din creştet ca şi vărul său. În orice caz, până la urmă, Hiraga îl abordase pe marinar pe plajă, dându-se drept un neguţător chinez din Hong Kong. Ajunseseră într-un târziu la o înţelegere, iar Hiraga nu pusese decât o singură condiţie: ca respectivul revolver să nu fie furat. Dar bineînţeles că altfel nu se putea… Akimoto îl aştepta acum la locuinţa lor din sat, pe care cei doi o închiriaseră pe o lună de zile.

— Eeei, vere, te rog să mă ierţi, râse acesta când îl văzu. Nu mai trebuie să te întreb dacă ai reuşit să o iei sau nu, dar arăţi atât de caraghios în hainele astea… Dacă te-ar vedea camarazii noştri shishi?!…

Hiraga înălţă din umeri, indiferent:

— Numai în felul ăsta pot să trec drept hamalul vreunui gai-jin venit de cine ştie unde. Tot soiul de gai-jini şi hamali umblă îmbrăcaţi aşa prin Mahalaua Beţivanilor – îşi trase turul pantalonilor, simţind cum îl strâng între picioare. Tot nu pot să pricep cum de poartă haine atât de greoaie şi nădragi strâmţi şi haine strâmte toată vremea… Şi când e căldură mare afară, eee, atunci să vezi grozăvenie. Asuzi leoarcă!

În vreme ce vorbea, cercetă revolverul abia cumpărat, îl cântări în palmă, ţintind cu el în gol.

— E greu, să ştii.

— Vrei saké?

— Mulţumesc, da. După aceea cred că o să mă odihnesc până la asfinţit.

Încărcă pistolul, sorbi o gură de saké şi se aşeză pe jos, mulţumit. Închise ochii. Începu să mediteze. Când simţi pacea cuprinzându-l, se lăsă să plutească în voia liniştii. În câteva minute dormea adânc. La apusul soarelui se trezi singur. Akimoto încă şedea de pază. Hiraga se uită pe geamul îngust.

— N-o să plouă şi nici furtună n-o să vină în noaptea

asta, prezise el, apoi scoase o eşarfă şi o legă în jurul frunţii, aşa cum văzuse el că făceau gai-jinii de rând şi marinarii.

Dintr-o dată, Akimoto păru cuprins de temeri:

— Şi-acum?

— Acum? răspunse vărul său, ascunzând arma la brâu. Acum mergem după Ori. Dacă nu mă întorc, atunci rămâne să-l ucizi tu.

Majoritatea sătenilor nici nu-l recunoscură pe stradă, iar cei câţiva câţi îşi dădură seama cine este, îl salutară scurt, nervoşi, plecând fruntea, ca în faţa unui gai-jin, iar nu a unui samurai, după cum fuseseră instruiţi dinainte. În veşmintele lui europene, pentru cei mai mulţi gai-jini avea să treacă drept vreun eurasiatic, ca oricare altul, sau un negustor chinez din Hong Kong, Shanghai sau Manila, felul veşmintelor arătând rangul şi averea ce o poseda. „Să nu uiţi niciodată, Nakama-san, îl dădăcise Phillip Tyrer întruna, oricât de bogat ai părea, straiele arătoase nu te vor apăra împotriva hărţuielilor şi a jignirilor tuturor nemernicilor, dacă te vei duce singur în Mahalaua Beţivanilor sau în oricare alt loc deocheat.” Prima dată când se dusese să-l caute pe Ori, în clipa în care *shoya* îi zisese că Ori îi ieşise din cuvânt, se repezise ca turbat în Mahalaua Beţivanilor, îmbrăcat în hainele căpătate de la Tyrer. Aproape imediat ce ajunsese acolo, fusese încolţit de un grup de beţivi gălăgioşi, care îl înconjuraseră, batjocorindu-l şi înjurându-l, apoi se aruncaseră asupra lui. Numai priceperea lui la karate (o artă despre care gai-jinii încă nu ştiau mare lucru) îi scăpase viaţa. Se retrăsese la iuţeală, mocnind de furie şi lăsând în urma lui doi atacanţi cu capetele sparte şi unul schilodit, leşinat.

— Să mi-l scoţi pe Ori din pământ, din iarbă verde, imediat! îi poruncise el lui *shoya.* Să afli exact ce anume face şi unde locuieşte.

În seara următoare, shoya venise la el cu o hartă mâzgălită ca vai de lume:

— Casa unde stă este aici, pe colţul ăsta, care dă spre mare, chiar în apropiere de nişte debarcadere. E un fel de

crâşmă cu camere de închiriat pentru oameni de joasă speţă. Ori-san a închiriat aici o cameră, pentru care plăteşte de două ori preţul. Foarte ticălos locul acela, Hiraga-san. Întotdeauna e plin de netrebnici. Nu vă puteţi duce acolo fără să aveţi vreun plan deosebit în minte. Este chiar atât de important să fie scos de acolo?

— Da. Şi satul tău este în mare primejdie atâta vreme cât rămâne el aici!

— *So ka!*

Două zile mai târziu, *shoya* îi spusese că, în timpul nopţii, casa în care stătea Ori arsese din temelii, iar printre ruine fuseseră găsite rămăşiţele a trei bărbaţi.

— Mi s-a spus că omul nostru era unul din cei trei, zisese *shoya* răsuflând uşurat.

— Mare păcat că n-a ars toată zona aceea şi cu tot cu gai-jini.

— Aşa este.

Aşa că viaţa îşi reluase cursul normal, liniştit. Hiraga îşi petrecuse mai departe timpul cu Tyrer, mulţumindu-se să înveţe şi să-i dea lecţii, la rândul lui, însă fără să-şi dea seama câte informaţii preţioase primeau de la el Phillip Tyrer, Sir William şi Jamie McFay. Pentru o jumătate de zi se dusese în larg, împreună cu Tyrer, la bordul fregatei britanice. Acea experienţă uluitoare îl cutremurase pur şi simplu şi îl ambiţionase încă şi mai tare să descopere cum acei oameni, pe care el îi dispreţuia atât, puteau inventa şi reuşeau să facă astfel de maşinării nemaivăzute şi nave de război nemaipomenite; cum acel popor ce ocupa o insulă mai mică decât Japonia – dacă Tyrer spunea adevărul – putuse aduna o astfel de bogăţie, necesară pentru a avea atâtea nave şi atâta armată şi fabrici şi, pe deasupra, să izbândească să stăpânească toate mările şi cea mai mare parte a lumii gai-jinilor.

În seara aceea, se îmbătase criţă, dezmeticindu-se pentru câte o clipă, prăbuşindu-se apoi iar în hăul coşmarului de beţiv, cutremurat până în străfundul fiinţei fiindcă încrederea lui deplină în codul bushido şi în Ţara Zeilor fusese adânc zdruncinată. Petrecuse apoi multe seri

împreună cu Akimoto, la Yoshiwara, sau în ascunzătoarea lor din sat, făcând tot felul de planuri şi împărtăşindu-i din cunoştinţele lui despre gai-jini, cu toate că întotdeauna avea grijă să nu-şi trădeze marea îngrijorare ce îl cuprinsese, dar având grijă să strângă laţul în jurul lui Tyrer, jucându-se cu el, ducându-l cu vorba:

— Ah, ce rău îmi pare, Taira-san, contract Fujiko, foarte greu, murte săptămâni îi ia. Greu înţelegi cu Raiko, negustor rău, vrei murţi bani, contractu foarte scump şi are aşa murţi crienţi! Murţi, murţi! Vai, ce rău pare la mine, e ocupată la seară da' poate mâine…

Şi cu două săptămâni în urmă, spre furia lui Hiraga, *shoya* descoperise că Ori nu murise în flăcări.

— …şi, vai, Hiraga-san, ce rău îmi pare, dar mi s-a mai spus că acum Ori-san s-a îmbogăţit peste noapte şi cheltuieşte bani în stânga şi-n dreapta, ca un daimyo. Acum a închiriat câteva camere într-altă tavernă.

— Ori e bogat!? Cum se poate aşa ceva?

— Îmi pare aşa de rău, nu ştiu, stăpâne.

— Dar măcar ştii unde-i taverna asta în care stă el acum?

— Da, stăpâne, aici aici, uite harta, îmi pare aşa de rău că…

— Nu-i nimic, scrâşnise Hiraga clocotind de furie. Diseară îi dai iar foc.

— Vai, ce rău îmi pare, Hiraga-san, dar acum nu mai e aşa uşor!

Shoya se arăta din cale-afară de spăsit, deşi în sufletul lui mocnea mânia că prima soluţie şi cea mai la îndemână, pentru care plătise ca să scape de acel ronin nebun, nu-şi atinsese scopul.

— Nu mai este chiar aşa de uşor, pentru că acea casă este izolată şi se pare că Ori-san şi-a tocmit paznici mulţi, da, paznici gai-jini.

Judecând la rece, Hiraga cântărise atunci toate consecinţele ce puteau surveni. Aşa că-i trimisese o scrisoare mieroasă lui Ori, printr-unul dintre sătenii care vindeau peşte în Mahalaua Beţivanilor, în care îl anunţa pe

acesta că se bucura nespus să afle că el, Ori, era în viaţă şi nu murise în incendiul acela cumplit, aşa cum i se spusese mai înainte, ba mai mult, că acum ajunsese bogat, în final, îi propunea să se întâlnească în acea seară în Yoshiwara cu el şi cu Akimoto, care voia şi el să discute despre unele probleme shishi, de mare importanţă. Ori îi răspunsese imediat printr-o altă epistolă: „Nu ne întâlnim nici în Yoshiwara şi nici într-altă parte, până ce planul nostru *sonno-joi* nu va fi împlinit, fata moartă, iar colonia întreagă arsă din temelii. Dacă tu, Akimoto sau alt trădător va îndrăzni până atunci să se apropie de mine, va fi împuşcat ca un câine”.

Akimoto îşi dăduse seama imediat de ce:

— Ştie el că focul n-a fost simplă întâmplare.

— Bineînţeles. Dar de unde-o fi luat el banii?

— I-a furat, *neh?*

Mai trimiseseră câteva mesaje, dar toate primiseră acelaşi răspuns, încercaseră atunci să-l otrăvească, dar dăduseră greş. Aşa că Hiraga cumpărase revolverul şi îşi făcuse alt plan. Iar acum venise momentul şi seara părea minunată pentru a-şi duce gândul la îndeplinire. Ultimele raze sângerii ale apusului îi luminau drumul prin Ţara Nimănui. Pretutindeni, străzile erau pline de gropi adânci, primejdioase. Puţinii trecători pe care-i întâlni, abia dacă se uitau la el, doar atât cât să-l înjure ca să se dea la o parte din drumul lor.

Ori scoase la întâmplare o monedă din săculeţul plin aşezat pe masa de lângă pat. Era un dolar mexican de argint, cu marginile tocite, ceea ce însemna că acum valora doar jumătate din adevăratul său preţ. Cu toate acestea, tot era de cinci ori mai mult decât preţul negociat la început, şi-i întinse moneda femeii goale din faţa lui. Când văzu cât primeşte, faţa ei se lumină toată, îşi plecă la iuţeală fruntea, înclinându-se cu uimire şi bâiguind întruna mulţumiri mieroase.

— Eşti un adevărat domn, tu, scumpule.

Ori o privi absent cum cotrobăia prin veşmintele ei

vechi, cârpite. Se mira şi el cum de ajunsese acolo, scârbit de toată camera aceea îmbâcsită şi de patul soios şi de casa deocheată şi de trupul fără culoare, numai oase, al muierii gai-jin, cu nişte buci fleşcăite, care, se amăgise el, că ar fi putut să-i domolească clocotul sângelui care-l înnebunea, însă nu făcuse decât să-l întărâte şi mai tare gândindu-se la aceea cu care nu se compara nici pe departe.

Femeia nu-i mai dădu nici o atenţie acum. Ea îşi făcuse meseria. Nu mai avea decât să bâiguie obişnuitele mulţumiri şi minciuni îndrugându-i ce bărbat nemaipomenit se dovedise el. În cazul lui, nu era nevoită să mintă prea mult, pentru că micimea sculei lui fusese compensată de vigoarea şi puterea dorinţei lui. Şi, nu-i mai rămânea decât să iasă de acolo şi să-şi păstreze cu mare grijă comoara abia dobândită, fără să dea de necaz. Rochia îi atârna şleampătă pe umerii slabi, dezgoliţi, iar poalele i se târau pe covorul ros, ce abia acoperea duşumelele nelustruite. Jupa îi era zdrenţuită, iar pe dedesubt nu purta nimic altceva. Avea părul castaniu, lins, şi se boise exagerat cu ruj. Arăta de patruzeci de ani, deşi abia împlinise nouăsprezece. Copil al străzilor din Hong Kong, habar n-avea care-i erau părinţii, fusese vândută unei case de prostituţie cu opt ani în urmă, de către mama ei adoptivă.

— Vrei să vin şi mâine? Ăăăă… mâine?

Ori înălţă din umeri, dezgustat şi îi arătă uşa. Braţul i se vindecase, atât cât se putuse vindeca, deşi nu avea să mai aibă niciodată aceeaşi forţă şi iuţeală în lupta cu sabia, cu toate că încă putea înfrunta cu succes un spadasin de talie medie şi, în mod cert, se descurca minunat cu revolverul. Pistolul cu două ţevi, stătea pe masă, la vedere, întotdeauna la îndemâna lui. Femeia îi zâmbi forţat şi se retrase, bâiguind în continuare mulţumiri şi foarte bucuroasă în sinea ei că scăpase fără să încaseze bătaie ca de obicei şi nici nu fusese silită la vreo perversiune scârbavnică, cum se temuse la început.

— Nu-ţi fă griji, Gerty, îi spusese madama. Chinezoii ăştia sunt ca toţi ceilalţi bărbaţi, cam mofturoşi uneori, dar

porcu’ ăsta ticălos e plin de parale, aşa că fă-i tot ce vrea el, fără să te tocmeşti, că-i putred de bogat şi dă-i-o la meserie.

Nu avusese prea mult de făcut, doar să-i suporte cu stoicism vârtoşenia înverşunată şi să scape gemete mincinoase, ca să se prefacă satisfăcută.

— Pe curând, scumpule, mai zise, apoi ieşi, bucurându-se în gând de dolarul de argint, ascuns acum în corsajul îngălat care abia îi acoperea sânii fleşcăiţi.

În mână ţinea o altă monedă, care valora cam a douăzecea parte din cât primise ea în realitate. Pe coridor, în faţa uşii, o aştepta Timee, marinar eurasiatic, cu trăsături predominant chinezeşti, şi o mutră de bandit. Închise uşa în urma femeii şi o înşfăcă într-o clipă.

— Ţine-ţi fleanca aia spurcată, târfă nespălată, scrâşni el printre dinţi, silind-o să desfacă pumnul, ca să-i ia banii, apoi, văzând ce sumă mică dobândise, începu s-o ocărască furios, când în chinezeşte, când în englezeşte. Ayeeyah, de ce nu l-ai mulţumit pe domnu’ cum trebuie?

Apoi îi dădu brânci femeii, care se duse cât colo, împiedicându-se, cât pe ce să se rostogolească pe scări, însă când ajunse destul de departe de el, simţindu-se mai în siguranţă, se întoarse şi începu să-l înjure cu mare râvnă.

— O să-i zic eu mamei Fortheringill de tine, o să-i zic ce mi-ai făcut, să vezi tu ce-o să păţeşti de la ea!

Timee scuipă în urma ei, apoi bătu la uşa lui Ori şi îl întrebă mieros:

— *Musume* bine, domnu’ heya?

Ori şedea la o masă veche, de lângă fereastră. Purta o cămaşă aspră şi pantaloni largi. Era cu picioarele goale, iar la brâu îşi înfipsese sabia scurtă, ascunsă în teacă. Săculeţul cu bani era aşezat pe masă. Observă ochii mijiţi ai celuilalt furişându-se într-acolo. Cu mare nonşalanţă, scoase un alt dolar mexican şi i-l aruncă. Matahala îl prinse cu dexteritate, salută respectuos ducând mâna la cozoroc, apoi rânji cu toată gura în care nu mai avea decât vreo câţiva dinţi gălbejiţi.

— Mulţumesc, ‘nălţimea voastră. Crăpelniţă, da? întrebă

iar, frecându-şi palma lată de pântecele burduhănos. Crăpelniţă, *wakarimasu ka?*

Ei doi se înţelegeau mai mult prin semne şi în dialectul pidgin. Timee era mai-marele tuturor paznicilor lui Ori. Un alt păzitor al acestuia stătea jos, în bar, iar al treilea pe stradă. Ori clătină din cap, plictisit.

— Nu, răspunse el în englezeşte, folosind astfel unul dintre puţinele cuvinte pe care le învăţase în acea limbă. *Beer-u,* adăugă el şi îi făcu semn cu mâna să plece.

Când rămase singur, în sfârşit, începu iar să se uite pe geam. Sticla era plesnită, iar crăpăturile se întindeau, fine, ca o pânză de păianjen; un colţ lipsea. Fereastra dădea spre faţada dărăpănată a unei alte coşmelii, o tavernă de lemn ce se zărea chiar peste drum, cam la zece metri depărtare. Aerul era umed şi plin de miasme, iar el se simţea murdar după ce se lipise de corpul femeii (i se încrâncenă carnea pe el când îşi aminti). Şi nici nu avea vreo şansă de a se bucura de o baie după întâlnirea aceea dezgustătoare, deşi aşa ar fi trebuit să facă orice japonez civilizat şi el unul ar fi putut foarte uşor să aibă parte de condiţii infinit mai bune dacă s-ar fi dus în satul aflat la nu mai mult de câteva sute de metri distanţă de Ţara Nimănui. Dar dacă ai încerca numai, ai risca sigur să fii prins de Hiraga sau de iscoadele lui, îşi spunea Ori. Ticăloşii aceia abia aşteaptă un prilej să pună mâna pe tine. Hiraga şi Akimoto şi toţi netrebnicii aceia de săteni care n-ar merita altceva decât să fie răstigniţi ca orice ucigaşi de rând pentru că încearcă să se pună în calea măreţului meu plan. Nişte lepădături! Toţi, fără deosebire! îşi zise Ori. Auzi, să îndrăznească ei să încerce să mă facă scrum, să se încumete ei să-mi pună otravă în peşte… Eeee, numai karma a fost la mijloc atunci când pisica aia a furat peştele, înainte de-a reuşi eu s-o alung! Şi în câteva clipe a murit vomitând numai venin, în locul meu! De atunci mâncase pe sponci şi numai orez pregătit chiar de el într-o oală pe care o aşeza pe sobă, cu puţină carne sau peşte gătit pentru ceilalţi oaspeţi care închiriau acolo camere sau pentru clienţii de jos, din bar. Întotdeauna îl punea mai întâi pe

Timee să guste în faţa lui, pentru mai multă siguranţă. Mâncarea-i scârboasă, coşmelia scârboasă şi femeia aceea la fel… Da, câteva zile o să mai îndur eu şi abia după aia o să răbufnesc!

Şi atunci, dădu cu ochii de săculeţul cu bani. Rânji satisfăcut, viclean, amintindu-şi. În noaptea incendiului, când stătea la cealaltă tavernă, tocmai dormea într-o odăiţă murdară, strâmtă, din dosul barului, în care nu era decât un pat îngust, dar pentru care plătise cu ultimii lui bani. Cu mult înainte ca toţi ceilalţi din cârciumă să se trezească, simţurile lui ascuţite în numeroase incendii încă de copil, îl avertizaseră asupra primejdiei şi se trezise într-o clipită ca să vadă flăcări înalte ce mistuiau deja scările spre etaj şi tocmai atunci o altă tigvă plină cu ulei şi cu o cârpă aprinsă în gura ei era aruncată pe geam, spre bar. Un câine şi două pisici, scoase din minţi, se repeziseră în josul treptelor, încercând să găsească o cale de ieşire şi, alergând înnebunite, cele trei animale nu făcuseră decât să spargă sticlele cu alcool pe podele şi să alimenteze astfel incendiul. Atunci începuse şi învălmăşeala şi se auziseră ţipetele îngrozite ale numeroşilor clienţi care ocupau etajul. Oameni pe jumătate dezbrăcaţi dădură buzna să coboare treptele, pârjoliţi de flăcări în timp ce încercau să iasă din casă. Apoi scările începuseră să ardă în toată regula, iar flăcările se întinseseră curând la pereţii de lemn putred, uscat, şi la balustrade. Flăcări orbitoare cuprinseseră tot barul, iar dogoarea dinăuntru se înteţise, pârjolul fiind stârnit de un vânt ce prefăcuse totul într-un rug de-acum nestăvilit, ucigător. Canaturile uşii principale prinseseră să ardă iute, iar flăcările aproape că blocau ieşirea. Mai mulţi oameni înnebuniţi se repeziseră îmbrâncindu-se pe scări, călcându-se în picioare, răcnind cât îi ţinea gura, dând să iasă din pălălăile mistuitoare, unii dintre ei deja cu hainele arzând. Numai câteva minute trecuseră de când izbucnise incendiul şi acesta pusese deja stăpânire pe han, fără să mai poată fi oprit de nimeni.

În cotlonul lui ferit, Ori era singurul care nu-şi pierduse cumpătul, obişnuit cu focul, deocamdată ferit de fumul

înecăcios, pentru că se lipise de podele, cu o cârpă muiată în bere peste nas şi gură. Îşi făcuse în minte planul de salvare încă de când intrase în acea încăpere, dintr-un reflex de-acum înrădăcinat. Reuşita în orice situaţie constă în a nu-ţi pierde cumpătul. În cazul de faţă, scăparea avea să fie mica fereastră, acoperită cu oblon, de la capătul barului, aflată la o distanţă apreciabilă de scările care ardeau. Pe acolo se ajungea pe o străduţă lăturalnică, din spatele cârciumii. Tocmai voia să o ia la picior într-acolo, când îl zărise pe corpolentul proprietar al tavernei, numai în cămaşă de noapte şi cu o bonetă cu ciucure pe cap, repezindu-se pe scări în jos, împreună cu alţi bărbaţi îngroziţi. Cârciumarul ţinea sub braţ o cutie de fier, ferecată. Cu furie, îl îmbrânci pe un altul din calea sa, drept în flăcări, însă şi el avu parte de aceeaşi soartă. Focul îl cuprinse într-o clipă, transformându-l în torţă vie şi pe el şi pe ceilalţi doi şi, în urletele lor de groază, scara se prăbuşi, prefăcându-se într-un rug dogoritor, tăind orice cale de scăpare celor de la etaj. Cutia de metal îi sărise din braţe, rostogolindu-se pe duşumea. Un bărbat, ars cumplit, reuşi să iasă din flăcări, şi se împletici spre ieşire. Rugul îi mistuia în continuare, hulpav, pe proprietar şi pe cei doi însoţitori ai lui, părând că vrea să se întindă cu lăcomie şi spre cutia de fier. Fără să stea pe gânduri, Ori se repezise prin flăcări, înşfăcase cutia şi o luase la goană spre ferestruică, spărsese dintr-o singură mişcare obloanele putrede şi ieşise la aer curat. Imediat, se aplecase în faţă, ascunzând comoara să nu-l vadă nimeni, fugise spre gardul din faţă, îl sărise cu îndemânare şi, mergând tot furişat, se strecurase printre gunoaiele şi buruienile presărate peste tot în Ţara Nimănui, până ce ajunsese la fântâna părăsită. O dată ajuns acolo, cu sufletul la gură, se uitase înapoi îngrijorat: flăcările ce mistuiau taverna se ridicau până la cer. O mulţime de oameni mişunau împrejur, urlând şi blestemând nenorocirea. Doi bărbaţi săriră de la geamurile de sus. Alţii, cu găleţi cu apă în mâini, stropeau clădirile alăturate şi coşmeliile construite prinprejurul cârciumii, strigând după ajutor. Pe el nimeni nu-l băgase în seamă. În vacarmul

acela, în care nu-l puteau auzi, dăduse peste un drug de fier şi forţase capacul cutiei, fără să ia în seamă roiurile de ţânţari şi gângănii de noapte. Comoara dinăuntru îl lăsase pentru câteva clipe fără respiraţie. Îndată, îşi îndesase doi săculeţi cu bani în buzunarul pantalonilor largi, iar un altul în buzunarul bluzei de lucru. Cu mare grijă, îngropase apoi încă vreo zece-doisprezece săculeţi în locuri diferite, apoi făcuse la fel şi cu acea cutie de fier.

A doua zi dimineaţă, bătuse Mahalaua Beţivanilor în lung şi-n lat, până găsise o altă cârciumă cu camere de închiriat, însă mai izolată şi la mare depărtare de aceea care pierise mistuită de flăcări. Zece dolari mexicani de argint şi priveliştea pungii grele de bani fuseseră de ajuns pentru proprietarul casei ca să-i asigure îndată serviciu complet şi o cameră mare, aleasă de el. Cârciumarul, un bărbat cu ochi vicleni, de un albastru-strălucitor *(ca ai ei,* îşi spusese Ori, simţind un zvâcnet dureros în boaşe), îi arătase spre mulţimea de bani, spunându-i:

— O să-ţi ia beregata şi-o să sfârşeşti prin vreun tufiş, din pricina mormanului ăla, gălbiorule!

La început, Ori nu pricepuse ce voia să spună individul. Dar curând înţelese, căci omul i-l prezentase pe Timee. Iar dacă Timee era bine plătit, iar proprietarul aidoma, Ori avea să fie în siguranţă atât la han, cât şi pe stradă, iar când ieşea în oraş, camera lui avea să fie păzită ca un templu sfânt. Ca semn de prevedere, ştiind ce primejdie îl păştea dacă se încredea în astfel de oameni, Ori le explicase mai mult prin semne, cu multă răbdare, că acei doi săculeţi cu bani nu erau decât o mică parte a averii sale, care se afla sub pază straşnică în sat şi pe care era foarte dornic să o cheltuiască cu generozitate numai să se ştie în siguranţă şi să i se împlinească voile.

— Tu eşti stăpân aici, numai să zici şi tot ce pofteşti ţi se-mplineşte imediat. Io mă numesc Bonzer şi sunt australian de fel.

Ca aproape toţi cei din Mahalaua Beţivanilor, se scărpina întruna din pricina puricilor şi a păduchilor, avea doar câţiva dinţi strâmbi în gură şi puţea îngrozitor.

— Stăpân? înseamnă *Ichiban!* Număru’ unu. *Wakarimasu ka?*

— Hai, domo.

Uşa se deschise întrerupându-i gândurile. Timee intră în cameră, aducând o halbă cu capac, plină cu bere.

— Stăpâne, mă duc şi io să bag ceva la burdihan acu’, zise el înecându-se. Crăpelniţă, mâncare, *wakarimasu ka?*

— Hai.

Berea îi mai domoli setea lui Ori, însă nu-i limpezi gândurile şi nici nu era atât de bună precum cea din sat. Sau cea de acasă, din Satsuma, sau din Yoshiwara, sau de la hanul din Kanagawa, La Florile Îmbobocite la Miezul Nopţii. Da, niciodată nu băuse bere mai proastă ca asta. Poate că-ncep să-mi pierd minţile deja, îşi zise el, neliniştit. Târfa aia gai-jin, cu burta ei buboasă ca de broască şi puţind a peşte putred a fost cea mai nenorocită dintre toate zdrenţele pe care le-am avut vreodată, chiar dacă am atins Norii şi Ploaia de două ori şi tot aş mai fi vrut. Ce-or fi având astea atât de deosebit? Numai ochii lor albaştri, pielea albă şi flocii lor arămii?! Şi curva nu se deosebea de ea în privinţa asta. În rest era cu totul altfel! Fără să-şi dea seama, îşi plimba degetele peste crucea de aur de la gât, pe jumătate ascunsă sub cămaşă. Zâmbi viclean, ca pentru sine. Când fugise prin tunel, îl păcălise pe Hiraga. Aruncase în urma lui ultimul oban de aur. Bine că păstrase crucea, ca să-i aducă mereu aminte. În plus, obiectul acela fusese foarte folositor în mai multe rânduri, pentru că prostănacii de gai-jini crezuseră că este creştin. Totuşi, ce-or avea femeile lor de mă scot pe mine din minţi? Karma, îşi spuse el într-un târziu. Karma şi nimic altceva, nici un alt răspuns nu mai poate exista decât că… decât că mi-a trimis-o pe ea în cale…

Când îşi amintea cum îi cuprinsese el gâtul alb între palme, înfigându-şi adânc bărbăţia învârtoşată între picioarele ei lungi, i se încrâncena carnea pe el şi simţea că i se urcă sângele la cap. Cu cealaltă însă nu se întâmplase deloc aşa. Din nou, camera păru că începe să-i joace prin faţa ochilor şi să-l înăbuşe, aşa că sări dintr-o dată în

picioare, îşi vârî pistolul în buzunar, aruncă pe el o vestă de piele şi porni să coboare scările spre ieşire.

— Stăpâne, încotro? făcu Timee, surprins, înecându-se.

În faţa lui era aşezată o farfurie plină cu orez şi friptură. Matahala se ridică de la masă, ca să-l însoţească, însă Ori îi făcu semn cu mâna să se întoarcă la locul lui, iar celuilalt gardian să păzească încăperea la etaj şi ieşi din han.

Hiraga îl zări imediat. Stătea pe cealaltă parte a străzii murdare şi aglomerate, pe o bancă din faţa unei cârciumi infecte. În faţa lui era o halbă cu bere neatinsă, iar împrejur tot soiul de oameni care discutau cu glas tare, beau sau căzuseră deja beţi morţi, pe vreo bancă. Alţii se îndreptau spre casele lor sau spre camerele închiriate prin apropiere, sau se duceau la tavernele pe care le frecventau în mod obişnuit, sau la sălile cu jocuri de noroc. O adunătură pestriţă, la fel de jegoasă, poate chiar mai rău, ca în orice mahala. Toţi aceia erau europeni care vorbeau mai multe limbi străine, asiatici sau metişi, muncitori sau hamali; fiecare înarmat cu cel puţin un şiş şi îmbrăcaţi cam la fel ca el. Probabil că veneau de la muncă, de la atelierele de croit vele sau de la depozitele pentru aprovizionarea navelor, sau mecanici de pe la atelierele unde se vindeau piese pentru maşinării – o profesiune cu totul nouă sau, în orice caz, lucrau în vreuna din duzinile de bresle care ţineau de marinărie. Erau strânşi laolaltă cerşetori, pierde-vară, măcelari, brutari, berari, cămătari şi mulţi alţii care hrăneau acel cartier al Yokohamei sau profitau de cei ce îl locuiau, separat şi de satul japonez şi de Oraşul Ştabilor, cum numeau cei de aici zona în care stăteau negustorii. Tyrer îi explicase lui Hiraga:

— În Mahalaua Beţivanilor trăiesc vreo sută cincizeci de suflete, majoritatea fără nici un căpătâi. Au însă câteva legi nescrise, pe care le respectă toţi. De pildă: fiecare se descurcă după cum poate, dar vai de cel care este prins furând, pentru că toţi cei din jur se reped la el şi-l lasă lat, mai mult mort decât viu. Acolo nu există autorităţi care să ţină mulţimea în frâu, ci doar armate şi patrulele marinei

care caută dezertori sau pur şi simplu încearcă să-i domolească pe cei ce se iau la gâlceavă sau să înăbuşe vreo revoltă. Cârciumile unde se bea bere şi gin – ginul ăla e o poşircă groaznică la gust, care dacă nu iei bine seama, te duce de râpă, sunt deschise atâta vreme cât au clienţi, ca şi bârlogurile pentru jocuri de noroc. Însă nu încerca să intri în vreunul dintre aceste locuri sau în stabilimentul Mamei Fortheringill, care îi detestă pe japonezi din pricină că practică preţuri foarte scăzute în Yoshiwara, Dumnezeu să le dea sănătate! La celălalt capăt al mahalalei, lângă Poarta de Sud şi dincolo de Maidanul Porcului începe cea mai periculoasă zonă a Mahalalei Beţivanilor. Eu unul n-am fost niciodată acolo şi cel mai nimerit ar fi să te ţii şi tu cât poţi de departe, pentru că n-ai să întâlneşti decât unii dintre cei mai nemernici oameni de pe faţa pământului, care s-ar deda la orice ca să vieţuiască şi ei. Pretutindeni numai opiu, cerşetori, tot felul de lepădături şi curve masculine. E un abator. Şi cimitir. Şi locul cel mai prielnic pentru tot felul de boli. Şi pentru nenumăraţi şobolani…

Puţinul pe care îl aflase Hiraga despre locul acela fusese de ajuns ca să-l facă să se gândească, chiar mai mult decât înainte, că trebuia neapărat să vadă ce-i acolo cu ochii lui. Iar în seara aceea i se oferea primul prilej de a-şi potoli curiozitatea. În afară de câteva înjurături obişnuite, care erau adresate oricui, fără alegere, nimeni nu-i stătuse în cale câtă vreme îl urmărise pe Ori, fără prea mare trudă, pentru că încă era destulă lumină afară, deşi se însera tot mai mult. Viitoarea lui victimă rătăcea la întâmplare de-a lungul ţărmului, aparent fără nici o ţintă şi fără să fie însoţit de nici unul dintre apărătorii lui, despre care Hiraga aflase dinainte. Atunci, nerăbdarea urmăritorului spori. Revolverul din buzunar îi dădea un plăcut sentiment de siguranţă, la atingere. Degetele parcă ar fi voit să apuce singure, fără voia lui, pistolul, să ochească şi apoi să apese pe trăgaci, ca să spulbere o dată ameninţarea ce îi primejduia viaţa dacă mai rămânea acolo. Apoi el avea să o şteargă, aşa cum plănuise cu grijă, prin Ţara Nimănui sau de-a lungul plajei, până la Legaţie. De-acum ajunseseră lângă micul scuar de

lângă faleză, unde, de-a lungul promenadei, se zăreau cârciumi, hanuri şi alte localuri, dornice de clienţi. Acela era capătul coloniei, partea cea mai îngustă a acesteia, înghesuită între mare, pe de o parte, şi zidul de împrejmuire care ducea până la Poarta de Sud. La Poarta de Nord, zidul era înalt şi foarte solid şi cobora până în mare. Singura cale de acces era Poarta de Sud, care era prevăzută cu o barieră straşnică, păzită zi şi noapte.

Scuarul era înţesat de lume. O mulţime de soldaţi englezi, marinari şi tot soiul de comercianţi, precum şi câţiva francezi, americani, ruşi şi eurasiatici. Ori se strecură printre ei, ca să ajungă pe marginea falezei. Acolo rămase cu ochii aţintiţi la mare. Apa crescuse cu aproape un metru, în timpul fluxului, neagră şi murdară. Înspre nord, la aproximativ un kilometru, putea desluşi luminile reprezentanţelor comerciale şi ale Legaţiei franceze. Iar în faţă, aproape de mal, se distingea silueta clădirii firmei Struan şi a Companiei Brock, care domina faleza.

În seara asta? Oare să încerc astă-seară? Picioarele îl purtau singure într-acolo. Şi dintr-o dată se auzi un uruit asurzitor, pământul se cutremură, şi la fel ca toţi cei ce erau acolo, Ori se clătină pe picioare, îi veni rău, şi căzu în patru labe, înfigându-şi mâinile în ţărână, în timp ce terenul de sub el tremură, se văluri şi, după câteva minute, se opri. Urmă un moment de linişte, ce păru un strigăt mut către ceruri. Se auziră câteva vaiete, strigăte şi ocări, amuţite ca prin farmec de un nou cutremur. Din nou, pământul urui, nu atât de tare ca înainte, însă destul de puternic ca să înfioare parcă, făcând valuri, apoi se linişti iar. De pe un acoperiş începură să se desprindă ţiglele. Oamenii începură să alerge sau să se târască spre adăpost. Din nou, se lăsă liniştea aceea mormântală. Tăceau oamenii, tăceau pescăruşii, tăceau animalele... Pământul parcă aştepta ceva. Şi totul în jur parcă ar fi aşteptat ceva. Mulţi îmbrăţişau ţărâna, rugându-se, înjurând şi iar rugându-se. Şi aşteptau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, s-a terminat? întrebă unul.

— Da…

— Nu…

— Aşteaptă să…

Se auzi alt uruit. Şi ţipete de groază. Vuietul crescu înnebunitor, în vreme ce pământul se zvârcoli, mugi şi, până la urmă, amuţi. Câteva şandramale se prăbuşiră. Izbucniră strigăte de ajutor. Nimeni însă nu se urni din loc. Din nou, toţi îşi ţinură răsuflarea, înfricoşaţi. Aşteptau. Gemete şi rugi şi plânsete şi înjurături se auzeau peste tot. Pentru că toţi aşteptau să se mai producă un cutremur. Cel mai mare dintre toate. Aşteptau cu sufletul la gură, însă nu se mai întâmplă nimic.

Şi totuşi…

Clipele acelea de nelinişte şi aşteptare păreau veacuri întregi. Apoi Ori îşi dădu seama că se sfârşise şi se ridică în picioare, primul dintre toţi, cu inima bătându-i nebuneşte de emoţie şi bucurie că nu murise atunci şi că era teafăr şi nevătămat, însă instinctiv, presimţi primejdia următoare, focul ce urma întotdeauna după cutremur şi din care numai nemăsurata înduplecare a sorţii te mai putea scăpa. Un cutremur era momentul când unii erau pedepsiţi şi-i înghiţea pământul, iar toţi ceilalţi aveau prilejul să renască şi asta se-ntâmpla din vremuri străvechi: aşa gândeau toţi cei trăitori în Ţara Zeilor, numită, de asemenea, şi Ţara Lacrimilor.

Deodată, Ori simţi că se produce un cutremur şi înlăuntrul lui, şi căzu ca fulgerat. Dincolo de scuar, ridicându-se deasupra oamenilor încă lipiţi de pământ, stătea Hiraga, uitându-se fix la el. La vreo cincizeci de metri în spatele acestuia, aproape toţi samuraii din garda ce păzea bariera rămăseseră şi ei în picioare. Câţiva începuseră deja să-i urmărească pe cei doi cu mare curiozitate. Aproape în aceeaşi clipă în care Ori îşi dăduse seama că luase sfârşit cutremurul, şi sărise în picioare, Hiraga şi samuraii făcuseră şi ei la fel, trăind aceeaşi uşurare şi fericire de a se simţi renăscuţi. Hiraga nu-şi dădea seama că sărise în picioare, decât atunci când îl văzu pe Ori privindu-l cu ochi măriţi de mirare şi teamă. Faţa-i

deveni de piatră deodată. Porni spre el, în vreme ce piaţa prindea iar viaţă, o dată cu aceia ce se ridicau în picioare, împleticindu-se, luând-o la goană, vociferând. Ori se repezi înainte, orbeşte, călcând peste oamenii înspăimântaţi şi furioşi dimprejur. Unii se apucaseră să râdă isteric, alţii se văitau şi îi mulţumeau Domnului că-i salvase de la moarte. Ori alerga printre ei, îmbrâncindu-i, când îi stăteau în cale – şi lui, dar şi lui Hiraga – aşa că în urma lui se ridică un cor de voci mânioase:

— Ce mama dracu' te-a apucat să…

— În cine te-mpingi, tâmpitule ce eşti…

— Hei, ia uită-te la el, e-un nenorocit de jap!

Şi atunci, cineva strigă îngrozit:

— Foooc! Uitaţi-vă acolo!

Ca toţi ceilalţi, Ori îşi îndreptă privirea spre nord. La capătul promenadei se zărea o clădire în flăcări. Recunoscu sediul companiei Struan – o casă cu două etaje. Poate că-i în altă parte, îşi spuse Ori. Fără să se mai uite pe unde calcă, se repezi înainte prin mulţime. Hiraga se luă după el, îmbrâncindu-i pe cei din cale, însă chiar în clipa aceea, un bar de alături se prăbuşi, oamenii se împrăştiară în toate părţile, speriaţi, fu luat de val, se poticni, căzu, fu apoi călcat în picioare, se strădui să se ridice iute, printre cei ce alergau de colo-colo la întâmplare, neştiind unde să se adăpostească şi blocându-i drumul. Pentru o fracţiune de secundă îl zări pe Ori, apoi dugheana dărâmată începu să ardă cu vâlvătaie, iar valul de oameni se trase iar înapoi, luându-l şi pe el. Când, în sfârşit, Hiraga îşi recăpătă echilibrul, Ori dispăruse deja şi, oricât încercă să ajungă acolo unde îl zărise ultima dată, nu reuşi decât să stârnească un val de proteste înverşunate din partea celor pe care îi îmbrâncea.

— Pe cine dracu' crezi tu că-mpingi, idiotule!

— …Ia uite, alt jap nenorocit!

— Ia trage-i câteva scârnăviei, să se-nveţe minte să…

Când izbuti să scape de ei şi să se retragă, ocolind cu grijă locul, Ori nu alerga în josul promenadei, aşa cum se aşteptase el, ca să ajungă la locul incendiului, nici nu o

luase spre plajă, ci pur şi simplu… dispăruse ca prin minune!

În clădirea firmei Struan, Jamie McFay sărea câte două trepte, prin semi-întuneric, în timp ce de peste tot răsunau strigăte îngrozite:

— Ardeee! Foc!

Înăuntru, numai candelabrul din hol lumina scările, încă scârţiind sub impactul cutremurului. Ajunse la capăt, apoi o luă la fugă pe coridor, spre camera lui Struan. Se năpusti pe uşă, strigând:

— Tai-pan, ai păţit ceva?

Camera era cufundată în întuneric, numai într-un colţ se reflecta pe draperiile ferestrei dansul sinistru al vâlvătăilor. Struan zăcea pe podele, năucit, pe jumătate îmbrăcat pentru cină, scutură din cap, încercând să-şi limpezească mintea.

Amândouă lămpile cu ulei se spărseseră. Una dintre ele căzuse după birou, fitilul aprins împrăştia scântei pe covorul îmbibat de uleiul scurs.

— Cred că n-am nimic, gemu Malcolm. Probabil că m-am lovit la cap când am căzut. Sfinte Hristoase, ce-o fi cu Angélique?

— Dă-mi voie să te-ajut…

— Mă descurc eu, Jamie. Du-te la ea!

Jamie încercă atunci clanţa uşii dintre cele două camere. Însă era încuiată pe partea cealaltă. În clipa aceea, covorul luă foc, iar Struan, blestemând, se grăbi să se târască departe de locul acela. Însă Jamie reuşi să stingă focul înainte de a se întinde. În graba lui de a-l ajuta pe stăpânul lui, îl ridică în picioare brusc, smucindu-l.

— Sfinte Isuse, fii atent, Jamie!

— Iartă-mă, iartă-mă, n-am…

— Nu-i nimic, gemu Struan simţind cum îl săgetează o durere cumplită într-o parte, unde se lovise, un junghi ascuţit îl sfâşie prin stomac – până acum acolo nu avusese nici un fel de dureri, şi în dreptul operaţiei, care se cicatrizase cu greu.

— Unde arde?

— Habar n-am, începu Jamie. Eu eram jos…

— Lasă acum. Angélique!

Jamie o luă la goană pe coridor. De la celălalt capăt ieşea un fum gros, înecăcios. Bătu la uşă, apoi apăsă pe clanţă. Era încuiată pe dinăuntru. Izbi cu umărul panoul de lemn, chiar lângă canat, iar uşa sări din ţâţâni. Budoarul era gol. O lampă încă ardea, căzută pe-o parte, în vreme ce uleiul se scurgea pe biroul acoperit cu brocart, o altă lampă zăcea pe jos, iar uleiul se împrăştiase peste tot. McFay stinse fitilul şi alergă în dormitor. Angélique stătea ghemuită în patul cu baldachin, palidă la faţă precum albul halat de casă de pe ea, cu ochii ţintă la candelabrul care se legăna întruna, periculos de mult, cu toate luminiţele aprinse.

— Eşti teafără, Angélique?

— Vai, Jamie…, şopti ea, poticnindu-se, parcă trezită dintr-un somn adânc. Nu, n-am păţit nimic… Eu… stăteam aşa, întinsă, tocmai mă gândeam să mă îmbrac pentru cină, când, dintr-o dată, camera a început să se cutremure. Eu… eu am crezut că visez, dar lămpile s-au spart şi… *mon Dieu!* *…* a urmat huruitul acela îngrozitor al clădirii, când trosnea din toate încheieturile. Asta m-a înspăimântat cel mai tare… Vai de mine, dar Malcolm…

— Malcolm n-are nimic. Mai bine îmbracă-te şi tu cât mai repede. Grăbeş…

La Căpitănia Portului începu să sune clopotul care anunţa incendiul, iar cei doi tresăriră, surprinşi. Dintr-o dată deveni şi fata conştientă de fumul gros ce punea stăpânire pe clădire, auzi strigătele înfundate de afară, apoi zări vâlvătaia, printre draperii şi întrebă, cu voce gâtuită de groază:

— Casa asta a luat foc?

— Deocamdată nu trebuie să te sperii prea tare, dar mai bine pune ceva pe tine, cât poţi de repede şi vino dincolo. Eu o să descui uşa de trecere, ca să poţi veni pe-acolo.

Se grăbi să iasă. Ea se dădu jos din pat. La repezeală, intră în crinolina care deja-i fusese pregătită şi luă un şal.

— N-a păţit nimic, tai-pan, îl auzi ea pe Jamie, în vreme ce acesta descuia uşa de legătură. Se îmbracă acum. Dă-mi voie să te ajut să cobori scările…

— Numai când este şi ea gata…

Jamie dădu să spună ceva, însă se răzgândi în ultima clipă, pentru că ştia că amândoi mai aveau încă viu în minte conflictul de la prânz şi nici nu era pregătit să încheie un compromis cu Struan. Deschise larg ferestrele. În grădina din faţa clădirii şi pe stradă, servitorii şi funcţionarii firmei mişunau de colo-colo. Era şi Vargas printre ei, precum şi tot felul de gură-cască, unii de la diferite legaţii, care se strângeau întruna. Deocamdată însă nu se zăreau deloc flăcări.

— Vargas! strigă McFay. De unde-i focul, de la noi?

— Nu ştim sigur, senor, dar credem că-i doar o parte din acoperiş în flăcări. Căpitanul de pompieri şi oamenii lui sunt deja acolo, dar la Brock e în flăcări tot etajul.

Jamie nu putea să vadă de-acolo şi ce se-ntâmpla la vecini, aşa că se duse iar în budoarul Angelicăi şi dădu perdelele deoparte. Pârjolul cuprinsese deja o bună parte din faţada reprezentanţei Brock (o clădire cu două etaje, aidoma cu cea a firmei Struan), unde se aflau dormitoarele principale. Observă grupuri de oameni trecându-şi găleţi cu apă, şi încercând să stingă pojarul, în vreme ce Norbert Greyforth se străduia să coordoneze acţiunile de stingere a incendiului. Şi el făcuse adesea exerciţii cu echipele proprii de pompieri, chinuindu-şi oamenii aşa cum îi chinuise şi celălalt. Dar acum vântul înteţi flăcările care răzbiră prin norii de fum şi limbile lor începură să se întindă şi spre clădirea vecină. Uite, fir-ar să fie, că am ghinionul să ard şi eu prins în incendiul lor afurisit, îşi spuse el cu amărăciune, apoi se aplecă peste pervaz şi strigă iar:

— Vargas! Ia-ţi oamenii şi aduceţi apă aici, sus… şi udaţi clădirea întâi bine de tot în partea asta! Când terminaţi toată treaba, mergeţi de-i daţi o mână de ajutor lui Norbert!

Dar-ar Domnul să ardă viermele ăsta ticălos şi o dată cu el toţi cei din neamul Brock, şi se termină şi cu duelul ăla tâmpit, cu ocazia asta. Din locul acela nu vedea alte

incendii în afară de unul, departe, în josul falezei, în Mahalaua Beţivanilor, iar altele două izbucniseră în Yoshiwara. Mirosul amestecat de lemn ars, ulei, haine încinse şi catran (cu care erau impregnate acoperişurile) pătrunsese pretutindeni, deşi încă mai stăruia în aer mireasma sărată a brizei marine. Aproape fără să vrea, îşi întoarse privirea iar spre flăcările ce mistuiau reprezentanţa Brock şi se apropiau periculos de clădirea Struan. Vântul împingea vâlvătaia spre el. Şi-ar fi dorit din suflet să se stingă pojarul acela ca prin minune, pentru că-i era groază de foc. Casa în care se născuse el, pe pământul luat în arendă de tatăl lui, arsese din temelii într-o noapte geroasă de iarnă. Jamie era încă mic pe atunci, însă ştia că tatăl lui, beat criţă, ca de obicei, fusese mistuit împreună cu mezinul familiei, în vreme ce el, cu maică-sa şi cu sora lui, de-abia scăpaseră cu viaţă salvând vreo câteva nimicuri din incendiul acela ucigaş. Curând după aceea, ajunseseră cu toţii la azilul săracilor, trăind câţiva ani de mizerie şi ticăloşie, până ce fuseseră adunaţi de pe drumuri de Campbell Struan, rudă cu Dirk Struan, cel pe a cărui moşie muncise tatăl lui Jamie.

— Vargas! Grăbeşte-te o dată, pentru numele lui Dumnezeu!

— Venim acum, senor!

De-acum, faleza era ticsită cu oameni, căci se strânseseră o mulţime de gură-cască, unii să dea sfaturi, alţii o mână de ajutor, formând un lanţ continuu de oameni cu găleţi în mână de la clădire la uriaşul bazin cu apă de mare din apropiere, iar şiruri de militari, din cazarma de alături, se alăturară celorlalţi. Se zăreau şi samurai alergând dinspre Poarta de Nord, să ajute şi ei, pentru că incendiul era o ameninţare pentru toţi. Spre sud, de cealaltă parte a canalului, o casă din Yoshiwara ardea în flăcări până la cer, iar vântul aducea strigătele deznădăjduite şi vaietele celor de acolo. Însă vâlvătăile păreau să se domolească învinse, aşa că nu erau într-adevăr primejdioase, din fericire, n-aveau cum să ajungă până unde putea fi Nemi. Sudoarea începu să-i curgă pe

şira spinării. Uşurat acum când îl ştia pe Malcolm în deplină siguranţă, simţi cum iar i se face rău. De la prânz stătuse mohorât la el în birou, chinuit de gânduri: era furios din cale-afară că toată strădania lui de a-i găsi pe cei doi mineri îl pusese pe Greyforth pe urmele lor, îngrijorat din cale-afară din pricina duelului şi a viitorului său. Niciodată până atunci nu s-ar fi gândit că avea să fie amestecat într-o astfel de încurcătură, sau că s-ar putea să fie nevoit să părăsească Nobila Casă sau chiar Japonia, decât în caz de boală sau de accident. Cel puţin nu înainte cu cinci ani de a împlini vârsta de pensionare, de patruzeci şi patru de ani, după ce slujise cu credinţă timp de douăzeci şi cinci de ani, săltând mereu treaptă cu treaptă. Iar acum, când Malcolm se înstrăinase de el, în vreme ce maică-sa era şi ea grozav de mânioasă pe el, şansa lui de a promova în rang, ba chiar şi pensia lui… de fapt, tot viitorul său stăteau sub un mare semn de întrebare.

Şi el ce trebuia oare să facă? se tot întrebase întruna, până când cutremurele întorseseră totul cu susu-n jos, silindu-l să-şi aducă aminte cât de trecător era şi el, ca orice muritor de rând. Apoi, când totul se liniştise şi reuşise să se salte în picioare, toată fiinţa lui crescută în spiritul respectului şi a sentimentului datoriei pe care el şi tot neamul său le aveau faţă de familia Struan, sărise în picioare şi o rupsese la fugă pe scări, cu sufletul la gură, îngrozit pentru soarta lui Malcolm. La urma urmei, el răspundea de băiatul acela aproape invalid. Tai-pan? Asta nu, Malcolm. Îmi pare rău, dar Norbert are dreptate. Maică-ta conduce toate treburile. De n-ai fi fost tu rănit în halul ăsta, ai fi dat fuga înapoi, în Hong-Kong, cum ţi-a poruncit ea. Şi nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Acolo, lângă ea, te-ai fi dat tu iar pe brazdă şi într-un an, doi ai fi…

— Jamie… vrei să mă închei la rochie?

Nedumerit, bărbatul se întoarse. Angélique stătea în pragul uşii, cu spatele la el, cu partea din faţă a rochiei cu crinolină ridicată peste piept, iar la spate descheiată. În prima secundă, abia se abţinu să nu răcnească la ea: „Fi-ţi-ar zdreanţa a dracu’ să-ţi fie, nu vezi că ardem aici ca

şoarecii!?” însă se stăpâni cu greu, îi încheie la iuţeală nasturele de sus şi îi aruncă un şal peste umerii goi, apoi o îndemnă să se grăbească în camera de alături, unde femeia se cuibări în braţele lui Malcolm. Un grup de oameni goniră prin dreptul uşii, cu căldările pline cu apă.

— Mai bine vă duceţi afară, sir…, strigă unul din ei.

— E vremea să ne cam ducem, nu, tai-pan?

— Da.

Malcolm se îndreptă spre uşă cât de repede putea el, sprijinit în cele două cârje, cu care se deplasa încet, primejdios de încet. Dacă ar fi fost cu adevărat pericol, încetineala aceea i-ar fi fost fatală, fără doar şi poate, lucru de care îşi dădeau seama toţi trei, mai cu seamă Struan. De-acum se auzeau tropăituri prin mansardă, deasupra lor oamenii alergând încoace şi încolo, iar fumul se îngroşa tot mai mult, devenea tot mai greţos, sporindu-le îngrijorarea.

— Jamie, du-o pe Angélique afară. Eu o să vin singur.

— Sprijină-te de mine şi…

— Pentru numele Celui de Sus, fă o dată ce-ţi spun şi dup-aia te întorci, dacă poţi!

Jamie se făcu stacojiu la faţă. O prinse pe fată de braţ şi se grăbiră să iasă de acolo, pe lângă oamenii ce se repezeau care mai de care cu găleţi de apă goale, în vreme ce alţii se clătinau sub povara căldărilor pline. Când rămase singur, Malcolm se îndreptă, împleticindu-se, spre scrin, răscoli printre nişte rufe şi scoase sticluţa pe care Ah Tok o umpluse la loc chiar în acea după-amiază. Dădu pe gât cam jumătate din lichidul maroniu, îi puse dopul la loc şi apoi vârî recipientul în redingotă, oftând a uşurare. Angélique coborî în mare grabă treptele şi apoi ieşi pe poarta principală. Aerul curat îi făcu bine.

— Vargas! strigă Jamie, o dată ajuns afară. Ai grijă de domnişoara Angélique, câteva clipe.

— Desigur, senor!

— Îngăduiţi-mi mie, *monsieur!* interveni Pierre Vervene, funcţionar la Legaţia franceză, foarte îndatoritor. Îngăduiţi-mi s-o conduc eu pe *mademoiselle* Angélique la noi la Legaţie. Poate rămâne acolo în deplină siguranţă.

— Mulţumesc, zise Jamie şi se năpusti iar înăuntru.

Acum putea vedea şi ea că, într-adevăr, acoperişul ardea, nu foarte tare, deocamdată, însă destul de aproape de apartamentele lor, iar flăcările ce mistuiau clădirea firmei Brock se întindeau spre reprezentanţa Struan, aproape să o atingă. Samurai bine instruiţi, în kimonouri cu poale scurte, ca să nu-i stânjenească, şi cu feţele acoperite, ca să-i apere de fum, aşezară scăriţe pe unul dintre pereţi. Alţii se suiră la iuţeală, în vreme ce toţi cei rămaşi jos strigau şi făceau semne celor cu găleţi să aducă mai multă apă. Căldările pline erau trecute din om în om, până la ultimul, din vârful scărilor, care arunca apoi apă acolo unde era mai mare nevoie. O limbă de foc aproape îi atinse faţa, însă omul se ciuci pe dată, acoperindu-şi ochii cu mâinile, apoi începu iar să se lupte cu focul. Angélique păru mai liniştită văzând atâta dăruire şi se gândea cu admiraţie cât de puternic şi viteaz era necunoscutul acela şi cât de neajutorat devenise bietul Struan. Da, cât de puţină protecţie îi putea oferi el atunci, în cazuri disperate. Pe zi ce trecea, viaţa ei alături de el semăna tot mai mult a corvoadă, iar el devenea tot mai mult un biet invalid, tot mai văicăreţ şi tot mai puţin amuzant. „Şi atunci ce-o să se-aleagă de viitorul meu?” se întrebă ea, simţind un fior rece pe şira spinării.

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi, *mademoiselle,* o linişti Vervene, vorbind în franceză şi clătinându-şi curtenitor capul împodobit cu o pălărie pompoasă, cu panaş. Veniţi cu mine, sunteţi în siguranţă. În această parte a pământului, cutremurele sunt obişnuite.

O luă de braţ şi o conduse prin mulţimea care umplea faleza, privind focul sau încercând să dea o mână de ajutor. Ori o zări din clipa în care ieşise din casă. El stătea chiar în faţă, la capătul aleii de lângă Legaţia franceză, din vecinătatea Porţii de Nord. Hainele lui de muncitor semănau întru totul cu cele purtate de oamenii din jurul său, ceea ce îl făcea să se piardă în mulţime. Din locul acela, avea vedere spre aproape toată promenada, spre frontonul clădirii Struan şi spre strada de lângă aceasta,

care venea dinspre uliţa mare a satului din apropiere. O vreme se uită dacă nu cumva îl depistaseră Hiraga sau Akimoto, fiind sigur că aceştia pândeau oricum pe undeva, prin preajmă, şi mai devreme ori mai târziu aveau să apară. Inima încă îi bătea nebuneşte după alergătura din Mahalaua Beţivanilor până acolo, trecând într-un suflet prin mijlocul satului. În momentul în care zărise incendiul şi toată întinderea falezei, îşi dăduse seama că soarta lui era pecetluită şi avea să fie prins fără doar şi poate, dacă încerca să o ia pe acolo sau pe plajă. Şi nici nu mai avea vreme să-l ia pe Timee ca să-l acopere. Nu că aş putea să mă încred pe deplin în javrele alea pe care le cumperi şi cu un bănuţ, îşi zise el, scrâşnind furios.

Inima îi bătea încă şi mai nebuneşte în apropierea ei. Pentru că ea nu se mai afla decât la douăzeci de metri distanţă. Cei care o zăreau, îşi scoteau pălăriile, respectuoşi şi o salutau, iar ea răspundea cam absentă. Ori s-ar fi putut ascunde cu uşurinţă în mulţime, însă nu o făcu, ci numai îşi scoase căciula, ca toţi ceilalţi şi o privi mai departe. Acum arăta ca un bărbat cu puţină barbă, cu trăsături puternice, ochi ciudaţi, cu părul tuns scurt, însă îngrijit. Ochii femeii trecură repede peste chipul lui, fără să-l vadă cu adevărat, ca de altfel nici Vervene, care sporovăia mai departe, cu voioşie, în franţuzeşte. Trecură pe lângă el la numai câţiva metri. Ori aşteptă până ce intrară amândoi în sediul Legaţiei franceze, unde nu mai era nici un soldat de pază, pentru că toţi se duseseră să ajute la stingerea incendiului, apoi o porni alene în josul aleii. În clipa în care se convinse că nimeni nu-l vede, sări gardul, aşa cum făcuse şi data trecută, şi se ascunse în tufişul de sub fereastra ei. În seara aceea, obloanele nu erau trase, iar uşa de la cameră era deschisă. Putea vedea în cameră, ba chiar şi pe coridorul de dincolo de încăpere şi îi zări pe cei doi intrând într-o altă odaie. Uşa rămase întredeschisă. Ştiind de-acum că era în siguranţă şi nimeni nu-l observa, Ori îşi verifică pistolul, apoi cercetă dacă pumnalul era la locul lui, în teacă. După care se aşeză pe vine, câteva clipe, gândindu-se ce să facă. Din clipa în care îl văzuse pe Hiraga urmărindu-l şi apoi, la

numai câteva minute distanţă, dăduse cu ochii de incendiul de la reprezentanţa Struan, nu făcuse altceva decât să asculte de instinctul lui înnăscut. Care de-acum încolo nu-mi mai foloseşte la nimic, îşi zise el. Da. Acum trebuie să acţionez după un plan bine pus la punct. Şi asta cât mai repede. Obloanele acelea deschise îl atrăgeau ca un magnet. Sări peste pervaz drept în cameră.

26

— Dar de ce să nu doarmă aici *mademoiselle* Angélique, măcar astă-seară, domnule Struan? Doar avem o mulţime de camere! protestă Vervene.

Era aproape de ora cinei, iar toţi se strânseseră în marea sală de recepţie de la Legaţia franceză, ca să bea o cupă de şampanie. Jamie tocmai sosise, să-i anunţe că focul fusese stins şi nu suferiseră pagube prea serioase. Numai în camera ei şi a lui Malcolm era cam apăraie pe jos.

— Dacă vreţi, puteţi dormi în apartamentul meu, tai-pan, propuse Jamie. Eu o să mă aciuiez undeva în noaptea asta, iar domnişoara Angélique ar putea dormi în camera lui Vargas.

— Nu-i nevoie, Jamie, spuse Angélique. Putem rămâne aici, fără să mai deranjăm şi pe alţii. Oricum mă mutam aici mâine. Nu-i aşa, *chéri?*

— Eu cred că m-aş simţi mai bine în camera mea, acasă. Spui că totul este în regulă, Jamie?

— Da, sigur. Aproape că nici nu se vede urmă de incendiu. Atunci, domnişoară Angélique, vreţi să staţi dumneavoastră în apartamentul meu?

— Nu, Jamie, o să stau aici şi o să mă simt minunat.

— Bine, atunci ne-am înţeles, hotărî Struan, cu o lumină ciudată în ochi şi părând grozav de obosit.

Opiul îi luase parcă într-o clipă mare parte din dureri, însă tot nu reuşise să amorţească cumplita ură pe care i-o purta lui Norbert Greyforth.

— Domnule Struan, fără nici o îndoială, sunteţi mai mult decât bineveniţi aici, amândoi, îl asigură Vervene. Avem destule camere, mai ales că ministrul şi ceilalţi funcţionari sunt plecaţi la Yedo pentru câteva zile.

— Vai de mine! se sperie Angélique pentru că a doua zi André trebuia să aducă licoarea, toţi se uitară la ea grozav de intrigaţi. André mi-a zis… André mi-a zis că se vor întoarce cu toţii cel mai târziu mâine dimineaţă, după întâlnirea cu shogunul.

— Dar totul depinde de punctualitatea shogunului şi de cum decurge întrevederea, *mademoiselle.* Iar gazdele noastre sunt cunoscute în lumea întreagă pentru… punctualitatea lor, nu-i aşa? chicoti Vervene, amuzându-se de gluma lui. Niciodată n-ai de unde să ştii cum şi în câtă vreme se pot rezolva probleme înalte, de stat. Oricând poate apărea o ocazie ce trebuie folosită. Poate să dureze o zi, poate chiar şi o săptămână, cine ştie? Mai doriţi puţin brandy, *monsieur* Struan?

— Da, mulţumesc…

— Dar André spunea că întâlnirea aceea are loc în dimineaţa asta şi că mâine, cel târziu, or să se-ntoarcă, insistă ea, abia stăpânindu-şi lacrimile ce stăteau să i se prelingă pe obraji.

— Da’ ce dracu’ s-a întâmplat, Angél? întrebă Struan nervos. Are vreo importanţă când se întorc ei?

— Ăăăă… nu… nu, dar eu… eu pur şi simplu, nu suport să-mi spună cineva ceva şi să nu se ţină de cuvânt.

— Poate că ai înţeles tu greşit. Dar oricum, mi se pare ridicol să te necăjeşti dintr-o pricină atât de neînsemnată, stărui Malcolm, sorbind cu sete din paharul cu brandy. Pentru numele lui Dumnezeu, las-o încolo, Angél!

— Poate că totuşi se vor întoarce mâine, *mademoiselle,* interveni Vervene, diplomat ca întotdeauna, şi gândi: ce vită cretină mai e şi-asta, oricât de frumoase ţâţe are şi oricât de dulci i-ar fi buzele, auzi de ce-o doare pe ea acum! Nu vă faceţi griji, adăugă el cu cel mai mieros zâmbet. Cina o să fie servită în mai puţin de-o oră. *Monsieur* McFay, o să rămâneţi la noi la masă, *bien sur…*

— Ăăăă… nu, mulţumesc… Eu cred că-i mai bine să mă întorc acasă, răspunse Jamie, apoi din uşă, întrebă, şovăitor: Tai-pan, eu… ăăă… să vin mai târziu să te iau?

— Sunt în stare să merg şi singur, pe picioarele mele, vreo două sute de metri măcar, scrâşni Malcolm. Sunt în stare!

Ar fi voit el să adauge că era la fel de capabil să apese şi pe un amărât de trăgaci, chiar în seara aceea sau în oricare alta, însă se abţinu să strige în urma celuilalt. Chiar

înainte de a ajunge el la Legaţie, Norbert Greyforth, împreună cu oamenii lui, reuşiseră aproape să stingă focul de la reprezentanţa Brock şi, luându-şi un răgaz să mai respire, coborâse în stradă. Ceilalţi nu-l băgară în seamă: Jamie, alături de Malcolm, era ocupat să-i dea ordine lui Vargas şi celor ce se luptau să înăbuşe incendiul, în apropiere doctorul Hoag şi doctorul Babcott lucrau de zor, oblojind arsuri şi punând la loc cele câteva oase rupte. Elixirul lui Ah Tok îşi făcuse ca de obicei efectul miraculos, iar Malcolm se simţea bine, încrezător în forţele lui, cu toate că avea o stare ciudată şi ar fi dorit să doarmă mai mult ca de obicei, să doarmă şi să viseze că face dragoste, da, făcea dragoste cu mica japoneză sau cu Angélique, cu o patimă necunoscută până atunci, iar femeile – la fel de flămânde după el, şi mai ispititor de nebune. Dintr-o dată, fu trezit la neplăcuta realitate:

— 'Nă seara, Jamie, îl auzi el pe Greyforth. Mare ticăloşie, aşa-i?

— Ei, Norbert, făcuse Struan, reuşind să fie politicos din pricina acelei stări de euforie pe care i-o dădea opiul. Îmi pare rău că aţi avut parte de un *joss* atât de crunt. Cred că…

Norbert însă-l ignoră cu bună ştiinţă:

— Din fericire, Jamie, n-avem pagube prea mari nici la birouri, nici la depozite, nici la mărfuri, nici la tezaur, veste care, sunt sigur, te va face fericit. Mi-a afumat doar puţin apartamentul! – şi abia atunci se prefăcu că-l observă pe Struan şi începu să vorbească intenţionat cu voce mai ridicată şi sfidătoare, ca să audă toţi ceilalţi din jur: Hopa, măi să fie, uite-l chiar pe tânărul tai-pan al, vai! atât de Nobilei Case! Te-a cam turtit seara asta, flăcăiaş, nu prea arăţi grozav… Da ce-i, ţi s-a terminat lăpticul?

Buna dispoziţie a lui Malcolm se risipi imediat. Cu toate că era moleşit de opiu îşi dădu seama că trebuia să înfrunte răul, iar vrăjmaşul stătea chiar înaintea lui.

— Nu, nu s-a terminat, în schimb s-au cam dus pe apa sâmbetei bunele tale maniere.

— Bunele maniere nu sunt tocmai punctul tău forte,

fecioraş, râsese Norbert. Da, n-am păţit mare lucru, băieţel. Cu noile noastre concesii miniere curând noi o să fim Nobila Casă în Japonia. Şi o să fie şi Hong Kong-ul al nostru până în Crăciun. Aşa că mai bine s-o iei hopa, hopa acasă, la mămica, Malcolm.

— Numele meu este Struan, rostise acesta, simţindu-se dintr-o dată înalt, puternic şi de nebiruit, uitând de toţi ceilalţi din jur şi fără să-şi dea seama că Jamie şi Babcott încercau să-i domolească. *Struan mă numesc!*

— Mie-mi place mai mult să-ţi zic Malcolm, tinere Malcolm, Malcolm băiatule.

— Ei, atunci data viitoare când o să-mi mai zici aşa, eu o să-ţi spun că eşti un bastard ticălos şi o să-ţi zbor ţeasta dintr-un foc, fără să mai aştept secundanţii, jur pe Dumnezeu.

Se lăsară câteva minute de tăcere apăsătoare între ei, ce părură o veşnicie. Trosnetul vâlvătăilor şi vuietul depărtat, stăruitor, al vântului rece păreau să adâncească şi mai mult tăcerea. Zvonul despre provocarea de la prânz se întinsese deja printre cunoscuţi, în numai câteva minute şi toţi aşteptau cu sufletul la gură următoarea mişcare din acel conflict ce mocnea de când bunicul lui Malcolm, Dirk Struan, murise înainte de a-l putea ucide pe Tyler Brock, după cum făcuse legământ. Norbert Greyforth îşi făcu la iuţeală o mulţime de socoteli în minte. Cântări din nou care era perspectiva şi poziţia lui în cadrul firmei Brock, gândindu-se cu grijă ce anume trebuia să facă. Miza era imensă. Era bine plătit pentru toate, atâta vreme cât asculta întocmai poruncile. Tyler Brock îi arătase poarta spre paradis, spunându-i clar, în ultima lui scrisoare: „scoate-l pe Malcolm Struan din minţi, acu că-i lingav, rănit şi nu-l mai apără fustele diavoliţei ăleia de fiică-mea, deie Domnul să-i putrezească oasele-n fundul iadului, pe vecie! O să ai la teşcherea câte cinci mii de guinee pe an, şi asta zece ani, de-acu-ncolo de-l striveşti pe ţângăul ăla nenorocit, câtă vreme colcăie prin Japonia… Şi poţi să iei orice măsură crezi tu de cuviinţă, şi faci cum ţi-i pofta”.

Peste numai şase zile, Norbert împlinea treizeci şi unu

de ani. La patruzeci de ani, vârsta de pensionare, un comerciant tăvălit în China era socotit bătrân, de-acum, în mod normal. Cinci mii de guinee pe următorii zece ani era într-adevăr o răsplată princiară, de ajuns atât pentru el, cât şi pentru urmaşii lui. Era destul pentru a cumpăra un loc în Parlament, pentru a intra în lumea bună, pentru a deveni un bogătaş în lege, cu moşie şi conac pe măsură, care să se căsătorească oricând cu o tânără frumoasă, care să-i aducă drept zestre câteva terenuri rodnice, din comitatul Surrey. Aşa că-i era foarte la îndemână să hotărască ce avea de făcut. Îşi apropie faţa de chipul lui Struan şi se bucură nespus în sinea lui observând urmele suferinţei sub pielea tânără, strălucitoare a acestuia. Da, acum părea de aceeaşi statură, căci Struan stătea cocârjat, sprijinindu-se cu mâinile în cârje.

— Uite ce-i, tinere Malcolm, dacă tot mi-ai aruncat brandy în faţă la prânz, n-ai decât să mă pupi în cur la cină.

— Pui de târfă ticălos!

Celălalt râse cu poftă auzindu-l, apoi rânji foarte mulţumit:

— Iar tu, mă ţâncule, eşti un amărât de pui de târfă şi mai mare, de fapt tu…

Babcott însă se interpuse între cei doi, iar statura lui uriaşă îi domină, făcându-i să pară nişte bieţi pitici.

— Terminaţi, amândoi! se răsti el furios. Amândoi! Ne aflăm într-un loc public, iar certurile de soiul ăsta trebuie rezolvate între patru ochi, ca între gentlemeni.

— Ăsta gentleman? Nici…

— Între patru ochi, ca între gentlemeni, Malcolm, repetă Babcott pe un ton mai ridicat. Norbert, cum preferi să soluţionaţi conflictul ăsta?

— Eu unul nu vreau să mă duelez, dar dacă scârba asta de om ţine cu tot dinadinsul, fie! Eu sunt gata oricând! Astă-seară, mâine… Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

— Nu, nu. N-o să fie nici astă-seară, nici mâine şi nici altă dată. Duelul este interzis prin lege. Însă oricum, eu o să vin la tine la birou mâine, la unsprezece, decise doctorul.

Îl privi pe Struan şi înţelese că nimeni de pe lumea asta

nu putea să împiedice un duel, dacă cei doi adversari voiau cu tot dinadinsul să se bată. Observă că tânărul avea pupilele dilatate şi se întristă, dar se şi înfurie pe el. Şi el şi Hoag constataseră mai de mult că Malcolm o luase pe panta opiului, însă orice i-au spus şi orice au făcut n-a avut nici o influenţă asupra lui şi ştiau că nu aveau cum să-l împiedice să pună mâna pe drog.

— Iar la tine o să vin mâine la prânz, Malcolm, rosti el. În timpul ăsta, ca cel mai înalt reprezentant al ambasadei britanice la Yokohama vă ordon amândurora să nu vă mai adresaţi nici un cuvânt, să nu vă mai atacaţi verbal nici în public, nici în particular.

Acum, la Legaţia franceză, simţind cum opiul se amestecă cu băutura, dându-i o senzaţie de detaşare, Malcolm Struan îşi zise că nu trebuie să-l mai ia în seamă pe nemernicul de Babcott: „Mâine sau poimâine o să-l trimit pe Jamie, nu, pe Dimitri, să se întâlnească cu Norbert. Jamie nu mai este om de încredere, după cum s-a dovedit. O să ne duelăm chiar în apropiere de pista de curse, iar Nobila Casă o să-i facă lui Greyforth o înmormântare minunată, ca de altfel şi nenorocitului de Brock, dacă îndrăzneşte să se-arate pe-aici, jur pe sfântul Dumnezeu! Ăştia au cam uitat că tu ai fost cel mai bun trăgător cu revolverul, la Eton, şi că te-ai duelat cu neisprăvitul ăla de Percy Quill, pentru că ţi-a zis chinezoi. Şi l-ai băgat în pământ în câteva clipe, după care ai fost trimis departe de ţară, chiar dacă papá a liniştit toate apele cu numai câteva mii de guinee. Iar cu Norbert o să rezolvi exact în acelaşi fel”…

Zarva din încăpere îi alungă gândurile. Tocmai intrase Seratard, iar ceilalţi îl înconjuraseră degrabă, ca să-l salute. În urmă apăru şi André Poncin. Ca prin ceaţă, ameţit de drog, Malcolm îl zări pe Henri Seratard explicând foarte voios că întâlnirea de la Yedo se terminase destul de repede, desigur, după ce „noi am spart gheaţa, iar compromisul propus din partea Franţei a fost acceptat, aşa că nu mai avea nici un rost să rămânem…”

Brusc nu mai auzi nici un cuvânt din discuţia din jurul

lui, când dădu cu ochii de André: tânărul francez, spilcuit, uscăţiv, cu alură plăcută, îi zâmbea Angelicăi, care îi răspunse la fel, fericită cum nu o mai văzuse de zile întregi. Un val de gelozie se stârni în sufletul lui, însă se potoli singur pe dată. Doar nu era vina ei, îşi spunea Malcolm, nici a lui André, are şi ea dreptul să zâmbească, el, bolnav fiind, nu era deloc o companie plăcută, nu mai era cel de altădată, ci un suferind, mocnindu-şi durerile groaznice, neajutorat. Sfinte Dumnezeule, dar o iubesc cu adevărat pe femeia asta şi am nevoie de ea.

Se ridică de pe locul lui, scuzându-se faţă de cei de faţă şi le mulţumi pentru ospitalitate. Seratard îi răspunse, cu şarmul lui obişnuit:

— Dar sunteţi sigur că nu mai vreţi să rămâneţi? Vai, ce rău îmi pare pentru pagubele acelea făcute de incendiu… Noi n-am simţit pe mare nici un cutremur, nici măcar o zgâlţâitură, nimic… Nu fiţi îngrijorat pentru logodnica dumneavoastră! Suntem încântaţi să o avem în mijlocul nostru, *monsieur.* Şi dacă o să aveţi de făcut reparaţii la apartamentul dumneavoastră, sunteţi oricând bineveniţi aici.

Îl conduse până la uşă, împreună cu Angélique, care stărui cu încăpăţânare să-l ia de braţ şi să-l conducă până acasă.

— Dar mă simt bine, Angél, zise Struan simţind că se topeşte de dragul ei.

— Bineînţeles, dragostea mea, dar îmi face plăcere, zâmbi ea, debordând de voioşie, de când se întorsese André.

Mai am de răbdat încă vreo câteva ore şi apoi sunt salvată, îşi spuse ea în gând.

Cina prilejui o seară minunată pentru toţi cei de faţă, pentru că Angélique radia de fericire. Seratard nu-şi mai încăpea în pene de mândru ce era pentru succesul repurtat la Yedo. Le povesti plin de însufleţire isprăvile sale din Algeria, unde fusese însărcinat oficial cu cucerirea acestei ţări înainte de a fi numit aici, iar Vervene încerca mai tot

timpul să-i câştige fetei atenţia cu faptele sale de eroism. Toţi erau foarte stârniţi de prezenţa frumoasei fete şi de vinul bun, de Bordeaux, adus din belşug, câte o sticlă pentru fiecare, plus câte o cupă de şampanie, la început ca să le stârnească apetitul, şi una acum pentru digestie. Iar apoi André Poncin începuse cu povestioare picante despre Hong Kong, Shanghai şi Kowloon, unde sătenii credeau într-adevăr că puteau fi blagosloviţi cu Molima Penisului, când organul se micşora şi se retrăgea în trup, aşa că toţi bărbaţii îşi legau cu un capăt de sfoară daravela şi celălalt capăt zdravăn de gât, ca să nu li se întâmple o astfel de nenorocire.

— A, nu, asta-i imposibil, André, ce nebunii îţi mai trec prin cap! se fandosi ea, fluturându-şi evantaiul, în timp ce toţi ceilalţi râdeau în hohote, iar Poncin jura că era adevărul-adevărat.

Angélique însă îşi dădu seama că era de-acum vremea să plece. Îşi termină de băut cel de-al doilea pahar de şampanie, care merse de minune după cele trei păhărele de Château d'Arcins. Băutura o copleşise chiar mai mult decât îşi închipuise, însă în seara aceea era teribil de fericită că André se întorsese aşa cum făgăduise, că sporovăiseră tot timpul numai în franceză, aşa că îşi îngăduise să fie mai puţin reţinută decât de obicei.

— Ei, acum eu o să vă las să vă bucuraţi nestingheriţi de trabucuri, de coniac şi povestiri… deocheate.

— Mai rămâi, numai o clipă măcar, o rugă Seratard. André o să ne cânte.

— A, nu, nu astă-seară, îl întrerupse André. Dacă nu vă supăraţi, şi eu aş vrea să mă retrag. Mai am de rezolvat nişte acte pentru mâine. Îmi pare rău.

— Ei, orice lucru poate să aştepte, nu? Plăcerea mai înainte de afaceri plicticoase, decretă Seratard. Aşa că trebuie să ascultăm puţină muzică, pentru ca seara să se încheie în mod plăcut, da, ceva romantic, pentru Angélique…

— De ce nu-l laşi şi pe el să se odihnească măcar o seară, Henri? protestă ea, îmbujorată din pricina vinului şi a

bucuriei ce o încerca, gândindu-se că André era foarte nerăbdător să facă rost de doctoria aceea. La urma urmei, el nu face parte dintre funcţionarii ambasadei, nu?

— Dar lui André îi place teribil să ne cânte…

— Aha, deci asta înseamnă că putem să-i poruncim să ne delecteze oricând vrem noi, aia-i. Ei, atunci eu vă poruncesc, domnule ministru, să-l iertaţi şi pe el, măcar de data asta… şi pe mine, cred c-a venit vremea să merg la culcare.

Se ridică de pe locul ei, uşor şovăielnică. Toţi o înconjurară curtenitori, protestând.

— O să mai fiu aici şi mâine şi încă vreo trei zile, cel puţin, îi asigură ea şi îi întinse mâna lui André, zâmbindu-i complice. Ei, de-acum eşti liber să pleci unde vrei. Eu îţi poruncesc, numai să ai grijă să te străduieşti pentru interesele noastre.

— Poţi să contezi pe mine, Angélique.

— Ei, măcar un ultim pahar să mai bei cu noi…

Se lăsă rugată şi apoi convinsă să ia cu ea încă un pahar de şampanie, după care o însoţiră până în cameră, ca să se asigure că încuietoarele ferestrelor şi noile obloane de la budoar şi de la dormitor erau bine închise.

— Am hotărât să înlocuim toate obloanele, după ce-ai plecat dumneata ultima oară de-aici, îi repetă Vervene, scuturându-şi convingător capul cu păr rar şi ciufulit, zâmbind strâmb ca orice chefliu. Nici măcar săptămâna trecută, când a fost furtuna aceea grozavă, nu s-au clintit din loc, atât de bine au fost prinse.

De acolo, din prag, observară toţi un capot gri-perle şi o cămaşă de noapte aşezate cu grijă pe patul pregătit de noapte, ca o ispită, de către camerista grăsană, ce mişuna prin cameră, încruntată, aşteptându-şi stăpâna. Lumina scăzută a lămpilor şi aburii alcoolului dădeau camerei o aură încă şi mai ademenitoare, iar fata aceea frumoasă părea mai provocatoare ca oricând.

Cu greu se hotărâră să plece, după alte amabilităţi şi urări de noapte bună, vise plăcute, apoi ea rămase singură, doar cu Ah Soh, şi închiseră uşa spre coridor. Servitoarea o

dezbrăcă, apoi îi perie părul, îi puse crinolina în dulapul încăpător, alături de celelalte haine, lenjeria în scrinul cu sertare sculptate, în vreme ce Angélique fredona fericită că se afla acolo, că a doua zi avea să scape de toate necazurile, că era, în sfârşit, singură, şi că incendiul şi cutremurul nu făcuseră pagube şi nu-i încurcaseră planurile, ba din contră o ajutaseră să le ducă mai repede şi mai simplu la îndeplinire. Da, o să-l împac eu pe Malcolm cu Jamie, pentru că nu este bine să se înstrăineze şi să strice prietenia, gândirea euforică, simţind că ar mai fi avut chef să bea, deşi îi fusese de ajuns cât băuse. Îi mulţumesc bunului Dumnezeu că mi l-a trimis pe André. Mă întreb oare cum o fi la Yoshiwara şi cum o arăta iubita lui. O să-l trag eu de limbă într-o bună zi despre ea şi o să ne distrăm de minune…

— 'Oapte bună, şoala, spune Ah Soh, întrerupându-i gândurile.

Servitoarea se îndreptă hotărâtă către canapeaua din budoar. Ultima dată când Angélique rămăsese peste noapte la Legaţie, slujnica dormise tot acolo, şi, chiar dacă uşa dintre camere fusese închisă, îi auzise sforăiturile toată noaptea, tulburându-i somnul.

— A, nu, Ah Soh, tu nu dormi aici! Tu pleci acum şi vii mâine, hop hop, cu cafea, ah, dimineaţă, heya?

— 'noapte bună, şoala, ridică femeia din umeri, indiferentă.

Angélique zăvorî uşa în urma ei, simţindu-se minunat singură, în sfârşit, în lumina aceea blândă, învârtindu-se încet în pas de vals prin încăpere, fredonând. După câteva clipe, auzi de departe acordul de note zglobii ale pianului. A, ăsta-i Henri, îşi zise ea, recunoscând tuşeul pianistului. Bun pianist, mai bun decât Vervene, însă nu se compară în nici un chip cu André. Cântă Chopin. Ce muzică dulce, delicată şi romantică…

Se legănă o vreme în tactul frumoasei melodii, apoi îşi surprinse cu coada ochiului silueta reflectată de oglinda cea mare. Câteva momente, se studie din cap până în picioare, întorcându-se când pe o parte, când pe cealaltă, apoi îşi

prinse sânii în căuşul palmelor, ridicându-i, aşa cum făcea ea cu Colette la internat, jucându-se astfel, ca să vadă cum le stă mai bine, când sunt mai provocatoare. Sorbi iar o gură de şampanie, delectându-se cu băutura acidulată, întărâtată de muzica aceea suavă şi de alcool. Deodată, excitată, lăsă să-i cadă capotul, apoi îşi ridică încet cămaşa de noapte, dezvelindu-şi treptat picioarele, apoi coapsele, cochetând cu sine în oglindă, până ce rămase goală, privindu-se, admirându-se, când acoperindu-se iar cu cămaşa mototolită, când dezvăluindu-se din nou. Mai bău puţină şampanie. După care îşi cufundă un deget în paharul de cristal şi îşi puse câte un strop pe sfârcurile întărite, aşa cum citise ea că făceau marile curtezane pariziene, care foloseau uneori vin dulce, Château d'Yquem, pentru a da aromă sânilor şi chiar… Ce ciudat că exact cele mai celebre curtezane ale Franţei erau de fapt două englezoaice. Chicoti ca pentru sine, încântată, bucurându-se din plin de noaptea aceea, de muzică şi de şampanie. După ce o să nasc unul sau doi copii şi o să am, să zicem, vreo douăzeci şi unu de ani, iar Malcolm va avea o amantă, eu o să-mi aleg un iubit cu totul deosebit, întocmai aşa o să fac… da, da, pentru plăcerea mea şi a lui… Dar mai întâi pentru bucuria lui Malcolm. Încă o înghiţitură de licoare, apoi alta şi… se termină. Angélique linse lacomă ultima picătură, privindu-se în oglindă, după care, aţâţată de propria imagine, îşi trecu limba peste buza paharului, jucându-se. Chicoti din nou, ameţită, puse paharul gol pe măsuţa de toaletă, fără să bage de seamă când acesta căzu neauzit pe covor. Ea nu mai asculta decât muzica lui Chopin, presimţind patimile ce o inspiraseră şi se uita mai departe în oglindă, la goliciunea ei sfidătoare.

Lascivă, se lăsă pe pat, micşoră fitilul lămpii, iar umbra se întinse, protectoare. Femeia se uită spre oglindă şi îşi zări silueta frumoasă, voluptoasă. Degetele ei începură să prindă parcă singure viaţă, să o mângâie, să o pipăie, inima îi tresărea de plăcere crescândă. Închise ochii, închipuindu-şi că Malcolm, înalt, puternic, foarte puternic, mirosind frumos, aţâţător, o duce spre dormitor, se aşează alături de

ea pe pat, şi el gol, apoi degetele lui încep să o dezmierde, să o descopere treptat...

În cealaltă cameră, Ori deschise încetişor uşa dulapului, apoi păşi neauzit în penumbră, ascunzându-se în conul de întuneric de dincolo de uşa întredeschisă, privind-o, simţind cum i se înfierbântă sângele, iar inima îi bate nebuneşte. Îi fusese foarte uşor să se pitească printre valize şi crinoline, apoi să se ghemuiască într-un colţ, nevăzut, când slujnica deschisese garderobul. Nu fusese greu după aceea să-şi dea seama când Angélique rămase singură şi încuiase uşa în urma servitoarei. Femeia pe care el o visase atât, zăcea întinsă pe aşternut, în lumina slabă a dormitorului, cu ochii închişi, tresăltând din când în când, cu chipul şi o parte de trup în întuneric, în timp ce umbrele pe pereţii camerei dansau ciudat, după cum curenţii de aer mişcau într-o parte sau alta flăcăruia lămpii. Şi atunci i se păru că aşteptase deja o veşnicie. Fără să facă nici un zgomot, ieşi din întuneric şi păşi peste prag. Uşa se închise în urma lui. Muzica nu se mai auzi deloc. Ea deschise ochii, îşi concentră privirea şi îl zări.

Ceva, o voce dinlăuntrul ei îi şopti că el era acela, da, ucigaşul de la Tokaido, tatăl copilului ce nu avea să se nască nicicând, cel ce o violase, dar nu-i lăsase amintirea silniciei şi a durerii, ci numai vagi vise erotice, când răpusă de letargie, când aproape revenindu-şi. Iar acum era în faţa lui, lipsită de apărare, şi în noaptea asta el avea să o omoare.

Şi unul şi celălalt abia mai respirau, neclintiţi. Fiecare pândind mişcarea celuilalt. Încă sub puterea uimirii şi a groazei, ea îşi dădu seama că bărbatul era cam de aceeaşi vârstă cu ea, poate numai cu puţin mai mare, puţin mai înalt. La brâu avea o spadă scurtă, vârâtă în teacă, pe mânerul căreia mâna încleştată trăda încordarea. Barbă şi păr scurt, umeri largi, puternici şi şolduri înguste, îmbrăcat cu o cămaşă aspră, de muncitor, pantaloni largi, picioare musculoase, sandale cum purtau ţăranii de rând. Chipul în umbră!

Nu, e tot un vis..., se încurajă Angélique. Da, tot un vis

ca toate celelalte, nu-ţi fie teamă… Fără să-şi dea prea bine seama ce face, îşi sprijini capul într-o mână, iar cu cealaltă îi făcu semn să se arate în lumină. Pentru câteva clipe năucit ca şi ea, fără să-şi dea seama prea bine, dacă trăieşte un vis sau realitatea, Ori o ascultă fără voie. Dar când zări trăsăturile lui dure, parcă dăltuite în piatră, atât de deosebite şi străine, precum şi ochii negri, arzând de dorinţă, ea deschise gura să-l întrebe: Cine eşti? Cum te cheamă? Atunci el crezu că vrea să strige după ajutor, şi dintr-un salt ajunse lângă ea şi îi puse lama cuţitului în beregată, ameninţător.

— Nu, te rog, gemu ea îngrozită, căzând iar pe pernă, dar cum el nu înţelegea, clătină din cap, speriată de moarte, apoi încremeni, implorându-l cu ochii, simţind că fiecare părticică a trupului ei striga – acum o să mori, de data asta nu mai ai nici o scăpare! Nu, te rog.

Teama dispăru atunci de pe chipul lui încrâncenat şi cum stătea acolo aplecat, asupra ei, cu inima bătându-i la fel de nebuneşte, îşi duse un deget la buze, dându-i de înţeles că trebuie să tacă, să nu ţipe şi să nu se mişte.

— *Iyé*, şopti el răguşit, apoi adăugase în englezeşte: Nu!

O picătură de sudoare i se prelinse de-a lungul obrazului.

— Eu… eu n-o să scot un sunet, murmură ea, înspăimântată la culme.

Îşi trase cearceaful peste şoldurile goale, însă imediat, el îl smulse de pe ea. Inima ei i se opri: în clipa aceea înţelese. Vocea nebănuită a unui instinct atavic o făcu să vadă totul într-o altă lumină, şi descoperi în adâncul ei o altă fiinţă ascunsă, stăpână pe o altfel de cunoaştere. Groaza începu să i se topească dintr-o dată. Glasuri ciudate, dinăuntrul ei, îi şopteau liniştitoare: Fii cu mare băgare de seamă, ascultă-ne, căci noi te vom călăuzi. Uită-te numai în ochii lui, nu face nici o mişcare bruscă. Mai întâi cuţitul…

Cu inima mai să-i sară din piept, Angélique privi adânc în ochii bărbatului şi duse un deget la buze, cum făcuse şi el mai înainte, apoi arătă uşor spre lama cuţitului şi îi dădu

de înţeles că trebuie să-l lase deoparte. El însă era ca un arc încordat, gata să zvâcnească în orice clipă, aşteptându-se în orice moment ca femeia să ţipe după ajutor şi să fugă la uşă. Ştia că o putea face să tacă pe vecie oricând, într-o secundă, însă nu aşa plănuise el. Ea trebuia să fugă la uşă când va socoti el că a venit clipa, apoi să ţipe, să ţipe înnebunită de frică, să se trezească vrăjmaşii şi atunci el hârşti! o singură dată, după care avea să aştepte şi, când ceilalţi dădeau buzna, el avea să strige „Sonno-joi!”, şi, împlântându-şi cuţitul în el ca un samurai ce era, avea să-i scuipe în faţă, cu scârbă, avea să moară ca un mare erou. Acela era planul lui, cel pe care îl alesese dintre multe altele. Mai întâi să o posede pe femeie, cu sălbăticie, după aceea să o omoare, apoi să-şi facă şi el felul. Sau pur şi simplu să o ucidă pe loc aşa cum ar fi trebuit să facă data trecută, după aceea să lase pe cearşafuri, scris mare, „Tokaido”, aşa cum mai făcuse şi înainte, după care să sară pe fereastră şi să scape cu viaţă. Însă ea nu reacţiona aşa cum se aşteptase el. Fără să clipească măcar, fără să-şi ia privirea de la el, îi făcu semn cu mâna să dea lama ucigaşă deoparte, ochii precum cerul de albaştri îi porunceau, nu implorau: erau încordaţi, dar nu cuprinşi de groază. Un zâmbet ciudat îi stăruia pe buze. De ce oare? Cuţitul rămase nemişcat. Ai răbdare, linişteşte-te, îi şopteau fetei vocile lăuntrice.

Din nou arătă spre cuţit, fără grabă, îndemnându-l s-o asculte. Ochii lui se îngustară încă şi mai mult. Cu mare greutate, îşi smulse privirea dintr-a ei, îi privi iute trupul, dar ochii ei îl subjugară din nou inexorabil. Oare ce avea ea în minte? Încordat, lăsă cuţitul la o parte şi aşteptă, gata să atace. Stătea aproape de pat, mâinile ei începură încet să-i descheie nasturii de la cămaşă, apoi încremeniră pe dată. Crucea de la gâtul lui luci în lumină. *Crucea ei!* Uimirea de a fi găsit printr-o minune ceea ce nu crezuse că va mai vedea vreodată, o bucură într-un fel ciudat şi, ca prin vis, parcă nu ar fi fost ale ei, îşi văzu degetele tremurătoare atingând mica podoabă, fericită că el o luase ca să o poarte în amintirea ei, ca să aibă o părticică din ea cu el, toată

vremea, aşa cum o părticică din el avea să o urmărească şi pe ea toată viaţa, însă nu acea cruce, ci crucea ei. Gândul nu o făcu să se abată de la planul ce i se conturase în minte. Cu delicateţe, îi scoase uşor cămaşa, trăgând-o peste braţul drept, peste cuţitul ţinut încă strâns în mână, ca o permanentă ameninţare. Privirea ei cercetătoare trecu peste trupul bărbatului, dădu peste rana de la umăr, abia vindecată peste muşchii frumos desenaţi ai pieptului. Apoi se întoarse iar la rană, înţelegând.

— Tokaido, rosti ea încetişor, ca o confirmare, dar el crezu că îl întreabă despre locul luptei.

— *Hai,* răspunse el, stând mai departe la pândă, aşteptând în acelaşi timp, aproape răpus de dorinţă. *Hai.*

Din nou crucea îşi sclipi aurul în lumină.

— Kanagawa? urmă Angélique.

El încuviinţă din cap, abia respirând, parcă vrăjit, iar femeia se bucură în sinea ei că avusese dreptate încă de la început. Acum era aproape gol, iar ea devenea tot mai sigură că planul ei avea să izbândească. Se întinse încet şi îi atinse brâul, privindu-l mereu în ochi şi simţi cum bărbatul se-nfioară deodată. Un fior o trecu şi pe ea, bucuroasă de victoria dobândită până acum asupra lui.

Nu-ţi fie teamă, o sfătuiau vocile. Continuă... Degetele lui desfăcură catarama. Brâul căzu o dată cu spada prinsă de el, pantalonii îi lunecară la podele. Dedesubt, purta o legătoare mică, împrejurul şoldurilor. Cu un efort supraomenesc, rămase nemişcat, bine proptit în picioarele uşor depărtate, cu trupul tot tremurând de dorinţă şi inima bătându-i nebuneşte, ochii parcă legaţi printr-un blestem de apele albastre ale privirii femeii.

Continuă, şoptiră iar vocile dinlăuntrul ei. Nu te teme... Şi dintr-o dată, îl văzu prins în plasa de păianjen pe care nenumărate generaţii de femei fără apărare, căzute în aceeaşi capcană a bărbaţilor, o ajutau acum să o ţeasă în jurul lui, acelaşi instinct atavic îi îmboldi pe neaşteptate voinţa ascuţindu-i simţurile, făcând din ea duh al nopţii, şi atât de detaşată de sine încât se dedublase şi-i urmărea pe cei doi de departe, degetele ce-i desfăceau legătoarea,

trupul lui gol. Nu mai văzuse niciodată până atunci un bărbat complet dezbrăcat. În afară de cicatricea de pe umăr, el era fără cusur. Ca şi ea.

Pentru câteva momente, Ori reuşi încă să-şi stăpânească dorinţa devoratoare, apoi toată voinţa i se spulberă, azvârli pe pat cuţitul şi se aruncă asupra ei. Însă ea se închise ca o scoică şi se rostogoli într-o parte, bărbatul făcu întocmai înşfăcând la iuţeală arma, înainte ca ea să o ajungă; dar nu spre cuţit se deplasase ea, ci-i făcuse loc şi acum stătea întinsă, urmărindu-l cum şedea încordat, în genunchi, în mijlocul patului, cu lama strălucitoare ridicată asupra ei, un alt falus îndreptat spre ea.

Ca trezită dintr-un vis, femeia clătină liniştită din cap, dându-i de înţeles să lase cuţitul deoparte, să se întindă lângă ea.

— Nu e nici o grabă, şopti ea molcom, ştiind că nu avea cum să-i înţeleagă cuvintele, ci numai gesturile. Aşează-te aici, îi arătă ea pe cearşaf, alături. Nu, nu…, uşor, încet, îi arătă iar. Sărută-mă… nu, nu atât de brutal… Delicat…

Îl făcu să priceapă tot ce dorea ea şi ce dorea şi el de altfel, atingându-se, apropiindu-se şi depărtându-se, stăvilind patima în ei, până ce amândoi simţiră că le clocoteşte sângele în vine, apoi, când, în sfârşit, atinseră piscul, ea simţi cum explodează, purtându-l şi pe el dincolo de pragul fericirii şi apoi se prăbuşesc în abisul unei uriaşe plăceri ce le sorbi toată vlaga. Când reuşi să-şi tragă sufletul şi să vadă şi să audă ce se întâmplă în jur, muzica încă răsuna undeva, departe. Nici un zvon de primejdie, ci numai suflarea lui gâfâită. Trupurile lor uşoare, îngemănate perfect. Păreau că fuseseră născute să se contopească astfel. Asta era ceea ce o uimea pe ea cel mai tare – cum de se potriveau perfect corpurile lor! Şi cum şi din ce pricină atinsese ea acea stare de extaz.

Bărbatul încercă să se tragă înapoi. Nu, nu-l lăsa să se depărteze, se grăbiră să şoptească vocile dinlăuntrul ei. Ţine-l lângă tine, nu-l lăsa să se mişte de lângă tine. Primejdia încă n-a trecut, veghează, urmează-ţi întocmai

planul... Aşa că îl înlănţui şi mai strâns cu braţele. Dormiră alături cam o oră, iar când Angélique se trezi, el încă era cufundat în somn adânc, respirând uşor, cu chipul lui tânăr destins, cu o mână încleştată pe mânerul armei, iar cu cealaltă pe crucea ei, pe care el o purta la gât atât de firesc. Primul dar din viaţa mea, cum i-a spus maman, pe care mi l-au pus la gât în prima zi când m-am născut şi de atunci nu m-am mai despărţit de cruciuliţa asta niciodată: numai lanţul a fost schimbat. E cruciuliţa lui acum? A mea? A noastră?

El deschise ochii şi un fior o străbătu. Pentru o clipă el nu-şi dădu seama unde se află, dacă nu cumva visa, apoi o văzu pe ea, tot frumoasă, tot ispititoare, încă alături de el, privindu-l şi surâzând în felul acela ciudat, misterios, care îl fermeca. Ca în transă, întinse mâna spre ea, iar femeia îi răspunse dezmierdării. După care se contopiră iar în îmbrăţişare, însă de data aceasta fără grabă, fără mânie, ci ca o lungă stare de vis şi voluptate. După aceea, abia dezmeticit, el ar fi voit să-i mărturisească şi ei cât de imens se simţise când atinsese Norii şi Ploaia şi cât de mult o admira şi voia să-i mulţumească pentru tot..., copleşit de tristeţe însă, că tocmai el trebuia să-i curme firul vieţii, al acestei vieţi. Însă se mai alina gândindu-se că şi moartea lui era foarte aproape. Iar acum, datorită ei, putea muri împăcat, căci sacrificarea ei sfinţea marea şi dreapta cauză sonno-joi.

Da, îşi zise el, străluminat dintr-o dată, pentru un astfel de dar al fericirii pot şi eu să o răsplătesc printr-un dar asemănător, o ofrandă de samurai: dăruindu-i o moarte demnă de un samurai, fără ţipete de groază, fără durere. Să treacă pragul morţii într-o clipă.

Acum vie, acum moartă. De ce nu? Şi deplin împăcat cu sine, cu mâna strânsă pe mânerul cuţitului, îşi mai îngădui încă o dată să se afunde în liniştea somnului netulburat de nici un vis. Ea îl atinse cu degetele. El se trezi instantaneu, în alertă, cu mâna încleştată pe cuţit. Observă că ea îi făcea semn spre geamul acoperit de draperie şi apărat de obloanele de lemn. Angélique îşi duse degetul la buze.

Afară se auziră un fluierat şi paşi ce se apropiau. Apoi trecură şi se stinseră în depărtare.

Ea răsuflă uşurată, apoi se strânse lângă el şi se cuibări la pieptul lui, sărutându-l, după care, atât de fericită, îi arătă ceasul de pe noptieră: era ora patru şi şaisprezece minute dimineaţa. După aceea îi făcu iar semn spre fereastră. Coborî din pat uşor şi, prin semne, îi dădu de înţeles că trebuia să se îmbrace şi să plece chiar acum, apoi să se întoarcă iar la căderea nopţii, atunci ferestrele nu aveau să mai fie cu obloanele trase. El însă clătină din cap, refuzând, prefăcându-se că vrea să o necăjească, să se joace, iar femeia alergă degrabă înapoi, încântându-l cu frumuseţea ei, cum îngenunchea lângă pat, rugătoare, şoptind întruna:

— Te rog…, te rog…

Tot sufletul se răsuci în el: nu văzuse în viaţa lui o astfel de expresie pe chipul unei femei, iar acea patimă pe care i-o dăruise ea depăşea puterea lui de înţelegere… Nici un cuvânt de dragoste. Nu exista în japoneză. Se cutremură, însă nu-şi schimbă decizia. Dar nu-i era prea greu să se prefacă şi el că este de acord cu vrerea ei, că acceptă să plece atunci şi să se întoarcă iar la căderea nopţii. În timp ce se îmbrăca, ea rămase tot timpul alături, ajutându-l să-şi pună veşmintele, nevoind parcă să-l lase să se ducă încă, dorindu-i apropierea. Cu un deget la buze, ca un gest de copil, dădu perdelele în lături, deschise neauzit fereastra, desferecă obloanele şi se uită afară. Aerul era proaspăt şi răcoros. Mijeau zorile. Cerul era brăzdat de nori, iar marea liniştită. Nici un semn de primejdie nu se zărea de nicăieri, nu se auzea nimic, decât foşnetul calm al valurilor ce dezmierdau plaja. Pe Strada Mare numai câteva dâre subţirele de fum aminteau de incendiul de cu seară. Nimeni nu era prin preajmă. Colonia întreagă era cufundată în somn adânc, netulburat.

Se apropie de ea, pe la spate şi îşi dădu seama că acela era cel mai potrivit moment pentru a o ucide. Mâna i se încleştă cu putere pe mânerul cuţitului, ridică lama ucigaşă… Însă nu lovi, hotărârea i se spulberă pentru că

exact în acea clipă ea se întoarse, tandră şi îngrijorată pentru viaţa lui, iar dorinţa din el încă nu se stinsese cu totul, ci tot îi mai stăruia în minte, aţâţându-l. Ea îl sărută repede, apoi se aplecă iar peste pervaz şi se uită degrabă în stânga şi în dreapta, ca să fie sigură că nu este nici un pericol.

— Nu, nu încă, murmură ea temătoare, înlănţuindu-l iar cu braţele, făcându-l să mai aştepte.

Apoi, când se convinse că e momentul potrivit, se întoarse spre el, îl sărută din nou şi îl îndemnă să se grăbească. El păşi neauzit peste marginea ferestrei, ca vrăjit.

Când îl văzu ajuns în grădină, departe de ea, Angélique trânti cu putere obloanele, le blocă la iuţeală şi ţipătul ei disperat sfâşie noaptea adâncă:

— Ajutooor!…

Ori încremeni. Însă numai pentru o clipă. Orbit de furie, se repezi iar la obloane, încercând să le sfărâme, înnebunit de mânie că fusese înşelat în halul acela, scos din minţi de ţipetele ce nu se mai potoleau ale femeii. Degetele lui însângerate, prefăcute parcă în gheare, reuşiră să desprindă un oblon, aproape smulgându-l din ţâţâni. Însă exact atunci, primul soldat francez care auzise strigătul, dădu colţul, cu puşca pregătită. Ori îl zări şi el, fu mai iute, scoase pistolul şi apăsă pe trăgaci, însă dădu greş cu gloanţele de pe ambele ţevi, pentru că nu mai ţinuse niciodată în mână o armă de foc. Gloanţele ricoşară în zidărie, apoi se pierdură ţiuind în întuneric. Însă santinela nu rată nici primul, nici al doilea, nici al treilea foc. În camera ei, Angélique îşi acoperise urechile cu mâinile, trecând de la extaz la disperare, neştiind ce să mai creadă, ce să mai facă, dacă râdea sau plângea. Nu mai ştia decât că izbutise să scape. Acum era în deplină siguranţă şi se răzbunase, în vreme ce vocile cele înţelepte dinlăuntrul ei jubilau: Ai câştigat, ai reuşit… Ai fost minunată… Ai făcut tot ce trebuia, ai urmat întocmai planul ticluit… Gata, s-a sfârşit, acum eşti salvată, eşti în siguranţă, ai scăpat de el pentru totdeauna! Am scăpat? bâigui ea năucită. A, sigur că

da, ai scăpat de tot, el e mort de-acum, pentru toate trebuie să plăteşti, dar nu-ţi fie frică, nu mai ai de ce te teme… Ce preţ să plătesc? Pentru ce… Vai de mine! Doamne preasfinte! Am uitat de cruce. El are crucea mea la gât! îngăimă ea speriată.

În vreme ce afară sporea zarva ca şi bătăile puternice din uşa ei, Angélique începu să tremure din toate încheieturile. Nestăpânit.

27

Vineri, 9 noiembrie

În acea după-amiază, nava Majestăţii Sale britanice *Pearl,* se întoarse de la Yedo, cu toate pânzele sus şi se pregăti să înceapă manevrele de ancorare la geamandura proprie în aglomeratul port al Yokohamei. De departe se zărea steagul cu blazonul lui Sir William în vârful catargului şi fanioanele care ordonau venirea imediată a bărcii de comandant, ceea ce nu mai era necesar, de vreme ce aceasta, însoţită de cuterul cu aburi al firmei Struan pornise în întâmpinare, iar Jamie McFay stătea nerăbdător la prova. Toţi cei de pe cheu urmăreau nava *Pearl,* să vadă dacă întradevăr căpitanul ei se ridica la înălţimea aroganţei lui, căci vântul era nestatornic, iar viteza cu care se îndrepta nava spre port făcea ca manevrele de acostare să fie foarte dificile. Valul de pupă era înalt, marea destul de liniştită. În ultima clipă, nava făcu o voltă în vânt şi rămase pe loc, legănându-se, cu bompresul îndreptat perfect spre geamandură. Îndată, marinari îmbrăcaţi în uniforme dichisite aruncară odgoane în jurul geamandurii şi asigurară nava, în vreme ce toţi ceilalţi se repeziră degrabă să strângă velatura.

Ei, nu se descurcă rău deloc! îşi zise Jamie cu mândrie, apoi strigă spre cei de pe cuterul cu aburi:

— Cu toată viteza înainte! Trageţi chiar lângă *Pearl!*

Ţinea cu tot dinadinsul să fie primul la pasarelă, ca să-l întâmpine pe Sir William, pentru că aşa îi ordonase Malcolm:

— Hai, grăbeşte-te o dată, Tinker, ce mama dracu'!

— 'Nţeles, să trăiţi! răspunse timonierul, râzând cu gura lui ştirbă până la urechi şi-i dădu drumul cu toată viteza înainte.

Era un marinar hârşit, cu coadă căruntă pe spate, tatuat, care îmbătrânise ca şef de echipaj pe unul din cliperele lor. Trecu îndată la un fir de păr de cuterul cu opt

vâslaşi al lui Sir William, spre marele necaz al celor de la bordul acestuia, scuipă într-o parte zeama de mahorcă, foarte mândru de el, le arătă ce le face el la toţi, ridicându-şi cu voioşie degetul mijlociu de la mână, apoi ocupă locul de acostare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Jamie sări iute pe pasarelă. Pe puntea principală îşi scoase pălăria în faţa unui ofiţer, un aspirant tinerel, cu figură plăcută.

— Cer permisiunea să urc la bord cu un mesaj pentru Sir William.

Ofiţerul îl salută şi el.

— Desigur, sir.

— Ei, ce dracu' s-a mai întâmplat, ce se mai aude acum pe-aici? strigă de sus, de pe dunetă, ministrul.

Alături de el stăteau Phillip Tyrer şi căpitanul Marlowe.

— Iertaţi-mă, sir, dar în colonie se pare că este un început de zaveră, iar domnul Struan a considerat că ar fi bine să vă dau câteva detalii despre asta.

— Puteţi discuta la mine în cabină, Sir William, se oferi Marlowe, îndatoritor.

— Mulţumesc. Dar ar fi mai bine să vii şi tu acolo. La urma urmei eşti amiral însărcinat cu apărarea navală, chiar dacă numai temporar.

Marlowe râse, amuzat.

— În orice caz, sir, nu mi-ar displăcea să mă bucur măcar de salariu, dacă nu de rangul ăsta, oricât de temporar ar fi el.

— Ei, parcă n-am vrea toţi să facem la fel! Hai, Phillip, vino şi tu!

Îl urmară toţi în cabina comandantului. Marlowe rămase ultimul şi, înainte de a părăsi puntea, îi făcu semn secundului:

— Să se ridice presiunea aburului în cazane, să se cureţe toate tunurile, să se ungă, să fie pregătite. Toţi artileriştii la posturi!

În cabina strâmtă, austeră, cu o cuşetă, o masă a hărţilor şi closet separat, se aşezară toţi, cum putură mai bine.

— Ei, Jamie, ce veşti mi-aduci?…

— Mai întâi, Sir William, tai-panul şi toţi ceilalţi neguţători ţin să vă felicite din tot sufletul pentru succesul tratativelor.

— Mulţumesc. Ce se aude cu răscoala aia?

— Am avut nişte necazuri pe-aici. Azi dimineaţă, devreme, un japonez a încercat să pătrundă în camera lui Angélique, de la Legaţia franceză, iar santinelele l-au împuşcat, mortal. Doctorul Hoag şi doctorul Babcott au…

— Sfinte Isuse, dar ea a păţit ceva? E rănită?

Spre marea lor uşurare, Jamie clătină din cap:

— Nu, sir, spune că ea l-a auzit umblând la obloane şi a început să ţipe şi nenorocitul ăla…

— Înseamnă că într-adevăr a fost cineva şi data trecută! izbucni Tyrer. Deci n-a fost numai vântul care zgâlţâia obloanele!

— Aşa credem, recunoscu Jamie, apoi schimbă vorba. Babcott şi Hoag au fost chemaţi de urgenţă. Biata de ea se afla în stare de şoc. Nu era rănită, dar, v-am zis, era în stare de şoc, tremura din toate încheieturile. Au cercetat şi mortul şi imediat Hoag şi-a dat seama că este acelaşi tâlhar care a acţionat şi la Kanagawa…

Phillip Tyrer rămase cu gura căscată, iar Marlowe îi aruncă o privire rapidă, plină de înţeles.

— …şi noi bănuim că tot el a fost şi unul dintre asasinii lui Canterbury, acelaşi care a fost la Legaţia noastră din Kanagawa şi pe care căpitanul Marlowe şi Pallidar au încercat să-l prindă.

— Fir'aş eu să fiu! izbucni Sir William, uitându-se la Tyrer, care se făcuse alb la faţă ca varul. Crezi c-ai putea să-l recunoşti, Phillip?

— Nu ştiu, nu cred. S-ar putea să-l recunoască Malcolm, nu ştiu…

Mintea lui Sir William începu să cântărească imediat consecinţele. Dacă într-adevăr cel ucis era acelaşi pe care-l bănuiau ei, iar acum era mort, ca şi celălalt asasin, atunci în ce măsură influenţa acest fapt recompensa pe care o pretinseseră ei?

— La Legaţia franceză zici? Mă mir că l-au nimerit pe

nemernic. De obicei paza la ei este sub orice critică, iar trăgătorii lor parcă au orbul găinilor. Bine-bine, dar ce căuta el acolo, o urmărea pe fată sau de ce?

— Nici noi nu ştim, sir. Se pare că, pe deasupra mai era şi catolic… Purta o cruce la gât. Ce…

— Auzi, ce ciudăţenie! Dar… dar ia stai puţin, ce făcea Angélique acolo? Din câte ştiam eu, se mutase înapoi la Struan.

— Aşa este, însă apartamentul ei a fost afectat de incendiu. Am uitat să vă spun că, după cutremur, am avut ghinionul să izbucnească un incendiu la noi în clădire şi la Norbert. Şi…

— A păţit cineva ceva?

— Nu, sir, slavă Domnului, şi nici într-altă parte a coloniei, cel puţin din câte ştim noi până acum. Francezii i-au oferit adăpost, dar…

— Iar Malcolm stătea şi el acolo?

Jamie oftă, cam nervos din pricină că tot era întrerupt:

— Nu, sir, el era la noi, la reprezentanţă.

— Înseamnă că nu aţi avut prea multe pagube.

— Nu, sir, din fericire. Şi nicăieri nu au fost prea multe stricăciuni, deşi Norbert a avut ghinionul să-i ardă aproape tot etajul superior.

— Ei, asta înseamnă că îţi face o mare plăcere. Deci, fata n-a păţit nimic, atacantul este mort, atunci de ce toată zarva asta?

— Păi tocmai încercam să vă explic, sir, se repezi Jamie să-i povestească, hotărât să nu se mai lase întrerupt. Câţiva ţicniţi din Mahalaua Beţivanilor, cu ajutorul neprecupeţit al unora dintre neguţătorii noştri, încă şi mai bătuţi în cap, îmi pare rău că trebuie să spun asta, au decis că toţi japonezii din sat sunt de vină pentru ce s-a întâmplat la Legaţie. Aşa că în câteva ore s-au adunat într-o ceată foarte pusă pe fapte mari, care a început să zdrobească în pumni pe toţi japonezii pe care i-au întâlnit în cale. Ei, asta a adunat o mulţime de samurai care clocoteau de furie, tot soiul de întăriri şi de-o parte şi de alta, precum şi militari de-ai noştri, marinari. Aşa că acum este un tărăboi cumplit, căci

amândouă părţile sunt înarmate, capătă tot mai multe ajutoare şi devin tot mai agresive. O parte din cavaleria noastră este deja la faţa locului în frunte cu generalul, arzând de nerăbdare să pornească la atac, întocmai precum vestita trupă de cavalerie uşoară de la Balaclava.

Auzi, ce imbecili, îşi zise Sir William, pentru sine.

— O să cobor imediat la ţărm, hotărî el.

— O să trimit un detaşament de infanterie marină să vă însoţească, sir, interveni Marlowe. Ordonanţă!

— Da, să trăiţi! răspunse marinarul, intrând pe uşă într-o clipă.

— Căpitanul de infanterie marină, împreună cu zece soldaţi şi un semnalizator să fie pe puntea principală, cât mai repede cu putinţă! porunci el, apoi se întoarse spre Jamie. Unde anume este zavera aceea?

— La capătul de sud al satului, aproape de Ţara Nimănui.

— Sir William, mă postez cu nava în apropierea coastei. Dacă întâmpinaţi vreun necaz, daţi de ştire semnalizatorului meu şi puteţi da poruncă să deschidem foc de baraj.

— Mulţumesc din suflet, dar mă cam îndoiesc eu că o să avem nevoie de sprijin de pe mare…

— Numai că mai este o altă problemă…, începu Jamie.

— Îmi povesteşti când ajungem pe cuter, îl opri ministrul, care o pornise deja spre dunetă. O să mergem cu ambarcaţiunea voastră, e mai rapidă. Ne ducem direct la docul din Mahalaua Beţivanilor.

În momentul în care cuterul lui Struan o luase din loc în plină viteză, iar marinarii erau toţi pe punte, la pupa, Sir William, Jamie şi Tyrer stăteau comod în cabina de comandă.

— Ei, Jamie, şi-acum care era cealaltă problemă?

— Este vorba despre samuraiul domnului Tyrer, Nakama, japonezul acela nu tocmai uşor de supus, urmă McFay, aruncându-i o privire scurtă lui Phillip. O ceată din mulţimea aceea s-a legat de el, însă a reuşit să scape. A făcut nu ştiu cum rost de săbii şi s-a luptat ca un leu, l-a

cam ciopârţit pe unul, un australian beat, însă nu foarte rău, şi probabil că i-ar fi omorât el şi pe ceilalţi, dacă ei n-ar fi dat bir cu fugiţii. Unii dintre ei au arme de foc, aşa că s-au întors să-l înfrunte cu ele şi aproape că l-au nimerit, însă japonezul a reuşit să se adăpostească într-o dugheană din sat, unde noi credem că are nişte ajutoare, probabil tot samurai... Iar împrejurul şandramalei s-a strâns acum o duzină de nebuni care vor neapărat să-l linşeze.

Sir William rămase cu gura căscată de uimire şi furie.

— Cum? Un linşaj? În zona mea de jurisdicţie?

— Da, sir. Am tot încercat să-i fac să-l lase-n pace, dar mi-au zis s-o las baltă că ei n-au de gând să-l lase să le scape. La început, Nakama n-a avut prea mare vină, Sir William. L-am văzut eu mergând liniştit pe Strada Mare, fără să se lege de nimeni, de-asta sunt sigur.

— Bine, hotărî Sir William, categoric. Din fericire, legea noastră este aceeaşi şi pentru bogaţi, şi pentru săraci, deci pentru toţi cei care se află sub protecţia noastră. Dacă va fi el linşat, noi o să dăm ordin să fie linşaţi cei care îl spânzură. Eu unul sunt sătul până-n gât de toată Mahalaua Beţivanilor şi de toate idioţeniile lor. Până ce-o să ajungă aici trupele acelea de poliţie, de la Londra, o să înfiinţăm noi aici nişte gărzi de ordine, o poliţie. Iar eu o să fiu Şeful acestei poliţii. Jamie, te voi numi temporar adjunct, ca şi pe Norbert, de altfel... Tot temporar.

— Nici în ruptul capului, Sir Will...

— Bun, atunci Norbert o să fie numai el ajutor de şerif, zâmbi dulce ministrul.

— Lua-l-ar dracii să-l ia, foarte bine, spuse Jamie, fără să fie mulţumit defel, pentru că ştia că pentru slujba aceea nu avea nici un fel de recompensă. Norbert spuneţi? Apropo de el, aţi auzit despre conflictul lui cu tai-panul?

— Ce-i cu ei?

Jamie le spuse despre cearta lor şi despre posibilul duel.

— Deja cota pariurilor a ajuns de cinci la unu. Toţi sunt siguri că într-o bună dimineaţă unul din ei o să fie găsit rece, bun de-nmormântat.

Sir William ridică ochii în tavan, oftând şi rosti, foarte

îngrijorat:

— Lipsesc şi eu trei zile şi când mă întorc, totul e cu fundu-n sus!

Rămase o clipă pe gânduri.

— Phillip, să le transmiţi din partea mea că le poruncesc să fie mâine, la prima oră, la mine la birou! – după aceea, tonul neutru al vocii se schimbă dintr-o dată, iar ceilalţi rămaseră uluiţi de veninul din glasul lui: Avertizează-i pe amândoi, dinainte, că ar fi cel mai înţelept şi pentru unul şi pentru celălalt, să asculte sfatul meu şi să se supună blândei mele poveţe. Timonier! Dă-i dracului bătaie, pentru numele Domnului, parcă suntem la înmormântare!

— Da, să trăiţi!…

— Mi-ai adus cumva servieta, Phillip?

— Da, sir.

Tyrer îi mulţumi lui Dumnezeu că-i dăduse prin minte la vreme să-i care geanta cu el.

Hiraga privea prin crăpăturile uşii baricadate, de la magazinul lui shoya, unde se adăpostise. Afară se adunase o mulţime de oameni înfuriaţi, care strigau cât îi ţinea gura, înarmaţi cu pistoale şi muschete. Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. Furia îl înăbuşea şi era şi înfricoşat pentru viaţa lui, chiar dacă încerca să ascundă asta în faţa celorlalţi. Spatele cămăşii îi era îmbibat de sânge de la o rană destul de uşoară, pe care o căpătase în lupta cu netrebnicii de gai-jini. Îşi aruncase cât colo redingota, în clipa în care intrase în acea casă, ca să înşface degrabă câteva spade, să se apere. Shoya stătea lângă el, grozav de nervos, doar cu un harpon de peşte în mână, pentru că numai samuraii aveau dreptul să poarte arme asupra lor şi asta sub pedeapsa cu moartea.

Alături de el fusese asediat acolo şi un cărunt ashigari (infanterist), care îl privea pe Hiraga cu mare admiraţie şi nedumerire în acelaşi timp. Admira iscusinţa lui Hiraga în luptă şi faptul că, fără îndoială, acesta era shishi, însă era şi foarte nedumerit văzându-l îmbrăcat în straie de gai-jin şi tuns precum scârbavnicii venetici, în mijlocul cărora se

părea că-şi face veacul. Atunci de ce era el ţinta acelui atac neîntemeiat? Împuţiţii ăştia de gai-jini! ocăra el în gând. Fac atâta zarvă pentru un baka de ronin care a încercat să fure şi el câte ceva, acolo. Bineînţeles că viermele ăla era un amărât de ronin, un nenorocit de hoţ, nicidecum nu voia să intre înăuntru pentru femeie. Care om civilizat de pe lumea asta şi-ar dori o femeie de-a lor? Şi după aceea, tâlharul a fost omorât, aşa cum i se şi cuvenea pentru ticăloşia lui. Nimeni n-a păţit nimic din pricina asta... Atunci de ce atâta ură şi suferinţă? Baka de gai-jini!

— Nu e vreo ieşire şi prin spate? întrebă el cu voce tare.

Shoya clătină din cap că nu, negru la faţă de supărare. Pentru prima dată se iscase un astfel de tărăboi în care să se amestece atâţia gai-jini, parcă scoşi din minţi de furie. Iar el era vârât în toate acestea până peste cap. Nu el îl lăsase pe shishi să se aciuiască acolo? Chiar şi nebunul acela de ronin fusese la el în casă, iar el nu-i raportase pe nici unul, după cum era obligat prin lege să facă. Nu numai pe ei, ci trebuia să anunţe pe orice străin ce trecea prin casa lui.

— Din cauza asta o să ne cerceteze cei de la Bakufu, se văicărea nevastă-sa cu o oră în urmă. O să ne ducă legaţi în faţa lor ca să depunem mărturie. Trupele lor de intervenţie sunt încă aici, stau în cazărmi. Şi noi o să pierdem tot ce-am agonisit şi pe deasupra şi capetele noastre proaste. *Namu Amida Butsu!*

Ea, împreună cu fiica lor cea mai mare, tocmai cumpărau nişte legume pentru masă, din piaţă, când prima ceată de furioşi năvălise în sat, răcnind din răsputeri tot felul de ameninţări, răsturnând coşurile cu verdeaţă, lovindu-i şi alungându-i pe vânzătorii care fugiseră îndată, cât îi ţinuseră picioarele, pe la casele lor, să se ascundă.

— Iertare, stăpâne, bâigui shoya, înspăimântat. Suntem înconjuraţi din toate părţile. Mai sunt gai-jini şi pe strada din spate.

În afară de cei zece-cincisprezece întărâtaţi care atacau casa, cea mai mare parte din populaţia coloniei se strânsese de o parte şi de alta a Ţării Nimănui, aşteptând.

Majoritatea veniseră la început ca orice gură-cască, însă curând fuseseră asmuţiţi şi ei de scandalagii care voiau răzbunare cu orice preţ. În spatele lor, pe uliţa satului, erau postaţi douăzeci de samurai de la Poarta de Nord, care păzeau localitatea. În faţă, se aflau în poziţie de luptă samuraii de la Poarta de Sud. Nici unul dintre aceştia nu scoseseră încă săbiile din teacă, însă toţi stăteau cu mâna pe mânerul lor, în frunte cu ofiţerii. La fel şi trupele cu care erau gata să se înfrunte. Se aşezară în poziţie de luptă câteva zeci de cavalerişti, cu armele pregătite, aşteptând numai ordinele generalului. Toţi păreau foarte încrezători în forţele lor, vociferau şi fremătau de colo-colo, arzând de nerăbdare să înceapă lupta. Din nou, mai-marele samurailor strigă acoperind zgomotul acela infernal că gai-jinii trebuie să se împrăştie numaidecât, iar generalul strigă şi el iar, foarte hotărât, susţinut de un cor de glasuri, că samuraii trebuie să se risipească pe dată. Însă nici unii, nici ceilalţi nu înţeleseră sau nu voiră să înţeleagă.

Hiraga nu-l auzi decât pe general, printre toate vocile acelea ce îi dădeau dreptate sau protestau. Ce nebun, îşi zise el, clocotind de mânie. Dar oricum, nu-i nici pe departe atât de ieşit din minţi precum turbatul acela de Ori! Bine că e mort, foarte bine că-i mort! Ce prostie, auzi, să facă el ce a făcut, fără nici un rost, pentru că n-a izbutit decât să producă necazuri altora! Ce prostie! Ar fi trebuit să-l ucid eu atunci când l-am prins purtând la gât crucea ei… sau atunci când l-am avut în mână, în tunel!

Când ţipetele femeii spulberaseră liniştea nopţii, apoi urmaseră îndată împuşcăturile, el şi Akimoto stăteau pitiţi pe străduţa de lângă reprezentanţa Struan, aşteptând încordaţi să apară Ori, sperând că or să-l prindă acolo. N-o văzuseră pe Angélique plecând spre Legaţie, aşa că bănuiseră că Ori se afla pe undeva prin preajmă, poate chiar în clădirea Nobilei Case. În toată zarva care urmase apoi, se alăturaseră şi ei mulţimii de oameni pe jumătate îmbrăcaţi, treziţi de zgomotele acelea, şi trecuseră neobservaţi, aşa cum erau în haine de rând. Uluiţi, Hiraga şi Akimoto îi văzuseră pe cei doi doctori sosind şi apoi, nu

după multă vreme, cadavrul lui Ori fusese tras la lumină. Pe dată, Hiraga îi făcuse semn lui Akimoto şi se pierduseră repede în noapte, plini de furie. În clipa când ajunseseră în ascunzătoarea lor din sat, Hiraga izbucnise:

— Fie ca netrebnicul acela de Ori să se reîncarneze ca un spurcat de gai-jin, nu ca samurai! Toată prostia lui o să pună doar paie pe foc, pentru nimica! Strecoară-te cum poţi până în Yoshiwara, ia-o prin tunel şi ascunde-te bine, până ce îţi trimit eu vorbă să te întorci sau o să vin să te iau.

— Şi tu ce faci?

— Eu sunt de-al lor acum, nu? spusese Hiraga, zâmbind viclean. Taira este protectorul meu, ca şi căpetenia gai-jinilor, care ştie asta. Deci toţi cunosc lucrul ăsta şi eu sunt în afară de orice primejdie.

Însă tare m-am mai înşelat, îşi zise el acum, cu amărăciune, în vreme ce toţi cei de afară se înverşunau tot mai mult.

Cu câteva ore în urmă, când nava *Pearl* tocmai apărea la orizont, el părăsise satul şi o luase pe Strada Mare, îndreptându-se către Legaţia britanică, să-i dea lui Tyrer o întreagă listă cu fraze uzuale, pe care acesta i le ceruse înainte de a pleca. Mergea cufundat în gândurile lui, grozav de curios să afle mai întâi ce se petrecuse la întâlnirea de la Yedo, când câţiva gai-jini, cu feţe schimonosite de mânie, îl treziseră la crunta realitate.

— Hei, ia uite-l pe gălbejitul ăsta al lui Tyrer…

— Nu-i samuraiul care…

— Măi, maimuţoiule, hei, tu, samurai, heya…

— Seamănă ca două picături de apă cu bestia ailaltă…

— Hopa, păi chiar că ar fi ceva…, cam acelaşi fel de tunsoare…

— Ia să te-nvăţăm noi şi pe tine să nu te mai dai la femeile noastre!

Fără să mai stea pe gânduri, dintr-o dată, unul îl pocnise pe la spate, lăsându-l lat la pământ. Pălăria i se rostogolise cât colo, iar unul dintre gai-jini o călcă în picioare în mijlocul străzii pline de noroi, spre hazul tuturor. Apoi începuseră să dea cu picioarele în el, care mai de care, îmbrâncindu-l de

la unul la celălalt, înghiontindu-se între ei, să apuce fiecare să dea măcar o dată. Hiraga prinsese atunci momentul şi, avantajat de tinereţea şi agerimea lui, reuşise să scape, fugind cât îl ţineau picioarele, urmărit cu mare greutate de atacanţii săi. Din josul străzii de lângă clădirea Struan, dinspre sat, alergau gărzile de samurai din amândouă părţile, să vadă ce anume se întâmpla. Câţiva necunoscuţi îi blocau drumul spre locul unde îşi ascunsese el pistolul, aşa că o zbughise drept în dugheana lui shoya, înşfăcase câteva spade care îi erau mai la îndemână şi se întorsese spre inamici. Atacul lui îndârjit îi uluise pe aceştia şi se împrăştiaseră degrabă. Trei dintre ei căzuseră la pământ, unul rănit destul de rău, iar ceilalţi se ridicaseră şi dăduseră bir cu fugiţii. Undeva, din josul străzii, cineva trăsese un foc de muschetă spre el, dar glonţul trecuse fără să-l atingă. Însă tot mai mulţi bărbaţi înarmaţi cu pistoale începuseră să se strângă, iar în învălmăşeala aceea de samurai şi gai-jini, el şi ashigari reuşiseră să se retragă iar în prăvălie.

Cei trei, Hiraga, ashigari şi shoya se aruncară la pământ, în timp ce un glonte le zbură pe deasupra capetelor şi făcu ţăndări un vas ornamental de porţelan. Din camerele din spatele casei se auzi plânsetul înfricoşat al unui copil, însă imediat fu înăbuşit. Afară, focurile de armă se înteţiră. Lunkchurch, înverşunat şi înfierbântat ca de obicei de sticla de brandy de după-amiază, începu să răcnească:

— Să-i ardem ca pe şobolani! Să le dăm foc tâlharilor!

— Ce, ţi-ai ieşit din toate minţile? Păi tot Yokopoko poate să se aprindă de la…

— Îi frig ca pe şoareci, pe Dumnezeu' meu! Care ai vr'un chibrit?

Când cuterul lui Struan trase la cheul de la marginea Mahalalei Beţivanilor, toată lumea se repezi într-acolo. Mica piaţetă se umplu îndată, iar un şir de infanterişti marini se aliniară la marginea docului. În faţa lor se zărea un rând de samurai, în faţa lor mulţimea înfuriată. Şi atunci, pe loc, căpitanul de infanterie marină puse planul în aplicare. La ordinul lui, soldaţii se aşezară în poziţie de luptă. Formară

deci un triunghi, cu vârful înainte, cu puştile pregătite şi o porniră astfel printre cele două părţi combatante, ameninţând să străpungă zidul alcătuit din locuitorii Mahalalei Beţivanilor. Înspăimântaţi, oamenii se dădură în lături, strigând revoltaţi şi îndârjiţi. Tyrer se grăbi să se apropie de samuraiul la fel de speriat de apariţia neaşteptată a trupelor de infanterişti disciplinaţi. Englezul se înclină, respectuos, şi îi spuse în japoneză:

— Vă rog, domnule ofiţer, toţi oamenii aici să rămână la loc. Vă rog la dumneavoastră să salutaţi pe stăpân al meu, stăpânul tuturor gai-jini.

După obicei, ca un mecanism ce se mişcă fără voia lui, samuraiul descumpănit făcu şi el o plecăciune în faţa lui Tyrer, care tocmai îşi îndrepta spatele. Sir William, stacojiu la faţă de efortul neobişnuit pentru el de a fi făcut un tur de forţă până acolo, se opri locului pentru câteva momente şi îl privi drept în ochi pe căpetenia samurailor. Pe dată, Phillip Tyrer făcu o reverenţă largă în faţa ministrului, strigând poruncitor în japoneză:

— Salutaţi!

Căpetenia samurailor, împreună cu toţi oamenii lui se supuseră, iar Sir William făcu şi el o reverenţă. De-acum samuraii reveniseră la ordine. După aceea, Sir William se întoarse şi merse mai departe, în urma formaţiei de infanterişti, care câştiga tot mai mult teren, în vreme ce scandalagii care rămâneau prea aproape de puştile armate ale soldaţilor erau împinşi deoparte, fără cruţare.

— Daţi-vă înapoi. Înapoi! înapoi! striga tânărul căpitan, simţind cum i se urcă sângele la cap de furie.

Stătea chiar în spatele celor ce înaintau printre primii şi, când observă că mulţimea nu făcea loc îndeajuns de repede ca ei să treacă în voie, ordonă, fără să stea pe gânduri:

— Baioneta la armă!

Toţi ca unul, infanteriştii marini se dădură înapoi doi paşi, fixară baionetele la capetele armelor, le ridicară la nivelul pieptului, îndreptându-le spre mulţime, îşi aleseră din ochi câte o ţintă vie, ca şi cum ar fi devenit dintr-o dată

un mecanism ucigător, neiertător, după cum li se şi dusese vestea în toată lumea.

— Pregătiţi-vă de atac!

Sir William, Tyrer şi McFay rămaseră cu răsuflarea tăiată de emoţie. Ca de altfel toţi ceilalţi. Se lăsă o linişte mormântală. După care diavolul acela al urii, care se părea că intrase în mulţime, se spulberă ca şi când n-ar fi fost. Şi toţi cei de faţă redevenită nişte oameni fără de căpătâi, ce se risipiră ca iepurii care încotro, să-şi scape pielea. Dar tânărul căpitan nu se opri aici.

— Cu arma în mână, după mine!

În fruntea soldaţilor săi, o porni în fugă spre sat, unde adunătura pestriţă de negustori, soldaţi, cavalerişti şi samurai erau încă gata să se înfrunte, fără să ştie că sosise ministrul şi infanteria marină. Din nou, soldaţii se aliniară în formaţie de luptă, însă, după ce trecură de mulţimea gălăgioasă, îl auziră pe generalul de cavalerie răcnind:

— Pentru ultima dată vă ordon să ieşiţi afară sau vă arunc eu cât colo!...

Glasul acestuia însă se pierdu într-un cor de voci furioase. Adunătura aceea era pe punctul de a exploda în orice clipă. Şi atunci, căpitanul de infanterie marină hotărî că nu mai avea vreme de pierdut:

— Pe loc, stai! Tir deasupra capetelor! Foooc!

Salva bubui dintr-o dată, asurzitoare, iar toţi cei de faţă se întoarseră către noii-veniţi, inclusiv cavaleriştii. Toţi se învârtiră iute pe călcâie, speriaţi, sau se trântiră la pământ, ferindu-se, în vreme ce Sir William, roşu de furie, păşi apăsat printre şirurile de soldaţi, întâmpinat de o tăcere apăsătoare. Mai încolo, pe stradă, Lunkchurch şi tovarăşii lui încremeniseră pe loc, primul cu o cârpă aprinsă în mână, pregătit să o arunce. O altă zdreanţă în flăcări ajunsese deja pe veranda de lemn, împrăştiind focul pe tot peretele uscat. Când dădură însă cu ochii de Sir William şi de puşcaşii marini, se risipiră într-o clipă pe străduţele lăturalnice, grăbindu-se să ajungă, care cum putea, acasă. Toţi rămăseseră cu ochii aţintiţi asupra ministrului. Acesta îşi aşeză pălăria elegantă, foarte impunătoare, mai bine pe

cap şi scoase din buzunar o hârtie şi rosti, cu voce tare şi răspicată:

— Dau citire Hotărârii Majestăţii Sale cu privire la răzvrătire: „Dacă o astfel de adunare neautorizată nu se va risipi în bună linişte şi cât mai repede cu putinţă, orice bărbat, femeie sau copil este pasibil de arestare, conform legii şi...”

Următoarele lui cuvinte se pierdură în potopul de proteste şi înjurături însă, pe dată, mulţimea începu să se împrăştie. Hotărârea cu privire la răzvrătire, adoptată în 1715, fusese promulgată de Parlamentul Britanic după Rebeliunea Iacobiţilor, care numai prin forţă fusese stăvilită şi înăbuşită. Noua lege avea ca scop oprirea oricărei întruniri neautorizate încă de la bun început. Prin actul respectiv, se garanta dreptul oricărui magistrat sau judecător de pace, precum şi datoria acestora de a da citire documentului respectiv în cazul în care se strângeau într-un loc public mai mult de douăzeci de persoane care prezentau o ameninţare la adresa ordinii şi liniştii imperiului, iar obligaţia revoltaţilor era să asculte şi să se supună prevederilor acestei legi. Cei care nu voiau să se supună, în decurs de patruzeci şi cinci de minute, erau pasibili de arestare, închisoare sau, dacă li se dovedea vinovăţia, chiar de pedeapsa cu moartea sau puşcăria pe viaţă, fără a mai avea şanse de graţiere decât dacă binevoia Majestatea Sa.

Însă Sir William nici nu avu nevoie să termine de citit hotărârea, pentru că strada se goli de îndată. Nu mai rămaseră acolo decât soldaţii, generalul şi samuraii.

— Phillip, discută tu cu ei, spune-le să se întoarcă la posturile lor, te rog.

Îl privi pe Tyrer cum se apropie de căpetenia samurailor, îl salută, iar acesta îi răspunde întocmai. Phillip este un tânăr de ispravă, îşi spuse Sir William, mulţumit, apoi se întoarse spre general, privindu-l tăios. Acesta se făcuse roşu ca racul la faţă şi asuda ca o fântână.

— ’Neaţa, Thomas.

— ’Nă dimineaţa, sir, îl salută generalul, cu un rest de

curaj, însă mai mult de ochii soldaţilor.

Sir William nu-şi ridică pălăria când îi dădu bineţe. Bătrân şi tâmpit, îl ocărî el în gând.

— Plăcută zi pentru toată lumea, aşa-i? îl ironiză el, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Eu nu vreau decât să-ţi sugerez să dai drumul oamenilor la treburile lor.

Generalul nu scoase o vorbă, ci numai îi făcu semn ofiţerului de cavalerie care, în sufletul lui, era mai mult decât bucuros că venise ministrul, ştiind sigur că de data aceea japonezii nu erau de vină, ci mai degrabă ar fi trebuit să-i calce sub copite pe nespălaţii de negustori şi încurcă-lume. Ce bandă de descreieraţi şi lepădături fără nici o lege! îi blestemă el în gând.

— Sergent! strigă la rândul lui. Toţi soldaţii să se întoarcă la cazarmă! Acum!

Ostaşii începură să se strângă în coloană. Tyrer făcu iar o ultimă plecăciune respectuoasă în faţa căpeteniei samurailor, foarte mândru de cum reuşise el să se descurce întru totul, apoi îi urmări cu privirea pe cavalerişti cum se îndreptau spre unitate, îndemnându-şi caii în buiestru, spre Poarta de Nord.

— Frumos spectacol, fir-ar să fie, Phillip, bravo, te-ai descurcat straşnic! exclamă admirativ Jamie McFay.

— Zău? N-am făcut chiar mare lucru, replică Tyrer cu modestie.

Jamie se încruntă. Era ud leoarcă de teamă că tot o să-i treacă vreunuia prin tărtăcuţă să apese pe trăgaci sau să dea cu sabia în cineva.

— De data asta era cât pe ce să iasă lată rău de tot!

Se uită apoi la Sir William, care vorbea foarte aprins cu generalul, acum încă şi mai roşu la faţă şi foarte tăcut.

— Wee Willie i-o trage pe bune idiotului ăla de băşinos bătrân! spuse McFay în şoaptă, zâmbind satisfăcut. Auzi, ce dobitoc!

— Este…, începu Tyrer, dar se opri auzind şi el zarva de pe stradă.

Samuraii alergau cât îi ţineau picioarele spre o prăvălie din partea de răsărit, care acum era deja cuprinsă de

vâlvătaie.

— Sfinte Atotputernice, asta-i casa lui shoya! răbufni Phillip, luând-o la goană într-acolo, cu McFay după el.

Câţiva samurai se repeziseră deja pe verandă, să stingă focul, călcând lemnul aprins în picioare, în vreme ce alţii se grăbeau spre cisternele cu apă şi găleţile, aşezate la îndemână pentru astfel de nenorociri, destul de des întâlnite. Când Tyrer şi McFay ajunseră acolo, focul era aproape înăbuşit. Se mai aruncară încă vreo cinci-şase găleţi de apă şi totul se linişti ca prin farmec. Tot peretele de afară al dughenei fusese mistuit. Înăuntru, cei doi europeni îi zăriră pe shoya şi pe ashigari. Amândoi ieşiră pe verandă. Shoya îngenunche şi plecă respectuos capul, iar soldatul se închină şi el, murmurând mulţumiri. Spre marea uimire a lui McFay, nu se vedea nici urmă de Hiraga, cel pe care el şi Tyrer îl cunoşteau ca fiind de fapt Nakama. Însă înainte ca unul dintre ei să poată deschide gura, căpetenia samurailor începu să-l întrebe pe shoya şi pe ashigari.

— Cum a izbucnit focul?

— Un venetic a aruncat o cârpă aprinsă lângă peretele de lemn, stăpâne.

— Rahaţii ăştia de câine turbat nu se mai potolesc o dată! să faci o plângere şi să spui din ce pricină s-a iscat toată nenorocirea asta… Mâine, shoya!

— Da, stăpâne, am înţeles.

Căpetenia samurailor, un bărbat de peste treizeci de ani, însemnat de vârstă, cercetă din priviri prăvălia.

— Unde-i celălalt bărbat?

— Iertare, stăpâne, nu ştiu despre cine vorbiţi.

— Celălalt. Japonezul care a fost hăituit până aici de gai-jini! repetă samuraiul furios. Hai, răspunde o dată!

Ashigari însă făcu o plecăciune plină de respect:

— Iertare, stăpâne, dar n-a mai fost nimeni altcineva aici!

— L-am văzut eu, cu ochii mei, intrând aici… Avea săbii în mână! – se întoarse spre ostaşii lui. Cine l-a mai văzut? Toţi clătinară din cap, stânjeniţi, căpetenia se făcu purpuriu la faţă de mânie. Cercetaţi prăvălia degrabă!

Se apucară să răstoarne totul cu susul în jos, dar nu scoaseră la iveală decât pe cei din familia lui shoya şi servitorii acestuia, înspăimântaţi de moarte, care căzură în genunchi cu capul plecat şi rămăseseră aşa, tremurând de frică. Se jurară toţi că nu văzuseră pe nimeni. Urmară câteva clipe de tăcere apăsătore, apoi Tyrer şi McFay rămaseră cu gura căscată de uimire văzându-l pe ofiţerul samurai cum se repede ca un uliu, urlând şi ocărându-i cât îl ţinea gura, ca ieşit din minţi. Fără să se clintească, ashigari şi ceilalţi soldaţi suportară cu stoicism furiile mai-marelui, iar sătenii se prefăcură în stane de piatră, îngenuncheaţi, cu frunţile lipite de pământ, sub ploaia de înjurături. Fără veste, căpetenia se apropie de ashigari şi îl plesni cu toată puterea peste faţă, cu dosul palmei. Omul însă îşi păstră firea, stând mai departe nemişcat, sub potopul de lovituri şi blesteme. Atunci, ofiţerul răcni o dată un ordin, iar shoya sări în picioare ca ars, încremenind locului, celălalt se repezi la el, lovindu-l ca ieşit din minţi, numai peste faţă, în timp ce femeia şi copiii lui încercau să nici nu clipească de fiecare dată când îl mai pocnea. Tot atât de neaşteptat precum începuse, mai-marele samurailor se opri. Cei loviţi aveau acum feţele umflate şi începuseră să se învineţească. Făcură o plecăciune până la pământ. Apoi shoya îngenunche din nou. Foarte important, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ofiţerul samurai răspunse la salut, făcând şi el o plecăciune. Ceilalţi samurai se aliniară, iar el trecu în frunte şi o porniră spre Poarta de Nord. Tyrer şi McFay rămaseră uitându-se după ei, fără să le vină să creadă. Când socoti el că e timpul potrivit să se ridice de jos, shoya sări în picioare, copii şi nevasta lui intrară în casă, iar el începu să supravegheze reparaţia peretelui ars. Pe stradă, viaţa satului îşi reluă cursul normal.

— Şi până la urmă de ce dracu' toate astea? întrebă Jamie nedumerit.

— Habar n-am, zise Tyrer, la fel de şocat ca şi celălalt de violenţa cu care se purtase samuraiul şi de stoicismul cu care o înfruntaseră ceilalţi. N-am priceput decât câte o

vorbă din zece… Cred că din pricina lui Nakama. Am impresia că toţi din casă au jurat că nu a fost aici.

— Da' asta-i imposibil, izbucni celălalt… Eu ştiu sigur că a fost aici… L-am văzut cu ochii mei, se încruntă McFay, neînţelegând. Şi în afară de asta, de ce l-au suportat pe ţicnitul ăla fără să crâcnească? Doar era turbat rău de tot, nu? Iar acum uită-te şi dumneata la ei cum se poartă de parcă nimic nu s-ar fi petrecut?! De ce toate astea?

— Nu ştiu, ridică Tyrer din umeri. Poate că o să ne lămurească Nakama. Dar un singur lucru pot să-ţi spun: n-aş vrea vreodată să cad în mâinile lor!

— Bună, Angél, cum te simţi?

— Bună, iubitule, mă simt…, mă simt cu mult mai bine, mulţumesc, răspunse Angélique, zâmbind cam forţat.

Struan intră în cameră şi închise uşa în urma lui. Ea stătea întinsă între perne, în dormitorul de la Legaţia franceză. Soarele de amiază pătrundea sfielnic prin fereastra întredeschisă, iar umbra santinelei ce patrula acum în permanenţă în faţa geamului ei se zărea trecând din vreme în vreme.

În acea dimineaţă, când Malcolm dăduse fuga să vadă ce i se întâmplase, şontâcăind pe jumătate dezbrăcat, Angélique se opusese ferm stăruinţelor de a se muta înapoi la reprezentanţa Struan, pentru că numai ea ştia că, în acea seară, André Poncin avea să-i aducă medicamentul ce o putea scăpa de tot răul acela. Nu, nu o scăpa de rău, ci de orice rău de pe lume, ar fi voit ea să strige în gura mare. Da, André o să mă scape de răul pe care îl port în mine şi de cel pe care l-am făcut cu bună ştiinţă.

— Oh, Mon Dieu, mă simt bine, Malcolm, şi nu vreau să mă mişc nici un pas măcar din clădirea asta!

— Bine, dar te rog să nu plângi, iubita mea, nu plânge, te rog…

— Atunci lasă-mă aici, singură. Malcolm, mă simt bine, crede-mă. Sunt în deplină siguranţă aici, întotdeauna am fost, iar doctor Babcott mi-a dat ceva ca să nu mai tremur aşa, am dreptate, doctore?

— Aşa-i Malcolm, îl asigurase Babcott. Şi nu te mai îngrijora de pomană. Angélique n-a păţit nimic şi când o să se trezească mai târziu, va fi ca şi cum nimic nu s-ar fi-ntâmplat, o să vezi tu. Mai bine însă nu ai muta-o de-aici deocamdată. Şi nu ai de ce te teme.

— Da' cum dracu' să nu mă îngrijorez, auzi la el!?

— Poate diseară vine înapoi la…

— Nu, nu, se împotrivise ea, cu lacrimile curgându-i şiroaie, nu diseară, poate mâine.

Slavă Domnului că ne-a lăsat lacrimile pe lume, îşi spunea ea, privindu-l pe-Malcolm cum se apropie degrabă, şchiopătând îngrozitor, ca să o liniştească. Ştia prea bine că acea armă cerească era de neînlocuit împotriva bărbaţilor, pentru că, deşi plânsul era socotit un semn de slăbiciune, era o platoşă de nebiruit. Struan îi zâmbea drăgăstos, însă ea observase cearcănele adânci de sub ochi, ciudate. Malcolm părea cuprins de o mare oboseală.

— Am mai trecut eu pe-aici mai devreme, dar tu dormeai, aşa că n-am vrut să te deranjez.

— Tu ştii că nu mă deranjezi niciodată.

Neliniştea şi dragostea i se citeau atât de clar pe chipul plăcut încât ea se strădui din toate puterile să se abţină să nu urle în gura mare adevărul-adevărat.

— Nu mai fi supărat, dragul meu drag, totul o să fie minunat, în curând, promit!

El se aşeză pe un scaun lângă pat şi se apucă să-i povestească despre răscoala ce era cât pe ce să izbucnească şi cât de repede reuşise Sir William să pună ordine.

— Este un om de ispravă, în multe privinţe, spuse el tare, însă în gând adăugă: însă într-alte privinţe, este absolut cumplit de enervant.

Şi el şi Norbert Greyforth fuseseră convocaţi la o întrevedere în prezenţa guvernatorului, a doua zi dimineaţa. Bineînţeles că se întâlnise degrabă cu Norbert, în taină, ca să discute problema între patru ochi.

— Da' nu-i deloc treaba băşinosului ăla de Wee Willie! răbufnise Norbert, furios. El să aibă grijă să vadă cum se

descurcă acum cu japonezii ăştia şi să aducă flota înapoi cât mai repede. Auzi, da’ străinul ăla, tâlharul, am înţeles eu că l-ai recunoscut ca fiind unul dintre asasinii bătrânului Canterbury. Chiar era al doilea ucigaş?

— Nu, eu n-am zis aşa ceva. Eu cred că era altul, deşi se pare că este limpede că a fost împuşcat, avea o rană la umăr. Hoag zice că este acela pe care l-a operat el la Kanagawa.

— Da’ ce dracu’ căuta la fereastra fetei?

— Habar n-am… E tare încurcată chestia asta… Cred că totuşi nu era decât un hoţ…

— Chiar că-i ciudat rău de tot. Şi mai era şi catolic. Da, da, ce aiureală…

Struan o văzu pe Angélique privindu-l curioasă, ca şi cum ar fi aşteptat să continue povestirea. Se întrebă atunci dacă ar fi momentul să discute cu ea în mod deschis. Să o întrebe ce anume credea ea despre japonez, să vorbească amândoi, poate se lămureau aşa. Însă logodnica lui părea atât de fragilă şi neajutorată în clipele acelea, încât se hotărî să amâne pentru altă dată. Oricum, bestia aia era în pământ de-acum şi asta conta cel mai mult.

— Când o să vin iar la tine, după cină, o să-ţi aduc ultimul număr din *Illustrated London News.* Este acolo un articol foarte interesant despre ultima modă londoneză…

Angélique îl asculta numai pe jumătate, abia stăpânindu-se să nu se uite mereu la ceasul de pe cămin, care măsura minutele ticăind uşurel. André îi spusese că se întoarce de la Yoshiwara pe la nouă seara şi că atunci ea trebuia să aibă deja pregătită o cană mare cu ceai verde şi ceva dulce de mâncare, pentru că se putea ca licoarea aceea să fie destul de rea la gust. Şi îi mai trebuiau şi nişte prosoape. În plus, nu mai avea voie să ia nici o pilulă de dormit din cele pe care i le dăduse Babcott. Se uită totuşi la ceas. Era 6,45. Ce greu trece timpul când aştepţi, îşi zise ea, tot mai nerăbdătoare. Vocile acelea lăuntrice se treziră iar la viaţă. Nu fi îngrijorată, îi şopteau ele. Orele or să treacă pe nesimţite şi după aceea vei scăpa de toate relele. Nu uita, Angélique, ai câştigat deja o luptă. Ai fost atât de

curajoasă şi de isteaţă şi totul a mers perfect… Deci nu te mai teme de nimic, pentru că tu eşti în viaţă, iar el a murit. Şi aşa ar fi făcut orice femeie ca să se salveze, ca să poată trăi… Şi curând te vei elibera de el, de celălalt, şi totul se va duce pe apa uitării ca şi cum n-ar fi fost decât un coşmar ca toate celelalte… O să scap, slavă Domnului, slavă Domnului, repeta ea în gând. Îi zâmbi logodnicului ei, simţindu-se mai în putere, mai liniştită.

— Ce frumos eşti astăzi, Malcolm! Îţi stă minunat în hainele astea de seară.

Amabilitatea ei îi mai risipi şi lui amărăciunea, căci totul îi părea urât şi plin de murdărie… în afară de ea. Se lumină dintr-o dată.

— Of, Angél, dacă n-ai fi fost tu, cred că aş fi explodat de mult.

În seara aceea avusese multă bătaie de cap cu alegerea veştmintelor cele mai potrivite şi a ghetelor din piele de căprioară. Până la urmă, îmbrăcase o cămaşă din mătase albă, cu manşete de dantelă, o cravată albă, cu ac de rubin, pe care i-l dăruise tatăl lui la ultima sa aniversare, când împlinise douăzeci de ani, pe 21 mai. Bine că nu mai sunt decât şase luni până la majorat, iar după aceea o să fiu liber ca pasărea cerului, o să fac tot ce cred de cuviinţă, se bucură în sinea lui.

— Numai faptul că exişti şi tu pe lumea asta nenorocită mă mai ajută să nu-mi pierd minţile şi s-o iau razna, Angél, oftă el, iar zâmbetul nevinovat şi plin de dragoste îi alungă femeii toate temerile.

— Îţi mulţumesc, iubitule, se fandosi ea. Dar de ce spui că ai fi explodat?

— Ei, din pricina unor încurcături financiare, spuse el în treacăt, ocolind adevăratele motive. Blestemaţii ăştia de politicieni ne dau peste cap toate afacerile, toate zonele de influenţă, în goana lor după putere, bani şi afirmare, fără deosebire de ţară, credinţă sau culoare politică. Lor să le fie bine. Slavă Domnului că Nobila Casă este în afară de orice pericol.

Nu-i spuse o vorbă despre criza prin care trecea firma

din pricina zahărului hawaiian, a presiunii pe care compania Brock o exercita tot mai mult asupra pieţelor de desfacere ale Nobilei Case şi hărţuielile de tot felul în lumea băncilor, stânjenirea împrumuturilor. Cu o zi în urmă, de la Victoria Bank, cea mai importantă bancă din Hong Kong, la care firma Brock deţinea cea mai mare parte din acţiuni, i se trimisese şi lui o copie după o scrisoare expediată mamei sale, Tess Struan, care deţinea funcţia de director general al companiei. Pe copia lui scria numai: „Pentru dl. Struan Ssq., Yokohama, pentru informare”. Pe Malcolm îl izbise ostilitatea declarată a tonului informării respective: „Doamnă, ţinem să vă reamintim prin prezenta că firma Struan are la noi datorii ce nu-i fac deloc onoare, precum şi prea multe poliţe justificate prin garanţii debitabile şi profituri nu tocmai onorabile; cele mai multe din aceste poliţe au scadenţa la 31 ianuarie. De asemenea, vrem să vă informăm, doamnă, din nou, că plata tuturor acestor ne-Nobile poliţe pe care le deţine banca noastră trebuie făcută până la data stabilită. Am onoarea să vă prezint respectele mele, doamnă. Al dumneavoastră supus, etc.”

Nici o problemă, îşi spunea el foarte convins. O să găsesc eu o cale să-i fac una cu pământul pe netrebnicii ăştia şi pe tot neamul Brock. Dacă îl omor pe Norbert, o să fie un început de bun augur. Avem directori foarte capabili, un personal clasa întâi, flota noastră este încă prima din toate, iar căpitanii ne sunt credincioşi cu trup şi suflet.

— Nu-ţi bate tu capul cu zvonurile astea despre Brock, Angél. Ne descurcăm noi cu ei cumva, ca întotdeauna. Războiul ăsta civil din America ne-a sporit infinit profiturile. Acum noi îi ajutăm pe sudişti să scoată bumbacul din ţară, cu toată blocada impusă de nordişti, ca să ajungă la fabricile noastre din Lancashire şi să capete în schimb praf de puşcă, arme şi tunuri care se produc la Birmingham. Da, jumătate pentru sudişti, jumătate pentru nordişti. Noi îi aprovizionăm cu de toate, de la maşinării, prese şi pantofi, până la nave şi ceară de sigiliu. Capacitatea de producţie a Marii Britanii este uluitoare, acoperă mai mult de jumătate din toată producţia industrială a lumii întregi. Dup-aia mai

stăpânim şi comerţul cu ceai şi cel cu opiu, transport din Bengal în China. Iar anul ăsta avem o recoltă nemaipomenită… Eu ştiu cum să cumpăr bumbac mai ieftin din India şi să completăm piaţa americană… După care, cu toate navele noastre… Ce mai, Anglia este cea mai bogată şi mai prosperă ţară de pe glob, iar tu eşti minunat de frumoasă.

— Vă mulţumesc, prea amabile domn! Je t'aime…, să ştii că te iubesc cu adevărat, Malcolm… Ştiu că sunt cam ciudată uneori, dar o să mă străduiesc să fiu cea mai bună soţie din toate şi îţi făgăduiesc că…

El se ridică de pe scaun şi o opri cu un sărut. Mirosea puternic a fum de trabuc şi a pomadă, miros bărbătesc plăcut. Braţele lui erau puternice, musculoase. Cu o mână aspră, muncită, îi dezmierda uşor sânul, buzele îi erau ferme, cu un gust uşor de brandy. Exact opusul celuilalt. Uită-l, îi şopteau vocile întruna. Nu pot, încă nu pot, îşi zicea ea cu disperare. Cum stătea aşa aplecat asupra ei, el simţi că poziţia e grozav de dureroasă pentru spatele lui încă nevindecat şi pentru muşchii stomacului, atât de încordaţi din pricina oboselii şi cu un efort îşi îndreptă spinarea, cu toate că ar fi fost nespus de fericit să facă chiar atunci dragoste cu ea (dacă ar fi vrut şi Angélique), fără să mai ţină seama de nici un fel de dureri.

— Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât mai bine, şopti el, sigur că simţise buzele şi sânul ei tresărind la atingerea lui.

— Ah, da, te rog, da…

— De Crăciun, atunci. Adică luna viitoare.

— Crezi tu că… Dar stai jos, iubitule, odihneşte-te aici puţin. Crezi că am putea să discutăm despre… când ne întoarcem la Hong Kong?

— Eu… nu m-am hotărât încă, zise el, iar buna-dispoziţie i se spulberă pe dată, când îşi aduse aminte că trebuia să o înfrunte pe maică-sa.

— Poate că ar trebui să plecăm săptămâna viitoare şi…

— Nu mă mişc de-aici până nu o să fiu pregătit pentru ce m-aşteaptă.

Şi până nu o să scap de afurisitele astea de dureri, adăugă el în gând, simţind cum îi sfredeleau toate măruntaiele. Atunci o să pot să mă descurc eu şi cu ea şi cu Brock şi cu nemernicii ăia de la bancă. Înainte de a veni Angélique, luase a doua doză de opiu, mai devreme decât de obicei, ca să-şi mai aline suferinţa. Mai am încă o priză diseară, înainte de culcare, iar mâine dimineaţă o să mă trezesc cu chef de toate. Şi tot de mâine încolo, nu mai iau opiu decât o singură dată pe zi. Nu puteam să încep chiar de azi pentru că… azi-noapte a fost ce-a fost, după aceea a mai venit şi Norbert ăla, iar ieri… a, ieri a fost o zi pur şi simplu groaznică din toate punctele de vedere…

— Nu-ţi mai bate tu căpşorul ăla frumos cu tot felul de prostitoare.

— Dar mă îngrijorează foarte mult starea sănătăţii tale, Malcolm. Uite, eu nu vreau să mă amestec în ce nu mă priveşte; însă oricum îmi fac griji pentru tine. Şi aş… mai vrea să-ţi mărturisesc ceva, ce mă frământă, spuse ea cu prudenţă. E vorba despre cearta dintre tine şi Jamie. Oare eu nu pot face nimic să…

Zâmbetul lui o sili să se oprească, mirată.

— S-a aranjat totul, iubito. Asta-i vestea cea bună de pe ziua de azi. Am trimis după el şi când ne-am întâlnit, mi-a cerut scuze pentru necazurile pe care mi le-a făcut. Ba chiar a depus încă o dată legământ că mă va susţine în tot ceea ce vreau eu să întreprind. În totul!

— Vai, asta-i chiar minunat! Ce bucuroasă sunt!

Chiar înainte de a veni el la Angélique, Jamie îi ceruse câteva minute de audienţă.

— Iertare, tai-pan, nu vreau să te tulbur, însă aş dori din tot sufletul să lămurim totul între noi şi să ne împăcăm şi pentru ultima dată, să încerc să-ţi schimb gândul de la duelul ăla nenorocit. Pentru că în mod sigur Norbert face tot ce-i stă în putinţă să te omoare cu orice preţ.

— Îmi pare rău, Jamie, dar asta nu te priveşte şi, fii convins, şi eu o să-ncerc la fel de mult să-l ucid pe viermele ăla. Dar sunt de acord cu tine că trebuie să lămurim o dată pentru totdeauna lucrurile, aşa că te întreb pentru cea din

urmă oară: Jamie, o să mi te supui ca unui tai-pan, sau îţi rupi sfântul legământ pe care l-ai făcut în faţa Domnului şi a mea?

— Da, făgăduiesc să-mi ascult tai-panul, după cum am jurat.

— Bine. Atunci, după ce o să ne întâlnim cu Sir William, mâine, te duci la Norbert, în taină, şi îl întrebi dacă vinerea viitoare îi convine. Da, Jamie, ştiu şi eu că e chiar ziua lui de naştere. Deci îi spui să ne vedem la pista de curse, în spatele stadionului, când mijesc zorile. Iar tu să nu sufli o vorbă nimănui despre asta, nici măcar lui Dimitri.

— Dacă reuşeşti să-l omori, trebuie să părăseşti imediat Japonia.

— M-am gândit şi singur la asta. Cliperul nostru, *Storming Cloud,* o să fie gata de plecare. Ne suim numaidecât la bord şi o pornim spre Hong Kong. De-acolo, orice s-ar întâmpla, o să izbutesc eu cumva să liniştesc toate apele.

— Mie unul nu-mi place deloc povestea asta!

— Aşa-i, te cred, dar asta este. Sper că n-ai uitat deja legământul tău, nu?

— Nu.

— Bine, Jamie, mulţumesc. Atunci suntem iar prieteni, ca şi înainte…

Însufleţit de acele amintiri, o auzi dintr-o dată pe Angélique care tocmai se bucura:

— Vai, vai, dac-ai şti cât de fericită sunt că v-aţi împăcat.

Iar el, foarte mândru, abia se abţinu să nu-i spună şi despre duelul de vineri, care avea să înceapă şirul răzbunărilor lui personale împotriva Casei Brock. Oricum, o să afle ea, Angél, în curând, şi-atunci va fi foarte mândră de mine, îşi zise el, grozav de încrezător.

— N-ai nici un motiv să te îngrijorezi pentru Jamie, iubito, nici pentru plecarea la Hong Kong. De fapt, nu ai nici un motiv de îngrijorare pentru nimic!

— Malcolm, dragule, pot să-i scriu mamei tale? întrebă ea deodată, de-acum sigură că trebuia să înceapă

manevrele de înfruntare a duşmanului.

André o avertizase că influenţa lui Tess Struan în cadrul companiei era nemăsurată, iar puterea ei asupra lui Malcolm, a fraţilor şi surorilor acestuia era copleşitoare. Ţinuse să-i reamintească iar că Malcolm era minor, ceea ce însemna că, fără consimţământul mamei lui, nu se puteau căsătorii decât peste luni de zile, iar dacă aceasta nu voia nici în ruptul capului se putea foarte bine să nu se cunune niciodată. Parcă eu n-aş fi ştiut şi singură, îşi zise ea, nervoasă.

— Vreau să o asigur că-i port o nemărginită admiraţie şi respect şi că-i făgăduiesc să devin cea mai minunată noră din toată lumea asta mare!

Logodnicul ei sări în sus de bucurie:

— Excelent! O să-i scriu şi eu şi trimitem amândouă scrisorile o dată! – îi prinse cu delicateţe mâna firavă. O femeie atât de frumoasă ca tine n-ar trebui să-şi chinuie mintea atât. Eu sunt sigur de pe acum că mama o să te iubească la fel de mult ca şi mine.

Hiraga repetă pentru a cine ştie câta oară:

— Când gai-jin departe fugit, shoya spus la mine repede să plec… Foarte frică-i era lui de samurai, foarte frică…

— Mi se pare firesc, pufni Tyrer, aşezându-se mai bine pe scaun.

Hiraga stătea în faţa lui, foindu-se şi el pe scaun, neliniştit. Discutau în camera de zi a micului bungalow în care Phillip Tyrer locuia împreună cu doctorul Babcott. Camera avea numai câteva piese de mobilier – câteva scaune, două birouri şi o mulţime de rafturi înşirate pe pereţi, pline cu cutioare şi sticluţe de medicamente, pomezi şi licori. Ferestrele erau larg deschise şi, cu toate că noaptea aceea nu era prea răcoroasă, Hiraga încă tremura, stăpânit de emoţia pe care o încercase când era cât pe ce să fie capturat. În clipa în care zurbagii fugiseră la venirea infanteriei marine, iar Hiraga se pregătea să fugă prin spatele prăvăliei, îi spusese lui shoya şi ashigari:

— Ştiţi ce-o să păţiţi şi voi dacă or să mă prindă aici?

Mai bine nu suflaţi o vorbă despre mine. Mai bine vă ţineţi gura, chiar dacă o să încasaţi o bătaie, care o să treacă ea destul de repede, decât să putrezim toţi în puşcărie, de unde nici noi, nici măcar copiii sau nevestele voastre n-o să ieşim cu viaţă! Sonno-joi!

Tyrer îl întrebă însă, foarte bănuitor:

— Însă eu tot nu pot pricepe cum de ofiţerul acela acum era om ca toţi oamenii, apoi s-a dezlănţuit ca un animal turbat şi, când toată lumea o ţinea sus şi tare că n-a văzut nimic, şi-a venit din nou în fire!

— Tot aşa de simplu este, Taira-san. Căpitanul de ra samurai sigur era că ashigari încercat să mintă rău ra el şi shoya nu spus adevăr şi nici oameni nu spus adevăr, aşa că bătut ra ei ca să scape cinstea obrazului… Nu-i adevărat că samurai sunt foarte rău, să bată să omoare, pentru că nu scrie aşa ra rege. Dar pedeapsă ca asta e corect, aşa că toată rumea fericită, nici o probremă numai este acoro!

— Da, poate că pentru ei nu mai este nici o problemă, rosti Tyrer îngândurat, însă noi avem o mulţime de probleme. Pentru că Sir William nu este deloc încântat, nici în ce priveşte uciderea tâlharului acela, nici în ce te priveşte pe tine!

— Da’ eu nu făcut probremă, eu nu atacat ra nimeni, oameni atacat ra mine!

— Îmi pare rău, Nakama, dar nu ăsta-i necazul. Sir William spune că tu eşti numai o complicaţie inutilă, care nu poate decât să ne dea şi mai multă bătaie de cap şi, îmi pare rău că trebuie să recunosc, dar cred că are dreptate. În curând autorităţile or să afle că eşti aici, dacă nu cumva au şi prins de veste. Iar atunci or să ne ceară să te predăm, iar noi n-o să avem încotro, va trebui să ne supunem.

— Rog ra dumneavoastră… Nu înţereg.

Tyrer încercă de câteva ori, folosind cuvinte simple, ca să-l facă să priceapă, apoi adăugă:

— Sir William mi-a zis să-ţi transmit că ar fi mai bine pentru tine să dispari fără să observe nimeni, când crezi tu că e momentul.

Lui Hiraga i se opri inima în loc. De când scăpase din

sat, unde era cât pe ce să fie prins, tot încercase să găsească vreun temei prin care să întoarcă totul în favoarea lui, pentru a dezminţi concluzia ce se impunea în mod clar, de la bun început: căpetenia samurailor îşi dăduse seama că în colonie se ascunsese un shishi. Însă nu-i rămăsese nici o altă soluţie decât să rămână în continuare acolo. Dacă ar fi încercat să fugă atunci, era încă şi mai mare primejdie. Samuraii aveau să fie cu ochii în patru, mai mult decât până atunci, iar dacă îşi dădeau seama că el era Hiraga, cel despre care fuseseră înştiinţaţi… îi venea să urle de mânie, mintea îi lucra cu febrilitate, dar în zadar, pentru că evenimentele se precipitaseră şi îl depăşeau, iar groaza pe care o trăise de la trădarea lui Ori îi intrase în suflet. Apoi prinse câteva cuvinte-cheie din cuvântarea pe care Phillip Tyrer i-o ţinea. Acesta tocmai spunea cât de rău îi pare că pierde un ajutor atât de preţios când se străduia mai mult să înveţe limba japoneză, dar se părea că nu există nici o cale de a evita un astfel de deznodământ nedorit… Într-o clipă, Hiraga îşi făcu un nou plan.

— Ia gândiţi-vă, Taira-san, zise el cu tristeţe. Reu pentru ra mine se pleche acum, sigur omoare ra mine. Eu vreau se ajut la prieteni inglezi, vreau se fiu reţos… preţos… preţios ajutor ra ei, foarte preţios. Eu ştiu ceva despre Satsuma daimyo, ştiu ceva taină despre Satsuma. Shoya a dat mute…, iertare, murte ştiri ra mine. Eu pot zic cum se faceţi Satsuma se ascurte ra voi, se supune ra voi, se supune la Bakufu. Eu vreau se ajut la voi. Ia se întrebaţi la Sir Wiriamu eu dau veşti despre el şi cum să fie viaţe de la gai-jini pezit, voi ţineţi la mine aici la adepost şi daţi alte veşti de mine. Târg cinstit. Prieteni, neh?

Foarte interesat, Tyrer cântări în minte oferta japonezului. În mod sigur, Sir William avea să accepte, însă numai dacă informaţiile promise erau cu adevărat de mare preţ şi numai după ce avea să-l interogheze el însuşi pe Nakama. Ceea ce însemna că… Sfinte Hristoase, nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva! Ar trebui să-i mărturisesc lui Willie că japonezul meu ştie englezeşte. Nu am cum să fac

aşa ceva, să mă dau de gol că am ţinut secretă o astfel de informaţie vitală, aş fi concediat fără doar şi poate. Nu, nu pot risca într-atâta, câtă vreme Willie este atât de pornit! Mai bine pleacă naibii, Nakama, o dată de pe capul meu, înainte să-mi rup eu gâtul, iar el să devină pricină de scandal internaţional.

— Îmi pare rău, Nakama, dar nu se poate, zise el dezamăgit.

— Vai ce reu, vai ce reu… De' poate este o cale se…, începuse Hiraga, încercând un ultim gambit ca să câştige timp. Eu de la Fujiko am mesaj… eeee, Taira-san, reu pare ra toţi, vostru mere în inima a ei, ea crede tu cer mai mare prieten la ea. Dar mama-san zice, ah reu pare, Fujiko ieri început boală de la femei o date pe lune aşa ce nu poate primi ra dumneavoastre o zi, doi!

Observă dezamăgirea de pe chipul lui Tyrer, apoi resemnarea şi bănuiala acestuia. Sleit de încordare acum, se relaxă puţin, însă în acelaşi timp, rămase grozav de mirat cum de un om, mai ales un înalt funcţionar, precum Taira, îşi îngăduia cu atâta uşurinţă să-şi arate simţămintele cele mai tainice, în faţa oricui, mai cu seamă a unui inamic. Fără doar şi poate, barbarii aceştia erau dincolo de orice închipuire!

— Ia uită aici, urmase el înmânându-i evantaiul cu ideograme pe care el le dictase cu mare grijă. Poem de ra Fujiko scris: „Număr orere foarte tristă. Grebesc în minte orere până ce soare de ra tine asupra mea va străruci. Iar atunci, nici urmă de tristeţe. Opreşte timpu".

Îl urmări pe Tyrer cum primeşte cu mare respect evantaiul acela, mulţumit de împerecherea cuvintelor ticluite de el, dar nu şi de îndemânarea ei de a le caligrafia. Oricum, înţelese cu mare satisfacţie că efectul acelui haiku era minunat.

— Iar despre necazur de la gai-jin căpetenie am eu pran la capu, dar mai întâi afru eu cum a fost întârnire cu shogun Taira-san. Întârnire bune, da?

Akimoto izbucni într-un râs molipsitor. Hiraga nu se mai

putu abţine şi începu să râdă în hohote şi el.

— Eeee, Hiraga-san, ce minte strălucită ai avut de l-ai mânuit cu atâta iscusinţă pe gai-jin! Strălucită! Saké, să mai închinăm cu saké!

Stăteau de vorbă în camera lor Conspirativă, de la subsolul bordelului La Trei Crapi, cu pereţii shoji traşi, ca să nu intre insectele de noapte. Rămurelele de arţar, cu frunze în toate nuanţele toamnei, aşezate într-un vas ornamental, înfrumuseţau încăperea. Câteva lămpi cu ulei luminau ici-colo. Îşi puseseră spadele alături, iar când slujnica părăsi camera, dădură pe gât încă un păhărel de saké. Apoi Akimoto întrebă, foarte curios:

— Şi după aceea ce s-a mai întâmplat?

— După ce peştişorul de Taira a înghiţit hulpav momeala, ne-am dus să ne închinăm în faţa marii căpetenii, care ne-a făcut pe amândoi cu ou şi cu oţet. Eu însă i-am zis că, fără ca Taira să ştie, o rup puţin pe englezeşte, pentru că am învăţat câte ceva de la olandezii din Deshima…

— Şi n-ai minţit deloc, răspunse Akimoto şi umplu iar cupele cu saké.

Şi el fusese înscris la aceeaşi şcoală din Shimonoseki, unde se instruiau samuraii din Choshu, cu talent la limbile străine, însă nu fusese selectat pentru clasele de limbi străine, în schimb primise poruncă să se specializeze în probleme de navigaţie modernă ca toţi cei din Occident. Iar acolo avusese drept profesor pe un căpitan de marină olandez, ieşit la pensie.

— Baka! De ce nu mi-o fi intrat mie-n cap vreun pic de engleză sau olandeză!? Asta e! Şi ce-a zis căpetenia gai-jin?

— Păi nu prea multe. Taira s-a prefăcut foarte mirat când a auzit aşa ceva, după cum vorbiserăm noi mai înainte. A fost foarte uşor să-l duc de nas pe mai marele lor, cu câteva povestitoare despre Satsuma, despre Sanjiro şi fortăreaţa lui de la Kagoshima. Dup-aceea le-am mai zis câteva istorii auzite de la alţii şi aşa mai departe, se împăună Hiraga, de parcă totul fusese într-adevăr floare la ureche.

De fapt, întrevederea nu fusese deloc uşoară pentru el. I se puseseră întrebări foarte directe şi iscoditoare şi cu greu izbutise să-l convingă pe gai-jin de nevinovăţia lui. În disperarea lui de a rămâne în colonie, spusese mai multe decât ar fi trebuit, atât despre intenţiile politice ale provinciilor Satsuma şi Tosa, cât şi despre oamenii lui din Choshu, ba chiar despre shishi. Simţi cum i se face un gol în stomac amintindu-şi cum îl privise Sir William îndelung, cu ochii lui albaştri, tăioşi, de nepătruns, de parcă ar fi vrut să vadă tot adevărul prin el, apoi, într-un târziu, rostise scurt şi răspicat:

— O să mă gândesc dacă-ţi pot permite să mai stai aici o vreme. Oricum, mâine vom discuta din nou. Între timp, o să stai la Legaţie, ca să fii în deplină siguranţă.

— Mai bine stai la shoya, Sir Wiriamu-sama.

— Te muţi la Legaţie chiar astă-seară şi stai cu domnul Tyrer. Nu pleci de-acolo decât cu permisiunea lui sau a mea. Când o să ieşi pe stradă să ai mare grijă să nu cumva să mai intri în conflict cu vreunul dintre oamenii noştri. Ori te supui fără să crâcneşti la tot ce-ţi poruncim noi, ori o să fii alungat dincolo de Poarta de Nord… imediat!

Din nou, Hiraga fusese nevoit să bâiguie, cu slugărnicie, mulţumiri mieroase, însă de fapt clocotea de mânie în sufletul lui şi încă nu-i trecuse furia, ba dimpotrivă, se gândea mai mult ca niciodată să pună în aplicare planul lui Ori şi să ardă colonia din temelii… Dar numai atunci când va considera el că este momentul potrivit. Fie ca toţi zeii din ceruri, dacă există, să-i blesteme pe vecie pe nenorociţii de gai-jini!

— Mai vrei saké? întrebă Akimoto, în timp ce i se prelingea pe bărbie o şuviţă de salivă.

— Da, mulţumesc, răspunse Hiraga, cu chipul schimonosit de ură. Ori ăla! Baka pentru că a murit înainte de a-l ucide eu!

— Da, da… Dar bine că-i mort, ca şi Shorin, de altfel. N-au fost în stare să facă nimic altceva decât necazuri, ca toţi cei din Satsuma… bărbaţii, nu femeile, adăugă el repede, aducându-şi aminte de sora lui Shorin, Sumomo.

— Aşa-i, toţi cei din Satsuma numai necazuri au adus, îl aprobă Hiraga, îngândurat. Mda, Sumomo…, habar n-am în ce parte să trimit să aflu veşti de la ea, pe unde-o fi…, dacă o fi ajuns acasă teafără şi nevătămată… Ca să ajungă poate să piardă săptămâni întregi pe drum, apoi mai trec încă vreo câteva săptămâni până tata poate trimite ştiri despre ea până aici. Da, da, veştile ajung cam în două, poate chiar trei luni…

— Dar l-ai rugat pe Katsumata să o caute. Iar el are iscoade peste tot, de-aici la Kyoto. Fii liniştit, fata asta ştie să-şi poarte singură de grijă. O să auzi tu curând de ea. Akimoto se scărpină între picioare, foarte nervos, nu-i era deloc pe plac că Hiraga era atât de indispus. Ştii şi tu că suntem aproape închişi de vii aici. Trupele Bakufu au primit întăriri şi acum umblă în toate părţile, doar-doar or prinde pe vreunul de-ai noştri. Toate mama-san sunt foarte îngrijorate şi după tot tămbălăul de astăzi, Raiko… n-o să ne îngăduie să stăm prea mult aici!

— Ba o să stăm atât cât o să plătim. Şi atâta vreme cât tunelul este cea mai sigură cale de scăpare, putem fugi chiar şi pe mare, dacă este nevoie. Of, blestematul ăla de Ori!?

— Ei, dă-l şi tu uitării acum! zise Akimoto, nerăbdător. Atunci ce facem?

— Aşteptăm. Gai-jinii o să mă adăpostească…, o să aibă el grijă Taira!

— Din pricina lui Fujiko, neh? Eeee, este înnebunit după ea! Ce-o fi văzând atâta la târfa aia ieftină? Nici nu-mi pot închipui! Că nu-i decât o curvă ca toate celelalte! se miră Akimoto şi apoi, venindu-i o altă idee, începu să râdă cu poftă. Ştii ce, spuse el, trecându-şi degetele prin părul lui ţepos. Cred că într-o seară o să mă duc la ea, numai ca să văd şi eu dacă are vreun meşteşug ascuns. Da, da, mă duc… chiar dacă-i spurcată de-acum de venetic!

— Atunci du-te chiar în seara asta, dacă vrei, că Taira n-o să vină.

— Da, dar Raiko cred că deja i-a trimis alţi clienţi, pentru că-i lacomă…

— Aşa-i, numai că Fujiko este plătită dinainte.

— Cuuum?!

— Noua mea înţelegere cu Raiko este că n-o să o dea pe Fujiko altcuiva decât dacă eu şi ea ne înţelegem mai întâi… Aşa că o pot păstra pentru Taira oricând, dacă eu hotărăsc aşa. Dar dacă tu o vrei, poţi să te duci, că-i destul de ieftină.

— Bine, că tot am nevoie de toţi banii pe care-i mai am pentru că Raiko m-a silit să plătesc cu banii jos, mârâind că deja am întrecut orice limită a datoriilor mele faţă de ea, rânji Akimoto mulţumit şi sorbi şi ultima picătură din paharul cu saké. Vreau să-i dau nişte parale vreunui pescar să mă ducă şi pe mine lângă fregată… poate reuşesc să mă strecor de-acolo pe o navă de război, prefăcându-mă că vând peşte. Trebuie să văd şi eu cum arată o sală a maşinilor, cu orice preţ!…

Lui Hiraga i se strânse iar stomacul ghem, gândindu-se înfiorat la vizita pe care o făcuse el acolo.

— Poate că reuşesc să-l conving pe Taira să mă ducă încă o dată şi vii şi tu atunci. Pot să spun că eşti fiul unui mare neguţător din Choshu, care se ocupă cu construcţia de nave şi ţii cu tot dinadinsul să faci afaceri cu ei, însă orice fel de înţelegere trebuie ţinută în taină, să nu afle Bakufu.

În taină? se întrebă el, îngrijorat. Oare câtă vreme poate fi păstrată o taină în părţile astea?! îl trecuseră iar fiori de groază.

— Cam frig astă seară, minţi el, ca să-şi ascundă teama, iar Akimoto se prefăcu, politicos, că nu observă adevăratul motiv al tremurului său.

La numai câteva camere mai încolo, Raiko tocmai sfârşise să se machieze şi se gătea de seară. Se hotărî să-şi pună noul kimono roz. Pe spatele lui era brodat un bâtlan mare, lucrat numai în fir de aur. Multe luni la rând îşi dorise veşmântul acela. Iar acum îi aparţinea, în sfârşit, pentru că reuşise să-l cumpere, cu o parte din banii pe care îi luase de pe cerceii cu perle, vânduţi la un preţ neaşteptat de

avantajos. Se părea că erau mult mai valoroşi decât crezuse ea la început. Eeee, kami şi toţi zeii care au grijă de orice mama-san mi-au adus mare bucurie în ziua aceea, îşi zicea ea. Dăduse într-adevăr o mare lovitură, din care îi revenea mai tot profitul, cu excepţia părţii cuvenite lui Furansu-san. Banii pentru doctoria cerută fuseseră plătiţi cu vârf şi îndesat, cu atât mai mult cu cât ea avusese mare grijă să încarce destul şi tarifele înscrise în registre. Zâmbi ca pentru ea. Licorile acelea nu erau foarte greu de preparat şi nici foarte scumpe, însă trebuia să ştii foarte bine ce plantă anume trebuia culeasă şi când să o rupi, în ce perioadă a anului… Da, da, asta, indiferent de preţul pieţii, întotdeauna trebuie să primească preţ bun!

Prinţesa gai-jin o să fie o minunată sursă de profit şi pe viitor! murmură ea mulţumită, privindu-se admirativ în oglinda mare cât un stat de om. Nu mai avea nimeni aşa ceva în toată Yoshiwara, pentru că fusese comandată special pentru ea, din Anglia, de către un client care i-o făcuse cadou. Un rid subţire îi apăru pe frunte, când se încruntă aducându-şi aminte de el. Bietul *Kanterberri!* El era acel gai-jin ucis pe drumul Tokaido de turbaţii aceia de Ori şi Shorin. *Baka! Kanterberri* era un client bun şi foarte îndatoritor pentru serviciile pe care i le-am adus eu când i-am găsit o amantă perfectă, pe Akiko, care acum îşi zice Fujiko… Este foarte convenabil pentru noi că gai-jinii ăştia *ingleji* arareori vor să împartă femeile lor cu altcineva. Preferă să păcătuiască aşa cu ele, în taină, şi numai cu câte una o dată. Da, da, le păstrează numai pentru ei, în mare secret. Iar Lumea noastră Plutitoare este cu adevărat întemeiată numai pe taine şi discreţie! Iar Taira ăsta nu-i cu nimic mai altfel decât ceilalţi gai-jini. Şi uite-aşa Fujiko şi-a găsit un nou drum în viaţă şi un alt iubit. Deci totul s-a terminat cu bine pentru toată lumea!

— Doamnă! Un gai-jin, Furansu-san, tocmai a sosit.

— Bine.

Raiko se asigură încă o dată că licorile sunt cele potrivite, apoi le puse alături de masă. Când consideră ea că îl lăsase pe André să aştepte exact cât se cuvenea, adică

nici prea mult, nici prea puţin trimise după el să-l cheme.

— Vai, Furansu-san, ce bine că ai mai călcat pragul umilei mele case…

Turnă în păhărele mici cât nişte degetare cel mai bun saké pe care îl avea şi închină în cinstea lui.

— Arăţi minunat, aşa să rămâi pe vecie!

— Şi ţie, sănătate! Fie să-mplineşti cu bine zece mii de veri însorite! răspunse André politicos.

Pălăvrăgiră câtva timp despre vreme şi mersul afacerilor fiecăruia, apoi ajunseră la punctul cel mai important al întâlnirii lor.

— Alegerea pe care ai făcut-o în privinţa perechii de cercei a fost mult mai minunată decât am crezut chiar eu, iar partea ce ţi se cuvine este de două ori şi ceva mai mare decât ai cerut! André rămase cu gura căscată de uimire.

— Sfinte Cristoase, chiar atât de mult!?

— Da, da, îl asigură ea.

Mai turnă saké în păhărele, grozav de mândră de isteţimea cu care se descurcase, spre folosul amândurora pentru că desigur, după ce încheiaseră o înţelegere, era în joc cinstea obrazului şi trebuia să o onoreze întocmai.

— Banca unde îmi depun eu banii, Gyokoyama, mi-a găsit un client, un chinez, negustor de mătase şi opiu, din Shanghai, care se afla în vizită la Kanagawa – zâmbi iar, mulţumită, apoi adăugă cu delicateţe: Mi-a dat de înţeles că ar fi foarte interesat să mai cumpere astfel de podoabe, oricât de multe aş avea de dat…

André îi zâmbi la rândul lui, complice, apoi goli cupa şi i-o întinse să i-o umple din nou cu saké. Toastă în cinstea ei:

— La cât mai multe podoabe, pe viitor!

— Apoi mai este…

— Înainte de a trece la altceva, Raiko, spune-mi de ce anume dă atâţia bani pe flecuşteţele astea?

— Pentru că, în timpuri grele, orice om înţelept investeşte o parte din avere în lucruri mărunte, pe care le poate purta asupra lui oricând, în mânecă! Nu-i el nebun de pomană… Chiar şi eu m-am gândit dacă n-ar fi bine să-i păstrez pentru mine, din acelaşi motiv.

Interesul francezului crescu dintr-o dată.

— Dar ce timpuri grele aşteaptă China?

— Spunea neguţătorul că toată China este în pragul răscoalei, pentru că peste tot este numai foamete şi sărăcie, gai-jinii fac afaceri în Shanghai mult mai puţin decât altădată, chiar dacă acum flota engleză pustieşte toată coasta Mirs şi a nimicit deja mulţi dintre piraţii Lotusului Alb, iar căile pe mare vor fi pentru o vreme sigure şi s-ar putea face mult comerţ, mai ales că primăvara fluviul Yangtze creşte mult. Eeee, Furansu-san, am auzit că au dus la fund sute şi sute de jonci şi au făcut una cu pământul mii de oameni, o mulţime de sate, mărturisi Raiko, cu adevărat înfricoşată. Puterea lor de a ucide este uriaşă!

Se cutremură, înspăimântată, pentru că, deşi japonezii îi dispreţuiau pe chinezi, spunând că sunt slabi de înger, aveau, ca şi aceştia, o singură mare obsesie: frica de gai-jini şi dorinţa nestrămutată de a-i ţine pe aceştia cât mai departe de ţara lor, pentru totdeauna.

— Oare o să vină flotele gai-jinilor şi împotriva noastră când se întorc din China?

— Da, Raiko, dacă Bakufu nu o să plătească despăgubiri pentru moartea gai-jinilor. Da, o să fie război. Dar nu aici, nici la Yokohama. La Yedo.

Ea rămase cu ochi aţintiţi la păhărelul cu băutură, gândindu-se câteva momente cum ar putea ea oare să pună tot ce avea la adăpost şi să întoarcă toată situaţia în favoarea ei. Era convinsă mai mult decât oricând că trebuia neapărat să scape cumva de Hiraga şi Akimoto, înainte de a se afla că şi ea era amestecată în nenorocirea aceea provocată de Ori, pentru că îl ascunsese acolo, ca şi pe ceilalţi. Da, trebuia neapărat să scape de ei, oricât de dreaptă ar fi fost cauza lor, sonno-joi. Luminată dintr-o dată, începu să-şi facă vânt cu evantaiul, pretextând că saké-ul era prea tare pentru ea.

— Karma, zise ea şi ridică din umeri, ca şi cum s-ar fi supus fără crâcnire destinului. Ei, şi-acum alte veşti bune: am găsit o fată pe care aş vrea să o cunoşti.

Lui André i se opri inima în loc apoi, când îşi reveni în fire, parcă respira mai greu decât înainte.

— Când să o cunosc?

— Când vrei. Înainte de a discuta despre afacerile noastre sau după?

— Înainte sau după, n-are nici o importanţă. Dacă îmi place, plătesc oricât cere.

Înălţă iar din umeri, ca şi cum într-adevăr nu i-ar fi păsat, dar ea ghici cumplita disperare din sufletul lui.

Dar nu i se făcu defel milă de el. Şi de ce mi-ar fi milă, mă rog? gândi ea. Setea lui yang pentru yin este însăşi temeiul pentru care există lumea noastră, iar Lumea Plutitoare nu ar mai pluti nici ea o clipă măcar, dacă n-ar fi aşa. Totuşi este ciudat cu câtă înverşunare îşi doreşte yang tot timpul să se împreuneze cu yin… Da, deşi bătaia aceea la porţile plăcerii, când afară, când înăuntru, este mai mult durere decât plăcere, mai mult disperare de a sfârşi o dată şi în acelaşi timp de a urma astfel la nesfârşit, iar dacă termini, niciodată nu ţi-e de ajuns, dacă nu termini iar şi iar, gemând toată noaptea… Şi totul este-atât de trecător, dar yin nicicând nu se arată mai nesăţios!? Însă numai aşa sunt femeile binecuvântate cu rod, cu toate că zeii, dacă or exista, le hărăzesc tuturor aceeaşi cruntă soartă! De trei ori am încercat să iau viaţa de la capăt, pentru că yin-ul din mine tânjea ca o nebună după câte unul ce avea un yang deosebit – deşi yang-ul, cu puţine deosebiri, este întotdeauna acelaşi – şi întotdeauna am ales prosteşte o cale zadarnică, nu mi-a adus nimic altceva decât suferinţă, nici o perspectivă de viitor, ba de două ori nici măcar nu mi s-au împărtăşit simţămintele. Ce nebunie fără rost! Şi de ce oare? Nimeni nu ştie. Nu-i nimic, a trecut. Acum este atât de uşor să-mi potolesc focul yin-ului, iar ca mama-san a devenit totul deja o distracţie. Este atât de uşor să plătesc un yang sau un harigata, cum i se spune, sau chiar să invit vreuna dintre doamne să împartă patul cu mine! Ca de pildă, pe Fujiko, căreia se pare că-i place să se dedea şi la alte plăceri! Da, da, sărutările ei sunt uneori divine!

— Raiko mă cunoaşte de mult, da? tocmai spunea

André.

Iar ea îl completă în minte: într-adevăr, eu te cunosc.

— … Şi eu o ştiu bine pe Raiko.

Asta s-o crezi tu!

— Suntem prieteni vechi. Şi prietenii vechi întotdeauna îi ajută pe prietenii vechi…

Aşa este, aşa este, numai că noi doi nu suntem deloc prieteni, nu în felul în care gândim noi, asiaticii despre prietenie. Noi doi nu o să ajungem niciodată astfel de prieteni. Pentru că tu eşti un gai-jin!

— Furansu-san, vechi prieten, rosti ea cu voce tare. Eu o să am grijă ca tu şi această doamnă să vă cunoaşteţi cât mai curând.

André simţi că i se înmoaie picioarele de emoţie, dar încearcă să-şi ascundă sentimentele.

— Da. Mulţumesc.

— Asta o să se întâmple curând. Iar acum, doctoria.

Se aplecă lângă piciorul mesei. Micul pachet era învelit cu grijă într-o bucată de mătase cărămizie, părând astfel un dar frumos şi scump.

— Ascultă-mă cu mare atenţie.

Îi explică iar pe îndelete cum se foloseşte. Apoi îl puse să repete după ea, până ce se convinse că a înţeles.

— Raiko-san, te rog spune-mi adevărul: doctoria asta-i primejdioasă? Da sau nu?

— Eeee, adevărul, auzi?! Dar nu sunt eu o persoană onorabilă? Doar sunt chiar Raiko, de la casa La Trei Crapi, nu? Nu ţi-am mai zis şi până acum? Sigur că poate fi primejdioasă, dar poate să nu fie, la fel de bine. Dar lucrul ăsta este foarte obişnuit şi se întâmplă oricărei fete, tot timpul, iar vindecarea acelei fete este arareori o problemă. Iar prinţesa ta este tânără şi puternică şi aşa că o să fie foarte uşor să se vindece, n-o să păţească nimic.

— Prinţesa? repetă André, încremenind. Ştii pentru cine este?

— Da, era foarte uşor de ghicit. Câte femei sunt în colonie care ar putea fi în impasul ăsta, şi dintre ele câte atât de importante încât să încerci tu să o salvezi? Nu-ţi

face nici o grijă, vechi prieten. La mine, taina e taină!

După câteva momente de tăcere, el întrebă din nou:

— Ce necazuri poate să aibă?

— Ei, nişte dureri de stomac şi nimic altceva, decât că o să-i fie foarte greaţă. Dar după aceea trebuie să încerce iar, a doua oară, cu licoarea cealaltă, care-i mai puternică. Şi dacă nici asta nu ajută, atunci mai este o cale.

— Care anume?

— Avem destulă vreme să discutăm despre asta, la timpul potrivit, zise Raiko, bătând uşurel cu palma peste pachetul învelit în mătase. S-ar putea să nu aibă nevoie decât de asta şi-atât!

28

— Ai înţeles, Angélique?

— Da, André, spuse ea, nedezlipindu-şi ochii de la pacheţelul învelit în mătase.

Da, salvarea ei se afla aici pe biroul acela. Vorbeau amândoi în şoaptă, deşi uşa era încuiată şi nu era nimeni prin preajmă să-i audă. Pendula bătu ora 10,00 noaptea. André o privi, neliniştit.

— Mama-san mi-a zis că ar fi mai bine să stea slujnica ta cu tine toată vremea asta.

— Asta nu se poate, André. Nu pot să mă încred în Ah Soh şi în nimeni altcineva…, nu i-ai spus?

— Ba da, însă ea a insistat.

De pe coridor, se auzeau vocile înăbuşite ale celor ce râdeau încă, luând cina în sala de mese, de unde ea tocmai plecase. Se aflau acolo Seratard, Vervene, Dimitri şi câţiva ofiţeri francezi. Ea se retrăsese pretextând că este foarte obosită şi vrea să se culce devreme. În drum spre camera ei, după cum aranjase dinainte, se întâlnise cu André în biroul lui.

— Mai bine am…, mai bine am vedea dacă este tot ce trebuie înăuntru…

Însă el nu se urni din loc ca să desfacă pachetul. În schimb se juca nervos cu un colţ al învelitorii de mătase.

— Dacă… dacă Ah Soh n-o să fie lângă tine, să te-ajute… ăăă… cine o să arunce atunci sticluţele şi ierburile şi… Doar nu poţi lăsa nimic acolo, la vedere. Cine o să cureţe totul?

Câteva clipe, Angélique cântări în minte toate posibilităţile. Şi se dojeni pentru uşurinţa de care dăduse dovadă neluând în seamă toate consecinţele.

— Eu… eu n-o să am nevoie de nici un fel de ajutor… N-o să rămână nici o urmă, decât sticluţele acelea şi ierburile şi… prosoapele. Dar nu pot avea încredere în Ah Soh, e clar că nu mă pot încrede nici în ea, nici în nimeni altcineva. Numai în tine îmi pot pune toate speranţele. În rest, n-am

nevoie de nici un ajutor.

Era atât de nerăbdătoare să înceapă tratamentul acela, încât toate celelalte griji i se păreau cu totul neînsemnate.

— Nu-ţi mai face tu gânduri pentru mine. O să încui uşa şi… o să-i zic servitoarei că vreau să dorm până mai târziu, aşa că nu trebuie să mă deranjeze. Eu cred că… ar trebui să se termine totul până în zori, nu?

— Dacă Domnul voieşte aşa… probabil că aşa o să fie…, cel puţin mie aşa mi-a spus mama-san. Totuşi eu tot cred că ar trebui să rişti şi să-i ceri ajutorul lui Ah Soh…

— Nu, nu, se vede că nu-ţi dai seama prea bine de situaţie, nu-ţi dai seama deloc despre ce vorbeşti. Numai în tine pot avea încredere. Aşa că tu să vii să baţi la uşa mea dimineaţă devreme…

Bătu repede, de trei ori, în tăblia mesei, apoi încă o dată.

— Ăsta o să fie semnalul. Iar eu o să-ţi deschid numai ţie.

Arzând de nerăbdare, desfăcu tremurătoare mătasea. Înăuntrul bocceluţei se aflau două sticluţe mici, cu dopuri pecetluite şi un plic cu ierburi.

— Deci, mai întâi, beau tot ce este într-o sticluţă, deodată, apoi…

— Mon Dieu, nici vorbă, se răsti el, la fel de nervos ca şi ea. Trebuie să faci totul aşa cum trebuie, Angélique, nu aşa, la întâmplare… Mai întâi pui ierburile astea în vasul cu apă fierbinte pe care ai poruncit să ţi-l aducă… Când ai făcut infuzia respectivă, bei repede o sticluţă din licoare şi nu te sperii deloc de ce o să urmeze. Dacă este prea rea la gust, bei ceaiul verde, îndulcit cu miere, ca să-i ia amăreala.

— Mai am nişte ciocolată elveţiană, mi-a dat-o domnul Erlicher, pot să mănânc?

— Da, bineînţeles…

Îşi şterse mâinile transpirate de emoţie, cu o batistă. În mintea lui bântuiau fără încetare tot felul de privelişti apocaliptice.

— Când infuzia este destul de caldă, deci după vreo jumătate de oră, să spunem, bei jumătate din fiertură… nici

asta n-o să fie prea grozavă la gust, ca să ştii… După aceea te întinzi frumos pe pat, liniştită, te odihneşti, şi aştepţi…

— Dar n-o să am nici un fel de simptome imediate, n-o să simt nimic?

— Nu, doar ţi-am spus deja, ce naiba! Mama-san zicea că nu se întâmplă nimic timp de câteva ore… Iar atunci o să fie aşa, ca o durere de stomac foarte puternică.

Cu cât vorbea mai mult despre toate acestea, cu atât îi plăcea mai puţin că era amestecat în toată povestea. Dacă se sfârşea totul foarte rău? se întreba el îngrijorat. Mon Dieu, sper că n-o să mai fie nevoie să încerce şi a doua oară, se rugă el şi se strădui să alunge din minte astfel de gânduri negre, dorindu-şi ca acea metodă să nu fie deloc primejdioasă pentru fată.

— O să fie ca o durere puternică de stomac, urmă el, asudând şi mai tare. Ăsta-i începutul, Angélique, când apar crampele. Acum îţi repet: mai întâi conţinutul primei sticluţe, apoi bei jumătate din infuzie, deci jumătate, te rog să ţii minte, da? pentru că totul trebuie să decurgă întocmai în ordinea asta… Apoi te odihneşti, încerci să dormi. Şi nu uita: cu cât mai odihnită, mai destinsă o să fii, cu atât mai uşor o să-ţi fie după aceea să suporţi. După ce încep ăăă… crampele acelea, bei cea de-a doua licoare, după care mănânci nişte miere sau ceva dulce, iar apoi bei ce a mai rămas din infuzie…, însă sorbi încet, n-o dai pe toată pe gât, da? Crampele or să se înteţească iar după aceea o să înceapă… Mama-san a spus că o să fie ca şi cum ai avea ciclu foarte abundent, deci… ăăă… să ai la îndemână un prosop…, îşi şterse iar palmele transpirate. E aer cam închis aici astă-seară, nu?

— Este rece şi nu trebuie să fii aşa nervos, îl linişti ea.

Desfăcu dopul primei sticluţe şi mirosi licoarea dinăuntru. Strâmbă din nas, dezgustată.

— Pute mai rău decât un closet public din Paris, în mijlocul lunii august, când e căldura-n toi…

— Eşti sigură că îţi aduci aminte cum trebuie să iei totul, în ordine?

— Da, da… Nu te mai chinui atât, o să…

Se auzi o bătaie în uşă. Tresăriră amândoi. Femeia apucă la iuţeală cele două sticluţe şi ierburile şi le ascunse în poşetă.

— Intră, spuse André.

Doctorul Babcott intră, aplecându-se puţin, ca să încapă pe uşa prea mică pentru statura lui de uriaş.

— Aha, Angélique, aici erai… Mi-a spus servitorul unde să te găsesc. Am tot aşteptat momentul să discut cu tine între patru ochi. Bună seara, André.

— Bună seara, monsieur.

— Ăăă…, doctore, mă simt minunat, zise ea la repezeală, simţind că o trece un fior rece, sub privirea lui cercetătoare. Nu cred că…

— Nu voiam decât să-ţi iau temperatura, pulsul şi să văd dacă nu ai nevoie de vreun sedativ. Cel mai bine este să-ţi iei toate măsurile de prevedere din timp…

Ea începu să protesteze, dar medicul nici n-o ascultă.

— Cel mai bine este să fii sigur că totul este în regulă, Angélique. Aşa-i cel mai bine pentru toţi, rosti el categoric. Consultul n-o să dureze decât un minut.

— Bine, atunci să mergem, suspină ea, fandosindu-se.

Îşi luă rămas bun de la André şi-l conduse pe Babcott la ea în cameră. Ah Soh o aştepta în budoar.

— Ah Soh, îi zise Babcott politicos, în cantoneză. Te rog să te întorci când te chem eu.

— Sigur, preaonorabile doctor.

Foarte supusă, ieşi din cameră.

— Habar n-aveam că vorbeşti chinezeşte, George, se miră Angélique, în vreme ce el se aşeză pe pat lângă ea şi începu să-i ia pulsul…

— Am vorbit în cantoneză, Angélique. Limba chineză are o mulţime de dialecte, însă scrierea este una pentru toţi. Numai un singur fel de scris îl înţeleg cu toţii. Ciudat, nu?

Ce tâmpenie din partea lui că-mi îndrugă întruna ce ştiam şi eu foarte bine, îşi zise mânioasă Angélique, abia stăpânindu-se să nu ţipe la el să se grăbească o dată. De parcă eu n-aş fi fost în Hong Kong, parcă Malcolm şi o grămadă de alţii nu mi-ar fi zis de o sută de mii de ori toate

astea! Şi parcă eu aş fi uitat că tu eşti cauza tuturor nenorocirilor mele!

— Am prins puţină cantoneză cât am stat în Hong Kong, continuă el, fără să observe privirea femeii.

Da, pulsul era cam precipitat, inima tinerei părea că bate speriată şi se zărea pe frunte o urmă de transpiraţie. Nu era însă deloc neobişnuit, având în vedere prin ce trecuse ea cu puţină vreme înainte.

— Da, zise el mai departe. Am prins şi eu din zbor câteva cuvinte. Am lucrat câţiva ani buni la Spitalul Public. Ar trebui să înfiinţăm neapărat şi aici un astfel de spital minunat. Ştii, doctorii chinezi cred că există şapte feluri de bătăi ale inimii, şapte niveluri ale pulsului. Pretind chiar că ei pot simţi aceste ritmuri, din aproape în aproape, atingând anumite puncte din jurul inimii. De altfel, aceasta este principala lor metodă de a pune diagnostice…

— Şi dumneata ce anume deduci ascultând cele şapte ritmuri ale inimii mele? întrebă ea, nerăbdătoare, simţind plăcuta căldură a mâinii lui tămăduitoare şi gândindu-se că, în ciuda resentimentelor faţă de el, ar fi vrut foarte mult să se poată încrede în omul acela.

Niciodată nu mai avusese prilejul să simtă acea linişte ce părea că radiază din mâinile medicului, coborând şi asupra ei, treptat.

— Nu deduc altceva decât că eşti sănătoasă şi în plină putere, răspunse el şi se întrebă dacă era vreun pic de adevăr în toată teoria aceea despre ritmul inimii.

În toţi acei ani petrecuţi în Asia, fusese martor al extraordinarelor însuşiri şi cunoştinţe ale medicilor chinezi. Ca de altfel şi a nenumăratelor superstiţii legate de vindecarea bolnavilor, care lui i se păreau prosteşti. Lumea asta mare este tare ciudată, îşi zicea el, însă oamenii sunt încă şi mai ciudaţi. Se uită iar la fata din faţa lui. Ochii lui albaştri-cenuşii erau foarte sinceri şi blânzi. Însă ea sesiză umbra de îngrijorare ascunsă cu bună ştiinţă.

— Dacă-i aşa, atunci ce anume te nelinişteşte? îl întrebă ea direct, speriată dintr-o dată ca nu cumva doctorul să-şi fi dat seama de starea în care se afla ea.

Babcott şovăi câteva clipe, apoi scoase la iveală ceva, împachetat în foiţă de mătase. O desfăcu şi îi dădu crucea mică de aur.

— Cred că-ţi aparţine, Angélique…

Răscolită de groază, ea îl privi fără să scoată o vorbă. Buzele uscate nu reuşiră să articuleze nici un sunet, însă se strădui să ridice din umeri, să pară nedumerită.

— Eu… eu sigur… am pierdut o cruciuliţă la fel ca asta, dar… eşti convins că este a mea? Unde anume ai găsit-o?

— La gâtul aşa-zisului tâlhar!

— La gâtul lui?! Ce… ciudat, rosti ea şi parcă se văzu cum face pe mirata, parcă se auzi vorbind astfel, de parcă altă persoană ar fi făcut toate acestea, nu ea.

Se forţă să se stăpânească, chiar dacă îi venea să urle adevărul în faţa celuilalt, pentru că ştia că se afla din nou în apropierea capcanei ce avea să-i descopere taina. Mintea ei căuta înnebunită un motiv plauzibil pentru a justifica acea dezvăluire.

— Cum adică… la gâtul lui?

— Da, chiar aşa. Eu am găsit-o asupra cadavrului. La început am crezut doar că omul era catolic, însă din întâmplare am văzut şi inscripţia… abia se poate citi, spuse el, apoi râse nervos. Numai că eu am văzul mai ascuţit decât Hoag. Aşa că am reuşit să descifrez dedicaţia: „Pentru Angélique, de la mama, 1844”.

Ea îngăimă atunci fără voie:

— Biata mama, a murit la naşterea fratelui meu, cu numai patru ani mai târziu.

Luă cruciuliţa şi începu s-o cerceteze cu atenţie, ţinând-o la lumina lămpii, fără să poată citi prea bine inscripţia, pe care o blestemă în gând că o trădase. Apoi, instinctul ei de conservare birui şi Angélique îşi reveni pe dată:

— Da, am pierdut-o, aşa cred, c-am pierdut-o la… Tokaido, sau la Kanagawa, chiar în seara aceea în care m-am dus să-l văd pe Malcolm, ţi-aminteşti?

— A, sigur că da. Nefericită seară, foarte nefericită, ca de altfel şi ziua aceea, răspunse Babcott bănuitor. Eu… eu… ăăă… m-am gândit că ar trebui s-o primeşti înapoi.

— Da… da… îţi mulţumesc mult. Sunt atât de bucuroasă că am găsit-o din nou. Dar, te rog mai stai puţin. Ia loc, îl pofti ea, cu toate că îşi dorea nespus să-l vadă plecat mai repede. Dar cine era individul acela şi cum de-o fi găsit el crucea? Unde anume?

— Asta n-o să aflăm noi niciodată, răspunse Babcott, privind-o scrutător. Cel puţin nu acum. Ţi-a spus cumva Malcolm că noi credem că era unul dintre diavolii aceia de ucigaşi de pe Tokaido, cu toate că nici el şi nici Phillip nu sunt prea siguri de asta?

În ciuda groazei care pusese stăpânire pe ea, femeia simţi un îndemn ciudat de a izbucni în hohote de râs şi de a striga în gura mare: N-a fost deloc un diavol, nu cu mine, nu prima dată, pentru că m-a lăsat în viaţă şi n-a mai fost deloc un diavol ucigaş după ce l-am schimbat eu întru totul. Nu m-a omorât, deşi ştiu sigur că asta voia să facă, ştiu precis că avea de gând s-o facă chiar înainte de a-l convinge eu să plece… Nu, nu, n-a fost un diavol cum îi ziceţi voi, dar chiar şi aşa merita să moară, trebuia să moară… Mon Dieu, nici măcar nu ştiu cum îl chema. Eram atât de năucă, încât am uitat să-l întreb… Ce proastă sunt că mă gândesc la toate astea…

— Dar cine era?

— Nimeni nu ştie. Nu încă. Deşi prinţul din Satsuma ar putea să-i facă numele cunoscut acum, cu toate că s-ar putea să-i dea un nume fals. Japonezii ăştia sunt atât de mincinoşi! Nu, de fapt nici măcar nu le putem spune mincinoşi, pentru că tot ceea ce noi numim minciună pare să fie un mod de viaţă pentru ei. Poate că omul acela a găsit într-adevăr cruciuliţa la Kanagawa. Dar tu chiar nu-ţi aduci aminte când anume ai descoperit că ţi-a dispărut de la gât?

— Nu, deloc. Numai când am văzut-o aici…

Din nou, observă privirea lui cercetătoare, tăioasă, iar în mintea ei se răsucea un gând crunt, ca un cuţit înroşit în foc: oare nu cumva îşi dăduse seama de starea ei când îi luase pulsul?

— Oricum, bine că s-a găsit, slavă Domnului. Nici nu ştiu

cum să-ţi mulţumesc că mi-ai înapoiat-o. Însă nu pot înţelege nici în ruptul capului de ce o purta?

— Mda, şi mie mi se pare grozav de ciudat.

Urmară câteva momente de tăcere apăsătoare.

— Dar doctorul Hoag ce crede?

Babcott se uită la ea o clipă, însă în frântura aceea ea nu putu citi nimic în ochii lui netulburaţi. Apoi rosti:

— Eu nu l-am întrebat nimic! N-am discutat nici cu el, nici cu Malcolm, adăugă privind-o într-un fel curios, parcă voind să intre în sufletul ei. Doctorul Hoag este angajat al firmei Struan şi ăăă…, castronul lui de orez e în mâna doamnei Tess Struan. Nu ştiu exact de ce, însă am considerat că-i mai bine să-ţi spun ţie mai întâi.

Stătură iar câtăva vreme amândoi tăcuţi. Apoi ea se uită în gol, neştiind ce să zică, nesigură, şi îşi dădu seama că ar fi fost minunat să se poată încrede în el, da, să se destăinuie altcuiva, nu lui André (oricum, era foarte periculos chiar şi faptul că ştia numai el), însă mai mult ca sigur că era imposibil aşa ceva. Trebuia neapărat să urmeze planul pe care şi-l propusese întocmai: să-şi înfrunte singură destinul, să se salveze prin puterile ei.

— Probabil că…, nu sunt sigură, dar s-ar putea să fi găsit cruciuliţa la Kanagawa. Poate că m-a văzut acolo şi… – se opri câteva clipe, apoi, luându-i-o înainte doctorului, vorbi mai departe, născocind pretextul pe măsură ce vorbea. Poate că a păstrat-o ca să-i amintească de mine şi să… Şi nu mai ştiu…, dar ce voia oare cu mine?

Atunci el îi răspunse încurcat:

— În mod clar, voia să-ţi facă rău, draga mea, să te facă femeia lui cu orice preţ şi apoi să te omoare. Îmi pare rău, dar cred că ăsta este adevărul. La început, m-am gândit şi eu ca toţi ceilalţi, că nu-i decât un nelegiuit dintr-aceia pe care japonezii îi numesc ronini, dar când am dat peste cruciuliţa ta, totul s-a schimbat. În clipa în care mi-am dat seama că îţi aparţine podoaba aceea. Probabil că s-a întâmplat întocmai cum presupui şi tu… Te-a văzut la Tokaido, apoi el şi celălalt cred că i-au urmărit pe Malcolm şi pe Phillip Tyrer, ca să-i ucidă, să nu fie recunoscuţi. După

care te-a zărit iar, a găsit crucea şi a păstrat-o, pentru că era a ta. După aceea te-a urmărit până aici, pentru ca, iartă-mă, să se culce cu orice preţ cu tine. Şi nu uita că nici nu-i greu să-l faci pe un astfel de individ să se îndrăgostească de tine la prima vedere, să devină chiar… chiar obsedat de tine!

Modul în care spusese toate acestea, îi trăda adevăratele simţăminte faţă de Angélique. Iar ea oftă uşurată, înţelegând în sfârşit. Ce bine că pricepuse totul singur, îşi spunea ea, vlăguită de emoţie şi fericită în acelaşi timp, că scăpase încă o dată ca prin urechile acului. Începu să se gândească iar numai la cele două sticluţe salvatoare şi la ziua următoare, când ea avea să fie curată ca lacrima şi putea să înceapă o viaţă nouă, minunată.

— Da, japonezii ăştia sunt nişte fiinţe foarte curioase, tocmai spunea medicul. Da, cu totul şi cu totul deosebite. Însă este foarte ciudat că nu se tem deloc de moarte, ba chiar o caută cu lumânarea. Iar tu, crede-mă, ai fost foarte, foarte norocoasă că ai scăpat nevătămată. Ei, cred că ar trebui să plec şi eu…

— Da, îţi mulţumesc mult, mult de tot, zise Angélique, apoi îi luă cu delicateţe mâna şi o lipi de obrazul ei. Nu vrei dumneata să-i explici toate astea lui Malcolm şi lui Hoag? Aşa o să se termine toate nelămuririle astea.

— Pe Malcolm îl las în seama ta.

Pentru o fracţiune de secundă se gândi să-i mărturisească adevărul despre logodnicul ei, care se droga cu opiu, şi să-i ceară ajutorul, dar după aceea îşi zise că nu este chiar atât de presantă problema, şi-apoi era răspunderea lui, nu a ei. Biata Angélique, avea ea atâtea pe cap şi fără asta.

— În ce-l priveşte pe Hoag, ce-l interesează asta pe el, sau pe toţi gură-cască şi bârfitorii din Yokohama? Nu-i deloc treaba lui sau a mea, nu-i aşa?

Văzu cum ochii şi chipul ei proaspăt, strălucind de tinereţe, se întorc spre el, radiind de bucurie şi de o senzualitate stranie, încă latentă, ce părea că o înconjoară întotdeauna ca o aură în ciuda tuturor dificultăţilor prin care

trecuse şi care ar fi trebuit, în mod normal, să-i micşoreze farmecul. Uluitor, îşi spunea doctorul, mirat la culme de liniştea subită ce o cuprinsese, aş vrea tare mult să aflu taina ei şi de ce anume unii oameni de pe lumea asta par că înfloresc atunci când se confruntă cu situaţii-limită, care pe mulţi alţii i-ar doborî într-o clipită. Şi, dintr-o dată, curiozitatea lui profesională făcu loc simţămintelor lui adevărate pentru femeia aceea fascinantă. Nu pot să-l învinuiesc deloc pe amărâtul ăla de ronin, nici pe Malcolm sau pe oricine îşi pierde minţile din pricina ei pentru că şi eu o doresc la fel de mult.

— Oricum, foarte curioasă toată povestea asta cu cruciuliţa..., adăugă el cu voce răguşită, de data aceasta fără pic de reţinere. Însă viaţa asta este plină de curiozităţi, nu-i aşa? Noapte bună, draga mea, somn uşor.

Primele crampe o smulseră dintr-un somn chinuit, bântuit de vise cumplite, cu puşcăriaşi care se repezeau la ea şi diavoli cu ochii bulbucaţi şi feţe schimonosite, cu femei cu pântece uriaşe, în care se zbăteau copii nenăscuţi, cu bărbaţi cu coame imense care încercau să o alunge departe de Tess Struan, care stătea de veghe lângă Malcolm, ca un şacal însetat de sânge. Apoi urmă o a doua durere, care o trezi de-a binelea la realitate şi-şi dădu seama ce se întâmplă de fapt cu ea.

Bucuria că, în sfârşit, începuse ceea ce aştepta cu sufletul la gură, şterse pe dată din mintea ei orele lungi de aşteptare încordată, ce i se păruseră că durează o veşnicie, până ce adormise. De-acum era deja patru şi câteva minute dimineaţa. Ultima dată când se uitase la ceas era două şi jumătate. O altă crampă, mai puternică decât cea de dinainte, îi scutură trupul şi o sili să se gândească ce anume avea de făcut în continuare. Cu degetele tremurătoare, desfăcu a doua sticluţă. Simţi din nou gustul acela infect şi aproape că era cât pe ce să vomeze, însă reuşi să înghită fiertura şi băgă repede în gură o linguriţă de miere. În tot timpul ăsta, stomacul părea că nu vrea să mistuie deloc zeama aceea cumplit de amară. Se întinse pe

pat, gâfâind. Mii de flăcări parcă îi ardeau în pântece. În câteva clipe, cămaşa de noapte fu leoarcă de sudoare. Apoi totul trecu dintr-o dată, iar ea rămase vlăguită, plină de transpiraţii reci şi cu respiraţia întretăiată. Aşteptă. Ca şi până atunci, nu se mai petrecu nimic o vreme. Doar un fel de sfârşeală şi un gust amar, de fiere, după atâtea ore de aşteptare şi nelinişte, dinaintea somnului plin de coşmaruri. Disperarea ei crescu.

— Sfântă Fecioară Preacurată, ajută-mă să meargă totul aşa cum trebuie. Ajută-mă…, murmura printre lacrimi.

Apoi urmară iar minute lungi de aşteptare. Nimic nu se întâmplă. Trecură alte minute, apoi altele… Şi dintr-o dată, ca nicicând până atunci, o durere cruntă, cu totul altfel decât cele de până atunci, parcă o sfâşie în două. Apoi alta. Cu greu reuşi să suporte. Şi apoi altele, tot mai greu de îndurat. Îşi aduse aminte de cea de-a doua parte a infuziei şi se ridică în capul oaselor, să o bea. O sorbi încet, cum fusese învăţată, iar gustul nu i se păru chiar atât de groaznic precum cel al lichidelor din sticluţe.

— Slavă Domnului că nu mai trebuie să beau aşa ceva, îngăimă Angélique şi sorbi iar din infuzie.

Apoi iar şi iar, şi după fiecare înghiţitură, mai mânca o bucată de ciocolată. Şi nu după multă vreme, începură crampele. De data aceasta, mult mai puternice. Şi păreau că se înteţesc tot mai mult. Nu te speria, se încuraja ea, totul se întâmplă cum te-a avertizat André. Muşchii stomacului i se contractau îngrozitor, tot mai tare… Dar ea sorbi în continuare din băutura aceea şi convulsiile sporiră în intensitate, până ce ultimul strop de infuzie se sfârşi. Cheseaua cu miere era aproape goală, ciocolata şi ea pe sfârşite, însă de-acum nici măcar dulciurile acelea nu mai puteau alunga gustul scârbos care îi stăruia în gură. Un curent de aer dinspre uşa budoarului suflă într-o parte flăcăruia lămpii de pe noptieră, silind umbrele de pe pereţi să joace în tot soiul de chipuri. Străduindu-se să-şi păstreze curajul, Angélique rămase întinsă pe pat şi privi îndelung dansul umbrelor de pe pereţi, cu mâinile încleştate pe pântecele sfârtecat de dureri. Simţea sub palme cum

muşchii se contractau rapid, apoi se destindeau şi iar… şi iar… până ce făceau numai ghemuleţe, sub degetele ei tremurătoare.

Priveşte umbrele, gândeşte-te la lucruri frumoase, îşi şoptea, îmbărbătându-se. Ce vezi tu acum? I se năzărea că vede vapoare şi bărci şi acoperişurile Parisului şi chiar rugi de mure. Şi ia uită-te, acolo este chiar o ghilotină, a, nu, e numai o boltă de verdeaţă, împânzită cu trandafiri agăţători. Ei, dar asta-i chiar căsuţa noastră de vară de lângă Versailles, unde ne duceam noi primăvara şi vara, da, eu şi fratele meu, căci biata maman murise cu multă vreme în urmă, iar tata cine ştie pe unde hălăduia prin lumea asta mare. Sigur, unchiul şi mătuşa ne iubeau, dar asta nu ţinea deloc…

— Ah, Mon Dieu! gemu ea, când următoarea contracţie o cutremură, apoi la a doua aproape că ţipă de durere. În grabă, îşi vârî în gură un capăt de cearşaf, ca să-şi înăbuşe strigătele fără voie ca nu cumva să se trezească după aceea cu toată Legaţia bătând la uşa ei.

După aceea începură frisoanele. Mii şi mii de ace de gheaţă îi răscoleau prin măruntaie, mai puternice de zeci de ori decât la cel mai abundent dintre cicluri. Tot corpul i se încorda de suferinţă, mâinile şi picioarele i se chirceau de fiecare dată când o scutura câte un spasm. Parcă tot chinul iadului ar fi voit să-i sfâşie şoldurile şi pântecul, apoi durerile îi cuprinseră tot trupul şi capul şi…

— Sfinte Dumnezeule, o să mor… o să mor…, gemea ea, sfârşită, cu dinţii clănţănind de friguri şi de groază.

Trăgea din toate puterile de cearşaful mototolit, ca să-şi înăbuşe gemetele provocate de spasmele groaznice, care creşteau şi creşteau… Şi dintr-o dată se opri. Da, într-o clipă. La început, crezu că a murit cu adevărat, dar curând, îşi veni iar în simţiri şi observă că, pe neaşteptate, camera nu se mai învârtea cu ea, iar flacăra lămpii se micşorase, însă ardea încă. Apoi auzi ticăitul ceasului. Era ora cinci şi patruzeci şi două de minute. Se ridică în capul oaselor, cu greu, simţindu-se îngrozitor. Când se uită în oglinjoara pudrierei, se sperie cum arăta. Era vineţie la faţă, cu părul

ud de transpiraţie, cu buzele albite de doctoriile acelea. Îşi clăti gura cu ceai verde, apoi scuipă în oala de noapte şi o împinse iar cu piciorul sub pat. Sleită de oboseală, îşi trase peste cap cămaşa de noapte, îmbâcsită de transpiraţie, apoi se şterse cum putu cu un prosop ud, pe faţă şi pe gât. Se pieptănă şi apoi se lăsă iar pe pat, simţindu-se însă mai bine după toată suferinţa pe care o îndurase. Abia atunci observă pata de sânge de pe cămaşa de noapte, aruncată la întâmplare, pe covorul vechi.

Se uită degrabă să vadă dacă nu cumva se înşela şi răsuflă uşurată când se convinse că, într-adevăr, începuse să sângereze. Îşi puse un prosop curat între picioare şi, în lumina slabă a zorilor ce începeau să mijească, se lăsă iar pe spate, aproape lipindu-se de saltea, în neştire, frântă de osteneală. O căldură binefăcătoare creştea tot mai mult între membrele ei sleite de sfârşeală. Şuvoiul sângelui se înteţea.

29

Duminică, 11 noiembrie

— Preailustrul Chen a spus să te încredinţez că îl interesează orice lucru, cât de mic, care ar putea să-l atingă cumva pe tai-pan, Soră mai Mare, începu Ah Soh, cam încurcată. Acum două nopţi, Floci Aurii a început iar ciclul şi…

— Aha, de-asta s-a vârât în pat aşa devreme şi n-a vrut să-l primească pe fiul meu, se dumiri Ah Tok.

Stăteau amândouă în tihnă, în camera ei de la capătul coridorului, ferite de urechi indiscrete.

— Da, aşa-i, ascultă-mă mai departe: ea zice acum că i-a venit iar ciclul, numai că eu ştiu datele la care îi vine, cum le ştiu şi pe-ale mele. Şi nu se poate să aibă dreptate. Firesc este ca, orice tânără civilizată şi fecioară pe deasupra să aibă ciclu regulat, însă… Ah Soh se opri o clipă din vorbă jucându-se nervoasă cu capătul şorţului. Cu toate că eu îmi aduc aminte că ultima dată a avut foarte puţin, de-abia de-abia… ca şi cum ar fi rămas…

Cealaltă râgâi mulţumită de masa îmbelşugată şi începu să se scobească între dinţi cu o scobitoare.

— Ei, auzi acum… dacă a întârziat sau a avut numai puţin sau i-a venit altă dată, nu-i nici o mirare, cu toate necazurile astea care i s-au întâmplat bietului meu fiu şi cu boala lui şi cu toţi nemernicii care ne împresoară aici. Asta e chiar destul de normal, nu-i nimic deosebit.

Pe măsuţa dinaintea lor se vedeau o mulţime de boluri cu rămăşiţele îndestulatului lor prânz: supă dulce, îngroşată cu smântână, fripturi cu garnituri de legume proaspete, peşte umplut cu ghimbir şi soia, frigărui de porc în sos de fasole neagră, creveţi în mujdei de usturoi şi orez.

— Da, da, este şi firesc să se întâmple aşa, Soră mai Mică, repetă Ah Tok.

— Aşa o fi, numai că mie mi se pare nefiresc faptul că ieri dimineaţă, când m-am dus să-i duc ceai şi apă fierbinte

să se spele, a trebuit să bat în uşă de nu ştiu câte ori, până să se trezească. Şi nici nu m-a lăsat să intru, doar a strigat ca o ţicnită: Ieşi! Pleacă de-aici! Da, da, chiar aşa mi-a urlat ea, cu vocea aia vulgară şi dup-aia… – Ah Soh făcu o pauză, apoi îşi coborî glasul, luându-şi o mască tragică: Ei, şi numai după câteva minute, vine la ea Năsoi Ascuţit, din celălalt neam de diavoli venetici, de le spunem noi Broaşte. Şi a bătut la uşă uite-aşa… (bătu şi ea cu degetele în tăblia mesei, mai întâi de trei ori la rând, apoi a patra oară). Iar ea l-a lăsat să intre imediat!

Ah Tok rămase cu gura căscată de mirare.

— Imediat? Pe ăla, pe Broscoiul? Cum de l-a lăsat pe el să intre şi pe tine nu? L-ai văzut cu ochii tăi?

— Da, dar el nu m-a văzut pe mine.

— Ayeeah! Asta a fost foarte isteţ din partea ta. Hai, spune mai departe, Soră mai Mică! o îndemnă nerăbdătoare Ah Tok, sorbindu-i fiecare cuvânt. Dă-i drumul mai departe!

— Ei, dup-aceea, a rămas acolo câteva minute şi-apoi a ieşit cu o bocceluţă din mătase cărămizie, în care erau legate câteva lucruri. A ieşit cu ele pe furiş, ca un hoţ în miez de noapte. Numai că nu m-a zărit defel când îl urmăream, chicoti Ah Soh încântată, ca orice chinez onorabil, care se simte grozav de mândru când află vreo taină sau vreo bârfă. Şi nici măcar nu şi-a dat seama că m-am luat după el!

— Pe toţi zeii mari şi mici, chiar aşa? se minună Ah Tok şi mai turnă două pahare de vin de Madeira. Viaţă lungă să-ţi hărăzească aceia din ceruri, Soră mai Mică, şi fie ca Poarta ta de Jad să nu te întristeze niciodată. Şi acum spune ce s-a mai petrecut!

— Ei, Broscoiul s-a dus la ţărm, s-a suit într-o barcă cu vâsle şi a pornit-o spre larg. După cătăva vreme, l-am văzut cum a aruncat bocceaua aceea în mare; cu ce-o fi avut înăuntru!…

— Ei, nu mai zi!

— Da, da, chiar aşa! După care s-a întors la mal. Numai că nu m-a simţit deloc în tot timpul ăsta!

— Da’ ce-o fi fost acolo?

Ah Soh se apropie de urechea ei şi şopti:

— Când don’şoala m-a lăsat să intru la ea în cameră, m-am uitat şi eu pe-acolo, cu mare grijă. Aşternutul era leoarcă de sudoare, cămaşa de noapte la fel, de parcă ar fi avut parte de frigurile din Valea Fericirii. Iar prosoapele ei erau îmbibate cu sânge, mai mult decât oricând. Mi-a poruncit să curăţ tot, să aduc apă fierbinte şi să nu las pe nimeni să vină la ea, nici măcar pe tai-pan. Şi după ce-am sfârşit tot ce-aveam eu de făcut, s-a vârât iar în pat ca o putoare şi a început să tragă la aghioase.

— Ei, asta nu-i chiar aşa ieşit din firea lucrurilor, dar trebuşoara aia cu Năsoi Ascuţit!..., clătină din cap, îngândurată, Ah Tok. Asta-i ca baliga măgarului – sclipeşte pe dinafară, da tot baligă rămâne! E limpede ca ziua că ăla a aruncat ceva tainic, de-al ei.

Ah Soh şovăi câteva clipe, apoi îndrăzni să întrebe:

— Dar... Dar nu se poate cumva ca onoratul dumitale fiu să o fi tăvălit vreun pic?

Ah Tok chicoti încântată.

— Eu una sunt sigură c-a încercat el, dar Floci Aurii nu îngăduie ea aşa uşor să-i lase Cerescului Lujer să rupă zăgazurile Porţii ei de Jad, cu toate că se înfige-n sufletul lui de câte ori poate. L-am auzit eu pe bietul meu fiu murmurând prin somn numele ei. Dezgustător, ce mai, dacă e aşa cum gândeşti tu, atunci, ca orice fiinţă civilizată, putea să spună, ne înţelegeam noi asupra preţului şi se sfârşea cu bine pentru toată lumea.

Ah Soh o privi pe Ah Tok cum prinde cu beţişoare o bucată de cap de peşte, îl suge până rămâne curat apoi, scuipă oasele în bolul din faţa ei. Ea ar fi fost dornică chiar să mănânce şi acele rămăşiţe, pentru că bucătarul ei nu era la fel de priceput.

— Cum îţi mai merge cu bucătarul zilele astea? întrebă ea, făcând pe nevinovata.

— Ei, mai bine. Câinele acela vine de la mine din sat şi are obligaţii. Dar, bineînţeles că trebuie să-l dădăcesc mereu, spuse Ah Tok, nepăsătoare, apoi zâmbi ciudat.

Foarte curios ce mi-ai povestit, Soră mai Mică. Şi cum se simte împărăteasa ta astăzi?

— Ţâfnoasă ca de obicei. Curge din ea ca din vita tăiată. Vraciul cel Uriaş a venit să o vadă astăzi dimineaţă, dar n-a vrut să-l lase. Mi-a zis să-l trimit de-acolo. E ceva care…

— Dar pe fiul meu l-a văzut?

— Nu, azi după-masă se întâlnesc.

— Bine. Că toată ziua a fost numai foc şi pară pe bătrâna lui mamă, din pricina ăleia. Aşa deci… Năsoi Ascuţit şi Floci Aurii au pus ceva la cale, în taină… Nu miroase deloc a bine, deloc. Fii cu ochii în patru Soră mai Mică, şi cu urechile deschise la orice şoaptă…

— Şi mai e ceva, se repezi Ah Tok, dându-şi ochii peste cap, foarte mândră de ea.

Scotoci prin buzunar şi puse o sticluţă pe masă. Partea de jos a recipientului era pătată cu o substanţă purpuriu-închisă.

— Am găsit asta sub patul ei, când am luat să deşert oala de noapte.

Faţa brăzdată de riduri a celeilalte se zbârci încă şi mai tare.

— Ei şi?

— Miroase, Soră mai Mare.

Ah Tok făcu întocmai. Izul acela puturos îi părea destul de cunoscut.

— Dar ce-i?

— Nu sunt prea sigură… dar mie-mi pare c-ar fi Umbrele Lunii. Eu cred că asta a fost în sticlă… dimpreună cu alte ierburi!

Ah Tok rămase cu gura căscată.

— Cum? Leacul pentru lepădat copii? Imposibil! De ce-ar fi avut ea nevoie să facă aşa ceva?

— Ar fi fost mare ruşine a obrazului pentru fiul tău dac-ar fi ajuns tată înainte de-a se căsători, eh? Doar ştii prea bine câtă zarvă fac diavolii ăştia venetici despre nuntă şi feciorie şi scandaluri ce ştirbesc reputaţia şi cum nu vor deloc să accepte împreunarea înainte de cununie. Întotdeauna îi spurcă grozav pe cei ce nu ţin la toate

prostiile astea? Ce nebunie! Da, mare ruşine ar fi păţit fiul dumitale! Dup-aia mai este şi tai-pan Tess căreia trebuie să-i dea socoteală, ca şi zeul acela al lor, răzbunător şi deloc înduplecat cu astfel de fapte!

Amândouă se cutremurară de groază. Ah Tok mirosi iar sticluţa.

— Şi crezi că Nas Ascuţit a aruncat sticlele în mare?

— Da, şi-mi mai lipseşte şi o cană mare, de ceai, care probabil că era pentru infuzia de plante, pentru că ea mi-a poruncit să-i aduc apă fierbinte şi miere.

— Ca să mai îndulcească gustul acela! Ayeeyah! făcu Ah Tok foarte îngândurată. Fiul meu este..., este ca scos din minţi după femeia aceea.

— Şi atunci ce-ar trebui să facem?

— Ai avut dreptate când mi-ai spus. Trebuie să-i scriem neapărat ilustrului Chen şi să-i trimitem şi sticluţa asta drept dovadă cu prima navă de poştă. El o să ştie dacă spui sau nu adevărul şi atunci vom afla ce să facem noi mai departe.

Apoi Ah Tok mai turnă câte un pahar de vin.

— Fii cu ochii în patru la orice mişcare, ca un şoim să-i pândeşti, iar eu o să fac întocmai, la rândul meu. Şi... nici un cuvinţel măcar să nu scapi nici în faţa ei, nici în faţa fiului meu şi a nimănui altcuiva, până ce o să ni se poruncească de către preamăritul Chen ce trebuie să facem.

Malcolm Struan se grăbea, şontâcăind, pe Strada Mare, către reprezentanţa Struan, sprijinit în cârje. Cerul era acoperit de nori, un vânt rece venea dinspre mare, iar după-amiaza era răcoroasă şi ea. Însă Malcolm parcă se mai liniştise, când o văzuse pe Angélique şi se convinsese că nu păţise nimic, ba dimpotrivă, era mai frumoasă ca niciodată, chiar dacă părea cam palidă şi somnoroasă. Nu stătuse cu ea decât câteva minute, ca să nu o obosească prea tare. Un grup de neguţători călări îşi opriră caii, să-i facă loc să treacă, politicoşi, şi ridicară cravaşele, în semn de salut.

— Bună să vă fie ziua, tai-pan, zise Lunkchurch,

încruntat ca şi ceilalţi, de altfel. Veniţi la club, mai pe seară?

— Ce s-a-ntâmplat?

Lunkchurch arătă cu degetul mare spre nava masivă, întunecată, cu două catarge, ancorată lângă fregata lui Marlowe. Nava purta stindardul companiei Brock şi Fiii.

— Corabia aia şi veştile pe care le-aduce. Norbert ne-a chemat la o întrunire, pe toţi, numai pe noi, negustorii, fără Sir William.

— Şi eu voiam să fac acelaşi lucru. Bun, deci la asfinţit o să fiu şi eu acolo, scrâşni Malcolm, indispus.

Ocean Witch (toate navele importante ale firmei Brock purtau numele de Vrăjitoare, după cum cele ale companiei Struan erau numite *Cloud* – Nor) se întorsese pe neaşteptate cu o zi în urmă, cu veşti, poştă şi ultimele ziare din Hong Kong.

— Tâmpit afurisit! ocărî el.

Majoritatea editorialelor din toate ziarele scriau despre amiralul Ketterer şi marea izbândă repurtată de el în toate atacurile ce nimiciseră cuiburile piraţilor din Golful Mirs şi din împrejurimile acestuia. În momentul acela, vestitul comandant era în drum spre Shanghai, pentru a reface proviziile de cărbune ale navelor.

În *Guardian,* se vedea chiar pe prima pagină, scris cu majuscule, un articol care punea punctul pe i:

„Într-o informare trimisă Guvernatorului, amiralul Ketterer îl anunţă că au suferit şi pagube, provocate de trupele chinezeşti, care dispuneau de tunuri moderne – tunuri fabricate la Birmingham, venite prin Hong Kong şi cumpărate prin mijloace mai mult sau mai puţin cinstite, de către Wu Sung Choi, comandantul flotei Lotusului Alb care, din păcate, nu a fost prins şi nici ucis”.

Uimitor, însă din cauza acestui incident minor (tunurile au fost distruse de trupele de uscat ale infanteriei marine), amiralul susţine categoric ca toate vânzările de arme – precum şi comerţul cu opiu – să fie scoase în afara legii şi să nu se mai permită aducerea lor sub nici o formă în Asia, mai ales în Japonia şi China, sub ameninţarea cu pedepse

foarte drastice pentru încălcarea acestui embargo.

Această nedorită intervenţie în desfăşurarea comerţului legal, această inconştientă învinuire a tuturor negustorilor cu China – renumiţi pentru onestitatea lor, pentru eforturile deosebite de a întări puterea Imperiului Britanic, pentru loialitatea lor faţă de Majestatea Sa, Dumnezeu s-o binecuvânteze! şi de a pune interesele Patriei-Mamă înaintea profiturilor personale – trebuie să fie respinsă imediat şi în termenii cei mai categorici.

Ziarul nostru ar vrea să-i pună amiralului următoarea întrebare: cine anume plăteşte oare taxele pentru a întreţine cea mai mare flotă din întreaga istorie a omenirii (şi căreia, fără îndoială, amiralul îi face mare cinste, cu toate că, în mod clar, este greşit informat în anumite privinţe, despre interesele vitale ale Coroanei), fără de care Imperiul nostru ar înceta să existe? Răspunsul este: cine altcineva decât atât de încercaţii şi muncitorii neguţători şi activitatea lor profitabilă…”

— Ketterer ăsta-i tâmpit rău de tot, începu Struan. Aici Norbert are mare dreptate. Poate că acum Sir William o să se lămurească şi el într-adevăr cum stau lucrurile şi o să ceară să-l înlocuiască din funcţie. Noi trebuie să ne descurcăm cum ştim noi cu japonezii de-aici, iar Ketterer ăla să nu zică nici pâs.

— Da, e clar ca bună ziua că avem nevoie de unul uns cu toate alifiile şi cu vână-n el, nu glumă, îl aprobă Lunkchurch. Ketterer ăsta-i doar o băşină răsuflată.

— Hei, Charlie, interveni un altul, din spate. Nu uita că el i-a făcut praf pe piraţi, când a avut ordin, de ce n-ar veni şi-aici să facă acelaşi lucru? Ce înseamnă câteva luni în plus? Tai-pan, cum se mai simte Miss Angél?

— Se simte bine acum.

— Slavă Domnului!

Zvonul că Angélique căzuse la pat făcuse înconjurul coloniei cu o zi în urmă şi, când se aflase că ea refuzase să-i primească pe Hoag, pe Babcott, ba chiar şi pe tai-pan, îngrijorarea tuturor crescuse.

— Sfinte Isuse, să ştii că-i de la mâncarea Broscoilor, i-

au pus otravă-n mâncare…, şopteau unii.

— A, nu, a luat de la ei frenţie…

— Da’ de unde, Broscoii nu-s molipsiţi de frenţie, da’ au păduchi.

— Ei şi? Toţi avem păduchi! Eu însă am auzit c-ar avea holeră…

Dar, spre bucuria tuturor, în aceeaşi zi, după-amiaza, toată Yokohama aflase că ministrul Seratard specificase într-un buletin oficial că Angélique era perfect sănătoasă, numai că suferea de o indispoziţie temporară (imediat se presupusese că ajunsese la ciclu).

— Logodnica mea se simte bine, repetă Malcolm, foarte mândru.

— Asta chiar că-i o veste grozavă, zise Lunkchurch. Aţi auzit că *Vrăjitoarea* pleacă astă-seară, cu refluxul?

Malcolm aruncă o privire spre largul mării, simţind cum îl cuprinse iar o spaimă nelămurită. Cu o seară în urmă, când auzise că sosise nava în port îl apucase o frică de neînţeles, neaşteptată, ca nu cumva să se afle la bord Tyler Brock sau Morgan Brock. Numai când Jamie îi dăduse nenumărate asigurări că nu se putea să fie aşa, începuse să se mai liniştească şi să judece la rece. Oare de ce dracu’ mă îngrozeşte pe mine Tyler Brock ăsta chiar şi-acum? se întrebă el cine ştie pentru a câta oară. Când eram mic, mai treacă-meargă, însă acum Tyler nu-i cu mult mai înalt decât mine, este la fel de urât ca-ntotdeauna, cu înfăţişarea lui de necioplit şi gură spurcată peste poate, cu burdihanul ăla al lui şi un singur ochi, mereu injectat. Dar care-i problema? Doar sunt atâţia bărbaţi în Hong Kong mai urâţi chiar decât el. Şi încă mulţi alţii la fel de înverşunaţi pe mine. Însă ăia nu mă sperie. Dar el… a fost dintotdeauna vrăjmaşul nostru, totdeauna ne-am izbit de el… Şi Dirk, şi tatăl meu, şi mama au fost nevoiţi să-l înfrunte şi eu trebuie să… Dar…, Sfinte Atotputernic, îl urăsc din tot sufletul pe netrebnicul ăla pentru toate nemerniciile pe care le-a făcut el mamei şi întregii familii. Trase adânc aer în piept şi privi cu atenţie *Ocean Witch.*

— Bine, dar nu urma să părăsească portul decât peste

două zile.

— Aşa se zvoneşte.

— Dar de ce? De unde şi până unde se schimbă hotărârile aşa uşor?

— Habar n-am, da' tocmai aici e buba!

— Aflăm noi şi asta, cât de curând. 'Nă ziua!

Malcolm îşi alungă presimţirile negre şi o porni mai departe. În faţa lui se zărea reprezentanţa Struan, iar în spatele acesteia se înălţa turla bisericii Sfânta Treime. Fusese şi el la liturghia de dimineaţă şi se rugase pentru Angélique şi pentru sănătatea lor, a amândurora, şi pentru tărie sufletească, iar după aceea parcă se simţise mai bine. Însă fie ca toate pedepsele Domnului să se abată asupra neamului Brock de-acum şi-n veci de veci! Ajută-mă, Preaputernice, să-l ucid pe Norbert cât mai degrabă şi fără prea mare zarvă şi...

— Tai-pan!

Smuls din gândurile lui, se uită descumpănit în jur. Phillip Tyrer se grăbea spre el, venind dinspre Legaţia britanică.

— Iartă-mă că te tulbur, dar toţi suntem foarte îngrijoraţi şi vrem să aflăm cum se mai simte Miss Angélique?

— Bine, n-are nimic serios, răspunse Malcolm.

În spatele lui Tyler îl zări pe Sir William uitându-se la ei, de la o fereastră de la parter. Îl salută ridicând bastonul, apoi, îi făcu un stângaci semn de victorie. Sir William îi răspunse. Cu o clipă înainte ca ministrul să se retragă de la fereastră, Malcolm prinse în treacăt, cu coada ochiului, silueta celui de lângă el.

— Ei, dar cel de-acolo nu-i chiar samuraiul tău cel domesticit şi nevinovat, Nakama?

— Ăăăă... cine?! A, da, sigur, el era. Şi cum spuneai? Chiar se simte bine Miss Angélique?

— Se simte cât se poate de bine, mulţumesc.

— Mulţumim lui Dumnezeu! Să ştii că toţi eram grozav de îngrijoraţi, îl asigură iar numai zâmbet Tyler, imagine a bărbatului în plină putere, radiind de sănătate, musculos,

puţin mai înalt decât Struan, însă numai pentru că acesta acum, şi când mergea şi când stătea, era adus de spate.

— Dar să ştii că şi dumneata arăţi mult mai bine!

— Tare aş vrea să te cred şi eu, Phillip, şi îmboldit de invidie Malcolm nu se putu stăpâni să nu-l întrebe, insinuant: Din câte am auzit eu, Nakama al tău vă furnizează tot felul de informaţii, ţie şi lui Sir William…

Lui Tyler îi pieri zâmbetul.

— Da, cam aşa…

— Înţelegerea noastră însă a fost să ne ţineţi şi pe noi la curent. Adică pe mine şi pe Jamie. Cu toate detaliile… Am dreptate sau nu?

— Păi, da, cam aşa a fost înţelegerea. Dar Sir William… ăăă… el încearcă acum să descopere ce jocuri fac japonezii şi…

— Jocurile politicii şi cele ale afacerilor merg mână-n mână, Phillip. Poate că treci pe la noi mâine dimineaţă, înainte de dejun, ce zici? Mi-ar face mare plăcere să aflu ce mai e nou, adăugă el zâmbind cam forţat. Te rog să-i transmiţi lui Sir William toate urările mele de bine. La revedere, Phillip, pe mâine.

O porni mai departe, şchiopătând grozav de furios pe sine că nu reuşise să se abţină şi fusese atât de caustic. Îl scotea din minţi faptul că era nevoit să umble în halul acela. Urcă scările şi se îndreptă spre apartamentul lui. Spatele şi stomacul îl dureau înfiorător. Însă nu mai mult decât de obicei, se mustră el. Asta nu-i motiv să te repezi la Phillip ca un câine turbat. El nu voia decât să fie drăguţ cu tine. Nici o problemă, mai beau puţin din elixirul lui Ah Tok şi o să mă simt iar minunat. O să-l invit apoi pe Phillip la masă şi…

— Tai-pan!

— A, bună, Jamie, îl salută Malcolm bucuros, oprindu-se la mijlocul scărilor. Nu cumva ai auzit că *Ocean Witch* pleacă foarte curând? Se pare că diseară, cu refluxul?

— A! Tocmai asta voiam şi eu să te anunţ. Am auzit şi eu zvonul ăsta şi am încercat să aflu adevărul chiar din gura lui Norbert, dar el este foarte ocupat acum… Cum îi

mai merge domnişoarei Angélique?

— Bine, răspunse Malcolm absent. Mai bine. Am pregătit pachetele şi poşta, pentru cazul în care *Vrăjitoarea* chiar pleacă astă-seară.

— O să am eu grijă de toate. Mă ocup eu imediat ce mă conving că-i adevărat ce-am auzit amândoi.

— Să trimiţi pe cineva şi la Angélique, are şi ea ceva de expediat.

Scrisese epistola către mama lui de nenumărate ori, până ce fuseseră amândoi mulţumiţi cum suna. Într-adevăr o scrisoare care o să fie pe placul mamei, gândi el, mai liniştit.

— Chiar se simte bine, tai-pan?

— Minunat.

Zâmbi, aducându-şi aminte cât de frumoasă era ea aşa întinsă pe pat, proaspătă ca o floare, deşi cam palidă la faţă, însă bucuroasă, tandră şi grozav de fericită că-l vedea.

— Mi-a spus că până mâine seară o să fie perfect sănătoasă, Jamie. De ce n-am da noi o masă pe cinste aici, ce zici? Da, să fim noi, apoi… Dimitri, de pildă, Babcott, Marlowe, dacă nu are deja alte planuri, şi Pallidar. Amândoi sunt foarte cumsecade, chiar dacă se gudură pe lângă Angélique ca nişte căţeluşi.

— Dar Phillip şi Sir William?

— Da, Phillip, însă nu Sir William… Ba nu, mai bine nu-l chema pe nici unul din ei. Da' ce părere ai de contele Sergheiev? Ăsta-i gata oricând să râdă de o glumă bună şi să petreacă pe cinste.

— Dacă-l inviţi pe el, atunci ar trebui să-i inviţi pe toţi miniştrii… şi nu poţi să-l dai deoparte pe Sir William.

— Ai dreptate. Bine, atunci să fie numai aşa, între prieteni, iar pe ceilalţi îi chemăm altă dată.

— Mă ocup eu de toate, spuse Jamie, bucuros că erau din nou în relaţii bune.

O porniră amândoi spre apartamentul lui Malcolm. Toate stricăciunile produse de incendiu fuseseră deja înlăturate, însă mai stăruia un iz uşor de fum.

— Şi cu Ketterer ăla ce mai e? Ori ne apără interesele

ori s-a zis cu el, îl anunţă Malcolm, aşezându-se la birou şi sortând corespondenţa pe care voia să o trimită cu prima navă. Probabil că mama s-a întâlnit deja cu guvernatorul şi a aranjat totul dinainte.

— Da.

Malcolm se uită la el tăios, simţind o umbră ciudată în vocea lui Jamie. După câteva momente spuse:

— Ce ciudat că suntem atât de siguri ce-o să facă ea într-o situaţie ca asta şi nu avem habar dacă o s-o pot convinge vreodată să-mi dea consimţământul pentru căsătorie.

— La asta nu ştiu ce să mai răspund, tai-pan, dacă este cumva o întrebare, zise Jamie cu tristeţe.

Malcolm clătină din cap, îngândurat, înţelegător, privindu-l admirativ pe bărbatul cu chipul brăzdat de riduri, cu trupul puternic şi sănătos şi se întrebă dacă la treizeci şi nouă de ani avea să arate şi el la fel de bine. Adică peste nouăsprezece ani.

— Ai mai primit vreo scrisoare de la ea?

— Da, mi-e teamă că *Ocean Witch* nu ne-a adus deloc veşti bune.

— Nu zău? Ia loc, Jamie. Ce mai zice mama?

— Îmi pare rău, dar… ăăă… o ţine pe-a ei, ca şi înainte. Eu, împreună cu doctorul Hoag să te însoţim spre Hong Kong imediat că oricum, până la sfârşitul lunii, sunt concediat.

— Las-o baltă despre partea asta. I-ai scris, cum ţi-am zis eu, că te afli sub porunca tai-panului, adică a mea, nu a ei?

— Da.

— Bun, aşa i-am spus şi eu, deci lucrurile sunt lămurite de-acum. Probabil că scrisorile noastre au ajuns la ea tot când a ajuns şi epistola ei la noi. S-au întâlnit pe drum, conchise Malcolm şi îşi aprinse un trabuc – observă că-i tremurau degetele. N-ai fumat niciodată, Jamie?

— Nu, am încercat, dar nu mi-a plăcut deloc.

— Dă uitării nerozia aia cu concedierea. Ce alte veşti proaste mai avem?

— Am toată corespondenţa şi tăieturi din ziare şi, când doreşti, îţi spun toate noutăţile. Stăm prost cam peste tot. Am pierdut *Racing Cloud…* Trebuia să ajungă de mult la San Francisco…

— Pe toţi tartorii iadului! Ce nenorocire! răbufni Malcolm.

Era un cliper din flota Struan, care cuprindea douăzeci şi două de nave. Cliperele erau nave cu trei catarge, cele mai rapide pe mare, mult mai iuţi decât greoaiele nave cu aburi, care pe deasupra trebuiau să-şi ducă şi proviziile de cărbuni cu ele. Încărcătura consta în ceai, mătăsuri şi mirodenii, toate considerate mărfuri de mare preţ mai ales atunci, când, din pricina războiului de secesiune, valoarea lor crescuse la cifre astronomice. În special dacă ajungeau în Sud.

— Şi compania de asigurare n-o să plătească, aşa-i?

— Cred că nu. Nimeni nu se bagă la aşa ceva. Nici măcar cei de la Lloyd. Escapada navei ar putea chiar să fie declarată act de război. Doar este război acolo, nu?

— Ayeeyah! Asta o să ne cam coste. Vai de capul echipajului ăla! Cine-i căpitan, Caradoc?

— Da. Probabil că i-a prins vreun uragan… S-au semnalat mai multe prin zona Hawaii, cu toate că este cam târziu în perioada asta a anului. Căpitanul secund era vărul meu, Duncan McGregor.

— A, îmi pare rău, sincer.

Tot mai dezamăgit, Struan aruncă o privire furişă spre sertarul unde ascunsese sticluţa cu elixir. Mă tot întreb dacă blestematele alea de furtuni n-or fi scufundat şi *Doamna Savanelor,* cu tânărul Pedrito Vargas, care trebuia să ne aducă aici comanda de cinci mii de puşti, îşi zise Malcolm, absent. Şi atunci îşi aminti de altceva.

— Auzi, tunurile alea din Golful Mirs… nu erau achiziţionate prin intermediul nostru, nu?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse Jamie, după cum era de aşteptat la o astfel de întrebare.

Pentru că amândoi ştiau la fel de bine toate vânzările mari de arme către neguţătorii chinezi, ce reprezentau

autorităţile Manchu. Ceea ce se întâmpla cu transporturile de armament după livrarea lor la Shanghai sau Canton era cu totul altceva. Şi nu-i mai privea pe ei. Malcolm îşi spuse: Pun pariu pe cincizeci de dolari mexicani la un dolar american că tunurile alea erau de la noi, indiferent cum au ajuns ele acolo. Cunoştea doar şi el una dintre marile taine ale familiei Struan: între Nobila Casă şi Flota piraţilor Wu Choi, Lotusul Alb, exista o ciudată relaţie de prietenie şi inamiciţie în acelaşi timp, legătură ce începuse în timpul bunicului său şi continuase şi în zilele tatălui său. Dar eu? Eu cum o să tratez cu ei, se întrebă el, sătul dintr-o dată de Yokohama şi voind cu disperare să cunoască toate secretele şi portiţele de scăpare lăsate încă de la Dirk Struan… şi încă mult mai speriat de faptul că într-o zi trebuia să dea ochii cu maică-sa.

— Mda, peste vreo săptămână, cam aşa, murmură el.

— Poftim, tai-pan?

— A, nimic. Altceva mai ai să-mi spui, Jamie?

Jamie începu să îndruge o întreagă polilogie despre scăderea vertiginoasă a preţurilor la produsele pe care le vindeau ei, despre creşterea uriaşă a preţurilor la produsele pe care erau nevoiţi să le cumpere, despre sporurile de periclitate pe care trebuiau să le crească şi ei, pentru că marinarii din flota Struan erau de origine engleză şi americană şi erau ademeniţi fără voie să treacă pe navele de război care devastează şi Nordul şi Sudul, deopotrivă.

— Aş putea să continui cu veştile de felul ăsta la nesfârşit, tai-pan. Rusia şi Franţa ard de nerăbdare să declare război, aşa că toată Europa este ca un butoi de pulbere, nu aşteaptă decât o scânteie să sară în aer. În India, pretutindeni se înfruntă musulmanii cu hinduşii, se omoară pe capete, îşi dau foc la recolte… Parcă a înnebunit toată lumea. Şi… ceva foarte urgent… Ăia de la Banca Victoria ne-au scris iar despre poliţele pe care le au la noi. Cred că termenul scadent e la…

— Ştiu chestia asta, dar-ar frenţia în ei să dea. Banca e la mâna lui Brock, ne-au aruncat ca pe nişte cârpe, numai să-i finanţeze firmei Brock şi Fii preluarea pieţei zahărului

din Hawaii, şi acum sunt gata să ne ducă la faliment cât de repede şi cu mare voioşie. Dar-ar frenţia în toţi să dea! se enervă Malcolm, răguşit, simţind cum îl săgetează tot mai rău durerile în pântece. Eu cred că am terminat cu hârţogăraia asta, aşa că dacă *Vrăjitoarea* pleacă astă-seară, trimite-le. De ce oare se grăbeşte atât să se întoarcă la Hong Kong?

Jamie rămase pe gânduri câteva momente, apoi răspunse:

— Habar n-am. Dar şi eu cred acelaşi lucru: orice are legătură cu firma Brock este o veste proastă pentru noi.

Întrunirea de la Club degeneră curând în învălmăşeala obişnuită de înjurături, ţipete, crize de furie, acompaniată din belşug de băutură cât cuprindea, nimeni nu asculta pe nimeni, fiecare îşi striga cât îl ţinea gura necazul lui, acum, al tuturor celor de-acolo:

— Deie Dumnezeu să-i trăsnească pe toţi bătuţii în cap din guvern şi pe toţi căscaţii de perceptori şi pe toţi băşinoşii ăia puturoşi de generali şi amirali care nu-şi cunosc lungul nasului! Auzi, de ce dracu' nu-şi văd ei de treaba lor, adică să plece şi ei urechea la interesele tuturor, să facă aşa cum le zicem noi şi-atunci să vezi ce fericire-ar fi pă capul la toţi, nu?

— Că bine zici, Lunkchurch. Eu propun să…

Ce propunea acela nu mai află nimeni, pentru că vocea lui se pierdu într-un tumult de strigăte:

— Să-l tragem la răspundere pe Wee Willie!…

Exasperat, Norbert Greyforth îşi croi drum prin mulţimea de lângă bar, unde începuse el adunarea, şi se îndreptă spre Malcolm Struan, care şedea lângă uşă, alături de Jamie.

Dimitri strigă după el:

— Nu luăm nici o hotărâre, Norbert?

— Da' tu te aşteptai la altceva, Dimitri? Tot tai-panii or să decidă, ca întotdeauna. Hai, vino încoa'. Jamie, vrei tu şi…

Greyforth era cât pe ce să-l ia peste picior pe Malcolm,

spunându-i „tânărul Struan”, dar îşi aduse aminte cât de categoric îi pusese în vedere Sir William să nu-l provoace în public, că va avea de-a face cu el. Iar în buzunar parcă îl ardea şi mai tare scrisoarea de la Tyler Brock. Aşa că se uită la Malcolm şi rosti politicos:

— Nu aţi vrea amândoi să veniţi la o… discuţie numai între noi, ce ziceţi? Vii şi tu, Dimitri?

Malcolm se aşteptase ca Norbert să treacă doar pe lângă el, salutându-l fără cuvinte, doar cu capul.

— Bineînţeles. Unde anume? Afară?

— La mine în birou, dacă nu vă deranjează.

Cei trei îl urmară, atenţi la orice mişcare.

— *Ocean Witch* pleacă astă-seară? se interesă Malcolm.

— Da.

— Dar de ce v-aţi răzgândit aşa deodată, Norbert? întrebă şi Dimitri.

— Aşa a poruncit Tyler Brock.

Norbert observă în treacăt umbra de îngrijorare ce trecu peste chipul lui Struan şi îşi zâmbi în barbă. Deocamdată, până ce aveau să se repare toate pagubele produse de incendiu la etajele superioare, biroul lui Greyforth era la parter. Scara principală era înnegrită de foc, acoperişul ars pe alocuri, însă învelit temporar cu pânză impermeabilă de vele.

— Al dracu’ foc a mai fost, da’ e bine că suntem cu toţii aici nevătămaţi. Se întâmplă oricui, din vreme în vreme. Din fericire, după cum v-am mai spus, n-a ajuns până la seifuri, nici la registre sau depozit. Dar simţiţi-vă ca acasă, îi pofti el să şadă pe scaunele căptuşite cu piele.

În cealaltă parte a încăperii se vedea un bar ticsit cu pahare de cristal, băuturi de tot felul – whisky, brandy, gin, vin de calitate – şi şampanie deja frapată. Băiatul de casă, chinezul, îi aştepta să se decidă ca să-i servească. Cei trei deveniră tot mai precauţi.

— Ei, ce vă doreşte sufletul de-aici? îi întrebă Norbert, foarte îndatoritor.

— Şampanie, răspunse Malcolm, iar ceilalţi se declarară de acord.

Se simţea mai bine acum, căci elixirul acela îi dădea puteri noi parcă, sentimentul că este invincibil, şi îi alina durerile. Când slujitorul umplu paharele şi îi servi pe invitaţi, Norbert îi făcu semn chinezului să plece. Acesta făcu o reverenţă respectuoasă, apoi părăsi încăperea.

— Sănătate! toastă Greyforth.

Ceilalţi îi răspunseră la fel. Norbert se aşeză pe colţul biroului, privindu-i pe rând. Cei trei oaspeţi se uitau la el, încă nedumeriţi şi precauţi, cum stătea acolo, înalt, viclean, şi foarte încrezător în sine.

— Aici suntem feriţi de urechi indiscrete, începu el. Mai întâi, noi reprezentăm cele mai mari companii de aici, aşa că va trebui să scriem împreună un protest adresat lui Wee Willie chiar dacă nu ne va folosi la nimic, iar un altul amiralului, pentru că toţi suntem de acord că el este un mare obstacol în calea noastră. Nu văd nici un motiv pentru care nu ni te-ai alătura, Dimitri, pentru că firma Cooper şi Tillman are o mulţime de bani de pierdut din pricina lui, ca şi noi de altfel. În acelaşi timp, ar trebui să începem o campanie în Parlament, prin oamenii lui Struan şi ai noştri, desigur, pentru a limpezi o dată pentru totdeauna poziţia noastră în Japonia. Ori îi punem pe japi cu botul pe labe definitiv, ori plecăm de-aici.

— Noi nu plecăm din Japonia, răspunse Malcolm, foarte hotărât, iar McFay răsuflă uşurat.

— Nici noi, zâmbi Norbert cu viclenie. Dar asta-i numai înţelegerea noastră ca să le-o tragem viermilor ălora din Parlament…

Luă un dosar de pe biroul imaculat şi scoase de acolo o singură filă.

— Aici am o informare secretă, venită de la Londra, prin *Ocean Witch,* de la unul dintre oamenii noştri de încredere de acolo. Este datată 16 septembrie.

— Da' asta înseamnă c-a ajuns al dracu' de repede, se miră Jamie, în vreme ce şi ceilalţi gândeau acelaşi lucru.

— Noi ţinem pasul cu vremurile, Jamie. Tyler spune că ar trebui să vă împărtăşim doar vouă ştirile astea. Aşa că o să citesc ce scrie în document: „Ieri, Primul Ministru şi

Cancelarul Trezoreriei au căzut de comun acord ca în planul bugetului pe anul următor să fie trecută creşterea următoarelor taxe: la ceai – patru pence pe livră, la bere – un penny pe halbă; un şiling pe litru la orice sortiment de brandy şi vinuri importate; la tutun, taxa se dublează… (toţi ceilalţi rămaseră încremeniţi de uimire), ca şi la importul de bumbac…”

— Da, cum mama dracului se poate aşa ceva?! răbufni Dimitri. Asta-i nebunie curată! Bumbacul şi tutunul sunt singurele produse sigure pe care le avem noi în Sud! Îşi dau seama nenorociţii ăia ce fac prin asta tuturor celor implicaţi în război şi căcaturilor ălea de fabrici ale voastre, din Lancashire?

— Noi nu avem fabrici de prelucrat bumbac, Struan are. Şi mai urmează ceva: „ca să dea satisfacţie anumitor părţi influente, pro sau contra activităţii noastre, sunt gata să ordone arderea tuturor plantaţiilor noastre de opiu din Bengal, iar plantaţiile de ceai…”

— Sfinte Cristoase! bâigui Struan, cu răsuflarea întretăiată, în timp ce Jamie se făcu stacojiu la faţă, amuţind, iar Dimitri era cât pe ce să facă o criză nervoasă. Bine, dar atunci, pentru numele Celui de Sus, cum mai putem noi să facem comerţ cu China? Să schimbăm opiu pe argint şi…

— Parlamentul nu dă pe noi nici o băşină răsuflată măcar, sau pe Triunghiul Ceresc, scrâşni Norbert, încruntat. Şi îi doare în cot şi de Asia întreagă, şi de China şi de comerţ, numai să stea ei acolo, în biroul lor călduţ. Vor să se replanteze toate terenurile acelea pârjolite numai cu ceai! – puse foaia la loc, în dosar, conştient de curiozitatea nemăsurată a celorlalţi, care ar fi dat orice să afle cât adevăr era în informaţiile acelea şi ce anume mai cuprindea raportul. Bătrânul mi-a spus că pot să vă anunţ că avem un informator foarte apropiat de Primul Ministru şi că toate vorbele lui s-au adeverit până acum, aşa că putem fi siguri că ăsta-i adevărul gol-goluţ. Şi mai spunea că trebuie să scăpăm de perechea asta de dobitoci cât mai repede. Dimitri, începi de-acum presiunile din partea voastră. Tyler

spune că noi o să facem absolut tot ce putem, şi cere ca şi voi să faceţi întocmai. De acord?

— De acord, acceptă Dimitri. Sfinte Isuse, mai că nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Ba mie îmi vine să cred tot – Struan ridică paharul, întrebându-se oare unde anume întinsese capcana Tyler Brock. Aşa că sper să-i ia dracu' pe toţi şi să ardă în fumul iadului, adăugă el.

Băură toţi, în tăcere. Norbert le umplu iar paharele. Apoi îl privi ţintă pe Malcolm şi trăsăturile feţei i se înăspriră.

— Al doilea punct al discuţiei: suntem toţi implicaţi în duelul acela într-un fel sau altul. Eu unul n-am nevoie de secundanţi şi ne-am înţeles pentru joi dimineaţă, în zori. Îmi pare nespus de rău, dar diseară o să fiu la bordul lui *Ocean Witch,* cu regret, dar aste-s ordinele lui Tyler… Deci termenul de joi cade. Eu prop…

— Dar de ce să amânăm, doar acum mai este încă destulă lumină, interveni la iuţeală Struan.

Nu se putuse abţine, cuvintele parcă îi zburaseră de pe buze fără voia lui, însă era nemulţumit că reacţionase atât de rapid şi hotărât, deşi, dintr-o dată, parcă i se făcu un gol în minte. Se lăsă o tăcere şi mai apăsătoare. Jamie se făcu alb la faţă ca varul.

— Nu acum! zise Norbert, cu ochi scânteietori, abia ascunzându-şi amuzamentul, apoi se întoarse spre Jamie şi Dimitri, presupuşii lor secundanţi. Eu propun să amânăm până peste trei săptămâni, de comun acord, când o să mă întorc eu, înţelegere ca între gentlemeni. Ce ziceţi atunci, peste trei săptămâni? Atunci, indiferent când mă întorc, a doua zi ne-ntâlnim…

— Asta-i o idee minunată, tai-pan, se repezi Jamie. Eşti de acord?

După câteva momente, ceaţa ce se lăsase peste gândurile lui Malcolm păru că se risipeşte.

— În regulă, răspunse el.

Nu era nici prea bucuros, nici dezamăgit de deznodământ, însă era foarte mulţumit că tot el aruncase mănuşa şi de data aceea. Nu observară că Jamie şi Dimitri

răsuflară uşuraţi, ca şi cum li s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Terminară de băut şampania şi plecară. Când rămase singur, Norbert scoase iar scrisoarea lui Tyler Brock şi o întoarse pe partea cealaltă, cu mâinile umede de transpiraţie. Prima parte conţinea numai informaţii de la iscoada lor. Dar în încheiere, i se ordona:

„Fă bine şi suie-ţi curu' pe *Ocean Witch* şi ia-o din loc cu primul reflux, numai tu, fără alţi pasageri la bord. Adu cu tine toate registrele, contractul cu japonezii, pentru minele de aur şi toate lingourile de aur din tezaur pe care-ai pus laba. Ne întâlnim la Shanghai, în taină – ăsta-i primul port în care o să ancoreze *Vrăjitoarea,* cu toate că în acte scrie că mergem direct la Hong Kong – eu, Morgan şi cu tine, cât mai repede cu putinţă şi fără să ştie nimeni altcineva.

Când o să te-ntorci la Yokohama, poa' c-o să dormi chiar în camera aia blestemată a lui Malcolm Struan, ay, cu târfuliţa aia fandosită a lui mişunând de colo-colo, ca să-ţi intre-n toate voile, pen' că-n curând o să fie şi ea de vânzare, ca tot ce ţine de Struan. Tocmai am auzit că tac'su a dat roiu' din Bangkok, ca şi din Hong Kong, mai 'nainte, că a lăsat în urmă o mulţime de fraude şi escrocherii, de data asta i-a amestecat şi pe nişte Broscoi d-ăia barosani. Îl prind ei pân' la urmă, scot şi untu' din el, şi-apoi îl duc drept la ghilotină. Că ştii, Broscoii nu se poartă aşa cu mănuşi, ca mironosiţele alea de-şi zic Peelers şi nu fac nici un rahat măcar. Doamna îţi trimite cele mai bune urări".

30

KYOTO

Duminică, 18 noiembrie

După ce se înnoptase bine, Yoshi, împreună cu garda lui, îmbrăcat ca şi ceilalţi, ca un soldat de rând, îşi urmaseră drumul, precauţi, pe străzile cufundate în linişte ale capitalei străvechi, unde împăraţii şi curtea imperială sălăşluiau vreme de secole întregi. Oraşul fusese construit în stil chinezesc, cu străzi drepte, cu răspântii de drumuri tăiate chiar în unghi drept, toate înconjurând şi îndreptându-se spre Palatul Interzis şi terenurile din jur. Numai acoperişurile se puteau zări, iţindu-se deasupra zidurilor înalte, cu numai şase porţi uriaşe. Yoshi însă evită să intre pe porţile principale, ca să nu dea peste patrulele lui Ogama şi samuraii ce păzeau palatul. Iar când, în sfârşit, ajunse, neanunţat, la clădirile ce aparţineau shogunatului, se îndreptă direct spre apartamentele lui şi curând se bucură de o baie minunată, în care ar fi încăput cu uşurinţă opt persoane.

— Câţi luptători de nădejde am aici, la Kyoto, Akeda? întrebă el, simţind cum durerile ce-i săgetau tot trupul, după zile întregi de marş forţat, dispăreau ca prin farmec.

Încruntat, bătrânul general intră alături de el în bazinul adânc de un metru. Camera de baie se afla în interiorul fortăreţei din mijlocul complexului de construcţii ale shogunatului. Toate servitoarele fuseseră trimise într-altă parte, iar de jur-împrejur păzeau o mulţime de santinele înarmate până în dinţi.

— Opt sute doi, dintre care optzeci sunt încă pe patul de suferinţă sau se refac, după răni grele, însă toţi îţi sunt credincioşi cu trup şi suflet, sunt oameni de mare nădejde, călăreţi neîntrecuţi. Plus cei optsprezece pe care i-ai adus cu dumneata, adăugă cu vocea lui serioasă.

În clipa în care sosise Yoshi, Akeda dublase toate gărzile. Era un hatamoto încercat, şi toată familia lui, din

tată-n fiu, slujise neamului Toranaga, timp de generaţii întregi. Iar în momentul acela, el era căpetenia garnizoanei lor din capitală.

— Însă nu sunt destul ca să te protejeze.

— Sunt în deplină siguranţă aici.

Prin Testament, clădirile shogunatului erau singurele fortificaţii capabile să asigure o apărare bună, în caz de nevoie. Acolo se puteau caza cinci mii de soldaţi. Ceilalţi daimyo nu aveau voie să fie însoţiţi decât de cel mult cinci sute de oşteni, şi nu erau îngăduiţi mai mult de zece daimyo o dată în capitală. Cu vremea, datorită slăbirii autorităţii Consiliului Bătrânilor, se reduseseră efectivele militare ale shogunatului la sub o mie de oameni.

— Te îndoieşti cumva de asta?

— Aici, între pereţii păziţi de ai noştri, nu! Iertare, dar mă gândeam la ce se-ntâmplă dincolo de ele.

— Dar aliaţi? Pe câţi dintre daimyo pot să mă bazez?

Akeda înălţă din umeri nervos.

— A fost mare greşeală când v-aţi pus într-asemenea primejdie şi aţi plecat la drum cu atât de puţine gărzi. Şi încă şi mai periculos a fost când aţi venit la Kyoto. Dacă aş fi fost înştiinţat din vreme, aş fi venit să vă întâmpin şi să vă însoţesc. Dacă ar fi trăit tatăl domniei tale, nu ar fi îngăduit aşa ceva în ruptul capului…

— Dar tatăl meu nu mai trăieşte! i-o reteză Yoshi, încleştându-şi buzele furios. Deci: în ce aliaţi pot să mă-ncred?

— Dacă ridici steagul domniei tale în Kyoto, pentru a porni la luptă, cea mai mare parte din samurai şi cei mai mulţi daimyo or să ţi se alăture degrabă, atât cei de-aici cât şi cei de pretutindeni. Or să te sprijine mai mulţi decât este nevoie, pentru a pune cu forţa rânduială, nu contează ce fel de rânduială.

— Dar asta ar putea fi socotită înaltă trădare.

— Vai, iertare, stăpâne, dar pentru cei de rangul tău adevărul de multe ori este trădător, stăpâne, şi foarte greu să iasă la iveală, rosti generalul, apoi chipul îmbătrânit i se lumină de un surâs. Vrei adevăr, atunci iată primul: dacă

ridici steagul de luptă al shogunatului, nici un daimyo de-aici n-o să cuteze să-ţi vină alături, împotriva lui Ogama din Choshu. Nu atâta vreme cât Ogama este păzitorul Porţilor.

— Câţi samurai are Ogama în oraş?

— Se spune că peste două mii, toţi unul şi unul, şi găzduiţi în toate casele apărate de fortificaţii din jurul Palatului, aproape tot atâţia câţi avem noi la porţile noastre, urmă bătrânul samurai şi zâmbi văzând cum Yoshi îşi mijeşte ochii îngândurat. Sigur, toată lumea ştie că este împotriva legii, dar nimeni nu a îndrăznit să-i aducă aminte asta şi nici nu s-a ridicat împotriva lui. I-a furişat înăuntru câte zece, douăzeci, până ce l-a alungat cu totul pe bătrânul vulpoi Sanjiro, pe Katsumata şi samuraii lui din Satsuma. Ştii că au scăpat cu viaţă doar fugind pe mare, la Kagoshima? şopti generalul, apoi se afundă în apă mai mult. Se zvoneşte că Ogama mai are adunaţi încă vreo douăzeci sau treizeci de mii de samurai Choshu la zece ri distanţă.

— Nu zău?!

— Da, gheara lui necruţătoare se strânge tot mai mult în jurul străvechiului Kyoto, zi de zi. Gărzile lui patrulează pe străzi tot timpul, numai uneori se mai avântă vreo ceată de shishi care se iau la sfadă cu oricine li se pare că nu împărtăşeşte credinţa lor în sono-joi, mai ales cu noi sau oricine sprijină shogunatul. Sunt nişte tâmpiţi, pentru că şi noi ne împotrivim la fel de mult tuturor gai-jinilor şi tratatelor lipsite de ruşine pe care vor să le încheie veneticii cu noi şi voim la fel de mult să dispară din ţara noastră.

— Şi-acum sunt mulţi shishi aici, în oraş?

— Da. După câte se zvoneşte, se pregătesc să stârnească o zaveră. Acum o săptămână, câţiva s-au luat de o patrulă a lui Ogama şi au strigat în gura mare că acesta-i un trădător. Ogama a fost grozav de furios şi de atunci i-a vânat ca pe şoareci, toată vremea. Mai este şi…

O bătaie în uşa băii îl sili să se oprească. Apoi, căpitanul gărzilor shogunatului intră.

— Iertare, senior Yoshi. A sosit un trimis al seniorului Ogama, e la poartă, cere o întrevedere cu domnia voastră.

Cei doi rămaseră încremeniţi de uimire.

— Dar de unde a aflat că am venit? se răsti Yoshi nervos. Ultimii cincizeci de ri i-am parcurs deghizat. Am aşteptat la marginea oraşului până s-a întunecat de-a binelea, am ocolit barierele şi n-am întâlnit în cale nici o patrulă. Înseamnă că aici este o iscoadă.

— Nu există nici o iscoadă aici, înăuntrul fortăreţei, scrâşni Akeda, clocotind de mânie. Îmi pun capul jos, stăpâne. Dar afară sunt o mulţime, pretutindeni, iscoadele lui Ogama, iscoade shishi şi ale altora… Iar domnia ta nu se poate ascunde chiar aşa uşor.

— Căpitane, porunci Yoshi. Spune-i că dorm şi am dat ordin să nu fiu deranjat. Roagă-l să se întoarcă mâine dimineaţă, când va fi primit cu tot onorul ce i se cuvine.

Căpitanul făcu o plecăciune până la pământ şi voi să iasă. Însă Akeda strigă în urma lui:

— Toate gărzile să fie la posturi, pentru cazuri de mare primejdie!

Când rămaseră singuri, Yoshi îl întrebă:

— Crezi că Ogama ar îndrăzni să mă atace chiar aici? Asta ar fi o adevărată declaraţie de război.

— Nu ceea ce îndrăzneşte el sau nu mă interesează pe mine, stăpâne, ci numai viaţa şi siguranţa ta. Iar de-acum eu răspund cu capul pentru domnia ta.

Apa fierbinte îl moleşea pe Yoshi, însă-l făcea să se simtă plăcut aşa, întins pe spate, lăsându-se în voia senzaţiei aceleia de linişte. Era bucuros că Akeda comanda gărzile care îl apărau pe el, se simţea protejat, cu toate că nu se răzgândi deloc, ci era hotărât să-şi ducă planul la îndeplinire până la capăt. Însă nu se aşteptase să fie descoperit atât de curând. Nu-i nimic, îşi spuse el, planul meu încă se poate duce până la capăt.

— Cine este câinele de credinţă şi omul de legătură al lui Ogama la Curtea Imperială?

— Prinţul Fujitaka, văr primar cu împăratul…, iar fratele soţiei sale este şambelan imperial.

Fără să vrea, Yoshi scăpă un şuier admirativ, în vreme ce generalul încuviinţa din cap, înţelepţeşte.

— E tare greu să rupi o verigă dintr-un lanţ atât de puternic… dacă nu ai o spadă pe măsură!

— Nici să nu te gândeşti, se răsti Yoshi şi în sinea lui îşi spuse că, dacă ar fi izbutit o astfel de mişcare, o făcea el oricum, dar era o nesăbuinţă să spui aşa ceva cu voce tare. Şi ce veşti mai ai despre shogun Nobusada şi prinţesa Yazu?

— Sunt aşteptaţi la Palat de-acum într-o săptămână şi…

— Nu sunt aşteptaţi decât de-acum în două-trei săptămâni, nicidecum mai devreme, îl săgetă Yoshi cu privirea.

Bătrânul însă-i spuse cu voce scăzută:

— Prinţesa Yazu a poruncit cortegiului să pornească pe Tokaido, pe drumul cel mai scurt, nerăbdătoare să se întâlnească mai iute cu fratele ei şi să-l facă pe soţul ei să se închine împăratului sfidând tradiţia, să spulbere shogunatul şi să-i predea puterea lui Ogama.

— Chiar şi aici, bătrâne prieten, ar trebui să-ţi pui lacăt gurii.

— Sunt prea bătrân ca să mă mai înfioare atâta lucru. Mai ales acum, când viaţa domniei tale e ameninţată de Ogama.

Yoshi chemă servitoarele, care veniră degrabă cu prosoape şi îi şterseră. Apoi îi ajutară să se îmbrace în yucata curate. Yoshi luă spada cu el.

— Să mă trezeşti în zori, Akeda. Am multe treburi de rezolvat.

Chiar înainte de ivirea zorilor, la periferia sudică a oraşului, pe unde râul Kanagawa făcea un cot spre sud, către Osaka, până la marea aflată la peste douăzeci de ri depărtare, pe unde uliţele şi străzile erau croite la întâmplare, spre deosebire de cele din centrul oraşului, unde duhoarea de fecale şi mocirlă şi putreziciuni stăruia tot timpul, Katsumata, căpetenia tuturor luptătorilor shishi din Satsuma, omul cel mai de încredere al seniorului Sanjiro, se trezi dintr-o dată, sări din aşternut şi rămase nemişcat în mijlocul camerei cufundate în întuneric, ascultând cu mare atenţie, cu sabia scoasă, gata de orice.

Dar nu se arătă deocamdată nici o primejdie apropiindu-se. Dedesubt, la parter, se auzeau doar şoaptele înăbuşite ale slujitorilor care aprindeau focul la bucătărie, tocau legume şi verdeţuri, pregăteau mâncarea pentru acea zi. Camera lui se afla la etajul al doilea, chiar sub acoperişul hanului „La Pinii Foşnitori”. Undeva, în depărtare, un câine lătra neostoit. Ceva nu este în ordine, îşi zise Katsumata. Deschise cu grijă peretele shoji. De-a lungul coridorului se aflau şi alte camere. Trei erau ocupate de alţi shishi, care stăteau câte doi într-o încăpere. Ultima era pentru servitoarele de la han.

Într-o parte, era un gemuleţ ce dădea spre curtea din faţă. Dar nu se zărea nici o mişcare acolo. Din nou, cercetă cu privirea, atent, toată bătătura, poarta mare şi străduţa de dincolo de aceasta. Tot nimic. Apoi o luă de la capăt. Nici o clintire măcar. Şi deodată, observă o sclipire ce se stinse imediat. De fapt, mai mult o simţi decât o văzu. Pe dată, se repezi să deschidă uşile celor trei camere şi şopti răspicat parola. Într-o clipă, toţi cei şase shishi erau în picioare, dezmeticiţi complet şi îl urmară în goană pe scări, cu spadele scoase, apoi trecură ca o vijelie prin bucătărie şi ieşiră pe uşa din spate. În câteva momente săriră gardul, străbătură grădina de dincolo de acesta, uitându-se în toate părţile, apoi trecură de o altă grădină, peste încă un gard. Ajunseră pe o străduţă, alergară degrabă spre capătul ei, apoi se abătură la iuţeală pe o fundătură lăturalnică, printre coşmeliile dimprejur. Acolo cotiră spre stânga şi Katsumata deschise o uşă. Îndată, tăişul spadei celui ce păzea i se opri sub bărbie.

— Katsumata-san! îl recunoscu acesta. Ce s-a întâmplat?

— Cineva ne-a trădat, gâfâi căpetenia, ostenit, apoi îi făcu semn unui tânăr din Choshu, uscăţiv ca şi el, numai vână, având însă doar jumătate din vârsta lui, adică doar nouăsprezece ani. Dă un ocol prin preajmă, ia aminte şi-apoi întoarce-te degrabă. Să nu te simtă nici pasărea cerului şi să nu te dai prins!

Flăcăul se grăbi să împlinească porunca. Ceilalţi îl

urmară pe Katsumata, care străbătu culoarul ticsit cu de toate, până intră în clădirea propriu-zisă. Înăuntru erau mai multe camere, iar construcţia avea legătură prin tot felul de pasaje secrete cu casele din jur. Se aflau acolo mai mulţi shishi. Douăzeci în cap, toţi înarmaţi până în dinţi, majoritatea căpetenii ale cetelor shishi, care acum fuseseră înştiinţaţi şi se pregătiseră de luptă sau de retragere. Printre ei se afla şi Sumomo, sora lui Shorin şi logodnica lui Hiraga. Se strânseră degrabă împrejurul lui şi aşteptară să primească porunci. Pe când ei părăseau în grabă hanul, nici unul dintre servitori măcar nu păru să bage de seamă plecarea lor precipitată, ci îşi văzură de treburile lor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Rămaseră însă încremeniţi când o trupă de soldaţi de-ai lui Ogama dădură buzna înăuntru, prin uşa din faţă, apoi începură să dea iama prin camerele încă liniştite, cufundate în somn, trezind pe dată toţi clienţii şi fetele hanului, apoi pe mama-san, în vreme ce alţii urcară în fugă scările să cerceteze şi încăperile de la etajul superior. Vaiete de teamă şi uimire se auzeau din toate părţile, apoi ţipetele femeilor care ocupau acum singure cele patru camere de sub acoperiş, unde, cu numai câteva minute înainte, stătuseră shishi. Totul fusese plănuit astfel din timp de către Katsumata.

În zarva aceea, ce creştea tot mai mult şi ţipetele mânioase ale abia trezitei din somn mama-san, căpitanul lui Ogama răcnea acum şi el tot mai furios, blestemând şi întrebând întruna unde au fugit acei ronini nelegiuiţi. Din când în când, îl mai pocnea peste faţă pe câte un slujitor, dar fără nici un rezultat. Toţi cei de la han tremurau şi protestau tare cât îi ţinea gura, făcând pe neştiutorii.

— Ce ronini? în casa mea respectabilă, unde niciodată nu s-au încălcat sfintele legi? N-a călcat nici picior de tâlhar aici! ţipă mama-san în disperare.

Însă după ce patrula plecă şi rămaseră toţi în siguranţă, mama-san se apucă să ocărască din toate puterile, laolaltă cu toţi slujitorii ei, pe acela care îi trădase.

— Katsumata-san, cine ne-o fi vândut? întrebă Takeda, un bărbat solid, cu gât foarte scurt, de numai douăzeci de

ani, originar din Choshu (rudă cu Hiraga), în timp ce inima îi bătea nebuneşte, mai să-i spargă pieptul, din pricina alergăturii care le scăpase viaţa în ultima clipă.

Katsumata ridică din umeri, încruntat.

— Numai karma ne va ajuta să-l descoperim sau nu. Ceea ce s-a petrecut acum dovedeşte încă o dată că tot ceea ce v-am spus eu de nenumărate ori este întocmai: fiţi pregătiţi oricum pentru trădare, să fiţi gata mereu să vă scăpaţi viaţa cum puteţi, nu vă încredeţi în nimeni, fie bărbat sau femeie apropiată, decât în fraţii shishi şi sonno-joi.

Toţi cei din încăpere încuviinţară tăcuţi din cap.

— Şi cu seniorul Yoshi cum rămâne? Când ne ducem după el?

— Când o să iasă din adăpost.

Vestea despre sosirea lui Yoshi ajunsese la ei abia noaptea, prea târziu ca să mai poată întreprinde ceva.

— Dar, sensei, noi avem câţiva simpatizanţi ai mişcării în rândul paznicilor de la shogunat, interveni Takeda. În mod sigur acolo se va socoti cel mai apărat şi nu o să mai fie atât de precaut.

— Yoshi nu este niciodată lipsit de precauţie, nu uita asta! Iar oamenii noştri de acolo au primit poruncă să stea liniştiţi, să nu dea de bănuit, pentru că informaţiile pe care ni le pot aduce ei sunt prea preţioase ca să-şi rişte viaţa degeaba. Iar în cazul nefericit în care shogun Nobusada va scăpa nevătămat din ambuscada noastră, atunci cei dinăuntrul shogunatului vor fi cu atât mai importanţi.

Pe chipurile celorlalţi apărură câteva rânjete crunte, iar mâinile li se încleştară pe mânerele săbiilor. Ambuscada aceea fusese plănuită peste cinci zile, la asfinţit, la ultimul popas dinainte de Kyoto. Numai câteva hanuri erau pe Drumul de Nord şi pe calea Tokaido până la capitală, care puteau fi considerate demne să găzduiască astfel de persoane auguste şi numeroasa lor suită de gardieni, servitori şi slujnice, aşa că unde aveau să petreacă ei nopţile era foarte uşor de aflat. Şi era la fel de uşor să plaseze iscoade în locurile acelea. Zece shishi fuseseră

trimişi în acea misiune sinucigaşă, iar atunci se aflau deja la Otsu, gata pentru a duce planul la îndeplinire. Fiecare dintre cei o sută şapte shishi din oraş, care acum erau adunaţi în diferite case conspirative din Kyoto, îi imploraseră pe mai-marii lor să-i aleagă pe ei pentru echipa morţii, care avea să dea atacul asupra suitei shogunului. Până la urmă, Katsumata hotărâse să se tragă la sorţi. Aşa că trei shishi din Choshu, trei din Satsuma şi patru din Tosa avuseseră onoarea de a fi desemnaţi pentru acea misiune, iar la ora aceea erau deja în preajma ţintei lor, la Hanul Câmpului cu Flori.

— Eeee, n-au mai rămas decât cinci zile, apoi sonno-joi îşi va duce măreaţa menire la îndeplinire până la capăt, şopti însufleţită fata, Sumomo. Bakufu n-o să mai fie nicicând ce a fost înainte, după această lovitură.

— Nu, niciodată, îi zâmbi Katsumata.

Dintre toate femeile care se înrolaseră în mişcarea lor, pe ea o plăcea cel mai tare şi era cea mai înzestrată dintre toate – aşa cum Hiraga era cel mai bun dintre oamenii lui, cu excepţia lui Ori – şi îi admira nespus curajul şi iscusinţa în mânuirea armelor. Şi ea se oferise să meargă în acea misiune, însă Katsumata se opusese categoric, pentru că o considera mult prea valoroasă ca să o expună unui asemenea risc.

Era foarte bucuros că-i poruncise să aştepte acolo, în oraş, trecând peste hotărârea lui Hiraga, care îi poruncise să se întoarcă imediat la tatăl lui. Iar Sumomo adusese ultimele veşti importante de la Yedo: le confirmase zvonurile despre negocierile dintre Bakufu şi gai-jini, despre eşecul acţiunii împotriva dregătorului Anjo, dar şi despre uciderea lui Utani şi arderea castelului său. Şi, la fel de însemnat pentru ei, le adeverise că între Anjo şi Toranaga Yoshi relaţiile se înrăutăţeau tot mai mult.

— De unde a răsuflat ştirea asta, eu nu pot să vă spun, îi şoptise Sumomo. Însă mama-san zice că sursa este aceea pe care o cunoaşte domnia ta.

În plus, îi povestise cu lux de amănunte cum murise Shorin. Însă nu mai ştia nimic altceva despre Hiraga sau

Ori. Decât că rana lui Ori se vindeca pe zi ce trecea şi amândoi se ascundeau pe undeva prin colonia din Yokohama, împreună cu Akimoto. Şi că, cine ştie cum, Hiraga ajunsese ca prin minune omul de încredere al unui mare dregător gai-jin.

— Ai dreptate, Sumomo, Bakufu n-o să mai fie niciodată ce a fost până acum, repetă Katsumata. Iar următoarea noastră lovitură de graţie o să pună capăt pe vecie shogunatului Toranaga.

Imediat după ce aveau să izbândească în uciderea shogunului Nobusada – însă trebuiau să o lase teafără şi nevătămată pe prinţesa Yazu, cu orice preţ – shishi plănuiseră un atac fulgerător, din toate părţile, asupra trupelor lui Ogama ca să-l asasineze pe acesta. În acelaşi timp, Katsumata şi ceilalţi aveau să ia cu asalt Porţile, înălţând steagul luptei sonno-joi, proclamând public că toată puterea îi revenea iar numai împăratului, în vreme ce toţi adevăraţii daimyo şi samurai aveau să se zorească să li se alăture şi să se supună.

— Sonno-joi, murmură ea, cu însufleţire, ca toţi ceilalţi.

Cu excepţia lui Takeda, care era unul dintre shishi din Choshu. Acesta se foi neliniştit pe locul lui.

— Nu sunt sigur că trebuie neapărat să-l omorâm pe Ogama, zise el. Este un bun daimyo şi un bun conducător. El l-a oprit pe Sanjiro să acapareze puterea, el i-a oprit pe cei din Tosa să pună mâna pe putere, el este singurul daimyo care a îndrăznit să-l îmboldească mereu pe împărat să dea poruncă să-i alunge pe toţi gai-jinii din ţară. Oare nu chiar el ţine sub călcâi Strâmtoarea Shimonoseki? Numai tunurile noastre au putut ţine piept corăbiilor gai-jinilor… Nu oamenii noştri din Choshu sunt în primele rânduri ale luptei, eh?

— Asta-i adevărat, Takeda, îl susţinu un shishi cunoscut. Dar oare ce ne-a amintit acum sensei Katsumata? Tocmai faptul că Ogama s-a schimbat acum, când are toată puterea în mână. Dacă el într-adevăr îl respectă pe împărat aşa cum se cuvine, acum, de vreme ce are sub stăpânire Porţile, este foarte simplu pentru el să proclame sonno-joi şi

să predea toată puterea suveranului nostru. Dar asta nu vom face decât noi, atunci când Porţile vor fi ale noastre.

— Da, dar…

— E foarte uşor pentru el, Takeda. Însă el ce-a făcut, în schimb? Nu numai că s-a folosit de toată puterea lui pentru a face întreaga Curte să joace după cum îi cântă el, dar vrea să ajungă şi shogun. Atât şi nimic mai mult?!

Un cor de murmure aprobatoare se auzi, în vreme ce Sumomo spunea:

— Te rog să mă ierţi, Takeda, însă Ogama este o mare primejdie pentru toţi. Doar ştim cu toţii că şi eu sunt din Satsuma, ca şi Sensei Katsumata, şi toţi suntem de acord că Sanjiro a făcut câte ceva bun, dar nu pentru cauza noastră, sonno-joi. Aşa că trebuie să renunţe la putere, de voie de nevoie şi să dispară… Să se ducă. La fel ca şi Ogama. Şi el a făcut unele lucruri bune, dar acum nu ştie decât ce-i răul. Adevărul este că nici un daimyo care ar păzi Porţile şi atât de aproape să ajungă shogun nu va renunţa la putere.

— Dar dacă îi scriem lui Ogama despre toate astea? insistă Takeda.

— Iertare, dar nici un avertisment nu poate avea preţ în cazul ăsta, îi explică mai departe Sumomo. Când o să fie în mâinile noastre Porţile, ca să preîntâmpinăm războiul civil şi dorinţa oricărui daimyo de a se lăsa dus în ispită, trebuie să-i cerem împăratului să desfiinţeze shogunatul, Bakufu şi toate rangurile de daimyo!

Ridicând glasul peste rumoarea ce străbătea adunarea, la o astfel de propunere radicală, Takeda răbufni:

— Asta-i o nebunie. Dacă n-o să mai fie shogunat şi daimyo, cine o să conducă ţara? O să fie un haos! Cine plăteşte toate lefurile noastre? Daimyo! Ei au la îndemână toate recoltele de orez şi…

— Las-o să sfârşească ce are de zis, Takeda, iar după aceea vorbeşti tu, îl opri Katsumata.

— Iertare, Takeda, însă aceasta este ideea lui Hiraga, nu a mea. Hiraga a propus ca în viitor, toţi daimyo să fie ţinuţi în rang numai de faţadă, şi anume cei care sunt de

încredere, iar puterea executivă să fie exercitată prin consiliile de samurai, de toate rangurile, în mod egal reprezentate, care or să decidă totul, de la lefuri până la care anume dintre daimyo merită să rămână în funcţie şi care să urmeze în locul altuia.

— N-o să se poată duce la îndeplinire o astfel de idee. E o prostie, răbufni Takeda.

Cei mai mulţi îl dezaprobară, dând dreptate fetei, însă el nu se lăsă deloc convins. Atunci, Sumomo îl întrebă pe Katsumata:

— Sensei, este într-adevăr o prostie?

— Este foarte bună ideea dacă toţi daimyo sunt de acord, răspunse acesta, foarte mulţumit de roadele pe care le dădeau învăţăturile lui şi de faptul că, în sfârşit, toate hotărârile aveau să se ia cu acordul tuturor.

Ca şi ceilalţi, se aşezase comod, în poziţia tradiţională, pe călcâie, şi nu spunea prea multe cuvinte, însă se gândea mai mult la ceea ce se petrecuse cu puţin timp în urmă când viaţa îi fusese în pericol din nou, şi abia scăpase ca prin urechile acului. Prea aproape de ţintă, de data asta, îşi zise el simţind un gust amar. Laţul se strânge tot mai mult. Cine o fi trădătorul? Trebuie să fie neapărat în camera asta. Nici un alt cuib de shishi nu avea de unde să ştie că eu rămân în noaptea aceea la Pinii Foşnitori. Trădătorul este aici, fără doar şi poate. Cine o fi el… sau ea? Cine?!

— Spune mai departe, Sumomo…

— Nu voiam decât să mai adaug că…, Takeda-san, dumneata eşti din Choshu, ca şi Hiraga-san, ceilalţi sunt din Tosa, iar Sensei şi cu mine din Satsuma, alţii sunt din cine ştie ce ţinuturi, dar mai întâi de toate, suntem cu toţii shishi, aşa că trebuie să punem acest statut mai presus de orice altă îndatorire faţă de familie sau clan. În vremea viitoare a Noii Ordini, aceasta va fi Legea – Prima Lege pentru toţi japonezii.

— Ei… păi dacă asta o să fie legea…, începu unul dintre cei de faţă, scărpinându-se în cap, încurcat. Sensei, dar când Fiul Soarelui va avea iarăşi putere deplină, neîngrădită, noi ce o să facem? Noi, toţi cei de-aici?

Katsumata se uită scrutător la Takeda şi îl întrebă:

— Tu ce părere ai?

— Eu unul n-o să mai apuc ziua aceea, aşa că nu are nici o importanţă, răspunse acesta, cu sinceritate dezarmantă. Sonno-joi îmi este destul pe lumea asta, aşa că nu am încercat decât să-mi duc menirea până la capăt.

— Dar unii dintre noi trebuie să supravieţuiască, îl contrazise Katsumata, să facă parte dintre noii conducători. Dar ce-i mai important pentru noi acum: cum să-l eliminăm pe Yoshi Toranaga?

— Oricând va ieşi el din fortăreaţă, să fim gata de atac, zise unul.

— Sigur că da, spuse Takeda, nervos. Însă o să fie înconjurat de gărzi şi mă îndoiesc că o să ne putem apropia cumva de el. Sensei spune să nu ne folosim de oamenii noştri dinăuntru. Aşa că atentatul va trebui să aibă loc în afara zidurilor sigure, ceea ce va fi foarte greu.

— Să stea vreo şase arcaşi, zi şi noapte, de pândă, pe acoperişuri?

— Mare păcat că n-avem la îndemână măcar un tun, oftă altul.

Stăteau acolo, îngânduraţi, în lumina zorilor ce mijeau, fiecare cugetând la altceva, dar toţi având un singur obiectiv – Yoshi. Însă ceea ce avea să se întâmple peste cinci zile îi însufleţea pe toţi deopotrivă: uciderea shogunului, apoi atacul asupra lui Ogama… singurul mod în care puteau pune stăpânire pe Porţi.

— Ar fi mult mai uşor pentru o femeie să se strecoare în bastionul lui Toranaga, neh? îi veni lui Sumomo o idee nouă. Şi o dată ajunsă înăuntru…, încheie ea, zâmbind.

Cerul se înnegurase. După-amiaza era întunecoasă, posomorâtă. Chiar şi aşa, străzile largi ale oraşului, de dincolo de cazărmile shogunatului, erau înţesate de oamenii care se grăbeau să vândă sau să cumpere din piaţa aflată chiar peste drum de poarta principală, iar prin mulţime se zăreau numeroşi călugări budişti, îmbrăcaţi în sutanele lor portocalii, cu obişnuitul bol pentru cerşit în mâinile întinse, precum şi samurai de tot felul, ce se

plimbau încoace şi încolo, singuratici sau în grup. Patrulele lui Ogama erau mai peste tot, fiecare soldat purta blazonul lui, brodat pe haine. Katsumata, Sumomo şi încă şase shishi erau şi ei amestecaţi prin mulţime, deghizaţi şi purtând pălării mari, conice.

Gospodine, servitoare, slujitori şi măturători de stradă, din cei ce adunau „pământ” adică excrementele folosite ca îngrăşământ, portari şi telali, cămătari, scribi şi ghicitori ai norocului stăteau de-a valma, alături de nenumărate palanchine şi cai pentru samurai şi cei de viţă aleasă, însă nicăieri nu se zărea măcar un vehicul cu roţi.

Toţi cei care treceau pe lângă porţile shogunatului, acum larg deschise, dar păzite de nenumărate gărzi, făceau o plecăciune respectuoasă, după cum le cerea rangul, apoi porneau degrabă mai departe.

Zvonul că Păzitorul Moştenitorului sosise în oraş pe neaşteptate, în mod incredibil, fără nici un fel de pompă şi neanunţat se răspândise ca fulgerul prin Kyoto… Iar acest fapt, laolaltă cu ştirea că aşa cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci, se prevestea venirea pe curând a înfricoşătorului shogun în persoană, împărţitorul de dreptate al Nipponului, pe care îl înconjura tot atât mister precum pe însuşi Fiul Soarelui şi care, după câte se spunea, era căsătorit chiar cu una dintre veneratele surori ale împăratului, îi uluise peste poate pe locuitorii capitalei, cărora li se părea deja prea mult.

Îndată, toţi samuraii începuseră să-şi cerceteze armele, pregătiţi pentru orice eventualitate, daimyo şi oamenii lor de încredere începuseră să se înspăimânte la aflarea veştii, întrebându-se pe ce poziţii anume să se plaseze ei şi ce să facă pentru a evita luarea oricărei hotărâri sau acţiuni decisive, atunci când, fără îndoială, avea să se petreacă inevitabilul: conflictul dintre seniorul Yoshi şi seniorul Ogama.

Toată zarva de pe stradă se opri într-o clipă, în vreme ce un cortegiu militar, înarmat până în dinţi, începu să se desfăşoare, ieşind pe porţile mari, cu stindarde purtând blazonul lui Yoshi în faţă. În mijloc, apărat de o mulţime de

samurai şi urmat de încă şi mai mulţi, se vedea un palanchin închis. Îndată, toţi cei din jur se plecară cu respect, până la pământ, în vreme ce samuraii rămaseră neclintiţi, până ce suita ajunse în dreptul lor, apoi făcură plecăciunile cuvenite, până când înaltul dregător şi însoţitorii lui nu se mai văzură. Abia atunci viaţa străzii îşi reluă cursul ei normal. Numai Katsumata şi oamenii lui, precauţi, se luară după ei. La câteva sute de metri mai încolo, un cortegiu asemănător ieşea pe porţile cazărmii samurailor din Choshu, cu steagurile lui Ogama înainte, stârnind încă şi mai multă umilinţă şi supuşenie în sufletul tuturor celor care le ieşeau în cale. În palanchinul acoperit şedea chiar Ogama. De zile întregi fusese avertizat de sosirea vrăjmaşului său, tot aşa cum urmărise la fel de atent şi înaintarea shogunului Nobusada. Sfetnicii lui îi sugerară să-l atragă pe Yoshi într-o cursă şi să-l ucidă înainte de a ajunge la Kyoto, dar el refuzase.

— Mai bine să vină aici, să-l fac ostatecul meu, spuse el. O dată ce a pătruns în oraş, unde se mai poate ascunde, unde mai poate fugi de mânia mea?

Amănunte legate de întâlnirea lor, pe care Ogama o propusese, fuseseră stabilite prin sfetnicii amândurora. Aşa că amândoi conveniseră să se vadă în curtea unei fortăreţe părăsite, pe teren neutru, aflată la distanţă egală de cazărmile fiecăruia, şi el şi Yoshi puteau aduce câte o sută de samurai, dintre care douăzeci călări. Ei doi aveau să călătorească în palanchine acoperite, apărate. Fiecare avea câte un sfetnic. Şi trebuiau să sosească în acelaşi moment.

În câteva minute, iscoadele amestecate prin mulţime se grăbiră să ducă veştile acestea la palat, la cuiburile de shishi sau la diferiţi daimyo, ca să-i avertizeze pe toţi cei interesaţi că cei mai primejdioşi dregători ai imperiului ieşiseră, uimitor! în acelaşi timp, din fortăreţele lor, urmaţi de cortegiile de samurai înarmaţi din cap până în picioare. Îndată, un spion al lui Katsumata ajunsese la acesta şi îi şopti unde anume avea să se ţină întrunirea şi, în vreme ce samuraii lui Ogama şi Yoshi mărşăluiau spre fortăreaţa respectivă, prin porţile larg deschise, Katsumata, împreună

cu treizeci de oameni de încredere se aflau deja în preajmă… Pentru cazul în care li se oferea cel mai mic prilej de a lansa un atac sinucigaş în forţă.

Curtea era largă, de vreo sută de metri pătraţi, împrejmuită cu ziduri de lemn subţire, uşor de sfărâmat, iar în interior nu se vedea decât o construcţie cu un singur etaj, de asemenea în întregime din lemn înnegrit de timp. Cele două şiruri de ostaşi inamici îşi ocupară poziţiile cuvenite în vreme ce câţiva samurai se grăbiră să aducă scaune pliante şi să le aşeze în mijlocul spaţiului deschis.

Cei doi vrăjmaşi ieşiră din palanchine în acelaşi timp şi se îndreptară spre scaune, apoi se aşezară ceremonioşi. După aceea stătură jos şi generalul Akeda şi Basuhiro, sfetnicul lui Ogama, un bărbat la patruzeci de ani, cu ochi mijiţi, un samurai foarte învăţat, căci familia lui, de generaţii întregi, făcuse parte dintre cei mai înalţi administratori din ţinutul Choshu. Se înclinară şi ei, după obicei.

După care ochii celor doi conducători se întâlniră şi din clipa aceea, nici unul nu-şi mai desprinse privirea de la celălalt. Yoshi era cu doi ani mai tânăr decât Ogama, care împlinise douăzeci şi şase de ani, şi mai înalt, în vreme ce acesta din urmă era scund şi îndesat. Yoshi era ras cu îngrijire, în timp ce inamicul lui purta o barbă scurtă. Primul era din viţă regească, străveche şi recunoscută, în vreme ce Ogama avea mai puţine rubedenii la palat, dar familia lui era la fel de veche şi vestită. Amândoi erau cunoscuţi ca fiind la fel de necruţători, ambiţioşi şi imprevizibili, căci arareori putea cineva să le afle planurile. Cu mare nonşalanţă, începură amândoi să converseze politicos. Îşi adresară cuvinte complicate şi întrebări, ocolind cu iscusinţă adevăratul scop al întâlnirii lor, aşteptându-l fiecare pe celălalt să înceapă, amândoi cu mâna uşor lăsată pe mânerele săbiilor.

— Venirea domniei tale este o plăcere neaşteptată, senior Yoshi, se hotărî în sfârşit Ogama să treacă la subiect.

— Am fost nevoit să vin, ca să mă conving singur că zvonurile pe care le-am auzit sunt neadevărate.

— Ce zvonuri?

— De pildă, că samuraii din Choshu îngrădesc drepturile reprezentanţilor shogunatului, care sunt reprezentanţii legali, şi le uzurpă poziţia în cadrul ierarhiei celor ce păzesc Porţile.

— A fost o precauţie necesară, pentru a apăra cât mai bine pe divinitatea sa.

— Nu a fost necesară şi s-a aplicat împotriva legii.

Ogama izbucni în râs.

— Divinitatea sa preferă protecţia pe care i-o ofer eu, decât pe cea a trădătorilor din Consiliul Bătrânilor, care au semnat Tratatele cu gai-jinii, împotriva voinţei lui şi care continuă să negocieze cu veneticii împotriva voinţei suveranului, în loc să decreteze alungarea lor din ţară, imediat, după cum a cerut Înălţimea Sa, încheie el şi îi făcu semn lui Basuhiro. Te rog să-i arăţi seniorului Yoshi Hotărârea Împăratului.

— Hotărârea semnată de Înălţimea Sa spune că „se cere seniorului din Choshu să preia comanda Porţilor, până ce primejdioasa ameninţare a gai-jinilor va fi rezolvată”.

— Nu stă în puterea Înălţimii Sale să ia hotărâri în probleme civile. Asta-i legea… aşa că eu cer domniei tale să vă retrageţi!

— Legea? Care lege? Vă referiţi cumva la Legea Toranaga, la legea shogunatului, pe care primul din neamul domniei tale a impus-o prin forţă şi a uzurpat sfintele drepturi ale împăratului de a stăpâni pe deplin, neîngrădit, această ţară?!

Yoshi îşi încleştă buzele, furios, apoi rosti răspicat:

— Legea divină i-a hărăzit împăratului să mijlocească între noi, muritorii, şi ceruri, şi să hotărască în toate problemele religioase şi spirituale. Dar hotărârile în treburile de zi cu zi au fost luate dintotdeauna de muritori, de shoguni. Împăratul a făgăduit shogunului Toranaga şi urmaşilor săi dreptul de a lua toate hotărârile ce se impun pe moment, sub apăsarea vremurilor.

— Eu ţin să repet că împăratul a fost nevoit să accepte şi…

— Iar eu ţin să repet că aceasta este legea pământului şi ea a păstrat pacea în ţară timp de două veacuri şi jumătate!

— Nu mai este valabilă de-acum înainte, scrâşni Ogama, fluturând sulul oficial, triumfător. Ceea ce împăratul de atunci a fost obligat să accepte, împăratul de acum poate să refuze.

Vocea lui Yoshi deveni mult mai calmă, mai ameninţătoare.

— Este o greşeală trecătoare. În mod clar, Fiul Cerului a fost obligat să-ţi împlinească năzuinţele mârşave, şi curând împăratul se va convinge.

— Mă învinuieşti pe mine? se răsti Ogama.

Mâinile celor patru vrăjmaşi se încleştară şi mai tare pe mânerele spadelor.

— N-am făcut decât să deduc, senior Ogama, că bucata de hârtie pe care o ţine domnia ta în mână acum a fost obţinută prin informaţii false, şi că nu este concepută în spiritul legii. Înălţimea sa a fost şi va fi întotdeauna înconjurat de ambiţioşi şi de… ambiţioase. De aceea el a făgăduit drepturi depline şi statornice shogunului Toranaga şi shogunatului ce i-a urmat, ca să-l călăuzească în toate chestiunile şi…

Un hohot de râs năprasnic îl întrerupse, iar toţi cei din curtea cu pricina tresăriră, încordaţi, gata de orice.

— Să-l călăuzească, spui? Să-l călăuzească? Divinitatea sa poate fi călăuzit de nişte oameni ca Nori Anjo, Toyama, Adachi şi acum chiar şi de senilul acela sărac cu duhul, de Zukumura? De nişte nepricepuţi care nici nu iau în seamă ce le spui şi care fac tot soiul de înţelegeri nesăbuite cu netrebnicii ăia de gai-jini, în ciuda tuturor sfaturilor date de daimyo, care prevestesc, ştiutori, că Ţara Tuturor Zeilor va decădea dacă veneticii intră aici, iar noi vom rămâne descoperiţi în faţa lor fără nici o apărare?! zise el, cu faţa schimonosită de mânie. Sau poate că împăratul trebuie să aştepte o dreaptă călăuzire de la mucosul acela de Nobusada, ca să ne scoată vii şi nevătămaţi din toate astea?

— Eu şi domnia ta nu avem de ce să ne aşteptăm nici la una, nici la alta, Ogama-donno, spuse Yoshi calm, ştiind că marele lui avantaj era întotdeauna stăpânirea de sine. Mai bine să vorbim despre toate acestea numai noi doi…, între patru ochi.

Ogama îl privi scrutător, căzând câteva clipe pe gânduri. O briză uşoară se stârni dintr-o dată şi flutură steagurile cu blazoane aurite.

— Când?

— Acum!

Descumpănit pe moment, Ogama şovăi să se pronunţe. Se uită întrebător la Basuhiro. Dregătorul cel scund îi zâmbi doar cu jumătate de gură, uitându-se în ochii lui.

— Eu unul am socotit că problemele importante se cuvine să fie discutate deschis, de faţă cu noi, stăpâne, deşi nu mă gândesc deloc că umilul meu sfat ar avea vreun preţ în această împrejurare hotărâtoare. Dar discuţiile în particular pot fi uneori greşit înţelese de o parte sau alta…, aceasta era regula pe care tatăl domniei tale o respecta întotdeauna.

Ogama îl privi pe Yoshi.

— Această vizită a shogunului la Palatul împăratului pentru a i se închina şi a-i cere sfatul este prima de acest fel în toată perioada de când neamul Toranaga conduce shogunatul, ceea ce înseamnă că încalcă însăşi cea mai însemnată lege a întregii structuri Toranaga, eh? Ce-i mai rău este că nu trebuie să umbrească deloc relaţiile dintre Fiul Cerului şi… viitorii conducători, pentru că, desigur, tot… muritorii vor conduce treburile pământeşti, aşa-i?

— Discutăm asta numai între noi, Ogama-donno.

Ogama ezită câteva clipe, privindu-l atent cu ochii lui înfundaţi în orbite. În ciuda aversiunii pe care o simţea faţă de celălalt, în ciuda faptului că era pe deplin conştient că Yoshi era singurul om de pe cuprinsul Imperiului care ar fi reuşit să adune destui în jurul său, ca să-l împiedice pe el să-şi atingă scopurile, îi făcea plăcere acea înfruntare, se simţea foarte bine că se întâlnise faţă în faţă cu cel mai mare duşman al său. Îi făcu semn lui Basuhiro să plece, iar

acesta se conformă imediat, cu toate că se vedea că nu era deloc încântat de aşa ceva. Akeda se înclină, respectuos, fără să scoată nici o vorbă, apoi se depărtă şi el, încă şi mai atent ca înainte, ca nu cumva să-l ia prin surprindere trădarea despre care fusese prevenit.

— So ka?

Yoshi se aplecă înainte şi rosti cu voce scăzută, abia mişcându-şi buzele, ca nu cumva Basuhiro, care se trăsese destul de departe, să audă, nici să nu poată ghici după mişcarea buzelor ceea ce spunea el:

— Consiliul a votat cu patru voturi contra unu (al meu), pentru plecarea shogunului la Kyoto. Bineînţeles că vizita lui aici este o greşeală de neiertat, deşi Anjo nu poate să-şi dea seama şi nici nu vrea deocamdată. Iar Consiliul actual poate lua orice hotărâre după cum doreşte Anjo, în orice problemă. Nobusada nu-i decât o marionetă în mâinile lor, până ce împlineşte optsprezece ani, adică peste doi ani, când, în mod oficial, poate aduce multe schimbări şi probleme, dacă aşa îi va fi voia. Şi cu asta ţi-am răspuns la problemele ce te frământă?

Ogama se încruntă, precaut, uluit că inamicul lui vorbea atât de deschis:

— Domnia ta a spus să discutăm în taină, Yoshi-donno. Ce anume voiai să-mi spui între patru ochi, pentru că oricum, după aceea şi eu şi domnia ta vom destăinui sfetnicilor noştri ce am discutat?

— Unele taine însă merită să fie păstrate numai între căpetenii, Ogama-donno, nu trebuie să se împărtăşească şi… slujitorilor, adăugă Yoshi special pentru a stârni curiozitatea celuilalt.

— Eh? Ce să însemne oare asta?

— Domnia ta are iscoade – slujitori – în fortăreaţa mea, eh? Altfel cum de ai fi ştiut că am sosit? Bineînţeles că nici nu-ţi vine să crezi că şi eu am spioni printre oamenii domniei tale…

Ogama se înnegură la faţă.

— Despre ce secrete este vorba? schimbă el subiectul.

— Secrete care trebuie păstrate cu mare grijă. De pildă,

că Anjo este foarte bolnav şi într-un an va muri… sau măcar va trebui să se retragă, pentru că nu va mai fi în stare să facă faţă slujbei pe care o are.

Yoshi observă că, fără voia lui Ogama, ochii acestuia îi trădară interesul sporit.

— Dacă vrei să te convingi, îţi pot spune în ce fel iscoadele domniei tale pot aduce dovada.

— Bine, mulţumesc, răspunse Ogama, gândindu-se deja ce avea de făcut, fără să mai aştepte informaţii de la celălalt. Aş dori totuşi să aflu prin ce mijloace aş putea obţine dovada că această plăcută veste este adevărată. Mai departe!

Yoshi vorbi cu voce şi mai scăzută:

— Până la sfârşitul acestui an, dacă am fi aliaţi ar fi foarte uşor să fii numit în Consiliul Bătrânilor. Apoi, împreună, i-am putea alege cum vrem noi pe ceilalţi trei.

— Mă îndoiesc amarnic că noi doi ne vom putea înţelege vreodată, Yoshi-donno, spuse Ogama zâmbind viclean. Atât în ce priveşte hotărârile Consiliului, cât şi în privinţa celui care va ajunge tairo, Căpetenia.

— Ah, dar eu aş vota pentru domnia ta.

— Şi de ce-ai fi atât de prost să faci una ca asta? întrebă Ogama de-a dreptul. Doar ştii prea bine că eu unul aş spulbera într-o clipă tot shogunatul acela al domniei tale.

— Da, de acord cu asta, în forma în care există el acum, de acord cu domnia ta. Eu aş vrea să fac asta chiar acum, dacă aş putea, pentru a putea aduce schimbări foarte importante… sigur, cu acordul unui consiliu de daimyo, inclusiv a seniorilor de la marginile imperiului, încheie el, observând că uluirea lui Ogama creştea tot mai mult, iar el câştiga teren. Însă eu singur acum nu pot face nimic. Trebuie să aştept până ce Anjo renunţă la dregătorie sau moare.

— Dar de ce să nu se întâmple asta cât mai devreme cu putinţă, eh? Dacă el îţi stă ca un buboi pe boaşe de ce nu-l spargi? Doar amândoi staţi tot în Castelul Yedo, eh?

— Asta ar da apă la moară războiului civil care oricum ne ameninţă, şi pe care eu nu doresc deloc să-l stârnesc, ca

de altfel nici un daimyo. Dar sunt de acord că shogunatul şi administraţia Bakufu trebuie să fie reorganizate din temelii… iar aici părerile noastre sunt foarte apropiate. Dar fără ajutorul domniei tale nu aş putea începe nici o reformă, spuse Yoshi, ridicând neputincios din umeri. Este foarte greu de crezut, dar aceasta este oferta pe care vreau s-o fac domniei tale.

— O dată ce Anjo nu-ţi va mai sta în drum, domnia ta va putea face orice doreşte, se eschivă celălalt. Ai putea de pildă să-l ispiteşti pe Sanjiro şi pe turbatul acela din Tosa, sau poate că pe amândoi deodată, eh! Şi dacă vă aliaţi toţi trei împotriva mea, îmi închipui că, fără îndoială, voi fi ca şi mort, iar toate domeniile mele se vor duce de râpă pentru vecie. După care îi vei dezbina şi vei prelua singur puterea, încheie el, rânjind fioros. Sau, tot la fel de bine, poate că or să se alieze ei împotriva domniei tale şi te vor da deoparte! râse iarăşi nervos. Dar nu-i chiar de glumă cu Sanjiro şi trupele lui din Satsuma, care sunt gata să treacă de partea celor din Tosa pe dată… nu, nu, el nu ne-ar îngădui niciodată să-i nimicim pe cei din Tosa, pentru că atunci ar rămâne singur şi ştie că ne vom întoarce împotriva lui. Şi nici mie nu-mi va îngădui să-l distrug pe celălalt, ceea ce eu aş reuşi cu timpul. Cu atât mai puţin ar accepta o alianţă între noi. Nu, nu există nici o şansă măcar să-i dezbini, cu toate că se urăsc de moarte între ei. Dacă am începe o luptă de lungă durată, i-am distruge pe amândoi, însă niciunul dintre noi nu poate duce un astfel de război îndelungat… în nici un caz atât timp cât gai-jinii sunt deja pe ţărmurile noastre şi sunt pregătiţi să profite de orice împrejurare prielnică, numai să ne supună.

— Deocamdată să-i lăsăm pe gai-jini deoparte, răspunse Yoshi. În privinţa asta nu vreau decât să spun că eu unul m-am pronunţat împotriva Tratatelor şi vreau şi eu să-i văd alungaţi pentru totdeauna de aici, da, doresc din tot sufletul să fac tot ce îmi stă în puteri ca să împlinesc voinţa împăratului, doresc ca toţi cei din Sfatul Bătrânilor să fie înlocuiţi şi majoritatea din Bakufu să fie înlăturaţi.

Din nou, Ogama îl privi cu ochii mari, parcă nevenindu-i

să-şi creadă urechilor.

— Astfel de gânduri tainice, primejdioase de moarte, şi atât de deschis mărturisite nu vor rămâne secrete pentru multă vreme. Dacă se vor dovedi cumva şi adevărate.

— Sunt adevărate. Şi sunt rostite sincer, numai pentru noi doi. Eu unul sunt gata să risc şi să pornesc la drum alături de domnia ta. Însă cu o năzuinţă comună: Japonia. Eu propun o alianţă secretă: împreună putem controla toată puterea. Domnia ta eşti un bun conducător, ţii în mână Strâmtoarea Shimonoseki, deşi nu poţi să-i opreşti pe gai-jini până ce noi nu vom fi în stare să cumpărăm sau să construim o flotă la fel de puternică şi să ne modernizăm armatele. Da, sigurele lucruri care ne lipsesc sunt nave ca ale lor, tunuri şi armele de foc. Iar domnia ta eşti atât de inteligent şi ai atâta putere încât să înţelegi aceste probleme cu care ne confruntăm.

— Şi care sunt ele?

— Cele mai importante sunt în număr de cinci: un shogunat fără putere, sprijinit de o administraţie încă şi mai neputincioasă; a doua chestiune importantă este că toată ţara este împărţită în tabere; a treia – gai-jinii şi nevoia noastră imediată de a ne moderniza armata şi tehnica de război, înainte ca navele, tunurile şi armele lor de foc să ne subjuge pe toţi, aşa cum au făcut cu China; a patra: cum să-i înlăturăm pe toţi shishi, a căror influenţă creşte în ciuda faptului că sunt puţini la număr. Iar ultima: prinţesa Yazu.

— Cu primele patru sunt de acord. Dar ea de ce este una din preocupările majore?

— Nobusada este un copilandru sclifosit şi fără prea multă minte, da, aşa-i, iar eu unul cred că o să rămână astfel până la sfârşitul vieţii lui. Însă ea, spre deosebire de el, este foarte stăpână pe puterile ei, cultivată şi grozav de vicleană, mult mai dibace decât ai crede, la anii ei.

— Dar este şi ea femeie ca toate celelalte, i-o reteză plictisit Ogama. Nu dispune nici de arme, nici de bani, iar îndată ce va deveni mamă, toate preocupările ei se vor îndrepta spre copii. Eu cred că vezi doar o furtună într-un

pahar cu apă.

— Dar dacă am presupune că soţul ei este impotent!

— Poftim?

— Asta mi-au spus mie în taină doctorii lui. Şi mi-au mai destăinuit că este cu totul înrobit de ea… Crede-mă pe cuvânt, fetişcana asta are agerimea şi răutatea ambiţioasă a unui kami născut din lup! Ea a avut ideea să vină shogunul în capitală, ca să poată începe să-şi pună planul în aplicare: să-l robească pe shogun, iar prin el, întreg shogunatul, şi să-l dea pe mâna lingăilor de la Palat, care nu au nici cea mai mică idee despre treburile laice ale ţării, aşa că-l vor conduce pe divinitatea sa pe căi greşite, ceea ce ne va duce de râpă pe toţi.

— Nu va putea ea una ca asta în vecii vecilor! scrâşni Ogama, înverşunat. Oricât ar fi ea de deşteaptă, nici un daimyo nu va fi de acord cu astfel de nebunie curată!

— Primul pas: vizita la împărat; pasul al doilea – shogunul va rămâne în permanenţă la curte, în palat. Iar din momentul acela, sub pretext că e cererea împăratului, dorinţa fratelui ei, toate hotărârile vor ajunge mai departe prin intermediul acoliţilor ei. Unul dintre ei este chiar prietenul domniei tale, prinţul Fujitaka!

— Asta n-o mai cred în ruptul capului!

— În mod clar, nici el nu o să recunoască pe faţă. Dar eu pot să aduc o dovadă, foarte curând, că de fapt acest prieten nu lucrează defel pentru domnia ta, ci mai degrabă împotrivă, rosti Yoshi cu voce şi mai scăzută, pătrunsă de sinceritate. Dar oricum, îndată ce Nobusada va ajunge între zidurile sigure ale Palatului, şi va rămâne acolo, ea va conduce totul. De-asta este şi ea o problemă.

Ogama oftă nemulţumit şi se lăsă pe speteaza scaunului, cumpănind cu grijă ceea ce-i spusese adversarul lui, pentru că mare parte din toate acestea erau foarte adevărate. Se întrebă cât de mult putea oare să se încreadă în el. În mod clar, o alianţă secretă oferea posibilităţi imense, cu condiţia ca preţul să merite.

— M-da, în cazul ei soluţia este să se anuleze căsătoria, spuse el zâmbind necruţător. Împăratul a fost rugat să

accepte încheierea căsătoriei, neh? Dar poate că înălţimea sa va fi mai bucuroasă să ceară acum anularea ei, nu? Şi, de îndată ce primejdia din partea prinţesei a trecut, vei căpăta din nou sprijinul celor care duşmănesc neamul Toranaga pentru înrudirea asta, considerând-o un semn de mare ambiţie şi neruşinare... sigur, aceasta nu este şi părerea mea, adăugă el grăbit, observând o scânteie de mânie în ochii celuilalt, dar deocamdată nu voia să înceapă o luptă făţişă.

După câteva momente de tăcere, Yoshi îl aprobă.

— Este o idee foarte bună, Ogama-donno. Mie unul nu mi-a dat prin cap aşa ceva! – şi într-adevăr nu se gândise la acea posibilitate, ci cu cât cugeta mai mult la soluţia aceea cu atât îşi dădea seama de consecinţele neaşteptate pe care le putea avea. Da, da, ăsta va fi primul lucru pe care îl vom duce la îndeplinire. Minunat!

De undeva, din curte, un cal nechează nerăbdător şi bătu din copite. Amândoi seniorii se uitară într-acolo, în timp ce samuraiul care ţinea animalul de căpăstru îl mângâia, încercând să-l potolească. Ogama se întreba, dorindu-şi din tot sufletul să i se împlinească năzuinţa, dacă nu cumva după ce avea să-l nimicească pe Yoshi – iar apoi, fără să mai stea pe gânduri, pe Nobusada şi pe toţi ceilalţi din neamul Toranaga, împreună cu aliaţii lor – şi să devină el shogun, nu exista vreo modalitate să moştenească şi prinţesa asta imperială Yazu. Da, da, nu s-a născut încă pe lume femeia care să-mi stea mie în cale vreodată, îşi zicea el, aşa că o să puieze ea la plozi unul după altul, de şi zeii or să râdă cu lacrimi.

— Deci, ce propui? întrebă el, simţind cu i se învârte capul când se gândea ce căi minunate îi oferea o astfel de alianţă temporară.

— Să facem o înţelegere de taină ca, începând de astăzi, să ne unim forţele şi influenţa de care dispunem şi să ne ducem împreună planurile la îndeplinire. Mai întâi, îi zdrobim pe shishi, apoi îi neutralizăm pe Anjo şi Sanjiro din Satsuma, iar în al treilea rând lansăm un atac fulgerător asupra ţinutului Tosa. Din clipa în care Anjo este mort sau

predă dregătoria de bunăvoie, eu te propun pe domnia ta în locul lui şi îţi garantez numirea. În acelaşi timp, Zukumura se va retrage şi el şi un altul, asupra căruia ne înţelegem noi doi dinainte, îi va lua locul. Aşa că o să fim trei la doi. Pe Toyama îl păstrăm, pe Adachi îl dăm la o parte şi alegem unul numit de domnia ta. Iar eu îţi promit că voi vota ca să fii Mai-marele Consiliului.

— Cu rang de tairo.

— Mai-mare peste Consiliul Bătrânilor este de ajuns.

— Poate că nu. Şi care este Schimbul?

— Ca de astăzi înainte Tosa şi Satsuma să fie consideraţi de amândoi duşmanii noştri. Domnia ta va plănui un atac-fulger asupra celor din Tosa, la momentul potrivit. Iar ţinutul îl împărţim între noi.

— Dar de vreme ce el este una din Provinciile Lăturalnice, pământurile ar trebui să fie moştenite de un senior stăpân peste o Provincie Lăturalnică.

— Poate că da, poate că nu, spuse Yoshi, întărâtându-l. Domnia ta nu o să te aliezi niciodată cu Tosa şi Satsuma, împotriva mea sau a shogunatului. Iar eu, la rândul meu, fac legământ ca, în cazul în care Satsuma sau Tosa, sau amândouă te atacă, te sprijin de îndată, cu forţe puternice.

— Altceva? rosti Ogama, impasibil.

— De astăzi începând, în taină, fiecare pe căile ştiute de el, vom începe să obţinem anularea căsătoriei prinţesei.

— Altceva?

— Ultima problemă: Porţile. Domnia ta va accepta ca de mâine, din zori, ostaşii shogunatului să preia din nou controlul asupra lor.

Chipul lui Ogama se înnegură.

— Deja am arătat domniei tale că sunt reprezentantul legal şi recunoscut chiar de Înălţimea Sa.

— Iar eu am subliniat deja că, deşi acel document este semnat şi pecetluit în bună regulă, aprobarea a fost obţinută, iertare, prin mijloace necinstite.

— Iertare, dar asta nu!

— Porţile trebuie să treacă iar sub controlul shogunatului.

— Atunci înseamnă că noi doi avem foarte puţine lucruri de discutat de-acum înainte.

Yoshi oftă, ochii i se mijiră, ameninţători.

— Atunci, cu părere de rău, trebuie să te previn că împăratul îi va cere domniei tale să părăsească Porţile şi să se retragă din Kyoto, împreună cu toţi supuşii.

La fel de impasibil, Ogama îl privi drept în faţă.

— Mă îndoiesc.

— Eu, Toranaga Yoshi, îţi făgăduiesc că aşa va fi. În şase zile, shogunul Nobusada şi soţia lui vor ajunge la palat. Iar eu, ca tutore al lui, voi avea acces imediat la el… şi la ea. Şi amândoi îşi vor da seama de adevărul spuselor mele… despre Porţi şi despre multe altele…

— Care multe altele?

— Porţile astea nu-ţi sunt de nici un folos, Ogama-donno. Eu îţi făgăduiesc că nu voiesc să mă împăunez cu asta în faţa domniei tale, şi nu-ţi voi ştirbi cinstea obrazului şi voi accepta cu recunoştinţă generoasa invitaţie a domniei tale de a prelua controlul asupra Porţilor, şi nici nu voi da ordin să fie întărite cu forţe noi, ca să mă folosesc de ele împotriva domniei tale. Ce este atât de greu de înţeles? Porţile nu sunt decât un simbol. Eu unul te sfătuiesc în mod oficial ca, până ce Anjo va fi dat deoparte, să nu tulburi pacea şi ordinea în ţară, aşa că shogunatul trebuie să-şi păstreze rolul de paznic al Porţilor.

Ogama şovăi o vreme, neştiind ce să spună. Fără nici o îndoială, Yoshi ar fi putut cu mare uşurinţă să obţină o astfel de „cerere” care să-l silească să renunţe oricum, aşa că era nevoit să accepte târgul.

— O să-ţi dau un răspuns, de-acum într-o lună.

— Iertare, de astăzi în şase zile, la ora amiezii, este ultimul termen.

— De ce?

— Pentru că peste cinci zile, Nobusada va ajunge la Otsu. Iar în a şasea zi, la ora amurgului, Nobusada va intra în oraş, trecând prin aceste Porţi. Aşa că eu cer să preiau din nou controlul, temporar, înainte de sosirea lui, încheie el cu voce neaşteptat de blândă şi politicoasă.

Ochii lor se întâlniră. Fără să se arate convins, dar la fel de politicos ca şi celălalt, Ogama răspunse:

— O să mă mai gândesc la asta, Yoshi-donno.

Apoi făcură fiecare câte o plecăciune, se îndreptară către palanchinele lor şi toţi cei din arena aceea răsuflară uşuraţi că acel coşmar se încheiase, iar baia de sânge la care se aşteptaseră nu avusese loc.

31

Vineri 23 noiembrie

Mica haltă Otsu fusese într-o continuă agitaţie toată ziua, din pricina oamenilor însufleţiţi de neaşteptatul eveniment şi a pregătirilor de ultimă oră care se făcuseră pentru primirea preaînalţilor oaspeţi ce aveau să poposească acolo o noapte. Da, chiar preamăritul shogun Nobusada şi prinţesa Yazu aveau să vină! De săptămâni întregi, locuitorii măturaseră în fiecare zi străzile, cu îngrijire, curăţaseră toate casele, şoproanele, celelalte clădiri – începând de la acoperişuri, pereţi, până la fântâni şi grădini – înlocuiseră olanele vechi, fiecare shoji, tatami, lustruiseră verandele, iar la hanul Tuturor Florilor, munca fusese mai în toi decât oriunde, căci era cel mai mare şi mai bine întreţinut loc de popas din toată aşezarea. Totul începuse din clipa când se aflase că binecuvântaţii călători se hotărâseră ca, în loc să rămână peste noapte la castelul shogunului, Sakamoto, aflat în apropiere, stăpânind ţinutul încă de dinainte de Sekigahara, să poposească la Hanul Tuturor Florilor.

— Totul trebuie să fie perfect! se tânguia hangiul, înfiorat de atâta bucurie, dar înspăimântat până peste poate în acelaşi timp. Orice lucru care nu va fi în deplină curăţenie şi stare va atrage după sine moartea celui vinovat sau măcar biciuirea până la sânge, în cel mai bun caz, fie el bărbat, femeie sau copil! Veştile despre onoarea ce ni se face în această unică seară se vor duce peste vremuri… De această cerească vizită depinde izbânda sau decăderea noastră de acum înainte! Zei preageneroşi, însuşi marele senior shogunul! În toată splendoarea sa! Şi cu soţia sa, sora divinităţii sale, împăratul nostru! Ohko…

După-amiaza târziu, sosise şi măreţul alai, iar shogunul Nobusada, cu chipul acoperit, înconjurat de gărzi şi de sfetnici, apărat din toate părţile, să nu fie recunoscut, se grăbise să coboare din palanchin şi să intre în aripa hanului

rezervată numai lui şi suitei. Venise şi prinţesa, împreună cu anturajul ei de păzitori, slujnice, doamne de companie şi servitori. Patruzeci de căsuţe tradiţionale a câte patru camere fiecare se construiseră special pentru ei, şi înconjurau din toate părţile dormitoarele şi baia shogunului. O mulţime de verande acoperite se uneau în labirintul de poteci cu poduri delicate, boltite peste lacuri şi pâraie frumos alcătuite şi peste izvoare artificiale, ce ţâşneau din munţi miniaturali, un univers complet împlinit, împrejmuit de un gard viu, de cucută uriaşă, tăiată artistic.

Încăperea era curată ca lacrima şi caldă, cu tatami noi şi vase mari, de alamă, pentru ars mangalul. Nobusada îşi aruncă îndată pălăria cu văl, care îi ascundea faţa, precum şi hainele, simţindu-se grozav de obosit şi ţâfnos peste poate. Ca întotdeauna când pleca la drum, palanchinul fusese foarte puţin confortabil pentru el, iar drumul tot numai hârtoape.

— Ah, deja detest locul ăsta, se plânse el şambelanului, care se închină în faţa lui, atingând pământul cu fruntea, alături de o mulţime de slujnice, care aşteptau ordinele stăpânului. Este atât de strâmtă odaia şi mă dor toate oscioarele! continuă shogunul. E gata baia?

— A, da, stăpâne, totul s-a făcut precum aţi poruncit.

— În sfârşit, am ajuns la Otsu, stăpâne, ciripi veselă prinţesa Yazu, dând buzna în cameră, urmată de câteva doamne de onoare. Mâine o să ajungem acasă şi totul va fi cât se poate de minunat.

Îşi aruncă şi ea cât colo pălăria cu văl, şi mantia de pe umeri. Servitoarele se repeziră într-o clipă să le culeagă de pe jos.

— Mâine o să fim acasă! Acasă, stăpâne! După ce o să mai trecem de încă vreo câteva halte dintr-acestea, gata! Ce odihnă bine meritată o să avem, neh?

— A, sigur Yazu-chan, dacă aşa spune domnia ta, răspunse el, zâmbindu-i, deja înviorat de exuberanţa femeii.

— O să-i cunoşti pe toţi prietenii mei, pe verii, mătuşile, unchii, pe fraţii mei mai mari şi pe micul meu frăţior vitreg,

Sachi, are nouă ani, turui ea pe nerăsuflate, învârtindu-se în loc de bucurie. Da, da, şi încă vreo nu mai ştiu câte rubedenii de spiţă mai îndepărtată. Şi în câteva zile o să te întâlneşti şi cu împăratul şi el o să te primească întocmai ca pe un adevărat frate şi o să ne scape de toate necazurile noastre, iar noi o să trăim până la adânci bătrâneţi în linişte şi pace netulburată. Vai, dar ce frig e-aici. De ce n-aţi pregătit totul, cum v-am spus? Unde-i baia?

Şambelanul (un bărbat impunător, cărunt, cu numai câţiva dinţi în gură şi fălci puternice) ajunsese cu o zi înainte de sosirea lor, cu o parte din cameristele cele mai pricepute şi bucătarii cei mai iscusiţi, ca să aibă grijă să pregătească odăile, precum şi mâncărurile speciale, fructe şi orez din abundenţă, ales bob cu bob, după cum cerea stomacul delicat al shogunului şi după cum ordonase personal prinţesa. Peste tot erau presărate aranjamente florale superbe, alcătuite de un maestru în arta ikebana. Şambelanul se înclină atunci în faţa stăpânei sale, blestemând-o în gând, şi răspunse:

— S-au mai adus vase cu cărbuni încinşi, majestate imperială. Baia domniilor voastre este gata, iar masa uşoară pe care aţi poruncit-o vă aşteaptă, întocmai ca şi cina. O să fie cel mai somptuos…

— Emiki! La baie!

Imediat, prima ei doamnă de onoare o luă înaintea stăpânei, conducând-o pe coridor. Prinţesa ieşi ca o furtună din cameră, urmată de roiul de doamne de companie, întocmai ca o regină a albinelor. Nobusada îl fulgeră cu privire pe căruntul şambelan şi se răsti la el, bătând din piciorul lui mic:

— Mă mai laşi mult să aştept? Arată-mi îndată unde-i baia şi trimite după maseuză. Vreau să-mi maseze spatele în clipa asta! Şi să ai mare grijă să nu aud nici un sunet măcar!… Dau poruncă straşnică, nici un zgomot de-acum înainte!

— Prea bine, stăpâne. Căpitanul le repetă tuturor această poruncă, în fiecare zi, iar eu o s-o trimit pe maseuză la baie. Sako o să…

— Sako!? Dar ea nu-i atât de bună precum Meiko… Unde-i Meiko?

— Iertare, stăpâne, dar este bolnavă!

— Spune-i să se însănătoşească, altfel e vai de pielea ei! Spune-i ca până la asfinţit să fie teafără şi nevătămată! Nici nu mă mir că s-a îmbolnăvit. Şi eu simt că mi-e tot mai rău! Toată călătoria asta prostească! Baka! De câte zile suntem pe drum? Cred că de cel puţin cincizeci şi trei. Înseamnă că-i mai puţin decât… De ce oare toată graba asta?

Căpitanul gărzii princiare îl aştepta pe şambelan în grădină. Samuraiul era un bărbat voinic, la treizeci de ani, bărbos, foarte bine pregătit în meseria lui, un renumit maestru de arme. Aghiotantul lui se grăbi să-i raporteze.

— Totul este în deplină ordine, stăpâne.

— Bine. De-acum încolo nu mai este decât o formalitate toată paza, spuse căpitanul, dar vocea lui era totuşi neliniştită şi încordată. Şi el şi celălalt purtau armuri uşoare, pentru cale lungă, pălării şi două spade încinse peste pantalonii şi tunicile cu blazonul shogunatului. Nu mai avem decât încă o zi…, urmă el gânditor. Iar apoi toată bătaia noastră de cap o să se înrăutăţească. Mie unul tot nu-mi vine să cred că înaltul consiliu şi Tutorele shogunului au îngăduit o astfel de expediţie primejdioasă.

Ajutorul lui auzise vorbele acelea zi de zi.

— Aşa-i, căpitane. Cel puţin bine că o să fim în curând în cazărmile noastre, cu încă vreo câteva sute de întăriri, la nevoie.

Nu, nu, niciodată nu sunt destui luptători. N-ar fi trebuit deloc să plecăm. Dar am făcut-o şi… de-acum, karma rămâne karma. Verifică toţi oamenii şi vezi dacă nu-i nimic deosebit la apelul de seară. Iar după aceea spune-i grăjdarului să se uite ce are iapa mea, de ce şchiopătă, poate că i s-a crăpat copita la piciorul stâng din spate (pe vremea aceea, în Japonia nu se potcoveau caii). Aproape că şi-a frânt piciorul când a trecut de barieră. După aceea, te întorci aici şi raportezi.

Tânărul se depărtă degrabă. Căpitanul era mai mulţumit

decât oricând de modul în care organizase apărarea, făcuse deja un ocol complet prin toate încăperile şi curtea popasului, prin pivniţa hanului, prin grădina mare, împrejmuită cu garduri înalte de bambus. Şi, mai ales în zona aceea, unde nu exista decât o singură poartă, paza era mai uşor de supravegheat. Toţi ceilalţi clienţi fuseseră îndepărtaţi din han pentru acea noapte, samuraiul de pază ştia parola şi toţi oamenii lui aveau de respectat un consemn foarte strict: nici o fiinţă de pe lume nu avea voie să se apropie de shogun sau de soţia lui fără să fie invitată. Oricine ar fi fost, nu aveau voie să poarte nici o armă asupră-i, cu excepţia Paznicului Moştenitorului, a celor din Consiliul Bătrânilor şi a lui, personal, împreună cu gărzile pe care le comanda. Acea regulă era binecunoscută de toţi, iar pedeapsa pentru încălcarea ei era moartea, atât pentru cel înarmat, cât şi pentru gardienii vinovaţi de a nu-l fi prins. Numai shogunul putea îngădui cuiva să aibă arme asupra sa.

— A, mărite şambelan! S-au schimbat cumva cele stabilite?

— Nu, iscusite căpitan! răspunse bătrânul, oftând şi ridicând din sprânceană, indispus, fălcile îi tremurau de mânie. Augusta pereche se îmbăiază, ca de obicei, apoi o să se odihnească, după obicei, or să se îmbăieze iar şi or să facă masaj, tot ca de obicei, la asfinţitul soarelui, după care or să ia cina, ca întotdeauna, or să joace go şi or să meargă la culcare. Totul este în ordine?

— Da, aici da, spuse samuraiul.

Căpitanul avea sub control o garnizoană de o sută cincizeci de samurai ce vegheau peste acel loc ce măsura nu mai mult de două sute de metri pătraţi. O trupă de zece oameni păzea singura intrare dinspre grădină, dintr-un chioşc din apropierea gardurilor înalte, înţesate cu minunate plante agăţătoare, care încadrau porţile măiestrit încrustate. La fiecare zece paşi, pe toată lungimea gardului, se afla câte un samurai. Aceste gărzi trebuiau să fie înlocuite cu forţe proaspete, căci în cazărmile de lângă poarta principală şi în alte hanuri, mai fuseseră cazaţi încă

şase sute de samurai. Patrule bine antrenate aveau să cerceteze grădina şi împrejurimile gardului viu, fără să facă nici un zgomot, pentru că orice sunet şi simpla prezenţă a unui samurai o enervau teribil pe prinţesă şi, deci, îl înfuriau grozav şi pe soţul ei.

Cerul se înnora tot mai tare, iar soarele plăpând, încă acoperit de aburii ceţii, nu coborâse la orizont. Un vânt tăios se stârnise, iar frigul părea că se înteţea tot mai mult. Slujitorii aprindeau lampioane printre arbuştii tăiaţi cu migală, iar luminiţe vioaie se reflectau în micile bazine şi pe creştetele stâncilor, care fuseseră udate cu câteva minute în urmă, tocmai ca să redea acele efecte.

— E frumos aici, remarcă samuraiul. E de departe cel mai bun han din toate de pe drum, deşi au mai fost şi altele nu tocmai rele.

Era pentru prima dată când făcea o astfel de călătorie. Toată viaţa lui stătuse în castelul Yedo sau prin preajma lui, alături de Nobusada, sau locuind chiar în apropiere, ori lângă celălalt shogun, dinainte.

— Da, e frumos, urmă el. Dar oricum, mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă seniorul shogun şi soţia lui ar fi poposit la Castelul Sakamoto şi nu aici. Ar fi trebuit să stăruiţi şi domnia voastră mai mult.

— Am încercat, preaiscusite căpitan, dar… ea aşa a hotărât.

— Eu unul o să fiu foarte bucuros când o să ajung la cazărmile noastre, iar ei or să fie la adăpost, între zidurile castelului, iar apoi o să fiu chiar mai bucuros când o să fim cu toţii apăraţi, în deplină siguranţă, acasă, la Yedo.

— Da, ai dreptate, răspunse şambelanul.

Era foarte îngrijorat în sinea lui din pricina stăpânului şi mai ales a stăpânei lui, pentru că aceştia îi găseau mereu nod în papură, îl umileau mereu şi erau grozav de irascibili. Cu toate astea, îşi spunea el, simţind cum îl junghie spatele, şi dorindu-şi nespus o baie fierbinte, un masaj şi câteva… atenţii plăcute din partea tânărului şi frumosului său prieten, probabil că şi eu aş fi făcut la fel, dacă eram aşa răsfăţat din născare şi n-aveam decât şai’şpe anişori.

— Aş putea să te întreb care este parola, căpitane? zise cu voce tare.

— Da. Până la miezul nopţii, parola este „Curcubeul albastru”.

La două sute de metri distanţă de marginea dinspre răsărit a satului se afla o casă ţărănească veche şi dărăpănată, la capătul unei străzi destul de aproape de şleaul drumului Tokaido şi nu departe de bariera haltei Otsu. Înăuntru, căpetenia cetei de shishi, un tânăr din Choshu, numit Saigo, îl fulgeră din priviri pe ţăran, nevasta lui, cei patru copii, tatăl, mama, fratele gospodarului şi o servitoare. Toţi aceştia căzuseră în genunchi, încremeniţi de groază, într-un colţ, claie peste grămadă. Aceea era singura încăpere din casă şi era folosită pentru dormit, mâncat, lucru şi orice altceva. Câteva găini costelive, într-o cuşcă din lemn, agăţată sub grindă, cotcodăceau speriate.

— Nu uitaţi ce v-am spus: nu ştiţi nimic, n-aţi văzut nimic! repetă tânărul shishi.

— Prea bine, stăpâne, desigur, stăpâne..., murmură bătrânul, gâtuit de spaimă.

— Gura! Întoarceţi-vă cu spatele spre mine, cu faţa spre perete şi închideţi ochii, toţi, m-aţi înţeles? Legaţi-vă basmale peste ochi!

Toţi se supuseră fără să crâcnească. Saigo avea nouăsprezece ani, era bine clădit şi înalt, cu un chip plăcut, dar neînduplecat. Purta o tunică scurtă, de culoare închisă şi pantaloni largi, precum samuraii de la han. La brâu avea încinse două spade, în picioare purta sandale împletite. Nu-şi pusese nici o armură. Când se convinse că ţăranii erau ascultători şi neştiutori, cum voia el, se aşeză lângă uşă şi privi prin crăpăturile ferestrei acoperite cu hârtie de orez, aşteptând. De acolo vedea bine bariera şi casele unde fuseseră cazaţi cei din gărzi. Nu era încă asfinţitul, aşa că trecerea era îngăduită întârziaţilor. Lui şi oamenilor săi le trebuiseră câteva zile până să găsească locul acela ideal pentru scopul lor. Uşa din spatele casei respective dădea drept într-un adevărat labirint de ulicioare şi poteci minunat

de potrivite pentru ca să-şi piardă urma în cazul în care trebuiau să se retragă imediat. Aşa că, în acea după-amiază, după ce suita shogunului trecuse de barieră, luase în primire postul acela de observaţie pe dată.

Se auzi zgomot de paşi. Mâna lui Saigo se încleştă pe mânerul spadei, apoi se linişti. Un alt tânăr shishi se apropie în tăcere, apoi îl urmă încă unul, venind dintr-altă direcţie. Curând, se strânseseră încă şapte. Afară stătea unul de pază, un altul la colţul străzii ce mergea spre drumul Tokaido, iar al unsprezecelea se ascundea în sat, ca să poată porni de îndată, în galop, să ducă vestea degrabă lui Katsumata, la Kyoto, ca să dea semnalul atacului asupra lui Ogama şi a Porţilor oraşului. Toţi erau tineri cu înfăţişare fioroasă, îmbrăcaţi ca şi el, fără armură sau însemnele rangului, foşti goshi (cel mai mic grad de samurai), iar apoi deveniţi ronini. Toţi aveau cam aceeaşi vârstă, între nouăsprezece şi douăzeci de ani. Saigo, adjunctul său, din Satsuma, avea nouăsprezece împliniţi şi Tora, şaptesprezece, ei doi erau cei mai tineri. Curentul rece, care pătrundea printre spărturile ferestrei, îi înfiora, sporindu-le nerăbdarea. Le făcu semn să-şi cerceteze spadele, cuţitele shuriken, şi celelalte arme mortale, pentru că nu era voie să rostească nici o vorbă pe parcursul întregii acţiuni. Cu atât mai mult cu cât tot planul fusese stabilit între ei de zile întregi. Toţi fuseseră de acord că trebuia dus la îndeplinire fără vorbe. Saigo mai aruncă o privire pe fereastră. Soarele se lăsase aproape de linia orizontului, iar cerul se limpezise. Venise marea clipă. Ceremonios, făcu o plecăciune rituală în faţa celorlalţi aleşi ai morţii şi ei răspunseră întocmai. Apoi căpetenia se întoarse spre ţărani:

— Trei oameni de-ai mei or să stea afară, în faţa casei. Dacă or să audă măcar un foşnet de-aici, or să dea imediat foc coşmeliei! se răsti el, nemilos.

Din nou bătrânul îl asigură că n-o să mişte nimeni, bâiguind în neştire o mulţime de rugăminţi. Saigo le făcu iar semn celorlalţi. Aceştia îl urmară pe dată, la fel şi cel de pază, din faţa uşii, precum şi cel din capătul ulicioarei. De

acum înainte nu mai exista cale de întoarcere. Cei ce erau de religie budistă spuseseră înainte o ultimă rugăciune, în faţa unui altar, iar cei de credinţă shinto aprinseseră pentru ultima dată un beţigaş de tămâie, înălţându-şi spiritul spre ceruri, o dată cu fumul subţire şi aromat, care le amintea de fragilitatea vieţii pământeşti. Şi toţi îşi scriseseră deja şi îşi brodaseră pe piepţii tunicilor ultimele versuri dinainte de moarte. Cu mare mândrie, însemnaseră acolo şi locurile unde se născuseră, deşi îşi dăduseră nume false, desigur.

O dată ajunşi la locul stabilit, se risipiră, mergând câte doi, apoi fiecare pereche o luă într-altă parte. Curând ajunseră acolo unde îşi aleseseră dinainte locurile şi se pitiră printre bălăriile înalte de lângă gardul ce mărginea grădina din spate a hanului. Se vedeau unul pe celălalt, iar Saigo se aşezase în colţul dinspre sud, să poată coordona mişcările. Gardul era înalt de trei metri şi alcătuit din bambus uriaş, ascuţit la capăt în formă de ţepuşă. Însă de-acum umbrele se pierdeau în lumina tot mai slabă. Aşteptară o vreme. Inimile le băteau nebuneşte în piept, palmele li se umeziseră de atâta încordare, la fiecare pas al patrulei dinăuntru. Toţi aveau în gură un gust ciudat, amărui. Iar în coapse îi săgetau junghiuri, din pricina amorţelii. Undeva, în apropiere, începu să ţârâie un greier ce îşi căuta pereche. Saigo îşi aduse aminte de poemul lui ce avea să-l treacă pragul morţii:

„Greierele, ce cântecul îşi înalţă cu bucurie,

Oricum curând tot moare.

Mai bine-i însă dacă te stăpâneşte bucuria, iar nu tristeţea.”

Îşi simţi ochii umeziţi de o ceaţă uşoară, precum cea care acoperea faţa soarelui asfinţind. Era atât de minunat să trăieşti o astfel de fericire şi totuşi atât de trist că era ultima! De dincolo de gard, se auzeau vocile slujitorilor şi servitoarelor, uneori ale samurailor ce vegheau, zăngănitul

farfuriilor, din bucătăria aflată nu departe de acolo. În depărtare, se auzeau din când în când sunetele unui samizen şi glasul cântăreţului. Aşteptau în continuare. Sudoarea curgea pe chipul lui Saigo. Apoi auzi apropierea grăbită, foşnetul abia perceptibil al unui kimono de mătase şi prinse şoaptele unei fete:

— „Curcubeul Albastru… Curcubeul Albastru…”

Şi iar tăcere. Curând, nu mai răsunau decât zgomotele de la han. Imediat, Saigo îi făcu semn lui Tora, care stătea lângă el. Acesta se grăbi să ajungă la ceilalţi, le spuse parola şi apoi se întoarse. La semnalul lui Saigo, fiecare pereche de luptători luară scăriţele pe care le făcuseră dinainte şi le ascunseseră cu grijă în bălării, apoi le sprijiniră de gard. Din nou, căpetenia lor rămase câteva clipe cu ochii la cer. În sfârşit, ultima pâlpâire a soarelui se stinse, iar atunci dădu iar un semnal şi porniră toţi să urce peste gard, în acelaşi timp. Săriră neauziţi în curtea hanului, aterizând pe pământul jilav şi afânat, ascunzându-se degrabă îndărătul arbuştilor tunşi cu îngrijire. Erau însă gata oricând de un atac frontal. Şi, totuşi, ca prin minune, deocamdată nu se dădu alarma. Se uitară prin preajmă, neliniştiţi. În faţa lor, la aproape cincizeci de metri se vedea aripa hanului rezervată shogunului şi suitei sale. Acoperişurile ţuguiate, acoperite cu stuf frumos împletit, se înălţau deasupra gardului înalt de bambuşi, iar corpul central al clădirii, unde se găseau dormitoarele şi băile, se zărea puţin mai în spate, ridicându-se deasupra primei construcţii. Intrarea principală era destul de departe de ei, iar porţile rămăseseră încă larg deschise, întocmai cum se aşteptaseră. Cu excepţia numărului gardienilor, care era mult mai mare decât crezuseră ei. Gustul de fiere le amărî iar gurile încleştate.

În dreapta lor se aflau bucătăriile principale, pline de cazane ce clocoteau şi slujitorii ce roboteau de colo-colo… Însă tot acolo se aflau şi mai multe gărzi. În stânga şi mai peste tot, de altfel, se vedeau o mulţime de căsuţe de oaspeţi, risipite printre arbuşti, iar dincolo de ele se zăreau grădini îngrijite cu pârâiaşe sprinţare şi podeţe, iar spre

fiecare dintre acestea ducea câte o potecuţă acoperită cu boltă de verdeaţă. Acolo însă era linişte deplină şi numai o singură lumină aprinsă, la veranda din faţă. Se îngrijorară şi mai tare, pentru că ei se aşteptau să fie ocupate de oaspeţi, ca să le servească drept adăpost şi să poată executa o diversiune, în caz de nevoie. Karma, gândi Saigo. Chiar şi aşa posturile noastre sunt cele pe care le-am stabilit dinainte, ca şi ale vrăjmaşilor noştri, planul nostru este foarte bun şi ştim parola, se încurajă el. În ultimele două săptămâni, deghizat în samurai oarecare, trecător pe la han, dăduse peste curtezana cea mai potrivită, pe care reuşise să o îmbrobodească cum voia el. Apoi, profitând de sentimentele femeii, ajunsese curând să facă un tur (în taină) prin han… ba chiar prin încăperile unde preaînalţii oaspeţi aveau să se odihnească.

— De ce nu ne iubim aici? şoptise el, ispititor. Nimeni n-o să afle… Doar n-or să ajungă aici decât peste cine ştie câte zile… ah, tu eşti atât de frumoasă… Hai să ne împreunăm aici, unde un mare shogun şi sora Fiului Soare Răsare or să se înalţe în cerurile plăcerii… Asta chiar că va fi o taină minunată, pe care o s-o spunem în şoaptă nepoţilor noştri, eh? Cred că n-am să te pot părăsi niciodată, iubito…

Îi fusese la fel de uşor apoi să găsească şi o slujitoare de la băile somptuoase, care, în secret, era de partea mişcării shishi, aşa că nu fusese nici o greutate să o convingă că nu există nici o primejdie, dacă stătea să tragă cu urechea, apoi să le şoptească lor care era parola.

Simţi cum Tora îl prinde de braţ. Neliniştit, ajutorul lui îi arătă o patrulă care tocmai intrase pe porţile din celălalt capăt al grădinii. Samuraii începuseră să cerceteze grădina. Pete de lumină se aşterneau sub lampioane. Fără îndoială, patrula avea să vină într-acolo şi să se apropie periculos de mult. Fluieră ca o pasăre de noapte, dând iar semnalul. Îndată, toţi se afundară şi mai mult în desiş şi îşi lipiră capetele de pământ, abia răsuflând. Samuraii trecură pe lângă ei fără să-i vadă. Întocmai cum prevăzuse Katsumata, când le spusese cam cum ar fi trebuit să decurgă planul lor:

— La început, va fi uşor să vă ascundeţi în întuneric. Nu uitaţi nici o clipă că elementul-surpriză va fi de partea voastră. Pentru că pătrunderea voastră acolo va fi pe neaşteptate. Cine oare ar avea atâta curaj încât să încerce să-l atace pe shogun atunci când este apărat de atâtea gărzi? La un popas? Imposibil. Ţineţi minte: nevăzuţi, folosindu-se de uimirea celor de acolo şi într-o iuţeală nebună, doi-trei dintre voi să ajungă în iatacul viermelui acela… chiar şi unul singur ar fi de-ajuns…

Saigo îi privi pe duşmani depărtându-se. Dintr-o dată se lumină la faţă, venindu-i o idee, iar încrederea în sine îi reveni întru totul. Aşteptară încă puţină vreme, până ce patrula se întoarse să cerceteze şi latura cealaltă, apoi făcu semn trupelor de atac să se ducă să ocupe poziţiile stabilite. Pitindu-se după tufişuri, patru shishi o apucară spre dreapta, iar doi spre stânga lui. Când ajunseră toţi la locurile lor, Saigo trase adânc aer în piept, să-şi mai potolească bătăile inimii. Şuieră iar ca o pasăre de noapte, dând astfel semnalul de începere. Imediat ultimii doi din dreapta lui ieşiră dintre tufişuri, luând-o pe potecă, strângându-şi şnururile de la pantaloni şi începură să meargă mai departe, agale, ţinându-se cu mâinile de după mijloc, precum îndrăgostiţii. În câteva clipe, samuraiul postat lângă gard, în apropiere, îi observă şi strigă după ei:

— Hei, voi doi! Opriţi-vă!

Cei doi tineri se opriră şi strigară la rândul lor:

— Curcubeul Albastru… Curcubeul Albastru, stăpâne sergent, apoi începură amândoi să râdă, părând încurcaţi că fuseseră văzuţi, apoi o porniră în continuare, mână în mână.

— Staţi! Cine sunteţi?

— Ah, iertare, numai doi tineri prieteni, într-o plimbare noptatică, răspunse unul dintre ei, cu voce dulce şi blândă. Curcubeul Albastru, aţi uitat parola noastră?

Unul din samurai izbucni în râs, apoi le zise:

— Dacă vă prinde căpitanul *plimbându-vă* prin boscheţii de pe-aici, o să vedeţi voi atunci Curcubeul Albastru şi bucile voastre o să afle câte feluri de bătăi există pe lumea

asta!

Din nou, cei doi se prefăcură că râd cu poftă. Fără grabă, porniră mai departe, ignorând alte glasuri ce îi somară să se oprească. Într-un târziu, sergentul strigă dintr-o dată:

— Hei, voi doi! Ia veniţi aici, în clipa asta!

Aceştia îl înfruntară câteva momente, spunând în gura mare că nu este nimic rău în ce fac ei. Saigo şi ceilalţi, la adăpostul acestei diversiuni, se furişară între timp spre ultimele poziţii, înainte de a o porni la atac. Vlăguiţi aproape de încordare şi emoţie că încă nu fuseseră observaţi, se odihniră acolo câteva secunde, ştiind că diversiunea se apropia de sfârşit. Saigo fluieră, dar de data aceasta îndeajuns de tare ca să-l audă şi cei doi.

Fără să stea pe gânduri, aceştia se prefăcură că izbucnesc în râs şi o luară la goană, foarte voioşi, ţinându-se de mână fugind de lângă străjile ce se apropiau, ca şi cum s-ar fi jucat cu ele. Poteca pe care o apucaseră însă, la întâmplare, trecea pe lângă un mic bazin luminat de lampioane, aşa că pentru o clipă, li se zăriră clar chipurile, pentru întâia dată. Cu un urlet de furie, sergentul şi cei patru samurai se aruncară în goană pe urmele lor. Santinelele de la poarta principală scrutau întunericul, să vadă ce se întâmplă acolo, iar cei ce stăteau de pază pe lângă gard, le făceau semn celorlalţi, ce puteau zări cât şi cât, să le zică şi lor ce se petrecea, foarte alertaţi. Cei doi shishi se treziră împresuraţi din toate părţile, imediat. Spate în spate, cu spadele scoase, rămaseră tăcuţi şi netemători, la o lungime de sabie de duşmanii lor, fără să răspundă avalanşei de întrebări. În toată înfăţişarea lor nu mai era nici urmă de efeminare acum, iar pe chip li se întipărise un rânjet drăcesc. Înfuriat la culme, sergentul făcu un pas înainte. Tânărul shishi din faţa lui se pregăti de apărare. Într-o fracţiune de secundă, mâna lui dreaptă se trase repede din mânecă şi scoase un shuriken, pe care îl azvârli drept în beregata samuraiului, înainte ca acesta să se poată feri sau să fugă. Cercul de metal, cu cinci vârfuri ascuţite, se înfipse cu totul în gâtlejul sergentului, iar

acesta se prăbuşi la pământ, bolborosind, înecându-se în propriul sânge. Amândoi shishi săriră atunci la atac, însă nici unul nu reuşi să străpungă zidul viu ce îi înconjura, cu toate că se luptau ca nişte lei, rănind trei samurai, însă nu puteau să-i înfrunte pe toţi ceilalţi care, deşi ar fi dorit nespus să-i prindă vii pe tineri, îşi dădură seama că nu aveau cum.

Unul dintre shishi primi o lovitură de spadă, deasupra şoldului şi urlă de durere, căci rana era serioasă, deşi nu mortală. Celălalt se repezi atunci în ajutorul lui, şi într-o clipă samuraii îl loviră de moarte. Atunci, el se prăbuşi, însă reuşi să îngaime:

— Sonno-joi!...

Îngrozit, celălalt îl auzi, mai încercă o dată, în zadar, să omoare un atacant, apoi întoarse spada cu tăişul spre pieptul lui şi se aruncă în ea.

— Chemaţi-l pe căpitan, gemu un samurai, în timp ce din braţul rănit de spadă sângele îi şiroia întruna.

Unul dintre cei de faţă fugi de îndată, în timp ce toţi cei din jur se adunară împrejurul cadavrelor însângerate. Sergentul încă mai bolborosea, dar viaţa i se scurgea din trup văzând cu ochii.

— Nu avem cum să-l ajutăm, spuse unul dintre samurai. În viaţa mea nu am văzut pe cineva să arunce atât de repede un shuriken...

Un altul îi întoarse pe cei doi morţi cu faţa în sus.

— Ia uitaţi-vă: poeme de moarte! Deci sunt shishi, nici o îndoială... eeee, amândoi din Satsuma! Probabil că şi-au ieşit din minţi!

— Sonno-joi! murmură cel de lângă el. Asta nu înseamnă că şi-au ieşit din minţi!

— Ba eu aşa cred că numai unul ieşit din minţi poate rosti cuvintele astea cu voce tare, se răsti un ashigari cu chip crâncen. Dacă te-aude vreun ofiţer...

— Hei, ia stai puţin, dar câinii ăştia împuţiţi ştiau parola. Avem un trădător printre noi!

Tot mai nervoşi, se uitară unul la altul, neştiind ce să zică. În bucătării, toţi slujitorii rămaseră încremeniţi,

neînţelegând ce se petrecea. O mulţime de samurai ieşiseră din posturile lor, de pe lângă gardul înalt, să se holbeze la cadavre, lăsând astfel celorlalţi shishi cale deschisă, după cum plănuiseră Katsumata şi Saigo. Din nou, Saigo dădu semnalul. Doi dintre cei mai buni luptători de sub comanda lui, ţâşniră dintre boscheţi, din dreapta lui, apucând-o spre celălalt capăt, dinspre sud, al grădinii. Aproape imediat, samuraii îi observară. Blestemând în gura mare, doi paznici aflaţi în apropiere o luară la goană, să-i ajungă din urmă, în vreme ce toţi ceilalţi alergau în ajutorul lor. O luptă înverşunată, corp la corp, se încinse pe dată. Întunericul parcă era de partea celor doi shishi. Unul dintre samurai răcni îngrozitor şi căzu la pământ, ţinând cu cealaltă mână ciotul braţului retezat dintr-o lovitură. Alţi samurai îşi părăsiră posturile, fugind după ceilalţi şi, cu puţin înainte ca atacatorii să-i copleşească pe cei doi intruşi, aceştia se prefăcură că vor să scape pe poteca ce trecea printre bucătării, la mare distanţă de Saigo şi ultimele trei perechi de shishi. În timp ce fugeau, îşi descolăceau de la brâu frânghiile cu ancore mici la capăt, când ajunseră aproape de gard, le aruncară cu îndemânare, ghearele de pisică se înfipseră în vârful gardului, apoi începură să urce, în vreme ce urmăritorii lor se străduiau din răsputeri să-i prindă.

De-acum toată atenţia era îndreptată asupra lor. Santinelele de la poarta principală şi cei de la marginea grădinii ce încadrau locul unde se instalase shogunul cu suita se grăbeau să ajungă la cei doi, cu toate că nu auziseră decât că doi ronini reuşiseră să intre în curtea hanului, şi tocmai încercau să scape peste gard. Alţii ieşiră degrabă din curte, ocolind gardul, ca să-i captureze pe partea cealaltă, la coborâre. Unul dintre shishi chiar izbuti să ajungă până pe vârful gardului, însă înainte de a sări pe partea cealaltă, un cuţit i se împlântă în spate până la prăsele, iar tânărul căzu între tufişuri. Celălalt shishi lăsă deoparte frânghia, se aplecă deasupra prietenului său, tocmai când acesta îşi înfigea propriul cuţit în gâtlej, ca să nu se dea prizonier. Apoi cel rămas în viaţă, se trezi copleşit

de o mulţime de lovituri furibunde. Se întoarse pe loc şi începu să lupte ca un nebun, însă curând samuraii îl ţintuiră la pământ.

— Ei, şi-acum, spune, cine eşti tu? întrebă un paznic, abia răsuflând. Cine eşti şi pentru cine ai făcut toate astea?

— Sonno-joi…, daţi ascultare împăratului vostru…, răspunse gâfâind celălalt, dând să se ridice, dar în zadar.

Alte santinele se strângeau tot mai mult împrejurul lui, iar tânărul shishi îşi dădu seama că el nu se achitase cu cinste de misiunea lui, aşa că urma să-şi joace rolul până la capăt în acea diversiune, fără să se teamă câtuşi de puţin că se dăduse prins, pentru că în reverul kimonoului avea cusută o sticluţă cu otravă, pe care nu trebuia decât să o spargă între dinţi.

— Eu sunt Hiroshi Ishii din Tosa şi cer să fiu dus în faţa shogunului!

De acolo de unde se aflau, Saigo şi ceilalţi cinci îl puteau auzi destul de bine pe tovarăşul lor de luptă, cu toate că atenţia lor era îndreptată spre gardul din faţa lor şi spre poarta de la celălalt capăt al grădinii. Cei câţiva paznici care mai rămăseseră acolo începuseră să se apropie şi ei de prizonier şi, în sfârşit, intrarea rămase nepăzită.

— Acum! Atacaţi!

Cei şase săriră deodată în picioare şi o luară la goană, cu Saigo şi Tora în frunte. Străbătuseră deja jumătate din drum, când se auzi un strigăt şi samuraii îi văzură, apoi o luară la goană pe urmele lor. Imediat, Ishii începu să se zbată şi mai tare, urlând şi smucindu-se în toate părţile, ca să le distragă atenţia celor ce îl ţineau, însă un pumn cumplit îl făcu să-şi piardă simţirile.

— Voi doi rămâneţi aici, gemu samuraiul care îl lovise, oblojindu-şi falangele rănite. Să nu-l omorâţi pe rahatul ăsta de câine, că avem nevoie de el viu.

Se ridică de jos cu greu, şi o porni după ceilalţi şchiopătând, din pricina unei tăieturi de spadă în coapsă. Unii dintre paznici se apropiau tot mai mult de cei şase shishi, care alergau drept spre gardul ce o apuca în ambele

direcţii.

— Acum! porunci Saigo.

Imediat, cei doi din dreapta lui se întoarseră pe loc, rămânând să-i acopere, cu câte un shuriken în fiecare mână. Îngroziţi, samuraii încetiniră, se aruncară într-o parte sau într-alta, ferindu-se, apoi atacară din nou. Câteva shuriken intrară în carne vie, dar nu făcură răni mortale, aşa că începu o nouă încleştare corp la corp, cu şase samurai împotriva a doi shishi. Noi trupe se grăbeau să vină în ajutor dinspre poarta principală, iar altele din locul unde fusese prima diversiune. Toţi, şi atacanţii şi apărătorii hanului, aveau aceeaşi ţintă: uşa ce ducea spre apartamentele shogunului. Când cei de la poarta principală văzură cu groază că amândouă gardurile şi intrarea fuseseră părăsite complet de santinele şi nepăzite, cu toate că uşile erau încuiate, iar Saigo şi ceilalţi trei alergau cu iuţeală într-acolo, se interpuseră îndată între shishi şi intrarea în clădire, lăsându-i pe ceilalţi să-i atace pe cei doi. În spatele lui Saigo şi a lui Tora rămaseră ultimii doi luptători, să le acopere drumul. Amândoi erau grav răniţi, dar luptau vitejeşte. Deja doi samurai se zvârcoleau în ţărână, în băltoace de sânge, dar alţi patru se apropiau tot mai mult de cei doi.

— Acum! porunci Saigo, iar ultima pereche de shishi, din stânga lui, se opri şi se repezi spre intrare.

Oricum, aveau să ajungă la porţi înaintea apărătorilor acestora aşa încât cei care se îndreptau spre Saigo se întoarseră din drum, încercând să ajungă şi ei la intrarea în clădire. Imediat, Saigo şi Tora se întoarseră să se alăture celor ce luptau împotriva samurailor din spatele lor. Se repeziră la doi dintre cei patru samurai, apoi ajutară şi la lichidarea celorlalţi…

Numai Saigo şi Tora, deşi abia mai respirau de oboseală, erau teferi şi nevătămaţi. Apoi Saigo ordonă:

— La luptă!

Ultimii doi luptători strigară într-un glas:

— Sonno-joi!

Şi după aceea, cu chipurile schimonosite de durere, se

grăbiră să intre în lupta de la poarta principală, rănind cumplit mai mulţi samurai şi lăsând timp lui Saigo şi Tora să gonească mai departe, spre gardul grădinii. Primii doi shishi care se repeziseră spre intrare ajunseseră pe poteca ce ducea la uşile clădirii şi unul dintre ei se aruncă asupra lor să le deschidă. În clipa aceea o săgeată îi şuieră pe la ureche şi se înfipse în lemnul masiv, zbârnâind parşiv. După aceea însă, amândoi fură nimeriţi şi ciuruiţi de vârfurile ascuţite a nenumărate săgeţi trase de arcaşii din trupele de întărire. Urlară amândoi neputincioşi, încercând mai departe să deschidă uşile, dar muriră ţintuiţi de uşi, în picioare. Cea de-a doua echipă de shishi ajunsese la potecă. Unul dintre tinerii atacanţi se repezi spre samuraii ce veneau din urmă, iar celălalt se îndreptă în goană spre uşile de la intrare, se împiedică de cadavrele camarazilor lui ucişi şi căzu străpuns de patru săgeţi. Prietenul lui se repezi cu capul înainte în samuraiul din cale, dar în câteva clipe căzu mort şi el. Nu trecuseră decât câteva minute de când începuse totul.

De-acum, calea spre aleea ce ducea la clădire părea deschisă. Însă în numai câteva momente, cei mai iuţi dintre apărători aveau să ajungă de asemenea la intrare, iar Saigo şi Tora, aflaţi acum aproape la capătul aleii pe care apucaseră şi nevoiţi să se îndrepte spre uşile acelea, nu aveau cum să ajungă înaintea lor. Aşa că urmăritorii lor încetiniră pasul, iar arcaşii încordară strunele, siguri că nu le mai scăpau acum. Spre marea lor uimire însă, în loc să cotească pe lângă gard, Saigo şi Tora goneau mai departe, umăr lângă umăr, drept spre brâul de verdeaţă ce împrejmuia grădina. Viteza şi precizia cu care se repeziră amândoi înainte îi ajutară să străbată îndată printre tulpinile de bambus. În zilele precedente, Saigo observase că deşi ramurile arbuştilor erau dese şi încâlcite, trunchiurile lor se aflau cam la o jumătate de metru distanţă unul de altul, aşa că, dacă el socotise corect, ar fi putut răzbi printre ele. Şi aşa se şi întâmplă, cu toate că crengile le zgâriară feţele şi piepturile. Dar reuşiră să ajungă exact acolo unde îşi propusese Saigo: pe aleea

şerpuitoare ce ducea spre sălile de baie. În prima clipă nu zăriră pe nimeni în jur, apoi o mulţime de servitoare şi slujitori îngroziţi apărură în pragul uşii, zgâindu-se la ei, după care dispărură ca prin farmec. Saigo alergă în continuare nebuneşte, aproape neauzit, pe cărarea aceea, urcă treptele verandei şi dădu colţul. Doi dregători neliniştiţi apărură de undeva, dintr-o parte, neînarmaţi şi încremeniţi de uimire, unul dintre ei chiar şambelanul, pe care Saigo îl ucisese dintr-o lovitură de spadă, iar pe celălalt îl răni adânc. Apoi fugi mai departe. Tora îl omorî pe cel din urmă, după care sări peste cadavre şi o porni şi el mai departe.

Saigo străbătu veranda, apoi dădu iar colţul şi intră în camera de baie direct printr-un shoji fragil. Servitoare, pe jumătate dezbrăcate, rămaseră cu ochi holbaţi la acele apariţii îngrozitoare: doi oameni şiroind de sânge, cu spadele la fel de însângerate, cu kimonourile sfâşiate şi pline de sângele vrăjmaşilor. Înăuntru era cald, multă umezeală şi un miros dulceag, aromat.

Saigo răcni o dată, în culmea furiei: bazinul îngust, cu apă termală, era gol, ca şi trei din cele patru mese de lemn pentru masaj. Dar pe cea de-a patra văzu dintr-o ochire fetişcana goală, care îl privea cu ochi plini de spaimă şi cu gura căscată de uimire: dinţii înnegriţi, ca la orice persoană de rang înalt, pletele negre ca abanosul, acoperite cu un prosop mare, de un alb imaculat, sub ea întinse alte prosoape, mâini şi picioare mici, delicate, şi sânii cât o nucă, cu sfârcurile cafenii. Toată numai ispită, cu pielea trandafirie din pricina căldurii şi mirosind îmbietor a proaspăt şi a uleiuri înmiresmate. Alături, maseuza oarbă, pe jumătate despuiată, rămăsese nemişcată asupra stăpânei ei, ascultând cu atenţie.

Ar fi fost atât de uşor să o omoare pe fata aceea fără apărare şi pe toate celelalte din jurul ei, însă i se dăduse ordin strict să nu se atingă de prinţesă, orice s-ar fi întâmplat. Cu toate acestea însă, simţea cum îl umple mânia că fusese păcălit, pentru că planul lor fusese perfect, timpul de îndeplinire respectat întocmai, iar shogunul nu-şi

schimba niciodată obiceiurile. Era cât pe ce să răbufnească. Furia însă i se preschimbă îndată într-o dorinţă trupească arzătoare şi începu să tremure de poftă, dorind-o din tot sufletul, atunci, pe loc, brutal şi nemilos, da, să o aibă pe soţie, înainte de a-i ucide soţul, apoi să-i ucidă pe amândoi, dar mai întâi s-o siluiască pe ea.

Răcni animalic şi dintr-un salt ajunse la ea. Servitoarele se risipiră ca potârnichile, una dintre ele leşină de spaimă, iar prinţesa înghiţi în sec şi rămase neclintită, ca o stană de piatră. Dar obsesia shogunului pe care trebuia să-l ucidă reveni în mintea tânărului shishi, aşa că trecu în goană pe lângă femeie şi sări înapoi prin shoji, cu Tora pe urmele lui, fără să se abată din drum, o luă la goană pe verandă, spre dormitoarele victimei lui. În dreapta lui era grădina, în stânga camerele... Nu mai avea nimic omenesc în el, ci devenise un animal de pradă, care era în stare de orice ca să-şi ucidă vânatul. Multe shoji erau date în lături, iar înăuntru se vedeau slujitoare, tineri servitori, sau doamne de onoare, pe jumătate îmbrăcaţi sau îmbrăcându-se atunci pentru cină. Toţi rămăseseră cu gurile căscate de uimire şi groază, văzându-i pe cei doi shishi care alergau pe verandă.

În încăperile acelea nu erau samurai. Nu încă. Nu se vedea nici un duşman prin preajmă. Nu încă. Mai erau încă vreo câteva camere până la colţul verandei, apoi urma ultima parte a dormitoarelor. Însufleţirea lui Saigo creştea pentru că erau perfect apăraţi de grădinile ce îi înconjurau din toate părţile, iar în ultimele camere nu erau gărzi care să li se pună în cale, şi acum se îndreptau spre cele din urmă odăi ale shogunului, acolo unde se culcase el cu acea curtezană fără pic de minte. Şi dintr-o dată, presimţi primejdia. Tora era încă în spatele lui, alergând cu iuţeală, dar se auzeau de-acum paşii apăsaţi ai vrăjmaşilor ce se apropiau. Trecură pe lângă încă o cameră. Nu mai aveau decât vreo câteva de cercetat, într-una din odăi văzu un doctor şi un tânăr care tuşea întruna şi se uitau cu feţele încremenite de mirare la ei, nevenindu-le să creadă. Apoi Saigo dădu colţul şi, umăr lângă umăr cu Tora, se pregăti de ultimul atac. Dar rămaseră amândoi locului, uluiţi,

inimile celor doi shishi parcă se opriră din bătăi: în faţa lor un căpitan şi trei samurai apărură pe uşa aceea, cu spadele scoase, aşteptându-i. Fără cea mai mică ezitare, Saigo se repezi. În faţă moartea: a lui sau a celorlalţi. Tora făcu la fel… Nu mai erau între ei şi shogun decât cei patru luptători care se încleştară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Sonno-joi!

Căpitanul pară prima lovitură, apoi începură să-şi încrucişeze spadele, iar ceilalţi doi îl atacară pe Tora. Ultimul samurai, stătea deoparte, după cum i se poruncise. Saigo se feri de sabia căpitanului şi atacă, dar fără să-l atingă. Urmă un nou schimb de lovituri înverşunate, dar Saigo era tot mai încrezător în el, pentru că ştia că se află doar la câţiva paşi de izbândă, se simţea invincibil şi căuta întruna să-şi lovească adversarul de moarte, apoi avea să-l ucidă pe băieţandrul acela care îşi zicea shogun… într-o fracţiune de secundă, zvâcnetul tâmplelor lui parcă se înteţi, îi zări iar pe doctor şi pe flăcăiaşul din cameră şi îşi aduse brusc aminte că-i spusese lui cineva că shogunul suferea de o tuse nesănătoasă…, sigur, nu exista nici un portret al acestuia, nici unul din shishi nu-i zărise chipul vreodată.

— Dacă nu o să-l găseşti în baie, îi zisese Katsumata, o să-l recunoşti după dinţii înnegriţi, după tuse, după apropierea lui de prinţesă sau după veşmintele bogate… Şi nu uita: nici el, nici soţia lui, nu rabdă samurai prin preajmă…

Cu o putere de fiară încolţită, Saigo se năpusti asupra căpitanului, urlând îngrozitor. Adversarul lui căzu, alunecând pe podea şi, pentru o clipă, rămase descoperit. Dar Saigo nu-l lovi de moarte, ci se întoarse spre băieţandrul din cameră…, iar în clipa aceea, samuraiul care rămăsese în rezervă îşi dădu seama că era timpul să intervină. Spada lui pătrunse adânc între coastele crâncenului shishi, dar acesta nu simţi deloc durerea, ci se repezi înainte, fără succes, spre shogunul care pălise la faţă ca un mort. Apoi încercă iar şi iar, lunecând pe podele, şi murind fără să-şi dea seama ce i se întâmplă. Căpitanul

sărise în picioare deja şi lupta alături de ceilalţi cu Tora, reuşi să-l înjunghie, iar după aceea, ca un samurai priceput, îi reteză capul dintr-o singură lovitură.

— Tăiaţi-i capul şi ăstuia, gâfâi el, arătând spre Saigo şi răsuflând ca din foaie.

Apoi se grăbi să cerceteze veranda. La colţ, samuraii ce păzeau intrarea în clădire ajunseră deja acolo, în frunte cu aghiotantul lui. Căpitanul îl ocărî pe acesta, în culmea mâniei, îl îmbrânci în lături şi porunci în timp ce trecea pe lângă el.

— Toţi care au fost de pază în clădirea asta şi în jurul ei să se strângă imediat în curtea mare a hanului, fără nici o armă asupra lor şi să aştepte acolo în genunchi. Şi tu la fel!

Inima îi bătea încă nebuneşte în piept, iar el clocotea tot mai mult de mânie, deşi spaima încă nu-i trecuse. Chiar înainte de asfinţit, Nobusada trimisese după el, foarte ţâfnos.

— Să dai poruncă imediat să se retragă toate gărzile dinăuntrul curţii ăsteia, până la gardul viu! îi ordonase el, grozav de nervos. Este de-a dreptul ridicol să mai înghesuim şi pe ăştia aici, când odăile sunt atât de strâmte şi îngrozitor de îngălate! Eşti chiar atât de neputincios, de nepriceput că nu poţi asigura paza hanului ăsta cât o vizuină şi înfiorător de mizerabil? Chiar trebuie să ne îmbăiem cu gărzile alături, să dormim cu samuraii lângă noi, să mâncăm şi ei să se uite în gura noastră? Să-i iei pe toţi de-aici! Nu îngădui niciunui samurai să mai rămână o clipă în preajma mea!

— Dar, stăpâne, iertare că stărui să…

— Nu trebuie să stărui pentru nimic! se răsti shogunul la el. Am poruncit ca astă-noapte să nu rămână nici un samurai aici, şi cu asta gata! Şi-acum poţi să pleci!

Atunci căpitanul nu avusese ce să mai facă, dar nici nu se neliniştise prea tare. La urma-urmei, paza era cât se putea de sigură. Când zgomotele înăbuşite ale atacului ajunseseră până la el, tocmai făcea o ultimă inspecţie, mulţumitoare, împrejurul curţii cu grădină, urmat de patru luptători. Gardul viu mai înăbuşea şi el zarva aceea încă

destul de depărtată. Dar când ajunsese la poartă şi se uitase dincolo de ea, rămăsese încremenit văzând patru shishi luptându-se să ajungă la gard, iar doi repezindu-se la uşi. Prima dată se gândise la shogun, aşa că dăduse imediat fuga spre camerele de baie, dar şambelanul strigase:

— Ce se întâmplă aici?

— Suntem atacaţi, scoate-l imediat pe shogun din baie!

— Dar nu-i aici, este în cameră, cu doctorul…

Căpitanul o luase iar la fugă, trecând ca vântul prin sălile de baie, spre dormitoarele goale. O servitoare înspăimântată îi spusese că seniorul shogun era într-una din odăile ce dădeau spre cealaltă verandă. Atunci el, urmat de samurai, ieşise în goană şi îi văzuse pe cei doi shishi gata de atac. Nu putea trece de ei să-l apere pe shogun, însă spera că dacă aceia îi atacau pe gardieni acolo, probabil că nu reuşiseră încă să ajungă la stăpânul lor… Oricum ştia că nu avea cum să se convingă dacă acesta mai trăia, decât dacă îl vedea cu ochii lui, în viaţă. Aşa că nu mai rămase de fel pe gânduri. Îl găsi. Nobusada tuşea fără încetare şi începuse să vorbească aiurea, încă îngrozit de moarte, iar toţi ceilalţi care se agitau acum în jurul lui nu făceau decât să sporească zarva şi mai rău. În câteva momente, căpitanul află că prinţesa nu păţise nimic, deşi făcuse şi ea o criză de isterie. Atunci, groaza prin care trecuse el se stinse dintr-o dată. Fără să mai ia seama la mânia lui Nobusada, cu voce hotărâtă, crâncenă, ce îi făcu pe toţi subalternii lui să tremure din toate încheieturile, ordonă:

— Să plece imediat patru curieri călare, să ducă ştirile în capitală şi în afară de cei din schimbul acesta de pază, toţi oamenii să fie aici într-o clipă, până la ultimul oştean, în preajma dormitoarelor cincizeci de samurai, în fiecare colţ al verandelor câte doi oşteni. Şi lângă stăpânul shogun, fără să-l scape din ochi, permanent zece oameni, până ce domnia sa şi mărita prinţesă vor ajunge între zidurile sigure ale palatului.

A doua zi în toiul dimineţii, în castelul în care locuia acum, prinţul Yoshi se grăbea să treacă de capătul grădinii, fără să-i pese de ploaia uşoară. Generalul Akeda îl însoţea.

— Este grozav de primejdios să ieşi aşa, se îngrijoră bătrânul soldat, temându-se că în orice tufiş sau desiş se putea ascunde vreun vrăjmaş.

Amândoi purtau armuri uşoare şi săbii, lucru neobişnuit prin părţile acelea, unde samuraii şi cei înarmaţi cu orice fel de arme nu aveau ce să caute, decât shogunul care cârmuia şi o gardă de patru luptători după el, precum şi Marele Consiliului Bătrânilor şi Păzitorul Moştenitorului. Era aproape amiază de-acum. Cei doi întârziaseră şi nu dăduseră nici o atenţie frumuseţilor dimprejur. Lacuri limpezi, podeţe frumos încrustate, arbuşti înfloriţi, de toate culorile, şi copaci cultivaţi şi îngrijiţi acolo de secole întregi îi împrejmuiau. Ori de câte ori vreun grădinar dădea cu ochii de ei, cădea în genunchi, cu capul în ţărână, până ce aveau să treacă şi să se depărteze de locurile acelea. Peste armuri, purtau mantii uşoare, împletite, ca să nu-i ude ploaia. Toată dimineaţa răpăise câte o rafală, apoi iar şi iar… Yoshi mări pasul. Nu era pentru prima dată când se ducea la vreo întrunire secretă, foarte importantă, în perimetrul palatului, la loc sigur… deşi nu puteau fi siguri niciodată. Era atât de greu să găsească un loc unde să vorbească în deplină siguranţă cu cineva… întotdeauna se puteau ivi iscoade, oriunde, sau informatori, sau vrăjmaşi. Întotdeauna stăteau sub ameninţarea că vor cădea pradă vreunei ambuscade, otrăvii sau arcaşilor şi spadasinilor ascunşi prin cine ştie prin ce cotlon. Acelaşi lucru îl păştea pe orice daimyo. Chiar viaţa lui, a prinţului Yoshi, era oricând în mare pericol, ştia. Atât de firesc părea acest fapt, încât tatăl şi bunicul lui îl învăţaseră încă de copil că sfârşitul, moartea de bătrâneţe, nu fusese scrisă defel în karma neamului lor.

— Suntem aici la fel de în siguranţă ca oriunde altundeva pe pământul ăsta mare, îi spuse Yoshi generalului. Ar fi aproape imposibil să ţi se întindă o capcană aici.

— Da, dacă n-ar fi vorba de Ogama. Pentru că el este recunoscut drept mincinos, înşelător. Ar merita numai să fie hrană vulturilor, cu capul tăiat şi tras în ţeapă.

Yoshi zâmbi şi parcă începu să se simtă mai bine. De când aflase veştile despre uluitorul atac al luptătorilor shishi, veşti sosite chiar în toiul nopţii, fusese mai nervos ca niciodată, mai nervos decât atunci când i se dăduse de ştire despre moartea unchiului său şi-l ignoraseră pe el, numindu-l shogun pe nevolnicul de Nobusada. Da, mult mai furios chiar decât atunci când tairo Ii îl arestase pe el, pe tatăl lui şi familiile lor şi îi trimise să putrezească în fundul carcerei. Se grăbise de îndată să trimită două sute de samurai să întâmpine escorta shogunului la bariera Kyoto, iar în zori de ziuă, îl trimisese în taină pe Akeda să-i raporteze lui Ogama despre cele întâmplate şi să-i explice de ce anume o astfel de trupă numeroasă, înarmată pleca dintre întăriturile shogunatului.

— Spune-i lui Ogama tot ce ni s-a povestit şi nouă şi răspunde-i la orice fel de întrebare. Nu vreau să facem nici o greşeală, Akeda, să dăm cumva de bănuit.

— Din partea mea, nici o teamă, stăpâne.

— Bine. Atunci dă-i această scrisoare şi roagă-l să răspundă pe loc la ea.

Yoshi nu-i destăinuise generalului ce anume conţinea epistola, dar nici bătrânul lui slujitor nu întrebase. Însă când Akeda se întoarse la fortăreaţă, prinţul îi poruncise imediat:

— Spune-mi cuvânt cu cuvânt ce anume ţi-a zis.

— Ogama a citit scrisoarea de două ori şi a scuipat apoi, a înjurat de vreo două ori, după care a aruncat-o spre sfetnicul lui, Basuhiro, care a citit-o fără să i se clintească măcar un muşchi de pe faţa lui scârbavnică şi plină de găuri de vărsat de vânt, apoi a rostit doar: Poate că ar trebui să discutăm aceste lucruri între patru ochi, stăpâne. Eu le-am zis numaidecât că-i aştept până se hotărăsc, apoi, după un timp destul de rezonabil, Basuhiro s-a întors şi a grăit: Stăpânul meu este de acord, însă el va veni înarmat acolo, ca şi mine, de altfel. Oare ce-o fi vrut să zică el cu asta, stăpâne?

Atunci, Yoshi îi spusese care era planul lui, iar bătrânul se făcuse stacojiu la faţă, de groază şi uimire.

— Stăpâne, domnia ta i-ai cerut să vă întâlniţi în taină? Între patru ochi?! Numai cu mine ca apărător? Asta-i o nebunie nemaiauzită. Zice el că vine doar însoţit de Basuhiro, dar...

— Gata! îl oprise Yoshi.

Ştia şi el care erau riscurile, dar trebuia să mizeze iar totul pe o carte, pentru că era necesar să afle neapărat răspunsul la propunerea lui privind Porţile. Tocmai când se pregătea să plece, unul dintre spionii shogunatului venise să-l informeze despre nişte discuţii foarte interesante dintre Katsumata şi ceilalţi shishi de la hanul La Pinii Foşnitori. Acum ajunsese la locul întâlnirii.

— Uite-l acolo!

Ogama stătea la umbra unui copac cu frunziş bogat, după cum conveniseră, iar Basuhiro era şi el alături. Amândoi îi priveau foarte bănuitori, aşteptându-se oricând la trădare. Însă nu erau nici pe departe atât de încordaţi ca bătrânul Akeda. Yoshi fusese de părere că Ogama ar fi fost bine să vină prin Poarta de Sud, iar el dinspre Poarta de Est şi să lase palanchinele şi gărzile dincolo de gardurile grădinii. După ce avea să se sfârşească întâlnirea lor, puteau merge toţi patru împreună, spre Poarta de Est. Ca şi data trecută, cei doi adversari înaintară câţiva paşi, ca să poată vorbi între patru ochi. Akeda şi Basuhiro îi priveau foarte atenţi.

— Aşa deci, începu Ogama, după ce schimbară politeţurile de rigoare. O mână de shishi intră printre o sută de samurai înarmaţi până-n dinţi, ca un cuţit ascuţit printr-o grămadă de bălegar. Şi dau buzna în baia lui Nobusada, peste nevasta lui despuiată, până în dormitorul lui, şi-abia acolo pun gărzile mâna pe ei. Zici că au fost zece oameni?

— Da. Trei dintre ei erau ronini din Choshu, cei doi care au trecut de gardul viu erau tot din Choshu, iar unul dintre ei era chiar căpetenia cetei.

Yoshi nu scăpase încă definitiv de teama pe care o încercase auzind despre acel atac, dar se întreba dacă ar fi

scos atunci spada, să-l ucidă pe Ogama când erau singuri, oare ce s-ar fi întâmplat? Basuhiro oricum nu prezenta practic nici o primejdie, fie că intervenea Akeda, fie că nu. O dată şi o dată tot o să-l ucid pe Ogama, cu orice preţ, dar nu acum, îşi zise el. Nu acum, când două mii de netrebnici din Choshu păzesc Porţile şi mă ţin pe mine la distanţă, ameninţându-mă din umbră.

— Şi toţi tâlharii aceia au murit, fără să facă nici un rău, omorând doar câţiva paznici, şi nici un supravieţuitor nu a rămas…, urmă el cu vocea tare. Am auzit că domnia ta ai decretat o amnistie generală, pentru orice ronin din Choshu, fie că e shishi sau nu? continuă el apoi, întrebându-se iar dacă nu cumva Ogama avea şi el un amestec tainic în ticluirea acestui plan de ambuscadă perfect conceput, şi că de-ar fi ştiut şi el, Yoshi, de acest plan, ar fi reuşit în întregime.

— Da, aşa-i, zise Ogama, zâmbind cam mânzeşte. Orice daimyo ar fi făcut la fel. Este un mod foarte eficace şi simplu pentru a ţine sub control pe ronini, fie că sunt shishi ori nu. Sunt ca o ciumă, care se întinde peste tot, degrabă.

— Ai dreptate. Dar o amnistie nu o să-i oprească defel. Aş putea totuşi să întreb câţi dintre ronini au acceptat această idee generoasă?

Ogama izbucni într-un râs nestăpânit.

— În mod limpede, nu aceia care au dat atacul azi-noapte! Ce mai contează câţiva, acolo, Yoshi-donno? De fapt, câţi sunt ei în total? O sută? Poate, dar în nici un caz mai mult de două sute, dintre care probabil că numai douăzeci ori treizeci sunt din Choshu! Mă rog, din Choshu sau nu, oricum nu are importanţă! adăugă el, apoi chipul îi căpătă o expresie ameninţătoare! Nu eu am plănuit acel atac, dacă la asta te-ai gândit. Eh, ce părere ai? Este foarte uşor să-i faci una cu pământul pe shishi, şi eu îmi doresc acelaşi lucru, dar… cauza pentru care luptă ei nu este aşa de uşor s-o ştergi din mintea oamenilor, dacă într-adevăr trebuie să-i înlături pe ei, prin orice mijloc. Puterea oricum trebuie să revină împăratului, pe deplin, iar gai-jinii să fie alungaţi de pe pământurile noastre. Sonno-joi este deci o

cauză dreaptă, neh?

— Aici aş putea să mai adaug şi eu multe lucruri, Ogama-donno, însă aliaţii nu trebuie să-şi întindă unul altuia curse. Iar noi doi suntem aliaţi, aşa-i?

Ogama încuviinţă din cap.

— Da, în mare, aşa este, suntem aliaţi.

— Ei, atunci e bine, răspunse Yoshi, ascunzându-şi uimirea că Ogama se declarase atât de uşor de acord cu condiţiile lui. Într-un an de zile, cel mult, domnia ta va fi Mai-Marele Consiliului Bătrânilor. Iar de azi înainte, eu voi avea sub supraveghere Porţile.

Se întorsese pe călcâie, să plece.

— Bine, facă-se voia domniei tale în toate. În afară de controlul Porţilor, eu accept toate propunerile.

Yoshi simţi cum i se îngroaşă vinele gâtului, de o furie înăbuşită.

— Însă eu tocmai am spus că am nevoie de Porţi.

— Iertare, dar asta nu, se împotrivi Ogama, şi, cu toate că mâna nu i se încleştă pe mânerul spadei, el se înfipse mai bine pe picioare, pregătindu-se de luptă. Să fim aliaţi în secret, da, să pornim război împotriva celor din Tosa, sigur, şi cu Satsuma la fel, dar Porţile nu le dau. Să-mi fie cu iertare.

Pentru o clipă, Yoshi Toranaga nu rosti nici o vorbă. Doar se uită la vrăjmaşul lui cu mare atenţie. Ogama îl înfruntă şi el, fără teamă, aşteptând reacţia celuilalt, gata oricând să tragă sabia, dacă era nevoie. Apoi Yoshi oftă, şi şterse stropii de ploaie de pe borurile pălăriei.

— Eu vreau să fim aliaţi. Iar aliaţii trebuie să se ajute unul pe celălalt. Poate că vom ajunge la un compromis până la urmă, dar mai întâi vreau să-ţi dau o veste foarte importantă: Katsumata este aici, în Kyoto.

Ogama se făcu stacojiu la faţă.

— Nu se poate. Mi-ar fi raportat mie iscoadele.

— Ba este aici şi asta de vreo câteva săptămâni.

— Nu este nici picior de supus al lui Sanjiro în Kyoto, cu atât mai puţin acesta. Iscoadele mele ar fi…

— Iertare, rosti Yoshi cu voce scăzută. Este aici, însă în

taină, nu ca supus şi iscoadă a lui Sanjiro. Katsumata este shishi, chiar sensei shishi. Este căpetenia cuibului de shishi de-aici, iar numele lui tainic este Corbul.

Ogama rămase cu gura căscată de uimire.

— Katsumata este căpetenie shishi?

— Da, întocmai. Şi mai este ceva. Ia adu-ţi aminte domnia ta: nu este el cel mai de încredere şi mai devotat sfetnic şi strateg al lui Sanjiro? Nu te-a dus el cu vorba în numele lui Sanjiro, cu acel fals tratat, ca să te ţină pe loc, la Fushimi, să-i dea vreme lui Sanjiro să scape? Oare nu înseamnă toate astea că Sanjiro din Satsuma este, în secret, căpetenia mişcării shishi, iar toate asasinatele lor fac parte din planul general care ţinteşte să ne spulbere pe toţi, mai ales pe domnia ta, ca să ajungă el shogun?

— Da, ăsta a fost dintotdeauna visul lui Sanjiro, desigur, răspunse Ogama buimăcit, făcând acum în minte tot soiul de legături care îi scăpaseră până atunci. Dacă el este căpetenia tuturor luptătorilor shishi…

Se opri înfuriat că Takeda nu-i zisese nimic. De ce oare? Nu este Takeda iscoada mea, nu este el supusul meu tainic, la urma-urmei?

— Unde-i acum Katsumata? urmă el, cu voce tare.

— Una dintre patrulele domniei tale era cât pe ce să-l prindă acum câteva zile, la hanul La Pinii Foşnitori.

Din nou Ogama se înroşi ca un rac fiert, de mânie.

— Era şi el acolo? izbucni el, împroşcând cu salivă. Am aflat că dormeau nişte shishi acolo, dar n-am ştiut niciodată că…

Înghiţi în sec, înăbuşit de furie că Takeda nu-l avertizase că acel duşman de moarte era atât de aproape de el. De ce oare? Nici o nenorocire, ştia el cum să-l înveţe minte pe Takeda. Dar mai întâi să aibă grijă de Katsumata. Nu uitase atât de uşor că el, Katsumata, îi compromisese atacul-fulger asupra lui Sanjiro. Dar, din pricina lui Katsumata, avea să moară şi Sanjiro în curând. Iar el, Ogama, se înstăpânea peste ţinutul Satsuma, după care nu mai trebuia să stea la discuţii cu Toranaga Yoshi… pentru că acesta avea să stea în genunchi în faţa lui.

— Şi-acum unde este el? întrebă mai departe. Ştii unde este, sigur?

— Ştiu numai casa conspirativă unde s-a aflat azi-noapte şi poate că o să mai vină şi la noapte, adăugă Yoshi cu glas scăzut. În Kyoto sunt peste o sută de shishi, care deja au făcut un plan de atac din toate părţile asupra domniei tale.

Ogama simţi cum îl trec fiori de gheaţă pe şira spinării. Oricine cunoştea faptul că nu exista nici o formă sigură de apărare împotriva unui ucigaş fanatic, căruia nu-i era deloc teamă de moarte.

— Când vor să dea atacul?

— Mâine, la asfinţit, dacă atacul asupra shogunului… ar fi izbutit. Apoi, după ce ai fi fost ucis, iar oamenii lor sunt infiltraţi în trupele tale, socotiseră să pună stăpânire pe Porţi.

Îi trebui multă stăpânire de sine lui Ogama, ca să nu-i mărturisească lui Yoshi că el şi Takeda stabiliseră o întâlnire de taină, tocmai la ceasul amurgului a doua zi, când era momentul ideal pentru un atac-fulger…

— Iar acum, dacă au dat greş cu shogunul?

— După câte mi s-a spus mie, căpeteniile shishi se întâlnesc diseară să hotărască. Iar acum, în mod deliberat, domnia ta se află în fruntea listei lor negre, după Nobusada şi după mine.

— Dar de ce? răbufni Ogama, furios. Doar eu îl sprijin din toate puterile pe împărat, şi sunt cu tot sufletul alături de cei ce luptă împotriva gai-jinilor.

Yoshi rămase impasibil, ascunzând zâmbetul viclean ce era cât pe ce să-i înflorească pe buze, pentru că ştia toate acestea.

— Mai bine să ne unim amândoi forţele, diseară. Eu cunosc locul lor de întâlnire, unde ar trebui să vină şi Katsumata, împreună cu cei mai mulţi dintre căpeteniile shishi, însă în partea aceea a oraşului este interzisă circulaţia de la apusul la răsăritul soarelui.

Ogama întrebă imediat:

— Şi care-i preţul?

— Mai întâi, mai am să-ţi dau câteva ştiri care ne interesează la fel de mult pe amândoi.

Spre neliniştea crescândă a celuilalt, Yoshi îi povesti în detaliu despre întâlnirea Consiliului Bătrânilor cu Sir William şi ceilalţi ambasadori, despre spionul lui, Misamoto, despre ameninţarea guvernului britanic că va trimite spre capitala imperiului trupe numeroase, de îndată ce flota avea să se întoarcă din China şi despre cum ajunseseră ei la un compromis privind acea ameninţare şi plata despăgubirilor, pentru moment.

— N-o să treacă deloc de Strâmtoarea Shimonoseki, flota aia a lor… dacă aşa poruncesc eu, scrâşni Ogama.

— Ar putea să aleagă drumul mai lung, să ocolească Insula Sudică.

— Drumul mai lung, drumul mai scurt, care-i deosebirea? Dacă or să pună piciorul în Osaka sau în împrejurimi, eu, sau noi doi, oricum o să-i facem una cu pământul.

— Asta doar prima dată. Probabil că o să avem şi noi pierderi grele, însă gai-jinii or să fie nimiciţi. Ca să nu uit: acum două zile am primit un raport secret de la departamentul Bakufu de aici, care se ocupă de informaţiile legate de China, urmă el, scoţând un sul de hârtie acoperită cu semne. Poftim, citeşte singur.

— Ce scrie acolo? se răsti Ogama, nerăbdător.

— Că flota din Yokohama a fost trimisă să răzbune distrugerea unei singure nave britanice, iar pentru asta a spulberat tot în cale, pe distanţă de douăzeci de leghe toată coasta chineză la nord de Shanghai. Au îngropat în scrum toate satele din ţinutul acela şi au scufundat toate navele pe care le-au întâlnit.

Ogama scuipă, dispreţuitor.

— Da, nişte piraţi… Au nimicit cuiburi de piraţi…

Ştia şi el multe despre cele ce se petreceau în zona aceea. În trecut, devenise aproape o tradiţie, deşi nerecunoscută oficial, ca samuraii din Choshu şi din Satsuma să trimită cete de războinici pe coastele chineze, ca să jefuiască fără milă, până aproape de Shanghai, sau în

partea de sud, dincolo de Hong Kong, până la Strâmtorile taiwaneze. Chinezii îi numeau wako, adică piraţi, şi le purtau o frică şi o ură nestinsă, încât secole la rând, împăraţii Chinei interziseseră oricărui japonez să acosteze pe ţărmurile lor, iar relaţiile comerciale dintre cele două ţări se făceau numai prin intermediari, nicidecum prin neguţători niponi.

— Da, or fi ei piraţi şi ticăloşi, dar nu sunt deloc laşi, răspunse Yoshi. Nu-i mult de când armatele de gai-jini au supus toată China pentru a doua oară şi au ars din temelii Palatul de Vară al împăratului şi întregul Pekin. Iar flota şi armatele lor sunt cu adevărat cumplit de puternice şi moderne!

— Aşa o fi, spuse Ogama. Dar aici suntem în Japonia, nu în China.

Ridică din umeri, nepăsător, pentru că încă nu se simţea pregătit să-i dea un răspuns categoric şi nici nu voia să-i divulge planul lui de apărare a ţinutului Choshu. Însă în sinea lui îşi spunea: mai toate coastele care se află sub stăpânirea mea sunt prăpăstioase şi stâncoase, deci oricum greu de cucerit şi foarte uşor de apărat, iar curând au să devină cu adevărat de nepătruns, când toate armele moderne cumpărate au să ajungă la locul lor, iar luptătorii termină de ridicat fortificaţiile.

— … Iar noi nu suntem chinezi, adăugă el, hotărât.

— Eu m-am gândit că ar trebui să facem pace între toţi daimyo ca să mai câştigăm timp, să-i putem duce cu vorba pe gai-jini cum vrem noi, ca să învăţăm tainele tunurilor, puştilor şi navelor pe care le construiesc ei. Şi să aflăm cum a reuşit acea ţară mică, numai cât o insulă mai mică decât ţara noastră, cum a reuşit să ajungă cea mai bogată din lume şi să stăpânească mare parte din ea.

— Astea-s scorneli. Scorneli împrăştiate cu bună-ştiinţă, ca să ne înspăimânte pe noi.

Yoshi clătină din cap, contrazicându-l.

— Eu nu cred la fel. Mai întâi, trebuie să le ştim toate secretele, apoi să-i zdrobim. Acum nu putem face asta nicicum.

— Ba da! Doar asta-i Ţara Zeilor. În Choshu am deja o fabrică de tunuri şi în curând or să mai fie şi altele. Satsuma are trei nave cu aburi şi a început construcţia unui şantier naval tot acolo, iar peste puţin timp, vor apărea şi altele. Putem face una cu pământul Yokohama şi toată flota care o apără. Iar când or să se întoarcă şi ceilalţi, o să fim pregătiţi cum se cuvine să-i întâmpinăm.

Yoshi îşi ascunse surpriza auzind cu câtă ură rostise aceste cuvinte şi se bucură în sinea lui că mai descoperise o armă puternică, pe care o putea folosi oricând împotriva inamicului său.

— Şi eu cred acelaşi lucru, răspunse el. Da, sunt întru totul de acord. Vezi deci, Ogama-donno, zise el ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Noi doi gândim cam la fel, deşi avem unghiuri de vedere diferite. Da, o să-i nimicim pe gai-jini, dar când va veni vremea potrivită. Noi o să alegem acel moment, când o să aflăm tot ce avem nevoie, o să le dejucăm toate planurile şi o să le frângem gâturile cu propriile lor mijloace, întări el cu voce fermă. Într-un an de zile, nu mai mult, noi doi o să controlăm în întregime Consiliul şi Bakufu. Iar în trei-patru ani am putea cumpăra o mulţime de puşti, tunuri şi nave.

— Şi cum o să le plătim? Gai-jinii sunt grozav de lacomi la preţ!

— O posibilitate ar fi să le plătim în cărbuni, de care au mare nevoie pentru navele lor. Iar a doua cale ar fi să le dăm în schimb aur, spuse Yoshi, apoi îi povesti despre prospecţiunile începute.

— Dibace mişcare, rosti Ogama, cu un zâmbet ciudat. Noi avem în Choshu mult cărbune, fier şi copaci pentru construcţia de nave.

— Şi mai aveţi o fabrică de armament.

Ogama râse cu poftă, mulţumit, iar Yoshi râse şi el, dându-şi seama că lovise în plin.

— Aşa-i, recunoscu Ogama. Iar bateriile mele se înmulţesc cu fiecare lună. Deci eu pot avea oricând doresc mijloacele de a înfrunta vrăjmaşul cu arme de foc. Astea sunt toate veştile, Yoshi-donno?

— Da, deocamdată. Fie-mi îngăduit să te sfătuiesc să mai slăbeşti strânsoarea asupra Strâmtorii Shimonoseki… Oricum, orice s-ar întâmpla, tot ale domniei tale rămân… Da, cred că atât am avut de spus pe moment, însă ca aliat preţios, domnia ta va afla primul tot felul de veşti importante.

— Da, ca aliat preţios ce mă voi dovedi, voi aştepta mereu să aflu noile veşti importante, întări Ogama, încuviinţând din cap, mai mult ca pentru sine.

Se uită apoi la Basuhiro, cu înţeles, apoi se răzgândi şi nu-i mai ceru deloc sfatul… Yoshi are dreptate, îşi zise, marii conductorii trebuie să păstreze unele taine numai pentru ei.

— Am vorbit destule de-acum. Dar în privinţa lui Katsumata, vreau să ştiu care-i preţul. Un atac asupra lui, cu forţele noastre reunite?

— Oare ce ar putea oferi un aliat foarte preţios şi deosebit?

Ogama se îndreptă de spate, ca să-şi mai destindă gâtul şi umerii încordaţi. Se aşteptase la o asemenea întrebare, pentru că deşi se împăunase atât, nu era prost deloc. Timp destul să mai discutăm asupra unei oferte, chiar dacă nici unul dintre noi nu se va înjosi să se tocmească, precum negustorii de orez din Osaka, atât de demni de dispreţ.

— Domnia ta îţi poţi pune oamenii să păzească Porţile timp de o lună de zile, dar numai câte douăzeci de războinici la fiecare din cele şase porţi, iar două sute de oameni de-ai mei or să se afle în permanenţă prin preajmă. Ei, sigur, nu atât de aproape încât să vă stânjenească în vreun fel, zâmbi Ogama. Oricine intră sau iese pe porţi va primi liberă trecere de la ofiţerul domniei tale, după cum se cuvine. După ce se va fi sfătuit înainte cu căpitanul meu de legătură, fără nici o îndoială.

— Adică cum să se sfătuiască?

— Să se sfătuiască aşa ca între aliaţii de mare rang, doar se poate ajunge foarte uşor la un astfel de acord, nu? insistă Ogama, în timp ce zâmbetul acela ciudat i se ştersese de pe buze. Dacă vor rămâne de veghe mai mult

de douăzeci de oameni ai shogunului, atunci luptătorii mei vor prelua iar Porţile, iar înţelegerea noastră va cădea de la sine… De acord?

Ochii lui Yoshi erau de nepătruns. Nu avea nici un rost să-l ameninţe degeaba, pentru că, în mod cert, orice şiretlic din partea uneia sau alteia dintre părţi ar fi însemnat sfârşitul oricărui compromis.

— Eu unul aş prefera să stea patruzeci de samurai de pază la fiecare dintre Porţi – şi putem cădea la o înţelegere în privinţa schimbării gărzilor, fără nici o problemă – iar eu o să am în grijă aceste Porţi câtă vreme shogunul Nobusada şi prinţesa Yazu rămân în Kyoto.

Ogama percepu imediat nuanţa.

— A, sigur, răspunse el imediat. Cât stă shogunul Nobusada acolo, da… însă nu şi prinţesa, care… care ar putea rămâne la castel pentru totdeauna, eh? Patruzeci de oameni ai spus? Foarte bine, patruzeci să fie, la fiecare Poartă. Bineînţeles că fratele ei, Fiul Cerului, nu o să abroge hotărârea aceea prin care mă numeşte pe mine păzitorul Porţilor, împotriva tuturor duşmanilor săi…

— Fiul Cerului rămâne venerat şi ascultat ca Fiu al Cerului, dar nu cred că este necesară nici o abrogare pentru nici un fel de hotărâre, de vreme ce trupele shogunatului nu vor face altceva decât să-şi împlinească menirea istorică, de veacuri…

Atunci, chipul lui Ogama deveni de nepătruns.

— Haide mai bine să lăsăm deoparte toată vorbăria aceasta politicoasă şi să spunem lucrurilor pe nume: sunt de acord cu această manevră prin care cedez Porţile ca să-ţi păstrezi cinstea obrazului, în schimbul capului lui Katsumata şi a celorlalţi… Oamenii domniei tale vor deveni garda de onoare a oraşului, iar stindardele cu blazonul clanului Toranaga pot flutura în voie pe ziduri, ba chiar mărturisesc că în cea mai mare parte suntem de aceeaşi părere, însă nu-mi retrag opoziţia fermă faţă de *drepturile istorice* pretinse de shogunat şi Bakufu! – se opri dintr-o dată, pentru că într-adevăr îi convenea mai tot ce i se oferise în schimb, apoi făcu iar o concesie: Da, cel puţin în

ce priveşte actualul shogun şi actuala administraţie Bakufu, Yoshi-donno. Să-mi fie iertată lipsa de maniere. Cred că va fi bine pentru amândoi să ne unim puterile, chiar dacă nu m-am aşteptat nici o clipă să se întâmple aşa ceva şi nici nu mă gândeam că îmi va fi ceva pe plac din tot ce-mi vei spune…

Yoshi încuviinţă din cap, înţelegător, ascunzându-şi privirea triumfătoare:

— Sunt foarte fericit că ne putem înţelege şi pot să zic şi eu la fel de deschis că putem cădea de acord atât asupra principalelor noastre probleme cât şi asupra celor mai puţin importante. Ca de exemplu, urmă el netulburat, să fiu de acord că dacă un memorandum soseşte din partea împăratului, e foarte posibil să fie în fapt un fals, nu?

Ogama zâmbi foarte încântat şi îşi dădu seama că într-adevăr făcuse un compromis foarte înţelept cu Toranaga.

— Bine. Iar acum să vorbim despre Katsumata.

Atacul asupra casei conspirative a căpeteniilor shishi avu loc cu câteva ore înainte de răsărit. Surpriza a fost într-adevăr deplină. Katsumata, împreună cu toţi ceilalţi conducători de sub comanda lui erau înăuntru. Şi Sumomo.

În primul moment când îşi dădură seama că se apropie pericolul, cei doi oameni de pază nu observară decât că, undeva, în apropiere, pe străduţa plină de noroi după ploaia de dinainte, o coşmelie dărăpănată luă foc, iar cei ce o locuiau, împreună cu vecinii lor, începură să strige înspăimântaţi. Imediat, bărbaţi şi femei – toţi oameni de taină ai dregătorilor Bakufu – începură să se înghesuie pe ulicioară, prefăcându-se cuprinşi de groază, ca să ofere o acoperire perfectă trupelor camuflate ale atacanţilor. Când cei doi paznici se duseră să vadă ce se petrecea, de undeva din noapte, câteva săgeţi îi uciseră pe loc. Înainte de a muri însă unul dintre shishi reuşi să strige, ca să-i anunţe pe cei dinăuntru. Îndată, samuraii celor doi daimyo ieşiră la lumină, înconjurând la iuţeală zona mahalalei de locuinţe mizere. Majoritatea erau ostaşii lui Ogama, care ceruse acest lucru în mod special. Yoshi se declarase de acord să trimită numai patruzeci de luptători, toţi unul şi unul, în

frunte cu Akeda.

În câteva clipe, cei din grupul de asalt aprinseră torţe, care luminară oarecum coliba ce constituia ţinta ambuscadei, şi în partea din faţă şi în spate. Brusc, o ploaie de săgeţi se abătu asupra tuturor intrărilor, locurilor expuse sau şubrede. Apoi, pe neaşteptate, cei patru puşcaşi ai lui Yoshi luară poziţie, doi în faţă, doi în spatele colibei şi traseră câteva salve una după alta prin pereţii de hârtie. Câteva momente, se lăsă o tăcere apăsătoare. Toţi cei de faţă, samurai, shishi sau cei aflaţi prin apropiere, rămaseră amuţiţi de groază, pentru că nu mai auziseră în viaţa lor o atât de rapidă succesiune de bubuituri cutremurătoare. Apoi se produse învălmăşeala, când toţi începură să fugă, să se pună la adăpost, în afară de samuraii din grupul de asalt. Strigătele celor răniţi, aflaţi încă în casele incendiate, răsunau pretutindeni. O colibă şubredă, din vecini se aprinse dintr-o singură scânteie, iar focul se întinse din casă în casă, până ce din amândouă părţile, ulicioara se prefăcu într-un iad îngropând sub mormanele în flăcări familii întregi.

Căpitanul lui Ogama, care conducea toată acţiunea, nu dădu nici o atenţie acelei nenorociri care nu-i ameninţa decât pe locuitorii mahalalei, ci ordonă primului val de atacanţi să treacă la fapte, neluând în seamă sfatul lui Yoshi, care propusese incendierea hardughiilor din amândouă capetele străzii, apoi să lase locul puşcaşilor lui, care i-ar fi doborât unul câte unul pe shishi ce încercau să fugă. Patru samurai ai lui Ogama se prăbuşiră ucişi, sub loviturile mortale ale unui grup de shishi înverşunaţi, care trecuseră la contraatac, năpustindu-se cu toţii prin geamurile laterale şi uşa principală. Atunci începu o luptă pe viaţă şi pe moarte, şi în faţă şi pe străduţa din spate, unde fu oprită altă încercare de evadare, oamenii învârteau săbiile ca pe nişte morişti, stânjeniţi de locul strâmt, de noroi şi întuneric. Doi indivizi încercară să rupă cercul atacatorilor, dar la capătul aleii îi aşteptau alţi samurai, care îi spintecară numaidecât. Oamenii lui Ogama încercară încă o dată, în zadar, să pătrundă în coşmelie, însă atacul îi

îmboldi pe disperaţii shishi să încerce la rândul lor să iasă din încercuire, dar numai pentru a da peste alte rânduri de războinici care îi aşteptau, apoi peste alţii şi alţii… Fumul gros, ce se înteţea, îi stânjenea deopotrivă şi pe atacanţi şi pe atacatori.

Atunci Akeda dădu un ordin scurt. Iar samuraii de sub comanda lui se apropiară în fugă de casa cu pricina cu torţe în mâini şi le aruncară prin shoji, prin ferestrele sparte sau pe acoperiş. Apoi se retraseră degrabă, ca să lase locul camarazilor lor înarmaţi cu puşti. Îndată se întinse o altă vâlvătaie, iar un grup de shishi ieşi drept în bătaia armelor, încercând să fugă din odaia în flăcări. Duhoarea de carne arsă, sânge, excremente, fumul înăbuşitor şi gemetele morţii începură să se ridice în noaptea jilavă. Ploaia se prefăcu dintr-o dată în burniţă. Bine apăraţi de gărzile personale, Yoshi şi Ogama priveau dintr-un punct strategic, aflat dincolo de zona periculoasă. Amândoi purtau armuri şi spade, iar Yoshi venise cu carabina cu repetiţie, atârnată la oblâncul şeii. Alături de ei, mai erau şi câţiva dregători Bakufu. În acea zarvă şi confuzie generală, rămaseră uimiţi observând un shishi care reuşi să rupă cordonul de samurai şi o luă la goană în susul străzii, intrând pe o ulicioară lăturalnică, nepăzită de samurai.

— Nu cumva ăla-i Katsumata?… strigă Ogama.

Însă cuvintele lui se pierdură acoperite de bubuitul puştii pe care Yoshi, fără să stea prea mult pe gânduri, o dusese la ochi şi apăsase pe trăgaci. Apoi încărcă din nou şi trase iar. Fugarul se prăbuşi la pământ urlând de durere. Ogama şi ceilalţi se traseră imediat înapoi, neaşteptându-se ca Yoshi să se amestece personal în acea luptă. Profitând de uluirea lor, Yoshi mai ochi o dată pe îndelete pe cel căzut în mocirlă şi trase încă un foc. Glonţul pătrunse în spatele rănitului. Un ultim strigăt şi acesta rămase nemişcat.

— Nu, nu-i Katsumata, răspunse Yoshi, dezamăgit.

Ogama ocărî furios, înciudat că noaptea nu vedea deloc bine. Apoi îşi luă ochii de la mort şi privi puşca din mâinile lui Yoshi, abia stăpânindu-şi un fior de teamă.

— Dar văd că domnia ta ştie să se folosească bine de scula aia.

— Ei, este uşor să înveţi, Ogama-donno, chiar prea uşor.

Cu voită nepăsare, Yoshi băgă alt glonte pe ţeava puştii, sigur de-acum că era prima dată când Ogama privea de aproape o astfel de armă. De altfel, o luase cu el în mod deliberat, ca şi pe trăgătorii lui, să-l descumpănească de la bun început dacă îi trecuse cumva prin gând că putea scăpa uşor de el, asasinându-l.

— Dar a omorî un om cu asta este dezgustător, laş şi deloc onorabil.

— Da, da, chiar aşa… Dar aş putea să o văd şi eu mai îndeaproape, te rog?…

— A, desigur, zise Yoshi, îndatoritor, punând piedica. Este americană. Şi are cel mai modern încărcător. O să primesc în curând vreo cinci mii de bucăţi, zâmbi el cu şiretenie, aducându-şi aminte că-şi însuşise şi comanda lui Ogama. Strămoşul meu a fost foarte înţelept atunci când a interzis prin lege deţinerea acestor arme de foc…, desigur pentru că oricine le poate folosi uşor ca să ucidă de la distanţă sau de foarte aproape, după voie, pe oricine, fie daimyo, negustor, tâlhar, ronin, ţăran, femeie sau copil. Da, străbunul meu a fost cu adevărat un om foarte prevăzător. Însă ce păcat că noi nu mai putem da ascultare voinţei lui, din pricina netrebnicilor gai-jini, care ne silesc să învăţăm acest nou meşteşug.

Lui Ogama, puşca din mâinile lui îi părea grozav de ciudată: mai grea decât o spadă, unsuroasă şi aducătoare de moarte. Iar acest lucru părea că sporeşte însufleţirea acelei nopţi unice, care răsuna de ţipetele celor aflaţi în agonie, de gemetele celor arşi ori răniţi în luptă. Ştia că acolo se afla sigur şi Katsumata, pentru că iscoadele lui aşa îi raportaseră şi, în curând, capul duşmanului său de moarte avea să fie văzut de toată lumea într-o ţeapă. Şi toate aceste întâmplări ce se precipitau îi dădeau o stare ciudată şi un gust dulceag în gură de-i venea să vomite. Mda, oricum, era bine să poţi ucide aşa, fără să te pui în primejdie, îşi spunea el, dezmierdând cu degetele înfiorate

ţeava rece a puştii. Da, Yoshi are din nou dreptate. Dacă aşa ceva ajunge pe mâini vrăjmaşe… Şi orice mâini, în afară de ale tale ar putea deveni vrăjmaşe… Cinci mii de bucăţi dintr-astea? Eee, atunci chiar că va fi cam greu să mă lupt cu el. Eu n-am comandat decât o mie… De unde-o lua el atâţia bani, doar pământurile lui sunt la fel de pline de datorii şi credite ca şi ale mele. A da, uitasem de concesiunile acelea miniere. Isteaţă lovitură. O să fac şi eu la fel. Dar care-o fi planul lui secret? Oare o avea şi el vreun tainic *Cer Sângeriu?* Dacă Yoshi cumpără cinci mii de carabine, atunci eu trebuie să am zece mii. Iar astă-seară a adus patruzeci de oameni înarmaţi cu puşti. De ce patruzeci? Ca să-mi aducă aminte că am acceptat să rămână câte patruzeci la fiecare Poartă? Patruzeci de puşcaşi i-ar putea ucide cu mare uşurinţă pe cei două sute de samurai ai mei, dacă nu sunt la fel de bine înarmaţi.

— Şi acum mai aveţi şi altele aici?

— Nu, deocamdată, răspunse Yoshi, sincer.

Îngândurat, Ogama îi înapoie puşca şi îşi întoarse privirea spre casele în flăcări. Zarva luptei se mai potolise, focul încă nu se întinsese, dar tot mai mulţi locuitori ai mahalalei se grăbeau să aducă găleţi cu apă ca să-l stingă. Acoperişul clădirii conspirative ardea cu vâlvătaie acum, iar colibele ce o împrejmuiau erau şi ele cuprinse de incendiu. Urmă altă luptă corp la corp, alţii încercau să scape din coliba aprinsă, o mulţime deja răniţi.

— Dar Katsumata nu e printre ei, spuse Yoshi.

— Poate a încercat să fugă prin spate.

Chiar sub privirile lor, cinci shishi fură ucişi şi zăceau în ţărână, alături de opt samurai ai lui Ogama, morţi deja, precum şi şase răniţi. Urmă iar o luptă pe viaţă şi pe moarte între trei shishi şi zece samurai, iar cei trei îşi găsiră moartea, strigând: Sonno-joi! Treizeci de samurai din Choshu aşteptau în poziţie de luptă, să iasă alţi duşmani din casa aprinsă. Fumul gros ieşea printre crăpăturile shoji-urilor. Duhoarea de hoituri arse stăruia în aer. Dar dinăuntru nu mai ieşea nimeni. Un căpitan îi ordonă unui luptător:

— Du-te şi informează-l pe căpitan ce se petrece aici şi întreabă-l dacă trebuie să mai aşteptăm sau dăm atacul?

Omul se grăbi să se execute. În faţă, lupta dintre samurai şi shishi luase sfârşit, ca şi în celelalte locuri. Cei trei shishi muriseră ca nişte viteji, alţi doisprezece shishi muriseră până atunci, şaptesprezece samurai din Choshu şi unul din războinicii lui Yoshi. Pretutindeni erau risipite cadavrele lor. Paisprezece răniţi grav, trei luptători shishi neînarmaţi şi încă în viaţă. Căpitanul ascultă raportul samuraiului, apoi îi porunci:

— Spune-i ofiţerului tău să aştepte, dar să ucidă pe oricine va încerca să fugă! – strigă să se prezinte în faţa lui o trupă pe care o păstrase de rezervă. Să evacuaţi imediat toate încăperile. Ucideţi pe oricine nu se predă, dar nu pe cei răniţi.

Imediat, samuraii se grăbiră să dea ascultare ordinului. Alergară spre uşa locuinţei. Dinăuntru se auziră gemete şi strigăte, apoi iar linişte. Unul dintre samurai ieşi, cu sângele şiroind dintr-o rană adâncă, din coapsă.

— Sunt vreo şase răniţi şi mai mulţi morţi!

— Scoate-i de-acolo, înainte să cadă acoperişul peste ei.

Cadavrele şi răniţii fură înşiraţi în faţa lui Ogama şi Yoshi. Torţele aruncau lumini ciudate. Numărară douăzeci şi nouă de morţi şi unsprezece răniţi grav. Dar Katsumata nu se afla printre ei.

— Unde-i? strigă Ogama clocotind de mânie, la conducătorul operaţiunii, în vreme ce Yoshi simţea şi el că îl înăbuşă furia, pentru că nimeni nu ştia câţi vrăjmaşi fuseseră în colibă, când începuse atacul.

Omul căzu în genunchi, îngrozit.

— Stăpâne, jur că mai înainte a fost înăuntru şi nu a avut când să iasă.

Ogama îl lovi crunt cu piciorul pe un shishi rănit.

— Unde-i?

— Cine? îngăimă celălalt, fulgerându-l cu privirea, copleşit de durere.

— Katsumata! Katsumata!

— Cine? Eu nu cunosc… nu cunosc nici un Katsumata!

Sonno-joi, trădătorule! Ucide-mă şi termină o dată!

— În curând o s-o fac şi pe-asta, scrâşni Ogama printre dinţi.

Apoi îi interogă pe fiecare în parte. Ogama se uită în ochii răniţilor, pe rând, cercetându-i. Nici o urmă de Katsumata. Nici de Takeda.

— Omoară-i pe toţi!

— Îngăduie-le să moară ca nişte samurai, onorabil! îl opri Yoshi.

— Bineînţeles.

Îşi întoarseră ochii amândoi spre colibă, al cărei acoperiş căzu cu trosnet. Pereţii se prăbuşiră şi ei, împrăştiind o pulbere de scântei şi trăgând după ei şi colibele învecinate. Burniţa se prefăcu iar în ploaie măruntă, statornică.

— Căpitane! Dă la o parte dărâmăturile. Stinge focul! Trebuie să fie o ascunzătoare, o pivniţă pe undeva, dacă nu cumva grămada asta de bălegar împuţit minte cu neruşinare!

Ogama se plimba de colo-colo, ca un leu în cuşcă, dându-şi seama că fusese tras pe sfoară într-un fel sau altul.

Nervos, un funcţionar de vază sări degrabă în picioare şi se apropie de Yoshi.

— Iertare, stăpâne, şopti el. Dar nici femeia nu-i înăuntru, probabil că este undeva o…

— Ce femeie?

— O tânără, din Satsuma. A stat aici, cu ei, vreo câteva săptămâni bune. Noi credem că este ibovnica lui Katsumata. Iertare, dar nici Takeda nu-i aici.

— Cine?

— Un shishi din Choshu, pe care îl urmăream noi. Probabil că era şi iscoada lui Ogama…, a fost văzut pe când se strecura în fortăreaţa lui Ogama, cu o zi înainte ca noi să dăm celălalt atac asupra lui Katsumata, când iar ne-a scăpat.

— Dar eşti sigur că şi Katsumata şi cei doi erau înăuntru?

— Foarte sigur, stăpâne. Toţi trei au fost aici înăuntru.

— Atunci înseamnă că este pe undeva o pivniţă sau un tunel secret.

Într-adevăr, spre ziuă descoperiră un chepeng ce acoperea un tunel îngust, cât să se târască un om prin el, iar capătul ieşea într-o colibă părăsită. Turbat de furie, Ogama lovi cu piciorul în chepeng.

— Baka!

— O să punem un preţ mare pe capul lui Katsumata, propuse Yoshi. Da, un preţ foarte mare!

Şi el era grozav de mânios. În mod clar, acel eşec al acţiunii lor comune avea să influenţeze şi relaţia dintre ei, abia începută, cu mare trudă şi pe muchie de cuţit oricând Însă era prea deştept ca să-i pomenească lui Ogama despre Takeda sau despre o femeie…, oricum, ea nu avea nici o importanţă.

— Katsumata este sigur în Kyoto. Toţi Bakufu vor primi ordin să înceapă căutarea lui şi să ni-l aducă, cu orice preţ.

— Şi oamenii mei vor fi înştiinţaţi despre asta, răspunse Ogama, mai potolit acum.

Se gândea dacă era bine sau rău că Takeda reuşise să scape şi el. Se uită spre căpitanul care se apropia de el.

— Spune…

— Doriţi să vedeţi capetele celor morţi acum, stăpâne?

— Da. Ce părere ai, Yoshi-donno?

— Şi eu.

Răniţii shishi primiseră îngăduinţa de a muri onorabil, fără a mai suferi. Aşa că fuseseră decapitaţi după ritual, capetele lor spălate cu grijă şi aşezate în şir după cuviinţă. Erau patruzeci la număr. Mda, tot cifra asta! îşi zise Ogama, îngrijorat. O fi semn rău? Cu toate aceste temeri, reuşi să nu-şi arate deloc neliniştea ce îl cuprinsese. Se uită cu atenţie la capetele celor ucişi, dar nu recunoscu pe nici unul.

— Le-am văzut, spuse el, după cum era uzanţa, în vreme ce lumina zorilor începuse să se ivească, limpezind puţin pânza deasă a ploii.

— Le-am văzut, rosti şi Yoshi, la fel de grav.

— Înfige capetele astea în ţepuşe, douăzeci din ele în faţa porţilor fortăreţei mele, iar douăzeci în faţa zidurilor seniorului Yoshi.

— Şi ce inscripţie să pun, stăpâne? întrebă căpitanul.

— Yoshi-donno, domnia ta ce propune?

După câteva momente de gândire, conştient că era din nou pus la încercare, Yoshi Toranaga răspunse:

— Să se scrie astfel pe cele două inscripţii: „Aceşti netrebnici ronini au fost pedepsiţi pentru fărădelegile lor împotriva împăratului. Cei ce vor face astfel, ca ei vor păţi”. Credeţi că este bine?

— Da. Şi cine va semna această hotărâre?

Amândoi îşi dădeau seama că era extrem de importantă acea problemă. Dacă Ogama o semna numai el, însemna că, în mod oficial, numai el era păzitorul Porţilor. Dacă semna numai Yoshi însemna că Ogama era de rang mai mic decât acesta. Pecetea Bakufu, ar fi avut aceleaşi implicaţii. Iar cea a Curţii Imperiale ar fi însemnat amestecul în rezolvarea unor probleme laice, sub demnitatea Alesului Cerului.

— Poate că totuşi dăm prea multă importanţă acestor nesăbuiţi, spuse Yoshi, cu prefăcut dispreţ.

Îşi miji ochii, scrutător, văzând peste umărul lui Ogama pe Basuhiro şi câteva gărzi ce tocmai dădeau colţul străduţei mocirloase, întortocheate. Fugeau cât îi ţineau picioarele. Atunci Toranaga îl privi drept în ochi pe duşmanul său:

— Dar de ce să nu le înfigem capetele în ţepe chiar acum? De ce să le facem atâta cinste încât să punem o inscripţie? Iar cei care trebuie să ştie ce-i aşteptă, vor afla curând, şi vor fi pedepsiţi după cum se cuvine. Neh?

Ogama era şi el foarte mulţumit de acea soluţie diplomatică.

— Excelent. Sunt întru totul de acord. Atunci să ne întâlnim la apusul soarelui şi…

Se opri, observându-l pe Basuhiro care se grăbea spre ei, asudând din plin după atâta alergătură şi abia trăgându-şi sufletul. Îi ieşi în întâmpinare.

— Veşti din Shimonoseki, stăpâne, îngăimă Basuhiro.

Ogama îl privi fără să se clintească. Luă doar sulul de hârtie de orez şi se apropie de o torţă, să poată citi. Toţi îl urmăreau în vreme ce desfăcu mesajul. Basuhiro, respectuos, îi ţinea o umbrelă deasupra capului, să nu-l ude ploaia. Veştile îi erau trimise de căpitanul trupelor lui ce controlau strâmtoarea şi fuseseră datate cu opt zile în urmă şi aduse neabătut de către curierii ce nu se opriseră din drum nici zi, nici noapte, căci ştirile erau de mare însemnătate: „Preamărite Stăpâne, ieri, flota vrăjmaşilor noştri, alcătuită din nava-amiral şi şapte nave mari, de război, urmate de câteva barje cu cărbuni, a pătruns în Strâmtoare. După cum ne-aţi poruncit, nu am intrat în luptă cu inamicul fără ordinul Domniei Voastre, aşa că i-am lăsat să treacă. Am fi putut să nimicim toate navele acestea. Sfetnicul nostru olandez poate să-mi întărească spusele. Când convoiul a trecut, o fregată cu aburi, cu steag franţuzesc la catarg, s-a întors din drum şi, fără veste, a tras în partea de răsărit salvă după salvă, nimicind patru dintre posturile noastre, dimpreună cu tunurile de acolo, după care s-a depărtat, urmându-şi calea. Din nou, m-am stăpânit cu greu să nu le plătesc cu aceeaşi monedă, după cum mi-aţi poruncit. Dar, dacă ne vor ataca iar pe viitor, vă cer îngăduinţa de a scufunda navele vrăjmaşului.”

Moarte tuturor gai-jinilor! îi veni lui Ogama să urle, orbit de furie că-i scăpase de sub nas o întreagă flotă. Da, ca şi Katsumata, scăpase de răzbunarea lui… ca şi Katsumata! în colţul buzelor, se prelinse o dâră uşoară de salivă.

— Scrie îndată o nouă poruncă: să intre în luptă trupele noastre şi să nimicească toate navele duşmane!

Basuhiro, care încă nu-şi recăpătase suflul pe deplin, reuşi să bâiguie:

— Stăpâne, aş putea să vă sugerez că ar fi mai nimerit probabil, să adăugaţi: „dacă sunt mai mult de patru”? Doar întotdeauna aţi voit să-i luaţi prin surprindere?

Ogama îşi şterse gura cu dosul palmei şi încuviinţă din cap. Inima încă îi mai bătea nebuneşte de furie, gândindu-se câte nave inamice ar fi putut el distruge dintr-o dată.

Ploaia se înteţise şi răpăia neostenită pe umbrelă. Dincolo de Basuhiro, îi zări pe Yoshi şi pe ceilalţi, care îl aşteptau şi nu-l scăpaseră o clipă din ochi. Şi atunci cumpăni bine dacă era momentul să-i dovedească lui Yoshi că-i era aliat sau duşman. Cântări în minte toate implicaţiile atacului asupra flotei inamice, neruşinarea cu care gai-jinii îl sfidaseră, precum şi neputinţa lui de a face faţă singur tuturor acelor probleme.

— Yoshi-donno! îi făcu el semn celuilalt apoi, însoţit de Basuhiro, se apropie să discute între patru ochi. Rog pe domnia ta să citească asta.

Yoshi procedă întocmai. În ciuda stăpânirii de sine, se albi la faţă când află.

— Spre ce direcţie se îndreaptă flota, spre marea interioară, spre Osaka? Sau or să pornească spre sud, către Yokohama?

— Spre sud sau nu, următoarele nave de război care intră în apele noastre or să fie spulberate de pe faţa mării! se enervă Ogama. Basuhiro, trimite de îndată mesageri la Osaka şi…

— Aşteptă o clipă, Ogama-donno, îl opri degrabă Yoshi, cerând timp de gândire. Basuhiro, ce sfat ne dai?

Mărunţelul se repezi să turuie:

— Stăpâne, deocamdată noi credem că spre Osaka se îndreaptă şi ar trebui ca împreună să ne pregătim să apărăm oraşul. Eu am trimis deja iscoade ca să descopere cât mai repede cu putinţă încotro se îndreaptă navele.

— Bine, rosti Ogama, ştergându-şi stropii de ploaie de pe faţă. Auzi, să fie toată flota lor în Strâmtoarea controlată de mine… Trebuia să fiu şi eu acolo!

— Este mult mai important ca Domnia Voastră să vegheze asupra împăratului, stăpâne, ca vrăjmaşii lui să nu izbutească în ce şi-au pus în gând, se băgă în vorbă Basuhiro. Iar porunca Domniei Voastre a fost foarte înţeleaptă când aţi hotărât să nu se deschidă foc asupra unei singure nave. În mod sigur, a fost doar o momeală, pentru a afla de fapt ce trupe aveţi şi cât de bine sunt ele înarmate. Iar acum, că tocmai şi-au dat singuri gândurile pe

faţă, Domnia Voastră vrea să închidă capcana. Pentru că, dacă numai o singură navă a duşmanului s-a abătut din drum, hoţeşte, ca să bombardeze câteva posturi de-ale noastre la întâmplare, apoi a fugit degrabă, înseamnă că acela care va fi poruncit aşa ceva a fost totuşi temător, nu se pregătise să atace într-adevăr sau poate că nici nu avea destule forţe ca să debarce şi să înceapă un război pe care îl vom termina noi, victorioşi!

— Da, ai dreptate, noi o să-l câştigăm. Isteţ vicleşug, Yoshi-donno! spuse Ogama hotărât. Ar fi trebuit totuşi să-i facem una cu pământul şi să începem această luptă. Da, să-i atacăm pe neaşteptate la Yokohama, chiar dacă vor acosta la Osaka sau nu.

Yoshi nu răspunse imediat, aproape i se făcu rău când pricepu cu adevărat unde bătea de fapt acel atac neaşteptat. Încercă însă să-şi ascundă teama. Opt nave de război? Asta înseamnă că erau de două ori mai multe decât acelea ce se duseseră în China. Deci ticăloşii de gai-jini îşi sporiseră forţele. Dar de ce? Ca să se răzbune pe asasinatele puse la cale de cei din Satsuma? Poate, dar mai cu seamă din pricina atacurilor lui Ogama asupra navelor lor. Şi aveau să procedeze întocmai cum făcuseră în China. Da, corabia gai-jinilor fusese scufundată în Strâmtorile taiwaneze, dar veneticii pustiiseră coastele Chinei, departe de locul incidentului, la distanţă de sute de leghe. Şi care era atunci cea mai uşoară ţintă din Japonia pentru ei? Bineînţeles că Yedo!

Oare Ogama nu cumva îşi dăduse seama de asta şi pusese la cale un plan secret tocmai ca să-i stârnească pe gai-jini? Da, dacă eu aş fi fost conducătorul gai-jinilor, aş fi nimicit mai întâi Yedo. Cu toate că străinii ăştia nesăbuiţi nu pricep, Yedo este oraşul de care se leagă de veacuri, fără umbră de îndoială, puterea shogunului nostru. Iar dacă Yedo e ras de pe faţa pământului, atunci şi shogunatul clanului Toranaga are să fie spulberat. Şi ţara Tuturor Zeilor rămâne neapărată în faţa jefuitorilor. Toate acestea trebuie împiedicate cu orice preţ! Ia gândeşte-te cum să-i amăgeşti pe venetici şi pe Ogama, pentru că intenţia lui e să ne pună

capetele noastre pe butuc, nu pe al lui!

— Eu cred că înţeleptul sfetnic al domniei tale are mare dreptate, rosti el cu voce răspicată, însă simţi dintr-o dată cum i se face stomacul ghem de emoţie: grija lui nemăsurată pentru soarta oraşului shogunilor, Yedo, îi strânse inima, aşa că abia se abţinu să nu răbufnească. Dar chiar dacă vor să distrugă Osaka acum sau mai târziu, e limpede că flota lor de război s-a întors, urmă el. Şi dacă nu vom fi cu mare băgare de seamă, războiul va izbucni în orice clipă.

— Gata, ne-ajunge de când suntem cu băgare de seamă, scrâşni Ogama şi se apropie de urechea celuilalt. Eu unul cred că, fie că or să ajungă la Osaka, fie că nu, trebuie să ne spargem singuri buboiul şi să ardem noi mai întâi colonia din Yokohama, s-o ardem din temelii. Acum. Dacă domnia ta nu este de aceeaşi părere, foarte rău! Să-mi fie cu iertare atunci, dar eu voi porni singur la îndeplinirea planului.

CARTEA A TREIA

32

YOKOHAMA

Sâmbătă, 1 decembrie

— Am depăşit flota acum două zile, domnule Malcolm, Jamie, spuse vesel căpitanul cliperului, ascunzându-şi şocul provocat la vederea lui Malcolm, pe care îl cunoştea de când se născuse şi cu care vorbise, băuse şi se distrase cu numai trei luni în urmă la Hong Kong, şi nu-i venea să creadă că bărbatul acesta cu privirea stinsă, tras la faţă, şi în cârje, de care avea nevoie ca să meargă, ba chiar şi ca să stea în picioare, era acelaşi Malcolm Struan pe care îl ştia el. Navigam cu toate pânzele sus, pe un vânt de forţa şase din pupă şi zburam, iar ei înaintau alene, pentru că, fără îndoială, nu voiau să piardă nici una din barjele pline cu cărbune pe care le remorcau.

Se numea Sheeling şi tocmai debarcase de pe nava lui, *Dancing Cloud,* care sosise pe neaşteptate. Patruzeci şi doi de ani, înalt, barbă, ars de soare, de douăzeci de ani în serviciul Nobilei Case.

— I-am salutat din mers şi ne-am văzut mai departe de drum.

— Ceai, căpitane? întrebă McFay, turnându-şi automat în ceaşcă.

Ştia dintr-o experienţă îndelungată că aceasta era băutura lui preferată. În timpul oricărei călătorii, bea ceai îndulcit cu zahăr şi ziua şi noaptea. Se aflau în apartamentul lui Malcolm, la masa mare şi, la fel ca şi tai-panul, Jamie abia dacă asculta, cu ochii aţintiţi asupra pachetului cu scrisori, care purta pecetea Nobilei Case şi se afla acum sub braţul stâng al lui Sheeling.

În locul mâinii stângi, Sheeling avea un cârlig. Pe vremea când era încă mus, în timpul unei călătorii pe fluviul Yangtze, făcând comerţ cu opiu, lorcea lor fusese înconjurată de piraţi din Flota Lotusului Alb şi, în timpul luptei, mâna stângă îi fusese retezată. După aceea fusese

lăudat pentru vitejia lui şi idolul lui adorat, Dirk Struan, îl salvase culegându-l de pe mal şi îl pusese pe căpitanul şef al flotei, Orlov Cocoşatul, să-l înveţe tot ce ştia.

— Da, spuse Sheeling, zâmbind larg şi luă o înghiţitură zdravănă. Sigur că aş prefera un whisky mare, aşa cum bine ştii, dar va trebui să aştept până la Honolulu – mi-am propus să plec de aici treaz, am venit numai să…

— Honolulu? spuseră Struan şi Jamie aproape deodată, dintr-o suflare, fiindcă aceasta nu era o destinaţie firească pentru cliperele lor care străbăteau Pacificul până la San Francisco numai pentru a se întoarce cât mai repede înapoi.

— Ce încărcătură ai? adăugă Malcolm, fiind cât pe-aci să adauge „unchiule Sheeley” aşa cum obişnuia în zilele bune ale tinereţii sale.

— Ca de obicei, ceai şi mirodenii pentru Frisco, dar am ordinul să predau mai întâi corespondenţa agenţilor noştri din Hawai.

— Ordine de la mama?

Sheeling dădu din cap afirmativ şi ochii lui cenuşii priviră cu plăcere la Struan. Auzise ce se şoptea şi era la curent cu o parte dintre problemele existente între mamă şi fiu – logodna lui Malcolm şi împotrivirea ei, dar primise instrucţiuni foarte stricte să nu facă nici un fel de menţiune în acest sens.

— Cum mai merg afacerile acolo, în Hawai? întrebă Malcolm, simţind în suflet o nouă undă de nelinişte. Ţi-a spus?

— Nu, doamna Struan mi-a poruncit numai să mă opresc acolo.

O rafală de vânt scutură jaluzelele de la birou. Cei trei priviră spre fereastră. În golf, cliperul cu trei catarge se legăna graţios, cu pânzele gata să fie înălţate, pentru a înfrunta din nou, în curând, vânturile sălbatice, sau blânde, sau rele, indiferent cum ar fi fost ele. Cei trei bărbaţi erau plini de mândrie ca nişte adevăraţi marinari şi Sheeling se simţi fericit că putea comanda o astfel de regină a mărilor. Se întoarse din nou spre Malcolm şi se scărpină, absent, cu cârligul la gât, unde avea o mâncărime.

— Din aceleaşi motive mi s-a ordonat să mă opresc şi aici – ca să aduc corespondenţa – îi înmână pachetul. Puteţi să-mi daţi o recipisă?

— Bineînţeles – Malcolm îi făcu semn cu capul lui Jamie care începu imediat s-o scrie.

— Ce se mai aude prin Hong Kong?

— Cred că cele mai multe noutăţi se află deja în scrisori, dar am mai adus şi un teanc de ziare, de la Hong Kong şi de la Londra, le-am lăsat jos, în biroul dumneavoastră.

Sheeling sorbi ceaiul cu înghiţituri mari, grăbit să plece. Aceasta era a patra lui călătorie spre Hawai de-a lungul anilor şi îi rămăseseră în minte frumuseţea şi drăgălăşenia fetelor de acolo, atât de diferite de cele din Hong Kong şi Shanghai sau din altă parte pe unde mai fusese. De astă dată am să cumpăr o bucăţică de pământ undeva, acolo, în secret, pe un nume diferit. Anul viitor am să ies la pensie şi cel mai bine ar fi să mă retrag în Hawai. Gândul de a pleca pentru totdeauna, de a-şi părăsi nevasta, o cotoroanţă cicălitoare şi copiii lacomi din Londra – tată, cumpără-mi şi mie asta, tată, ia-mi şi mie ailaltă – nu că i-ar fi văzut prea des, gândul acesta, deci, îl umplea de fericire.

— Mă gândeam la noutăţile din Hong Kong, spuse Struan.

— O, da, mai întâi familia dumneavoastră este foarte bine, doamna Struan, fratele şi surorile la fel, deşi tânărul Duncan era foarte răcit când am plecat eu. Cât despre Hong Kong, cursele sunt la fel de bune ca de obicei, la fel şi mâncarea, doamna Fortheringill este tot înfloritoare, cu toată recesiunea, Nobila Casă o duce foarte bine, aşa cum probabil că ştiţi mai bine decât mine, deşi circulă şi un zvon – răspândit probabil de Brock – cum că lucrurile n-ar merge chiar foarte bine, dar asta cam aşa a fost întotdeauna şi nu se va mai schimba. Sheeling se ridică în picioare.

— Mulţumesc foarte mult, este timpul să plec, să prind mareea.

— Nu vrei să stai la masă?

— Nu, mulţumesc. Este mai bine să plec şi să…

— Ce fel de zvonuri circulă? întrebă brusc Malcolm.

— Nimic care să merite a fi repetat, domnule Malcolm.

— De ce nu-mi spui *tai-pan* ca toţi ceilalţi? spuse Malcolm iritat, dar şi puţin timorat la gândul veştilor care îl aşteptau în pachetul cu corespondenţă. Căci sunt tai-pan, nu-i aşa?

Expresia de pe chipul lui Sheeling nu se schimbă, căci acesta îl aprecia şi îl iubea, iar acum îl compătimea pentru nenorocirea care-l lovise.

— Da, sigur că sunteţi, aveţi dreptate, ar trebui să încetez cu *domnule Malcolm.* Dar, vă rog să mă iertaţi, tot aşa îmi spunea şi tatăl dumneavoastră după ce a devenit tai-pan, la câteva zile după ce taifunul îl omorâse pe… îl omorâse pe tai-panul de atunci, pe domnul Dirk. După cum ştiţi, ţinusem foarte mult la el şi l-am întrebat pe căpitanul meu, pe domnul Orlov, dacă pot să mă duc să vorbesc cu domnul Culum şi mi-a spus că e în regulă. Aşa că i-am spus tatălui dumneavoastră că-i spusesem întotdeauna numai domnului Dirk *Tai-pan* şi l-am rugat să-mi acorde favoarea să-i spun lui numai *domnule,* sau *domnule Struan.* A spus că da. Era o favoare specială pentru mine. Aş putea…

— Am auzit că şi căpitanul Orlov îi spunea tatălui meu *tai-pan* şi bunicul meu fusese la fel de important şi pentru el, poate chiar mai mult.

— Asta este adevărat, spuse căpitanul, îndreptându-şi spatele. Când s-a stins din viaţă căpitanul Orlov, tatăl dumneavoastră mi-a încredinţat mie conducerea flotei. L-am slujit pe tatăl dumneavoastră şi o să-i slujesc şi pe copiii dumneavoastră, dacă mai apuc. Şi ca o favoare specială, vă rog, ar putea fi la fel ca şi cu tatăl dumneavoastră?

Sheeling era un om de foarte mare preţ pentru Nobila Casă. Toţi cei trei bărbaţi ştiau foarte bine lucrul acesta. Malcolm încuviinţă din cap, deşi se simţea totuşi puţin lezat.

— Drum bun, căpitane.

— Mulţumesc, domnule. Şi… noroc, domnule Struan, în toate. Şi ţie, Jamie.

În timp ce Sheeling se îndrepta spre uşă, Malcolm rupse primul sigiliu, dar înainte ca Sheeling să pună mâna pe

clanţă, uşa se deschise şi apăru Angélique. Purta o bonetă, rochie bleumarin, mănuşi şi umbreluţă. Toţi cei trei bărbaţi îşi ţinură respiraţia, orbiţi de strălucirea ei.

— O, scuză-mă, *chéri*, nu ştiam că eşti ocupat…

— Nu face nimic, intră, te rog, Malcolm se ridicase anevoie în picioare. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe căpitanul Sheeling de pe *Dancing Cloud.*

— O, domnule, ce navă minunată aveţi, sunteţi un om norocos.

— Da, într-adevăr, sunt, domnişoară. Vă mulţumesc, spuse Sheeling, zâmbind la rândul lui (Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse el în sinea lui, căci nu o mai văzuse până atunci pe Angélique, cine i-ar putea face o vină că s-a îndrăgostit de o fiinţă ca asta?). Bună dimineaţa, domnişoară! Sheeling salută şi plecă, deşi acum ar fi vrut să mai zăbovească, măcar un pic.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, Malcolm, dar ai spus să vin să te iau la masă, la Sir William, şi sper că nu ai uitat că am lecţie de pian după-amiază cu André şi am aranjat cu un dagherotipist să ne facă portretele la ora cinci. Hello, Jamie!

— Portretele?

— Da, îţi aminteşti de italianul acela caraghios care a sosit cu ultima navă poştală de la Hong Kong, el le face şi garantează că ai să ieşi foarte frumos.

Toată îngrijorarea pierise de pe chipul lui Malcolm la vederea ei, căci îi fusese dor de ea, deşi o văzuse, cu numai o oră mai devreme – la ora unsprezece luaseră cafeaua în apartamentul lui, un obicei pe care îl introdusese ea şi care lui îi plăcea enorm. În ultimele două sau trei săptămâni i se păruse că Angélique este din ce în ce mai îndrăgostită, deşi petrecea mult timp afară, la călărie, la trasul cu arcul, la lecţiile de pian sau plănuind serate, scriindu-şi jurnalul sau corespondenţa, aşa cum îşi petreceau cu toţii timpul. Dar întotdeauna când se afla cu el era cât se poate de atentă şi de tandră.

Dragostea lui pentru ea creştea cu fiecare zi, devenind din ce în ce mai copleşitoare.

— Dejunul este la ora unu, draga mea, şi abia a trecut de douăsprezece, spuse el şi adăugă, deşi nu ar fi vrut câtuşi de puţin să o vadă plecând. Poţi să ne laşi acum câteva minute?

— Bineînţeles.

Se apropie graţioasă de el, de parcă ar fi înaintat în paşi de dans, îl sărută şi se duse în apartamentul ei, învecinat cu acesta. Parfumul persistă în urma ei în încăpere, ca o amintire delicioasă. Degetele lui Malcolm tremurară în timp ce rupea sigiliile. Înăuntru se aflau trei scrisori. Două de la mama lui, una pentru el, una pentru Jamie. A treia scrisoare era de la Gordon Chen, compradorul lor şi unchiul lui.

— Poftim, spuse el, întinzându-i lui Jamie scrisoarea lui.

Inima îi bătea, cu furie şi ar fi dorit din tot sufletul ca Sheeling să nu fi venit deloc. Cele două scrisori îi ardeau degetele.

— Să te las să le citeşti în linişte? spuse Jamie.

— Nu, când primeşti veşti proaste ai nevoie de tovărăşie.

Malcolm ridică privirile.

— Deschide-o pe a ta întâi.

Jamie se conformă şi citi repede. Roşi brusc.

— E ceva personal, Jamie?

— Spune aşa: *„Dragă Jamie – pentru prima oară când îmi scrie aşa în ultima vreme, gândi el – poţi să-i arăţi fiului meu această scrisoare dacă vrei. Îl voi trimite pe Albert MacStruan de la biroul nostru din Shanghai cât mai curând cu putinţă. Trebuie să-l faci adjunctul tău şi să-i arăţi tot ce ştii despre afacerile noastre în Japonia în aşa fel încât să poată prelua de la tine conducerea lor, atunci când se vor întâmpla două lucruri: primul – fiul meu va fi de Crăciun la Hong Kong, al doilea – tu ai să-l însoţeşti."*

Jamie se uită neputincios la el.

— Asta e tot. Urmează numai semnătura.

— Asta nu este tot, spuse Malcolm, roşu la faţă. Imediat cum ajunge, Albert poate să se ducă înapoi.

— Nu e nici o nenorocire dacă îl lăsăm să arunce o privire pe aici câteva zile. E băiat bun.

— Mama este…, nu mi-am închipuit niciodată că poate fi atât de dură. Dacă nu mă supun şi n-o ascult, tu eşti concediat, aşa e?

Ochii lui Malcolm se aţintiră asupra sertarului biroului. În ultimele câteva săptămâni, făcuse imensul efort de a-şi reduce doza zilnică. Dar nu reuşise în toate zilele. „Laudanum-ul luat cu moderaţie este un panaceu pentru durere”, spusese doctorul Babcott. Insistase apoi ca Malcolm să-i arate doctoria, nu ca să i-o ia, ci numai ca să-i probeze conţinutul. „Este foarte concentrată. Ţine minte, nu este vorba de un tratament şi poate crea dependenţă”. „Nu este cazul meu. Opreşte-mi durerile şi nu mai iau doctoria”. „Îmi pare rău, prietene, aş dori s-o pot face. Organele tale interne au fost vătămate. Nu prea rău, mulţumesc lui Dumnezeu, dar chiar şi aşa va fi nevoie de timp ca să se vindece”. De prea mult timp, îşi zise Malcolm, poate că este mai rău decât vrea să recunoască Babcott. Se uită acum la cele două scrisori, simţind că nu-i vine să le deschidă. Ce josnic din partea ei să-l folosească pe Jamie ca mijloc de şantaj.

— O ticăloşie.

— Are anumite drepturi, spuse Jamie.

— Ea nu este tai-pan. Testamentul tatii e clar – vocea lui Malcolm era sumbră, gândurile învălmăşite. Poate că unchiul Sheeley avea dreptate: trebuie să câştig acest titlu, aşa-i?

— Tu eşti tai-pan, spuse Jamie cât putea de blând, deşi ştia că nu este adevărat. Ce curios că a adus vorba de Orlov, nu m-am mai gândit la el de ani de zile. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el.

— Da, spuse Malcolm absent. Sărmanul om era deja însemnat după ce îl ştersese pe Fiul Numărul Unu al lui Wu Fang Choi de pe faţa apei cu navă cu tot. Orlov a făcut prostia să se ducă singur pe mal în Macao. Probabil că a fost ucis de piraţii Lotusului Alb. Macao este un loc cumplit, de acolo e uşor de ajuns în China şi Lotusul Alb are spioni peste tot. Este cumplit să fii pe lista lor neagră…

Vocea i se stinse. Privea în jos la scrisori, pierdut în

gânduri, Jamie aştepta.

— Strigă-mă dacă pot să-ţi fiu de vreun folos, spuse el. Mă duc să cercetez restul corespondenţei.

Jamie plecă. Malcolm nu auzi când se închise uşa. La sfârşitul scrisorii mamei lui se afla un PS „Te iubesc”, ceea ce însemna că nu conţine nimic secret.

„Iubitul dar prearisipitorul meu fiu,

Plănuisem să vin şi eu cu Dancing Cloud, dar m-am hotărât în ultima clipă să rămân acasă, pentru că sărmanul Duncan se simţea foarte rău, are din nou laringită. Dar poate că e mai bine să afli în scris ceea ce doream să-ţi spun, în aşa fel încât să nu fie nici o neînţelegere.

Am primit scrisorile tale în care ai fost rău sfătuit, în care îmi vorbeşti despre ceea ce ai să faci şi ceea ce n-ai să faci, despre logodna ta, despre Jamie McFay, domnişoara Richaud etc. şi despre cele cinci mii de carabine. Am scris imediat şi am anulat această comandă aiurită.

A venit vremea să luăm decizii clare. Întrucât tu nu eşti aici şi nu vrei să faci ceea ce îţi cer, le voi lua eu. Pentru ştiinţa ta, află că am dreptul să fac acest lucru.

Când tatăl tău a murit, sărmanul de el, n-a fost timp să mai aşteptăm întoarcerea ta, aşa că, aproape cu ultima suflare, m-a făcut pe mine tai-pan, de facto, în conformitate cu toate prevederile din Testamentul şi Legământul lui Dirk – unele dintre ele de-a dreptul teribile – dar care trebuie acceptate toate în faţa lui Dumnezeu, cel văzut şi cel nevăzut, şi trebuie ţinute în taină şi transmise numai de la tai-pan la tai-pan. Pe atunci credeam că îţi voi transmite mantaua de tai-pan cât de curând, imediat ce te vei fi întors. Una dintre legile lui Dirk spune: este de datoria tai-panului să jure că are încredere absolută în succesorul său. Eu nu pot face acest lucru pentru tine în momentul de faţă. Toate acestea ca şi cele ce urmează sunt iarăşi doar pentru ştiinţa ta – dacă s-ar afla acest lucru, ar dăuna intereselor familiei Struan, aşa că distruge scrisoarea după ce o citeşti.

Cu poşta de astăzi am scris în Scoţia şi am oferit postul de tai-pan vărului tău, Lochlin, fiul unchiului Robb, cu patru condiţii: prima – să vină imediat la Hong Kong şi să

petreacă trei luni aici ca să se pregătească – după cum ştii este foarte familiarizat cu operaţiunile companiei noastre, mai mult chiar decât tine în ceea ce priveşte Marea Britanie, deşi tu eşti cu mult mai bun şi mai bine pregătit; în al doilea rând, să fie de acord să păstreze secretul asupra acestor lucruri; în al treilea rând, la sfârşitul perioadei de pregătire, în faţa lui Dumnezeu, voi face alegerea între voi doi iar decizia mea va fi, evident, definitivă; în al patrulea rând, dacă îţi vii în fire, să fie de acord să te aleg pe tine şi el va fi următorul, în cazul în care nu vei avea copii. Duncan ar urma după el.

A-ţi veni în fire, fiule, înseamnă să te întorci imediat la Hong Kong, cel mai târziu până în ziua de Crăciun, însoţit numai de Jamie McFay (şi de dr. Hoag, dacă doreşti compania lui) pentru a discuta planurile tale de viitor, pentru a prelua chestiunile presante şi pentru a te pregăti să-ţi preiei funcţia pentru care ai fost pregătit toată viaţa. Dacă te vei comporta în mod satisfăcător, te voi face tai-pan în ziua când vei împlini douăzeci şi unu de ani, la 21 mai.

Am arătat această scrisoare lui Gordon Chen şi l-am întrebat dacă are ceva de spus – compradorul nostru trebuie, TREBUIE, după legea lui Dirk să participe la predarea-preluarea puterii. Mama ta iubitoare. P.S. Te iubesc şi PPS: Mulţumesc pentru veştile de la Parlament care dovedesc că prostia lor e mai mare decât de obicei (obţinute prin acel curios canal al duşmanului nostru înverşunat, Greyforth. Fii atent, fereşte-te de el, nu are nici un fel de gânduri bune, dar asta sper că ştii mai bine decât mine). Da, am auzit zvonurile, însă guvernatorul neagă totul. Am şi scris deja parlamentarilor imediat ce am auzit primele zvonuri, rugându-i să înceteze cu această prostie, dacă este adevărat, şi în Bengal ca să-l avertizez pe guvernator. Este într-adevăr timpul să vii acasă să-ţi faci datoria şi să-ţi rezolvi problemele".

— Datoria! strigă Malcolm spre perete, mototoli scrisoarea şi o aruncă în zid, simţind cum mişcarea aceea violentă îi dă dureri.

Se ridică clătinându-se pe picioare, se târî spre birou. Mica sticluţă conţinea doza pentru seară. O goli dintr-o înghiţitură, apoi o sparse zdrobind-o de tăblia de stejar a mesei înjurând şi se prăbuşi pe scaun. Nu poate, nu poate… cotoroanţa, nu poate să-mi facă una ca asta! Să mă întorc singur, asta înseamnă fără Angélique, ca să discutăm… ba nu, n-am să mă întorc şi ea n-o să poată să mă împiedice…

Şi continuă în felul acesta, pe jumătate să gândească şi pe jumătate să înjure, până când opiul îi pătrunse în sânge şi îi aduse uşurarea. Între timp văzu şi cealaltă scrisoare, de la compradorul Gordon Chen – fratele vitreg al tatălui său, unul dintre nenumăraţii copii nelegitimi pe care Dirk Struan îi zămislise peste tot.

— Pe trei dintre ei îi cunoaştem, spuse el cu voce tare.

„Dragul meu nepot, ţi-am scris deja cât de mâhnit am fost de joss-ul tău atât de rău, de răni şi de accident. Sunt încă şi mai mâhnit să aflu că există anumite neînţelegeri între tine şi mama ta, care pot deveni periculoase şi pot duce chiar la dezbinarea Nobilei noastre Case şi de aceea este de datoria mea să-mi spun părerea şi să-ţi dau sfaturi. Mama ta mi-a arătat scrisoarea pentru tine. Eu nu i-am arătat-o pe a mea şi nici nu am de gând s-o fac. În scrisoarea mea mă voi mărgini să mă refer la poziţia tai-panului şi îţi voi da un sfat foarte personal în legătură cu fata: fii chinez.

Faptele sunt acestea: deşi eşti, în mod oficial, moştenitorul fratelui meu vitreg, mama ta are dreptate când susţine că nu ai trecut prin ceremoniile obligatorii, atestările, jurămintele şi semnăturile specificate în Testamentul şi Legământul Onorabilului meu Tată, care sunt necesare înainte să devii tai-pan şi care, pentru a fi valabile, trebuie să fie făcute în prezenţa compradorului în persoană, cu menţiunea scrisă din partea acestuia că totul a decurs corect, iar acest comprador trebuie să fie un membru al Casei Chen: Numai atunci, cel ales devine tai-pan.

Înainte de a muri, tatăl tău a numit-o tai-pan pe mama ta. Totul a decurs corect, în toate amănuntele. Am fost

martor. Mama ta este tai-pan în mod legal şi are puterea deplină asupra Nobilei Case. Este adevărat că, atât mama cât şi tatăl tău se aşteptau ca funcţia să-ţi fie trecută ţie cât mai repede, dar şi ea are dreptate atunci când spune că una dintre obligaţiile tai-panului este să jure în faţa lui Dumnezeu că are totală încredere în integritatea succesorului său şi este tot atât de adevărat că Nobila Casă este guvernată numai de ceea ce decide tai-panul, adică ea, mai ales în ceea ce priveşte persoana succesorului şi momentul transmiterii puterii.

Singurul meu sfat este următorul: fii înţelept, înghite-ţi mândria, întoarce-te imediat, prosternează-te, prosternează-te şi iar prosternează-te, acceptă o perioadă de probă, pentru binele Casei. Supune-te tai-panului. Fii chinez".

Malcolm Struan privea în tăcere la scrisoare şi-şi vedea viitorul distrus, trecutul distrus, totul schimbat. Aşadar, ea este tai-pan. Mama este tai-pan! Dacă spune unchiul Gordon, înseamnă că este adevărat! Mi-a răpit dreptul dobândit prin naştere! Mama mea!

Dar oare nu asta şi-a dorit întotdeauna? A făcut întotdeauna tot ce a putut şi tot ce trebuia ca să-l domine pe tata, pe mine, pe noi toţi, a linguşit, a implorat, a scâncit, a complotat. Rugăciunile acelea înnebunitoare din familie în fiecare zi şi mersul la biserică de două ori duminica, când o dată ar fi fost de ajuns, târându-ne pe toţi după ea de fiecare dată. Şi cu băutura! ,,Băutura este un lucru abominabil", cu citate din Biblie toată ziua, până la punctul de a-ţi pierde minţile, nici un fel de distracţie, nimic amuzant în viaţa noastră. Postul Mare respectat cu stricteţe, posturi peste posturi şi ploconirea continuă în faţa memoriei strălucite a lui Dirk Struan, naiba să-l ia – „ce păcat că a murit aşa de tânăr" – şi nu pomenea niciodată faptul că murise în timpul taifunului cu ţiitoarea chineză în braţe, un fapt care a fost şi încă mai este un adevărat scandal în întreaga Asie – înfierând mereu păcatele cărnii, slăbiciunea tatii, moartea surorii mele, a gemenilor... Dintr-

o dată se aşeză mai bine pe scaunul lui înalt. Era nebună? Da, asta e! îşi spuse el. Oare aş putea s-o internez într-un azil de nebuni? Poate că într-adevăr e nebună. Dar oare unchiul Chen va fi dispus să mă ajute… ayeeyah! Eu sunt cel nebun. Eu sunt cel care…

— Malcolm! E ora prânzului.

Malcolm ridică privirile şi-şi dădu seama că stătea de vorbă cu Angélique şi că îi spunea cât este de frumoasă, s-ar supăra oare dacă ar ruga-o să se ducă singură, întrucât avea de rezolvat câteva probleme serioase, avea de scris nişte scrisori, nu, nu era nimic în legătură cu ea, câteva chestiuni de afaceri, atât şi nimic mai mult. În acelaşi timp prin cap i se învârteau numai „întoarce-te singur” şi „prosternează-te, ea este tai-pan”.

— Te rog, Angélique.

— Bineînţeles, dacă aşa doreşti, dar sigur că te simţi bine, iubirea mea? Nu cumva ai febră?

Malcolm o lăsă să-i pună mâna pe frunte, apoi o prinse de mână, o aşeză pe genunchii lui şi o sărută, ea îl sărută la rândul ei, râse veselă, îşi aranjă corsajul şi îi spuse că se va întoarce după lecţia de pian şi să nu-şi facă griji, iar pentru fotografii să-şi pună costum de seară şi: „o, o să fii atât de impresionat de rochia mea nouă de bal”.

Şi apoi Malcolm rămase din nou singur cu gândurile sale şi cu aceleaşi cuvinte care îi umblau prin creier: „întoarce-te singur… ea este tai-pan”. Şi cum a îndrăznit să anuleze comanda de carabine – ce ştia ea despre această piaţă? Tai-pan în mod legal. Aşadar, ea conduce toate treburile, inclusiv pe mine. În mod sigur până împlinesc douăzeci şi unu de ani şi chiar şi după aceea. Până n-o să mai fie. Până… Ah, oare aceasta să fie cheia? Oare asta a vrut să spună unchiul Gordon când a scris: să fii chinez. Să fiu chinez acum? Adică pur şi simplu să am răbdare? Oare cum s-ar purta un chinez în situaţia mea? Înainte de a adormi, mai zâmbi o dată.

Pentru că era sâmbătă şi o după-amiază plăcută, se organizase la repezeală un meci de fotbal pe faleză. Cei

mai mulţi dintre locuitorii coloniei erau de faţă, încurajând cu strigătele şi răcnetele lor isterice de rigoare, ori de câte ori una din părţi marca câte un gol. Armata împotriva marinei militare. Câte cincizeci de oameni de fiecare parte. Scorul Marină – Armată era l-2 şi prima repriză încă nu se încheiase. Se permitea îmbrâncirea adversarului, piedica, aproape totul, pentru a face ca mingea să treacă printre buturile porţii adverse.

Angélique, care şedea în dreptul liniei de la mijlocul terenului împreună cu Sir William şi generalul, era înconjurată de ceilalţi oaspeţi de la dejun – Seratard şi ceilalţi miniştri, André şi Phillip Tyrer – care se hotărâseră să vină cu toţii ca să privească meciul. Îngrămădiţi în jurul lor şi încercând să-i atragă fetei atenţia se aflau ceilalţi ofiţeri britanici şi francezi, Settry Pallidar şi Marlowe, singurul ofiţer naval, şi, printre ei şi Jamie. Când se repezise la Malcolm să-i spună că îşi anulase lecţia de pian – ceea ce era o scuză pentru ca să nu fie nevoită să rămână împreună cu André – şi să-l întrebe dacă nu vrea să vină şi el să vadă meciul, Angélique îl găsise dormind. Atunci îl rugase pe Jamie s-o însoţească.

— Da, este mai bine să-l lăsăm să doarmă, am să-i scriu un bileţel, spusese Jamie, încântat de orice pretext care îi putea abate gândurile de la dezastrul iminent. E păcat că n-o să vadă meciul. Malcolm era un pasionat de sport, aşa cum ştii, un înotător excelent şi un foarte bun jucător de cricket şi, evident, de tenis. Ce păcat că nu mai este cum a fost.

Angélique îşi dădu seama că Jamie era la fel de posomorât şi de preocupat ca şi Malcolm, dar îşi spuse că nu contează, bărbaţii erau adesea foarte serioşi şi ei îi făcea plăcere să fie însoţită de Jamie, ca de un scut împotriva celorlalţi. Din ziua aceea minunată când ceea ce creştea în ea încetase să mai existe, iar sănătatea şi vigoarea îi reveniseră, mai strălucitoare ca oricând, considerase că nu este înţelept să fie niciodată singură cu nici unul din ei. Cu excepţia lui André. Spre încântarea ei, acesta se schimbase, încetase s-o mai şantajeze sau să

pomenească despre ajutorul pe care i-l dăduse, n-o mai privea cu ochi răi pe sub pleoapele grele, nu i se mai citea atât de uşor cruzimea în priviri, deşi era sigură că aceasta mai sălăşluia încă în sufletul lui. Era important să-l păstreze ca prieten, se gândea ea, conştientă de faptul că era foarte vulnerabilă. Să asculte, dar să fie cu ochii-n patru. În unele privinţe avea dreptate şi el:

— Uită ceea ce s-a întâmplat înainte. Nu s-a întâmplat nimic niciodată.

André avea dreptate. Nu se întâmplase nimic. Nimic, cu excepţia faptului că cel ce-o violase e mort. Dar îl iubesc sincer pe Malcolm. Am să-i fac copii şi am să fiu o soţie perfectă şi o gazdă impecabilă în saloanele noastre de la Paris şi o să…

Urlete puternice îi întrerupseră şirul gândurilor. Câţiva jucători ai marinei reuşiseră să bage mingea printre buturile armatei, dar aceasta o respinsese şi acuma se iscase o învălmăşeală şi o încăierare generală, pentru că marina susţinea că a fost gol valabil, iar armata că nu. Zeci de marinari se repeziră în teren ca să rezolve disputa, imediat soldaţii făcură acelaşi lucru şi terenul se transformă într-un câmp de bătaie, în timp ce negustorii şi ceilalţi spectatori râdeau încântaţi de privelişti. Arbitrul Lunkchurch încerca disperat să se ţină departe de luptă şi să dea, în acelaşi timp, ordine, pentru ca jucătorii să se întoarcă în teren.

— O, uitaţi-vă cum dau în nefericitul acela, or să-l omoare.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Angélique, este numai o glumă, e clar că n-a fost gol, spuse generalul liniştit.

Omul era de la marină, aşa că nu-l interesa decât prea puţin. Sir William, de partea cealaltă, era la fel de înfierbântat ca şi toţi ceilalţi – nimic nu e mai bun ca un mic tărăboi pentru a încinge spiritele. Totuşi, conştient de prezenţa Angelicăi, se aplecă spre general:

— Cred că ar trebui să oprim jocul, ce zici, Thomas?

— Corect! – generalul făcu un semn către Pallidar: Opreşte jocul, te rog. Linişteşte-i.

Pallidar, ofiţerul de dragoni, se duse pe o mică ridicătură, scoase pistolul şi trase un foc în aer. Toţi înlemniră.

— Ascultaţi cu toţii, strigă el, în timp ce toţi erau acum cu ochii aţintiţi la el. Toată lumea în afară de jucători să iasă de pe teren. Ordinul generalului: încă o încăierare şi meciul este anulat, iar cei vinovaţi vor fi pedepsiţi. Mişcaţi-vă! – terenul începu să se golească, oamenii se retrăgeau mormăind, cei răniţi erau sprijiniţi de camarazi. Iar acum, domnule arbitru, vă rog să ne spuneţi: a fost sau nu a fost gol?

— Păi, domnule căpitan, să vedeţi, şi da şi nu!

— A fost sau n-a fost?

Se lăsă tăcere. Lunkchurch ştia că, indiferent ce va spune, nu va fi bine. Decise că adevărul era cel mai bun.

— A fost gol pentru marină!

Însoţit de strigăte de triumf şi de fluierături, Pallidar se întoarse la locul lui, simţindu-se foarte înalt şi mândru de el însuşi.

— O, Settry, ce curajos ai fost! spuse Angélique cu atâta admiraţie încât Marlowe şi toţi ceilalţi se simţiră imediat roşi de invidie.

— Bună treabă, bătrâne, spuse Marlowe cam fără chef, în timp ce jocul – încăierarea – începuse să se transforme în voioşie, diluată cu băutură şi înjurături.

— Frumos joc, ce zici, Thomas? zise Sir William.

— E clar că n-a fost gol, arbitrul este un…

— O prostie! Pe cinci guinee că marina va câştiga.

Grumazul generalului deveni o nuanţă şi mai stacojiu şi lucrul acesta îi făcu mare plăcere lui Sir William, ajutându-l să-şi învingă proasta dispoziţie. Nu auzea tot timpul nimic altceva decât de certuri în colonie şi în Mahalaua Beţivilor, scrisori iritate şi plângeri de la administraţia Bakufu şi Casa Vămilor şi nu uitase prostia generalului din timpul răscoalei. Pe lângă toate aceste sâcâieli, ultimele scrisori îi aduseseră numai veşti proaste de la Foreign Office: respingerea de către Parlament a cererii de sprijin financiar, ceea ce va avea ca rezultat reduceri în rândul personalului diplomatic,

„deşi cuferele Imperiului dau pe dinafară de pline ce sunt”, anul acesta nu se va face nici o majorare de salarii. Războiul american promitea să fie unul dintre cele mai sălbatice din istorie din cauza obuzelor recent inventate, a cartuşelor de bronz, a carabinei cu repetiţie, a mitralierei şi a tunului cu chiulasă. După înfrângerea forţelor Uniunii la Shiloh şi după cea de-a doua luptă de la Bull Run, acum era de aşteptat ca războiul să fie câştigat de confederaţi, mulţi magnaţi din City susţineau că preşedintele Lincoln este slab şi ineficient, dar, „dragă Willie, politica Majestăţii Sale rămâne aceeaşi: să sprijine ambele părţi, să ne ţinem la o parte şi să nu ne amestecăm în nimic…”

Noutăţile din Europa erau la fel de rele: trupele cazacilor ruşi masacraseră din nou mii de polonezi la Varşovia, în timpul unei demonstraţii împotriva stăpânirii ruse. Prinţul von Bismarck a fost numit ministru preşedinte al Prusiei şi umblau zvonuri cum că ar face pregătiri de război împotriva Franţei expansioniste. Austro-Ungaria şi Rusia păreau să fie la un pas de izbucnirea unui nou război. În Balcani, ca de obicei, alte conflicte… Şi tot aşa mai departe, până te lua cu ameţeală, se gândi Sir William posomorât. Nimic nu se schimbă! Şi al naibii să fiu dacă pot să cred măcar o clipă că cei din Bakufu vor face ceea ce au promis şi asta înseamnă că trebuie să sun cornul de luptă şi aici. Am să-i învăţ eu pe japonezii ăştia că o promisiune e o promisiune dacă este făcută Leului britanic, pe Dumnezeul meu, şi să le amintesc şi lui Seratard, lui Sergheiev şi celorlalţi acelaşi lucru. Să bombardez Yedo ar fi cea mai simplă soluţie, asta i-ar pune imediat cu botul pe labe. Dar mai e şi Ketterer – poate că incursiunea lui în cărţile de istorie îl va fi făcut să se schimbe. Uf! Cu o asemenea speranţă…

— Dau o rublă să aflu ce gânduri te frământă, Sir William, spuse contele Sergheiev cu un zâmbet, oferindu-i o ploscă de argint gravată cu însemnele casei sale turnate în aur. Votca este bună pentru astfel de gânduri.

— Mulţumesc.

Sir William sorbi o înghiţitură şi simţi licoarea de foc alunecându-i pe gât şi trezindu-i amintiri duioase de pe

vremea când era la ambasada din Sankt Petersburg, tânăr de douăzeci de ani, într-unul din centrele puterii lumii, nu într-un loc uitat de Dumnezeu ca Yokohama. Îşi aminti de chefurile şi petrecerile de atunci, de baluri, balete, vile, viaţa de noapte şi de lux – pentru unii, puţini la număr – de emoţii şi intrigi şi de mesele copioase şi de Vertinskaia, pe care n-o putuse alunga niciodată definitiv din gândurile sale. Timp de cinci, din cei şapte ani pe care îi petrecuse acolo, fusese amanta lui, fiica cea mai mică a unuia dintre bijutierii Curţii, o artistă ca şi tatăl ei, care era încântat de legătura lor. Şi mama lui Sir William, rusoaică şi ea, vedea cu ochi foarte buni prietenia lor şi ar fi dorit ca Sir William să se însoare cu ea. „Îmi pare rău, dragă mamă, nici nu poate fi vorba de aşa ceva, oricât de mult mi-aş dori şi eu acest lucru, nu mi se va permite niciodată. Va trebui să mă căsătoresc cu Daphne, fiica lui Sir Roger. Îmi pare rău…”. Mai luă o sorbitură amintindu-şi din nou de tristeţea despărţirii lor.

— Mă gândeam la Vertinskaia, spuse el în rusă.

— O, da, fiicele Maicii Rusia sunt foarte deosebite, răspunse Sergheiev înţelegător, în aceeaşi limbă. Dragostea lor, dacă ai norocul s-o cucereşti, este pentru totdeauna.

Legătura lor amoroasă trezise zâmbete indulgente în rândurile corpului diplomatic şi poliţia secretă ţaristă adunase date complete, devenite, evident o parte a dosarului secret al lui Sir William pe care, fără îndoială, Sergheiev îl citise şi el. Ce prostie din partea fetei să se sinucidă, îşi spunea el, nefiind sigur dacă Sir William ştia sau nu de sinuciderea ei care survenise la puţin timp după întoarcerea lui la Londra. Această dezvăluire nu făcuse niciodată parte din plan şi nici nu era de datoria lui să-l informeze. Oare de ce o făcuse? Pentru ţărănoiul ăsta? Bineînţeles că aşa ceva nu-i cu putinţă, dar indiferent care ar fi fost motivul, mare păcat, ne-ar fi fost de mare folos amândurora, încă mulţi ani.

— Poate că Foreign Office o să te numească din nou acolo – mai sunt şi alte Vertinskaia.

— Mi-e teamă că nu prea sunt şanse.

— Să sperăm. Şi să sperăm, de asemenea, mon ami, că Lord Palmerston va înţelege că este logic ca noi să avem Kurilele. La fel ca şi Dardanelele, amândouă se cuvine să fie ruseşti.

Sir William văzu licărirea stranie din ochii lui vicleni.

— Mi-e teamă că nu prea sunt şanse.

Se auzi fluierul arbitrului care marca sfârşitul primei reprize, aceasta se încheiase cu scorul de doi la doi. Se auziră urlete de nemulţumire şi ameninţări, în caz de pierdere, promisiuni fabuloase pentru învingători. Marlowe se apropie imediat de Jamie.

— Crezi că domnul Struan şi, ăăă, domnişoara Angélique vor fi de acord să facă o plimbare de o zi la bordul navei mele, *Pearl?* întrebă el, ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea. Tot trebuie să fac nişte probe, imediat ce se întoarce flota şi mi-ar face plăcere să-i am la bord.

— Cred că şi lor le-ar face plăcere, dar de ce nu-l întrebi pe el?

— Când crezi că ar fi momentul cel mai potrivit?

— În orice zi în jurul orei unsprezece, sau imediat înainte de cină.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult. Marlowe radia de bucurie, dar observă brusc paloarea lui Jamie. O, nu te simţi bine?

— Ba da, mulţumesc, răspunse Jamie, silindu-se să zâmbească şi se îndepărtă.

Se gândea la viitorul lui. Cu câteva luni în urmă îi scrisese logodnicei lui din Scoţia, Maureen Ross, spunându-i să nu-l mai aştepte – trecuseră aproape trei ani de când n-o mai văzuse, cinci de când erau logodiţi – că îi părea rău, ştia că este abominabil din partea lui s-o fi făcut să aştepte atâta timp, dar era absolut şi definitiv convins că orientul nu era potrivit pentru o femeie şi, la fel de sigur, că el se va stabili definitiv în Asia, la Yokohama, Hong Kong, Shanghai, oriunde, numai în Scoţia nu şi nu avea intenţia să plece de aici vreodată. Da, recunoştea că fusese incorect din partea lui, dar logodna lor luase sfârşit. Aceasta era ultima lui

scrisoare. Câteva zile înainte s-o scrie fusese ca năuc, la fel şi după ce o scrisese şi încă vreo câteva zile după ce o expediase. Dar acum era sigur: acest capitol era încheiat.

Şi acum, capitolul Struan, care fusese atât de încurajator, promisese o avansare aproape sigură anul viitor, era şi el pe cale de a se încheia. Dumnezeule mare! Malcolm n-are cum să se ducă înapoi, aşa că nu-mi mai rămân decât câteva săptămâni ca să mă hotărăsc ce să fac – şi să nu uităm că Norbert se va întoarce între timp. Şi atunci ce va fi? Se vor duela chiar de-adevăratelea? Dacă o fac, înseamnă că aşa este joss-ul, dar tot trebuie să-l protejezi pe Malcolm cum poţi mai bine. Aşadar, să-şi caute altă slujbă. Unde? Mi-ar plăcea să rămân aici, aici cu Nemi, o viaţă bună şi îmi pot clădi un viitor cu perspective. Hong Kong-ul şi Shanghaiul sunt aproape gata construite, firmele cu tradiţie puternic înrădăcinate – e minunat dacă eşti un Struan, un Brock sau un Cooper, dar e greu să răzbaţi printre ei.

Prima alegere ar trebui s-o facă aici. Dar la cine să se ducă? Să meargă cu Dimitri la Cooper-Tillman? Ar putea avea nevoie de mine? Da, dar nu în vârful piramidei. La Brock? O, da, la asta m-am gândit tot timpul pe ascuns, nu e prea corect – dar n-am nici o şansă să devin unul din oamenii lor de frunte cât timp este acolo Norbert – dar dacă Malcolm îl ucide, ce lovitură ar fi, ce răzbunare! Lunkchurch? Da, bineînţeles, dar cine ar fi dispus să lucreze pentru un ticălos necioplit ca acesta? Dar ce-ar fi să devii independent? Asta ar fi cel mai bine, dar este lucrul cel mai riscant şi apoi cine să te sponsorizeze? Am nevoie de bani, am pus câte ceva de o parte, dar nu suficient. Am nevoie de sume mari la început, o mulţime de plăţi de făcut, pentru scrisorile de credit şi asigurări, am nevoie de timp ca să-mi aranjez birouri la Londra, San Francisco, Hong Kong, Shanghai şi în toată Asia, la Paris, St. Petersburg. Să nu uităm că şi ruşii sunt mari consumatori de ceai şi comercializează zibeline şi alte blănuri de unde ies profituri foarte mari. Şi să nu uităm nici toate legăturile tale din Alaska rusă şi oficiile lor comerciale din partea de sud a

coastei de vest a Americii. Sigur, o idee foarte bună, dar şi foarte riscantă, trece atâta timp între momentul cumpărării şi cel al vânzării, până să obţii profiturile, sunt şi prea multe pericole pentru nave, prea multe pierderi pe mare şi acţiuni piratereşti…

Ceva mai departe de el, şi Phillip Tyrer privea în gol, cufundat în gânduri. Se gândea la Fujiko şi mai că-i venea să ofteze. Cu o seară înainte, împreună cu prietenul lui, Nakama – Hiraga, care se oferise să-l ajute, încercase să înceapă tratativele pentru a obţine exclusivitatea fetei.

Mamei-san Raiko îi străluciseră ochii, dar scuturase din cap spunând: „O, îmi pare rău, nu ştiu dacă este posibil, fata este atât de valoroasă şi este solicitată de gai-jini atât de importanţi”, lăsând să se înţeleagă că şi Sir William era din când în când clientul ei, fără să menţioneze însă nici un nume, ceea ce îl neliniştise şi mai mult pe Tyrer, făcându-l să fie încă şi mai nerăbdător. Raiko îi spusese că, înainte de a discuta chestiunile financiare şi alte detalii, va trebui mai întâi s-o întrebe pe Fujiko ce părere are şi adăugase, spre stupoarea lui Phillip, că ar fi mai bine să n-o mai vadă deloc pe Fujiko până nu se semnează contractul. Avusese nevoie de o oră încheiată ca să ajungă la compromisul pe care i-l sugerase Nakama: în perioada interimară, când se va întâlni cu Fujiko, să nu menţioneze niciodată subiectul respectiv şi să nu încerce să discute nimic direct cu ea, lăsând toată problema în grija mamei-san. Mulţumesc lui Dumnezeu că era şi Nakama acolo, îşi spuse el simţind din nou că-l trec sudorile, era cât pe-aci să stric totul, noroc cu el… Reveni cu gândurile şi cu privirile la realitatea imediată şi îi văzu pe Seratard şi pe André Poncin cufundaţi într-o discuţie particulară şi, nu departe de ei, Erlicher, ministrul elveţian, discuta la fel de aprins cu Johann, acesta fiind deosebit de atent la fiecare cuvânt. Oare ce poate fi atât de urgent şi de important că trebuie să se discute chiar în timpul meciului de fotbal? se întrebă el. În acelaşi timp, îşi spuse că nu e cazul să viseze cu ochii deschişi, că trebuie să se comporte ca un adult şi să fie conştient de faptul că în Japonia nu era chiar totul nemaipomenit de bine, să-şi facă

datoria faţă de Coroană şi faţă de Sir William – Fujiko putea să mai aştepte până diseară, când avea să primească un răspuns. Naiba să-l ia pe Johann! Acuma că elveţianul îşi părăsea postul de interpret, asupra lui apăsa o povară şi mai grea, lăsându-i foarte puţin timp de dormit sau de distracţii. Chiar şi în dimineaţa aceasta, Sir William se înfuriase, pe nedrept, îşi spunea Phillip amărât, şi se răstise la el:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Phillip, străduieşte-te ceva mai mult. Cu cât ajungi mai repede să vorbeşti curent, cu atât mai bine pentru Coroană, cu cât ajunge Nakama mai repede să vorbească curent engleza cu atât mai bine pentru Coroană. Câştigă-ţi pâinea zilnică, nu mai trândăvi, foloseşte-te de Nakama, fă-l şi pe el să-şi câştige pâinea sau de nu, să dispară de aici!

Hiraga era la Legaţie şi citea cu voce tare o scrisoare pe care Tyrer o scrisese pentru Sir William şi el îl ajutase s-o traducă. Deşi nu înţelegea multe cuvinte, citea din ce în ce mai bine.

— Ai talent la engleză, Nakama, bătrâne, îi spusese Tyrer de mai multe ori.

Asta îi făcuse plăcere, deşi, în mod normal, lauda sau critica venite din partea unui gai-jin nu aveau nici o valoare. Săptămâni în şir îşi petrecuse tot timpul cât nu dormea tocind cuvinte şi fraze, repetându-le o dată şi încă o dată, până când începea să şi viseze în engleză.

— De ce să-ţi spargi capul atâta, vere? îl întrebase Akimoto.

— Trebuie să învăţ englezeşte cât mai repede. Am foarte puţin timp, şeful acesta gai-jin este bădăran şi irascibil, nu ştiu cât am să mai pot rămâne acolo. Dar, Akimoto, dacă învăţ să citesc, cine ştie ce alte informaţii pot să obţin. Nici nu-ţi vine să crezi cât sunt de proşti şi neglijenţi cu secretele lor. Sute de cărţi şi de broşurele zac peste tot, la fel şi documentele şi eu am acces la toate, pot să citesc orice şi omul ăsta, Taira, îmi răspunde la orice întrebări, oricât de indiscrete.

Discuţia aceasta avusese loc cu o seară înainte în casa lor conspirativă din sat, îşi pusese un prosop rece în jurul capului care îl durea. Nu mai era obligat să locuiască la Legaţie. Acuma putea sta în sat dacă dorea, deşi adesea, seara, era mult prea obosit ca să mai plece şi atunci rămânea să doarmă pe o saltea în casa unde Tyrer locuia împreună cu George Babcott. Trebuise astfel ca şi George Babcott să afle de existenţa lui.

— Minunat! Atunci Nakama poate să mă ajute şi pe mine la japoneză şi să-mi scriu dicţionarul! Minunat! Am să organizez lecţiile şi un curs intensiv.

Intervenţia lui Babcott fusese esenţială. Învăţătura trebuia să fie o plăcere şi curând ea se transformă chiar într-un fel de joc, într-o întrecere veselă – cine învaţă mai repede, un stil cu totul nou, atât pentru Hiraga, cât şi pentru Tyrer, pentru care învăţătura era un lucru serios, iar educaţia însemna învăţatul pe dinafară, repetare şi nuiaua.

— Şi ştii ce repede merge, Akimoto, e din ce în ce mai uşor, în fiecare zi, o să facem şi noi la fel în şcolile noastre după ce va învinge sonno-joi.

Akimoto râse.

— Profesori blânzi şi buni? Fără bici şi fără băţ? Niciodată! Dar altceva este mai important acum – ce se aude cu fregata?

Îi spusese lui Akimoto că Tyrer îi promisese că îl va ruga pe un prieten al lui, căpitan de navă, să-i primească la bord pe amândoi, prezentându-l pe Akimoto ca provenind dintr-o familie de constructori bogaţi de corăbii din provincia Choshu, care venise în vizită la el pentru câteva zile şi care putea constitui o relaţie utilă în viitor. Prin fereastra deschisă, Hiraga auzea chiotele de pe terenul de fotbal. Suspină şi luă cu respect dicţionarul manuscris al lui Babcott. Era primul dicţionar pe care îl văzuse în viaţa lui, şi primul dicţionar englez-japonez şi japonez-englez totodată. Babcott alcătuise liste de cuvinte şi fraze consemnate de el însuşi, învăţate de la negustori şi preoţi, atât catolici, cât şi protestanţi şi altele traduse din echivalentele olandezo-japoneze. În momentul de faţă, lista era redusă. Dar

creştea în fiecare zi şi lucrul acesta îl fascina. Tradiţia folclorică susţinea că, cu vreo două sute de ani în urmă, un preot iezuit, pe nume Tsukku-san, alcătuise un fel de dicţionar portughezo-japonez. Înainte de acesta nu existase nici un fel de dicţionar. Cu timpul apăruseră apoi câteva dicţionare olandezo-japoneze care erau păzite cu străşnicie.

— Nu e nevoie să-l pui sub cheie, Nakama, îi spusese cu o zi în urmă Babcott, spre uimirea lui. Nu este în firea englezilor. Lasă cuvântul să se împrăştie, toată lumea să înveţe, cu cât vor fi mai bine educaţi oamenii, cu atât va fi mai bine pentru toată ţara, apoi zâmbise. Evident, nu toată lumea este de acord cu mine. Oricum, săptămâna viitoare, cu ajutorul presei noastre de tipărit, o să…

— Presa de tipărit, scuzaţi, vă rog?

Babcott îi explicase.

— Vom începe în curând să tipărim dicţionarul şi, dacă îmi promiţi că scrii o istorie a provinciei Choshu, îţi promit că am să-ţi dau un exemplar din dicţionarul meu, să fie numai al tău.

Cu o săptămână sau două în urmă, copleşit de uimire, Hiraga îi arătase lui Akimoto un exemplar din *Yokohama Guardian.*

— Sunt ştirile zilei din întreaga lume şi pregătesc câte un număr în fiecare zi, câte exemplare vor, oricât de multe – chiar şi o mie dacă vor…

— Imposibil, spusese Akimoto. Cei mai buni tipăritori ai noştri…

— Dar am văzut cum fac! Au maşini pentru asta, Akimoto. Mi-au arătat maşinile! Aşează toate cuvintele în ceea ce numesc ei forme, scriu de la stânga la dreapta, nu ca noi, de la dreapta la stânga şi de sus în jos, fiecare coloană de litere. Este incredibil, dar l-am văzut eu pe omul de la maşină cum alcătuieşte cuvintele din simboluri individuale pe care ei le numesc *ritere romane* – spun că toate cuvintele din orice limbă se pot nota numai cu ajutorul a douăzeci şi şase de semne de felul acesta şi…

— Imposibil.

— Ascultă-mă! Fiecare *riteră* sau simbol redă

întotdeauna acelaşi sunet, aşa că orice persoană poate să citească literele individuale şi să facă din ele cuvinte. Pentru ca să alcătuiască „ziarul cu ştiri” tipăritorul foloseşte combinaţii de piese mici de fier care au la capăt gravate simbolul riterei – scuză-mă, nu este fier, este un fel de fier pe care ei îl numesc „oter”, sau cam aşa ceva. Omul a pus literele într-o cutie, apoi a dat-o cu cerneală, a lipit o foaie de hârtie pe ea, şi imediat a apărut pagina tipărită în care era ceea ce scrisesem eu cu câteva clipe mai înainte. Taira a citit-o, era exact! Un miracol!

— Eeee, dar cum putem face noi aşa ceva cu limba noastră, unde fiecare cuvânt este un caracter special şi se poate pronunţa în cinci sau şapte moduri diferite, şi apoi şi scrierea noastră este diferită şi…

— Doctorul cel Uriaş ascultă când spun eu un cuvânt în japoneză, îl notează cu „ritere romane” şi după aceea Taira repetă cuvântul numai citindu-l după semnele acelea!

Fusese nevoie de mult mai multe explicaţii ca să-l convingă pe Akimoto:

— Eeee, spusese el, în cele din urmă, epuizat, aşa de multe lucruri noi, îmi vine aşa de greu să le înţeleg, necum să mi le mai explic. Ce prost a fost Ori că nu a vrut să înveţe.

— E bine pentru noi că a murit, că e mort, îngropat şi uitat de gai-jini. Câteva zile am crezut că suntem pierduţi.

— Şi eu la fel.

Hiraga găsi cuvântul englezesc pe care îl căuta: „despăgubire”. Traducerea japoneză era: „bani care trebuie plătiţi pentru o crimă înfăptuită”. Asta îl nedumerea. Administraţia Bakufu nu comisese nici un fel de crimă. Doi din Satsuma, Ori şi Shorin, omorâseră un simplu gai-jin, acum amândoi erau morţi, doi japonezi pentru moartea unui gai-jin era fără îndoială absolut corect. De ce-ar mai cere aceste „despăgubiriii”, spuse el cu voce tare, aceasta fiind varianta fonetică cea mai apropiată de original pe care i-o permitea limba lui. Se ridică de la birou ca să-şi dezmorţească genunchii, căci îi venea greu să şadă toată ziua în felul în care stăteau străinii, şi se îndreptă spre

fereastră. Purta haine occidentale, dar avea încălţări tabi, moi în picioare, căci ghetele englezeşti îi erau prea nesuferite. Vremea era frumoasă, navele stăteau ancorate, bărcile de pescuit şi celelalte ambarcaţiuni mişunau încolo şi încoace. Fregata parcă îl chema imperios. Emoţia îi crescu. În curând urmau să privească în măruntaiele ei, să vadă maşinile acelea mari cu aburi despre care îi povestise Taira. Se uită la o fotografie decupată dintr-o revistă şi fixată pe perete. Reprezenta Nava cea Mare, un uriaş vapor de fier care se construia în capitala britanică, Londra, cel mai mare care existase vreodată, de douăzeci de ori mai mare decât fregata ancorată în golf. Prea uriaş ca să-l poată cuprinde cu mintea, la fel şi „fo-to-grafiia” – îi era imposibil să înţeleagă vrăjitoria asta, era aproape un fel de magie neagră. Tresări apoi observând că uşa de la coridor era dată de perete şi dincolo de ea se afla uşa biroului lui Sir William. După câte ştia el, în Legaţie nu era nimeni, toţi erau la meciul de fotbal şi nu urmau să se întoarcă decât după-amiază, târziu.

Deschise fără zgomot uşa biroului lui Sir William. Biroul elegant era plin de hârtii, pe rafturi erau aşezate în neorânduială vreo cincizeci de cărţi, pe un perete era un portret al reginei lor şi alte câteva picturi. Pe un bufet zări ceva nou. Era o fotografie într-o ramă de argint. Nu văzu decât urâţenie, o femeie străină, îmbrăcată bizar şi trei copii şi înţelese că trebuie să fie familia lui Sir William. Tyrer spusese că sunt aşteptaţi să sosească în curând. Ce noroc am că sunt japonez, adică o persoană civilizată, că am un tată chipeş şi o mamă frumoasă, şi fraţi şi surori frumoşi şi pe Sumomo, să mă căsătoresc cu ea, dacă va fi karma mea să mă însor. Gândul la ea şi la siguranţa căminului îi încălzi o clipă inima. Imediat însă sentimentul de bucurie dispăru, înghiţit de amintirea clipelor de umilinţă şi amărăciune pe care le petrecuse stând în picioare în faţa acestui birou la care şedea şeful gai-jinilor şi căruia trebuia să-i răspundă la o sumedenie de întrebări despre Choshu, Satsuma, Bakufu, Toranaga, întrebări care voiau să pătrundă în toate colţurile vieţii japonezilor. Iar ochii aceia

de peşte reuşeau să-i stoarcă adevărul, indiferent cât s-ar fi străduit să-l păcălească.

Avu grijă să nu atingă nimic, presupunând că trebuie să fie pe undeva vreo capcană întinsă pentru el, aşa cum ar fi făcut el în mod normal dacă ar fi lăsat un gai-jin singur într-un loc atât de important. Urechea lui prinse nişte strigăte furioase venind de afară şi se repezi înapoi, ca să privească pe fereastra biroului lui Tyrer. Spre marea lui uimire îl văzu pe Akimoto la poartă cum se prosterna în faţa santinelei care îndreptase arma cu baionetă asupra lui şi ţipa la el. Vărul lui purta haine de muncă ale gai-jinilor şi era evident foarte nervos. Ieşi afară în mare grabă, arboră un zâmbet şi-şi ridică pălăria:

— Bună ziua, domnule sentineră, acesta este prietenul meu.

Santinela îl cunoştea pe Hiraga din vedere, ştia că e un fel de tâlmaci şi că avea permis de şedere permanentă la Legaţie. Răspunse pe un ton caustic şi cu cuvinte de neînţeles, făcându-i semn lui Akimoto să se îndepărteze şi poruncindu-i lui Hiraga să-i spună:

— Să se care dracului de aici, maimuţă împuţită, că de nu, îi găuresc capul cu un cartuş!

Hiraga continuă să zâmbească şi răspunse:

— Eu duc el de aici, vă rog scuzaţi.

Îl luă pe Akimoto de braţ şi porni grăbit cu el pe o alee care ducea în sat.

— Ai înnebunit? Să vii aici şi…

— Ai dreptate! Akimoto nu-şi revenise încă din spaima pe care o trăsese când se văzuse cu baioneta la gât. Ai dreptate, însă shoya, bătrânul satului, m-a rugat să te găsesc urgent.

Shoya îi făcu semn lui Hiraga să se aşeze la celălalt capăt al mesei. Aceste odăi numai ale lui, aflate în spatele magazinului ţinut intenţionat murdar şi neîngrijit, erau impecabile. Tatami şi ferestrele de hârtie shoji erau de cea mai bună calitate. Pisica tabby şedea tolănită în poala lui, privind cu nişte ochi răi pe intrus. Ceşti de ceai din porţelan alb cu verde şedeau aşezate în jurul unui mic ceainic de

metal.

— Te rog, serveşte-te cu puţin ceai, Otami-sama, spuse el turnându-i ceai şi folosind numele pe care şi-l luase Hiraga, apoi mângâie pe cap felina care-şi ciuli urechile nervoase. Îmi cer iertare că te-am deranjat. Îmi pare nespus de rău că ţi-am provocat neplăceri.

Ceaiul era aromat şi de cea mai bună calitate. Hiraga făcu o observaţie politicoasă în acest sens, simţindu-se cam stingherit cum şedea aşa, în faţa lui shoya, îmbrăcat în hainele lui europene, în care nu putea şedea comod. Nu se simţea în largul său fără săbii. După schimbul de politeţuri obişnuit, shoya dădu din cap, jumătate pentru sine, jumătate spre oaspetele său, cu o mască de amabilitate pe chip.

— Au venit unele veşti de la Kyoto. M-am gândit că ar trebui să le afli imediat.

Neliniştea lui Hiraga crescu.

— Despre ce este vorba?

— Se pare că zece shishi din Choshu, Satsuma şi Tosa l-au atacat pe shogunul Nobusada la Otsu. Încercarea de asasinat a eşuat şi toţi au fost ucişi.

Hiraga se prefăcu indiferent, dar în realitate simţea că i se face rău. Care sunt cei zece şi de ce au dat greş?

— Când a fost asta?

Shoya nu citi nimic pe chipul lui Hiraga din care să-şi poată da seama dacă acesta ştia sau nu de atac.

— Acum opt zile.

— Cum de ai aflat atât de repede?

Spre marea lui uimire, shoya băgă mâna în mânecă şi scoase un tubuleţ mic. În interior era un sul mic de hârtie foarte fină.

— Asta a sosit astăzi. Zaibatsul nostru – breasla – din Gyokoyama are porumbei călători pentru veştile de importanţă deosebită (în realitate, porumbelul sosise cu o zi mai înainte, dar avusese nevoie de timp ca să decidă cum să procedeze cu Hiraga). Este foarte important să ai informaţii corecte şi rapide, neh?

— Au fost menţionate nume?

— Nu, nici un fel de nume, îmi pare rău.

— Astea sunt toate informaţiile pe care le ai?

Ochii interlocutorului său se îngustară. Hiraga simţi un şoc, când îl auzi continuând:

— În aceeaşi noapte, la Kyoto, seniorul Yoshi şi seniorul Ogama cu forţele lor s-au năpustit asupra sediului shishi şi i-au surprins pe toţi pe nepregătite, au distrus sediul şi i-au ucis pe cei aflaţi acolo. Patruzeci de capete au fost expuse în ţepe în jurul ruinelor sediului! zâmbetul dispăru de pe chipul bătrânului. Otami-sama, patruzeci de capete înseamnă o pierdere mare pentru bravii noştri shishi, nu?

Hiraga ridică din umeri şi spuse că nu ştie, sperând ca shoya să nu-şi dea seama că minte. Simţea că îi plezneşte capul în timp ce se întreba: cine a murit, cine a supravieţuit, cine i-a trădat şi cum se face că nişte duşmani atât de înverşunaţi cum erau Yoshi şi Ogama acţionaseră împreună împotriva lor?

— De ce îmi spui mie toate acestea?

O clipă, shoya privi în jos, la pisică, ochii i se îmblânziră şi degetele începură s-o scarpine în creştetul capului, între urechi. Pisica închise ochii de plăcere, începând să-şi scoată ghearele din teci şi să frământe cu ele haina lui shoya.

— Se pare că n-au fost prinşi chiar toţi cei care se aflau acolo în ambuscadă, spuse el liniştit. Doi dintre ei au scăpat. Conducătorul, căruia i se spunea câteodată Corbul, pe numele lui adevărat Katsumata, consilierul de încredere al lui Sanjiro din Satsuma, şi un shishi din Choshu pe nume Takeda.

Hiraga era cutremurat până în măduva oaselor de faptul că se ştia atât de mult şi muşchii i se încordară, gata să sară şi să ucidă cu mâinile goale dacă era nevoie. Gura i se deschise, dar nu rosti nici un cuvânt.

— Îl ştii pe acest Takeda, Otami-sama?

Hiraga se simţi invadat de furie la această impertinenţă, roşi, dar reuşi să-şi păstreze controlul.

— De ce îmi spui toate astea, shoya?

— Seniorul meu din Gyokoyama mi-a poruncit aşa, Otami-sama.

— De ce? Ce am eu cu astea? Eh?

Shoya, ca să-şi liniştească nervii, deşi avea un mic pistol încărcat ascuns în mânecă, mai turnă ceai pentru amândoi, ştiind că juca un joc periculos şi că acest bărbat shishi nu putea fi dus cu vorba. Dar ordinele erau ordine şi prezentele porunci din partea acelui zaibatsu de Gyokoyama spuneau că orice eveniment neobişnuit, în oricare din cele o sută de ramuri ale lor, trebuie raportat imediat. Mai ales dacă era vorba de ramura din Yokohama, devenită acum mai importantă decât cea din Nagasaki, căci era baza principală a gai-jinilor – deci şi principalul punct de supraveghere a acestora, iar el fusese desemnat în mod special pentru acest post. Silit de împrejurări, transmisese prin porumbei călători ştirea despre sosirea acestui bărbat, despre moartea lui Ori şi despre toate evenimentele şi acţiunile care urmaseră, pe care le întreprinsese el şi care fuseseră aprobate în totalitate.

— Gyokoyama…, începu el, respectând instrucţiunile primite şi procedând cu mare grijă, pentru că vedea limpede că Hiraga fierbea şi era descumpănit rău de tot de veştile pe care le primise (dar mai marii lui din Osaka îi scriseseră: „Fă-l repede să-şi piardă controlul pe acest shishi, al cărui nume adevărat este Rezan Hiraga. Riscurile vor fi mari. Fii înarmat şi vorbeşte cu el când el este neînarmat”),… stăpânii mei consideră că ar putea să-ţi fie de folos, aşa după cum şi tu ai putea să fii deosebit de valoros pentru ei.

— Să-mi fie mie de folos? scrâşni Hiraga, gata să explodeze, căutând nervos cu mâna dreaptă garda sabiei care nu era la locul ei. Eu nu iau nici un fel de taxe, nu am nici un koku de orez. Ce pot face eu cu nişte paraziţi – căci asta sunt cămătarii, indiferent cât de puternică ar fi Gyokoyama! Neh?

— Este adevărat că aşa gândesc samuraii şi aşa au crezut întotdeauna. Dar mă întreb dacă profesorul tău, sensei Taira, ar fi de acord.

— Cum? Hiraga era cu totul descumpănit şi strigă: Ei, ce e cu Taira? Ce-i cu el?

— Servitoare! Saké! strigă shoya, apoi se întoarse spre Hiraga. Te rog să ai puţină răbdare. Mai marii mei…, eu sunt un om bătrân, adăugă el umil, prefăcându-se lipsit de importanţă, deşi era perfect conştient de puterea mare pe care o deţinea în zaibatsu şi de faptul că yang-ul îi funcţiona perfect şi, dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut să-l ucidă pe bărbatul acesta cu pistolul sau să-l rănească şi să-l predea ofiţerilor Bakufu care stăteau de pază la barierele lor. Eu sunt un om bătrân şi trăim vremuri periculoase.

— Da, aşa este, în ceea ce te priveşte, rosti Hiraga printre dinţi.

Saké-ul veni imediat, fata turnă grăbită şi dispăru repede. Hiraga goli paharul dintr-o sorbitură şi se simţi mai bine, deşi se prefăcu că nu e mai bine, acceptă o nouă porţie şi o bău şi pe aceasta.

— Aşadar ne întoarcem la Taira? Ar fi mai bine să mă faci să înţeleg.

Shoya trase adânc aer în piept, lansându-se în ceea ce ştia că este cea mai mare şansă a vieţii sale, cu implicaţii vaste pentru zaibatsu şi pentru toate generaţiile sale viitoare.

— De când ai venit aici, Otami-sama, te-ai mirat mereu cum de reuşesc englezii gai-jini să conducă întreaga lume de dincolo de malurile noastre, când nu sunt decât o mică naţiune, de pe o insulă, după câte înţeleg, mai mică decât ale noastre la un loc… – făcu o pauză amuzat de privirea brusc golită de expresie de pe chipul lui Hiraga. Ah, îmi pare rău, dar trebuie să ştii că ai fost auzit pe când stăteai de vorbă cu prietenul tău, acum mort, şi cu vărul tău, îmi pare rău. Pot să te asigur că destăinuirile tale sunt în siguranţă, la fel şi scopurile urmărite de tine, de Gyokoyama şi de shishi. Ar putea fi important pentru tine… Credem că deţinem un secret de mare importanţă pe care tu îl cauţi.

— Ei?

— Da, noi credem că secretul de cea mai mare importanţă este faptul că ei dau bani cu împrumut, că au bănci şi finan…

Tresări violent când Hiraga fu zguduit de un uriaş hohot de râs. Pisica se sperie şi-şi înfipse ghearele prin kimono în carnea lui shoya. Acesta îi desprinse ghearele cu grijă şi începu s-o mângâie, controlându-şi în felul acesta furia şi dorind din toată inima să poată face ceva pentru ca tânărul acesta impertinent să-şi bage minţile în cap. Dar asta ar putea să-l coste chiar viaţa, căci mai era şi Akimoto, mai erau şi shishi. Aşteptă răbdător, căci instrucţiunile primite de la mai marii lui nu-i permiteau să-şi asume nici un fel de riscuri: „…descoase-l pe bărbatul acesta, află care îi sunt adevăratele scopuri, adevăratele dorinţe şi pretenţii, foloseşte-te de el, ar putea fi un instrument perfect…"

— Eşti nebun. Sunt numai maşinile lor, şi armele, şi bunăstarea şi navele.

— Exact. Dacă am avea şi noi toate acestea, Hiraga-sama, am putea… – în momentul în care îi pronunţase în mod deliberat adevăratul lui nume, văzu cum pe faţa celuilalt râsul se curmă brusc şi privirea îi devine ameninţătoare. Superiorii mei mi-au spus să-ţi spun pe nume numai o singură dată şi atunci numai în aşa fel încât să înţelegi că poţi avea încredere în noi.

— De unde ştiu ei?

— Ai menţionat contul lui Shinsaku Otami, numele conspirativ al onorabilului tău tată, Toyo Hiraga. Evident că lucrul acesta este consemnat în registrul lor cel mai secret.

Hiraga era în culmea furiei. Nu-şi imaginase niciodată că zarafii ar putea avea registre secrete şi, cum toată lumea, de la cel mai umil până la cel mai sus-pus, apelează la un moment dat la ei, zarafii au acces la anumite informaţii foarte tainice, înregistrate, periculoase pe care le pot folosi pentru a exercita presiuni sau a obţine alte informaţii pe care nu le au, căci cum ar fi putut afla despre shishi altfel decât prin mijloace necinstite – aşa cum încearcă acum câinele ăsta să facă şi cu mine! Pe drept cuvânt, negustorii şi cămătarii sunt dispreţuiţi şi ar trebui călcaţi în picioare până-şi dau duhul. După ce sonno-joi va izbândi, prima noastră rugăminte către împărat va fi să fie distruşi.

— Aşa!

Shoya era pregătit, conştient de faptul că între un atac brusc, fulgerător şi siguranţa fiinţei sale era o distanţă foarte mică şi totul atârna de un fir subţire, foarte întins, tensionat la maximum. Ştia că nu trebuie să ai niciodată încredere în shishi şi-şi ţinea mâna aproape de buzunarul de pe mânecă. Vocea lui rămase blândă şi mieroasă, dar nu exista nici un dubiu – ameninţarea era limpede.

— Mai marii mei m-au rugat să-ţi spun că secretele tale şi ale tatălui tău, clienţii lor onorabili, deşi sunt consemnate, sunt absolut secrete şi rămân numai şi numai… între noi.

Hiraga oftă şi se lăsă din nou pe spate, căci ameninţarea îi limpezise creierul de furia fără noimă şi cugeta acum la toate cele ce-i spusese shoya – ameninţare şi promisiune – şi toate celelalte, pericolul pe care-l reprezenta bărbatul din faţa lui, cei din Gyokoyama şi toţi cei din aceeaşi tagmă, cântărind care să-i fie alegerea, punând în balanţă toată moştenirea şi pregătirea lui şi încercând să stabilească un echilibru. Alegerea era simplă: să ucidă sau să nu ucidă, să asculte sau să nu asculte. Pe când era foarte tânăr, mama lui îi spusese: „Ia aminte, fiul meu, să ucizi, e uşor, să redai viaţa luată – imposibil”. Pentru o clipă, gândul îi zbură la ea, întotdeauna înţeleaptă, întotdeauna cu braţele larg deschise ca să-l primească la pieptul ei, chiar şi atunci când o chinuiau durerile la încheieturi, ceea ce devenise pentru ea un mod de existenţă de când şi-o amintea şi care o făceau să se gârbovească tot mai mult cu fiecare an.

— Foarte bine, shoya, am să ascult. O singură dată.

Shoya oftă şi el la rândul său, căci reuşise să arunce puntea peste o prăpastie uriaşă. Umplu cupele.

— Pentru sonno-joi şi shishi!

Băură. Shoya umplea cupele din când în când.

— Otami-sama, te rog să ai răbdare cu mine, dar noi credem că putem avea tot ce au şi gai-jinii. După cum ştii, în Nippon orezul este monedă de schimb, negustorii de orez sunt bancheri, împrumută bani fermierilor în contul recoltelor viitoare, pentru ca să cumpere seminţe şi aşa mai

departe; fără bani în unii ani şi nu puţini, n-ar fi nici un fel de recolte şi, deci, nu s-ar putea încasa nici un fel de taxe. Zarafii împrumută cu bani pe daimyo şi pe samurai în contul salariilor lor viitoare, al cantităţilor viitoare de koku, al taxelor viitoare. Fără aceşti bani nu ar putea exista nici un fel de viaţă până nu apar noile recolte pentru ca să se poată încasa taxele. Banii fac posibilă viaţa. Banii, sub formă de aur, argint, orez sau mătase, ba chiar şi excremente, banii sunt roata vieţii, profitul este unsoarea roţii şi…

— Pune punctul pe i. Secretul.

— O, îmi pare rău, secretul este că, în mod incredibil, zarafi gai-jini, bancherii cum li se spune – în lumea lor aceasta este o îndeletnicire foarte onorabilă – au găsit o modalitate de a finanţa întreaga lor industrie – maşinile, navele, tunurile, clădirile, armatele, totul, absolut totul şi este foarte profitabil, fără a folosi aurul direct. Nu există o asemenea cantitate de aur în lume. Dar ei reuşesc cumva să acorde împrumuturi mari în contul unei promisiuni de aur adevărat, sau se prefac că au aur şi lucrul acesta îi face să fie puternici şi, după cum se pare, fac lucrul acesta fără să-şi deprecieze moneda, aşa cum fac daimyo.

— Se prefac că au aur? Ce vrei să spui? Fii mai clar!

Shoya îşi şterse o picătură de sudoare de pe bărbie. Era incitat acum, căci saké-ul îşi făcuse şi el efectul şi îl ajutase să-şi dezlege limba. Era însă mai cu seamă emoţionat pentru că era convins că tânărul din faţa lui era în stare să dezlege enigma.

— Iartă-mă că sunt atât de confuz. Noi ştim ce fac ei, însă nu ştim cum fac. Poate că Taira acesta al tău, această sursă gai-jin de informaţii pe care o foloseşti cu atâta înţelepciune ar putea să-ţi explice ce şmecherii fac, care este secretul lor şi atunci Nipponul ar putea fi la fel de puternic ca şi Anglia. Când sonno-joi va izbândi, noi şi alţii care împrumutăm bani ne-am putea uni eforturile ca să finanţăm toate navele şi armele de care va avea nevoie Nipponul…

Cu mare băgare de seamă, shoya continuă să-i

vorbească pe aceeaşi temă, răspunzându-i la întrebări, îndrumându-l abil pe Hiraga, ajutându-l, flatându-l, îmbătându-l uşor cu saké şi cunoştinţele sale, impresionat de inteligenţa lui, stimulându-i imaginaţia ore în şir până spre apusul soarelui.

— Bani, eh? Trebuie să… recunosc, shoya, spuse Hiraga nesigur, cu capul greu de alcool, cu mintea fierbând de atâtea idei noi şi tulburătoare care se contraziceau una pe alta ca nişte credinţe diferite… să recunosc că banii nu m-au interesat niciodată. Niciodată cu adevărat n-am înţeles ce înseamnă banii, ci numai lipsa lor, râgâi puternic. Cred că înţeleg, da, Taira o să-mi spună – încercă să se ridice şi nu reuşi.

— Mai întâi să-ţi ofer o baie şi să trimit după maseuză, îl convinse shoya fără prea mare greutate.

Chemă un servitor şi i-l predă pe Hiraga în mâinile lui puternice, dar blânde. În curând avea să sforăie uitând de toate.

— Foarte bine, Ichi-chan, îi şopti soţia când nu mai era nici o primejdie, radiind de fericire când se uită spre el. Ai fost minunat, neh?

El îi răspunse încet, cu chipul la fel de încântat:

— Este un om periculos, totdeauna va fi periculos, dar am stabilit un început şi asta e important.

Femeia dădu afirmativ din cap, satisfăcută că soţul ei îi urmase sfatul şi trimisese după Hiraga în după-amiaza aceasta, că rămăsese înarmat şi că nu-i fusese teamă să recurgă la ameninţări. Ştiau amândoi care erau riscurile, dar, îşi aminti ea cu inima bătând încă de emoţie căci ascultase tot timpul, era o ocazie trimisă de zei şi câştigul proporţional cu riscul. Eee, îşi spuse ea chicotind fericită, cu puţin noroc, ni se va acorda rangul de samurai, urmaşii noştri vor fi samurai, iar Ichi al meu va fi un senior în Gyokoyama.

— Ai fost atât de înţelept să spui că au scăpat doi oameni şi nu trei şi să nu divulgi tot ceea ce ştim.

— E important să-ţi păstrezi şi ceva de rezervă. Pentru a putea să-l avem la mână şi mai târziu.

Femeia îl lovi uşor pe umăr, cu un gest matern, pe soţul ei şi îi repetă cât de înţelept fusese şi nu-i aminti că şi aceasta fusese tot ideea ei. Îşi lăsă mintea să zburde o clipă, continuând să se mire de cei doi shishi care porniseră spre Yedo, riscând astfel să fie capturaţi sau trădaţi. Şi încă şi mai mult se mira de ce tânăra Sumomo, viitoarea soţie a lui Hiraga, intrase în anturajul lui Koiko, cea mai vestită curtezană din Yedo, acum ţiitoarea seniorului Yoshi. Foarte interesant, într-adevăr. Îi veni în minte un gând timid:

— Ichi-chan, spuse ea delicat, ceva din ceea ce ai spus mai înainte mă face să te întreb: dacă aceşti gai-jini sunt atât de inteligenţi şi nişte bancheri atât de talentaţi, n-ar fi înţelept din partea ta să încerci o afacere în comun cu unul din ei, aşa, discret, foarte discret? – văzu cum ochii lui o privesc fix, apoi un zâmbet serafic începe să i se deseneze pe buze. Toshi are nouăsprezece ani, este cel mai isteţ dintre copiii noştri şi ar putea fi împins în faţă, neh?

33

Luni, 3 decembrie

Norbert Greyforth, ieşi pe puntea navei poştă care tocmai ocolea promontoriul. Venea de la Hong Kong, via Shanghai, şi acum mergea de-a lungul coastei spre Yokohama. Se bărbierise proaspăt, purta joben şi o redingotă, dimineaţa era răcoare. Îi văzu pe căpitan şi pe ceilalţi pe punte, în faţa coşului care lăsa o dâră de fum negru, un miros greu; marinarii se pregăteau de acostare, pânzele erau strânse pe toate cele trei catarge. Pe puntea din faţă, în spatele grilajelor încuiate care îi separau complet de restul navei, se aflau pasagerii de clasa a treia, pleava şi scursorile Asiei, cămătari, pierde-vară, toţi înghesuiţi sub nişte tende. Grilajele erau obligatorii pe navele de pasageri împotriva încercărilor de piraterie, frecvente în această zonă.

Vântul era tăios şi mirosea plăcut, a curat şi proaspăt, nu ca acolo jos, unde duhnea a ulei de balenă şi cărbune, duduitul monoton al maşinilor străbătea prin pereţii despărţitori şi îţi dădea dureri de cap. *Asian Queen* era sub presiune de câteva ore, înfruntând vântul din faţă. Deşi detesta navele cu aburi, Norbert era încântat, căci altfel, ar fi întârziat câteva zile bune. Muşcă vârful unui trabuc, îl scuipă peste bord, apoi îşi făcu mâinile căuş şi îl aprinse cu grijă. Colonia arăta la fel ca întotdeauna. Cazărmile gărzilor de samurai, Casa vămilor, la nord şi la sud, în afara zidului de incintă şi dincolo de podurile mici, fumul ieşea din unele coşuri, bărbaţii se plimbau pe promenadă, călăreţii îşi antrenau caii pe pista de curse, în Mahalaua Beţivilor aceeaşi neorânduială, căci numai puţine din urmele incendiilor şi cutremurelor recente fuseseră înlăturate, contrastând astfel puternic cu aspectul ordonat şi riguros al taberei de corturi ale soldaţilor care făceau instrucţie ceva mai încolo. Sunetul goarnei se auzea şi de pe mare. Dincolo de gardul incintei se vedeau acoperişurile caselor din

cartierul Yoshiwara. Norbert simţi o mică strângere de inimă, deşi era sătul de chefurile din Shanghai, cel mai bogat, mai zgomotos şi mai sălbatic oraş din Asia, cu cele mai bune curse de cai, cele mai teribile jocuri de noroc, cele mai straşnice târfe şi cele mai bune baruri cu mâncare europeană peste tot. Nu contează, îşi spuse el, am să-i dau lui Sako cuponul de mătase şi asta o s-o facă să tremure de emoţie, şi cine ştie ce-o să mai urmeze? Trecu cu privirea peste drapelele diferitelor legaţii, se încruntă când văzu clădirea Struan, apoi îşi concentră ochii asupra clădirii sale. Lipsise trei săptămâni şi acum constata cu plăcere că se efectuaseră reparaţiile exterioare, la acoperiş, în aşa fel încât acum nu se mai vedea nici o urmă a incendiului. Era încă prea departe ca să poată distinge chipurile oamenilor care intrau şi ieşeau din clădirea cu faţada spre Strada Mare, apoi prinse licărirea unei berete albastre, a unei rochii cu crinolină şi a unei umbreluţe de soare care se îndrepta spre Legaţia franceză. Nu este decât una ca asta, îşi zise el! Ţâţe de Angél! Parcă îi simţea şi parfumul pe care îl împrăştia în jurul ei. Mă întreb dacă ştie ceva despre duel. Morgan Brock nu-şi putuse stăpâni hohotele când îi povestise: „Ai încuviinţare de la mine să-i zbori creierii sau coaiele”.

Docherii şi lucrătorii portuari se grăbeau deja să iasă în întâmpinarea navei poştale. Observă înciudat că şalupa cu aburi a lui Struan aştepta la debarcader, prima în rând, cu Jamie McFay la cârmă. Şalupa lui cu vâsle era a doua. Nu contează, nu va mai dura mult şi şalupa ta va fi a mea, clădirea ta va fi şi ea a mea, iar tu şi toţi Struanii tăi blestemaţi veţi fi morţi sau scăpătaţi rău de tot, deşi poate că ţie, Jamie, poate că am să-ţi dau o slujbă, numai aşa, ca să mă distrez. Apoi văzu că McFay îşi duce binoclul la ochi şi înţelese că o să-l vadă imediat. Îi făcu semn cu mâna în treacăt, expedie un scuipat peste bord, se întoarse şi se îndreptă spre cabina lui de jos.

— ’Neaţa, domnule Greyforth, spuse Edward Gornt, cu un plăcut accent sudic, arătându-se în uşa cabinei de vizavi, un bărbat înalt, subţirel şi chipeş din Virginia, de

douăzeci şi cinci de ani, cu ochi căprui, înfundaţi în orbite şi păr castaniu. Am privit şi eu aşezarea de pe puntea de la pupa. Nu e ca Shanghaiul, nu-i aşa?

— În mult mai multe privinţe decât îţi poţi închipui. Ţi-ai strâns bagajele?

— Da, dom'le, şi sunt gata să cobor – în afară de modul cum pronunţa cuvântul „Domnule”, accentul era foarte slab perceptibil, fiind mult mai mult englezesc decât sudic.

— Bine. Sir Morgan mi-a spus să-ţi dau asta în momentul când vom sosi.

Norbert scoase un plic din servietă şi i-l înmână. Cu cât se gândea mai mult la toată călătoria, cu atât se simţea mai năucit. Tyler Brock nu venise la Shanghai. Greyforth fusese întâmpinat de o notiţă scurtă în care i se spunea să asculte de fiul său, Sir Morgan, ca şi când i-ar fi dat el în persoană ordinele. Sir Morgan Brock era un bărbat pântecos, cu chelie, nu la fel de grosolan ca tatăl său, dar la fel de josnic. Spre deosebire de el, fusese şcolit la Londra, în strada Threadneedle, centrul comerţului cu acţiuni al lumii întregi şi, implicit, şi al comerţului internaţional. Imediat ce sosise Greyforth, Morgan îi expusese planul lui de a distruge firma Struan. Era fără cusur. Timp de un an de zile, tatăl lui şi asociaţii acestuia din Consiliul de administraţie al Băncii Victoria din Hong Kong cumpăraseră poliţe ale firmei Struan. Acum, având sprijinul întregului Consiliu, nu aveau altceva de făcut decât să aştepte data de 30 ianuarie pentru a cere lichidarea lor. Struan nu avea cum să se descurce cu acest termen limită. Din acel moment, banca va fi în posesia firmei Struan, în întregime, a acţiunilor şi a cliperelor. Morgan stăpânea toată piaţa zahărului din Hawai, excluzându-l abil pe Struan, care conta pe profiturile anuale de acolo pentru a-şi acoperi datoriile.

— În felul acesta, lovitura era sigură. Şi mai urma încă o lovitură, şi mai cumplită, căci Morgan, cu multă isteţime, vânduse mai departe aceste recolte importatorilor unionişti şi confederaţi, în schimbul mărfurilor unioniştilor şi al bumbacului sudiştilor necesare pentru uriaşa piaţă de ţesătorii britanice care, după lege, nu putea fi deservită

decât de nave britanice, de navele lor!

— O urzeală genială, Sir Morgan, felicitări, îi spusese Norbert uluit, căci, în felul acesta, Brock ajungea cea mai mare şi mai Nobilă Casă, şi îi putea garanta astfel leafa lui de cinci mii de guinee pe an.

— Cumpără acţiunile Struan la zece penny pentru o liră de la bancă, asta e convenit deja, Norbert, flota lor, totul, îi destăinuise Sir Morgan în timp ce pântecele voluminos i se scutura de râs. Domnia ta va trebui să se retragă la pensie cât de curând şi noi o să-ţi mulţumim pentru serviciile dumitale. Dacă totul merge bine la Yokohama, s-ar putea să avem în vedere încă cinci mii pe an ca bonificaţie. Ai grijă de tânărul Edward şi învaţă-l tot ce ştii.

— În ce scop? întrebase el, încă buimăcit de suma uriaşă de bani pe care o auzise.

— În orice scop voi dori eu, îi replicase Sir Morgan scurt, dar pentru că ai întrebat, s-ar putea să doresc ca el să preia afacerile noastre din Japonia, să preia el postul tău după ce vei ieşi la pensie, evident, dacă se arată la înălţime. Rothwell i-a dat un concediu de o lună – la compania aceasta era angajat Gornt, una din cele mai vechi companii din Shanghai şi asociaţi ai lui Cooper-Tillman, cel mai mare comerciant american cu China, pentru care lucrase trei ani şi cu care Brock, la fel ca şi Struan, avea relaţii ample de afaceri – va fi suficient timp pentru băiat ca să se decidă, poate că va prelua el postul când te retragi.

— Credeţi că are suficientă experienţă, domnule Morgan?

— Până în momentul în care va trebui eventual să preia să faci în aşa fel încât să aibă suficientă experienţă – aceasta este menirea dumitale, învaţă-l, instruieşte-l, fă-l să fie dur. Nu-l zdrobi, nu vreau să-l sperii, să-l distrugi, să nu uiţi asta!

— Cât de multe pot să-i spun?

După ce se gândi puţin, Sir Morgan spuse:

— Spune-i totul despre afacerile noastre din Japonia, despre planul cu armele şi despre contrabanda cu *opiu,* dacă ticăloşii din parlament o ţin tot pe-a lor. Dezvăluie-i

ideile dumitale despre comerţul cu *opiu* şi despre încălcarea oricărui embargo, dar nu-i spune nimic despre planul nostru de a-l provoca pe Struan, şi nici despre ce-am pus la cale pentru a-l distruge. Băiatul ştie câte ceva despre Struan, nu-i iubeşte prea mult, ştie ce ticăloşi sunt în realitate, ştie despre afurisitul de Dirk şi despre faptul că l-a ucis pe fratele meu vitreg şi toate celelalte. E un băiat bun, aşa că spune-i ce crezi dumneata de cuviinţă, dar nimic despre zahăr!

— Cum spuneţi, Sir Morgan. Dar ce facem cu lingourile şi hârtiile pe care le-am adus? Am nevoie de ceva cu care să plătesc armele, mătasea şi mărfurile pentru anul acesta.

— Am să-ţi trimit din Hong Kong când ajung eu acolo din nou. Norbert, a fost o mişcare isteaţă să-i sufli lui Struan afacerea cu prospecţiunile. Dacă ies lovele, ai şi tu partea ta. Cât despre Edward, trimite-l înapoi la Hong Kong peste o lună cu o scrisoare confidenţială pentru bătrânu'. Îmi place băiatul, a făcut impresie bună la Shanghai şi la Rothwell şi este fiul unui prieten vechi.

Norbert se întrebă cine să fie acel „prieten vechi” şi ce datorie ar fi putut avea Sir Morgan faţă de el pentru a-şi lua pe cap o asemenea grijă, căci nu avea obiceiul să fie prea amabil cu nimeni. Dar era prea versat ca să pună întrebări şi-şi păstră nedumeririle pentru el, fericit că în curând nu se va mai pune problema să fie în graţiile lui Brock. Edward Gornt se dovedi a fi un tânăr plăcut, reţinut, care ştia să asculte, mai mult englez decât american şi – lucru rar în Asia – nu era băutor. Părerea imediată a lui Greyforth fusese că băiatul este total nepotrivit pentru felul în care se făcea comerţul dur, aventuros din China, care presupune beţii zdravene, căci părea de categorie uşoară în toate, cu excepţia jocului de cărţi. Gornt era un jucător de bridge excepţional şi deosebit de norocos la poker – virtute majoră în Asia, dar era şi aceasta o virtute mai curând teoretică, pentru că el nu juca niciodată pe mize mari. Era convins că Edward Gornt nu se va înţelege multă vreme cu familia Brock şi nimic din ceea ce se petrecuse pe parcursul călătoriei nu-l făcu să-şi schimbe părerea. Din când în când

surprinsese o privire ciudată în ochii lui. Puştiul este încă zăpăcit, abia a ieşit la suprafaţă şi ştie treaba asta, îşi spusese el pe când îl urmărea cum citeşte scrisoarea lui Morgan. Nu contează, dacă cineva îl poate ajuta să se maturizeze, apoi eu mi-s acela. Gornt împături scrisoarea, o puse în buzunar, laolaltă cu teancul de bani pe care îl conţinea.

— Domnul Morgan este foarte generos, nu-i aşa? spuse el zâmbind. Nu aş fi crezut niciodată că... Abia aştept să încep să învăţ, vreau să izbutesc şi eu ceva, o acţiune, şi să vă fiu pe plac, dar nu sunt sigur că am făcut bine plecând de la Rothwell şi... ăăă, nu mi-am închipuit niciodată că o să fiu considerat suficient de bun ca să conduc afacerile casei Brock în Japonia dacă sau când vă retrageţi dumneavoastră. Niciodată.

— Sir Morgan este un stăpân dur, e greu să-i intri în voie, la fel ca tai-panul nostru, dar este drept dacă faci ce ţi se spune. O lună e suficient. Ştii să mânuieşti armele?

— O, da.

Riposta foarte directă îl luă prin surprindere.

— Ce fel de arme?

— Pistol, carabină, puşcă, zâmbi din nou. Nu am omorât niciodată pe nimeni, indieni sau alde ăştia, dar am ocupat locul doi la concursul de tir de la Richmond acum patru ani – o umbră trecu pe chipul lui. Asta a fost în anul când am plecat la Londra, ca să lucrez la Brock.

— N-ai fi vrut să pleci? Nu ţi-a plăcut la Londra?

— Şi da, şi nu. Mama a murit şi tatăl meu a socotit că e mai bine să plec prin lume, iar Londra era centrul lumii, ca să spun aşa. Londra e minunată, Sir Morgan este un om drăguţ. Cel mai bun om pe care îl cunosc.

Norbert mai aşteptă, dar Gornt nu mai adăugă nimic, pierdut în propriile-i gânduri. Sir Morgan nu-i spusese decât că băiatul petrecuse în mod satisfăcător un an la firma Brock din Londra, împreună cu Tom, ultimul şi cel mai tânăr fiu al lui Tyler Brock. După un an, aranjase ca tânărul să fie primit la Rothwell.

— Îl cunoşti pe Dimitri Syborodin care conduce firma

Cooper-Tillman de aici?

— Nu, dom’le, numai din auzite. Părinţii mei au cunoscut-o pe Judith Tillman, văduva unuia dintre partenerii iniţiali – ochii lui Gornt se strânseră şi Norbert observă iar lucirea aceea bizară din ei. Nici ei nu-i plăcea Dirk Struan, de fapt, îl ura, îl învinuia de moartea soţului ei. Păcatele părinţilor cad asupra urmaşilor, nu-i aşa?

Norbert râse.

— Da, aşa este.

— Deci ce spuneaţi, dom’le? Dimitri Syborodin?

— O să-ţi placă de el, e tot din sud! Sună clopotul de ancorare – ochii lui Norbert licăriră de nerăbdare. Hai să coborâm la mal, o să ai curând parte de suficientă acţiune.

— Faţă palidă vrea vezi la tai-pan, heya? spuse Ah Tok.

— Ayeeyah, vorbeşte ca o persoană civilizată, mamă, şi termină cu bâiguiala asta în jargon, îi spuse Malcolm în cantoneză.

Stătea la fereastra biroului său, cu binoclul în mână şi urmărise debarcarea pasagerilor de pe nava poştală. Îl văzuse şi pe Norbert Greyforth şi acum se simţea foarte bine.

— Ce faţă palidă?

— Diavolul străin după care ai trimis tu, diavolul-cu-miros-urât, mormăi ea. Bătrâna ta mamă munceşte prea mult şi fiul ei nu vrea să asculte! Ar trebui să mergem acasă.

— Ayeeyah, ţi-am mai spus să nu mai pomeneşti de întoarcerea acasă, îi spuse el pe un ton tăios, mai rosteşte o singură dată vorbele astea şi te împachetez pe prima lorcea, una murdară, unde ai să-ţi scuipi şi inima, dacă ai aşa ceva în tine, şi în cele din urmă Zeul Mării o să te înghită. Trimite-l încoace pe diavolul străin.

Un zâmbet îi străbătu chipul şi începu să se simtă şi mai bine. Ah Tok plecă mormăind. De zile în şir îl cicălea la cap să se întoarcă acasă, la Hong Kong, deşi el îi poruncise să nu mai pomenească despre treaba asta. Îl hărţuia atât de aprig tot timpul, încât Malcolm era sigur că primise ordine

foarte stricte de la Gordon Chen ca să-l determine să se supună. „Pentru Dumnezeu, nici nu mă gândesc până nu sunt gata”. Se întoarse şchiopătând la biroul lui, bucuros că disputa lui cu Norbert urma să se încheie curând şi planul lui minunat va fi pus în aplicare.

— A, bună dimineaţa, domnule pastor Tweet, ce drăguţ din partea dumitale să fii atât de prompt. Sherry?

— Mulţumesc, domnule... ă, tai-pan, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Dădu băutura repede pe gât, deşi Struan alesese în mod intenţionat un pahar mare.

— Minunat, ăă, tai-pan. Da, mulţumesc, încă unul, dar mic. Dumnezeu să te binecuvânteze – şi omuleţul acela ca un sac jerpelit se lăsă să cadă în scaunul înalt, în barbă îi atârnau fire de tutun. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Este vorba de mine şi de domnişoara Angélique. Vreau să ne căsătoreşti. Săptămâna viitoare.

— Ăăă! – pastorul Michaelmas Tweet fu cât pe-aci să scape paharul din mână. Imposibil, gâfâi el, clănţănind din dinţii falşi.

— Deloc. Mai sunt o mulţime de precedente când termenele strigărilor, care trebuie făcute în biserică trei duminici la rând, s-au făcut într-una singură.

— Dar nu pot, dumneavoastră sunteţi minor şi ea la fel şi ea mai este şi catolică, şi nu este nici o posibilitate..., nu pot.

— O, ba da, poţi, insistă el şi-i repetă, sigur pe el, ceea ce îi spusese Heatherly Skye, poreclit *Cerescul,* singurul avocat din Yokohama, procuror şi agent de asigurări în acelaşi timp. Faptul că sunt minor este valabil numai în Regatul Unit, nu în colonii sau în străinătate şi asta numai atât timp cât tatăl este în viaţă. Faptul că ea este catolică nu are importanţă, dacă pe mine nu mă deranjează. Şi cu asta am încheiat. Marţi 11 va fi o zi foarte potrivită ca să ne căsătoreşti, păstrăm totul în secret până atunci. Asta-i tot.

Malcolm se uita amuzat la Michaelmas Tweet care deschidea şi închidea gura ca un peşte pe uscat, dar nu reuşea să scoată nici un sunet. Preotul se sculă clătinându-

se, îşi mai turnă un sherry, îl dădu pe gât, apoi se prăbuşi din nou pe scaun.

— Nu pot.

— Ei, am fost la o consultaţie juridică şi am fost asigurat că poţi. Am intenţia de a face o donaţie bisericii dumitale şi de a institui o alocaţie suplimentară pentru dumneata şi pentru biserică în valoare de cinci sute de guinee pe an – era sigur că omul muşcase momeala, căci oferta reprezenta de trei sau patru ori venitul lui actual şi de două ori mai mult decât îl sfătuise avocatul să propună. (Nu-l răsfăţa pe ticălosul ăla bătrân şi băşinos). Vom veni duminică la biserică să ne citeşti strigările. Marţi va fi ziua cea mare, în aceeaşi zi vei primi o sută de guinee în avans pentru osteneala dumitale. Mulţumesc, domnule pastor.

Malcolm se ridică în picioare, dar Tweet nu se clinti din loc şi ridică spre el ochii plini de lacrimi.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu pot să fac ce-mi cereţi, bâlbâi Tweet, nu, nu pot, e imposibil. Vedeţi, ăăă… chiar dacă sfatul pe care l-aţi primit este corect, deşi eu mă îndoiesc, dar, oricum… ăăă, vedeţi, mama dumneavoastră mi-a scris cu ultima poştă, într-o formă categorică şi mi-a spus că tatăl dumneavoastră a numit-o pe dânsa tutorele dumneavoastră şi că dânsa vă interzice să vă căsătoriţi – lacrimi îi curgeau acum şiroaie pe obraji, ţâşnind din ochii roşii ca de febră. Dumnezeule mare, atâţia bani, nici n-am visat vreodată, dar nu pot, nu pot să fac aşa ceva împotriva legii sau împotriva ei. O, Dumnezeule mare, nu, nu pot!

— O mie de guinee.

— O, Dumnezeule, nu, nu pot, se jelui sfârşit bătrânul, oricât de mult mi-aş dori eu banii aceştia…, nu înţelegeţi, căsătoria ar fi ilegală, împotriva legii bisericii. Dumnezeu ştie că sunt şi eu un păcătos ca oricare altul, dar nu pot şi dacă mi-a scris mie, cu siguranţă că i-a scris şi lui Sir William care trebuie să confirme o astfel de căsătorie. Dumnezeu să mă ierte, dar nu pot. Pastorul ieşi clătinându-se din încăpere.

Malcolm privea în urma lui, fără o vorbă, cu mintea

golită, simţind că biroul i se transformase brusc în mormânt. Planul pe care îl pusese la cale împreună cu Skye era perfect. Se vor căsători rapid, vor fi de faţă numai Jamie şi poate Dimitri, şi apoi vor pleca imediat la Hong Kong, după duel, în aşa fel încât să ajungă acolo înainte de Crăciun, aşa cum ceruse mama lui şi înainte ca veştile să poată ajunge la ea. Angélique va veni cu nava următoare.

— Cei pe care Dumnezeu i-a unit, nici un bărbat şi nici o femeie să nu-i despartă, îi cântase în strună Skye când îl consultase.

— Perfect! E perfect!

— Mulţumesc, tai-pan! Taxa este cincizeci de guinee. Aş putea… ă, aş putea primi banii în numerar?

Cincizeci de guinee era exagerat. Dar Malcolm îi dăduse douăzeci de guinee şi se întorsese acasă simţindu-se uşor cum nu se mai simţise de câteva săptămâni.

— Ai o dispoziţie minunată astăzi, Malcolm. Ai veşti bune?

— Da, draga mea Angél, dar nu am să ţi le împărtăşesc decât mâine, între timp n-am putea să vedem fotografiile? Rochia ta era cu adevărat minunată.

— Durează foarte mult până se developează, nu ştiu ce anume. Poate mâine. Arătai aşa de chipeş.

— Minunat. Am putea organiza o mică petrecere…

Iar acum totul dat peste cap, deşi petrecerea fusese pregătită pentru seara aceasta; nu mai era deloc minunat. Era total zdrobit. Poate exista totuşi o modalitate de a-i forţa mâna lui Tweet? Să reia discuţia mâine, după ce-i va trece primul şoc? Să-i ofere mai mulţi bani? Sir William? îi veni o idee. Sună.

— Da, tai-pan?

— Vargas, fugi repede la Biserica catolică şi caută-l pe părintele Leo. Întreabă-l dacă poate să treacă o clipă pe aici.

— Desigur, tai-pan. Când trebuie să vină?

— Acum, cât mai curând cu putinţă.

— Acum, tai-pan? Dar este ora mesei şi…

— Acum pentru Dumnezeu! urlă Malcolm înnebunit de

sentimentul neputinţei care îl silea să-i roage pe alţii să facă în locul lui până şi lucrurile cele mai simple, pe care le putea face singur înainte de nenorocirea de pe Tokaido. Dumnezeu să-i bată pe aceşti ticăloşi. Dumnezeu să bată şi drumul ăsta, Tokaido, pentru mine a fost ca un „înainte de Cristos” şi „după Cristos”, numai că răul este pentru mine acum, n-a urmat binele. Acuma. Grăbeşte-te.

Vargas era alb la faţă în timp ce alerga spre biserică. În timp ce aştepta, Malcolm încerca să-şi imagineze diverse posibilităţi de a-i forţa mâna lui Tweet, lăsându-şi mintea să rătăcească şi, cu cât treceau minutele, cu atâta devenea mai furios şi mai hotărât.

— Părintele Leo, tai-pan, spuse Vargas şi se dădu într-o parte, lăsându-l pe preot să treacă, apoi închise uşa în urma lui.

Preotul încerca să-şi ascundă nervozitatea. Pornise de mai multe ori încoace, ca să discute cu Struan trecerea sa la catolicism, dar de fiecare dată se oprise şi se întorsese, promiţându-şi că va reveni a doua zi, dar n-o făcuse niciodată, de teamă să nu facă o greşeală, neştiind cum să-şi aleagă cuvintele. În disperare de cauză, apelase la André Poncin ca să-i aranjeze o întrevedere şi fusese de-a dreptul şocat de modul în care Poncin, apoi chiar ambasadorul francez în persoană – care nu i se adresa decât extrem de rar – reacţionaseră amândoi, spunându-i că o asemenea discuţie era prematură, sfătuindu-l să înţeleagă că lucrarea Domnului cerea răbdare şi prudenţă şi îi interziseseră acest demers deocamdată.

— ’Dimineaţa, spuse Malcolm slab.

Era pentru prima oară când un comerciant protestant îl invita în biroul său. În întreaga lume protestantă, existau resentimente puternice împotriva catolicilor şi a preoţilor acestora, pe care îi acuzau de pogromuri sângeroase şi războaie religioase, recente şi încă vii în memorie, amintindu-le de controlul de fier pe care îl exercitau asupra noilor convertiţi şi a ţărilor pe care le dominau. Protestanţii erau urâţi în egală măsură de catolici care îi considerau eretici.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, murmură timid părintele Leo, care înainte de a pleca în grabă din mica locuinţă de lângă biserică, unde stătea, spusese o rugăciune, sperând să i se îndeplinească dorinţa pentru care se rugase atâta timp. Da, fiule, te ascult.

— Te rog, vreau să ne căsătoreşti, pe mine şi pe domnişoara Angélique.

Malcolm fu surprins el însuşi să constate cât de calm îi suna vocea, realizând brusc şi ceea ce spunea şi faptul că trimisese după preot, deşi înţelegea foarte bine implicaţiile gestului şi cererii sale. Mama o să aibă un atac, prietenii noştri şi întreaga lume o să creadă că am înnebunit de-a binelea…

— Domnul fie lăudat, izbucni extaziat părintele Leo în portugheză, cu ochii închişi şi braţele ridicate în sus, spre cer, cât de minunate sunt căile Domnului, mulţumescu-ţi ţie Doamne că ai răspuns rugilor mele, că m-ai găsit demn de favoarea ta!

— Ce? spuse Malcolm, privind la el uimit.

— Ah, fiul meu, te rog să mă ierţi, spuse el din nou în engleză, îi mulţumeam Domnului că în marea sa mărinimie ţi-a arătat lumina cea adevărată.

— O, un sherry? fu tot ce reuşi Malcolm să răspundă.

— Ah, mulţumesc, fiule, dar nu vrei mai întâi să te rogi împreună cu mine?

Preotul se apropie imediat şi se lăsă în genunchi, închise ochii şi-şi împreună mâinile pentru rugăciune. Stânjenit de sinceritatea omului – deşi dispreţuia rugăciunile acestuia, considerându-le fără nici o valoare – şi incapabil oricum să îngenuncheze, Malcolm rămase pe scaun, închise ochii şi rosti o mică rugăciune către Dumnezeu, sigur că Dumnezeu va înţelege situaţia aceasta specială şi încercând să se convingă pe sine că făcea foarte bine că îl punea pe omul acesta să facă ceea ce trebuia. Faptul că ceremonia ar fi fost considerată ilegală în lumea lui îl interesa prea puţin. Era valabilă pentru Angélique. Putea să se apropie de patul conjugal cu conştiinţa împăcată. Şi imediat ce furtuna iniţială se va linişti la Hong Kong şi o va câştiga de partea

sa şi pe maică-sa – sau nu o va câştiga – imediat ce va deveni major, în mai, anul viitor, o nouă ceremonie va corecta tot ce ar putea fi greşit acum. Deschise ochii pe jumătate. Părintele Leo mormăia mai departe ceva pe latineşte. Rugăciunea se prelungea, apoi urmă şi binecuvântarea. Când totul se încheie, părintele Leo se ridică în picioare, iar ochii lui, ca două boabe de cafea, străluceau de beatitudine.

— Te rog să-mi permiţi să-mi torn singur un sherry, să te scutesc de durere, fiul meu, la urma urmelor, sunt şi eu servitorul tău, spuse el jovial. Cum se mai prezintă rănile? Cum o duci cu sănătatea?

— Bine. Acum… – lui Malcolm nu-i venea să-i spună „părinte”. Acum, în legătură cu căsătoria, eu cred…

— Se va face, fiule, se va face şi va fi minunată, îţi promit.

Cât de minunate sunt lucrările Domnului, îşi spuse părintele Leo şi nu mi-am călcat promisiunea făcută ministrului francez, Dumnezeu a îndrumat acest suflet chinuit spre mine.

— Nu-ţi face griji, senor, este voinţa Domnului că ai apelat la mine şi se va face întru slava lui Dumnezeu! – părintele Leo îi oferi şi lui Malcolm un pahar plin şi-şi turnă şi lui, dând puţin pe alături. Pentru fericirea ta viitoare şi pentru mila Domnului.

Părintele bău, apoi se aşeză pe scaun cu un aer foarte prietenesc, pe acelaşi scaun care fusese ocupat cu puţin timp mai înainte de un om cu atâtea scrupule. Malcolm se simţea neliniştit, fără să-şi dea seama de ce.

— Acuma, nunta ta va fi cea mai frumoasă, cea mai mare care s-a oficiat vreodată, spuse preotul, înflăcărându-se de propriul entuziasm, iar Malcolm se simţi brusc mult mai trist, pentru că ar fi vrut ca această căsătorie temporară să fie trecută sub tăcere.

— Ne trebuie un cor şi orgă, odăjdii noi şi cupe de argint pentru împărtăşanie, dar înainte de aceste detalii, fiule, sunt o mulţime de alte planuri minunate pe care trebuie să le discutăm. De exemplu, copiii acuma vor fi salvaţi, căci

vor fi catolici şi sufletul lor nu se va mai chinui în purgatoriu şi nici în focul etern al infernului!

Malcolm îşi drese vocea şi spuse:

— Da, căsătoria trebuie să fie săptămâna viitoare, marţi e cea mai bună zi.

Părintele Leo păli.

— Dar este vorba de trecerea ta la catolicism. Asta durează şi…

— De fapt, eu nu doresc să trec la catolicism, adică încă nu, dar sunt de acord, sunt de acord: copiii mei să fie crescuţi în religia catolică.

Vor fi crescuţi cu toţii aşa cum trebuie, îşi spunea în sinea lui, şi vor fi inteligenţi – se simţea deja cam rău. O să fie în stare să-şi aleagă singuri religia când vor fi adulţi… dar ce tot aiurez? Cu mult înainte de asta voi fi căsătorit aşa cum se cuvine, într-o biserică de-a noastră.

— Te rog, săptămâna viitoare, marţi, asta ar fi ziua.

Ochii preotului nu mai zâmbeau.

— Nu ai intenţia să îmbrăţişezi Credinţa Adevărată? Şi atunci, ce sa va întâmpla cu sufletul tău cel nemuritor?

— Nu, mulţumesc, deocamdată nu. Dar, sigur, am să mă mai gândesc. Sufletele copiilor… asta este important… – Malcolm încercă să se exprime ceva mai coerent. Acum, în legătură cu căsătoria, aş vrea să fie o ceremonie intimă, simplă, marţi o să…

— Dar sufletul dumitale nemuritor, fiule! Dumnezeu ţi-a arătat lumina cea adevărată, sufletul dumitale este chiar mai important decât această căsătorie.

— Da, bineînţeles că am să mă mai gândesc. Acum însă e vorba de căsătorie. Marţi ar fi perfect.

Preotul îşi scoase ochelarii. Mintea îi era frământată de bucurii şi speranţe, de întrebări şi temeri şi semnale de alarmă.

— Dar, fiule, lucrul acesta nu este posibil din mai multe motive. Fata este minoră, nu-i aşa? Trebuie să se obţină consimţământul tatălui ei, trebuie aprobate documentele. Şi dumneata la fel, aşa este?

— Vreţi să spuneţi că sunt minor? – Malcolm se forţă să

râdă nepăsător. În cazul meu, nu este vorba de aşa ceva, căci tatăl meu este mort. Aşa este legea englezească. Am verificat cu domnul… cu domnul Skye. Reuşi să evite la timp să folosească porecla, dar se blestemă oricum în gând că adusese vorba despre el, căci îşi amintise brusc ceea ce îi spusese Angélique şi anume că părintele Leo îl ura pe omul acesta, detesta porecla pe care şi-o luase, îl considera un agnostician vădit, un om abominabil.

— Cu persoana aceea? – vocea părintelui se înăspri. Părerea lui va trebui evident confirmată de Sir William, nu este o persoană de încredere, cât despre tatăl logodnicei, acesta poate veni oricând de la Bangkok, nu?

— Este… se pare că s-a întors în Franţa. Prezenţa lui nu e necesară. Domnul Seratard îl poate înlocui foarte bine. Marţi va fi perfect.

— Dar, fiule, de ce atâta grabă? Sunteţi amândoi atât de tineri, aveţi toată viaţa în faţa voastră, e mai important să te gândeşti la sufletul tău! – părintele Leo încercă să zâmbească. A fost voia Domnului să vii la mine, într-o lună sau două…

— Nu, nu într-o lună sau două, spuse Malcolm, simţind că este gata să explodeze, cu vocea gâtuită de furie. Miercuri sau marţi, te rog.

— Mai gândeşte-te, fiule. Sufletul tău cel nemuritor va fi…

— Mai dă-l încolo de suflet… – Malcolm făcu o pauză ca să-şi recapete controlul de sine. Mă gândeam să înzestrez şi biserica, deşi nu este deocamdată biserica mea, mă gândeam aşadar s-o înzestrez frumos.

Părintele Leo citi „deocamdată” şi „frumos” şi înţelese că lucrarea Domnului pe pământ avea nevoie şi de slujitori practici şi de soluţii pragmatice. Şi de fonduri. Şi de influenţă. Şi aceste două lucruri esenţiale nu puteau veni decât din partea celor de viţă nobilă şi bogaţi şi nu era nevoie de nimeni ca să-i amintească de faptul că tai-panul Nobilei Case era şi una şi alta şi că în ziua aceea fusese realizat un pas uriaş în slujba Domnului, căci i se ceruse o favoare şi copiii vor fi salvaţi, chiar dacă acest sărman

păcătos se va mistui în flăcările veşnice. Fu scuturat de un fior, mâhnit pentru acest tânăr şi alţii ca el care vor trebui să sufere aceste chinuri veşnice, când mântuirea era atât de aproape. Lăsă la o parte această problemă. Voinţa Domnului este voinţa Domnului.

— Căsătoria se va face, fiule, nu te teme, îţi promit…, dar nu săptămâna viitoare şi nici peste două săptămâni, sunt prea multe obstacole.

Malcolm simţi că inima îi stă să plesnească.

— Dumnezeule Atotputernic, dacă nu poate avea loc săptămâna viitoare, sau, în cel mai rău caz, peste două săptămâni, nu mai are nici un rost – ori acum, ori deloc.

— Bine, dar de ce? Şi de ce să fie în cerc restrâns, fiule?

— Trebuie să fie acum sau deloc, repetă Malcolm, cu faţa crispată. Părinte, găseşte-mi, te rog, o soluţie pentru ce ţi-am spus, fii un prieten bun, am nevoie de ajutor. Pentru Dumnezeu, este un lucru aşa de simplu să ne căsătoriţi!

— Da, desigur, este foarte simplu pentru Dumnezeu, dar nu şi pentru noi, fiule – preotul oftă şi se ridică în picioare. Am să mă rog la Dumnezeu să mă lumineze. Mă îndoiesc… totuşi, cine ştie. Poate. Trebuie să fie foarte sigur.

Cuvintele rămaseră plutind în aer.

— Detest să-ţi stropesc cu murdărie trandafirii speranţei, tai-pan, spuse Skye, trosnindu-şi degetele, aplecat peste biroul din oficiul lui murdar, dar pentru că îmi ceri o consultaţie profesională, pot să-ţi spun că nu e cazul să ai încredere în părintele Leo, nu va mişca nici un deget până nu te converteşti la catolicism. N-are cum să facă treaba repede şi nici nu te-aş sfătui să mai apelezi la el, pentru că va încerca să te manevreze ca pe o marionetă, termenele tale atât de vitale vor trece şi nu vei face nici o ispravă.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce să fac?

Skye ezită, îşi suflă nasul ca un cartof, îşi şterse pincenez-ul cu lentile mici – o manevră obişnuită la el ca să-i dea timp să gândească, să acopere o greşeală sau, ca în

cazul de faţă, să prevină o izbucnire de furie. Era pentru prima oară când o persoană importantă recurgea la sfaturile lui de când îşi pusese firmă pe cont propriu: *H. Skye, Esq. fost Modle, Putfield şi Leech, jurişti & avocaţi, Inns of Court, Londra* iniţial la Calcutta, în urmă cu zece ani, apoi în Hong Kong şi, de curând, aici. În sfârşit, după atâta timp, avea un client perfect: bogat, cuprins de nelinişte şi îngrijorare, cu o problemă simplă, dar care putea deveni foarte complicată, cu posibilităţi uriaşe în perspectivă, din leagăn până în mormânt. Şi cu onorarii mari pentru o soluţie dintre multele pe care le putea oferi, unele bune, altele radicale.

— Nu-mi pot imagina o situaţie mai delicată, spuse el cu un aer solemn, jucându-şi rolul şi privind cu admiraţie la tânărul din faţa lui de care-i plăcea nu numai în calitate de client, apoi îi oferi o soluţie: Nodul Gordian, nu-i aşa?

Malcolm era în culmea disperării. Era clar că avocatul avea dreptate, nu se putea avea încredere în părintele Leo. Chiar dacă mă convertesc… Dar nici nu pot, asta ar fi chiar prea mult. Privi brusc la celălalt:

— Nodul? Nodul gordian? Acela a fost rezolvat simplu. Ulise l-a tăiat în două! Adică nu, Hercule!

— Scuzaţi, Alexandru cel Mare în anul 333 î.e.n.

— Nu contează cine l-a tăiat, nu este aceasta problema… Ajută-mă să tai şi eu nodul meu şi vei avea toată recunoştinţa mea şi cinci sute de guinee.

Se auzi tunul de semnalizare al Căpităniei Portului care răsună deasupra întregii colonii. Priviră amândoi pe fereastra acoperită de mucegai – biroul lui Skye se afla în clădirea Lunkchurch care era şi antrepozit, cu faţa spre mare. Spre marea lor bucurie văzură cum toată flota ocoleşte promontoriul, aliniată perfect, cu nava amiral în frunte şi cu steaguri arborate peste tot. Se simţiră cuprinşi de mândrie şi de uşurare. Se auziră salve de salut de pe nave şi de pe mal, fregata *Pearl* fiind cea mai exuberantă dintre toate. Dinspre flotă se auziră salvele de răspuns. Cei doi bărbaţi tuşiră scurt.

— Acuma ne putem descurca mai uşor cu japonezii şi

putem sforăi liniştiţi în paturile noastre, spuse Skye.

Se întoarse apoi la problema în discuţie. Îl invidia pe Malcolm pentru Angélique şi dorea să-l ajute.

— Nu e greu să le închidă gura japonezilor, Willie trebuie să fie mai dur, un pumn de fier într-o mănuşă de fier sau de catifea se potriveşte în cele mai multe cazuri. Dacă nu chiar în toate. Ca şi cazul dumneavoastră.

Malcolm se uită la el.

— Dar cum? Cum? Dacă îmi rezolvi problema, poţi să-ţi fixezi singur onorariul, se întinse obosit după cârje. Evident, între nişte limite rezonabile.

— Un moment, tai-pan, spuse Skye, lustruindu-şi lentilele.

Preţul meu nu va fi măsurat numai în bani, nu în cazul Nobilei Case, se gândi în sinea lui. Influenţa dumneavoastră m-ar putea ajuta să devin judecător la Hong Kong! O, ce fericit aş fi! Singura mea dilemă este dacă să vă dezvălui soluţia acum, sau să aştept şi să risc să pierd iniţiativa. O pasăre în pat valorează însă mai mult decât două în Yoshiwara! Renunţând la aerul solemn, Skye îşi puse pincenez-ul înapoi pe nas, care arăta acum ca o uşă cu două canaturi care îi domina faţa rozalie, de bebeluş:

— Mi-a venit o idee, tai-pan. S-ar putea să fie o soluţie pentru problema dumneavoastră. De ce nu faceţi ceea ce a făcut mama dumneavoastră?

Malcolm rămase descumpănit o clipă, apoi sesiză sensul:

— O, vrei să spui, să fug cu fata? M-am gândit şi eu la asta, pentru Dumnezeu, dar unde să fug şi cine o să oficieze ceremonia? Suntem la un milion de mile de Macao.

— Dar ce legătură are treaba asta cu Macao? întrebă Skye.

— Toată lumea ştie că mama şi tata au fugit şi s-au căsătorit în Biserica Anglicană din Macao, iar ceremonia a fost efectuată repede şi cu maximum de discreţie din cauza bunicului meu.

Skye zâmbi şi scutură din cap.

— Asta este versiunea oficială, dar nu cea adevărată. I-a

căsătorit căpitanul Orlov, la bordul cliperului vostru *China Cloud,* în drum de la Macao la Hong Kong. Bunicul dumneavoastră îl făcuse pe tatăl dumneavoastră comandant pe perioada acestei călătorii şi, după cum ştii, legea tai-panului spune că pe mare comandantul este suveran absolut şi el face legea pe mare.

Struan rămase cu gura căscată la el.

— Nu-mi vine să cred.

— Prima calitate a unui bun avocat, şi eu sunt un bun avocat, domnule Struan, este să ştie să asculte, a doua să aibă „nas” bun pentru fapte şi secrete, a treia să fie discret. Este cât se poate de important să ştii cât mai multe lucruri despre clienţii potenţiali cei mai importanţi – tot ce poţi şti pentru a-i ajuta la ananghie – luă o priză de tabac şi strănută. Nobila Casă este prima firmă din Asia, înconjurată de legende, aşa că, imediat ce am sosit la Hong Kong m-am străduit să scot adevărul din legendă despre Struan, Brock, despre americanii Cooper şi partenerul lui Wilf Tillman, ba chiar şi despre rusul Sergheiev. Cred…

Se opri brusc.

Ochii tânărului străluceau, privind în gol. Nu-l asculta, desigur că se gândea deja la felul cum să pună în practică soluţia oferită.

— Domnule Struan!

— O, mă scuzaţi, ce spuneaţi?

— Voiam să vă prezint soluţia aceasta. Există, desigur, şi anumite dificultăţi, dar aveţi nave, căpitani, iar căpitanii navelor britanice, în anumite situaţii, pot oficia căsătorii. Sunteţi tai-pan, aşa că puteţi da ordine în consecinţă. Quod erat demonstrandum!

— Eşti nemaipomenit! izbucni Malcolm. Fantastic! Dar eşti chiar absolut sigur în legătură cu mama şi tata?

— Da. Unul dintre informatorii mei a fost Morley Skinner, proprietarul ziarului *Oriental Times,* un contemporan al lui Dirk Struan, un bătrân căruia îi plăcea teribil să stea la taifas şi să povestească despre vremurile vechi, iar un alt informator a fost însăşi doamna Fortheringill, înainte de a muri evident şi… Aţi remarcat cât

de puţin înclinaţi sunt oamenii să dea ascultare celor mai în vârstă care, de fapt, au fost martori oculari ai unor evenimente? Skinner a murit acum aproape opt ani, l-aţi cunoscut?

— Nu.

O parte din speranţele lui Malcolm se evaporară. Dacă această poveste este adevărată, toată lumea din Hong Kong ar trebui s-o ştie.

— Dirk Struan s-a hotărât s-o înăbuşe, a poruncit să se oficieze „o căsătorie intimă la biserică”, ca să nu-şi piardă cinstea obrazului. Avea suficientă putere ca să facă lucrul acesta, ba chiar i-a făcut şi pe cei din familia Brock să cadă de acord. Acesta este adevărul.

— Dar dacă el… – Malcolm se opri, se luminase, era o plăcere să te uiţi la chipul lui. Dacă e adevărat sau nu, ce contează, nu-i aşa?

— Ba da, contează. Adevărul este de o deosebită importanţă în cazul de faţă, pentru că îţi dă o armă infailibilă împotriva mamei dumitale. La urma urmelor, nu faci decât ceea ce a făcut şi ea, nu faci decât să-i urmezi exemplul.

— Pe Dumnezeul meu, iar ai dreptate, apoi continuă şi mai emoţionat: Ai vreo dovadă?

Bineînţeles, prostuţule, îşi spuse Skye, dar n-o s-o primeşti chiar imediat.

— Da, la Hong Kong. Dar îmi trebuie un avans ca să ajung acolo – să zicem, cinci mii, asta ar include şi dovada…, iar soluţia pe care v-o ofer eu taie şi nodul gordian. Am toate dovezile de care aveţi nevoie.

— Dumnezeule Mare, şi eu care credeam că sunt pierdut!

Malcolm se rezemă de spătarul scaunului. Acum nu mai putea să-l oprească nimic. Şi gândul acesta îi limpezi mintea, alungându-i toţi demonii care îl chinuiseră toată noaptea, spaimele pentru ziua de mâine şi pentru viitor.

— Ce alte fapte mai ştii despre familia mea şi despre trecut?

— O mulţime, domnule Struan, spuse Skye zâmbind, dar

nu contează acum, oricât ar fi de preţioase.

Malcolm Struan se îndrepta spre casă, mai fericit decât îşi amintea să fi fost vreodată. Nici cârjele şi nici durerea nu-l mai supărau aşa de mult ca de obicei. Şi de ce nu? Mai că-i venea să cânte. Să se căsătorească săptămâna viitoare cu cea mai frumoasă fată din lume. Mama trasă pe sfoară cu fineţe – abia aştept să văd ce mutră o să facă – diseară avem o petrecere şi va fi cu adevărat o sărbătoare, şi Norbert a sosit tocmai la timp ca să-l trimit pe lumea cealaltă. Ayeeyah! îi salută vesel pe cei pe lângă care trecea, făcându-le semne prieteneşti cu mâna. Se bucura de multă popularitate şi era compătimit, dar şi respectat, în calitate de tai-pan al Nobilei Case. Dar, mai mult ca orice, era invidiat pentru că avea să fie soţul răsfăţatei coloniei.

Soarele răzbătu şi el prin perdeaua de nori, vrând parcă să se potrivească şi el cu starea lui sufletească, făcând să strălucească marea pe care flota se aşeza în ordine în golf.

Sir William se îndrepta spre nava amiral într-o ambarcaţiune cu vâsle. Nava de poştă se afla şi ea acolo, printre alte ambarcaţiuni. Curierul lor particular, *Lady Tess,* care făcea curse între Yokohama, Shanghai, Hong Kong şi în principalele porturi până la Londra, era pregătit de plecare, urmând să ridice ancora în seara aceea.

Căpitanul ei ar fi cel mai potrivit, se gândi Malcolm. Lavidarc Smith, om masiv şi zgomotos, lucra de mulţi ani pentru casa Struan, precum cei mai mulţi dintre căpitanii de nave, dar nu-i plăcuse lui Malcolm niciodată în mod special. Aş fi preferat să ne căsătorească şi să ne binecuvânteze unchiul Sheely. Păcat că n-am ştiut ce ştiu acuma pe când mai era încă aici. Nu contează, *joss.* Oricum, nu pot să-l reţin pe Lavidarc aici. Şi mâine oricum n-am putea rezolva, mai întâi trebuie să mă ocup de Norbert.

Ce-ar fi să mă gândesc la Vincent Strongbow, pe *Prancing Cloud?* Soseşte duminică şi pleacă miercuri înapoi spre Hong Kong. Asta mi-ar da suficient timp să-l lichidez pe Norbert şi să mă strecor la bord înainte ca Sir William să

mă dibuiască. Nu trebuie să zăbovesc prea mult aici, e mult mai bine să mă duc la Hong Kong, unde avem cu adevărat putere şi Angél…, pe atunci, deja soţia mea… mă va urma peste două sau trei săptămâni.

Aşadar, totul este clar. Şi avocatul iar are dreptate: trebuie să fiu foarte atent şi să nu suflu un cuvinţel nimănui, nici chiar lui Angél, decât atunci. Pot să am încredere în el, a jurat să păstreze taina şi onorariul îl va primi eşalonat, tot anul, ca să mă asigur de devotamentul lui. Ayeeyah, cinci mii! Nu contează, mi-a dat soluţia, zău că mi-a dat-o! Mulţumesc lui Dumnezeu! Şi acum, o altă hotărâre: am să reduc porţia de licoare, ba poate că am să renunţ de tot la ea. Am datoria faţă de Angél să fiu puternic, sănătos şi fără cârje. Şi trebuie să fiu în formă ca să pot prelua Nobila Casă. Cu Angél alături de mine, pot…

Un tropot de cai care treceau pe lângă el îi întrerupse reveria. Flutură din mână spre călăreţi şi constată că se afla în apropierea bisericii, soarele strălucea în clopotniţă, iar în nări simţea miros de praf şi de cai. Într-un elan de recunoştinţă, tocmai se pregătea să intre să rostească o rugăciune de mulţumire, când observă dintr-o dată că şalupa lor cu aburi, având-ul pe Jamie la cârmă, se îndrepta spre debarcaderul lor şi asta îi aminti de scrisori. Îşi schimbă direcţia şi ajunse la debarcader exact în momentul în care şalupa se pregătea să acosteze.

— Jamie! strigă el acoperind zgomotul maşinii cu aburi şi îi făcu cu mâna. În timp ce şalupa se izbea de scândurile debarcaderului plin de alge, îl văzu pe Jamie cum priveşte pe furiş într-o parte, apoi îi face semn cu mâna, îi fu de ajuns o clipă să-i vadă chipul.

— Vin la bord.

Păşi stângaci pe punte, căci se descurca greu pe o suprafaţă alunecoasă cu cele două cârje, dar reuşi cumva să se strecoare şi îi permise lui Jamie să-l ia de braţ şi să-l ajute să coboare cele trei trepte spre cabină. Cabina era spaţioasă şi intimă, avea bănci în jurul unei mese de ceai şi lăzi încuiate sub ele. Pe masă se afla corespondenţa ordonată, aranjată pe scrisori, ziare, reviste şi cărţi. Zări

imediat o scrisoare de la maică-sa în vârful teancului – scrisul ei era inconfundabil. O altă scrisoare de la ea, adresată lui Jamie, stătea deja desfăcută pe masă.

— Mă bucur să te văd, tai-pan.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite, citeşte scrisoarea.

„Pentru informarea ta, fiul meu nu are voie să se căsătorească înainte de a deveni major, în nici un fel de împrejurări. L-am informat deja pe pastorul Michaelmas Tweet, pe Sir William (cu poşta aceasta) şi am făcut şi un anunţ pentru *Oriental Times* (alăturat). La fel, toţi căpitanii navelor noastre care vin sau pleacă din apele voastre au fost informaţi în acelaşi sens şi le-am poruncit să transmită mai departe această informaţie şi l-am avizat şi pe Amiralul Ketterer (cu poşta de faţă) pentru eventualitatea că i s-ar prezenta o cerere pentru o astfel de ceremonie oficiată de vreun căpitan. Ceea ce va face fiul meu după ce va împlini douăzeci şi unu de ani este, evident, problema lui. Până atunci, în faţa lui Dumnezeu, voi apăra interesele lui şi ale noastre cât voi putea de bine.”

Malcolm simţi că nu mai are aer în plămâni şi sângele îi pieri de pe chip. Sfâşie plicul celeilalte scrisori adresate lui. Era aproape o copie a primei, cu excepţia faptului că era mai personală, începea cu „Dragul meu fiu” şi se termina astfel:

„Este numai spre binele tău, fiul meu. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar fata nu are o reputaţie prea bună – am auzit persoane oficiale din Indo-China franceză afumând că tatăl ei este pus sub urmărire pentru fraudă şi ştii şi tu că unchiul ei este la închisoarea datornicilor din Paris. Dacă ţii cu tot dinadinsul să fie a ta, fă-ţi-o metresă, deşi îmi displace chiar şi această postură, căci sunt sigură că nu vei avea decât necazuri de pe urma ei. În ce mă priveşte, nu doresc s-o cunosc niciodată.

Sunt încredinţată că voi avea plăcerea să te revăd înainte de Crăciun, când vom fi depăşit şi această problemă dezagreabilă. Aş vrea să-ţi mai scriu şi despre josnicia familiei Brock, dar chestiunile acestea trebuie rezolvate

aici, nu în Yokohama.

Mama ta iubitoare!”

Menţiunea „P.S. Te iubesc” era la locul ei, astfel încât scrisoarea nu conţinea nici un mesaj secret. Rupse atent şi încet scrisoarea în bucăţele. Îi făcu plăcere să constate cât de stăpân pe sine era, dar asta nu-l eliberă de furia pe care o simţea, dându-şi seama că fusese făcut mat.

— Femeia asta… – mormăi el, fără să-şi dea seama că vorbea cu voce tare – femeia asta e o scorpie, o cotoroanţă…, o harpie aliată cu diavolul, o vrăjitoare, de unde ştia ea că…

McFay se uita la el şi aştepta, foarte îngrijorat. Când reuşi să-şi controleze gândurile, Malcolm spuse:

— Şi în ziar ce este?

Articolul era scurt:

— „Doamna Tess Struan, în calitate de şef al Casei Struan, a anunţat astăzi că Nobila Casă va organiza o petrecere specială cu ocazia celei de-a 21-a aniversări a fiului ei cel mai mare, Malcolm, şi ridicarea sa oficială la rangul de tai-pan, în ziua de 21 mai, anul viitor”.

— Ei bine, Jamie, spuse el cu un zâmbet amar, nu mai are nimic de făcut ca să mă distrugă, aşa e?

— Da, spuse Jamie oftând, cu inima strânsă.

Malcolm privi navele şi linia orizontului şi dincolo de ea Hong Kong-ul şi Piscul şi pe toţi prietenii de acolo, şi duşmanii. Acum ea era în fruntea listei.

— Într-un fel, e ciudat. Cu câteva clipe mai înainte, mă simţeam călare pe situaţie… – îi povesti apoi lui Jamie ideea lui măreaţă, refuzul lui Tweet şi îi expuse planul minunat al lui Skye. Acum totul nu mai face nici cât o ceapă degerată.

Jamie era la fel de şocat ca şi Malcolm. Simţea că nu-şi poate pune mintea în funcţiune.

— Poate că, totuşi, poate că-l putem convinge pe Tweet. Poate o contribuţie pentru bise…

— A refuzat. La fel şi părintele Leo.

— Isuse Cristoase, l-ai rugat şi pe el?

Malcolm îi relată întrevederea, provocându-i încă un şoc lui Jamie.

— Dumnezeule mare, tai-pan, dacă eşti atât de aprins ca să mergi până acolo… poate… poate găsim alt căpitan.

— Nu prea sunt şanse, Jamie. Oricum, avocatul a spus să păstrăm cât mai multă discreţie până ce se consumă evenimentul, mai ales faţă de Sir William, care poate să-l interzică, întrucât şi eu şi Angélique suntem minori. Şi, dacă mama i-a adresat o înştiinţare oficială, acesta va trebui să-i spună lui Seratard. A câştigat… Bătu-o-ar Dumnezeu!

Îşi aţinti din nou privirile asupra orizontului. În trecut, când se întâmpla câte o catastrofă – de exemplu când se înecaseră gemenii – deşi ea n-o spusese niciodată direct, el înţelesese că-l considera vinovat, dacă ar fi fost acolo, poate lucrul acela nu s-ar fi întâmplat. Ca şi atunci, simţea că îi dau lacrimile, dar şi le suprimă, ca şi atunci, ceea ce făcu să-i sporească durerea şi apăsarea din suflet. Dar „un tai-pan nu plânge niciodată”. Totdeauna se străduise să-i bage în cap lucrul acesta. Este primul lucru pe care şi-l amintea să i-l fi spus.

— Tai-panul nu plânge niciodată, el este deasupra lacrimilor, tai-panul se luptă, ca Dirk, nu plânge niciodată, îşi duce povara – repeta ea la nesfârşit, deşi tatăl său plângea foarte uşor.

Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult îl dispreţuia. Ea nu plângea niciodată, nu-şi amintea s-o fi văzut plângând vreodată. Nici eu n-am să plâng. Am să-mi duc povara. Jur că voi fi demn să fiu tai-pan şi voi fi tai-pan. Niciodată n-o să mai fie „mamă” pentru mine. Tess, da, numai Tess. Îşi mută privirea asupra lui Jamie, simţindu-se îngrozitor de bătrân, de bătrân şi singur.

— Hai să mergem la mal.

Jamie dădu să spună ceva şi se opri. Pe chip i se aşternuse o expresie stranie. Apoi arătă cu degetul spre scaunul din faţa lor. Acolo erau alte pachete cu corespondenţă.

— Ce e asta?

— Asta este… este corespondenţa lui Wee Willie. Bertram, noul curier al Legaţiei este bolnav şi i-am spus că o să iau şi corespondenţa lor. Degetele lui Jamie tremurau

la fel de tare ca şi vocea lui. Apucă teancul de scrisori. Erau legate cu o sfoară în cruce care era sigilată la mijloc, dar era relativ uşor să cauţi pe la colţ şi să găseşti cele două scrisori. Către amiralul Ketterer şi către Sir William.

— Noi…, cu puţină răbdare şi…, şi noroc, ai putea, adică, aş putea să le scot de aici.

Malcolm simţi că i se face părul măciucă: jefuirea Poştei Regale era o infracţiune pasibilă de pedeapsa cu spânzurătoarea.

34

Cei doi bărbaţi rămaseră cu ochii aţintiţi la pachetul cu scrisori, tulburaţi, chinuiţi de temeri. Cabina devenise prea strâmtă. Malcolm nu spunea nimic şi se uita la Jamie care tăcea, amândoi vlăguiţi. Apoi, luând hotărârea de unul singur, Jamie întinse degete tremurătoare spre pachetul de scrisori. Dar gestul lui îl electriză pe Malcolm care luă şi el o decizie, se repezi la pachet, îl smulse din mâinile lui Jamie şi îl opri:

— Nu, Jamie!

— E singura cale, tai-pan!

— Nu, nu este singura cale! Malcolm îndreptă sfoara, răsuflă uşurat văzând că sigiliul nu fusese rupt, apoi netezi scrisorile şi le puse la loc, peste celălalt teanc, simţind că nu poate suferi nici măcar să le atingă. Nu se poate, îngăimă el cu o voce abia auzită, în timp ce-şi simţea şi genunchii moi şi se dispreţui pentru această slăbiciune – dar slăbiciune era? N-am să-mi iert niciodată dacă… dacă ai fi prins şi… ei bine. Eu nu am atâta curaj… Nu e cinstit…

Faţa lui Jamie era lac de sudoare.

— Cinstit sau nu, cine o să ştie? Dacă n-o facem, nu avem nici o şansă. Poate că putem găsi un căpitan – poate de-ai lui Brock – au şi ei o navă săptămâna viitoare.

Malcolm scutură din cap, cu mintea golită. Făcu un efort să se concentreze. Toată viaţa, ori de câte ori fusese în dificultate, se întrebase oare ce ar fi făcut în situaţia respectivă Dirk Struan tai-panul, dar nu reuşise niciodată să găsească răspunsul.

Într-un târziu, sfârşit, spuse:

— El ce ar fi făcut? Dirk Struan?

Jamie îl revăzu imediat în memorie pe uriaşul diavol lângă care fusese şi el de câteva ori, pe atunci foarte tânăr şi abia sosit pe meleagurile astea.

— Ar fi… – după o clipă, un zâmbet începu să i se schiţeze pe chip. Ar fi…, Dirk ar fi… da, asta este. Cred că ne-ar fi poruncit şi nouă şi şefului de echipaj, tuturor să

coborâm la ţărm şi ar fi pornit cu şalupa singur, „să-i facă nişte probe, pentru că ceva nu suna bine” şi după aceea, când ar fi ajuns în largul mării, la apă adâncă, ar fi deschis gurile de evacuare, s-ar fi asigurat că pachetul poştal este legat de o greutate solidă, în aşa fel să nu poată pluti, s-ar fi dus la pupa, ar fi aşteptat ca şalupa să se umple cu apă, în timp ce şi-ar fi aprins un trabuc, apoi ar fi înotat liniştit spre mal. S-a atins el de corespondenţă? Departe de mine gândul, băiatule! – zâmbetul lui Jamie era de-a dreptul îngeresc.

— De ce nu?

Înainte de întâmplarea de pe Tokaido, Malcolm fusese un înotător redutabil. Acum ştia că s-ar fi dus ca toporul la fund.

— N-aş reuşi niciodată să mai ajung la mal.

— Dar eu aş reuşi uşor, tai-pan.

— Da, dar nu este problema ta, Jamie, şi chiar dacă ai reuşi, n-ai face decât să mai câştigi vreo săptămână, şi asta nu înseamnă nimic. Nu ne putem atinge de Poşta Majestăţii Sale! Hai să fim de acord să uităm tot ce s-a întâmplat. Da? Întinse mâna. Eşti un prieten adevărat. Cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Iartă-mă dacă vreodată am fost dur cu tine.

Jamie îi strânse mâna cu căldură.

— Nu, n-ai fost. Am meritat cele ce mi-ai spus. Nu s-a întâmplat nimic. Tai-pan…, te rog, ar fi aşa de uşor.

— Mulţumesc, nu.

Pentru a zecea mia oară, Malcolm înţelese că el nu era Dirk Struan şi nu va putea face niciodată ceea ce putea face tai-panul, în cazul de faţă, nici să sustragă scrisorile, nici să scufunde toată corespondenţa.

Înainte de Tokaido, poate că ar fi îndrăznit, dar acum… acum este de o mie de ori mai rău. Tokaido, mereu Tokaido, îşi spuse el, cuvântul i se înfipsese în minte atât de adânc încât îi venea să urle.

— Trebuie să mă descurc singur.

Se târî şchiopătând pe uscat, apoi se duse acasă, în apartamentul său. Sticluţa era plină, dar nu luă nici o

picătură, punând-o în sertar cu un gest hotărât, îşi trase cu greutate scaunul mai aproape de fereastră şi se cufundă în el cu un sentiment de uşurare. Am să înving, îşi promise el. Te rog, Dumnezeule mare, ajută-mă. Nu ştiu cum, dar Angélique va fi a mea, am să înving durerea, opiul, Tokaido, şi pe Tess şi am să înving… Somnul îi fu adânc şi reconfortant. Când se trezi, Angélique era lângă el şi îi zâmbea.

— Bună ziua, dragule. O, dar ştiu că ai dormit bine. Aproape că e timpul să te schimbi pentru petrecere – ochii îi străluceau, se apropie de el, îl sărută şi îngenunche lângă el. Cum te mai simţi?

— Când te văd mă simt fericit.

Vocea lui era plină de dragoste, dar nu reuşea să acopere îngrijorarea… Asta o făcu să se decidă. Trebuia să-l smulgă din starea asta de exagerată sobrietate, ca să se poată bucura de petrecerea despre care spusese că va fi o sărbătoare.

— Am o surpriză pentru tine, spuse ea cu un aer poznaş.

— Ce anume?

Angélique se ridică în picioare şi începu să se învârtească de parcă ar fi dansat, iar rochia ei de după-amiază începu să se umfle.

— Priveşte! spuse ea la un moment dat şi-şi ridică fusta şi jupoanele, dezvăluind întreaga lungime a picioarelor ei perfecte, îmbrăcate în ciorapi de mătase prinşi cu jartiere sub genunchi, cu un port-jartier peste chiloţeii mici, cu rânduri-rânduri de danteluţe. Malcolm se aşteptase să vadă pantalonaşii tradiţionali, până la genunchi care acopereau totul. Ceea ce văzu îl făcu să i se taie respiraţia.

— Cristoase Dumnezeule…, şopti el.

— Numai pentru bucuria ta, iubitule, spuse ea, roşind de propria-i îndrăzneală, râzând de fâstâceala lui, apoi îşi ridică cochet fustele deasupra capului pentru o clipă, lăsându-le imediat să cadă înapoi şi-şi făcu vânt spunând dintr-o suflare:

— Este ultima modă: s-a terminat cu pantalonaşii! Gata cu pantalonaşii! Redactorul de la *Le Figaro* spunea că

acuma unele dintre cele mai distinse doamne de la Paris nu mai poartă nici măcar chiloţi când merg la operă, şi asta pentru plăcerea secretă a iubiţilor lor.

— Să nu îndrăzneşti, spuse el râzând, molipsit de exuberanţa ei, apoi Malcolm o prinse de mână şi o aşeză pe genunchii lui. Numai gândul la aşa ceva mă scoate din minţi.

Fata îşi îngropă faţa în umărul lui, încântată de faptul că stratagema îi reuşise.

— Cred că, mai târziu, după…, am să-ţi şoptesc la ureche în timpul vreunei cine din când în când, sau când o să dansăm că i-am uitat acasă, numai aşa, ca să-l necăjesc pe prinţul meu. Dar asta va fi numai când ne vom căsători şi numai ca să ne amuzăm. N-ai nimic împotriva modei noi, sper, fără pantaloni?

— Bineînţeles că nu, răspunse el ca un om de lume, deşi, în sinea lui, cam avea. Dacă e modă, e modă.

— Spuneai că petrecerea din astă-seară este o sărbătorire?

Bucuria i se stinse pe dată.

— Da, aşa era. Dar… ai răbdare cu mine, Angél. Peste câteva zile am să pot să-ţi spun motivul adevărat, dar va trebui să mai amân puţin. Între timp, vreau să ştii cât de mult te iubesc, te iubesc, te iubesc…

Spre seară vremea deveni schimbătoare, dar nu influenţă cu nimic atmosfera de la petrecerea lui Malcolm. Sufrageria principală a clădirii Struan fusese concepută anume pentru acest scop şi lăsa de departe în urmă toate celelalte construcţii civile, cu excepţia clubului. Argint strălucitor, pahare de cristal, cel mai fin porţelan de Pekin, cei treizeci şi ceva de oaspeţi în haine de seară sau în uniforme de paradă. Hoag se scuzase, spunând că are febră. Cina fusese copioasă şi, ca de obicei, se prelungise. Acum, în murmure de aprobare, masa lungă era împinsă la perete – o manevră rară, dar aproape obligatorie atunci când Angélique era de faţă, căci toţi oaspeţii doreau să danseze cu ea. Cu excepţia lui Jamie, dar numai în seara

aceea: printr-o înţelegere anterioară cu Malcolm, Jamie se făcu nevăzut, discret, în timpul vânzolelii ocazionate de mutarea mesei.

— Îmi pare rău, dar nu prea mă simt în stare să dansez, am s-o şterg discret de aici, tai-pan.

— Amândoi am jurat să uităm ce s-a întâmplat pe şalupă.

— Nu este vorba de asta, dar vreau să-mi adun gândurile.

În seara aceea, Angélique era singura doamnă prezentă. Celelalte două, ca şi Hoag, refuzaseră, spunând, cu regret, că sunt bolnave. Aşa că Angélique era mereu solicitată la valsuri, şi polci cântate de André Poncin la un pian mare, importat în primăvară şi salutat cu aplauze la sosire. Regula era – câte un dans pentru fiecare oaspete, Angélique avea voie să se odihnească după patru dansuri şi avea voie să se oprească oricând dorea. Faţa îi strălucea şi purta o crinolină nouă, de mătase roşie, cu verde, dar fără toate fiarele crinolinei, ceea ce îi sublinia talia şi îi scotea în evidenţă pieptul plin, sânii abia acoperiţi de decolteu, aşa cum decreta moda de la Paris, deplânsă de clerul absent şi devorată din ochi de toţi bărbaţii din încăpere.

— Destul, mes amis, spuse ea după o oră, în ciuda rugăminţilor celor care nu apucaseră să danseze nici măcar o dată cu ea.

Se întoarse la Malcolm, făcându-şi vânt cu evantaiul foarte înfierbântată. Malcolm şedea în capul mesei, pe un scaun mare de stejar sculptat, înveselit de vin şi brandy. Îi făcea foarte multă plăcere s-o vadă dansând, la fel ca tuturor celorlalţi, deşi, ca de obicei, se simţea cumplit de frustrat de faptul că nu-i ceruse primul dans şi nici pe ultimul, aşa cum ar fi fost dreptul lui. Fusese un dansator de excepţie. Angélique se aşeză pe braţul scaunului său. Malcolm îşi trecu uşor braţul în jurul taliei, în timp ce braţul ei i se odihnea pe umeri.

— Dansezi minunat, Angél.

— Nici unul din ei nu e ca tine, şopti ea. Asta m-a atras prima oară la tine, prinţule…

Exclamaţii de bucurie o întrerupseră. Constată stingherită şi înciudată, că degetele lui André atacaseră primele acorduri lente, seducătoare, ale can-can-ului. Supărată, Angélique scutură din cap şi nu se clinti din loc. Spre surpriza ei şi delectarea celor prezenţi, Pallidar şi Marlowe se îndreptară spre mijlocul sălii, cu nişte prosoape legate în jurul brâului peste uniformă în chip de fuste, muzica intră în tempo-ul normal, iar cei doi începură să ţopăie şi să salte, parodiind dansul care scandalizase lumea civilizată în afara graniţelor Parisului. Dansau din ce în ce mai repede şi mai repede, ridicându-şi aşa-zisele fuste tot mai sus şi mai sus, acompaniaţi de strigătele de încântare ale asistenţei. Toată lumea bătea ritmul în mese, din ce în ce mai repede, până când cei doi, roşii la faţă şi transpiraţi în uniformele lor strâmte, făcură un ultim salt de încheiere şi se prăbuşiră ghemuiţi, extenuaţi, în aplauzele frenetice, de-a dreptul asurzitoare ale celor de faţă care strigau: „Encore, encore”. Râzând împreună cu toţi ceilalţi, Malcolm o eliberă pe Angélique care se duse spre cei doi, îi ajută să se ridice şi îi lăudă pentru eforturile lor. Pallidar gâfâia şi se făcea că geme:

— Cred că mi-am distrus definitiv spinarea.

— Şampanie pentru armată, rom pentru marină, decretă Angélique.

Îi luă de braţ pe amândoi şi îi aduse în faţa lui Malcolm ca să primească şi alte felicitări. Îi zâmbi şi-i spuse:

— Can-can-ul nu prea e pentru mine acum, iubitule, ce zici?

— Ar fi cam prea mult.

— Zău aşa, adăugă Marlowe.

— Da, încuviinţă Malcolm, schimbând cu Angélique un zâmbet complice la gândul secretului lor.

Când André începu din nou să cânte, alese un vals. Era suficient ca Angélique să-şi arate gleznele în timpul piruetelor, dar nu şi să dezvăluie gestul îndrăzneţ de a nu purta pantalonaşi. Doar el îi arătase articolul din *Le Figaro* şi o încurajase, cunoştea deci şi el secretul. O urmărise

toată seara, pe ea şi pe toţi cei care suspinau în jurul ei, în frunte cu Babcott, care îi depăşea cu un cap pe toţi. Îi privise apoi pe cei doi frumoşi ai serii, Pallidar şi Marlowe, încercând să uite pentru o clipă coşmarul personal, să iasă din cercul secretelor care îl copleşeau, în timp ce Angélique dansa cu Sir William. Râzând în sinea lui, André îşi lăsă mintea să zburde în voie, în timp ce degetele îi alergau pe clape. Ce-ar face toţi ăştia dacă ar şti ceea ce ştiu eu? Despre cercei, despre avort şi cum m-am descotorosit eu de dovezile crimei? Şi-ar întoarce faţa de la ea ca de la o leproasă, toţi fără excepţie, chiar şi Struan care acum pare bolnav de dragoste, ba el chiar mai mult decât oricare altul. Dacă lucrurile ar fi ceva mai altfel, dacă aş fi la Paris cu ea, sprijinit de Nobila Casă cu puterea şi banii ei şi de un soţ îndrăgostit, dar invalid, ce de secrete aş mai putea obţine! Angélique ar avea nevoie de o oarecare pregătire în arta de a fi femeie, atât de grea, de altfel, i-am putea înveli ghearele în miere şi ar deveni un exemplar cu adevărat clasic, orice salon şi orice pat ar fi fericit s-o primească şi o dată ce va fi muşcat din Marea Vânătoare, puiculiţa asta vicleană va şti să se înfrupte din plin şi să-i placă. Oare va ajunge şi în patul meu? Mai devreme sau mai târziu, fără îndoială, dacă aş vrea să mai strâng şurubul, dar acum n-o mai doresc şi n-am să mă culc cu ea decât ca să mă răzbun. Este mult mai amuzantă ca jucărie şi sunt puţine lucruri amuzante în lumea asta…

— Minunată idee, André! Phillip Tyrer se apropie de el radiind de bucurie. Settry zicea că tu ai pus totul la cale cu ei.

— Ce anume?

— Can-can-ul.

— A, da, spuse André, degetele lui mai continuară câteva măsuri din vals, apoi se opriră. E timpul să facem o pauză, hai să bem ceva, spuse el, hotărând că sosise momentul să-l pună pe Tyrer cu botul pe labe, căci erau în public şi acesta nu putea riposta prea vehement. Am auzit că contractul unei anumite doamne valorează cât salariul unui ministru, spuse el în franceză şi văzu că Tyrer roşeşte

stânjenit şi aruncă priviri de jur-împrejur.

— Pe Dumnezeul meu, nu te teme, eu nu sunt o persoană indiscretă, Phillip, prietene, nu te teme. Am în vedere numai interesul tău – zâmbi amintindu-şi de întâlnirea lor de la castelul Yedo. Chestiunile de inimă nu au nimic a face cu chestiunile de stat, deşi am convingerea că Franţa ar trebui să se bucure şi ea de pradă alături de Marea Britanie, nu?

— Da… sunt de acord, André, da…, tratativele nu merg prea bine, da…, mi-e teamă că s-au împotmolit într-un punct mort.

— Ar fi mai bine să vorbim în franceză, ce zici?

— Da, da, ai dreptate, spuse Phillip, scoţându-şi batista şi ştergându-şi elegant transpiraţia care îi inundase brusc faţa.

— Nu mi-am închipuit că o să fie aşa de greu.

André îi făcu semn să vină mai aproape.

— Ascultă, pot să te învăţ cum să rezolvi asta: nu te duce la ea în noaptea asta, chiar dacă ai o întâlnire fixată – mai că-i veni să râdă văzând mutra nefericită a lui Tyrer care rămăsese cu gura căscată. De câte ori ţi-am spus că trebuie să cunoşti anumite secrete ale vieţii de aici. Cred că am să te pot ajuta…, dacă ai nevoie de ajutor.

— O, da, te rog, sigur că da.

— Atunci…

Amândoi îşi aruncară privirile spre o masă de ruletă care fusese instalată la celălalt capăt al încăperii, de unde se auzeau exclamaţii vesele şi aplauze, când Angélique câştigă pe dublu zero – nu se juca pe bani în noaptea aceasta, numai aşa, pentru amuzament, pe monede mici, chinezeşti, de bronz. Vargas făcea pe crupierul. Tyrer oftă.

— Norocoasă şi la joc, norocoasă şi în dragoste.

— Dar ea se zbate să câştige, spuse André tăios şi iritat. Şi tu ar trebui să faci la fel. Ascultă, anulează rendez-vous-ul din noaptea aceasta cu Fujiko. O, ştiu că Raiko o pregăteşte special pentru tine – nu, nu mi-a spus Raiko nimic, una din fetele ei mi-a vorbit de treaba asta. Nu te duce acolo şi nici nu trimite vorbă că nu te duci, pur şi

simplu du-te la alt han, să zicem la Hanul Crinului, ia o fată de acolo, pe cea mai frumoasă, una pe nume Yuko…

— Dar, bine, André, nu vreau să…

— Dacă nu vrei să te culci cu ea, pune-o să-ţi facă plăcere în alt fel, sau îmbată-te, sau prefă-te că te-ai îmbătat. Te rog să mă crezi că nu ai nimic de pierdut. Mâine dimineaţă, când Nakama o să aducă vorba despre Fujiko, sau despre contractul cu Raiko, fă-te că nu auzi şi mâine seară repetă figura.

— Dar…

— Ori de câte ori Nakama va pomeni despre treaba asta, fă-te că nu auzi şi nu-i spune nimic altceva decât că hanul Crinului este mult mai promiţător şi pune-i în vedere tăios să nu vorbească cu nimeni despre asta şi mai ales să nu pomenească nimic faţă de mama-san Raiko. Ai înţeles până aici?

— Da, dar nu crezi că…

— Nu, dacă nu vrei să înnebuneşti şi s-o obţii pe Fujiko la un preţ cât de cât rezonabil, o să te stoarcă oricum, Phillip, dar nu contează, însă nu este permis chiar să te jefuiască, este vorba de cinstea obrazului tău. Nu discuta acest plan cu Nakama şi poartă-te aşa cel puţin o săptămână.

— Dumnezeule mare, André, o săptămână?

— Trei săptămâni ar fi şi mai bine, bătrâne – André era amuzat de figura jalnică a lui Tyrer. Îţi salvez nu numai o mare sumă de bani, ci te feresc şi de alte neplăceri. Este foarte important să te comporţi ca şi cum nu ţi-ar păsa defel, că nu te interesează nici tergiversarea lor, nici preţurile exagerate menţionate de Raiko, mai ales când este vorba de o persoană oficială de importanţa ta! Ar fi bine să-i arunci şi lui Nakama chestia asta o dată sau de două ori. Dar nu mai mult, e un tip foarte inteligent.

— Da, da, şi ştie o mulţime de lucruri.

Da, îşi zise André, şi a cam venit timpul să le ştiu şi eu, ceea ce ţi-a spus el ţie şi ceea ce am mirosit eu singur! Este interesant că ştie englezeşte – mulţumesc lui Dumnezeu, spionii mei stau cu urechile ciulite, nu numai cu ochii

deschişi. Lucrul acesta explică multe, deşi nu înţeleg de ce nu vorbeşte niciodată engleză cu mine şi nici japoneză când îl găsesc singur. Presupun că i-a interzis Willie.

— Nu, continuă el liniştit, Raiko o să mă roage de o mie de ori să intervin şi să-i mijlocesc o întâlnire. După vreo săptămână am să fiu de acord, dar cam fără chef. Să nu-l laşi pe Nakama să se mai amestece în nici un fel şi când ai s-o vezi din nou pe Raiko să fii dur, la fel şi cu Fujiko. Trebuie să fii convingător, Phillip.

— Dar…

— Spune-i lui Raiko că a avut dreptate când a spus că trebuie să aibă în vedere în primul rând interesul tău, mai ales că tu eşti o persoană oficială foarte importantă, insistă pe chestia asta, mulţumeşte-i că ţi-a dat timp să analizezi chestiunea atent. Că eşti întru totul de acord că este mai bine să fii prudent şi să cumperi acum contractul unei fete nu este o idee bună. Foloseşte acest termen şi nu menţiona numele lui Fujiko – nu uita că, din punctul lor de vedere, în stadiul actual, nu negociaţi decât o marfă ca oricare alta, nu este vorba de doamna pe care o adori. Mulţumeşte-i lui Raiko şi spune-i că, datorită ajutorului ei, te-ai gândit mai atent şi ai înţeles că a cumpăra acum un contract ar fi o greşeală. Vei închiria „serviciile fetei” din când în când, iar dacă „femeia” e ocupată, shigata ga nai, nu contează – viaţa e scurtă etc., etc.

Tyrer ascultase cu atenţie şi înţelegea că André are dreptate, dar se posomorâse la gândul de a nu o vedea pe Fujiko timp de o săptămână, căci şi-o imagina deja suferind sub coapsele tuturor gai-jinilor din Yokohama.

— Sunt… sunt de acord cu ceea ce spui, dar nu, nu cred că… nu cred că am să pot, adică, vreau să spun să mă prefac.

— Trebuie. Şi de ce să nu poţi? Şi ei se prefac tot timpul. Nu ai observat că pentru ei minciuna este adevăr şi adevărul minciună? Femeile nu au nici o opţiune, mai ales în Lumea Plutitoare. Bărbaţii? Cu ei e şi mai rău. Aminteşte-ţi de Bakufu, de Consiliul Bătrânilor, ce zici de ei şi de Nakama, mai ales de Nakama? Sunt însă mari maeştri ai

jocului, asta-i tot. De ce să fii un cobai, de ce s-o laşi pe Raiko să te umilească şi, în acelaşi timp, să arunci nişte sume pe care nu ţi le poţi îngădui şi n-ai să ţi le poţi permite niciodată, în mâinile ei hrăpăreţe, numai pentru că încerci să-ţi potoleşti o dorinţă fără sfârşit cu care ne-a blagoslovit Dumnezeu?

André fu scuturat de un fior. Cunoştea capcana. Era chiar în ea, în clipa aia. Raiko îl silise să treacă peste limitele posibilităţilor lui financiare. Ba nu este adevărat, îşi spuse el iritat. Este foarte bine să deformezi adevărul şi să spui minciuni celorlalţi oameni, dar nu trebuie să procedezi aşa şi cu tine însuţi, căci eşti pierdut. Adevărul este că am ajuns la limită şi am trecut peste ea cu mare bucurie. Acum şaptesprezece zile. În clipa în care Raiko mi-a arătat fata... În clipa în care am văzut-o, cu părul negru ca pana corbului, cu pielea de alabastru şi ochii migdalaţi, am ştiut că am să-i dau lui Raiko şi sufletul din mine şi că voi păşi în Prăpastia Veşnică pentru a fi a mea. Eu, André Poncin, slujitor al Franţei, maestru în arta spionajului, ucigaş, expert în toate ticăloşiile omeneşti, eu, marele cinic, m-am îndrăgostit într-o clipă. Nebunie! Dar adevărat! în clipa în care fata a ieşit din încăpere, lăsându-mă neajutorat şi năucit, am îngăimat cu mare greutate:

— Raiko, te rog. Plătesc oricât spui.

— Îmi pare nespus de rău, Furansu-san, marfa aceasta costă mai mult decât îndrăznesc eu să spun, chiar dacă va fi de acord să meargă cu tine, dar încă nu a fost de acord.

— Orice sumă, plătesc. Te rog s-o întrebi dacă consimte.

— Bineînţeles. Te rog să vii din nou mâine, la lăsatul serii.

— Nu, te rog, întreab-o acum, am să aştept.

Trebuise să aştepte aproape două ore. În timp ce aştepta, se frământa şi se ruga şi spera şi murea şi iar spera şi iar murea. Când se întoarse Raiko şi îi văzu chipul consternat, începu să moară din nou, dar reveni cu grăbire la viaţă când ea îi spuse:

— Numele ei este Hinodeh, ceea ce înseamnă Răsărit-de-Soare. Are douăzeci şi doi de ani şi a spus da, dar mai

sunt şi unele condiţii, în afară de bani.

— Tot ce doreşte Hinodeh.

— Mai bine să asculţi întâi! – Raiko era mai gravă decât o văzuse el vreodată. Hinodeh spune că va fi consoarta ta, nu ţiitoarea ta timp de un an şi o zi. Dacă în acea ultimă zi va decide să rămână cu tine, îţi va da spiritul ei, *inochi* şi va mai sta cu tine încă un an, şi apoi încă unul şi tot aşa până se va hotărî să te părăsească, sau tu te vei plictisi de ea. Dacă doreşte să plece, juri să-i redai libertatea?

— De acord. Când începem?

— Aşteaptă, Furansu-san. Asta nu e tot. În casa ta nu vor fi nici un fel de oglinzi şi nu vei aduce nici o oglindă. Când se dezbracă, încăperea va fi întotdeauna în întuneric, cu excepţia primei dăţi. O poţi vedea o singură dată, Furansu-san. Apoi, în momentul în care apare… orice semn… sau început de desfigurare, te vei prosterna fără ezitare în faţa ei şi o vei binecuvânta şi vei fi martorul ei şi îi vei da cupa cu otravă sau cuţitul şi vei rămâne de faţă până la moartea ei pentru a aduce omagiu sacrificiului ei.

Mintea îi scăpă de sub control.

— Până moare?

— Spunea că preferă cuţitul, dar nu ştie ce aleg gai-jinii.

Când reuşi, în sfârşit, să-şi repună creierul în funcţiune, el spuse:

— Eu… eu, ăăă, să judec, dacă este un început de desfigurare?

Raiko ridică din umeri:

— Tu sau ea, nu contează. Dacă ea se hotărăşte să-ţi ceară asta, trebuie să-ţi ţii promisiunea. Toate acestea vor fi înscrise în contract. Eşti de acord?

După ce rumegă pe îndelete, cântări toată grozăvia situaţiei şi se împacă cu ea, spuse:

— Aşadar, boala ei este numai la început, încă nu are semne?

Ochii lui Raiko erau necruţători, vocea blândă, în timp ce rostea cuvintele ca o sentinţă, liniştea din cameră era atât de apăsătoare.

— Hinodeh nu are nici o boală, Furansu-san. Nici o

boală, este fără stigmat.

André simţise că îi plesneşte capul la auzul acestui „fără stigmat” care îi răsuna mereu ca un ecou, părând că-i strigă: „Dar tu eşti stigmatizat!”

— Dar, de ce, ce ce…? Ea ştie, atunci de ce e de acord? Ştie de boala mea?

O servitoare care aştepta pe veranda de afară, înspăimântată de răcnetul lui, deschise paravanul shoji. Dar, la un semn al lui Raiko îl închise ascultătoare la loc. Raiko sorbi delicat din saké.

— Bineînţeles că ştie, Furansu-san. Îmi pare nespus de rău.

El îşi şterse saliva care îi apăruse la colţurile gurii.

— Atunci de ce este de acord?

Şi din nou se izbi de acea lume ciudată.

— Hinodeh nu mi-a spus, îmi pare rău. În înţelegerea mea cu ea e trecut faptul că nu trebuie s-o oblig să-mi spună şi trebuie să fii şi tu de acord cu asta. Nu trebuie s-o silim să ne spună, a zis că ne va spune când va considera ea de cuviinţă. Raiko răsuflă adânc. Îmi pare rău, dar trebuie să fii de acord să se scrie aşa şi în contract. Aceasta este condiţia din urmă.

— Sunt de acord. Te rog să faci contractul…

După o perioadă de adevărată agonie – câteva zile – contractul fusese semnat şi pecetluit şi apoi plecă cu Hinodeh, el stigmatizat şi ea nestigmatizată, în culmea frumuseţii ei de femeie şi mâine din nou va… André fu cât pe-aci să leşine când o mână îl apucă de umăr, îl scutură şi se trezi din nou în salonul lui Struan. Era Phillip care îl întreba:

— André, ce este, nu te simţi bine?

— Ce? O, da… mormăi André.

Inima îi bătea nebuneşte, o sudoare rece îi făcea carnea să se încrânceneze pe el, când îşi amintea cuvintele: „fără stigmat” şi se gândea că va trebui să fie o primă oară, se îngrozea de clipa aia. Şi apoi mâine, o…

— Scuză-mă…, am avut senzaţia că-mi văd propriul mormânt! – simţi dintr-o dată că încăperea îl apasă, că are

nevoie de aer, se ridică şi porni împleticindu-se. Roagă-l… roagă-l pe Henri să cânte, eu… eu nu mă simt… scuzaţi-mă, trebuie să plec…

Uluit, Tyrer privea în urma lui. Babcott ocoli masa de ruletă şi se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat cu el? Arăta de parcă ar fi văzut o stafie.

— Nu ştiu, George. Era foarte bine, n-avea nimic, şi dintr-o dată s-a făcut alb ca varul, curgeau apele pe el şi mormăia ceva de neînţeles.

— Aţi vorbit despre ceva anume?

— Nu cred, mă sfătuia cum să mă port cu Fujiko şi Raiko, nu era vorba despre el.

Îl urmăriră cu privirea pe André care părăsea camera de parcă uitase de toată lumea. Babcott ridică din sprâncene.

— Nu e în apele lui, de obicei e băiat de viaţă.

Sărmanul băiat, îşi spuse Babcott în sinea lui, trebuie să fie din cauza bolii lui – să-mi ajute Dumnezeu să-i găsească un tratament, dar-ar Domnul să existe un tratament.

— Şi dacă tot vorbim de băieţi de viaţă, nu ştiam că eşti un dansator atât de bun.

— Nici eu, răspunse uriaşul, izbucnind în râs. Am fost inspirat, mademoiselle inspiră pe toată lumea, căci eu, de regulă, dansez ca un rinocer – îi aruncară amândoi o privire pe furiş. Are un farmec extraordinar fata asta şi un râs atât de molipsitor.

— Da. Malcolm e un om norocos. Scuză-mă, trebuie să mă duc să-l rog pe Henri să-l însoţească pe André…

Babcott o urmărea pe Angélique. Ce curios că un doctor poate examina o pacientă fără să se tulbure, chiar când e vorba de o pacientă ca ea, îşi spunea el. Nu m-am simţit excitat niciodată când am consultat-o, la Kanagawa sau aici, deşi nu am examinat-o niciodată mai intim, n-a fost niciodată nevoie, decât acum câteva săptămâni când a avut neplăceri legate de ciclu. Atunci ar fi fost nevoie de un examen mai amănunţit, deşi n-a fost de acord. N-am mai văzut-o niciodată atât de palidă şi cu buzele atât de albe. Dacă stau să mă gândesc, s-a purtat foarte ciudat, nu m-a

lăsat deloc să mă apropii de ea, m-a lăsat să intru la ea în cameră numai o clipă, de parcă aş fi fost străin, deşi în seara precedentă, când îi înapoiasem crucifixul, i-am ascultat inima, pieptul şi stomacul şi s-a comportat ca o pacientă normală. Îmi amintesc că avea un puls cam agitat, fără vreun motiv anume. Curioasă comportare! Oare să-mi fi scăpat ceva? se întrebă el, urmărind-o cu privirea. Era la masa de ruletă, debordând de vitalitate, bătând din palme cu o bucurie copilărească când câştiga pe roşu sau pe negru, în timp ce Sergheiev şi ceilalţi o învăţau rafinamente ale artei jocului de noroc. E ciudat că nu poartă cruciuliţa, aşa cum fac cei mai mulţi catolici, cu atât mai mult cu cât era un dar de la adorata ei mamă.

— A fost o petrecere extrem de reuşită, Malcolm, spuse Sir William, apropiindu-se de el şi înăbuşindu-şi un căscat. E timpul să mă retrag.

— Nu mai doriţi un brandy? Malcolm şedea la gura căminului, unde flăcările abia mai pâlpâiau acum.

— Nu, mulţumesc, am băut destul. Este o lady, Malcolm.

— Da, consimţi el mândru, înmuiat acum de vin şi de brandy, băuturile îi mai amorţeau durerile şi îi calmau panica provocată de gândul la viitor, nu erau la fel de puternice ca doctoria aceea, îşi zise el, dar nu contează, este, oricum, mai bine.

— Bine, noapte bună! Sir William se întinse. O, apropo, ai putea să treci mâine pe la mine, la orice oră îţi convine.

Malcolm privi imediat spre el, iar gândul la scrisoarea maică-si îl făcu să simtă ace de gheaţă în stomac.

— Să zicem, la unsprezece?

— Perfect, la orice oră. Dacă te răzgândeşti, îmi spui.

— Nu, la unsprezece. Dar despre ce este vorba, Sir William.

— Poate aştepta până mâine, nu-i nimic urgent.

— Despre ce este vorba, Sir William? – simţi cum îi creşte neliniştea. Este vorba de scrisoarea de la mama, nu-i aşa? Mi-a spus că v-a scris şi dumneavoastră cu poşta de astăzi.

— Da, aşa este, dar nu-i numai asta problema. Am fost avertizat că voi primi o scrisoare. Prima problemă era Norbert, acum că s-a întors. Sper că acest duel stupid v-a ieşit din cap la amândoi.

— Bineînţeles.

Sir William mormăi fără să pară prea convins, dar nu comentă în nici un fel. Nu putea face nimic decât să avertizeze ambele părţi, iar dacă nu era ascultat, să aplice legea.

— Sunteţi avertizaţi amândoi.

— Mulţumesc. Şi al doilea lucru?

— În al doilea rând am fost informat oficial despre planul guvernului de a interzice comerţul cu *opiu* tuturor navelor britanice, de a distruge plantaţiile noastre de *opiu* din Bengal şi de a le replanta cu ceai. Întrucât dumneata ai condus delegaţia care a pus întrebări şi s-a plâns de aceste zvonuri, am dorit să fii primul care află.

— Asta o să ne distrugă comerţul în Asia, comerţul cu China şi va dăuna enorm economiei britanice.

— În planul imediat va cauza, ce-i drept, multe necazuri Ministerului de Finanţe, dar este singura atitudine morală. O măsură care ar fi trebuit luată cu mulţi ani în urmă. Bineînţeles că îmi dau seama de dificultatea rezolvării problemei argint-opiu-ceai şi de haosul pe care îl va crea în veniturile ţării – Sir William îşi suflă nasul, sătul până peste cap de această problemă care tracasase şi hărţuise Ministerul de Externe ani de zile. Mi se pare că am răcit. Ţi-aş sugera să convoci o şedinţă pentru săptămâna viitoare, să vedem cum putem reduce la minimum urmările acestui haos.

— O să aranjez!

— Este o idee foarte bună să avem plantaţii proprii de ceai, dragă Malcolm, spuse Sir William. O idee minunată! Ar putea să te intereseze faptul că primele plantaţii de probă din Bengal au fost obţinute cu seminţe scoase prin contrabandă din China şi aduse în grădinile Kew de Sir William Longstaff, guvernatorul Hong Kong-ului, pe vremea bunicului dumitale, atunci când s-a întors acasă.

— Da, ştiu, am şi gustat ceaiul acela, este amar şi negru şi nu are nimic din delicateţea ceaiului chinezesc, nici măcar a celui japonez, spuse Malcolm impacientat, ceaiul putea aştepta oricum până a doua zi. Altceva? întrebă el.

— În sfârşit, scrisoarea mamei dumitale, adăugă Sir William pe un ton oficial. Nu este căderea Guvernului Majestăţii Sale şi a oficialităţilor să se amestece în viaţa particulară a cetăţenilor. Cu toate acestea, mama dumitale subliniază faptul că eşti minor, că ea este părintele supravieţuitorilor şi tutorele dumitale legitim. Am obligaţia să nu aprob nici un fel de căsătorie fără consimţământul tutorelui, în cazul de faţă, al ambilor tutori, al dumitale şi al fetei. Îmi pare rău dar legea e lege.

— Legile mai pot fi şi ele ocolite.

— Unele legi, Malcolm, spuse Sir William blând. Ascultă, nu ştiu ce probleme sunt între tine şi mama ta şi nici nu doresc să aflu – mi-a atras atenţia şi asupra articolului din Times care poate fi interpretat în fel şi chip, nu întotdeauna şi nu neapărat în bine. Când te vei întoarce în Hong Kong sunt sigur că o vei convinge să treacă de partea dumitale şi, oricum, vei deveni major în mai, ceea ce înseamnă destul de curând.

— Nu e aşa, Sir William, spuse el, amintindu-şi şi de sfatul pe care îl primise de la Gordon Chen, sfaturi de la bărbaţi care nu ştiu ce este dragostea, îşi zise el fără răutate, mai curând cu milă. Mai sunt o mie de ani până atunci.

— Chiar şi aşa, sunt sigur că va fi bine pentru amândoi. Şi Henri gândeşte la fel.

— Aţi discutat chestiunea şi cu el?

— În particular, desigur. Consulul francez din Hong Kong o cunoaşte pe Angélique şi ştie şi de afecţiunea pe care ţi-o poartă fata, mai bine zis, de afecţiunea voastră reciprocă. Este o fată minunată şi va fi o soţie minunată, indiferent ce probleme ar avea tatăl ei.

Malcolm roşi.

— Ştiţi şi despre el?

Chipul lui Sir William se înăspri şi mai tare.

— Oficialităţile franceze din Siam sunt foarte îngrijorate, spuse el cu delicateţe. Evident că l-au informat şi pe Henri, care, pe bună dreptate, m-a informat la rândul lui pe mine, cerându-mi ajutorul. Scuză-mă, dar este vorba de o chestiune de interes public. De fapt, trebuie să fii conştient de faptul că tot ceea ce se referă la Nobila Casă este o chestiune de interes public, adăugă el abătut, căci îi plăcea Malcolm şi regreta atacul bestial de pe Tokaido. Acesta este preţul renumelui, nu-i aşa? mai spuse Sir William.

— Dacă…, dacă mai aflaţi ceva, aş aprecia foarte mult dacă… dacă mi-aţi comunica cât mai curând.

— Da, am să te ţin la curent. În particular.

Malcolm puse mâna pe sticla cu brandy:

— Sunteţi sigur că nu mai doriţi?

— Nu, mulţumesc.

— Există vreun răspuns la problema mea?

— Ţi l-am dat deja – Sir William se strădui să păstreze un ton neutru pentru a-şi ascunde iritarea, ca şi când câteva luni ar avea o importanţă atât de mare, fata nu moare aşa cum a murit Vertinskaia şi nu e nici pe departe atât de minunată ca aceea! Ziua dumitale de naştere va veni în curând şi până la Hong Kong nu sunt decât opt sau nouă zile de drum. Bineînţeles că vei fi bine venit mâine la ora unsprezece, ca să mai stăm puţin de vorbă. Noapte bună, Malcolm, şi încă o dată, mulţumesc pentru petrecere.

Era trecut de miezul nopţii. Malcolm şi Angélique se sărutau pătimaş pe coridorul dintre apartamentele lor învecinate. Coridorul era cufundat în întuneric, nu erau decât câteva lămpi pentru noapte. Angélique încerca să se stăpânească, dar îl dorea şi ea pe Malcolm, din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trecea, căldura lui o încălzea şi pe ea, iar în seara aceea îl dorea mai mult ca oricând, la fel ca şi el.

— Je t'aime, murmură ea din toată inima.

— Je t'aime aussi, Angél.

Angélique îl sărută încă o dată, îmbrăţişându-l, apoi se retrase din nou de pe marginea abisului şi-şi recăpătă

suflarea.

— Je t'aime. A fost o petrecere atât de frumoasă.

— Tu ai fost ca o şampanie.

Angélique îl sărută pe ureche, petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui. Înainte de Tokaido trebuia să se ridice pe vârfuri. Ea nu-şi dădu seama de diferenţă, el însă, da.

— Îmi pare aşa de rău că trebuie să dormim separat.

— Şi mie. Dar nu mai e mult, spuse el, durerea îl săgetă din nou, dar o suportă. Aşa, făcu el, privind-o lung în ochi. Somn uşor, iubita mea.

Buzele lor se atinseră din nou şi-şi murmurară noapte bună o dată şi încă o dată. Apoi se auzi zăvorul de la uşa ei. Malcolm îşi luă cârjele şi se târî spre apartamentul său, fericit şi trist, îngrijorat şi hotărât în acelaşi timp. Seara fusese un adevărat succes, Angélique fusese mulţumită, oaspeţii lui se simţiseră foarte bine, iar el îşi ascunsese dezamăgirea cauzată de eşuarea planurilor şi reuşise chiar să depăşească momentul acela stânjenitor cu corespondenţa, şi nu-i permisese lui Jamie să ia hotărâri în locul lui. Hotărârea aceea fusese corectă, îşi spusese el, deşi Dirk ar fi procedat altfel. Nu contează, eu n-o să pot fi niciodată ca el, dar eu sunt în viaţă şi el e mort, iar avocatul mi-a promis să caute o soluţie şi pentru scrisorile mamei şi pentru noua întorsătură a norocului meu.

— Trebuie să fie o ieşire, tai-pan, spusese avocatul, trebuie să existe un răspuns. Am să inventez ceva înainte de a pleca la Hong Kong, ai nevoie de acea dovadă, orice s-ar întâmpla.

Ochii i se îndreptară spre uşa dintre apartamentele lor care rămânea permanent zăvorâtă pe timpul nopţii cu asentimentul amândurora. N-am să mă mai gândesc la Angélique, nici la zăvor, nici la faptul că este singură. Nici la eşecul planului meu cu căsătoria. Mi-am făcut această promisiune şi am să mi-o ţin. Mâine am să mă gândesc la ziua de mâine!

Ca de obicei, jumătatea de carafă de vin se afla pe noptiera lui, împreună cu câteva fructe – mandarine, mango de la Nagasaki, apoi brânză englezească, ceai rece

pe care îl bea întotdeauna în loc de apă, un pahar şi o sticluţă mică. Patul era făcut, cămaşa lui de noapte întinsă pe el. Uşa se deschise deodată.

— Hello, tai-pan.

Era Chen, valetul Numărul Unu, cu zâmbetul lui care îi dezvăluia toţi dinţii şi care îi plăcea atât de mult – Chen avusese grijă de el dintotdeauna, de când îşi putea aduce aminte, de când Ah Tok îi fusese amah, amândoi foarte credincioşi, foarte posesivi şi amândoi foarte necioplişi. Era scund şi foarte puternic, cu o coadă de păr viguroasă, o faţă rotundă pe care se lăfăia în permanenţă un zâmbet ce nu se regăsea întotdeauna şi în ochii lui.

— Petrecerea ta a fost demnă de împăratul Kung.

— Ayeeyah, spuse Malcolm amărât imediat, căci ştia ce vrea să spună bătrânul. Fie ca vaca cea mare să se balege pe generaţiile tale următoare. Vezi-ţi de treburile tale şi ţine-ţi părerile pentru tine şi nu te purta de parcă ai fi născut sub semnul Maimuţei – acesta era semnul zodiacal al oamenilor înţelepţi.

Aparenta glumă a lui Chen, ca în cazul celor mai mulţi chinezi, avea mai multe sensuri: împăratul Kung, care domnise în China cu aproximativ patru milenii în urmă, era vestit pentru trei lucruri: pentru gusturile sale epicureice, pentru petrecerile copioase pe care le organiza şi pentru *cartea* sa. Pe timpurile acelea nu existau cărţi, ca atare, ci numai suluri. Umpluse un sul întreg cu un tratat amănunţit, prima *carte a pernei,* devenită ulterior sursă de inspiraţie pentru altele similare ce se ocupau de împreunarea bărbatului şi a femeii, de toate posibilităţile şi riscurile posibile, de modalităţile de perfecţionare a climaxului, denumirile diverselor poziţii şi amănunte de tot felul în legătură cu ele, descrierea dispozitivelor, licorilor şi tehnicilor celor mai adecvate şi sfaturi cum să-ţi alegi partenerul fizic perfect. Printre alte sfaturi înţelepte: „… este limpede că un bărbat care are nenorocul să aibă un Călugăr cu Un Singur Ochi cam mic, nu trebuie să se înfrunte cu o Poartă de Jad ca de iapă! Să fie un lucru ştiut pentru toate timpurile că zeii au hotărât ca aceste părţi,

deşi par asemănătoare, să nu fie niciodată la fel, ci să se deosebească foarte tare. Trebuie să avem mare grijă să nu cădem în capcana zeilor, care l-au înzestrat pe om cu mijloacele necesare, precum şi cu o dorinţă la fel de puternică şi de permanentă ca cea a acului care caută Steaua Nordului, de a gusta bucuriile Raiului fiind încă pe pământ – momentul Norilor şi al Ploii este o astfel de bucurie – în acelaşi timp, pentru propriul lor amuzament, au ridicat nenumărate obstacole în calea Yang-ului pornit în căutarea Yin-ului, unele uşor de ocolit, altele fără putinţă şi toate foarte încurcate. Întrucât omul trebuie să guste cât mai mult bucuriile Cerului cât timp este încă pe pământ – cine ştie cât de zei sunt într-adevăr zeii – tao, Cărarea spre Valea Minunată, trebuie cercetată, examinată îndeaproape, urmată şi studiată cu mai multă atenţie chiar decât procesul de transformare a plumbului în aur…”

Chen începu să ţopăie prin cameră, înciudat, dar şi încântat de cunoştinţele stăpânului său. Nu-şi făcea decât datoria – îi atrăgea atenţia asupra puterii Yin-ului, mai ales în seara aceasta, când ea se fâţâise în faţa tuturor, dansase şi îl sărutase, şi îi zgândărise Yang-ul stăpânului, chestiune asupra căreia împăratul era foarte categoric: „… un Yang nervos şi neliniştit într-o familie, cu atât mai mult al stăpânului, va tulbura toată casa şi de aceea toţi cei ai casei trebuie să depună strădanii pentru a uşura ceea ce nu s-a uşurat”.

Iar casa noastră este ca un viespar, gândi el dezgustat. Ah Tok este mai nesuferită ca oricând, Ah Soh mormăie că trebuie să muncească în plus, bucătarii se plâng că nu are poftă de mâncare, servitorii se plâng că nimic nu-i mai este pe voie şi asta numai pentru că această târfă barbară, mare cât o vacă, nu-şi face datoria. Opinia generală a personalului era că târfa trebuia să aibă una din acele Vâlcele Hrăpăreţe despre care avertizase împăratul Kung: „Sunt unele pe care zeii le-au înzestrat cu demoni, cu o forţă magnetică atât de puternică încât îi fac pe bărbaţi să înnebunească şi să uite un adevăr nemuritor, şi anume că orice Yin este la fel cu altul când nevoia e mare şi când în

cele din urmă una din aceste Vâlcele se deschid ca să primească Yang-ul, atunci Cerul devine Iad pentru că ele nu se satură niciodată”.

— Ayeeyah, tai-pan, spuse Chen, ajutându-l să se dezbrace. Eu nu am spus decât că banchetul tău a plăcut tuturor.

— Stăpânul şi domnul tău ştie exact ce-ai spus, îi aruncă Malcolm, luptându-se să iasă din cămaşă – unchiul său, Gordon Chen, pe care îl adora, îi citise din lucrarea împăratului Kung, dându-i această informaţie şi încă multe altele în legătură cu Yang şi Yin şi pe care trebuise să le tăinuiască faţă de maică-sa. Eşti un ticălos impertinent, spuse Malcolm în engleză, principala lui armă de apărare atât împotriva lui Chen, cât şi a lui Ah Tok (nu reuşea niciodată să le pună pumnul în gură în cantoneză, dar engleza îi înfuria cumplit). Şi ştiu că ai vrut să vorbeşti de rău despre doamne, dar e mai bine să te potoleşti, pentru Dumnezeu.

Faţa rotundă a lui Chen se schimonosi.

— Tai-pan, spuse el în cea mai aleasă cantoneză, ajutându-l să se urce în pat, eu nu am în vedere decât interesele stăpânului meu.

— Ayeeyah! zise batjocoritor Malcolm. Vorbele rostite cu limba despicată de viperă sunt la fel de preţioase ca nişte oase putrezite de peşte pentru un om care moare de foame – observă pe birou un plic, aşezat în picioare. Ce e asta?

Chen se repezi să aducă plicul, fericit că subiectul se schimbase.

— Un diavol străin a venit aseară să te vadă. A vorbit cu Vargas. Diavolul străin a spus că scrisoarea e urgentă aşa că Vargas l-a rugat s-o pună aici, pentru cazul că ilustrul nostru stăpân ar dori s-o vadă.

Scrisul nu-i era cunoscut.

— Care diavol străin?

— Nu ştiu, tai-pan. Mai doreşti ceva?

Malcolm scutură din cap, căscă, puse plicul pe noptieră şi îl concedie. Sticluţa cu licoarea îi făcea cu ochiul.

— Nu, spuse el hotărât. Se pregăti să stingă lumina,

apoi se răzgândi şi deschise scrisoarea, sperând dintr-o dată să fie de la avocat sau poate chiar de la părintele Leo.

„Dragă Domnule Struan,

Vă rog să-mi permiteţi să mă prezint: sunt Edward Gornt de la firma Rothwell, din Shanghai, anterior în Virginia, acum aici în Yokohama, în serviciul Domnului Norbert Greyforth la cererea lui Sir Morgan Brock.

Domnul Greyforth m-a rugat să-i fiu secondant la duelul la care l-aţi provocat. Poate că aş putea să mă văd cu dumneavoastră mâine? V-ar conveni în cursul dimineţii, să spunem în jurul prânzului?

Am onoarea să fiu, Sir, servitorul dumneavoastră cel mai supus,

Edward Gornt.”

Semnătura era la fel de clară ca şi scrisul ferm şi îngrijit.

35

Marţi, 4 decembrie

— Bună dimineaţa, domnule Gornt. Îmi permiteţi să vi-l prezint pe domnul McFay, şeful filialei din Japonia a Firmei Struan: Vă rog să vă faceţi comod, Jamie, şi tu. Cafea, ceai, sherry, şampanie?

— Nu, nimic, mulţumesc, domnule Struan.

— Domnul McFay este unul din secondanţii mei. Presupun că detaliile urmează să fie perfectate de secondanţi, aşa este?

— Da, dom'le. M-am întâlnit cu domnul Syborodin, dar nu am discutat nimic cu el, după cum a dorit domnul Greyforth.

Cei doi tineri se studiau reciproc. De la bun început avuseseră aceeaşi senzaţie stranie: o atracţie foarte mare unul faţă de celălalt. Fiecare gândea la fel: ce ciudat că unii oameni pot să-ţi placă din prima clipă, fără nici un motiv aparent, în timp ce alţii îţi displac, pe unii chiar simţi că-i deteşti şi cei mai mulţi te lasă indiferent. Cu toate acestea, amândoi erau siguri că, oricât de puternică ar fi fost simpatia iniţială reciprocă, lucrul acesta nu avea nici o importanţă. Curând, astăzi, mâine, poate chiar în minutele imediat următoare, se va întâmpla ceva ce-i va aduce repede înapoi la normalitate, la starea de duşmănie istorică dintre cele două firme şi care va străbate prin veacuri, anihilând uşor afinitatea iniţială, ca pe o aberaţie întâmplătoare.

— Ei, bine, ce… ce pot face pentru dumneavoastră? zise Malcolm.

Zâmbetul lui Gornt era sincer – un bărbat de aceeaşi înălţime cu Malcolm, dar de o constituţie mai puţin robustă, părul negru, nu castaniu, ochii căprui şi nu albaştri ca ai lui Malcolm, hainele ceva mai puţin elegante.

— Domnul Greyforth doreşte să confirmăm data, armele etc.

— Ştiţi că duelul acesta este împotriva legii, domnule Gornt, şi a fost interzis în mod oficial de Sir William? întrebă Jamie.

— Da, domnule McFay.

Jamie se foi stânjenit, detestând mai mult ca oricând situaţia creată şi atmosfera curioasă din încăpere. Nu putea înţelege. Ar fi trebuit să fie o atmosferă de răceală şi duşmănie, dar părea mai curând un moment de aşteptare plăcută.

— Acestea fiind spuse, ce are de gând Norbert?

— Astăzi este marţi. De azi într-o săptămână ar fi bine?

— Prefer miercuri, în ziua de 12, spuse imediat Malcolm.

Îşi făcuse un plan de dimineaţă. Somnul îl ocolise şi el se luptase din răsputeri cu diavolul din sticluţă. Câştigase lupta, dar trebui să suporte consecinţele şi doza de dimineaţă fusese o extraordinară uşurare. *Prancing Cloud* urma să sosească duminică şi să plece din nou miercuri seara. Va aranja în taină cu căpitanul navei să ridice ancora exact în momentul când va ajunge el la bord, imediat după duel. Până atunci, fie că va reuşi s-o strecoare cumva şi pe Angélique la bord, fie că îl va ruga pe Jamie s-o escorteze pe nava următoare, ceea ce va fi decis în ultima clipă, cel mai târziu însă până marţi seara. Cel mai bine ar fi fost să-i ia şi pe Jamie şi Angélique cu el, contracarând astfel parţial furia mamei lui împotriva lui Jamie – căci i-ar fi respectat cel puţin una din dorinţe şi, cine ştie, s-o determine să-şi retragă ordinul irevocabil împotriva lui Jamie – îi datora acest lucru prietenului său şi trebuia să încerce în orice chip. Iar dacă Angélique va fi la bord, poate că va găsi o modalitate de a-l convinge pe căpitanul Strongbow să uite de ordinele mamei lui. Este o manevră cam riscantă, dar o inimă slabă nu va cuceri niciodată o femeie frumoasă şi asta este tot ce pot face, *joss.*

— Aş prefera miercuri.

— Presupun că va fi foarte bine, dom'le. Iar în ce priveşte locul, v-aş sugera zona din Ţara Nimănui, dintre sat şi Mahalaua Beţivilor şi nu pista de curse, căci pe acolo mai apar uneori călăreţi matinali.

Malcolm râse, fără să-şi dea seama de ce.

— Este o alegere foarte bună, spuse el, înainte ca Jamie să apuce să răspundă.

Este mult mai bine pentru mine, îşi zise în sinea lui, va fi mai uşor să mă strecor la bordul cliperului de la debarcaderul din Mahalaua Beţivilor decât de la debarcaderul nostru.

— Se pare că ştiţi o mulţime de lucruri despre Yokohama, deşi nu sunteţi aici decât de o zi.

— A fost propunerea domnului Greyforth, dar am verificat şi eu în dimineaţa aceasta devreme. Ţara Nimănui este mai bună, este un loc mai ferit.

— De acord. Pentru mine va fi dificil să fac cei zece paşi. Propun ca noi să ne ocupăm poziţiile şi la ordinul cuiva, al dumneavoastră, dacă doriţi, să ochim şi să tragem.

— Îl voi consulta în această privinţă pe domnul Greyforth.

— Ce mai este?

Gornt ezită, apoi îi aruncă o privire lui Jamie.

— Putem discuta celelalte detalii mai târziu – adică cum vor sosi cei doi participanţi, pe ce rută, ce medic putem angaja etc. În sfârşit, cred…

— Păreţi foarte bine informat asupra duelurilor, domnule Gornt, spuse Jamie încet. Aţi fost implicat în vreunul?

— În mai multe, domnule McFay. O dată ca principal, de două ori ca secondant, pe când eram la Universitatea Richmond – şi din nou acelaşi zâmbet cald, sincer şi amabil.

— Noi luăm foarte în serios chestiunile de onoare, la noi, în sud, dom’le.

Caracterul aproape ireal al discuţiei şi jocul acesta de-a şoarecele şi pisica, ca să nu mai punem la socoteală încăpăţânarea lui Malcolm, îl făcură pe Jamie să-şi iasă din sărite, mai ales pentru că era convins că Greyforth pusese totul la cale împotriva tai-panului.

— Atunci ar trebui să ştiţi că Norbert este cel care a greşit, spuse el răstit. Norbert şi-a ieşit din fire şi a făcut totul ca să-l provoace pe tai-pan, a făcut-o de mai multe ori

şi nu există nici un fel de dubiu că el este cel care ar trebui să-şi ceară scuze şi în acest caz am putea să terminăm cu nerozia asta.

— Jamie! spuse Malcolm sever şi i-ar fi spus să iasă afară dacă nu şi-ar fi amintit de incidentul din ziua precedentă de pe şalupă, datoria faţă de el pentru ceea ce fusese gata să facă era uriaşă şi nu se putea plăti, aşa că i se adresă ca unui adevărat prieten ce era. Nu este problema ta şi ştiu perfect ce simţi – privi din nou spre Gornt. Ştiţi, are dreptate, Norbert este o persoană foarte dificilă – dar Gornt nu răspunse, iar Malcolm ridică din umeri şi zâmbi. Aşadar, aţi fost o dată principal şi de două ori secondant. Evident că aţi câştigat. Celălalt?

— Nu l-am omorât, dom'le, nici n-am încercat să-l omor. L-am rănit doar.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi, cântărindu-se reciproc.

— Atunci totul este aranjat, spuse Jamie nervos.

— Da, cu excepţia armelor. Domnul Greyforth alege spada.

Malcolm rămase cu gura căscată şi Jamie păli.

— Ne-am înţeles asupra pistoalelor. Ne-am înţeles.

— Îmi pare rău, nu s-a stabilit nici o înţelegere. Domnul Greyforth, ca parte provocată, are dreptul să aleagă arma.

— Dar ne-am înţe…

— Jamie, lasă-mă pe mine să mă ocup de treaba asta, spuse Malcolm, uimit de propria detaşare cu care trata subiectul, căci se aşteptase la fel de fel de trucuri din partea lui Norbert.

— Am presupus tot timpul că suntem gentlemeni şi vom folosi pistoalele.

— Îmi pare rău, dar instrucţiunile mele nu sună aşa. În calitate de gentleman, aşa cum se consideră, prietenul meu găseşte de cuviinţă să-şi apere onoarea cu spada, ceea ce este un obicei cât se poate de curent.

— Este clar că lucrul acesta nu este posibil.

— Domnul Greyforth a mai zis – trebuie să vă mărturisesc că eu nu am fost de acord şi i-am spus-o – aşadar a mai spus că dacă doriţi, acceptă să se dueleze cu

cuţitele, spadele sau cu fiarele de luptă.

Jamie vru să se ridice în picioare, dar Malcolm îl opri.

— În starea mea actuală, lucrul acesta este imposibil, spuse Malcolm, apoi se reculese şi rosti ferm: Dacă acesta este un tertip din partea lui Norbert ca să-şi scape cinstea obrazului, ca să mă umilească şi să scape de duel, atunci îl scuip în ochi şi voi continua să fac acelaşi lucru ori de câte ori îl voi întâlni.

Jamie roşi în faţa acestui act de bravură, îl admiră şi-l detestă în aceeaşi clipă, apoi îşi dădu seama brusc că aceasta ar putea fi o manieră perfectă de a-şi salva cinstea obrazului pentru amândoi.

— Tai-pan, nu crezi că…

— Nu, domnule Gornt, este clar că nu pot să mânuiesc o spadă în momentul de faţă. Te rog să-i spui lui Norbert să accepte pistoalele.

— Evident că am să-l întreb, dom’le. Evident, prima îndatorire a unui secondant este să încerce să ajungă la o reconciliere şi am impresia că este suficient loc pentru dumneavoastră amândoi, gentlemeni, în Asia. Voi întreba.

— Domnule Gornt, voi fi aici, spuse Jamie. Vreau să fac tot ce se poate pentru a opri această nebunie, e suficient să spuneţi un singur cuvânt.

Gornt dădu din cap afirmativ şi vru să se ridice, când Malcolm îl opri:

— Aş putea să schimb o vorbă cu dumneavoastră în particular, domnule Gornt? Sper că nu te superi, Jamie?

— Câtuşi de puţin. Jamie îi strânse mâna lui Gornt, apoi îi spuse lui Malcolm: La amiază o să fie o reuniune a tuturor negustorilor la club, ca să discutăm bomba adusă de Sir William.

— Am să fiu acolo, Jamie, deşi nu vor fi prea multe discuţii, mai curând ţipete, urlete şi multă furie.

— De acord. Pe curând, tai-pan, spuse Jamie şi plecă.

În biroul elegant, cei doi bărbaţi se examinară încă o dată.

— Cunoaşteţi stupizenia parlamentului?

— Da, domnule. Toate guvernele sunt stupide.

— Vreţi să beţi un pahar de şampanie cu mine?

— Sărbătoriţi ceva?

— Da. Nu ştiu de ce, dar îmi face plăcere că v-am cunoscut.

— A, aşadar aţi simţit şi dumneavoastră acelaşi lucru? Nu e prea firesc.

Malcolm dădu din cap şi sună clopoţelul. Chen apăru imediat, desfăcu o sticlă de şampanie, turnă în pahare şi dispăru imediat, mutându-şi ochii mici de la un bărbat la altul.

— Sănătate!

— Sănătate! răspunse Gornt, savurând şampania răcoroasă.

— Am avut senzaţia că doriţi să vorbiţi numai cu mine între patru ochi.

Gornt începu să râdă:

— Exact! E primejdios când un adversar îţi citeşte cu atâta uşurinţă gândurile, nu-i aşa?

— Foarte primejdios. Dar nu e neapărat nevoie să fim adversari. Rothwell e un client bun de-al nostru şi ura şi vendeta dintre firmele Struan şi Brock n-ar trebui să vă implice, indiferent ce spun Tyrer sau Morgan.

Gornt îşi fixă privirile în paharul de cristal, pe bulele de gaz, întrebându-se dacă nu cumva a greşit când a socotit că acum e momentul potrivit, sau poate că ar mai trebui să aştepte. Îl cântări din ochi pe Struan. Se hotărî să rişte.

— Aveţi faima unui om căruia îi plac secretele, în care se poate avea deplină încredere.

— Dar dumneavoastră?

— Când e vorba de onoare, da! Faima dumneavoastră… Vă plac legendele, poveştile?

Malcolm încercă să-şi vină în fire: nefirescul acestei întâlniri, omul acesta îl derutau.

— Unele îmi plac mai mult, altele mai puţin.

— Motivul cu care am venit aici e o minciună, un pretext doar, şi zâmbetul lui Gornt păru să lumineze încăperea. Dumnezeule mare, nu-mi vine să cred că mă aflu aici, cu viitorul tai-pan al Nobilei Case. Am aşteptat şi am pus la

cale întâlnirea asta de atât de multă vreme şi iată că s-a împlinit şi dorinţa asta. Înainte de a veni acum aici, nu aveam de gând să vă spun nimic deocamdată, în afară de mesajul domnului Greyforth. Şi acum iată! – ridică paharul. Pentru răzbunare!

Malcolm rămase pe gânduri, netemător, curios, bău şi mai turnă un rând.

— Urarea asta e binevenită în Asia întotdeauna!

— E binevenită oriunde. Dar mai întâi şi mai întâi: vreau cuvântul dumneavoastră de onoare, cuvântul de onoare al tai-panului Nobilei Case, în faţa lui Dumnezeu, că ceea ce vă voi spune va rămâne un secret între noi, până când am să vă eliberez de jurământ.

Malcolm ezită, apoi spuse:

— Din moment ce este o povestire…

Şi jură.

— Mulţumesc. Şi acum povestea. Suntem în siguranţă aici? Nu trage nimeni cu urechea?

— În Asia, întotdeauna! Trebuie să fim în permanenţă conştienţi de faptul că pereţii şi uşile au urechi, dar pot să rezolv treaba asta. Chen! strigă el. Uşa se deschise imediat şi Malcolm îi spuse în cantoneză: Stai departe de uşă şi ai grijă să nu se apropie nimeni de ea, nici chiar Ah Tok!

— Da, tai-pan!

Uşa se închise.

— Acuma suntem în siguranţă, domnule Gornt. Îl cunosc pe Chen de o viaţă întreagă şi nu ştie engleză. Vorbiţi dialectul din Shanghai?

— Puţin, la fel şi dialectul Nin poh.

— Deci ce spuneaţi?

— Este pentru prima oară că istorisesc această poveste, spuse Gornt şi Malcolm îl crezu. A fost odată ca niciodată, începu Gornt, de astă dată cu chipul sumbru, o familie care a plecat din Montgomery – Alabama în Anglia, părăsindu-şi patria unde locuiau de câteva generaţii – tatăl, mama şi doi copii, un băiat şi o fată. Fata avea cincisprezece ani, se numea Alexandra şi tatăl ei era cel mai tânăr dintr-o familie cu cinci copii, cel mai în vârstă fiind Wilf Tillman.

— Unul din întemeietorii companiei Cooper-Tillman? întrebă Struan stârnit.

— Chiar el. Tatăl Alexandrei era un mic angrosist de ceai şi bumbac care investise alături de fratele său, Wilf, la Cooper-Tillman şi se dusese la Londra ca să lucreze cu firma Rothwell pe un contract de trei ani, în calitate de consilier pentru problemele bumbacului – căci Cooper-Tillman era principalul lor furnizor. Dar au rămas în Anglia mai puţin de un an. Din păcate, ambii părinţi s-au îmbolnăvit foarte grav – de fapt, nici nu e de mirare, cu toată ceaţa şi clima aceea. Era şi eu să mor când am stat acolo – căci am petrecut la Londra doi ani, ca ucenic în cadrul firmei Brock şi încă un an la Rothwell. Oricum, familia Tillman hotărî să se întoarcă acasă. În timp ce traversau Atlanticul, pe la mijlocul drumului, Alexandra descoperi că este însărcinată.

— Ayeeyah, murmură Malcolm.

— Da. Şocul acesta, adăugat la boala de care suferea deja adoratul ei tată, îl doborî de tot. Avea treizeci şi şapte de ani. Îl îngropară în mare. Căpitanul scrisese pe certificatul de deces: „comoţie cerebrală”, dar atât ea, cât şi mama ei cunoşteau adevărata cauză: veştile proaste. Alexandra avea şaisprezece ani şi era frumoasă ca o cadră. Era în anul ‘35, acum douăzeci şi şapte de ani. Alexandra a născut un copil, pe mine. Pentru o fată necăsătorită, să facă un copil, să fie o femeie căzută… ei bine, domnule Struan, nu cred că este nevoie să vă mai explic ce stigmat a fost silită să poarte şi ce dezastru a fost acela pentru familie, mai ales în Alabama – ţinutul Bibliei. Mai înainte vorbeam despre onoare – este absolut adevărat ce spuneam atunci – noi, sudiştii, luăm foarte în serios problemele de onoare şi dezonoare. Îmi permiteţi? – Gornt făcu un gest către sticla de şampanie.

— Vă rog.

Malcolm nu fu în stare să spună nimic altceva. Gornt relata totul cu o voce egală, plăcută, nepătimaşă, ca a unui povestitor oarecare ce spune o întâmplare interesantă. Cel puţin deocamdată, se gândi Malcolm mâhnit. Gornt turnă în

paharul lui Struan, apoi în al său.

— Mama mea şi bunica au fost nişte proscrise şi pentru societate şi pentru familia Tillman, chiar şi fratele ei şi-a întors faţa de la ele.

Pe când aveam trei ani, mama a cunoscut un bărbat din Virginia, originar din Anglia, pe nume Robert Gornt, un gentleman, exportator de tutun şi bumbac şi mare jucător de cărţi. Acesta se îndrăgosti de mama şi mama de el. Au plecat din Montgomery şi s-au căsătorit la Richmond. Au încropit şi o istorioară, cum că mama era văduvă, că fusese căsătorită la vârsta de şaisprezece ani cu un ofiţer de cavalerie yankeu ce fusese ucis în timpul războaielor cu indienii sioucşi. Pe atunci avea nouăsprezece ani. Timp de câţiva ani, treburile au mers relativ bine. Până în '42 – anul când Dirk Struan a întemeiat practic singur Hong Kong-ul, cu un an înainte să vă naşteţi dumneavoastră. Anul '42 a fost un an rău, cu febra Văii Fericite, malaria, cu războiul opiului în China şi cu marele taifun care a distrus oraşul de acolo, şi deosebit de rău pentru Nobila Casă, pentru că acelaşi taifun l-a omorât pe marele Dirk Struan – sorbi din şampanie. Dirk Struan era răspunzător pentru moartea lui Wilf Tillman şi pentru ruina familiei Tillman.

— Nu ştiu nimic despre asta. Sunteţi sigur?

Gornt zâmbi cu zâmbetul lui deschis, care nu ascundea nici un fel de animozitate.

— Da, sunt sigur. Wilf Tillman era bolnav de febra Văii Fericite. Dirk Struan avea scoarţă de cinchona care ar fi putut să-l vindece, dar n-a vrut nici să-i dea, nici să-i vândă, căci voia să-l ştie mort, ca şi Jeff Cooper – vocea lui Gornt căpătă o nuanţă mai acută. Yankeul din Boston îi voia moartea.

— De ce? Şi de ce să fi vrut tai-panul moartea lui Tillman?

— Îl ura, avea vederi diferite de ale lui Wilf. Printre altele şi pentru faptul că Wilf avea sclavi, lucru care nu era ilegal pe vremea aceea, după cum nu este nici acum ilegal în Alabama. Şi ca să-l ajute pe Cooper să preia firma. După moartea lui Wilf, Jeff Cooper a cumpărat pachetul lui cu

acţiuni pe o nimica toată şi a retezat veniturile familiei mele de pe urma firmei. Şi numai din cauza lui Dirk.

— E adevărat că avem o colaborare cu firma Cooper-Tillman în ceea ce priveşte coaja de cinchona, domnule Gornt, şi suntem prieteni vechi. Cât despre restul, nu ştiu nimic, şi nici nu cred, am să cercetez povestea aceasta când mă întorc la Hong Kong.

Gornt dădu din umeri.

— Câţiva ani mai târziu, Cooper a recunoscut că nu-i plăcuse niciodată de Wilf Tillman: Ascultă, tinere, mi-a spus el, Wilf a meritat tot ce a păţit, era neguţător de sclavi şi nu era bun de nimic, n-a muncit nici măcar o zi în toată viaţa lui, gentlemanul dumitale sudist era un ticălos. Dirk a avut dreptate să dea puţina scoarţă de cinchona pe care o avea altora care considera el că merită. Munca, înţelegi, munca mea este cea care a ridicat această companie şi care v-a plătit vouă, ţie, mamei tale şi tatălui tău vitreg, atâţia bani în toţi anii aceştia…” – chipul lui Gornt se schimonosi o clipă, apoi redeveni calm, în aparenţă. A mai spus şi alte câteva lucruri, dom’le, care… nu au importanţă acum. Dar faptul că ne-a diminuat fondurile, că ne-a luat din banii care ne aparţineau de drept a fost foarte important. Atunci s-a produs şi ruptura dintre mama şi tatăl meu vitreg. Numai cu mulţi ani mai târziu am aflat că se căsătorise cu ea pentru banii pe care îi avea, căci afacerile lui cu tutun şi bumbac erau nişte expediente, nu era decât un cartofor împătimit şi ghinionist, iar ea trebuise tot timpul să-i achite datoriile. Pe patul de moarte, mama mi-a povestit toate acestea. Dar tatăl meu vitreg nu fusese rău cu mine, pur şi simplu mă ignora, am fost ignorat toată viaţa. Acum este timpul să mă răzbun.

— Nu văd ce vină poţi să-mi faci mie din asta.

— Nu vă fac nici un fel de vină.

Malcolm privea fix la el.

— Am crezut că ideea duelului cu spade sau fiare de luptă vă aparţine.

— N-a fost ideea mea, v-am mai spus. I-am explicat domnului Greyforth că nu se poate, dar el s-a mulţumit să

râdă şi mi-a spus să insist.

După o scurtă pauză, Malcolm spuse:

— Se pare că nu-ţi place prea mult.

— Nici nu-mi place, nici nu-mi displace. Sunt aici ca să învăţ tot ce pot de la el timp de o lună şi să preiau conducerea peste un an, când el se va retrage. Acesta este planul, dacă mă hotărăsc să rămân la Brock.

— S-ar putea să trebuiască să preiei problemele mai curând decât îţi închipui, spuse Malcolm pe un ton tăios. De exemplu, de joia viitoare, aşa sper.

— Sunteţi decis să vă bateţi în duel?

— Da.

— Aş putea să vă întreb care este motivul adevărat?

— M-a provocat în mod intenţionat, desigur, la instigaţia lui Brock. Va fi mai bine pentru firma Struan dacă este eliminat.

— Veţi încerca să mă eliminaţi şi pe mine dacă voi porni împotriva firmei Struan?

— Mă voi împotrivi, voi concura cu dumneavoastră, vă voi opri dacă voi putea – dar n-aş vrea să mă lupt cu dumneavoastră – Malcolm zâmbi blând. Este o discuţie stupidă, domnule Gornt. Este stupid să fim atât de deschişi şi de sinceri, dar, asta e! Vorbeaţi de „răzbunare”. Sunteţi decis să vă răzbunaţi pe noi pentru ceea ce se presupune că bunicul meu i-ar fi făcut lui Wilf Tillman?

— Da, spuse Gornt, zâmbind. La timpul potrivit.

— Dar cum rămâne cu Jeff Cooper?

Zâmbetul dispăru.

— Şi pe el. La timpul potrivit! – apoi, pentru o clipă, vocea lui Gornt se umplu de venin. Dar nu aceasta este răzbunarea pe care o caut. Vreau să-l distrug pe Morgan Brock şi pentru asta am nevoie de ajutor… – Gornt izbucni în râs. Pe Dumnezeul meu, domnule Struan, dacă aţi putea vedea cum arătaţi!

— Morgan? reuşi în cele din urmă Malcolm să rostească.

— Da, ochii lui Gornt luciră. Dar n-o pot face singur, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ce ironie a soartei, nu-i aşa?

Malcolm se ridică în picioare clătinându-se, se scutură ca un câine, apoi se întinse şi se aşeză la loc, pe un scaun, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, îşi mai turnă un pahar, vărsă puţin pe masă, dădu paharul pe gât dintr-o sorbitură şi, în tot acest timp, Gornt îl privea şi aştepta, încântat de efectul vorbelor lui. Malcolm avu nevoie de ceva timp ca să reuşească să răspundă.

— Morgan? Dar, pentru Dumnezeu, de ce?

— Pentru că a sedus-o pe mama mea când aceasta avea cinsprezece ani, i-a distrus viaţa şi a abandonat-o. Biblia spune că să-ţi ucizi tatăl, paricidul, este cel mai greu păcat, iar mama m-a pus să jur că nu o voi face, atunci când mi-a povestit adevărul despre tatăl meu. Mama era pe patul de moarte. Aşa că n-am să-l ucid, am să-l ruinez numai! – cuvintele fură rostite pe un ton indiferent, fără nici un fel de inflexiune. Pentru aceasta am nevoie de ajutorul firmei Struan.

Malcolm trase adânc aer în piept şi dădu din nou din cap. Nimic din toate astea nu păreau să aibă vreun sens pentru el, deşi acum credea totul, chiar şi cele spuse despre comportarea lui Dirk Struan. Ayeeah, am atâtea încă de aflat, îşi zise el şi continuă să asculte atent ceea ce spunea Gornt. Pe atunci Morgan avea douăzeci de ani, era ucenic la Rothwell şi locuia în Casa de Conturi, aşa că îi fusese uşor să se strecoare în dormitorul ei.

— Ce putea face o tânără de cincisprezece ani, genul clasic de frumoasă a sudului, păzită şi crescută ca o floare rară? Când a aflat Rothwell, l-a dat afară, bineînţeles, dar bătrânul Tyrer Brock a râs şi cumpărat în secret, pe tăcute, un pachet mare de acţiuni ale firmei, aşa că…

Malcolm avu un şoc.

— Brock controlează firma Rothwell?

— A controlat-o, un timp, numai atât cât a fost necesar ca să-l concedieze pe Rothwell şi pe toţi directorii lui şi să numească alţii noi. Când a aflat Jeff Cooper, a avut destulă putere ca să-l silească pe bătrânul Brock să facă un târg: juma-juma. În schimb, Jeff va conduce compania şi va păstra totul în secret, mai ales faţă de firma Struan. Târgul

mai este în vigoare şi acum.

— Dimitri ştie despre asta?

— Nu. Şi nici domnul Greyforth. Am descoperit toate amănuntele cât am stat la Londra.

Mintea lui Malcolm lucra febril. Firma Struan făcuse de multe ori afaceri cu Rothwell de-a lungul anilor, dar nimeni nu se plânsese niciodată de nimic. Apoi îi veni brusc în minte un amănunt pe care îl menţionase Gornt.

— Dar Morgan ştie că dumneavoastră ştiţi despre el…?

— I-am scris la Londra după moartea mamei. Mi-a răspuns că îi comunicasem lucruri absolut noi pentru el şi a negat totul, dar mi-a spus să vin să-l vizitez dacă voi ajunge vreodată la Londra. Aşa am şi făcut. Dar din nou a negat. Nu avea nici o legătură cu treaba asta, fusese învinuit din greşeală, din cauza altui practicant, el nu avea nici în clin, nici în mânecă cu această poveste. Eram foarte nevoiaş pe vremea aceea, aşa că mi-a găsit la început un fel de slujbă, apoi m-a ajutat să intru la firma Rothwell – Gornt oftă. Mama mi-a spus că, atunci când Morgan fusese luat din scurt de Rothwell, spusese că „o va lua de nevastă pe târfă dacă are o zestre de zece mii de dolari anual!” – Gornt fu scuturat de un fior, deşi chipul nu i se schimbă şi vocea îi rămase la fel de fermă. Aş putea să-i iert orice lui Morgan, poate, dar asta nu. Cuvântul „târfă”, niciodată. Este menţionat în scrisoarea de la Rothwell. Rothwell a murit, dar scrisoarea există. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

Se ridică în picioare, se întinse şi se îndreptă spre uşă.

— Staţi, spuse Malcolm, incitat, nu vă puteţi opri aici.

— Nici nu am intenţia, domnule Struan, dar genul acesta de conversaţie sau, mai corect spus, de confesiune, deşi bun pentru suflet, este epuizant. Şi apoi, nu pot rămâne prea mult timp aici, pentru ca Greyforth să nu devină bănuitor. Am să aranjez să fie pistoale şi să se tragă de la douăzeci de paşi, apoi mă întorc.

— Aşteptaţi o clipă, pentru Dumnezeu. De ce fel de ajutor aveţi nevoie? Şi de ce v-aş ajuta, la urma urmei? Ce doriţi de la mine?

— De fapt, nu prea mult, puteţi să-l ucideţi pe Norbert

Greyforth, dar asta nu este esenţial. Este mai important ceea ce pot să fac eu pentru dumneavoastră, spuse Gornt râzând, apoi redeveni serios. Înainte de sfârşitul lui ianuarie, Casa Brock va zdrobi Casa Struan, dar asta ştiţi deja, sau ar trebui să ştiţi. Pot să-l opresc, pentru un anume preţ. Martor îmi e Dumnezeu că vă pot oferi informaţii care pot să vă facă să-i bateţi cu propriile lor arme, să distrugeţi familia Brock pentru totdeauna.

Malcolm simţi că îi plesneşte inima. Dacă reuşeşte să scoată Casa Struan din nenorocirea asta, mama lui îi va permite orice va dori. O cunoştea foarte bine. Îmi va da tot ce vreau, absolut orice, ţipă el în sinea lui, dacă o să-i spun că vreau să treacă la catolicism, o s-o facă şi pe asta! Indiferent care ar fi preţul, ştia că va plăti şi că va plăti frumos.

— Care este acest preţ, în afară de răzbunare?

— Când mă întorc.

Malcolm aşteptase toată ziua, dar străinul nu se mai întorsese. Nu se simţea îngrijorat. În seara aceea cinase singur. Angélique îi spusese că e obosită, fuseseră prea multe petreceri la rând care ţinuseră până târziu şi o să-i facă bine să se culce mai devreme în seara aceea.

— Aşa, dragul meu Malcolm, o să iau o mică gustare la mine în cameră, mă pieptăn şi mă retrag în lumea visurilor. În seara aceasta te iubesc şi te părăsesc…, eşti abandonat.

Nu se supărase. Mintea îi fierbea de atâtea speranţe noi încât se temea chiar să nu fie tentat să i le împărtăşească şi ei, dacă ar fi rămas cu el la cină. Când trecu pe la el Jamie, la începutul serii, abia se abţinu să nu-i destăinuie noutăţile minunate.

— A găsit avocatul vreo soluţie? întrebă Jamie.

— Nu, Dumnezeule mare, încă nu. De ce?

— Pari aşa de…, ca şi când ţi s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Nu te-am mai văzut aşa de săptămâni de zile. Dar ai primit totuşi nişte veşti bune, nu-i aşa?

Malcolm mormăi ceva.

— Poate că am trecut un hop şi acuma o să-mi meargă

mai bine.

— Sper şi eu. Şi accidentul acesta după toate celelalte… Nici nu ştiu cum de mai rezişti. Cu toate cele ce s-au petrecut în ultimele săptămâni trebuie să mărturisesc că eu sunt la capătul puterilor, iar acum, individul ăsta, Gornt, mai pune şi el paie pe foc. E ceva la el care mă sperie.

— Cum aşa?

— Nu ştiu, e un fel de presimţire. Poate că nu este chiar aşa de inofensiv cum pare. Jamie avu o mică ezitare. Ai timp să stăm puţin de vorbă?

— Bineînţeles, stai jos. Brandy? Serveşte-te singur.

— Mulţumesc.

Jamie îşi turnă o porţie mică, apoi trase celălalt scaun cu spătarul înalt în faţa căminului, vizavi de Struan. Perdelele erau trase pentru noapte, încăperea era intimă. Se simţea un miros plăcut de fum de lemn şi din depărtare răzbătea sunetul clopotelor de pe navele din golf care avea în el ceva liniştitor şi reconfortant.

— Este vorba de câteva lucruri: într-un fel sau altul vreau să ajung la Hong Kong înainte de Crăciun, numai pentru câteva zile.

— S-o vezi pe mama?

Jamie dădu afirmativ din cap şi sorbi din brandy.

— Aş vrea să pornesc cu *Prancing Cloud.* O să ancoreze… De ce zâmbeşti?

— Mi-ai luat-o înainte cu o clipă. Şi eu plănuiam să pornesc cu ea.

Jamie clipi, apoi zâmbi serafic.

— Te-ai răzgândit şi te pregăteşti să faci ce-ţi cere mama ta?

— Nu chiar întocmai. Malcolm îi împărtăşi planul său în legătură cu *Prancing Cloud* şi văzu că euforia lui Jamie se evaporează instantaneu.

— Nu te teme, sunt un trăgător mult mai bun decât Norbert şi presupunând că va fi de acord să tragem cu pistoalele de la distanţa de douăzeci de paşi. Este deja un om mort. M-am decis să-l ucid. Uită-l pe Norbert. Acuma, despre Angélique: dacă nu reuşim cumva s-o strecurăm la

bord, spun „dacă nu reuşim”, adică noi doi, pentru că te-am inclus tot timpul în plan, atunci o aduci cu nava următoare, aşa că oricum vei fi la Hong Kong înainte de Crăciun.

— Doamna Struan va fi foarte supărată dacă o va găsi pe Angélique cu noi.

— Lasă-mi mie grija asta.

— Aşa am să şi fac. Ceea ce mă duce la chestiunea esenţială pentru mine: când am să plec de la Struan mă gândesc să-mi înfiinţez o firmă proprie şi, de fapt, despre asta voiam să stăm de vorbă. Dacă ai vreo obiecţie.

— Dimpotrivă, voi face tot ce-mi stă în putinţă, Casa Struan, vreau să spun, ca să te ajut. Dar mai sunt ani buni până atunci.

— Am senzaţia că doamna Struan a hotărât că eu trebuie să plec.

— Mă voi opune din răsputeri, spuse Malcolm stârnit. Trebuie să fii promovat, avansat, compania nu doreşte să se lipsească de serviciile tale, asta trebuie să înţeleagă şi ea. Este o idee de-a dreptul periculoasă.

— Da, dar dacă totuşi o să trebuiască..., ai răbdare cu mine, tai-pan, dacă e necesar, o să ai ceva împotrivă?

— Să-ţi faci firma ta? Nu. Dar nu pot să sufăr gândul ca firma Struan să te piardă, jur pe Dumnezeu. Aşa ceva n-o să se întâmple şi chiar dacă o se ceri să ne părăseşti am să găsesc o cale pentru a te convinge să rămâi. O să te conving.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

Jamie bău o înghiţitură mai zdravănă şi se simţi ceva mai bine. Nu datorită căldurii pe care i-o dădea băutura, ci datorită modului în care îi vorbise Malcolm. În ultimele săptămâni se simţise foarte rău. Când primise scrisoarea de la doamna Struan, cu o zi înainte, fusese nevoit să se confrunte cu o realitate dură: oricât de credincios eşti faţă de o companie, oricât de multe servicii aduci companiei, compania te va scuipa oricând, fără nici un fel de ezitare, dacă aşa crede ea de cuviinţă. Şi, de fapt, ce este „compania”? Un grup de oameni, de bărbaţi şi de femei. Oameni. Doamna Struan, de exemplu. „Compania”

înseamnă nişte oameni şi aceştia se vor ascunde întotdeauna în spatele faţadei, susţinând că acum „compania trebuie să supravieţuiască”, sau „este pentru binele companiei” ş.a.m.d., concediind, sau promovând oamenii în funcţie de motivele lor personale, de duşmănii sau ură. Şi să nu uităm că, în zilele noastre, cele mai multe companii sunt companii de familie. În cele din urmă, familia este cea care are câştig de cauză. Sângele este mai puternic decât competenţa. Membrii unei familii se ceartă între ei, dar, în final, de regulă se unesc în faţa unui duşman care nu face parte din familie, aşa că Alfred MacStruan a fost desemnat să preia conducerea operaţiunilor din Japonia. Nu pot face nimic, nu-mi rămâne nimic de făcut în această privinţă. Poate că afacerile de familie sunt mai umane, mai bune decât instituţiile impersonale, birocratice, dar chiar şi aşa, ba poate chiar mai mult în acest caz, eşti supus reţelei de influenţe ale „bătrânului” cap de familie. Nu ai decât de pierdut, în ambele cazuri…

Cu o noapte înainte se îmbătase crunt, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei şi nu găsise nici un fel de alinare nici la Nemi, în căsuţa lui din Yoshiwara. De fiecare dată când se gândea la „adevărul” companiei, mai adăugând şi amintirea acelei nelegiuiri pasibile de spânzurătoare pe care fusese cât pe-aci s-o comită, de incorectitudinea doamnei Tess Struan faţă de el, de încăpăţânarea lui Malcolm şi de propria prostie – căci ştia că dacă Malcolm nu l-ar fi oprit ar fi rupt sfoara, ar fi mototolit scrisorile şi le-ar fi aruncat în apă – capul începu să i se învârtească şi numai o altă doză de rom îl făcu să i se oprească, până când începea din nou să se învârtească. Nemi nu-l putuse ajuta în nici un fel:

— Jami, ce avut la tine? Jami, Jamie!

— Machiavelli a spus-o cel mai bine, spusese el, articulând cu greutate cuvintele, a spus să nu te încrezi în prinţii de sânge, căci te vor înşela. Prinţi de sânge, tai-pani, mame de tai-pani, fii ai lui Dirk Struan şi fii ai acestora…

Şi apoi începuse să plângă. Ai, îşi spuse el simţind că i

se face greaţă, aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat de ani de zile, ultima dată a fost când abia sosisem în Hong Kong, acum douăzeci de ani şi am auzit că mama murise în timp ce eu eram pe mare. Probabil că ştia că va muri când am plecat. „Du-te, băiatul meu drag, câştigă-ţi norocul şi să-mi scrii în fiecare săptămână…” Dacă n-ar fi fost ea, am fi murit cu toţii – numai forţa ei sufletească ne-a ţinut în viaţă până a sosit Struan şi joss-ul nostru s-a schimbat.

Am plâns de mi-a secat inima. Ca şi aseară, deşi erau altfel de lacrimi. Plânsesem pentru nevinovăţia mea pierdută. Nici nu-mi vine să cred că am putut fi atât de naiv, încât să cred în „companie”. Oare Dirk m-ar fi părăsit la ananghie? Niciodată. Tai-panul n-ar fi făcut-o, n-ar fi putut face aşa ceva, dar el nu mai este decât o legendă. Trebuie să-mi fac curaj şi să mă înfig pe picioarele mele – am treizeci şi nouă de ani, în Asia asta înseamnă bătrân, deşi eu nu mă simt bătrân, ci numai ca o navă fără cârmaci. Şi Malcolm la fel… Oare? Privi spre el, remarcând diferenţa. Malcolm s-a schimbat, seamănă mai mult cu cel care era mai înainte, îşi zise el. Este mai adult, oare se poate aşa ceva? Nu ştiu, dar, orice ar fi*, joss-ul* lui este hotărât, ca şi al meu.

— Mă bucur că n-am umblat la scrisori…, nici nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare că doamna Struan îţi pune beţe în roate.

— Dar mie!

Malcolm îi destăinui lui Jamie ce-i spusese Sir William: că primise o scrisoare de la ea. Apoi despre *opiu* şi despre plantaţiile lor din Bengal. Ştirea explodase ca o bombă în colonie. Reuniunea de la prânz care avusese loc la club fusese mult mai violentă decât se aşteptaseră, se strigaseră fel de fel de ameninţări, că Sir William ar trebui sugrumat, sau cel puţin dat în judecată dacă încearcă să impună aici prostia Parlamentului. Malcolm vedea cât de nefericit este Jamie şi fu tentat încă o dată să-i împărtăşească acea speranţă liniştitoare care se numea Gornt.

— Sunt mult mai încrezător în viitor, Jamie. Nu fi

îngrijorat. Te pregăteşti să te duci la Yoshiwara?

— Nu chiar imediat, deşi trebuie s-o văd pe Nemi, Jamie zâmbi abătut. Am făcut-o lată aseară, trebuie să-i cumpăr un cadou. Nu e neapărat obligatoriu, dar e o fată bună şi tare veselă. Dar mai întâi trebuie să trec pe la Nakama. Phillip m-a rugat să stau de vorbă cu el o jumătate de oră. Se pare că l-a întrebat pe Phillip despre afaceri şi bănci, capital, dobânzi şi altele de felul acesta – Phillip m-a rugat pe mine să-i explic elementele de bază.

— E ciudat.

— Da. Ticălosul are o minte foarte iscoditoare. Păcat că nu este mai binevoitor cu noi.

— Nu-i vinde degeaba cunoştinţele, stoarce-l în schimb şi tu pe el, află ceva ce ne interesează pe noi. Mâine cred că am să stau şi eu de vorbă cu Phillip. Spune-i să treacă pe la mine, bine? vocea lui Malcolm deveni mai dură. Trebuia să ne comunice toate informaţiile, doar aşa ne-a fost înţelegerea, nu?

— Da, aşa este, Jamie îşi termină băutura. Mulţumesc. Şi mulţumesc şi pentru discuţie. Sper din toată inima ca măcar tu, Malcolm, să ieşi la liman aşa cum îţi doreşti.

— Da, ştiu, Jamie. O să ieşi şi tu la liman. Noapte bună!

În liniştea camerei sale, Malcolm îşi întinse mulţumit picioarele spre foc, nerăbdător să treacă o dată şi ziua următoare, şi să afle şi veştile pe care urma să le primească de la Gornt. Oare care să fie preţul? mormăi el, cu ochii aţintiţi la tăciuni. Auzea voci în interiorul clădirii şi afară, în curte. Din când în când un râs zgomotos şi cântece de beţie. John Marlowe venise în după-amiaza aceasta ca să-i aducă un mesaj din partea amiralului: ar putea să vină la bordul navei amiral a doua zi, sau, dacă îi era mai comod, la Sir William?

— Pot să mă întâlnesc cu el la Sir William. La ce oră?

— La amiază?

— Bine. Despre ce este vorba?

— Nu ştiu, spusese Marlowe. Pun pariu că nu e numai aşa ca să treacă timpul.

De când se întorsese după confruntarea din Golful Mirs

şi de la Hong Kong, amiralul Ketterer clocotea de furie din cauza rapoartelor nefavorabile şi critice din ziare şi încă mai era supărat de faptul că tunurile făcute de englezi trăseseră în flota lui.

— Nu cred că i-au făcut chiar foarte mare plăcere unele dintre remarcile mai dure de la şedinţa de astăzi de la prânz.

— Distrugătoare! zise Malcolm şi râse înveselit, cu gândul tot la informaţiile primite de la Gornt.

Şi Marlowe râse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu spuneţi aşa ceva pe puntea de comandă, căci sare în aer toată flota! Apropo, voiajul meu de probă a fost aprobat, s-a fixat pentru luni sau marţi, dacă permite vremea. Ce zi v-ar conveni mai bine amândurora?

— Cât timp vom lipsi?

— Plecăm cam pe la răsăritul soarelui şi ne întoarcem cel mai târziu la apus.

— Marţi.

Un cărbune căzu din vatră. Malcolm îl băgă înapoi cu vătraiul şi înteţi flăcările. Flăcările portocalii-albăstrui se înviorară pentru o clipă şi apoi muriră din nou, închipuind tot felul de fantasmagorii, imagini care-l înviorau, scene în care el şi ea erau în miezul lucrurilor. Aruncă o privire spre uşa care separa apartamentele lor. Nu se auzea nici un zgomot de acolo. Gornt are soluţia care o va îmbuna pe Tess. Ironia soartei vrea ca eu să am nevoie de el şi el de mine, deşi suntem duşmani. Am impresia că întotdeauna vom fi adversari. Dar care o fi oare preţul? Cu siguranţă un lucru pe care eu i-l pot oferi. Este suficient de înţelept ca să înţeleagă lucrul acesta. De ce eşti aşa de sigur? Răzbunarea este un motiv foarte puternic. Ştiu asta.

La Hanul Crinului, Phillip se lăsă masat de o japoneză musculoasă, cu braţe zdravene şi degete de fier care ştiau să găsească punctele sensibile şi le apăsau de parcă ar fi cântat pe o claviatură, făcându-l să scoată gemete de plăcere. Această casă nu era la fel de elegantă şi nici la fel

de scumpă ca Trei Crapi, dar masajul era cel mai bun din câte îşi amintea şi reuşise să-l facă să uite de Fujiko şi de Nakama şi de André Poncin şi de Sir William care fusese furios toată ziua, culminând cu şedinţa de la prânz, când turbarea înveninată a oamenilor de la club fusese cât pe-aci să arunce în aer toate acoperişurile din Yokohama.

— Ca şi când eu aş fi de vină că Parlamentul a înnebunit, urlase Sir William la prânz către amiralul care era la fel de furios. Nu-i aşa, Phillip?

— Bineînţeles, Sir William, răspunsese el, invitat la acel dejun împotriva dorinţei sale, împreună cu generalul care era al treilea oaspete.

— Parlamentul a fost întotdeauna arbitrar şi stupid! De ce naiba nu lasă Foreign Office-ul să se ocupe de colonii şi să suporte toate durerile astea de cap? Cât despre liota asta de netrebnici de aici care îşi zic negustori, sunt nişte ticăloşi în stare să te facă să-ţi scuipi plămânii.

— Cincizeci de lovituri cu pisica-cu-nouă-cozi i-ar ajuta să-şi bage minţile în cap, pe Dumnezeul meu, spusese amiralul. Toţi până la unul şi mai ales ziariştii. Nişte ticăloşi sălbatici.

Generalul interveni şi el cu un aer înţelept, căci încă nu uitase perdaful pe care i-l dăduse Sir William în legătură cu răscoala:

— Dar ce poţi face, dragă Sir William? Nu poţi decât să iei lucrurile ca un bărbat! Şi, dragă amirale, bătrâne, ai căutat-o cu lumânarea pentru că te-ai apucat să faci declaraţii politice în public. Prima regulă pentru noi este să ţinem capul plecat şi să fim foarte circumspecţi cu declaraţiile publice şi să suferim în tăcere, aşa am considerat eu întotdeauna.

Grumazul amiralului Ketterer deveni purpuriu. Sir William interveni şi puse capăt începutului de ceartă:

— Phillip, sunt sigur că ai o mulţime de treburi de rezolvat, pentru numele lui Dumnezeu, copiază corespondenţa, iar plângerea către Bakufu trebuie să plece chiar astăzi.

Se retrăsese foarte recunoscător. Nakama îl salutase

foarte amabil:

— Ah, Taira-sama, sper că vă simţiţi mai bine. Mama-san Raiko întrebat ce face inima, cum simte, nu respectă întâlnirea cu Fujiko, fata plânge, plânge mult lacrimi… şi…

— Mă simt foarte bine. Ieri seară m-am distrat de minune la Hanul Crinului, spuse el, uimit să constate că prezicerile lui André se adevereau întocmai. Fujiko? A, m-am mai gândit la contractul ei, da, da, am mai reflectat.

Fu încântat să constate că Nakama pălise şi spaima lui îl recompensa pentru plictiseala din timpul dimineţii cu Sir William şi de la dejunul cu acesta, ajutându-l, în acelaşi timp, să pună în aplicare planul lui André.

— Dar, Taira-sama, eu cred…

— Şi nu mai vorbim deloc engleză astăzi şi, te rog, nici un fel de întrebări despre afaceri. Poţi să vorbeşti cu McFay-sama de la Nobila Casă şi cu asta basta…

Mormăi încă o dată de plăcere când maseuza apăsă mai adânc. Degetele ei se opriră imediat.

— Iyé, dozo… nu, te rog, nu te opri, spusese el în japoneză, iar femeia râse şi răspunse:

— N-ai grijă, stăpâne, când voi termina cu trupul acesta al tău ca de peşte vei fi în formă pentru trei dintre cele mai frumoase flori ale casei.

El îi mulţumi fără să înţeleagă ce spusese, dar şi fără să-l intereseze. După trei ore de japoneză cu Nakama şi după ce mai ascultase şi o mulţime de observaţii ale lui în legătură cu Raiko şi hanul ei – exact aşa cum prevăzuse André – capul începuse să-i vâjâie.

Între timp, femeia începu mişcările liniştitoare de încheiere, cu mâini pricepute şi unse cu ulei parfumat, apoi, terminându-şi treaba, îl înfăşură într-un prosop cald şi plecă. Phillip aţipi, dar se trezi când peretele de hârtie, shoji, se trase într-o parte şi o fată veni să îngenuncheze lângă el. Fata îi zâmbi şi Phillip îi zâmbi şi el la rândul lui, apoi îi spuse că era obosit şi să stea acolo până se trezeşte din nou, urmând astfel strict instrucţiunile lui André. Fata dădu din cap afirmativ şi fu foarte mulţumită, căci avea să-şi primească oricum taxa.

André este un geniu, se gândi el, la fel de mulţumit şi adormi fericit.

În seara aceasta, André o vizita pentru a doua oară pe Hinodeh. Se împlineau exact zece zile, douăzeci şi două de ore şi şapte minute de când o văzuse în toată splendoarea ei şi noaptea aceea îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna.

— Bună seara, Furansu-san, spuse ea sfioasă, într-o japoneză melodioasă.

Antecamera lor dădea spre mica verandă şi casa era aşezată în grădina Hanului Trei Crapi, la fel de parfumată ca şi Hinodeh însăşi. Kimonoul ei de iarnă, cafeniu şi cu broderii de aur, se mişca graţios când făcea plecăciuni şi se aşeză pe perna din faţă. În spatele ei, peretele de hârtie shoji era deschis larg spre dormitor, lăsând să se vadă saltelele şi cuverturile care alcătuiau primul lor pat.

— Saké-ul este aşa cum mi s-a spus că-ţi place. Rece. Întotdeauna bei saké rece?

— Da, da. Aşa place gust mai mult.

Îşi dădu seama că se bâlbâie, că japoneza nu-i mai este fluentă, că mâinile îi tremură şi palmele îi asudă. Fata zâmbi.

— E ciudat să bei băuturi reci iarna. Inima ta e rece iarna şi vara?

— Eeee, Hinodeh, spuse el, simţindu-şi inima zvâcnind în urechi şi în gâtlej. Inima mea, ca piatră de atât timp, gândit la tine, nu ştie dacă e cald, sau rece sau cum. Tu frumos.

— Numai pentru plăcerea ta, stăpâne.

— Raiko-san spus despre mine, da?

Avea ochii oblici şi calmi, faţa albă, sprâncenele pensate şi desenate cu creionul în formă de semilună, fruntea înaltă şi un păr negru ca pana corbului, pieptănat în sus şi prins cu piepteni din carapace de broască ţestoasă pe care André abia aştepta să-l desfacă.

— Ceea ce mi-a spus Raiko-san am uitat. Ceea ce mi-ai spus înainte de semnarea contractului este acceptat şi

uitat. Astă-seară începem. Ne întâlnim pentru prima oară. Trebuie să-mi spui totul despre tine, tot ceea ce vrei ca eu să ştiu despre tine, ochii ei se ridicară puţin, lăsând să se vadă o privire uşor amuzată. O să avem suficient timp, nu-i aşa?

— Da, te rog, pentru totdeauna, aşa sper.

În cele din urmă, contractul fusese discutat şi rediscutat, se căzuse de acord asupra tuturor clauzelor, apoi fusese transpus într-o vorbire mai simplă pentru ca şi el să poată înţelege şi André era gata să semneze în faţa ei şi a mamei-san. Îşi adunase atunci tot curajul şi-şi luase inima în dinţi:

— Hinodeh, rog, iartă la mine, dar trebuie spune, trebuie spune adevăr. Cel rău.

— Te rog, nu este nevoie, Raiko-san mi-a spus.

— Dar, dar te rog, iartă la mine..., cuvintele îi veneau greu, cu poticneli, deşi le repetase de zeci de ori, se simţea străbătut de valuri după valuri de ameţeală. Trebuie spune o dată: eu luat boala rea de la amanta mea, Hana. Nu posibil tratament, pare rău. Tu vei lua, trebuie luat boală dacă devine concubină, pare rău, spuse şi simţi că cerul i se prăbuşeşte în cap în timp ce aştepta reacţia ei.

— Da, înţeleg şi accept acest lucru şi am scris în contractul meu că te iert de orice vină în privinţa aceasta, înţelegi, de orice vină?

— A, da, vină, înţeleg. Mulţumesc şi...

Trebuise să se scuze şi să se repeadă afară, unde vomită violent şi fu apoi bolnav, se simţi rău cum nu se simţise niciodată în viaţă, nici când aflase că luase boala, sau o găsise pe Hana moartă. Când se întoarse în încăpere nu-şi ceru scuze. Fata nu se aştepta să i se ceară scuze. Înţelesese.

— Înainte de a semna, Furansu-san, spusese ea, trebuie să-ţi spun că pentru mine este foarte important să te întreb dacă îmi promiţi că-mi vei da pumnalul sau otrava, aşa cum e specificat în contract?

— Da.

— Mulţumesc. Aceste două lucruri importante nu mai

trebuie menţionate şi nici discutate niciodată, de acord?

— Da, spusese el, binecuvântând-o în gând.

— Atunci totul este în ordine. Iată, am semnat aici, semnează şi dumneata, Furansu-san, iar Raiko-san este martora noastră. Raiko-san spune că locuinţa noastră va fi gata în trei zile. Peste patru zile voi fi onorată să te primesc.

În a patra zi, în timp ce şedea în faţa ei, în sanctuarul lor particular, se simţea copleşit de frumuseţea ei, iluminată blând de flacăra lămpilor cu ulei.

— Casa aceasta place la tine, Hinodeh? întrebă el încercând să arate interes, dar obsedat numai de gândul de a o vedea goală.

— Este mai important să-ţi placă ţie, Furansu-san.

Ştia că fata nu face decât ceea ce fusese învăţată să facă, iar răspunsurile şi acţiunile ei sunt automate, încercând să-l facă pe el să se simtă la largul lui, indiferent de ceea ce ar fi simţit ea. În cazul bărbaţilor japonezi reuşea mai întotdeauna să-şi dea seama ce gândesc, cu femeile – niciodată, dar cam aşa se întâmplă şi cu cele mai multe franţuzoaice, îşi spuse el. Femeile sunt mult mai ascunse şi mai secretoase decât noi, mult mai practice. Hinodeh arată aşa de liniştită şi de calmă, cum stă nemişcată aici, îşi zicea el. Este oare vulcanică, sau tristă, sau speriată – sau poate că este atât de scârbită şi plină de ură încât este paralizată. Dumnezeu să mă ierte, dar nu-mi pasă, cel puţin, nu acum, poate mai târziu. Dar de ce fusese de acord? De ce? Dar asta n-am voie să întreb niciodată. Cam greu de respectat această clauză, este totuşi parcă ceva mai picant aşa. Sau poate tocmai asta o să mă distrugă, o să ne distrugă. Ei, nu-mi pasă! Hai mai repede, grăbeşte-te!

— Doreşti să mănânci? întrebă ea.

— Pe moment, eu nu foame.

André nu-şi putea lua ochii de la ea şi nici nu se strădui să-şi ascundă dorinţa din priviri. Sudoarea îi curgea şiroaie. Micul ei zâmbet rămase acelaşi. Un oftat. Apoi cu mişcări studiate, degetele lungi desfăcură obi-ul şi Hinodeh se

ridică în picioare, lăsând să cadă kimonoul exterior, privindu-l tot timpul fix pe André, liniştită şi calmă ca o statuie. Apoi îşi scoase kimonoul de dedesubt, apoi primul chilot, al doilea şi, în cele din urmă cingătoarea de mijloc. Se răsuci fără grabă în faţa lui, arătându-se din toate părţile, perfectă în toate.

Abia respirând, André se uită la ea cum îngenunchează, îşi ia paharul şi soarbe încet din el, apoi încă o dată şi simţea pulsul cum îi zvâcneşte cu putere în inimă, în gâtlej, în şale, cu o forţă aproape de neîndurat. Zile în şir se gândise şi plănuise să fie galant în vorbe şi în gesturi, să fie cât mai francez şi mai japonez, să se arate om de lume şi bărbat cu experienţă, să fie cel mai bun amant pe care îl avusese ea vreodată, sau pe care l-ar mai putea avea vreodată, să nu regrete nimic, în aşa fel încât prima lor noapte de dragoste să fie o experienţă minunată şi de neuitat. A fost de neuitat, dar nu minunată. Se repezise la ea şi o trântise pe pat unde se purtase ca un animal. Din noaptea aceea n-o mai văzuse nici pe ea, nici pe Raiko, evitându-le atât pe ele, cât şi cartierul Yoshiwara. În ziua următoare îi trimisese un mesaj lui Hinodeh, spunându-i că îi va da de ştire când va dori s-o viziteze din nou. Între timp, mai achitase încă o cantitate de aur mamei-san Raiko, salariul fiindu-i grevat pe doi ani de zile pentru a putea plăti contractul. Cu o zi în urmă îi trimisese vorbă că va veni s-o vadă în acea seară.

Ajuns în pragul verandei, avusese o mică ezitare. Paravanele shoji erau închise ca pentru noapte. O lumină aurie din interior îi făcea semn să se apropie. Pulsul îi era la fel de agitat ca şi atunci, gâtlejul i se uscase. O sumedenie de voci interioare îl dojeneau şi îi ordonau să plece, să se omoare, să facă orice numai să nu-i mai întâlnească ochii şi să nu-şi mai vadă propria imagine dezgustătoare în ochii ei, s-o lase în pace.

Voia cu toată fiinţa să plece, să fugă de ea şi dorea cu toată fiinţa s-o posede din nou, în diverse feluri, în toate felurile, chiar mai rău decât data trecută, indiferent cât l-ar costa. Simţea că se urăşte, ar fi mai bine să se sinucidă şi

să termine o dată, dar mai întâi pe ea. Trebuie.

Se sili să-şi scoată picioarele din încălţări şi deschise uşa. Ea şedea în genunchi, ca şi data trecută, exact în acelaşi costum, cu exact acelaşi zâmbet pe chip, aceeaşi frumuseţe, aceeaşi mână delicată care îi făcea semn să se aşeze lângă ea, aceeaşi voce blândă:

— Saké-ul este aşa cum mi s-a spus că-ţi place. Rece. Întotdeauna bei saké rece?

André se holbă la ea. Ochii, care fuseseră plini de atâta ură când plecase de la ea, îi zâmbeau acum cu aceeaşi dulceaţă sfielnică precum în primul moment.

— Ce?

Ca şi când n-ar fi spus nimic mai înainte, fata repetă cu aceeaşi voce egală:

— Saké-ul este aşa cum mi s-a spus că îţi place. Rece. Întotdeauna bei saké rece?

— Da, da, aşa beau, spuse el grăbit, abia auzind ce vorbeşte.

Fata zâmbi.

— E ciudat să bei băuturi reci iarna. Inima ta este rece vara şi iarna?

Murmură şi el ca un papagal răspunsul corect, căci nu-i era greu să-şi amintească fiecare cuvânt şi tot ce se întâmplase. Deşi vocea lui tremura, fata nu păru să bage de seamă, ea continuă ca şi mai înainte, cu privirea calmă: nimic nu se schimbase.

— Vrei să mănânci? întrebase ea.

— Pentru moment, nu, nu mi-e foame.

Zâmbetul ei nu se schimbă. Nici nu mai oftă. Se ridică în picioare. Dar de astă dată stinse lămpile cu ulei şi se duse în dormitor unde stinse de asemenea lămpile.

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu o licărire de lumină care trecea prin paravanul shoji de la lampa de pe verandă. O vedea pe Hinodeh numai ca pe o siluetă cu contururi vagi. Se dezbrăca. Câteva clipe mai târziu se auzi fâşâitul cuverturii trase la o parte. Când fu în stare să se ridice în picioare, se duse clătinându-se în dormitor şi îngenunche lângă pat, înţelegând că fata încerca să-i

salveze cinstea obrazului, să şteargă pata care nu putea fi nicicum ştearsă.

— Din mintea mea nu se va şterge niciodată, murmură el nefericit, cu obrazul ud de lacrimi. Nu ştiu cum simţi tu, Hinodeh, dar eu n-am să pot niciodată, îmi pare atât de rău, atât de rău. Mon Dieu, aş vrea, o, cum aş vrea…

— Nan desu ka, Furansu-sama?

Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că vorbise în franceză şi să treacă din nou pe japoneză.

— Hinodeh, spun că…, numai mulţumesc, Hinodeh. Te rog, iartă pe mine, pare rău mie…

— Dar nu are pentru ce să-ţi pară rău. În seara aceasta ne cunoaştem pentru prima dată. Acesta-i începutul.

36

Miercuri, 5 decembrie

Hiraga îşi văzu pentru o clipă imaginea reflectată în geamul unei măcelării şi nu se recunoscu. Trecătorii de pe Strada Mare abia dacă îl băgau în seamă. Hiraga se întoarse câţiva paşi ca să se privească din nou în geamul măcelăriei, să-şi examineze mai atent noua imagine, noua deghizare: joben, guler înalt şi cravată, o redingotă cu umeri largi şi ajustată pe talie din postav negru, vestă de mătase bleu, un lanţ de oţel inoxidabil de-a curmezişul ei de care atârna un ceas de buzunar, pantaloni strâmţi şi ghete de piele. Toate primite în dar de la Guvernul Majestăţii Sale, cu excepţia ceasului, primit de la Tyrer pentru serviciile aduse. Îşi ridică pălăria şi se privi din mai multe unghiuri. Acum părul îi acoperea în întregime creştetul capului şi creştea repede. Încă nu era la fel de lung ca al lui Phillip Tyrer, dar în mod sigur suficient de lung pentru a fi considerat european. Ras proaspăt. Calitatea şi ieftinătatea lamelor de ras englezeşti îl impresionaseră foarte tare, era încă un exemplu al miracolelor manufacturilor. Zâmbi propriei imagini, încântat de această mascaradă. Scoase ceasul şi-l admiră. Arăta 11:16. Ca şi cum şaisprezece minute ar avea vreo importanţă, îşi spuse el dispreţuitor, deşi era foarte mândru că învăţase atât de repede cum ţineau gai-jinii socoteala timpului. Am învăţat multe lucruri. Nu destule, dar este, oricum, un început.

— Domnu’, nu vrei un copan de berbecuţ congelat, ţinut la gheaţă pe o navă din Australia până aici, sau o bucată de slănină grasă, afumată la Hong Kong? spuse măcelarul, un burtos, chel, cu nişte braţe ca două tunuri, care purta un şorţ stropit tot de sânge.

— Oh! abia atunci observă Hiraga cărnurile, măruntaiele şi vânatul care atârna de partea cealaltă a geamului şi roiurile de muşte care bâzâiau în jurul lor. Nu, mulţumesc, priveam numai. La revedere, domnule, spuse el

ascunzându-şi scârba.

Îşi puse din nou pălăria pe cap cu un gest larg, aşezând-o într-o parte, aşa cum făcea Tyrer. Îşi continuă drumul de-a lungul Străzii Mari, spre Mahalaua Beţivilor şi spre sat, ridicându-şi politicos pălăria în semn de salut către trecători care, la rândul lor, îi răspundeau amabili. Lucrul acesta îi plăcea chiar şi mai mult, pentru că era un semn că este acceptat în conformitate cu standardele lor, atât de diferite de obiceiurile japoneze, atât de diferite de nişte obiceiuri civilizate.

Nişte proşti. Numai pentru că folosesc hainele lor şi am început să le port ca ei, îşi închipuie că m-am schimbat. Dar ei sunt pentru mine tot duşmani, chiar şi Taira. Ce prostie din partea lui Taira să se răzgândească în privinţa lui Fujiko, oare ce-a păţit? Numai că asta îmi cam încurcă planurile. Hiraga îl zări pe Struan care ieşea şontâcăind din clădire, însoţit de Jamie McFay şi de femeia aceea a lui Ori, prinşi într-o discuţie aprinsă. Asta îi aminti de întâlnirea lui cu Omul Numărul Doi al Nobilei Case. Încă îi mai vâjâia capul de faptele şi cifrele occidentalilor şi simţea parcă un gol, căci fusese silit să-i ofere o mulţime de informaţii în schimb lui McFay în legătură cu cămătarii şi negustorii de orez, cu cei din Gyokoyama.

— Jami-san, poate posibil întâlneşte unul din aceşti oameni dacă ţii secret, îi propusese în disperare de cauză, încercând să scape. Eu traduc dacă ţine secret.

Îl aştepta shoya. Sesizând dorinţa omului de a stoarce ceea ce aflase, Hiraga se jucase cu el, acceptase masajul care i se oferise mai întâi. După aceea, relaxat şi înfăşurat într-o yukata curată, în faţa unui dejun delicat alcătuit din orez, sepii uscate, biban proaspăt pescuit în dimineaţa aceea, fâşiuţe de hârtie subţire cu soya, daikung – hrean – şi saké, îi spuse că avusese convorbiri cu gai-jini foarte importanţi şi că aceştia răspunseseră la întrebările lui. Sorbi din saké şi nu se oferi să-i dezvăluie nici unul din acele răspunsuri. Informaţiile importante aveau nevoie de încurajare. De reciprocitate.

— Ce noutăţi mai sunt de la Kyoto?

— Totul este foarte curios, spuse shoya, încântat că i se permisese lui să facă începutul. Mai marii mei m-au informat că shogunul şi prinţesa Yazu au ajuns cu bine şi se află în interiorul palatului. Au mai fost încă trei ambuscade organizate de patrulele lui Ogama împotriva luptătorilor shishi, nu, nu, regret, de astă dată nu ştiu amănunte despre câţi au fost ucişi. Seniorul Ogama şi seniorul Yoshi nu se mişcă dintre zidurile palatelor lor… Dar samuraii shogunatului păzesc acum Porţile, la fel ca şi în trecut.

Hiraga făcu ochii mari:

— Chiar aşa?

— Da, Otami-sama – vicleanul shoya era încântat că Hiraga muşcase din momeală. Ceea ce este curios este că, la mică distanţă de toate porţile, se află pichete secrete ale samurailor lui Ogama şi, din când în când, căpitanii adversari ţin întruniri tainice.

— Curios, mormăi Hiraga.

Shoya dădu din cap afirmativ, ca un bun pescar ce era şi lovi în plin:

— Şi da, o, nu că ar avea vreo importanţă pentru tine, dar mai marii mei cred că cei doi shishi despre care ţi-am vorbit mai înainte, Katsumata şi acel shishi din Choshu, pe nume Takeda, au scăpat şi n-au fost prinşi în Kyoto şi călătoresc în prezent pe drumul Tokaido.

— Spre Yedo?

— Mai marii mei nu mi-au spus. E clar că vestea aceasta nu are valoare – shoya sorbi din saké, amuzat de strădania lui Hiraga de a-şi ascunde interesul.

— Tot ceea ce are legătură cu shishi poate fi important.

— A, în acest caz…, deşi nu este un lucru înţelept să povesteşti zvonuri, spuse shoya, prefăcându-se încurcat şi considerând că a venit timpul să priponească peştele cel mare, se pare că prin hanurile din Kyoto circulă zvonul că a mai scăpat încă o persoană din acea ambuscadă, a treia. O femeie samurai, care cunoaşte arte shuriken… Ce este, Otami-sama?

— O, nimic, nimic, spuse Hiraga, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul, în timp ce câteva mii de întrebări i se

îmbulzeau în minte. Numai o singură femeie din şcoala lui Katsumata învăţase această artă.

— Ce spuneai, shoya? A scăpat o femeie samurai?

— Este numai un zvon, Otami-sama. O prostie. Saké?

— Mulţumesc. Şi femeia aceasta, ce mai ştii despre ea?

— Nimic. Un zvon atât de stupid nici nu merită să fie transmis mai departe.

— Poate că ai putea să afli dacă această prostie este adevărată sau nu. Aş vrea să ştiu. Te rog.

— În acest caz... – începu shoya, sesizând marea concesie pe care o făcuse cu acel „te rog”, vocea i se îndulci un pic şi luă o nuanţă de umilinţă. Orice serviciu pentru tine şi pentru familia ta, nişte clienţi atât de valoroşi, Gyokoyama va fi onorat să vă servească.

— Mulţumesc.

Hiraga îşi termină saké-ul. Sumomo fusese la Kyoto cu Katsumata... Oare unde este ea acum, de ce nu s-a dus la Shimonoseki, aşa cum i-am poruncit, ce făcea acolo şi dacă a scăpat, unde este? Cu un efort reuşi să lase la o parte întrebările acestea şi altele la fel pentru mai târziu şi se strădui să se concentreze. Scoase o hârtie cu notiţe şi începu să-i explice, repetând parţial papagaliceşte, ceea ce îi spuseseră Taira şi Mukfey câteva ore la rând. Shoya ascultă cu atenţie, liniştit la gândul că nevasta lui trage cu urechea şi notează totul. Când Hiraga începu să-i vorbească despre împrumuturi, finanţare şi operaţiuni bancare – încă nedumerit prea bine în legătură cu cele ce auzise – shoya fu impresionat de memoria lui Hiraga şi de înţelegerea lui pentru chestiuni care îi erau total străine şi spuse foarte serios:

— Absolut remarcabil, Otami-sama.

— Mai este încă un lucru important – Hiraga trase adânc aer în piept. Mukfey a spus că gai-jinii au un fel de piaţă, shoya, îi zice bursă, unde singurele bunuri care se negociază, care se vând sau se cumpără sunt nişte bucăţele de hârtie tipărite care se numesc acţiuni sau părţi care reprezintă cumva bani, nişte sume uriaşe de bani şi fiecare acţiune este o părticică din Kompani – bău puţin

ceai, văzu că shoya nu-l înţelege, mai trase o dată adânc aer în piept. Să zicem că daimyo Ogama dă întreaga provincie Choshu, tot pământul şi produsele pământului unei kompani, Choshu Kompani, şi decretează după aceea că toată această kompani trebuie să fie împărţită, să zicem, în zece mii de părţi egale, zece mii de acţiuni, înţelegi?

— Da… aşa cred, te rog, continuă.

— Atunci stokul acestei Choshu Kompani este de zece mii de acţiuni. Apoi, daimyo, în numele kompani oferă toate aceste acţiuni sau numai o parte din ele altor oameni, pe bani. Pentru banii lor, bărbatul sau femeia primesc această bucată de hârtie pe care scrie câte acţiuni ale acestei Choshu Kompani a cumpărat. Această persoană deţine acum o parte din kompani şi deci, acea parte proporţională din bogăţia ei. Banii pe care i-a dat această persoană şi banii daţi de alţii devin atunci kapitar – cred că aşa a spus gai-jinul acela, Mukfey, aceştia sunt banii de care este nevoie ca să se conducă kompani, să i se sporească avuţia, să plătească salariile, să cumpere pământ sau arme, sau seminţe, să perfecţioneze bărcile de pescuit, să plătească tot ce trebuie ca să sporească bunăstarea provinciei Choshu şi să crească şi mai mult valoarea Kompani Choshu. Aşa mi-a explicat Mukfey… Spunea că pe orice piaţă, preţurile se modifică, chiar zilnic atunci când este foamete, nu-i aşa, shoya? Acelaşi lucru se întâmplă zilnic la bursa cu sute de kompani diferite, cu cumpărătorii şi vânzătorii. Dacă recolta din Choshu este mare, valoarea fiecărei părţi din Choshu Kompani o să fie mare, dacă este foamete, valoarea scade. Tot aşa variază şi valoarea fiecărei acţiuni. Înţelegi?

— Cred că da, spuse rar shoya, înţelegând într-adevăr foarte bine şi simţind nevoia să pună o mulţime de întrebări.

— Bine!

Hiraga era obosit, dar şi intrigat de aceste idei noi, deşi uneori simţea că se pierde în labirintul lor. Nu se tocmise niciodată la nici o piaţă sau în vreun han. Plătea atunci când i se cerea ceea ce i se cerea, nu se certase niciodată

în legătură cu nici un preţ sau cu vreo notă de plată – asta până în momentul în care devenise ronin. Notele de plată erau trimise întotdeauna persoanei care primea simbria, dacă erai samurai. Dacă erai necăsătorit, în mod normal, mamei. Cumpărăturile şi mânuirea banilor erau treaba femeilor, niciodată a bărbaţilor. Mâncai ceea ce ea – mama, mătuşa, bunica, sora sau soţia – cumpăra din simbria ta, te îmbrăcai şi te înarmai în acelaşi mod. Dacă nu mai aveai simbrie, mureai de foame, tu şi familia, deveneai ronin sau renunţai de bună voie la statutul de samurai şi deveneai ţăran, plugar sau, chiar mult mai rău, negustor.

— Shoya, spuse el, ridicând din sprâncene, preţurile la alimente variază pe piaţa de peşte sau de produse alimentare. Dar cine fixează preţul?

Breasla pescarilor sau a fermierilor, ar fi putut spune shoya sau, mai degrabă, negustorii care deţin realmente produsul, căci le-au împrumutat bani ca să-şi cumpere seminţe sau plase. Dar era mult prea grijuliu şi-şi consuma cea mai mare parte din energie încercând să rămână calm în faţa atâtor informaţii deosebit de preţioase, deşi incomplete.

— Dacă este mult peşte, este mai ieftin decât dacă este puţin. Depinde cum a mers pescuitul, sau cum a fost recolta.

Hiraga încuviinţă din cap. Era clar că shoya era viclean şi îi ascundea sau deforma adevărul. Dar lucrul acesta era cât se poate de normal cu negustorii şi cămătarii, îşi zise el, hotărându-se brusc să ţină în rezervă ideea întâlnirii dintre Mukfey şi bărbatul acesta şi să ţină pentru mai târziu şi ultima informaţie referitoare la kompani pe care n-o putea înţelege şi care îl intriga cel mai mult: că dacă tu erai cel care întemeia o kompani, decideai câte akţiuni îţi păstrezi pentru tine, fără plată şi dacă numărul acesta era de cincizeci şi unu din fiecare sută, aveai putere asupra acelei kompani. Dar de ce… Şi dintr-o dată mintea începu să-i vibreze, când înţelese: fără nici o cheltuială, deveneai shogunul acestei Kompani şi cu cât era mai mare kompania, cu atât era mai important shogunul… şi fără nici

o cheltuială! Când sonno-joi va deveni o realitate, îşi spuse el, epuizat, noi – consiliul samurailor – vom recomanda împăratului ca numai consiliul nostru să aibă dreptul să întemeieze kompani şi în felul acesta vom reuşi, în sfârşit, să-i controlăm pe toţi paraziţii, pe negustori şi pe cămătari!

— Otami-sama, spunea acuma shoya care nu observase nici o schimbare la Hiraga, căci mintea îi era profund tulburată de minunatele informaţii pe care le primise. Mai marii mei vor fi foarte mulţumiţi şi eu la fel. După ce vom examina cu atenţie toate ideile şi gândurile tale strălucite, poate vom mai avea posibilitatea să punem câteva întrebări mărunte?

— Desigur, spuse Hiraga, încântat la gândul unui viitor promiţător – cu cât îmi vor pune mai multe întrebări, cu atât va fi mai bine, căci voi fi silit să înţeleg mai întâi eu foarte bine. Poate că mai afli ceva despre Ogama şi Yoshi, sau despre shishi, despre femeia aceea. Ştie arta shuriken, spuneai?

— O să mă străduiesc, răspunse shoya, ştiind că dăduse o lovitură importantă, apoi mintea îl duse înapoi, la o piesă care lipsea încă din acest puzzle. Te rog, aş putea să te întreb, ce este o kompani? Ce este, cum arată asta?

— Nu ştiu, răspunse Hiraga, perplex la rândul său.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră să fiţi atât de punctual, domnule Struan, spuse amiralul Ketterer, morocănos, nu se prea obişnuieşte în cazul comercianţilor, era să spună al negustorilor, dar se răzgândise în ultima clipă. Luaţi loc. Un sherry?

— Da, mulţumesc, domnule amiral.

Ordonanţa îi turnă un pahar, apoi îl umplu din nou pe al amiralului cu porto şi plecă. Ridicară paharele fără să simtă nici un pic de simpatie unul pentru altul. Pe birou nu se aflau nici un fel de hârtii, cu excepţia unui document oficial, un plic deschis şi a unei scrisori pe care se vedea scrisul mamei lui.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Malcolm.

— Ştiţi că unii din marinarii mei au fost ucişi de piraţii

chinezi care au tras de pe mal cu tunuri englezeşti în timpul acţiunii noastre din Golful Mirs. Cu tunuri englezeşti!

— Am citit ştirea în ziare, dar nu sunt sigur că erau de fabricaţie britanică.

— Eu sunt sigur. Am controlat personal – amiralul luă mohorât documentul în mână.

— Cercetările preliminare ale guvernatorului sugerează drept probabili vinovaţi fie casa Struan, fie casa Brock.

Malcolm înfrunta fără teamă privirea bărbatului mai în vârstă, cu faţa rumenă.

— Poate sugera orice doriţi, domnule amiral Ketterer, dar orice acuzaţie oficială trebuie să se bazeze pe probe, altfel am avea motive serioase de supărare, iar Brock ar face apoplexie. Nu ştiu nimic despre un astfel de contract şi, oricum, vânzarea armelor nu este interzisă de Parlament. Norbert Greyforth v-a spus ceva?

Jamie îl prevenise că Greyforth fusese şi el convocat la ora 10.30, dar nu apăruse decât la 11, iar întrevederea durase numai trei minute. Grumazul lui Ketterer se înroşi violent, amintindu-şi de răspunsul insolent al lui Greyforth.

— Nu. Acest… acest individ obraznic a refuzat să discute problema. Dar dumneavoastră?

— Nu ştiu ce doriţi să discutaţi, domnule amiral.

— Problema importului şi vânzării de tunuri şi alte arme băştinaşilor de aici. Şi a navelor de război. Şi a opiului.

Malcolm răspunse cu precauţie:

— Casa Struan face comerţ cu China şi noi facem comerţ în conformitate cu legile britanice. Nici unul din aceste articole nu este interzis la export.

— Opiul va fi în curând, mârâi amiralul.

— Când va fi, comerţul cu opiu va înceta.

— Dar este împotriva legii chineze şi a legii localnicilor de aici!

— Casa Struan nu comercializează, repet, nu comercializează aici opiu, chiar dacă nu este – repet – nu este împotriva legilor britanice.

— Dar recunoaşteţi că acest comerţ este dăunător şi imoral?

— Da, dar deocamdată este aprobat de Guvernul Majestăţii Sale şi, din păcate, singura modalitate prin care putem negocia ceaiul chinezesc, de la care Parlamentul percepe taxe uriaşe.

— Cunosc foarte bine problemele referitoare la China. Aş dori ca dumneavoastră şi compania dumneavoastră să o luaţi înaintea acestei legi, s-o anticipaţi şi să consimţiţi de bună voie să nu importaţi niciodată opiu în Japonia.

— Nu facem comerţ cu opiu aici.

— Bine. Dacă descopăr vreo navă cu încărcătură de opiu am intenţia să confisc atât nava, cât şi încărcătura.

— Aş îndrăzni să spun că veţi face acest lucru pe proprie răspundere. Sir William a fost de acord sau a aprobat intenţia dumneavoastră?

— Încă nu. Aş dori ca dumneavoastră şi ceilalţi negus… comercianţi să renunţaţi la acest comerţ de bună voie. La fel şi în ceea ce priveşte vânzarea carabinelor cu încărcător, gloanţelor, tunurilor şi navelor de război.

— Greyforth a fost de acord cu această propunere uimitoare?

Gâtul amiralului deveni violet.

— Nu.

Malcolm rămase o clipă pe gânduri. Discutase mai înainte cu Jamie şi căzuseră amândoi de acord că acesta era lucrul pe care îl avea amiralul în gând. Pe lângă scrisoarea primită de la mama lui.

— Vom avea o întrevedere cu Sir William peste câteva zile, spuse el. Aş fi onorat dacă aţi fi de acord să participaţi şi dumneavoastră în calitate de invitat al meu personal. Toţi comercianţii vor putea să vă audă părerile.

— Părerile mele sunt deja foarte bine cunoscute. Dumneavoastră, comercianţii, ar trebui să ştiţi mai bine decât oricine altcineva care vă este interesul şi să înţelegeţi că fără flotă ca să vă protejeze pe dumneavoastră şi rutele comerciale, sunteţi terminaţi. Dacă îi aprovizionaţi pe localnici cu tunuri, ameninţaţi Marina Militară Regală, îi ajutaţi să vă scufunde propriile nave, să vă ucidă conaţionalii şi chiar pe voi înşivă.

— Dacă ne gândim însă la exemplul Indiei sau al…

— Problema este alta, domnule Struan, se repezi amiralul la el. Dacă localnicii nu ar fi avut arme de-ale noastre, revolta nu s-ar fi produs niciodată. Orice fel de răscoale pe oriunde ar izbucni ele ar fi mai uşor de controlat şi de înăbuşit, sălbaticii din întreaga lume ar fi mai uşor de educat, comerţul folositor s-ar desfăşura în linişte şi ordinea mondială ar înflori cu binecuvântarea unei adevărate Pax Britannica. Şi piraţii aceştia mizerabili şi ticăloşi n-ar avea cu ce să tragă împotriva navelor mele! Iar fără Marina Regală, care să patruleze mările, pe Dumnezeul meu, nu poate exista nici un fel de Pax Britannica, nici un fel de Imperiu Britanic, nici un fel de comerţ şi ne vom întoarce înapoi, la domnia întunericului!

— Confidenţial vorbind, domnule amiral, aveţi perfectă dreptate, spuse Malcolm aparent convins.

Urma sfatul unchiului Chen: „Când mandarinul e furios pe tine, indiferent din ce motiv, grăbeşte-te să accepţi confidenţial că are dreptate. Ai oricând posibilitatea să-l ucizi mai târziu, când doarme”. De-a lungul anilor, purtase convorbiri asemănătoare cu diverşi reprezentanţi ai guvernului, ai armatei şi marinei. Fusese de asemenea martor la disputele dintre părinţii lui, tatăl fiind pentru un comerţ liber, iar mama pentru moralitate, tatăl lui furios din cauza problemei insolubile a triunghiului opiu-argint-ceai, mama lui pronunţându-se vehement împotriva opiului şi, la fel, împotriva comerţului cu arme. Amândoi aveau dreptate, amândoi erau inflexibili. Certurile se terminau invariabil în acelaşi fel – tatăl lui se îmbăta până ajungea să nu-i mai pese, maică-sa arbora zâmbetul acela enervant pe care nimic nu i-l putea clinti de pe chip şi, în cele din urmă, împingând bărbia înainte, tatăl lui spunea:

— Bătrânul meu tată, Făt-Frumosul tău, Diavolul cu Ochi verzi, Dirk Struan însuşi a început acest comerţ şi ne-a mers bine tuturor de pe urma lui, aşa că şi de-acum înainte tot aşa să ne ajute Dumnezeu!

Se gândise de multe ori – dar nu îndrăznise niciodată să întrebe – dacă mama lui se îndrăgostise în realitate de tată

sau de fiu şi se mulţumise cu fiul pentru că ştia că tatăl n-ar fi acceptat-o niciodată. Ştia că n-o va întreba niciodată şi, chiar dacă ar întreba-o, mama lui n-ar face altceva decât să-i zâmbească cu zâmbetul acela îngheţat al ei şi să-i spună: „Malcolm, nu fi absurd.”

— Între noi vorbind, confidenţial, domnule amiral, aveţi dreptate, repetă el.

Ketterer dădu pe gât paharul de porto, îşi mai turnă unul şi spuse:

— Tot e ceva şi atât, pe Dumnezeul meu! Atunci mă puteţi asigura că Struan nu se va angaja în comerţul cu arme aici?

— Am să mă gândesc foarte atent la toate cele ce mi-aţi spus şi mă voi consulta cu colegii mei comercianţi.

Ketterer scoase o batistă şi-şi suflă nasul, luă o priză de tutun, strănută şi apoi îşi suflă din nou nasul. După ce termină operaţia, ochii lui bulbucaţi priviră din nou la tânărul din faţă, iritat că nu vedea pe chipul lui nici un fel de semn de slăbiciune.

— Atunci, hai să formulăm chestiunea ceva mai altfel. Confidenţial vorbind, sunteţi de acord că a-i ajuta pe japonezi să-şi procure arme, arme britanice, indiferent ce fel de arme sau nave de război britanice este o prostie?

— A-i lăsa să-şi facă o flotă comparabilă ar fi o gre…

— Un dezastru, domnule! Un dezastru total şi o imensă prostie!

— Sunt de acord.

— Bun. Aş vrea să încercaţi să-i convingeţi pe toţi ceilalţi comercianţi de opinia dumneavoastră: nici un fel de arme aici, mai cu seamă tunuri, bineînţeles, nici un fel de opiu. Evident, în mod confidenţial.

— Voi fi fericit să transmit mai departe aceste opinii, domnule amiral.

Ketterer strâmbă din nas. Malcolm dădu să se ridice în picioare, căci nu voia să se lase încolţit.

— Un moment, domnule Struan, înainte să plecaţi, mai este o chestiune. O chestiune de ordin particular – amiralul făcu un gest către plicul de pe masă. Aceasta. De la

doamna Struan. Ştiţi despre ce este vorba?

— Da, domnule, ştiu.

Ketterer împinse scrisoarea spre mijlocul mesei.

— Se spune că Nobila Casă este cea mai mare firmă din Asia, deşi, din câte am auzit, Brock începe să v-o ia înainte. Dar asta nu are importanţă, dumneavoastră s-ar putea să fiţi de partea binelui. Aş dori să mă pot bizui pe ajutorul dumneavoastră şi al companiei dumneavoastră, domnule Struan, în această chestiune. În această cauză dreaptă, domnule Struan.

Exasperat, Malcolm nu spuse nimic, considerând că dăduse un răspuns destul de explicit şi nefiind pregătit pentru o nouă prelegere. Dar Ketterer continuă, înţepat:

— Cu titlul confidenţial, între noi doi, de regulă nu mă interesează astfel de scrisori de la persoane civile. Se înţelege de la sine că regulamentele Marinei Regale sunt de competenţa Marinei Regale – o sorbitură de porto, urmată de râgâitul copios de rigoare. Tânărul Marlowe v-a invitat pe dumneavoastră şi pe… şi pe logodnica dumneavoastră la bordul navei *Pearl* în timpul voiajului de probă. Marţi. Pentru o zi întreagă. Aşa este? – privirea lui îl sfredeli şi mai adânc.

— Da, domnule, răspunse Malcolm, simţind că-i bate inima cu putere şi urechile par să-l trădeze.

— Sigur că este nevoie şi de aprobarea mea – amiralul lăsă fraza aceasta să plutească un timp în aer. Apropo, domnule Struan, duelul pe care l-aţi plănuit este un lucru rău, realmente.

Malcolm clipi din ochi, dar nu spuse nimic, încercând să se concentreze asupra spuselor amiralului. Acesta continuă:

— Oricum, adevărul este că individul acesta, Greyforth, merită să plece cât mai curând dintre noi, totuşi duelul este interzis de lege şi imprudent, căci se pot produce accidente, chiar teribile. E clar?

— Da, domnule, vă mulţumesc pentru sfat, dar spuneaţi că…

— Mulţumesc, domnule Struan, spuse amiralul blând, ridicându-se în picioare. Mulţumesc că aţi venit să mă

vedeţi. La revedere.

Tulburat, Malcolm se ridică anevoie în picioare, nefiind sigur dacă a înţeles corect:

— Trebuie să înţeleg că pot să…

— Nu vreau să spun nimic mai mult decât am spus, domnule. Tot aşa cum mi-aţi vorbit mie cu titlul confidenţial, veţi lua cele spuse de mine ca un sfat şi, în schimb, vă spun, cu titlu confidenţial, că voi reflecta la ceea ce veţi spune sau veţi face până luni, la miezul nopţii. Să aveţi o zi bună.

Afară, pe promenadă, aerul mirosea plăcut a curat, cer albastru pe chipul unei lumi fără complicaţii. Malcolm trase de câteva ori adânc aerul acela, până când i se luă povara din piept şi durerea de cap. Epuizat şi transfigurat, se lăsă să cadă pe prima bancă ce-i ieşi în cale şi privi spre flotă fără s-o vadă. Oare l-am înţeles corect pe Ketterer? se întreba Malcolm pentru a nu ştiu câta oară, ameţit din nou de speranţa că amiralul ar fi dispus să ignore scrisoarea mamei şi să-i dea voie lui Marlowe să ne ia la bord şi să nu-i interzică să ne căsătorească? *Cu titlu confidenţial,* Ketterer pedalase pe ideea asta, murmură Malcolm, şi î*ntre noi doi.* Vrea oare să spună prin asta că o să stea liniştit dacă îmi joc şi eu rolul în interesul ideilor lui? Şi pentru numele lui Dumnezeu, oare ce trebuie să spun sau să fac până luni seara ca să-l conving pe ticălos, căci, în fond, asta este – un şantajist ticălos fără nici un fel de simţ moral. Aiureli – este vorba de un târg – mi-a oferit un târg, un *quid pro quo,* un târg pentru mine şi nu prea rău nici pentru el. Dar trebuie să procedez cu mare grijă. Ceilalţi comercianţi nu vor fi deloc încântaţi să accepte de bună voie nici un fel de embargo. Trebuie să fac ceva serios, pentru că ticălosul este viclean şi nu se va mulţumi numai cu promisiuni. Cui aş putea să încredinţez această nouă întorsătură a lucrurilor? Cu cine să mă sfătuiesc? Cu avocatul? Cu Jamie? Cu Marlowe? Nu, sigur că nu cu el. Angél? Nu, nici ea. Dacă unchiul Chen ar fi fost aici, cu el aş fi putut sta de vorbă, dar nu este. Atunci cui să spun? Nimănui. Cel mai bine este

să nu spui nimănui. „Trebuie să-ţi porţi crucea singur – aşa spunea mama că vorbea întotdeauna Dirk despre menirea tai-panului. A fi tai-pan înseamnă a fi singur şi a purta răspunderea de unul singur, asta este bucuria şi durerea”. Oare ce-aş putea face în legătură cu tunurile şi ar…

— Bună ziua, dom’le Struan.

— Oh, hello, domnule Gornt.

— Arătaţi aşa de trist, încât am simţit că trebuia neapărat să vă întrerup gândurile.

— A nu, nu sunt trist, spuse Malcolm obosit, mă gândeam.

— O, mă scuzaţi, în acest caz vă las, dom’le.

— Nu, vă rog, staţi jos. Spuneaţi ceva de un preţ?

Edward Gornt dădu din cap afirmativ.

— Îmi cer scuze că nu am venit mai curând, dom’le, dar domnul Greyforth… s-a lăsat convins mai greu. Acum este de acord cu pistoalele de duel şi de la distanţa de douăzeci de paşi.

— Bun. Şi?

— Şi am încercat să-l conving să renunţe la duel, dar a spus: Numai dacă Malcolm Struan îşi cere scuze în mod public, sau cam aşa ceva.

— Bun. Dar cealaltă chestiune, aici nu avem nici pereţi, nici uşi, şi Malcolm arătă cu mâna promenada acum pustie. Care e preţul?

— Şi eu m-am gândit că locul acesta este perfect ales, dar nu pot rămâne prea mult timp aici şi trebuie să fiu precaut, căci s-ar putea ca domnul Greyforth să ne privească prin binoclu.

— Credeţi că ne urmăreşte?

— Nu ştiu sigur, dar aş putea să pariez, dom’le.

— Atunci în altă parte? Mai târziu?

— Nu, aici e foarte bine, dar Greyforth este foarte viclean şi nu vreau să-i trezesc suspiciuni. Preţul este acesta: dacă informaţiile mele vă ajută să contracaraţi planul lui Morgan de a vă distruge şi a-l falimenta în schimb pe Brock…

— Cunoaşteţi amănuntele?

Gornt râse uşor.

— O, da, şi chiar mult mai mult, şi nici Morgan şi nici Bătrânul Brock sau domnul Greyforth nu ştiu că eu ştiu – coborî vocea şi mai mult, acum buzele abia i se mişcau. Toate acestea trebuie să rămână secrete între noi, dar dumneavoastră trebuie să-l loviţi pe Morgan Brock, să-l urmăriţi până va da faliment, eventual să-l băgaţi şi la închisoare. Dacă puteţi, dacă e necesar să-l distrugeţi şi pe Tyler nu mă interesează, dar să-mi garantaţi că voi putea obţine cincizeci la sută din compania Rothwell fără nici un fel de greutăţi, să mă ajutaţi apoi să iau de la banca Victoria atât cât îmi trebuie ca să cumpăr jumătatea lui Jeff Cooper; zece ani de aici înainte nu vă veţi purta cu mine decât ca şi când aş fi un concurent normal şi îmi veţi da clauza firmei celei mai favorizate în toate chestiunile de afaceri – şi toate acestea vor fi menţionate în scris într-un contract semnat de dumneavoastră. Peste zece ani ne putem scoate mănuşile.

— De acord, spuse imediat Malcolm, care se aştepta la condiţii mai dure. Numai că ticăloşii de la Banca Victoria nu ne sunt prieteni, Brock a pus bazele băncii şi ne-au exclus întotdeauna pe noi, aşa că acolo nu prea avem cum să vă ajutăm.

— Vor fi cu toţii în curând nişte mieluşei. Tot consiliul de administraţie va trage băşini pe întrecute dacă le porunciţi să tragă. Evident, toate acestea trebuie să rămână în cel mai strict secret. Ce intenţionaţi să faceţi după duel?

Malcolm nu ezită nici o clipă, găsind că este totuşi ciudat că simţise că poate avea încredere în acest om. Îi spusese că dorea să se îmbarce pe *Prancing Cloud.*

— Asta presupune că eu voi fi învingătorul şi că nu voi fi rănit prea rău, spuse el încrezător.

— Dar cum veţi putea trage? Mă gândesc la faptul că va trebui să mergeţi în bastoane?

— Un singur baston îmi este suficient ca să-mi menţin echilibrul pentru câteva clipe, zâmbi Malcolm subţire. Am exersat.

— Propun să recurgem la o mică stratagemă ca să

evităm repercusiunile legii. A mers foarte bine în Virginia şi ar trebui să meargă şi aici, în cazul în care unul din dumneavoastră doi este ucis: scrieţi fiecare celuilalt o scrisoare, datată şi remisă în seara premergătoare duelului, spunând că aţi căzut de acord amândoi să renunţaţi la duel şi la întâlnirea de a doua zi, din Ţara Nimănui, veţi accepta, ca nişte adevăraţi gentlemeni, scuze simultane unul de la altul. Gornt zâmbi. Noi, secondanţii vom depune mărturie că, din nefericire, în momentul în care vă prezentaţi unul altuia pistoalele, unul s-a descărcat.

— O idee foarte bună. Norbert a fost de acord?

— Da. Vă va trimite scrisoarea marţi. Trimiteţi-o pe a dumneavoastră prin domnul McFay, dar ar fi bine să păstraţi totul în taină. Este totuşi un tertip.

Marţi, îşi spunea acum în mintea lui Malcolm, dar se strădui să-l asculte pe Gornt. Acesta vorbea la obiect:

— După duel – cel mai bine ar fi dacă aţi putea să-l omorâţi, nu să-l răniţi – am să vin cu dumneavoastră pe cliper. În schimbul contractului scris, am să vă expun detaliile planului prin care puteţi distruge reţeaua financiară a lui Brock, cu un pachet de documente autentificate şi copii de pe scrisori şi documente suficiente pentru orice tribunal din lume şi un alt pachet pe care îl veţi putea folosi ca ciomag pentru cei de la Victoria.

Malcolm simţi cum îl cuprinde o căldură plăcută.

— Dar de ce nu acum, de ce să aşteptăm până miercuri?

— S-ar putea să fiţi ucis, spuse Gornt calm şi în acest caz, informaţiile ar fi pierdute, iar eu aş risca fără nici un rost.

După o pauză, Malcolm spuse:

— Să zicem că se întâmplă aşa, sau că mă răneşte foarte rău, cum o să vă luaţi revanşa pe care o doriţi atât de mult?

— O voi contacta imediat pe doamna Struan, dom’le. Dar pariez că nu va fi necesar. Mizez pe dumneavoastră, nu pe ea.

— Am auzit că nu jucaţi jocuri de noroc, domnule Gornt.

— Jocuri de cărţi pe bani, niciodată, dom' le. M-am convins de inutilitatea lor văzându-l pe tatăl meu vitreg. Dar în viaţă? În viaţă joc până la capăt – Gornt îşi fixă privirea asupra lui şi spuse încet: Suntem priviţi.

Aruncă apoi o privire în jur. Era Angélique care ieşea din clădirea Struan şi traversa strada. Le făcu semn cu mâna. Malcolm îi făcu şi el semn şi se ridică în picioare. Cei doi bărbaţi o priveau apropiindu-se.

— Hello, Angél, spuse Malcolm cu căldură, simţind cum cuvintele amiralului îi dansează din nou prin cap. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Edward Gornt de la Firma Rothwell din Shanghai. Logodnica mea, mademoiselle Richaud.

— Domnişoară! Gornt îşi ridică pălăria şi îi sărută mâna galant. Mă bucur să vă cunosc.

— Domnule Gornt, murmură ea, privindu-l în ochi.

Se instală brusc o tăcere stânjenitoare între cei trei, apoi, fără nici un motiv aparent, izbucniră cu toţii în râs.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea cu inima bătându-i din ce în ce mai tare.

— Joie de vivre, spuse Gornt.

Angélique ridică ochii spre el şi ceea ce văzu îi plăcu. Se simţi încălzită de zâmbetul lui, apoi îl luă pe Malcolm de braţ, relatând deja în minte întâlnirea aceasta în scrisoarea pe care tocmai începuse s-o scrie:

„Trebuie să-ţi mărturisesc, draga mea Colette, că i-am spionat pe promenadă, aşa că mi-am pus cea mai frumoasă bonetă şi i-am luat prin surprindere şi m-am sprijinit de braţul lui Malcolm (la modul defensiv) căci acest nou sosit este un bărbat înalt şi chipeş, cu cei mai ameţitori şi jucăuşi ochi pe care i-am remarcat imediat şi sper că Malcolm nu şi-a dat seama, căci ar fi şi mai gelos ca de obicei, sărmanul de el! Voiam să-l întâlnesc pe acest tânăr înalt ca din întâmplare. Are un accent sudic abia perceptibil, umeri largi, o talie îngustă, probabil că este scrimer şi, fără îndoială şi un bun dansator – sper să devenim prieteni, am aşa de mare nevoie de prieteni aici…”

— O, *chéri*, spuse ea, făcându-şi vânt cu evantaiul,

cuprinsă de o fierbinţeală lăuntrică, o reacţie subconştientă feminină la masculinitatea lui Gornt, te rog să mă scuzi, nu voiam să întrerup o discuţie importantă…

— N-ai întrerupt nici o discuţie importantă, Angél, spuse Malcolm.

— Eu tocmai plecam, spuse Gornt. Nu era nevoie să-şi ascundă admiraţia. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnişoară – făcu o plecăciune. La revedere, dom'le, vom ţine legătura.

Amândoi îl urmăriră cu privirea în timp ce se îndepărta.

— Cine este acest domn Gornt?

Malcolm îi spuse, fără a-i comunica, de fapt, nimic important despre adevăratul domnul Gornt. Era cu totul absorbit de gândurile referitoare la ziua de marţi.

— Mai vrei puţin porc cu sos negru de fasole, Soră mai Tânără? întrebă Ah Tok, mestecând o bucată de peşte.

— Mulţumesc! Ah Soh întinse beţişoarele ca să-şi umple din nou bolul, apoi muşcă cu poftă din creveţii mari, rumeniţi la foc iute, care îi făcuseră cu ochiul. Continuă, te rog, Soră mai Mare.

Cele două femei erau în camera lui Ah Tok, în faţa unui dejun împrăştiat într-o mulţime de farfurii şi cu câte o cană cu ceai de iasomie la îndemână.

— Ayeeyah, e foarte greu. Ilustrul Chen nu a transmis nici un fel de instrucţiuni clare.

— Asta nu-i stă în fire. Ah Soh mai luă câteva bucăţi de friptură suculentă de vită cu sos de stridii. Nu, nu-i deloc în firea lui.

— Sunt de acord, însă acum probabil că noua lui concubină, târfa din Soo Chow, îi monopolizează toată atenţia.

— Ayeeyah! E adevărat că are paisprezece ani şi nu are încă nici floci?

Ah Tok mai luă o bucată de cap de peşte şi supse oasele cu plăcere.

— Numai mâncătorii de usturoi din Chosen nu au floci – aruncă oasele pe jos şi alese altă bucată.

— Interesant. Mă întreb dacă e din cauza usturoiului pe care îl mănâncă. Pot să mai citesc încă o dată scrisoarea, Soră mai Mare?

Aceasta suna astfel*: „Salutări, Ah Tok, a Şasea Verişoară de două ori confirmată. Ai făcut foarte bine că m-ai consultat imediat. Dopul sticlei prezenta urme clare de întunericul Lunii care trebuie să fie Vomitivul din Ţinutul Câinelui din marea Răsăritului. Un avort! Târfa a fost şi înţeleaptă şi neînţeleaptă dacă l-a folosit, iar stăpânul şi înţelept şi neînţelept dacă l-a permis. Până nu vom afla dacă a făcut-o cu sau fără ştiinţa lui nu aveţi voie să faceţi nimic. Verişoară, ascultă-l când vorbeşte prin somn – întotdeauna a vorbit prin somn încă de când era copil – poate că o să mai afli ceva în plus. Spune-i şi lui Ah Soh să facă la fel şi să fiţi amândouă ca nişte lilieci. Ascultaţi-mă fără şovăială”*

— Ayeeyah, ce înseamnă asta, să fim ca nişte lilieci? întrebă Ah Soh iritată, liliecii sunt tăcuţi, dar mai şi chiţăie, pot zbura pe întuneric, dar sunt orbi la lumina zilei, invizibili noaptea şi neajutoraţi ziua. Murdăria lor e valoroasă, dar pute până la cer. Ce vrea să însemne asta, heya?

— Ochii şi urechile şi nările deschise ca la lilieci şi fii atentă unde îţi laşi picătura, Ah Tok. Zece mii de primăveri pentru Chen al Nobilei Case, căci fără el n-am fi ştiut că Poarta ei de Jad s-a atârnat în lujerul fiului meu!

— Dar de unde putem şti că a fost el? spuse Ah Soh, râgâind puternic. De unde putem şti că a fost stăpânul şi nu altcineva? – coborî vocea şi privi împrejur de parcă s-ar fi temut de urechi străine, iar beţişoarele lui Ah Tok rămaseră o clipă în aer. S-ar putea să fie cineva ca Nas Lung Ascuţit, acelaşi gen de diavol străin ca şi ea, nu? Ăştia doi stau lipiţi unul de altul ca doi păduchi în boaşele unui cerşetor. Şi apoi, nu el a fost acela care a aruncat sticla în mare? Singura dovadă?

Bătrâna Ah Tok nu mai râdea.

— Fang-pi! spuse ea folosind o înjurătură rară. Cred că asupra acestui lucru a vrut să ne atenţioneze Ilustrul Chen. Liliecii zboară în toate direcţiile, nu se aşează pe prima

creangă care le iese în cale şi chiar şi atunci stau atârnaţi cu capul în jos. Ilustrul Chen vrea să ne spună că trebuie să descoperim care este Yang-ul ce a lăbărţat acest Yin! Ayeeyah, da, sunt de acord, se poate, e chiar foarte posibil ca Nas Lung Ascuţit să-i fi aşezat pe cap fiului meu tichia verde.

— Stăpânul încornorat! Ah Tok îşi îndreptă privirea spre cer. Este adevărat că Nas Lung Ascuţit a petrecut suficient timp în camera ei ca să... – rămase o vreme cu gura căscată, apoi continuă: îţi aminteşti, acum câteva săptămâni, când m-a trimis la culcare şi după aceea a ţipat pentru că a crezut că cineva vrea să se caţere pe geam la ea în cameră, dar nu era decât vântul care mişca obloanele? Acum îmi amintesc, am fost mai iute decât un liliac, dar l-am găsit pe Nas Lung Ascuţit deja acolo şi amândoi... acum, dacă stau şi mă gândesc, erau amândoi mai albi la faţă decât un cadavru de cinci zile! Oare atunci să fi fost momentul când Yang-ul lui...

— Când a fost asta, Soră mai Tânără? În ce zi? Când?

— Era în ziua în care... în care stăpânul a avut-o pe târfa aceea localnică de la bordelul de peste Canal.

Ambele femei începură să calculeze şi mintea le mergea mai repede decât orice abac. Astăzi era luna a douăsprezecea, ziua a cincea.

— Înseamnă că a fost luna a zecea, ziua a optsprezecea sau a nouăsprezecea, Soră mai Mare.

— Nu este suficient timp, cred că nu e suficient, numai dacă acest întuneric al Lunii nu a fost înghiţit mai devreme – Ah Tok mai supse o dată absentă din capul de peşte, apoi scuipă oasele şi spuse cu convingere: S-au destrăbălat mai înainte. Târfa a avut o mulţime de ocazii, heya? Se ducea mereu la casa barbarului aceluia, chiar şi înainte să vă mutaţi voi acolo.

— Ai dreptate, ai dreptate ca întotdeauna, Soră mai Mare. Trebuie să-l informăm imediat pe Ilustrul Chen.

— Dar de ce să-şi dea ea Poarta ei de Jad unui diavol străin atât de urât, când fiul meu e nebun după ea?

Ah Soh ridică din umeri.

— Barbari! Cine ştie cum gândesc ei? Ar trebui să-i spunem stăpânului.

Doborâtă de emoţie, Ah Tok se uită la barul ei. Madeira, whisky, brandy.

— Avem nevoie de un întăritor! – alese dintre băuturi o sticlă de whisky şi turnă două porţii zdravene. La treabă! Trebuie să ne facem un plan, să complotăm împreună şi s-o obligăm pe târfă şi pe amorez să spună adevărul!

— Bine! Foarte bine! Împreună o să facem treabă bună!

— Dar nici un cuvinţel fiului meu. Nu este înţelept din partea noastră să rostim vorbe murdare atâta timp cât nu suntem sigure.

Paharele lor scoaseră un clinchet cristalin.

— Pe toţi zeii mai mari sau mai mici, nimeni n-o să-l încornoreze pe fiul meu şi n-o să-l facă să poarte tichia verde şi să trăiască după aceea vesel şi fericit, fără să aibă habar!

— Bună seara, părinte Leo, spuse Angélique politicoasă, îngenunche şi îi sărută mâna, reuşind numai cu mare greutate să-şi ascundă repulsia provocată de mirosul lui puternic şi puturos.

Erau singuri în biserica mică, slab luminată, în care ardeau numai câteva lumânări, în timp ce soarele care cobora spre asfinţit pătrundea cu greu prin ferestrele mici, prost tăiate. În colonie erau puţini catolici, veniturile modeste, totuşi altarul şi crucifixul erau bogate. Afară, în lumina soarelui, Vargas o aştepta ca s-o însoţească înapoi, acasă.

— Aţi dorit să mă vedeţi, spuse ea nevinovată, ştiind că lipsise din nou de la slujba de duminică, îşi alesese cu grijă boneta roz şi şalul de caşmir pus peste cea mai feciorelnică rochie de după-amiază, din mătase închisă la culoare. Ce bine arătaţi, părinte.

— Mă bucur să vă văd, senorita, fiica mea, spuse el cu accentul lui greoi, portughez. Iarăşi aţi lipsit de la sfânta slujbă.

— Este din cauza ameţelilor, părinte. Nu mă simt încă

bine… Domnul doctor Babcott m-a sfătuit să mă odihnesc, răspunse ea, cu gândul la toaleta pe care o va purta în seara aceea la aniversarea zilei de naştere a ministrului rus şi la ce ar putea face ca să-l distreze pe Malcolm în timpul serii. Sunt sigură că săptămâna viitoare o să mă simt mai bine.

Mă bucur, tânăra şi cam prea mincinoasa mea enoriaşă, îşi zise în gând părintele Leo, dezgustat de perfidia omenească. Nu este cuviincios să dansezi toată noaptea şi să-ţi arăţi gleznele şi părţile intime neacoperite.

— Nu face nimic, am să te spovedesc acum.

Angélique era plictisită la culme, dar îl urmă totuşi în confesional şi îngenunche, fericită că între ei era un grilaj. Repetă după el papagaliceşte rugăciunile, liniştită de pactul pe care îl încheiase cu Fecioara Maria, repetând aceleaşi cuvinte, ca de obicei…

— … şi am uitat să cer iertare pentru păcatele mele în rugăciuni.

Îi dădu repede iertarea, şi o penitenţă modestă de câteva rozarii şi Angélique se simţi imediat ceva mai bine. Voia tocmai să se ridice în picioare.

— Şi acum, o chestiune personală, copila mea. Acum două zile, domnul Struan a trimis după mine, în particular, şi m-a rugat să vă căsătoresc.

Angélique rămase o clipă descumpănită, apoi zâmbi fericită.

— O, părinte, ce minunat!

— Da, copila mea, aşa este. „Te rog să ne căsătoreşti cât mai curând cu putinţă”, aşa a spus tânărul Struan, dar este foarte dificil.

Se luptase zi şi noapte cu problema aceasta. Trimisese în aceeaşi zi o scrisoare urgentă episcopului din Macao, conducătorul spiritual al Asiei, cerându-i sfatul cât mai urgent.

— Da, este foarte greu pentru noi.

— De ce, părinte?

— Pentru că el nu este catolic şi…

— Dar a fost de acord ca toţi copiii să fie crescuţi în

spiritul Bisericii Adevărate, aşa mi-a promis.

— Da, da, copila mea, a promis, aşa mi-a spus şi el, dar nu are vârsta pentru căsătorie, nu se poate însura fără consimţământul părinţilor şi tu la fel, dar voiam să-ţi spun că am cerut încuviinţarea eminenţei sale ca să oficiez ceremonia pentru gloria lui Dumnezeu, chiar şi aşa – cu sau fără aprobarea… tatălui tău. Am auzit că tatăl tău e plecat, pe undeva prin Indo-China franceză sau prin Siam.

Ştirile cu privire la fraudele comise de tatăl ei şi fuga acestuia ajunseseră în colonie dar, din respect pentru ea, nu i se aduseseră la cunoştinţă nici ei, nici lui Struan.

— Dacă eminenţa sa este de acord, sunt sigur că domnul Seratard, *in loco parentis,* va fi de acord, chiar şi aşa.

Angélique simţea că i se uscase gâtul.

— De cât timp va avea nevoie eminenţa sa ca să răspundă, ca să-şi dea consimţământul?

— În preajma Crăciunului, poate ceva mai înainte dacă este în Macao şi nu e plecat să-i viziteze pe credincioşii din China, şi dacă aceasta va fi voinţa Domnului.

Părintele Leo şedea ca de obicei, cu faţa spre grilaj şi cu urechea spre cel care îşi şoptea spovedania. De astă dată însă întoarse capul şi privi prin grilaj reuşind să-i distingă vag trăsăturile chipului.

— Chestiunea despre care doream să vorbim în particular este trecerea lui la catolicism.

Angélique rămase din nou descumpănită.

— A spus el că vrea să se convertească?

— Nu, încă nu a văzut lumina, şi tocmai despre acest lucru doream să stăm de vorbă.

Părintele Leo şedea ca de obicei, cu faţa spre grilaj, savurând apropierea de fată, chinuit de o dorinţă despre care ştia că este păcătoasă şi trimisă de Satana, aceeaşi dorinţă împotriva căreia lupta îngenuncheat, zi şi noapte de când intrase în sânul bisericii. Dumnezeule, dă-mi putere, iartă-mă, Doamne, îşi spunea el gata să izbucnească în lacrimi şi învingându-şi cu greu dorinţa de a se năpusti afară şi de a da iama prin sâni şi toate celelalte acum

ascunse de peretele despărţitor şi de şalul ei.

— Trebuie să-l ajuţi să îmbrăţişeze credinţa adevărată.

Angélique se trase mai departe de grilaj. Cuprinsă de panică, desfăcu perdelele ca să scape de sentimentul de claustrofobie pe care i-l dădea cutia aceea. Confesionalele nu i se păruseră niciodată aşa înghesuite, îşi zise ea, cutremurându-se. Este numai de atunci... de atunci când... Nu s-a întâmplat nimic!

— Am să-l ajut, părinte, din toate puterile, spuse ea tot mai neliniştită şi se ridică să plece.

— Stai!

Violenţa din vocea lui îi produse un şoc.

— Părinte?

— Te rog să stai puţin, copilă, spuse vocea lui calmă acum, dar calmul se simţea că este forţat şi asta o înspăimânta şi mai mult, pentru că nu mai era vocea unui preot aflat într-un loc sfânt, ci aceea a unui bărbat străin.

— Trebuie să mai vorbim despre această căsătorie şi despre convertirea lui, copila mea, şi să ne ferim de influenţele rele, da, trebuie, convertirea este obligatorie ca pregătire pentru... pentru eternitate.

— Obligatorie, părinte? murmură ea. Vreţi să spuneţi că este obligatorie pentru căsătorie?

— Pentru... pentru eternitate, spuse vocea.

Angélique privi la umbra de dincolo de grilaj, sigură că minţea, îngrozită numai la gândul acesta, necum să-l mai şi creadă.

— Am să mă străduiesc, părinte, spuse ea.

Apoi trase de tot perdelele ca să-i vină aer, şi vru să se ridice. Dar el îi ţinu calea. Angélique observă că fruntea îi era transpirată când se aplecă asupra ei, spunând:

— Este spre binele lui, pentru mântuirea lui. A lui, copila mea. Ar fi mai bine înainte, înainte de căsătorie.

— Vreţi să spuneţi, părinte, că este obligatoriu să se convertească înainte de a ne căsători? întrebă ea înspăimântată.

— Nu eu pun condiţii, vom face ceea ce decide eminenţa sa, noi nu suntem decât slujitorii lui devotaţi.

— Biserica logodnicului meu nu pretinde ca eu să devin protestantă. Evident că nici eu nu-l pot obliga pe el.

— Trebuie ajutat să vadă adevărul! Căsătoria este un dar al Domnului. Protestantă! Eretică! Apostată! Este de neconceput, vei fi pierdută pentru totdeauna, pedepsită, excomunicată, sufletul tău etern va fi condamnat la chinuri veşnice, va arde veşnic în flăcările purgatoriului!

Angélique ţinea privirea plecată în jos şi reuşi numai cu greu să rostească:

— Pentru mine, da, dar pentru el… Sunt milioane de oameni care cred altfel.

— Sunt cu toţii nebuni, pierduţi, condamnaţi, vor arde veşnic – vocea îi deveni şi mai aspră. Vor arde la nesfârşit. Trebuie să-l convertim pe păgân. Malcolm Struan trebuie să treacă…

— Am să încerc, la revedere, părinte, mulţumesc… am să încerc, murmură ea şi ieşi afară păşind pe lângă el.

Ajunsă la uşă, se opri, se întoarse, îngenunche o dată şi ieşi apoi la lumină, în timp ce el rămase în intervalul dintre bănci, cu spatele spre altar şi continua să strige:

— Fă-te instrumentul Domnului, converteşte-l pe păgân, dacă îl iubeşti pe Dumnezeu, salvează-l pe bărbatul acesta, salvează-l de purgatoriu, dacă îl iubeşti pe Dumnezeu, salvează-l, ajută-mă să-l salvez de focul infernului, salvează-l pentru gloria lui Dumnezeu, trebuie… înainte de a te căsători, salvează-l, să-l salvăm… să-l salvăm…

În seara aceea o patrulă de samurai ieşi din casa gărzii de la Poarta de Nord. Zece războinici, înarmaţi până-n dinţi, cu spade şi armuri uşoare de luptă, conduşi de un ofiţer. Trecură podul şi intrară prin barieră în colonie. Un bărbat ducea un steag înalt şi subţire cu nişte caractere japoneze pe el. Samuraiul din frunte purta o torţă aprinsă care arunca umbre ciudate.

Strada Marea şi promenada de pe faleză erau încă pline de animaţie, căci era o seară plăcută. Negustori, mateloţi, soldaţi, vânzători ieşiseră la plimbare, stăteau în grupuri, pălăvrăgind şi râzând pe ici şi pe colo, se auzeau cântece şi

strigăte de beţivani şi prostituate. Mai jos, pe mal, câţiva soldaţi aprinseseră un foc şi dansau în jurul unui cimpoi, iar din depărtare răzbăteau zgomotele din Mahalaua Beţivanilor.

Prezenţa rău prevestitoare fu sesizată imediat. Oamenii se opriră în mijlocul drumului. Conversaţiile ezitară în mijlocul propoziţiei apoi încetară cu desăvârşire. Toate privirile se întoarseră spre nord. Cei care se aflau mai aproape de patrulă se dădură câţiva paşi înapoi. Nu puţini fură aceia care începură să-şi pipăie buzunarele în căutarea unui pistol, blestemând în gând că nu şi-l luaseră. Alţii se retraseră, iar un soldat aflat în permisie în apropierea aleii o luă la goană ca să cheme garda de noapte a marinei militare.

— Ce se întâmplă, dom’le? întrebă Gornt.

— Deocamdată, nimic, spuse Norbert, întunecat la faţă.

Erau într-un grup de pe promenadă, destul de departe de samuraii care nu dădeau nici o atenţie mulţumii tăcute ce o înconjura. Mergeau cu privirile în jos, aşa cum le era obiceiul.

Lunkchurch se apropie de ei.

— Eşti înarmat, Norbert?

— Nu. Dar tu?

— Nu.

— Eu sunt, dom’le, spuse Gornt şi scoase un mic pistol dar nu înseamnă mare lucru, dacă sunt puşi pe rele.

— Când ai dubii în privinţa lor, încarcă-ţi arma, aşa am spus întotdeauna, adaugă el şi-i întinse mâna grăbit lui Gornt. Bamaby Lunkchurch, domnule Gornt, mă bucur să vă cunosc. Bine aţi venit la Yokopoko, ne vedem la club, am auzit că jucaţi bridge, mi-ar plăcea să jucăm o dată, când doriţi!

Toţi erau în expectativă. Beţivii se dezmeticiră brusc. Toţi erau în gardă, căci viteza samurailor în mânuirea spadei era foarte bine cunoscută. Norbert alesese deja un traseu de retragere în caz de nevoie. Apoi zări garda de noapte a puşcaşilor marini care venea de pe o străduţă laterală, pe două rânduri, cu armele gata de luptă, deşi nu

provocatoare, cu un sergent în frunte, gata să ia atitudine la comandă, şi se simţi uşurat.

— Acum nu mai avem de ce să ne facem griji. Întotdeauna porţi asta cu tine, Edward?

— O, da, dom'le, întotdeauna. Credeam că v-am spus.

— Nu, nu mi-ai spus, replică el scurt. Pot să-l văd?

— Desigur. Este încărcat, bineînţeles.

Pistolul era fin, dar bun, două ţevi, două cartuşe de bronz, mâner bătut în argint. I-l dădu înapoi încruntat.

— Frumoasă jucărie. E americană?

— Francez. Mi l-a dat tata când am plecat în Anglia. Spunea că l-a câştigat de la un cartofor de pe o navă de pescuit. Este singurul lucru pe care mi l-a dăruit în viaţa lui – Gornt râse blând, amândoi bărbaţii se uitau cu atenţie la samuraii care se apropiau. Îl am asupra mea chiar şi când dorm, dar nu am tras cu el decât o dată. Asupra unei doamne care încerca să se furişeze cu portofelul meu în miezul nopţii.

— Ai nimerit-o?

— Nu, dom'le, nici n-am încercat, i-am pieptănat numai părul, aşa, ca s-o sperii. O doamnă nu trebuie să fure, nu-i aşa dom'le?

Norbert mormăi ceva şi rămase cu ochii aţintiţi la samurai, văzându-l pentru prima dată pe Gornt într-o lumină diferită, primejdioasă. Patrula ajunsese în mijlocul străzii, în timp ce santinelele din faţa legaţiilor britanică, franceză şi rusă – singurele care aveau gardă permanentă – îşi încărcară liniştite armele, fiind alertate deja.

— Puneţi siguranţa. Nu trageţi, băieţi, pân' nu vă spui io, zise mormăit sergentul Grimes. Du-te şi cheamă-l pe dom' Peniţă, vezi că e cu rusnacii, trei case mai jos. Fuguţa.

Soldatul se strecură pe nesimţite. Lămpile de pe stradă pâlpâiră. Toată lumea aştepta neliniştită. Ofiţerul japonez cel ţanţoş se apropia impasibil.

— Al naibii ticălos, nu-i aşa, don' sergent? şopti santinela, cu mâinile încleştate pe armă.

— Toţi sunt nişte ticăloşi pociţi. Uşurel acum.

Ofiţerul ajunse în dreptul Legaţiei britanice şi lătră un

ordin. Oamenii lui se opriră şi se aliniată cu faţa spre poartă, în timp ce ofiţerul făcu un pas înainte şi se adresă sergentului într-o japoneză guturală. Se lăsă apoi o tăcere încordată. Ofiţerul repetă nerăbdător, pe un ton imperativ, ceea ce spusese. Ordine, cu siguranţă, ordine.

— Ce, ce latri, pocitule? îl întrebă sergentul care era cu o jumătate de metru mai înalt decât el.

Din nou aceleaşi propoziţii urâte, pe un ton şi mai supărat.

— Ştie cineva ce spune ăsta? strigă sergentul.

Nu se auzi nici un răspuns, apoi, Johann, interpretul, ieşi cu grijă din rândul mulţimii, făcu o plecăciune în faţa ofiţerului care îi răspunse dispreţuitor şi începu să-i vorbească în olandeză. Ofiţerul răspunse tot în olandeză, căutându-şi cuvintele.

— Are de transmis un mesaj, o scrisoare, pentru Sir William, spuse Johann. Trebuie să i-o înmâneze personal.

— Eu nu ştiu nimic, domnu’, da oricum, nu intră cu împuţitele alea de săbii la brâu.

Ofiţerul porni spre poarta Legaţiei şi toate siguranţele armelor se ridicară. Ofiţerul se opri. Urmă o tiradă furioasă la adresa sergentului şi a santinelelor. Toţi samuraii îşi scoaseră săbiile pe jumătate din teacă şi luară o poziţie defensivă, în josul străzii, patrula de puşcaşi marini se aşezase în poziţie de luptă. Toţi aşteptau prima greşeală. În acel moment, Pallidar şi alţi doi ofiţeri de dragoni ieşiră repede din Legaţia rusă, aflată în josul străzii, în uniformă de seară cu săbii de paradă.

— Mă ocup eu, sergent, spuse Pallidar. Ce s-a întâmplat?

Johann îi explică. Pallidar, care cunoştea acum bine obiceiurile japoneze, se apropie de ofiţer, făcu o plecăciune, aşteptă ca acesta să-i răspundă cu o altă plecăciune şi spuse:

— Spune-i că primesc scrisoarea. Sunt aghiotantul lui Sir William, exageră el.

— Spune că-i pare rău, dar are ordin să i-o înmâneze personal.

— Spune-i că sunt autorizat să…

Vocea lui Sir William îl întrerupse.

— Căpitane Pallidar – un moment! Johann, de la cine este această scrisoare?

Stătea în pragul casei lui Sergheiev, cu toţi ceilalţi invitaţi înghesuiţi în spatele lui. Ofiţerul arătă spre steag apoi lătră mai multe cuvinte, iar Johann strigă:

— Zice că e de la tairo, dar cred că vrea să spună roju, Sfatul Bătrânilor. A primit ordin s-o înmâneze imediat, personal.

— Foarte bine. Am s-o iau, spune-i să vină încoace.

Johann traduse. Ofiţerul îi făcu un semn imperios cu mâna lui Sir William să vină el acolo, dar Sir William strigă pe un ton sever, foarte puţin curtenitor:

— Spune-i că sunt la masă. Dacă nu vrea să urce treptele până aici, n-are decât să mi-o înmâneze mâine.

Johann avea mult prea multă experienţă ca să traducă exact cele spuse şi se mărgini să redea numai sensul. Ofiţerul de samurai trase aer în piept supărat, apoi porni tropăind furios spre poarta reşedinţei ruse, trecu pe lângă cei doi soldaţi bărboşi de la intrare şi se opri în faţa lui Sir William, aşteptând, în mod clar, ca acesta să-i facă o plecăciune.

— Kirei! lătră Sir William. Salută! – era unul din puţinele cuvinte în japoneză pe care îşi permitea să le cunoască. Kirei!

Ofiţerul roşi, dar se înclină automat. Se aplecă adânc ca în faţa unui egal şi turbă şi mai tare văzând că Sir William abia îi face un semn cu capul, ca unui inferior, dar apoi, îşi spuse el, omuleţul ăsta prostănac este şeful gai-jinilor şi are reputaţia de a fi la fel de nestăpânit la furie pe cât miroase de urât. Când vom ataca, am să-l ucid chiar eu. Scoase sulul, făcu un pas înainte şi îl înmână, apoi se dădu un pas înapoi, făcu o plecăciune perfectă, aşteptă până i se înapoie plecăciunea, ce-i drept, cam în treacăt, complet satisfăcut că-i dăduse peste nas duşmanului. Ca să-şi descarce mânia, se stropşi la soldaţii lui şi porni printre ei ca şi când nici n-ar fi existat. Aceştia îl urmară, revoltaţi şi

ei de grosolănia gai-jinilor.

— Unde naiba e Tyrer? întrebă Sir William.

Pallidar spuse:

— Trimit pe cineva să-l caute.

— Nu, te rog, spune-i lui Johann să vină la mine, bine?

— Nu este nevoie, Sir William, spuse Erlicher, ministrul elveţian, dacă este în olandeză pot să traduc eu.

— Mulţumesc, dar îl prefer pe Johann, pentru că ştie şi puţină japoneză, spuse Sir William.

Nu dorea să împărtăşească nici o veste nouă cu un străin şi cu atât mai puţin cu reprezentantul unei industrii de armament încă modeste, dar deosebit de viguroase, în căutare de pieţe de export, cu o reputaţie bazată pe calitatea unică a meşterilor ei ceasornicari, unul din puţinele domenii în care manufacturile britanice nu puteau susţine concurenţa. Sufrageria, cea mai mare încăpere din clădire, avea o masă pentru douăzeci de persoane, acoperită cu farfurii şi tacâmuri de argint fin. Erau invitaţi toţi miniştrii, lipsea numai Heimrich care era bolnav. Struan şi Angélique erau aşezaţi în capul mesei. Mai erau câţiva ofiţeri britanici şi francezi şi câte doi servitori în livrele în spatele fiecărui scaun.

— Pot să folosesc anticamera, conte Sergheiev? spuse Sir William în rusă.

— Bineînţeles, spuse contele şi deschise uşa.

Aşteptă un moment până intră grăbit şi Johann, apoi închise uşa.

— ’Seara, Sir William, spuse Johann, încântat că fusese solicitat – în felul acesta avea să fie primul care va şti despre ce este vorba şi va continua să fie util, folositor pentru ţara şi pentru ministrul său, rupse sigiliul sulului şi se aşeză jos. Este în olandeză şi în japoneză. E foarte scurt – îl parcurse rapid cu privirea, ridică din sprâncene, îl mai citi o dată, avu un mic râs nervos şi zise: Vă este adresat dumneavoastră, ministrului britanic, şi sună astfel: „Vă comunic prin depeşă. Din ordinul shogunului Nobusada primit de la Kyoto, toate porturile vor fi închise imediat şi toţi străinii expulzaţi şi alungaţi, noi ne…”

— Alungaţi? Alungaţi ai spus? strigătul străbătu prin uşă şi se abătu ca o măciucă asupra oaspeţilor de la cină.

Johann tresări.

— Da, domnule, îmi pare rău, Sir, aşa spune: „şi alungaţi, noi nedorind şi neavând nevoie de nici un fel de contacte între străini şi poporul nostru. Vă trimit aceasta înainte de a comanda o întâlnire imediată pentru a pune la punct detaliile retragerii dumneavoastră urgente din Yokohama. Comunicat cu respect”.

— Cu respect? Ticăloşi impertinenţi până la Dumnezeu…

Tirada de furie continuă. Când Sir William făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea, Johann interveni:

— E semnată Nori Anjo – tairo. După câte înţeleg eu, asta înseamnă un fel de dictator.

37

KYOTO

Joi, 6 decembrie

Toranaga Yoshi era livid.

— Când a fost confirmată numirea lui ca tairo?

— Alaltăieri, sire, printr-un porumbel călător trimis seniorului Anjo la Yedo, spuse blând Wakura, seniorul şambelan, şeful cancelariei palatului, deloc tulburat de furia făţişă a oaspetelui său şi ascunzându-şi bucuria – aşteptase cu multă nerăbdare această întrevedere pe care o aranjase în apartamentul său din interiorul palatului.

— Sulul oficial, semnat de shogun la cererea Fiului Cerului a fost trimis, cred eu, pentru a fi înmânat de urgenţă seniorului Anjo Nori în aceeaşi zi.

Asta îi spori şi mai mult furia lui Yoshi. Strămoşul lui, shogunul Toranaga, stabilise ca porumbeii călători să reprezinte proprietatea exclusivă a shogunatului. Două secole şi jumătate mai târziu, această metodă de comunicare începuse să intre în declin, nemaifiind considerată necesară, iar acum nu mai era folosită decât pentru comunicări de importanţă vitală, cum ar fi moartea unui shogun sau a unui împărat. Administraţia Bakufu se făcuse că nu vede că de mai mulţi ani unii zarafi zaibatsu din Osaka foloseau pe ascuns porumbei călători. Zarafii erau pasibili astfel în orice clipă la plata unor amenzi, taxe sau alte favoruri către Bakufu, dacă aceştia doreau să aplice legea.

— Şi ultimatumul acela prostesc către gai-jini? Când urmează să fie înmânat? întrebă Yoshi.

— Imediat, sire. Cererea imperială era la acelaşi porumbel călător, sire, confirmată de shogunul Nobusada, cu indicaţia „Transmiteţi imediat”.

— Ordinul este baka, graba asta încă şi mai baka! Yoshi îşi trase mai strâns în jurul umerilor mantaua căptuşită, ploaia care răpăia în grădină făcea ca aerul să fie şi mai

rece. Trimite alt porumbel şi anulează ordinul.

— Dacă ar depinde de mine, aş face-o imediat din moment ce dumneavoastră îmi sugeraţi. Imediat ce veţi pleca, voi cere învoire, dar cred că este prea târziu pentru a vi se mai îndeplini dorinţa, cred că şeful gai-jinilor a primit deja ordinul, s-ar putea să-i fi fost înmânat ieri.

Wakura reuşi să arboreze o mutră jalnică şi nefericită. Aceasta era încununarea mai multor ani de intrigi în sprijinul dorinţelor împăratului, al părerii celor mai mulţi daimyo, nobili de la curte, şi a lui Ogama, care în prezent deţinea puterea la Kyoto, deşi Porţile erau păzite din nou, în mod ostentativ, de shogunatul cel atât de detestat, dar numai cu permisiunea lui Ogama, a prinţesei Yazu şi, lucrul cel mai important, în sprijinul propriilor lui intenţii. Se simţea şi acum încântat când îşi amintea cum plănuise şi organizase totul. O condusese pe prinţesă în timpul plimbării ei de dimineaţă prin grădinile palatului şi neutralizase dintr-o singură mişcare shogunatul, administraţia Bakufu şi pe Yoshi, cel mai periculos dintre duşmanii săi.

— Prinţesă imperială, am auzit curteni foarte apropiaţi de Divinul, care se gândesc în permanenţă numai la interesele tale, spunând că seniorul soţul tău ar trebui să-l numească pe seniorul Nori Anjo tairo cât mai curând cu putinţă.

— Pe seniorul Anjo? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Oameni înţelepţi consideră că lucrul acesta trebuie făcut repede şi discret. Comploturile se ţin lanţ la Yedo şi asta ar pune capăt… ambiţiilor adversarilor, spuse el delicat, ale adversarilor care se străduiesc necontenit să-l submineze pe ilustrul tău soţ, care au legături şi cu mişcarea shishi. Îţi aminteşti? Otsu!

— Ca şi cum aş putea uita aşa ceva! Dar Anjo, nu că aş avea vreo influenţă pentru a hotărî o asemenea chestiune, Anjo e un tont şi un prostănac. Ca tairo va deveni însă şi mai arogant.

— Este adevărat, dar, ridicându-l pe el deasupra celorlalţi Bătrâni ar fi un preţ rezonabil pentru a-i asigura

securitatea seniorului shogun cât timp este încă minor şi a-l reduce la tăcere pe… pe unicul său rival, seniorul Yoshi.

— Ar putea un tairo să-i ia funcţia de tutore?

— Probabil, prinţesă. Şi mai este încă un punct în favoarea lui Anjo, după cum şoptesc înţelepţii, şi anume că Anjo este instrumentul perfect în lupta împotriva gai-jinilor. E tare de cap, dar foarte ascultător faţă de cererile imperiale. Divinul va remarca această loialitate şi fără îndoială că-l va răsplăti pentru serviciile lui. Am auzit că înţelepţii ziceau că va fi cu atât mai bine cu cât lucrul s-ar face mai repede şi mai discret.

A fost aşa de uşor să sădesc sământa care a înflorit apoi ca orhideele mele din seră cu pământul saturat de îngrăşăminte – cât de înţelept am fost să pun la cale căsătoria ei. Cuvintele ei şoptite la urechea prostănacului ei de soţ, apoi punem la cale câţiva nobili, mi se cere repede sfatul, eu îl dau la fel de repede şi treaba s-a făcut. Iar acum a venit şi rândul tău, Toranaga Yoshi, se gândi el fericit. Yoshi cel frumos, cel viclean, cel puternic, uzurpatorul de viţă nobilă care amuşină şi aşteaptă în umbra puterii, gata să pornească războiul civil de care eu şi cei mai mulţi nobili ne temem cumplit, războiul care ar strivi renaşterea puterii imperiale şi ar pune încă o dată curtea imperială sub stăpânirea unei grupări de ticăloşi stăpâni ai Porţilor şi care ar putea astfel să ne taie simbriile şi să ne facă din nou cerşetori. Îşi stăpâni un fior. Nu trecuseră prea multe generaţii de când împăratul de atunci trebuise să-şi vândă semnătura pe străzile din Kyoto pentru a face rost de bani pentru mâncare. Nu trecuse mult timp de când căsătoriile de la curte se făceau cu daimyo ambiţioşi şi parveniţi, care abia dacă erau samurai, singurul lor merit pentru a obţine un rang mai înalt fiind succesul în război şi banii. Şi nu cu mulţi ani în urmă… Nu, nimic din toate acestea nu se va mai repeta, îşi spuse el. În momentul în care sonno-joi va învinge, prietenii noştri credincioşi shishi vor fi demobilizaţi şi se vor întoarce la feudele lor, toţi daimyo se vor prosterna adânc în faţa împăratului, noi vom domni la Curte şi epoca de aur va

reînvia. Tuşi şi-şi aranjă cu grijă mânecile uriaşe ale costumului lui sofisticat de Curte, urmărindu-l cu privirea pe Yoshi, cu ochii înguşti pe faţa greoaie, machiată după moda de la Curte.

— Fără îndoială că ordinul de a-i expulza pe gai-jini este un lucru bun, sire. Aversiunea înţeleaptă şi de lungă durată a împăratului faţă de gai-jini şi de Tratate va fi satisfăcută şi Ţara Zeilor va scăpa de el pentru totdeauna. Lucrul acesta ar trebui să-ţi facă plăcere, senior Yoshi.

— Dacă ordinul ar fi avut vreo noimă, da. Dacă va fi ascultat şi dus la îndeplinire, da. Dacă am avea mijloacele necesare pentru a-l duce la îndeplinire, da. Dar nu se va întâmpla nimic din toate acestea. Eu de ce nu am fost consultat?

— Dumneavoastră, sire? sprâncenele pictate ale lui Wakura se ridicară în sus a mirare.

— Sunt tutorele moştenitorului prin numire imperială. Băiatul este minor şi semnătura lui nu este valabilă.

— Oh, îmi pare tare rău, sire..., dacă ar fi fost vorba numai de mine, bineînţeles că aş fi cerut mai întâi de toate aprobarea dumneavoastră. Vă rog, sire, nu mă învinuiţi pe mine, eu nu pot să hotărăsc nimic, eu pot numai să fac sugestii, eu nu sunt decât un slujitor al Curţii, al împăratului.

— Trebuiau să mă consulte şi pe mine!

— Sunt de acord, aşa este, trăim vremuri ciudate.

Chipul lui Yoshi era încordat. Răul fusese comis. Va trebui să scoată shogunatul din propria-i murdărie. Tâmpiţii! Dar cum? Mai întâi Anjo. Soţia mea a avut dreptate. Ah, Hosaki, îşi spuse el, n-am ţinut seama de sfatul tău! Întorcându-se cu gândul spre familie, furia păru să i se topească ca prin minune. Dincolo de fereastra shoji îşi văzu garda personală care aştepta la adăpostul acoperişului elegant. În spatele lor se întindea grădina peste care cădea acum o ploaie blândă, făcând să strălucească nuanţele frumos orchestrate de roşu, auriu şi cafeniu, transformându-le într-o privelişte încântătoare pentru ochi şi suflet, atât de diferită de Yedo, se gândi el

distrat. I-ar plăcea şi lui Hosaki aici, ar fi o schimbare fundamentală faţă de viaţa noastră spartană. Hosaki apreciază frumosul, i-ar plăcea aici. Este aşa de uşor să te laşi înghiţit de vremea frumoasă şi de grădini, de cerul blând şi ploaia mângâietoare, de muzica bună, de poezie, de mâncare, de mătăsurile bogate, de păsările cântătoare şi de frumoasele cu piele de alabastru ale Curţii, de Lumea Plutitoare din Kyoto, Shimabara, cea mai râvnită din întreaga Japonie, fără nici o altă grijă pe lume decât să cauţi o nouă plăcere. De când venise la Kyoto, în afară de pacea vremelnică cu Ogama, avusese puţine realizări. Avusese însă clipe de răgaz, atât de rare pentru el, clipe de plăcere cu Koiko, exerciţii de spadă zilnice şi practicarea celorlalte arte marţiale, un masaj minunat – Kyoto fiind renumit pentru asta – banchete la fiecare masă, jocuri de go şi şah, scrisese poezii. Ce înţelept din partea strămoşilor mei să-i îngrădească pe împărat şi lingăii lui eleganţi la Kyoto şi să-şi construiască propria capitală la Yedo, departe de ispitele lor şi de încercările lor viclene de manipulare. Şi cât de înţelept fusese să se interzică shogunului să vină în această capcană unsă cu miere. Eu ar trebui să plec. Dar cum să plec fără Nobusada? Curtea făcuse totul ca să-l ţină la distanţă. La fel şi Nobusada. Tânărul anulase de două ori o întrevedere pe motiv că era răcit. Doctorul confirmase oficial răceala, dar ochii lui spuneau clar că nu era decât o scuză.

— Da, sănătatea seniorului shogun mă îngrijorează cu adevărat, seniore Yoshi. Constituţia lui nu este prea puternică şi bărbăţia lui lasă de dorit.

— Este cumva din vina prinţesei?

— Nu, nu sire. Ea este viguroasă şi yin-ul ei este larg şi suficient de suculent ca să satisfacă şi cel mai deosebit yang.

Yoshi îl interogase cu multă grijă pe doctor. Nobusada nu fusese niciodată un spadasin prea viguros, sau un vânător pasionat ca tatăl şi fraţii lui, preferând sporturile mai uşoare ca vânătoarea cu şoimi sau trasul cu arcul sau, şi mai adesea, întrecerile poetice şi caligrafia. Dar în asta

nu era nimic rău.

— Tatăl lui este zdravăn ca un cal şi familia lui este renumită prin longevitate. Nu aveţi nici un fel de motive să fiţi îngrijorat, doctore. Daţi-i una din poţiunile dumneavoastră, recomandaţi-i să mănânce mai mult peşte, mai puţin orez decorticat şi mai puţin din mâncărurile exotice care îi plac prinţesei.

Prinţesa fusese de faţă la singura întrevedere pe care o avusese cu pupilul său, cu câteva zile mai înainte. Lucrurile se desfăşuraseră cum nu se poate mai rău. Nobusada refuzase să ia în considerare eventualitatea de a se întoarce la Yedo. Refuzase chiar să discute o posibilă dată a întoarcerii sale, refuzase să-i asculte sfatul în orice altă chestiune, sâcâindu-l cu Ogama:

— Choshu controlează străzile, oamenii lui Ogama îi vânează pe răutăcioşii shishi, vere. Nu sunt în siguranţă nici dacă sunt înconjurat de războinicii noştri, sunt în siguranţă numai sub protecţia împăratului.

— Acesta este un mit. Nu eşti în siguranţă decât în Castelul Yedo.

— Îmi pare rău, seniore Yoshi, intervenise prinţesa, cu o voce dulce şi mătăsoasă, dar la Yedo este atât de umed, clima nici nu se poate compara cu cea din Kyoto şi soţul meu a început să tuşească.

— Aşa este, Yazu-chan. Şi mie îmi place aici, vere, pentru prima oară în viaţa mea sunt şi eu liber, nu mai sunt sechestrat în castelul acela oribil. Aici sunt liber să zburd şi să cânt şi să mă joc şi să mă simt în siguranţă, suntem în siguranţă aici. S-ar putea să rămân aici pentru totdeauna. Şi de ce nu? Yedo este un loc urât mirositor şi scârbos. Ar fi minunat să guvernez de aici!

Yoshi încercase să-l aducă cu picioarele pe pământ, dar fără rezultat. Apoi Nobusada izbucnise:

— Ceea ce îmi lipseşte mie cel mai mult, până am să devin major şi asta nu peste mult timp, vere, este un conducător puternic, un tairo. Nori Anjo ar fi perfect pentru funcţia asta.

— Ar fi foarte rău şi pentru tine şi pentru shogunat,

spuse el răbdător şi îi explică din nou de ce, dar fără nici un rezultat. Nu este înţelept să…

— Nu sunt de acord, vere. Anjo mă ascultă pe mine, pe mine, ceea ce tu nu faci niciodată. Am spus că vreau să mă prosternez în faţa Divinului, cumnatul meu, şi el a fost de acord cu mine şi iată-mă aici, iar tu te-ai opus. El ascultă ce-i spun! Ce-i spun eu, eu, shogunul. Şi nu uita că, oricine ar fi, e mai bun decât tine. Tu n-ai să fii niciodată tairo, niciodată!

Se despărţise de cei doi fără să creadă nici o clipă – în ciuda râsului dispreţuitor al lui Nobusada care se auzea în urma lui – că Anjo va deveni într-adevăr tairo. Dar acum faptul este consumat, îşi spuse el, conştient că Wakura, seniorul şambelan, îl urmărea cu privirea.

— Am să plec din Kyoto peste câteva zile, spuse el, luând o hotărâre bruscă.

— Dar abia ai venit aici, sire, spuse Wakura, felicitându-se în gând. Sper că primirea noastră n-a fost chiar atât de îngrozitoare!

— Nu, n-a fost îngrozitoare. Aşadar ce alte informaţii triste mai ai pentru mine?

— Nici una, sire. Îmi pare rău că v-am comunicat ceva ce v-a indispus – Wakura sună din clopoţel. Imediat un paj frumos intră ducând o tavă de ceai şi o farfurie de curmale, băiatul avea dinţii daţi cu negru. Mulţumesc, Omi – băiatul îi zâmbi la rândul lui şi ieşi. Sunt cele mai dulci curmale pe care le-am mâncat vreodată, spuse el. Din Satsuma.

Erau foarte mari, siropoase şi uscate la soare. Yoshi strânse din pleoape. Luă una, nu era o coincidenţă că proveneau din Satsuma.

— Sunt excelente.

— Da, aşa este. Ce păcat că seniorul daimyo Sanjiro nu este la fel de dulce ca fructele şi legumele pe care le cultivă soldaţii lui ţărani. E curios că în Satsuma poţi fi samurai şi ţăran, fără să-ţi pierzi casta.

Yoshi mai alese o curmală.

— Curios? Aşa e obiceiul lor străvechi. Un obicei rău. E mai bine ca oamenii să fie samurai sau ţărani ori una, ori

alta, după cum se spune în Testament.

— Ah, da, Testamentul. Dar atunci shogunul Toranaga a permis acelei familii să-şi păstreze feuda şi după Sekigahara, deşi luptaseră împotriva lui. Poate că îi plăceau şi lui curmalele. Interesant, neh?

— Poate că s-a mulţumit cu faptul că s-au prosternat cu fruntea în ţărână în faţa lui, i-au oferit umil puterea asupra provinciei Satsuma, au jurat umil credinţă veşnică şi i-au mulţumit încă şi mai umil că le-a dat Satsuma ca feudă.

— Un conducător înţelept, foarte înţelept. Dar acum provincia Satsuma, sub conducerea lui Sanjiro, nu mai este aşa de umilă.

— Lucrul acesta este valabil acum şi pentru alţii, spuse Yoshi tăios.

— Aşa cum spuneam, trăim vremuri tulburi, Wakura făcu o mică pauză înainte de a-i oferi următoarea informaţie. Circulă zvonul că îşi pregăteşte armatele şi feuda pentru război.

— Satsuma este întotdeauna pe picior de război. Este şi acesta un obicei străvechi al lor. Trebuie să-mi spui cum se numeşte cel care îţi furnizează ţie toate astea…, curmalele, vreau să zic, preciză Yoshi. Ne-ar prinde bine curmalele astea şi la Yedo.

— Cu plăcere, spuse Wakura, ştiind că nu va reuşi niciodată să treacă de reţeaua lui de spioni, niciodată. Sunt unii sfătuitori înţelepţi care susţin că, de astă dată, Sanjiro va provoca cu adevărat război în ţară.

— Război împotriva cui, domnule senior şambelan?

— Presupun că împotriva celor pe care îi consideră duşmani.

— Şi cine sunt aceştia? întrebă Yoshi răbdător, vrând să-l facă pe Wakura să dea cărţile pe faţă.

— Se vorbeşte că ar fi shogunatul, îmi pare rău.

— O să-i pară lui tare rău dacă încearcă să ducă război împotriva legii ţării, domnule senior şambelan. Sfătuitorii aceştia înţelepţi de care vorbeai poate că ar trebui să-l sfătuiască rapid să nu fie prost. Şi sfătuitorii pot fi uneori tare proşti, neh?

— Sunt de acord. Wakura zâmbi cu toată gura.

— Sunt de acord că Sanjiro este militarist, dar nu e prost. La fel şi Ogama din Choshu. La fel şi Yodo din Tosa. Toţi seniorii Ţinuturilor Alipite sunt războinici şi dornici să-i manevreze pe alţii, întotdeauna au fost aşa, ca şi anumite persoane oficiale de la Curte, prost sfătuite.

— Chiar dacă ar fi aşa, ce pot face câţiva curteni împotriva măreţului shogunat, sire, când Curtea nu are armate, nu are terenuri, nu are nici un koku de orez şi toţi depind de mărinimia shogunului care le stabileşte simbriile?

Yoshi zâmbi fără nici un fel de voioşie.

— Răspândesc nemulţumirea printre daimyo cei ambiţioşi… O, da, asta îmi aminteşte…, spuse el, hotărând că Wakura mersese prea departe şi trebuia pus la punct,… că s-ar putea să nu ştii că în această minunată insulă a fericirii, anul acesta va fi foamete, foamete în întreaga Japonie, chiar şi în provincia mea, Kwanto. Se spune că simbriile de la curte vor fi reduse anul acesta şi anul viitor, cred că vor fi reduse cam la jumătate – fu încântat să constate privirea înspăimântată din ochii lui Wakura.

— Îmi pare rău.

— Da, îmi pare rău, foarte rău, e o zi rea. Sunt vremuri grele acuma.

Wakura îşi reprimă dorinţa de a striga şi de a ameninţa, încercând să evalueze de ce putere dispunea Yoshi pentru a iniţia şi a duce la îndeplinire o asemenea reducere bugetară. El nu este singurul care doreşte acest lucru, toţi daimyo se plâng şi, evident, Consiliul Bătrânilor va aproba imediat reducerea. Dar tairo Anjo îi va contracara, pentru ce altceva este el tairo, dacă nu ca să facă ceea ce vrem noi? Ogama? Câinele acela arogant va aproba reducerea, la fel şi Sanjiro şi toţi ceilalţi. Anjo va trebui să-i ţină bine în frâu! Wakura arboră cel mai seducător zâmbet de care era în stare.

— Prinţul consilier vă întreabă dacă n-aţi vrea să-i expuneţi părerile dumneavoastră despre provinciile Satsuma, Choshu şi Tosa, mai ales cu privire la pericolul pe care îl poate prezenta Sanjiro şi cum ar putea ajuta în viitor

Curtea shogunatul, pentru a evita orice neînţelegere.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Yoshi strălucind de bucurie, ar fi fost o ocazie minunată.

— Şi, în sfârşit, am onoarea să-ţi spun că Divinul te-a invitat ca oaspete personal, pe shogunul Nobusada şi pe câţiva daimyo pe lângă cei din Tosa, Choshu şi Satsuma la Sărbătoarea Solstiţiului de iarnă. Invitaţiile pentru Tosa şi Satsuma au şi pornit, a dumitale şi a seniorului Ogama vor fi înmânate mâine în cadrul ceremoniei de rigoare, dar am vrut să-mi rezerv plăcerea de a-ţi transmite personal această veste.

Yoshi era uimit pentru că aceasta era o cinste cu totul deosebită pentru orice persoană din afara cercului restrâns al Curţii. Solstiţiul era luna aceasta, luna a douăsprezecea, în ziua de douăzeci şi doi. Deci peste şaisprezece zile. Sărbătorile vor dura cel puţin o săptămână, poate chiar ceva mai mult. Putea să plece după aceea, ar fi avut suficient timp să rezolve problema cu Anjo după aceea. Stai! Ai uitat ce spune Legământul: Fereşte-te să-ţi aşezi cortul lângă adăpostul Cerului. Nu este pentru noi. Noi suntem oameni, ei sunt zei, zeii sunt ca şi oamenii, geloşi ca şi ei şi apropierea de ei le stârneşte dispreţul. Moartea unuia dintre noi ar putea să placă foarte mult acestor zei falşi. Şi ea se poate produce numai în vizuina lor. Yoshi se simţi cuprins de spaimă. Invitaţia nu putea fi refuzată.

— Mulţumesc, spuse el şi făcu o plecăciune.

La amiază, postul de observaţie shishi, aflat vizavi de cazărmile lui Toranaga observă cu nepăsare cum patruzeci de samurai, purtând un steag, ieşiră pe poartă şi se îndreptară în josul străzii, spre Poarta de Est a palatului. Era schimbarea de rutină a gărzii la amiază. Mulţi dintre ei purtau suliţe, cu toţii aveau câte două săbii, mantale de ploaie şi pălării conice înalte de ploaie, toate din paie. Observatorul shishi căscă, îşi trase propria manta în jurul umerilor când ploaia se înteţi uşor şi-şi mută taburetul sub streaşina unei dughene unde se servea supă cu tăiţei şi ceai şi care era ţinută de un simpatizant. Curând urma să-i

vină schimbul. Fusese de serviciu aici de la revărsatul zorilor. Avea optsprezece ani şi o barbă deasă. Era un ronin din Satsuma.

Înainte de a se furişa afară din Kyoto, şeful lor, Katsumata, le poruncise să menţină tot timpul sub supraveghere locuinţa lui Toranaga şi locuinţa lui Ogama.

— În momentul în care există o şansă de a-l ataca pe oricare din cei doi – asta trebuie să se petreacă în afara cazărmilor lor pentru ca să aibă o şansă rezonabilă de succes – organizaţi imediat un asalt cu un singur om. Un singur om, nu mai mult. Trebuie să preţuim vieţile luptătorilor shishi, dar trebuie să fim gata. Un atac prin surprindere este singura noastră cale de răzbunare.

În faţa porţilor mai mulţi hamali ducând sacoşe cu legume proaspete şi coşuri cu peşte prins în aceeaşi dimineaţă se opriseră la barieră. Gărzile îi cercetară cu atenţie, apoi le dădură drumul înăuntru, unde fură examinaţi fiecare cu aceeaşi grijă. Tânărul căscă din nou. Nici o şansă să se strecoare prin cordonul de apărare. Se întrebă pentru o clipă dacă fata, Sumomo, o fi reuşit să pătrundă în interior şi să se angajeze acolo unde i se poruncise. Eeee, e un adevărat miracol că aceştia trei scăpaseră prin tunel, da, da, o adevărată minune. Dar unde sunt acum? Nu s-a mai auzit nimic de ei după evadarea aceea spectaculoasă. Dar ce contează? Trebuie să fie în siguranţă, ca şi noi, căci avem patroni sus-puşi. O să ne regrupăm mai târziu. O să fim răzbunaţi. Sonno-joi se va împlini.

Văzu cum garda dă colţul şi dispare. Acuma era obosit, dar gândul la saltelele calde şi la iubita lui îi îndepărtă uşor oboseala.

Patrula shogunatului ajunse la Poarta de Est. De o parte şi de alta a Porţii se afla câte o cazarmă în care stătea garda. Acestea puteau adăposti până la cinci sute de oameni cu cai cu tot la nevoie. Poarta avea şase metri înălţime şi era făcută din scânduri groase, întărite cu fier şi cu o poartă mai mică, într-o parte, care era deschisă.

Zidurile de incintă erau înalte, vechi, de piatră. O clipă, noii veniţi se amestecară cu garda veche, toţi bine înfofoliţi. Ofiţerii inspectau armele şi oamenii. Garda veche se alinie, un ofiţer şi un ashigari – infanterist – din grupul de înlocuire trecură strada. Ploaia se opri. Soarele apăru timid dintre nori. Cei doi bărbaţi cotiră pe altă stradă şi intrară în altă baracă, ca multe altele asemănătoare din Kyoto. Aici erau cazaţi două sute de samurai ai lui Ogama – destul de departe de Poartă, dar şi suficient de aproape.

— Patruzeci de oameni, iată aici numele lor, spuse ofiţerul şi făcu o plecăciune. Nimic de raportat.

— Bine. Voi doi veniţi cu mine, vă rog.

Ofiţerul lui Ogama studie lista numelor, în timp ce îi conducea pe un coridor şi apoi printr-un cordon format din soldaţii lui. Trecură de o uşă deschisă, ajunseră într-o cameră goală şi se apropiară de o uşă închisă. Ofiţerul bătu, apoi o deschise. Camera era aproape goală, nu avea decât o măsuţă joasă şi câteva tatami. Ogama stătea în picioare lângă fereastră, înarmat, în gardă, dar singur. Ambii ofiţeri se opriră şi făcură o plecăciune.

Ashigari îşi scoase pălăria mare şi deveni Yoshi. Dădu în tăcere sabia lungă ofiţerului său, păstrând-o numai pe cea scurtă şi pătrunse în încăpere. Uşa se închise în urma lui. Ambii ofiţeri răsuflară uşuraţi. Amândoi asudaseră. În odaie, Yoshi făcu o plecăciune.

— Mulţumesc că ai fost de acord să ne întâlnim.

Ogama făcu şi el o plecăciune, îi făcu apoi semn lui Yoshi să se aşeze în faţa lui.

— Ce este aşa de urgent şi de ce atâta taină?

— Veşti proaste. Ai spus că partenerii trebuie să-şi împărtăşească informaţiile. Îmi pare rău, dar Nori Anjo a fost numit tairo!

Vestea îl şocă vizibil pe Ogama şi acesta ascultă atent în timp ce Yoshi vorbea. Când Yoshi aminti de invitaţia imperială, supărarea i se mai risipi.

— O asemenea onoare, o asemenea recunoaştere a meritelor noastre!

— Aşa am crezut şi eu la început, până am ieşit din

palat. Abia atunci am văzut adâncimea capcanei.

— Ce capcană?

— Să-i ai pe seniorii din Satsuma, Tosa, pe dumneata şi pe mine, pe toţi la un loc în acelaşi timp? În haine de ceremonie? În interiorul zidurilor palatului. Fără arme şi gărzi?

— Dar ce-ar putea face Wakura? Sau oricare din ei? Nu au samurai, nu au arme, nu au bani, nu au armate, nimic!

— Da, dar ia gândeşte-te: când vom fi noi patru împreună în faţa Fiului Cerului, ar fi momentul cel mai potrivit ca cineva – Wakura, prinţul Fujikata, shogunul Nobusada sau prinţesa – să sugereze că ar fi un dar foarte potrivit pentru Divinul dacă în acest moment patru dintre cei mai importanţi daimyo din ţară şi-ar exprima loialitatea faţă de el oferindu-i lui toată puterea lor.

Ogama se întunecă la faţă.

— Nici unul dintre noi nu va fi de acord, nici unul! O să vorbim în doi peri, o să ne tânguim, o să minţim chiar…

— Să minţim? În faţa Fiului Cerului? Niciodată. Ascultă mai departe. Să zicem că prinţul consilier, înainte de ceremonie vine la dumneata în particular şi-ţi spune: „Senior Ogama, Fiul Cerului vrea să te adopte, să te facă prinţ Ogama, Căpitan al gărzii Imperiale, senior al Porţilor, membru al Noului Consiliu Imperial al celor Zece care va conduce în locul uzurpatorului Toranaga. În schimb…"

— Ei? Ce Consiliu al celor Zece?

— Aşteaptă… „în schimb dumneata să-i recunoşti drept ceea ce este: Fiul Cerului, Împăratul Japoniei, Posesorul Însemnelor Sacre ale Regalităţii – Orbita, Oglinda şi Sceptrul – descendent din zei şi strămoşul tuturor oamenilor, în schimb, dumneata îi oferi feuda dumitale şi samuraii pentru a-l sluji pe el şi dorinţele lui care se vor exercita prin intermediul Consiliului celor Zece".

Ogama îl privi fix, în timp ce pe buza superioară îi apăruseră broboane de sudoare.

— N-am să… n-am să renunţ niciodată la Choshu.

— Poate că da, poate că nu. Poate că vorbitorul imperial va spune: „în plus, împăratul te va confirma în feuda ta ca

senior de Choshu, învingător al gai-jinilor, Păzitor al Strâmtorilor, supus numai lui şi Consiliului Imperial al celor Zece”.

— Cine mai este în Consiliu? întrebă Ogama răguşit.

Yoshi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Toată capcana i se înfăţişase în întregime în gând în momentul în care ajunsese la cazarma lui. Generalul Akeda îi grăbise procesul de gândire printr-o remarcă întâmplătoare referitoare la cât de întortocheată era gândirea celor din Kyoto, era chiar în aerul pe care îl respirau, în aşa fel încât ceea ce părea o recompensă în secunda următoare se dovedea a fi o cursă. I se făcuse rău aproape fizic când îşi dădu seama că s-ar fi putut lăsa aşa de uşor amăgit, la fel ca oricine altcineva, aşa cum se întâmplase în ziua aceea chiar, când i se inoculase un fals sentiment de securitate cu scopul de a-l izola şi de a-l invita apoi înăuntru.

— Vezi, Ogama-sama şi dumneata te simţi tentat deja. Cine mai este în Consiliu? Ca şi cum ar avea vreo importanţă. Vei fi singur împotriva oamenilor lor. Sanjiro la fel. Seniorul şambelan Wakura şi acoliţii lui vor fi precumpănitori şi vor fi cei care vor guverna.

— Nu vom fi niciodată de acord, n-o să...

— Îmi pare rău, dar vei fi de acord, te vor copleşi cu onoruri de ajuns pentru a cuceri chiar şi un kami, cea mai mare tentaţie fiind faptul că vor pretinde că înlocuiesc shogunatul cu un Consiliu de Zece shogunate! Bineînţeles că mie nu mi se va oferi nici un loc în Consiliul Imperial, nici unui alt Toranaga cu excepţia lui Nobusada, dar acela este deja de partea lor din cauza prinţesei, aşa cum v-am prevenit – Yoshi scuipă furios. Anjo a fost prima mişcare, adăugă el.

Cu cât examinau mai mult implicaţiile, cu atât cei doi bărbaţi vedeau mai bine capcanele care li se întindeau. Ogama spuse pe un ton aspru:

— Festivităţile vor dura săptămâni de zile, vom fi obligaţi să dăm banchete pentru Curte şi unul altuia. Aici se pot introduce uşor otrăvuri cu efect întârziat.

Yoshi se cutremură. Toată viaţa trăise cu spaima că ar

putea fi otrăvit. Unul din unchii lui preferaţi murise în dureri cumplite – doctorul spusese „cauze naturale”, dar unchiul fusese ca un ghimpe în coasta oamenilor din Bakufu, iar moartea lui însemna o mare uşurare pentru ei. Poate că fusese otrăvit, poate că nu. Apoi moartea precedentului shogun, care azi fusese sănătos şi mâine mort, de asemenea foarte binevenită pentru tairo Ii care îl ura şi dorea o marionetă în locul lui, pe Nobusada. Evident, erau zvonuri, nu existaseră niciodată nici un fel de dovezi, dar otrava era ceva obişnuit în Japonia, o artă străveche atât aici, cât şi în China. Cu cât reflecta mai mult, dacă nu cumva moartea prin otrăvire era karma lui, cu atât se străduia Yoshi mai mult să se asigure că bucătarii îi sunt credincioşi şi era foarte atent la ceea ce mânca. Cu toate acestea, nu putea scăpa de panica ce îl cuprindea din când în când.

Dintr-o dată, Ogama îşi făcu mâna pumn şi o repezi în palma celeilalte mâini.

— Anjo tairo! Nu pot să cred.

— Nici eu.

Când trimisese mesagerul ca să aranjeze această întâlnire, Yoshi îşi spusese ce ciudată era această ironie a soartei, prin care el şi Ogama trebuiau să colaboreze dacă voiau să supravieţuiască. Nu mai puteau supravieţui separat. Pentru moment.

— Cum să împiedicăm acest lucru? Văd că ar putea să mă ispitească în fel şi chip – Ogama scuipă dezgustat pe tatami.

— Pot ispiti pe oricine, Ogama-donno.

— Sunt ca nişte lupi kami. Înţeleg. Suntem prinşi în capcană. Dacă Divinul ne invită la el, armata lui de linge-blide o să ne distrugă. Hai să-i adunăm la un loc pe cei despre care ai vorbit sau… am să trimit după Basuhiro, mintea lui este ageră ca a unui şarpe!

— Suntem prinşi în capcană numai dacă acceptăm invitaţia de mâine. Propun să plecăm amândoi din Kyoto în secret, la noapte. Dacă nu suntem aici… Eeh?

Zâmbetul serafic al lui Ogama se evaporă imediat. Yoshi

înţelese de ce.

— Pentru a face această manevră este nevoie să avem mare încredere unul în altul.

— Da, da, aşa este. Ce propui pentru a… pentru a ne feri de greşeli?

— Nu pot acoperi toate alternativele, dar este vorba numai de o chestiune vremelnică: ne strecurăm pe furiş afară din Kyoto la noapte şi cădem de acord să stăm departe cel puţin douăzeci de zile. Eu mă voi duce imediat la Yedo şi mă voi ocupa să-l neutralizez pe Anjo şi voi rămâne acolo până se rezolvă treaba. Generalul Akeda va fi de serviciu ca de obicei şi va spune că a trebuit să mă întorc neîntârziat la Dintele Dragonului căci am un caz de boală în familie, dar că mă voi întoarce curând. Dumneata te duci la Fushimi şi îţi petreci noaptea acolo. Mâine la apusul soarelui, când invitaţia nu va fi ajuns la dumneata pentru că nimeni – nici măcar Basuhiro nu trebuie să ştie unde eşti, eh?

— E prea periculos să nu-i spun nici măcar lui, dar continuă.

— Las asta la discreţia dumitale, dar mâine seară la apusul soarelui înmânezi un mesaj prinţului Fujikata şi îl inviţi la o întâlnire particulară în dimineaţa următoare, să zicem, la ruinele Monoyama – un loc foarte frecventat de oamenii din Kyoto. Când îl vezi îţi exprimi uimirea în legătură cu „invitaţia” şi regreţi că nu ai fost acolo ca s-o poţi accepta. Între timp el trebuie să se asigure că nici un fel de invitaţii nu vor mai sosi până te întorci. „Şi când va fi aceasta?” Nu eşti sigur. Gai-jinii au ameninţat că vor debarca la Osaka imediat. Trebuie să mergi acolo şi să elaborezi un plan. Între timp îl faci să priceapă foarte clar că ar fi mai bine să nu mai apară nici un fel de invitaţii imperiale aşa din senin, deşi le apreciezi foarte mult în modul cel mai umil, până când nu te vei hotărî să le accepţi.

Ogama mormăi. Se uita fix la tatami, pierdut în gânduri. Apoi spuse:

— Şi ce facem cu Sanjiro şi cu Yodo din Tosa? O să vină

în forţă, în costume de ceremonie, totuşi, în forţă!

— Spune-i lui Fujikata să facă în aşa fel încât invitaţiile lor să fie amânate – trebuie să-i şoptească Divinului că acest solstiţiu este însoţit de semne nefaste.

— Bună idee! Dar dacă n-o să fie amânate?

— Fujikata se va ocupa de asta.

— Dacă este aşa de simplu, de ce să nu rămânem pe loc, chiar dacă avem invitaţiile? să-i spun lui Fujikata să spună că există semne funeste. Sărbătoarea se anulează. Eh? Dar aceasta presupune ca Fujikata să aibă puterea de a sugerea sau de a nu sugera anumite lucruri.

— Prin mijlocirea lui Wakura poate. Sunt convins că primejdia pluteşte în aerul acestui oraş, Kyoto, în aerul pe care-l respirăm, vom fi prinşi în laţ.

Era lucrul cel mai bun pe care-l putea face. Nu-i convenea ca Ogama să rămână aici singur, şi mai era de rezolvat şi problema Porţilor.

— Aş putea să stau la Fujimi sau la Osaka douăzeci de zile, spuse rar Ogama. Nu pot să mă întorc la Choshu, căci ar însemna să las Kyoto…, ar însemna să rămân expus unui atac.

— Din partea cui? Nu din partea mea, căci suntem aliaţi. Hiro nu va fi aici şi nici Sanjiro. Poţi să te duci la Choshu dacă vrei. Poţi avea încredere în Basuhiro că-ţi va păzi poziţia de aici.

— În nici un vasal nu poţi avea atât de multă încredere, spuse Ogama posomorât. Dar ce zici de shishi?

— Basuhiro împreună cu Akeda al meu vor continua să-i nimicească pretutindeni, iar spionii noştri din Bakufu îi vor descoperi în toate ascunzătorile.

Ogama se încruntă.

— Cu cât mă gândesc mai mult la treaba asta, cu atât îmi place mai puţin. Sunt prea multe primejdii, Yoshi-donno. Fujikata o să-mi spună cu siguranţă că invitaţia dumitale nu a fost înmânată.

— Ai să faci pe miratul, îţi sugerez să spui că pretextul inventat de mine cu boala este numai o scuză şi că m-am grăbit să ajung la Yedo ca să văd ce pot face pentru a

preîntâmpina un atac din partea gai-jinilor – să mă asigur că vor părăsi Yokohama – chipul i se înăspri. Dar nu vor pleca.

— Atunci va trebui să-i obligăm, spuse Ogama aspru.

— La timpul potrivit, Ogama-donno – chipul lui Yoshi se înăspri şi mai mult. Tot ce-am prezis s-a întâmplat întocmai. Crede-mă, pe gai-jini nu-i putem alunga cu forţa. Încă nu.

— Dar atunci, când?

— Curând. Dar acum trebuie să lăsăm la o parte această chestiune. Lucrul cel mai important în momentul de faţă este cum să ne apărăm. Avem două sarcini: să plecăm împreună şi să ne întoarcem împreună. Rămânem aliaţi în secret până când vom decide în mod oficial altfel, numai noi doi, între patru ochi.

Ogama râse, dar nu spuse nimic.

— Şi, în sfârşit, cât timp sunt plecat, înţelegerea noastră cu privire la Porţi rămâne în vigoare.

— Mintea ta zburdă întocmai ca o pisică cu un ghimpe în lăbuţă – Ogama îşi drese vocea şi-şi schimbă poziţia genunchilor, aşezându-se mai comod. Poate că am să fiu de acord, poate că nu. Trebuie să vorbesc cu Basuhiro.

— Nu, vorbeşti cu mine. Eu îţi pot da sfaturi mai bune, pentru că eu ştiu mai multe şi, lucrul cel mai important, în chestiunea aceasta, interesul tău este şi al meu, iar eu nu sunt un vasal care trebuie să cerşească favoruri şi să fie pe placul stăpânului!

— Ceri numai favoruri mari, ca, de pildă, Porţile.

Yoshi râse.

— Este un lucru neînsemnat în comparaţie cu altele pe care mi le vei oferi şi pe care eu ţi le voi oferi când vei deveni tairo.

— Atunci fă-mi o favoare acum, când nu sunt tairo: capul lui Sanjiro.

Yoshi privi la el ascunzându-şi uimirea. Nu uitase ce-i spusese Inejin, hangiul lui spion de pe drumul spre Dintele Dragonului în legătură cu Ogama şi planul Cerul Purpuriu. Inejin îi spusese că, dacă Sanjiro este de partea lui sau rămâne neutru, Ogama va învinge shogunatul prin tactica

atât de apreciată de către toţi daimyo – un atac prin surprindere.

— Te-ai mulţumi numai cu boaşele lui? întrebă Yoshi şi îi expuse planul pe care îl cântărise şi îl perfecţionase luni în şir.

Ogama începu să râdă.

Coloana gărzilor care ieşiseră din schimb se îndrepta spre cazarmă. În fruntea ei erau patru bărbaţi în aceeaşi linie, unul din ei fiind Yoshi deghizat în infanterist. Deşi fuseseră avertizaţi încă de la început să-l trateze ca atare, le venea foarte greu să nu arunce câte o privire pe furiş sau să nu se scuze când ajungeau prea aproape de el. Unul dintre soldaţi era un informator shishi pe nume Wataki. Nu avusese posibilitatea să-şi anunţe tovarăşii pentru a organiza o ambuscadă – ocazia era de-a dreptul unică.

Yoshi era obosit, dar mulţumit. În cele din urmă, Ogama fusese de acord cu tot ce-i propusese, aşa că acum putea pleca din Kyoto liniştit, lăsând Porţile în mâinile shogunatului şi shogunatul în siguranţă.

Pentru un timp, îşi spuse el. Miza mea e mare şi planul meu plin de găuri care l-ar îngrijora foarte tare pe Ogama, dacă ar fi în stare să le vadă. Nu contează, sigur că intenţionează şi chiar plănuieşte să mă trădeze cumva. N-are a face, este lucrul cel mai bun pe care-l puteam face şi ar trebui să meargă. Imposibil să accept invitaţia. Ziua se făcuse mai frumoasă, soarele se lupta cu norii pentru a pune stăpânire pe cer. Dar el nu părea să bage în seamă nimic, nu observa împrejurimile, mintea fiindu-i ocupată de amănuntele legate de plecare, cui să spună că pleacă, ce să facă cu Koiko şi cu generalul Akeda, pe cine să ia cu el şi motivul cel mai serios de îngrijorare: va ajunge oare la timp pentru a reduce la minimum nenorocirile din Yedo? Mai întâi o baie şi un masaj, deciziile după aceea.

Privirea i se concentră şi deveni brusc conştient de străzile pe care treceau, de pietoni, de magherniţe, de cai, de *kaga* şi palanchine, de case şi cocioabe, de copii şi pescari, de negustori ambulanţi, de ghicitori şi de scribi şi

de toată forfota pieţei. Era o experienţă cu totul nouă pentru el să fie amestecat în mulţime, într-o coloană, incognito, şi începu să-i placă această perspectivă total diferită. Arătă în curând ca un ţărănoi stângaci şi neîndemânatic venit pentru prima oară la oraş, atent la toate priveliştile, sunetele şi mirosurile pe care nu le mai întâlnise niciodată, dorind să se oprească, să se amestece în mulţime, să trăiască experienţele lor, să afle ce gândesc, ce mănâncă şi unde dorm.

— Soldat, şopti el către tânărul de lângă el, unde te duci când ieşi din serviciu?

— Eu, stăpâne? băiatul se cutremură, mai să scape suliţa din mână, înspăimântat de gândul că i se adresase însuşi prea măritul şi vru imediat să îngenuncheze. Eu, sire... mă duc să beau...

— Nu-mi mai spune sire, şopti Yoshi, şocat de confuzia pe care o stârnise întrebarea lui între toţi cei din apropiere, unii dintre ei pierdură cadenţa şi fură chiar cât pe-aci să iasă din rând.

— Purtaţi-vă normal! Nu vă uitaţi la mine! Toţi!

Soldatul se scuză, iar cel din apropiere încearcă să facă ceea ce li se poruncise, dar le era aproape imposibil, acum când seniorul Yoshi rupsese vraja convenţiei care-l făcea om de rând. Sergentul privi în jur şi se apropie îngrijorat.

— E totul în ordine, stăpâne? Dacă...

— Da, da, sergent! Întoarce-te la postul tău!

Sergentul făcu automat o plecăciune şi se conformă, soldaţii reintrară în cadenţă şi-şi continuară drumul. Până la cazarma lor mai aveau o sută de metri. Spre uşurarea lui Yoshi, acest incident minor trecu neobservat de mulţimea de pe stradă care se prosternase imediat la trecerea coloanei. Dar fusese sesizat de doi bărbaţi care se aflau ceva mai departe în josul străzii: doi observatori shishi, Izuru şi schimbul lui, Rushan, un tânăr ronin din Tosa, care tocmai venise în faţa dughenei, aflată nu departe de poarta lui Toranaga.

— Nu cumva sunt beat, Rushan? Un sergent să se plece în faţa unui infanterist? Un sergent?

— Am văzut şi eu, Izuru, şopti celălalt. Uită-te la soldat, uite, acum poţi să-l vezi bine, este ăla înalt din spate, priveşte cum duce suliţa. Nu e obişnuit cu ea.

— Da… dar ce este cu el?

— Priveşte cum toţi ceilalţi se uită la el şi se prefac că nu se uită.

Cu o emoţie crescândă, scrutară intens chipul soldatului în timp ce coloana se apropia. Deşi armele soldatului erau la fel cu ale celorlalţi, la fel şi uniforma şi tot ce mai avea, exista însă o diferenţă majoră: în atitudine, în mers, în calităţile fizice ale bărbatului, deşi acesta se străduia să pară gârbovit.

— Seniorul Yoshi, spuseră în acelaşi timp cei doi bărbaţi.

Şi Rushan adăugă imediat:

— E al meu.

— Nu, al meu.

— Eu l-am văzut primul, şopti Rushan atât de emoţionat încât abia mai putea să vorbească.

— Al amândurora, împreună avem mai multe şanse.

— Nu, vorbeşte încet. Un om o dată, acesta a fost ordinul lui Katsumata şi noi am fost de acord. E al meu. Dă-mi semn când e momentul potrivit!

Cu inima bătând, Rushan îşi făcu loc printre pietoni şi tot felul de cumpărători, căutând o poziţie de atac cât mai bună. Oamenii se plecau cuviincios, luându-l drept unul din numeroşii samurai de rang inferior care tocmai ieşise din serviciu, venea de la vreo ceremonie din garnizoană şi nu-i dădură atenţie, pregătindu-se să se prosterneze la trecerea coloanei care se apropia. Rushan ocupă poziţia la capătul străzii. O ultimă privire pentru a-şi localiza prada şi apoi se aşeză pe un scăunel cu spatele spre coloană şi cu ochii la prietenul lui Izuru, complet relaxat. Poemul mortuar pentru părinţii lui fusese scris de mult şi înmânat cu ani în urmă lui shoya din satul său, pe vremea când el împreună cu alţi zece elevi samurai se revoltaseră. Erau cu toţii goshi şi se răsculaseră când li se interzisese să urmeze şcoli superioare, căci părinţii lor nu aveau suficiente venituri ca să-i mituiască pe oficiali. Îi omorâseră pe oficiali, se

declaraseră ronini şi pentru sonno-joi.

Din toţi cei zece, numai el mai era în viaţă. În curând va muri şi el, se gândi Rushan mândru, ştiind că era pregătit, antrenat şi în deplinătatea forţelor şi că Izuru îi va fi martor. Izuru era şi el la fel de nerăbdător. Îşi făurise deja şi el un plan de atac, în cazul în care Rushan n-ar reuşi. Se mută sigur pe el într-un loc mai bun. Privirea îi părăsi patrula şi se îndreptă spre poartă. Gărzile se pregăteau pentru ritualul inspecţiei celor nou veniţi şi al trecerii lor prin barieră. Remarcă de îndată că era mai multă agitaţie şi se lătrau ordine mult mai răstite ca de obicei, bărbaţii erau mai nervoşi şi mai neliniştiţi. Se blestemă în gând. Ştiau! Bineînţeles că ştiau şi au ştiut chiar din momentul în care a plecat coloana. Ştiau cu toţii că seniorul Yoshi ieşise afară deghizat. Dar de ce? Şi unde a fost? Ogama! Dar de ce? Oare puneau la cale o altă ambuscadă împotriva noastră? Suntem din nou trădaţi?

Ochii lui se plimbau rapid de la unul la altul, înainte şi înapoi, neuitând nici o clipă de Rushan, calculând distanţele şi timpul. Mulţi dintre trecătorii şi vânzătorii din apropiere începuseră deja să se plece la trecerea coloanei, ofiţerul din frunte se pregătea să oprească trupa, ofiţerul de la poartă ieşise în întâmpinarea lui, amândoi urmau să facă o plecăciune, apoi să inspecteze oamenii care intrau şi, în cele din urmă, toţi să se pună în mişcare. Ofiţerul ridică mâna. Coloana se opri.

— Acum! şuieră Izuru abia auzit şi făcu un gest.

Rushan văzu semnalul şi se repezi spre coada coloanei, aflată la douăzeci de metri, cu sabia lungă ţinută în ambele mâini. Se năpusti în primii doi oameni şi îi făcu să se rostogolească la pământ mai înainte să-şi dea seama că sunt atacaţi şi se îndreptă spre Yoshi, care privi la el alb la faţă timp de o frântură de secundă. Numai instinctul şi reflexele rapide ale lui Yoshi îl făcură să evite lovitura mortală, parând-o şi sabia lunecă spre un soldat stupefiat de lângă el care urlă şi se prăbuşi la pământ. Urlând *sonno-joi* în mijlocul vălmăşagului de ţipete din jurul lui, Rushan smuci sabia, în timp ce soldaţii încercau să-şi facă loc şi se

îmbrânceau unii pe alţii. Alţi soldaţi veneau alergând dinspre poartă, trecătorii rămăseseră cu gurile căscate, paralizaţi, Wataki, informatorul shishi fiind la fel de surprins ca şi toţi ceilalţi soldaţi şi îngrozit la gândul că va fi dat de gol de acest shishi pe care îl recunoscuse şi care apăruse acolo ca din pământ. Wataki îl văzu pe Rushan atacând din nou şi-şi ţinu respiraţia. Dar Yoshi îşi recăpătase echilibrul deşi nu avusese timp să-şi scoată spada. Folosi mânerul suliţei împotriva loviturii şi pară. Sabia lui Rushan trecu uşor prin ea, dar se îndoi şi îi încetini mersul, ceea ce-i dădu lui Yoshi suficient timp ca să apuce mânerul sabiei cu mâna stângă.

Imediat mâna lui Rushan zbură spre sabia scurtă, o scoase şi se repezi să-l înjunghie pe Yoshi în pântec, o figură clasică în lupta corp la corp. Dar Yoshi era din nou pregătit. Lăsase să cadă suliţa şi apăsă cu antebraţul drept în încheietura lui Rushan pentru a-i devia lovitura spre mantaua largă. Instantaneu, Rushan dădu drumul armei şi mâna lui deveni o armă ucigătoare, cu degete tari ca oţelul şi unghii ca nişte gheare cu care se repezi spre ochii lui Yoshi. Unghiile nu ajunseră în ochi, ci se înfipseră ceva mai jos de ei. Yoshi gemu. Un om mai puţin antrenat ar fi slăbit apăsarea de pe sabia lungă a atacatorului său şi ar fi fost un om mort. Dar Yoshi apăsă mai departe disperat, acum cu amândouă mâinile placându-l pe cel care îşi pierduse controlul. Asta îi dădu timp unui soldat din spatele lui Rushan să-l apuce pe atacator cu braţul de după gât. Wataki, care ştia că lupta era pierdută şi îngrozit la gândul că luptătorul shishi putea fi prins de viu, îşi înfipse sabia scurtă în trupul lui Rushan. Forţa loviturii îl străpunse. Rushan urlă. Sângele îi ţâşni pe gură, dar se luptă mai departe cu Yoshi, deşi era lovit de moarte, se cutremură şi înţepeni. Trecuse abia un minut de când se declanşase primul atac.

Cu toată panica de care era cuprins, Yoshi simţi că viaţa părăseşte trupul bărbatului. Dintr-o dată simţi şi greutatea trupului acestuia peste el, dar nu-i dădu drumul până când nu se convinse că omul este mort. Atunci permise altor

mâini să apuce cadavrul şi să-l lase să cadă jos.

Era acoperit de sânge. Descoperi repede că nu era sângele lui. Norocul pe care-l avusese nu-i alungă însă mânia împotriva oamenilor din apropierea lui care nu fuseseră atenţi, nu ştiuseră să formeze rapid un zid de apărare în jurul lui şi-l lăsaseră pe el să dea lupta. Îi înjură, poruncind ca toată coloana să intre imediat înăuntru, să îngenuncheze şi să li se rupă săbiile, cu excepţia celor doi care îl ajutaseră. Apoi, gâfâind, se uită de jur împrejur, dar strada de regulă atât de aglomerată acum era aproape pustie.

Când începuseră ţipetele şi învălmăşeala din jurul atacatorului singuratic şi Yoshi fusese recunoscut, un murmur de uimire trecuse printre oamenii de rând. Imediat doi sau trei o luară la picior, cu capetele în jos. Alţii îi urmară. Mersul grăbit se transformă în fugă, căci nimeni nu dorea să fie reţinut ca martor sau să fie acuzat de complicitate. Izuru fusese unul dintre primii care plecase când îşi dăduse seama că nu erau nici un fel de şanse ca cel de-al doilea atac să reuşească. Rushan nu şi-a pus la cale bine atacul, îşi zise el, în timp ce se îndrepta spre o străduţă lăturalnică, amestecat în mulţimea care se îmbulzea să plece. Prostul de el ar fi trebuit să reteze capul unuia din primii doi, ca o diversiune şi apoi, din acelaşi avânt să îndrepte spada spre mijlocul trupului adevăratei ţinte. Yoshi nu ar fi putut scăpa de o asemenea lovitură. Nimeni nu poate scăpa de această lovitură. Katsumata o să fie furios, le demonstrase de atâtea ori, le spusese de atâtea ori! O ocazie unică ratată! Fără să mai vorbim că i-a îngăduit lui Yoshi să apuce mânerul sabiei şi să pareze lovitura în pântec… Rushan ar fi meritat să fie prins viu să fie folosit la exerciţiile de spadă! Stai puţin, poate că e mai bine că s-a întâmplat aşa. Dacă Rushan s-a descurcat atât de lamentabil în acest duel suprem al său, probabil că n-ar fi rezistat şi ar fi dezvăluit toate casele conspirative despre care ştia. Nu poţi avea încredere în oamenii din Tosa, shishi sau nu. Dar de ce îşi asumase Toranaga Yoshi un asemenea risc?

Se auzeau strigăte în urma lui. Soldaţii alergau după ultimii oameni din mulţime ca să prindă martori. Nu era nici un pericol să fie prins, aşa că nu avea de ce să se grăbească. Ploaia începu din nou. Vântul pişcă uşor. Îşi strânse mantaua în jurul trupului, bucuros că o avea la el, şi-şi trase mai bine pălăria. Coborî o uliţă noroioasă, apoi alta, trecu pe o punte ale cărei scânduri erau lunecoase. În curând se afla în siguranţă, într-un labirint de străduţe care conduceau spre intrarea din spate a zidului unei case mari. Garda îl recunoscu, îl lăsă să treacă făcându-i semn spre casa secretă shishi, pierdută în mijlocul grădinilor mari. Uniforma omului de gardă purta însemnele seniorului şambelan Wakura.

Pe strada unde se aflau cazărmile lui Toranaga, proprietarul dughenei era îmbrâncit spre casa gărzii, deşi ţipa şi protesta, susţinând că nu ştie nimic şi se rugă să fie lăsat să plece – îndrăznise să rămână pe loc doar fiindcă era foarte bine cunoscut aici. În urma lui mai erau împinşi câţiva vagabonzi prinşi tot atunci. Copertina dughenei fâlfâia jalnic în ploaie şi în vânt.

Koiko îşi făcea ultimele retuşuri la machiaj cu ajutorul unei oglinzi cu mâner din oţel lustruit. Degetele îi tremurară uşor. Făcu din nou un efort conştient ca să-şi golească mintea şi să-şi închidă undeva, într-o cutiuţă, temerile pentru Yoshi şi din cauza lui Yoshi, în alta cele pentru ea însăşi şi din cauza ei însăşi.

Celelalte două femei, Teko, ucenica ei – *maiko,* şi Sumomo o priveau cu atenţie. Camera era mică şi funcţională, ca toate celelalte încăperi ale apartamentului vecin cu cel al lui Yoshi, suficient pentru ea şi o slujnică atunci când dormea singură. Celelalte încăperi, pentru slujitorii ei, erau mai departe. Când termină, îşi examină imaginea reflectată în oglindă. Nu descoperi nici un fel de linii exprimând îngrijorarea şi când încercă să zâmbească, pielea feţei ei se încreţi numai acolo unde trebuia. Ochii îi erau albi acolo unde trebuiau să fie albi şi negri acolo unde trebuiau să fie negri şi nu arătau nimic din profunzimea

neliniştii el. Asta îi făcu plăcere. Apoi aruncă o privire pe furiş spre Sumomo. Neştiind că este observată, chipul fetei arăta ca o carte deschisă. Lui Koiko i se strânse inima văzându-i zbuciumul. Trebuie să învăţăm, să învăţăm mereu, ce ne-am face fără asta îşi zise ea şi se întoarse cu faţa spre ele. Teko, aproape un copil, luă oglinda fără să fie rugată şi aşeză cu îndemânare o buclă la locul ei.

— Ce frumuseţe, doamnă Koiko, spuse Sumomo vrăjită.

Era pentru prima oară că i se permitea să intre în apartamentul particular al lui Koiko. Secretele frumuseţii fuseseră pentru ea o adevărată revelaţie, dincolo de tot ce cunoscuse în experienţa ei de până atunci.

— Da, aşa este, spuse Koiko, crezând că se referă la oglindă, a cărei suprafaţă perfectă o făcea nepreţuită. Şi este o oglindă blândă. Sunt puţine oglinzi blânde – şi este foarte important pentru o femeie, Sumomo, să aibă o oglindă blândă în care să se privească.

— O, mă refeream la chipul dumneavoastră, nu la asta, spuse Sumomo încurcată. De la kimonoul dumneavoastră la coafură, culorile pe care le alegeţi şi felul în care vă machiaţi buzele şi sprâncenele, totul. Mulţumesc că mi-aţi îngăduit să fiu şi eu martoră la toate astea.

— Sper că, şi cu machiaj şi fără, efectul nu este foarte diferit, râse Koiko.

— O, sunteţi cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată, izbucni Sumomo.

În comparaţie cu Koiko, se simţea ca o fată de la ţară, needucată, toantă, bovină, neşlefuită, cu picioarele mari, devenind pentru prima oară în viaţă conştientă de lipsa ei de feminitate. Ce poate vedea la mine iubitul meu Hiraga, se întrebă ea disperată. Nu sunt nimic, nu sunt atrăgătoare, nu sunt nimic, nici măcar o choshu ca el. Nu-i aduc nici un fel de cinste a obrazului, nici pământuri, nici prestigiu şi nici bani. Sunt convinsă că părinţii lui au dreptate să nu mă primească în familia lor.

— Şi nu cred că am să văd o mai frumoasă doamnă vreodată, spuse ea.

Şi se întreba: oare toate doamnele din Lumea Plutitoare

sunt ca tine?

Chiar şi această maiko o să fie atât de uluitoare când va creşte? Poate nu chiar ca stăpâna ei. Nu e de mirare că bărbaţii se căsătoresc cu femei ca mine numai ca să le vadă de casă şi să le crească apoi copiii, pentru că le este aşa de uşor să-şi reverse sentimentele în altă parte, să se bucure de frumuseţe în altă parte, şi încă ce frumuseţe! Koiko citi şi sinceritatea şi nefericirea şi invidia de pe chipul ei, sentimente pe care fata nu şi le putea ascunde.

— Şi tu eşti frumoasă, Sumomo, spuse ea, conştientă de faptul că întotdeauna avea acest efect asupra altor femei. Teko-chan, acuma poţi să pleci, dar pregăteşte tot ce ne trebuie mai târziu… şi ai grijă să nu fim deranjate, Sumomo şi cu mine.

— Da, stăpână.

Teko avea unsprezece ani. Ca şi în cazul lui Koiko, contractul ei cu mama-san de la Casa Glicinelor fusese încheiat de părinţii ei, nişte ţărani, pe vremea când Teko avea şapte ani. Va începe să-şi câştige existenţa când va avea paisprezece sau cincisprezece ani. Până atunci, sau până când va dori ea, mama-san, se obliga prin contract să o întreţină, s-o îmbrace şi s-o instruiască pentru viaţa din Lumea Plutitoare, în cazul în care dovedea aptitudini, în diverse arte: ca muziciană, dansatoare, poetesă sau iscusinţă în arta conversaţiei. Dacă maiko se dovedea a fi dificilă sau greu de educat, mama-san putea să revândă contractul cui dorea. Dar dacă alegerea ei fusese înţeleaptă, aşa cum se întâmplase cu Koiko, cheltuielile considerabile ale mamei-san erau răsplătite din belşug prin bani şi reputaţie. Dar nu toate aceste mame-san erau amabile, drăgălaşe şi răbdătoare.

— Fugi şi exersează gamele, spuse Koiko.

— Da, stăpână.

Teko ştia că avusese noroc să fie repartizată ca ucenică pe lângă Koiko pe care o adora şi pe care se străduia din răsputeri s-o mulţumească. Făcu o plecăciune perfectă, la care se adăugă un farmec irezistibil şi plecă.

— Aşa, spuse Koiko şi se uită la Sumomo, oarecum

fascinată de ea, de privirea ei deschisă şi manierele directe, de forţa pe care o iradia.

De când fusese de acord să-i îngăduie să rămână cu ea, cu cinci zile în urmă, aproape că nu avusese nici o ocazie ca să stea de vorbă cu ea între patru ochi. Acuma venise timpul. Deschise una din cutiuţele minţii: Katsumata. O, prietene, ce mi-ai făcut? O pândise în timpul vizitei pe care o făcuse la o mama-san din Kyoto. La rugămintea lui Meikin, propria sa mama-san din Yedo, aceasta aranjase şi angajase o coafeză, o maseuză care urmau s-o servească în timpul şederii la Kyoto, căci de la Yedo plecase numai cu Teko şi o slujnică.

— Îţi cer o favoare pentru o viaţă întreagă, spusese Katsumata.

— Nu, nu ai voie! spusese ea.

Era şocată să-l vadă, înspăimântată la gândul că o pune în pericol cu această întrevedere clandestină şi încă şi mai îngrozită de favoarea pe care voia să i-o ceară şi care, fără îndoială, trebuia să aibă cele mai cumplite consecinţe. O dată acordată această favoare, nu se mai putea cere aceleiaşi persoane încă una, căci datoria care ar fi urmat de aici ar fi fost uriaşă.

— Când seniorul Toranaga Yoshi m-a onorat pe mine cu alegerea lui, am căzut de acord că vom înceta orice fel de contacte personale cu excepţia unor cazuri de forţă majoră. Aşa ne-am înţeles.

— Da, şi tocmai de aceea îţi cer acum o favoare pentru o viaţă.

Cu şapte ani în urmă, la Yedo, când avea paisprezece ani, Katsumata fusese primul ei client. Devenise curând mult mai mult: prieten, guru şi un desăvârşit profesor. Îi deschisese ochii şi mintea spre lume, spre importanţa lumii reale, ca şi a celei Plutitoare. De-a lungul anilor, o învăţase ceremonia ceaiului, caligrafia, poezia şi sensul ascuns al literaturii, politica, şi îi împărtăşea planurile de viitor pe care le avea relatându-i cum el şi micul lui grup de samurai vor conduce ţara, vor impune ideea de sonno-joi şi, cu timpul, îi demonstrase că, în cadrul mişcării sonno-joi, ei îi

revenea un rol vital.

— În calitate de curtezană de rangul cel mai înalt, vei fi confidenta celor puternici, apoi soţia unui potentat, te vei căsători cu unul din ei, nu te teme, vei avea fii care vor fi samurai şi vei fi indispensabilă pentru noul viitor şi o parte importantă a puterii ei, niciodată să nu uiţi asta!

Meikin, mama-san, era şi ea printre simpatizanţi, astfel că fusese şi ea de acord, bineînţeles, cu imaginaţia surescitată de vitejia şi îndrăzneala lui şi a luptătorilor shishi, de averile pe care aveau să le cucerească.

— Norocul nostru este acum în declin, spusese el şi îi povestise despre ambuscada din noaptea precedentă şi cum reuşise să scape împreună cu ceilalţi doi. Am fost trădaţi, nu ştiu de cine, dar trebuie să ne împrăştiem – cel puţin deocamdată.

— Patruzeci de shishi ucişi şi traşi în ţeapă! şoptise ea îngrozită.

— Patruzeci. Cei mai mulţi dintre ei conducători. Am scăpat numai trei, un alt shishi şi o fată – o pupilă a mea. Ascultă, Koiko-chan, nu avem prea mult timp. Favoarea de o viaţă pe care ţi-o cer este să o ţii pe această fată pe lângă tine cât timp stai în Kyoto, ia-o în slujba ta, chiar şi înapoi la Yedo şi…

— O, dar chiar dacă aş vrea, îmi pare foarte rău, dar este un lucru extrem de dificil, generalul Akeda este foarte suspicios când este vorba de oameni noi. O va interoga personal – aşa a făcut cu tot personalul meu, spuse ea cât putu mai amabil, îngrozită de-a dreptul în sinea ei că el îndrăznise să-i facă o propunere atât de periculoasă, să ascundă o evadată shishi, chiar dacă era nevinovată. E foarte greu…

— Bineînţeles că o să fie greu. Dar vei reuşi să aranjezi tu cumva lucrurile fără ca el s-o vadă.

— Nu cred că este posibil şi apoi mai este şi seniorul Yoshi.

Lăsase acest argument la urmă, în speranţa că îl va face să-şi retragă cererea, dar el continuase blând, privind-o cu ochi fermi, dar şi rugători, şi îi spusese că Sumomo avea să

fie în siguranţă alături de ea, era samurai, logodnica unui shishi, foarte important, o femeie în care se putea avea încredere.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi cer acest lucru pentru sonno-joi, dar este o femeie de încredere. Dacă ai orice fel de probleme, o expediezi de acolo. Va îndeplini orice sarcină... îmi pare rău, Koiko-chan, dar trebuie să plec. O favoare de o viaţă, ca vechi prieten.

— Stai, dacă..., trebuie să mă consult cu generalul Akeda, dar chiar dacă îl pot evita pe el, trebuie să-mi întreb servitorii, trebuie neapărat să-i consult şi ce am să el spun? Generalului sau lor, e acelaşi lucru, eu nu-i cunosc deloc pe oamenii aceştia din Kyoto, nu ştiu nimic despre ei.

— Mama-san garantează că se poate avea încredere în ei, spuse el pe tonul cel mai convins din lume. Am întrebat-o şi ea a fost de acord, Koiko, căci altfel nu ţi-aş fi cerut această favoare. Spune-le adevărul, că Sumomo este o fată încăpăţânată şi că tutorele ei, un vechi prieten al tău, un fost client, vrea s-o vadă îmblânzită şi învăţând arta de a deveni femeie folositoare. Nu pot s-o iau cu mine şi vreau s-o ştiu în siguranţă, protejată. Am o obligaţie faţă de logodnicul ei. Te va asculta orbeşte.

Koiko tremura la gândul pericolului în care se pusese, pe ea şi pe cei de care răspundea, Teko şi slujnicele ei: patru servitoare, o coafeză şi o maseuză. Din fericire fuseseră de acord s-o primească pe această străină în mijlocul lor şi să încerce s-o facă să-şi schimbe purtările, iar examenul lui Akeda nu reuşi să descopere nimic îngrijorător.

Ah, Katsumata, ştiai că nu pot să-ţi refuz nimic, îşi zise ea. E curios cât de repede ai trecut peste dorinţa de a-mi stăpâni trupul, care a durat numai câteva luni, dorind în schimb să-mi stăpâneşti şi să-mi lărgeşti mintea. Sunt legată încă de tine cu lanţuri de fier, îţi sunt încă îndatorată profund. Fără tine şi fără cunoştinţele pe care mi le-ai dat n-aş fi fost acum în locul în care sunt, capabilă să-l desfăt pe cel mai mare bărbat al ţării.

— Stai jos, Sumomo, spuse ea. Mai avem puţin timp

acum înainte de a pleca. Aici nu ne aude nimeni.

— Mulţumesc.

— Servitorii mei sunt îngrijoraţi din pricina ta.

— Vă rog să mă iertaţi dacă nu am fost aşa cum trebuie.

Koiko zâmbi.

— Fetele se întreabă dacă ai limbă în gură, toate sunt de acord că manierele tale au nevoie încă de cizelare şi toate înţeleg foarte bine de ce tutorele tău vrea să te educăm.

— Am nevoie să fiu educată, spuse Sumomo cu ochi zâmbitori.

Koiko strânse uşor din ochi. Tânăra din faţa ei nu era lipsită de atracţie, avea trupul robust şi voinic, faţa nu-i era machiată, dar strălucea de tinereţe şi sănătate ceea ce compensa aceste lipsuri. Părul ei este de calitate, dar trebuie coafat, îşi spuse ea critic. I-ar veni bine stilul de la Kyoto, mult ulei pe mâini şi pe braţe, puţină pudră pe pomeţii frumoşi, o idee de culoare pe buze. Fata promite. Trebuie să facem baie împreună şi atunci am să aflu mai multe, deşi mă îndoiesc că se va putea adapta la viaţa noastră, chiar dacă ar vrea.

— Eşti virgină, nu-i aşa?

Văzu că fata roşeşte şi râse:

— Ah, scuză-mă, bineînţeles că eşti, pentru o clipă am uitat că nu eşti din lumea noastră. Te rog să mă ierţi, dar la noi se întâmplă rar să vedem străini şi mai ales o doamnă samurai, să avem una în casă, fie chiar şi pentru o perioadă scurtă, evenimentul acesta este aproape unic.

— Aşa ne spuneţi? Străini?

— Da. Lumea noastră Plutitoare este o lume aparte. Iată, de exemplu Teko. În curând, pentru ea, lumea cealaltă va dispărea şi n-o va mai cunoaşte decât pe aceasta a mea. Este datoria mea s-o instruiesc, s-o fac să fie blândă şi amabilă, să ştie să se sacrifice pentru plăcerea bărbatului, nu după imboldurile ei personale, peste ochii lui Koiko trecu o umbră. Doar asta este ceea ce îi face pe bărbaţi fericiţi şi mulţumiţi – plăcerea în toate manifestările ei, neh?

— Scuzaţi, nu înţeleg ce înseamnă „manifestări”.

— Ah, da, scuză-mă, înseamnă „chipuri, însuşiri”, pentru a încerca plăcerea în toate felurile ei.

— Ah, da, mulţumesc, spuse Sumomo împietrită. Vă rog să mă iertaţi, niciodată nu mi-am închipuit că doamnele Lumii Plutitoare sunt atât de... Bineînţeles, ştiam că sunt frumoase, dar niciodată n-aş fi crezut că pot fi atât de frumoase ca dumneavoastră şi nici n-am visat vreodată că sunt atât de bine educate şi desăvârşite.

În cele câteva zile de când era aici, o auzise pe Koiko cântând din voce şi la samisen şi fusese uluită de repertoriul ei ales – ştia şi ea să cânte puţin la samisen şi ştia cât este de greu. O auzise cum îi preda lui Teko arta haiku şi alte genuri poetice, cum o învaţă să construiască frazele, cum îi vorbea despre mătăsuri, cum se fac ele, despre urzeală şi bătătură şi alte asemenea mistere, despre începuturile istoriei şi alte minuni, având o arie foarte largă de cunoştinţe.

— Mă uluiţi, doamnă.

Koiko râse blând.

— Învăţătura este partea cea mai importantă a muncii noastre. Este uşor să satisfaci sufletul unui bărbat – dar ce plăcere trecătoare. Dar este dificil să-i placi mai mult timp, să-l intrigi şi să-i păstrezi dragostea. Asta se realizează cu puterea gândirii. Pentru a reuşi în această privinţă, trebuie să te antrenezi cu multă grijă. Trebuie să începi şi tu să faci asta.

— Când cineva poate să admire florile de cireş, cum o să se uite la frunzele de morcov?

— Când omului îi este foame, caută morcovi, şi nu flori de cireş şi se întâmplă mai des să-i fie foame decât să fie sătul.

Koiko aşteaptă amuzată. Văzu că Sumomo îşi pleacă ochii descumpănită.

— Morcovii sunt o mâncare ţărănească, doamnă, spuse Sumomo încet, îmi pare rău.

— Cireşele au un gust anume, florile lor un farmec anume. Dar morcovii pot dobândi numeroase gusturi, dacă sunt pregătiţi cu pricepere – Koiko aşteptă din nou şi din

nou Sumomo îşi plecă privirea în pământ. Să nu mai vorbim în şarade, ca să nu te zăpăceşti, spuse Koiko, dar bărbaţii nu caută doar împreunare în Lumea Plutitoare, ci mai ales dragoste, fructul care nouă ne este interzis cu desăvârşire.

— Chiar aşa? Sumomo era din ce în ce mai uimită.

— O, da. Pentru noi este otrăvitoare. Bărbaţii caută dragoste şi în lumea ta, cei mai mulţi, şi vouă nu vă este interzisă, nu-i aşa?

— Nu.

— Nici viitorul tău soţ nu este altfel, şi el caută dragoste oriunde o poate găsi. Cel mai bine este să i-o oferi acasă, cât mai mult şi cât mai îndelungă vreme – Koiko zâmbi. Şi aşa poţi avea şi cireşe şi morcovi fini. Aroma poate fi obţinută uşor.

— Atunci vă rog să mă învăţaţi şi pe mine.

— Vorbeşte-mi despre viitorul soţ.

— Se numeşte Oda, Rokan Oda, spuse imediat Sumomo folosind numele de acoperire pe care i-l dăduse Katsumata, tatăl lui este goshi... şi este din Kanagawa, din provincia Satsuma.

— Şi tatăl tău?

— Aşa cum am spus, doamnă, descinde din familia Fujahito, spuse ea, recurgând la noul ei nume conspirativ. Şi ei sunt tot dintr-un sat vecin şi tot goshi.

— Tutorele tău spunea că Rokan Oda este o persoană importantă.

— Este atât de amabil, doamnă, deşi Oda-sama este shishi şi a luat parte la atacul împotriva seniorului Anjo la porţile oraşului Yedo şi l-a ucis şi pe Bătrânul Utani.

Katsumata îi spusese să spună pe cât posibil adevărul ca să aibă cât mai puţine minciuni de ţinut minte.

— Şi unde este el acum?

— La Yedo, doamnă.

— Cât timp doreşti să stai la mine?

— Din partea mea, doamnă, cât mai mult. Tutorele meu spunea că la Kyoto sunt în pericol. Nu mă pot întoarce acasă, căci tatăl meu este supărat pe mine, aşa cum v-a spus, pentru că şi părinţii lui Oda-sama sunt supăraţi pe el

din cauza mea.

Koiko ridică din sprâncene.

— Dar în felul acesta viaţa devine imposibilă!

— Da. Dar karma e karma şi ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Eu nu însemn mare lucru pentru nimeni şi cred că cei din Bakufu nu mă cunosc.

Sensei Katsumata este de acord cu Oda-sama şi a acceptat răspunderea pentru soarta mea. A spus că trebuie să vă ascult orbeşte.

— Ar fi mai bine să asculţi de părinţii tăi, Sumomo.

— Da, ştiu, dar Oda-sama mi-a interzis.

Un răspuns bun, îşi spuse Koiko, care sesizase şi mândria şi fermitatea din vocea fetei. Întristată, privi pe fereastra întredeschisă. Cu siguranţă că această poveste de dragoste interzisă se va termina ca toate celelalte, printr-o sinucidere, împreună, dacă Sumomo avea noroc. Sau singură, dacă Oda-sama ăsta al ei se hotărăşte să-şi asculte părinţii şi să-şi ia o nevastă pe placul lor. Koiko oftă. Afară, în grădină, înserarea mergea spre noapte. Începuse să adie un vânt uşor.

— Frunzele îşi şoptesc una alteia. Oare ce îşi spun? zise Koiko.

Ascunzându-şi uimirea, Sumomo începu să asculte. După un timp spuse:

— Îmi pare rău, nu ştiu.

— Ascultă-le după ce plec eu. Este important să ştii ce şoptesc frunzele, în noaptea aceasta o să stai aici, Sumomo. Poate am să mă mai întorc, poate nu. Dacă mă întorc, o să mai stăm de vorbă şi atunci ai să-mi spui. Dacă nu, vom continua mâine şi îmi vei spune atunci. Când se întoarce, Teko să pregătească aşternuturile de noapte, spune-i că doresc să compuneţi fiecare câte un haiku – rămase o clipă pe gânduri, apoi zâmbi. Un haiku despre un melc.

— Bună, Koiko, spuse Yoshi apatic.

Şedea cu spatele rezemat de perete, cu mâna aproape de sabie şi purta o yukata de mătase purpurie. Pe dinafară

părea calm, dar ea reuşi să vadă prin el şi să înţeleagă că se simţea însingurat, înspăimântat şi ea trebuia să-şi folosească toate farmecele ca să-l smulgă din starea asta. Zâmbetul ei era suficient ca să lumineze şi cea mai neagră zi. Văzu imediat cum ochii lui se îmblânzesc. Bun, un pas înainte.

— Iată, spuse ea, cu pretinsă gravitate, am un poem pentru tine:

Nu este uşor

Să fii sigur de tot

Care este capătul adevărat

Al unui melc ce se odihneşte!

Râsul lui răsună imediat în toată încăperea. Bun, încă un pas înainte.

— Sunt atât de fericită că mi-ai permis să vin cu tine la Kyoto.

Ochii lui se luminară şi mai mult, iar Koiko simţi cum i se încălzeşte sufletul. Instinctiv renunţă să-i spună ceea ce-i stătea pe limbă, şi anume că arăta atât de chipeş în sclipirea lămpilor de noapte. Spuse în schimb ceva ce venea din adâncul fiinţei ei:

Triste vremuri erau acelea

Când fără tine

Priveam sosirea zilei

Şi depărtarea ei în noapte.

Koiko îngenunchease în faţa lui, iar el se întinse şi o apucă de mână. Nu aveau nevoie de cuvinte. Nici el, nici ea. Acum Yoshi se simţea relaxat, încordarea dispăruse, la fel singurătatea şi teama. Şi era şi ea împăcată. Atât de multă energie îi trebuise ca să-l scoată din el însuşi. Fusese nevoită să-i dezvăluie atât de mult.

Nu este înţelept să dezvălui nimănui atât de mult din propria-ţi fiinţă. Eşti foarte importantă pentru mine, spunea el fără să rostească nici un cuvânt, vorbind numai în limbajul îndrăgostiţilor. Îmi faci o prea mare onoare, răspunse ea printr-o uşoară ridicare din sprâncene. Apoi, degetele ei, mângâindu-i delicat dosul palmei îi spuseră în limbajul lor: te ador. Privirile li se întâlniră. Koiko îi luă mâna şi o mângâie cu buzele. Tăcerea îi apăsa tot mai mult, aproape dureros şi atunci, printr-o mişcare agilă, Koiko alunecă lângă el şi îl îmbrăţişă strâns. El izbucni în râs.

— Prea multă seriozitate nu-mi face bine, Tora-chan, spuse Koiko, îmbrăţişându-l din nou şi cuibărindu-se apoi la el în braţe. Mă faci atât de fericită.

— A, nu mai mult decât tu pe mine, murmură el, bucuros că tensiunea se risipise atât de uşor. Eşti adorabilă şi la fel sunt şi poemele tale.

— Acela despre melc era de Kyorai.

— Este de Koiko-Crinul. Este, nu era! râse el.

Ea se cuibări din nou şi mai aproape, bucurându-se de căldura şi forţa lui.

— Era să mor de spaimă când am auzit ce s-a întâmplat în dimineaţa aceasta.

— Aşa-i viaţa, spuse el simplu. Ar fi trebuit să fiu mai atent, dar eram fascinat de spectacolul străzii – îi explică apoi cât de diferită i se păruse vânzoleala celor din jur. Era o experienţă rară, aveam sentimentul că sunt invizibil, şi a fost un sentiment mult prea plăcut ca să nu-l mai încerc şi altă dată, chiar dacă este periculos. Pericolul îl face şi mai ispititor. Am să încerc să fac acelaşi lucru şi la Yedo. Noaptea va fi mai uşor şi am să instruiesc special nişte oameni care să mă însoţească.

— Te rog să mă ierţi, dar ţi-aş sugera să încerci plăcerea asta cu mare reţinere.

— Aşa am să şi fac – o cuprinse şi mai bine în braţe, amândoi se simţeau foarte bine.

Încăperea în care se aflau era lângă camera de dormit. Ca totul în fortăreaţa aceea, ambianţa era foarte bărbătească, cu minimum de mobilier, tatami de cea mai

bună calitate, dar care ar fi trebuit cam de multişor schimbate. N-o să regret când va fi să plec din locul acesta, îşi spuse el. Urechile lor percepură lipăitul unor paşi care se apropiau. Yoshi puse mâna pe mânerul sabiei. Amândoi rămaseră încordaţi.

— Sire? şopti o voce înăbuşită.

— Ce este? întrebă Yoshi.

— Îmi pare rău că vă tulbur, sire, dar tocmai a sosit o scrisoare de la Dintele Dragonului.

Fără să aştepte să i se spună, Koiko se duse lângă uşă şi rămase de pază acolo. Yoshi se pregăti, aranjându-şi ţinuta.

— Deschide uşa, santinelă, strigă el.

Uşa alunecă într-o parte. Santinela ezită, văzându-l pe Yoshi în poziţie de apărare, cu sabia aproape scoasă din teacă.

— Dă sulul doamnei Koiko.

Santinela făcu ce i se spusese şi plecă. După ce omul ajunse la capătul coridorului şi închise uşa, Koiko trase şi ea uşa de la camera lor. Îi înmână apoi sulul şi se aşeză la locul ei. În faţa ei, Yoshi rupse sigiliul. Scrisoarea de la soţia lui îl întreba de sănătate şi îi dădea de veste că fiii lui şi restul familiei erau bine cu toţii şi îl aşteptau cu nerăbdare să se întoarcă. Apoi urmau informaţiile:

„Prospectorii au călătorit cu sârguinţă peste tot împreună cu vasalul tău, Misamoto. Deocamdată nu au găsit aur, dar au raportat că au descoperit mari cantităţi – cuvântul folosit de ei a fost *uriaşe* depozite de cărbune de foarte bună calitate, uşor de extras, căci este aproape de suprafaţă. Am înţeles că au spus că acesta este *aur negru* şi poate fi negociat foarte bine cu gai-jinii pentru bani. Continuă cercetările. Am auzit că Anjo a fost numit tairo şi se laudă că în curând vei fi invitat să te retragi din Consiliul Bătrânilor. În continuare, omul de încredere pe care l-ai vizitat în drum spre Kyoto îţi comunică următoarele: parola conspirativă pe care ţi-a comunicat-o în legătură cu duşmanul este corectă şi un plan similar este gata, ca politică de stat a duşmanului”.

Cer purpuriu. Deci un asemenea atac banditesc se

numeşte politică de stat? Oare o să reziste înţelegerea mea cu Ogama? Lăsă deoparte întrebarea aceasta pentru mai târziu şi continuă să citească:

„Roninul Ori care a devenit un spion al gai-jinilor a murit în tabăra lor. Celălalt ronin, Hiraga, se presupune că este tot acolo. Spionul tău spune că a interceptat-o şi pe *fata* pe care ai trimis-o înapoi, aşa cum ai poruncit şi a expediat-o departe, în nord, la un bordel foarte sărac. Iubitul ei ronin a fost ucis”.

Yoshi zâmbi. Era vorba de slujnica lui Koiko care îi vorbise roninului ei shishi despre întâlnirea secretă a lui Utani. La mijlocul drumului spre Kyoto o trimisese înapoi la Yedo sub un pretext oarecare. Evident, Koiko nu avusese nici un fel de obiecţie. Bun, îşi zise el. Utani este răzbunat într-o oarecare măsură.

„Apoi despre Gyokoyama: am rezolvat chestiunile băneşti. Pot să folosesc zăcămintele de cărbune în negocierile viitoare pentru armament? Poate că ar trebui să discutăm cu gai-jinii direct, poate folosindu-l pe Misamoto? Te rog să mă luminezi, sire, prezenţa şi sfatul tău înţelept ne sunt aici de mare trebuinţă. Şi, în sfârşit, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar aici a început foametea”

Yoshi mai citi o dată scrisoarea. Cunoscând-o bine pe Hosaki, înţelesese din felul în care folosise cuvintele „armament” şi „negocierile” că preţul era foarte piperat. Nu contează, anul viitor nu va mai fi foamete şi cei din breasla Gyokoyama, dacă vor mai exista, până atunci pe pământurile pe care le voi stăpâni, îşi vor primi banii înapoi. Îşi ridică ochii spre Koiko. Aceasta privea în gol, pierdută în visuri pe care el ştia că nu va putea niciodată să le împărtăşească.

— Koiko?

— Oh, da, sire?

— La ce te gândeai?

— La ce îşi şoptesc frunzele între ele.

— Depinde de copac, răspunse el intrigat.

Ea zâmbi dulce.

— Frunzele unui arţar. Un arţar roşu ca sângele.

— În ce anotimp?

— Luna a noua.

— Dacă se uită la noi, şoptesc: „Curând noi vom cădea şi nu ne vom mai întoarce niciodată. Dar ei sunt binecuvântaţi. Ei trăiesc pe copacul vieţii. Sângele lor, sângele nostru”.

Koiko bătu din palme zâmbindu-i:

— Perfect. Şi dacă ar fi un pin, primăvara?

— Nu acuma, Koiko-chan, mai târziu.

Văzându-l că a devenit brusc serios, deveni şi ea imediat serioasă.

— Veşti proaste?

— Şi da, şi nu. Plec mâine în zori.

— La Dintele Dragonului? Yoshi avu o ezitare şi ea se întrebă dacă nu cumva greşise întrebând, însă el se gândea ce să facă cu ea. Mai înainte, cântărind dificultăţile unui nou marş forţat se hotărâse s-o lase aici şi să-i spună să-l urmeze cât mai curând. Acum însă, privind la ea, nu mai voia s-o ştie departe de el. Dar palanchinul ei îl va întârzia serios. Ştia să călărească, dar nu foarte bine şi o astfel de călătorie ar fi extenuantă pentru ea. Oricum, planul asupra căruia căzuse de acord cu Akeda avea să rămână acelaşi.

— Primul grup de patruzeci de oameni, cu o sosie a mea purtând una din armurile mele uşoare, va pleca chiar înainte de revărsatul zorilor şi se va îndrepta în pas de voie, fără să se ferească de nimeni, spre Drumul de Nord. La mijlocul drumului spre Yedo se vor întoarce aici, dublura mea dispărând. Al doilea grup, grupul meu, cu oamenii pe care i-am adus de la Yedo, vor pleca la puţin timp după primul şi se va îndrepta rapid spre Tokaido. Marş forţat sub comanda aceluiaşi căpitan – eu voi fi deghizat ca simplu samurai călare şi voi rămâne aşa până voi ajunge în siguranţă la Castelul din Yedo.

— Este foarte periculos, sire, spusese grav generalul Akeda.

— Tu vei sta cu ochii pe Ogama şi vei spera. Este în interesul lui să reuşesc să-l înfrâng pe Anjo.

— Da, dar sunteţi o ţintă foarte ispititoare în afara

zidurilor şi foarte vulnerabilă. Uitaţi-vă ce s-a întâmplat astăzi. Lăsaţi-mă să vin cu dumneavoastră.

— Imposibil. Ascultă, dacă Ogama se hotărăşte să dea lovitura, va ataca mai întâi aici, e bine să ne aşteptăm la aşa ceva. Trebuie să-l respingi cu orice preţ.

— Nu voi da greş, sire, spuse bătrânul general.

Şi nici eu nu voi da greş şi voi ajunge la Yedo, se gândi Yoshi, la fel de plin de încredere. Iar cât despre atentat, nu pot să-mi spun decât că nu a fost primul şi, cu siguranţă, nici ultimul.

Văzu cum Koiko se uita la el acum. Este mai uşor să-mi păstrez echilibrul când o am cu mine. Lumina lămpii strălucea pe buzele şi în ochii ei. Îi mângâie cu privirea curba elegantă a pometţilor şi coloana gingaşă a gâtului, părul negru ca pana corbului, faldurile perfecte ale kimonoului, arătând numai puţin din pielea ei albă. Curbe blânde, ţinută impecabilă, cele două mâini, ca două flori, în poala de mătase azurie. Va trebui să călătorească fără bagaje. Fără slujnică. Şi să se descurce cum va putea de la un han la altul. Asta o să-i displacă, pentru că este adepta perfecţiunii. Poate că va protesta la această grabă nechibzuită şi, după părerea ei, nejustificată. Îşi aminti ce se-ntâmplase prima dată când o pusese într-o situaţie asemănătoare. Nu cu mult timp în urmă, imediat după ce se hotărâse să obţină exclusivitatea fetei şi îi spusese mamei-san, Meikin, să se ducă la Dintele Dragonului împreună cu fata, ca să facă aranjamentele de rigoare cu soţia sa, Hosaki, imediat. Aceasta, în mod corect, considerase că este mai înţelept s-o vadă personal şi pe mama-san şi pe fată, întrucât avea să fie vorba de o sumă de bani foarte mare. Meikin îi spusese că pentru această călătorie avea nevoie de cel puţin o săptămână de pregătiri, apoi Koiko îşi va lua cu ea, bineînţeles, coafeza, maseuza şi trei slujnice.

— Ridicol, replicase el nerăbdător. Nu este nevoie de atâta personal pentru o călătorie atât de scurtă. Ar însemna nişte cheltuieli inutile. Veţi pleca amândouă imediat.

Femeile se supuseseră pe dată. Plecaseră fără nici un

fel de slujitori. Le trebuiseră trei zile ca să ajungă până la prima staţie de popas după Yedo şi încă trei ca să ajungă la următoarea. Supărat, Yoshi parcursese aceeaşi distanţă de la răsăritul la apusul soarelui.

— Seniorul Yoshi! spusese Meikin, salutându-l politicoasă şi prefăcându-se uimită. Ce plăcere să vă văd!

— De ce aţi întârziat atât?

— Întârziat, sire? Ni s-a poruncit să plecăm imediat. Facem exact ceea ce ni s-a poruncit.

— Dar de ce a durat atât de mult?

— Atât de mult? Dar nu ne-aţi poruncit să mergem în marş forţat!

— Grăbiţi-vă, mârâise el, remarcând felul în care pronunţase cuvântul „poruncit”. Spune-i lui Koiko că vreau s-o văd.

Mama-san făcuse o plecăciune şi se grăbise spre camerele lui Koiko, lăsându-l să spumege de furie. Când, în cele din urmă, se întoarse, mama-san îi comunică fericită:

— Koiko-san va fi onorată să vă vadă sire, imediat, sire, de îndată ce găseşte o slujitoare potrivită care s-o ajute să-şi facă părul. Îi pare rău, însă ar fi o obrăznicie din partea ei să vă primească fără pregătirile pe care o persoană atât de distinsă şi onorabilă ca dumneavoastră are dreptul să le pretindă. A mai adăugat cu umilinţă că vă roagă să aveţi răbdare, va veni cât va putea de repede, imediat ce va sosi slujitoarea…

Îi aruncase o privire furibundă, ştiind că, oricât ar fi insistat de mult, trebuia să aştepte. Singura soluţie ar fi fost să se năpustească în camera lui Koiko şi să-şi piardă definitiv cinstea obrazului, anulându-şi orice şansă de a o mai vedea vreodată.

Dar cine îşi închipuie că este? Ar fi vrut să urle. Nu urlase. Zâmbise în sinea lui. Când cumperi o sabie de calitate, te aştepţi să fie din oţelul cel mai fin, cu cel mai fin tăiş şi un foc propriu. Dăduse din cap sever:

— Trimite imediat după slujitoarele ei de la Yedo, coafeza şi maseuza. Este vina ta că nu sunt deja aici, trebuia să-mi fi explicat cât de importante sunt ele pentru

doamna Koiko. Este foarte corect din partea ei să nu vrea să mă vadă decât într-o ţinută impecabilă. Vreau ca aşa ceva să nu se mai întâmple niciodată!

Meikin îl copleşise imediat cu scuze şi se prosternă umilă, iar el râse tot drumul înapoi spre Yedo, căci fusese mai viclean decât ele, le făcuse să-şi piardă cinstea obrazului şi le dăduse amândurora un avertisment foarte clar: nu vă mai jucaţi cu mine! Privirea lui Koiko nu se dezlipi de chipul lui, urmărindu-l şi aşteptând.

— Când zâmbeşti, stăpâne, sunt foarte fericită.

— Dar de ce zâmbesc eu?

— Pentru mine, spuse ea simplu. Cred că eu te ajut să râzi de viaţă şi pentru că încordarea bărbatului pe pământ nu este decât o goană în căutarea unui adăpost înainte de începerea ploii, iar tu îmi îngădui să-ţi ofer, din când în când, un adăpost împotriva ploii.

— Da, aşa este, spuse Yoshi mulţumit.

Dacă o las aici, n-am s-o mai văd câteva săptămâni, iar viaţa nu este decât o floare de cireş expusă oricărui vânt, care nu ştie de stăpân – viaţa mea, a ei, viaţa în general.

— Nu vreau să te las aici.

— O să fie bine din nou acasă.

În fundul sufletului, Yoshi se gândea la Meikin: Nu uit că este o informatoare shishi, la fel cum a fost şi slujnica ta. Ce prostie din partea mamei-san să supună riscului viaţa ta, viaţa mea, crezând că şi tu faci parte dintre ticăloşii aceştia ucigaşi.

— Ştie vreuna din fetele tale să călărească?

— Nu ştiu, sire, dar cred că cel puţin una din ele ştie.

— Dacă ai veni cu mine, ar trebui să călăreşti şi tu, numai cu o singură slujnică şi ar trebui să mergi fără bagaje, un palanchin ne-ar întârzia foarte mult. Pot aranja foarte uşor să călătoreşti, comod, pe îndelete, cu tot personalul tău, dacă preferi.

— Mulţumesc, dar dacă vrei să fiu cu tine, evident că dorinţa ta este şi a mea. Dar dacă va fi să devin o povară, va fi uşor să iei o hotărâre atunci. Mă simt onorată că m-ai întrebat.

— Dar există vreo fată, vreo slujnică aşa ca lumea, care să ştie să călărească? Dacă nu, atunci tu mă vei urma cât mai curând cu putinţă, spuse el, oferindu-i din nou posibilitatea de a refuza fără să-l ofenseze.

— Este una, spuse ea dintr-un imbold subit, o maiko nouă, nu e chiar slujitoare, e un fel de ucenică, chiar ceva mai mult. Se numeşte Sumomo Fujahito, este fiica unui goshi din Satsuma şi pupila unui vechi prieten al meu, un client care a fost foarte bun cu mine cu ani în urmă.

Yoshi o ascultase atent în timp ce-i povestise despre Sumomo şi era mult prea versat în obiceiurile Lumii Plutitoare ca să întrebe despre celălalt client. Intrigat, trimise după fată.

— Aşadar, Sumomo, tatăl tău nu a fost de acord cu căsătoria pe care o doreai?

— Nu, stăpâne.

— Este un păcat de neiertat să nu-ţi asculţi părinţii.

— Da, stăpâne.

— O să-i asculţi.

— Da, stăpâne – fata se uită la el fără teamă. Le-am şi spus deja, cu umilinţă, că am să-i ascult, dar am să mor înainte de a mă căsători cu alt bărbat.

— Pentru asemenea obrăznicie tatăl tău ar fi trebuit să te trimită la o mănăstire de călugăriţe.

— Da, stăpâne, îi răspunse fata după o pauză destul de lungă.

— De ce eşti aici, la Kyoto, şi nu eşti acasă?

— Am… am fost trimisă aici de tutorele meu ca să fiu instruită din nou.

— A făcut o treabă foarte proastă, după cât se vede, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, stăpâne.

Fata se prosternă cu graţie, cu fruntea lipită de tatami, dar Yoshi era convins că nu simte nici un fel de umilinţă. De ce îmi pierd oare timpul, se gândi el. Poate că sunt obişnuit cu supunere absolută din partea tuturor, cu excepţia lui Koiko, ce trebuie mânuită ca o bărcuţă instabilă pe vreme de furtună, poate pentru că ar fi interesant să frâng cerbicia

acestei tinere, s-o fac să vină pe pumnul meu, ca un şoim pelerin adevărat, aşa cum arată să fie, să mă folosesc de pliscul şi de ghearele ei pentru scopul meu şi nu pentru stăpânul inimii ei, Oda.

— Şi ce ai să faci dacă acest goshi din Satsuma, Oda, se va hotărî să-şi asculte părinţii şi să-şi facă datoria, adică să ia altă femeie de nevastă?

— Dacă mă acceptă în casa lui, chiar şi fără să fiu femeia lui, am să fiu mulţumită. Sau dacă din când în când voi fi femeia lui, voi fi mulţumită. În momentul în care se plictiseşte de mine, sau mă alungă, în ziua aceea voi muri.

— Eşti o fată proastă.

— Da, stăpâne. Vă rog să mă iertaţi, asta este karma mea.

Plecă privirea şi rămase nemişcată. Amuzat, Yoshi aruncă o privire spre Koiko, care aştepta decizia lui.

— Dar să zicem că stăpânul tău, seniorul Sanjiro îţi ordonă să te căsătoreşti cu alt bărbat şi îţi porunceşte să nu-ţi faci seppuku?

— Sunt samurai, mă voi supune fără cârtire, spuse ea mândră, aşa după cum îi voi asculta şi pe tutorele meu şi pe Oda-sama. Dar pe drumul spre nuntă se poate produce un accident regretabil.

Yoshi se încruntă.

— Mai ai surori?

— Da, stăpâne, trei – fata tresări.

— Şi sunt la fel de proaste şi încăpăţânate ca şi tine?

— Ele… nu, stăpâne.

— Ştii să călăreşti?

— Da, stăpâne.

— Destul de bine ca să ajungi până la Yedo?

— Da, stăpâne.

— Koiko, eşti sigură că ai să fii mulţumită de ea dacă eu sunt de acord?

— Aşa cred, sire. Însă mi-e teamă că eu aş putea să te dezamăgesc prin lipsa de pricepere la călărit.

— Tu nu poţi să mă dezamăgeşti niciodată, Koiko-chan. Aşadar, Sumomo, crezi că ai să fii în stare s-o mulţumeşti

pe doamna Koiko?

— Da, sire, o voi proteja cu viaţa mea.

— Crezi că ai să poţi să-ţi îmbunătăţeşti şi purtările, să devii mai puţin arogantă, să te porţi cum trebuie să se poarte o femeie şi să semeni mai puţin cu Domu Gozen?

Domu Gozen fusese o femeie samurai vestită, iubita unui shogun, o asasină redutabilă care, cu secole în urmă, se năpustea în luptă alături de nu mai puţin violentul ei shogun. Yoshi văzu cum ochii fetei se lărgesc şi, deodată deveni parcă mai tânără.

— Oh, nu sunt ca ea, stăpâne, câtuşi de puţin, şi aş da orice ca să semăn cât de cât cu doamna Koiko. Orice.

Yoshi îşi ascunse râsul la gândul că fata muşcase din prima momeală pe care i-o întinsese.

— Poţi pleca. Am să hotărăsc mai târziu.

Când rămaseră din nou singuri, Yoshi chicoti:

— Punem pariu, Koiko? Pe un kimono nou că Sumomo va fi îmblânzită în momentul în care vom ajunge la Yedo dacă mă hotărăsc să vă iau pe amândouă cu mine.

— Îmblânzită, în ce sens, sire?

— În sensul că va consimţi de bună voie să se întoarcă la părinţii ei, o să-i asculte şi o să se mărite fără seppuku.

Koiko scutură din cap şi zâmbi:

— Îmi pare rău, dar indiferent pe ce am paria, am impresia că vei pierde, sire.

Faptul că ea considera că el ar fi putut greşi în cântărirea oamenilor îl făcu să-şi piardă o parte din buna dispoziţie.

— Un kimono pentru o favoare, spuse el aspru, fără să fi vrut să fie atât de dur.

— Da, spuse ea imediat râzând, dar numai cu condiţia ca atunci când voi primi kimono, să accepţi şi tu de la mine favoarea pe care o ceri.

Yoshi îşi miji ochii, admirând-o pentru modul în care îi micşorase greşeala, transformând totul într-o glumă. Fusese o greşeală să facă un pariu, orice fel de pariu. Şi o altă greşeală să se încreadă în şiretlicurile unei femei – calea cea mai sigură spre dezastru.

38

SATUL SAKONOSHITA

Sâmbătă, 8 decembrie

Pe drumul Tokaido, cam la patruzeci de leghe est de Kyoto, în munţi, se afla a Şasea Staţie de popas, satul Sakonoshita şi cum începuse să se întunece, ultimii călători şi hamali, încovoiaţi sub suflarea vântului aspru, se grăbeau să treacă de barieră înainte ca aceasta să se închidă. Toţi erau obosiţi, nervoşi, dornici de căldură, de mâncare şi de saké fierbinte, chiar şi cei şase paznici ai barierei care tropăiau din picioarele încălţate în sandale de paie şi verificau documentele de identitate la întâmplare.

— O să ningă la noapte, mormăi unul din ei. Urăsc iarna, urăsc frigul, urăsc postul ăsta.

— Tu urăşti totul.

— Nu chiar totul. Îmi place să mănânc şi să mă culc cu femeile. În viaţa viitoare aş dori să mă nasc fiu al unui negustor bogat de orez, sau cămătar. Atunci am să pot să mănânc şi să beau şi să regulez după pofta inimii şi am să stau la căldură în timp ce tata îmi va cumpăra rang de *hirazasamurai* sau cel puţin goshi, să nu mai fiu numai un amărât de ashigari.

— Visătorule! Când ai să te naşti din nou ai să fii un ţăran fără pământ, sau băiat de tăvăleală într-un bordel de mâna a zecea. Închide bariera.

— Dar încă nu este întuneric.

— Întârziaţii n-au decât să îngheţe sau să plătească pentru efort ca de obicei.

— Dacă te aude căpitanul, te trezeşti azvârlit în Insula din Nord unde se spune că îţi îngheaţă şi sula când te pişi.

Paznicul privi în lungul drumului care cotea spre Kyoto, acum pustiu, cu un cer întunecat şi rău prevestitor deasupra. O rafală de vânt le umflă mantalele de paie.

— Hai, grăbeşte-te, strigă el spre un hamal pe jumătate gol, care trecea clătindu-se sub povara grea.

Lăsă în jos prima barieră, apărându-şi faţa de vânt, apoi o lăsă şi pe a doua, fixând bariera şi se întoarse spre adăpost, unde îl aştepta supa caldă.

— Hei, uite! – un grup de călăreţi se arătă în trap de după cotul mai îndepărtat al drumului. Deschide bariera!

— Lasă-i să aştepte! Au întârziat. Paznicul se şterse la nas cu dosul palmei, tremurând în bătaia vântului. Împreună cu ceilalţi paznici, începură să-i examineze pe călăreţi, treizeci sau patruzeci la număr, dar era prea obosit ca să-i mai numere. Nu aveau nici un fel de steaguri, deci nu erau importanţi. Murdari de drum, caii în spume. Călăreau strâns în jurul a două femei. Femeile călăreau bărbăteşte, purtau mantale largi, pălării cu boruri largi şi văluri dese legate sub bărbie. Râse în sinea lui. N-au să găsească nici un fel de camere pentru noaptea asta, nici măcar un adăpost, căci satul e plin. Naiba să-i ia. Când ajunseră, căpitanul Abeh, care era în fruntea lor, strigă:

— Hei, deschideţi bariera!

— Vin, vin! mormăi paznicul, fără să se grăbească şi imediat îşi dori să se fi grăbit, căci Abeh coborî din şa şi pumnul lui îl zvârli la pământ, fără simţire.

— Deschideţi bariera! strigă furios Abeh.

Alţi doi bărbaţi descălecaseră lângă el. Unul era Yoshi, care purta o basma pe faţă, celălalt Wataki, pe care Yoshi îl luase cu el ca răsplată pentru că îi salvase viaţa. Un ofiţer ieşi grăbit din casa gărzii, privind spre soldatul lui care zăcea la pământ fără cunoştinţă.

— Ce se întâmplă aici? Sunteţi arestaţi!

— Deschideţi bariera!

— Sunteţi arestaţi!

Abeh păşi pe lângă barieră, conştient de pericol.

— Deschideţi bariera! porunci el. Grăbiţi-vă, mai repede!

Paznicii se repeziră cu toţii să îndeplinească ordinul, dar ofiţerul se stropşi la ei:

— O să prezentaţi cu toţii hârtiile de identitate şi…

— Ascultă, maimuţă, spuse căpitanul Abeh şi-şi dezveli chipul în faţa ofiţerului care încremeni. Cu nişte oaspeţi

importanţi trebuie să ai purtări alese, nu să-i laşi să aştepte în frigul nopţii! Şi apoi, soarele încă nu a apus.

Cu aceasta, Abeh îl pocni pe căpitan în tâmplă, ofiţerul începu să se învârtă ca un titirez şi a doua lovitură îl făcu grămadă. Spre stupefacţia paznicilor, Abeh strigă:

— Să-i spuneţi nătărăului ăstuia să se prezinte mâine dimineaţă la mine, la raport, că de nu îl găsesc eu şi-l folosesc pentru exerciţii de scrimă şi pe voi la fel!

Cu asta căpitanul făcu apoi semn cu mâna grupului său să treacă, sări în şa şi porni după el. În câteva minute aveau cele mai bune camere la cel mai bun han. Cei care le ocupaseră mai înainte, se prosternaseră rapid, părăsindu-le în grabă, bucuroşi că au cinstea să fie alungaţi de acolo – negustori bogaţi, alţi samurai – căci nici unul dintre ei nu era dispus să se angajeze într-o luptă care i-ar fi costat viaţa. Yoshi îşi scoase pălăria şi eşarfa după ce se închiseră uşile shoji. Patronul dolofan al Hanului Visurilor Plăcute şedea îngenuncheat lângă uşă, aşteptând ordinele. Mintea îi fierbea de înjurături şi blesteme la adresa acestor oaspeţi întârziaţi, care îi tulburaseră liniştea şi aveau să i-o mai tulbure şi de aici înainte, indiferent cine ar fi fost ei. Nu recunoscuse pe nici unul dintre ei şi i se părea foarte ciudat că nu arborau nici un fel de steag, aveau numai nişte uniforme simple, ca ale celor din Bakufu, şi simboluri, nu foloseau nici un fel de nume, observând că nici acestui samurai, tratat cu atât de mult respect în particular de cumplitul căpitan şi căruia i se dăduse camera cea mai scumpă, nu i se spunea pe nume, sau rang. Şi cine sunt cele două femei? Soţia unui daimyo şi o slujitoare? Sau pur şi simplu două târfe de înaltă clasă? Vestea sosirii lor făcuse imediat înconjurul hanului. Oferise imediat o recompensă slujnicei care ar fi descoperit identitatea noilor sosiţi.

— Numele dumitale, patroane? întrebă Yoshi.

— Ichi-jo, sire.

Se gândise că „sire” este cel mai potrivit termen de adresare.

— Mai întâi o baie, un masaj şi după aceea masa.

— Imediat sire. Pot avea onoarea să vă arăt eu însumi drumul?

— Numai băieşiţa să mi-o trimiţi. Mănânc aici. Mulţumesc, poţi pleca.

Bărbatul se prosternă politicos, se ridică anevoie în picioare şi plecă legănându-se. Căpitanul verifică dispozitivul de securitate: partea aceea a hanului, cu opt camere, va fi înconjurată de santinele. Camerele lui Koiko erau sub veranda care va fi păzită tot timpul. Între încăperile ei şi cele ale lui Yoshi va fi încă o cameră cu doi paznici.

— Bine, căpitane, acum du-te la culcare.

— Mulţumesc, dar nu sunt obosit, stăpâne.

Yoshi poruncise să fie tratat ca un goshi obişnuit, în afară de momentele când erau numai între ei, când singurul titlul onorific ce putea fi utilizat la adresa lui era „stăpâne”.

— Trebuie să dormi. Am nevoie de dumneata odihnit. Mai avem încă multe zile de mers – Yoshi zări o sclipire în ochii bărbatului, roşii de oboseală. Ce s-a întâmplat?

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Abeh timid, dar dacă trebuie să ajungeţi la Yedo în cea mai mare grabă, ar fi mai bine să vă escortăm înaintea doamnei.

— Du-te la culcare. Oamenii obosiţi fac greşeli. A fost o greşeală să-l dobori pe ofiţer. A fost destul să-l înveţi minte pe paznic.

Îi făcu semn să plece. Abeh se înclină blestemându-se în gând că-l luase gura pe dinainte. Se opriseră inutil de trei ori în ziua aceea şi de două ori cu o zi înainte. Mai controlă o dată posturile de pază şi se culcă apoi la el în cameră. În câteva secunde adormi.

După baie, masaj şi după ce mâncă încet, deşi îi era foame, Yoshi porni pe coridor. Fusese uşor să se hotărască s-o ia pe Koiko cu el. Se gândise că ea ar putea servi foarte bine drept momeală şi îi spusese lui Akeda să facă în aşa fel încât toată lumea să creadă că o trimite pe ea sub escortă la Yedo, în timp ce el mergea separat.

— Perfect, spusese Akeda.

Yoshi intră în prima cameră a lui Koiko: era goală, uşa shoji dintre această încăpere şi dormitor fiind închisă.

— Koiko? strigă el şi se aşeză pe una din cele două perne.

Uşa shoji alunecă uşor şi se deschise. Sumomo şedea în genunchi, cu ochii în pământ, părul pieptănat în stilul Kyoto, cu sprâncenele pensate şi puţin ruj pe buze. Aşa-i cu mult mai bine, îşi spuse el. În momentul în care Koiko îl văzu îngenunche şi cele două femei se prosternaseră la unison. Remarcă faptul că Sumomo făcuse o plecăciune perfectă, imitând graţia lui Koiko şi lucrul acesta îi făcu plăcere, nu se vedeau nici un fel de semne de oboseală pe chipul fetei după ziua de călărie dură. Se înclină la rându-i în faţa lor. Patul din saltele groase era gata. Koiko intră zâmbind în cameră, Sumomo închise uşa shoji în urma ei.

— Aşadar, Tora-chan, cum te simţi?

Vocea ei era dulce, ca de obicei, coafura perfectă, ca de obicei, dar, ca niciodată până atunci, purta acelaşi kimono ca şi în seara precedentă. Remarcă întristat o uşoară grimasă de durere când femeia se aşeză.

— Drumul călare este prea obositor pentru tine?

— O, nu, numai primele zile sunt mai grele, dar în curând voi fi la fel de tare… – ochii îi zâmbiră fericiţi – la fel de tare ca Domu Gozen.

Yoshi zâmbi, dar ştia că făcuse o greşeală de apreciere. Cu o zi înainte parcurseseră trei staţii de poştă, la fel şi în ziua aceea, dar în nici una din zile nu străbătuse distanţa pe care şi-o planificase. Călăritul era epuizant pentru ea. Am făcut o greşeală pe care n-aveam voie s-o fac. Ea nu se va plânge niciodată şi va rezista până la capătul puterilor, e în stare să meargă până se sfârşeşte. Trebuie să mă grăbesc? Da! Va fi în siguranţă călătorind într-un palanchin, cu o escortă de zece oameni? Da! Ar fi înţelept din partea mea să-mi reduc garda personală cu zece oameni? Nu. Aş putea să mai chem alţi oameni de la Yedo diseară, dar asta ar însemna cinci sau şase zile în plus. Instinctul îmi spune să mă grăbesc, gai-jinii sunt imprevizibili, la fel şi Anjo, la fel şi Ogama. Nu-l ameninţase el oare: „Dacă nu te descurci

domnia ta cu ei, am să mă descurc eu!”.

— Koiko-chan, hai să mergem la culcare. Mâine e o altă zi.

Sumomo şedea culcată pe saltelele groase şi călduroase, învelită cu pături, în camera din afară, cu un braţ petrecut sub cap, somnoroasă, dar nu obosită, liniştită. Din camera cealaltă se auzea respiraţia regulată a lui Yoshi şi suflarea abia perceptibilă a lui Koiko, afară zgomotele nopţii. Un câine lătrând undeva, bâzâitul insectelor de noapte, vântul care sufla în frunze, din când în când un paznic mormăia ceva către altul, zăngănit de vase de bucătărie, unde începea activitatea de dimineaţă.

Primul somn fusese foarte bun. Cele două zile de efort, masaje viguroase şi de libertate o făcuseră să se simtă în formă. Şi, bineînţeles, şi complimentele primite de la Koiko pentru felul în care îşi pieptănase părul în seara aceea – aşa cum îi arătase Teko – şi-şi dăduse cu ruj pe buze – şi asta îi făcuse plăcere. Totul mergea mult mai bine decât îndrăznise să vizeze ea. Obiectivul ei imediat fusese atins. Fusese acceptată, mergeau spre Yedo. Spre Hiraga. Făcea parte din anturajul intim al lui Yoshi. Katsumata spusese:

— Să nu fii impulsivă. În nici un caz să nu te expui nici unui risc dacă nu ai cale de scăpare. Fiind în apropierea lui, eşti extrem de valoroasă, nu strica lucrul acesta şi nu o amesteca în nici un fel pe Koiko.

— Ea nu ştie despre mine?

— Numai ceea ce i-am spus eu, ceea ce ştii şi tu.

— Atunci este deja amestecată, nu-i aşa? Îmi pare rău, vreau să spun, că Yoshi m-ar putea accepta doar de dragul ei.

— El este cel care va lua hotărârea, nu ea. Nu, Sumomo, Koiko nu este complicea ta. Dacă va descoperi legăturile tale reale, mai ales în ce-l priveşte pe Hiraga şi menirea ta, va voi să te oprească, în mod sigur te va opri.

— Menirea mea? Vă rog, care este prima mea datorie?

— Să fii gata în orice clipă. Mai bine să fii o sabie gata de atac, decât un cadavru.

Eu n-am nici o sabie, îşi zise ea. Poate aş putea să iau una de la paznic, dacă îl iau prin surprindere. Am trei shuriken cu vârf otrăvit, ascunse în bocceaua de lângă mine, şi, bineînţeles, în obi. Mai mult decât suficient, în cazul unui atac prin surprindere. Eeee, ce ciudată este viaţa. E ciudat că îmi place mai mult să mă descurc singură în misiunea mea – un lucru atât de deosebit de felul nostru de viaţă, când suntem întotdeauna o parte dintr-o unitate, când gândim ca unul singur, suntem de acord ca unul singur pentru că am fost învăţaţi să ne supunem. Mi-a plăcut să stau cu grupul meu de shishi, şi totuşi… Şi totuşi, dacă e să fiu sinceră – „Întotdeauna să fii sinceră cu tine însăţi, Sumomo-chan, îi spunea tatăl ei, iarăşi şi iarăşi, acesta este drumul tău spre viitor, ca să ajungi să-i conduci pe alţii.” Dacă e să fiu sinceră, trebuie să recunosc că mi-a fost greu să-mi înving dorinţa de a-i conduce, chiar şi pe shishi şi să-i duc pe calea cea dreaptă a gândirii. Oare aceasta este karma mea, să fiu conducător? Sau aceea de a muri neîmplinind nimic, pentru că este cu adevărat o prostie ca o femeie să vrea să conducă în lumea Nipponului. E ciudat să-ţi doreşti imposibilul. De ce sunt eu aşa, nu ca alte femei? Poate pentru că tata nu a avut fii şi ne-a tratat pe noi, fetele, ca pe nişte băieţi, învăţându-ne să fim puternice, să stăm cu fruntea sus şi să nu ne fie niciodată teamă de nimic, permiţându-mi chiar, în pofida sfatului mamei mele, să-l urmez pe Hiraga şi steaua lui imposibilă… Se ridică pentru o clipă în capul oaselor, ciufulindu-şi părul pentru a-şi limpezi gândurile şi mintea în faţa atâtor informaţii noi, apoi se întinse din nou pe spate. Dar somnul nu mai venea, îi apăreau mereu în faţa ochilor chipurile lui Hiraga şi Koiko, Yoshi şi Katsumata, chipul ei.

Ciudată relaţia cu Yoshi: „Trebuie să-l ucidem pe el şi pe shogun, îi spusese Katsumata cu ani în urmă de nenumărate ori şi la fel şi Hiraga, nu fiindcă i-ar fi urât pe ei, ci ceea ce reprezintă. Puterea nu se va întoarce niciodată la împărat atâta timp cât ei doi mai sunt în viaţă. Aşa că trebuie să dispară, mai ales Yoshi, căci este cel care ţine shogunatul în picioare. Sonno-joi este idealul nostru şi

trebuie să facem orice sacrificiu ca să-l atingem”. Ar fi păcat să-l ucid pe seniorul Toranaga. E păcat, pentru că este un om bun, nu este josnic ca Anjo, cu toate că nu l-am văzut pe acela vreodată. Poate că şi Anjo este un bărbat bun şi tot ceea ce se spune despre el nu sunt decât minciuni ale unor oameni invidioşi.

În scurt timp de când sunt aici, l-am cunoscut pe Yoshi aşa cum este: dinamic, blând, puternic, înţelept şi cumpănit. Şi Koiko? Ce minunată este, totuşi cât este de trist, cât este de trist să fii dresată în felul acesta. Aminteşte-ţi ce ţi-a spus: „Blestemul lumii noastre este că, oricât te-ai educa, ţi-ai impune voinţa să deprinzi diversele modalităţi de a te proteja, silindu-te să tratezi orice client ca pe un client obişnuit, vine o vreme când apare câte unul care îţi suceşte capul, îţi preface hotărârea în moliciune şi pântecele într-o minge de foc. Dacă se întâmplă aşa ceva, este cumplit. Eşti pierdută, Sumomo. Dacă zeii îţi sunt favorabili aveţi şansa să muriţi împreună. Sau mori numai tu, atunci când pleacă el, sau îţi îngădui să rămâi în viaţă, dar eşti ca şi moartă oricum”. „Eu n-am să las să mi se întâmple una ca asta când am să cresc mare, spuse Teko, ce trăsese cu urechea la ce vorbeau ele. Eu n-am să mă las. Dar dumneavoastră, stăpână? Vi s-a întâmplat vreodată să vă sucească cineva capul?” Koiko râse: „De multe ori, copilă. Dar ai uitat una din lecţiile noastre cele mai importante: să-ţi închizi urechile atunci când vorbesc alţii! La culcare cu tine.”

Oare îşi pierduse într-adevăr capul Koiko? Da. Ca femeie, îmi dau seama că îl consideră pe seniorul Yoshi mai mult decât un client, deşi se străduieşte din răsputeri să ascundă acest lucru. Oare cum se va termina? Trist, foarte trist. El n-o va face niciodată consoarta lui. Dar eu? Va fi şi cu mine la fel? Da. Aşa cred – ceea ce i-am spus seniorului Yoshi este adevărat: nu voi avea alt soţ decât pe Hiraga. „Acesta este adevărul…” şopti ea cu voce tare şi asta o făcu să-şi revină, încetează, îşi porunci ea, aplicând ce o învăţase mama ei în copilărie: „Gândeşte-te numai la lucruri frumoase, micuţo, pentru că această Lume a

Lacrimilor este de ajuns de tristă şi aşa, dacă te gândeşti la lucruri rele, imediat cazi în prăpastia disperării. Gândeşte-te numai la lucruri frumoase…”

Făcu un efort şi-şi schimbă şirul gândurilor: Numai Hiraga făcea ca viaţa să merite a fi trăită. O trecu un fior prin tot trupul când un gând nou o izbi cu toată puterea. Ce prostie şi acest sonno-joi! Doar nişte vorbe! Ca şi cum asta ar schimba ceva! Se vor schimba numai câţiva dintre conducători, atât şi nimic mai mult. Oare cei noi vor fi cu ceva mai buni? Nu, numai dacă va fi şi Hiraga unul dintre ei, poate Katsumata, dar, regret, nu vor trăi destul ca să mai apuce să fie printre ei. Atunci de ce să-i urmeze? O lacrimă i se scurse în tăcere pe obraz. Pentru că Hiraga m-a făcut să-mi pierd capul, mi-a transformat pântecele în…

În zorii zilei Yoshi se dădu jos din pat şi lipăi prin camera cealaltă, cu yukata închisă până la gât. Respiraţia lui făcea aburi în răcoarea dimineţii. Koiko se mişcă puţin, îl văzu pe Yoshi, apoi adormi din nou. În camera din afară, saltelele lui Sumomo fuseseră deja strânse şi aşezate în lădiţa de lângă perete, măsuţa joasă era pregătită pentru micul dejun şi cele două perne aşezate la locul lor. Afară frigul era şi mai pătrunzător. Îşi puse sandalele de paie şi merse prin verandă spre camera din spate, făcu un semn cu capul slujitorului care aştepta, îşi alese o găleată liberă dintre găleţile aliniate şi începu să se uşureze în ea. Jetul lui era puternic şi lucrul acesta îi făcea plăcere. Alături de el se uşurau alţi doi bărbaţi. Nu le dădu nici o atenţie şi nici ei lui. Îşi îndreptă alene jetul spre muştele sâcâitoare, omniprezente, fără să spere că va reuşi să înece vreuna. După ce termină, se duse în partea cealaltă şi se lăsă pe vine deasupra unei găuri libere în scândura lungă pe care şedeau la rând bărbaţi şi femei. Printre ei şi Sumomo. În mintea lui, Yoshi se socotea cu desăvârşire singur, în aceste momente ochii, urechile şi nările nu vedeau, nu auzeau şi nici nu simţeau prezenţa celorlalţi, exact aşa cum procedau şi aceştia. Desăvârşită concentrare interioară, totală absenţă faţă de cei din jur. Această capacitate de

izolare era cultivată cu trudă şi suferinţă încă din cea mai fragedă pruncie: „Trebuie să te străduieşti în privinţa aceasta mult mai mult decât în orice alt domeniu, micuţule, trebuie, căci altfel viaţa îţi va fi imposibilă, i se spusese mereu, aşa cum se spunea şi celorlalţi copii. Aici unde locuim unii peste alţii, copii şi părinţi, şi bunici, şi servitori la un loc, în căsuţe mici, unde pereţii sunt de hârtie, intimitatea nu poate exista decât în mintea ta şi trebuie cultivată acolo ca o formă de politeţe esenţială faţă de ceilalţi. Numai în felul acesta poţi fi liniştit, numai în felul acesta poţi fi civilizat, numai în felul acesta poţi rămâne sănătos la minte”.

Dădu cu mâna absent spre muşte. Odată, pe când era mic, se enervase şi încercase să strivească vreo două-trei muşte care îl agasau. Imediat primise o palmă peste faţă, obrajii începuseră să-i ardă nu atât de durere, cât de ruşine că îşi supărase mama şi o silise să-i administreze acea pedeapsă. „Îmi pare rău, fiule, spusese ea blând. Muştele sunt ca apusul şi răsăritul soarelui, inevitabile, însă pot deveni un chin, dacă le permiţi să devină un chin. Trebuie să înveţi să le ignori. În fiecare zi de acum înainte, atât cât va fi necesar, te rog să stai un timp aici şi să le laşi să meargă pe faţa şi pe mâinile tale fără să te mişti. Până când nu le mai simţi. Până când nu mai există. Muştele trebuie să devină inexistente – foloseşte-ţi voinţa, pentru asta ţi-a fost dată. Trebuie să devină inexistente pentru tine, căci altfel îţi distrugi armonia sufletului, sau, şi mai rău, distrugi armonia altora...” Acum, când şedea aici, simţea muştele nesuferite pe spate şi pe faţă. Nu-l deranjau.

Termină repede, hârtia de orez era de bună calitate. Simţindu-se foarte bine şi uşurat, întinse mâinile către slujitorul care îi turnă să se spele. După ce se spălă pe mâini, luă apă din alt vas şi se clăti pe faţă, se cutremură, acceptă un prosop mic cu care se şterse apoi păşi înapoi pe verandă şi îngădui simţurilor să revină la realitate. În jurul lui, hanul începea să se trezească, cei câţiva bidivii erau hrăniţi şi înşeuaţi, bărbaţi, femei, copii, hamali, începuseră

cu toţii să mănânce şi să stea de vorbă, sau plecau deja spre următoarea destinaţie a călătoriei lor, spre sau de la Kyoto. În spaţiul comun de la poarta de intrare, Abeh verifica oamenii şi echipamentul. Când îl văzu pe Yoshi, veni lângă el. Întrucât erau oameni prin apropiere, nu făcu nici o plecăciune, deşi îi veni foarte greu. Uniforma lui era îngrijită, el arăta vioi şi proaspăt.

— Bună dimineaţa, spuse el, reuşind să înghită la timp cuvântul „sire”. Suntem gata de plecare, oricând doriţi.

— După micul dejun. Aranjează un palanchin pentru doamna Koiko.

— Imediat. Cu cai sau hamali?

— Cai.

Yoshi se întoarse înapoi în camera sa şi îi spuse lui Koiko că în ziua aceea nu va călări. Seara vor vedea cât drum au parcurs şi va lua atunci o decizie. Sumomo va călări ca de obicei. La lăsarea serii străbătuseră doar două staţii.

Satul Hamamatsu

Yoshi alese Hanul Cocorilor pentru a înnopta, nici cel mai bun, nici cel mai rău din satul Hamamatsu – o adunătură plăcută de case şi hanuri, de o parte şi de alta a drumului Tokaido, renumit pentru saké-ul său, în locul în care drumul cotea în jos, spre mare. După ce mâncase singur, ca de obicei, Yoshi se duse la Koiko – dacă mâncau împreună, ea nu mânca aproape nimic atunci, înfuleca ceva în grabă înainte, pentru ca la masă să se concentreze asupra nevoilor lui. În seara aceasta dorea să facă o partidă de go. Era un joc complex de strategie, se juca cu nişte fise şi semăna cu jocul de dame. Amândoi jucau foarte bine, dar Koiko era un adevărat talent în aşa măsură încât putea oricând să câştige sau să piardă, după cum îi era voia. Din această cauză jocul era de două ori mai greu pentru ea. Yoshi îi poruncise să nu piardă niciodată intenţionat, dar el personal nu ştia să piardă. Dacă fata câştiga într-o zi proastă, Yoshi se îmbufna imediat. Dacă Yoshi reuşea să câştige într-o zi care nu-i fusese prea norocoasă, tot

necazul îi dispărea ca prin farmec. În seara aceea câştigă. La limită.

— O sire, m-ai distrus, spuse ea. Şi eu care credeam că am câştigat!

Se aflau în camera din interior, cu picioarele într-o mică adâncitură de sub masă în care se găsea un vas cu jăratec. Pe masă se afla o cuvertură groasă şi lungă care ajungea până jos ca să menţină căldura şi să-i ferească de curent.

— Îţi este destul de cald?

— Da, mulţumesc, Koiko. Ce-ţi mai fac durerile şi suferinţele?

— O, n-am nici de unele, nici de altele. Maseuza a fost foarte bună astă-seară. Sumomo, ceai şi saké, te rog, strigă ea.

În camera din faţă, Sumomo apucă sticla şi ceainicul de pe un alt vas cu jăratec, deschise peretele shoji şi le aduse înăuntru. Îi servi frumos pe amândoi şi Koiko dădu din cap mulţumită.

— Ai învăţat ceremonia ceaiului, Sumomo? întrebă Yoshi.

— Da, sire, spuse Sumomo, dar mi-e teamă că sunt lipsită de îndemânare.

— Seniorul Yoshi este un maestru, spuse Koiko şi sorbi din ceai, bucuroasă pentru ea.

O dureau fundul şi spatele de la hurducăturile palanchinelor din ziua aceea, o dureau coapsele de la călăritul din celelalte două zile de dinainte şi capul de efortul pe care trebuise să-l facă pentru a pierde când victoria era în mod evident a ei. Ascunse însă cu grijă toate acestea şi mai ales faptul că era deprimată din cauza încetinelii cu care înaintaseră în acea zi. E clar că lucrul acesta îl nemulţumise pe Yoshi. Dar, îşi spuse ea, amândoi ştim că un alt marş forţat nu este cu putinţă. El trebuie să plece singur şi eu am să-l urmez. O să fie bine, singură, fără el un timp. Goana asta mă sfârşeşte, oricât de frumoasă ar fi. Băură liniştiţi, apoi el spuse:

— Mâine dimineaţă devreme am să pornesc cu treizeci de oameni şi îţi las ţie zece, sub comanda lui Abeh. Mă vei

urma spre Yedo la pas.

— Bineînţeles. Cu îngăduinţa ta, pot să vin cât mai curând?

Yoshi zâmbi.

— Asta mi-ar face plăcere, numai să nu soseşti cu trupul şi sufletul zdrobite, şi pline de dureri.

— Chiar şi aşa, zâmbetul tău mă va vindeca imediat. Mai vrei un joc?

— Da, dar nu go!

Koiko râse.

— Atunci trebuie să fac nişte pregătiri.

Se ridică şi se duse în camera de afară, închizând uşa shoji în urma ei. O auzi vorbind cu Sumomo, dar nu-i dădu nici o atenţie, căci mintea lui era preocupată cu problemele din ziua ce urma, cu Yedo şi gai-jinii. Vocile lor se stinseră, femeile ieşiseră din încăpere. Yoshi îşi termină saké-ul delectându-se cu el, intră apoi în camera cea mai din fund, unde fuseseră pregătite paturile din saltele şi cuverturi călduroase, întinse peste tatami impecabile. Pe pereţi peisaje şi culori de iarnă. Îşi scoase yukata căptuşită, tremură şi se băgă sub plapumă. Când Koiko se întoarse, o auzi cum îşi mai făcea de lucru prin camera cealaltă, apoi se duce în camera de baie, unde se aflau vasele de noapte, în caz că ar fi fost nevoie de ele, căni cu apă de băut şi vase cu apă pentru spălat.

— Am trimis-o pe Sumomo să doarmă în altă cameră în noaptea aceasta, îi strigă ea, şi l-am rugat pe Abeh să pună un paznic afară cu ordinul de a nu fi deranjat până în zori.

— De ce ai făcut asta?

Ea se întoarse înapoi, în cameră.

— Este ultima noastră noapte pentru un timp – i-am spus că nu voi mai călători cu tine mâine – şi voiam să fii cu totul al meu.

Îşi scoase cu eleganţă kimonoul şi se strecură lângă el. Deşi o văzuse goală de mai multe ori şi îi simţise atingerea de multe ori şi dormise cu ea de foarte multe ori, în noaptea aceea fusese mai minunat ca niciodată.

În palatul din Kyoto, unul din spionii seniorului şambelan bătu la uşa dormitorului lui, îl trezi şi îi înmână un mesaj adus de un porumbel călător.

— Tocmai a fost interceptat, stăpâne.

Micul cilindru era adresat lui Saito, consilier şef Bakufu al palatului, şi purta sigiliul personal al lui tairo Nori Anjo. Seniorul şambelan ezită o clipă, apoi rupse sigiliul cu unghia lui frumos tăiată şi îngrijită. Anjo trimisese mesajul în zori: „Liderul gai-jin a respins cu insolenţă ordinul imperial de a părăsi Yokohama şi se pregătesc să ne invadeze. Redactează Ordinul de mobilizare generală pentru a fi semnat de împărat; ceea ce îi cer în mod oficial împăratului să facă pe dată prin documentul de faţă. Apoi trimite copii urgent la toţi daimyo, ia toate măsurile ca shogunul Nobusada să se întoarcă imediat la Yedo, pentru a se pune în fruntea forţelor noastre. Prinţesa Yazu poate să rămână, e chiar preferabil să stea la Kyoto. Seniorul Yoshi este invitat în mod oficial să se întoarcă imediat.”

Seniorul şambelan reflectă o clipă şi decise, sigur pe sine, ca cererea lui către Saito să nu fie luată în seamă, împăratul va fi sfătuit să nu semneze ordinul de mobilizare. Puse la loc cu mare grijă mesajul şi îl sigilă cu sigiliul duplicat aflat în posesia lui.

— Pune-l înapoi şi ai grijă să-i fie înmânat, spuse el şi, rămas singur, chicoti satisfăcut.

Război! Perfect. Anjo fusese cea mai bună alegere pentru tairo. Se vor îneca cu toţii în propria lor urină, la un loc cu gai-jinii, cu Yoshi, cu toţii.

Cu excepţia prinţesei. Ea va rămâne şi va deveni văduvă – cu cât mai curând, cu atât mai bine.

39

SATUL HAMAMATSU

Luni, 10 decembrie

Sumomo se trezi cu mult înainte de revărsatul zorilor. Visase urât. Nu mai era pe Tokaido cu Koiko şi seniorul Yoshi, ci înapoi, la Kyoto, hăituită de soldaţii Bakufu, conduşi de Abeh, în capcana din casa conspirativă shishi aflată în flăcări; pretutindeni se auzeau ţipete, sângele ţâşnea din toate părţile, se auzeau împuşcături, se repezea în tunelul strâmt în urma lui Takeda şi a lui Katsumata, abia dacă reuşea să treacă prin deschizătură şi să se târască în urma lor, şoldurile li se frecau de marginile tunelului care se strângeau din ce în ce mai mult. Nu avea suficient aer ca să respire, totul era plin de praf. În faţă – picioarele lui Takeda, în timp ce se răsucea gâfâind, căci în spatele ei era altceva sau altcineva, apoi Takeda devenea Yoshi şi o lovea, oprind-o în loc şi dispărând apoi, iar în faţa ei nu mai era nimic, se afla într-un mormânt sub pământ. Când bătăile inimii i se liniştiseră şi putu să-şi concentreze privirea la lumina palidă a lămpii cu ulei, văzu că unul din paznici întins pe salteaua de alături o privea atent. Cu o noapte înainte o însoţise pe Koiko când stătuse de vorbă cu Abeh şi acesta îi spusese să doarmă în această cameră comună, unde era suficient spaţiu şi pentru ea, într-o margine – soluţie absolut satisfăcătoare. Camera era folosită de patru paznici, doi dormeau, alţi doi stăteau de veghe. Îşi făcuse culcuş acolo, dar nu-i fusese uşor să adoarmă, căci era foarte agitată. Îl auzise pe Yoshi spunându-i lui Koiko că nu vor călători mai departe împreună, apoi pe Koiko când îi spusese lui Abeh:

— Seniorul Yoshi a hotărât ca de mâine eu şi oamenii mei să meargă mai încet.

— Cum a poruncit să facem, doamnă?

— A spus că doreşte să te lase pe dumneata cu zece oameni ca să mă însoţiţi la Yedo, îmi pare rău că îţi fac

probleme.

— Nu este nici o problemă, atâta timp cât seniorul este în siguranţă.

În siguranţă şi inaccesibil, îşi zise Sumomo, disperată de această modificare a planurilor. Atât de multe se pot întâmpla până la Yedo. Apoi adormise. Şi visă. De regulă, nu visa. Ultimul lucru pe care îl spunea seara la culcare şi primul, dimineaţa, la sculare, era Namu Amida Butsu, numele lui Buddha Amida, era destul un zeu să ai la cine să te rogi. Noaptea dinainte uitase să-i invoce numele. Acum şopti încet cuvintele şi închise ochii. Într-o clipă fu înapoi, în cabana shishi. Fusese cea mai cumplită experienţă din viaţa ei, un atac prin surprindere, focuri de armă trase prin pereţi şi în aceeaşi clipă capul tânărului de lângă ea explodase, nu avusese nici măcar timp să ţipe. În schimb, ceilalţi ţipau, unii în ghearele morţii, alţii cuprinşi de panică, în timp ce ploaia de gloanţe se abătea asupra lor. Katsumata rămăsese paralizat o clipă, apoi organizase imediat apărarea, ordonând ca unii să iasă prin faţă şi alţii prin spate. Ambele echipe fuseseră însă respinse, ea nu ştia unde să se ascundă, socotea că totul este pierdut, izbucnise şi focul, se auzeau tot mai multe ţipete şi curgea tot mai mult sânge peste tot, era sfârşitul: Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu. Apoi nişte mâini puternice o apucaseră şi o azvârliseră în jos, în gaura aceea, prin tunel în urma lui Takeda care, urlând fără şir, îmbrâncise în lături un luptător, la fel şi Katsumata. Apoi salvatorul ei fusese omorât la rândul lui, izbucnise o luptă care blocase tunelul, ceilalţi nu mai putuseră să se salveze pe acolo, era prea târziu. Reuşiseră cumva să străbată întunericul acela plin de groază, să iasă din nou la aer curat. Alergară împinşi de panică, plămânii le ardeau, conduşi de Katsumata pe un drum întortocheat până la ultimul liman – uşa din spate a lui Iwakura. Ţinuseră imediat un consiliu de război cu luptătorii shishi de acolo.

— Propun să ne împrăştiem pentru un timp, spusese Katsumata. Ne vom regrupa şi ne vom reîntâlni, la primăvară, în luna a treia sau a patra. La primăvară vom

porni o nouă ofensivă.

— De ce să aşteptăm? întrebase cineva.

— Pentru că suntem trădaţi, pentru că este un spion printre noi sau printre patronii noştri. Suntem trădaţi. Trebuie să ne salvăm atâţia câţi am rămas şi să ne împrăştiem.

Şi aşa făcuseră.

— Sumomo, tu ai să te duci la Koiko…

Ea era cumplit de înspăimântată, inima îi bătea plină de spaimă, lacrimile îi şiroiau pe obraz.

— O să treacă, Sumomo, îi spusese Katsumata.

Şi din nou avusese dreptate. Îi dăduse o licoare care o făcuse să doarmă şi o liniştise. În momentul în care ajunsese la Koiko, era iar cea de dinainte şi totuşi schimbată.

— Dacă simţi că îţi revine frica, ia o sorbitură din licoare, îi spusese el. Într-o săptămână sau două vei fi din nou teafără şi nevătămată. Ţine minte, sonno-joi are nevoie de tine teafără şi nevătămată…

Acum ieşi din coşmar, leoarcă de sudoare, se simţi din nou cuprinsă de teamă. Era încă întuneric. Întinse degetele după bocceaua de la capul ei în care ţinea sticluţa. Dar bocceaua nu era la locul ei: n-o luase cu ea când schimbase camera. Nu contează, îşi spuse ea, n-am nevoie, mă descurc şi fără licoare. Îşi repetă lucrul acesta de mai multe ori, zvârcolindu-se în aşternuturile acum ude de transpiraţie. Observă atunci că paznicul acela o privea în continuare.

— Ai visat urât, neh? şopti el cu o voce blândă.

Ea încuviinţă din cap în tăcere.

— Pot să te fac să visezi frumos, spuse el, dându-şi pătura la o parte, cu un gest de invitaţie.

Ea clătină din cap. Bărbatul ridică din umeri, se întoarse pe cealaltă parte şi uită de ea, considerând-o proastă – să refuze o asemenea plăcere! Fără să se simtă jignită, Sumomo se întoarse şi ea cu spatele spre el, oarecum amuzată. Duse mâna la cuţitul din obi, care îi dădu liniştea de care avea nevoie. Un ultim Namu Amida Butsu. Închise

ochii şi dormi fără vise.

Koiko se trezise deja, deşi încă nu se luminase de ziuă. Yoshi dormea împăcat alături de ea. Era plăcut să stea întinsă acolo, să moţăie, ştiind că nu va mai trebuie să îndure încă o zi de chin în palanchinul care o arunca dintr-o parte în alta din cauza unei grabe fără noimă. Era împăcată şi pentru că avusese parte de o noapte liniştită. Yoshi dormea adânc. Din când în când scăpa câte un sforăit, dar nu o deranja. „Antrenaţi-vă urechile, doamnelor, le spunea mereu curtezana bătrână şi fără dinţi tuturor maiko de la şcoală. Veţi lucra aproape toată viaţa mai ales cu bărbaţi bătrâni. Toţi bărbaţii sforăie, dar bărbaţii bătrâni sforăie cel mai cumplit, tot ei însă sunt şi cei care plătesc cel mai bine. Tinerii vă iau numai floarea, dar, oricum, şi ei sforăie”. Dintre toţi bărbaţii cu care dormise, Yoshi era cel mai liniştit în somn. Când era treaz era cel mai dificil. Să-i ghiceşti dorinţele. Să i le satisfaci. Fizic el era puternic şi priceput, în aşa fel încât oricât de mult fusese învăţată şi dăscălită să nu se lase păcălită şi să dorească să se bucure de actul sexual, el o atrăgea cu atâta iscusinţă încât aproape în fiecare seară ajungea şi ea la apogeul plăcerii. Katsumata fusese mai mult decât un vrăjitor. Îi stârnise imaginaţia şi gândirea, stimulând-o mai mult decât şi-ar fi putut închipui. Era încântat ori de câte ori ea reuşea să-şi însuşească o deprindere nouă, cum ar fi aceea de a-şi antrena auzul pentru a sesiza cuvintele spuse în şoaptă.

— Acestea sunt cu adevărat cunoştinţele de aur, părţile cele mai importante ale cunoaşterii, care prind semnele pericolului, ale siguranţei, care află ce este în tainiţele inimii. Ţine minte, noi toţi, bărbaţi şi femei, avem trei inimi, una pentru toată lumea, una pentru familie şi una pentru noi înşine. Sunt unii care au şase inimi. Yoshi este unul din aceştia. El este scopul tău, să găseşti inima în care poţi pătrunde ca o sabie.

Chicoti când îşi aminti că spusese că seniorul Yoshi e atât de departe, nu va putea ajunge niciodată la el, dar Katsumata zâmbise cu zâmbetul acela al lui şi îi spusese să aibă răbdare.

— Ai destul timp. Ai abia optsprezece ani, nu prea mai am ce să te învăţ. Trebuie să începi să creşti. Ca orice elev sârguincios, respectă cea mai importantă lege a tuturor învăţăceilor: răsplăteşte-l pe dascălul tău făcându-ţi o datorie din a-l întrece! Ai răbdare, Koiko, la timpul potrivit, mama-san şi cu mine vom face în aşa fel încât seniorul Yoshi să afle de existenţa ta.

Şi aşa se şi întâmplase. După un an. Prima invitaţie de a merge la castel fusese cu şase luni şi cinci zile în urmă. Îi bătea inima de teamă să nu dea greş, dar nu chiar foarte tare. Era bine pregătită şi-şi făcuse datoria faţă de îndrumătorul ei. Dar îl îndrum eu oare destul de bine pe Yoshi? Ştiu că îi plac şi se simte bine în compania mea şi apreciază mintea mea. Dar încotro să-l îndrum? Katsumata nu mi-a spus niciodată, mi-a spus numai că asta o să înţeleg eu mai târziu.

— Sonno-joi va fi încununarea. Leagă-l cât mai bine pe seniorul Yoshi de tine. Ajută-l să se schimbe. Treptat îl vei ajuta să încline tot mai mult spre partea noastră. Nu uita niciodată, el nu ne este duşman, dimpotrivă, este vital pentru noi, el va fi în fruntea noului Bakufu de samurai loiali ca tairo – căci în curând nu va fi nevoie de nici un fel de shogun sau shogunat – cu noul nostru Consiliu Permanent al samurailor care să-l ajute...

Mă întreb cum vor arăta aceste timpuri noi, oare am să apuc să le văd şi eu? se gândea ea stând întinsă comod. Şi acum Sumomo?! Nu fusese nevoie s-o trimită în altă cameră – ca şi cum ar fi avut vreo importanţă dacă era în camera vecină, sau aici, oricum n-ar fi ascultat strigătele şi gângurelile lor. Dar nu acesta fusese motivul. Când Yoshi îi spusese lui Koiko că nu vor mai veni cu el, i se păruse că auzise un foşnet în camera alăturată, ca şi când Sumomo s-ar fi tras mai aproape ca să asculte ce vorbeau, o uimitoare încălcare a intimităţii şi dovadă de proastă educaţie. Numai un bădăran face una ca asta, îşi spusese ea. Sau un spion. Ah! Oare Katsumata a pus la cale un joc în interiorul jocului, folosindu-se de mine ca să-şi plaseze aici un spion care să ne urmărească pe mine şi pe Tora-chan? O să mă ocup de

ea mâine, deocamdată însă să doarmă în altă parte. După ce aranjase treaba aceasta spunându-i lui Sumomo numai că seniorul Yoshi preferă să fie singur, se întoarse repede şi căutase în bocceaua lui Sumomo, fără să ştie de ce, fiind totuşi convinsă că fata a încercat să-i spioneze. Nu găsise nimic neobişnuit acolo. Câteva lucruri de îmbrăcăminte, o sticluţă cu un fel de licoare şi atât. Kimonoul de zi împăturit cu grijă era obişnuit şi nu-i dădu prea multă atenţie. Uşurată, legase la loc bocceaua. Dar sticluţa?… Oare nu era vreo otravă? Înainte de a se întoarce la Yoshi se hotărâse să verifice dacă este sau nu: chiar Sumomo va bea din ea. Nu e niciodată rău să fii pregătit pentru un eventual pericol.

— Pe Utani l-a ucis neglijenţa, îi spusese Yoshi. Nu a avut paznici de nădejde.

Îmi pare rău, ceea ce l-a ucis pe Utani a fost ştirea cu privire la tainica întâlnire amoroasă şoptită fetei mele de la cazarma samurailor şi pe care eu am lăsat-o s-o transmită mai departe, lui Meikin, care i-a spus lui Hiraga. Mă întreb, oare ce-o fi cu Hiraga? În calitatea de client, căci mi-a fost de două ori client pe când aveam şaisprezece ani, nu era nici mai bun nici mai rău decât toţi ceilalţi clienţi fără chip, dar ca shishi era cel mai bun. Curios…

Yoshi mormăi prin somn, dar nu se trezi. Mâna ei îl atinse blând, atrasă de căldura lui. Dormi, dragul meu, îmi eşti mai drag decât îndrăznesc să recunosc chiar şi faţă de mine însămi, îşi zise ea, apoi continuă să se gândească la trecut. E curios că nu-mi aduc aminte decât de două chipuri din vremea aceea: Katsumata şi Hiraga. E ciudat că mi-a fost dat să fiu doamna seniorului Yoshi pentru un timp. Ce norocoasă sunt. Un an, poate doi, nu mai mult de trei şi după aceea am să mă mărit. Tora-chan îmi va alege un bărbat. Oricine va fi, va fi samurai. Eeee, oare câţi copii o să am? Bătrâna ghicitoare mi-a spus trei fii şi două fiice, iar călugărul chinez doi fii şi două fiice. Zâmbi. O, voi fi atât de înţeleaptă şi voi conduce atât de bine gospodăria soţului meu şi voi fi aşa de bună cu fiii mei şi atât de severă cu fiicele, dar, oricum, nu-i nimic, se vor mărita foarte bine.

Se trezi cu câteva secunde înaintea lui Yoshi. Acesta se ridică imediat în capul oaselor. Acum dormea, în clipa următoare era treaz de-a binelea, gata pentru o nouă zi. Îi ţinu yukata matlasată să se îmbrace, îşi strânse kimonoul în jurul trupului, deschise uşa shoji, apoi cealaltă, îngenunche şi îl ajută să-şi pună papucii de paie. Paznicul se prosternă imediat şi aruncă din nou o privire de jur-împrejur, în timp ce Yoshi se îndrepta spre curte. Sumomo stătea îngenuncheată lângă uşă, aşteptând. Lângă ea era o slujnică cu un vas cu jăratec, cu ceai fierbinte şi câteva tăvi pentru micul dejun.

— Bună dimineaţa, stăpână. Este răcoare în dimineaţa asta. Pot să vă dau un ceai?

— Da, da, te rog, Sumomo, cât mai repede. Închide uşa, e răcoare – Koiko se grăbi spre camerele interioare. Vom pleca mai spre amiază, putem să ne schimbăm atunci în hainele de călătorie.

— Da, stăpână.

Sumomo rămase în picioare în uşa celeilalte camere, încercând să-şi învingă tulburarea. Observase imediat că bocceaua îi fusese mutată din loc, căci nodul nu mai era exact aşa cum îl făcuse ea. Kimonoul ei de zi era împăturit la loc, dar şi acela fusese mutat din loc. Abia ţinându-şi răsuflarea, aşteptă până plecă slujnica, apoi despături kimonoul. Când degetele îi atinseră cele trei shuriken ascunse în buzunarul secret al mânecii, inima începu să-i bată din nou. Dar stai, îşi zise ea în timp ce sângele îi năvălea în cap, numai pentru că sunt la locul lor, asta nu înseamnă că nu le-a descoperit nimeni. Nu intra în panică! Gândeşte-te! Cine să fi scotocit prin legăturica mea de aici şi de ce? Un hoţ? Nici vorbă! Abeh? Un paznic? Koiko? Yoshi? Dacă ar fi unul din ei, în mod logic ar trebuie să fiu deja moartă sau cel puţin legată burduf şi să răspund la întrebări…

— Sumomo, e gata ceaiul…?

— Da, da, stăpână, vin…

Repede, pentru că era şi frig, îşi trase kimonoul peste yukata de noapte – se spălase deja şi-şi curăţase dinţii, îşi

aranjase şi părul. Îşi legă obi-ul şi-şi mută cuţitul şi în tot acest timp mintea îi lucra cu înfrigurare: Să fi fost unul dintre ei? Poate că cel care umblase în lucruri nu fusese destul de atent. Poate că nu le-a găsit, din moment ce nu se aştepta să dea peste aşa ceva. Poate că nu avea experienţă şi nu ştia ce sunt. Koiko? Dar de ce să scotocească prin lucrurile mele? Bineînţeles că lucrul acesta îl făcuseră celelalte slujnice, când venise pentru prima oară la Koiko, dar atunci armele shuriken erau asupra ei. În timp ce mintea îi gonea nebuneşte, puse orezul la încălzit, făcu ceai şi duse o ceaşcă în dormitor, unde Koiko tocmai îşi termina toaleta, spălându-se cu apa din găleţile cu apă fierbinte, parfumată cu extracte de flori. Apa fusese adusă în zori printr-o uşiţă cu o trapă, astfel ca nici o picătură să nu cadă pe tatami şi oaspeţii să nu fie deranjaţi. Oalele de noapte fuseseră scoase în acelaşi mod.

— Am să-mi pun kimonoul maro cu crapi, spuse Koiko, sorbind recunoscătoare ceaiul, în timp ce pielea i se învineţise de frig, deşi se străduia să se convingă că nu-i este frig. Şi obi-ul auriu, spuse ea.

Sumomo se grăbi să-i aducă lucrurile, cu inima încă bătându-i nebuneşte şi începu s-o ajute la îmbrăcat. După ce obi-ul îi fu legat cum îi plăcea ei, Koiko îngenunche pe una din saltelele înalte, iar Sumomo îngenunche şi ea în spatele ei ca să-i pieptene părul lung până la brâu.

— E bine, Sumomo, ai învăţat. Dar, te rog, piaptănă-mă cu gesturi mai blânde.

Afară, vânzoleala hanului care se trezea deveni tot mai zgomotoasă. Slujnice şi soldaţi, alţi călători care strigau unul la altul. Vocea lui Abeh, apoi cea a lui Yoshi. Cele două femei ascultau, dar nu puteau distinge cuvintele. Vocile se pierdură.

— Încă de douăzeci de ori dai cu peria şi apoi am să mănânc şi am să mai beau încă o ceaşcă de ceai. Ţi-e foame?

— Nu, stăpână, mulţumesc, am mâncat deja.

— N-ai dormit bine? întrebă Koiko, observând că era cam nervoasă.

— Nu, doamnă Koiko. Îmi pare rău că trebuie să vă plictisesc cu problemele mele, dar uneori nu pot dormi şi atunci, când adorm, visez urât, spuse Sumomo nevinovată, cu mintea aiurea, distrată. Doctorul mi-a dat un medicament ca să mă liniştească, dar am uitat să-l iau cu mine aseară când am schimbat camera.

— Ah, da? Koiko îşi ascunse uşurarea. Poate ar trebui să-l iei acum.

— O, nu am nevoie de el acum…

— Te rog, insist. Vreau să fii liniştită.

Ascultătoare şi recunoscătoare, Sumomo luă sticluţa. Nu umblase nimeni la ea. Luă o înghiţitură şi puse apoi dopul la loc. Căldura interioară i se răspândi aproape imediat în tot corpul.

— Mulţumesc, stăpână, spuse ea şi continuă cu periatul.

După supa caldă de orez, câteva felii de ţipar prăjit rece cu sos dulce-amărui şi prăjituri de orez, Koiko spuse:

— Te rog să stai jos, Sumomo, şi să-ţi torni puţin ceai.

— Mulţumesc, stăpână.

— Seniorul Yoshi a hotărât ca eu să nu-i mai însoţesc, ci să-l urmez mai târziu într-un palanchin şi să mergem mai comod.

— Am auzit asta şi de la unii din paznici, în timp ce vă aşteptam. Totul va fi gata oricând veţi dori să porniţi.

— Bine – acum, după ce aflase adevărul în legătură cu sticluţa, Koiko era mult mai uşurată, însă nu-şi schimbase hotărârea de a fi prudentă, căci îşi făcuse deja datoria faţă de Katsumata. Acum eşti în siguranţă, destul de departe de Kyoto, spuse ea blând şi Sumomo simţi cum i se strânge inima, dacă nu ar fi luat picătura aceea de licoare ar fi intrat acum imediat în panică. Este timpul să ne despărţim, Sumomo. Astăzi. Ai bani?

— Nu, stăpână, spuse Sumomo, vrând să pară indiferentă, dar nu s-ar putea…

— Nu trebuie să-ţi faci griji, îţi dau eu, spuse Koiko zâmbind şi înţelegând greşit tulburarea ei, apoi continuă ferm: Hârtiile tale sunt în ordine?

— Da, dar n-aş putea să mai ră…

— Este mai bine pentru amândouă. Am luat în considerare toate posibilităţile. Este mai bine să călătoresc singură. Tu poţi să rămâi aici sau să te întorci acasă, în Satsuma – şi eu aşa te-aş sfătui – sau să te duci la Yedo, cum doreşti.

— Dar, vă rog, nu pot să rămân cu dumneavoastră?

— Este mai înţelept pentru tine acum să-ţi urmezi propria cale – cred că îţi dai seama că a fost o favoare cu totul deosebită pe care i-am făcut-o tutorelui tău atunci când te-am primit la mine. Acum eşti în siguranţă, spuse ea blând.

— Dar…, dar ce veţi face, nu aveţi nici o slujnică. Vreau să vă slujesc şi…

— Da, te-ai descurcat foarte bine, dar pot să angajez pe cineva. Te rog nu-ţi face griji din pricina asta. Acuma ai să te duci înapoi la Kyoto?

Întrucât Sumomo nu răspunse, ci rămăsese cu privirea pierdută în gol, Koiko întrebă blând:

— Ce ţi-a spus tutorele tău, unde trebuie să te duci după ce te desparţi de mine?

— N-a…, n-a spus nimic.

Koiko ridică din sprâncene.

— Dar cu siguranţă că ai un plan.

— O, da, stăpână, spuse Sumomo, revenindu-şi şi turnând mai departe. Mi-a spus să stau cu dumneavoastră până la Yedo. Atunci, dacă aşa veţi dori, ar trebui să plec.

— Şi unde să te duci?

— La…, la Oda-sama.

— Da, bineînţeles, dar unde anume în Yedo? întrebă ea mirată.

— Nu ştiu sigur. Pot să vă mai torn puţin…

— Nu ştii, Sumomo? Koiko era din ce în ce mai mirată. Cunoşti vreo altă familie unde să te duci dacă nu-l găseşti?

— Da, păi, da, este un han, acolo or să ştie unde este, sau o să am un mesaj de le el, dar vă jur că n-am să vă fiu o povară în timpul călătoriei, câtuşi de puţin, am învăţat atât de multe de la dumneavoastră…

Cu cât asculta mai mult insistenţele fetei – inutile, îşi

spunea ea, din moment ce e clar că hotărârea mea e luată – cu atât îi plăcea mai puţin ceea ce auzea, agitaţia lui Sumomo, felul în care vorbea şi în care îşi ţinea ochii plecaţi în jos – nu-i mai asculta argumentele şi folosi răgazul pentru a-şi aduna propriile gânduri: acestea erau tot mai rău-prevestitoare.

— Tutorele tău va fi şi el în Yedo?

— Nu ştiu, îmi pare rău. Vă rog, lăsaţi-mă să vă mai torn puţin ce…

— Dar acest Oda-sama… face parte din garnizoana din Satsuma?

— Nu, spuse Sumomo şi se blestemă imediat în gând, căci ar fi trebuit să spună: nu ştiu. Satsuma…

— Atunci ce face în Yedo?

— Nu ştiu, stăpână, spuse Sumomo, pierdută, căci mintea nu-i mergea destul de repede şi era din ce în ce mai disperată. Nu l-am mai văzut de aproape un an, adică… mi s-a spus că este la Yedo.

Ochii lui Koiko o sfredeleau necruţător. Vocea îi deveni aspră:

— Tutorele tău mi-a spus că este shishi şi… – vocea i se frânse în momentul în care pronunţă acest cuvânt, căci înţelesese brusc ce enormitate făcuse, ce risc îşi asumase acceptând-o pe această fată în preajma ei. Luptătorii shishi cred că seniorul Yoshi este duşmanul lor cel mai înverşunat, gemu ea, şi dacă este duşmanul…

— Nu, doamnă, nu este, nu el, numai shogunatul, administraţia Bakufu, aceştia sunt duşmani, el este deasupra lor, nu este duşman, spuse Sumomo înfierbântată, fiindu-i uşor acuma să mintă, apoi adăugă înainte să-şi dea seama ce spune, Katsum…, tutorele meu aşa ne-a spus tuturor.

— Tuturor? Koiko se făcu albă ca varul la faţă. Namu Amida Butsu! Şi tu eşti dintre acoliţii lui! – Katsumata îi spusese că avea câteva fete alese cu grijă pe care le antrenase şi le instruise în cadrul grupei lui de luptători. Te-a antrenat şi pe tine?

— Eu nu sunt decât o umilă slujitoare devotată

împăratului, doamnă, spuse Sumomo, străduindu-se să-şi păstreze controlul şi să arboreze o mutră nevinovată.

Koiko se uită de jur-împrejur, nevenindu-i să creadă, realizând că lumea strălucitoare în care trăise până atunci se prăbuşea în fărâme.

— Faci parte dintre ei!

Sumomo privea încremenită la ea, neştiind cum să iasă din prăpastia care se deschisese între ele.

— Stăpână, haideţi să judecăm în linişte. Eu, eu nu reprezint nici o ameninţare pentru dumneavoastră, nici dumneavoastră pentru mine, haideţi să lăsăm lucrurile aşa. Jur să vă apăr şi vă voi apăra, pe dumneavoastră şi pe seniorul Yoshi dacă va fi nevoie. Lăsaţi-mă să merg cu dumneavoastră. Jur că am să vă părăsesc în momentul în care ajungem la Yedo. Vă rog! şi din ochi o implora pe Koiko s-o îngăduie. Nu veţi regreta niciodată bunătatea dumneavoastră. Vă rog. Tutorele meu v-a cerut o favoare de o viaţă. Vă rog, am să vă slujesc.

Koiko abia dacă mai auzea ce spunea fata. Se uita la ea aşa cum se uită un şoarece la o cobră veninoasă, neavând alt gând în minte decât cum să scape, cum să facă în aşa fel încât totul să nu fie decât un vis. Oare e vis? Adună-ţi minţile, e viaţa ta în joc, mai mult decât viaţa ta, trebuie să-ţi aduni forţele, fă-ţi curaj.

— Dă-mi cuţitul.

Sumomo nu ezită. Duse mâna la obi şi îi dădu cuţitul cu teacă cu tot. Koiko îl apucă de parcă ar fi fost încins. Neştiind ce să facă cu el, căci nu mânuise niciodată aşa ceva şi nici nu avusese nevoie – în Lumina Plutitoare armele de orice fel erau strict interzise. Koiko şi-l puse în propriul obi.

— Ce vrei de la noi? De ce eşti aici? – vocea ei abia se auzea.

— Numai să merg cu dumneavoastră, doamnă, spuse Sumomo ca şi când s-ar fi adresat unui copil, fără să-şi dea seama că şi faţa ei era albă ca varul. Numai să călătoresc cu dumneavoastră, nu am nici un alt motiv.

— Ai fost şi tu printre asasinii care l-au atacat pe

shogunul Nobusada?

— Bineînţeles că nu, eu sunt numai o loialistă, o prie…

— Dar tu ai fost aceea care i-ai informat că stăpânul meu urma să iasă din cazarmă ca să se întâlnească cu Ogama, tu ai fost aceea!

— Nu, doamnă, jur că nu. V-am spus că nu este duşmanul nostru, acela a fost un nebun de capul lui, nu era dintre noi, v-am spus…

— Trebuie să pleci, trebuie, spuse Koiko cu voce abia auzită. Te rog să pleci. Acum. Repede.

— Nu aveţi de ce să fiţi îngrijorată, nu vă fie teamă.

— O, dar sunt foarte îngrijorată, sunt îngrozită că cineva ar putea… ar putea să te denunţe… Yoshi ar…

Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Privirile li se încrucişară, Sumomo încercând să-şi impună din ochi voinţa, Koiko neajutorată, cutremurându-se sub puterea lor. Amândouă păreau mai bătrâne. Koiko sfâşiată la gândul că fusese atât de naivă şi că idolul ei se folosise în mod atât de josnic de ea, Sumomo furioasă că fusese atât de proastă şi nu acceptase din primul moment în care târfa asta băgăreaţă îi spusese să plece. Sunt o proastă, o proastă. Amândouă îşi spuneau la fel.

— Voi face aşa cum spuneţi, murmură Sumomo. Voi pleca chiar dacă…

Uşa shoji se dădu în lături. Yoshi intră repede în cameră, îndreptându-se spre odaia din fund. Amândouă se cutremurară. Imediat, făcură o plecăciune. Yoshi se opri brusc, la mijlocul drumului, simţurile în alertă, adulmecând primejdia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el tăios.

Observase teamă în privirile lor în clipa în care se prosternaseră.

— Ni… nimic, sire, spuse Koiko, încercând să se stăpânească, în timp ce Sumomo se repezise să aducă ceai proaspăt. Doreşti ceai, poate vrei să iei micul dejun?

Privirea lui trecea de la una la alta.

— Am întrebat: Ce s-a întâmplat? spuse el rar, fiecare cuvânt era ca un pumnal de gheaţă.

Sumomo îngenunche umilă:

— Eram… eram atât de triste că nu mai mergeam cu dumneavoastră, sire, atâta tot, de aceea doamna Koiko era atât de tristă. Pot să vă servesc ceaiul, stăpâne?

Liniştea deveni apăsătoare. Yoshi, cu pumnii strânşi proptiţi în şold, întunecat la faţă, cu picioarele goale înfipte în podea:

— Koiko! tună el. Spune-mi imediat ce s-a întâmplat!

Gura lui Koiko începu să se mişte, dar cuvintele nu voiau să iasă. Inima lui Sumomo se opri o clipă, apoi începu să-i zvâcnească în urechi, când Koiko se ridică anevoie în picioare, cu lacrimile şiroind şi începu să vorbească poticnindu-se:

— Ştii, Tora-chan, ea… e adevărat, dar ea nu e chiar ce…

În aceeaşi secundă Sumomo fu în picioare, mâna dreaptă zvâcni şi scoase din mânecă un shuriken. Yoshi scrâşni din dinţi la vederea lui. Fata dădu braţul pe spate, pregătindu-se să arunce. Yoshi era neînarmat, săbiile lui erau în camera din fund. Se aplecă imediat spre stânga, sperând că o va păcăli, pregătindu-se să se arunce asupra ei cu ochii ţintă la mâna ei. Netulburată, Sumomo ţinti spre pieptul lui şi aruncă cu toată forţa. Discul de oţel cu dinţi, zbârnâi prin cameră. Yoshi se încordă disperat şi sări într-o parte. Unul din colţii armei îi agăţă marginea kimonoului, sfâşie materialul, fără să-i atingă pielea, străpunse peretele shoji şi se înfipse zbârnâind în unul din stâlpii camerei din fund, în timp ce Yoshi, dezechilibrat de forţa saltului se izbi de un perete şi căzu jos.

Pentru o clipă, timpul păru ca într-un vis unde totul se desfăşoară încet. Sumomo începu să caute următorul shuriken în mânecă. Nu-l mai vedea decât pe marele ei duşman, care zăcea neputincios şi pe târfa lui înspăimântată, un adevărat monument al fricii, tocmai ea care stârnise în mod inutil acest sfârşit. Sumomo nu simţea nici un fel de teamă, ci numai exaltare, sigură că acesta era apogeul vieţii ei, momentul pentru care fusese născută şi antrenată toată viaţa şi că acum, eroină a mişcării shishi,

va învinge şi, murind, va intra în legendă pentru totdeauna…

Koiko, rămăsese paralizată de frică, îngrozită la gândul că învăţătorul ei cel asemenea zeilor, gurul ei o trădase şi nu-i spusese decât minciuni, că fata aceasta era şi ea o mincinoasă şi o trădătoare şi că din cauza lor se produsese această conspiraţie monstruoasă: stăpânul ei va muri şi, chiar dacă nu va muri, ea tot era pierdută şi va muri, fie de mâna lui, fie de cea a unuia din paznici, totul era pierdut în viaţa aceasta, nu se va mai mărita cu nici un samurai, nu va mai avea nici un fel de fii în viaţa aceasta şi mai bine s-o încheie cât mai repede cu propria mână şi atunci îşi aminti de cuţitul lui Sumomo.

Yoshi, ghemuindu-se pe podea, încercând să ghicească următoarea lovitură şi strângându-şi picioarele sub el, gata să atace ca să-şi apere viaţa sau să moară, dar totul dura atât de mult şi se blestema în gând că încălzise o viperă la sân, apoi ochii lui o zăriră pe Sumomo pregătindu-se să arunce al doilea shuriken – oare câte mai are? – cu buzele rânjite, lăsând să i se vadă dinţii foarte albi. Clipa de încremenire luă sfârşit.

Sumomo şovăi o clipă, savurându-şi victoria, dar momentul fu hotărâtor, o zări pe Koiko care ieşise din încremenire şi acum ţinea cuţitul în mână. Instinctiv îşi schimbă ţinta, se opri, ezită, ochi din nou spre Yoshi, îşi făcu vânt să arunce, dar în acea clipă Koiko, se repezi spre ea, se împiedică de tiv şi se prăbuşi spre ea. Shurikenul se învârti prin aer şi se înfipse în pieptul lui Koiko. Ţipă! îi dădu astfel timp lui Yoshi să se repeadă la Sumomo. O apucă de o gleznă şi o trânti la pământ, cu degetele de oţel şi repezindu-se la gâtul ei. Dar Sumomo era mai agilă ca un ţipar, se răsuci, bine antrenată în artele marţiale şi mâna i se întinse după ultimul shuriken. Înainte să-l poată apuca, el o prinse de kimono, îi smulse o bucată de mânecă, oprindu-se o clipă. Ea se eliberă din nou şi în secunda următoare era în picioare. Dar acum era şi el în picioare. Imediat, Sumomo scoase un ţipăt ascuţit de luptă, să-i îngheţe duşmanului sângele în vine, ridică mâna deasupra

capului şi aruncă din nou! Yoshi rămăsese încremenit, socotindu-se mort! Dar mâna ei fusese goală, se făcuse doar că aruncă, deoarece ultimul shuriken se încurcase în bucata de mânecă sfâşiată. În timp ce se străduia să o scoată, peretele shoji din spatele ei se dădu în lături şi apăru un paznic.

— Repede, strigă Sumomo, arătând cu mâna spre Koiko, ce zăcea gemând pe jos, distrăgându-i astfel atenţia.

Când acesta făcu un pas înainte, Sumomo îi smulse sabia din teacă, o ridică, lovi, doborându-l şi din aceeaşi mişcare se întoarse spre Yoshi. Dar acesta sărise peste trupul chircit al lui Koiko care gemea şi se repezise prin peretele shoji în camera cealaltă, după săbii, cu Sumomo pe urma lui. Sabia ieşi şuierând din teacă, Yoshi se răsuci, pară prima lovitură violentă, se suci pe un picior în spaţiul acela îngust. Sumomo atacă din nou, fără teamă şi lovitura îi fu din nou parată, în timp ce Yoshi îi încerca puterile şi priceperea, şi ea la fel. Un alt schimb de lovituri, fata se dovedi la fel de iute în mânuirea sabiei. Atacă Yoshi, dar ea pară, apoi se desprinseră şi se urmăriră în cerc, Sumomo se trase înapoi ca să câştige spaţiu, trecu printr-un perete shoji, el pe urmele ei, se înfruntară, dându-şi ocol, să găsească un punct vulnerabil. De afară se auzeau ţipete. Gărzile dădură buzna alergând, dar samuraiul rănit le bloca drumul. Ştiind că nu mai avea mult timp, Sumomo atacă acum cu şi mai multă înverşunare, apoi se răsuci cu spatele spre uşă, se repeziră din nou unul la altul, o lovitură, parată, lovitură, parată. Yoshi se răsuci, făcând-o să meargă încă o dată în cerc, dar pierdu iniţiativa atacului. Îl văzu pe Abeh care voia s-o lovească pe la spate şi urlă:

— Nu! Lasă-mi-o mie!

Şi fu cât pe-aci să fie decapitat, retrăgându-se în grabă. Ascultător, Abeh se trase înapoi. Urmă altă încleştare crâncenă, dar Yoshi îşi recăpătă echilibrul la timp. Erau adversari pe măsură, Yoshi mult mai puternic, dar ea mai bine antrenată. Garda săbiilor se izbi una în alta. Sumomo degajă imediat, căci ştia că, într-o înfruntare de forţă, el o va învinge rapid. Făcu un pas înapoi, fentă, apoi se repezi

înainte cu o lovitură cumplită. Tăişul sabiei ei muşcă din umărul lui Yoshi. Lovitura l-ar fi scos din luptă pe un spadasin mai puţin experimentat, dar Yoshi anticipase lovitura şi nu suferise decât o zgârietură uşoară, deşi urlase cât îl ţinuseră puterile şi lăsase garda în jos, prefăcându-se grav lovit. Sigură pe ea, Sumomo se repezi să-i dea lovitura de graţie. Dar Yoshi nu era acolo unde se aştepta ea. Sabia lui descrise un arc de la podea în sus şi îi reteză încheietura mâinii stângi, aruncând-o departe, împreună cu sabie cu tot, pe garda căreia degetele ei rămăseseră încă încleştate.

Sumomo privi ciotul braţului parcă fără să înţeleagă, uimită de şuvoiul puternic de sânge care ţâşnea din rană. Nu simţea nici un fel de durere. Apucă ciotul cu mâna cealaltă şi încetini şuvoiul. Gărzile se repeziră s-o înşface, dar Yoshi îi înjură şi-i alungă. Gâfâia din greu în timp ce o cerceta cu atenţie.

— Cine eşti?

— Sumomo Fujahito… shishi, îngăimă ea.

Simţind cum puterile şi curajul o părăsesc rapid, cu un ultim efort de voinţă murmură sonno-joi! Lăsă braţul sângerând, apucă ultimul shuriken cu mâna zdravănă, se înţepă în vârful otrăvit şi se repezi cu el spre Yoshi să i-l împlânte în piept. Dar el era pregătit.

Cumplita lovitură o nimeri exact la baza gâtului şi îi despică trupul în două, până sub celălalt braţ. Cei care priveau în jur îşi ţinură respiraţia, convinşi de faptul că fuseseră martorii unei întâmplări care va trece din gură în gură, secole la rând şi va intra în legendă, confirmând că acest bărbat este un demn urmaş al marelui shogun al cărui nume îl purta. Dar erau cu toţi cutremuraţi la vederea valurilor de sânge. Abeh fu primul care îşi recăpătă graiul:

— Ce s-a întâmplat, stăpâne?

— Am învins, spuse Yoshi posomorât, examinându-şi umărul, din care curgea sângele ce îi pătase kimonoul. Simţea o durere într-o parte şi inima încă i se mai zbătea nebuneşte în piept. Aduceţi un doctor…, după aceea plecăm.

Oamenii alergară care încotro să-i împlinească

poruncile. Abeh îşi desprinse privirea de la cadavrul lui Sumomo. Koiko gemea şi plângea sfâşietor, cu unghiile înfipte în tatami. Abeh se îndreptă spre ea, dar Yoshi îl opri:

— Atenţie, nătărăule! Făcea şi ea parte din conspiraţie!

Abeh îndepărtă cu grijă, cu piciorul, cuţitul lui Sumomo.

— Întoarce-o!

Abeh ascultă şi o întoarse, cu piciorul. Shurikenul îi lipise kimonoul de carne, oprind hemoragia, mai mult de jumătate din vârful de oţel înfipt în trupul ei. În ciuda chinurilor agonice, care-i încordau trăsăturile, Koiko era la fel de frumoasă ca întotdeauna, de-ţi lua suflarea. Yoshi se simţi copleşit de ură. Nu fusese niciodată aşa de aproape de moarte. Celălalt atac nu fusese nimic în comparaţie cu acesta. Nu reuşea nici el să înţeleagă cum de reuşise să supravieţuiască unui atac atât de violent şi de viclean. De zeci de ori trăise groaza celui învins, văzuse marginea prăpastiei, iar groaza aceea nu era aşa cum îşi închipuise el. Te face neom pe viaţă, îşi zise, simţind nevoia s-o taie acum în bucăţi pe Koiko pentru trădarea ei sau s-o lase pradă agoniei.

Se agăţase neputincioasă cu mâinile de piept, încercând să-şi smulgă arma care-i producea acea durere cumplită. Fu străbătută de un spasm. Deschise ochii şi îl văzu pe Yoshi care stătea în picioare şi mâinile îi părăsiră pieptul, îndreptându-se spre păr pe care încercă instinctiv să şi-l rânduiască pentru el.

— Te rog… Tora-chan, gemu ea printre sughiţuri de plâns, te implor, ajută-mbăă, mă doare.

— Cine te-a trimis? Şi pe ea? Cine?

— Ajutăăăă-măăă, te rog, mă doare, mă doare, mă doare… am încercat să-ţi salvez…

Cuvintele i se înecară în gât, Koiko se văzu din nou cu cuţitul în mână, îl văzu pe el lipsit de apărare şi pe ea făcându-şi eroic datoria, repezindu-se să-l apere, să-i dea cuţitul pe care ea nu ştia să-l folosească, s-o împiedice pe trădătoare să-l rănească, să-l protejeze de oţelul zburător, să-i fie pavăză şi să-l primească în locul lui, să-i salveze viaţa şi el s-o răsplătească şi s-o ierte, că nu era vinovată

de altceva decât că îl slujise cu credinţă, că îl iubea şi îl adora.

— Ce facem cu ea? întrebă Abeh scârbit, convins ca toţi ceilalţi că shurikenul era otrăvit şi că ea va muri, unele otrăvuri fiind mai cumplite însă decât altele.

Arunc-o într-o groapă de bălegar, îi veni lui Yoshi să spună, simţind cum i se strânge inima de furie şi las-o să sufere acolo şi s-o sfâşie câinii. Se întunecă şi mai mult la faţă, văzând cât era încă de frumoasă şi simţind cât de mult o mai dorea. Doar gemetele ei îi aduseră aminte că ceva în viaţa lui se sfârşise, şi simţi în gură un gust amar. De acum înainte va fi mereu singur. Îi distrusese încrederea în oameni. Dacă această femeie pe care o copleşise cu atâta dragoste a fost în stare să-l trădeze, oricine îl va putea trăda de acum înainte. Niciodată nu va mai putea avea încredere în vreo femeie. Niciodată. Îi pustiise pentru totdeauna acea parte a sufletului său. Chipul i se posomorî şi mai mult.

— Aruncaţi-o…

Dar în acel moment îşi aminti de poeziile ei nostime, caraghioase, de râsul ei şi de clipele de încântare pe care i le dăruise, de sfaturile bune şi satisfacţiile pe care le trăise alături de ea. Fu copleşit dintr-o dată de imensa tristeţe şi cruzime a existenţei. Sabia era tot în mâna lui. Gâtul ei era atât de subţire. Lovitura fu blândă.

— Sonno-joi, eh? murmură el, orbit de pierderea ei.

Blestemaţi shishi, din cauza lor este moartă acum. Cine a trimis-o pe Sumomo? Katsumata! El trebuie să fie, folosea aceleaşi lovituri de sabie, aceleaşi şiretlicuri. De două ori asasinii lui erau cât pe-aci să mă ucidă. Dar a treia oară nu va mai fi aşa. Am să-l şterg de pe faţa pământului. Până la moarte, Katsumata îmi va fi duşman, toţi shishi vor fi duşmanii mei. Blestemaţi să fie shishi – şi blestemaţi să fie şi gai-jinii!

De fapt, totul este numai din cauza lor, a gai-jinilor. Sunt o adevărată pacoste. Dacă nu erau ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, n-ar fi existat nici un fel de Tratate împuţite, nici un fel de shishi, de sonno-joi, Yokohama n-ar

fi fost un buboi infectat.

Blestemaţi să fie gai-jinii. Dar acum vor trebui să plătească!

40

YOKOHAMA

În după-amiaza aceleiaşi zile, Jamie McFay ieşea din birourile ziarului *Yokohama Guardian* spumegând de furie. Îşi îndesă sub braţ ultimul număr din ziar şi se grăbi în jos, pe Strada Mare. Briza era răcoroasă şi sărată, marea presărată din loc în loc cu valuri cu creste înspumate, cenuşie şi neprimitoare. Mersul lui era la fel de mânios ca şi dispoziţia sufletească. Aş fi vrut, pe Dumnezeul meu, aş fi vrut atât de mult, îşi spunea el, ca Malcolm să-mi fi vorbit şi mie despre asta. O caută cu lumânarea, îi place să facă valuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lunkchurch, văzând ziarul mototolit şi tulburat de graba neobişnuită a lui Jamie, tocmai se ducea şi el să-şi ridice propriul ziar înainte de a-şi face siesta de după-amiază şi se oprise pentru o clipă ca să urineze în canal. Scrie ceva despre duel în ziar?

— Ce duel? se stropşi McFay – umbla zvonul că trebuia să aibă loc dintr-o zi în alta, totuşi nimeni nu ştia exact. Pentru Dumnezeu, încetaţi să mai răspândiţi astfel de aiureli!

— Nu te supăra, bătrâne – bărbatul ăla masiv, roşu la faţă, îşi încheie nasturii, îşi strânse cureaua peste pântec, după care îi alunecă imediat în jos, la locul ei. Ei, ia zi, ce s-a întâmplat? continuă el şi împunse cu degetul spre ziar. Ce naiba a mai scris Nettlesmith de te-a scos din ţâţâni?

— Tot aiurelile lui din totdeauna, spuse McFay, evitând adevărul. Editorialul lui susţine că flota este gata să facă explozie, armata îşi lustruieşte baionetele şi zece mii de soldaţi indieni au pornit spre noi ca să ne ajute.

— Porcării, un rahat toate astea!

— Da. La care se adaugă ceea ce nesuferitul de guvernator face tot timpul: duce de râpă economia Hong Kong-ului. Nettlesmith a reluat un articol editorial din *The Times* care preamăreşte planul de a da foc culturilor

noastre de opiu din Bengal pentru a le replanta cu ceai, o mică problemă care va provoca multe atacuri de inimă în toată Asia – ca şi cum consumatorii rafinaţi de peste tot s-ar putea lăsa păcăliţi cu gunoi de Daijeeling! Nişte ticăloşi tâmpiţi care ne vor ruina şi pe noi şi economia în acelaşi timp. Trebuie să fug, ne vedem la întâlnire, mai târziu.

— O aiureală, întâlnirea asta! Pierdere de timp! spuse Lunkchurch. Guvern împuţit! Ar trebui să ridicăm baricade împotriva lui! Şi ar trebui să bombardăm Yedo imediat. Wee Willie n-are curaj, cât despre neisprăvitul de Ketterer…

Continuă să mai înjure încă mult timp după ce Jamie plecase. Oamenii aflaţi pe promenadă ridicară din sprâncene, apoi se grăbiră spre birourile ziarului. Malcolm Struan ridică privirea când Jamie bătu la uşă. Văzu imediat ziarul.

— Bun, tocmai voiam să întreb dacă a apărut.

— Am pus mâna pe un exemplar. O păsărică mi-a şoptit că trebuie să-l iau.

— Ah, mormăi Struan. Este şi scrisoarea mea acolo, nu-i aşa?

— Ar fi trebuit să-mi spui şi poate aş fi găsit o modalitate să îmblânzesc şocul.

— Linişteşte-te, pentru Dumnezeu, spuse Malcolm calm, luând ziarul şi întorcându-l la pagina unde erau scrisorile de la cititori. Nu e rău să iei din când în când o poziţie morală. Comerţul cu opiu este imoral, la fel şi cu armele şi nu ţi-am spus pentru că am vrut să-ţi fac şi ţie o surpriză.

— Ai reuşit pe deplin! O să-i înfurii pe toţi comercianţii de aici şi din toată Asia şi o să suportăm urmările. Avem nevoie de prieteni tot aşa după cum au şi ei nevoie de noi.

— Sunt de acord. Dar de ce ar trebui ca scrisoarea mea să dea naştere la urmări? Ah! – scrisoarea lui era paginată într-o poziţie privilegiată şi purta titlul: Nobila Casă ia o poziţie nobilă! Bun titlu! Îmi place.

— Îmi pare rău, mie nu. Va produce un val de mânie pentru că toată lumea ştie că şi noi trebuie să folosim aceste articole la export căci altfel suntem strangulaţi. Eşti tai-pan, dar nu poţi… – Jamie se opri brusc. Malcolm privea

netulburat la el. Şi ce facem cu puştile pentru Choshu? Le-am luat banii deşi tu ai fost de acord să le trecem celuilalt om, Watanabe, pentru seniorul Cutare sau Cutărică – comandă pe care ai mărit-o la cinci mii?

— Toate la timpul lor. Malcolm rămase calm, deşi îşi aminti că mama lui anulase comanda pe care el se grăbise s-o reconfirme cât mai urgent. Ce prostie din partea ei, nu ştie nimic despre Japonia.

Nu contează, numai câteva zile şi doamna Struan va fi învinsă.

— Între timp, însă, Jamie, nu e rău să adoptăm în public o atitudine morală, dragă Jamie, spuse el vesel. Trebuie să ne dăm după vremuri, nu crezi?

McFay clipi din ochi.

— Vrei să spui că e o păcăleală? Ca să dezorientezi opoziţia!

— Ne dăm după cum sunt vremurile, repetă Malcolm fericit.

Scrisoarea lui susţinea renunţarea la comerţul cu opiu şi arme, exact aşa cum dorise amiralul şi îl punea la adăpost de poziţia vehementă a amiralului şi a noului plan propus de guvern pentru Asia: „Trebuie găsite cât mai curând căile de a aşeza comerţul nostru pe baze solide, pentru gloria Majestăţii Sale, Regina, Dumnezeu s-o aibă în pază, pe ea şi Imperiul Britanic. Nobila Casă este mândră că este deschizătoare de drum”… scrisese el pe lângă alte fraze înflorite şi semnase Struan, tai-pan, aşa cum procedaseră şi bunicul şi tatăl său când trimiseseră scrisori presei.

— Eu zic că am întors-o bine din condei, ce zici?

— Da, aşa este, spuse McFay. M-ai convins, asta e sigur. Dar dacă nu este decât… – era cât pe-aci să spună „momeală”, dar momeală pentru cine şi pentru ce? Dacă nu este decât o stratagemă, reluă el, de ce-ai făcut-o? S-ar putea să iasă rău. S-ar putea să ţi se ceară socoteală la întrunire.

— N-au decât.

— O să spună că ai înnebunit.

— N-au decât. Peste câteva săptămâni totul se va uita şi

noi vom fi, oricum, la Hong Kong – Malcolm radia de bucurie, într-o dispoziţie sufletească de zile mari. Nu-ţi face griji, ştiu exact ce fac. Fă-mi o favoare, lasă un mesaj pentru amiral şi spune-i că aş vrea să trec pe la el să-l văd înainte de cină, pe el şi pe Marlowe când apare pe uscat. Iau amândoi cina cu noi la ora opt, nu-i aşa?

— Da, au acceptat amândoi, oftă McFay. Aşadar te-ai hotărât să mă ţii în suspans cu chestia asta?

— Nu-ţi face griji, totul este în regulă. Acum, o chestiune mult mai importantă – astăzi trebuie să lansăm comenzile de mătase pentru sezonul următor. Verifică dacă Vargas are registrele în regulă. Vreau să discut cu mahării despre mostre şi fonduri cât mai curând cu putinţă – şi nu uita, mâine, eu şi Angél vom fi plecaţi toată ziua cu Marlowe la bordul navei *Pearl.*

Ar fi fost în stare să danseze dacă ar fi putut, dar şi picioarele şi stomacul îl dureau mai tare ca de obicei. Nu contează, îşi spuse el, mâine e ziua cea mare, pot spune că aproape am ieşit la liman şi după aceea, la naiba cu toate. Jamie îl găsea ciudat, nu-l înţelegea deloc. Fiecare navă de la Hong Kong le aducea încă o scrisoare de la doamna Struan, una mai înverşunată decât alta şi, cu toate acestea, de peste o săptămână, Malcolm se simţea la largul lui, la fel cum fusese înainte de Tokaido, vesel, prevenitor, atent şi foarte preocupat de afaceri, deşi fizic nu se simţea bine şi mergea la fel de prost ca şi mai înainte. Şi mai era şi duelul programat pentru miercuri, adică peste două zile, când nu se ştie ce se putea întâmpla. McFay îl abordase de trei ori pe Norbert Greyforth, încercând o reconciliere, chiar şi cu ajutorul lui Gornt, dar omul nu se lăsase convins în ruptul capului.

— Jamie, spune-i tânărului ticălos că depinde numai de el, spusese Norbert, el a început tot rahatul ăsta. Dacă îşi cere scuze le accept, dar în public şi în prezenţa unui public ales!

McFay îşi muşcă buzele. Ultima şansă ar fi fost să-i sufle lui Sir William ora şi locul, dar nu putea suferi ideea de a-şi încălca jurământul solemn.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Gornt la ora şase pentru ultimele detalii.

— Bun. Îmi pare rău că nu-ţi place de el, e un băiat bun, Jamie. Zău aşa. L-am invitat pentru diseară. Masă de cimotii, spuse Malcolm cu un exagerat accent scoţian ca glumă.

McFay zâmbi, măgulit de prietenia lui Malcolm.

— Dar tu…

O bătaie în uşă îl întrerupse.

— Intră.

Dimitri intră ca o vijelie în încăpere şi lăsă uşa deschisă în urma lui.

— Ai înnebunit, Malc? Oare cum poate Casa Struan să-i sprijine pe caraghioşii ăştia în chestiunea cu opiul şi cu armele?

— Nu e rău să adopţi din când în când o atitudine morală, Dimitri.

— Dar e o adevărată nebunie, pentru Dumnezeu! Dacă Struan adoptă o asemenea poziţie, noi toţi ceilalţi o să ne luptăm până în pânzele albe, naiba să-l ia pe Wee Willie…, se opri în momentul în care Norbert Greyforth intră fără să bată la uşă.

— Ţi-ai pierdut minţile chiar de tot? urlă Norbert, aplecându-se peste biroul lui Malcolm şi fluturându-i ziarul în faţă. Şi cum rămâne cu înţelegerea noastră de a acţiona împreună?

Malcolm ridică spre el priviri încărcate de ură.

— Dacă doreşti o întrevedere, te rog s-o fixezi, spuse el rece, stăpân pe sine. Sunt ocupat. Ieşi afară. Te rog!

Norbert se roşi violent, căci primise şi el un avertisment de la Sir William să se comporte cum se cuvine că de nu e vai de el. Chipul i se schimonosi de mânie.

— Miercuri, devreme, pe Dumnezeul meu! Numai să ai grijă să fii acolo! – se răsuci pe călcâie şi ieşi trântind uşa în urma lui.

— Ticălos necioplit! spuse Malcolm blând.

În mod normal Dimitri ar fi izbucnit în râs, dar acum era prea îngrijorat.

— Pentru că tot veni vorba, spuse el, tocmai voiam să-ţi spun că nu am de gând să iau parte la „întâlnirea” de miercuri.

— Nu este nici o problemă, Dimitri, spuse Malcolm, culoarea începea să-i revină în obraji. Am cuvântul vostru de onoare, de gentlemeni că nu va transpira nimic.

— Bineînţeles, spuse Dimitri, apoi izbucni. Nu te duce, poţi să fii rănit foarte grav.

— Sunt foarte grav rănit şi acum, bătrâne. Te rog să nu-ţi faci griji. Dacă Norbert vine la întâlnire este…

Malcolm fu gata-gata să spună un om mort şi se simţea tentat să-i dezvăluie şi lui Dimitri stratagema lui Gornt – i-o explicase deja lui McFay care fusese de acord, cam fără chef, ce-i drept, că s-ar putea să meargă. Se hotărî că e mai bine să nu-i spună deocamdată nimic.

— I-am oferit deja lui Norbert o soluţie ca între gentlemeni, dar i-a dat cu piciorul. Naiba să mă ia dacă am să mă târăsc vreodată la picioarele lui în public. Ascultă, dacă tot eşti aici, ce zici de armele Colt? Am auzit că Tillman-Cooper au un pachet de acţiuni pe care vor să le vândă. Aş vrea să cumpăr.

— Ei, dar de unde ştii de ele? Dimitri îi aruncă o privire lui McFay care era la fel de uimit, dar reuşi cumva să-şi ascundă mirarea. De unde ai auzit?

— Mi-a spus o pasăre măiastră, răspunse Malcolm ascunzându-şi satisfacţia.

Edward Gornt îi vânduse pontul, împreună cu alte informaţii despre Cooper-Tillman, ca să-şi dovedească sinceritatea în legătură cu informaţiile majore pe care avea de gând să i le ofere despre Brock. „De ce să mai aşteptăm şi să nu-mi spuneţi acum, domnule Gornt, insistase el. Dacă informaţia este bună, aşa cum spuneţi, trebuie utilizată imediat”. „Da, aşa este, imediat, tai-pan. Dar haideţi să cădem de acord miercuri dimineaţă. Între timp, întrucât sper că vom avea o relaţie bună de lungă durată, să renunţăm la *dom‘le,* să-mi spuneţi simplu: Gornt, iar eu să rămân la *tai-pan* până ne vom reîntâlni în Shanghai, sau în Hong Kong…, după ce Sir Morgan va fi ruinat. Atunci poate

că ne vom putea spune chiar pe numele mic, ce ziceţi?”

Se uita acum la Dimitri şi mai emoţionat. Se întâmplaseră atâtea lucruri favorabile.

— Ei, ce spui, bătrâne? Este Jeff Cooper gata să vândă? Ai împuternicirile necesare ca să tratezi chestiunea?

— Da, am, însă…

— Însă nimic. Împuternicirea este în scris?

— În scris şi poate să vândă jumătate din acţiuni, nu mai mult. La preţul de 16,50 bucata.

— Fleacuri, nici vorbă de aşa ceva, 13,20, nici un cent mai mult. Putem redacta o scrisoare de intenţie, datată astăzi. Patruzeci de mii de acţiuni.

Dimitri rămase cu gura căscată, dar îşi reveni rapid – patruzeci de mii era numărul exact al acţiunilor disponibile, 13,20 era puţin. Îi propusese acţiunile lui Morgan Brock, care-i oferise 12,30, un preţ derizoriu făcând oferta neispititoare, deşi era greu să găsească un cumpărător pentru un pachet atât de mare de acţiuni. De unde naiba aflase Malc de treaba asta?

— 13,20 nici nu poate fi vorba!

— 13,20 astăzi, mâine va fi numai 13,10. Miercuri retrag oferta.

Gornt îi spusese că Cooper era nevoit să vândă repede, pentru că avea nevoie să investească rapid într-o nouă afacere cu Statele Unite – fabricarea de cuirasate pentru cele două părţi beligerante.

— Eu am timp destul, însă bătrânul Jeff nu prea are.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ceea ce am spus, că eu am timp şi că Jeff nu are. Nici marina Confederaţilor sau a Uniunii nu are timp, adăugă el vesel, cu războiul acesta care merge rău şi pentru unii şi pentru alţii.

— Naiba să-i ia pe toţi spionii tăi, spuse Dimitri. Fără tocmeală: 15,20.

— Visătorule! 13,20, plata în aur, pe bază de cec la vedere emis pentru banca noastră din Boston.

Dimitri deschise gura, dar Jamie McFay interveni grăbit.

— Tai-pan, poate n-ar fi rău să ne mai gândim…

— … şi să cerem aprobarea de la Hong Kong, spuse Malcolm în locul lui. Haide, Jamie, am mai discutat despre asta şi am fost de acord că prostia s-a terminat o dată pentru totdeauna – vocea îi era fermă, nelăsând loc nici unei argumentări. De acord?

— Da, scuză-mă, ai dreptate.

Malcolm spuse calm:

— Ei bine, Dimitri, da sau nu?

Dimitri îl privea acum cu mult respect. Plata imediată îi surâdea teribil.

— S-a făcut! spuse el şi întinse mâna, Malcolm i-o strânse. Am să întocmesc hârtiile în după-amiaza aceasta şi am să vi le prezint pentru semnat la ora 5. E bine?

— Bine. Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi: Dimitri, eşti întotdeauna binevenit. Cina este la ora 8,30.

După ce Dimitri plecă, McFay nu-şi găsea liniştea.

— E o grămadă de bani.

— 528 000 de dolari ca să fim mai exacţi. Dar Colt a primit o nouă comandă pentru o sută de mii de puşti de tipul cel mai nou. Până ce scrisoarea noastră de credit va ajunge acolo să acopere valoarea acţiunilor lor, vom fi dublat suma, realizând astfel o jumătate de milion de dolari beneficiu.

— Dar cum poţi fi atât de sigur?

— Sunt foarte sigur.

— Ai de gând să semnezi cambia?

— Da. Iar dacă ai de gând să-mi spui că nu pot, pentru că nu am nici o autoritate din cauza a ceea ce a zis sau nu maică-mea, n-am să ţin seama de sfaturile tale şi am s-o semnez oricum, adăugă Malcolm şi aprinse un trabuc. Dacă nu va fi onorată va ricoşa şi va distruge casa Struan aşa cum nu s-a întâmplat până acum niciodată în istoria noastră. Sunt tai-pan, de le place sau nu, până mă retrag, sau până mor, indiferent ce ar zice ea.

Urmăriră amândoi cu privirea un rotocol de fum care se ridică şi se destrămă apoi uşor şi McFay dădu din cap afirmativ. Temerile lui fuseseră învinse de siguranţa stranie a lui Malcolm şi autoritatea pe care o manifesta şi de care

nu mai dăduse dovadă niciodată înainte.

— Sper că ştii ce faci, da?

Privirea lui Malcolm se aprinse.

— Ştiu multe lucruri pe care nu le ştiam când am venit pentru prima oară aici. De exemplu, dacă insişti să pleci de la noi... Haide, Jamie, sunt sigur că, în inima ta, te-ai şi hotărât, şi de ce n-ai face-o? Ai fost tratat urât, ştiu că n-am putut să te ajut, dar acum totul s-a terminat şi, chiar dacă te-aş fi ajutat ai fi făcut acelaşi lucru. Te-ai hotărât, nu-i aşa?

McFay înghiţi în sec, dezarmat.

— Da, am de gând să plec, dar numai atunci când afacerile Struan de aici vor fi în perfectă ordine, să zicem peste vreo şase luni, asta dacă nu mă dă ea afară mai înainte. Cristoase, nu vreau să plec, dar trebuie.

Malcolm râse.

— Ai adoptat o poziţie morală.

— Nu prea, e o aiureală, râse şi McFay.

— Nu, şi eu aş fi făcut la fel. Şi sunt atât de sigur că o să ai un mare succes încât o sută de mii de dolari – din cele pe care tocmai le-am câştigat, eu le-am câştigat, Jamie, eu şi nimeni altcineva – am să-i investesc în firma McFay Trading. Pentru o... – voia să spună: o participare de patruzeci şi nouă la sută, dar se răzgândi ca să-i lase lui McFay cinstea obrazului, şi în gând medita: meriţi, prietene, n-am să uit niciodată că ai fost gata să te laşi spânzurat pentru mine, căci Sir William ne-ar fi descoperit, sunt sigur de asta – pentru o participare de şaizeci la sută!

— Douăzeci şi cinci, spuse McFay fără să stea pe gânduri.

— Cincizeci şi cinci?

— Treizeci şi cinci.

— Patruzeci şi nouă la sută.

— S-a făcut!

Râseră amândoi, Malcolm observă că McFay rămăsese pe gânduri, şi adăugă ca să-i risipească îndoielile:

— Dacă acţiunile se dublează. Şi dacă nu se dublează, am să găsesc eu o altă modalitate să fac rost de bani.

McFay îl privi îndelung, cu gândul la o mulţime de întrebări la care nu avea răspuns. De ce se schimbase Malcolm? Să fi fost din pricina avocatului? Sau noi veşti prin poştă? Duelul? Sigur, nu. De ce vrea să-l vadă pe amiral? De ce îi place Gornt care este cel mai perfid om din câţi am văzut vreodată? Şi ce m-am apucat să spun: Da, am de gând să plec, înainte să fiu sigur şi de ce am luat brusc o decizie la care mă gândeam de luni de zile: să-mi încerc norocul în afaceri înainte de a muri. Văzu că Malcolm îl urmăreşte cu privirea, istovit la trup, dar calm şi puternic sufleteşte. Îi răspunse la zâmbet, fericit că este în viaţă.

— Ştii, sunt sigur că ai s-o faci.

Angélique îşi făcea siesta de dinainte de cină. În cămin ardea un foc vesel. Perdelele erau trase ca să nu lase să pătrundă curentul şi ea stătea întinsă, sub cuverturile groase învelite în cearşafuri de mătase, cu o mână aşezată confortabil între picioare, aşa cum o învăţase Colette la mănăstire, unde se strecurau în pat, una lângă alta, după ce maicile ieşeau din dormitor şi începeau să sforăie în chiliile lor cu perdelele trase. Cele două fete se sărutau, se giugiuleau şi chicoteau pe sub cuverturi, destăinuindu-şi secrete şi prefăcându-se că sunt doi amanţi, aşa cum se povestea într-o broşură romantică dar interzisă, ce se vindea la colţ de stradă, introdusă prin contrabandă în mănăstire, de slujnice, şi trecute din mână în mână. Jocul lor de-a viaţa era total inocent şi inofensiv.

Se gândea la Paris şi la viitorul minunat care o aştepta, cu Malcolm cel blând şi mulţumit alături de ea, bogat şi înalt, necazurile şi accidentul lui nu vor mai fi decât nişte amintiri urâte, necazurile ei trecute vor fi ca şi inexistente, un prunc va gânguri în camera copiilor de la capătul coridorului în castelul lor, va avea doica şi servitoarea lui care să-l păzească, iar trupul ei va fi la fel de sănătos şi de frumos ca acum, căci naşterea va fi uşoară. Şi apoi va vizita împreună cu Colette fabuloasa fabrică de mătase – îl convinsese pe Struan s-o construiască după ce învăţase atât de multe despre creşterea viermilor de mătase.

„Ah, Colette, tocmai scrisese ea, viermişorii aceştia sunt extraordinari, mănâncă frunze de dud şi după aceea iei gogoşile şi scoţi firul de mătase… n-am crezut niciodată că poate fi atât de interesant. Vargas este informatorul meu secret şi mi-a adus pe furiş un vânzător de mătase ca să-mi arate câte ceva, dar trebuie să fiu foarte atentă – am încercat să vorbesc despre ideea mea cu Malcolm şi Jamie şi amândoi au râs. Malcolm mi-a spus să nu fiu proastă, căci fabricarea mătăsii este lucru foarte complicat (ca şi când eu n-aş fi ştiut) şi să nu-mi chinuiesc căpşorul cu afacerile. Cred că ei ar dori ca noi să rămânem nişte gogoşi de mătase, ca să ne folosească după cum le este cheful. Colette, trimite-mi te rog, toate cărţile despre mătase pe care le găseşti”.

Ce minunat ar fi să am propriul meu cont în bancă, şi bani, îşi zise ea. O să trăim la Paris şi o să facem vizite la Londra din când în când, poate şi la Hong Kong, vom da recepţii şi serate şi baluri pentru prinţul meu şi prietenii lui aleşi… Aruncă o privire spre scrisoarea pentru Colette pe care tocmai o sigilase şi se afla pe birou. Îi mai împărtăşise şi alte secrete, în parte:

„Acest Edward Gornt devine un prieten adevărat, atât de fermecător şi atent, un prieten adevărat, nu ca André. Sunt sigură, dragă Colette, că o să rămânem prieteni pe viaţă, pentru că dragul meu Malcolm pare să ţină la el. Şi e tare curios când te gândeşti că Edward lucrează pentru oamenii aceia îngrozitori de la Brock, despre care ţi-am vorbit şi pentru Norbert Greyforth, care are nişte priviri tot mai veninoase pe zi ce trece. Arată ca un vrăjitor! Diseară avem iarăşi o serată importantă. Toată lumea bună va fi acolo, André o să cânte la pian, iar Edward e un dansator nemaipomenit, uşor ca un fluture…”

Nu-i scrisese însă că, ultima dată când dansaseră, la un dineu oferit de Sir William, Edward îi ţinuse mâna mai altfel, mai periculos şi i-o apăsase într-un mod special, la un moment dat degetul lui mic, îndoit în palmă, îi atinsese degetul ei: în limbajul îndrăgostiţilor asta înseamnă te vreau la pat, da sau nu, şi când, să nu spui nu! Îşi retrăsese

mâna rece şi ferm. El nu spusese nimic, rămăsese cu privirea zâmbitoare şi ea ştia că el ştie că nu este supărată, doar inabordabilă, logodită cu altul. Nu este supărată nici pe André, nu, nu chiar supărată. Cu câteva zile în urmă se întâlniseră din întâmplare la Legaţia franceză.

— Arăţi foarte bine, Angélique, mă bucur să te văd. Putem sta de vorbă puţin între patru ochi?

Ea acceptase bineînţeles şi când rămăseseră singuri îi spuse că voia să-i vorbească despre banii pe care i-i împrumutase.

— Sunt la ananghie, ai putea să mi-i dai înapoi?

— Dar credeam că…, că cealaltă tranzacţie a acoperit costurile.

Inima începu să-i bată când îşi aminti de stratagema cu cerceii pierduţi.

— Îmi pare rău, dar n-a fost suficient. Am plătit-o numai pe mama-san şi medicamentul.

Fata roşi brusc.

— Am căzut de acord să nu mai pomenim niciodată de acest lucru, nu-ţi aminteşti? spuse ea calmă, deşi ar fi vrut să urle la el pentru că nesocotise înţelegerea lor: n-a fost decât un vis urât!

— Sunt de acord că nu s-a întâmplat nimic niciodată, dar tu ai adus vorba despre tranzacţie, Angélique, nu eu am deschis vorba, eu am discutat numai de bani. Îmi pare rău, dar am nevoie urgentă de bani, spusese el cu o voce şi un chip la fel de reci.

Îşi înghiţise supărarea, blestemându-l în gând că o tulbură. Reuşise să se convingă chiar şi pe sine că nu se întâmplase nimic, niciodată şi, cu excepţia acestui bărbat care putea spune ceva, nimeni nu ştia nimic. Acesta era adevărul pentru toată lumea. Dar nu şi pentru el.

— În ce priveşte banii, dragă prietene, am să ţi-i înapoiez când am să pot. Malcolm nu-mi dă bani, aşa după cum ştii, ci îmi achită numai chitanţele.

— Atunci poate ar trebui să aranjăm o altă „pierdere”.

— Nu, spusese ea cu o voce dulce ca mierea, punând o mână pe braţul lui ca să-l mai îmblânzească. Nu e o idee

bună – deşi îşi scosese toată întâmplarea din cap în cea mai mare parte, ori de câte ori îşi amintea de ea, mai ales noaptea, îşi dădea seama că fusese o mare greşeală. Poate am să reuşesc eu să inventez altceva.

— Dar am nevoie de bani acum, miercuri cel mai târziu, îmi pare rău.

— Am să încerc, zău că am să încerc, spusese ea.

Şi aşa şi făcuse. Cu o zi în urmă îl văzuse pe Henri Seratard şi îl rugase cu ochii în lacrimi să-i dea nişte bani, spunând că-i trebuie ca să-i facă o surpriză lui Malcolm, că îi va rămâne profund îndatorată şi îi semnă încă o hârtie, amanetându-şi inelul cu diamant de logodnă. Fusese înţeleaptă şi împrumutase de două ori cât îi trebuia. În dimineaţa aceea îi plătise lui André. El îi mulţumise, chiar exagerat, stânjenitor de îndatorat. N-avea nici un motiv să fie supărată pe el. Este prietenul meu bun şi de încredere, şi am împrumutat bani de la el. La ce mi-au trebuit? Am uitat. Fără nici o importanţă, datoria este plătită. Jumătate din ceilalţi îi dăduse lui McFay:

— Jamie, vrei să fii drăguţ să trimiţi banii aceştia la Paris scumpei mele mătuşi? Este săracă, la fel şi unchiul meu, îi spusese ea, încântată că poate să-i ajute şi încă şi mai încântată la gândul că, aşa cum spera, McFay îi va spune lui Malcolm.

Acesta o şi întrebase imediat despre ce era vorba.

— Oh, am împrumutat de la monsieur Seratard, dragul meu, nu voiam să-ţi cer ţie bani şi nu le pot trimite o chitanţă. Sper că nu te superi că am amanetat câteva bijuterii.

El o certase, spunându-i că va avea el grijă de datoria de la Seratard şi că Jamie va institui un fond de cheltuieli cuvenite pentru ea în valoare de o sută de guinee, pe care îl va putea folosi aşa cum va dori, numai să-i dea o notă pentru ce este şi în felul acesta putea să dubleze suma de bani pe care dorea s-o trimită. E aşa de uşor când îţi pui mintea la contribuţie, îşi spunea ea acum. Se simţi cuprinsă de o căldură plăcută când îşi aminti cum îi mulţumise pentru bunătatea lui şi cum îl sărutase pasională şi cum îi

răspunsese el. Ar fi dorit să meargă mai departe, mult mai departe. Mişcarea propriilor degete îi distrase atenţia. Senzualitatea lor moale şi blândă îi făcea plăcere. Închise ochii şi se întoarse cu gândul din nou la Colette, dar asta nu dură mult. Ca de obicei, el – japonezul – îi apăru în minte, aproape viu şi, o dată cu el şi detaliile ultimei întâlniri când fuseseră împreună, când fusese intenţionat nebunatică şi făcuse tot ce putuse – ca să-şi salveze viaţa, fără să-şi dea seama că îi va face şi ei tot atâta plăcere cât şi lui.

Sfântă Fecioară, noi ştim amândouă că asta n-a fost decât ca să-mi salvez viaţa, nu-i aşa? Dar este tot atât de adevărat – ah, ce fericită şi norocoasă sunt că pot să vorbesc cu tine direct, deschis şi nu trebuie să trec pe la nesuferitul acela de părinte Leo – este tot atât de adevărat, între noi femeile, că trebuie să ne descotorosim cumva de el căci amintirea celor două nopţi şi a extazului mă face să-mi pierd minţile.

Raiko era iritată:

— Furansu-san, voi accepta această plată parţială, dar înţelegerea noastră a fost foarte clară, îmi pare rău.

— Ştiu.

André nu putea suferi ideea să aibă datorii – era o adevărată manie la el – şi mai ales faţă de ea, nu numai pentru că plata scadenţelor îi dădea coşmaruri, dar şi pentru faptul că Raiko deţinea un control strict asupra lui Hinodeh şi dacă nu reuşea să-şi îndeplinească angajamentul, Raiko ar fi pus capăt relaţiei lor fără nici un fel de şovăială. Şi atunci s-ar fi omorât.

— Curând aduce plata mare – cercei.

— A, da? Excelent, zâmbi ea. Excelent. Presupun că Hinodeh îţi mai place, da?

Simţi cum toată povara îi lunecă de pe umeri, pentru o clipă.

— Ea… tot ce eu visat… şi mai mult.

Femeia îi zâmbi straniu:

— Nu este înţelept să fii atât de sincer, prietene.

El ridică din umeri.

— Mi-ai făcut o favoare de o viaţă. Nu pot să spun cât de mult îţi mulţumesc.

Ea îşi miji ochii. Avea un chip rotund, congestionat de băutură, deşi abia se lăsase seara, machiajul frumos, kimonoul scump. Seara era răcoroasă, dar încăperile ei erau bine încălzite şi întregul han arăta foarte primitor.

— Am auzit că prinţesa ta gai-jin este sănătoasă tun.

— Da – pentru o clipă André se duse cu gândul la ea şi la senzualitatea pe care o răspândea în jur. Cred că putea să fie o bună Doamnă a Nopţii.

Raiko îşi lăsă capul pe o parte, neputând rezista tentaţiei de a lua remarca în serios.

— Asta ar fi foarte interesant. Aş putea să-i obţin preţuri foarte bune, cele mai bune, ar fi mulţi bărbaţi în Yedo care ar fi gata să dea bani buni ca să încerce o persoană atât de puţin civilizată. Ştiu un negustor de orez, foarte bogat şi foarte bătrân, n-ar avea nevoie să se ostenească prea mult ca să-l satisfacă, iar bărbatul e gata să plătească o sumă mare de bani ca să fie primul care cercetează o asemenea Poartă de Jad. E uşor să-i arăt cum să facă pentru a deveni din nou virgină, neh?

— Într-o zi, poate că am să-i spun, râse el.

— Bun. Cel mai bine e să păstrăm secretul. Negustorul acela de orez… o, cât ar mai da! Nu are nici un fel de semne?

— Semne? Ce fel de semne?

— Medicamentul diferă în funcţie de doamnă. Uneori le face să fie… mult mai pătimaşe şi mai greu de satisfăcut. Uneori le măreşte şansele de a rămâne însărcinate, alteori distruge orice şansă. E ciudat, nu-i aşa?

Bucuria îi pieri brusc.

— Asta nu mi-ai spus.

— Ar fi schimbat ceva?

După o clipă, André clătină din cap. Raiko mai luă o înghiţitură de băutură.

— Te rog să mă ierţi că vorbesc despre bani, dar un oban de aur nu mai are puterea pe care ar trebui s-o aibă. Oficialităţile au devalorizat moneda şi acum pute ca un

peşte vechi de opt zile şi a scârnăvie de câine la un loc.

— Aşa este, consimţi el, deşi nu înţelesese unele cuvinte, dar sesizase sensul când vorbise despre oficialităţi şi peşte împuţit şi era la fel de dezgustat.

Seratard refuzase să-i dea un avans din salariu, pretinzând că fondurile Legaţiei sunt foarte sărace. „Dar bine, Henri, eu nu-ţi cer decât ceea ce oricum trebuie să-mi dai în timp de un an. E vorba de câteva monezi de aur, atâta tot, Henri. Şi nu sunt eu ajutorul tău cel mai preţios aici?” „Bineînţeles că eşti, dragul meu André, dar nu poţi stoarce vin dintr-o butie goală!”. Încercase în fel şi chip, dar fără nici un rezultat. Aşa că nu-i mai rămâneau decât două căi de acţiune. Angélique şi această femeie:

— Raiko-san, tu femeie deştept, gândeşte. Trebuie există cale facem rost de bani mult, neh? Ce putem vinde?

Mama-san îşi plecă privirile spre masă ca să-şi ascundă expresia.

— Saké? întrebă ea şi îi turnă în ceaşcă.

În onoarea lui, saké-ul era rece. Ochii ei nu mai erau decât două despicături înguste şi se întreba în ce măsură poate avea încredere în el. Atât cât se poate încrede o pisică într-un şoarece înghesuit.

— Informaţia are preţ, neh?

I-o spusese verde în faţă. El se prefăcu mirat, încântat că muşcase aşa de uşor din momeală. Poate chiar prea uşor? Probabil că nu. Dacă este prins de Bakufu sau de propriii lui stăpâni, pedeapsa e aceeaşi: o moarte în chinuri. Sir William probabil că ar plăti bine pentru informaţii, Henri nu plăteşte nimic, naiba să-i ia pe amândoi!

— Raiko-san, ce petrece la Yedo?

— Adică vrei să spui, mai exact, ce se întâmplă aici? spuse ea imediat, începând negocierile. Război, ei? Teribil! În fiecare zi sunt tot mai mulţi soldaţi care trag cu puştile, fac exerciţii şi îmi sperie doamnele.

— Îmi pare rău, vorbeşte mai rar, te rog.

— A, iertare.

Raiko începu să vorbească mai rar şi îi relată cât de înspăimântaţi sunt toţi cei din Yoshiwara, făcându-i un

tablou interesant al situaţiei, fără a adăuga însă nimic care să nu-i fi fost deja cunoscut. Şi îi povesti şi el la rândul lui diverse lucruri despre flotă şi despre armată pe care era sigur că le cunoştea. Băură în tăcere. Apoi, ea spuse blând:

— Cred că unii dintre oficiali ar fi gata să plătească bani grei ca să afle ce planuri are şeful gai-jin.

André dădu din cap afirmativ.

— Da. Şi eu cred şeful nostru vrea plăteşte ban bun dacă aflat ce forţe samurai are Nippon, cine conduce, cine acest tairo care trimis mesaj aşa nepoliticos.

Raiko-san ridică ceşcuţa de saké cu un aer victorios:

— Pentru o nouă tovărăşie între noi. Bani mulţi pentru vorbe puţine.

André ridică şi el ceşcuţa şi spuse precaut:

— Da, vorbe puţine, dar trebuie vorbe importante şi adevărate pentru ban adevărat.

— Eee, exclamă ea prefăcându-se şocată, dar ce, sunt eu o târfă de rangul trei fără minte? Fără onoare? Fără înţelegere? Fără relaţii, fără… – dar nu rezistă şi începu să râdă. Ne înţelegem unul pe altul perfect. Vino să mă vezi mâine la amiază. Acum du-te la frumoasa ta Hinodeh. Bucură-te de ea şi de viaţă cât o mai avem.

— Mulţumesc, dar nu acum. Spune la ea, eu vine mai târziu – îi zâmbi lui Raiko-san la care ţinea. Dar tu ce faci?

— Eu nu am o Hinodeh la care să mă duc, la care să visez, căreia să-i scriu poeme, care să mă umple de extaz. Cândva era altfel, dar acum sunt mai înţeleaptă, îmi place saké-ul şi îmi place să fac bani, şi iar saké. Acum du-te, spuse ea râzând zgomotos, dar mâine să vii înapoi. La amiază.

După ce plecă francezul, Raiko-san porunci slujnicei să-i mai aducă saké, cald de astă dată, şi să n-o deranjeze nimeni. Când văzuse chipul lui atât de prietenos, transfigurat de pasiunea adâncă pentru Hinodeh, nu mai putuse să-şi suporte propria mâhnire şi îl îndepărtă din minte. Nu putea accepta să aibă martori la tristeţea şi lacrimile care îi curgeau acum şiroaie, căci nu era în stare să şi le reţină şi nici să-şi înăbuşe amarul, dispreţuindu-şi

slăbiciunea care o făcea să jinduiască după tinereţea pierdută, tânjind după cea care fusese şi care dispăruse atât de repede pentru a nu se mai întoarce niciodată. Nu e drept, nu e drept, nu e drept, mormăia ea, ridicând ceşcuţa. Nu sunt eu baba asta pe care o văd în oglindă. Eu sunt eu, Raiko cea Frumoasă, curtezană de rangul doi, eu sunt…, eu sunt…, eu…

— A, Otami-sama, spuse shoya, bună seara, te rog să iei loc. Ceai, saké? Îmi pare rău că te deranjez din nou, dar am primit un mesaj de la mai marii mei. Ceai?

Hiraga se aşeză pe perna din faţa lui, în camera plăcută şi-şi ascunse nerăbdarea, îi mulţumi şi acceptă ceaşca obligatorie.

— Ce mai faci? întrebă el politicos cu inima bătându-i mai tare decât ar fi dorit.

— Sunt îngrijorat, Otami-sama. Se pare că de astă dată gai-jinii sunt foarte hotărâţi, sunt prea multe mişcări de trupe, prea multe nave de luptă pe care se curăţă tunurile, umblă zvonuri că urmează să mai vină şi alte nave. Poate ai auzit şi dumneata ceva de la gai-jinul dumitale, Taira?

Hiraga reflectase şi el la cele auzite. Tyrer şi întreaga Legaţie erau în fierbere de la ultimatumul dat de tairo Anjo. Sir William răcnea mai mult ca de obicei, Johann, interpretul, stătea închis ore întregi cu Tyrer, scriind şi rescriind scrisori pentru Bakufu şi numai din când în când îl rugau să mai stilizeze câte o frază. „E mai uşor traduc dacă vede şi eu scrisoare, Taira-sama”, spunea el întotdeauna, dorind să afle despre ce era vorba. „Da, bine, dar deocamdată fraza asta…”, spunea Taira întotdeauna, evident stânjenit, în fiecare zi la fel, ceea ce îl făcea să devină din ce în ce mai îngrijorat. Era clar că nu mai aveau încredere în el la fel ca înainte şi asta după ce muncise zi şi noapte ca să le înveţe limba şi după ce le dăduse atâtea informaţii. Câini mârşavi de gai-jini, îşi spunea el, îngrozit că într-o bună zi Sir William ar putea să-l dea afară – afişul cu chipul lui era încă atârnat în casa gărzilor de samurai, în timp ce patrulele examinau pe toţi japonezii care intrau şi

ieşeau din colonie.

Patrulele acestea de control n-ar fi trebuit să fie admise. Gai-jinii sunt atât de tâmpiţi, cu puterea lor maritimă eu n-aş fi permis nici unei gărzi a inamicului să se apropie de colonie la mai puţin de o leghe! Ce prostie şi din partea lui Anjo să-i zădărească cu maniere aşa de grosolane şi cu o asemenea aroganţă când flota lor este aici. Consiliul Bătrânilor a înnebunit!

— Oficialii gai-jini îmi spun multe lucruri, shoya, murmură el ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzit de cineva. Din fericire, sunt şi eu părtaş la secretele lor. S-ar putea să-ţi dau chiar de ştire la timp dacă te ameninţă vreo primejdie. Deocamdată i-am sfătuit să nu te deranjeze, nici pe tine, nici satul.

Shoya se prosternă până la tatami, mulţumindu-i de câteva ori, apoi spuse:

— Sunt vremuri cumplite, războiul este un lucru cumplit şi impozitele vor creşte.

Bun, îşi zise Hiraga, pe care îl durea rău capul, tu poţi să stai liniştit, n-o să te facă nici pe tine, nici pe cei din Gyokoyama să mâncaţi sau să beţi mai puţin, şi nici pe soţiile şi femeile voastre să se îmbrace mai modest, ci numai pe clienţii voştri. Paraziţilor! Aţi încălcat deja legile străvechi ale modestiei, permiţând femeilor voastre să poarte îmbrăcăminte de culori interzise, ca, de exemplu, roşu pe sub kimono sau acasă, unde proştii ăia din Bakufu nu vă controlează. Când o să ajungem noi la putere o să facem ordine. Haide, nătărău bătrân, treci o dată la subiect. Nu pot să-mi pierd toată seara şi nici n-am de gând să-mi pierd cinstea obrazului punând întrebări…, mai am de învăţat în seara asta şi trebuie să încerc să citesc şi o carte.

— Poate că aş putea să-ţi apăr interesele, spuse el sec.

Shoya îi mulţumi din nou.

— Mesajul pe care l-am primit se referă la fata de care ai întrebat. Acum patru zile, seniorul Yoshi a părăsit Kyoto în secret, chiar înainte de revărsatul zorilor, cu o escortă mică de soldaţi şi deghizaţi ca unul dintre ei. A plecat şi ea cu ei… Nu te simţi bine, Otami-sama?

— Ba da, te rog, continuă, spuse Hiraga, continuă, shoya.

— Da, desigur. Aşadar, împreună cu ei, călare, era şi curtezana Koiko şi fata care este noua ei maiko şi…

— Noua ei ce? Hiraga rămase cu gura căscată.

Koiko! Tot ce implică acest nume îi rămăsese înfipt în minte.

— Te rog, pot să-ţi ofer puţin ceai, sau saké? întrebă shoya, văzând ce impact au asupra lui veştile pe care i le adusese. Poate vrei un şervet fierbinte, sau să cer…

— Nu, nu, spune mai departe, îngăimă Hiraga cu voce răguşită.

— Nu mai e mare lucru de spus. Aşa după cum ştii, doamna Koiko este cea mai vestită curtezană din Yedo şi acum îl însoţeşte pe seniorul Yoshi. Fata a fost trimisă la ea acum zece zile.

— De cine?

— Nu ştim încă, Otami-sama, spuse shoya, păstrând informaţia aceasta pentru altă dată. Se pare că doamna Koiko a primit-o pe fată ca maiko, după ce fata a fost cercetată şi acceptată personal de seniorul Yoshi. Este singura femeie din grup. Numele ei este Sumomo Fujahito.

Nu e nici o greşeală! ar fi vrut să urle Hiraga, căci acesta era numele conspirativ pe care i-l dăduse Katsumata – aşadar o trimisese în groapa cu lei, dar de ce?

— Încotro a pornit seniorul Yoshi?

— Are cu el patruzeci de samurai călare, dar nu poartă nici un fel de steaguri, iar seniorul Yoshi însuşi, aşa cum am spus, este deghizat. S-au strecurat afară din Kyoto înainte de revărsatul zorilor, acum trei zile, îndreptându-se spre Tokaido în marş forţat – stăpânii mei presupun că spre Yedo.

Shoya îşi ascunse uimirea când văzu tulburarea de pe chipul tânărului.

— Marş forţat ai spus? Atunci înseamnă că pot ajunge la Kanagawa – ultima staţie de popas înainte de Yedo, când? în zece-douăsprezece zile?

— Da, probabil că ai dreptate, deşi, călătorind cu două

femei… în mesajul meu se spune că amândouă călăreau – oh, dar am mai spus asta – a, da, am uitat, seniorul Yoshi era deghizat în ashigari, presupun că pot ajunge în zece zile la Kanagawa.

Buimăcit, Hiraga sorbi din saké fără să-i mai simtă gustul şi acceptă încă o ceaşcă, îi mulţumi pentru informaţii, îi spuse că se vor revedea a doua zi şi porni spre coliba din sat pe care o împărţea cu Akimoto. În sat uliţele erau pustii. Prăvăliile se închiseseră pe timpul nopţii, luminiţele care licăreau în spatele pereţilor shoji dădeau un aer îmbietor căsuţelor şi colibelor. Hiraga îşi scoase jobenul, îşi ciufuli părul şi se scărpină în creştet, căci nu se obişnuise încă să poarte păr pe cap, în maniera europeană, deşi pantalonii şi vesta nu-l mai deranjau, nu-l ajută nici să-şi limpezească gândurile şi nici să scape de durerea de cap, aşa că se aşeză pe o bancă din apropiere, deşi când se aşeza pantalonii aceştia strâmţi îl strângeau şi privi în sus spre cer.

Koiko! Îşi aminti de cele două dăţi când o vizitase, o dată numai pentru o seară, a doua oară pentru toată noaptea. Eeee, ambele dăţi fusese foarte scump, foarte scump, dar meritase. Katsumata îi spusese că nu va mai pipăi el niciodată o piele atât de mătăsoasă, un păr atât de moale şi nu va simţi un parfum atât de suav, nu va mai vedea niciodată un zâmbet atât de cald în ochii unei femei şi nu va mai trăi niciodată un asemenea enorm extaz la urmă, ca o explozie, care să te facă să vrei să mori şi să învii. „Ah, Hiraga, să mori atunci, spusese Katsumata, când eşti în culmea fericirii, să duci asta cu tine *dincolo* – înseamnă perfecţiunea. Sau dacă nu există *dincolo* să fii sigur, când vei face saltul în necunoscut, că ai trăit tot ce-a fost mai bun. Să mori când eşti la zenit, înseamnă o viaţă împlinită desăvârşit!”. „E adevărat, dar ar fi mare păcat. De ce s-o pregăteşti pe fata asta pentru Yoshi?” „Pentru că el este o cheie nepreţuită pentru sonno-joi, pentru că, din câte am cunoscut eu, este singura care ar putea să-l subjuge şi să-l facă să încline spre noi, sau să fie în situaţia de a-l înlătura din drum, la nevoie. Yoshi ar putea fi cheia mişcării

sonno-joi, fie că va fi pentru sau împotriva ei. Acesta este secretul nostru – al tău şi al meu – dar, oricum, va muri în momentul, pe care îl vom alege noi.” Oare Katsumata o trimisese pe Sumomo să fie pumnalul care înfăptuieşte lucrarea? Sau ca s-o păzească pe Koiko de trădători? Sau să-l păzească pe Yoshi de vreun trădător din interior? Atât de multe întrebări, atât de multe fără răspuns. Se ridică şi porni mai departe: capul îl durea mai rău ca oricând. A doua zi Akimoto urma să meargă cu Taira la bordul unei nave de război. Hiraga dorise să meargă şi el, dar fusese refuzat.

— Îmi pare rău, îi spusese Tyrer. Sir William a spus că acest prieten al tău, domnul Saito, poate să meargă, dar numai el singur. Bineînţeles, familia lui face parte dintre cei mai mari constructori de nave din Shimonoseki, da?

— Da, Taira-sama. Famiria tatămi său.

— Da, samuraii nu au voie să fie implicaţi în afaceri.

— Aşa este corect, Taira-sama, spusese el repede, căci era un elev foarte bun şi făcea ca minciuna să sune la fel ca adevărul. Dar murte famirii de samuraii fac înţeregeri cu cămătarii şi constructorii de nave ca să facă treaba, neh? Bărbatul acesta din famiria important pe mare.

Făcuse această sugestie referitoare la Akimoto cu o săptămână în urmă, în timpul uneia din întrevederile acelea nesfârşite cu Sir William, când stătea în picioare şi răspundea la o mulţime de întrebări fără a afla mare lucru în schimb.

— Numere este Sito, Sir Wiriamu, famirie bogat, vizită aici, vrea vede nave Marea Britanie, auzit veşti mari despre marină britanică mare. Poate voi şi er poate face împreună, poate face fabrică mare vapoare.

Nu era chiar întru totul o minciună. Generaţii la rând, strămoşii lui Akimoto trăiseră într-un sat de pescari, una din cele trei familii ashigari de acolo, care jucau rolul păstrătorilor ordinii publice pentru tatăl lui Hiraga, şeful unei familii cu rang de hirazasamurai. Pe Akimoto personal îl interesaseră întotdeauna marea şi navele de război. Tatăl lui Hiraga aranjase ca Akimoto să meargă la şcoala de

samurai din Choshu şi îi poruncise să înveţe tot ce putea de la marinarul olandez sensai acolo pentru că, în curând, daimyo Ogama va avea nevoie de ofiţeri ca să-i pună căpitani pe navele Choshu şi ca să conducă marina lor.

— Eeee, vere, spusese Akimoto cu două zile în urmă, nu pot să cred că ai reuşit să-i convingi să mă lase să le aflu secretele.

Hiraga oftase. Observase că tot ceea ce era în legătură cu „business” le atrăgea imediat atenţia gai-jinilor. Poezia – deloc, caligrafia – nici atât, scrima – un pic, politica – da, dar numai în măsura în care afecta comerţul, dar dacă era vorba să facă ceva ce s-ar fi putut vinde după aceea în câştig – asta, da, imediat dădea rezultate, fie că era vorba de o navă, un tun, o ceaşcă, un cuţit sau un balot de mătase. Sunt mai răi decât neguţătorii cei bogaţi! Ăştia se hrănesc cu bani, îi mănâncă!

Cu o seară înainte Akimoto fusese într-o dispoziţie de zile mari – lucru rar la el şi începuse să bată câmpii despre bani, despre gai-jini şi despre faptul că erau atât de apropiaţi de ei.

— Ai dreptate, Hiraga, acesta este unul dintre secretele lor: se închină la bani. Banii! Ce inteligent ai fost să-ţi dai seama de asta aşa de repede! Uită-te la câinele ăla de shoya! Uită-te la el cum este numai urechi imediat ce începi să-i vorbeşti despre Taira sau despre cea a spus altă javră de-a lor de gai-jin, despre metodele lor murdare de a face afaceri şi cum storc banii de la alţii prin orice mijloace şi spun că ăsta se cheamă profit, ca şi când ar fi un cuvânt curat şi se sug unii pe alţii ca păduchii. Când vorbeşti despre bani, amărâtul ăla de shoya, cu cap de peşte, nu scoate oare cel mai bun saké al lui ca să te facă să spui tot mai mult şi mai mult? Bineînţeles! Este şi el exact la fel ca ei – adoră banii, îi adună de la noi, samuraii, înfundându-ne tot mai adânc în datorii, cu fiecare an şi ei înşişi nu creează nimic, nimic! Ar trebui să-l ucidem şi să facem ce spunea Ori, să dăm foc la haznaua asta împuţită…

— Linişteşte-te! Ce te-a apucat?

— Nu vreau să mă calmez, vreau acţiune, vreau luptă,

atac! M-am săturat să tot stau şi să aştept – Akimoto era roşu la faţă, gâfâia şi ochii îi ieşiseră din orbite şi toate acestea nu numai din cauza băuturii, pumnul lui uriaş se abătu peste tatami. Şi m-am săturat şi de tine, să te ştiu mereu învăţând, zi şi noapte, tot cu nasul în cărţi. Dacă nu ai grijă ai să-ţi strici ochii, o să ţi se blegească braţul care mânuieşte sabia şi atunci eşti un om mort. Atacul – pentru asta suntem aici, vreau sonno-joi acum, nu mai târziu!

— Fără cunoştinţe şi răbdare… De câte ori trebuie să-ţi spun? O să termini ca Ori, sau ca nebunul acela de Shorin, de ce te grăbeşti aşa să-ţi bagi gâtul în ştreang?

— Nu mă grăbesc şi… eeee, Hiraga, ai dreptate, te rog să mă ierţi, dar… – vorbele i se pierdură într-un mormăit şi-l văzu cum mai soarbe o dată din saké.

— Ce te supără cu adevărat? Vreau adevărul.

Akimoto avu o ezitare.

— Am primit veşti de la tata… – ar fi vrut să se oprească, dar nu reuşi şi în curând cuvintele începură să curgă de la sine. A sosit o scrisoare prin care mama-san de la Kanagawa… În sat e foamete, în toată regiunea, de fapt, şi familia ta suferă, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun. Doi dintre verii mei mai mici au murit. Trei dintre unchii mei au renunţat la rangul de samurai şi la săbii şi le-au vândut ca să poată plăti o parte din datoriile la cămătari, săbii care au fost folosite la Sekigahara – şi au devenit pescari, cel puţin acum fac plase pentru proprietarii de bărci, din zori până noaptea, pentru câţiva bănuţi! Tomiko, fiica unei mătuşi, rămasă văduvă, locuia cu noi şi a trebuit să-şi vândă fiica unui negustor de copii. I s-a oferit suficient pentru ca să-şi hrănească restul familiei o jumătate de an – doi fii şi un tată invalid. O săptămână mai târziu a lăsat banii într-un ceainic ca să-i găsească mama mea şi s-a aruncat de pe stâncă. A lăsat o scrisoare în care spunea că îşi simţea inima sfâşiată că trebuie să-şi vândă fiica, dar banii puteau fi de folos familiei fără a mai fi irosiţi cu încă o gură nefolositoare…

Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar nu se auzea nici un scâncet de plâns în vocea lui, numai mânie.

— O fată aşa de drăguţă şi o soţie atât de bună pentru

prietenul meu, Murai. Îţi aminteşti de el? Era unul dintre roninii noştri din Choshu, care a murit în timpul atacului împotriva lui tairo Ii. Îţi spun, vere, e cumplit să fii samurai când nu ai nici un fel de simbrie, nu ai unde să te duci, iar ca ronin e şi mai rău. Dar chiar şi aşa, eu… Din nou ai dreptate…, cred că va trebui să-i imităm pe gai-jinii cei împuţiţi dacă vrem nave de război, ştiu şi eu că nu cresc într-un câmp de orez şi trebuie să se găsească mijloace şi căi să se facă banii aceia împuţiţi şi trebuie să fim la fel ca împuţiţii de cămătari şi zarafi. Bani împuţiţi, gai-jini împuţiţi…

— Încetează, îi spusese el sever şi îi dăduse încă o sticlă. Eşti în viaţă, lupţi pentru sonno-joi, mâine te duci la bordul unei nave de război ca să afli câte ceva, ajunge, vere.

Amărât, Akimoto dădu din cap şi-şi şterse lacrimile.

— Mai ai şi alte veşti? Despre tatăl meu, despre familia mea?

— Păi… citeşte singur.

Şi Hiraga citise: „Dacă Hiraga este cu tine spune-i că familia lui o duce greu, mama lui este bolnavă, nu au bani şi nu mai au nici credit. Dacă are posibilitatea să trimită ceva sau să aranjeze să li se acorde credit, le-ar putea salva vieţile – bineînţeles că tatăl lui nu-i va cere niciodată. Mai spune-i că logodnica lui nu a ajuns încă aici şi că tatăl lui este îngrijorat din pricina ei”.

Nu pot face nimic pentru ei, îşi spuse Hiraga, în timp ce se apropia de adăpostul lor din sat. Vântul nopţii era tăios, zgâlţâia maldărele de trestie de pe acoperişuri. Era mai rece acum. Nu pot face nimic pentru ei. Bani împuţiţi! Akimoto are dreptate: Ar trebuie să punem în practică planul lui Ori. O noapte ca aceasta ar fi ideală. Două sau trei colibe aprinse cu nişte torţe şi focul s-ar întinde imediat de la o casă la alta. Şi de ce nu în noaptea asta? Atunci împuţiţii de gai-jini vor trebui să se urce din nou la bordul navelor lor şi să plece de aici. Oare? Sau îmi fac numai iluzii când, de fapt, karma noastră este să fim înghiţiţi de ei? Ce să fac? Katsumata spunea întotdeauna: Când ai dubii,

acţionează! Sumomo? În drum spre Yedo? Pulsul i se accelera, dar nici chiar gândul la ea nu-i înlătură remuşcările în privinţa familiei. Ar trebui să ne căsătorim acum, să ne căsătorim aici, cât mai avem timp, este imposibil să ne ducem acasă, călătoria ar dura luni de zile şi este foarte important să rămânem aici, tata va înţelege. Oare? Este într-adevăr important sau iarăşi mă amăgesc eu singur? Şi de ce o pusese Katsumata pe Sumomo în preajma lui Yoshi? N-ar risca viaţa ei fără un motiv serios, pentru nimic. Nimic! Eu sunt nimic. Din nimic în nimic. Din nou foamete şi nu sunt bani şi nu au credit şi nu am cum să-i ajut. Fără sonno-joi nu vom putea face niciodată nimic…

Şi dintr-o dată, simţi ca şi când mintea i-ar fi fost acoperită cu o pieliţă şi acea pieliţă se dădea acum la o parte şi-şi aminti câte ceva din ce-i explicase Jamie despre afacerile gai-jinilor care îl şocase. În câteva clipe era înapoi şi bătea la uşa lui shoya şi se afla din nou aşezat în faţa lui.

— Shoya, cred că ar fi trebuit să-ţi spun ceva, ca să ai timp să te pregăteşti. Cred că l-am convins pe expertul gai-jin să te primească la el în casa mare, poimâine dimineaţă, ca să-ţi răspundă la întrebări. Eu am să traduc – shoya îi mulţumi, făcu o plecăciune mai mult ca să-şi ascundă bucuria subită care-l cuprinsese. Jami Mukfey mi-a spus că gai-jinii au obiceiul de a percepe o taxă pentru informaţii, pentru acestea şi pentru celelalte pe care ţi le-a dat deja. Echivalentul a zece koku. Pronunţă suma uriaşă ca şi când ar fi fost o nimica toată şi îl văzu pe shoya cum se albeşte la faţă, dar nu explodează, aşa cum se aşteptase în faţa unei asemenea minciuni.

— Imposibil, spuse shoya, cu vocea sugrumată.

— Aşa i-am spus şi eu, dar a spus că dumneata, ca om de afaceri şi bancher vei înţelege ce valoare au informaţiile şi că el va analiza posibilitatea… – Hiraga se controlă din nou – de a-l ajuta pe shoya să înceapă o afacere, prima de felul acesta, aşa cum fac gai-jinii, cu alte ţări.

Şi nu era chiar totul o minciună. McFay îi spusese că l-ar interesa să cunoască un bancher japonez – Hiraga

exagerase importanţa şi statutul lui shoya în breasla celor din Gyokoyama – şi că i-ar conveni orice zi, dacă îl anunţă cu o zi înainte şi că vor exista fel de fel de posibilităţi de colaborare. Îl urmărea cu privirea pe shoya, uluit să vadă prin el ca prin sticlă, să-i citească emoţia la gândul posibilităţilor care i se ofereau acum de a valorifica informaţiile primite de la McFay în legătură cu profitul, fiind primul care pornea o asemenea afacere.

„Este foarte important să fii primul, aşa îi explicase McFay. Prietenul tău japonez va înţelege lucrul acesta dacă este cât de cât om de afaceri. Este uşor pentru mine să-i ofer cunoştinţele şi pregătirea noastră şi este la fel de uşor pentru prietenul tău japonez să facă acelaşi lucru”. Pentru Hiraga făcuse un efort imens să înţeleagă ce voia omul să spună.

Îl lăsă pe shoya să viseze şi să fiarbă.

— Deşi eu nu mă pricep la afaceri, shoya, cred că aş putea să reduc preţul.

— O, dacă ai putea face lucrul acesta, Otami-sama, ai face bine unui sărman bătrân, un slujitor modest al breslei Gyokoyamei, căci eu va trebui să cer permisiunea lor înainte de a plăti ceva.

— Poate că aş putea să reduc la trei koku.

— O jumătate de koku ar fi destul, nu mai mult.

Hiraga se blestemă în gând. Uitase regula numărul unu a lui McFay, care îi spusese: „Când negociezi, trebuie să ai răbdare. Poţi oricând să scazi din preţ, dar nu mai poţi să-l ridici. Să nu-ţi fie niciodată teamă să râzi, să ţipi, să urli sau să te prefaci că pleci”.

— Din moment ce a cerut zece, mă îndoiesc că McFay va fi dispus să scadă sub trei.

— Şi jumătate este foarte mult.

Dacă ar fi avut o sabie, ar fi pus mâna pe mânerul ei şi ar fi urlat: Trei sau îţi crăp capul tău murdar. În loc de asta, dădu din cap trist:

— Da, ai dreptate, şi se ridică să plece.

— Poate că stăpânii mei vor fi de acord cu un koku.

Acum era aproape de uşă.

— Îmi pare rău, shoya, mi-aş pierde cinstea obrazului dacă aş încerca să mă calicesc pentru o…

— Trei.

Shoya era roşu ca sfecla. Hiraga se aşeză din nou jos. Îi trebui oarecare timp ca să se adapteze la această perspectivă nouă. În cele din urmă zise:

— Am să încerc să aranjez pentru trei koku. Trăim vremuri grele. Am auzit că este foamete în satul meu din Choshu. Teribil, neh?

Văzu cum ochii lui shoya se îngustează şi mai mult.

— Da, Otami-sama. În curând va fi foamete peste tot, chiar şi aici.

Hiraga dădu afirmativ din cap.

— Da, spuse el şi aşteptă ca tăcerea să devină mai apăsătoare.

McFay îi explicase care este valoarea tăcerii în timpul negocierilor, îi spusese că adesea o gură ferecată la momentul potrivit îl scoate din sărite pe oponent – căci negocierile reprezintă o luptă ca oricare alta şi adversarul este în stare să facă concesii la care nici n-ai fi visat.

Shoya ştia că este prins în capcană, dar nu ştia cât de adâncă este aceasta şi nici preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a scăpa din ea. Deocamdată, informaţiile pe care le primise valorau de zece ori mai mult. Dar, ai grijă…, omul acesta este periculos, acest Hiraga Otami-sama învaţă prea repede, s-ar putea să spună adevărul, dar s-ar putea şi să nu-l spună, poate fi mincinos sau nu. Dar chiar şi aşa, este preferabil să ai un samurai viclean de partea ta, decât împotriva ta.

— În vremuri grele, oamenii trebuie să se ajute. S-ar putea ca Gyokoyama să aranjeze un credit ca să-i poată ajuta. Aşa cum am spus şi mai înainte, Otami-sama, tatăl dumitale şi familia dumitale sunt clienţi respectaţi şi de mare cinste.

Hiraga îşi înghiţi cuvintele mânioase pe care le-ar fi scuipat în mod normal la o asemenea insolenţă.

— Ar fi mai mult decât m-aş aştepta, răspunse el, simţind că făcuse primii paşi în această lume nouă a

profitului şi a pierderii – profitul unei persoane înseamnă pierdere pentru cealaltă, asta îi explicase McFay de mai multe ori. Tot ce va face Gyokoyama pentru ai mei va fi cinstit cum se cuvine. Dar este important să le dea o mână de ajutor repede, trebuie să fiu sigur că lucrul acesta s-a înţeles bine. Da?

— Se va face imediat. Aranjez eu.

— Mulţumesc, şi poate că vor lua în considerare şi posibilitatea unui dar frumos, poate cam un koku să zicem… – văzu că ochii bătrânului erau gata să-l străpungă mânioşi, dar mânia se ascunse rapid şi Hiraga se întrebă speriat dacă nu cumva mersese prea departe – … pentru serviciile făcute de familia mea.

Urmă o altă tăcere. Apoi shoya spuse:

— Din trecut… şi din viitor.

Privirea lui Hiraga deveni la fel de rece ca a lui shoya, deşi zâmbea ca şi el. Şi aflându-se în această lume nouă, nu scoase micul revolver pe care îl purta întotdeauna la el ca să-i facă o gaură în trup pentru grosolănia lui.

— Bineînţeles, spuse el, apoi adăugă dulce: Pe poimâine, aşadar!

Shoya făcu o plecăciune şi dădu din cap afirmativ:

— Pe poimâine. Otami-sama.

Aflat din nou afară, Hiraga dădu frâu liber bucuriei să-i inunde sufletul. Un koku întreg şi credite şi acuma cum să facă să schimbe cei trei koku pe care gai-jin-ul McFay nu-i ceruse şi de care nu avea nevoie ca să-i transforme în orez adevărat sau în bani adevăraţi, ca să-i poată trimite tatălui său. Aşa de mult câştig cu atât de puţin efort, îşi zise el avântat, dar simţindu-se în acelaşi timp mânjit, dornic de aceea să facă cât mai repede o baie.

— Ah, domnule amiral, spuse Struan, putem schimba două vorbe în particular?

— Desigur, domnule.

Amiralul Ketterer se ridică anevoie în picioare de la masa din camera mare a lui Struan, la care mai şedeau încă alţi douăzeci de invitaţi, în faţa paharelor de porto

unde îi lăsase Angélique. Ketterer era în uniformă de seară, pantaloni bufanţi, ciorapi de mătase şi pantofi cu catarame de argint, mai rumen la faţă ca de obicei, căci mâncase o supă de crustacee, peşte la grătar, o porţie dublă de biftec şi budincă de Yorkshire cu cartofi prăjiţi, garnitură de legume asortate importate din California, plăcintă de pui şi fazan, câţiva cârnăciori de porc prăjiţi, urmaţi de o plăcintă rece de mere cu o porţie copioasă de cremă à la Nobila Casă, deja vestită. Şampanie, sherry, vin roşu, un Château Lafitte 1837, anul urcării pe tron al reginei Victoria, Porto şi Madeira.

— Aş vrea să iau o gură de aer, spuse Ketterer.

Malcolm îl conduse spre uşile cu geamuri care dădeau afară. Mâncarea bună şi băutura îi amorţiseră durerile. Afară era răcoare, dar după căldura înăbuşitoare din interior era foarte plăcut.

— Un trabuc?

— Da, mulţumesc.

Valetul Chen Numărul Unu veni repede cu cutia. După ce trabucele fură aprinse, băiatul dispăru în fumul lor.

— Aţi văzut scrisoarea mea de astăzi, din Guardian?

— Da, am văzut-o, sunt multe lucruri bine spuse, catadicsi amiralul Ketterer.

Malcolm zâmbi:

— Iar viesparul de strigăte şi proteste pe care le-a provocat la întrunirea din după-amiaza aceasta este o dovadă în plus că punctul dumneavoastră de vedere a fost bine prezentat.

— Al meu? La naiba, sper că este şi al dumneavoastră.

— A, da, bineînţeles, bineînţeles. Mâine…

Ketterer îl întrerupse brusc:

— Întrucât împărtăşiţi o poziţie perfect corectă şi morală, m-aş fi aşteptat din partea dumneavoastră, ca persoană cu o indubitabilă putere şi influenţă ca măcar să fiţi deschizător de drumuri şi să interziceţi orice fel de contrabandă întreprinsă de navele firmei Struan o dată pentru totdeauna.

— Contrabanda este oricum interzisă, domnule amiral,

spuse Malcolm. Trebuie să o luăm cu binişorul. Într-o lună sau două, cei care susţinem aceste idei vom fi majoritatea.

Amiralul ridică din sprâncenele lui groase şi pufăi din trabuc, apoi se întoarse cu faţa spre mare. Flota arăta măreaţă cu luminile de drum aprinse.

— Se pare că la noapte va fi furtună, sau, poate mâine. Nu e o vreme potrivită pentru o călătorie de plăcere, mai ales pentru o doamnă, aşa cred.

Malcolm privi îngrijorat în sus şi adulmecă vântul. Nu erau nici un fel de semne de pericol. Întrucât problema timpului de a doua zi fusese o chestiune foarte importantă, făcuse tot ce-i stătuse în puteri să afle cum va fi vremea. Spre bucuria lui, se prevedea mare calmă şi vânt blând. Lucrul îi fusese confirmat şi de Marlowe înainte de cină şi, deşi nu primise încă aprobarea finală de a ridica ancora – şi nici nu ştia care este adevăratul motiv pentru care Malcolm dorea să fie la bord împreună cu Angélique – în ceea ce-l privea plimbarea putea avea loc.

— Aceasta este prognoza dumneavoastră, domnule amiral? întrebă Malcolm.

— A expertului în domeniul schimbării vremii, domnule Struan. M-a sfătuit să anulez toate probele de mâine. E mai bine să ne petrecem timpul pregătindu-ne pentru asaltul asupra oraşului Yedo, adăugă vesel Ketterer.

— Sunt împotriva distrugerii oraşului, spuse Malcolm absent cu gândul la această nouă problemă neaşteptată: refuzul perfid al amiralului de a socoti scrisoarea sa din ziar suficientă, deşi el îşi închipuise că va fi mai mult decât convingătoare.

Totul ar fi perfect dacă n-ar fi ticălosul ăsta, îşi zise el, înăbuşindu-şi furia, încercând să găsească o modalitate cum să iasă din impas. *Prancing Cloud* sosise la timp şi începuse să descarce. Căpitanul Strongbow fusese pus deja la curent cu noile ordine secrete referitoare la plecarea de miercuri şi Edward Gornt urma, de asemenea, să-i transmită informaţiile referitoare la firma Brock imediat ce se termina duelul.

— Şi eu sunt împotrivă, spuse amiralul. Nu am primit

nici un fel de ordine oficiale de război. Dar aş fi curios să ştiu ce motive ai dumneata.

— Icnindu-te să foloseşti un baros ca să omori un bărzăune nu este numai o prostie, ci poate să-ţi stârnească şi hemoroizii.

— O, Doamne, izbucni în râs Ketterer, asta chiar că-i bună, dragă Struan. Hemoroizi ai spus? Asta e tot filozofia chinezului tău?

— Nu, domnule, a lui Dickens – îşi îndreptă spatele şi se sprijini din nou în bastoane. Ne-ar face mare plăcere, domnule, mie şi Angelicăi să mergem la bord, cu căpitanul Marlowe mâine, până nu vom mai vedea ţărmul, pentru o scurtă croazieră – avocatul îl sfătuise să procedeze ca în cazul căsătoriei părinţilor lui Malcolm, care se efectuase între Macao şi Hong Kong, în momentul în care nu se mai vedea uscatul. Bineînţeles, cu încuviinţarea dumneavoastră.

— Mi-ar face şi mie mare plăcere să văd că Nobila Casă ia iniţiativa în Japonia. Dar este clar că nu ai timp. Presupun că zece zile vor fi suficiente ca să luaţi măsuri concrete. Şi cred că mâine, *Pearl* şi Marlowe au misiuni în cadrul flotei, spuse Ketterer şi se întoarse să plece.

— Staţi, spuse Malcolm, cuprins de panică, să zicem că aş face o declaraţie chiar acum, aici, în faţa tuturor celor de faţă că noi... că noi încetăm orice transport de arme în Japonia începând din acest moment. Asta v-ar satisface?

— Problema este dacă v-ar satisface pe dumneavoastră, spuse amiralul, încântat să-l vadă pe bărbatul care reprezenta tot ce dispreţuia el mai mult cum se zbătea prins în mrejele lui. Oare?

— Ce... ce aş putea face, sau ce aş putea spune, domnule?

— Nu este de căderea mea să mă ocup de *afacerile* dumneavoastră – modul în care pronunţase Ketterer cuvântul *afaceri* îl făcuse să sune jignitor. După părerea mea, ceea ce este bun pentru Japonia este bun şi pentru China, continuă el. Dacă interziceţi armele aici, de ce nu faceţi acelaşi lucru şi în China pentru toate navele

dumneavoastră, şi acelaşi lucru în ce priveşte opiul?

— Asta n-o pot face, spuse Malcolm. Am da faliment. Opiul nu este în afara legii şi ambele sunt legale…

— Interesant, spuse Ketterer sarcastic. Trebuie să vă mulţumesc pentru cina deosebit de reuşită, ca de obicei, domnule Struan. Acum însă vă rog să mă scuzaţi, am foarte multe lucruri de făcut mâine.

— Staţi! spuse Malcolm, cu un tremur în voce. Vă rog, vă rog să mă ajutaţi. Ziua de mâine este foarte importantă pentru mine. Jur să vă sprijin în totul. Am să iniţiez acţiunea, dar vă rog să mă ajutaţi în legătură cu ziua de mâine. Vă rog!

Amiralul Ketterer îşi ţuguie buzele, gata să pună capăt acestei discuţii fără rost. Asta este, deşi fără îndoială că voi avea nevoie de sprijin printre ticăloşii aceştia, dacă numai a zecea parte din ceea ce s-a strigat astăzi la întrunire este adevărat. Presupun că acesta din faţa mea nu este chiar cel mai rău dintre ei – dacă aş putea avea încredere în el, oricum e mai bun decât ceilalţi, mult mai bun decât monstrul acela de Greyforth.

— Când este duelul?

Malcolm fu cât pe-aci să-i spună, dar se opri la timp.

— Am să vă răspund la această întrebare, domnule, dacă doriţi, şi îmi amintesc ce aţi spus despre dueluri. Dar în chestiuni de onoare, familia mea a fost deosebit de serioasă cel puţin în decursul ultimelor două generaţii şi eu nu vreau să fiu mai prejos. Este vorba de o tradiţie, ca şi în marină, presupun. Căci în bună parte pe asta se bazează şi Marina Regală, pe tradiţie şi onoare, nu-i aşa?

— Fără ele Marina Regală n-ar fi Marina Regală.

Ketterer mai trase un fum din trabuc. Cel puţin ticălosul acesta înţelege, pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse el, deşi asta nu însemna prea mult. Adevărul este că mama acestui nefericit are dreptate să nu fie de acord cu căsătoria lui – fata este destul de frumoasă, dar nu este nicidecum o alegere bună, soi rău, tipic franţuzesc. Totuşi am să-i fac o favoare! Oare? Aminteşte-ţi de Consuela di Mardos Perez din Cadiz! O cunoscuse pe vremea când nu

era decât mus pe nava *Royal Sovereign,* în timpul unei vizite de curtoazie în port. În ultimă instanţă, Amiralitatea îi interzisese să se căsătorească căci şi tatăl său se opunea acestei căsătorii şi când, după multe tergiversări, reuşise să obţină consimţământul amândurora şi se grăbise să ajungă la ea, fata era deja logodită. Şi era şi ea tot catolică, îşi aminti el cu tristeţe, căci tot o mai iubea după tot acest timp.

Catolică! Ideea asta poate scoate din minţi pe oricine, ca şi pe mama lui Struan, presupun. Ca şi când ar avea vreo importanţă, dar Consuela era dintr-o familie bună, ceea ce nu este cazul cu fata aceasta. Da, încă o mai iubesc şi acum. După ea n-a mai fost nimeni. Nu am mai dorit niciodată să mă căsătoresc. Nu după ce am pierdut-o, căci nu mai puteam. Dar aceasta mi-a permis să mă dedic cu totul marinei. Ca să nu-mi irosesc viaţa chiar degeaba. Oare?

— Am să mai iau un pahar de porto, spuse el. Asta va dura cam zece-cincisprezece minute. Ce puteţi face pentru a prelua iniţiativa în chestiunea respectivă în răstimpul acestor zece sau cincisprezece minute?

41

Gornt cobora grăbit scările firmei Struan, împreună cu alţi oaspeţi care plecau de la petrecere, purtând convorbiri aprinse, înfofoliţi bine şi ţinându-şi pălăriile pe cap cu mâna ca să nu le zboare vântul aprig. Servitorii îi aşteptau cu felinare aprinse în mâini să-i însoţească spre casă. După ce spuse politicos, dar cam precipitat, „Noapte bună!” se îndreptă spre clădirea de alături, a firmei Brock. Paznicul, un sikh cu turban, îl salută şi-l urmări cu privirea în timp ce el se repezea pe scări, sărind treptele câte două, ca să bată la uşa lui Norbert Greyforth.

— Cine este?

— Eu, dom’le, Edward. Îmi pare rău, dar e ceva important.

Se auzi un mormăit morocănos. Apoi zăvorul se trase. Norbert apăru cu părul ciufulit, într-o cămaşă de noapte, scufie şi şosete de noapte.

— Ce dracu’ s-a mai întâmplat?

— Struan. Tocmai a anunţat că de acum înainte Nobila Casă va aplica embargoul asupra tuturor transporturilor de arme şi opiu în Japonia, precum şi în întreaga Asie şi China.

— Ce glumă tâmpită mai e şi asta?

— Nici o glumă, dom’le Greyforth. Am fost şi eu de faţă la petrecere. Este exact ceea ce a spus el acum, de faţă cu toată lumea, nu sunt nici câteva minute. Erau acolo Sir William, cei mai mulţi dintre ambasadorii străini, amiralul, Dimitri, astea au fost exact cuvintele lui Struan, dom’le: „Vreau să fac o declaraţie oficială în sensul celor afirmate de mine în ziarul *Guardian* de astăzi, am hotărât ca nici un fel de arme sau opiu să nu mai fie transportate sau comercializate de firma Struan de acum înainte, aici sau în China”.

Norbert izbucni în râs.

— Nu mai spune. Păi ăsta e un eveniment care se cere sărbătorit. Scoase capul pe coridor şi strigă după Valetul Numărul Unu: Hei, Lee! Şampanie, hopa, hopa! Hai

înăuntru, Edward, şi închide uşa, că e curent şi un frig de îngheaţă şi coaiele unui maimuţoi de tinichea.s

Mări flacăra lămpii cu ulei. Dormitorul era spaţios, cu un pat cu baldachin, covoare pe jos, iar pe pereţi picturi în ulei reprezentând nave ale firmei Brock – flota lor cu vele era mai mică decât a lui Struan, dar cea cu aburi aproape de două ori mai mare. Unele dintre tablouri suferiseră din cauza incendiului, la fel şi plafonul care nu era complet refăcut, pe noptiere teancuri de cărţi şi una deschisă pe pat.

— Sărmanul ticălos, s-a ras de data aceasta, chicoti Norbert. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să anulăm duelul, căci acum trebuie să rămână în viaţă. Deci de asta… – zâmbetul îi pieri într-o clipă. Stai puţin, ce tot bat eu câmpii? Nu e decât o furtună într-un ţucal. El nu-i tai-pan al Casei Struan, cum nu-s eu. Te-a prostit, indiferent ce-ar spune el, nu are nici o valoare şi oricât de mult ar vrea; nici cotoroanţa aia de mă-sa, care umblă cu Biblia în gură tot timpul, n-o să fie niciodată de acord, n-o să poată, căci ajung faliţi, chiar dacă în sinea ei ar vrea, fiindcă aşa-i creştineşte.

Gornt zâmbi.

— Nu sunt de acord.

Norbert îi aruncă o privire tăioasă.

— Ei, cum aşa?

— O să fie de acord.

— Oh? De ce?

— Secret.

— Ce fel de secret?

Norbert privi spre uşa care se deschidea. Lee, un cantonez în vârstă, cu o coadă lungă şi groasă, îmbrăcat cu o livrea îngrijită – jachetă albă şi pantaloni negri – intră aducând pahare şi o sticlă de şampanie într-o găleată cu gheaţă, cu un şervet curat pe braţ. Imediat, cele două pahare fură umplute. După ce uşa se închise, Norbert ridică paharul.

— Sănătate şi moarte tuturor Struanilor. Care e secretul?

— Mi-aţi spus să-l fac să se împrietenească cu mine. Acuma are încredere în mine. În primul rând…

— Chiar are?

— Până la un anumit punct, şi din ce în ce mai mult, cu fiecare zi ce trece. În primul rând, seara de azi. Motivul pentru care a scris acea scrisoare la ziar şi pentru care a făcut declaraţia este de a-i câştiga bunăvoinţa amiralului.

— Nu mai spune!

— Îmi daţi voie? Gornt făcu un gest spre şampanie.

— Bineînţeles. Stai jos şi explică-te.

— Are nevoie de consimţământul amiralului ca să ajungă la bordul navei *Pearl* mâine, acesta este mo…

— Ce tot naiba spui?

— Am tras cu urechea în timp ce vorbeau în particular, au ieşit afară după masă, iar eu mă uitam la câteva din tablourile de acolo, am remarcat câteva pânze de Aristotle Quance. Şi vocile lor se auzeau foarte clar – Gornt îi relată apoi aproape cuvânt cu cuvânt convorbirea dintre cei doi. În cele din urmă, Ketterer i-a spus: „Să vedem ce puteţi face în zece sau cincisprezece minute”

— Asta a fost tot? N-a scăpat o vorbă despre ce este la bord, sau de ce este atât de important să ajungă acolo?

— Nu, dom'le.

— Ciudat, e foarte ciudat. Oare ce-ar putea fi?

— Nu ştiu. Toată serata a fost stranie. În timpul mesei l-am surprins pe Struan căutând de mai multe ori privirea amiralului, dar fără să reuşească nici măcar o singură dată. De parcă amiralul l-ar fi evitat în mod intenţionat. Şi lucrul acesta mi-a zgândărit curiozitatea, dom'le.

— Unde şedea amiralul?

— Lângă Angélique, locul de onoare din dreapta ei, iar Sir William în partea cealaltă, deşi ar fi trebuit să fie invers. O altă ciudăţenie şi asta. Eu şedeam lângă Marlowe şi am discutat fel de fel de lucruri plicticoase despre marină, nimic despre croaziera de mâine, deşi am avut impresia, din cele ce spunea Struan, că fusese planificată de mai mult timp şi că depindea numai de aprobarea amiralului. După plecarea amiralului, am adus vorba despre plimbarea

de mâine, dar Marlowe nu mi-a spus decât atât: S-ar putea să fac nişte probe, bătrâne, dacă e de acord şeful, dar de ce? I-am spus că şi mie îmi plac navele şi l-am întrebat dacă n-aş putea veni şi eu, iar el a râs şi a spus că o să mai aranjeze şi alte plimbări, apoi a plecat şi el.

— Nimic despre Struan şi fată?

— Nu, dom'le. Deşi i se scurg ochii după ea tot timpul.

— După ţâţele ei, mormăi Norbert. După ce-a făcut Struan declaraţia aceea, ce s-a mai întâmplat?

— Mai întâi s-a lăsat tăcere, apoi a izbucnit un adevărat infern, întrebări, ţipete, râsete, înjurături. Marlowe şi alţi câţiva ofiţeri de la marină încercau să mai domolească spiritele. McFay se făcuse alb ca varul, Dimitri era cât pe-aci să vomite, Sir William privea înlemnit la Struan, clătinând compătimitor din cap. Eu mi-am concentrat atenţia asupra lui Ketterer. N-a făcut nici un semn şi n-a spus nimic altceva doar a mârâit: *Interesant.* Apoi i-a mulţumit pentru invitaţie, s-a sculat şi a plecat. Struan a încercat să-l oprească, a început să-l întrebe ceva despre ziua de mâine, dar amiralul fie că nu l-a auzit, fie că s-a făcut că nu-l aude, cert este că s-a ridicat şi a plecat, lăsându-l pe Struan să se frământe mai departe. Toţi vorbeau în acelaşi timp şi strigau, toată lumea ţipa şi nimeni nu asculta, ca într-o piaţă chinezească, mulţi erau furioşi şi răcneau la Struan că a înnebunit, cum să mai facă ei comerţ, ştiţi, lucruri banale şi evidente.

Norbert îşi termină paharul. Gornt începu să-i toarne din nou, dar el îl opri.

— Nu prea am chef de băutura asta cu băşicuţe în seara asta, spuse el, mă face să cam trag băşini. Toarnă-mi un scotch – sticla e acolo – era pe un bufet de stejar, purtând patina vremii şi pe care se afla şi un vechi deşteptător marinăresc. Dar ce-o fi la bordul lui *Pearl* de-i trebuie lui atât de mult?

— Nu ştiu.

— Ce a făcut Struan după ce a plecat Ketterer?

— S-a aşezat la loc şi a băut un pahar mare, a spus la revedere absent invitaţilor care începeau să plece şi nu i-a

dat nici o atenţie Angelicăi, ceea ce iarăşi, nu-i stă în fire. Cât despre ea, făcuse nişte ochi mari pentru că, în fine, de data asta, nu mai era în centrul atenţiei şi se vedea clar că nu înţelegea ce se petrece, deci presupun că Struan nu-i spusese nimic nici ei. M-am gândit că ar fi mai bine să vă spun aceste noutăţi, aşa că n-am mai stat nici eu.

— Ziceai ceva despre un secret? Ce fel de secret? De ce să fie de acord bătrâna vrăjitoare Tess Struan să ia o asemenea hotărâre sinucigaşă?

— Din cauza planului lui Sir Morgan, dom’le.

— Al cui?

— Al lui Sir Morgan – Gornt zâmbi larg. Înainte de a pleca din Shanghai mi-a spus, în mod confidenţial, că el şi domnul Brock au elaborat şi erau în curs de a pune în aplicare o anumită stratagemă pentru a duce la faliment firma Struan şi a o zdrobi definitiv. Mi-a spus că este vorba de zahărul din Hawaii, de Banca Victoria şi de…

— Eh?

Norbert privea descumpănit la el, căci îşi amintea foarte bine că Sir Morgan subliniase că nu-i dăduse lui Gornt nici un fel de amănunte în legătură cu lovitura şi nu voia ca acesta să le afle, „chiar dacă băiatul este demn de încredere. Da, şi n-ar fi rău să-l lăsăm să se învârtă o leacă prin cercurile Struan, ca să mai tragă puţin cu urechea”.

— Morgan ţi-a dat detalii? În legătură cu afacerea asta?

— Nu, dom’le, mi-a spus numai ceea ce trebuie să-i transmit lui Struan în modul cel mai discret cu putinţă.

— Isuse Cristoase, spuse Norbert, exasperat. Ar fi mai bine să începi cu începutul.

— Mi-a spus să nu vă spun nimic despre rolul meu până nu mi-l îndeplinesc până la capăt. Până acum am făcut ceea ce mi s-a spus, i-am câştigat încrederea lui Malcolm Struan, aşadar cred că a venit momentul să vă spun – Gornt sorbi din şampanie. Bună licoare, dom’le.

— Dă-i drumul!

— Sir Morgan mi-a spus să-i povestesc lui Struan mai multe istorioare – zicea că sunt destul de aproape de adevăr ca să le creadă şi, prin el, să ajung la adevăratul tai-

pan, Tess Struan. Dom'le, eu pot să garantez că ultimul dintre tai-panii familiei Struan este foarte bine prins în nadă în momentul de faţă – Gornt îi relată foarte pe scurt esenţa negocierilor lui cu Malcolm Struan şi, încheind, râse: Urmează să dau *amănuntele secrete* după duel, în drum spre nava lui.

— Ce o să-i spui?

Bărbatul mai în vârstă asculta cu atenţie. Ştiind detaliile reale, era încă o dată fascinat de viclenia lui Morgan. Dacă Tess Struan acţionează în conformitate cu aceste informaţii false, Sir Morgan va câştiga, în mod cert cele câteva săptămâni de care are nevoie. „Dar, bine, Sir Morgan, îi spusese Norbert în Shanghai când îi fusese expus planul, este sigur în momentul de faţă că nu mai aveţi nevoie de timp, eu pot să-mi împlinesc treaba mea din Yokohama înainte de Crăciun". „Da, poţi, şi o vei face. Dar mie şi lui tata ne place să fim mai siguri. Şi vrem să avem timp, băiatule, ca să fim cu gâtul cât mai departe de orice ştreang şi cu fundurile cât mai departe de orice puşcărie".

Norbert îşi stăpâni un fior la gândul că putea fi prins. Ştreangul nu, dar închisoarea pentru fraudă poate şi pentru datorii în mod sigur. Sir Morgan este oricum un mare ticălos, nu s-a sfiit deloc să-mi spuie mie una şi lui Gornt alta. M-a salvat însă de riscul de a-l ucide pe Struan. Aşadar, îmi rămâne să mă întorc în Anglia şi să trăiesc cu cinci miare pe an. Dar pierd caimacul: conacul şi ocazia de a deveni bogat. E mai bună vrabia din mână decât cioara din par. Norbert oftă. Abia aşteptam să-i găuresc pielea lui Malcolm cu un glonte, îşi zise el, în timp ce cuvintele bătrânului Brock îi răsunau în urechi: „Norbert, o să ai destul timp să te distrezi după ce te retragi. Prima este de cinci mii de guinee dacă îl omori, de o mie dacă îl răneşti grav".

— Morgan e deştept, spuse el, zâmbind. Planu-i fără cusur, aşa-i? adăugă el ca să fie mai sigur.

— Poftim?

— Câteva mici schimbări pe ici, pe colo şi totu-i altfel, nu? – îl urmărea cu multă atenţie.

— Îmi pare rău, dom'le, nu ştiu nici un fel de amănunte, decât ceea ce v-am spus şi ceea ce mi-a spus să-i transmit lui Struan.

— Am să-mi pun încă un scotch, serveşte-te cu şampanie, spuse Norbert satisfăcut, apoi bău în tăcere până reuşi să-şi pună ordine în gânduri. Continuă ca şi când n-ai fi stat de vorbă cu mine. Mâine am să anulez duelul.

— Da, dom'le, tot la asta mă gândeam şi eu acum. Gornt îi întinse scrisoarea lui Malcolm Struan, echivalentul celei pe care o semnase şi Norbert. Mi-a dat asta pentru dumneavoastră, dar eu aş sugera să nu-l anulaţi mâine, căci asta ar putea să-i trezească bănuieli. Şi am putea afla care este lucrul acela atât de important în legătură cu *Pearl,* dacă se duce sau nu se duce.

— Foarte bine, Edward, bună idee – Norbert râse zgomotos. Aşadar, miercuri, tinerelul Struan se va îndrepta spre dezastru, aşa e?

Gornt zâmbi:

— Să-i urăm drum bun, dom'le. Nobila lor Casă este terminată şi începe a noastră.

— Da! – în pieptul lui Norbert se amesteca valul de căldură provocat de scotch cu cel al gândului la viitor. Aşadar, te-ai hotărât să rămâi cu noi.

— Da, dom'le. Dacă veţi fi de acord. Sir Morgan a spus că dumneavoastră hotărâţi.

— Continuă aşa cum ai început şi o să primeşti consimţământul meu. În seara asta ai lucrat admirabil. Noapte bună.

Zăvorî uşa în urma lui. Înainte de a se urca din nou în patul înalt, folosi oala de noapte şi se simţi mult mai bine. Paharul era pe noptieră, pe un teanc de reviste şi cărţi, încă pe trei sferturi plin. Se aşeză comod între pernele înalte care îi plăceau lui şi puse mâna pe cartea deschisă: *Oraşul sfinţilor,* o relatare a lui Burton despre şederea lui printre mormonii misterioşi şi poligami din Salt Lake City, statul Utah, un aventurier şi explorator vestit, care vorbea vreo treizeci de limbi şi ale cărui fapte şi povestiri erau devorate de cititori până în cele mai mici amănunte. Citi câteva

paragrafe apoi, distrat, o puse deoparte. Nu e la fel de bună ca *Pelerinaj de la Mecca la Medina,* sau cea despre descoperirea Lacului Tanganika. Cu toţi mormonii ăştia pe care-i înalţă în slăvi, îţi vine să crezi că şi Burton e în favoarea poligamiei, ceea ce înţelege orice prost. Îşi descrie toate cuceririle, ceea ce face de altfel şi în celelalte cărţi ale lui, iar unele ziare pretind că a avut câteva duzini, toate în acelaşi timp, prezentate de Brigham Young personal, şeful *Sfinţilor de Ultima Zi* şi de guvernatorul din Utah! Pfui, ce mincinoşi!

Dar, Dumnezeule mare, ce om! A văzut şi a făcut mai multe în viaţa lui decât orice englez şi parcă te îmboldeşte să te simţi mândru că eşti englez. Şi ce libertate a avut, a putut să meargă oriunde a dorit, să trăiască cum a vrut, până nu i-a mai rămas de făcut altceva decât să se întoarcă în Anglia şi să se însoare cu o englezoaică cumsecade şi zdravănă, ca orice bărbat normal. Evident însă că a plecat după o lună într-o direcţie necunoscută şi se spune că hoinăreşte şi acum pe undeva, pe la Hindu Kush, sau în ţinuturile secrete de pe Acoperişul Lumii, printre uriaşii zăpezilor…

Sorbi încă puţin din băutură şi se gândi la Gornt. Puştiul nu e chiar aşa de deştept pe cât se crede. Oricine poate să ghicească ce este cu *Pearl.* Ketterer ştie să ţină un secret, la fel şi Sir William, dar Michaelmas Tweet nu ştie, şi nici avocatul când trage câteva păhărele pe gât, aşa că am auzit despre scrisorile de la Tess Struan, că l-a avertizat pe Wee Willie, a blocat biserica şi pe toţi căpitanii de nave civile şi, prin intermediul lui Ketterer şi marina – atâta doar, că nu are nici o putere asupra Marinei Regale! Şi la bordul navei *Pearl* este Marlowe. Marlowe ar putea să-i căsătorească… mda, cu acordul lui Ketterer.

Norbert chicoti. Dar Ketterer îl urăşte pe Struan pentru că a vândut arme tuturor blestemaţilor de seniori care au fost dispuşi să cumpere şi vom face şi noi de acum înainte tot aşa, chiar dacă Struan nu va mai vinde, şi de ce nu? Nu e nimic ilegal în asta, sunt legale şi vor fi întotdeauna legale. Parlamentul are nevoie de fabrici de armament

pentru că armamentul reprezintă afaceri importante şi, mai ales, pentru că războiul le acoperă prostia şi incompetenţa. La naiba cu guvernele. Ketterer îi urăşte pe Struani. Cu tot grumazul lui stacojiu, totuşi nu e prost. O să vrea să vadă rezultate concrete pentru favoarea pe care i-o face. Dar nu le poate avea – declaraţiile pe care le face aiuritul ăsta tânăr n-au nici o valoare – aşa că se joacă cu el de-a şoarecele şi pisica. Poate că o să-i dea voie lui Struan şi iubitei lui să meargă la bord, poate că nu, dar în nici unul din cazuri Marlowe nu va primi încuviinţarea să-i căsătorească. Ketterer vrea să-l vadă pe Struan târându-se la picioarele lui."

Mai luă o înghiţitură zdravănă de whisky şi se simţi imediat într-o dispoziţie sufletească mult mai bună. Izbucni apoi în râs de unul singur. Aşadar, tânărul Struan va rămâne cu buzele umflate: la bordul navei *Pearl* nu se va oficia nici o căsătorie şi va trebuie să se întoarcă la Hong Kong, cu sau fără iubita lui, ca să pice în ghearele mămicuţei. Tare ciudat că acum va trebui să-l lase pe nătărău în viaţă, căci bătrânul îi spusese: „Norbert, să nu cumva să-i scapi fo vorbă lu' Morgan, nu-i place s-audă de crimă, vrea să-l vadă pe Struan viu şi în căcat până-n gât, la fel ca şi pe mă-sa. Ţine minte treaba asta, sau fac cârnaţi din maţele tale, auzitu-m-ai?" Să anulez duelul? Am să mă mai gândesc. Cu multă grijă. Am nevoie de prima aceea specială. Asta-i firea lui Morgan, să-i dea lui Gornt instrucţiuni secrete şi mie să nu-mi spună nimic. Oare ce altceva i-o mai fi spus lui Gornt şi mie nu? Nu contează, Morgan e deştept. Nu are strălucirea bătrânului, dar e mai rafinat, mai modern, nu e zmucit, nu-şi asumă riscuri, nu are nimic din obsesiile brutale şi nemiloase ale bătrânului. Morgan este adevăratul nostru tai-pan şi va fi tai-panul noii Nobile Case. Nu i-au trebuit decât douăzeci de ani ca să zdrobească Compania lui Dirk, cea mai mare care a existat vreodată în Asia. Îşi termină satisfăcut paharul, suflă în lampă şi se întinse comod în pat cu un căscat. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut pe bătrân în zilele lui de glorie, sau pe tai-pan, pe bătrânul Diavol cu Ochi Verzi, pe care numai

vânturile infernale ale Marelui Taifun au putut să-l ucidă. Din fericire, tinerelul acesta nu a moştenit nici una din calităţile lui.

Plecase şi ultimul oaspete şi nu mai rămăsese în încăpere decât Angélique, Jamie McFay şi Malcolm. Tăciunii din căminul mare se înviorau de fiecare dată când un curent de aer se repezea pe horn. Malcolm privea tăcut în foc, la fantasmele pe care le închipuiau cărbunii şi flăcările. Angélique se aşeză pe braţul scaunului lui, neliniştită. McFay se rezemă de masă.

— Vreau să-ţi spun noapte bună tai-pan, spuse el.

Malcolm ieşi din reverie.

— O, mai stai o clipă – zâmbi apoi către Angélique. Îmi pare rău, Angél, am ceva de discutat cu Jamie, te superi?

— Bineînţeles că nu. Noapte bună, Jamie – se aplecă şi îl sărută pe Struan cu afecţiune. Noapte bună, Malcolm, somn uşor.

— Noapte bună, dragă, o să plecăm devreme.

— Da… dar, Malcolm, pot să te întreb, ce a fost cu tot scandalul acela? N-am înţeles, poţi să-mi explici?

— E vorba de invidie. Atât şi nimic mai mult.

— A, da, bineînţeles! Ce impunător şi cu vederi moderne erai! Cât de multă dreptate ai în legătură cu opiul şi cu armele… oh, lá, lá, *chéri*, şi cât eşti de înţelept. Mulţumesc. Bineînţeles, Angélique îl sărută din nou. La ce oră plecăm mâine dimineaţă? Sunt atât de emoţionată, călătoria va fi o schimbare minunată.

— Imediat după răsăritul soarelui. Voi avea grijă să fii trezită la timp, dar… dar să nu fii mirată dacă o să fie vreo schimbare de plan. Marlowe a spus că vremea ar putea să se schimbe şi ea.

— Dar a jurat că vântul va scădea în intensitate şi va fi numai bun pentru o călătorie.

— Am spus: „s-ar putea să fie vreo schimbare”, Angél – Malcolm o îmbrăţişă. Dacă nu mâine, cât mai curând posibil, îi promise el.

— Sper să fie mâine. Je t’aime, *chéri*.

— Je t’aime.

După ce plecă Angélique, în încăpere se lăsă o tăcere de gheaţă. Chen băgă din nou capul pe uşă.

— Închide blestemata aia de uşă şi nu te mai arăta – uşa se închise imediat, Jamie vru să spună ceva, dar el ridică mâna. Te rog să nu spui nimic despre nave, despre arme sau despre opiu. Te rog.

— Foarte bine.

— Stai jos, Jamie.

Malcolm examinase toate variantele posibile: amiralul hotăra că pot face plimbarea cu binecuvântarea lui, sau, dacă li se îngăduia acea plimbare, lui Marlowe i se interzicea să oficieze ceremonia, sau plimbarea era pur şi simplu amânată, cândva, în viitor. Pentru moment, lăsase la o parte contramăsurile.

— Ai putea să plasezi cuterul nostru lângă *Pearl,* înainte de răsăritul soarelui, ca să afli de la Marlowe dacă plimbarea noastră va mai avea loc sau nu şi să-i spui şefului de echipaj să-mi raporteze imediat ce va afla răspunsul. De acord?

— Bineînţeles.

— I-am scris o scrisoare lui Norbert şi i-am dat-o lui Gornt astă-seară, aşa că s-a făcut şi asta. Am uitat ceva?

— În legătură cu ziua de miercuri?

— Da.

— Nu cred. Itinerariul şi ora sunt cele cunoscute, pistoalele sunt standard, nu vor fi de faţă nici un fel de doctori, întrucât părerea generală este că nu se poate avea încredere nici în Babcott, nici în Hoag. Scrisorile sunt singura voastră apărare. Nu vor fi nici un fel de martori, în afară de mine şi de Gornt.

— Bine. Eşti gata să pleci cu *Prancing Cloud?*

— Îmi trimit lucrurile la bord într-o valiză cu poşta noastră. Nimeni nu trebuie să observe. Dar cum facem cu cuferele tale?

— Nu iau decât unul. Strecoară-l cumva la bord mâine – dacă spune cineva ceva, spune că sunt nişte haine pe care vreau să le trimit înainte, căci urmează să merg şi eu la

Hong Kong de Crăciun.

— Chen o să-ţi facă bagajele?

— Da, o să trebuiască, am să-l pun să jure că va ţine secret, dar asta este valabil numai pentru urechile noastre de europeni, nu şi pentru chinezi. Aşa că o să trebuiască să-l iau cu mine. Ah Tok este o problemă, dar să rămână aici, pentru când o să plecăm cu totul. Trebuie să-i spunem lui Ah Soh. Va trebui să vină cu noi la Hong Kong.

— Angélique?

— Nu-i nevoie să-i spunem. Dacă mergem la bordul navei *Pearl,* Ah Soh poate să facă o valiză cu haine şi s-o trimită la bord sub acelaşi pretext, mâine, după căderea nopţii, ca să fim mai siguri. Bine?

— Da.

— Miercuri dimineaţă, noi, tu şi cu mine, ne vom strecura prin spate aşa cum am plănuit. Ceva mai târziu, Chen, Ah Soh şi Angélique, bine înfofolite, vor porni spre debarcaderul nostru, unde cuterul tău cu aburi va fi gata să le ducă la cliper…

— Scuză-mă că te întrerup, dar dacă acesta este planul definitiv, poate ar fi mai bine să folosim un cuter cu vâsle. E mai puţin zgomotos. Pentru mai multă siguranţă, cuterul cu aburi ar putea să ne aştepte la debarcaderul din Mahalaua Beţivilor.

— Da, e mai bine, Jamie, mulţumesc. Aşadar, un cuter cu vâsle. După ce termin treaba cu Norbert, ne îmbarcăm cât mai repede cu putinţă. Spune-i mâine lui Vargas să organizeze o întrunire pentru vineri cu toţi comercianţii japonezi de mătase şi fă în aşa fel încât să pară că avem o agendă încărcată pentru restul săptămânii şi pentru săptămâna următoare, bine?

— Da.

— Mai este ceva, Jamie?

— Pot să-ţi fac o propunere?

— Bineînţeles.

— După plimbarea de mâine cu *Pearl…* – McFay avu un moment de ezitare. Spuneai că s-ar putea să fie o schimbare de program din cauza vremii, da? Prognoza

meteo este bună, nu-i aşa?

— Da. Dar am pomenit asta pentru cazul în care Marlowe va trebui să rămână în port, spuse el acum. Cu toate aceste pregătiri ale flotei pentru a distruge Yedo, sau a-l ameninţa, nu poţi să ştii niciodată ce vor decide amiralul, sau Sir William. Ce propunere ai, Jamie?

— Da fapt, am mai multe. După ce te întorci mâine, Marlowe a spus că o să vă întoarceţi la apusul soarelui, ce ar fi să te duci împreună cu Angélique la bordul navei *Prancing Cloud,* să iei cina împreună cu căpitanul Strongbow şi, eventual, să rămâi acolo peste noapte, în zori mergem pe ţărm, eu şi cu tine şi...

— Un plan mult mai bun, spuse Struan imediat, luminat de bucurie, mult mai bun. Atunci Angélique este deja la bord, la fel şi bagajele ei, nu mai trebuie să ne facem griji în privinţa ei şi după treaba cu Norbert pot să mă întorc imediat înapoi. Grozavă idee, Jamie. Lucrurile noastre pot fi trimise la bord cu Chen şi Ah Soh şi nu văd nici un motiv să nu rămână şi ei la bord, n-o să bănuiască nimeni nimic – Malcolm zâmbi sincer. Eşti foarte inteligent că te-ai gândit la toate astea, eşti foarte inteligent şi tocmai de aceea nu vreau să părăseşti Casa Struan.

Jamie zâmbi trist.

— Asta o să mai vedem.

— Apropo, în caz de accident, spuse Malcolm calm, cu privirea înainte şi fără nici un fel de teamă în voce, dacă sunt rănit, dar mă pot deplasa suficient ca să ajung la bord, atunci să ştii că asta vreau să faci. Dacă este ceva grav, ei bine, adu-l pe Babcott sau pe Hoag. Gândeşte-te să-l aduci oricum pe Hoag la bord, căci îl luăm cu noi la Hong Kong.

— Am întrebat de ei la clinica din Kanagawa, se vor duce abia joi acolo, aşa că miercuri vor fi amândoi aici.

— Te gândeşti la toate.

— Nu. Aş dori s-o pot face şi aş dori să anulezi duelul acesta.

— Nu se va produce nici un accident.

— Mă voi ruga să ai dreptate. Dar indiferent ce se întâmplă, ar fi mai bine să rămân aici până te întorci, sau

până trimiţi după mine.

— Dar mama spunea în scrisoare…

— Ştiu. Dar hai să fim cinstiţi, tai-pan. Am fost scos din joc, oricum ai lua-o. Şi e mai bine să fiu aici, ca să-ţi acopăr retragerea, dacă Norbert păţeşte ceva, sau nu păţeşte, şi să fiu cu ochii pe Gornt. Îmi pare rău, dar mie tot nu-mi place tipul ăsta. Treaba mea este aici, nu la Hong Kong. Iar la primăvară am să plec de la Struan. Asta e treaba cea mai bună şi aş vrea să cădem de acord de pe acum, nu înainte însă ca tu să împlineşti douăzeci şi unu de ani.

Cei doi bărbaţi se uitară unul în ochii celuilalt. Îşi mutară brusc privirile în momentul în care câţiva cărbuni căzură din cămin. Tăciunii se înviorară, apoi se stinseră.

— Eşti un prieten minunat, spuse Malcolm încet. Adevărat.

— Nu, încerc pur şi simplu să-mi respect jurământul faţă de tai-panul Nobilei Case.

André şi Phillip Tyrer erau în faţa Legaţiei britanice.

— Ideea lui Malcolm cu embargoul, oricât de morală ar fi ea, va fi un dezastru pentru toate companiile comerciale din Asia, spuse Tyrer, inclusiv pentru voi şi legaţia voastră – vântul îi ciufulea părul; dar nu-i era frig, după tot alcoolul pe care îl consumase şi emoţiile prin care trecuse.

— Sir William se îndoieşte că guvernatorul din Hong Kong va fi de acord, nu va fi de acord cu ordinele parlamentului, va tărăgăna lucrurile, ceea ce nu înseamnă însă nimic, adăugă el cu un căscat, deoarece parlamentul este o lege în sine. Sunt obosit mort, tu nu?

— Am o întâlnire.

— Ah! – Tyrer văzuse strălucirea din ochii lui. Ce bărbat fericit! În ultima vreme pari într-adevăr mult mai fericit, mult, mult mai fericit. Am fost cu toţii foarte îngrijoraţi.

André trecu pe franceză şi vorbi ceva mai încet:

— Acum mă simt foarte bine, ca niciodată în viaţă. Nici nu pot să-ţi spun cât sunt de fericit, iar fata, ei bine, fata mă tratează ca pe un rege – e tot ce am avut mai bun vreodată. Nu mai am de ce să hoinăresc. Am un contract de

exclusivitate.

— Minunat.

— Ascultă, apropo de asta, ce mai faci cu Fujiko? Raiko a devenit nervoasă şi fata la fel. Am auzit că sărmana fată e zdrobită, că e toată în lacrimi, plânge tot timpul.

— Oh? Tyrer simţi o înţepătură în inimă. Asta înseamnă că sfatul tău a fost bun, spuse el, fără să-şi dea seama că răspunsese în franceză – în majoritatea timpului, seara aceasta vorbise cu Seratard, Sergheiev şi ceilalţi miniştri în engleză amestecată cu franceză.

— Da, dar acum aş spune că ai făcut suficient de mult timp pe durul. N-are sens să jigneşti pe nimeni, sunt oameni drăguţi. Şi le pare rău amândurora că te-au necăjit.

Cu câteva seri în urmă, Raiko îl oprise şi îl întrebase dacă făcuse rost de banii pe care i-i datora. După ce o liniştise cu promisiunea că aştepta să-i vină nişte fonduri dintr-o zi în alta – mizând pe faptul că Angélique va face rost de bani – Raiko îl întrebase de Tyrer:

— Ce s-a întâmplat cu el? Ar fi bine să se îndrepte ce trebuie îndreptat, spre binele lui, al meu, al dumitale ca vechi prieten, al lui Fujiko. E clar că a fost sedus de târfele de la Hanul Crinului. În vremurile acestea grele ne-ar fi de mare folos, şi nouă, şi ţie, dacă ai putea să-l faci să revină la noi. Fata e gata să se sinucidă, sărmana de ea.

André nu credea o iotă din asta, dar Raiko era gata să-i răsucească în inimă cuţitul numit Hinodeh.

— Phillip, ţi-ai jucat rolul perfect, spuse el. Am să aranjez o întâlnire ca să redeschidem tratativele.

— Păi, ştii, André, nu ştiu ce să spun, răspunse Tyrer. Eu… trebuie să-ţi spun că am încercat şi altă fată, o dată, la hanul pe care mi l-ai recomandat – apropo, nu e rău deloc, să ştii, şi m-am gândit că poate nu este cazul încă să-mi iau o fată permanent. Vreau să spun că e o cheltuială prea mare, şi aş avea nevoie de un cal pentru polo…

— Sunt şi părţi bune şi părţi rele atunci când ai o fată numai pentru tine, spuse André, ascunzându-şi spaima. Poate că ar fi bine să suspendăm tratativele pentru contract „până la o îmbunătăţire a relaţiilor”.

— Adică vrei să spui şi cu varza unsă şi cu slănina în pod?

— Şi de ce nu? Femeile astea sunt acolo pentru plăcerea noastră, nu-i aşa? Deşi, Fujiko şi Raiko sunt ceva mai deosebite.

André era cât se poate de convingător, căci n-ar fi vrut ca Tyrer să scape din undiţa lui Fujiko şi, mai ales, nu dorea să fie el în undiţa lui Raiko. Să fii partener secret cu ea era una, iar să fii la mila ei cu totul alta. El va aranja întâlnirea, mai departe depindea de ele, să-l seducă din nou pe Tyrer şi să-l facă să se întoarcă la ele.

— Lasă chestia asta în seama mea. Ce-ai zice de ziua de mâine? Pot să-ţi promit că vei fi întâmpinat cu entuziasm.

— O, chiar aşa? Bine, atunci s-a făcut.

— Phillip… – André aruncă o privire de jur-împrejur. Henri doreşte din toată inima să-l sprijine pe Sir William în acţiunile lui pentru pedepsirea acestui tairo Anjo cât mai sever cu putinţă, idiotul a mers chiar prea departe de data aceasta. Crezi că ar putea avea mâine o discuţie în particular cu Sir William? Henri are câteva idei pe care ar dori să i le transmită în particular.

— Sunt sigur că va fi de acord.

Tyrer deveni dintr-o dată foarte atent şi plăcut surprins, oboseala îi dispăruse ca prin farmec. De regulă, Seratard lansa câte o „iniţiativă franceză” de care ei nu luau cunoştinţă decât după ce aceasta se afla în plină desfăşurare. Ca şi acea invitaţie secretă adresată seniorului Yoshi de a vizita nava amiral franceză despre care auziseră prin sursele lor proprii – servitorii chinezi de la Legaţia franceză îi auziseră pe André şi pe Seratard punând la cale treaba aceasta şi îi transmiseră informaţiile lui Chen valetul Numărul Unu, care îi spusese lui Struan, care îi spusese lui Sir William.

— Un consiliu de război? Numai ei doi?

— Aş sugera noi patru, spuse André, căci vor avea nevoie de ajutoare ca să-şi pună ideile în practică, dar cu cât sunt mai puţine persoane implicate, cu atât mai bine. Dacă vor dori după aceea să-i aducă şi pe general şi pe

amiral, foarte bine. Dar mai târziu. De acord?

— O Antantă Cordială! Am să vorbesc cu bătrânul mâine dimineaţă la prima oră. Ce zici de ora unsprezece?

— N-am putea aranja pentru ora zece? Am o întâlnire fixată la prânz.

André lămurise problema aceasta cu Seratard când se întorsese de la Raiko:

— Henri, întâlnirea aceasta poate fi deosebit de importantă, cu cât vom păstra mai multă discreţie faţă de ceilalţi miniştri, cu atât va fi mai bine. De astă dată va trebui să pretindem că suntem sută la sută de partea britanicilor. Ei au flotă de război, noi nu avem. De astă dată trebuie să-i încurajăm să pornească războiul.

— De ce?

— Am aflat de la Tyrer care a aflat de la samuraiul lui îmblânzit, Nakama, japoneza lui Tyrer este uimitor de bună pentru timpul scurt pe care l-a petrecut aici. Are aptitudini remarcabile pentru limba japoneză, aşa că ar fi bine să fim cu ochii pe el şi să ni-l facem prieten. Tyrer a descoperit că Anjo şi Toranaga Yoshi nu se pot suferi. Yoshi este un patrician, la fel ca tine, în timp ce Anjo este mai ţărănoi.

Îl amuzase teribil să vadă cum Seratard se umflă în pene la auzul acestor cuvinte – când de fapt nu era mai patrician decât el, André.

— Trebuie să-i încurajăm în taină pe englezi să-l zdrobească pe Anjo şi să ne distanţăm în ultimul moment de conflictul actual, cultivându-l în acelaşi timp pe Yoshi, făcând din asta o prioritate de politică naţională, urgentă şi strict secretă. Trebuie să ni-l facem aliat, şi apoi, prin intermediul lui, îi vom împinge înapoi pe britanici în matca lor şi vom controla noi prezenţa străină de aici.

— Şi cum vom face asta, André? Adică cum să-l cultivăm?

— Lasă asta în seama mea, spusese el, mizând din nou pe faptul că prin intermediul lui Raiko şi furnizându-i informaţii de primă calitate şi bani va reuşi să stabilească contactele necesare pentru a se putea apropia de Yoshi.

— S-ar putea ca el să fie cheia cu care vom deschide

Japonia. Va trebui să investim ceva bani, nu prea mult. Dar puşi în buzunarul în care trebuie… – rămânând un pic şi în al meu, îşi zisese el. Succesul este garantat. Va fi Cavalerul nostru cu armură strălucitoare. Noi o să-l ajutăm să devină Sir Galahad pentru a-l distruge pe Regele Arthur al lui Wee Willie.

Şi de ce nu, îşi spunea el acum din nou, pe promenadă, în compania lui Tyrer, o altă piesă esenţială pe eşichierul dominaţiei franceze în Asia. Phillip o să… Dumnezeule! Îi veni aproape să sară în sus de emoţie la un gând care îi venise subit în minte: Dacă Struan este omorât în duel, Angélique rămâne singură şi ar putea deveni o Guinevere pentru acest Yoshi! Şi de ce nu? Mintea îi era în culmea agitaţiei. Fără nici un fel de fonduri şi deci va fi foarte vulnerabilă. Râse în sinea lui, puse gândul la păstrare ca fiind prea îndrăzneţ şi se întoarse la chestiuni mai presante.

— Phillip, spuse el, dorind ca acesta să-l considere cel mai bun prieten al său, dacă reuşim să-i ajutăm pe şefii noştri să ajungă la o soluţie fermă, şi s-o pună în aplicare… Ei?

— Ar fi minunat, André!

— Într-o zi vei fi ambasador aici.

— Nu spune prostii, râse Tyrer.

— Nu spun – în ciuda faptului că urmau să fie întotdeauna în tabere adverse şi trebuia să fie sigur că va fi întotdeauna în stare să-l influenţeze, Tyrer îi plăcea. Într-un an de zile vei vorbi şi vei scrie curent japoneza, vei fi omul de încredere al lui Wee Willie şi îl ai şi pe samuraiul acela îmblânzit, Nakama, ca să te ajute. De ce nu?

— De ce nu? zâmbi şi Tyrer. E o idee plăcută cu care să-ţi închei seara. Visuri frumoase, André!

Aproape nici un om din colonie nu dormea atât de fericit ca Angélique. Bomba pe care o lansase Struan în seara aceea, combinată şi cu neliniştea provocată de apropierea iminentă a războiului de aici şi din Europa, cu urmările lui nefaste asupra afacerilor, îi ţinea treji aproape pe toţi ceilalţi.

— Ca şi cum n-ar fi destul că trebuie să ne facem griji cu războiul civil de la noi, mormăia Dimitri cu capul în pernă, încercând să adoarmă în întunericul dens al încăperii lui din clădirea Cooper-Tillman. Veştile de acasă erau tot mai rele, indiferent de partea cui erai, iar el avea rude în ambele tabere.

Un număr imens de victime şi de o parte şi de alta, jafuri, incendii, atrocităţi, răscoale, brutalităţi, corupţie şi tragedii monstruoase de ambele părţi. Un unchi din Maryland îi scrisese că oraşe întregi fuseseră incendiate şi jefuite de cavaleria lui Quantrell din partea sudiştilor şi apoi de Jayhawkers, din cea a nordiştilor şi că cei mai importanţi oameni din nord se răscumpăraseră pe ei şi fiii lor pentru a nu mai participa la război: „Războiul este dus de soldaţi săraci, subalimentaţi, prost echipaţi, jumătate din ei mor de foame. Este sfârşitul, Dimitri…”

Tatăl lui îi scrisese din Richmond acelaşi lucru: „N-o să mai rămână nimic dacă lucrurile vor continua tot aşa încă un an. Nimic. Este cumplit că trebuie să-ţi spun, dragul meu fiu, fratele tău Janny a fost ucis la Bull Run, sărmanul băiat, cavaleria noastră a fost decimată, un adevărat măcel…”

Dimitri se răsuci în pat, încercând să nu mai sufere pentru poporul lui, dar nu reuşi.

La club se auzea o rumoare de beţivani printre cei câţiva negustori care mai rămăseseră la bar. Câţiva ofiţeri navali şi ai armatei. Tweet şi alţi câţiva bărbaţi şedeau la mesele împrăştiate prin încăpere, terminându-şi ultimele păhărele. Contele Sergheiev şi Fritz Erlicher, ambasadorul Elveţiei recent sosit, se aşezaseră la o masă de lângă fereastră. Rusul îşi ascunse amuzamentul şi se aplecă pe deasupra paharelor de porto spre el.

— Sunt nişte proşti cu toţii, Herr Erlicher, spuse el pe deasupra zgomotului.

— Crezi că Struan a vorbit serios?

— Da, dar dacă va şi face ceea ce a spus, asta rămâne de văzut.

Vorbeau în franceză, şi Sergheiev îi explică conflictul între mamă şi fiu în familia Struan.

— Aşa se spune, că ea este cea care ţine hăţurile, deşi el deţine titlul în mod legal.

— Dacă se pune în aplicare o să fie bine pentru noi amândoi.

— Ah, ai o propunere?

— O idee, domnule conte Sergheiev – Erlicher îşi dezlegă cravata şi respiră mai uşurat, căci aerul din club era închis, plin de fum de ţigară, se simţea un miros greu de bere şi urină din rumeguşul de pe podea care ar fi trebuit înlocuit de mult. Noi suntem o naţiune mică, independentă, cu puţine resurse, dar cu mult curaj şi pricepere. Englezii, pe care nu-i iubeşti nici dumneata prea tare, au monopolizat aproape în întregime fabricarea şi comerţul cu arme în întreaga Europă – deşi uzinele Krupp arată destul de promiţător – omul acela voinic, bărbos îi zâmbi. Am auzit că Maica Rusia are interese mari aici.

— Mă uimeşti…

Erlicher râse.

— Mă uimesc uneori şi pe mine însumi, conte. Dar voiam să-ţi spun că am pus bazele unei industrii de arme fine şi de tunuri, în mod particular pot să vă spun că ducem tratative cu Gatling ca să facem maşinile lui sub licenţă şi vă putem furniza orice fel de arme doriţi, pe termen lung.

— Mulţumesc, dragul meu domn, dar nu avem nevoie de aşa ceva. Ţarul Alexandru al II-lea este un reformator iubitor de pace, anul trecut a desfiinţat iobăgia, anul acesta a început să reformeze armata, marina, administraţia de stat, justiţia, educaţia, totul.

— Şi în acelaşi timp conduce o ţară cu cele mai întinse cuceriri cunoscute în istorie, rânji Erlicher, subjugând mai multe popoare decât oricine altcineva, cu excepţia lui Ginghis-han şi a hoardelor mongole. Ginghis-han a pornit spre vest, în timp ce hoardele ţarului dumneavoastră se îndreaptă spre est, spuse el cu chipul radios de încântare. Peste un întreg continent! Imaginaţi-vă! Peste un continent întreg, până la ocean, prin toată Siberia până în peninsula Kamceatka. Şi nu se va opri aici, aşa e?

— Aşa e? pară contele zâmbind.

— Am auzit că ţarul speră să treacă prin noua sa fortăreaţă de la Vladivostok în Japonia şi apoi spre nord, spre Insulele Kurile şi Aleuntine, să facă legătura cu Alaska rusă, învecinându-se cu nordul Californiei. Şi în tot acest timp, omenirea doarme. Uimitor! Erlicher scoase cutia cu trabucuri cubaneze.

Sergheiev luă un trabuc, îl mirosi şi îl răsuci între degete, apoi acceptă un foc.

— Mulţumesc. Excelent. Toţi elveţienii sunt la fel de visători ca dumneata? întrebă el amabil.

— Nu, domnule conte. Dar noi suntem iubitori de pace şi gazde bune pentru iubitorii de pace. Stăm în munţii noştri, bine înarmaţi şi privim cu atenţie lumea din afară. Din fericire, munţii noştri sunt foarte ostili cu cei care vin nepoftiţi.

Izbucniră nişte strigăte care le distraseră pe moment atenţia. Lunkchurch, Swann, Grimm şi ceilalţi erau mai zgomotoşi ca de obicei.

— N-am fost niciodată în Elveţia. Ar trebui să veniţi în Rusia, avem multe locuri care pot desfăta privirea.

— Am fost la St. Petersburg acum trei ani. E un oraş frumos. Am lucrat trei luni la ambasada noastră de acolo. Cel mai minunat oraş din Europa, dacă faci parte din nobilime. Dacă eşti nobil, bogat sau diplomat străin. Cred că vă este dor de el.

— Tânjesc după el mult mai mult decât îţi poţi imagina, oftă Sergheiev. Nu mai e mult şi am să fiu din nou acolo. Mi s-a spus că următorul meu post va fi la Londra – şi atunci voi veni să vă vizitez munţii.

— Mă voi simţi onorat să-ţi fiu gazdă – Erlicher pufăi din trabuc şi scoase un rotocol de fum. Aşadar, propunerea mea de afacere nu interesează?

— Este desigur adevărat că britanicii au monopolizat o mulţime de ramuri industriale, toate rutele maritime şi toate mările, şi scot fel de fel de bogăţii din ţările subjugate… – acum în ochii lui Sergheiev nu mai era nici un pic de căldură… – pe care ar trebui să le împărţim între noi.

— Atunci ai fi de acord să reluăm discuţia într-o

ambianţă mai liniştită?

— La un dejun, de ce nu? Îi voi informa desigur pe superiorii mei în legătură cu orice fel de discuţie. Iar dacă în viitor vom avea nevoie de ceva, unde vă pot contacta, pe dumneata sau pe superiorii dumitale?

— Iată cartea mea de vizită. Dacă întrebi de mine la Zurich, sunt uşor de găsit.

Erlicher îl urmărea pe Sergheiev care citea caligrafia superbă a noului procedeu miraculos de tipărire pe care îl puseseră la punct. Contele Sergheiev avea trăsături fine, patrician până în măduva oaselor, cu haine perfect croite, în timp ce ale lui erau mediocre, căci strămoşii lui fuseseră ţărani. Dar nu-l invidia. Eu sunt elveţian, îşi spunea el. Sunt un om liber. Nu trebuie să-mi îndoi genunchii şi nici să-mi scot pălăria în faţa nici unui ţar, sau rege, sau preot, sau alt om dacă nu vreau s-o fac. Sărmanul acesta este încă iobag într-un anume fel. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru munţii mei şi pentru văile mele, pentru fraţii şi surorile mele care trăiesc acolo, la fel de liberi ca şi mine şi vom rămâne cu toţii liberi.

Lângă bar, pe jumătate beat şi clătinându-se, Lunkchurch se stropşea caraghios la un alt bărbat, ţipând cât îl ţinea gura:

— Lovitura lu' împuţitu de Struan ne dă peste cap pe toţi împuţiţii…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bamaby, nu mai vorbi aşa de urât, strigă reverendul Tweet, făcându-şi loc prin mulţime spre uşă, cu gulerul strâmb şi cu chipul roşu şi asudat. Dacă te gândeşti la lucrul acesta din punct de vedere moral, al moralei britanice, trebuie să fii de acord că tânărul Struan a procedat corect.

Lunkchurch făcu un gest obscen de om beat în faţa lui.

— Mai închide fleanca aia morală, nătărăule!

Stacojiu de furie, reverendul Tweet strânse pumnul şi dădu să-l lovească fără nici un efect pe celălalt. Cei care se aflau în apropierea lui Lunkchurch îl traseră la o parte ca de obicei, în timp ce alţii îl înconjuraseră pe Tweet şi încercau să-i domolească agresivitatea verbală. Charlie Grimm,

întotdeauna gata să ridice mănuşa, indiferent ce mănuşă, urlă pe deasupra zgomotului şi aburii propriei mahmureli:

— Bamaby, pregăteşte-te să-l întâlneşti pe cel ce te-a făcut!

Plini de solicitudine, cei din jur le făcură loc şi cei doi începură să se bată în neştire, încurajaţi de strigătele celorlalţi.

— Casa oferă de băut, strigă barmanul şef adresându-se celor care mai rămăseseră. Scotch pentru reverend, porto pentru conte şi oaspeţii lui. Acum gata, voi doi, încetaţi cu bătaia.

Tweet acceptă băutura şi se duse la o masă cât mai departe de bătăuşi, care acum se tăvăleau pe jos, cu aceeaşi înverşunare. Barmanul oftă, vărsă o găleată cu lături peste ei, dădu ocol barului, îi apucă pe fiecare într-o mână şi, în aclamaţiile publicului, îi aruncă în stradă.

— Domnilor, închiderea. Închiderea, domnilor, strigă el.

Toţi îşi terminară repede paharele şi începură să plece. Sergheiev şi Fritz Erlicher îşi ridicară politicoşi pălăriile spre preot.

— Domnule reverend, spuse Swann – un negustor subţirel care făcea pe diaconul – ce-ar fi să ne ducem să vedem ce mai fac păcătoşii din Mahalaua Beţivanilor?

— Păi, ce să zic, dom’le Swann, la drum!

În căsuţa ei mică din Yoshiwara, Hinodeh aştepta. Furansu-san spusese că va veni în seara aceea, dar că s-ar putea să întârzie. Se îmbrăcase pregătită pentru seară. Kimonoul de dedesubt şi cel de noapte erau de cea mai bună calitate, părul îi strălucea, pieptenii din carapace de broască ţestoasă şi de argint îi împodobeau coafura înaltă care îi dezgolea ceafa – nu trebuia decât să-i scoată şi imediat părul cădea, lung până la brâu, şi-i acoperea locul acela erotic. Mă întreb de ce-i stârneşte atât de mult ceafa unei femei pe bărbaţi? se întreba ea. Şi de ce-i mai tulburător să ascunzi acest loc care-i stânjeneşte? Bărbaţii – ce ciudat! Dar ştia că atunci când îşi desfăcea părul, Furansu-san se excita la fel de tare ca orice alt client şi

aceasta era unica ei concesie la pactul lor. Numai acest lucru îl făcea pe lumină. Înainte de răsăritul soarelui, încă pe întuneric, când era cu el, maiko venea şi o trezea în taină, iar ea se ridica şi se îmbrăca pe întuneric. Indiferent dacă el se trezea sau nu. După aceea se ducea în camera cealaltă, închidea uşa şi se culca la loc dacă era obosită. El fusese de acord să nu intre niciodată în acest loc de refugiu al ei. După prima seară, ea insistase:

— În felul acesta, intimitatea din timpul nopţii se prelungeşte şi ziua, spusese ea.

— Poftim?

— În felul acesta, ceea ce ai văzut o dată nu se mai schimbă niciodată, indiferent ce hotărăsc zeii.

O trecu un fior. Oricât s-ar fi străduit, nu-şi putea alunga senzaţia că sămânţa Bolii Rele pe care i-o sădise în trup devenea din ce în ce mai puternică, creştea şi se pregătea să izbucnească peste tot. Se examina cu grijă în fiecare zi. Cu minuţiozitate. Numai în Raiko avea încredere ca să-i examineze locurile pe care nu le putea vedea ea însăşi, şi care se arătau, deocamdată fără stigmat.

— E prea des, în fiecare zi, Hinodeh, îi spusese Raiko înainte de a semna contractul. S-ar putea să nu se întâmple nimic câţiva ani…

— Îmi pare rău, Raiko-san, zilnic. E o condiţie.

— Dar de ce ai consimţit? Ai un viitor strălucit în Lumea Plutitoare. Poate că nu ai să ajungi niciodată de rangul întâi, dar eşti educată, mama-san spune că ai o listă lungă de clienţi care sunt mulţumiţi de tine, spunea că poţi să te căsătoreşti cu un negustor înstărit, sau cu un fermier, cu un fabricant de săbii, că eşti inteligentă şi îţi vei găsi întotdeauna o partidă bună.

— Mulţumesc pentru grijă, Raiko-san, dar ai fost de acord cu mama-san a mea că nu-mi vei pune întrebări şi nu vei scormoni în trecutul meu, că nu vei încerca să afli de unde vin sau ce motive am. În schimb împarţi cu ea un procentaj din banii pe care am să-i câştig anul acesta, poate încă un an. Îţi spun încă o dată, motivul pentru care accept acest contract este că aşa doresc eu.

O, da, îi doresc şi ce noroc am avut!

Avea acum douăzeci şi unu de ani. Se născuse la o fermă din apropiere de Nagasaki, în provincia Hizen din Insula de Sud şi când împlinise cinci ani fusese adusă în Lumea Plutitoare de una din numeroasele femei care cutreierau ţara în căutare de fete care ar fi putut deveni eventual gheişe, persoane care se ocupă de artă şi care urmau să fie pregătite în diferite arte precum Koiko, şi să nu rămână numai netsujo jin, persoane pentru plăcere. Părinţii ei fuseseră de acord şi primiseră bani şi o poliţă pentru cinci plăţi anuale, începând peste zece ani, suma depinzând de succesele copilului. În domeniul artelor nu se descurcase prea bine – nici la samisen, nici la cântatul vocal, dans sau actorie – dar ca persoană pentru plăcere, începând de la vârsta de cincisprezece ani, când îşi făcuse debutul, fiind mai bine educată decât colegele ei, devenise foarte importantă şi pentru mama-san şi pentru ea însăşi. Pe atunci se numea Gekko, Rază de lună, şi, deşi erau mulţi străini la Nagasaki, nu cunoscuse nici unul, căci Casa lor îi servea numai pe japonezii de cel mai înalt rang. Într-o zi de octombrie, Luna Fără Zei, primise un client nou. Era cu un an mai în vârstă decât ea, era goshi şi fiu de goshi – un spadasin mediocru, soldat obişnuit, dar bărbatul visurilor ei. Numele lui era Shin Komoda. Pasiunea lor înflori. Oricât se străduise mama-san să le înăbuşe atracţia reciprocă – căci băiatul era sărac, notele lui de plată rămâneau neachitate – nimic din ceea ce spunea şi făcea nu avea nici un efect. Până în primăvara anului următor. Fără a-i spune nimic lui Gekko, mama-san se dusese la casa tânărului, se înclinase în faţa mamei acestuia şi ceruse politicoasă, să i se plătească. Nu aveau cu ce plăti. Mama lui a rugat-o să-i dea un răgaz. Tânărului i s-a interzis s-o mai vadă pe Gekko. Îşi ascultase, de formă, părinţii, dar în sinea lui nimic din ceea ce-i spuseseră nu avu nici un efect. O săptămână mai târziu, deghizaţi, fugiseră împreună, dispărând în furnicarul portului. Acolo îşi schimbară numele şi cu cei câţiva bani pe care îi economisise ea şi bijuteriile, reuşiră să se îmbarce pe o navă care pornea chiar în aceeaşi zi spre Yedo.

Într-o săptămână, Shin Komoda fu dezonorat în satul lui şi declarat ronin. Mama-san se duse din nou la mama băiatului. Era o chestiune de cinste a obrazului, de onoare, ca notele de plată ale băiatului lor să fie achitate. Singura avere de preţ a mamei lui, mândria ei, era părul lung şi negru ca pana corbului. Cu consimţământul soţului, se duse la un peruchier din Nagasaki. Acesta îl cumpără fără ezitare. Banii abia ajunseră ca să se achite notele băiatului. Astfel, în ceea ce-i privea onoarea fusese salvată.

La Yedo, cu banii pe sfârşite, Gekko şi Shin reuşiră să găsească un adăpost în mahalaua oraşului. Şi un preot budhist, care să-i căsătorească. Fără hârtii, căci nici unul din ei nu avea, iar trecutul le fusese şters. Viaţa deveni grea, aproape imposibilă, dar un an trăiseră fericiţi, la limita sărăciei. Nu-i interesa, pentru că se hrăneau din dragostea lor care creştea mereu şi care dădu roade. Deşi banii erau foarte puţini şi nu le ajungeau – oricât de mult s-ar fi străduit ea să fie chibzuită, căci el nu găsise decât un loc de paznic la un bordel de categorie inferioară, care nici măcar nu era în Yoshiwara din Yedo – ei erau fericiţi. Nu conta nimic. Erau împreună. Supravieţuiau. Şi ea ţinea cele două camere micuţe ale lor curate precum cristalul, făcuse din ele un palat, şi un sanctuar pentru el şi pentru copilul lor şi oricât de mult insistase ea şi se oferise să lucreze din nou, el nu acceptase:

— Nu, niciodată, niciodată nu te va mai cunoaşte nici un bărbat. Jură-mi!

Şi ea jurase. Când fiul lor împlini un an, Shin fu ucis într-o încăierare. O dată cu moartea lui, lumina se stinse în viaţa ei. O săptămână mai târziu, mama-san de la bordel îi propusese să lucreze. Ea îi mulţumi şi refuză, spunând că se întoarce acasă, la Nara. Îşi cumpără din piaţă o lumânare nouă, roşie, şi noaptea, în timp ce copilul dormea, o aprinse liniştită, începu să se uite la ea, urmând să se gândească ce să facă şi să se roage la zei cât timp va arde lumânarea, promiţând că în momentul în care flacăra se va stinge va fi hotărât cum e mai bine pentru fiul ei. Şi le ceru zeilor ajutorul pentru a lua o hotărâre înţeleaptă. Flacăra se

stinsese de mult, decizia fusese luată. Era foarte simplă: îl va trimite pe fiul ei înapoi, la părinţii tatălui său. Fiul ei va trebui să se ducă acolo singur, ea va aranja totul în aşa fel încât să se creadă că ea şi soţul ei au comis *jinsai,* sinuciderea rituală împreună, pentru a fi iertaţi de părinţii lui pentru necazul pe care li-l pricinuiseră. Pentru a fi acceptat, copilul trebuia să aibă bani pentru cel puţin un an, să fie bine îmbrăcat şi să călătorească cu o doică de încredere. Şi pentru asta trebuiau iarăşi bani, mai mulţi bani. Numai în felul acesta îşi putea recâştiga moştenirea – titlul de samurai. Şi, în cele din urmă nu avea rost să respecte jurământul dat unui mort, când era în joc viaţa fiului lor care trebuia să trăiască. Dimineaţa îşi lăsă copilul în grija unei vecine şi, cu ultimii bani, cumpără cel mai bun kimono şi cea mai bună umbreluţă pe care o putu găsi în piaţa de mărfuri de furat şi apoi, fără un ban, se duse la cel mai bun coafor din apropierea porţilor oraşului Yedo Yoshiwara. Negocie acolo şi-şi amanetase câştigul pe o lună înainte pentru cea mai bună şi mai modernă coafură, masaj facial şi corporal, manichiură, pedichiură, alte mici operaţii intime şi, mai ales, informaţii. Informaţiile o costară câştigul pe încă o lună. În după-amiaza aceea pătrunse pe porţile oraşului şi se duse direct la Hanul Glicinelor. Mama-san de acolo era la fel ca toate celelalte pe care le mai cunoscuse – cu coafura şi îmbrăcămintea perfecte, ca de obicei, puţin cam greoaie, cu un machiaj ce aducea a mască, cu ochi atât de blânzi faţă de clienţi, dar care deveneau într-o clipă duri ca granitul, ochi care le făceau pe fetele ei să tremure de spaimă, parfumată cu cele mai alese parfumuri care nu reuşeau însă să ascundă mirosul mult prea puternic, precumpănitor de saké. Pe această mama-san o chema Meikin.

— Îmi pare rău, dar nu primesc doamne fără hârtii sau fără istorie, spusese mama-san. Noi respectăm foarte strict legea aici.

— Sunt onorată să aud asta, doamnă, dar am o istorie şi cu ajutorul dumneavoastră putem încropi alta care să-i satisfacă şi pe cei mai băgăreţi oficiali din Bakufu, cu

nasurile lor iscoditoare de broască râioasă, fiindcă tot n-o să găsească nimic.

Meikin râse. Dar ochii ei nu.

— Ce pregătire ai şi unde ai mai fost? Şi cum te cheamă?

— Numele meu este Hinodeh. Unde am fost nu este important, important este pentru ce am fost acolo unde am fost.

Gekko îi povesti despre şcoala de gheişe şi despre faptul că nu se ridicase la nivelul aşteptărilor lor. Îi vorbi apoi despre instruirea ei practică, despre tipul de clienţi pe care îi avusese şi numărul acestora.

— Interesant. Dar, îmi pare rău, aici nu am loc, Hinodeh, spusese mama-san, deosebit de amabilă. Vino din nou mâine. Am să mă mai interesez, poate te va angaja o prietenă de-a mea.

— Îmi pare rău, dar vă rog foarte mult să vă mai gândiţi, spusese ea, sigură că a doua zi nu avea să fie primită, sub un pretext sau altul. Dumneavoastră sunteţi cea mai bună şi cea mai demnă de încredere – îşi muşcă buzele şi adăugă, rugându-se în sinea ei ca informaţia să fie adevărată: Chiar şi luptătorii shishi ştiu asta.

Culoarea pieri de pe chipul mamei-san, deşi expresia ei nu se schimbă.

— Tu şi iubitul tău aţi fugit şi acum el te-a părăsit? întrebă ea calmă.

— Nu, doamnă.

— Atunci a murit.

— Da, doamnă.

— Ai un copil sau mai mulţi?

— Un fiu.

Femeia mai în vârstă oftă.

— Un fiu. Şi e cu tine?

— Este la familia tatălui său.

— Câţi ani are?

— Un an şi trei luni.

Meikin trimisese după ceai şi băuseră în tăcere, Gekko, tremurând toată în sufletul ei, înspăimântată că

ameninţarea mersese prea departe, sigură că cealaltă femeie se întreba de unde deţinea ea aceste informaţii şi cum de ajunsese ea, o străină, în posesia lor. Sau dacă nu era cumva o spioană a shogunatului. Dacă aş fi fost spioană, raţionă Gekko, sigur că n-aş fi spus aşa ceva, nu de la prima întrevedere. După un timp, cealaltă femeie spuse:

— Aici nu poţi să rămâi, Hinodeh, dar am o soră care ţine o casă foarte elegantă pe strada cealaltă. Dar va trebui să plăteşti o taxă de introducere.

— Pot să vă mulţumesc cu anticipaţie pentru ajutorul dumneavoastră?

— În primul rând va trebui să-ţi scoţi gândurile urâte din cap. Pentru totdeauna.

— Jur pe viaţa mea.

— Mai bine pe viaţa fiului tău.

— Pe viaţa fiului meu.

— În al doilea rând, vei fi o doamnă model a Lumii Plutitoare, calmă, ascultătoare şi demnă de încredere.

— Jur pe viaţa mea şi pe viaţa fiului meu.

— În al treilea rând… al treilea poate aştepta până am să văd dacă sora mea este dispusă să adăpostească persoana din faţa mea.

A treia chestiune fusese o problemă de bani – cum să se împartă câştigul între cele două mame-san. Lucrurile se aranjaseră în mod satisfăcător. Se stabilise şi o înţelegere financiară cu vecina ei, ca să aibă grijă de copil pe care îl vizita pe ascuns din două în două săptămâni, în dimineaţa când avea zi liberă. Minciuna pe care i-o spusese lui Meikin nu era chiar minciună în întregime, căci acesta urma să fie încredinţat părinţilor tatălui său.

Deveni curând foarte solicitată din nou. Dar nu suficient. Acum trebuia să-şi plătească permanent coaforul, maseuza, croitorul şi nu-i rămâneau niciodată bani ca să poată pune ceva deoparte. Între timp, ambele mama-san aflaseră de copil, căci amândouă o urmăriseră şi văzuseră unde se duce. Nu-i pomeniră niciodată de copil, dar o priveau mereu cu compătimire. Apoi, într-o zi, mama-san trimisese după

ea şi îi vorbise de acel gai-jin care putea plăti destul în avans ca să-şi poată trimite copilul la părinţi ca să-şi facă viitorul care i se cuvenea, cu bani pentru hrana pe doi ani şi să-i rămână destul pentru mai târziu. Acceptase cu bucurie.

După prima noapte voise să-şi pună capăt zilelor, omul se dovedise o brută dezgustătoare. Oricât plânsese şi se rugase, Raiko refuzase neclintită pentru că o prevenise dinainte că nu va putea face acest lucru cel puţin o lună. Din fericire, mai avea şi zile libere, ca să-şi refacă forţele şi să elaboreze noi planuri de apărare. În cele din urmă, Bestia, cum îi spunea ea, fusese învinsă şi se schimbase. Acum era docil, plângea foarte mult; şi voia pasiunea în toate aberaţiile ei, dar sub purtările lui blânde şi plăcute, Hinodeh simţea cum fierbe violenţa, gata să explodeze.

În liniştea care o înconjura, Hinodeh aştepta cu nervii întinşi. În momentul în care el bătu la poarta de la stradă, maiko veni în fugă să-i dea de veste. Mai avea timp, aşa că se aşeză în poziţia lotusului pentru meditaţie şi-şi trimise gândurile spre zen. În curând era gata.

Împreunarea cu Bestia fu suportabilă. E curios cât de diferit este, îşi zicea Hinodeh, construit altfel decât persoanele civilizate, un lujer mai lung şi mai gros, dar fără acea fermitate şi vigoare a oricărei persoane civilizate. Şi este atât de diferit şi faţă de Shin, care era blând şi bun şi atât de puternic. Curios, la soţul ei nu se vedea nici o trăsătură de-a strămoşului său gai-jin, Anjin-san, care cu două secole şi jumătate în urmă, îşi luase numele de Komoda şi-şi întemeiase o a doua familie la Nagasaki – prima lui familie trăia la Izu unde construia nave pentru seniorul lui, Shogunul Toranaga. Mulţumesc zeilor pentru el. Datorită lui s-a născut Shin al meu şi s-a născut samurai, şi tot aşa şi fiul meu. Zâmbi fericită. Fiul ei se afla de aproape trei săptămâni pe drum, cu două slujitoare de nădejde. Duceau cu ele o hârtie de plată pe numele mamei lui Shin, iscălită de bancherii Gyokoyama, pentru hrana copilului şi a bunicilor acestuia pe timp de trei ani.

Am avut grijă de toate, se gândi ea cu mândrie. Mi-am făcut datoria faţă de fiul nostru, Shin-sama. Ţi-am apărat

onoarea. Totul este în ordine. Chiar şi ultima întrebare a lui Raiko, înainte de a discuta ultima clauză a contractului cu Bestia:

— Şi, la urmă, Hinodeh, ce să fac cu trupul tău?

— Aruncă-l la groapa cu gunoi, mie nu-mi pasă. E deja pângărit. Lasă-l câinilor.

CARTEA A PATRA

42

YOKOHAMA,

Marţi, 11 decembrie

În lumina de dinaintea răsăritului, cuterul Struanilor se depărta grăbit de fregata *Pearl,* îndreptându-se către cheul propriu. Valul de provă, alb ca două mustăţi, cuterul mergea cu maximum de viteză, iar panaşul lui de fum se înălţa semeţ în aer. Vântul prielnic bătea dinspre ţărm, cerul acoperit promitea să se lumineze spre prânz. Binoclul nostromului era îndreptat către ferestrele firmei Struan, se vedea o lumină, dar nu-şi dădea seama dacă Struan se afla acolo sau nu. Brusc maşina tuşi, se opri, nostromului i se strânse inima, toţi de pe ambarcaţiune îşi ţinură respiraţia. După câteva secunde maşina începu să meargă, tuşi din nou, încă mergea, dar după sunet se vedea că ceva nu e în regulă.

— Cristoase Atotputernice, Roper, du-te jos, strigă el către mecanic. Voi jigodiilor, aduceţi vâslele pe punte pentru cazul că ne lasă drăcovenia asta… Isuse Cristoase, McFay o să ne jupoaie de vii… Roper, mârâi el, care-i problema, pentru numele lui Dumnezeu, Roper. Dă-i bătaie.

Din nou îşi fixă binoclul pe fereastra aceea. Nici un semn că ar fi fost cineva acolo. Dar Struan era acolo, cu binoclul îndreptat spre cuter, şi îl urmărea atent de când cuterul ajunsese la fregată. Înjură căci îl vedea clar pe nostrom acum, şi nostromul ar fi trebuit să ştie că el privea şi nu i-ar fi fost greu să trimită un semnal, da sau ba. Nu e vina lui, pentru numele lui Dumnezeu, îşi zise, ai uitat să stabileşti semnalul. Idiotule! N-are importanţă, vremea e destul de bună, nu se vede nicăieri nici un semn prevestitor de furtună, nu că o furtună mică ar putea pricinui necazuri fregatei *Pearl.* Refocaliză binoclul pe nava amiral. Cuterul acesteia se întorcea şi el de la *Pearl.* Se prea poate să fi dus ordine la *Pearl.* Uşa din spatele lui se deschise larg. Chen intră în cameră plin de vervă aducând o ceaşcă de ceai

aburind.

— ’Neaţa, tai-pan. Tu-ah nu somn, ceai bun, hop hop, acum?

— Ayeeyah! De câte ori trebuie să-ţi spun să vorbeşti într-o limbă civilizată şi nu în dialectul ăsta caraghios? Îţi sunt urechile umplute cu balega strămoşilor tăi şi ţi s-a covăsit creierul?

Chen continuă să zâmbească, dar în sufletul lui gemu. Se aşteptase ca vorbele lui de duh să-l facă pe Struan să râdă:

— Ayeeyah, iartă-mă, spuse el, şi adăugă salutul chinezesc tradiţional echivalent cu bună dimineaţa: azi ai mâncat orez?

— Mulţumesc!

Prin binoclu Malcolm văzu un ofiţer coborând din cuterul navei amiral şi urcând pe pasarelă, dar nici un semn care să indice dacă lucrurile erau aşa cum dorea sau altfel. Fir-ar să fie! Acceptă ceaşca de ceai.

— Mulţumesc.

În acest moment nu simţea dureri mai deosebite, doar ca de obicei, suportabile, căci îşi luase doza de dimineaţă. În ultima săptămână reuşise să reducă mult cantitatea de licoare. Acum lua o porţie dimineaţa şi una seara şi jurase că pe viitor va lua o singură dată dacă ziua aceea se va termina cu bine.

Ceaiul era bun, amestecat cu lapte adevărat, zahăr mult şi fiind primul din această zi mai avea în el şi o porţie de rom, o tradiţie iniţiată de Dirk Struan, după spusele tatălui său.

— Chen, adu-mi pantalonii groşi şi jerseul. Ba şi pardesiul.

— Am auzit că s-a contramandat călătoria, tai-pan, spuse Chen mirat.

— În numele tuturor zeilor, când ai auzit una ca asta?

— Aseară, tai-pan. Vărul meu de-al cincilea care face parte din Casa Diavolului Străin care-i Şef, l-a auzit pe el vorbind cu Nas de Broască de pe Vaporul Mare care i-a spus: Nici o plimbare cu nava.

Lui Malcolm i se strânse inima. Abia ţinându-se pe picioare se duse la fereastră. Avu un şoc când văzu cuterul bălăcindu-se la două sute de metri de ţărm la voia întâmplării, cu maşina în pană. Începu să înjure cu năduf şi imediat începu să iasă fum pe coş, apăru valul de proră, cuterul începu să capete viteză. Cu binoclul scrută bucăţică cu bucăţică puntea, dar nu putu să vadă nimic, decât pe nostrom, care urla, că se instalaseră vâslele pe punte pentru cazul că motorul cu aburi are iar pană. Cu viteza pe care o avea, cuterul avea să ajungă la docul lor în mai puţin de zece minute. Cu ajutorul lui Chen se îmbrăcă. Aruncând o privire rapidă pe geam văzu cuterul aproape la ţărm. Deschise fereastra şi se aplecă în afară pe când nostromul tocmai sărea pe debarcader şi începu să alerge cu toată viteza pe care i-o îngăduia pântecul lui mare.

— Hei, nostromule!

Nostromul, un bărbat cu părul alb, gâfâia în momentul în care ajunse destul de aproape de fereastră ca să spună cu răsuflarea tăiată:

— Salutări din partea căpitanului Marlowe. Fiţi amabil şi poftiţi dumneavoastră şi… doamna la bord.

Struan slobozi un chiot de bucurie. Trimise după Ah Soh, îi spuse s-o scoale şi s-o îmbrace repede pe Angélique. Apoi, încet adăugă:

— Ascultă, Chen şi nu mă întrerupe că iau foc… – şi îi dădu instrucţiuni ce să împacheteze şi ce să-i ordone lui Ah Soh să împacheteze, şi să ducă apoi cuferele la bordul navei *Prancing Cloud* la apusul soarelui. Tânăra doamnă vine cu mine şi vom lua masa de seară la bord şi vom dormi la bord, iar voi doi veţi sta cu noi, apoi vă veţi întoarce la Hong Kong cu noi…

Chen era peste măsură de bucuros.

— Hong Kong! Ayeeyah, tai-pan…

— …şi amândoi vă veţi ţine gurile, mai strânse decât un cur de muscă, iar dacă nu, atunci am să-l rog pe Chen al Nobilei Case să şteargă numele voastre din cartea familiei.

Îl văzu pe Chen că se face negru la faţă. Nu mai folosise ameninţarea asta până acum. Cartea familiei era pentru

fiecare bărbat chinez legătura cu nemurirea, cu strămoşii săi din trecutul mistic, cu îndepărtaţii lui descendenţi când el însuşi va deveni un strămoş îndepărtat şi chiar şi mai departe de atât. Indiferent unde se năştea un chinez în această lume, el era trecut în registrul strămoşesc al satului său. Fără asta el nu exista.

— Bine, stăpâne. Dar Ah Tok?

— Mă ocup eu de ea. Cheam-o încoace.

Chen se îndreptă spre uşă, ea era acolo, Chen o luă la fugă, ea intră în cameră. Struan spuse că a hotărât ca ea să vină după ei cu o a doua navă şi că asta era situaţia.

— Ohko, fiul meu, spuse ea cu vocea mieroasă. Ce hotărăşti tu pentru bătrâna ta mamă nu este ceea ce hotărăşte bătrâna ta mamă că este cel mai bun lucru pentru ea şi pentru fiul său. Mergem acasă. Tăcem din gură. Nici un împuţit de diavol străin nu va afla nimic. Bineînţeles că pe toţi oamenii civilizaţi îi va interesa acest mister. Mergem acasă împreună. Îţi iei şi târfa cu tine?

Ea rămase nemişcată sub biciul cuvintelor lui, prin care-i poruncea să nu mai folosească niciodată acest cuvânt, altfel avea s-o păţească rău de tot.

— Ayeeyah, bombăni ea plecând din cameră, cuvintele ei auzindu-se încă. Bătrâna ta mamă n-o s-o mai numească pe târfa aia târfa ta, dar toţi zeii să-mi fie martori că chiar dacă nu-i spun târfă cum îi spun, tot târfă se cheamă că e! E oare fiul meu neghiob…

Când Struan o văzu pe Angélique, furia lui se evaporă.

— Sfinte!

Angélique purta costum de călărie, cizme, fustă lungă, strânsă în talie, vestă, cravată, jachetă, pălărie cu pană verde, şi mănuşi, doar că nu avea cravaşă.

— Am considerat că aşa e cel mai nimerit, dragul meu, pentru o plimbare pe mare, spuse ea zâmbind plină de farmec.

— Bine aţi venit la bord.

Marlowe stătea în capul pasarelei, arătând splendid în uniforma lui. Înainte de a păşi pe punte, Malcolm,

sprijinindu-se cu greu de bară cu mâna stângă, Angélique ţinându-i bastoanele, îşi ridică jobenul ceremonios şi spuse:

— Avem permisiunea de a urca la bord?

Marlowe salută şi surâse.

— Bine aţi venit, amândoi sunteţi bineveniţi la bord. Îmi permiteţi? luă braţul Angelicăi, topindu-se în faţa zâmbetului ei cuceritor şi a jachetei ei care-i scotea extraordinar în evidenţă silueta, şi îi conduse spre covertă în partea din faţă a coşului de fum, aşteptă până ce Malcolm se aşeză, confortabil într-un scaun de punte. Mola peste tot! Domnule Lloyd, îi spuse el secundului, Davyd Lloyd. Un sfert maşina înainte, drept aşa.

Pearl se îndepărtă prin puterea motoarelor de geamandura la care fusese legată.

— De îndată ce ieşim în larg mărim viteza, spuse el. Amiralul ne-a ordonat să facem încercări la motoarele cu aburi la o distanţă de la care să putem fi văzuţi de pe nava amiral.

Fericirea lui Struan se risipi.

— La o distanţă la care să vă vadă el? Nu ieşim noi în larg? Măcar până nu se mai vede ţărmul în urmă?

Marlowe râse.

— Presupun că amiralului îi place să-şi ţină copiii cât mai aproape. Dar ne vom distra, vă promit.

Deci suntem la bord, dar nu pentru motivul care mă interesează pe mine, gândi Struan. Nemernicul, e sadic! Şi dacă amiralul ar fi fost pe navă era absolut sigur că l-ar fi omorât cu plăcere. Mă rog, nu l-aş omorî, dar am să i-o plătesc eu cu vârf şi îndesat. O să-i pară lui rău că nu m-a ajutat. Când mă întorc o să dau totul peste cap şi o să fiu un cui în coasta lui pe care n-o să-l uite el niciodată. Dar ce mă fac eu acum!

Era atâta agitaţie pe navă că Marlowe şi Angélique nu observară disperarea pe care Malcolm încerca s-o ascundă. Fregata îşi croia drum printre navele flotei, mulţi marinari şi ofiţeri de pe alte nave cu ochii pe Angélique, iar unii dintre ei apreciind manevrele perfecte de pe *Pearl.* De la bordul navei amiral franceze, un vapor cu zbaturi, şi douăzeci de

tunuri, pe lângă care trecură, un marinar fluiera şi făcu semne cu mâna, gestul lui, consternându-i pe ofiţerii britanici. Sfinte Dumnezeule, gândi Marlowe, ce purtări proaste şi ce lipsă îngrozitoare de disciplină! Dar cu toate acestea urmări blajin cu privirea cum Angélique răspunde, fluturând mâna şi stârnind un cor de fluierături şi strigăte de admiraţie. Ca să-i distragă atenţia de la spectacolul ăsta, Marlowe îi spuse:

— O să facem nişte teste de viteză, Angélique, mai întâi cu ajutorul maşinilor, apoi navigăm cu pânze. Trebuie să punem noul catarg la încercare serioasă, să-l testăm. Probabil nu-ţi aminteşti, dar am pierdut catargul principal în furtuna aceea. Vezi…

Şi el continuă să trăncănească, explicându-i când una, când alta, răspunzând la fiecare întrebare pe care ea se simţea obligată s-o pună. Ea, la rândul ei, se prefăcea că e interesată, de fapt dorind doar să tacă, să simtă cum briza mării îi răsfira părul acum că îşi scosese pălăria şi se bucura de această nouă libertate, dorind ca vântul să spele cu totul putoarea permanentă din Yokohama ca şi pe cea din Hong Kong, care părea să facă parte din existenţa zilnică, într-atât încât n-o mai simţea nimeni. Dorea să privească numai înainte şi să viseze la Canalul Mânecii, la marea albastră şi la minunata coastă de acasă, dorind de fapt să se întoarcă în patrie. Noi, francezii, ducem aşa de mult dorul ţării noastre, în timp ce englezii par să fie capabili să se simtă ca acasă oriunde în lumea asta şi nu au de fapt nevoie de Anglia, nu ca noi care avem nevoie de Franţa…

— O să oprim maşinile la prânz, spunea Marlowe, foarte încântat că era căpitan pe fregata *Pearl,* am aranjat o gustare în cabina mea şi, dacă vrei să te odihneşti puţin, e şi o cuşetă…

Dimineaţa trecu în chip plăcut. La fiecare jumătate de oră, clopotul navei marca trecerea timpului şi chiar şi Malcolm ieşi din disperarea lui pe când nava începu probele de la un capăt la celălalt al golfului, făcând volte, rondouri, avântându-se înainte, mergând în marşarier.

— Într-o clipă oprim motoarele şi atunci ridicăm toate

pânzele sus! spuse Marlowe.

— Îmi place mai mult cu pânze, spuse ea. Zgomotul motorului este atât de înnebunitor. Navigaţia cu pânze este cu mult mai plăcută, nu crezi, Malcolm, *chéri*?

— Da, ai dreptate, spuse Malcolm plin de mulţumire, cu braţul în jurul taliei ei, ţinând-o strâns, să nu lunece din pricina mişcărilor punţii.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, spuse Marlowe, ca aproape toţi cei din marina regală britanică. Bineînţeles că suntem nevoiţi să folosim pânzele cea mai mare parte din timp. Nu putem duce suficient combustibil şi, în plus, cărbunele face atâta murdărie! Dar pe o noapte afurisită, când limanul portului e foarte aproape, iar tu trebuie să mergi împotriva furtunii, sau când duşmanul are o navă de două ori mai mare ca tine şi un număr dublu de tunuri, dar merge cu vele în timp ce tu mergi cu aburi, atunci binecuvântezi pe bunul Stephenson şi pe inginerii britanici că ţi-au oferit mijlocul binecuvântat de a naviga contra vântului. V-aş lua jos dar, aşa cum am spus, peste tot e praf de cărbune şi zgomot.

— Mie, totuşi, mi-ar face mare plăcere să arunc o privire. Se poate?

— Bineînţeles. Tu, Malcolm?

— Nu, mulţumesc. Mergeţi voi doi, spuse Malcolm.

Încă de pe vremea când era copil fusese de nenumărate ori în sala maşinilor pe propriile lor vapoare, iar motoarele nu l-au interesat niciodată, în afară de eficienţa lor, de costul şi de cantitatea de cărbune pe care o consumau.

Înainte de a părăsi puntea de comandă, Marlowe verifică felul cum mergea nava, cum bătea vântul. Se aflau la trei sferturi de milă depărtare de ţărm, la o distanţă apreciabilă de flotă şi de navele comerciale.

— Domnule secund, preia comanda navei. Când ne vom afla la travers de nava amiral, opreşte motoarele, ridică toate pânzele, direcţia către est.

— ’Nţeles, domnule căpitan!

Malcolm îl urmări cu privirea pe Marlowe cum o conduce pe Angélique către partea centrală a navei, cu o strângere

de inimă, plin de invidie faţă de mersul lui sprinten şi în acelaşi timp amuzat de farmecul ei molipsitor pe care-l răspândea în jur. Se lăsă mai comod pe scaun. Marea, cerul, vântul şi întinderea imensă îi spulberaseră mâhnirea. Era plăcut pe mare, pe o navă militară atât de mândră, rapidă şi bine întreţinută, era minunat să stai confortabil şi în siguranţă pe un scaun de pe punte, iar mintea lui făcea tot felul de planuri pentru a doua zi şi zilele următoare. *Joss.* N-am de gând să mă îngrijorez de nimic, îşi promise el. Adu-ţi aminte de jurământul tău şi de noua epocă ce-ţi stă înainte. După ce Gornt sosise la Yokohama ca un trimis al cerului, Malcolm îi mulţumise lui Dumnezeu pentru păsuirea care i-o îngăduise şi jurase că, dacă informaţiile pe care i le furniza Gornt se dovedeau salvatoare cum susţinea el, atunci va face de acum înainte tot ce-i va sta în putinţă pentru Nobila Casă şi se va mulţumi cu atât. Având suficiente informaţii ca să-i zdrobească pe Brock, era absolut sigur că mama lui se va grăbi să-l sprijini în tot, iar el nu dorea decât s-o aibă pe Angélique şi să fie tai-pan, dar nu numai cu numele.

Cu o seară înainte simţise nevoia să se uite în oglindă. Trebuia! Ceva mai puternic decât el îl forţă să se cerceteze cu toată seriozitatea pentru prima oară după ani de zile, să se studieze profund, până în adâncul fiinţei, nu numai trăsăturile chipului. În cele din urmă se gândi: Ăsta eşti, încă vătămat serios pe dinăuntru, nu te prea poţi îndrepta de spate, picioarele nu te mai slujesc cum ar trebui, dar poţi să stai în picioare, poţi să umbli şi o să te mai întremezi cu timpul. Restul trupului funcţionează. Ca şi mintea. Împacă-te cu situaţia asta aşa cum e. Aminteşte-ţi ce-ţi tot spuneau mama şi tata de când erai copil: împacă-te cu soarta, *joss,* cum spunea Dirk întotdeauna, Dirk cel cu jumătate de picior ciuruit de alice, dar asta nu l-a oprit în loc, Dirk cel împuşcat şi tăiat de zeci de ori, aproape omorât la Trafalgar, ca băiat care aducea pulberea la tunuri, aproape strivit de Tyler Brock de vreo cinci ori. Împacă-te cu soarta. Fii chinez, aşa spunea Dirk. Fă tot ce poţi şi naiba să-i ia pe toţi ceilalţi.

Inima începu să-i bată cu putere. Dirk, Dirk şi iar Dirk! Blestemat să fie Dirk Struan! L-ai detestat pentru că ţi-a fost băgat tot timpul pe gât, ai fost întotdeauna înlemnit de groază că nu te vei putea asemui niciodată cu statura lui uriaşă! Recunoaşte!

Imaginea lui în oglindă nu-i dădu nici un răspuns. Îşi răspunse singur. Am sângele lui, am de condus Nobila lui Casă, sunt tai-pan, o să fac tot ce pot, dar n-o să mă ridic niciodată la înălţimea lui, blestema-l-ar Dumnezeu, ăsta-i adevărul! Ăsta e destinul meu, joss. Bun, păru să-i răspundă imaginea lui din oglindă. Dar de ce trebuie să-l urăşti? El nu te urăşte. De ce să-l urăşti aşa cum l-ai urât toată viaţa ta. Căci l-ai urât toată viaţa ta. Nu?

— E adevărat. Îl urăsc şi l-am urât întotdeauna!

Rostind aceste cuvinte cu voce tare avu aproape un şoc. Dar era adevărat. Iar toată dragostea şi respectul de dinainte fuseseră doar o făţărnicie. Da, îl urăsc. Acum, brusc, acolo, în faţa oglinzii, simţi că nu-l mai ura. De ce?

Nu ştiu. Poate că din cauza lui Edward Gornt, poate că el e spiritul cel bun care m-a eliberat de trecutul meu, aşa după cum şi el doreşte ca eu să-l eliberez de trecutul lui. Oare nu a transformat Morgan viaţa mamei lui şi viaţa tatălui lui? Nu numai că Dirk mi-a otrăvit viaţa, dar fantoma lui s-a strecurat între mama şi tata şi le-a făcut viaţa un coşmar. Nu, a fost asta destinul lor ca tata să moară urându-l în aceeaşi măsură în care, pe faţă mama, îl adoră..., în timp ce în inima ei ea îl urăşte că nu a luat-o de nevastă. Aici, pe puntea fregatei îşi aminti de toate acestea, şi o transpiraţie rece îi scăldă tot corpul. Apoi mai târziu bău nişte whisky, dar nu şi cealaltă licoare, hotărându-se să renunţe definitiv la drog, chiar în acel moment, pentru că de acum ştia şi el că dorea cu ardoare să bea acea licoare, că devenise robul ei. Prea multe adevăruri de suportat deodată. Nu e uşor să te priveşti drept în faţă. Cea mai dificilă încercare dintre toate, şi cea mai periculoasă, prin care orice bărbat trebuie să treacă, dar numai o dată în viaţa lui, ca să se împace cu sine. Că mi-a plăcut, că nu mi-a plăcut, eu am făcut-o.

— Domnule secund, spuse tânărul semnalizator către locotenentul Lloyd, privind prin ochean la colegul său de pe cealaltă navă. Un mesaj de la amiral.

Cu două punţi mai jos, sala maşinilor era un cuptor încins, plin de zgomotul infernal şi ritmic al maşinilor, de praf şi negreală, şi de miros urât, şi prin ceaţa aceea confuză se zăreau din când în când traiectoriile cărbunilor arzând, în timp ce fochiştii, goi până la brâu, deschideau uşile focarelor de sub marile cazane ca să arunce înăuntru cărbune, sau să scurme zgura aprinsă ca să facă loc combustibilului proaspăt. Angélique şi Marlowe stăteau pe un grătar de fier deasupra lor. Aerul fierbinte urca în sus, spre ei, în vârtejuri aducând cu el mirosul încins de cărbune, de fier şi de ulei arzând, de sudoare şi aburi. Corpurile de dedesubt luceau de transpiraţie, bărbaţi cu pântece mari şi muşchi umflaţi de încordare înfigeau lopeţi ascuţite ca briciul, scrâşnind pe podeaua de fier, în buncărele de cărbune, scoţându-le apoi pline, aruncau cu îndemânare cărbunele care se împrăştia într-un strat egal care lua foc imediat, ca peste el să se arunce apoi alt strat de cărbune.

Spre pupa, motorul în mişcare strălucea, curăţat cu grijă şi dat cu ulei, iar bărbaţi cu nişte bidoane cu gât lung puneau ulei la articulaţiile maşinilor, alţii curăţau cu ghemotoace de bumbac excesul de ulei, alţii urmăreau cadrane gradate, manevrau pompe, supape şi valve în timp ce motorul rotea arborele elicei ca nava să înfrunte valurile. Din supape ţâşneau jeturi de abur, alţi mecanici se îngrijeau de pistoane, pârghii, transmisii, pe care le ungeau, le ştergeau, fochiştii aruncau în focare alte şi alte lopeţi cu cărbune. Angélique urmărea tulburată acest tablou de coşmar, în vreme ce eroii acestuia habar n-aveau că erau priviţi.

Plin de mândrie, Marlowe îi arăta totul şi îi explica totul, făcându-se auzit peste vuietul motoarelor, iar ea răspundea cu o înclinare a capului şi un zâmbet din când în când, ţinându-se de braţul lui, ca să-şi păstreze echilibrul, şi nu auzea nimic din ce-i spunea şi nici n-o interesa, fascinată

de sala maşinilor care i se părea o Walhalla masculină, în care maşinile erau nevestele acelor bărbaţi, primitive, dar parcă aparţinând mai mult viitorului, nişte sclave care se bucură de grija stăpânilor lor şi nu invers.

Neobservat, tânărul semnalizator se apropie din spate şi salută. Pentru că nu părea să-l audă nimeni, veni în faţă, salută din nou şi rupse vraja în care trăia Angélique. Îi înmână lui Marlowe un mesaj scris. Marlowe îl citi cu repeziciune, apoi dădu din cap şi-i strigă:

— Confirmă primirea! se aplecă spre Angélique. Îmi pare rău, dar acum trebuie să plecăm.

În clipa aceea clopotele de semnalizare de pe punte răsunară jos, în adâncul navei. Ofiţerul maşinist confirmă primirea ordinului, mecanicii alergară să închidă nişte robinete şi să deschidă altele, apăsau pârghii şi controlau aparatele de control. În timp ce aburul ţâşnea pe conductele de evacuare, afară, şi motorul începu să încetinească, zgomotul se reduse şi fochiştii se sprijiniră în lopeţi răsuflând uşuraţi, trăgând cu nesaţ în piepturi aerul încărcat de praf de cărbune şi-şi stoarseră prosoapele pe care le purtau în jurul gâtului. Un bărbat se întoarse spre buncărul de cărbune şi-l înjură, înjurătura fu acoperită de vaietul motorului, atunci îşi deschise prohabul şi se pişă în focar pe cărbuni, jetul transformându-se în abur stârnind hohotele celorlalţi. Marlowe o apucă pe Angélique repede de braţ şi o luă de acolo, pornind în sus pe pasarelă. Abia atunci o observă un fochist, apoi un altul şi înainte ca ea să dispară se uitau cu toţi holbaţi la silueta care se depărta. Când n-o mai văzură, unul făcu nişte gesturi obscene trezind o altă cascadă de hohote, amplificată de tăcerea bruscă şi apăsarea ce se lăsase deodată în sala maşinilor. Când ajunse pe punte, scăpând din infernul acela de zgomot, Angélique îşi umplu pieptul cu aerul curat al mării, se simţi ameţită şi se sprijini de Marlowe.

— Nu vă simţiţi bine? o întrebă el.

— Ba, da, spuse ea. Îţi mulţumesc, John, a fost… a fost, fost extraordinar.

— Da? spuse Marlowe absent, atent acum doar la

marinarii din arboradă şi la cei de pe punte ocupaţi cu manevrele pentru ridicarea velelor. Presupun că e extraordinar, dar numai prima oară. Pe o mare în furtună, acolo jos e un iad. Fochiştii şi maşiniştii sunt o rasă de oameni aparte – o conduse la Malcolm. Îmi pare rău, dar trebuie să vă părăsesc o clipă.

Se duse jos la cabina lui de la pupa. Marinarul de santinelă salută când trecu pe lângă el. Seif-ul navei era sub patul lui. Îl descuie cu nervozitate. Mesajul de la amiral suna: „Pune în aplicare ordinele sigilate, 1/A16/12”. În seif erau jurnalul de bord, codurile, banii pentru lefuri, registrele de plată, registrul de pedepse, manuale, declaraţii de vamă, chitanţe, Registre Navale şi câteva plicuri sigilate, trimise lui în această dimineaţă de pe nava amiral. Mâna îi tremură uşor în timp ce căuta plicul indicat. Era oare ordinul: „Întoarce-te la flotă; pregăteşte-te de luptă” pe care-l aştepta? Se aşeză la masa înconjurată de scaune prinse în podea şi rupse sigiliul.

— A fost extraordinar acolo jos, Malcolm. Dar şi înspăimântător când îi vezi pe toţi oamenii aceia de acolo. Uluitor! Şi dacă e astfel pe o navă mică aşa cum e asta, atunci cum trebuie să fie pe un vapor mare, să zicem pe unul ca *Great Eastern?*

— E uimitor, Angél. Am văzut *Great Eastern* când era lansat pe Tamisa, ultima dată când am fost la Londra, acum patru ani, când am terminat şcoala. Doamne, ce bucuros am fost să termin cu învăţatul… *Great Eastern* e făcut în întregime din fier, cântărind patru mii de tone, cel mai mare din lume până în acest moment, şi construit să transporte emigranţi, câteva mii o dată, către Australia. A fost nevoie de săptămâni numai pentru lansarea lui. L-au lansat lateral, o greşeală şi aproape că s-a scufundat. Bietul Brunei, care a proiectat nava şi a construit-o, a dat faliment de multe ori, ca şi societăţile puse pe picioare de el. Nava a fost cu ghinion, a luat foc la prima cursă şi a fost aproape distrusă, şi asta l-a ucis pe Brunei. Să fiu al dracului dacă m-aş îmbarca pe nava aia, e cu ghinion şi a fost cu ghinion,

de la prima bucată de tablă care i s-a pus…

Îl văzu pe Marlowe venind pe covertă şi se încruntă. Pe faţa lui Marlowe nu mai era acum nici urmă de amabilitate. Nostromul bătu clopotul de opt ori. Era ora prânzului.

— Am preluat comanda, domnule secund, spuse Marlowe.

— Da, domnule.

— De ce n-o conduci pe domnişoara Angélique la prova, poate că i-ar place să vadă tunurile de pe punte mai de aproape.

— Cu plăcere. Mergeţi, domnişoară?

Ascultătoare, ea îl urmă, coborând pe pasarelă şi de-a lungul punţii. Secundul era un bărbat scund, cu pistrui şi avea înălţimea ei.

— Sunteţi din Ţara Galilor, domnule Lloyd? îl întrebă ea.

— Sunt din pământul acela ca dealurile de la Llandrindod Wells, locul meu de baştină.

Râse şi ea, apoi se sprijini de el, când puntea se înclină, şi-l întrebă:

— De ce m-au expediat ca pe-o şcolăriţă?

— Asta n-am cum să ştiu, domnişorică – aruncă o privire în spate şi apoi se uită la ea. Căpitanul vrea poate să vorbească despre masa de prânz, fără îndoială, sau îl întreabă pe el, pe omul dumneavoastră, dacă nu vrea să meargă la toaletă. Discuţii ca între bărbaţi, spuse el şi ochii lui zâmbiră:

— Ţii la el, după câte se vede, nu?

— Căpitanul e căpitan. Şi acum să vă arăt tunurile, doamnă!

Râsul ei răsună ca un tril, marinarii din apropiere se înfiorară, iar Marlowe şi Malcolm, aflaţi pe puntea dunetei o auziră şi ei şi se întoarseră s-o privească.

— Arată ca o cadră, Malcolm.

— Într-adevăr. Ziceai ceva. Gustare?

— Eşti de acord? Bucătarul e foarte priceput la prăjitură cu dulceaţă de mere – meniul urma să mai cuprindă rasol de peşte, plăcintă de pasăre şi carne de porc sărată, găluşti, friptură rece de pasăre, brânză chedar şi prăjituri cu

dulceaţă de mere. Am vreo două-trei sticle de Montrachet, din ‘55, puse la răcit, pe care le-am păstrat pentru o ocazie specială, şi un Chambertin din ‘52.

— O duci foarte bine, spuse Malcolm foarte impresionat.

Marlowe zâmbi.

— Nu chiar, dar asta e o zi deosebită şi, ca să fiu sincer, am şterpelit Chambertin-ul, băutura preferată a tatălui meu. Când am plecat mi-a dat vreo două-trei lădiţe cu Montrachet.

— E şi el în marina regală?

— Da, bineînţeles, răspunse el mirat că cineva poate pune o astfel de întrebare. E comandantul flotei din Plymouth.

Avu o ezitare, începu să spună ceva şi se opri.

— Care e problema? Ni s-a dat ordin să ne întoarcem?

— Nu – Marlowe îl privi. Mi s-au predat mai multe ordine sigilate în această dimineaţă, împreună cu permisiunea scrisă de a vă aduce la bord şi de a reveni la apusul soarelui, negreşit. Acum câteva minute de pe nava amiral mi s-a ordonat să deschid unul din ordine. Nu mi s-a spus să-ţi spun asta, dar nici nu mi s-a spus să nu-ţi spun. Poate ai putea să-mi explici. Mesajul sună aşa: Dacă cumva domnul Struan vă cere un serviciu deosebit, puteţi, dacă vreţi, să i-l îndepliniţi.

Pentru Malcolm, lumea încremeni o clipă. Nu-şi dădu seama dacă e viu sau mort, capul i se învârtea, iar dacă n-ar fi stat pe scaun, cu siguranţă că s-ar fi prăbuşit pe punte.

— Cristoase Atotputernice! exclamă Marlowe speriat. Nostrom, un păhărel de rom, imediat!

Nostromul o luă la fugă, dar Malcolm reuşi să îngâne cu voce sugrumată:

— Nu, nu e nevoie, mă simt bine… de fapt puţin rom îmi va face…, îmi va face foarte bine.

Văzu buzele lui Marlowe mişcându-se, îşi dădu seama că cineva îl zgâlţâia, dar urechile lui nu auzeau decât bubuitul inimii, iar apoi simţi cum vântul îi atinge obrajii şi auzi din nou vuietul mării.

— Poftim, domnule, spunea nostromul, ţinându-i paharul

la buze.

Romul îi lunecă în jos pe gât. În câteva secunde Struan se simţi mai bine. Dădu să se ridice în picioare.

— Mai bine staţi liniştit, domnule, spuse nostromul stânjenit. Parcă aţi fi văzut o stafie.

— John, domnule căpitan Marlowe, iartă-mă, putem găsi undeva un loc unde să vorbim între patru ochi?

— Sigur. Chiar aici – stingherit, Marlowe făcu un semn nostromului care părăsi puntea de comandă, rămaseră numai cârmaciul şi omul de la semnalizare. Semnalizator, mergi la prova. Cârmaci, nu auzi o vorbă!

— Favoarea pe care ţi-o cer e următoarea: ieşi în larg până nu se mai vede uscatul pentru scurt timp şi să mă căsătoreşti pe Angélique şi pe mine.

— Să... poftim? era rândul lui Marlowe să fie buimăcit, îl auzi pe Malcolm repetând cele spuse. Nu eşti în toate minţile, se bâlbâi el.

— Ba da – Malcolm era cum deplin stăpân pe sine, viitorul lui era în joc, în urechi îi sunau cuvintele amiralului: dacă vreţi, puteţi să-i împliniţi cererea. Să-ţi explic.

Şi începu.

După câteva minute, un steward veni sus pe punte şi plecă imediat, expediat de comandant. Ceva mai târziu veni din nou spunând:

— Cu complimentele bucătarului, sir, masa de prânz e gata în cabina dumneavoastră.

Dar din nou Marlowe îi făcu semn să plece, concentrându-se la ce-i spunea Struan şi nedorind să-i întrerupă nimeni.

— ...ăsta e motivul, termină Malcolm. De aceea suntem implicaţi eu, tu, amiralul; maică-mea. Şi acum, te rog, îmi împlineşti această favoare deosebită?

— Nu pot, spuse Marlowe clătinând din cap. Iartă-mă, prietene, dar n-am căsătorit niciodată pe nimeni şi mă îndoiesc că regulamentele îmi permit să oficiez această căsătorie.

— Amiralul ţi-a dat permisiunea să faci ce-ţi cer eu.

— Dar a avut grijă să fie foarte precaut, prietene: să-ţi

îndeplinesc această favoare dacă vreau eu. Sfinte Dumnezeule, asta e ca şi cum mi-aş băga capul în laţul şcotei velei mari, prietene, spuse Marlowe, în timp ce mintea lui anticipa tot felul de nenorociri viitoare. Tu nu-l cunoşti pe Ketterer cum îl cunosc eu, Dumnezeule, nu-l cunoşti deloc, nu ştii cum sunt toţi ofiţerii de rang superior! Dacă greşesc cumva în acest caz, îmi face coaiele terci în menghină, cariera mea s-a dus pe apa sâmbetei – făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul, clătină din cap şi bombăni în continuare. Nu pot să fac una ca asta, n-am nici o ieşire…

— De ce? Eşti împotriva acestei căsătorii?

— Eu nu sunt împotrivă, pentru numele lui Dumnezeu, dar mama ta nu e de acord, vreau să spun că ea se opune căsătoriei, Sir William e şi el amestecat în conspiraţia asta, biserica n-o să vă căsătorească, nici alţi căpitani, fir-ar să fie, voi sunteţi amândoi minori din punct de vedere legal, aşa că chiar dacă v-aş căsători, tot n-ar avea nici o valoare, iar ea… La naiba, tu eşti minor şi ea… pur şi simplu nu pot să risc… – un gând îi trecu brusc prin minte şi aruncă o privire către ţărm. Numai dacă îi semnalizez lui Ketterer. O să-i cer permisiunea.

— Dacă faci una ca asta o să-ţi pierzi cinstea obrazului în faţa lui pentru totdeauna. Dacă ar fi vrut ca să-i ceri permisiunea, ţi-ar fi spus asta de la început.

Marlowe se uită fix la el. Reciti textul exact al mesajului amiralului şi gemu. Struan avea dreptate. Viitorul lui era în cumpănă. Cristoase Atotputernice, de ce i-am invitat la bord? Primele cuvinte ale tatălui său de care-şi aducea el aminte sunau cam aşa: „Când eşti în marină, îţi conduci nava după reguli şi regulamente, ca la carte, literă cu literă, fir-ar să fie, şi nu te abaţi de la ele decât dacă eşti vreun Nelson, dar afurisitul de Nelson n-a fost decât unul singur!”

— Îmi pare rău, prietene, dar răspunsul este nu!

— Tu eşti ultima noastră speranţă. Acum eşti chiar ultima speranţă.

— Iartă-mă, dar răspunsul e nu.

Struan oftă din adâncul sufletului, îşi îndreptă spinarea şi jucă ultima carte:

— Angél! strigă el – ea îl auzi abia când o strigă a doua oară, reveni cu locotenentul Lloyd şi se opri alături de el. Angél, vrei să te măriţi cu mine chiar azi, acum? spuse el, simţind la vederea ei cum îl inundă un val de dragoste. John Marlowe poate oficia ceremonia dacă vrea. Ce părere ai?

Un fior de uimire se răspândi pe chipul ei, nici nu-l auzi pe Marlowe care începuse să-i spună că-şi cerea iertare, dar nu putea face asta şi toate argumentele lui se înecară în valul de pasiune cu care fata îl luă în braţe şi îl sărută, după care-l sărută pe Malcolm, şi iar pe Marlowe.

— Da, ah, da… John, ce minunat că tu ne vei căsători, nu? Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, ce minunat, te rog, te rog, te rog, îl imploră ea, îmbrăţişându-l din nou.

— Da, bineînţeles, se trezi Marlowe spunând fără voie, de ce nu, îmi va face plăcere!

Rosti aceste cuvinte simţind că-şi pecetluise soarta, în vreme ce în sinea lui voia să urle: Nu!

Timonierul puse capăt dilemei strigând plin de bucurie:

— De trei ori ura pentru căpitanul Marlowe. Vom avea o cununie la bord!

Prânzul a devenit un praznic prenupţial, plin de veselie, s-au băut numai două sau trei pahare de vin pentru a degusta calitatea rară a licorii, doar au gustat din mâncare, ceea ce a rămas s-a pus de o parte pentru mai târziu, toţi prea emoţionaţi şi prea dornici ca să înceapă cununia. De îndată ce a luat hotărârea, Marlowe a dat ordin ca nava să se îndrepte spre larg cu toate pânzele sus şi deveni cel mai entuziast, dorind ca ceremonia să fie perfectă şi memorabilă. Dar înainte de a închina în onoarea mirilor la sfârşitul mesei, el spuse plin de gravitate:

— Numai Dumnezeu ştie dacă această căsătorie e legală sau nu, dar nu am găsit nimic în Regulamentele Marinei care să spună că nu e, sau că nu poate avea loc, nimic nu se referă la vârsta împricinaţilor, se spune doar că ambii trebuie să consimtă de bună voie la această căsătorie, în prezenţa unor martori şi să semneze o declaraţie în acest sens care se înregistrează în jurnalul de

bord al navei. De îndată ce ajungem la ţărm, se va dezlănţui tot infernul de rigoare, unii contestând ceremonia, alţii felicitându-vă, şi cred că va trebui să mergeţi şi în faţa altarului. Şi o biserică şi cealaltă vor urla cât le va ţine gura că ce am făcut noi este un păcat de moarte.

Angélique simţi în vorbele lui oarecare nesiguranţă.

— John, această căsătorie e legală, nu? Malcolm mi-a spus că există împotriviri, iar în ceea ce-l priveşte pe părintele Leo…, strâmbă din nas a dezgust. Nu vei avea neplăceri, nu-i aşa?

— Ducă-se pe pustii asemenea gânduri, amiralul şi-a dat încuviinţarea, îi spuse Marlowe mai încrezător decât se simţea în sinea lui. Destulă vorbă, ridic paharul în sănătatea voastră şi pentru generaţiile care vor veni!

Angélique dădu să se ridice în picioare, dar Struan o opri.

— Îmi pare rău, draga mea, dar aduce ghinion să bei pentru propria sănătate, superstiţie veche, iar la bordul navelor Marinei Regale se bea şezând pe scaun.

— Vai, iartă-mă.

Cu mâneca atinse un pahar, care se lovi de un altul şi se porni un clinchet ca de clopoţei. Imediat, şi Marlowe şi Struan se repeziră să oprească muzica aceea. Malcolm spuse:

— Îmi pare rău, draga mea, dar şi asta e o superstiţie veche a marinarilor. Dacă laşi clinchetul unui pahar să se stingă de la sine, undeva, în lume un marinar moare înecat.

— Ah! fata păli. Îmi pare rău. Trebuia să ştiu. În trecut de atâtea ori…

— Nu-ţi face griji, spuse Marlowe repede. Dacă nu ştii, superstiţia nu contează. Nu-i aşa, Malcolm?

— Da, şi de data asta ai dreptate. Aş vrea să închin un pahar, Angélique, pentru John Marlowe, căpitan în Marina Regală, gentleman şi cel mai bun prieten pe care-l avem!

Cabina aceea mică deveni neîncăpătoare, se încinseră discuţii însufleţite, râsete, apoi Lloyd anunţă că totul era pregătit pe punte. Mirii mai schimbară între ei un sărut,

tandru, ieşiră pe punte, unde rămaseră în picioare, mână în mână, amândoi emoţionaţi de solemnitatea momentului. Nava stătea cu prova în vânt, pânzele şi vergile tremurau. Cei din echipajul navei care nu se aflau la manevre erau cu toţii aliniaţi, dichisiţi de sărbătoare, cu faţa spre dunetă, unde Malcolm şi Angélique stăteau în picioare în faţa căpitanului. Acesta era flancat de o gardă de onoare alcătuită din doi marinari. Deschise Regulamentul naval la pagina cu pricina şi făcu semn către gornistul de pe navă care dădu semnalul cuvenit, nostromul suflă în siflee şi toţi luară poziţia de drepţi.

— Ne-am adunat aici ca să fim martori la căsătoria acestor doi tineri în faţa lui Dumnezeu…

Nimeni nu simţea nici valurile mării şi nici vântul care începuse să se înteţească. La orizont apăruseră nori nimbus, care nu erau încă ameninţători, dar constituiau un avertisment! Deasupra capului cerul mai era încă limpede, iar Marlowe se întrebă, o clipă, dacă vremea aceea era de bun augur sau nu. Nici un motiv de alarmă încă, gândi el. Ceremonia se termină repede, ciudat de repede, pentru toţi cei de faţă, iar Struan se simţi chiar dezamăgit. El îi puse inelul cu sigiliu pe care-l purta la degetul mic drept verighetă. Era prea mare pentru degetul ei, dar ea îl ţinea strâns, uitându-se fix la el de parcă nu-i venea să creadă.

— Vă declar acum soţ şi soţie.

În timp ce se sărutau, se auziră trei urale puternice, iar Marlowe strigă:

— La umbra vergii mari! – ordinul pentru câte un pahar de rom fiecărui om din echipaj, ordin urmat de alte urale. Doamna Struan, îmi permiteţi să fiu primul care să vă felicite?

Angélique îl cuprinse cu braţele de după gât, lacrimi de bucurie curgându-i pe obraji.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc.

— N-ai de ce, spuse Marlowe stânjenit, apoi îi strânse mâna lui Struan. Felicitări, prietene. Oare de ce nu – o rafală scurtă de vânt făcu arborada să trosnească – de ce nu vă duceţi voi jos, sub punte şi vin şi eu imediat, spuse el,

apoi se întoarse preocupat de manevra navei. Las-o sub vânt, domnule secund, cap spre Yokohama, cu vele, până la noi ordine, mergem cu motoarele în radă la locul de ancorare. S-ar putea să avem parte de-o furtună. Semnalizator, dă-mi caietul. Când suntem la vederea navei amiral, transmite asta.

Edward Gornt şedea confortabil în uşa cu geamuri mari a clădirii Brock, cu picioarele proptite pe un scaun, urmărind alene cu privirea golful. Geana de nori de la început se întinse pe cer şi promitea furtună, deşi, în această perioadă a anului, se putea tot atât de bine ca norii să dispară la fel de repede. În spatele lui, Norbert Greyforth şedea la masa lui de lucru, cufundat în hârtii. Văzuseră amândoi cum *Pearl* dispare la orizont, dar nu dăduseră faptului nici o semnificaţie deosebită.

— Manevră din cadrul probelor pe care le fac, dom’le, spusese Gornt. Tot nu-mi pot închipui ce se petrece la bord atât de important.

Norbert dădu din cap, amuzat în sinea lui, şi se apucă din nou să semneze şi să controleze documente şi declaraţii vamale. O navă de transport a familiei Brock se afla în port, gata de plecare peste câteva zile şi trebuiau făcut formele pentru ultima încărcare la plecarea din Japonia: douăzeci şi cinci de kilograme de ouă de viermi de mătase pentru piaţa franceză (treizeci până la cincizeci de mii de ouă la o uncie), baloturi de mătase brută şi ţesături de mătase pentru piaţa londoneză, obiecte lăcuite, butoaie de saké pe care încercau să-l introducă pe piaţa engleză şi de asemenea pentru japonezii din Filipine, ceramică ieftină ca balast şi cărbune, tot felul de mărfuri pentru care s-ar putea găsi o piaţă. Mai era şi restul de marfă nevândută în Japonia şi care va fi comercializat pe drumul de întoarcere. Nişte arme şi ceva opiu, în lăzi speciale.

— O ţigară de foi? întrebă Gornt.

— Mulţumesc! Îşi aprinseră havanele subţiri şi traseră din ele cu plăcere.

— Am aranjat o întâlnire cu McFay ca să finalizez

aranjamentele pentru mâine, domnule.

— Bun! Norbert suflă un nor de fum şi semnă ultimul dintre documente, sună un clopoţel, într-o clipă funcţionarul principal şi contabilul intrară în cameră. Asta-i tot, Pereira.

— Da, senor, spuse acesta, un bărbat mic de stat, blond cu ochi uşor orientali, ca majoritatea funcţionarilor firmelor, eurasiatic din Macao. Dar cele speciale, senor?

— Ele nu intră în declaraţia vamală, ci sunt în grija căpitanului.

— Se zvoneşte că cei din marina militară vor urca la bord şi vor controla încărcătura prin sondaj.

— N-au decât. Nici una din mărfurile noastre speciale nu e ilegală, pe Dumnezeu, indiferent de ce dracu' fac proştii de la Struan, Norbert îi făcu semn să plece şi apoi îşi îndreptă întreaga atenţie asupra lui Gornt, ceva îi trezise bănuieli. Edward, poate că ar trebui să contramandez duelul. Spune-i lui Struan diseară că accept compromisul sugerat de el, momeala e deja pusă în cursă, nu? Îl las să plece la Hong Kong, să se bage şi mai adânc în rahat, crezând că a câştigat. Ce zici?

— Aţi putea proceda şi aşa. Dar de ce să-l scutiţi de o noapte de coşmar? Trebuie să trăiască şi el puţină spaimă. De ce să doarmă liniştit? El v-ar cruţa pe dumneavoastră?

Norbert se uită la el şi-i văzu buza de sus, subţire, răsfrântă într-un zâmbet răutăcios. Râse în sinea lui, gândindu-se ce sărbătoare ar fi fost seara aceea dacă Ketterer era altfel de om şi că, acum mai mult ca oricând, gândul la duel îi strica lui Struan şi restul de somn.

— Nu am crezut că o să te adaptezi atât de bine cu noi, cei care facem parte din firma Brock. Răzbunarea este dulce şi pentru tine?

— Pentru mine, dom'le? Gornt ridică din sprâncene. Mă gândeam la dumneavoastră. Eu sunt aici ca să vă servesc, nu aşa a fost înţelegerea?

— Aşa a fost, e adevărat. Norbert îşi ascunse zâmbetul. Deci rămâne pe mâine, dar acum vom... – ochii lui ageri văzură o pată la orizont pe fereastra din spatele lui Gornt. Nu e cumva *Pearl?* se ridică de pe scaun şi se duse la

fereastră, fixându-şi binoclul pe pata aceea – era bineînţeles fregata. Taman la ţanc, spuse Norbert, iar Gornt se întrebă ce vrea să spună cu asta, pe *Pearl* se strângeau velele, în urma ei nori negri.

— S-a pornit vântul în larg, spuse Gornt şi-şi fixă şi el binoclul.

Fumul navei era mânat de vânt transversal faţă de drumul ei. În golf, restul flotei şi navele comerciale şedeau la ancoră, numai câteva valuri înspumate. Binoclul lui Norbert se îndreptă către *Prancing Cloud.* Nici o agitaţie la bord. Apoi binoclul se îndreptă către nava amiral. Nimic. Norbert îndreptă binoclul iar către fregată. Aşteptă. *Pearl* venea spre port foarte repede, valul de provă o dungă albă de spumă. Şi din nou binoclul se îndreptă către nava amiral, dar nu se vedea nimic. Şi din nou reveni la fregată. Norbert reuşi să zărească silueta Angelicăi în picioare lângă un bărbat, care trebuia să fie Struan.

— Priviţi, spuse Gornt, cu o voce emoţionată. Acolo. Îl vedeţi pe semnalizator?

— Unde? A, da.

— Trimite semnale cu steguleţe către nava amiral. Primele steguleţe folosite reprezintă doar formula standard de începere a mesajului, spuse Gornt repede. Căpitanul navei *Pearl,* către amiral. Mesajul este… Mesajul este: A-M F-O-S-T D-E A-C-O-R-D C-U S-E-R-V-I-C-I-U-L C-E-R-U-T! Nedumerit se uită fix la Norbert o clipă. Ce să însemne asta?

— Uită-te la nava amiral să vezi ce răspunde! Gornt se conformă. Unde naiba ai învăţat să descifrezi semnalele marinei militare?

— În Norfolk, Virginia, dom’le. Când eram copil obişnuiam să mă uit la nave, la ale noastre şi la cele britanice. Era un fel de patimă. Atunci tatăl meu a făcut rost de o carte de coduri americană şi de una britanică, cu expresiile standard şi codurile lor. Câştigam mereu pariuri atunci când tata avea ca musafiri ofiţeri de marină, de obicei ca să joace cărţi. El, mama mea şi el obişnuiau să aibă mulţi musafiri şi să-i trateze cu dărnicie – asta s-a

petrecut înainte de crahul bumbacului când tata şi-a pierdut cea mai mare parte din bani.

— Poţi să descifrezi orice semnale făcute cu steguleţele? Orice cod? întrebă Norbert iute, punându-şi în minte întrebarea dacă ar putea cumva folosi aceste cunoştinţe ale lui Gornt. Ai putea descifra semnalele de pe navele lui Struan?

— Dacă folosesc coduri internaţionale standard, dar, probabil, ca şi Brock, ei au un cod spe… Un moment, mesaj de începere: „Către căpitanul navei *Pearl* de la amiralul Ketterer”. Urmează iar o formulă standard: „Întoarce-te la locul de ancoraj imediat”. Apoi: „Când eşti legat la geamandură şi nava în siguranţă, vino la raport pe nava amiral imediat, cu el!” Şi la urmă, formula obişnuită: „Confirmă”. Gornt aruncă o privire iute în spatele lui. Cu el, dom’le Greyforth, să însemne cu Struan?

— Drept la ţintă.

— Confirmare standard – Gornt luă binoclul de la ochi şi-şi frecă pleoapele, căci concentrarea îi dăduse o durere de cap. Am nimerit drept la ţintă? Ştiţi ce înseamnă mesajul?

— Ce se află la bordul navei *Pearl* atât de important? Afurisitul de căpitan Marlowe, din Marina Regală.

Nu-i trebui mult timp ca să-i explice despre ce era vorba.

— Căsătoriţi? izbucni Gornt! Sunteţi genial, dom’le!

— N-am crezut vreodată că Ketterer va fi de acord, dar se pare că a fost de acord. De ce? Nu câştigă nimic – Norbert era intrigat, apoi zâmbi cu răutate. Numai dacă nu…, numai dacă nu le-a ordonat lui Struan şi lui Marlowe să vină la el la bord, ca să-l facă mat pe Marlowe şi să anuleze documentul dintr-o lovitură, adică să bage cuţitul şi mai adânc în Struan, ca să-l tortureze şi mai mult.

— Poate s-o facă?

— Nemernicul ăla poate face orice pofteşte, chiar dacă adevărul iese la iveală, spuse Norbert şi scuipă în scuipătoare, iar apoi aruncă şi mucul havanei în ea. Orice amărât de la bordul întregii flote are îndatorirea să-l asculte fără să crâcnească, şi asta şi fac!

— Vreţi să spuneţi că el le-ar putea ordona să facă acte împotriva legii?

— Uite cum stau lucrurile: ei trebuie să se supună ordinelor lui, altfel suportă consecinţele, pedepse care merg de la pisica cu nouă cozi, la chinul de a fi tras pe sub chila navei de la un cap la altul. Dacă ar vrea, te-ar putea spânzura de una din vergile arboradei, iar apoi poate spune că a fost indus în eroare de subordonaţi. Cu asta reuşeşte să tragă pe sfoară orice Curte Marţială. Între timp tu eşti mort.

— Atunci cum puteţi să vă… să vă opuneţi lui Ketterer chiar pe faţă, dom’le Greyforth?

— Pentru că Ketterer e om cu frica legii, aşa sunt educaţi ăştia din Marina Regală, într-adins, să asculte de ordinele superiorului, dar mai ales pentru că îl avem pe Wee Willie, nemernicul ăla încrezut care e superiorul. El ne apără de Ketterer, de general, de japonezi şi de toţi ceilalţi nemernici de duşmani ai noştri, dar asta nu-l va apăra pe tânărul Struan de fulgerele lui Ketterer.

— Deci, căpitane Marlowe, serviciul deosebit pe care ţi l-a cerut domnul Struan a fost ca să te depărtezi la o distanţă de la care nu se mai vedea ţărmul…, şi să-l căsătoreşti cu domnişoara Angélique Richaud?

— Da, sir.

Marlowe stătea drepţi şi nu reuşea să citească expresia feţei amiralului Ketterer, flancat la masa din cabina mare de la prova de căpitanul navei amiral, în spatele lor, aghiotantul stătea în picioare la fel de ţeapăn.

— Şi ai făcut-o, ştiind că amândoi sunt minori?

— Da, sir.

— Te rog să-mi prezinţi un raport în scris până la apusul soarelui, specificând motivele tale, exact, şi ce s-a petrecut, exact. Poţi să pleci.

Marlowe salută şi era pe punctul de a pleca, când Ketterer se întoarse către căpitanul navei amiral, un bărbat urât, oţelit şi tare ca o stâncă, renumit pentru stricteţea disciplinei pe care o impunea şi pentru faptul că adora

Regulamentele Marinei.

— Căpitane Donovan, ce zici, poate că ai vrea să studiezi situaţia legală?

— Da, sir – ochii lui albaştri nu exprimau nici un pic de milă.

— Bun, asta-i tot deocamdată.

Asta a fost ultima replică pe care a auzit-o Marlowe înainte de a închide uşa. Îndată inima păru să-i bată din nou. Struan aştepta în anticameră. Doi marinari stăteau de pază, privind bănuitori.

— Cristoooase, ţi-e rău? întrebă el.

— Nu, deloc – Marlowe încercă să pară calm. Cum e şi corect, amiralul vrea un raport scris, asta-i tot. Plec înapoi la navă. Pe curând.

Înainte de a pleca, uşa cabinei se deschise şi crezu iar că i-a sunat ceasul. Căpitanul Donovan trecu grăbit, aproape atingându-l, fără să-l bage în seamă sau să-i răspundă la salut. Din cadrul uşii aghiotantul spuse:

— Domnule Struan, fiţi vă rog amabil şi intraţi în cabină.

Struan intră şontâcăind. Ofiţerul închise uşa în urma lui şi rămase la o distanţă de la care putea uşor auzi dacă e chemat. Înainte de a pleca, Marlowe îi întâlni privirea, nu citi nimic în ochii lui, era de la sine înţeles că nici unul din ei nu putea să spună nimic în prezenţa marinarilor.

Ketterer, acum singur în cabină, îi făcu semn lui Struan să se aşeze.

— Dintr-un punct de vedere, permiteţi-mi să vă felicit, spuse el cu un ton ceremonios, de rău augur, şi-şi întinse mâna.

— Mulţumesc, sir – Struan, dădu mâna cu el, strânsoarea era fermă, gestul lipsit de convingere. Şi din alt punct de vedere?

— Din alt punct de vedere se pare că va trebui să renunţaţi la o parte din afacerile dumneavoastră pentru a vă ţine promisiunile.

— Ce vreţi să spuneţi, sir?

— Se pare că aţi stârnit un adevărat cuib de vipere veninoase printre ceilalţi negustori. Sir William e asaltat de

plângeri contra dumneavoastră.

— Am spus-o deja, o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Trebuie să faceţi chiar mai mult decât atât, domnule Struan.

— Îmi cer scuze, dar ce înseamnă asta, domnule amiral?

— Nimic altceva decât ce aţi promis.

În scurta tăcere care urmă, Struan se hotărî să nu se lase intimidat, sau zdrobit de celălalt, dar nici să uite că acest om a făcut posibilă căsătoria lui, nu, se corectă el, nu posibilă, ci doar a permis ca ea să devină posibilă. John Marlowe a fost cel care a avut tăria de caracter de a-şi asuma toată răspunderea.

— Căpitanul Marlowe nu va avea de suferit consecinţe pentru asta, da?

— Căpitanul Marlowe e supus Regulamentului Marinei.

— Da, fireşte, dar eu cred că el ne-a căsătorit în baza Regulamentului Marinei, sir. Am citit paragraful cu mare atenţie înainte de căsătorie, şi în el nu se vorbeşte de o anume limită de vârstă, nici nu se menţionează vârsta în vreun fel.

— Regulamentul spune de asemenea că orice căsătorie încheiată în acest fel poate fi supusă unei revizuiri imediate, dacă nu e legală. În acest caz e posibil orice!

— Deci sunt şi nu sunt căsătorit, asta este ceea ce vreţi să spuneţi?

— Nu fac decât să subliniez, domnule Struan, că, aşa cum se întâmplă în toate situaţiile ce intră sub incidenţa Regulamentului Marinei regale, toate deciziile neobişnuite pot fi revocate.

Struan se forţă să zâmbească:

— Corect. Ceea ce am… – era cât pe ce să-i scape cuvintele am citit, dar prudent se răzgândi – …din câte am înţeles eu ordinul dumneavoastră, sir, el îi dădea căpitanului permisiunea respectivă.

Ketterer ridică o sprânceană.

— Căpitanul Marlowe v-a arătat un ordin sigilat adresat lui?

— Din câte am înţeles eu, sir, din cele relatate de el,

ordinul îi dădea permisiunea condiţionată. Mărturisesc că am insistat să-mi spună cum sunau exact cuvintele ordinului ca să-l conving că situaţia era limpede şi aprobarea legală.

— Am crezut că aşa vei face, spuse amiralul sec.

— Deci era vorba de o permisiune condiţionată?

— Ordinul meu a fost clar; dacă cumva îi cereaţi un serviciu deosebit, el putea să vi-l împlinească dacă dorea. Aseară, n-aţi cerut oare îngăduinţa să vă îndepărtaţi de ţărm dincolo de linia orizontului? Serviciul deosebit pe care-l cereaţi putea fi exact acesta, iar ordinele lui erau să facă manevrele la o distanţă de la care putea fi văzut de pe nava amiral.

Struan încercă din greu să-şi păstreze cumpătul, simţind cum mocneşte în el mânia care ar fi fost un dezastru.

— Da, sir. Da, e posibil ca dumneavoastră să vă fi gândit aşa. Dacă a existat vreo neînţelegere, eu sunt vinovat şi nu căpitanul Marlowe.

— O să iau notă de asta, domnule Struan.

Malcolm îl cântări pe bărbatul acela mai în vârstă din faţa lui, îl ascultă cu mare atenţie, dorind să ghicească încotro bătea, temându-se acum că această discuţie era o continuare a jocului de-a şoarecele şi pisica. Mă aflu iar în ghearele lui, oare nu voi scăpa niciodată?

— Permiteţi-mi să vă întreb, domnule amiral, de ce i-aţi dat căpitanului Marlowe chiar şi o permisiune condiţionată, ştiind bine că eu aveam să mă folosesc de ea în scopurile mele? Struan se sili să rămână calm ştiind bine că această căsătorie era valabilă, atâta vreme cât ceremonia nu era anulată. Aseară n-am crezut că veţi da o permisiune, chiar şi condiţionată.

În cursul nopţii, Ketterer fusese obsedat de amintirea Consuelei: „Dă-i tânărului senor o şansă, Charles”, îi spusese ea cu accentul ei fermecător, cântat, plin de aceeaşi senzualitate, în memoria lui ca şi ochii ei căprui pe vremea când erau atât de vii. „Nouă nu ni s-a dat nici o şansă, de ce să nu-i oferi măcar lui o şansă? Aminteşte-ţi că nu erai cu mult mai mare ca el. Pentru tine, el şi-a asumat o

mare răspundere, şi cu siguranţă că-şi va ţine promisiunea. De ce să nu fii generos, aşa cum n-au fost părinţii noştri şi blestemata Amiralitate? E atât de îndrăgostit, Charles, aşa cum ai fost şi tu, dar, spre deosebire de tine, tânărului i s-a dat deja o lovitură crudă cu voia lui Dumnezeu”…

Se trezise, cuvintele ei sunându-i încă în urechi. Felul în care-i pronunţa numele îi mai sfâşia inima şi acum, după toţi anii care trecuseră de atunci. Dar situaţia asta nu e la fel, gândise el, încrâncenat. Struanii fac contrabandă cu opiu şi comerţ cu arme. Nu pot să-i uit pe marinarii mei ucişi de armele lor. Iartă-mă, dragostea mea pierdută de mult, dar căsătoria va fi imediat declarată nelegală, iar Struan n-o să-mi scape din capcană. Datoria e datorie.

Acum, uitându-se la Struan şi amintindu-şi cum şontâcăia când a intrat în cabină, hotărât să pară în deplinătatea puterilor, deşi Hoag şi Babcott îi confirmaseră amândoi, între patru ochi, că Struan avea aproape permanent dureri, şi se îndoiau că va putea vreodată alerga sau călări ca lumea. Îşi aminti ce-i spusese ea în vis: „Spre deosebire de tine…, încercat de Dumnezeu.” Oftă.

— M-au furat gândurile, domnule Struan, spuse el, hotărându-se să fie generos. Am credinţa că veţi face ce aţi promis! se ridică în picioare, zâmbetul ei îi stăruia încă în adâncul minţii, se duse la bufet simţindu-se deodată curios de tânăr. Nişte sherry?

— Mulţumesc, Struan dădu să se ridice, se clătină, gestul de bunăvoinţă al lui Ketterer parcă-i luase puterile.

— Vă servesc eu. *Tio Pepe!* Bine. Noroc! ciocniră paharele, Ketterer trase o duşcă bună. Uite ce e tinere, spuse el, cu o voce neobişnuit de calmă şi plină de bunăvoinţă, bineînţeles că mă voi consulta cu Sir William şi îl voi îndupleca să citească Regulamentul Marinei. Mai mult ca sigur că raportul căpitanului Marlowe va fi acceptat, după cuvenita lui studiere. Trebuie să ne asigurăm că ofiţerii noştri sunt permanent conştienţi de consecinţele acţiunilor lor, iar el nu va avea necazuri. Acesta e un al doilea secret al nostru. Aţi înţeles?

— Da, sir. Mulţumesc. Voi face cu siguranţă ceea ce am

promis – Struan trase aer adânc în piept. Deci căsătoria mea este legală?

— Asta depinde de punctul de vedere din care priveşti lucrurile. În ceea ce mă priveşte, în ceea ce priveşte Marina Regală, aşa cred, în consecinţă aşa ar trebui să fie şi după legile civile. Cât priveşte cele două biserici de care aparţineţi fiecare în parte, şi inevitabilele salve şi dezlănţuirea furtunii, pe care va trebui să le înfruntaţi, vă sfătuiesc să vă pregătiţi pentru tot ce poate fi mai rău. Şi vă felicit din nou. Transmiteţi complimentele mele doamnei Struan, între patru ochi, bineînţeles.

43

Până la apusul soarelui, vestea era cunoscută în toată colonia, în Mahalaua Beţivanilor şi în Yoshiwara.

Se stârniră imediat speculaţii aprinse, certăreţe, teorii pro şi contra acestui gen de căsătorii, unii susţinând că ceremonia era întru totul ilegală, alţii din contră, mulţi dintre cei mai arătoşi negustori, ca şi toţi clienţii Mahalalei Beţivanilor, folosind un limbaj dezgustător, gesturi obscene, ba chiar şi pumnii pentru a-şi sprijini poziţia, în timp ce unii mai înţelepţi mârâiau: Ah, şiretul pui de lele, uite de ce l-a tot linguşit pe amiral! A fost un târg! Deştept băiatul. Şi eu aş fi făcut la fel, dacă aş fi fost Struan. Acum că s-a văzut cu sacii în căruţă, oare va mai fi împotriva negoţului cu opiul, contra vânzărilor de armament? Nu se ştie…

Noul subiect de discuţie fu pricina unor caftiri cinstite în Mahalaua Beţivanilor şi un bar arse până în temelii. Se răspândise zvonul că părintele Leo făcuse apoplexie şi zăcea acum îngenuncheat în faţa altarului, iar pastorul Tweet făcea spume la gură în faţa lui Sir William, iar la Club, Lunkchurch şi Grimm, aflaţi inevitabil pe poziţii opuse, începuseră să se bată şi, ca de obicei, fuseseră aruncaţi în stradă. Malcolm şi Angélique se aflau în cabina cuterului firmei. În faţă apăru debarcaderul lor, şi în vreme ce tinerii căsătoriţi se ţineau de mână, văzură un grup zgomotos de binevoitori care se adunaseră acolo, în frunte cu McFay. Vremea nu se stricase aşa cum se pronosticase, avuseseră parte numai de o ploicică spre sfârşitul după-amiezii. Vântul mai bătea, cerul era tot acoperit, dar asta nu diminuă entuziasmul celor veniţi în întâmpinare.

— Curaj, doamnă Struan, spuse Malcolm şi o strânse în braţe.

— Da, dragul meu soţ, o Malcolm, sună atât de ciudat, atât de minunat, îl sărută ea şoptind. Nu e un vis, nu?

— Nu, deşi şi eu am aceleaşi sentimente.

Cuterul se legănă prins de hulă, aruncându-i pe unul în braţele celuilalt, spre veselia tuturor, se opri clătinându-se

la cheu în uralele şi strigătele celor de faţă ce asistaseră la cea mai reuşită acostare făcută vreodată de nostrom.

— Mai cu suflet la parâme, băieţi, ordonă el, dar nu era nevoie de asta deoarece mâini zeloase treceau deja parâmele de ancorare după babale şi marinarii se îngrămădeau să dea o mână de ajutor.

— Felicitări, tai-pan şi doamnă Struan, se auzi glasul lui Jamie printre urale care se întinseseră ca focul şi acum ajunseră în interiorul clubului aflat pe Strada Mare.

Imediat încăperea se goli şi toată lumea ieşi afară să întâmpine alaiul, ridicându-şi pălăriile, printre aceştia chiar şi doamna Lunkchurch şi doamna Grimm, gătite de sărbătoare şi vesele ca şi ceilalţi. Gornt şi Norbert Greyforth priveau atent de la ferestrele de sus ale firmei Brock. Ieşiţi din toate casele, servitorii chinezi erau numai ochi, iar samuraii se adunaseră la Poarta de Nord, dezorientaţi. Miniştrii ambasadei şi personalul legaţiilor apărură şi ei. Sir William cu faţa ca de piatră, flancat de Phillip Tyrer, care zâmbea, şi de Michaelmas Tweet, încruntat şi furios, Sergheiev, radios, aclamând cât îl ţinea gura, Dimitri, strigând entuziast şi fluturând un steag american, Seratard şi André, neştiind cum să se manifeste, bucuroşi că această căsătorie se încheiase, furioşi că ei nu fuseseră consultaţi.

— André, adu-o aici cât mai curând posibil. Isuse, prostuţa asta de puştoaică ar fi trebuit să ne spună şi nouă ce face. Şi e datoria ta s-o ţii în frâu! spuse Seratard dintr-un colţ de gură, în vreme ce răspundea entuziast cu mâna la semnele Angelicăi. Struan trebuie să facă un testament conform Codului lui Napoleon imediat, ai grijă de asta! Numai Dumnezeu ştie ce şmecherii va încerca Sir William, fie pentru această căsătorie, fie împotriva ei. Indiferent ce spune el, poziţia noastră-i limpede: această căsătorie e legală, şi trebuie să insistăm că este conformă cu legea franceză! Abordează-l pe părintele Leo, o să-i cunune religios cum se cuvine chiar săptămâna viitoare… Mon Dieu, uită-te la cretinii ăia!

Angélique şi Struan erau asaltaţi de lume. Tot mai greu le era să-şi croiască drum prin mulţime, toţi dorind să

sărute mireasa, doar era dreptul lor, numai că se împiedicau unii pe alţii şi buluceala şi zarva sporeau. Angélique începu să intre în panică, ceea ce spori tensiunea celor din apropierea mirilor. Mulţimea dădu buzna peste ea, aproape o strivi, în timp ce Struan dădea cu bastoanele în dreapta şi-n stânga, iar Jamie începu să-i îmbrâncească fără milă, cineva trase un pumn şi se stârni o încăierare groaznică. Sir William strigă către infanteriştii marinei de pază:

— Fuga, croiţi-le un drum, grăbiţi-vă pentru numele lui Dumnezeu, altfel vor fi striviţi! – cei patru marinari începură să alerge. Phillip, preia comanda şi adu-l pe Struan în biroul meu, trap, galop.

Sergentul răcni:

— Hei, oameni buni! şi diavoleasca sămânţă a nebuniei care dă iama din senin în gloată, fără nici un motiv anume, dispăru şi calm dar ferm, sergentul începu să-şi croiască cu forţa drum spre cei doi. Purtaţi-vă frumos, faceţi loc doamnei!

Îl ascultară, se dădură la o parte şi Struan reuşi să ajungă la ea.

— N-ai păţit nimic, Angél?

— O, nu, iubitule! – acum că se făcuse loc în jur, panica îi trecu, îşi aranjă pălăria, pana era ruptă. Uită-te şi tu! i-o arătă ea.

— Să vă ajut, interveni acum Tyrer plin de importanţă, făcându-le semne celorlalţi să se retragă. Haide, plecaţi, mişcaţi-vă, aţi speriat-o de moarte. Te simţi bine, Angélique? Şi tu, Malcolm?

— Sigur, spuse Malcolm, şi ştiind-o pe Angélique, în siguranţă, îşi apucă bastoanele, şi se simţi din nou fericit. Mulţumiri pentru primire! Nobila Casă vă oferă băutură, barul Clubului e deschis şi rămâne deschis până la noi ordine!

Toţi năvăliră în direcţia Clubului. Curând nu mai rămaseră decât Malcolm, Angélique, McFay şi Phillip Tyrer. Apăru îndată şi mutra acră a lui Michaelmas Tweet, care spuse:

— Domnule Struan, ceremonia care a avut loc e completamente nelegală şi eu trebuie să vă aver…

— E posibil să ai dreptate, venerabile pastor, dar eu am fost informat că nu e chiar aşa, replică Struan cu fermitate, deoarece avea deja un plan cum să se descurce cu Tweet, un altul pentru părintele Leo şi un altul pentru Sir William. Oricum cred că e o soluţie fericită. Poate veniţi la biroul meu mâine la prânz? Casa Domnului va avea motive să fie mulţumită, domnule, puteţi să fiţi sigur! – apoi Struan îi şopti lui Jamie: Scapă-mă de ăsta! – celorlalţi le spuse: Spre birou, repede, cât de iute puteţi.

Apoi Struan şi Angélique trebuiră să mai facă faţă unor entuziaşti întârziaţi şi la capătul puterilor Angélique şopti:

— Phillip, hai repede!

O luă la fugă înainte ca el să scape de părintele Leo care venea din josul străzii cât de iute putea el cu trupul lui dolofan şi sutana strâmtă. O dată ajunşi în foaierul clădirii, unde cei mai mulţi dintre salariaţi îi aşteptau aliniaţi, cu Vargas în frunte şi Chen, care zâmbea misterios, ea râse nervos:

— N-am să fiu nevoită să mai vorbesc acum şi cu ei!

— De ce nu? Phillip era foarte încântat. Sunteţi căsătorită acum şi nu mai poate face nimeni nimic. Cel puţin Sir William şi-a scuipat plămânii când a auzit de căsătorie, înjurând marina, pe Ketterer, pe Marlowe. Deci sunteţi căsătorită! Eu nu vreau decât să vă felicit şi să sărut şi eu mireasa! nu mai aşteptă nici un consimţământ şi o sărută frăţeşte, iar ea îl strânse în braţe cu putere şi răsuflă din nou uşurată.

Struan intră pe uşă cu McFay.

— Încuie, ordonă el.

Ajutat de Vargas, McFay execută ordinul, împingând politicos, dar ferm pe cei câţiva negustori mai insistenţi şi trase cu putere zăvorul, exact când părintele Leo ajunse cu paşi mari la uşă, încercă clanţa, apoi izbi cu pumnii ca şi cum ea ar fi fost portalul unei catedrale. Dar nimeni nu-i dădu nici o atenţie, toţi fugind în birou, ca nişte copii poznaşi, şi se lăsară să cadă pe scaune cu toţii, cu excepţia

lui Malcolm.

— Şampanie, Chen, spuse el. Mulţumesc, Vargas, ne vedem mai târziu, spuse el ca răspuns la felicitări, şi adăugă în cantoneză adresându-i-se lui Chen: Deschide sticla, guriţă făţarnică ce eşti!

Jamie McFay închise uşa şi se aşeză uşurat pe ultimul scaun liber.

— Ayeeyah, spuse Malcolm, simţind că fierbe la fel ca şampania. N-am crezut că o să fie chiar aşa. Phillip, îţi mulţumesc încă o dată, pentru bunele urări, şi ţie, Jamie. Angél, te simţi bine?

— Da, domnule Struan, minunat, îţi mulţumesc!

— Toate bune şi frumoase, Malcolm! Minunat. Nu vrei să te vezi şi cu Sir William, cât mai curând posibil? spuse McFay.

Şi le spuse asta pe un ton atât de amabil, şi calm, când toţi ştiau cum răcnise Sir William la el să-l aducă în dinţi imediat, încât se aşternu brusc linişte, ca la fel de brusc să izbucnească toţi într-un râs isteric.

— Mâine după-amiază, cu mare plăcere, spuse Malcolm.

Curând paharele erau din nou pline, se goliră chiar şi mai repede, ca să fie din nou umplute. Toţi vorbeau cu voce tare, dar nimeni nu asculta nimic. Uşa se deschise încet, Vargas îi făcu semn lui McFay şi apoi îi şopti ceva. Jamie dădu din cap.

— Vin într-o clipă. Cer scuze, tai-pan, pot să plec? A sosit un mesaj pentru Angél, pentru doamna Struan. Domnul Seratard vrea s-o felicite şi el personal, la Legaţie, cât mai curând posibil şi... şi preotul ar vrea să stea de vorbă un minut cu amândoi.

— Jamie, termină-ţi mai întâi paharul. Vargas, trimite pe cineva la Seratard să-i spună că va fi primul pe lista noastră, părintelui Leo să vină mâine la ora 5 după-amiază, aici, în biroul meu! – Vargas dispăru, Malcolm văzu umbra care se aşternu pe chipul Angelicăi. Stau eu de vorbă cu el, Angél, nici nu trebuie să vii şi, până duminică, totul se va potoli, îţi promit. Sunt stăpân pe situaţie. Cum se lasă întunericul, ne furişăm din nou la bordul cuterului.

— La bordul cuterului? De ce, Malcolm, de ce?

— Altă surpriză, vom lua cina pe *Prancing Cloud* şi stăm pe navă şi noaptea, apoi mâine mai vin şi alte surprize, o mulţime de surprize, urmează şi luna de miere pentru care trebuie să facem tot felul de planuri. Plecăm peste o oră şi nu e nevoie să te schimbi, am pus-o pe Ah Soh să-ţi împacheteze nişte haine şi sunt deja la bord! – apoi i se adresă lui Jamie: Trebuie să pleci? Ce s-a întâmplat?

— Am stabilit o întâlnire cu Gornt şi am uitat cu totul de ea luat de febra evenimentelor. Aşteaptă în antecameră. L-a rugat pe Vargas să vă transmită la amândoi felicitările lui şi ale lui Norbert.

— Mulţumeşte-i din partea mea, dar mai stai o secundă.

— Mulţumeşte-i şi din partea mea, Jamie, spuse Angélique.

— Bineînţeles, doamnă Struan, răspunse el, încercând să se obişnuiască acum cu alăturarea celor două cuvinte şi constată că-i vine greu, suna artificial, cele două cuvinte i-o aduceau în faţa ochilor pe Tess Struan şi în aceste zile de fiecare dată când se gândea la ea îl apuca un fior.

În clipa în care auzise de căsătorie, înţelese pe deplin motivul scrisorii lui Malcolm către *The Guardian,* şi declaraţiile lui făcute cu o seară înainte, strategia amiralului, ba chiar şi fixarea momentului duelului, potrivit la ţanc. Căsătoriţi! O, Doamne Dumnezeule! Implicaţiile pentru Malcolm erau imense. Dar pentru el nu mai conta acum că ajunsese la înţelegere cu Malcolm şi era împăcat cu sine. Se îndoia că va mai avea vreodată pace cu Tess Struan. Deşi se socotea a face parte din familia Struan, şi-şi declara cu fanatism această apartenenţă, ea moştenise totodată şi setea de răzbunare a tatălui ei, Brock, nevoia lui primitivă de a plăti ochi pentru ochi. Văzuse această dorinţă de răzbunare dezlănţuindu-se asupra nostromului care conducea ambarcaţiunea ce se răsturnase când se înecaseră cei doi gemeni şi cel de al doilea fiu al ei. Ea îl acuzase de omucidere şi ceruse să fie condamnat la moarte prin spânzurătoare. Procurorul îl găsise vinovat de neglijenţă, de omor prin imprudenţă şi-i dăduse maximul de

zece ani de muncă forţată, în închisoarea din Hong Kong, unde omul nu avea să supravieţuiască. Neglijenţă? Nicidecum. Nu fusese neglijenţă, gândise el şi majoritatea oamenilor, pe vremea aceea, căci furtuna se dezlănţuise brusc, după cum se întâmplă în mod obişnuit în acel anotimp al anului. Fusese deci un accident nenorocit. Dar ea era Tess Struan, de la Nobila Casă. Singura greşeală a nostromului, gândi el cu tristeţe, a fost că el a scăpat cu viaţă, iar copiii au murit.

— Angélique, îi spuse Struan, de ce nu te duci să te înviorezi puţin, eu o să fac la fel şi plecăm în mai puţin de o oră. N-am decât câteva chestiuni de aranjat cu Jamie.

Se sărutară, ea plecă din cameră. În cantoneză el îi spuse lui Chen să pregătească apă caldă pentru soţia lui şi pentru el.

— Apoi vom urca la bordul navei *Prancing Cloud.* E totul pregătit?

— Da, stăpâne…

— Bun. Iar tu şi cele două femei să nu scoateţi o vorbă, muţi ca nişte lilieci ghiftuiţi, tolăniţi în căcat şi mulţumiţi cum n-au mai fost! – lui Tyrer îi spuse în engleză: Phillip, te rog să ne ierţi. Începând de mâine, evenimentul o să fie sărbătorit peste tot cu ospăţ de nuntă şi tot dichisul, şi invitaţii oficiale. Te rog, transmite-i lui Sir William complimentele mele respectuoase şi, te rog, nu spune nimănui că o să fim la bordul lui *Prancing Cloud* în această noapte, nici măcar lui Sir William. Nu vreau ca nişte cheflii beţi să ne tot dea târcoale toată noaptea, vrem să fim singuri, bine?

— Înţeleg foarte bine, şi te felicit din nou, spuse Tyrer, care era fericit să poată pleca.

Mai trebuia să se întâlnească cu Hiraga, ca să termine un alt mesaj tăios către tairo Anjo înainte de a putea trece podul să meargă la Fujiko. După consiliul de război din acea dimineaţă, ţinut de Sir William şi de Seratard, ajutaţi de el şi de André, la care se căzuse de acord cu privire la detaliile finale ale iminentului bombardament şi ale campaniei de pedepsire îndreptate împotriva oraşului Yedo, André îi

şoptise:

— Fujiko tremură de nerăbdare să te vadă, totul este pregătit. Ea insistă chiar să-ţi servească o masă japoneză, aşa că nu bea şi nu mânca înainte, dar nu uita să fii un dur.

Acum că rămăseseră singuri, Malcolm simţi că-l ajunge oboseala.

— Jamie, toarnă-mi un pahar de şampanie, te rog. Mulţumesc. Totu-i pregătit?

— Pentru seara asta, da, şi pentru mâine tot aşa. Ah Tok şi Ah Soh sunt pe navă cu cuferele. Chen va merge cu tine şi cu doamna Struan. Pe cât ştiu, nimeni în afară de ei, Strongbow, eu şi acum şi Phillip, nu ştie că veţi dormi la bordul lui *Prancing Cloud.*

— Perfect. A fost o greşeală că i-am spus lui Phillip, dar nu contează, spuse Malcolm. M-am lăsat luat de entuziasm, dar n-o să se întâmple nici o nenorocire. Phillip o să-şi ţină gura. Ce vrea Gornt?

— Doar să pună la punct nişte detalii finale, McFay se uită lung la Struan. Oare căsătoria ta n-ar trebui să schimbe complet situaţia?

— S-ar putea. Dar dacă Norbert nu-şi cere scuze, nimic nu se va schimba.

— Gornt doreşte să-ţi spună ceva între patru ochi, dacă ai un moment liber.

— În regulă. Spune-i că acestea sunt condiţiile şi nu altele şi fă în aşa fel încât să vorbesc eu primul cu el, da?

Când intră, exuberanţa plină de prietenie a lui Gornt păru să lumineze toată încăperea. Lui Malcolm i se păru că întâlneşte un foarte vechi camarad.

— Şampanie? spuse el.

— Mulţumesc, tai-pan. Îmi permiteţi să vă felicit?

— Sigur. Noroc!

— Şi dumneavoastră, dom’le.

— Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să terminăm repede, mâine vom avea mai mult timp la dispoziţie. Ce s-a întâmplat?

— Doream să vă spun, între patru ochi, că domnul Greyforth acceptă propunerea dumneavoastră de

împăcare. Nu vă mai duelaţi.

— Asta-i cea mai bună veste pe care..., nu, e a doua veste foarte bună pe ziua de azi!

— Da, spuse Gornt, şi se întunecă la faţă. Cu condiţia să se ţină de cuvânt.

— Adică?

— Cred că ar trebui să vă aşteptaţi la trădare. Îmi pare rău să vă stric dispoziţia într-o zi deosebită ca aceasta, dar am dorit să vă avertizez. Ştiu că se va răzgândi.

Malcolm îl privi, apoi dădu din cap, foarte calm.

— Când e vorba de Norbert, şi de toţi cei din familia Brock, de dimineaţă şi până noaptea nu ne putem aştepta decât la trădare! – ciocniră paharele. Noroc, bogăţie şi fericire!

Se simţeau amândoi bine în încăperea aceea. Malcolm observă ceva curios la Gornt pe care nu-l putea defini.

— Mai aveţi de gând să-mi daţi informaţiile de care am nevoie?

— Da, sigur – Gornt se ridică în picioare. Şi contractul meu?

— E gata. Semnătura mea poate fi autentificată mâine.

— Mulţumesc. Pe mâine şi, încă o dată, felicitările mele.

Din nou Malcolm mai mult intui decât văzu o stare sufletească ciudată în privirile lui Gornt.

— Mi se pare că aşteptaţi acest moment cu aceeaşi nerăbdare ca şi mine, spuse el.

Gornt păru să se întoarcă de foarte departe:

— Da. Mâine va fi o zi minunată, un sfârşit şi un alt început.

La etaj, Angélique stătea în faţa oglinzii, fără să vadă nimic, jucându-se absentă cu inelul cu pecete de pe degetul ei. Era singură pentru prima oară în ziua aceea, în intimitatea camerei ei, cu uşa încuiată, şi în clipa în care se aşezase, dădură năvală peste ea, copleşind-o cu zarva lor, toate adevărurile, nesiguranţele, nepotrivirile, ciudăţeniile. Totul se petrecuse aşa de repede, se măritase, deşi nu se aşteptase la asta nici o clipă, sau cel puţin nu se aştepta se

să fie aşa cum a fost, în nici un caz la bordul unei nave, sperase şi se rugase să se mărite cu Struan, dar nu crezuse că va fi posibil cu atâtea obstacole în calea lor. Căsătorită, dar nu în faţa altarului, a lui Dumnezeu, cu bărbatul pe care mi-am pus în cap să-l cuceresc, pur şi simplu m-am ţinut scai de el, şi l-am încurajat să se ţină de mine, cu bărbatul pe care-l ador, dar pe care l-am înşelat. Violul n-a fost vina mea, de sarcină a trebuit să scap cumva, cerceii au reprezentat singurul mod de a face rost de bani şi am ascuns tot, dar numai tăinuind şi minţind mi-am putut salva viaţa, dar tot înşelăciune se numeşte. Acest bărbat care mă iubeşte mai mult decât viaţa lui, care riscă totul, de la care am furat, pe care l-am înşelat… şi mă îndrept acum spre patul meu nupţial mânjită şi cu toate astea… Pe când ne întorceam la ţărm, de trei ori am încercat să-i spun… Nu e adevărat, am încercat să-i spun o parte, despre cercei, dar de fiecare dată înflăcărarea lui a fost mai tare ca hotărârea mea şi m-a oprit ca să-mi vorbească despre mama lui şi despre scrisorile ei, despre Skye şi părintele Leo, despre preotul englez şi amiral, despre Sir William, despre câte piedici a avut de înfruntat şi cum, până la urmă, a izbândit…

— Am reuşit, iubita mea soţie. Te-am câştigat şi acum nimeni nu mi te mai poate lua…

S-au îmbrăţişat şi au plâns cu lacrimi de extaz unul în braţele celuilalt.

Dumnezeu îmi este martor, – ştiu că l-aş fi distrus dacă începeam să-i mărturisesc şi, o dată pornită, ştiu că i-aş fi destăinuit totul. Şi apoi el ar fi murit! Dragul şi bietul de el. El este cel mai minunat bărbat din viaţa mea. Ştiu acum că îl iubesc cu adevărat şi că nimeni altul nu ar fi depus atâtea eforturi, nu ar fi dărâmat atâtea obstacole. Îl iubesc şi cu toate acestea… Ce trebuie să fac? Îşi văzu faţa în oglindă, ochii privind-o ţintă. Nu-i plăcu să se vadă astfel, complet descoperită, îşi coborî privirea. Îşi văzu degetele răsucind inelul, într-o parte şi în alta, aşa cum făcea şi André cu inelul cu sigiliu. Inelul lui Malcolm era de aur, greu, avea gravat pe el semnul Struanilor: Leul Scoţian, îmbrăţişat cu

Dragonul Chinezesc. Oare ajută în faţa răului? se întrebă şi brusc o trecură fiorii. Ca să alunge aceste gânduri, începu să se perie energic, dar asta nu o ajută. Gânduri negre veneau grămadă, o năpădeau. Şi la urmă el! Samuraiul!

Un nod greţos i se puse în gât, se muie şi-şi apăsă mâinile pe tâmple: „N-ai voie..., fii tare..., trebuie să fii tare, eşti singură, trebuie...” Târguiala ei interioară se potoli brusc când un alt gând le alungă pe celelalte: „Dar nu eşti singură”, spuse ea cu voce tare. Acum sunteţi doi, există şi Malcolm şi el are nevoie de tine... Sunteţi doi, tu şi Malcolm. Malcolm care este soţul tău... Gândul la el îi umplu tot sufletul şi atunci îl auzi pe Malcolm strigând-o de la parter, plin de voioşie:

— Angél, grăbeşte-te, e timpul să plecăm... grăbeşte-te!

Fără nici o grabă se ridică şi se duse de îngenunche în faţa micii statuete a Fecioarei Maria şi-i spuse tot ce avea pe suflet: „Binecuvântată Fecioară, iartă păcatele păcătoasei din faţa ta. Am păcătuit cumplit şi-ţi cer iertare. Am păcătuit cumplit şi trăiesc o viaţă de minciună, dar jur că voi fi o soţie atât de bună pe cât pot eu fi, atâta timp cât îmi este dat, căci îl iubesc pe acest bărbat cu toată inima mea aşa cum te iubesc pe tine”...

— Ce bine îmi pare că te văd, Raiko-chan, spuse Meikin cu un zâmbet, îngenunchind în faţa ei. A trecut atât de mult timp, continuă ea, mama-san a Casei Glicinei şi stăpâna lui Koiko.

Cele două femei se retrăseseră în cea mai de taină cămăruţă a lui Raiko.

— Da, îţi mulţumesc, mă onorezi mult, spuse Raiko încântată s-o vadă pe vechea ei prietenă, deşi era şi foarte surprinsă că Meikin acceptase cu atâta grabă invitaţia ei la o discuţie de afaceri. Te rog, serveşte-te, ţiparul este deosebit de delicat. Doreşti saké sau coniac de-al gai-jinilor?

— La început saké, te rog – Meikin primi saké-ul de la o servitoare plină de atenţie şi se gândi că afacerile trebuie să meargă bine, remarcând ornamentaţia scumpă a acestei

locuinţe izolate şi sigure, aflată în incinta Casei La Trei Crapi.

— Deşi timpurile sunt grele, din fericire gai-jinii habar n-au de valoarea banilor şi, oricât de dezgustători sunt ei, încasările sunt mari, iar preţul apei calde, al prosoapelor curate şi al parfumurilor e mic.

Cele două femei râseră, se uitată atent una la cealaltă şi aşteptară. Meikin gustă din sushi, era delicios, şi începu să mănânce zdravăn pentru o femeie măruntă ca ea. Kimonoul de călătorie era cu bună ştiinţă modest. Oricine ar fi văzut-o ar fi presupus că era soţia unui mic negustor, nu una din cele mai bogate mama-san din Yedo, proprietara celei mai costisitoare Case ale Plăcerii, în cea mai mare Yoshiwara din ţară, care fusese recent reconstruită şi reamenajată în întregime după incendiul petrecut cu un an înainte, o mama-san care avea zece din cele mai talentate gheişe, douăzeci dintre cele mai fermecătoare curtezane şi care era şi proprietara contractului lui Koiko, Crinul. Ea privi de jur împrejurul acestui sanctuar tainic al lui Raiko, rezervat pentru ocazii rare, admirând mătăsurile, pernele şi tatamiurile unicat, sporovăind în timp ce mânca, întrebându-se care era motivul invitaţiei. Când mâncarea se termină şi servitoarelor li se spuse să plece, Raiko turnă două ceşti din cel mai bun coniac pe care-l avea.

— Sănătate şi bani!

— Bani şi sănătate! – băutura era mai bună decât oricare pe care o avea Meikin. Gai-jinii au şi ei părţile lor bune.

— Când e vorba de vin şi băuturi tari, adevărat, dar nu şi când e vorba de scula lor bărbătească, spuse Raiko plină de înţelepciune. Te rog să-mi îngădui să-ţi ofer o sticlă. Unul din clienţii mei este Furansu.

— Îţi mulţumesc. Sunt bucuroasă că afacerile merg aşa de bine, Raiko-chan.

— Întotdeauna e loc şi de mai bine.

— Ce face Hinodeh? întrebă Meikin, căci ea deţinea jumătate din valoarea contractului ei.

Când Hinodeh venise pentru prima oară s-o vadă, ea o dăduse pe fată pe lângă o verişoară, mama-san a unei alte case care era proprietatea sa. Mai târziu, printr-o întâmplare, auzise de cererea curioasă şi foarte puţin obişnuită a lui Raiko referitoare la o fată cu totul neobişnuită. A fost uşor de făcut aranjamentele, Raiko era o prietenă de mult, o ştia de ani de zile şi avusese încredere în ea tot timpul, de pe vremea când erau maiko şi apoi amândouă curtezane în acelaşi loc.

— Înţelegerea continuă să fie satisfăcătoare?

— Am o altă rată pentru tine, deşi acest bărbat nu se prea grăbeşte să dea banii.

— Nu mă surprinde, râse Meikin. Eşti neîntrecută când e vorba să te tocmeşti! se plecă exprimându-şi mulţumirile.

— El promite că va aduce o sumă mai mare în câteva zile. Poate şi alţi cercei.

— A!

Meikin plasase cealaltă pereche într-un mod foarte profitabil. A fost o afacere foarte bună – suma plătită de client pentru contractul cu Hinodeh fusese mai mult decât suficientă pentru a acoperi toate cheltuielile cel puţin pe un an.

— Cum se simte ea?

Raiko îi povesti de prima întâlnire şi de cele care au urmat, Meikin o ascultă cu respiraţia tăiată.

— Are dreptate să-i spună Bestia, spuse Meikin.

— El nu-i un bărbat rău. Cred că boala asta îl face să devină furios din când în când. Cel puţin ea ştie la ce să se aştepte şi acceptă, asta e karma ei.

— Permite-mi să te întreb, nu au apărut, nu au apărut încă semnele?

— Nu, nimic. Dar în fiecare zi ea mă pune să examinez părţile corpului ei pe care ea nu le poate vedea singură sau uitându-se în oglindă.

— Ciudat, Raiko-chan, spuse şi Meikin îşi potrivi în păr un pieptene. Atunci când apare un semn care nu poate fi ascuns, sau dacă apare, va face ea uz de cuţit?

Raiko ridică din umeri.

— Nu se ştie sigur niciodată.

— Ţi-a spus de ce acceptă karma asta?

— Nu. Nimic. Fata îmi place, dar nu prea am cum s-o ajut. Adevărat, e ciudat că nu vrea să ne spună, neh?

Raiko sorbi din coniac, subjugată de căldura care luneca în trupul ei şi de rara plăcere de a fi gazda celei mai vechi şi mai de încredere prietene. Fuseseră nedespărţite când erau doar maiko, făcuseră dragoste în tinereţea lor şi-şi încredinţaseră cele mai tainice lucruri.

— În seara asta o vizitează. Dacă doreşti, poţi să te uiţi la ei o vreme.

— E mult de când nu mă mai interesează şi nu mă mai excită zvârcolirile celorlalţi, chicoti Meikin, fie că sunt violente, fie că sunt pline de pasiune, nici chiar cele ale unor gai-jini bine înzestraţi de la natură.

Era prea fericită alături de vechea ei prietenă acum şi nu voia să o îndurereze istorisindu-i povestea tristă a lui Gekko şi Shin Komoda pe care ea se străduise s-o afle înainte de a o trimite pe fată aici. Când Hinodeh moare, Raiko-chan, îţi promit că-ţi voi spune povestea ca să vărsăm împreună o lacrimă pentru nenorocirile pe care noi femeile trebuie să le îndurăm. Până atunci secretul lui Hinodeh se află în siguranţă, aşa după cum ne-am înţeles, ca şi numele fiului ei şi locul în care a fost el trimis, gândi ea. Simţi o căldură plăcută în corp, căci iubea secretele şi jocul care se numeşte viaţă.

— Deci Hinodeh s-a aranjat. Bun. Şi altceva?

— Da, spuse Raiko, coborând vocea. S-ar putea să am nişte informaţii importante despre planurile de luptă ale gai-jinilor.

Obrajii lui Meikin se colorară brusc şi ea deveni la fel de încordată pe cât era şi Raiko.

— Împotriva oraşului Yedo?

— Da.

— Astea s-ar putea să fie informaţii preţioase, dar, îmi pare aşa de rău, ele pot fi şi mai periculoase, pline de risc.

— Da, şi chiar şi mai periculoase când vrei să te descotoroseşti de ele, deşi foarte, foarte preţioase pentru

persoana potrivită.

Meikin şterse uşor de pe buza de sus o picătură de coniac, care ar fi putut tot atât de bine să fie o boabă de transpiraţie.

— Şi de îndată ce asemenea informaţii sunt cumpărate şi, fie că se dovedesc a fi adevărate, fie false, se întâmplă ca unele capete să cadă.

— Adevărat.

Raiko înţelegea care era pericolul, dar era tulburată cum nu mai fusese de ani de zile. Ea nu se amestecase niciodată în miezul treburilor politice din Yedo, dar apropierea de Hiraga şi secretele despre acţiunile luptătorilor shishi, cele aflate despre el şi Ori de la shoya, îi deschiseseră pofta. Iar prin relaţia ei cu Furansu-san aflase o mulţime de lucruri despre gai-jini, care în mod paradoxal, constituiau izvorul întregii ei bogăţii şi în acelaşi timp duşmanii Ţării Sfinte a Zeilor. Se simţea în plus îmboldită şi de ura ei pentru Bakufu şi pentru Anjo care-i ucisese o altă prietenă veche, pe Yuriko, mama-san de la hanul La Cei Patruzeci de Ronini, pentru că adăpostise nişte shishi acolo. Tremura la gândul că şi capul ei ar putea ajunge să împodobească o ţeapă, tremura de teamă, dar şi de fascinaţie. Yuriko era deja imortalizată în stampele ukiyo-e, din Lumea Plutitoare, numele ei devenise noul nume preferat de gheişe şi curând avea să se joace chiar o piesă Noh, având-o pe ea drept eroină.

— Ai dreptate, şopti ea, dar unele informaţii ar putea merita riscul. Şi dacă..., dacă aş căpăta informaţii secrete şi foarte importante despre... despre ce pun la cale înalte persoane oficiale împotriva gai-jinilor, aş putea să le plasez şi pe acestea tot spre avantajul nostru reciproc – transpiraţia se adunase la marginea complicatei ei peruci, ea o şterse cu o minusculă bucată de hârtie de mătase roz. E o căldură groaznică, neh?

— Nu atât de groaznică pe cât ar putea fi flăcările în care ne-am băgat.

— Cât ar valora informaţia despre ziua de începere a atacului şi planul de luptă al gai-jinilor?

În dimineaţa aceea Furansu-san îi dăduse detalii mai mult decât suficiente pentru a ispiti chiar şi pe cel mai sceptic cumpărător, făcându-l să devină generos. Meikin simţi cum îi bubuie inima. Sperase în adâncul sufletului ei ca Raiko s-o invite exact pentru acest motiv. Pe parcursul ultimilor doi ani, ea nutrise speranţe şi făcuse indirect aluzii la această sursă imensă de îmbogăţire, împinsă de sensai Katsumata, pentru care orice informaţie privind pe gai-jini era valoroasă şi pentru că recent se trimiseseră instrucţiuni tainice tuturor spionilor Bakufu, promiţându-li-se recompense consistente, pentru ca să acorde atenţie Yokohamei şi să afle secretele gai-jinilor şi să afle şi cine le dădea duşmanilor informaţii interzise despre chestiunile japoneze. Era foarte important că tocmai Raiko făcuse prima mişcare, singura fiinţă în care ea avea încredere într-un joc plin de atâtea primejdii.

— Când va avea loc atacul?

— Am putea obţine vreun secret important pentru gai-jini ca parte a acestei tranzacţii?

Meikin se rezemă mai bine şi se gândi îndelung, intens. Da, în Raiko putea avea încredere deplină, până la momentul în care i-ar fi fost viaţa în primejdie. Da, o cale de a transmite informaţii şi într-o parte şi-n cealaltă ar fi rentabilă nu numai ca bani, dar şi pentru cauză, pentru sonno-joi, mişcarea pe care ea o sprijinea din toată inima. Da, fiindcă această cale putea fi folosită şi pentru a da gai-jinilor informaţii false, bine ticluite. Ea spuse abia auzit:

— Raiko, vechea mea prietenă, nu am nici o îndoială că tairo Anjo sau Yoshi ar plăti mult ca să afle această dată şi alte amănunte, dar vai, îmi pare aşa de rău, cum să poată fi transmise aceste informaţii unuia sau altuia şi cum să ajungă banii în mâna noastră, fără să ne primejduim, nici una, nici alta? Asta e mare greutate.

— Coniac, Meikin-chan? o întrebă Raiko şi turnă, tremurând de emoţie. Dacă există o persoană care să poată rezolva o asemenea treabă încurcată, atunci acea persoană eşti tu.

Cele două femei se măsurară una pe alta din privire şi

zâmbiră.

— Poate, spuse Meikin.

— Sigur. Şi acum cred că ajunge deocamdată. Putem continua mai târziu sau mâine, dacă asta îţi e voia. Îmi permiţi să mă gândesc cum să-ţi petreci această seară, mai bine, nu eşti obosită?

— Îţi mulţumesc. Nu sunt obosită. Călătoria de la Yedo a fost plăcută, bacul nu a fost aglomerat, marea prielnică şi servitorii meu au făcut în aşa fel încât căpitanul să-mi împlinească până şi cele mai mărunte dorinţi! – Meikin ajunsese la debarcaderul satului exact înainte de căderea nopţii. Îmi permiţi să te întreb ce anume propui?

— Avem şi noi gheişe, dar care nu se ridică la nivelul gheişelor tale. Sunt şi nişte tineri care s-ar putea dovedi potriviţi – Raiko zâmbi şi în coada ochiului îi apărură riduri fine, amintindu-i de timpurile fericite de odinioară când fuseseră atât de tinere. Sau poate ţi-ar face plăcere o maiko?

Meikin chicoti şi sorbi din coniac.

— Ar fi o distracţie plăcută şi mi-ar aminti de timpurile trecute, Raiko-chan. Fata mă va ajuta să gândesc mai bine, să-mi dau seama dacă pot să împlinesc ceea ce ne trebuie la amândouă atât de mult. Bine. Da, ai dreptate, am discutat destule lucruri serioase până acum. Să trecem şi să ne amintim de zilele din trecut, să tăifăsuim cum merg afacerile. Ce mai face fiul tău?

— E bine şi tot urcă treptele în rândul breslei Gyokoyama.

— Îmi permiţi să pun o vorbă bună pentru el? Deşi sunt sigură că nu e nevoie. E o bancă excelentă, cea mai bună, ei dau cele mai mari dobânzi şi doar eu mi-am depus banii la mai multe bănci, pentru mai multă siguranţă… Se apropie foametea, aşa că am cumpărat mari cantităţi de orez din recolta care o să vie. Fiul tău ar trebui să aibă acum douăzeci şi patru de ani, neh?

— Douăzeci şi şase. Ce face fata ta?

— Mulţumesc tuturor zeilor şi celor bogaţi şi celor săraci. Am reuşit s-o mărit bine, cu un goshi, aşa că copiii ei

vor fi samurai, au deja un fiu, dar, eeee, soţul ei costă tare scump! – Meikin îşi legănă capul de la dreapta spre stânga şi apoi râse. Dar n-ar trebui să mă plâng, nu fac decât să preschimb modestele daruri ale unor bătrâni bogaţi într-o avere la care nici n-am visat vreodată. Neh?

Râsul lor fu tulburat de un zgomot de paşi. Se auzi o bătaie în shoji.

— Stăpână!

— Da, Tsuki-chan?

Maiko trase uşa într-o parte, lăsă doar o crăpătură şi, îngenuncheată, ridică spre ele o privire nevinovată şi zâmbi:

— Iartă-mă, stăpână, dar shoya Ryoshi, bătrânul satului, roagă să-l primiţi, să vorbească cu tine şi musafira ta.

Raiko ridică din sprâncene.

— Musafira mea?

— Da, stăpână.

Meikin se încruntă.

— Are obiceiul să salute şi persoanele care vin la tine în vizită?

— Numai pe cele mai importante şi bineînţeles că tu eşti foarte importantă, prezenţa ta ne onorează pe noi toţi. Cu siguranţă i s-a spus de sosirea ta, reţeaua lui de informatori este vastă, Meikin-chan. În el se poate avea încredere absolută, este şi mai marele breslei Gyokoyama din Yokohama. Îl primim?

— Da, dar numai o clipă. O să mă prefac că am o durere de cap şi apoi să ne continuăm discuţia până la masa de seară.

— Micuţo, îi porunci Raiko fetei, condu-l pe shoya aici, dar mai întâi spune servitoarelor să aducă ceai proaspăt şi saké fierbinte şi să ia de aici paharele şi să ascundă coniacul. Meikin-chan, dacă el ar şti că am o asemenea bunătate de coniac s-ar înfiinţa aici zilnic.

Ordinele se împliniră iute şi masa fu curăţată, perfect aranjată, ele îşi parfumară respiraţia cu plante mirositoare, înainte ca shoya să fie primit, cu plecăciuni în cameră.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnelor, spuse el cu o

nelinişte prefăcută, îngenunchind şi făcând o plecăciune, ele îi răspunseră cu aceeaşi plecăciune. Vă rog să-mi iertaţi lipsa de bună creştere venind aici fără a avea o întâlnire fixată dinainte, dar am dorit să mă înclin în faţa unei persoane atât de importante şi să-i urez bun venit în satul meu.

Amândouă fură mirate de tonul lui atât de ceremonios şi grav, pentru că nu era momentul. Meikin nu-l întâlnise până acum, dar funcţionarul Gyokoyama care se ocupa de afacerile ei îi vorbise de el şi-i spusese că e un om de încredere, aşa că îi răspunse cum se cuvenea să răspundă o persoană cu o poziţie înaltă ca a ei provenind din cel mai mare oraş din lume, firitisindu-l pentru Yoshiwara, deşi văzuse atât de puţin, abia dacă vizitase satul acela.

— Sunteţi un om de vază, shoya.

— Mulţumesc, mulţumesc.

El ezită, dădu să spună ceva, se opri. Atmosfera din cameră se schimbă dintr-o dată. Raiko rupse tăcerea:

— Te rog să mă ierţi, shoya, dar ce s-a întâmplat?

— Îmi pare aşa de rău…, se întoarse către Meikin. Îmi pare aşa de rău, doamnă, sunteţi o clientă foarte îndrăgită a firmei noastre. Eu… eu…

Tremurând tot, băgă mâna în mânecă şi îi întinse o bucăţică de hârtie. Ea se încruntă la hârtie.

— Ce e? Ce scrie acolo? Nu pot să citesc un scris aşa de mărunt.

— E un me… e un mesaj adus de un porumbel călător.

Shoya încercă să mai spună ceva, nu putu, ci arătă spre bucăţica de hârtie. Dintr-o mişcare, Raiko o luă şi se apropie de lumină. Parcurse rapid scrisul acela mărunt, se albi, se clătină gata să leşine, căzu în genunchi:

— În scrisoare se spune: Tentativă de asasinat împotriva seniorului Yoshi, în satul Hamamatsu, în zori, eşuată. Un criminal shishi ucis de el. Doamna Koiko omorâtă în încăierare. Informează Casa Glicinei, şi marea noastră durere. Alte informaţii cât de curând posibil. Namu Amida Butsu…

Meikin deveni palidă ca ceara. Bolborosi:

— Koiko moartă?

— Trebuie să fie o greşeală, strigă Raiko îndurerată. Trebuie să fie o greşeală! Koiko să moară!? Când s-a întâmplat? Nu e trecută nici o dată… Shoya cum ai… Sunt nişte minciuni, doar nişte minciuni…

— Îmi cer iertare, dar data este trecută cifrat în partea de sus a hârtiei, murmură el. S-a petrecut ieri, aproape de răsăritul soarelui. La popasul Hamamatsu, de pe Tokaido. Nu e o greşeală, doamnă, nu, nu, îmi pare atât de rău.

— Namu Amida Butsu! Koiko? Koiko moartă?

Meikin se uită la ea fără s-o vadă, lacrimi i se scurgeau pe obraji, apoi leşină.

— Fetelor!

Servitoarele veniră în fugă, aduseră săruri, prosoape reci, le îngrijiră pe amândouă. Raiko încerca să-şi adune gândurile, se chinuia să-şi dea seama cum o vor afecta pe ea cele auzite. Pentru prima dată nu mai era sigură dacă de-acum Meikin mai era demnă de încredere, se întreba dacă nu devenise un pericol pentru ea. Shoya stătea în genunchi nemişcat. Trebuise şi încă mai trebuia să se prefacă înspăimântat şi îndurerat că le adusese veşti atât de proaste, dar în sinea lui era bucuros că el era în viaţă ca să fie martor la aceste uimitoare evenimente. El nu le arătase şi a doua bucăţică de hârtie. Era numai pentru el, scrisă în cod şi suna astfel:

Asasinul – Sumomo. Koiko bănuită a fi implicată în complot, rănită cu un shuriken şi decapitată de Yoshi. Pregăteşte-te să lichidezi contul lui Meikin. Nu pomeni de Sumomo. Ai grijă de Hiraga ca de ochii din cap, informaţiile lui sunt nepreţuite. Strânge-l cu uşa să afle mai multe. Familiei lui i s-au dat iar bani, conform înţelegerii. Urgentă nevoie de planurile de război ale gai-jinilor, indiferent cât costă!

În clipa în care primise scrisoarea, şi verificase registrele pentru a vedea contul lui Meikin de la filiala sa, deşi ştia suma pe dinafară până la a suta parte dintr-o monedă de bronz. Nici un motiv de nelinişte. Nici atunci când fusese ridicată la mare cinste de stăpânul Yoshi, nici

dacă reuşea să iasă din capcană şi de data asta. Fie aşa, fie aşa, banca va avea de câştigat. Dacă ea dădea greş, o altă mama-san avea să-i ia locul, banca avea să folosească banii rămaşi după lichidare pentru a o finanţa pe înlocuitoare. Gyokoyama avea monopolul asupra tuturor tranzacţiilor bancare din Yoshiwara, o imensă şi permanentă sursă de venituri. Cât de plină de ironie e viaţa, gândi el, întrebându-se ce ar zice aceste două femei dacă ar şti care e rădăcina puterii de neînfrânt a clanului Gyokoyama asupra Yoshiwarei. Una din tainele cele mai adânc îngropate ale breslei – zaibatsu, a fost aceea că fondatorul ei nu numai că a fost o mama-san, dar şi o femeie de geniu. În primii ani după 1600, cu încuviinţarea entuziastă a shogunului Toranaga, ea a desemnat o zonă împrejmuită cu ziduri în care, pe viitor, urmau să-şi desfăşoare activităţile toate casele plăcerii din Yedo. Până atunci bordelurile erau răspândite în tot oraşul. Şi i-a dat zonei numele de Yoshiwara, Lacul cu Trestii, după numele locului pe care i-l pusese la dispoziţie Toranaga. Apoi ea a creat o nouă clasă de curtezane, gheişele, curtezane educate şi pricepute în domeniul artelor frumoase, care nu erau îndeobşte pentru plăcerile patului. Apoi ea a început să dea bani cu împrumut, concentrându-se asupra Yoshiwarei din Yedo, curând după aceea îşi întinsese tentaculele în toate celelalte Yoshiware care se înfiinţau în întreaga ţară. Shogunul Toranaga, în înţelepciunea lui, prevăzuse că în asemenea zone patronii şi clienţii lor vor fi mai uşor de supravegheat şi impozitat. Ca o încununare a eforturilor ei, şi hatâr de neconceput pentru acele vremuri, ea l-a convins pe shogunul Toranaga să-l facă pe primul ei născut samurai. Curând ceilalţi fii ai ei au prosperat, rând pe rând, în construcţiile de nave, ca negustori de orez, producători de saké şi de bere, descendenţii lor fiind acum proprietarii declaraţi sau din umbră ai unei vaste reţele de afaceri. În câţiva ani ea obţinu îngăduinţa ca descendenţii samurai să-şi ia numele de Shimoda. Acum cei din familia Shimoda erau daimyo ereditari ai micii, dar bogatei regiuni cu acelaşi nume, din Izu. Ea a fost cea care a izvodit

inscripţia de deasupra porţii Yoshiwarei: *Pofta nu poate aştepta, ea trebuie împlinită.* Avea nouăzeci şi doi de ani când a murit. Numele ei de mama-san a fost Gyoko, Doamna Norocoasă.

— Shoya, îngăimă Meikin printre suspine. Te rog, sfătuieşte-mă ce ar trebui să fac, te rog.

— Să aştepţi, doamnă. Ai răbdare, aşteaptă, spuse el cu ezitare, purtând încă masca îngrijorării pe faţă şi observând imediat că, deşi ofta din adâncul sufletului, sfâşietor, ochii ei scăpărau mai nemiloşi ca oricând.

— Să aştept? Să aştept ce? Bineînţeles că trebuie să aştept, dar ce să mai fac?

— Noi... noi nu ştim încă, nu ştim încă toate amănuntele, doamnă, ce s-a întâmplat de fapt acolo. Îmi pare aşa de rău, dar e cumva posibil ca doamna Koiko să fi făcut parte din complot? întrebă el răsucind un cuţit în rana deschisă, doar de dragul de a-l răsuci – cu toate că Gyokoyama nu avea nici o dovadă, Meikin era bănuită de legături periculoase cu sonno-joi şi cu Corbul, în ciuda avertismentelor indirecte, date de Gyokoyama, de fapt şi unul din motivele pentru care fusese sfătuită să investească banii în viitoarea recoltă de orez, nu numai pentru că era o investiţie înţeleaptă, ci şi o posibilitate de apărare a băncii împotriva oricărei pierderi, dacă clienta avea să fie pusă sub acuzare şi condamnată.

— Koiko să facă parte dintr-un complot? Frumoasa mea, comoara mea? Sigur că nu! izbucni Meikin. Sigur că nu!

— Meikin-san, când stăpânul Yoshi se întoarce, precis că o să te cheme dinaintea lui, doar ai fost mama-san a lui Koiko. În caz că, îmi cer iertare, în caz că duşmanii i-au şoptit lucruri grave împotriva ta, ar fi înţelept să ai... să ai nişte dovezi ale... ale respectului tău.

Niciuna din cele două femei nu trebuia să se întrebe: care duşmani? Succesul aduce invidie şi ură ascunsă, mai ales printre cei mai buni prieteni, iar în Lumea Plutitoare, o lume a femeilor, asta se întâmplă mai mult ca în alte părţi. Şi erau amândouă femei care avuseseră succes. Meikin trecuse acum de şocul iniţial şi mintea ei se concentră

asupra mijloacelor prin care să scape, în caz că Yoshi o suspecta, sau Koiko o denunţase, ori că el avea dovezi că atât ea cât şi Koiko susţineau sonno-joi, pe shishi şi-l cunoşteau pe Katsumata. Nu există cale de scăpare, nici să se ascundă sub o altă identitate, nici să fugă în alt loc, Japonia fiind o ţară foarte bine împărţită pe clanuri, regiuni, sate, familii şi se afla tot. Zece capi de familie formau primul grup de bază, care răspundea de purtarea şi supunerea în faţa legilor a tuturor celor cuprinşi în grup, zece asemenea grupuri formau un alt grup, care avea şi el aceeaşi răspundere, zece astfel de grupuri făceau acelaşi lucru la rândul lor şi aşa mai departe, până sus la cel mai de sus apărător al legii şi supunerii – daimyo. Aşa că nu avea unde să fugă şi nu avea unde să se ascundă.

— Ce-aş putea eu oare oferi marelui stăpân Yoshi? întrebă ea cu vocea răguşită şi simţindu-se mai încolţită decât înainte.

— Poate… poate nişte informaţii.

— Ce fel de informaţii?

— Îmi pare aşa de rău, dar nu ştiu – spuse el cu o falsă tristeţe, a doua zi lucrurile se puteau schimba, dar în această seară el trebuia să se prefacă; să le ajute să iasă cu faţa curată, indiferent ce gândea el despre prostia lor, fiindcă era prostie să îmbrăţişezi cauza răzvrătiţilor o dată cu scula lor bărbătească, mai ales când shishi posesori ai sculei rămăseseră puţini, cei mai mulţi hăituiţi prin ţară sau ucişi, şi mai ales când îi urmărea în continuare păcatul de neiertat al eşecului. Nu ştiu, doamnă, dar stăpânul Yoshi trebuie să fie îngrijorat, foarte îngrijorat, întrebându-se ce va face mârşava flotă a gai-jinilor. Se pregătesc de război, neh?

În clipa în care spuse asta văzu cum privirea lui Meikin devine de gheaţă şi se înfige în ochii lui Raiko, iar aceasta se aprinde la faţă. Aha, gândi el plin de bucurie, fetele ştiu asta deja, şi aşa se cuvine când te culci cu nişte scârboşi de gai-jini. Pe toţi zeii, dacă există zei, ceea ce ştiu ele trebuie să afle cât mai repede şi Gyokoyama.

— Poate că această veste să…, această veste să-i

uşureze durerea, spuse el, dând din cap plin de înţelepciune, ca un zaraf. Va uşura şi durerea ta.

Cam la vreo cincizeci de paşi distanţă, într-o locuinţă din incinta casei, înghesuită printre altele în grădină, Phillip Tyrer şedea cu picioarele încrucişate sub el, îmbăiat, plin de mâncare şi saké, gol sub yukata, şi într-o stare de extaz. Fujiko, îngenuncheată în spatele lui, cu mâinile ei pricepute îi masa plăcut muşchii gâtului, căutând locurile dureroase, dar a căror apăsare făcea şi plăcere. Ea purta o yukata de noapte, părul îi era desfăcut. Acum se apropie mai mult de el, muşcă uşor, cu delicateţe lobul urechii, aproape de mijloc, acolo unde se află centrele erogene. Limba ei făcu să-i crească dorinţa, devenind aproape de neîndurat. Degetele ei lunecară pline de senzualitate către umeri, neobosite, alungându-i grijile, făcându-l să uite discuţiile cu Sir William şi Seratard, să nu se mai gândească la efortul pentru a-şi ajuta şeful să se descurce cu francezul şi cu permanentele lui încercări parşive – fiindcă avea parşivărenia în sânge – de a câştiga chiar şi cel mai mărunt avantaj, când, de ce să n-o spunem, gândea Tyrer, individul acela amărât avea doar două nave mediocre, în timp ce noi dispunem de o flotă de nave de linie, care au ca echipaj bărbaţi şi nu nişte paraziţi. Şi-şi mai şi luase note şi apoi tradusese două planuri alternative de război, atât în engleză cât şi în franceză, cum cer uzanţele diplomatice pentru informarea guvernelor respective, apoi le transpusese şi în ordine ceva mai pe înţelesul amiralului şi generalului care trebuiau să le pună în aplicare. Şi în vremea asta timpul trecea, iar durerea lui de cap sporea. Dar André fusese o adevărată comoară la întrunirea de dimineaţă, bine pregătit şi propunând tot timpul idei şi date strategice, manevrând în aşa fel pe cei doi şefi ca să cadă de acord şi să ia hotărâri, toţi patru jurându-se să păstreze secretul. Apoi, în cele din urmă, se furişase din Legaţie, trecuse podul, bătuse la uşa pe care i-o deschisese Raiko în persoană, fusese invitat înăuntru cu plecăciuni, apoi traversase grădina, se îmbăiase, fusese hrănit, Raiko, în

fine, se purta cu el aşa cum merita un înalt funcţionar ca el. Era şi timpul, fir-ar să fie, gândi el foarte impresionat, fiecare din nervii lui înfiorându-se plăcut sub degetele lui Fujiko. Iar aceasta nu se gândea decât la ce-i spusese Raiko:

— O persoană josnică, de neam prost şi lacomă de la Casa Crinului l-a ademenit pe stăpânul nostru gai-jin, încercând să ni-l fure. Cu mare cheltuială l-am făcut să se întoarcă, multe favoruri m-au costat mijlocitorii. Să nu cumva să dai greş în noaptea asta, poate fi ultima ta şansă de a-l lega de noi cu frânghii de mătase. Foloseşte orice truc, orice tehnică…, chiar Luna din spatele Muntelui.

Fujiko se cutremură. Nu încercase această tehnică niciodată, nici chiar în cursul celor mai înflăcărate îmbrăţişări. Nu-i nimic, îşi zise ea cu stoicism, mai bine câteva clipe de nefirească împerechere decât să-l supere pe gai-jinul care avea să nu mai plătească şi ea să piardă banii necesari să-i asigure un loc de tihnă. În timp ce degetele ei se mişcau tot mai aproape de un anume loc şi începu să murmure incitant, prin minte porniră a i se perinda imagini pe care le visa cu ochii deschişi: viitoarea ei casă, ferma, viitorii ei copii, minunatul ei soţ, câmpurile cu orez copt… Cu un efort de voinţă îşi alungă pentru o vreme aceste gânduri. Până în momentul în care clientul va adormi frânt, îşi porunci ea. În această noapte va trebui să-l prinzi în laţ pe acest câine nerecunoscător pentru vecie! E o chestiune de cinste a obrazului pentru întreaga Casă a Celor Trei Crapi! Auzi, să cadă în cursa unei persoane de neam prost de la Casa Crinului? Pfui!

44

Cliperul *Prancing Cloud* se rotea la ancoră o dată cu schimbarea fluxului de seară.

— Stă bine, sir, spuse secundul.

Căpitanul Strongbow dădu din cap şi trase mai departe din pipă. Se aflau pe dunetă. Vântul făcea vergile şi scripeţii de deasupra capului să scârţâie. Strongbow era un bărbat de cincizeci de ani, zdravăn, îndesat şi cu nişte ochi limpezi.

— Va fi o noapte frumoasă, dom'le, răcoroasă dar nu friguroasă! – zâmbi şi adăugă în şoaptă: Tocmai bună pentru oaspeţii noştri, nu?

Secundul, la fel de înalt, zdravăn şi bronzat, dar având doar jumătate din vârsta lui, îi privea şi el atent pe oaspeţi şi zâmbi cu gura la urechi:

— Da, sir.

Angélique şi Malcolm erau pe puntea principală de dedesubt, sprijiniţi pe copastie, lipiţi unul de celălalt, şi priveau ţintă luminile Yokohamei. Malcolm purta o vestă peste cămaşă şi nişte pantaloni de casă, în picioare pantofi uşori. Folosea, pentru prima oară numai un baston şi se descurca bine la bordul navei. Angélique avea un şal gros şi roşu pe umeri, peste o rochie lungă şi largă. Stătea aproape de un tun de pe punte. Nava avea zece tunuri cu ghiulele de treizeci de livre, la babord şi la tribord, şi tunuri pe pivot la prova şi la pupa, şi tunarii la fel de buni precum cei mai buni din marina de război. Erau mândria lui Strongbow. Nu era însă aşa pe toate cliperele, navele comerciale sau cu aburi ale companiei.

— Frumoasă privelişte, nu, draga mea soţie? spuse Malcolm în unul din puţinele momente de reală fericire din viaţa lui.

— În seara asta tot ce există pe lume e frumos, mon amour, spuse ea cuibărindu-se şi mai mult lângă el.

Era după masa de seară, stăteau pe punte aşteptând să se scoată farfuriile şi să se pregătească pentru noapte cabina cea mare, pe care acum o locuiau ei. Cabina ocupa

întreaga pupă, fiind în mod normal a căpitanului, afară de cazul că tai-panul era la bord, una din numeroasele reguli stabilite de Dirk Struan cu treizeci de ani în urmă, flota fiind încă şi acum condusă după regulile făcute de el, până la cele mai mici detalii, anume: cea mai bună plată, curăţenie desăvârşită la bord, oameni bine pregătiţi, nava în orice moment în stare de luptă.

Strongbow privea atent mareea, adulmecând-o. În aceste ape, o modificare a mareei putea prevesti sosirea, câteva ore mai târziu, a unui tsunami, un val uriaş care lua naştere poate la o mie de mile depărtare, datorită unui cutremur de pe fundul oceanului şi care era în stare să înghită orice se afla în calea sa pe mare, chiar oraşe de pe coastă, atunci când se spărgea de uscat. Când simţi că trecerea de la flux la reflux se făcuse normal, se uită spre Struan. Era bucuros că-l avea la bord şi-i conveneau noile ordine de a porni devreme dimineaţa, cu toată viteza spre Hong Kong, ştiind bine, aşa cum ştiau toţi, că înălţimea sa Doamna Mamă îi poruncise tânărului să vină acasă cu multe săptămâni în urmă. Dar era îngrijorat că o ducea şi pe fată. Dumnezeule, să fiu afurisit dacă pot să-i spun *doamnă Struan.* Există numai o singură Doamnă Struan, gândea el. Tânărul Malcolm s-a însurat? În pofida ordinelor ei? Chiar dacă s-a opus cu străşnicie? Trebuie să fie scrântit! E oare legală căsătoria? După legea mării, este, dacă ar fi majori, dar nu sunt. Va fi oare căsătoria anulată? Pariez un penny ciobit contra unei guinee de aur că doamna o să găsească douăzeci de moduri de a o anula până să apuci să zici peşte! Cristoase! Şi atunci care e situaţia fetei? Ce se va întâmpla cu ea? Şi cu tânărul Malcolm? Cum naiba o să-i ţină piept dumneaei? Mă bucur că nu sunt eu acela care i-a căsătorit, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Aş fi făcut-o dacă m-ar fi rugat el? Nici în ruptul capului! Cu nici un chip. Dânsa va scoate flăcări, şi pe bună dreptate: minori sunt, ea e catolică. O să aibă loc o bătălie pe viaţă şi pe moarte, de data aceasta între mamă şi fiu, nimeni nu va ţine seama de nici o lege. Şi doar cu toţii ştim că ea e o scorpie când e stârnită, mai rea

decât scorpia mea, cu toate că tânărul Malcolm e schimbat, e mai puternic decât l-am văzut vreodată, mai hotărât. Oare de ce? Din cauza fetei? Numai Dumnezeu ştie, dar ar fi o schimbare binevenită să avem din nou un tai-pan cum se cuvine, adică un bărbat. Nu e nici o urmă de îndoială că tânărul Malcolm e mort după ea. Şi cine i-ar putea reproşa una ca asta? Eu oricum nu! M-aş însura şi eu cu ea dacă aş avea ocazia. Şi, pentru Dumnezeu, de data asta n-am de gând să mă grăbesc să-mi prezint raportul, nici n-o să mă reped să trag o băutură şi să mă culc cu Scorpia mea. Chicoti. Scorpia era iubita lui de ani de zile, o fată din Shanghai ale cărei toane şi gelozie intraseră în legendă, dar a cărei patimă n-o întrecuse nimeni.

— Ce zici de schimbarea ordinelor, sir?

Strongbow ridică din umeri. Mai mult ca sigur că nu avea nici un rost ca Malcolm s-o pornească, iar la ţărm, înainte de revărsatul zorilor şi apoi să vină grăbit înapoi, mai ales ţinând seama cât de greu mergea, cu un baston, sau cu două, nu asta conta. Orice probleme, orice hârtii de semnat puteau să fie aduse la bord de McFay. A, da, oare ce ascunde Jamie? E ceva putred, altfel de ce ar fi totul înconjurat de atâta mister, de ce toate învoirile la ţărm ale membrilor echipajului au fost contramandate? Auzise el zvonuri despre un duel iminent. Exact acel tip de ispravă idioată pe care numai mândria unui Struan o putea stârni, ca şi ambiţia tâmpită de a rezolva totul înainte de a pleca, de a umili familia Brock, când toată lumea ştie că ar trebui să facem pace, duşmănia a durat prea mult, ei sunt tot mai puternici şi ne-au pus cu botul pe labe. Oare o să arborăm steagul lor de Crăciun? Pe Dumnezeu, sper să nu se întâmple una ca asta. Tânărul idiot nu seamănă cu taică-su, ci cu bunică-su. Cristoase, ce bărbat a fost ăla! Strongbow călătorise pe navă cu el de mai multe ori, pe când făceau negoţ cu opiu, de-a lungul coastei chineze, el era doar aspirant de marină, apoi maestru tunar, al doilea secund sub comanda lui Orlov, Ghebosul, stăpânul flotei de clipere, după tai-pan. Îl văzu pe Malcolm cum cuprinde mijlocul fetei şi ea se lipeşte de el şi mai strâns şi comandantul îi

îndrăgi pe loc. E greu să intri în lumea oamenilor mari, e greu să fii tai-pan, sau aproape tai-pan al Nobilei Case, având un asemenea bunic şi o asemenea mamă. Preocupat, traversă duneta şi-şi îndreptă privirea către mare. Secundul îl urmă. Amândoi se uitară ţintă în sus la arboradă în timp ce câteva păsări de mare, care se odihneau, îşi schimbară locul pe care stăteau cocoţate, cârâind. Apoi una din ele se lăsă în jos de pe verga zburătorului şi o văzură cum dispare în întuneric plecată la pescuitul de noapte. O alta o urmă la fel de tăcută.

Malcolm şi Angélique nu se clintiră, pierduţi în reveria lor. Clepsidra de pe comandă, care marca jumătăţile de oră se goli. Imediat omul de cart o răsturnă şi bătu clopotul de şase ori, era ora 11 noaptea. Sunetul acestuia fu reluat ca un ecou pe celelalte nave aflate în golf. Cei doi ieşiră din reverie.

— E timpul să coborâm sub punte, Angél, da?

— Foarte curând, iubitul meu. Chen a spus că ne va anunţa de îndată ce cabina e gata – ea se gândise la acest moment tot timpul din clipa când el îi spusese: „Vrei să te măriţi cu mine azi…”, zâmbi acum şi îl sărută pe bărbie, pregătită şi cu sufletul împăcat. Dragul meu soţ, o să avem o viaţă aşa de minunată, îţi promit. Iar tu n-o să mai suferi, o să te faci bine şi o să fii ca înainte. Îmi promiţi?

— De mii de ori…, draga mea!

Alte păsări de mare se lăsară în jos din arboradă. Chen apăru lângă ei şi le spuse că totul era pregătit, aşa după cum poruncise tai-panul. Malcolm îi spuse în cantoneză:

— Ţine minte, să n-o scoli pe tai-tai când mă scoli pe mine.

Tai-tai însemna Cea care este mai presus decât Cele care sunt mai presus, Prima Soţie, care reprezenta instanţa ultimă şi supremă în orice gospodărie chinezească, aşa după cum soţul era instanţa supremă în afara ei.

— Somn uşor, stăpâne, zece mii de fii, stăpână.

— Tai-tai, spuse Malcolm corectându-l.

— Zece mii de fii, tai-tai.

— Despre ce e vorba? întrebă ea zâmbind.

— Ţi-a urat o căsătorie fericită.

— *Doh jeh,* Chen, spuse ea – îţi mulţumesc.

Chen aşteptă până când ei urară noapte bună ofiţerilor, şi coborâră în cabină, Malcolm folosind numai un baston şi sprijinindu-se de ea. Ayeeyah, gândi el, mergând înaintea lor către pasarelă, toţi zeii, mici sau mari, protejaţi-mi stăpânul şi daţi-i o noapte care să merite toate suferinţele, trecute şi viitoare, dar mai întâi ţineţi seama de mine şi de problemele mele şi cum să-i conving pe ilustrul Chen şi pe tai-tai Tess că nu am avut nimic de-a face cu această căsătorie. De pe dunetă, Strongbow se uită la Chen cum coboară sub punte.

— Au toţi unde să doarmă?

— Am pus hamace în camera de pânze din tribord. O să se simtă ca acasă în afară de cazul că dă vreo furtună peste noi.

— Bun. Acum vrei să-ţi bei ceaiul, dom'le?

— Da. Mulţumesc, mă întorc repede.

În acea noapte, secundul avea cartul de la miezul nopţii la 4 dimineaţa. O porni alergând sprinten în jos pe pasarelă. La capătul de la pupa al coridorului se afla cabina principală. Uşa era închisă. Auzi cum zăvorul lunecă în lăcaşul lui. Zâmbind, porni să îngâne un cântec de nuntă, se îndreptă către bucătărie.

Malcolm se sprijinea de uşă, nerăbdarea devenise o durere fizică, dar era hotărât să meargă fără ajutorul nimănui până la patul lui de nuntă.

Ea se oprise lângă pat şi-şi întorsese privirea către el. În cabina principală era ordine desăvârşită. Şi cald. Masa cea mare şi scaunele erau prinse bine de podea. Tot aşa şi patul încăpător, mai mult decât suficient pentru doi oameni – altă lege impusă de tai-pan. Cuşeta era înaltă, cu tăblia de la cap prinsă de mijlocul oglinzii de la pupa, şi avea apărători de canava, prinse cu parâme, pentru cazul când nava lua benzi mai mari, atunci când făcea volta în vânt, sau schimba de drum cu toate pânzele sus. Cufărul de haine era aşezat la tribord. Prinsă de una din grinzile

plafonului, o lampă de ulei pe balansiere arunca umbre plăcute în cabină. Amândoi ezitau, nesiguri.

— Angél?

— Da, *chéri*?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Malcolm. Sunt aşa de fericită.

Dar nici unul nu îndrăznea să facă nici o mişcare. Şalul îi lunecase uşor, dând la iveală umerii şi rochia cu talie înaltă, de un verde-pal. Cutele mătăsii se adunau sub sânii ei, care se înălţau şi coborau dirijând ritmul bătăilor inimii lui. Rochia era după ultima modă, model luat din cel mai recent număr din *L'illustration* pe care i-l trimisese Colette, model încă neagreat de toată lumea şi cam îndrăzneţ prin simplitatea lui. Când apăruse îmbrăcată astfel la masa de seară, la care Strongbow le era oaspete, amândoi bărbaţii, fără voia lor, rămăseseră încremeniţi. Ochii ei erau acum oglinda dorinţei din ochii lui, şi în acea clipă, nemaifiind în stare să aştepte şi să-i suporte patima care parcă o învăluise şi o copleşea, ea se repezi în braţele lui. Şalul căzu la podea. Uşor ameţită, ea murmură:

— Vino, *chéri*!

Şi îl apucă de mână, făcându-l să se sprijine de ea. Spuse în gând o rugăciune, cerând ajutor cerului, alungă şi trecutul şi viitorul, lăsându-se pradă doar clipei de faţă, şi îl conduse la pat, hotărâtă să fie exact aşa cum îşi dorea el şi cum se aştepta el să fie. Din momentul acelei neaşteptate ceremonii din ziua aceea, tot timpul nu făcuse altceva decât să se pregătească pentru această clipă, trăindu-şi rolul, căutându-şi propriile idei şi ceea ce-i şoptise Colette despre felul cum unele din marile doamne de la Curte se comportau în prima lor noapte de dragoste: „E important, Angélique, să fii tu cea care îndrumă, care stăpâneşte armăsarul ca un bun călăreţ, cu mână sigură şi frâu hotărât, cu fermitate, dar şi cu blândeţe, pentru a controla violenţa actului iniţial de care este tentat şi cel mai docil dintre soţi, ca să nu suferi prea mult. Fii pregătită…”

Îl simţea îmboldit de nerăbdare, mâinile-i rătăceau febrile pe tot corpul, buzele tot mai insistente.

— Lasă-mă să te ajut, spuse ea cu voce gâtuită, dornică şi ea de dragoste.

Îi scoase haina, apoi cămaşa şi se cutremură când văzu cât de întinsă era cicatricea care-i brăzda mijlocul.

— Mon Dieu! Uitasem cât de rău ai fost rănit.

Pornirea lui plină de pasiune se mai domoli. Dar nu şi zvâcnetul inimii. Se simţi îmboldit să se acopere, să-şi tragă cămaşa pe el, să se învelească în cearşaf, dar se forţă să se stăpânească. Cicatricea exista, făcea parte acum din viaţa lui şi n-avea ce-i face.

— Iartă-mă!

— N-ai de ce-ţi cere iertare, mon amour, şi ochii i se umplură de lacrimi care-i cădeau pe obraji, şi se lipi mai strâns de el. Mie îmi pare rău, pentru tine şi pentru nenorocirea groaznică ce s-a petrecut atunci…, îmi pare aşa de rău.

— Să nu-ţi pară, draga mea. E soarta, *joss.* Curând tot ce a fost atunci va deveni un vis urât, absolut totul, pentru amândoi, îţi promit.

— Da, dragul meu, iartă-mă, m-am purtat prosteşte, spuse ea.

Rămase lipită de el, apoi, după o clipă, când îi mai trecu acest moment de îngrijorare, se înfurie pe ea însăşi pentru slăbiciunea ei, îşi şterse lacrimile cu mâna, o dată cu ele şi tristeţea, îl sărută repede, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi pare rău, dragul meu, m-am purtat aşa de prosteşte! Stai o clipă!

El o ascultă. Privindu-l pe sub pleoapele lăsate peste ochii strălucitori, ea îşi desfăcu încet cordonul de mătase, apoi îşi descheie nasturii de la spate şi lăsă rochia să-i lunece în jos, aşa cum se gândise ea dinainte să facă. Mai avea pe ea numai un foarte decoltat combinezon şi nişte pantalonaşi cu danteluţe. El întinse mâna s-o prindă, dar ea chicoti, se depărtă şi se duse la cufărul în care îşi ţinea oglinda, pomezile şi parfumurile, şi, fără să se grăbească, îşi puse parfum după urechi, apoi pe fiecare sân, ca să-l aţâţe mai tare, să trezească patima în el. Dar el nu se

ruşină ca un englez ce era, se lăsă fermecat şi cu totul subjugat de ea, fiindcă fata îi explicase de multe ori: „Noi, francezii, suntem altfel decât voi, englezii, dragul meu. Nu ne ascundem să facem dragoste. Suntem şi noi sfioşi, dar nu exagerat de sfioşi. Facem dragoste cu firescul cu care savurăm o mâncare bună, o mâncare care să-ţi trezească toate simţurile. Nu aşa cum li se spune bietelor noastre surori englezoaice şi fraţilor englezi că dragostea trebuie făcută repede, pe întuneric, că actul dragostei e ceva murdar şi dorinţele trupului de ruşine. Vei vedea, când ne căsătorim…” Şi iată că acum erau căsătoriţi. Era soţia lui, făcea pe cocheta pentru plăcerea lui, iar el trăia din plin bucuria şi tremura de nerăbdare, excitat la culme. Mulţumesc lui Dumnezeu, gândi el, pentru moment luându-i-se o piatră de pe inimă, căci săptămâni întregi fusese plin de îngrijorare, retrăind scena de neputinţă când îl vizitase fata aceea din Yoshiwara.

— Angél, spuse el cu voce sugrumată.

Timid ea îşi scoase pantalonii şi combinezonul şi se duse la lampă, o făcu mai mică, lăsând exact atâta lumină de câtă era nevoie ca s-o vadă mai frumoasă decât şi-o închipuise el – goală era un vis, dar un vis care te tortura ademenindu-te. Fără grabă, ea se urcă în pat şi se întinse lângă el. Cuvinte fierbinţi de dragoste, mâinile căutându-se febril, cercetându-şi flămânde trupurile, răsuflarea întretăiată, el se trase fulgerat de durere mai aproape, buzele fierbinţi, sărutări pătimaşe. Gesturile ei timide, dar bine stăpânite, întreaga ei putere de gândire concentrată asupra tuturor reacţiilor ca să-i creeze imaginea desăvârşită a primei nopţi de dragoste neprihănite şi fericite, care să-i rămână pe vecie în memorie, dorind cu disperare să-i împlinească dorinţele şi înspăimântată în acelaşi timp.

— Ah, Malcolm, ah, Malcolm!

Îi şoptea cuvinte de dragoste, îl săruta pătimaş, rugându-se ca vorbele lui Babcott să se împlinească: „Nu te îngrijora, o vreme nu va putea să călărească fără să simtă dureri sau să danseze o polcă perfect, dar asta nu

contează, poate să mâne o trăsură cu patru cai, să conducă o navă ca orice căpitan, să conducă Nobila Casă, să facă mulţi copii şi să fie cel mai bun bărbat din lume…”

Acum îl dorea şi ea cu toată patima. Nu se lăsă în voia ei, îşi aminti cum pusese totul la cale, clipă de clipă, fără să ştie el, îl ajută să găsească drumul, scoase un ţipăt scurt, nu se fandosi mai mult, îl primi în ea şi-l strânse bine, răspunse cum se cuvine eforturilor lui, până ce, prea curând, el dădu un ţipăt şi tot trupul ei se cutremură de contracţiile descătuşării lui în vreme ce continua s-o strige, s-o strige mereu, ca să se prăvălească sleit şi gâfâind peste ea în cele din urmă, şi trupul lui nu i se mai părea greu, n-o strivea. Ce ciudat să-i suport greutatea cu atâta uşurinţă, totul a fost atât de bine, gândi ea, în timp ce-i şoptea cuvinte dulci şi tandre, încercând să-i aline gemetele efortului, mulţumită că primele lor momente de dragoste fuseseră o plăcută împlinire.

El zăcea doar pe jumătate conştient, pierdut într-o lume necunoscută, nici trupul nu şi-l mai simţea, parcă fusese pustiit, dăinuind în el doar amintirea dragostei pentru această fiinţă nemaipomenită care, goală, depăşea tot ceea ce-şi închipuise el. Mireasma ei, gustul ei, fiinţa ei întreagă. Fiecare părticică din el era împlinită. Totul desăvârşit. Plin de beatitudine. Acum e a mea, bărbat întreg, ea femeie întreagă. O, Doamne, n-am făcut-o să sufere prea mult.

— Te simţi bine, Angél? întrebă el răguşit, inima bătându-i acum mai domol, dar abia în stare să vorbească. Nu te-am făcut să suferi, nu?

— O, nu, dragul meu… Te iubesc aşa de mult.

— Şi eu, Angél. Nu pot să-ţi spun cât de mult.

O sărută, se săltă în coate, ca să se lase într-o parte.

— Nu, nu te mişca, nu încă, te rog. Îmi place să stai aşa… Ce s-a întâmplat, dragul meu? spuse ea cu teamă, şi-l strânse în braţe.

— Nimic, absolut nimic, murmură el, înfruntând bărbăteşte junghiul din şale, cuţitul care i se înfipse ca un cuţit în ceafă.

Cu mare prudenţă, mai încercă o dată să se mişte,

reuşi, nu-i mai scăpă nici un geamăt.

— Nu te mişca, Malcolm, spuse ea blând, stai liniştit, odihneşte-te, mon amour, îmi place când stai aşa… te rog.

Plin de recunoştinţă, el se supuse, îi spuse în şoaptă ce mult o iubea, simţindu-se atât de bine, atât de stăpân pe sine, atât de liniştit, dornic să lunece în somn, să doarmă adânc de tot. Clopotul navei bătu o dată, era trecut cu jumătate de oră de miezul nopţii, dar el nu se mişcă, nici ea nu se clinti, liniştită, împăcată, eforturile ei răsplătite, viitorul asigurat. Îi făcea plăcere liniştea din cabină, lemnul navei care trosnea câte o dată, valurile care clipoceau lovindu-se de cocă, senzaţia de împlinire.

Fără a-l trezi, se strecură binişor de sub el, se duse la baie şi se spălă. Oftă, îşi ceru iertare în faţa cerului. O mică tăietură cu briceagul şi gata, îi spusese André. „E foarte greu, aproape imposibil ca un bărbat să ştie dacă o fată e virgină, sau nu în noaptea nunţii, dacă nu are nici un motiv s-o bănuiască, e destul să arăţi puţină sfială, să ţipi puţin la momentul potrivit, puţin sânge cum se cuvine ca dovadă de necontestat şi dimineaţa totul va fi senin aşa cum trebuie să fie”. Groaznic de cinic este André, gândi ea. Să mă ferească Dumnezeu de el şi să-mi ierte Dumnezeu toate păcatele. Sunt fericită că m-am măritat, că plec acum la Hong Kong, să nu mă mai gândesc la el niciodată, numai la Malcolm al meu… Aproape că dansă când se apropie de cuşetă. Se strecură încet în pat, îi luă mâna, închise ochii şi prin minte îi trecură minunate viziuni ale viitorului. Îl iubesc atât de mult.

Brusc se trezi crezând că trăia un alt cutremur. Cabina era întunecată, abia luminată de flăcăruia lămpii ce se legăna în suspensia ei cardanică. Apoi îşi aminti că făcuse lampa mică, înainte să se culce şi-şi dădu seama că o trezise zgomotul clopotului navei şi nu dangătele de alarmă ale catedralei anunţând cutremurul pe care crezuse că-l aude în visul ei, iar cutremurul nu era decât legănarea navei. Apoi îl văzu pe Malcolm acolo, alături de ea, simţi o căldură plină de dragoste, cum nu mai simţise niciodată

până atunci, acum ştia bine că erau căsătoriţi, nu mai era doar un vis.

Patru bătăi de clopot? Ora 2 dimineaţa? Ora 6? Nu, ce proastă sunt, nu se poate. Dacă ar fi 6 s-ar vedea lumină prin hublou, de afară. Şi Malcolm spunea că trebuia să mai meargă o dată la ţărm, înainte de a ridica ancora şi a porni către o lume civilizată, să înfruntăm mama Dragon în propria ei vizuină… nu, să mă înfăţişez unei soacre pe care o voi fermeca şi o voi linguşi, care va ajunge să mă iubească foarte curând şi va fi o bunică perfectă, care-şi va adora nepoţii.

Îl privi îndelung, în semiîntuneric. Dormea pe o parte, cu capul cuibărit pe braţul drept, faţa senină, fără nici o umbră de grijă. Respira încet, îi simţea trupul cald, mirosul plăcut de bărbat. Acesta e soţul meu şi îl iubesc şi sunt numai a lui şi numai a lui, iar celălalt nu a existat niciodată. Ce norocoasă sunt! întinse mâna şi-l atinse. El se mişcă în somn. Şi întinse şi el mâna spre ea. Încă pe jumătate adormit îi spuse:

— Bună, Angél!

— Je t’aime.

— Je t’aime aussi.

Mâna lui îi căută trupul. Ea se lipi pătimaş de el. Luat prin surprindere, el se înfioră, se întoarse spre ea, i se tăie răsuflarea când un nou junghi i se înfipse în ochi, durerea îl lăsă la fel de brusc pe cât apăruse, răsuflă uşurat.

— Je t’aime, *chéri*, spuse ea şi se plecă să-l sărute, iar printre sărutări îi şopti: Nu, nu te mişca, rămâi aşa, stai liniştit, şi adăugă, cu un râs abia perceptibil, şi cu vocea sugrumată de dorinţă. Stai culcat, fără să te mişti, mon amour.

În câteva clipe patima puse stăpânire pe el, se învârtoşă, inima-i porni nebuneşte, uită de toate, amândoi copleşiţi de senzualitate, se mişcau alene, apoi mai iute, şi iar domol, pătrunzând tot mai adânc, vocea ei sugrumată îl implora, el se dezlănţui tot mai mult, cu tot mai multă putere, toate fibrele fiinţei lui, toţi muşchii trăiau clipa, totul se concentră în acea patimă nestăvilită, să se pătrundă tot

mai mult, să se depărteze pentru a se pătrunde iar, se agăţă de ea, o strânse până ce ea simţi că trupu-i explodează, pluteşte, totul dispare, ea se prăbuşi peste el, spasmele şi gemetele ei stârnindu-l s-o pătrundă şi mai adânc, la capătul puterilor, cu o ultimă zvâcnire. Şi abia atunci, ţipă şi el de plăcere, trupul i se pulveriză într-un neant fără gravitaţie, în care trupul îi plutea în voie, se dezlănţui deplin, până la ultimul spasm, după care urmă binevenita neclintire. Numai răsuflarea agitată, sudoarea şi bătăile inimii i se amestecau într-un singur tot.

După o vreme, el reveni la realitate. Abia simţea trupul ei rezemat de pieptul lui. Stătea întins, trăind o minune, vibrând din tot trupul, ameţit de emoţii. O ţinea protector cu un braţ, stând lângă el, cea mai ispititoare soţie din câte au existat vreodată. Respiraţia ei liniştită, înceată şi profundă, îi răcorea obrajii. Îşi simţea mintea limpede, vedea viitorul cu claritate, fără cea mai mică urmă de îndoială cu privire la sine. Absolut convins că avusese dreptate să se însoare cu ea, convins că acum va putea pune capăt conflictului cu maică-sa şi că împreună vor reuşi să-i distrugă pe cei din familia Brock, aşa după cum îl va şterge pe Norbert de pe faţa pământului, cum va pune capăt vânzărilor de opiu şi de tunuri, şi-l va convinge pe Jamie să rămână în slujba lor, convins că el va conduce treburile familiei Struan aşa cum se cuvenea să fie conduse, aşa cum voise tai-pan-ul să fie conduse. Şi o dată cu trecerea timpului, el îşi va fi făcut datoria şi Nobila Casă va fi din nou prima din Asia, ca să poată să transmită această moştenire următorului tai-pan, primului său fiu pe care îl vor boteza Dirk, primul dintre numeroşii săi fii şi fiice. Nu ştia de câtă vreme zăcea astfel furat de gânduri, dar era încrezător, copleşit de bucurie şi extaz, o ţinea în braţe, plin de dragoste, îi sorbea răsuflarea, mai fericit decât fusese vreodată în viaţa lui, decât va mai putea fi vreodată, buzele lui mărturisindu-i cât de mult o iubea. Se lăsă încet furat de somn, cufundându-se în căldura aceea minunată care-l cuprinse, departe, departe de amintirea acelui ultim moment copleşitor de plăcut, chinuitor, ultima

zvâcnire de nemurire care păruse să-l sfârtece în bucăţi.

45

Miercuri, 12 decembrie

În lumina cenuşie a zorilor, Jamie McFay urca grăbit drumul dinspre debarcaderul Mahalalei Beţivilor şi dădu colţul. Îi văzu imediat pe Norbert şi pe Gornt aşteptând în Ţara Nimănui, acolo unde trebuiau să aştepte. Observă, indiferent, valijoara din mâna lui Gornt care conţinea probabil pistoalele pentru duel, aşa cum căzuseră de acord. În afară de ei trei şi de milioane de muşte, locul acoperit de bălării şi grămezi de gunoaie era pustiu. El nu văzuse pe drum decât beţivi chirciţi, care sforăiau prin colţuri de barăci, tolăniţi pe bănci, sau chiar pe jos. Nici nu se uitase la ei.

— Cer iertare, spuse Jamie cu respiraţia tăiată. Ca şi ei, purta vestă şi o pălărie să-l apere de aerul dimineţii, rece, apăsător şi umed. Iertare că am întârziat, am…

— Unde este tai-pan-ul Afurisitei Case? întrebă Norbert brutal, împingându-şi bărbia înainte. I s-a făcut frică?

— Du-te-n măta, mârâi Jamie cu faţa la fel de întunecată ca şi cerul înnorat. Malcolm a murit. Tai-pan-ul e mort – îl văzu cum se uită la el cu gura căscată, dar nici lui nu-i venea să creadă. Vin chiar acum de pe navă. M-am dus să-l aduc aici înainte de ivirea zorilor, şi-a petrecut noaptea la bordul cliperului *Prancing Cloud…* Era…

Nu mai avu putere să rostească nici un cuvânt. Lacrimile îi umplură ochii şi din nou trăi drumul către navă, unde-l văzu pe Strongbow pe pasarela de acostare, urlând la el cu mult înainte de a ajunge aproape că tânărul Malcolm era mort şi el trimisese cuterul după doctor, dar nu mai avea oricum nici un rost, fiindcă, pentru numele lui Cristos, tânărul era mort ca toţi morţii. El alergase în sus pe scări, o văzuse pe Angélique chircită într-un colţ al dunetei, înfăşurată într-o pătură, cu secundul alături, dar el trecu pe lângă ei în goană, rugându-se ca vestea să nu fie adevărată, refuza coşmarul ăsta şi apoi coborâse sub

punte. Cabina principală era inundată de lumină. Malcolm zăcea pe spate, în cuşetă, cu ochii închişi, cu o linişte desăvârşită pe chip, scăpase de griji, cu un cearşaf tras până la bărbie. Pe Jamie îl înfioră împăcarea deplină de pe chipul prietenului său, liniştit cum nu-l mai văzuse niciodată.

— Chen… Chen…, repeta în neştire Strongbow, servitorul lui, Chen, Jamie, s-a dus acum zece, cincisprezece minute să-l trezească, el e cel care l-a găsit. Zăvorul de la uşa cabinei se poate deschide şi pe dinafară, ca la majoritatea cabinelor pe nave, el a deschis-o. A crezut că dorm. Ea dormea, într-adevăr, dar Malcolm dormea somn de veci, şi Chen l-a scuturat, şi-a dat seama ce s-a întâmplat şi aproape că a murit şi el şi a ieşit din cabină fugind şi m-a chemat pe mine acolo, dar până să ajung eu, ea se trezise. Se trezise şi ţipa, biata de ea, disperată, ţipa atât de tare de să-ţi spargă timpanele, aşa că am scos-o afară, i-am spus secundului să aibă grijă de ea şi m-am dus înapoi, dar nu era nici o greşeală, bietul flăcău zăcea exact aşa cum îl vezi, eu doar i-am închis ochii, dar uită-te… uită-te şi tu…

Tremurând, Strongbow trase cearşaful de pe Malcolm. Malcolm era gol. Partea de jos a trupului lui zăcea într-o baltă de sânge. Sângele era acum uscat, închegat, salteaua era toată udă.

— Tre…, probabil că a avut o hemoragie, numai Dumnezeu poate şti din ce cauză, dar presupun…

— Isuse Cristoase, îngăimă Jamie.

Se duse clătinându-se la un scaun, se lăsă să cadă pe el, înjurând de mama focului, împietrit. Ce se întâmplase cu Malcolm?

— Eu ce dracu’ fac acum? se întrebă el neputincios.

Parcă vocea lui Dumnezeu se izbi de pereţii cabinei, dându-i răspunsul:

— Punem corpul în gheaţă şi îl ducem acasă!

Înfricoşat, sări în picioare. Strongbow se holbă la el nedumerit şi, dintr-o dată, Jamie pricepu că cel care-i răspunsese fusese căpitanul, fiindcă el, fără să-şi dea

seama, vorbise cu voce tare:

— Fir-ar să fie, altceva n-ai găsit de spus, pentru numele lui Cristos? răcni el.

— Iartă-mă, Jamie; n-am vrut să… N-am vrut să fiu… – Strongbow îşi şterse fruntea de sudoare. Ce-mi ordoni să fac?

După un timp, care-i păru infinit de lung, simţind că-i plesnesc tâmplele, cu mintea istovită, el murmură:

— Nu ştiu!

— În mod normal l-am…, l-am înmormânta în mare, nu-l putem ţine… îl poţi înmormânta pe ţărm… Ce-mi ordoni să fac?

Mintea lui Jamie părea să se mişte foarte încet. Atunci o observă pe Ah Tok, aşezată pe vine, în apropierea patului, micuţă de tot, o biată baborniţă. Ah Tok, se legăna şi-şi mişca gura, dar nu scotea nici un sunet.

— Ah Tok, mergi sus, aici nu-i nimic de făcut, heya?

Ea nu-i dădu nici o atenţie. Continua să se legene, înainte şi înapoi, mişcând buzele şi nu-i răspunse nimic. El mai încercă o dată, dar fără nici un rezultat. Lui Strongbow îi spuse:

— Cel mai bine ar fi să aştepţi. Aşteaptă-l pe Babcott să vină, sau pe Hoag.

Ajuns din nou sus, el îngenunche lângă Angélique, în întuneric, încă nu se iviseră zorii. Dar ea nu-i răspunse, oricât de blând îi vorbi, spunându-i cât de rău îi părea, cât de extrem de rău îi părea, încercând s-o aline. O clipă ea îşi ridică privirea către el, fără să-l recunoască, se uită la el cu nişte ochi mari şi albaştri, faţa de ceară, apoi se ghemui din nou în pături, uitându-se la punte fără să vadă nimic.

— Merg la ţărm, Angélique, la ţărm. Mă înţelegi? Cel mai… Trebuie să-i spunem lui Sir William, înţelegi? – o văzu că dă din cap fără să înţeleagă şi o atinse cu mâna ca un tată, se îndreptă spre pasarelă şi-i spuse lui Strongbow: Coboară steagul în bernă, toţi marinarii să rămână la bord, ordinul de marş se contramandează. Mă întorc cât pot de curând. Mai bine, mai bine să nu se atingă nimic până la sosirea lui Babcott sau a lui Hoag.

Coborând pe ţărm i se făcuse groaznic de rău, iar acum îi privea pe Norbert şi pe Gornt care se aflau în faţa lui. Gornt era şocat. Ochii lui Norbert sclipiră şi, cu toată durerea lui, îl auzi spunând:

— Malcolm a murit? Cum să moară, pentru numele lui Cristos?

— Nu ştiu, spusese el cu voce strangulată. Am… am trimis după Babcott, dar se pare că a avut o hemoragie, trebuie să-l anunţ pe Sir William.

Se întoarse să meargă la Legaţie, dar râsul batjocoritor al lui Norbert îl opri.

— Vrei să spui că jigodia aia tânără a murit regulând? A murit făcându-şi mendrele? Vin să-l omor pe individ şi el o întinde prin Porţile de Jad regulându-se? Bătrânul Brock o să crape de râs când…

Orbit de furie McFay se repezi la el, cu pumnul drept îl izbi în faţă, făcându-l să se clatine, încercă un upercut cu stânga, dar nu-l nimeri, se dezechilibră şi căzu în genunchi. Norbert se răsuci ca o pisică, sări în picioare, răcnind de furie, cu faţa congestionată, cu nasul pocit şi dădu să-l lovească pe Jamie în cap cu piciorul. Vârful cizmei se prinse în gulerul hainei lui Jamie şi asta atenuă întrucâtva lovitura, căci altfel i-ar fi frânt gâtul, în loc să-l trântească jos. Norbert îşi şterse faţa de sânge, se repezi spre Jamie şi încercă să-l lovească din nou cu sălbăticie. Dar, de data aceasta Jamie era pregătit, se feri într-o parte, sări în picioare, cu pumnii strânşi, dar braţul stâng nu-l mai asculta.

O secundă, luară poziţie de atac, ura făcându-i să uite durerea. Gornt încercă să-i oprească, dar în aceeaşi clipă amândoi se repeziră unul la altul, ca apucaţi, măturându-l din calea lor ca pe o frunză, cu pumnii, picioarele, să-şi scoată ochii, caft de stradă, ţintind cu genunchii în vintre, zgâriindu-se cu unghiile, rupându-şi hainele, părul, toate, prin orice mijloc să se sfâşie unul pe celălalt, duşmănia de ani de zile explodând cu o ferocitate fără pereche. Erau de aceeaşi înălţime, dar Jamie avea cu cincisprezece kilograme mai puţin, iar Norbert era mai zdravăn şi mai parşiv. În

mână îi apăru un cuţit. Şi Jamie şi Gornt strigară în acelaşi timp. Norbert se repezi să lovească, nu-şi nimeri ţinta, încercă iar, şi de data aceasta nimeri, sângele ţâşni. Jamie se trase înapoi, pierzând sânge, chinuit de durerea din umărul rănit. Cu un strigăt victorios Norbert se repezi înainte nu ca să-şi ucidă, ci ca să-şi schilodească adversarul, dar, în aceeaşi clipă pumnul lui Jamie se abătu la rădăcina nasului lui, făcându-i-l zob de data aceasta. Norbert se prăbuşi la pământ, năucit, şi rămase în patru labe, orbit de durere, înfrânt.

Jamie rămase în picioare, deasupra lui, gâfâind. Gornt se aştepta să-l lichideze cu o lovitură la vintre şi una în cap, ca apoi să-i zdrobească faţa cu călcâiul cizmei. Aşa ar fi făcut el, fiindcă nu era demn ca un gentleman să scoată cuţitul sau să-şi bată joc de moartea altuia, chiar dacă acela îi e duşman, gândi el satisfăcut de victoria lui McFay.

Dar moartea lui Malcolm îi încurcase planurile. Era singurul scenariu la care nu se aşteptase, cel puţin nu tocmai în ziua aceea. Acum planul lui trebuia revizuit şi asta cât mai repede. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum? Putea oare folosi chiar această încăierare, se întrebă el, examinând toate variantele posibile în timp ce aştepta să vadă ce va face Jamie mai departe. Acum că era învingător, lui Jamie i se risipise furia. Sufla din greu. Gustul de fiere şi de sânge îi umplea gura. Scuipă. De ani de zile dorise să-l umilească pe Norbert şi acum o făcuse o dată pentru totdeauna şi văzuse câte parale face, şi îl răzbunase pe Malcolm, care fusese provocat în mod deliberat.

— Norbert, fiu de căţea, mârâi el, uimit cât de hârâit îi suna vocea şi de cât de îngrozitor se simţea. Numai o vorbă să spui împotriva tai-pan-ului meu, pe Dumnezeu, sau numai să râzi de el din nou, că te fac bucăţele.

Cu mare greutate trecu împleticindu-se pe lângă Gornt, abia văzându-l, cu gând să meargă la debarcader. La vreo zece sau cincisprezece metri distanţă, se împiedică într-o urmă de roată, căzu înjurând şi rămase jos în patru labe, fără să-i mai ia în seamă pe ceilalţi, epuizat. Norbert începu să-şi revină, scuipă sânge, avea nasul zdrobit, o masă

dureroasă, îi era greaţă de furie că fusese înfrânt. Şi înmărmurit. Bătrânul Brock nu te va ierta, ţipa ceva în mintea lui, îţi vei pierde gratificaţia şi leafa pe care ţi le-a promis, o să ajungi bătaia de joc a Asiei, bătut şi făcut chiseliţă, însemnat pe viaţă de Jamie, un fiu de căţea, care nu e nici pe departe de talia ta, un bastard de-al Struanilor...

Simţi cum îl ajută cineva să se ridice. Şovăielnic, încercă să-şi deschidă ochii. Nu-i ajungea aerul, era năucit, cu faţa şi capul în flăcări, cu ochii umflaţi şi aproape închişi. Îl văzu pe McFay încercând cu greu să se ridice în picioare, la câţiva metri mai încolo, cu spatele întors spre el, pe Gornt în faţa lui, ţinând încă în mână pistolul de duel cu două ţevi. Pe jumătate înnebunit de durere, îl năpădiră gânduri criminale. Nu pot greşi ţinta de la distanţa asta, singurul martor e Gornt. La anchetă vom spune: „McFay s-a năpustit la armă, Sir William, da, e adevărat că ne-am bătut, e adevărat că a avut loc o încăierare, dar el a fost cel care a dat primul în mine, nu-i aşa? Edward, spune adevărul adevărat. Apoi a fost groaznic, Înălţimea Voastră, a fost groaznic, nu ştiu cum arma s-a slobozit, bietul Jamie...”. Norbert înşfăcă pistolul şi ţinti.

— Jamie! strigă Gornt ca să-l prevină.

McFay se întoarse. Uimit, căscă gura la arma aţintită asupra lui în timp ce Norbert îl privea batjocoritor şi apăsă pe trăgaci. Dar Gornt era pregătit şi, strigând încă o dată în semn de avertisment, devie împuşcătura în sus. Cu spatele către McFay, apucă pistolul cu ambele mâini, cu o putere surprinzătoare, simulând o luptă înverşunat cu Norbert pentru a intra în posesia armei, se uită fix în ochii lui Norbert, care citi în ei, înspăimântat, condamnarea lui la moarte, apoi Gornt răsuci ţeava către pieptul lui şi apăsă al doilea trăgaci. Norbert muri pe loc. Prefăcându-se consternat, Gornt lăsă trupul să cadă jos. Totul nu durase decât câteva secunde.

— Cristoase Atotputernice, îngăimă Jamie.

Uluit se împletici şi căzu în genunchi alături de cadavru.

— Dumnezeule, dom’le, nu ştiam ce să fac, o, Doamne

Dumnezeule, dom’le, dom’le Greyforth…, el era să te împuşte pe la spate, şi eu n-am făcut decât… O, Dumnezeule, dom’le McFay… L-aţi văzut cu ochii dumneavoastră, nu-i aşa, eu am strigat să vă avertizez, dar… voia să vă împuşte pe la spate… Nu puteam face nimic.

Era uşor să-l convingă pe McFay că fusese un accident, mai ales că acesta porni împleticindu-se, cu ochii înceţoşaţi după ajutoare. De îndată ce rămase singur, viu şi nevătămat, Gornt răsuflă uşurat. Era mulţumit de sine. Era încântat că, într-o fracţiune de secundă, intuise ce avea să facă Norbert şi că îşi mizase viaţa, pe această intuiţie. „Când mergi la risc, alegerea momentului şi acţiunea trebuie să fie perfecte”, suna una din predicile tatălui său vitreg pe când îl învăţa arta de a juca cărţi. „Uneori ţi se oferă o şansă, Eddie băiatule, un cadou din partea soartei. Soarta îţi oferă o ocazie unică, tu profiţi de ea şi tragi drept în ţintă. Câştigi potul cel mare, nu se poate să dai greş dacă aşa vrea soarta. Dar să nu te laşi ispitit de diavol, el te poate bate în cuie pe cruce, uneori dă şi el cărţile, ca şi Soarta, dar ele sunt diferite, vei vedea diferenţa de îndată ce şansa îţi iese în cale”. Gornt zâmbi parşiv. Când îl sfătuise să tragă drept în ţintă, fără ezitare, nu se gândise chiar la o crimă adevărată, deşi aşa se petrecuseră lucrurile în cazul de faţă. Darul pe care i-l făcuse Soarta se numea Norbert. Momentul perfect, crima perfectă, alibi perfect. Norbert trebuia trimis pe lumea cealaltă din mai multe motive. Unul era acela că Norbert ar fi putut, oarecum, să ferească familia Brock din calea dezastrului şi să îndrepte neşansa contra Struanilor. Un altul era faptul că bătrânul Brock îi dăduse poruncă lui Norbert să-l ucidă pe Struan prin orice mijloc putea, un altul – şi acesta era cel mai important – Norbert era un ticălos ordinar, lipsit de bună creştere, de rafinament, de simţul onoarei şi nu era nici pe departe un gentleman.

Muştele începuseră deja să se rotească în jurul lor, deasupra cadavrului. Gornt se dădu mai la o parte şi-şi aprinse un trabuc. Cercetă atent Ţara Nimănui, privi

scrutător prin ceaţă. Nici un ochi străin, nici o mişcare. Lumina zorilor abia dacă trecea prin norii ce acopereau cerul. În timp ce aştepta, scoase gloanţele oarbe din celălalt pistol, cel al lui Malcolm, care fuseseră puse acolo la insistenţa lui Norbert. Zâmbi în sinea lui. El ar fi schimbat oricum pistoalele, dându-i lui Norbert pe cel cu gloanţe oarbe, dacă Norbert ar fi decis în ultima clipă să se dueleze, refuzând anularea lui, aşa cum se înţeleseseră. Ce canalie şi Norbert ăsta, gândi el. Bine că am scăpat de el. Dar îmi pare rău de Malcolm. Nu contează, acum voi pleca la Hong Kong şi voi încheia înţelegerea cu maică-sa mai sigur şi chiar mai bine. Norbert avea dreptate: ea este adevăratul tai-pan. O să-i ofer ei tot ce i-aş fi oferit lui Malcolm – mijloace şi dovezi autentice cu care să distrugă definitiv compania Brock şi Fiii, să-l strivească pe Morgan, diavolul ăsta cu chip de om. „Numai eu împart răzbunarea, spune Domnul”. Dar nu şi în cazul meu. Nu şi atunci când trebuie să mă răzbun eu, Edward Gornt, fiul lui Morgan. Vai, Tată, dacă ai şti ce minunată va fi răzbunarea asta, cât de îndreptăţit este paricidul! Şi o meriţi cu vârf şi îndesat pentru vorbele acelea ale tale: Mă însor cu târfa asta dacă…” Ce ironie! Tu, Morgan, ai complotat toată viaţa cum să-ţi ruinezi singura soră pe care o ai şi familia ei şi tatăl tău a făcut acelaşi lucru cu singura lui fiică, iar eu sunt singurul tău fiu, cel ce va aduce pe capul tău răzbunarea, cel care o va ajuta pe sora ta să te ruineze pe tine. E mai sigur să fac tranzacţia cu Tess decât cu Malcolm, e chiar mai bine s-o fac cu ea. Ea îmi va da pe mână compania Rothwell din Shanghai, va semna ca garant pentru împrumuturile de la Banca Victoria, de care voi avea eu nevoie şi îmi va obţine un loc în consiliul de administraţie. Nu, asta nu acum, căci, pe drept cuvânt, va considera acest lucru drept o ameninţare, postul va veni mai târziu, între timp, mă voi ocupa de următorul de pe listă, de Cooper-Tillman.

Dar acum ce fac? Plec la Hong Kong cât mai repede. Ce ciudat că Norbert s-a dus, s-a dus şi Malcolm. Ciudat. A murit făcând dragoste? Minune! Să pleci astfel de pe lumea

asta! Înlăturându-l pe Malcolm, Soarta mi-a oferit altă şansă: pe Angélique. E acum liberă şi bogată, bogată prin Nobila Casă. Şase luni timp berechet şi de doliu, şi ca să-mi pun treburile la punct. Până atunci Tess Struan va fi bună, bucuroasă să scape de ea. Şi măritată. Şi dacă e însărcinată? Problema asta la rândul ei. Şi aşa şi aşa, tot n-are importanţă. O să pun mâna pe Nobila Casă mai repede decât m-am gândit. Hohotele lui stăpânite se amestecară cu bâzâitul muştelor.

— Doctorul Babcott aşteaptă afară, Sir William, spuse Tyrer.

— Trimite-mi-l aici, pentru numele lui Dumnezeu! 'Neaţa George, ce naiba s-a întâmplat cu bietul om? Ce veste groaznică! Ce-i cu Angélique, ea ce face? Ai auzit de Norbert? Javra aia a încercat să-l împuşte pe Jamie pe la spate, acum vreo două ore!

— Da, da, am auzit – Babcott era nebărbierit şi se vedea clar că e tulburat. Hoag a dus-o pe Angélique la Legaţia franceză. Ne-am întors împreună la ţărm. Ea n-a vrut să se întoarcă în clădirea firmei Struan.

— E de înţeles, nu-i fac nici o vină. Spune-mi, cum se simte?

— E şocată, bineînţeles. I-am dat sedative. Îmi pare foarte rău pentru ea. A trecut prin prea multe necazuri de când e aici: crima de pe drumul Tokaido, apoi criminalul acela de ronin şi acum şi nenorocirea asta. Ce ghinion, cel mai mare ghinion. Greu lovită, greu.

— Hm! O s-o… o s-o facă să-şi piardă minţile?

— Sper că nu. Dar nu se ştie niciodată. E tânără şi în putere, dar… nu se ştie niciodată. Dumnezeule, sper să nu se întâmple una ca asta.

Amândoi păreau foarte îngrijoraţi.

— Păcat, mare păcat de amândoi! Nenorocită treabă.

Sir William dădu din cap.

— Trebuie să recunosc că am fost teribil de furios pe ei din cauza căsătoriei, dar, pe urmă, când am auzit azi dimineaţă nenorocirea, ce să zic, aş fi dat orice să nu se fi întâmplat ce s-a întâmplat! – se întunecă la faţă. Ai

examinat cadavrul lui Norbert?

— Nu. Hoag se va ocupa de el imediat ce rezolvă cu Angélique. M-am gândit că e mai bine să vin direct încoace, să vă dau raportul.

— Foarte bine. Şi acum, ce s-a întâmplat cu Malcolm?

În ciuda durerii sufleteşti, Babcott deveni brusc profesional:

— Hemoragie. O arteră sau o venă a cedat, a pleznit în timpul nopţii, pe când dormea, fără să-i producă nici o durere sau spasme, căci altfel ar fi trezit-o pe ea. Şi a sângerat încet până şi-a dat sufletul. O să fac o autopsie, e necesară pentru certificatul de deces.

— În regulă, dacă aşa crezi.

Sir William vru să nu se mai gândească la autopsie, considerând-o dezagreabilă, îl deranja chiar şi faptul că era nevoit să stea în apropierea doctorului, a oricărui doctor, căci hainele lor erau întotdeauna pătate, ici şi colo, cu sânge, răspândeau întotdeauna în jur un uşor iz de chimicale şi fenol, oricât s-ar fi spălat.

— Bietul Struan. Groaznic. Deci a sângerat până a murit?

— Da. Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar Malcolm…, n-am văzut în viaţa mea un om mai împăcat cu sine în faţa morţii, ca şi cum pentru el moartea ar fi fost binevenită.

Sir William se jucă cu o călimară de pe birou.

— George, s-ar fi putut…, momentul excitaţiei maxime…, când a terminat… vreau să zic…, asta i-a provocat moartea? Vreau să zic dacă o fi fost stârnit…?

— Asta probabil s-a şi întâmplat. Nu ejacularea în sine, ci efortul de necontrolat pe care aceasta îl generează ar putea uşor rupe ţesuturile slăbite, sau să provoace o perforaţie. Organele genitale erau într-o stare perfectă, dar cavitatea abdominală în general foarte şubredă. Eu i-am cârpit parte din intestinul gros şi i-am suturat câteva artere, avea nişte leziuni urâte şi nu se vindeca aşa cum aş fi dorit eu, ficatul lui…

— Da, mă rog, nu am nevoie de detalii acum, spuse Sir William scârbit, simţind deja că-i este puţin greaţă.

Dumnezeule! Ca să vezi, tocmai tânărul Struan! Pare imposibil! Şi acum şi Norbert! Dacă n-ar fi fost Gornt, ne-am fi trezit şi cu o crimă. Tipul ăsta merită o medalie. A spus, apropo de asta, că Jamie a fost cel provocat şi că Norbert merita o bătaie soră cu moartea. Ştiai că Malcolm şi Norbert urmau să se întâlnească în Mahalaua Beţivanilor să se dueleze?

— N-am ştiut până acum o clipă. Mi-a spus Phillip. Nebuni amândoi! Fir-ar să fie, parcă nu i-aţi avertizat!

— Da. I-am avertizat. Proşti afurisiţi! Cu toate astea Gornt a jurat că amândoi fuseseră de acord să accepte scuzele celuilalt, dar a mai declarat el, Norbert i-a spus în dimineaţa asta că se răzgândise şi că era decis să-l omoare pe Struan. Ce javră afurisită – Sir William începu, tulburat, să mişte lucrurile de pe birou dintr-un loc în altul, fâţâind hârtiile şi micul portret în ramă de argint. Şi acum, ce facem?

— În privinţa lui Norbert?

— Nu, cu Malcolm. Ce facem mai întâi cu Malcolm?

— Azi fac autopsia, în seara asta. Mi-am luat permisiunea de a întreprinde cele necesare pentru ca corpul să fie dus la Kanagawa, acolo va fi mai uşor de făcut autopsia. Hoag o să mă ajute şi mâine dimineaţă veţi primi raportul. Vom semna certificatul de deces, totul o să fie aşa cum trebuie.

— Vroiam să spun ce facem cu cadavrul? mârâi Sir William morocănos.

— Puteţi să-l înmormântaţi când doriţi. În perioada asta nu e nici o grabă, va rezista.

— Oare avem timp să trimitem *Prancing Cloud* la Hong Kong să aflăm ce vrea ma…, ce vrea doamna Struan? S-ar putea să dorească să-l înmormânteze acolo şi…

— Doamne Dumnezeule, nu mi-ar face plăcere să-i duc eu vestea asta.

— Nici mie, spuse Sir William şi trase de guler să şi-l ridice. În birou ca de obicei era răcoare, focul slab şi nevolnic, plus curentul de la ferestrele care nu se închideau bine. Hoag e doctorul familiei, ar putea să meargă el. Dar,

George, vreau să zic, el, adică corpul, va ţine o perioadă atât de lungă? Adică, cât să-i trimitem vorbă doamnei Struan, să vină nava înapoi, să-l ia şi să-l ducă, dacă aşa doreşte, hm?

— Ar fi mai bine să decideţi dumneavoastră dacă să-l înmormântăm aici, sau să-l trimitem acolo imediat. O să-l ţinem la gheaţă, o să-i punem gheaţă în jurul sicriului, pe punte, sub o tendă, se va păstra foarte bine.

Sir William dădu din cap scârbit de toate amănuntele astea.

— Phillip, strigă el spre uşă. Spune-i lui Jamie să vină imediat încoace! George, eu cred că cel mai înţelept lucru, cu condiţia ca să se… ă… corpul să se păstreze, ar fi să-l trimitem la Hong Kong. Ce părere ai?

— Sunt de acord.

— În regulă, îţi mulţumesc. Ţine-mă la curent cum se simte şi ce face Angélique şi nu uita de masa din seara asta. Ce părere ai de partida noastră de bridge?

— Ar fi mai bine să le amânăm pe amândouă pe mâine.

— În regulă, excelent, excelent. Îţi mulţumesc încă o dată. Fir-ar să fie, cum uitam. Ce facem cu Norbert?

— Îi facem o înmormântare rapidă, va fi uitat repede şi nu-l va plânge nimeni.

— Va trebui să fac o anchetă. Edward Gornt e american, cetăţean străin. Acum scrie o declaraţie pe care o s-o semneze. Pică tocmai bine că Adamson e plecat, altfel ar fi vrut să-şi bage şi el nasul în acest caz. El e om al legii, nu-i aşa? Şi în acelaşi timp şi însărcinat cu afaceri al Statelor Unite, da?

— N-are nici o importanţă, nici într-un caz, nici în celălalt. Hoag şi cu mine putem depune mărturie ca medici – Babcott se ridică în picioare şi adăugă cu răceală: Cum rămâne cu chestia asta cu împuşcatul pe la spate. Nu e o reclamă prea bună pentru Yokohama.

— Exact asta spun şi eu! faţa lui Sir William se schimonosi. Exact cum spun şi eu. N-aş vrea ca zvonul să transpire.

— Vreţi să spuneţi că nu e cazul să audă şi japonezii?

— Da. Vor trebui informaţi, aşa se cere. Nu e cazul să le spunem în mod oficial ce s-a petrecut cu exactitate în fiecare din cele două situaţii. Este clar că moartea lui Norbert e un accident. Dar în cazul lui Struan?

— Să le spunem adevărul, mârâi Babcott supărat de moartea lui Struan, furios pe sine pentru faptul că intervenţia lui nu se dovedise suficient de trainică, şi pentru că, nu ca doctor, îşi dorise cu disperare s-o ia pe Angélique în braţe şi s-o ferească de toate astea. Adevărul este că această moarte prematură şi lipsită de sens a unui tânăr minunat s-a produs din pricina rănilor primite în timpul atacului banditesc, neprovocat de noi, de pe drumul Tokaido!

Sir William adăugă cu amărăciune:

— Provocat de nişte netrebnici criminali care încă nu au fost nici până acum judecaţi. Ai dreptate.

Îl conduse pe Babcott la uşă, îi făcu semn cu mâna lui Tyrer să-l lase în pace şi apoi rămase în picioare, lângă fereastră, supărat de neputinţa lui în faţa acelei situaţii. Trebuie să pun iute şaua pe Bakufu sau, dacă nu, suntem pierduţi, iar toate speranţele noastre de a pătrunde pe piaţa Japoniei spulberate. Nu ne vor deschide graniţele din proprie iniţiativă, aşa că trebuie să-i ajutăm… Trebuie să-i facem să se poarte ca nişte oameni civilizaţi, cu respectul legilor, dar timpul, uite, trece, şi presimt eu aşa că o să năvălească asupra noastră într-o noapte, o să ne dea foc şi cu asta, basta. Sunt sigur, cum sunt sigur că azi e azi! Da, bineînţeles, vor fi pedepsiţi cum merită, cu mari pierderi de vieţi omeneşti. Dar atunci înseamnă că eu nu mi-am făcut cum trebuie datoria, toţi vom fi morţi şi gândul ăsta nu mă încântă deloc. Dacă Ketterer n-ar fi atât de tare de cap! Cum naiba să-l determin pe acest nemernic încăpăţânat să facă aşa cum vreau eu? Oftă. Nu avea decât o soluţie. Mai întâi, ai face mai bine să te împaci cu el! La întâlnirea lor furtunoasă din seara precedentă îi reproşase dispreţul grosolan faţă de cererea doamnei Struan, precum şi faţă de propriul lui sfat, când habar nu avusese care fusese motivul adevărat al consimţământului amiralului, motiv pe care-l

aflase cu greutate din gura lui McFay ceva mai înainte. Întâlnirea se terminase cu răcnete:

— Rău ai făcut că i-ai permis lui Marlowe să…

— Am crezut că e cel mai bun lucru. Ascultaţi-mă şi pe mine puţin…

— Cel mai bun lucru! Fir-ar să fie, acum aflu şi eu că dumneata socoţi prosteşte că cel mai bun lucru este să te amesteci în chestiuni de politică şi comerţ, încercând să închei o tranzacţie care nu poate fi pusă în aplicare cu pretendentul la tronul Struanilor şi prin asta să o îndepărtezi şi mai mult pe cea care conduce cu adevărat compania! spusese el furios. Nu-i adevărat?

— Iar dumneavoastră, Sir, interveniţi în chestiuni care constituie prerogativul exclusiv al parlamentului, acela de a declara război, iar unicul motiv pentru care greşiţi folosind asemenea limbaj, Sir, şi sunteţi atât de supărat, este acela că eu nu vreau să pornesc un război pe care nu-l putem câştiga, nu-l putem duce cu forţele pe care le avem acum, şi, după părerea mea, orice atac asupra capitalei va fi pe drept cuvânt, socotit un act de război de către băştinaşi şi nu un simplu incident. Noapte bună!

— Ai fost de acord să participi…

— Am fost de acord să fac câteva săbii să zăngăne, să trag câteva salve cu ghiulele oarbe ca să-i impresionez pe băştinaşi, dar nu am fost de acord să bombardez Yedo şi nici nu voi fi, ăsta e ultimul meu cuvânt, până nu îmi arătaţi în scris o aprobare semnată de amiralitate. Noapte bu…

— Marina şi armata sunt supuse controlului şi dispoziţiilor organelor civile, pe Dumnezeu, iar eu sunt cel care exercită acest control aici!

— Aşa e, reprezentaţi această amiralitate, dacă sunt şi eu de acord, mugi amiralul, cu gâtul şi faţa stacojii. Dar nu comandaţi dumneavoastră navele mele şi până în clipa în care primesc ordine contrare, aprobate de amiralitate, vă asigur că-mi voi conduce flota cum cred eu că-i mai bine. Noapte bună!

Sir William se aşeză din nou la birou. Oftă şi luă un toc şi începu să scrie pe o foaie de hârtie cu antetul lui: *„Dragă*

Domnule Amiral Ketterer. Multe din cele spuse de dumneata aseară sunt adevărate. Te rog să-mi scuzi modul impulsiv în care am folosit unele cuvinte în furia momentului. Poate vei fi atât de amabil să treci pe la mine în această după-amiază. Presupun că ai auzit de moartea tragică a tânărului Struan, care, după opinia doctorului Babcott, poate fi direct atribuită rănilor produse de atacul neprovocat de pe drumul Tokaido. Va trebui să mai adresez un protest foarte serios, către Bakufu, privind decesul acestui minunat gentleman englez şi aş fi foarte bucuros să ne sfătuim cum trebuie formulat acest protest. Cu toată sinceritatea, stimate Domn, rămân al Dumneavoastră prea plecat slujitor.

— Ce nu fac eu pentru Anglia! bombăni el, iar apoi strigă: Phillip! semnă hârtia, puse puţină cenuşă să se usuce cerneala.

— Da, Sir?

— Copiază asta şi apoi trimite-o lui Ketterer cu un curier.

— Tocmai acum a sosit Jamie, Sir, şi mai aşteaptă şi o delegaţie care vrea să vă roage să declaraţi ziua de azi zi de doliu.

— Respins! Trimite-mi-l pe Jamie.

Jamie era plin de răni şi vânătăi, cu umărul bandajat.

— Te simţi mai bine, Jamie? Bun. George Babcott mi-a făcut un raport; apoi îi spuse ce se hotărâse în legătură cu trupul neînsufleţit al lui Malcolm. Ce părere ai?

— Ar trebui să-l trimitem acasă la Hong Kong, Sir.

— Bun, aşa am zis şi eu. Vei însoţi ca…, îl vei însoţi?

— Nu, Sir. Doamna Struan… Mă tem că ea nu mă mai priveşte cu ochi buni şi dacă m-aş mai duce şi eu acum, i-aş face şi mai grele acele clipe şi aşa destul de nenorocite. Biata doamnă. Rămâne între noi: eu sunt dat afară de la sfârşitul acestei luni.

— Sfinte Dumnezeule, de ce? – Sir William era şocat.

— Nu contează, acum nu mai contează. Angélique, doamna Struan, va pleca bineînţeles. Şi doctorul Hoag. Ştiaţi că doamna Struan s-a răzgândit şi că s-a hotărât să

locuiască la noi în fostul ei apartament şi nu la Legaţia franceză?

— Nu, mă rog, presupun că aşa-i mai bine. Cum se simte?

— Hoag spunea că ea este bine, atât cât ne putem aştepta în situaţia asta să fie, nu ştiu ce naiba o fi însemnând asta. *Prancing Cloud* va pleca de îndată ce dumneavoastră şi el îmi daţi dezlegare. Cam când credeţi că se va întâmpla asta?

— George a spus că va face autopsia azi şi va semna certificatul de deces pe care eu o să-l primesc mâine. Cliperul poate pleca mâine, singura problemă ar fi Angélique, nu ştim când va fi ea în stare să facă o călătorie ca asta, Sir William se uită la el cu mare atenţie. Care-i situaţia ei…, ce s-a petrecut acolo pe navă?

— Nu ştiu, asta-i, habar n-am. N-am văzut-o de când… de când am fost la bord. N-a schimbat nici măcar un cuvânt cu mine, n-am auzit-o să vorbească cu noimă. Hoag mai este încă lângă ea – Jamie încercă să-şi stăpânească mâhnirea. Să sperăm că-şi vine în fire.

— Mare ghinion. Da, nu e nici o îndoială în această privinţă. Şi acum, Norbert, va trebui, bineînţeles, să facem o anchetă.

— Mda – Jamie îşi duse mâna la faţă să alunge o muscă sâcâitoare, atrasă de sângele uscat. Gornt mi-a salvat viaţa.

— Da. Va primi elogiile cuvenite. Jamie, când pleci de la compania Struan ce ai de gând să faci? Te întorci în ţară?

— Asta-i casa mea, aici, sau oriunde în Asia, spuse Jamie cu simplitate. O să…, o să găsesc eu un mijloc să-mi deschid propria firmă.

— Bun. Nu mi-ar face plăcere să te pierd, cerule, nu-mi pot închipui Nobila Casă aici fără tine.

— Nici eu.

Cu trecerea zilei, doliul care se lăsase pe Yokohama deveni mai profund. Şocul, neîncrederea, mânia, temerile că va porni război, spaima în general, amintirea celor

petrecute pe drumul Tokaido toate se amestecau cu numeroase aluzii răutăcioase, şoptite la ureche, dar trebuia să ai grijă cui le spui, deoarece Angél avea apărători agresivi şi orice remarcă răutăcioasă sau râset nelalocul lui însemna lipsă de respect. Malcolm nu era la fel de norocos. El avea duşmani, mulţi erau bucuroşi să aibă ocazia să rânjească dispreţuitor şi fericiţi că o altă nenorocire căzuse pe capul descendenţilor lui Dirk Struan. Şi amândoi preoţii, în felul lor, se arătau împăcaţi, văzând în cele întâmplate pedeapsa lui Dumnezeu.

— André, spuse Seratard la masa de la prânz la Legaţie, în prezenţa lui Vervene, al treilea comesean. A făcut testament?

— Nu ştiu.

— Vezi dacă poţi afla. Întreab-o pe ea, sau pe Jamie, probabil că el ştie mai bine – André Poncin dădu din cap posomorât foarte îngrijorat, moartea lui Struan îi stricase planul de a obţine repede de la ea alţi bani ca să-i plătească lui Raiko. Da, o să încerc.

— E foarte important să susţinem cu tărie cetăţenia ei franceză, pentru a o proteja atunci când soacra ei va încerca să anuleze căsătoria.

— Ce vă face să credeţi că aşa se va întâmpla, că ea va fi atât de potrivnică acestei căsătorii? interveni Vervene.

— Mon Dieu, lucrul e evident, răspunse André în locul lui Seratard, plin de iritare. Va susţine sus şi tare că Angélique i-a ucis fiul. Cu toţii ştim că a urât-o dinainte, şi cu atât mai mult acum. E mai mult ca sigur că o va acuza de cine ştie ce perversiuni cu care l-a câştigat. Şi asta din cauza strâmbelor teorii sexuale anglo-saxone, cel puţin în particular, chiar dacă nu va face asta în public. Şi nu uitaţi că femeia e o protestantă fanatică – se întoarse spre Seratard. Henri, poate că ar fi mai bine să merg să văd cum se simte Angélique.

El fusese cel care o oprise să-i spună că ar face mai bine să meargă înapoi în clădirea Struanilor şi să nu mai stea la Legaţie: „Pentru numele lui Dumnezeu, Angélique, locul tău este printre oamenii soţului tău!” Era atât de evident faptul

că ea trebuia acum să-şi întărească poziţia în familia Struan, şi asta cu orice preţ, că el aproape urlase la ea, dar furia i se transformă în milă văzând disperarea ei profundă.

— Acum am să trec pe la ea.

— Da. Te rog, du-te.

André ieşi trântind uşa.

— Ce naiba e cu el? întrebă Vervene pufnind pe nas.

Seratard se gândi înainte de a răspunde, şi se decise că sosise momentul să-i spună:

— Probabil că e din pricina bolii, a luat boala aceea englezească.

Adjunctul lui scăpă furculiţa din mână din cauza şocului.

— Sifilis?

— André mi-a spus acum câteva săptămâni. Tu trebuie să ştii, numai tu, dintre membrii Legaţiei, întrucât aceste comportări explozive pot deveni mai frecvente. E prea preţios pentru a fi expediat acasă.

André îi şoptise că stabilise o sursă nouă-nouţă şi de rang înalt pentru obţinerea de informaţii:

— Omul meu spune că seniorul Yoshi se va întoarce la Yedo în două săptămâni. Pentru o sumă destul de modestă, el şi persoanele din Bakufu cu care are el legături ne garantează o întrevedere particulară cu Yoshi la bordul navei noastre amiral.

— Cât ne costă?

— Întrevederea e atât de importantă încât nu contează cât costă.

— Sunt de acord, dar cât costă? îl întrebase Seratard.

— Echivalentul salariului meu pe patru luni, spusese André cu amărăciune – o nimica toată. Că vorbim de asta, Henri, am nevoie de un avans sau de gratificaţia pe care mi-ai promis-o cu luni în urmă.

— N-am stabilit nimic exact, André dragă. La timpul potrivit o vei avea. Dar, scuză-mă, nici de data asta nu vei primi nici un avans. În schimb, sunt de acord cu suma, dar după întrevedere.

— Jumătate acum şi jumătate după. Tot el mi-a mai spus, fără să-i dau nici un ban, că tairo Anjo e bolnav şi s-ar

putea să nu apuce sfârşitul anului.

— Are vreo dovadă?

— Dă-o încolo, Henri, ştii că pentru asta nu există dovadă!

— Fă în aşa fel încât omul tău de legătură să-l facă pe maimuţoiul de tairo să-l cheme pe Babcott să-l examineze… şi-ţi majorez salariul cu cincizeci la sută.

— Îmi dai salariul dublu, începând cu ziua de azi, dublează-mi salariul, pentru că trebuie să-i dau şi omului meu o sumă grasă.

— Cincizeci la sută din ziua examenului medical şi treizeci de dolari mexicani în aur pe loc, restul după. Şi asta-i tot.

Seratard observă cum speranţele lui André prind aripi. Bietul André începe să piardă legătura cu realitatea. Sigur că îmi dau seama că o mare parte din bani se va lipi de degetele lui, dar asta nu contează, când ai de-a face cu spioni te bagi într-o treabă murdară, iar André e deosebit de murdar, cu toate că e şi foarte deştept. Şi nenorocit. Întinse mâna şi luă ultima bucată de brânză Brie care sosise, în gheaţă, la un preţ fantastic, cu ultima navă de poştă.

— Să ai răbdare cu bietul om, Vervene, ne-am înţeles?

În fiecare zi se aştepta să vadă semne ale bolii, dar nu zărea nimic şi cu fiecare zi André părea să întinerească, îi dispăruse mina de om hăituit. Numai că era tot mai irascibil.

Mon Dieu! O întâlnire în particular cu Yoshi! Şi dacă Babcott îl va putea examina pe cretinul ăla de Anjo, poate chiar să-l vindece, la îndemnul meu, nu contează că Babcott e englez, o să-i vând pontul lui Sir William pentru un alt avantaj şi prin asta vom face un imens pas înainte.

Îşi ridică paharul.

— Vervene, *mon brave,* să dea sifilisul în englezi şi *Vive la France!*

Angélique zăcea culcată, apatică, în patul cu baldachin, proptită pe perne îngrămădite, mai palidă şi mai eterică ca

niciodată. Hoag stătea pe un scaun, lângă pat, moţăind când şi când. Soarele după-amiezii târzii sparse norii o clipă, înviorând ziua aceea întunecată şi cu vânt. În radă, navele trăgeau de geamanduri. Cu o jumătate de oră mai înainte – pentru ea un minut sau o oră erau la fel de lungi – o bubuitură anunţase sosirea iminentă a navei de poştă, aducând-o la realitate, pentru că de dormit nu dormea, doar plutea, trecând de la starea de conştienţă la cea de inconştienţă, fără să existe vreo graniţă între ele. Privirea ei alunecă pe lângă Hoag, văzu uşa de la camerele lui Malcolm, care de-acum nu mai erau camerele lui, nici ale lor, ci erau pur şi simplu camerele unui alt bărbat, ale unui tai-pan... începu să plângă din nou, lacrimile-i şiroiau pe faţă.

— Nu mai plânge, Angélique, îi spuse Hoag blând, în acelaşi timp foarte concentrat şi atent la semnele oricărei crize. Gata, viaţa merge înainte, tu ţi-ai revenit, eşti în afară de orice pericol.

O ţinea de o mână. Ea îşi şterse lacrimile cu o batistă.

— Aş vrea nişte ceai.

— Imediat, spuse Hoag, şi faţa lui urâtă se lumină de uşurare.

Era prima oară când ea scosese o vorbă în dimineaţa aceea, vorbise coerent, iar în primele clipe după revenire se vedeau semnele de normalitate întorcându-se şi ele. Aproape strigând de bucurie, deschise uşa, căci, cu toate că abia îi auzise vocea, nu simţise note de isterie, lumina din ochii ei părea firească, faţa nu-i mai era umflată de plâns, iar pulsul, pe care i-l luase în timp ce o ţinea de mână, era ferm şi puternic, nouăzeci şi opt de bătăi pe minut, regulat, fără căderi şi salturi care să te înnebunească.

— Ah Soh, spuse el în cantoneză, adu-i stăpânei tale nişte ceai proaspăt, dar să nu scoţi un sunet, să nu spui nici un cuvânt şi să pleci imediat! – veni iar lângă pat. Ştii unde te afli, draga mea?

Ea se uită la el, dar nu scoase o vorbă.

— Îmi permiţi să-ţi pun câteva întrebări? Dacă eşti

obosită, spune-mi. Şi nu te teme. Iartă-mă, dar e important pentru tine, nu pentru mine, să-ţi pun aceste întrebări.

— Nu mă tem.

— Ştii unde te afli?

— În apartamentul meu.

Avea o voce monotonă, ochii inexpresivi. Îngrijorarea lui crescu.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— A murit Malcolm.

— Ştii de ce a murit?

— A murit în noaptea nunţii noastre, în patul nostru de nuntă, şi eu sunt de vină.

Nişte clopoţei de alarmă începură să sune în tainiţele minţii lui.

— Greşeşti Angélique. Malcolm a fost ucis pe drumul Tokaido cu luni în urmă, spuse el cu o voce calmă, fără nici o ezitare. Iartă-mă, dar ăsta e adevărul. Iar de atunci zilele lui erau numărate, nu e vina ta, n-a fost nici o clipă vina ta, a fost voia lui Dumnezeu. Pot să-ţi spun cele ce urmează cu mâna pe inimă: noi doi, Babcott şi cu mine n-am văzut niciodată un om mai împăcat, mai cuprins de pace în momentul morţii ca el. Niciodată.

— Eu sunt de vină.

— Singura ta vină e bucuria pe care i-ai dăruit-o în ultimele luni ale vieţii lui. Şi te-a iubit. Nu-i aşa că te-a iubit?

— Da, dar a murit şi…

Aproape că era să adauge: aşa s-a întâmplat şi cu celălalt, nici măcar nu-i ştiu numele, dar şi el a murit, m-a iubit şi a murit şi el, iar acum a murit şi Malcolm şi…

— Încetează!

Tonul tăios o trase înapoi de pe marginea prăpastiei. Hoag începu să respire mai uşurat din nou, dar ştia ce avea de făcut şi trebuia să intervină repede, altfel fata era pierdută, ca şi alţii încercaţi de soartă pe care-i văzuse el. Trebuia s-o scape de diavolul care stătea la pândă undeva în mintea ei, aştepta să iasă la suprafaţă, să se năpustească asupra ei, s-o transforme într-o nebună care bâlbâie sunete nearticulate, în cel mai bun caz ar nenoroci-

o pe viaţă.

— Iartă-mă, dar trebuie să înţelegi şi să judeci corect. Eşti vino… – îşi dădu seama de greşeală, se opri înainte de a folosi cuvântul care nu trebuia pronunţat – răspunzătoare numai pentru bucuria pe care i-ai dăruit-o. Repetă după mine: răspunzătoare numai…

— Vinovată!

— Repetă după mine: răspunzătoare numai pentru bucuria pe care i-am oferit-o, spuse el rar şi apăsat, mai curând ca un ordin, căci îi observase pupilele anormal de mărite – se apropia din nou de marginea prăpastiei.

— Sunt vinova…

— Răspunzătoare numai! Fir-ar să fie, răcni el cu prefăcută mânie. Repetă după mine: răspunzătoare numai de bucuria pe care i-am oferit-o! Răspunzătoare numai de bucuria pe care i-am oferit-o! Repetă.

Văzu cum pe frunte îi apare sudoarea şi din nou ea repetă doar cuvintele pe care le mai spusese, din nou el îi tăie vorba, ea se încăpăţână, el la fel, şi duelul continuă – Ah Tok aduse ceaiul, dar nici unul din ei n-o văzu, ea fugi îngrozită – în timp ce Hoag îi ordona lui Angélique ce să spună ca să i se imprime în subconştient, ea refuza să repete până când, brusc, ea ţipă în franceză:

— Da, da, sunt răspunzătoare numai pentru bucuria pe care i-am dăruit-o, dar el e mort, mort… Malcolm al meu a muuuriiit!

Ar fi vrut s-o ia în braţe ca pe un copil şi să-i spună că totul s-a terminat, gata că putea să doarmă de-acum. Dar nu procedă aşa, considerând că era încă prea devreme. Cu vocea aspră, dar nu ameninţătoare, îi spuse în franceza lui şcolărească:

— Mulţumesc, Angélique, dar de acum încolo vom vorbi în engleză. E adevărat că şi mie îmi pare foarte rău, la toţi ne pare foarte rău că minunatul tău soţ a murit, dar nu tu eşti vinovată. Repetă după mine!

— Lasă-mă în pace. Ieşi afară!

— După ce spui că nu eşti tu vinovată!

— Nu e… nu e… lasă-mă în pace.

— După ce spui: nu eu sunt vinovată!

Ea se uită fix la el, detestându-l pentru că o mai şi tortura acum, şi apoi ţipă:

— Nu e vina mea, nu e vina mea, nu e vina mea, nu e vina mea. Eşti mulţumit acum? Ieşi afară. IEŞI AFARĂ!

— După ce îmi spui că ştii că Malcolm al tău a murit, dar că tu nu porţi nici o vină!

— Ieşi afară!

— Repetă! Fir-ar să fie, repetă ce ţi-am spus!

Brusc vocea ei deveni urlet de fiară:

— Malcolm al tău a murit, Malcolm al tău a murit, a murit, a murit, a murit, dar tu nu porţi nici o vină, nici o afurisită de vină, nici o vi… în nici un fel, în nici un fel, nici o vină, nici o… nici o…

La fel de brusc cum începuse să urle, vocea ei deveni scâncet.

— Nu sunt vinovată, nu sunt, într-adevăr nu sunt, vai, dragul meu, îmi pare aşa de rău, aşa de rău, nu vreau să mori, o, Sfântă Fecioară, ajută-mă, el a murit şi eu sunt atât de nenorocită, atât de nenorocită, vai, Malcolm, de ce-ai murit, te-am iubit atât de mult, atât de mult… vai, Malcolm…

Abia acum el o luă în braţe, în tăcere şi o ţinu strâns, alinându-i tremurul şi plânsul, suspinele care o zguduiau. Cu timpul, vocea i se stinse, suspinele se mai potoliră şi lunecă într-un somn agitat. El o ţinu mai departe în braţe, hainele i se lipiseră de el din cauza sudorii, dar nu se clinti până ce nu o văzu cufundată în somn adânc. Apoi o lăsă încetişor. Spinarea îi ardea de durere, se ridică în picioare cu mare atenţie, chinuit de junghiuri, cu muşchii numai cârcei. Când reuşi să-şi destindă umerii şi gâtul, se aşeză ca să-şi adune din nou puterile. A scăpat ca prin urechile acului, gândi el, bucuros de a fi ieşit biruitor de această dată, ceea ce-i alină în parte durerile, mai ales când o vedea aşa de tânără, frumoasă, şi o ştia în afara primejdiei.

Amintirea îl purtă în grabă la Kanagawa, la fata aceea, japoneza, sora bărbatului pe care-l operase, la fel de tânără şi frumoasă, dar japoneză. Cum o chema? Uki şi nu mai ştiu

cum. I-am salvat fratele ca să arunce altă nenorocire asupra acestei biete copile. Dar sunt mulţumit că sora lui a scăpat. Dar oare a scăpat? O femeie atât de frumoasă. Ca şi cea care i-a fost cândva soţie iubită. Ce înfiorător şi ce nechibzuit am fost, ce nesăbuit am fost s-o iau din India şi s-o duc la Londra ca să moară atât de tânără. Karma? Soartă? Ca şi în cazul acestei copile şi a bietului Malcolm. Bieţii de ei, bietul de mine. Nu, nu pot spune bietul de mine, tocmai acum când am salvat o viaţă de om. Poţi să fii scund şi urât, bătrâne, gândi el, luându-i pulsul, dar, Cristoase Atotputernice, eşti un doctor nemaipomenit, şi un mare mincinos, nu, nu un mare mincinos, ci un mincinos care a avut noroc şi nimic mai mult. Cel puţin de această dată.

46

Joi, 13 decembrie

— Bună Jamie, spuse Phillip Tyrer trist. Sir William îţi transmite complimente. Uite cele trei exemplare ale certificatului de deces, unul pentru tine, unul pentru Angélique şi unul pentru Strongbow, certificat care însoţeşte trupul neînsufleţit. Originalul – a socotit el – trebuie să plece în valiză diplomatică la biroul guvernatorului pentru procurorul şef din Hong Kong care-l va trece în registru şi apoi îl va remite doamnei Struan. Înfiorător! Dar asta e.

— Da, spuse Jamie, avea biroul plin de poşta care sosise şi de acte privind tranzacţiile ce trebuiau încheiate, ochii îi erau roşii de oboseală.

— Cum se simte Angélique?

— N-am văzut-o încă, dar Hoag a fost aici mai înainte. A spus s-o lăsăm în pace până nu ne cheamă ea şi că e mai bine decât se aşteptase. A dormit cam cincisprezece ore. El crede că ar trebui să se simtă destul de bine pentru a fi în stare să pornească mâine spre Hong Kong şi i-a recomandat să plece cât mai curând, pentru că aşa va fi mai bine. Pleacă şi el, bineînţeles.

— Pe când a fost stabilită plecarea lui *Prancing Cloud?*

— Pe mâine, cu refluxul de seară. Strongbow trebuie să sosească aici dintr-o clipă în alta, ca să ia ordinul de plecare. Aveţi poştă de trimis cu nava asta?

— Sigur că da. Şi o valiză diplomatică. O să-i spun lui Sir William. Tot nu-mi vine să cred că Malcolm a murit. Groaznic. A, apropo, ancheta pentru Norbert a fost fixată la ora cinci. Nu vrei să iei masa cu mine după aceea?

— Îţi mulţumesc, dar nu în seara asta. Să zicem mâine, dacă totul se desfăşoară cu bine. Stabilim definitiv după micul dejun.

Jamie se întreba dacă nu era cazul să-i spună şi lui Tyrer de maşinaţiile prietenului său samuraiul, Nakama, şi de

întâlnirea cu cămătarul local, pe care Nakama dorea să-l ferească, discret, de Tyrer şi de Sir William. Propunerea lui Nakama îl intrigase, dar socotise binevenită ocazia de a vorbi direct cu un om de afaceri local, chiar dacă era mărunt. Întâlnirea din ziua precedentă fusese, bineînţeles, contramandată. Se gândise s-o amâne până săptămâna viitoare, dar se hotărâse să se întâlnească cu omul acela chiar în acea seară ca să-şi mai abată gândurile de la nenorocire. Nu e treaba lui Phillip, şi nu uita că Phillip şi Wee Willie ţi-au ascuns tot felul de informaţii când înţelegerea a fost ca toate informaţiile să fie împărtăşite de toţi.

— Ne vedem mai târziu, Phillip. Şi mulţumesc pentru astea.

— Pe curând.

Certificatele de deces erau semnate de Babcott şi de Hoag. Autopsia confirmase ceea ce se spusese deja despre faptul că decesul a fost cauzat de hemoragia internă a unei artere vătămate care a încetat să mai funcţioneze normal, starea sa putând fi direct atribuită rănilor primite în decursul incidentului neprovocat de pe drumul Tokaido. Jamie dădu din cap ca pentru sine. Doctorii evitaseră să spună ce anume provocase ruperea vasului de sânge. Nici nu era nevoie să dea mai multe amănunte, decât numai în cazul că cineva avea nevoie de un răspuns mai amănunţit. Ca de exemplu Tess Struan, gândi el, simţind o tresărire în stomac. Ea neapărat va cere acest lucru şi atunci ce va spune Hoag? Acelaşi lucru pe care mi l-a spus şi mie în dimineaţa asta:

— În situaţia lui Malcolm, Jamie, o asemenea ruptură de vas putea fi cauzată de orice mişcare mai bruscă, de exemplu dacă dormea într-o poziţie incomodă, şi deodată se răsucea în somn din cauza unui vis urât, chiar de efortul provocat de un intestin constipat.

— Sau mai ales în timpul actului sexual?

— Da. Una din numeroasele posibilităţi. De ce mă întrebi?

— O ştii pe Tess Struan, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu am de gând s-o învinuiesc pe Angélique, dacă asta vrei să ştii. Dragostea se face în doi, şi amândoi ştim că el s-a dat peste cap ca să se însoare cu ea şi că era nebun de dragoste.

— Eu nu cer nici o lămurire, doctore. Tess o va învinui de moartea lui indiferent ce spune certificatul.

— Sunt de acord cu tine, Jamie, dar nu va avea sprijinul meu şi nici pe-al lui George. Pare logic ca o ejaculare violentă să provoace ruperea vasului, iar în somnul lor euforic nu şi-au dat seama ce se întâmplă, dar chestia nu poate fi dovedită, şi chiar dacă ar putea fi dovedită, ea nu poate fi nicidecum învinuită, fir-ar să fie…

Biata Angélique, o să fie învinuită, cum o să fiu şi eu. Nu contează în cazul meu.

— Cine-i? Intră! A, bună, Edward!

— Îmi acorzi o secundă? întrebă Gornt.

— Sigur, intră.

Din ziua precedentă, relaţiile lui cu Gornt se schimbaseră complet, trecuseră la numele mic. Doamne, îşi spuse el acum, ce greşit l-am judecat.

— N-am făcut nimic. Nu mi-am făcut decât datoria.

— Slavă Domnului că ţi-ai făcut-o. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

— Se zvoneşte că trimiţi rămăşiţele pământeşti ale lui Malcolm înapoi la Hong Kong pentru a fi înmormântate şi mă întrebam dacă aş putea pleca cu nava voastră.

— Sigur, Jamie avu o ezitare. Ca să-i dai raportul lui Tyler Brock şi lui Morgan?

Gornt zâmbi.

— Nu putem ocoli adevărul, Jamie. Iau cu mine rezultatul anchetei, e mai bine să le spun, fără înconjur, ca de la bărbat la bărbat, ce s-a întâmplat.

— Da, ai dreptate! – tristeţea îl copleşi din nou pe Jamie. Îmi pare rău că Malcolm nu mai trăieşte ca să afle ce ai făcut pentru mine, îmi pare rău că nu mai e printre noi ca să fiţi prieteni. Ştiu că te admira mult. Şi îmi pare rău că lucrezi pentru ei.

— După ce stau de vorbă cu ei probabil că nu voi mai

lucra. Oricum, eu sunt angajat de firma Rothwell, la ei am fost temporar, aşa că faptul e fără nici o importanţă. Mă voi întoarce la Shanghai, după ce trec prin Hong Kong.

— Ştii, dacă stă în puterea mea să te ajut cu ceva, te ajut.

— Nu-mi eşti dator cu nimic. Nu mi-am făcut decât datoria, dar un bărbat are absolută nevoie de un prieten adevărat. Îţi mulţumesc, dacă o să am nevoie, o să-ţi cer ajutorul. Deci, o cabină pe *Prancing Cloud* se poate?

— Nava pleacă mâine seară.

— Presupun că doamna Struan va însoţi rămăşiţele pământeşti, da? Îmi vine greu chiar şi acum să cred că a murit. Ţie nu?

— Ba da. Doctorul spune că până mâine se reface destul ca să poată întreprinde călătoria asta.

— Groaznic ghinion. Îngrozitor. Îţi mulţumesc. Pe curând.

Jamie îl urmări cu privirea cum pleacă şi ceva îl nelinişti. N-ar fi putut spune ce anume. Bănuiesc că sunt aşa de dezorientat că orice, totul mi se pare ciudat. Doamne Dumnezeule, chiar şi Hoag s-a comportat ciudat, dar nu ştiu cum anume. Se forţă să lucreze o vreme, apoi, având nevoie de nişte acte din biroul lui Malcolm, se ridică şi ieşi pe coridor, ducându-se spre uşa biroului tai-panului, ridică mâna să bată la uşă. Îşi aminti, încruntat, renunţă să mai bată, deschise uşa, dar nu apucă să facă un pas că se opri. Angélique şedea pe scaunul lui Malcolm, la biroul lui Malcolm. În faţa ei avocatul Skye care-i spunea:

— … pe cât ştiu eu şi…, tăcu şi-şi întoarse privirea către Jamie.

— Bună, Jamie, spuse Angélique calmă, rochia de doliu îi scotea în evidenţă pielea de alabastru, părul ridicat în sus îi lăsa liberă ceafa, ceea ce îi punea în valoare gâtul lung, avea ochii limpezi şi buzele doar uşor palide. Ce faci?

— Ăă, bine, spuse Jamie, perplex în faţa siguranţei ei, părându-i mai frumoasă, mai altfel decât înainte, mai distantă, de neatins, dar atrăgătoare. Scuză-mă, nu mă aşteptam să… Doctorul Hoag mi-a spus să nu te deranjez

până nu mă chemi. Cum te simţi tu?

— Eu l-am rugat. Eu…, eu mă simt bine, mulţumesc. Am avut nişte treburi de rezolvat în această dimineaţă. Îmi pare rău de conflictul tău cu Norbert Greyforth. Bietul de tine, Jamie, eşti plin de vânătăi. Eşti teafăr?

— Da, mulţumesc, spuse Jamie, chiar şi mai descumpănit – vocea ei era calmă, prea calmă chiar şi avea o demnitate pe care în clipa aceea nu ştia cum s-o interpreteze. Ai aflat că Edward Gornt mi-a salvat viaţa?

— Da, am aflat, mi-a spus chiar el acum câteva minute. De fapt nu e exact. A fost aici acum câteva minute să-mi prezinte condoleanţele şi eu l-am primit. Domnul Skye mi-a povestit de curajul lui. Şi ce duel.

— Aha! – lui Jamie îi veni să-l înjure pe Skye pentru că se amestecase.

— Bietul Malcolm, spuse ea. Sunt extrem de bucuroasă că nu am ştiut nimic despre această nesăbuinţă. Dacă aş fi aflat la vreme, aş fi oprit cumva duelul. Şi Edward! Ce noroc că s-a nimerit acolo, dar şi ce groaznici, ce groaznici sunt unii oameni.

— Lasă, mai important acum e cum te simţi de fapt?

— Nici prea bine, nici prea rău. Nu sunt bună de nimic şi, cum să zic, mă simt golită pe dinăuntru.

— Ăsta e cuvântul potrivit, gol pe dinăuntru. Cum sunt şi eu.

Se lăsă tăcere. Jamie se uită la Skye care-i zâmbi evaziv. Se simţi stânjenit. Ştia că amândoi, şi ea şi Skye, doreau să-l vadă plecat.

— Pot să te ajut cu ceva?

— În această clipă nu, mulţumesc, Jamie.

Jamie dădu din cap îngândurat.

— Am nevoie de nişte hârtii.

— Te rog, ia ce ai nevoie, spuse ea, reţinută şi stăpână pe sine, şi se lăsă pe spătarul fotoliului care o făcea să pară foarte mică.

Simţindu-se nelalocul lui, Jamie începu să caute printre hârtiile din tăvile pline de poştă intrată şi ieşită, se decise să le ia aşa cum erau şi le puse una peste cealaltă.

— Dacă ai nevoie de ceva… cheamă-mă.

— După ce domnul Skye şi cu mine terminăm, poate vii câteva minute, dacă eşti liber.

— Oricând vrei, bineînţeles. Nu trebuie decât să suni din clopoţelul acela.

— Jamie, ai primit cumva din întâmplare certificatele de deces? spuse Skye.

— Da, le-am primit.

— Ai putea să-mi dai o copie s-o văd? Te rog.

Jamie se uită lung la el.

— Cu ce scop?

— Ca să-l verific.

Angélique interveni:

— Mal… soţul meu, l-a angajat pe domnul Skye, cred că ştiai asta, Jamie.

— Da, ştiam – Jamie observase modul în care ea trecuse de la Malcolm la soţul meu şi văzu cum avocatul dă din cap aprobator şi un semnal de pericol îl străfulgeră. Şi?

Skye spuse insinuant:

— Când am aflat această veste nenorocită m-am simţit îndatorat să-mi ofer serviciile văduvei… – cuvântul văduvă fu spus ceva mai apăsat – … şi ea a fost amabilă şi mi-a acceptat oferta. Tai-panul mi-a spus să iau asupra mea efectuarea unor cercetări în numele lui, pe care, m-am gândit eu, doamna Struan ar putea dori să le continue.

— Bine, spuse Jamie, înclinând din cap cu politeţe şi dădu să plece.

— Şi certificatul de deces, Jamie?

— Ce doreşti tu, Angélique, doamnă Struan?

— Domnul Skye e avocatul meu acum, Jamie. El înţelege lucruri pe care eu nu le înţeleg şi a fost de acord să acţioneze în numele meu, spuse ea limpede şi fără urmă de emoţie. Aş vrea să-i dai, te rog, tot ajutorul de care are nevoie.

— Sigur. Fii amabil şi vino cu mine, Skye, spuse Jamie.

Ieşi, se duse în biroul lui şi rămase în picioare la birou, prefăcându-se că le caută, deşi ştia bine că le pusese în sertar, spre mai mare siguranţă.

— Vrei să fii drăguţ şi să închizi uşa, e un curent groaznic aici, spuse el, iar mărunţelul îl ascultă. Ştii ce, începu Jamie domol, deloc agresiv, dar tonul lui nu lăsa loc de îndoială, dacă o tragi pe sfoară, te joci de-a uite popa nu e popa, sau dacă o jupoi te pocesc până îţi ies maţele din tine.

Omuleţul se apropie mai mult de el, privi prin lentilele ochelarilor crăpaţi şi înceţoşaţi de murdărie.

— N-am făcut asta cu nici un client în viaţa mea, spuse el umflându-şi gâtul ca o cobră. Am luat onorarii mari, dar niciodată mai mari decât cele ale confraţilor. Femeia asta are nevoie de ajutor, pentru numele lui Dumnezeu. Eu pot să i-l dau pe când tu nu poţi.

— Pot şi o voi face, pe Dumnezeu.

— Nu cred. Malcolm mi-a spus că cealaltă doamnă Struan, din Hong Kong, te-a dat afară. E adevărat sau nu? Şi e adevărat sau nu că tu, ca şi Malcolm, aţi tot primit săptămâni în şir scrisori furioase, chiar ameninţătoare, de la ea, fiindcă e pornită rău de tot pe clienta mea, pe care o acuză de tot felul de tertipuri fără temei? Adevărat sau nu, pentru numele lui Dumnezeu! Fata asta are nevoie de prieteni.

— Sunt de acord că are nevoie de prieteni, nu am nici un fel de obiecţii să aibă un avocat, vreau să mă asigur doar că te vei comporta corect cu ea.

— Fir-ar să fie, n-am fraierit nici un client în viaţa mea, Jamie, poate sunt un avocat lacom de bani, dar sunt şi un avocat bun şi, pe deasupra, amândoi suntem de partea ei. Ea are nevoie de prieteni, Malcolm a iubit-o, şi pentru numele lui Dumnezeu, tu ai fost prietenul lui Malcolm, el mi-a vorbit chiar şi de incidentul cu poşta diplomatică, pentru care riscai spânzurătoarea.

— Las-o baltă, ce…

— Nu discut în contradictoriu cu tine, Jamie, ea e clienta mea şi jur că voi face tot ce pot pentru ea. Dă-mi, te rog, certificatul de deces – clocotind de furie, Jamie deschise sertarul şi-i dădu o copie. Mulţumesc… A, ai trei, nu? Una pentru dosarele tale, una care să plece cu mortul şi una

pentru ea, foarte corect, dar sunt surprins că s-au deranjat să se gândească la ea. Originalul se trimite prin curier special la Hong Kong – avocatul îşi aruncă ochii peste certificate. Cristoase Atotputernice!

— Ce s-a întâmplat?

— Hoag şi Babcott! spuse el. Poate că sunt ei doctori buni, dar ca martori ai apărării sunt o calamitate! Drace, ar fi trebuit să mi se spună şi mie înainte să emită acest act, orice tâmpit ar fi putut găsi o formulare mai bună!

— Ce naiba tot îndrugi acolo?

— Vorbesc de crimă! Sau, în cel mai bun caz, de acuzaţia de crimă.

— Ai înnebunit!

— Şi n-ar fi prima dată pentru Tess Struan, şuieră bărbatul cel mărunt, îţi aduci aminte de nostromul acela? Toată lumea din Hong Kong ştia că a fost un accident, dar el a fost acuzat de crimă, găsit vinovat de omucidere fără premeditare şi a încasat zece ani!

— Juriul l-a găsit vinovat, nu Tess Struan, pe Dumnezeu şi…

— Dar ea a fost cea care a exercitat presiuni pentru a se pronunţa acel verdict, replică el tăios, continuând să vorbească în şoaptă. Şi va face presiuni pentru acuzare şi în acest caz. Dacă acest certificat va fi citit în tribunal, într-un caz penal sau civil, avocatul care pledează pentru partea opusă va pretinde că el a murit regulând, iartă-mi vulgaritatea, şi va susţine sus şi tare: *„în vreme ce partenera acestui act sexual şade în boxa acuzaţilor, doamnelor şi domnilor din juriu, iar tatăl ei e un delincvent care se ascunde, unchiul ei zace într-o puşcărie franceză, iar ea personal este o aventurieră fără o leţcaie, o Jezebel care l-a sedus cu bună ştiinţă pe acest biet tânăr, încă minor, făcându-l să se însoare cu ea iar apoi, iar apoi, doamnelor şi domnilor juraţi, cu premeditare parşivă l-a ademenit îmbrâncindu-l spre o moarte timpurie. Subliniez: cu premeditare, ştiind foarte bine că rănile lui îl vor ucide ele în locul ei”.* E sau nu e aşa?

Jamie se aşeză pe scaun, mai palid ca înainte. Cuvintele

lui Hoag îi reveniră brusc în minte.

— Ce ai de gând să faci?

— În primul rând voi încerca să obţin schimbarea acestei formulări, nu cred că o vor schimba, dar trebuie să încerc. Ai testamentul lui? Testamentul lui Malcolm?

Jamie clătină din cap.

— Nu mi-a vorbit niciodată de vreun testament.

— I-am spus că e important să-şi facă un testament atunci când a venit pentru prima oară la mine, e o chestiune de rutină. Eşti sigur că nu există nici un testament?

— Ştiu doar că eu nu am aşa ceva, că nu se află în casa noastră de bani, spuse Jamie încruntându-se.

Oare şi-o fi făcut Malcolm testamentul? Dacă eu eram pe punctul de a mă însura, aş fi făcut testament. Stai puţin, am fost logodit cu Maureen ani de zile şi nu mi-am făcut nici un testament. Dumnezeule, oare ce-o fi făcând ea, oare ce o fi gândit ea când mi-a primit scrisoarea?

— Malcolm nu mi-a vorbit niciodată de un testament. I-a vorbit de testament Angelicăi?

— Nu. A fost prima întrebare pe care i-am pus-o. Poate că a făcut un testament fără să ştii tu. Avea cumva un seif al lui sau un loc special în care îşi ţinea hârtiile?

— Nu, n-avea, poate la Hong Kong. Da, mai are un seif mic în apartamentul lui.

— Să mergem să ne uităm înăuntru. Şi Skye dădu să iasă din cameră.

— Aşteaptă o clipă, nu cred că avem dreptul să facem asta.

Cuvintele lui Skye sunară tăios şi oficial:

— Doamna Angélique Struan a fost soţia lui legitimă şi este văduva lui, deci primul moştenitor direct al tuturor bunurilor lui pământeşti, dacă în testamentul lui nu se spune altfel. Dacă nu există testament, atunci ea moşteneşte totul, după legalizare şi plata tuturor taxelor şi impozitelor legale. Să mergem şi să ne uităm în seif.

— Nu cred că avem dreptul să presu…

— Ştii ce, să rezolvăm asta în linişte, între noi trei,

prieteneşte sau, dacă nu, obţin un ordin oficial, azi, de la Sir William, pentru a se pune sechestru pe toate lucrurile, repet, pe toate documentele lui şi pe toate documentele firmei Struan în Yokohama şi în Hong Kong, pentru căutarea testamentului, acţiune la care este îndreptăţită clienta mea – şi avocatul îl fixă cu o privire inflexibilă. Îmi cer scuze, bătrâne. Ei, ce zici?

— Să mergem şi s-o întrebăm şi pe Angélique.

Nesigur de sine, ştiind bine că nu va putea niciodată permite unui om din afară să citească documentele şi registrele Nobilei Case, Jamie porni în urma lui Skye înapoi în biroul tai-panului. Fir-ar să fie, de ce mă mai gândesc că acest birou e al tai-panului? îşi spuse el iritat. Pentru că, orice-ar fi, va rămâne biroul tai-panului: Cine e acum noul tai-pan? Cristoase, ce încurcătură!

Angélique şedea acolo unde o lăsaseră. Calmă, îl ascultă pe Skye.

— Nu e necesar să ne acompaniaţi, doamnă Struan, fiţi sigură că voi acţiona în interesul dumneavoastră.

— Mulţumesc, dar prefer să fiu de faţă.

Porniră în urma ei urcând pe scara principală, pe care Skye mergea pentru prima oară şi se arătă impresionat de candelabrul splendid, de scumpele tablouri în ulei. Jamie deschise uşa apartamentului tai-panului. Un foc de cărbuni răspândea o căldură plăcută. Patul cu baldachin era făcut şi aştepta. Biroul ordonat, fără hârtii pe el. Într-un colţ al camerei, Ah Tok stătea ghemuită şi murmura în legea ei, o fiinţă disperată, acum parcă mai măruntă, mai urâtă, mai bătrână. Nici nu-i văzu pe noii veniţi. Angélique se cutremură, apoi îi urmă pe cei doi bărbaţi şi se aşeză pe scaunul cu spetează înaltă al lui Malcolm, faţă în faţă cu ei, urmărindu-i încordată. Micul seif de oţel, zidit în perete, era ascuns după o pictură în ulei, tot un tablou de Aristotle Quance. Skye zâmbi şters. Tabloul înfăţişa o tânără şi frumoasă chinezoaică, purtând un copil cu păr blond, prins în coadă de cal, şi cu piele albă, un băiat, pe fundalul unui peisaj din Hong Kong. Auzise de acest tablou, dar nu-l văzuse niciodată până în clipa asta. Quance era cel mai

mare dintre cronicarii-pictori din Macao şi Hong Kong, de la începuturile lor, un irlandez care locuise acolo mulţi ani şi care murise cu câţiva ani în urmă la Macao şi fusese înmormântat acolo. Mare băutor la viaţa lui, jucător înrăit de jocuri de noroc şi muieratic, dar şi un vechi prieten devotat al lui Dirk Struan. După cum se zvonea, fata din tablou era legendara May-may, o chinezoaică, iubita lui Dirk, cea care murise o dată cu el, în taifunul din ‘42, în braţele lui, iar băiatul din tablou era primul lor copil. Skye se uită la Angélique, care îl privea atentă pe Jamie, căutând cheia într-o legătură de chei, şi se întrebă dacă ea aflase de verii euroasiatici ai lui Malcolm, de unchiul acestuia, compradorul Chen, fiul lui Dirk cu o altă iubită a lui, care, după cum spuneau zvonurile din Hong Kong, deţinea mai multe secrete şi mai mulţi taeli de aur decât fire de păr pe un bou. Ceasul de pe poliţa căminului bătu ora trei.

— Cine mai are chei, la seif, Jamie, întrebă Skye.

— Numai eu şi… şi… tai-panul.

— Unde sunt ale lui?

— Nu ştiu. Presupun că le mai…, că mai sunt încă la bordul navei.

Uşa seifului se deschise larg. Se puteau vedea câteva scrisori, toate cu scrisul lui Tess Struan, în afară de una, cu scrisul lui Malcolm, după cât se părea neterminată, o pungă mică de piele de căprioară şi un portofel. Portofelul conţinea un dagherotip şters, reprezentându-i pe tatăl şi pe mama lui uitându-se falnici la aparat, sigiliul personal al lui Malcolm, câteva poliţe şi o listă de datorii şi debitori. Avocatul le răsfoi.

— Sunt cumva poliţele unor datorii de la jocuri de noroc, Jamie?

— Habar n-am.

— Două mii patru sute şi douăzeci de guinee. O sumă frumuşică pentru un tânăr, fie că ai dat-o cu împrumut, fie că ţi se datorează. Recunoşti vreunul din numele acestea?

— Numai pe acesta, spuse Jamie şi se uită la el.

— Madame Emma Richaud. Cinci sute de guinee.

Angélique interveni:

— E mătuşa mea. Ea şi unchiul Michel m-au crescut, domnule Skye. Eu îi spuneam mătuşii mele „mamă” căci a fost ca o mamă pentru mine, mama mea a murit când eram mică. Aveau nevoie de ajutor şi Mal... Malcolm a avut bunătatea să le trimită această sumă. Eu l-am rugat.

— Jamie, am nevoie de o copie de pe astea, o listă, te rog – avocatul începu să vorbească din nou. Eşti obligat să le ţii la loc sigur – întinse mâna să ia cele cinci-şase scrisori, dar Jamie i-o luă înainte.

— Eu zic că astea sunt personale.

— Personale pentru cine, Jamie?

— Pentru el.

— O să obţin un ordin al curţii ca să le văd şi să le dau la copiat dacă voi considera că sunt scrisori care au o legătură cu cazul.

— Fireşte că poţi, spuse Jamie printre dinţi, blestemându-se că-l luase gura pe dinainte şi pomenise de seif înainte să se sfătuiască, aşa cum se cuvenea, cu Sir William.

— Te rog, Jamie, pot să le văd şi eu? interveni Angélique. Fac parte din lucrurile soţului meu şi mi-au rămas atât de puţine lucruri de la el.

Vocea ei sună atât de blândă, atât de tristă şi fără urmă de milogeală, că el oftă şi-şi spuse: Băiatule, ai mers atât de departe că nu mai contează. În privinţa lucrurilor legale va trebui să decidă Sir William. Şi, apoi, brusc, îşi aduse aminte cum cu o seară înainte, pe debarcader, stăteau toţi trei, fără griji, râzând, încrezători, norii de furtună care urmau să vină dinspre Hong Kong părând foarte depărtaţi, se văzu apoi conducându-i în cuter către nava unde aveau să-şi petreacă noaptea nunţii, şi-l auzi pe Malcolm spunându-i: „Îţi mulţumesc, prietenul meu de nădejde, tu eşti singurul care rămâne în urmă şi urma scapă turma, şi cred că va fi nevoie. Îmi promiţi?” Promisese, se jurase că aşa va face şi că o va apăra şi pe ea. Le urase viaţă lungă şi fericită şi fluturase din mână, rămânând singur. Câtă dreptate avusese bietul Malcolm. O fi presimţit ceva?

— Poftim, spuse el acum cu multă căldură.

Fără să se uite la scrisori, ea şi le puse în poală şi-şi încrucişă mâinile din nou, rămânând din nou nemişcată. Un fir de curent îi flutură o şuviţă de păr – dacă n-ar fi fost această şuviţă unduind în aer, ar fi părut o statuie. Zornăitul unor monede îi atrase atenţia lui Jamie. Skye deschisese punga cea mică. Conţinea guinee de aur şi bancnote emise de banca Angliei, le numără cu voce tare. Angélique rămase cu ochii pe gura întunecată a seifului.

— Două sute şi şaizeci şi trei de guinee, spuse Skye şi puse banii înapoi în punga de piele. Banii ăştia ar trebui să-i dăm doamnei Struan, ea va semna bineînţeles o chitanţă.

— Poate ar fi mai bine ca noi doi, tu şi cu mine, Skye, să mergem să stăm de vorbă cu Sir William. Eu n-am mai fost niciodată amestecat în asemenea chestiuni şi sunt depăşit, Angélique, mă înţelegi, nu?

— Şi eu sunt depăşită, şi nu ştiu ce să fac. Ştiu doar că Malcolm îţi era prieten, şi că tu îi erai prieten, aşa cum eşti şi prietenul meu. Mi-a spus asta de multe ori. Te rog să faci ce crezi că-i mai bine.

— Mergem chiar acum, Jamie. Cu cât mai devreme cu atât mai bine, el poate decide cui aparţin astea. Între timp…

El se duse spre ea ca să-i dea punguţa, dar îl opri:

— Ia-o cu tine, ia totul cu tine şi astea două, şi ea îi înmână scrisorile. Lasă-mi numai fotografia. Îţi mulţumesc, domnule Skye. Şi îţi mulţumesc şi ţie, dragă Jamie, când vă întoarceţi treceţi pe la mine.

Aşteptară să se ridice ea în picioare, dar nu făcu nici o mişcare.

— Doar n-ai de gând să stai aici, spuse Jamie neliniştit, locul părându-i sinistru.

— Cred că o să rămân aici. Am petrecut atât de mult timp aici, în această cameră, că mi-a devenit apropiată. Uşa către apartamentul meu este deschisă dacă… dacă vreau să mă odihnesc. Dar, te rog, vrei să fii drăguţ şi s-o iei de aici pe Ah Tok, biata de ea, şi să-i spui să nu mai vină aici. Biata femeie, are nevoie de îngrijire. Roagă-l pe doctorul Hoag să se ocupe de ea.

— Vrei să închid uşa?

— Uşa? A, nu are importanţă, da, dacă vrei.

Ei făcură cum le ceruse ea, şi avură grijă ca Ah Tok să fie dată în grija lui Chen, care era şi el distrus şi cu ochii în lacrimi, şi ieşiră pe Strada Mare, răsuflând uşuraţi că ajunseseră la aer curat, dar fiecare cufundat în propriile lui gânduri. Skye făcea planuri şi tatona nisipurile mişcătoare peste care trebuia să treacă. Jamie încă incapabil să facă planuri, cu mintea încă prea mult preocupară de această tragedie şi îngrijorat, nici el nu ştia din ce cauză, pentru situaţia Nobile Case. Era oare îngrijorat din pricina ei? se tot întreba el, fără să bage de seamă că ajunsese pe promenadă, sau că vântul bătea în rafale, că valurile se spărgeau pe ţărm, răscolind pietrişul de pe plajă, cum nu simţea nici miros de alge putrede. Nu-i stă rău nici tristă. Oare din cauză că… E femeie acum! Asta e deosebirea! Vădeşte o profunzime şi o siguranţă pe care nu le-a avut înainte. E femeie, nu mai e fetiţă. Să fie oare din cauza catastrofei, sau pentru că nu mai e virgină? Să fie vorba de schimbarea aceea tainică ce se spune că se produce după o astfel de experienţă? Sau poate amândouă, ajutată fiind şi de degetul lui Dumnezeu, să se adapteze. Hm?

— Cristoase, exclamă el fără să vrea, brusc, izbit de un gând. Ce-o să se întâmple atunci dacă mai e şi însărcinată?

— Pentru binele ei, mă rog lui Dumnezeu să fie însărcinată, spuse mărunţelul.

După plecarea lor, Angélique închise ochii şi respiră adânc. Curând se linişti, se ridică de pe scaun şi puse zăvorul la uşă, apoi deschise uşa camerei ei. Patul era făcut, flori proaspete într-o vază de toaletă. Se întoarse în apartamentul lui Malcolm, zăvorî uşa ei şi se aşeză din nou pe scaunul lui.

Abia după asta se uită la fotografie: prima fotografie a părinţilor lui pe care o văzuse până atunci. Pe spate era data: 17 octombrie ‘61. Doar cu un an în urmă. Culum Struan părea mult mai bătrân decât vârsta pe care o avea, patruzeci şi doi de ani, Tess nici bătrână, nici tânără, cu

ochii ei deschişi la culoare privea drept la Angélique, îi remarcă buzele subţiri. Tess urma să împlinească treizeci şi opt de ani în acel an. Oare cum am să arăt eu la vârsta ei, peste nouăsprezece ani, când o să am mai mult de două ori vârsta de acum. Voi avea aceeaşi neîndurare în trăsături, care strigă sus şi tare trădând existenţa unei căsătorii fără dragoste, a unor zdrobitoare probleme de familie, ura faţă de tatăl şi fraţii ei, şi a lor faţă de ea, ură în care şi o parte şi cealaltă au încercat să se distrugă reciproc, o căsnicie începută atât de romantic, când a fugit cu Culum şi s-au căsătorit pe mare, aşa cum am făcut şi noi, dar, Dumnezeule, câtă deosebire! Se uită afară, pe fereastră, către golf şi navele care se aflau acolo, un vapor comercial tocmai părăsea portul, căpitanul şi ofiţerii aflându-se pe punte, nava de poştă înconjurată de tot felul de ambarcaţii, printre ele şi cuterul Struanilor. Şi *Prancing Cloud,* elegantă, făcând manevre să ridice ancora, cu velele gata să înfrunte vânturile dezlănţuite ale largului oceanelor. Aşa-i spunea mereu Malcolm despre cliperele lor – gândi ea – gata să înfrunte vânturile dezlănţuite ale largului oceanelor. Închise amândoi ochii, şi-i frecă, se uită din nou afară. Nu se înşela: de dimineaţă avusese revelaţia că vede lumea cu o neaşteptată şi surprinzătoare claritate. Observase acest lucru în clipa în care se trezise în acea dimineaţă, sesizând fiecare detaliu din camera ei, totul, draperiile, florile veştede din vază, muştele care bâzâiau în preajmă, patru la număr. După câteva secunde auzise un ciocănit la uşă şi vocea lui Ah Soh.

— Stapana? Balbat doctol vlea sa vadă la tine, heya?

Parcă şi auzul îi era mai ascuţit, şi doar lipăitul paşilor lui Ah Soh o trezise din somn. Mai ciudat era faptul că se trezise cu mintea foarte limpede, toată povara părea să fi dispărut, dar nu şi tristeţea. Ciudată şi claritatea cu care examina problemă după problemă, fără efort, fără să le încurce, găsind soluţii, gândind la toate, fără obişnuita teamă care-i dădea înainte palpitaţii, fără nici cea mai mică teamă. Cu îngrijorare, da, era firesc, dar nu mai trăia acea panică şi lipsă de hotărâre care-i producea greaţă. Acum îşi

putea aduce aminte de ziua aceea dramatică şi de noaptea aceea în toate detaliile, fără să mai simtă acel vid inuman, copleşitor, al durerii. A murit sufletul în mine? Pentru totdeauna? O fi ceea ce a spus doctorul Hoag în această dimineaţă adevărat: „Nu te nelinişti, eşti vindecată de-acum. Atâta timp cât mai poţi plânge, şi nu te temi să te întorci cu gândul în trecut, dacă asta doreşte gândul tău, atunci înseamnă că viaţa ta se întoarce la normal, şi mergi spre bine cu fiecare zi. Eşti tânără şi sănătoasă, viaţa îţi stă înainte…” Mon Dieu, ce platitudini spun şi doctorii. După Hoag veni rândul lui Babcott. Care-i îndrugase şi el lucruri asemănătoare. Fusese prietenos şi blând, o blândeţe care voia să devină patimă, dacă i-ar fi îngăduit. Gata cu înflăcărarea, gândi ea, cel puţin până voi fi cu adevărat liberă. Şi în siguranţă. În siguranţă şi liberă.

Îşi simţea trupul odihnit. N-o mai încercau durerile acelea sfâşietoare, nici un fel de durere, nici urletul fiecărei fibre din fiinţa ei. Îşi dădu seama brusc unde se afla, cine era şi de ce se afla acolo, de ce era singură şi tot ce se petrecuse. Trăi din nou coşmarul prin care trecuse, revăzu lucidă toate momentele lui, se examină cu detaşare, străină. Se vedea pe sine când o trezise Chen, cu urletul lui de jale, sărind brusc din somn, încercând, plină de panică, să-l trezească pe Malcolm, zgâlţâindu-l şi ea, îşi zări sângele pe picioare, îngrozită o clipă că se tăiase prea adânc, şi apoi îşi dădu seama că era sângele lui, că era mort, mort, mort. Sărise din pat aşa goală, cum era, îngrozită, urlând, nevenindu-i să-şi creadă ochilor şi urechilor, rugându-se ca totul să fie un vis urât. În cabină năvăliră în fugă alţii, Ah Soh, Ah Tok, cineva o înveli acoperindu-i goliciunea, se auziră voci, strigăte şi ţipete, întrebări, toată lumea o întreba până ce cabina se prăbuşi peste ea, cufundând-o în întuneric şi groază. Apoi îşi reveni pe punte, zgâlţâită când de frig, când de febră şi iar alte întrebări, nici un răspuns, gura-i era zăvorâtă, capul în flăcări, iz de sânge, în jur, în gură gust de sânge, sânge pe coapse, pe mâini, în păr, stomacul i se răzvrăti.

Se vedea ajutată de Ah Soh să facă baie, apa rece, nu

îndeajuns ca să se spele de dârele morţii de pe ea, iar i se făcu greaţă, apoi o invadă, o înecă o otravă năucitoare, oarbă, în toată fiinţa, şi nu mai ştiu nimic până în clipa în care se trezi ţipând la Hoag, o scenă groaznică, ah, Doamne, ce îngrozitoare. Se înfiora. Oare o să arăt aşa când o să îmbătrânesc? Dar la ce vârstă devii bătrân? Unii chiar foarte repede. Ce anume îi spusese ea lui Hoag? Nimic, măcar acum nu-şi putea aminti, ţinea doar minte că otrava se scursese din ea toată şi o dată cu ea venise somnul, un somn binefăcător. Sunt multe lucruri pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Hoag, şi pentru care trebuie să-l urăsc pe Babcott: băutura lui care te adoarme din pricina căreia am făcut primii paşi spre disperare. Acum nu mă mai tem, nu mai sunt disperată, nu înţeleg de ce, dar ăsta-i adevărul. Şi asta mulţumită lui Malcolm şi lui Hoag, mărunţelului avocat, cam jegos, şi cu suflarea rău mirositoare, şi lui André. André tot înţelept e, şi tot omul meu de taină, şi va rămâne atâta vreme cât îl plătesc. E adevărat, mă cam şantajează. Nu contează. Ca să se salveze, trebuie mai întâi să mă salveze pe mine şi, la urma urmei, există un Dumnezeu în cer şi morile lui Dumnezeu macină încet, dar macină bine.

Cred că de-acum sunt stăpână pe viaţa mea, dacă sunt atentă. Binecuvântată Fecioară, ne-am înţeles cu atât de multă vreme în urmă că trebuie să mă ajut singură şi că nu trebuie să ajung să depind de un bărbat, sau de mai mulţi, aşa cum depind celelalte femei surori ale mele. Ştiu că sunt o păcătoasă. Malcolm a fost cu adevărat singurul bărbat pe care l-am cunoscut, pe care l-am dorit cu adevărat, pe care l-am iubit cu adevărat şi cu care am dorit cu adevărat să mă mărit. L-am iubit atât pe cât poate iubi o adolescentă prostuţă. Este prima dragoste adevărata dragoste? Sau dragostea e un sentiment pe care nu-l trăiesc cu adevărat decât adulţii? Acum sunt adultă. A fost dragostea mea pentru Malcolm un sentiment de om adult? Cred că da, sper să fi fost aşa. Dar iubitul meu a murit. Primesc şi asta. Şi mai departe? Dau ochii cu Tess? Merg la Hong Kong? Ce fac cu André? Cu Gornt? Plec acasă? Mă duc la Tess?

Fiecare lucru la rândul său. În primul rând iubitul meu trebuie înmormântat. Aşa cum se cuvine. Văzu seiful, cu uşa închisă, dar nu încuiată. Se ridică de pe scaun şi îi trase uşa la perete, băgă mâna adânc înăuntru, până ce atinse o mică crestătură ascunsă. Partea din stânga peretelui se deschise, în acea ascunzătoare se aflau nişte hârtii, un alt sigiliu, o altă pungă cu bani, nişte însemnări, o sticlă cu licoarea lui. Şi o cutiuţă.

Cu o săptămână în urmă, Malcolm îi arătase această ascunzătoare din seif, zâmbind: „Nu am încă prea multe lucruri de ascuns, toate chestiile importante se găsesc la Hong Kong, la mama, documentele tai-panului, o copie a testamentului tatei, testamentul mamei, şi aşa mai departe, sigiliul tai-panului. Această despărţitură, îi spusese el ridicând din umeri şi cu o lucire ghiduşă în ochi, e făcută să păstreze tot felul de lucruri şi cadouri secrete pe care ţi le dau eu ţie, dacă eşti foarte drăguţă şi mă iubeşti la nebunie…”

Ea deschise cutiuţa. Un inel de aur cu rubine. Nu foarte valoros, dar suficient. Hârtiile erau hârtii de afaceri pe care ea nu le înţelegea şi liste cu cifre. Dar nu găsi nici un testament. Fir-ar să fie, gândi ea fără pic de mânie. Ar fi simplificat mult viitorul. André îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru. La cererea ei fusese şi el convocat de Vargas în acea dimineaţă, după ce consultase lista celor care veniseră s-o vadă şi-şi lăsaseră cărţile de vizită.

— Monsieur Vargas, cheamă mai întâi croitorul, am nevoie urgentă de haine de doliu, după aceea pe monsieur André, apoi pe domnul Skye, n-are nici un rost să-l deranjezi pe domnul McFay până nu trimit eu să-l cheme. Pentru toţi ceilalţi, eu mă odihnesc, şi, monsieur, adaugă ea preocupată, te rog să tratezi toate acestea cu discreţia pe care mi-a spus soţul meu că o ai. Îi voi primi pe toţi în biroul tai-panului.

Văzuse o fulgerare în ochii lui Vargas la auzul cuvântului tai-pan, dar el nu spusese nimic, aşa că nu trebuise să fie dură. Alesese biroul cu mare grijă şi când apăru bătrânul croitor împreună cu Vargas ea spuse:

— Te rog, întreabă-l cât timp durează să-mi facă o rochie de doliu, neagră, dar ca asta – cea pe care o purta avea mâneci lungi, guler înalt, bleumarin.

— Spune că trei zile. De doliu, senora? Culoarea de doliu în China e albul.

— Vreau o rochie neagră. Şi de mătase. Să fie gata mâine.

— În trei zile.

— Dacă ia cealaltă rochie, cea albastru pal, pe care mi-a făcut-o chiar el, şi o vopseşte în negru, cât durează?

— El spune două zile.

— Spune-i că văduva tai-panului Nobilei Case are nevoie de rochia asta neagră mâine. Mâine dimineaţă.

Bătrânul chinez oftă, făcu o plecăciune şi plecă. Apoi Vargas îl anunţă pe André Poncin.

— Bună, André.

— Bună. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă.

Era o constatare nu un compliment.

— Am nevoie de sfaturi, cât mai repede şi cât mai discrete. Trebuie să ne grăbim şi să nu greşim. Căsătoria mea e legală, da?

— Noi credem că da, după dreptul maritim englez. Nu suntem siguri în ceea ce priveşte dreptul francez. Ambele sunt neclare.

— Nu înţeleg.

— Faptul devine discutabil. Dacă va exista o controversă între magistraţii francezi şi britanici, câştig de cauză va avea legea britanică. Faptul că era minor, de fapt că amândoi eraţi minori, deşi el este important în acest caz, iartă-mă, că a nesocotit poruncile comunicate lui în scris de tutorele legal înseamnă că ceremonia căsătoriei poate fi probabil atacată.

— Unde? Aici? De către cine?

— De către Tess Struan. De cine altcineva? spuse el batjocoritor.

— Moartea lui Malcolm e lipsită de sens pentru tine, nu?

— Dimpotrivă, ea mi-a complicat viaţa peste măsură de mult, doamnă, adăugă el, adresându-i-se pentru prima oară

cu acest titlu. Ea reprezintă o serioasă complicaţie pentru amândoi.

Ea se hotărâse să şadă la masa de lucru al lui Malcolm, în biroul lui, pentru că era în joc viitorul ei, şi trebuia să-şi însuşească toată viclenia acestui bărbat, iar mai târziu chiar mai mult decât atât. În apartamentul ei ar fi fost mai puţin sigură de sine, deşi mai la largul ei se simţea în budoarul ei. De asta au bărbaţii birouri, iar femeile sunt sortite să stea pe o canapeluţă şi să se mulţumească doar cu feminitatea unei camere pe jumătate dormitor?

— André, ce se poate face pentru a simplifica lucrurile?

— Primul pas l-ai şi făcut.

Când în nenorocirea ei fugise la Legaţie el îi aţinuse calea, aproape că o târâse în biroul lui, înjurând-o de îndată ce uşa se închise, şi zgâlţâind-o cu furie, urlase la ea: „Căţea tâmpită, ai înnebunit. Du-te îndărăt în casa lui, stai înţepenită acolo şi nu te mişca. Dacă te refugiezi aici te-ai nenorocit definitiv! Du-te îndărăt acolo, proasto. Vorbim mai târziu şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu semna nimic, nu fi de acord cu nimic, întinde-o, ieşi afară!”

— Ai avut perfectă dreptate, André, spuse ea, fără nici un resentiment faţă de veninul cu care o împroşcase, şi nici faţă de violenţa lui, înţelegându-i bine atitudinea. Îţi mulţumesc că mi-ai spus ce mi-ai spus în aşa fel încât să înţeleg chiar şi în durerea mea. Ăsta a fost primul pas. Care e următorul?

Ridurile de pe fruntea lui se adânciră. Avea în faţă o altă Angélique, o fiinţă necunoscută, nu se aşteptase la o astfel de transformare. Mai văzuse până atunci de două ori o asemenea schimbare, dar aceia erau bărbaţi. Niciodată la o femeie. Cei doi erau spioni duşmani, eliberaţi după ce înduraseră toate rafinamentele torturilor. Doctorii nu le putuseră oferi nici o explicaţie pentru acea transformare, declaraseră doar că victimele lor trecuseră dincolo de spaime, nu se mai temeau de tortură, nici de moarte. Fuseseră împinşi până la marginea prăpastiei dintre viaţă şi moarte, supravieţuiseră şi erau acum convinşi, fără urmă de îndoială, că vor supravieţui indiferent de ce li se putea

întâmpla, iar dacă vor muri nici asta nu mai conta. Doctorii le spuseseră că pentru ei moartea nu mai conta, şi starea asta va dura zile, luni sau chiar ani de zile, până când groaza trăită îşi va scoate din nou capul ei cumplit, aşa după cum trebuia să se întâmple cândva. Biata Angélique, biata de ea, şade acolo aşa de încrezătoare, aşa de încrezătoare. Va veni o zi când durerea se va revărsa din nou peste tine şi te va sfâşia în bucăţi. Vei reuşi s-o înfrângi, sau îţi vei sfârşi zilele într-o casă de nebuni? În sinea lui putea paria că atâtea catastrofe aveau să se dovedească o povară prea grea pentru o biată fată atât de tânără: fuga tatălui ei, pierderea dotei, violul, sarcina, moartea violatorului şi acum această nouă nenorocire, această moarte înfiorătoare pe care el şi întreaga colonie o cunoşteau în detaliile sale cele mai picante. El şi Seratard se aşteptaseră ca mintea ei s-o ia razna, cel puţin câteva luni, încă mai credeau că aşa o să se întâmple, nici unul dintre ei neavând încredere în spusele lui Hoag, pe care-l descususeră cu mare grijă amândoi. Dacă Hoag poate face acest miracol, gândi el mânios, de ce nu pot doctorii vindeca blestemata asta de boală englezească? Nu e drept.

— Viaţa e nedreaptă, nu crezi?

— Ba da, spuse ea. E absolut nedreaptă.

— A lăsat vreun testament în care să te desemneze moştenitoarea lui?

— Nu ştiu. Malcolm nu mi-a vorbit niciodată de vreun testament.

— Pe viitor, Angélique când vorbeşti despre el spune-i soţul meu, iar tu eşti văduva lui.

— De ce?

— Pentru a aminti, a sublinia dreptul tău asupra moştenirii lui.

O văzu cum dă din cap pentru a-şi întipări în minte, şi se îngrozi cât de stăpână pe sine arăta. Este oare voinţa lui Dumnezeu să pară atât de liniştită?

— Dacă există vreun testament, are vreo importanţă?

— Încercăm să aflăm. Ar fi cel mai bine să existe unul în care să fii pomenită tu. Asta ar fi cel mai bine. În al doilea

rând, trebuie să te întorci la Hong Kong cu… cu rămăşiţele lui pământeşti. Pregăteşte-te să-i ţii piept maică-si care ţi-e duşman, faţă de toată lumea încearcă să pari prietenă cu ea. Va trebui să fii de faţă la înmormântare, bineînţeles că îmbrăcată cum trebuie. S-ar putea ca Henri să-ţi dea o scrisoare pentru ambasadorul nostru, l-ai cunoscut deja, nu?

— Da. Monsieur de Geroire. Ce înseamnă că s-ar putea ca Henri să-mi dea o scrisoare? Ce fel de scrisoare?

— Dacă Henri poate fi convins, cu recomandarea lui expresă ai putea fi pusă sub protecţia lui Geroire ca pupilă a statului francez. Sunt convins că eşti legal văduva lui Malcolm Struan, tai-panul decedat. Dacă Henri ne susţine din răsputeri, situaţia ta poate deveni politică de stat.

— Deci am nevoie de o protecţie serioasă?

— Sunt sigur de asta. Henri nu e sigur.

Ea oftă. Era şi concluzia la care ajunsese ea. Dar oare trebuie să ajungă o problemă de stat? Asta era o idee nouă, o posibilitate la care nu se gândise. Problemă de stat va însemna protecţia Franţei. Merita să faci orice pentru asta, nu, nu chiar orice.

— Ce-ar trebui să fac eu ca să-l conving pe Henri?

— Aş putea face eu asta în locul tău, spuse el. O să încerc.

— Atunci te rog să încerci imediat. Spune-mi ce trebuie să fac eu în schimb, în seara asta. Îţi convine după cină? Sau mâine dimineaţă? După cum doreşti tu.

Nu mai fusese nevoie să-şi zică nimic. Mai bine dimineaţă, îi spusese André şi plecase. Şi înainte ca următorul ei vizitator, Skye, să apară, ea se rezemă de speteaza scaunului şi zâmbi uitându-se în tavan, întrebându-se ce preţ va cere André. Pupila statului francez? Îi plăcea cum sună, căci ştia că va avea nevoie de tot sprijinul pe care-l putea obţine pentru a se lupta cu scorpia din Hong Kong… Iar acum, încovrigată în celălalt scaun al lui Malcolm, din apartamentul de la etaj al tai-panului, cu uşa zăvorâtă pe dinăuntru, ideea îi plăcea chiar mai mult şi se întrebă din nou ce preţ va cere André. Preţul

va fi mare. Monedele de aur găsite în ascunzătoare vor fi suficiente pentru început, apoi va fi necesar inelul cu rubin, şi mai am şi sigiliul, sigiliul lui Malcolm. Puse totul înapoi la loc în seif şi închise compartimentul secret. Mulţumită de progresul făcut în prima ei zi din noua ei viaţă, închise ochii şi dormi fără vise până ce o ciocănitură la uşă o trezi. Era aproape patru şi jumătate.

— Cinee?

— Jamie, Angélique.

Un fior de speranţă îi străbătu tot corpul. Fii calmă, se puse ea în gardă pe când deschidea zăvorul de la uşă, gheaţa pe care calci e teribil de subţire, iar apa de dedesubt mortală.

— Bună, Jamie, dragul meu, te rog intră! – şi se aşeză pe scaunul soţului ei, făcând semn spre scaunul pe care stătea ea de obicei înainte, schimbarea de situaţie îi făcea plăcere. Arăţi aşa de hărţuit, aşa de trist.

— Încă nu m-am obişnuit cu ideea şi, mă rog, cu toate schimbările astea, Angélique.

— Adevărat, e foarte greu.

— Şi tu te-ai schimbat. Îmi dai voie…, îmi dai voie să-ţi spun cât eşti de minunată, atât de puternică, şi mă rog, restul ştii ce vreau să spun.

— Asta-i problema, Jamie, că nu ştiu. Ştiu doar ce s-a petrecut, şi nu pot să îndur cele petrecute, dar le îndur. Lacrimile… cred că am plâns pentru toată viaţa. Aşa că nu mai am lacrimi. Ai fost la Sir William?

— Da. Skye a spus că va reveni în jur de şase, dacă e convenabilă ora.

O văzu cum dă din cap absentă.

— Skye nu-ţi prea place, Jamie, sau greşesc?

— Nu-mi place nici un avocat, ăştia aduc numai necazuri. Ca om însă nu e rău. Cred că ai nevoie de el. Dar dacă îţi face neplăceri, să-mi spui imediat. Lui Mal…, lui Malcolm i-a plăcut, iar tu ar trebui să ai pe cineva care să te reprezinte.

— Şi mie îmi vine acum foarte greu să-i pronunţ numele, Jamie, iar să-i spun soţul meu mi-e la fel de greu. Chiar mai

greu. Nu te simţi stânjenit.

Jamie dădu posomorât din cap şi-i arătă scrisorile.

— Sir William a spus că sunt proprietatea lui, ca şi banii. Nu poate să se pronunţe asupra chestiunilor legale, va scrie foarte urgent procurorului general din Hong Kong, dar nu vede nici un motiv să nu le păstrezi tu dacă promiţi că nu le distrugi. În ceea ce priveşte monezile de aur sunt ale tale, i-am spus că nu cred să ai vreun ban, alţi bani deocamdată, iar el te roagă frumos să-i dai o chitanţă.

— Tot ce vrea el. A citit scrisorile?

— Nu, nu le-a citit nimeni – şovăind le puse pe policioara căminului. Mai sunt şi alte câteva chestiuni, am făcut unele aranjamente, vrei să ţi le spun acum sau… pot foarte bine reveni mai târziu.

— Nu, sunt în stare să te ascult. Ce aranjamente, Jamie?

El trase aer adânc în piept, fiindu-i silă să-i spună ce avea de spus, dar era de datoria lui s-o facă.

— Consultându-ne, Sir William, Babcott, Hoag şi cu mine, am aranjat ca trupul neînsufleţit să fie trimis mâine la Hong Kong pentru înmormântare. Am fost cu toţii de acord, am fost de comun acord că aşa e cel mai bine. Se va face tot ce e posibil ca să-ţi uşurăm situaţia, călătoria să fie cât mai suportabilă. Doctorul Hoag va merge cu tine ca să fim siguri că eşti pe mâini bune, spuse Jamie, cu un zâmbet lipsit de veselie şi o faţă ca o mască a nefericirii. Nici nu pot să-ţi spun în cuvinte cât de mult mă doare tot ce s-a întâmplat şi se întâmplă. Ah Soh are tot timpul să-ţi facă bagajele, Chen îi va da o mână de ajutor dacă va fi nevoie şi va împacheta lucrurile ce urmează să plece cu nava, care iese din port o dată cu refluxul de seară. Dacă între timp ai nevoie de ceva, anunţă-mă.

O văzu cum îşi pleacă privirea şi se uită la mâinile ei, în vreme ce degetele învârt inelul cu sigiliu al lui Malcolm de pe inelar. Biata Angélique, nici măcar n-are o verighetă cum se cuvine.

— Bine, deocamdată asta e tot. Vrei să-ti ţin tovărăşie la masa din seara asta?

— Îţi mulţumesc, nu. O să mănânc aici, sau în

sufragerie, sau în apartamentul meu. Te rog, mai stai. Vreau să-ţi mai spun ceva. Soţul meu nu va fi dus la Hong Kong pentru înmormântare, ci va fi îngropat aici. Nici soţul meu, nici eu nu vom mai ajunge la bordul navei *Prancing Cloud* vreodată.

Îi văzu privirea consternată, dar asta n-o clinti din hotărârea luată în acea dimineaţă: avea să-i înfrunte de îndată ce pomeneau de aranjamentele lor.

— Vrei să-ţi spun eu la ce aranjamente m-am gândit? Ţi le spun acum sau mai târziu?

— Dar totul a fost pregătit! protestă el. Aranjamentele sunt deja făcute. Ne-am gândit că aşa e cel mai bine…, ne-am gândit la tine, la toată lumea… Doamna Struan va fi sigur de acord, va dori, bineînţeles, să fie îngropat acasă la Hong Ko…

— Doamna Struan? Eu sunt doamna Struan. Vorbeşti de cealaltă doamnă Struan, Tess Struan? spuse ea foarte calmă. Nu ea are ultimul cuvânt în situaţia asta. Eu sunt văduva lui şi eu hotărăsc, nu mama lui.

— Doamne, Angélique, numai pentru că Skye spune că eşti…

— Domnul Skye, Jamie, nu are nici un amestec, nu l-am consultat în privinţa asta. Deocamdată. Dar îmi cunosc drepturile şi dorinţele soţului meu, şi ele vor fi împlinite, aşa cum a vrut el.

— Da…, dar… – Jamie era atât de uluit încât la început se bâlbâi, apoi se repezi surescitat. Dar nu poţi să treci peste ceea ce Sir William şi… doctorii Hoag şi Babcott şi eu credem că e cea mai bună soluţie atât pentru tine cât şi pentru el. Suntem siguri că e soluţia cea mai bună pentru tine şi pentru toată lumea. Eşti surmenată, Angélique. E cea mai bună soluţie, Angélique, crede-mă, e cea mai bună.

— Surmenată? Eu? Nu te prosti, Jamie – şi pe faţa ei apăru un zâmbet de gheaţă. Nu sunt deloc surmenată. Dar am de gând să împlinesc voinţa soţului meu.

— Dar totul e aranjat, *Prancing Cloud* e gata să plece şi… totul e aranjat.

— Îmi pare bine că cliperul ăla e gata de plecare! Sigur,

să plece imediat. Mama lui trebuie să afle şi ea, săraca de nenorocirea asta. Ar trebui să te duci chiar tu să-i spui. Du-te cu *Prancing Cloud,* tu eşti cel mai mare aici, tu ar trebui să mergi. Te rog din suflet, nu mai aştepta până mâine, pleacă în seara asta. Tu o să-i spui în aşa fel încât o să sufere mai puţin. Trebuie să te duci.

— Sigur, dacă trebuie, mă duc, spuse el, detestând ideea. Dar, Angélique, e ridicol, nu cred că vorbeşti serios, trebuie să înţelegi că soluţia noastră e cea mai bună! Sfinte Dumnezeule, Angélique, trebuie să înţelegi că aşa e mai…

— Cea mai bună pentru tine şi pentru alţii, poate. Dar nu pentru soţul meu şi deci nici pentru mine. El are dreptul să fie înmormântat aşa cum a dorit…

— Trebuie să ne dai voie să facem cum este cel mai bine. Rămăşiţele pământeşti…

— Rămăşiţele pământeşti ale soţului meu nu vor pleca la bordul acelei nave şi nici eu, spuse ea calmă. Spune, prietene, tu, pe care te cunosc de atâta timp, dacă ar urma să plec cu nava aceea, după cum îmi propui, unde o să stau? În cabina aceea mare?

El făcu nişte ochi mari, se uită lung la ea, căci această idee nu-i trecuse prin minte.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse el, bineînţeles că poţi să-ţi alegi oricare din cabine, pe care o vrei. Te asigur că totul…

— Eu te asigur că totul, până la cel mai mărunt lucru va fi făcut aşa cum a dorit soţul meu.

Jamie îşi şterse fruntea de sudoare, se forţă să gândească repede ce-i de făcut, se simţea descumpănit în faţa ei, acum, în vreme ce ea era deplin stăpână pe situaţie. Îi veni brusc o idee:

— Poate că ai dreptate. *Prancing Cloud* nu e o alegere bună. Vom închiria altă navă. Stai puţin! Nava de poştă trebuie să plece poimâine, o să găsim cabine pentru tine, pentru Hoag şi… şi Malcolm. O să-l conving pe căpitan să plece mai devreme. Mâine… Asta va rezolva totul. N-am dreptate?

— Nu, făcu ea oftând a lehamite. Regret, Jamie, dar

răspunsul este nu! spuse ea ceva mai apăsat. Ca să nu mai fie nici un dubiu. Te rog să mă înţelegi, răspunsul e nu. Nu! Va fi înmormântat aici, aşa după cum şi-a dorit el. Poimâine.

— Nu poţi face asta. Doamna Struan trebuie să..., vreau să zic că Tess Struan are nevoie de timp ca să ajungă aici. Vom trimite *Prancing Cloud* s-o aducă. Va dori, desigur, să fie la înmormântare. Trebuie să vină şi ea!

— Poţi să faci ce vrei, dar soţul meu va fi înmormântat poimâine, aşa cum a dorit el. Nu cred că e timp să facem ce propui tu. Nu am de gând să discut cu tine în contradictoriu. Regret, dragul meu prieten, dar tu eşti cel surmenat şi înţeleg foarte bine şi cauza. Te rog, roagă-l pe Sir William şi pe domnul Skye să vină împreună de data asta, cât de curând posibil, şi voi clarifica chestiunea în mod oficial.

— Pentru numele lui Dumnezeu, în cripta familiei din Valea Fericită sunt înmormântaţi bunicul lui, tatăl lui, fraţii şi surorile lui.

— Jamie, m-am săturat să tot repet mereu acelaşi lucru. Te rog, invită-i pe Sir William şi pe domnul Skye să vină aici cât mai curând posibil. Împreună.

El nu mai ştia ce să facă, aşa că ridică neputincios din umeri şi ieşi.

Câteva minute rămase nemişcată şi respiră adânc. N-a fost chiar atât de greu, gândi ea, apoi se întinse, se ridică de pe scaun şi se duse în camera ei. Îşi alese o rochie curată, sobră, gri închis şi o întinse pe pat. Vântul făcu ferestrele să zornăie, dar zgomotul ăsta n-o mai înfioră. Oglinda o invită să se privească. Se studie, critic, fără să zâmbească. Imaginea nu-i displăcu, nu-i displăcu fiinţa aceea, cu totul alta, care era ea acum.

— Sper să dureze, se adresă ea propriei imagini din oglindă. Va trebui să ne străduim s-o facem să dureze. Este mai reuşită decât cealaltă. Apoi ridică prima dintre scrisori, scrisoarea lui Tess Struan. Dorea s-o lase pe-a lui la urmă.

Sir William avea o faţă parcă tăiată în piatră. La fel şi

Jamie. Doctorii Hoag şi Babcott stăteau încruntaţi. Skye avea o sclipire jucăuşă în ochi. Toţi şedeau pe scaune, dinaintea biroului lui Malcolm. Ea, parcă mai mică în fotoliul acela cu spătar înalt al tai-panului, de cealaltă parte, foarte stăpână pe sine. Purta o rochie mai închisă la culoare decât înainte, cu mâneci trei sferturi, decolteu pătrat la gât, coafură perfectă. Nu era machiată şi avea în ţinută o demnitate de regină.

— Poimâine, întrebă Sir William?

— Da, vă rog, spuse ea. Soţul meu n-ar trebui lăsat pe catafalc prea mult timp, pentru cei care doresc să-i aducă un ultim omagiu. Oare nu trei zile e perioada normală, domnilor doctori?

— În mod normal, da, Angélique, spuse Hoag. Dar noi am făcut deja tot ce trebuie pentru conservarea… rămăşiţelor pământeşti în perioada călătoriei. Totul va fi aşa cum se cuvine, nu trebuie să-ţi faci griji. Trebuie înmormântat acolo, aşa se cade. Toţi suntem de acord cu asta.

— L-aţi şi îmbălsămat?

Începură să se foiască pe scaun stânjeniţi. Hoag spuse:

— Nu, de obicei nu se procedează aşa. Se… ă… se foloseşte gheaţă pentru a se asigura conserva…

— Ţie cum ţi-ar place să ştii că ai să fii pus la gheaţă şi expediat la Hong Kong, ca o oaie tăiată şi exportată din Australia?

Tensiunea din cameră urcă brusc, ceilalţi arătând acum mai încurcaţi ca înainte. Le vorbise cu o voce blândă, prietenoasă, dar fermă, ceea ce-i înfurie şi mai mult. În afară de Skye, care începu s-o privească acum cu alţi ochi.

— Nu despre asta e vorba, doamnă, spuse Sir William. Credem, pentru el şi pentru binele familiei, că e mai înţelept să fie înmormântat acasă.

— Şi-a admirat foarte mult bunicul, pe primul tai-pan. Ştiţi asta, nu?

— Într-adevăr, l-a admirat mult, spuse Sir William, brusc liniştit, fiindcă orice-ar fi spus ea nu mai conta, căci el acum avea răspunsul la această dilemă. Toată lumea ştie asta.

De ce ne întrebaţi?

— De multe ori, în foarte multe feluri, Malcolm mi-a spus că doreşte să ajungă ca bunicul lui, oamenii să-şi amintească de el, aşa cum îşi amintesc de tai-pan şi să fie înmormântat ca bunicul lui. Şi aşa va fi!

— Foarte corect şi foarte înţelept, adăugă Sir William pe un ton tranşant. Bunicul lui e înmormântat în cripta familiei din cimitirul din Valea Fericită – şi apoi pe un ton mai blând: Angélique, sunt de acord să aibă parte de o înmormântare ca a bunicului său. Acum înţe…

— Dar Dirk Struan n-a fost înmormântat la Hong Kong, spuse ea, luându-i pe toţi prin surprindere. A, da, ştiu, numele lui e gravat în piatră, acolo, dar el a fost înmormântat în mare. Soţul meu va fi înmormântat în mare, în acelaşi fel.

— Scuză-mă, Angélique, dar greşeşti, interveni Jamie. Eu eram acolo, tocmai fusesem angajat la firma Struan şi-mi făceam ucenicia de neguţător cu China şi am fost de faţă la înmormântare. Au participat imens de mulţi oameni, tot Hong Kong-ul. S-a organizat o procesiune separată, imensă, în cartierul chinezesc, patronată de Gordon Chen.

— Scuză-mă, Jamie, dar greşeşti. În criptă a fost pus un coşciug gol. Dirk a fost înmormântat în mare, împreună cu iubita lui May-may, în apele internaţionale, în largul Hong Kong-ului.

Simţi cum îi dau lacrimile. Fără lacrimi, îşi ordonă ea.

— A fost înmormântat în mare. S-a făcut o slujbă religioasă creştinească, aşa cum se cuvine, aşa cum a vrut el, iar de faţă au fost Culum şi Tess Struan, Gordon Chen şi Aristotle Quance.

— Nu se poate! Imposibil! protestă Jamie.

— Ba este, şi aşa a şi fost. Prea înalţii ierarhi ai bisericii voastre au refuzat să le permită să fie înmormântaţi împreună, le-au refuzat o înmormântare creştinească în pământul sfânt din Valea Fericită.

— Dar, Angélique, eu am fost de faţă la înmormântare. A fost înmormântat acolo, nu ştiu unde a fost înmormântată May-may, aşa e, nu a fost înmormântată cu el.

— Ceea ce ai văzut tu a fost o înscenare, Jamie, coşciugul era gol.

— Dar e absurd! sări Sir William.

— Preoţii nu au fost de acord în ruptul capului să-i înmormânteze împreună, continuă ea de parcă Sir William n-ar fi spus nimic. Nu se mai auzise una ca asta. Dirk îi scandalizase şi înainte din mai multe motive, după cum prea bine ştiţi, Sir William, dar acum această idee depăşise orice limită. În testamentul lui personal, care este parte din Testamentul ce se transmite de la un tai-pan la altul cu sfinţenie, scrisese cu două săptămâni înainte de a muri că intenţiona să se însoare cu ea şi dacă el şi May-may aveau să moară împreună, să fie înmormântaţi împreună…

— Chiar aşa a scris? Că urma să se însoare cu ea? exclamă Sir William, ceilalţi fiind la fel de şocaţi ca şi el, căci, chiar şi acum căsătoria cu o chinezoaică era de neconceput, cel care ar fi făcut una ca asta ar fi fost permanent respins de societate, ostracizat, chiar dacă ar fi fost vorba de unul ca Dirk Struan. Chiar aşa a scris?

— Da, spuse ea, observând că numai Hoag nu împărtăşea consternarea lui Sir William.

Englezii, britanicii sunt atât de îngrozitori în foarte multe privinţe, – se gândi ea. Atât de ipocriţi, de bigoţi, de necivilizaţi şi atât de deosebiţi de noi, care se opun cu înverşunare căsătoriilor dintre protestanţi şi catolici, nici nu concep căsătorii mixte cu cei din imperiul lor colonial. De ce să fie căsătoria mixtă un păcat odios, ar fi vrut ea să strige, atâta vreme cât aveţi iubite printre băştinaşe şi copii cu ele în văzul lumii, ce ipocrizie! Noi, francezii, nu ne-am purtat niciodată aşa în coloniile noastre. Dacă un francez se însoară cu o băştinaşă, ea devine nu numai soţia lui, ci şi cetăţeancă franceză. Noi chiar încurajăm căsătoriile mixte, ceea ce e corect. Bărbatul e bărbat, femeia e femeie, indiferent de culoarea pielii ei. Dar pentru voi, nu! Să mă ferească Dumnezeu să ajung englezoaică! Mulţumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să renunţ niciodată la cetăţenia franceză, indiferent cu cine mă mărit… Ce tot spun? gândi ea, revenindu-şi, cu o tresărire bruscă, la realitate, în

încăperea aceea, în faţa acestor duşmani ai soţului ei. Am timp destul să-mi permit luxul acestor gânduri mai târziu.

— Mi-e greu să înţeleg unele atitudini ale englezilor, Sir William, cu privire la căsătoriile mixte. Dar nu e de mirare, căci sunt franţuzoaică. Să lăsăm asta la o parte. Înmormântarea bunicului soţului meu era în impas: biserica dumneavoastră era scandalizată şi nu a vrut cu nici un chip să încuviinţeze înmormântarea lor împreună. Noul tai-pan, Culum, fiul lui, a insistat ca ea să se facă aşa cum spuneau preoţii. Nici nu era de conceput ca lui Dirk Struan să nu i se facă o înmormântare creştinească cum se cuvine, în această privinţă Culum fiind mai insistent decât Tess, pe care dorinţa lui Dirk o impresionase foarte mult, ca şi dispreţul lui faţă de convenţii, care erau piatra de temelie a tuturor crezurilor ei. Tatăl ei, Tyler Brock, care este acum cel mai mare negustor de pe insulă, s-a opus cu vehemenţă, ca şi mama lui Tess, ca şi cei mai mulţi dintre negustori, care s-au manifestat public împotrivă, indiferent de ce păreri aveau în particular. Guvernatorul a susţinut biserica.

— Foarte just, murmură Sir William.

— Da, spuse ea. Dacă Hong Kong-ul ar fi fost catolic şi biserica de care ţin eu s-ar fi opus la fel. Şi colonia era ameninţată de scandal, şi asta într-un moment când Hong Kong-ul zăcea în ruine după acel taifun şi nici nu exista gheaţă, adăugă ea, tăios…

Ceilalţi se foiră stânjeniţi pe scaune, cu excepţia lui Skye, care stătea tolănit, cu acelaşi zâmbet parşiv pe buze. Babcott spuse blând:

— E o rutină în practica medicală, şi firească atunci când e vorba de oameni importanţi, în asemenea circumstanţe, Angélique. Soţul tău a fost şi este important pentru noi toţi. Trebuie să fii încredinţată de asta.

— Sunt.

Ea îşi mută privirea de la el şi i se adresă lui Sir William ca şi mai înainte, continuând să vorbească pe acelaşi ton lipsit de patetism.

— Pentru a salva situaţia, atunci s-a ajuns la un

compromis. Compromisul a fost pus la cale de Aristotle Quance şi de Gordon Chen. S-a făcut verbal, nimic în scris. Pe tăcute, mai potrivit ar fi să se spună în taină, căci aşa stau lucrurile, corpurile celor doi decedaţi au fost duse la bordul navei *China Cloud.* Ceremonia anglicană a fost oficiată de un capelan al marinei şi de căpitanul Orlov. A fost o înmormântare creştinească, aşa cum se cuvine. Dirk Struan şi iubita lui May-may Sheng au fost înmormântaţi împreună, aşa cum a dorit el.

— Dacă înmormântarea s-a făcut în atât de mare taină, tu cum de ai aflat?

— Ceremonia a fost înregistrată în jurnalul de bord al navei, Sir William, care a fost imediat pus în seiful unde se păstrează tezaurul familiei. Şi toţi martorii la înmormântare, Culum şi Tess, Aristotle Quance şi Gordon Chen, şi bineînţeles redusul echipaj care era la bord au făcut jurământ că vor păstra secretul. Capelanul marinei, nu ştiu cine era, a fost imediat trimis înapoi în Anglia. Cealaltă înmormântare a avut loc cu toată pompa cuvenită unui tai-pan al Nobilei Case.

Nimeni nu rupse tăcerea care a urmat şi nu se auzea decât vântul care bătea în geamuri, după-amiaza fiind frumoasă. În cele din urmă, Sir William spuse:

— Ai văzut jurnalul de bord?

— Nu şi nici, nici… n-am vorbit cu mama lui despre el.

— Tess Struan, ar putea confirma cele spuse, sau Gordon Chen, spuse Jamie, dacă aceştia ar fi de acord să-şi încalce jurământul.

Skye se foi în scaun.

— În această dimineaţă, doamna Struan m-a întrebat dacă povestea pe care i-a spus-o defunctul ei soţ e adevărată. Din fericire, am fost în stare să-i confirm anumite detalii.

— Şi ştii că aceste lucruri sunt adevărate?

— Am întâlnit din întâmplare un membru al echipajului, mai slobod la gură, neînstare să ţină secretul ca ceilalţi. Un marinar, pe nume Hennery Fairchild. Nu am habar dacă acum mai trăieşte sau nu, dar când am ajuns eu prima dată

la Hong Kong, Sir William, am socotit că este de datoria mea să aflu tot ce pot despre Nobila Casă, familia Brock, despre Quance, despre fondarea Hong Kong-ului şi… despre diferitele cazuri de corupţie care s-au produs în cele mai înalte cercuri.

Sir William dădu acru din cap, constatând că respiraţia rău mirositoare a lui Skye, dinţii lui stricaţi şi caracterul lui dezagreabil erau mai greu de suportat ca de obicei, ştiind şi el unele din scandalurile murdare care fuseseră ascunse de ochii publicului şi care se petrecuseră înainte de venirea lui aici.

— Astea nu sunt dovezi, doar zvonuri.

— Nu ar avea prea mare greutate într-un tribunal, ştiu, Sir William, dar faptele sunt adevărate.

Ce e de făcut? se întrebă ministrul. Trebuie să fac ceea ce e corect, pe Dumnezeu. Judecata lui Paris? Nu, lucrurile de faţă sunt un taifun într-un pahar cu vin.

— Foarte bine, doamnă, să respectăm cu orice preţ dorinţa lui. Jamie, trimite corpul neînsufleţit imediat la Hong Kong pentru a fi înmormântat în mare. Imediat! spuse el pe un ton tranşant.

Şi se gândi că o dată ajuns acolo, Tess Struan poate să facă spume la gură contra Angelicăi Struan şi să fiu al naibii dacă am de gând să mă amestec între ele. Ce dracu' a apucat-o pe Angélique? N-am văzut în viaţa mea o asemenea schimbare!

— Înţeleg foarte bine că nu doreşti să mergi cu *Prancing Cloud.* Vom aranja să pleci cu nava de poştă.

— Mulţumesc, spuse Angélique calmă, dar nu sunt de acord, Sir William. Defunctul meu soţ nu va fi trimis la Hong Kong ca o vită la gheaţă. Nu.

— Sfinte Dumnezeule, doamnă, dacă eu dau ordin să fie trimis, va fi trimis!

— Sigur, dacă daţi ordin. Dar, Sir William… – ea îi aruncă o privire lui Skye. Legea ce spune?

— Din punct de vedere legal dorinţa soţului, susţinută de văduva lui, are întâietate.

— Înainte de-a da un răspuns la cele ce spuneţi, aveţi

vreo dovadă? Nu există nici una. În ceea ce priveşte întâietatea, întâietate faţă de cine? spuse Sir William morocănos. De doamna Struan, de Tess Struan, asta vreţi să spuneţi? Ar trebui să o ignorăm cu totul?

Skye dădu să răspundă, dar Angélique îi făcu semn să tacă şi spuse:

— Nicidecum. Dacă *Prancing Cloud* pleacă imediat, un drum până la Hong Kong durează zece zile dus şi zece zile întors, dacă vremea e bună. Câteva zile în plus, dacă se schimbă, domnule doctor Hoag, se poate ca în gheaţa aceea a dumneavoastră, spuse ea în silă, să se păstreze rămăşiţele pământeşti ale soţului meu pe această perioadă ca mama lui să ajungă aici, dacă doreşte să vină?

Hoag se gândea la Dirk Struan şi la legendara lui May-may, frumoasa lui iubită, la căsătoriile mixte şi cât de mult ar fi vrut să nu-şi fi împins în mormânt soţia, dragostea vieţii lui. Adesea se simţea vinovat de moartea ei. Dragostea lui pentru ea ar fi trebuit să fie atât de puternică încât să nu se fi însurat cu ea şi atunci n-ar fi scos-o din India, din mediul ei, unde ducea o viaţă liniştită, era în siguranţă şi atunci nu s-ar mai fi întâmplat nenorocirea care i-a fost sortită. Şi doar a bănuit că asta se va întâmpla şi asta s-a întâmplat. Din nou viitorul tău e pe muchie de cuţit, Hoag, bătrâne: O ajuţi pe fata asta sau pe Tess Struan? Nu uita că din vina ta asasinul acela sângeros a supravieţuit ca s-o sperie pe această fată şi aproape s-o ucidă.

— Medical vorbind, e posibil, dar părerea mea este să nu procedăm aşa, spuse el, şi-i aruncă o privire lui Babcott, pentru a-l preveni să nu se bage. Sir William, de fapt trebuie să ne hotărâm dacă-l trimitem sau nu. Dacă nu-l trimitem, cred că ar trebui înmormântat aşa precum..., precum doreşte soţia lui.

Sir William ezită, iritat de faptul că soluţia lui nu fusese acceptată.

— Angélique, de ce te împotriveşti cu atâta înverşunare să pleci cu sicriul la Hong Kong, cu nava de poştă, dacă nu vrei cu *Prancing Cloud!*

— Sunt împotrivă deoarece nu va fi înmormântat aşa cum a dorit el, ca bunicul lui, mama lui nu va recunoaşte povestea celeilalte înmormântări, nici n-ar putea. Eu sunt văduva lui şi eu vă spun că dorinţa lui este şi dorinţa mea, din toată inima.

Sir William nu era sigur pe ce temei legal putea accepta sau respinge soluţia asta şi era teribil de îngrijorat cum va reacţiona Tess Struan, ea fiind acum de facto căpetenia Nobilei Case, iar ea îşi exprimase în scris opoziţia faţă de această căsătorie. Şi se întrebă ce va face ea în cazul în care trupul neînsufleţit nu era trimis acasă. Va ţipa sus şi tare că fiul ei a fost victima unui groaznic asasinat, asta pe de o parte, gândi el, aproape tresărind. Bineînţeles că doreşte ca înmormântarea să aibă loc acolo, aşa se şi cuvine, fie că e înmormântat în mare, fie că nu e înmormântat în mare, indiferent dacă povestea e adevărată sau nu. Şi fac prinsoare pe cincizeci de lire sterline contra un bănuţ că va încerca să anuleze căsătoria, şi-i foarte posibil să şi reuşească. Aşa că, biată doamnă, îţi place sau nu-ţi place, te afli pe o muchie de cuţit.

— Mă tem că faci dintr-un accident, care este şi aşa tragic, un lucru chiar şi mai complicat decât ar trebui să fie. Bietul om poate fi înmormântat în mare tot aşa de bine şi la Hong Kong ca şi aici. Aşa că cel mai bun lucru…

— Scuzaţi-mă că intervin, Sir William, spuse Skye şi apoi adăugă cu ifosele unui genial avocat al Curţii Regale: Dar… dacă nu contestaţi în mod oficial legalitatea căsătoriei clientei mele, atunci trebuie să ştiţi că ea are anumite drepturi. Permiteţi-mi, deci, să vă cer să vă daţi consimţământul ca dorinţa defunctului ei soţ şi a ei să aibă câştig de cauză în această chestiune şi el să fie înmormântat aici.

Apoi, aşa cum ar fi încheiat acelaşi avocat al Curţii Regale pledoaria apărării, el spuse foarte blând şi foarte emoţionant:

— Malcolm Struan e al nostru, al celor din Yokohama în aceeaşi măsură în care a aparţinut familiei. Tragedia lui a început aici, ar trebui să sfârşească tot aici.

În ciuda hotărârii luate, Angélique simţi cum încep să-i curgă lacrimile. Plângea fără să scoată un sunet.

47

După ce Sir William şi ceilalţi plecară, Skye şi Jamie se certară o oră întreagă. Ea îi auzea, fără să scoată o vorbă. Oricum, nimic din ce spuneau ei nu mai putea schimba în vreun fel situaţia. Ea pierduse tot. După ce ascultase cu răbdare cuvintele mişcătoare ale lui Skye, Sir William decisese:

— Îmi pare rău că toată după-amiaza asta n-am auzit nici un argument întemeiat, care să-mi schimbe hotărârea. Aşa că trupul neînsufleţit va trebui să fie trimis înapoi la Hong Kong, pentru înmormântare, ori cu *Prancing Cloud* ori cu nava de poştă. Cum doriţi dumneavoastră, doamnă. Întrevederea noastră s-a încheiat!

Într-un târziu, Skye oftă şi rosti cu amărăciune:

— Dacă ne aflam la Hong Kong, aş fi putut obţine o ordonanţă specială, pe baza a o mulţime de motive, dar aici Sir William este şi instanţă şi judecător şi jurat. Şi nu avem timp să ne ducem până acolo şi să ne şi întoarcem, orice am face.

— Atunci, chiar că nu mai e nimic de făcut, zisese Jamie, mohorât, simţind că i se rupe sufletul de mila ei. Trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt, Angélique. Nu mai e nimic de făcut, fir'ar a dracului de lume să fie!

— Eu nu pot să merg la Hong Kong… totuşi trebuie să fiu la înmormântare…

— Aşa-i, o aprobă Skye cu tristeţe.

— Bine, dar de ce? Ce anume te împiedică să te duci acolo, Angélique? întrebă Jamie.

— Tess Struan! răspunse ea.

— Dar ce poate să-ţi facă? Nu te poate opri să mergi la înmormântare şi nici nu poate anula căsătoria. În numărul de seară al ziarului, Nettlesmith scrie în articolul lui că toată ceremonia este perfect legală, chiar dacă amândoi sunteţi minori. Haide, du-te cu nava de poştă, o să am eu grijă să ajungă o dată cu cealaltă.

— Nu, nici vorbă. Îmi pare rău că te contrazic, Jamie, dar

domnul Skye a zis deja, pe bună dreptate, că articolul acela susţine doar o părere personală. Dar eu ştiu că Tess Struan n-o să-l înmormânteze în mare, aşa cum şi-a dorit el, sunt sigură că n-o să vrea. O să încerce să mă lovească prin orice mijloace. Poftim scrisorile ei către Malcolm.

Cei doi bărbaţi rămaseră încremeniţi citind cuvintele pline de ură ale temutei Tess Struan.

— Mare păcat că nu o poţi da în judecată pentru aşa ceva. Pentru că ea o să pretindă că sunt scrisori confidenţiale, trimise de ea, ca mamă, fiului ei, pe când voia, ajunsă la disperare, să-l prevină asupra unui mariaj nepotrivit, după cum era şi dreptul ei legal, poate chiar să împiedice acest mariaj, lucru iar cât se poate de îndreptăţit de lege. Cât despre ameninţările proferate la adresa persoanei dumneavoastră, doamnă Struan, nu le putem folosi defel împotriva ei.

— Dar nu este drept! se revoltă Angélique.

— Auzi, Skye, da' de chestia asta cu „dacă femeiuşca aceea îndrăzneşte vreodată-n viaţa ei să pună piciorul pe pământul Hong Kong-ului, o să am eu grijă să...” Ei, ce zici?

Jamie nu voia să o chinuie şi mai mult pe biata văduvă, aşa că nu cită fraza până la capăt, pentru că Tess continua: „...o să am eu grijă ca orice persoană respectabilă din oraş să afle totul despre trecutul ei, despre taică-său, despre unchiu-său şi mai ales despre mătuşă-sa, care a fost actriţă la un teatru ambulant, unde se adunaseră tot soiul de actoraşi, ţigani şi şarlatani. Şi or să ştie toţi, bineînţeles, despre situaţia ei financiară...”

— Mie nu mi-e ruşine că mătuşa mea a fost actriţă, rosti Angélique răspicat. Chiar dacă majoritatea englezilor cred că acelea care se fac actriţe, sunt, neapărat, şi femei uşoare. Mătuşa mea nu a fost aşa ceva. Niciodată. Iar ea şi soţul ei nu au fost escroci. Eu nu sunt vinovată pentru păcatele tatălui meu... înainte nu eram săracă lipită pământului, el mi-a furat şi mie banii, nu numai pe-ai altora.

— Ştiu, zise Jamie amărât că adusese vorba de epistolă. Preasfinte, dar crezi că ai putea aduce dovezi despre

înmormântarea laolaltă a lui Dirk şi a lui May-may?

— A, sigur că da, cu ajutorul compradorului Chen şi a lui Tess. Atâta doar că ei nu vor fi deloc încântaţi de idee, ba chiar vor refuza, nu crezi? O să ne ia peste picior şi n-o să reuşim niciodată să obţinem o hotărâre judecătorească pentru a deschide cripta familiei.

Skye se opri, înecat de un acces de tuse, apoi, când îşi reveni, urmă:

— Doamna Angélique Struan trebuie să însoţească rămăşiţele pământeşti ale soţului ei, altfel riscă să-şi compromită iremediabil poziţia, atât din punct de vedere legal, cât şi social. Totuşi, să se ducă în această situaţie la Hong Kong... E prea primejdios.

Îi rugase personal pe doctorii Babcott şi Hoag, să mai atenueze cumva felul în care prezentau cauza morţii în certificatul de deces, dar, după cum se şi aşteptase, fusese refuzat categoric.

— Am stat mult şi am cumpănit, Jamie, aşa că, după părerea mea, doamna Angélique are dreptate să nu-şi asume deocamdată un asemenea risc. Mă tem că în Hong Kong va fi în mai mare pericol decât aici.

— Dar te-ai putea duce şi tu cu ea, să-i oferi protecţia necesară...

— Ce-i drept, dar de aici ar putea ieşi un scandal uriaş, ceea ce eu doresc să preîntâmpin prin toate mijloacele, pentru binele tuturor. Chiar şi pentru Tess Struan. Să ştii că nu-i o femeie chiar atât de rea, dacă ai în vedere faptul că ea judecă totuşi părtinitor, ca orice mamă. Aşa că, după ce am socotit îndelung, am ajuns la concluzia că oricum se vor isca neplăceri, deci problema este cum să le evităm sau cum să le mai atenuăm.

— Poate se rezolvă cumva, interveni Jamie. Tess nu-i chiar o balauroaică. În felul ei, a fost întotdeauna dreaptă cu ceilalţi.

— Da, dar cu mine nu va fi, zise Angélique. Eu una o înţeleg. De fapt, numai o femeie o poate înţelege. O să aibă impresia că am pus mâna pe fiul ei cel mare, l-am îndepărtat de ea şi l-am omorât. De altfel, Malcolm m-a

avertizat că ea aşa gândeşte.

— Ca să o potolim cumva, avem nevoie de timp, rosti Skye. Avem nevoie de timp ca să ducem tratative, să întoarcem lucrurile şi în favoarea noastră, dar sigur nu vom avea vreme să facem toate astea până la înmormântare.

Într-un târziu, cei doi plecară, fără să găsească deocamdată nici o soluţie. Nu-i nimic, se încurajă singură Angélique. O să-mi înmormântez soţul aşa cum şi-a dorit. O să-i moştenesc toate bunurile rămase, dacă or fi vreunele, aşa că o voi învăţa minte pe Tess Struan. Şi o să fiu răzbunată pe deplin. Scrisorile celeilalte o răniseră, într-adevăr, dar nu atât pe cât se aşteptase ea. Plânsese iar, însă nu atât de amarnic ca altădată. Nu se mai frământase ca înainte. Da, nici eu nu mai sunt aceeaşi, îşi spuse ea. Nu mai înţeleg deloc. Sunt într-adevăr foarte ciudată. Oare o să mă ţină? Eu aşa sper. Maică Precistă, tare proastă am mai fost până acum!

Se uită pe geam şi văzu că aproape se înnoptase. În golf luminiţele mişcătoare ale navelor, de la babord, tribord şi de pe catarge, săltau sau coborau o dată cu valurile. În vatră, domol, cărbunii sâsâiau întruna, iar flăcările jucăuşe ce dansau deasupra jarului îi atraseră atenţia şi începu să se gândească iar la situaţia ei. Oare ce era de făcut?

— Don’şoalaa…, o chemă Ah Soh, intrând în cameră.

— Spune-mi tai-tai, Ah Soh! Sau eşti surdă, heya? se răsti stăpâna ei.

Malcolm îi explicase ce însemna „tai-tai”, iar în seara dinaintea morţii lui le poruncise chiar el lui Ah Tok, Ah Soh şi lui Chen ca de atunci înainte să i se adreseze soţiei sale numai astfel. Iar Skye îi amintise din nou să le ordone servitorilor să-i zică aşa.

— Don’şoalaa vlea pachetez eu tot chop chop?

— Tai-tai. Eşti surdă, heya?

— Vieţi pachetez eu tot, chop chop… tai-tai?

— Nu. Mâine. Dacă o să fie nevoie, adăugă calmă Angélique.

— Don’şoalaa…

Tânăra franţuzoaică oftă, resemnată.

— Tai-tai!

— Don’şoalaa tai-tai…

— Ieşi o dată de-aici!

— Om doctol vlea să vadă ah…

Tocmai era gata să o dea iar afară pe chinezoaica aceea impertinentă, când se răzgândi dintr-o dată.

— Ce om doctor? întrebă.

— Om doctol bloască, don’şoala tai-tai.

Aha, Hoag. Mda, chiar seamănă cu un broscoi, îşi zise Angélique şi se trezi zâmbind.

— Da, bine. Să vină să mă vadă.

Când intră Hoag, îi ieşi în întâmpinare.

— Bună seara, doctore. Ce mai faci? Eu mă simt bine, datorită dumitale.

— Eşti sigură? întrebă acesta, cam neîncrezător.

Avea ochii injectaţi de oboseală, faţa palidă şi buhăită, ca întotdeauna, însă radia o căldură, aşa cum se potrivea unui om cumsecade ca el. O privi cu mare atenţie.

— Da, îmi dau seama că te simţi mai bine. Dar ai mare grijă, Angélique, nu te obosi peste măsură, fii cu băgare de seamă.

— Aşa o să fac, promit.

— Te-ai purtat admirabil astăzi.

— Da, dar oricum nu mi-a ajutat la nimic.

— Da. Mie şi lui George Babcott ne-a părut foarte rău. Am fost foarte mâhniţi că Atotputernicul ţi-a hărăzit o astfel de soartă cruntă. George cinează cu Wee Willie şi o să încerce din nou să-i schimbe intenţiile, dar nu prea avem şanse de reuşită.

Observă că tânăra nefericită ridică încet din umeri, neputincioasă, apoi, fără să scoată o vorbă, se uită la el cu ochii aceia albaştri, ce păreau imenşi pe chipul ei ca varul.

— Ai nevoie de ceva? Să poţi dormi sau să te calmezi… A, nu, cred că nu ai nevoie de nici un calmant. Îmi pare foarte, foarte bine. Aş fi voit să stăm puţin de vorbă, doar aşa, să discutăm în general. Te-ar deranja?

— Nu, bineînţeles că nu, te rog să iei loc. Cum a mers ancheta? Ah, iartă-mă, ai acolo whisky şi alte băuturi…

Serveşte-te după voie.

— Mulţumesc.

În bar se vedeau pahare Waterford şi carafe de sticlă frumos lucrată, aliniate ca nişte soldăţei, în suporturi de argint, cu etichete argintate, în stil georgian, pe care era scris: whisky, coniac, sherry, porto. Doctorul se hotărî să bea o jumătate de pahar de whisky.

— Ancheta a decurs întocmai cum era de aşteptat. Edward Gornt a fost absolvit de orice vină şi felicitat pentru actul lui de curaj. Judecătorul de instrucţie, Skye, a hotărât că Greyforth a murit în urma unui accident, iar Gornt a procedat perfect legal, încercând să oprească o crimă premeditată. Am fost şi noi foarte uimiţi că a folosit astfel de cuvinte dure, deşi ăsta era adevărul.

Se aşeză pe scaun, chiar în faţa ei şi ridică paharul, să închine:

— Multă sănătate!

— Salut! Mă bucur pentru Edward. Merită toate laudele.

— Şi dumneata la fel. M-au impresionat foarte tare cuvintele dumitale, oftă Hoag, sincer îndurerat.

— Am spus numai adevărul. Nici dumneata nu mă crezi?

— Eu te cred întru totul. Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc. Vezi dumneata, nici nu poţi să-ţi închipui cât de bine te înţeleg.

După care îi povesti cu multă însufleţire despre tinereţea lui, când în armată fiind, în India, se îndrăgostise nebuneşte, apoi se căsătorise cu fata iubită, o indiancă, împotriva tuturor convenienţelor şi a legilor sociale. Toată lumea îi condamnase, erau trataţi ca nişte paria, iar apoi făcuseră greşeala fatală de a se duce amândoi în ţara lui. Însă situaţia nu se îmbunătăţise cu nimic.

— Ba, dimpotrivă. A fost chiar mult mai rău. Arjumand a murit. Aşa o chema, ca pe iubita şahului Jahan, cel ce a construit palatul Taj Mahal…, rosti el, cu privirile aţintite asupra focului, ca şi cum lui şi-ar fi povestit toate astea şi ar fi văzut acolo imaginea dragei lui şi zilele de neuitat, dinaintea căsătoriei lor. Am suferit cumplit, dar într-un fel m-am şi bucurat că n-a avut de îndurat prea mult răutatea

şi ura celor din jur, nu după multă vreme s-a îmbolnăvit de friguri şi a murit repede, precum o plantă minunată, dar prea plăpândă, peste care a suflat viforul… Da, de fapt asta şi era, o floare fermecată… Nici nu-ţi poţi închipui cât de frumoasă era… Tot timpul mai că nu mi-a venit să cred că mă iubea tocmai pe mine… Doar ştiu cât de urât sunt. Dar am iubit-o ca un nebun şi am ucis-o aproape cu mâinile mele…

— Când vorbeşti despre ea, te luminezi tot, zise ea, cu blândeţe. Nu ai ucis-o dumneata. Aşa i-a fost scris. N-ai fost vinovat!

Iar cuvintele astea blestemate! gândi ea.

— Ba da. M-am însurat cu ea şi am luat-o din ţara ei. Şi May-may ar fi murit tot aşa, înstrăinată, singură şi chinuită de dorul ţării ei. Nici măcar marele Dirk Struan nu ar fi putut înfrunta până la capăt opinia publică, dacă s-ar fi căsătorit cu ea. Au avut mare noroc că au murit aşa cum au murit.

Angélique îl privi câteva clipe, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Dar Malcolm a avut noroc că a murit aşa cum a murit? Vreau să spun…, dumneata ai zis că părea foarte senin, foarte împăcat. Ar fi murit oricum, din pricina rănilor?

— Mă tem că da, mărturisi Hoag. Putea să se sfârşească în orice zi, de la o oră la alta. Îşi prelungise doar agonia, şi cred că şi el ştia asta.

Vorbele doctorului o revoltară.

— Bine, dar de ce nu i s-a spus adevărul? Dumneata de ce nu l-ai prevenit? De ce nu ne-ai prevenit pe amândoi?

— Numai Dumnezeu putea să hotărască soarta lui… Noi n-aveam de unde să ştim cu siguranţă dacă mai era vreo speranţă sau nu… oricum, în nici un caz nu ne-am putut da seama de adevărata lui stare până acum… Era imposibil să ne dăm seama…

— Eu… eu tot nu pricep…, te rog, spune-mi adevărul. Vreau din tot sufletul să ştiu totul, să înţeleg…

Atunci doctorul Hoag începu să-i explice cu mare blândeţe:

— Dedesubtul rănii şi împrejurul ei, intestinele au fost mai grav afectate decât am bănuit noi. George n-a avut timp să sondeze mai adânc rana, atunci când l-au adus pe Malcolm la el, intervenţie care l-ar fi dat gata. La autopsie am constatat că făcuse cangrenă.

— Dar operaţia a fost bine făcută?

— A, sigur, fără cusur. George a lucrat admirabil, ca un maestru, dar nimeni nu ar fi putut face mai mult, o asigură el, iar ea îl crezu pe cuvânt. Vezi dumneata, Angélique, noi nu putem înlocui nimic în organism, nu putem decât să reparăm părţile grave atinse de boală. Avea pungi cu puroi înăuntru – de-asta îl chinuiau atât durerile, săracul de el, şi leziuni interne foarte grave, din pricina cărora nici nu se mai putea îndrepta de spate. Oricum, ajunsese deja aproape de sfârşit. Dar, chiar şi aşa, eu sunt sigur că în ultimele zile din viaţa lui dumneata i-ai dăruit mai multă fericire decât poate spera orice om de pe lumea asta.

Un tăciune căzu în vatră, sfârâind. Angélique se uită într-acolo pierdută în gânduri. Pe cărbunele mistuit, o flăcăruie subţiratică mai pâlpâi câteva clipe, apoi se stinse ca şi cum n-ar fi fost. Da, întocmai ca şi Malcolm al meu, bietul de el, dragostea mea…, gândi ea.

— Ce trist, îngăimă ea, cu ochii încă spre foc. Atât de trist.

Un timp, Hoag rămase tăcut, o urmări din priviri, gândindu-se la soarta ei crâncenă, la tinereţea lui zbuciumată şi la draga lui, Arjumand, a cărei înduioşătoare amintire revenise pentru câteva momente, în prezenţa sărmanei Angélique. Mda, acum, după ce i-am povestit despre Arjumand, mi-e mai uşor să mă hotărăsc, îşi spuse el. Emoţionat, bău ultimele picături de tărie.

— Îmi permiteţi? o întrebă, cu voce tare.

— Da, sigur, te rog…

Hoag îşi turnă iar whisky, dar nu umplu paharul.

— De fapt, eu am vrut să stau de vorbă cu tine tocmai despre înmormântare, începu el. Ştii, există totuşi o posibilitate de a împlini dorinţa ta şi a lui Malcolm.

— Poftiiim!?

Doctorul se aşeză iar pe scaunul din faţa ei.

— Da, există o posibilitate de a-l înmormânta în mare, ca pe bunicul lui, aşa cum a vrut şi el şi cum vrei şi dumneata. Eu pot să te ajut în privinţa asta.

— Cum?

Hoag îşi trecu mâna peste frunte, apoi rosti:

— Te duci la Sir William şi-i spui că, deşi conteşti în continuare decizia lui, îţi calci pe suflet şi accepţi situaţia aşa cum este, iar coşciugul poate fi trimis la Hong Kong. În mod oficial, asişti la plecarea navei ce va duce sicriul, însă vei pretexta că nu poţi suporta să mergi pe aceeaşi corabie cu el, dar că te vei duce la Hong Kong cu nava de poştă care pleacă poimâine. Şi uite-aşa, toată lumea o să fie mulţumită.

— Iar sicriul o să fie gol? întrebă Angélique, cu sufletul la gură.

Doctorul clătină din cap, iar fruntea şi fălcile îmbrobonate de sudoare luciră scurt în lumina jucăuşă a focului.

— Nici vorbă. O să existe un cadavru, însă va fi al unui pescar, un coreean care a murit azi-dimineaţă, la Kanagawa, la spital. Între timp, sicriul lui Malcolm va rămâne tot la Kanagawa, neştiut de nimeni. Dacă Jamie e de partea noastră, el ar putea aduce cuterul acolo, mâine seară, după ce am merge în larg şi, dacă reuşim să-l convingem pe Tweed să ţină slujba de îngropăciune, Malcolm ar putea fi înmormântat cum vrei dumneata. Iar a doua zi dimineaţă te vei îmbarca pe nava poştală şi nimeni n-o să afle o vorbă despre toate astea… dacă reuşim să-i facem pe toţi să jure că păstrează secretul.

— Of, sunt atâţia de dacă…, murmură Angélique, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

— Mda, mult mai mulţi decât am crezut şi eu la început, recunoscu Hoag, după ce îşi şterse fruntea de transpiraţie şi-şi drese vocea. Era doar… Ştii, ideea asta mi-a venit de puţină vreme. Nici n-am avut timp să o întorc pe toate feţele, s-ar putea să fie o aiureală, dar eu am vrut numai să te ajut cumva. Şi, fie că vrea George, fie că nu, prima parte

a planului ăsta o pot duce singur la îndeplinire. Adică să înlocuiesc morţii. Dar, dumneata va trebui să te ocupi de celelalte. Poate că aşa o să-ţi fiu de vreun folos, cine ştie... zise el cam încurcat. Ştii, eu nu m-am priceput niciodată să păstrez o taină. Îmi pare rău, dar va trebui să te decizi acum dacă... pentru că eu voi fi nevoit să mă întorc la Kanagawa astă-seară, cât rămâne George aici, să ia cina cu ministrul. Ce părere ai?

Într-o fracţiune de secundă, Angélique sări de pe scaun, emoţionată până la lacrimi, îl cuprinse cu braţele ei catifelate şi parfumate.

— Haide să încercăm şi... îţi mulţumesc..., îţi mulţumesc din tot sufletul...

— M-aţi chemat, doamnă? întrebă Gornt.

— Da, te rog să intri şi să iei loc.

Angélique şedea lângă fereastra cu vedere spre golf, din biroul tai-panului. Nu era prea multă mobilă în încăpere, ci doar scaune cu spetează, o masă de stejar şi un bar. Chen se afla şi el acolo, la porunca stăpânei.

— Permiteţi-mi să vă prezint din nou regretele mele pentru toate cele întâmplate. Dacă vă pot fi de folos cu ceva, vă rog să nu ezitaţi să-mi cereţi ajutorul, doamnă.

— Sunt sigură că pot conta pe dumneata. Edward, mulţumesc. Da, adevărul este că ai putea să mă ajuţi, doar oricine are nevoie de prieteni. Mă bucur nespus că rezultatele anchetei ţi-au fost favorabile..., ar trebui să ţi se dea şi o decoraţie. Mare curaj din partea dumitale! Dă-mi voie să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa lui Jamie, căci nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

În şemineu ardea un foc straşnic, iar perdelele din mătase fină, de Tailanda, erau trase ca pentru timp de noapte. Chen se apropia de frapiera în care pusese o sticlă abia deschisă.

— Soţul meu mi-a spus că preferi şampania...

— Într-adevăr, doamnă, aşa este, încuviinţă Gornt, gândindu-se la anchetă şi la binecunoscutul verdict care muşamaliza incidentul cu Norbert Greyforth, periculos

pentru cariera lui.

Judecătorul de instrucţie, Skye, Domnul să-l aibe în pază, era recunoscut pentru abilitatea lui profesională. Angélique îi făcu semn lui Chen, care turnă îndată şampanie în două pahare înalte.

— Doh jeb. Mulţumesc, spuse Gornt, luând un pahar.

Servitorul chinez holbă ochii la el, ca şi cum nu pricepea nimic, şi-l dispreţuia şi mai mult pe blestematul acela de venetic, pentru că îndrăznea să vorbească într-o limbă civilizată.

— Chen, aşteaptă afară, îi ordonă stăpâna. Dacă am nevoie de tine sun din clopoţel, heya? îi arătă ea spre clopoţelul de argint de pe masa de alături.

— Da, don'şoalaa…

— Tai-tai! îl fulgeră ea cu privirea.

— Da, don'şoalaa tai-tai.

Slujitorul ieşi, foarte mulţumit de mica lui izbândă. Toţi servitorii casei ţinuseră sfat, la care luase parte şi el. Ah Tok, înnebunită de durere că îi murise stăpânul, propusese să plătească un vrăjitor, care să arunce blestemul Ochiului Diavolesc asupra „Femeii Hărăzite cu o Bortă fără Fund, Aducătoare de Moarte”, însă Chen se opusese categoric: „Nu, nu, asta n-o putem face… Iar ea nu are nici o vină. Moartea stăpânului nostru n-a fost lucrarea ei. Stăpânul a luat-o de soţie şi ne-a poruncit să-i spunem tai-tai, în faţa ei şi a lui. Dar noi să ne înţelegem ca de acum înainte să-i spunem mai întâi, „donşoa'laa”, iar dup-aceea „Don'şoalaa tai-tai”, până vom afla ce a hotărât ilustrul Chen, spre care scrisoarea mea urgentă şi plină de toate amănuntele se îndreaptă deja, la bordul lui *Prancing Cloud.”*

— Salut, Edward, închină Angélique.

— În sănătatea dumneavoastră, doamnă!

Ea abia îşi umezi buzele, dar Gornt sorbi cu mare plăcere.

— Pentru mine, şampania este o adevărată apă vie, rosti el, dar regretă îndată vorbele acelea. Adevărul este că nu mi-am putut permite să mă bucur prea mult de aşa ceva, decât la ocazii festive, o drese el la iuţeală.

— Şi mie îmi place şampania în general, dar astă-seară parcă n-are nici un gust, mărturisi ea. Însă în curând o să-ţi poţi permite să ai tot ce-ţi doreşti, nu-i aşa? Soţul meu mi-a povestit că afacerile dumitale prosperă într-un ritm ameţitor şi că v-aţi împărtăşit multe secrete unul altuia, desigur, spre… avantajul amândurora.

— V-a spus el toate astea? se miră Gornt, luat pe nepregătite.

Se înţelesese cu Malcolm Struan să nu afle nimeni despre relaţia lor. Dar cele spuse de el lui Norbert? Nu conta, fusese doar o stratagemă în plus, pentru a amăgi duşmanii, iar Norbert fusese dintotdeauna de partea inamicilor.

— Secrete? Ce fel de secrete, doamnă?

— Mi-a spus că ţine la dumneata, că are încredere în dumneata, ca şi mine, de altfel, pentru că dumneata ştii să păstrezi tot atât de multe secrete pe câte deţii şi că înţelegi foarte bine că un prieten vechi este nepreţuit…, un prieten în accepţiunea chinezească.

— Până aici, nimic mai adevărat. Şi mie mi-a plăcut soţul dumneavoastră, ca om, şi am avut deplină încredere în el.

— Zicea Jamie că pleci cu *Prancing Cloud.*

— Da, aşa este, doamnă.

— Soţul meu mai spunea că aştepta să-i furnizezi pe curând nişte informaţii prin care putea să ducă firma Brock la faliment. Parcă trebuia să-i spui toate astea ieri dimineaţă după… A trecut numai o zi!? Parcă ar fi trecut o viaţă de om… de fapt, pentru Malcolm chiar a trecut…, bietul Malcolm…

Gornt oftă, sincer îndurerat pentru ea.

— Da…, doamnă, permiteţi-mi să vă spun că v-aţi schimbat. Sunteţi cu totul alta. N-aş vrea să mă credeţi neobrăzat sau lipsit de maniere, însă v-aţi schimbat mult în bine.

— Eu una aş fi preferat de o mie de ori mai mult să trăiască soţul meu, decât să mă fi schimbat eu, chiar şi în bine.

Rămase şi ea surprinsă de sinceritatea ei, deşi, ca şi Malcolm, i se păruse dintotdeauna că poate vorbi deschis cu Gornt.

— Nu sunt încă sigură că este binevenită această schimbare a mea. Când te maturizezi atât de repede este ca şi cum… Nu-mi dau seama ce cuvânt s-ar potrivi aici… Este ca şi cum ţi-ai face singur o rană adâncă, pe viu.

Se ridică de pe scaun şi îi umplu oaspetelui paharul, apoi puse frapiera cu şampanie pe masă, lângă el.

— Mulţumesc, zise Edward, simţind că-i place tot mai mult fiinţa aceea.

— Eu m-am decis să nu iau cliperul spre Hong Kong.

— A, bine, doamnă… Am auzit eu un zvon cum că n-aţi vrea să vă îmbarcaţi pe *Prancing Cloud* şi nici sicriul nu îl lăsaţi la bordul lui, pentru că aveţi de gând să plecaţi cu nava poştală.

Îndată ce auzise vestea aceasta, ca să se asigure, se dusese la cel ce vindea bilete de călătorie pentru vaporul poştal, dar toate cabinele erau deja ocupate. Ocărând, plin de mânie, încercase să dea de Jamie, dar acesta era plecat.

— Vă înţeleg de ce nu vreţi să mergeţi cu cliperul.

Cu mâinile aşezate cuminte în poală, Angélique vorbi cu voce calmă, stăpânită:

— Oare secretele pe care voiai să i le destăinui soţului meu mi le-ai putea încredinţa mie?

El îi zâmbi fermecător, fascinat de femeia aceea deosebită, dar clătină din cap tăgăduind.

— Nu, doamnă, regret, nu vi le-aş încredinţa… nici dacă aş deţine într-adevăr astfel de informaţii preţioase.

Ea dădu din cap, înţelegătoare, fără să se supere.

— Nici nu mă aşteptam la alt răspuns. Oricum, sunt sigură că n-aş fi priceput despre ce este vorba chiar dacă aş fi aflat. Şi nici nu m-aş fi putut folosi vreodată de ele, nu-i aşa?

Gornt îi răspunse printr-un surâs.

— … Dar Tess Struan ar putea, nu? urmă Angélique.

— Mă scuzaţi, doamnă, dar nu înţeleg…

— Soţul meu mi-a destăinuit că dumneata l-ai asigurat

că, dacă i se întâmplă ceva, te vei duce imediat la Hong Kong, să tratezi direct cu mama lui, ca să închei cu ea aceeaşi înţelegere pe care o avusese cu el. Spunea că eşti dispus să faci aşa ceva pentru că îi urăşti pe cei din neamul Brock…, dar nu mi-a mărturisit din ce pricină îi deteşti…

Începu să-şi treacă uşor degetele, în joacă, peste piciorul fin al paharului de şampanie.

— În mod clar, Tess Struan, s-ar putea folosi de informaţiile acelea, dacă se dovedesc adevărate, nu-i aşa? urmă ea, netulburată. Eu am aflat toate astea joi, înainte de a ne căsători…

Gornt se uita la ea în continuare, cu aceeaşi expresie de admiraţie, întipărită pe chipul lui frumos.

— Eu una înţeleg de ce ţinea soţul meu la dumneata, Edward, şi de ce poţi deveni oricând un inamic redutabil sau un amic chiar mai primejdios.

Ultimele ei cuvinte îl făcură să izbucnească în râs, iar încordarea ce plutea între ei se risipi într-o clipă.

— Nu şi în ceea ce vă priveşte, doamnă, niciodată… V-o jur! Niciodată.

— Ei, asta o să mai vedem noi. Mai avem multe hopuri de trecut împreună, iar eu, pe Dumnezeu din ceruri, cum ar fi zis soţul meu, eu voi îmbrăţişa întru totul speranţele şi idealurile lui: vreau să mă ajuţi dumneata ca Struan să-i învingă pe cei din neamul Brock, o dată pentru totdeauna. Poate că acestea sunt şi speranţele şi idealurile dumitale.

— Ale mele?!

Angélique nu răspunse, în schimb scoase din poşetă o hârtie pe care o găsise în compartimentul secret al seifului, o ţinu în lumină, să vadă mai bine şi începu să citească rar, cu voce tare: *„Actul de faţă e înţelegerea solemnă dintre mine şi dl. Edward Gornt, gentleman, reprezentant al firmei Rothwell, din Shanghai, înţelegere care prevede următoarele: dacă informaţiile furnizate de Domnia Sa vor ajuta Compania Struan să ducă la faliment firma Brock şi Fiii, în decursul următoarelor şase luni, în numele companiei Struan, îi garantez că, începând din momentul preluării firmei Brock, va primi 50% din acţiuni transferate*

firmei Rothwell fără nici o dobândă sau obligaţie, iar apoi îl vom ajuta prin orice mijloace, cât ne stă în puteri, să obţină de la Banca Victoria suma necesară preluării restului de 50% din acţiuni, aparţinând lui Jefferson Cooper. Începând de la această dată, timp de douăzeci de ani, Compania Struan îi acordă firmei sale sau oricărei alteia pe care o va controla personal, statutul de partener favorizat şi orice alt fel de ajutor în afacerile încheiate.”

Îi întinse documentul să-l vadă, însă nu i-l înmână.

— Este datat alaltăieri, Edward, semnat, dar nu este autentificat de nici un martor.

Gornt nu se obosi să cerceteze îndeaproape hârtia. Vedea foarte bine şi de departe că era originalul. În timp ce-i citea prevederile contractului, îi recunoscuse semnătura lui Malcolm Struan. Însă nesemnat de un martor, n-are nici o valoare practică, îşi zise, în vreme ce îşi făcea în minte tot felul de planuri şi formula o mulţime de întrebări şi răspunsuri.

— Deci…? începu el cu voce tare.

— Deci, eu aş putea autentifica acest document prin semnătura mea.

Toate frământările lui se risipiră pe dată.

— De obicei, semnătura soţiei pe un act încheiat de soţul ei nu are nici o valoare juridică.

— Da, dar să presupunem că eu aş fi fost martoră în ziua în care s-a stabilit acest contract… adică înainte de a ne căsători.

De unde dracu’ o fi ştiind ea toate astea? se mira el, uluit. O fi învăţat-o Jamie? Sau Skye? Trece peste toate obstacolele de parcă ar fi un tăvălug cu aburi, marca Stevenson.

— Chiar dacă ar fi aşa, dacă documentul ar fi perfect legal, semnat şi de un martor, nu mai are nici o importanţă pentru Nobila Casă.

— Da, dintr-un punct de vedere, da. Însă va avea greutate în ochii lui Tess Struan…, ar fi ca şi cum ar face pace şi cu fiul ei. Nu confirmă actul ăsta că te înţeleseseşi cu soţul meu, sigur, în secret, să-i oferi informaţiile care ar

putea duce şi la împlinirea ţelului ei de-o viaţă?

— Mda, mda, poate aveţi dreptate, doamnă… şovăi el. Jamie este de acord cu documentul?

— El nu ştie nimic. De fapt, nimeni nu ştie nimic, în afară de mine, îl asigură ea, dorindu-şi din tot sufletul să fie aşa.

Altfel, de ce l-ar fi ascuns Malcolm? îngândurat, Gornt îşi mai turnă şampanie. Observă că ea nici nu se mai atinsese de pahar.

— Îmi dau seama că o astfel de favoare trebuie răsplătită cumva, doamnă, rosti el cu blândeţe.

— Da. Aş dori ca dumneata să pleci cât mai curând cu *Prancing Cloud,* după cum aveai de gând, şi să te întâlneşti cu Tess Struan. Şi să-i dai o scrisoare din partea mea.

— Asta-i tot? rămase el uluit.

— Nu chiar. În Hong Kong, cliperul va fi acolo cu mult înaintea navei poştale, trebuie să ajungi să vorbeşti cu ea înainte de a auzi de la altcineva despre tragedia soţului meu. Este extraordinar de important să reuşeşti să-i duci dumneata această veste tristă, dar şi informaţiile acelea nepreţuite, care pot conduce cu siguranţă la ruinarea companiei Brock, la scoaterea lor din circuitul afacerilor, cât mai repede – se opri câteva clipe şi trase adânc aer în piept. Acesta va fi rezultatul respectivelor informaţii, nu? adăugă ea apoi.

— Da, răspunse el cu voce scăzută, fără să se mai ascundă.

— După aceea, îi mărturiseşti că vrăjmaşii ei, din neamul Brock, au pus la cale să-l ucidă pe Malcolm, cu ajutorul lui Norbert Greyforth. A treia problemă…

— Ce-au făcuuut?!

— Ce, nu este adevărat? Nu făcea şi asta parte din planul lui Tyler Brock sau al lui Malcolm? Bineînţeles că şi Jamie va fi de aceeaşi părere, ba chiar va jura că este adevărul-adevărat. Domnul Skye mi-a povestit câte ceva despre duelul acela, iar eu l-am tras pe Jamie de limbă, până am aflat totul despre…, mă rog, dacă avea să fie într-adevăr un duel. Nu era Norbert doar paravanul pentru

crima pe care voiau ei s-o comită?

— Nu ştiu, poate, rosti Gornt, copleşit de inteligenţa femeii. Probabil că aveţi dreptate. Altceva?

— Altceva…, vocea ei deveni mai calmă dar, în mod ciudat, mai răspicată. Te rog să-i spui că datorită mie îi dai ei toate dovezile prin care să distrugă Compania Brock…, trebuie neapărat să subliniezi asta.

— Datorită dumneavoastră!?

— Da, datorită mie. Exact. Te rog să subliniezi lucrul ăsta. Este foarte important pentru mine, nu-ţi cer prea mult, şi oricum vei căpăta tot ceea ce-ţi doreşti.

— Sunteţi sigură?

— Da. Să-i spui că voiai să dai uitării acest contract încheiat cu fiul ei, pentru că aveai impresia că nu mai este de actualitate. Dar, pentru că te-am rugat eu, te-am implorat să te duci să tratezi cu ea, aşa cum făcuseşi cu fiul ei, te-ai hotărât să te duci îndată la Hong Kong şi să discuţi personal cu ea – Angélique se apropie de el, întrebându-l confidenţial: Pe baza acelor informaţii se poate trece imediat la acţiune?

— Da, o asigură el.

— Atunci scoate asta în evidenţă, cu orice chip. Dar, mai presus de orice, subliniază cât poţi, faptul că eu te-am convins să negociezi cu ea şi să-i destăinui secretele care o pot ajuta să-i distrugă pe duşmanii lui Malcolm şi ai ei…, să-i repeţi că eu te-am asigurat că ea va onora acest contract, sau va încheia unul similar. Şi să vezi că aşa va face. Tess Struan va proceda întocmai, îţi garantez eu.

— Cu semnătura dumitale…

— Ăsta va fi primul lucru pe care-l va observa, aşa că mai bine avertizeaz-o din timp. Spune-i că luni, înainte de petrecere, Malcolm m-a rugat să fiu martoră şi să semnez ca atare pe documentul întocmit de el, pretextând că nu-i decât un contract de afaceri, stabilit între dumneata şi el, aşa că eu i-am respectat dorinţa, fără să stau pe gânduri… Nu am citit ce scria acolo şi nici n-am întrebat despre ce era vorba. Şi, în sfârşit, îi zici că ai să-i transmiţi din partea mea o scrisoare urgentă, pe care o să i-o dai.

Angélique ridică paharul şi sorbi din şampanie, apoi continuă:

— Dacă va citi acea scrisoare în faţa dumitale, lucru care probabil nu se va întâmpla, dar dacă o va face, aş vrea să aflu ce zice sau ce reacţie va avea.

Bău iar o înghiţitură de şampanie, apoi se lăsă comod pe speteaza scaunului, uitându-se drept în ochii lui şi aşteptând un răspuns. Nu se putea citi nimic pe chipul ei.

— Ce cuprinde scrisoarea? întrebă el, într-un târziu.

— Dacă vrei, poţi să citeşti înainte de a o sigila eu, zise ea, apoi adăugă în treacăt, pe un ton foarte firesc. Aşa ai fi scutit să o dezlipeşti după aceea.

Perplex, Gornt se străduia să dezlege misterul gândirii acelei femei.

— Şi cum o să-i spun despre căsătoria voastră, despre moartea fiului ei, cum să-i mai zic şi restul?

— Nu ştiu, Edward. O să te descurci dumneata.

El mormăi ceva nedesluşit, uluit de îndrăzneala ei, însă şi mai uimit de viclenia femeii. În mod clar, scopul ei era să intre în graţiile temutei Tess Struan şi să îndepărteze ura acesteia, să preîntâmpine orice fel de acţiune potrivnică ei, începând cu cea penală şi până la crimă (de care Tess era în stare, fără îndoială). O astfel de mamă răzbunătoare, sfâşiată de durerea pierderii fiului ei, putea şi chiar era de aşteptat, să se întoarcă întru totul împotriva norei ei… Iar dacă ar fi fost să parieze pentru asta, şansele de reuşită erau de unu la cinci. Era clar însă că strategia gândită de Angélique putea să-i aducă laurii învingătorului… Era posibil. Dacă era foarte precaut, dar nu aşa cum îi sugerase tânăra văduvă, ci într-un mod mult mai subtil, putea să ducă la îndeplinire tot ce-i propusese ea, fără să-şi pericliteze câtuşi de puţin poziţia. Ar fi reuşit chiar să facă o altă înţelegere cu Tess, care, neîndoielnic, i-ar fi dat tot ceea ce voia el…, îndată ce avea să-şi mai aline durerea pricinuită de moartea fiului ei, abia atunci avea să-şi dea într-adevăr seama ce şansă uriaşă i se oferea. Mda, e mai bine şi pentru mine să o scot pe Angélique din ghearele lui Tess Struan, mult mai bine. Iar eu ce să-i cer în schimb?

Semnătura, sigur. Şi altceva? Ce altceva aş mai vrea eu de la ea? Aici ar fi tot felul de mize care…

Angélique puse mâna pe toc. Semnă, foarte serioasă, actul, apoi îl dată cu două zile în urmă. Fără să scoată o vorbă, cernu nisipul fin peste cerneală, să se usuce, apoi suflă peste foaie, să îndepărteze pulberea de prisos. Puse documentul în faţa lui şi rămase aşa, cu ochii încă plecaţi.

— Indiferent de ce vei hotărî dumneata, actul acesta îţi aparţine de-acum, poţi să-l foloseşti după cum crezi de cuviinţă, rosti ea, mizând în continuare pe simţul onoarei lui. Cât despre viitor, dacă mă vei ajuta, Edward – ridică ochii spre el, privindu-l, şi ceva în adâncul lui se înfioră – poţi să fii sigur că îţi voi purta nespusă recunoştinţă, până la sfârşitul zilelor mele.

În casa lui shoya, Jamie şedea pe tatami, cu picioarele încrucişate, după obiceiul japonez, fără încălţări, în faţa lui Hiraga. În capul mesei stătea shoya, iar în faţa lor se aflau ceşti cu saké şi ceai. Mai bine de o oră, Jamie pusese întrebări şi dăduse răspunsuri, la rândul lui, iar Hiraga făcuse pe tălmaciul, şovăind când nu ştia să traducă anumite cuvinte străine şi aşteptând mereu să primească explicaţii suplimentare, ca să se lămurească. Jamie se simţea obosit, nu pentru că stătuse atâta vreme acolo, pentru că de fapt acelea fuseseră într-adevăr clipe binecuvântate, ce îi mai abătuseră gândurile de la alte probleme încâlcite, ce se părea că nu au nici o rezolvare deocamdată. Se mâniase cumplit că Sir William nu voise în ruptul capului să-şi schimbe hotărârea cu privire la înmormântarea lui Malcolm, deşi el unul înţelegea pe deplin decizia acestuia… probabil că, în situaţia lui, ar fi trebuit să procedeze întocmai. Sărmana Angélique! Sărmanul Malcolm! Sărmana Nobilă Casă! Chiar şi afurisita aia de Tess…, sărmana de ea! Cineva trebuie să piardă. Şi, bineînţeles, nu Wee Willie. Normal că Angélique… Nici ea şi nimeni altcineva nu mai poate face nimic de-acum. Da, de data asta cred că decizia asta o să-i zdrobească inima, săraca femeie!

Le explicase japonezilor, cât mai simplu, ideea lui de a se asocia formând o întreprindere mixtă: shoya şi oamenii lui procurau şi se îngrijeau de marfa de care era nevoie la export, Jamie îşi punea la bătaie priceperea şi tehnologia europeană, el nu dădea deocamdată nici un ban, timp de şase luni, timp în care puteau livra marfa şi încasau banii pe care şi-i recuperau, sau îi reinvesteau în mărfuri produse ieftin în serie, importate din Europa. Toate aceste propuneri generaseră o altă discuţie lungă, pe tema cantităţii de produse şi, apoi, a mijloacelor de producţie în masă, care aveau să-i îmbogăţească pe toţi.

— Shoya întreabă costă cât maşina pentru „producsia de masă"? traduse Hiraga.

— Depinde ce anume vrea să producă, răspunse Jamie.

— Jami-sama, el întrebă la domnia voastră, iertare să am, să spuneţi ce producse de masă se fac în Ang'ria. Dar răspuns nu acum, peste trei zile de-acum, iertare să am. Dacă shoya vrea aşa, poate face companiuri de produs aici şi maşina pentru producsie de masă aici în Japonia o aduce.

Jamie zâmbi răbdător.

— Păi de la bun început, pentru producţia de masă trebuie să investească o grămadă de bani, pentru că are nevoie de maşini şi de o fabrică. Dar eu nu asta voiam să vă propun. Eu unul n-aş avea de unde să fac rost de-atâţia bani.

— Jami-sama, nu trebuie făcut problemă domnia voastră, deloc problemă pentru bani. Gyokoyama poate cumpere şi domni mari, de la Yedo, dacă el vrea, îl asigură Hiraga şi zâmbi într-o doară când îl văzu pe Jamie privindu-l neîncrezător. Shoya mulţumeşte la domnia voastră şi eu mulţumeşte mult. Iertare să am, în trei zile de-acum domnia voastră să spună ce să facem şi ce preţ vrea. Eu însoţesc la domnia voastră acasă iar.

— Nu-i nevoie, mulţumesc.

Atunci Hiraga făcu o plecăciune respectuoasă, shoya la fel. Iar Jamie procedă întocmai, apoi ieşi. Se înserase.

— Ceai, stăpâne? întrebă shoya.

Hiraga încuviinţă din cap, deşi voia să plece mai repede,

să se bucure de o baie fierbinte şi un masaj. Era mulţumit de el, totul mersese bine, în afară de faptul că acum trebuia să obţină neapărat cei trei koku, pe care-i pretinsese în principiu că-i cere pentru Jami Mukfey. Shoya dădu poruncă să se aducă iar ceai proaspăt. Când slujitoarea părăsi încăperea, îl anunţă pe celălalt:

— Am primit nişte veşti prin porumbelul călător, Otami-sama. Am ştiri despre seniorul Yoshi şi despre shishi. Poate te-ar interesa să le afli…

— Încetează cu jocul ăsta prostesc! Bineînţeles că vreau să le aflu!

Rămas singur cu shoya, Hiraga se purta iar ca un stăpân adevărat, ca un samurai, deşi nu-şi dădea seama.

— Ce veşti ai? întrebă nerăbdător.

— Au încercat iar să-i ia viaţa seniorului Yoshi.

— E mort? se interesă Hiraga, plin de speranţă.

— Nu. Iertare, Otami-sama, dar uite, citeşte singur.

Cu prefăcută supuşenie, shoya îi înmână bucăţica de hârtie pe care mai întâi o arătase lui Raiko şi Meikin.

„Tentativă de asasinat împotriva seniorului Yoshi, în satul Hamamatsu, în zori, eşuată. Un criminal shishi ucis de el. Doamna Koiko omorâtă în încăierare. Informează Casa Glicinei sincera noastră durere. Alte informaţii cât de curând posibil”.

Hiraga citi pe nerăsuflate şi apoi oftă adânc.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum trei zile, Otami-sama.

— Şi n-aţi mai primit nici o veste de-atunci?

— Deocamdată nici una.

După aflarea ultimelor ştiri, durerea de cap se înteţi şi tot felul de griji şi gânduri îi năvăliră în minte. Koiko era moartă! Murise alt shishi! Dar cine? Dacă ea era moartă, atunci Sumomo ce-o fi făcând?

— Aţi dat de veste la Casa Glicinei?

— Da, Otami-sama.

— Şi ce-a zis Meikin?

— A fost foarte îndurerată, bineînţeles, Otami-sama.

— Şi ce-ai mai aflat între timp, shoya?

— Ţi-am spus tot ce-am aflat despre shishi şi despre ce interesa pe domnia ta.

— Dar ce mai ştii despre Katsumata şi Takeda?

— Stăpâne, se zvoneşte că sunt încă pe drum, spre noi, ca de altfel şi seniorul Yoshi, după cât se pare.

— Şi el când se întoarce? Şi-a schimbat cumva planurile acum? întrebă Hiraga mai departe, în timp ce se frământa întruna.

Dacă fusese ucisă Koiko în învălmăşeala stârnită, atunci nu se putuse petrece aşa ceva decât din întâmplare ori din pricină că Yoshi descoperise că ea era iscoada răzvrătiţilor, ca şi Meikin.

— Ei, ce ziceai?

— Nu ştiu nimic. Poate peste vreo opt zile, Otami-sama.

Shoya îl urmărea atent pe Hiraga şi înţelese că acesta se afla în mare pericol. „Mda, da, tinerelul ăsta chiar ar trebui să-şi facă griji, pentru că se vede treaba că e în mare primejdie, dar eee! cât de nepreţuit este el pentru mine! Da, eu unul sunt pe deplin încredinţat că-i o adevărată comoară pentru tot poporul japonez sau cel puţin aşa ar trebui să fie! Auzi, asociere la afacere! Ce idee strălucită! Fiul meu va porni chiar de mâine să înceapă ucenicia pe lângă veneticul ăla, Jami, şi va învăţa tainele barbarilor, iar dup-aceea n-o să mai am eu nevoie deloc de Hiraga, care nu-i altceva decât o veşnică belea pe capul meu şi, vai, ce rău îmi pare, este condamnat, pe curând, la moarte sigură. Ca noi toţi, de altfel, dacă nu suntem foarte iscusiţi”.

— Otami-sama, sunt o mulţime de mişcări de trupe pe-aici, îl anunţă el.

— Eh? Ce fel de mişcări?

— Bakufu au trimis întăriri la trei locuri de popas mai apropiate de pe Tokaido. Şi... şi pe deasupra, cinci sute de samurai călări se îndreaptă spre satul nostru pe drumul de nord şi dinspre sud, îl mai informă el, în timp ce o şuviţă de sudoare i se prelingea pe obraz. Suntem prinşi ca-n cleşte de oastea lui tairo Anjo.

Hiraga ocărî, necăjit, şi simţi cum toată neliniştea lui creşte.

— Şi ce-ai mai auzit, shoya? Are de gând să ne atace?

— Şi eu aş fi voit să ştiu, Otami-sama. Poate că dacă îi spune domnia ta lui Taira despre noile trupe de samurai, am putea afla ce vor să facă gai-jinii.

— Vor să distrugă Yedo, orice prostănac îşi dă seama de asta.

Hiraga simţea că i se face stomacul ghem, de nervi, la gândul că diavolii de venetici aveau să izbândească, fără tăgadă, chiar dacă reuşita lor slujea de minune cauzei sonno-joi.

— Tairo Anjo nu poate împiedica în nici un fel această nenorocire decât dacă…

Parcă i se opri inima în loc de emoţie, gândindu-se la acea posibilitate neaşteptată.

— Decât dacă…, Otami-sama? întrebă shoya nerăbdător.

— Decât dacă urmăm pilda înaintaşilor noştri, care aveau o singură scăpare în astfel de situaţii: un atac-fulger, prin surprindere, care să nimicească flota gai-jinilor.

Hiraga rămase şi el surprins că împărtăşise altcuiva un asemenea gând îndrăzneţ şi mai ales unei persoane de condiţie atât de joasă, chiar dacă shoya era un bărbat inteligent, un aliat preţios şi, în curând, un viitor partener de afaceri. Eeee, îşi zise el, încercând să alunge cumva durerea aceea de cap. Sunt atâtea lucruri pe care nu le pot pricepe, parcă lumea se întoarce cu susul în jos. Totul este atât de deosebit de cum era înainte. Şi m-am schimbat, nu mai sunt samurai, deşi în sufletul meu am rămas samurai pe de-a-ntregul. Şi au mai apărut acum şi îngălaţii ăştia venetici, cu propunerile lor ispititoare, îngrozitoare, nemaiauzite, care te atrag pe drumul lăcomiei. Trebuie neapărat să fie stârpiţi până la unul – sonno-joi, sonno-joi, sonno-joi! – dar nu deocamdată. Mai întâi să aducem noi aici producsia de masă, să învăţăm să facem arme!

— Shoya, trimite toate iscoadele să cerceteze cum stau lucrurile, dacă ăsta-i planul lui Anjo!

— Iscoadele, Otami-sama!? se prefăcu acesta mirat.

— A venit vremea să încetezi cu jocul ăsta de-a uimirea,

shoya. Ai priceput? De-acum încolo să termini cu făţărnicia!

— Eu unul te ascult ca pe ochii din cap, Otami-sama! Ca de obicei, eu…

— Te-ai purtat foarte bine astă-seară, shoya. În clipa în care auzi vreo veste despre Yoshi sau despre shishi, dă-mi de ştire, neîntârziat, te rog.

Hiraga rostise „te rog”, ca şi cum i-ar fi făcut o mare favoare.

— O să fiu mai iute decât păsările de mare ce dau iama în bancurile de peşti, stăpâne.

— Atunci, noapte bună…, vai, iertare, era cât pe ce să uit de plata pe care a cerut-o gai-jinul. M-a rugat pe mine să-ţi aduc aminte.

Shoya simţi că i se face rău de la stomac. Cu degetele tremurătoare, scoase din mânecă o punguţă doldora. Ar fi fost o mare neruşinare din partea lui dacă i-ar fi dat-o direct lui Jami-sama.

— Înăuntru sunt obani de aur, cam cât înseamnă un koku şi jumătate, Otami-sama, iar restul îl va primi de-acum în zece zile.

Hiraga înălţă din umeri şi vârî nepăsător punga în mânecă, însă în sufletul lui se bucura că obţinuse atât de mult deodată, încât se miră singur.

— O să-i spun toate astea, şi o să vezi că o să vină aici, la tine, peste trei zile.

— Îţi mulţumesc nespus, Otami-sama. Ştii, toată vânzoleala asta a samurailor nu aduce nimic bun. Fără îndoială, războiul ne bate la uşă. Stăpânii mei ziceau că dacă ar şti dinainte care sunt planurile gai-jinilor ar… fi foarte recunoscători oricui le-ar da o mână de ajutor… Poate că totuşi acela, Taira-sama…

Lăsă fraza neterminată, privindu-l pe celălalt cu ochi plini de speranţă. În aceeaşi zi primise un nou mesaj şi mai urgent, de la sediul central din Osaka. Mda, de parcă eu n-aş putea pricepe şi singur?! îşi zicea el mânios. Da, parcă aş fi lipsit de zel şi de credinţă faţă de mai marii mei! Doar fac şi eu ce pot. Da’ numai blestematele alea două de mame-san sunt de vină. Au trecut deja două zile încheiate

şi n-am nici o veste de la ele! Înainte de a pleca de la Raiko şi Meikin, le bătuse la cap o mulţime ca să le facă să priceapă câtă nevoie avea el să afle tot ce cunoşteau ele sau puteau afla cât mai repede. Se înfuriase şi mai tare când auzi cum cele două femei se jurau întruna că nu aveau habar de nimic altceva, oricât le-ar fi tras el de limbă, chiar dacă avea o bănuială că îi ascundeau ceva. Şi furia lui spori când se gândi că în mâneca samuraiului lacom din faţa lui se ascundea săculeţul cu obani de aur, meritaţi de altfel, pentru un gai-jin la fel de nesătul. Şi iată unde se duc frumoşii mei bănişori! Bineînţeles, să hrănească Vâlceaua de Aur a vreunei târfe nespălate!

— Îţi prea mulţumesc, Otami-sama, începu el să facă plecăciuni smerite, atingând cu fruntea tatamiul, înaintea lui Hiraga, care se ridicase să plece.

Nu voia ca acesta să vadă cum rânjea victorios, arătându-şi cei câţiva dinţi cariaţi şi stricaţi. Însă ar fi dorit din tot sufletul să-l umilească cumplit pe Hiraga, să-i spună verde-n faţă, ca să-l treacă sudorile morţii, pentru că nu-i era deloc milă de el. Da, ar fi vrut să-i zică: Vai, vai, să am iertare, dar se ştie că ultima curvă a domniei tale, Koiko, a fost implicată în complot, ca şi ibovnica aceea a ta, învăţată să ucidă orice-i iese-n cale, da, da, Sumomo, cea care trebuia să-ţi fie soţie. Şi ei îi stă capul tot unde-i stau picioarele, iar Meikin, sprijinitoarea răzvrătiţilor shishi şi mama-san pe care o vizitează cei mai însemnaţi dregători din Yedo – chiar şi căpetenii din Gyokoyama – n-o să mai rămână nici ea mult timp pe lumea asta, pentru că eu cred că Yoshi a aflat deja despre ea. Da, da, şi cu toate că eşti cel mai isteţ samurai pe care l-am întâlnit vreodată, pe curând eşti sortit pieirii, pieirii, pieirii, chiar dacă iluştrii mei stăpâni se aşteaptă ca eu să te ţin pe palme, precum sfintele moaşte şi să-ţi păzesc viaţa cu orice preţ. Ohko! Diseară o să mă-mbăt, dar nu mai-nainte de-a mă bucura de tot ce-mi pofteşte sufletul, în cinstea înfiinţării Companiului Mixtu pe Acsiuniile Ryoshi! Eeee, ce mai, asta a fost o idee de-a dreptul zeiască!

În drum spre casă, Jamie McFay îşi desfăcu haina groasă, deşi seara era răcoroasă. Lui însă îi era cald. Afacerea pe care tocmai o pusese la cale îl distrăsese de la toate celelalte probleme. Pare foarte interesant de la bun început, se gândea el, însă nici unul dintre cei doi n-are habar cam la cât poate ajunge preţul iniţial de pornire a unei producţii de masă. Şi, totuşi, după cum mi-a zis Nakama că Gyokoyama ar putea cumpăra şi vinde Yedo oricând ar dori, în clipele acelea chiar l-am crezut pe cuvânt. Da, da, în mod sigur shoya vrea să încheie un parteneriat pentru afacerea asta, nici vorbă.

Mergea cu pas vioi, salutând în cale pe toţi cei întâlniţi pe Strada Mare, apoi urcă treptele reprezentanţei Struan, spre apartamentului lui. Da, de-acum sunt salvat, îşi zise el cu mare mândrie. Poate că Tess Struan se va răzgândi… la urma-urmei, nu-i proastă deloc, iar eu am făcut tot timpul treabă bună pentru firmă. Vargas îl aştepta deja.

— ’Seara, Vargas, ce-i, a sosit ora închiderii?

— Da, dar mai întâi, iertare, senor, însă uitaţi, scrisorile astea au ajuns cu poşta de ieri, dar, nu ştiu cum, s-au încurcat prin corespondenţa mea.

Amândouă epistolele purtau menţiunea „Persoanei şi Confidenţial” şi îi erau adresate. Pe prima din ele recunoscu scrisul lui Tess. Simţi că i se pune un nod în gât. Cealaltă era de la Maureen Ross, logodnica lui de atâta vreme. Simţământul acela neplăcut spori.

— Mulţumesc, zise.

În ciuda hotărârii sale de a mai aştepta până să afle ce conţineau mesajele, nu reuşi să-şi înfrâneze nerăbdarea şi deschise scrisoarea lui Tess.

„Vă anunţăm în mod oficial prin prezenta că dl. Albert MacStruan este transferat de la reprezentanţa noastră din Shanghai şi va sosi cu nava Wayfang, pe data de 17 ale lunii. Vă rugăm să-l informaţi în consecinţă despre toate afacerile şi negocierile în curs pe teritoriul japonez. Pentru neîndeplinirea cererilor ce vi s-au făcut cunoscute în scrisorile anterioare, el va prelua conducerea filialei la sfârşitul lunii decembrie.”

Concedierea lui, căci era de aşteptat, nu îl afectă totuşi atât cât ar fi trebuit. De fapt, se simţea chiar uşurat. Ciudat, totuşi, îşi spuse, acum câteva momente tocmai mă gândeam că mi se cuvenea să… Se uită la Vargas, care îl cerceta cu atenţie.

— Altceva, Vargas?…

Împături scrisoarea şi o puse pe masă, alături de cealaltă.

— Doamna Angélique este în biroul tai-panului. V-a rugat să treceţi pe la ea câteva momente, dacă puteţi.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Din câte ştiu eu, nimic, senior, toată seara a fost linişte. A sosit un mesaj de la Nemi, v-a invitat să-i faceţi o vizită, mai târziu. O singură problemă, dar nu foarte gravă, a apărut între timp: căpitanul Strongbow a venit iar să întrebe când se dă plecarea navei? I-am spus din nou să aibă răbdare. O să ridice ancora o dată cu refluxul?

— Da, aşa cred. Trimite-i vorbă lui Nemi că s-ar putea s-ajung la ea.

— Imediat, senor. Deci, totul s-a hotărât? Sicriul tai-panului va fi îmbarcat pe *Prancing Cloud!* Dar senora?

— Va merge ori cu cliperul, ori cu vaporul poştal, cu unul din astea două, zise el într-o doară, apoi o porni pe coridor şi când ajunse în faţa uşii respective, bătu şi intră.

Angélique stătea ghemuită în scaunul lui Malcolm, iar lui Jamie i se păru că i se potrivea ca turnat locul tai-panului. Citea ziarul *Guardian,* la lumina lămpii.

— Bună seara, Jamie.

— 'Seara. M-am hotărât să vin şi eu cu dumneata, cu vaporul poştal, o anunţă el, încercând să rostească vorbele pe un ton mai blând, dar nu izbuti. Este de datoria mea să-i explic lui Tess Struan cum s-au petrecut lucrurile, adăugă el şi se simţi mai împăcat după ce-i mărturisi asta. Este de datoria mea şi cred că şi Malc…, cred că şi el ar fi voit să procedez întocmai. Poate că aşa te mai scutesc întrucâtva de necazuri.

— Da, îi dădu ea dreptate, cu un zâmbet moale. Sunt sigură că şi el ar fi voit asta. Închide uşa, Jamie, şi ia loc

câteva clipe.

După ce el se aşeză, îi destăinui în şoaptă planul doctorului Hoag.

— Crezi c-ai putea să duci la Kanagawa cuterul mâine seară, cu noi, câţi o să rămânem?

Jamie rămăsese încremenit de uimire şi o privea prostit, fără să scoată un cuvânt.

— Eşti nebună! Şi planul ăsta-i nebunesc de-a dreptul!

— Nu, nu, deloc. Doctorul Hoag crede că…

— Şi ăsta-i cu minţile duse de pe lumea asta…, n-o să reuşeşti niciodată aşa ceva!?

— De ce? întrebă ea, foarte calmă.

— Dintr-o mie de motive, se înfurie el. Dintr-atâtea motive, încât nici măcar nu mai merită să mai amintesc vreunul. Toată ideea asta este…, este caraghioasă, absurdă! Dacă ar auzi Willie v-ar pune direct în lanţuri!

— Nu există nici o lege care să interzică în vreun fel ceea ce vrem noi să facem, mi-a zis mie domnul Skye. De fapt, m-a asigurat că înmormântarea asta va fi totuşi legală.

— Aşa zice tâmpitul ăla, domnul Ştie-Tot? Şi ce mai are de gând Skye să facă? Să-şi pună veşmânt de popă şi să fonfăie slujba de pomenire?

— Domnul Skye crede că-l poate convinge pe reverendul Tweed să oficieze slujba, îi explică ea cu blândeţe ca unui copil supărat.

Jamie îşi ridică mâinile spre ceruri, neputincios.

— Sunteţi nebuni de legat, amândoi, iar Hoag ăla e idiot, şi-o fi pierdut minţile de-i vin asemenea idei. O să plecăm cu toţi cu vaporul poştal: dumneata, eu şi el!

Se îndreptă mânios spre uşă.

— Jamie, dumneata poţi conduce singur cuterul sau ai nevoie de un echipaj să te-ajute?

El se întoarse uluit şi o privi, nevenindu-i să creadă. Femeia îi zâmbi frumos, însă se vedea clar că era hotărâtă să meargă până la capăt.

— Avem nevoie sau nu de un echipaj?

— Da, de cel puţin doi oameni. De un nostrom şi un

mecanic.

— Mulţumesc. Dacă nu vrei dumneata să mă ajuţi, atunci aş putea să-l rog pe nostrom, da sau nu?

— Se pare că nu pot să te conving nicidecum să te răzgândeşti. Tot planul ăsta este absurd, pur şi simplu absurd.

Angélique încuviinţă din cap, cu tristeţe.

— Probabil că ai dreptate şi nici nu vom reuşi să-l ducem la bun sfârşit, însă eu voi încerca, iar dacă nu izbutesc, mai încerc, iar şi iar... Se pare că nici eu nu am cum să te fac să te răzgândeşti, dragul meu Jamie. Eu am făgăduit să-l iubesc, să-l cinstesc şi să-l ascult până la moarte pe soţul meu şi prietenul tău, căci era într-adevăr prietenul tău. Iar eu nu mă simt încă înstrăinată de el, nu încă şi nici tu. Şi Tess Struan nu-i va împlini deloc dorinţa lui Malcolm, nu-i aşa?

În tot timpul ăsta, Jamie McFay se uitase la ea, dar parcă fără să o vadă, deşi îi observa fiecare mişcare. Îşi aducea aminte de toţi anii petrecuţi în preajma lui Tess Struan, de ceea ce însemnase ea pentru el, ca şi Culum Struan, Malcolm Struan şi Dirk Struan, îşi amintea de tot ce reprezenta Nobila Casă pentru el în vremea asta. Şi totul se dusese pe apa sâmbetei, totul se năruise. Da, Nobila noastră Casă nu mai este nobilă deloc, nu mai este prima în toată Asia. Mă rog, deocamdată nu este pierdută definitiv, dar gloria ei de altădată s-a cam risipit, iar prietenul meu a murit şi asta este trista realitate! Eu unul i-am fost cu adevărat prieten. Dar el mie!? Dumnezeule Atotputernic, ce mai suntem noi, oamenii, în stare să facem în numele prieteniei!

— Aşa-i, Tess n-o să-l înmormânteze aşa cum şi-a dorit el, răspunse el cu voce tare. Probabil că ăsta-i ultimul lucru pe care-l mai poate face un prieten adevărat. O să aduc eu cuterul.

Părăsi camera. În tăcerea deplină ce se lăsă iar în odaie, Angélique oftă adânc, luă iar ziarul şi începu să citească mai departe.

În seara aceea, când doctorul Hoag sosi la Legaţia din Kanagawa, amenajată într-o aripă a templului budist, Towery, sergentul de gardă, foarte ţanţoş în frumoasa lui uniformă (chipiu şi tunică purpurie, pantaloni albi, cizme negre), îi ieşi în întâmpinare.

— Nu mă aşteptam să vă văd până mâine, don’ doctor.

— Trebuia să mă asigur că totul este în ordine. Mâine vrem să pornim dis-de-dimineaţă.

Însoţindu-l spre cealaltă aripă a templului, utilizată atunci ca morgă, Towery izbucnise în hohote de râs.

— Păi, don’ doctor, dacă l-ai lăsat în bună regulă, tot aşa a rămas, că doar nu şi-o fi luat singur picioarele la spinare, s-o şteargă din loc, de capul lui.

Deschise uşa camerei cu pricina. Era o încăpere spaţioasă, fără podele, pământ pe jos şi cu uşi cu obloane. Sergentul trase aer în piept, adulmecând.

— Încă n-au început să pută, constată el. Mie unu’ nu mi-a plăcut niciodată să stau prea aproape de hoituri. Dumneata ai nevoie de ajutor aici?

— Nu, mulţumesc.

Două sicrie goale erau aşezate pe năsălii, cu capacele lângă ele, iar altele fuseseră sprijinite de perete. Cadavrele erau întinse pe lespezile de marmură şi acoperite cu cearşafuri. În celălalt capăt al odăii se vedeau butoaie mari, pline cu gheaţă. Apa se prelingea întruna de-acolo, îmbibând pământul bătătorit de pe jos.

— Da’ cu băştinaşu’ ăsta de-a dat ortu’ popii, ce ne facem? Cât trebuie să-l mai ţinem p-aici?

— Până mâine.

Lui Hoag aproape că-i veni să leşine când îşi aduse aminte dintr-o dată că probabil acel cadavru avea să fie cerut pentru incinerare, după ritualul Shinto, numai că, după planul lor, nu mai avea să rămână nici un mort pentru aşa ceva…

— Ce s-a întâmplat, don’ doctor?

— Nimic, doar o… ăăă, mulţumesc, sergent.

Îi veni inima la loc când îşi aduse aminte că acela care murise era un biet coreean, unul dintre naufragiaţii pe

acele meleaguri, care îşi dusese cu chiu, cu vai, viaţa de azi pe mâine, fără să se mai poată întoarce în ţara lui, nedorit şi dispreţuit de localnici. Babcott fusese de acord să ardă cadavrul în crematoriul budist.

— De fapt, domnule sergent, mi-ai putea da o mână de ajutor, se răzgândi el.

După autopsie, trupul lui Malcolm fusese spălat şi îmbrăcat în haine curate de către ucenicii lor japonezi. Cu ajutorul sergentului, care prinse picioarele mortului, doctorul reuşi să-l pună în coşciug.

— Arată destul de bine pentru un mort, observă sergentul.

Chipul lui Struan era calm, liniştit.

— Hai să-l punem şi p-ălalalt, dom’ doctor. N-are nici un rost să dai mata în hernie de-atât efort, nu? Chiar dacă nenorocitul ăsta pricăjit nu are mai mult de cincizeci, şaizeci de kile.

— Mai bine l-am înfăşura în cearşaf.

Coreeanul era numai piele şi os. Murise de dizenterie. Îl puseră şi pe el în sicriu.

— Mulţumesc, zise Hoag celuilalt. Acum eu o să curăţ pe-aici, după aceea mă duc la treburile mele.

— Bine, don’ doctor. Eu dau o fugă să văd dacă v-au pregătit camera.

Rămas singur, Hoag încuie uşa în urma lui. Hotărâse împreună cu Angélique să nu permită expunerea publică a mortului, cu sicriul deschis, ca toţi cunoscuţii să vină să-şi prezinte ultimul omagiu. Cu mare grijă, închise capacul şi-l bătu în cuie, repede. Iar apoi trecu la celălalt cadavru. Însă era prea mare diferenţa de greutate. Ce să pună peste ei? Pământ! Într-un colţ al încăperii se afla un hârleţ de gropar (nu toate cadavrele erau incinerate).

Afară, lângă templu, pământul era afânat, iar noaptea se lăsase răcoroasă, străbătută de un vânticel tăios, ce răscolea frunzele. Luă la repezeală câteva hârleţe bune de pământ, pe care îl cernu peste corpul coreeanului şi pe lângă el, bătătorind ţărâna jilavă. Apoi astupă găurile rămase cu crengi. Mulţumit, lăsă într-un târziu capacul

sicriului şi-l bătu şi pe acesta în cuie. Apoi se rezemă de coşciug, răsuflând ca din foaie, asudat şi murdar de pământ, chiar mai îngrijorat decât atunci când se apucase de lucru. Skye are dreptate, îşi zise el, în timp ce se spăla pe mâini într-o găleată cu apă. N-o să reuşim până la urmă!

— Ţi-ai ieşit din minţi, doctore! spusese Skye cu vocea lui astmatică. Şi ea s-a ţăcănit, şi eu la fel, ce mai! Dacă află Wee Willie, dă în toate damblalele. Dar, nu-i nimic, mâine seară noi încercăm!

Asta se întâmplase la club, cu câteva ore în urmă, când Skye, gălăgios şi certăreţ ca întotdeauna, încercase să-l convingă să renunţe.

— Mai ia un whisky, îl îndemnase el.

— Nu, mulţumesc, eu vreau numai o cafea, iar după aceea o şterg din loc, se eschivase doctorul.

— Povestea fetei ăsteia mi-a adus aminte de Nellie a mea, doctore. Ne-am căsătorit când eu eram un biet copist ucenic, aveam doar şaisprezece ani, iar ea cincisprezece, mă rog, cel puţin noi aşa ziceam, prefăcându-ne că suntem căsătoriţi, şi locuiam într-o mansardă undeva, dincolo de Fleet Street, lângă cârciuma Old Cheshire Chesee, la localul lui Sam Johnson. Ea însă a murit la naştere, o dată cu copilul, un băiat…

Îşi aprinse un trabuc şi-i oferi unul şi doctorului.

— M-am dus la Groapa săracilor, am dat câţiva bănuţi paznicului de noapte, ăla mi-a îngăimat: bine, adu-ţi mortul… Şi cu asta s-a dus de parcă nici n-ar fi fost. În anul acela au bântuit holera şi dizenteria de erau cimitirele pline, gata să dea pe-afară – scuipase în scuipătoare, simţindu-şi gura amară. Nu m-am mai gândit la Nellie de ani de zile. Ai fost însurat vreodată, doctore?

— Da, răspunse acesta. Şi soţia mea a murit la Londra.

— Altă coincidenţă, nu? Mie unul nu mi-a mai venit niciodată cheful de însurătoare, după moartea lui Nellie…, am jurat că n-o să mai fiu niciodată aşa de sărac cum eram atunci, indiferent de ce… Şi de atunci încolo am fost tot timpul între două drumuri, am bătut pământu-n lung şi-n lat. Am avut o mulţime de femei, dar nu m-am căpătuit

niciodată cu frenţie. Dumneata ai luat-o doctore?

— Nu, nici vorbă, zisese Hoag, strângând repede degetele mâinii a zbârcă. Nu încă.

— Hei, şi dumneata eşti superstiţios, ca şi mine?

— Da. Dar, spune-mi, eşti sigur că din punct de vedere legal, suntem în măsură să ne îndeplinim planul aşa cum dorim?

— Cât se poate de sigur, al dracului de sigur…, dar dacă Wee Willie vrea să ne arunce-n cârcă nu ştiu câte acuzaţii, să fii convins că o s-o facă! Uite ce-i, de-acum orice s-ar întâmpla, Tess Struan tot o să se facă foc şi pară şi-atunci s-a zis cu slujbuşoara dumitale şi o să te trezeşti ca înecatul care se prinde de-un pai în mijlocul vârtejului.

— Nu. Mă întorc în India. Ciudat cum căile răului duc spre bine, iar cele ale binelui spre rău. Toate întâmplările din ultimele zile m-au făcut să mă hotărăsc. De data asta chiar vreau să mă întorc la Cooch Behar, în Bengal, unde am fost eu medic detaşat şi unde s-a născut ea. O să încerc să dau de familia ei şi… şi o să mai văd eu atunci ce-o să fac. Am agonisit destui bani pentru asta şi mai am câţiva ani buni în faţă, iar băiatul şi fata noastră sunt mari de-acum, londonezi sadea. Au primit o educaţie bună, cât mi-a permis şi mie punga, iar sora mea şi cu bărbatu-său le-au fost ca nişte adevăraţi părinţi… amândoi nişte pisălogi, plicticos de manieraţi, ca orice englezi adevăraţi. Eu însă sunt un doctor bun şi martor mi-e Dumnezeu din ceruri că în India este mare nevoie de doctori, chiar şi de cei nepricepuţi, aşa că, nu se ştie, poate o să-mi găsesc şi eu o părticică de fericire acolo… Nu, nu, nu mă pot aştepta chiar la atât, dar măcar de un pic de linişte să mă bucur, să nu mă mai chinuie gândul ăsta blestemat, că eu am ucis-o…

Acum, ostenit, se uită cu atenţie la cele două sicrie. Pentru ultima dată, se asigură că totul părea în regulă, că nimic nu dădea de bănuit ceva. Luă opaiţul şi ieşi, încuind uşa în urma lui. Luna fantomatică, precum o cobe, arunca o lumină palidă pe ferestrele deschise. O umbră, neauzită, se mişcă prin întuneric. Sergentul Towery, căci el era, se uită în morgă. Era peste poate de uimit. Oare de ce o fi venit

doctorul Hoag aici, în toiul nopţii, iar după aceea s-a apucat să ia pământ din grădină, ca un jefuitor de morminte, ca să-l acopere pe coreeanul ăla mort? Oameni buni, o fi murit ea pisica din pricina curiozităţii, dar eu n-am voie să mă las cu una, cu două, mai ales în exerciţiul funcţiunii. Mâine, la prima oră, o să mă duc să mă uit îndeaproape pe-aici, înainte ca drăguţul de doctor să prindă de ştire şi înainte ca Atotputernicul meu stăpân, Pallidar, să vină în inspecţie. El sigur o să găsească un răspuns la toate astea.

48

KANAGAWA

Vineri, 14 Decembrie

— Te-ascut, domnule doctor, zise glacial căpitanul Settry Pallidar.

Cu puţină vreme în urmă, Hoag fusese chemat în faţa lui. Doctorul se aşezase pe un colţ de scaun, stingherit şi palid la faţă. Cu toate că avea o răceală straşnică. Pallidar părea foarte impozant în uniforma lui, ţinându-şi spatele ţeapăn. Pe birou îşi pusese chipiul cu pană, alături de sabie, soarele dimineţii lucind pe gardă. Lângă el stătea sergentul Towery. Clopotele templului dăngăneau, rău-prevestitoare.

— Ei, am pus şi eu nişte balast, ridică Hoag din umeri, temător.

— Pentru numele Domnului, doctore, nu eşti în faţa Curţii Marţiale, iar mie unul puţin îmi pasă dacă umpli sicriele şi cu bălegar, numai fii bun şi spune-mi şi mie de ce ai făcut ce ai făcut astă-noapte!

— Eu… am…, am crezut că-i bine aşa…

— Vreau să aflu tot adevărul acum…

Un acces de tuse îl opri din vorbă. Sâcâit de boală, Pallidar îşi suflă nasul şi tuşi, apoi îşi drese vocea şi îl apucă iar tusea.

— Am eu… avem la clinică un medicament minunat, zise Hoag cu mare însufleţire. O să-ţi ia boala cu mâna, o să vezi. Are în compoziţie chinină, opiu… – voi să se ridice de pe scaun. Mă duc să-ţi aduc…

— Stai jos o dată! Acum nu mă interesează tusea, ci sicriul ăla, fir’ar să fie! Te-a văzut sergentul, şi, aşa cum era de datoria lui, a venit şi mi-a raportat tot. Acum vreau să-mi explici de ce!

Hoag se întoarse cu faţa spre el şi încercă să găsească o cale de scăpare, dar ştia că era deja prins pe picior greşit. Blestemându-l în gând pe sergent, rosti cu voce tare:

— Settry, bătrâne, aş putea să…, aş putea să-ţi vorbesc

între patru ochi, te rog?

Pallidar îl fulgeră cu privirea.

— Bine. Sergent! îi făcu el semn celuilalt să plece.

Towery salută regulamentar şi se depărtă degrabă.

— Te-ascult…

— Ăăăă… păi… vezi dumneata, vezi dumneata…

Hoag se hotărâse să-i spună verde-n faţă că mai bine şi-ar vedea de treburile lui, că doar el unul nu era supus deloc disciplinei militare, slavă Domnului, aşa că nu avea să dea socoteală unor cătane nenorocite, care îl mai călcaseră pe el pe bătături de-atâtea ori, dar nu avea să le mai îngăduie aşa ceva… însă, în loc de toate aceste cuvinte pline de îndrăzneală, se trezi că îi povesteşte totul, în cele mai mici amănunte, încheind astfel:

— Aşa că vezi, dumneata, Settry, singura problemă era diferenţa de greutate, dar pământul pe care l-am pus este exact cât îi mai trebuia… Ascultă-mă, George Babcott o să pice dintr-un moment într-altul, însă el nu trebuie să afle cu nici un chip, de altfel, nimeni altcineva nu trebuie să afle – fă-te şi dumneata că nu ai habar de toate astea – noi pur şi simplu o să trimitem sicriul cu celălalt mort la Hong Kong, coşciugul adevărat îl îmbarcăm pe cuter, iar diseară, când vine cuterul, prin voia lui Dumnezeu, o să-l înmormântăm pe Malcolm, aşa cum şi-a dorit şi aşa cum vrea şi Angél…

Hoag îşi făcu vânt cu evantaiul, simţindu-se mai bine, dar în acelaşi timp, parcă şi mai împovărat de vină.

— Pur şi simplu nu ai auzit nimic şi cu asta gata! Iar acum, acum o să-ţi dau leacul ăla pentru tuse…

— Vrei mai bine să stai jos? îl ţintui Pallidar cu privirea. Eşti de-a dreptul ţicnit! Mai întâi şi-ntâi: te-ai uitat ce-i afară?

— Poftim? rămase Hoag uluit peste poate.

Ferestrele camerei dădeau spre mare. Valuri uriaşe, întunecate, se spărgeau de ţărmuri, iar nori groşi, de ploaie, ascunseseră soarele şi acoperiseră tot seninul.

— Vai de mine! se sperie doctorul.

— Chiar aşa! Vai de tine! se răsti Pallidar. O să vină o furtună de n-ai mai pomenit înainte de asfinţit, aşa că n-o

să aveţi cum să faceţi nici o înmormântare în mare, chiar dacă vi s-ar fi permis oficial, cu toate că ştii prea bine că Sir William a hotărât să fie înmormântat la Hong Kong, aşa că eu unul jur pe Dumnezeu că acolo se va petrece ceremonia!

— Dar, Settry, nici…

— Nu, nici pentru dumneata, nici pentru Angélique, nici pentru nimeni altcineva…

Căpitanul izbucni iar într-un acces de tuse, apoi adăugă răguşit:

— Sir William este împuternicit oficial, aşa că el ia toate deciziile şi cu asta am încheiat! E clar?

— Da, dar…

— Nici un dar, pentru numele lui Cristos! Mai bine, fii bun şi dă-mi o dată ceva pentru afurisita asta de tuse şi ţine-te cât mai departe de morgă. Sergent!

Towery îşi iţi imediat capul pe uşă:

— Da, să trăiţi!

— Să pui îndată o santinelă la morgă, şi să nu mai intre nimeni acolo fără ştirea mea. Din clipa asta, nimeni nu se mai atinge de sicrie!

Hoag se duse să ia poţiunea, ocărându-se pentru prostia lui de a nu fi ascultat hotărârea lui Sir William, afurisindu-l pe Pallidar şi pe pacostea de sergent. Însă cel mai mult se blestemă pe el însuşi. „Fir'ar mă-sa a dracu' de treabă! M-am purtat ca un ageamiu nenorocit!" În clinică, găsi leacul de tuse şi pentru câteva clipe abia rezistă tentaţiei de a turna puţin ulei de ricin, în licoare, s-o facă şi mai scârboasă.

— Poftim, Settry, cu asta o să-ţi treacă.

Pallidar sorbi puţin, apoi se înecă, strâmbându-se.

— Auzi, eşti sigur că n-ai pus pişat în ea?

— Abia m-am abţinut, zâmbi Hoag. Îmi pare rău că m-am purtat ca un mare dobitoc. Totuşi, încă mai poţi să închizi ochii la asta, să ştii. Nelson aşa a făcut…

— Da, numai că el era în marină, iar noi răspundem cu capul de năzbâtiile astea.

— Settry, te rog…

Îngândurat, Pallidar bău iar din poţiune.

— Până la urmă tot va trebui să acceptaţi decizia lui Sir William, de voie, de nevoie. Oricum nu aveaţi sorţi de izbândă, pentru că ieri a fost în ziua de treisprezece.

— Aoleu, lua-m-ar toţi dracii, nici n-am băgat de seamă! pufni Hoag, cercetând scrutător chipul plăcut al celuilalt, acum brăzdat de riduri de concentrare. Ce-i, ai păţit ceva?

— Nu, eu, nu…, în afară de frisoane şi de tusea asta ticăloasă n-am nimic. Dar în colonie este o întreagă harababură.

— Adică…

— În ultimele zile s-au făcut tot felul de manevre de trupe, îngrijorătoare pentru noi… Tot felul de patrule de samurai, cele mai multe sub acoperire perfect legală. Ca să ne luăm măsuri de siguranţă din timp, am făcut şi noi acţiuni de cercetare pe drumurile spre Tokaido şi până la periferia coloniei, aşa că le-am reperat mişcările. Nu s-au legat de noi, mă rog, nu mai mult decât cu câteva împunsături obişnuite. Am numărat vreo patru sute de tâlhari dintr-ăştia înarmaţi până-n dinţi.

— Tairo Anjo încearcă să ne intimideze, să ne sperie?

— Probabil.

Pallidar începu iar să tuşească şi sorbi iar din licoare.

— Lăturile astea sunt cumplite, deja mă simt mai rău ca înainte. Bleah! În orice caz, eu unul am propus să retragem tot personalul de aici pentru o vreme.

Hoag fluieră o pagubă.

— Dar noi nu vrem să închidem clinica.

— Nici eu n-aş vrea să vă văd morţi în stradă, fără un sicriu măcar. Nimic nu le place mai mult nemernicilor ăstora decât atacurile prin surprindere. Cum i-au făcut bietului Malcolm, săracul de el. Oricum, cineva o să plătească scump pentru moartea lui!

Hoag încuviinţă din cap.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Se uită îngândurat, spre Yokohama, atât de cenuşie şi lipsită de frumuseţe în timpul iernii… Niciodată nu-i plăcuse vremea friguroasă şi nici nu avea să-i placă vreodată. Privi

spre *Prancing Cloud,* vaporul poştal, navele comerciale, navele de război şi navele-bază, care se pregăteau să întâmpine furtuna sau să părăsească portul. Vălătuci de fum ieşeau pe coşurile navelor de război – conducerea flotei ordonase să fie mereu gata de apărare şi avusese grijă să se afle asta de către toată lumea, ca Bakufu şi iscoadele lor să afle sigur că, în caz de atac, toate navele de război puteau fi mobilizate în cel mult o oră. Tot masacrul ar fi fost pur şi simplu inutil, dar altfel ce puteau face? Vinovaţii trebuiau să plătească. Şi atunci zări cuterul companiei Struan apropiindu-se de port şi lăsând în urma lui o dâră groasă de fum. Se strecura printre valurile mari ce spălau puntea şi cabina de comandă. Îngrijorarea doctorului crescu.

— Settry, nu crezi că…

Renunţă să-l mai implore încă o dată pe căpitan să se răzgândească, dându-şi seama că oricum, chiar dacă în noaptea aceea nu-l mai puteau înmormânta pe Struan aşa cum hotărâseră, cu puţin noroc, era posibil să salveze planul, dacă sicriul cu celălalt mort ajungea, din greşeală, pe *Prancing Cloud.*

Eu sunt singurul care ştie cine este într-un coşciug şi cine-i în celălalt.

Poate numai sergentul să-şi dea seama, deşi am eu o bănuială că nu o să observe aşa uşor diferenţa. Nu, nu, nimeni nu poate afla cu adevărat decât dacă deschide sicriul.

— … nu crezi că viaţa la Yokohama este mai ciudată decât în alte locuri, ca şi cum totul ar sta mereu pe un butoi cu praf de puşcă, aşa cum se întâmplă în cazul nostru?

— Nu. Peste tot este la fel. Absolut peste tot, răspunse Pallidar, privindu-l îngândurat.

YOKOHAMA

Jamie, Angélique şi Skye stăteau toţi la fereastra ce dădea spre port, în biroul tai-panului. Ploaia se izbea cu furie de geam. Era aproape amiază.

— Diseară o să fie foarte periculos să plecăm pe mare.

— Asta înseamnă că vine furtună, Jamie?

— Da, Angélique. Destul de puternică să ne oprească.

— Dar *Prancing Cloud* o să plece astă-seară, aşa cum s-a stabilit?

— Da, nici o furtună de pe lumea asta n-o să-i stea în cale. Cuterul a plecat deja la Kanagawa să îmbarce celălalt sicriu. Tot mai vrei să-l ducă la Hong Kong cu *Cloud,* în loc să-l pună pe vaporul poştal?

— Astea sunt ordinele lui Sir William, nu ale mele, spuse ea categorică. El vrea cu tot dinadinsul să-l ia pe soţul meu de lângă mine, împotriva voinţei mele. El a hotărât că sicriul trebuie să ajungă cât mai repede posibil la Hong Kong, ceea ce înseamnă că nu poate pleca decât cu cliperul. Şi, într-adevăr un coşciug o să fie transportat aşa cum a dat Sir William dispoziţie. Jamie, eu cred că vicleşugul ăsta al nostru este de fapt un lucru foarte cinstit. Cât despre furtună, n-o să fie chiar un dezastru. Iar dacă nu-l putem înmormânta pe soţul meu în noaptea asta, atunci o să încercăm mâine. Sau poimâine.

— Vaporul poştal pleacă mâine, pe la amiază.

— Ai putea să-i amâni plecarea, pentru orice eventualitate?

— Aşa cred. O să încerc. O să vorbesc eu cu căpitanul, o asigură Jamie, după câteva momente de gândire. Altceva ce mai avem de făcut?

Angélique zâmbi cu amărăciune.

— Mai întâi, trebuie să vedem dacă doctorul Hoag a reuşit cu stratagema lui. Dacă nu… poate că până la urmă va trebui să plec şi eu cu cliperul.

— Mai mult ca sigur că Hoag se va întoarce cu cuterul, iar atunci o să luăm o hotărâre. Tot o să izbândim noi cumva, nu-ţi face probleme, adăugă Jamie, fără să creadă nici el ce zisese.

— Dar, ce-ar fi dacă l-ai invita pe Edward Gornt să vină cu noi? întrebă ea.

— Nu, nici vorbă, se împotrivi McFay. Deja, noi trei şi Hoag, suntem de ajuns. Iar eu am reţinut cuşete pe vaporul

poştal numai pentru Hoag, dumneata şi pentru mine.

— Angélique, este mult mai bine pentru dumneata dacă ai rămâne aici, o sfătui Skye. Toată lumea ştie că Wee Willie a luat decizia asta împotriva voinţei dumitale. Poate că nu ar trebui să te înverşunezi atât.

— Dacă nu-l putem înmormânta pe Malcolm, atunci o să merg cu el, cu cliperul. Trebuie să fiu la înmormântare, n-am încotro, oftă ea. Ar trebui să ne alegem un căpitan pentru aventura asta a noastră. Jamie, cred că tu eşti cel mai potrivit.

— Aşa-i, o aprobă Skye. Şi până una-alta, îl aşteptăm pe Hoag.

Jamie dădu să spună ceva, se răzgândi, apoi încuviinţă şi o porni spre biroul lui. Îl aştepta un maldăr de scrisori pe care trebuia să le soluţioneze, începu să lucreze cu spor, însă, deodată, un plic din sertar îi atrase atenţia. Era epistola logodnicei lui, Maureen. Într-un târziu, lăsă tocul pe birou, luă scrisoarea aceea şi începu să o recitească, deşi făcuse asta de vreo douăzeci de ori până atunci. Cea mai importantă parte suna cam aşa: *„De vreme ce nu am primit nici un răspuns la rugăminţile şi insistenţele mele de a te întoarce în ţară şi a relua o viaţă normală, m-am hotărât să-mi pun toată încrederea şi speranţa în bunul Dumnezeu şi să mă aventurez până în Hong Kong, sau în Japonia, oriunde te vei fi aflând tu. Iubitul meu tată mi-a împrumutat banii necesari, ipotecând casa noastră din Glasgow. Te rog să-mi trimiţi vorbă la firma Cook, la Hong Kong, pentru că mâine pornesc cu vaporul poştal Eastern, la clasa a doua…”*

Scrisoarea era datată cu mai mult de două luni şi jumătate în urmă. Jamie gemu disperat. Sfinte Dumnezeule, însemna că poate ajunge în orice clipă la Hong Kong! Da, scrisoarea mea de răspuns a ajuns prea târziu. Şi-acum ce să fac? Să-i râd în faţă? Să mă ascund? Să dau bir cu fugiţii tocmai la Macao, ca bătrânul Aristotel Quance? N-am să fac asta în viaţa mea! Este viaţa mea, în fond, iar eu n-aş fi în stare să suport o nevastă şi nici măcar nu vreau aşa ceva! … Doar nu pot să-i scriu aceeaşi scrisoare din nou şi să i-o trimit în întâmpinare la Hong Kong acum. Va trebui să…

Se auzi o bătaie la uşă şi-i întrerupsese gândurile.

— Da! răcni el, furios.

Temător, Vargas îşi vârî capul pe după uşă.

— Pot să vă vorbesc o clipă, senor?

— Da, ce-i?

Vargas îi spuse, dezgustat:

— A venit un domn care vrea să vă vadă. Îl cheamă Comiman sau cam aşa ceva, după câte am priceput eu…

Jamie nu-şi aducea aminte să fi cunoscut pe cineva cu numele acesta. Vargas deschise puţin uşa. Bărbatul scund, cu faţă vicleană, de viezure, era îmbrăcat ciudat, jumătate europeneşte, jumătate cu haine japoneze. Avea pe el o cămaşă curată, pantaloni şi o haină groasă, căptuşită. Era bărbierit cu îngrijire, avea părul proaspăt spălat şi legat într-o coadă pe spate. La brâu purta un şiş, iar în picioare cizme bine lustruite. Jamie nu-l recunoscu, însă, în partea aceea de lume, străinii erau de multe ori ceea ce nu păreau la prima vedere. Dând totuşi ascultare primului impuls, îl pofti înăuntru:

— Intră, te rog.

Atunci îşi aduse aminte de vaporul poştal.

— Vargas, roagă-l pe căpitanul Biddy, să mai rămână în port, da? Cred că-l găseşti la club. Ia loc, domnule Comiman, cu ce-ţi pot fi de folos?

— Auzi, mata eşti matol?

— Da’ cine eşti şi ce vrei?

— Eu sunt Johnny Comishman, nu ţi-aduci aminte că te-am văzt pă căn’ erai cu tai-panul, io şi pretenaru’ meu, Charlie Yank? Noi suntem ăia, prospectorii, acu’ ştii?

— Aha, prospectorii! Sigur că mi-aduc aminte de voi – acum, individul era curat şi îngrijit, nu ca înainte, un vagabond lăţos, îngălat şi puţind a murdărie de la o poştă, însă avea aceeaşi privire ascunsă, parşivă. Noi am făcut o-nţelegere, iar voi v-aţi dat de partea ălora de la Brock, se răsti el, scârbit. Ne-aţi vândut ca nişte cutre!

— Aha, aşa-i. Da’ noi suntem tipi dă afaceri, nu? Şi Norbert ăla, ne-a dat mai multe lovele, corect sau nu? Dă-l încolo-acu’, că-i mort! Da’ ma-ntâi să dăm nişte udeală pă

gât nu? Dupe-aia vorbim dă ne săturăm.

Jamie nu dădu nici un semn că l-ar interesa în vreun fel individul. Unul de teapa lui nu putea veni decât cu tertipuri dubioase. Dar deschise barul şi turnă câte o jumătate e pahar de rom pentru fiecare.

— Şi-acum dă-i drumul, deşartă traista. Aţi dat vreo lovitură serioasă?

Bondocul dădu peste cap jumătate din rom, dintr-o suflare, înghiţi cu poftă şi după aceea rânji mulţumit, arătându-şi gingiile ştirbe. Nu avea decât doi dinţi stricaţi în gură.

— Grogu' ăsta-i mai bun ca poşirca aia de saké, pe Dumnezeul meu, dar nu-i vorbă, că piţipoancele astea ale lor te răsplăteşte din plin pen' paguba asta cu băutura.

Râgâi tare şi rânji iar, satisfăcut.

— Ţi-o trag astea până nu mai poţi, ce mai. Ăştia au ei nişte chichiţe aiurea dă tot, cu apa, cu spălatu' adică, şi cu regulatu'. Da, mai tare ca la Yokohama. Când îţi pui dă cap să tragi câte-o paranghelie, te hâţână astea de se clatină tot imperiu', ce mai! Începu să râdă singur, în hohote, de gluma lui, apoi zise cu voce serioasă: Am dat dă cărbune de calitate prima-ntâia, ce mai, omule, tone întregi dă cărbune prima clasă, cât să aprovizionezi toată flota de război! Şi dăm tona cu juma' de preţ faţă de Hong Kong.

— Unde? Unde îl livraţi? întrebă Jamie, plin de interes.

Cărbunele era foarte preţios şi în cantităţi reduse, mai ales pentru flotă, aşa că un furnizor local ar fi fost mană cerească pentru el şi o sursă constantă de câştig foarte important. Chiar şi la de două ori preţul practicat în Hong Kong îl putea vinde tot şi îi rămânea şi lui o jumătate din câştig.

— Unde îl livraţi? repetă el.

— Aci-n Yokohama, pentru numele lui Dumnezeu, da' şase pence de tonă le pui matale la bancă, în contu' lu' Johnny Comishman.

Dădu pe gât şi restul de rom.

— O să plăteşti în sterline sau 'n dolari mexicani, dă argint, şi mai trebuie să dai ceva şi la scârţaru' ăsta

nenorocit.

Îi întinse o bucată de hârtie, pe care scria cu litere strâmbe: Sat Yokohama, Shoya Ryoshi, negustor Gyokoyama.

— Tâlharu' ăsta ştie cum merge toată treaba, trage sforile, ştie ce să facă şi cum să facă. Îl cunoşti?

— Da, e căpetenia satului.

— Bine. Mi-a zis mie şefu' meu că-l ştii.

— Cine-i şefu tău?

Comishman rânji cu cei doi dinţi stricaţi.

— Marele senior Muc în persoană. Da' ce nevoie ai dă nume acu'? Nu-ţi pierde vremea dă pomană. Batem palma, facem târgu' sau nu?

— Pe unde-i stratul de cărbune?

— Găselniţa mea e-a mea, bătrâne, nu a matale.

Bondocul începu să râdă obraznic.

— Ar fi destul dă aproape, nu alta, da-i pe teritoriu' duşmanului. Ascultă-aici la mine: primul strat e destupat dă mine şi-acolo e-un munte-ntreg dă cărbune, iar pân' preajmă şade fo mie de prichindei d-ăştia gălbejiţi, ca să sape şi să care de-i găseşte dracii, cât să bage cărbune-n douăj' dă flote, pen' douăj' dă ani de-acu' nainte, jur pă Dumnezeu' meu!

— Dar de ce-ai venit la mine? De ce vrei să închei târgul ăsta cu mine?

— Pen' că nenorocitu' de Norbert e mort-ţeapăn şi mata eşti ăl mai mare p-aici, dac-a murit şi tai-panul. Şi Yokopoko e cam cu primejdii pen' străini, aşa-i?

Comishman întinse paharul, să-i mai toarne băutură.

— Aş mai trage pă gât nişte pileală, domnu' Poate-Tot de la compania Struan.

Jamie îi umplu paharul pe jumătate şi se aşeză la loc. Celălalt observă cât îi turnase şi mormăi nemulţumit:

— Ce-i asta?

— Asta înseamnă că plătim a cincea parte din preţul de la Hong Kong, fără taxe, şi avem marfa livrată aici. Prima livrare de-acum în treizeci de zile. Fără nici o altă târguială!

Ochii bondocului nu stăteau o clipă într-un loc, umblau

prin cameră de parcă ar fi fost şobolani.

— Ce taxe ai de plătit, le plăteşti, amice. Da’ eu tot am o altă socoteală. Să-ţi zic eu care: poimâine, matale trimiţi o barjă pen’ cărbune, taman lângă Yedo, cum am spus eu. Noi o încărcăm, mata plăteşti o cincime când e gata încărcată şi o aduci aici, la Yoko, unde-i plăteşti restu’ la şarlatanu’ ăla, de scrie pă hârtie. Şi pui în bancă şase pence dă tonă, pe numele meu, Johnny Comishman. Nici nu se poate mai cinstit d-atât, nu? Iei tot cărbunele-nainte să-l plăteşti pe tot şi la juma preţu’ din Hong Kong.

— O cincime din preţul de la Hong Kong, per total.

Faţa celuilalt se schimonosi de furie.

— Da’ la juma’ preţ îţi iese ditamai câştigu’, ce Dumnezeu, doar cărbunele-i aici, nu la mama dracu’, în Hong Kong. Nici nu mai dai banii pe navlosire, nici pe asigurări şi Dumnezeu ştie câte cheltuieli scuteşti aşa! Ce mă-sa, doar nu suntem nişte căcănari d-ăia dă să zgârcesc când n-au de ce! Ăsta-i comerţu cinstit!

Jamie izbucni în râs.

— Să-ţi zic tot eu cum facem: la prima barjă, plătesc o treime din preţul Hong Kong-ului. Dacă într-adevăr cărbunele este de calitate, cum mi-ai spus şi garantezi că poţi livra o barjă pe săptămână şi te ocupi de tot ce trebuie, până la sfârşitul anului ridic preţul la jumătate din preţul Hong Kong-ului, minus cin’ş’pe procente. Şi ţie îţi revin, trei pence de tonă. Dar ce-i cu tovarăşul tău, Charlie Yank, sau cum îl cheamă?

— Şase pence sau nimic, se îndârji Comishman.

Din nou, privirea îi umblă la repezeală prin jur, apoi se uită direct la McFay, cu ochii strălucitori.

— A mierlit-o, ca şi taipanu’ tău, da’ n-a avut norocul să moară aşa de vârtos ca ăla.

— Mai bine ţi-ai pune frâu limbii când vorbeşti de tai-panul nostru.

— Ei, linişteşte-te amice. N-am zis-o în bătaie de joc. Da’ toţi am vrea să ne ia Aia cu Coasa taman cân’ ni se-nfige fo ţăpănoasă pe ştromeleag, nu?

Dădu pe gât restul de rom şi se ridică în picioare.

— Peste două zile, pe-nserate. Încărcarea se face aici!

Îi întinse o hartă desenată de mână. Locul cu pricina era însemnat cu un X şi era situat la câţiva kilometri nord de Kanagawa, la sud de regiunea Yedo.

— Voi aduceţi toate maşinăriile dă trebuie pen’ asta, noi aducem mâna dă lucru.

— Nu se poate în două zile, pentru că o să cadă pe sâmbătă. Las-o pe luni.

— ’Nţeles. Ziua lăsată dă Domnu’ pen’ odihnă rămâne sfântă. Deci peste trei zile.

Jamie studie cu atenţie harta. O barjă lipsită de apărare armată, numai cu instalaţia de încărcat cu cărbune şi echipajul necesar era o pradă foarte uşoară pentru orice ambuscadă.

— Devreme ce barja va merge până acolo pe mare, iar cărbunele este pentru marina militară, cred că or să trimită o fregată, ca să asigure paza dinspre coastă.

— Din partea mea, n-au decât să trimită toată flota aia fioroasă, declară Comishman, încercând să pară foarte demn. Numa că ţi-am pus banu’ în braţe, pen’ Dumnezeu, şi vreau să fim chit, ce mai.

— Abia aştept să aud ce-nseamnă asta.

— Asta-nseamnă şase pence pe tonă sau nu facem nici un târg!

— Patru pence.

Comishman scuipă scârbit.

— Şase pence, pe Dumnezeu’ meu, doar io ştiu bine ce bun e cărbunele ăla şi cât îi arde buza după el p-ăia din marină şi înţeleg eu cât poţi să scoţi tu din el. Poa’ c-ar fi mai bine să tratez direct cu ei.

— N-ai decât să-ncerci, întinse Jamie coarda. Să-ţi spun eu cum rămâne: la primele zece barje patru pence, iar după aceea şase.

Scundacul îl fulgeră cu privirea.

— Acu’ înţeleg eu de ce sunteţi voi o Casă al dracu’ de Nobilă!

Îşi repezi înainte mâna aspră şi bătătorită.

— Ce mai, ai vorbit ca un mare domn de la Struan!

Îşi strânseră mâinile, apoi Comishman îl mai întrebă:

— Auzi, p-aici, pe la voi, se găseşte mercur?

Jamie îşi ciuli urechile. Mercurul era folosit pentru extragerea aurului.

— Da. Cât ai nevoie?

— Păi la-nceput, nu prea mult. Îl pui şi p-ăsta la socoteală, da?

— Bine. Unde stai, la *Yokohama Arms?*

— A, nu-i dă nasu' meu. Nu, nu-i dă mine Mahalaua Beţivanilor, scrâşni Comishman printre dinţi. Io mă-ntorc chiar acu' la treaba mea, iar mata să nu scapi o vorbuliţă de târguiala noastră, nici de f'un nume sau de marafeţi…, n-aş vrea să-mi sară-n gât nişte tăietori d-ăştia, c-abia aşteaptă!

Se îndreptă spre ieşire.

— Hei, stai puţin! Unde te repezi aşa? Cum pot să iau legătura cu tine?

— Trebui să mă întorc la trebile mele, amice, răspunse Comishman, dându-şi importanţă.

Îşi arătă iar cei doi dinţi stricaţi, într-un rânjet sfidător.

— M-aşteaptă palanchinu' şi samuraii dincolo de Poarta dă Nord, că m-am furişat singur, ca şarpele. Da' data viitoare când mă-ntorc p-aci, vin ca un mare domn, nu mai dau în viaţa mea pân' cloaca aia împuţită dă Mahalaua Beţivanilor. Şi n-ai de ce să dai mata de mine, trebuie doar să te duci la găoazaru' ăla den sat. Ăsta-i comerţ cinstit, nu uita! Trebuie să ne ţinem cu dinţii de el! Pune şi mercuru' ăla pe barjă.

Ieşi din încăpere, Jamie rămase multă vreme cu ochii pe pereţi, cumpănind tot ceea ce discutaseră. O cantitate importantă de cărbune putea să fie o adevărată mină de aur pentru el, dar era inevitabil ca totul să se ducă de râpă în clipa când flota avea să facă Yedo una cu pământul. De ce-i trebuie nemernicului mercurul? Chiar vrea numai să-i iasă şi lui o ciupeală sau urmăreşte altceva? Şi cine o fi capul întregii afaceri? Da' mai bine să mă gândesc cine-i şeful meu? Fără îndoială, Tess. Până la sfârşitul lunii. În ce măsură îi sunt eu dator ei să-i fiu loial? Până la capăt? Da,

până la sfârşitul lunii.

Ploaia răpăia în geam. El se ridică şi se uită spre port, cercetător. Marea era şi mai întunecată, iar plafonul de nori se lăsase mult. E clar că o să fie cam greu pentru cuter să răzbată, dar nu şi pentru un vapor mare. Ei, dar uite-l!

Cuterul companiei Struan se afla deja cam la cincizeci de metri de pontonul lor. Îşi croia drum prin valuri, luând apă întruna, dar nu foarte multă, valul de provă destul de înalt, steagul companiei înălţat doar până la jumătatea catargului, ca şi steagul din bernă, de pe clădirea reprezentanţei, aşa cum fusese arborat de la moartea tai-panului. Binoclul lui era pe pervazul ferestrei. Acum îi vedea clar, prin lentilele puternice, pe Hoag şi Pallidar, stând în cabina de comandă, iar sicriul acoperit cu un steag, fusese bine legat de o banchetă, aşa cum ordonase el. Inima îi tresări, îndurerată, când zări blazonul cu Leul şi Dragonul îngemănaţi, de pe flamura înfăşurată în jurul coşciugului lui Malcolm – niciodată în viaţa lui nu crezuse că avea să fie martor la o asemenea privelişte. Apoi îşi aduse aminte că nu era sicriul cu prietenul său, ci înăuntru se afla un băştinaş, un necunoscut. Sau cel puţin aşa spera el.

— Vargas!

— Da, senor!

— Ia tu maldărul ăsta de corespondenţă, copiază-l şi parafează-l… După-amiază mă ocup eu şi de restul. Vezi că mă întorc târziu.

— Căpitanul Biddy nu era la club, dar îl aşteptau să vină, senor. I-am lăsat mesajul dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Fără grabă, îşi luă haina groasă şi pălăria, apoi ieşi, strângându-se înfrigurat de vântul tăios. Erau numai câţiva pe Strada Mare. La Poarta de Nord, nu se vedea nici urmă de Comishman. Câţiva samurai se adăpostiseră de ploaie pe lângă vama lor. Nişte negustori se grăbeau spre club să mai bea ceva. Alţii se clătinau deja ameţiţi. Unul din ei se opri locului şi urină în şanţ. Mahalaua Beţivanilor părea şi mai sordidă, în lumina aceea difuză. Prin locurile astea, orice femei ar fi în mare primejdie, îşi zise el.

— Ahoy, Jamie! strigă Hoag de pe cuter.

— Salut, doctore, salut, Settry!

Săriră amândoi pe pontonul smolit, cu pilonii îngropaţi adânc pe fundul apei, ce trosnea jalnic sub izbiturile valurilor furioase. De la prima privire îşi dădu seama că stratagema lui Hoag reuşise, oricât încerca doctorul să pară nepăsător. Deci, de-acum trebuie să mergem până la capăt, n-avem încotro, îşi zise McFay. Pe Pallidar îl cuprinse iar un acces de tuse.

— Settry, mai bine ai grijă de tine, înainte să te îmbolnăveşti de-a binelea…

— Păi, deja am luat măsuri, răspunse Pallidar înnegurat la faţă. Individul ăsta de-aici, de se laudă că-i doctor, mi-a dat o lătură nenorocită care o să mă omoare cu zile. Doctore, adăugă el tuşind întruna, dacă o să dau ortu' popii, sper să putrezeşti şi tu în fundul iadului!

Hoag izbucni în râs.

— Lasă, mai iei o doză dublă şi mâine o să fii sănătos tun. Dar pe-aici este totul în regulă, Jamie?

— Da.

— Te las pe tine să rezolvi totul în privinţa sicriului, Jamie. O să-l îmbarcaţi imediat pe *Prancing Cloud?*

— Peste vreo jumătate de oră Angélique voia să… să-şi ia rămas bun. Iar reverendul Tweet o să spună şi el o rugăciune de pomenire.

— Asta înseamnă că-i hotărâtă să nu plece cu cliperul?

— Nu pot să-ţi spun, Settry, nu sunt sigur. Ultima oară am înţeles că voia să plece cu vaporul poştal, dar ştii şi tu ce capricioase sunt femeile.

— N-o învinovăţi prea mult pentru asta. Şi mie mi s-ar face rău la gândul că trebuie să mă întorc pe nava aia nenorocită.

Pallidar îşi suflă nasul şi se cuibări mai bine în paltonul gros.

— Dacă vrei, pot să-l conving eu pe Sir William să trimită coşciugul cu vaporul poştal, şi atunci vor ajunge amândoi o dată în Hong Kong.

— Asta nu, interveni Hoag, prea pripit după părerea lui

McFay, însă o drese la iuţeală. Nu, nici vorbă, Settry, bătrâne. Eu unul, ca medic, nu aş recomanda deloc o astfel de soluţie. Cel mai bine este să laşi lucrurile aşa cum sunt. Iar sicriul să plece cu *Prancing Cloud.* Angélique s-a mai întremat acum, dar un şoc prea puternic ar fi o nenorocire pentru ea. Aşa că, totuşi, cel mai bine este ca ea să meargă cu vaporul poştal, iar coşciugul cu cliperul.

— Cum vrei tu, Jamie, eu oricum o să-l sfătuiesc pe William să evacueze cât mai repede toată Kanagawa. De fapt, de-asta m-am şi întors.

— Sfinte Cristoase, dar de ce?

Pallidar îi povesti despre numeroasele patrule de samurai ce împânzeau locul.

— Nu că ne-ar fi speriat cumva. Putem să-i ştergem pe toţi de pe faţa pământului la iuţeală. Te superi dacă te rog ceva? Mă gândesc că dacă m-aş întoarce cu cuterul nostru, aş scuti o grămadă de timp.

— Dar de ce nu pleci până la *Prancing Cloud* cu el şi cuterul te duce apoi înapoi la Kanagawa? Vrei să înnoptezi la Kanagawa?

— Nu, mi-a ajuns cât am văzut. Vreau numai să-mi iau băieţii de-acolo, mărturisi Pallidar, spre marea lor uşurare. Funcţionarii şi străjile pot fi evacuaţi în zilele următoare. Vorbim mai târziu, încheie el şi se depărtă, tuşind fără încetare.

Nici nu plecase el bine, că Hoag se grăbi să-l informeze pe complicele lui:

— Totul a mers perfect, Jamie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi povesti chiar acum.

În ciuda frigului şi a umezelii, pe Jamie îl trecură toate sudorile. O porni iar pe Strada Mare să se adăpostească sub streaşina unei clădiri, să fie sigur că nu-i aude nimeni.

— Ce s-a întâmplat? se interesă într-un târziu.

— Totul a mers minunat, ca printr-un miracol. Azi-dimineaţă, îndată ce au sosit cuterul, noi ne-am dus la morgă şi…

— Care noi?

— Settry, sergentul Towery, nostromul şi doi oameni din echipaj. Am aşezat steagul peste sicriu, l-am legat bine şi l-au îmbarcat pe cuter. Celălalt coşciug a rămas acolo, să-l luăm noi desează sau oricând putem. Mă rog, a rămas acolo sub pretextul că va fi incinerat.

Hoag rătăci câteva clipe cu privirea peste ape, încercând să desluşească largul prin pânza deasă a ploii.

— N-avem nici o şansă să ducem totul la bun sfârşit astă-noapte, nu-i aşa?

— Nu, dar mâine dimineaţă o să se liniştească vremea asta, aşa cred.

— Bine, îşi frecă Hoag mâinile îngheţate. Totul a mers de minune, ce mai! N-am avut decât o singură problemă: coreeanul ăla era mărunţel şi tare pricăjit, aşa că i-am umplut sicriul cu pământ, ca să ajungă cam la aceeaşi greutate.

— Sfinte Cristoase, să ştii că ai dreptate! La asta nu m-am gândit! Chiar că a fost o idee grozavă!

— Am făcut asta, seara, târziu, fără să întâmpin vreo dificultate... nimeni nu şi-a dat seama când au dus coşciugul pe cuter, nici nu le-a trecut prin cap măcar.

— Doamne Dumnezeule, toată chestia asta este pe muchie de cuţit! oftă Jamie îngrijorat. Şi cum o să luăm noi de-acolo celălalt sicriu, chiar de lângă Legaţie, de sub ochii tuturor funcţionarilor şi soldaţilor?

— M-am îngrijit eu şi de asta, chicoti doctorul. Le-am poruncit deja ucenicilor mei japonezi să-l pună deocamdată în magazia de lângă cheul nostru, de la Kanagawa, care nu-i departe de crematoriu. Pot să facă asta fără să trezească bănuiala nimănui. George mi-a zis că acolo pune şi el provizoriu sicriele, când nu are spaţiu la morgă. Deci, este un lucru obişnuit!

— Nemaipomenit! Şi cât de departe este de cheu?

— Cam cincizeci de metri. Trei dintre noi îl pot transporta fără nici o greutate şi doar îl avem şi pe nostrom, nu-i aşa?

— Da. Ai făcut al naibii de bine. Totul! Ce mai, al naibii de bine, îl lăudă sincer Jamie, apoi scrută ploaia deasă.

Mare păcat că nu putem termina toată treaba astă-seară.

— Nici o grijă. Mâine o să fie la fel de bine.

Hoag era foarte încrezător în vorbele lui şi se simţea mândru de laudele lui McFay. Nici nu se mai obosi să-i mărturisească faptul că fusese descoperit şi că Pallidar ştia de planul lor. În dimineaţa aceea luaseră micul dejun împreună şi el tocmai începuse să vorbească:

— Settry, aseară eu…

Dar Pallidar îl întrerupse:

— Las-o baltă, uită de toată povestea asta, doctore. Ăsta ar fi cel mai bun lucru, pentru toată lumea.

Da, are dreptate, îşi spuse el acum, jubilând. O să uit cu desăvârşire.

— Să mergem să o liniştim pe Angélique! Cum se mai simte? se interesă el cu voce tare.

Într-o oră, se strânseseră toţi lângă cuter. Ploaia se înteţise, iar vântul era tot mai tăios. Dinspre cheu veneau mereu rafale de stropi, de la valurile mari ce se izbeau de mal. Nava, bine ancorată, sălta şi cobora o dată cu valurile, iar parâmele de legătură scrâşneau la fiecare mişcare. Angélique era îmbrăcată în doliu, cu o haină de ploaie tot neagră, peste rochia cernită, cu pălărie neagră, văl de aceeaşi culoare, şi o umbrelă mare, albastru-închis, ce contrasta izbitor cu veşmintele ei.

Împrejurul ei: Jamie, Skye, Dimitri, Tyrer, Sir William şi ceilalţi ambasadori, căpitanul Strongbow, Gornt, Marlowe, Pallidar, Vargas, André, Seratard, dar şi reverendul Tweed, precum şi mulţi alţii, toţi încotoşmănaţi, în haine groase, să-i ferească de ploaie. În spatele lor, părintele Leo stătea ca o stană de piatră, cu mâinile ascunse în mânecile largi, privind în stânga şi-n dreapta, pe sub marginea glugii. Jamie îl rugase pe Tweet să vină şi să le dea binecuvântarea.

— Ar părea suspect dacă n-am face-o, Angélique, argumentase el. O să-l conving eu că nu trebuie să ţină o slujbă sau o cuvântare, că n-ar fi normal, dar poate să ne dea binecuvântarea.

Vremea necruţătoare îi ajutase, aşa că reverendul rostise o scurtă predică funerară. Dintr-o dată, Tweet deveni foarte elocvent. Când el termină, toţi se uitară la ea, copleşiţi de acele momente. Pe deasupra lor se roteau pescăruşi ţipând cum le e felul, în vreme ce vântul se răsucea în vârtejuri, apoi zburau mai departe, o dată cu curenţii de aer.

— Doamnă, permiteţi-mi să vă prezint din nou sincerele mele condoleanţe, rosti Sir William.

— Mulţumesc, răspunse ea glacial, în timp ce ploaia curgea şiroaie de pe umbrela ei. Dar protestez împotriva interdicţiei de a-mi înmormânta soţul în mare, aşa cum a dorit el şi aşa cum vreau şi eu.

— Am luat cunoştinţă de protestul dumneavoastră, doamnă, zise Sir William, ridicându-şi pălăria, politicos.

Trecură apoi toţi ceilalţi prin faţa ei, prezentând fiecare condoleanţele cuvenite, scoţându-şi pălăriile sau salutând milităreşte. Strongbow o salută şi el, apoi urcă pe cuter. Pallidar îl urmă, dar Marlowe se opri câteva clipe locului, înaintea ei, încă foarte emoţionat.

— Îmi pare nespus de rău, rosti el, apoi o salută respectuos şi se duse după ceilalţi.

Părintele Leo rămăsese ultimul. Mohorât, făcu semnul crucii, murmurând întruna cuvinte latineşti, cu faţa ascunsă aproape în întregime în gluga neagră.

— Dar el nu era catolic, părinte, zise ea cu blândeţe.

— Eu cred că, în sufletul lui, era de aceeaşi credinţă cu noi, seniora, răspunse acesta, cu voce îndurerată, căci toată noaptea se rugase şi se frământase dacă trebuia să participe şi el la ceremonia aceea sau nu.

— Ar fi văzut el până la urmă Sfânta Lumină, senora, dumneavoastră l-aţi fi ajutat, sunt sigur. In nomine Pater…

Foarte trist, plecă şi el, agale. De-acum nu mai rămăseseră pe cheu cu ea decât Jamie, Hoag şi Skye.

— Şi-acum ce facem, Jamie? întrebă ea, copleşită dintr-o dată de tristeţe.

— Mai rămânem aici câteva minute, răspunse el.

Ca toţi ceilalţi, avea sentimentul că lua parte la un

complot, dar în acelaşi timp era foarte impresionat de trista poveste a femeii şi simţea că este drept să procedeze astfel. Vrei numai să-ţi ajuţi prietenul şi-atâta tot, îşi zise el. Da, numai că trebuie totuşi să fac asta pe ascuns, ceea ce-mi displace cu desăvârşire. Atunci nu te mai gândi la asta, pentru că eşti căpitanul lor, aşa că poartă-te ca atare!

— Căpitane Strongbow, ridică ancora! Cu Dumnezeu înainte!

— Aye, aye, sir, mulţumim!

Cuterul se depărta de ponton, strecurându-se cu agilitate printre celelalte nave, apoi mări viteza. În urma lui se adunară stoluri de pescăruşi. Rămaseră câteva momente, privindu-l cum se duce.

— Mă simt atât de ciudat, murmură Angélique, plângând liniştit. De fapt, totul pare atât de ciudat şi totuşi nu este. Nu facem nici un păcat, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Din nou, Jamie hotărî pentru ei toţi.

— Nu, nicidecum, răspunse el, apoi o prinse de braţ şi o conduse spre casă.

Chiar înainte de apusului soarelui, Vargas bătu în uşa biroului tai-panului.

— Domnul Gornt vă roagă să-l primiţi, senora. Iar monsieur André a lăsat un mesaj din partea lui monsieur Seratard, care vă asigură că ar fi foarte onorat dacă aţi binevoi să luaţi cina împreună.

— Mulţumeşte-i din partea, dar spune-le că nu pot astăzi, poate mâine. Poate… Bună, Edward, intră, te rog.

Se aşeză iar pe scaunul de lângă fereastra pe unde pătrundea lumina difuză şi se vedea ploaia. Li se pregătise o sticlă de vin alb, gata desfăcută şi lăsată la rece, în frapieră. Un pahar fin, de cristal, era întors cu gura în jos, pe gheaţă.

— Te rog, serveşte-te singur. Te îmbarci acum?

— Da, nava e gata de plecare. În sănătatea dumneavoastră, doamnă.

— Şi a dumitale. Eşti singurul pasager?

— Nu ştiu, răspunse el, apoi şovăi câteva clipe înainte

de a mărturisi. Sunteţi minunată, doamnă, păreţi atât de diafană şi de neatins…

— Îmi pare rău că pleci. Poate că totul va merge însă mai bine după ce te vei întoarce, rosti ea, simţind că bărbatul acela îi place tot mai mult. Te întorci imediat, sau te duci mai întâi la Shanghai?

— Asta n-am să ştiu sigur decât după ce voi ajunge în Hong Kong. Dar dumneavoastră unde o să locuiţi acolo? La Marea Casă Struan, de pe Pisc?

— Nu m-am hotărât… încă… dacă plec într-acolo.

— Dar… nu mergeţi la înmormântare? întrebă el, descumpănit.

— O să văd mâine, răspunse ea, voind cu tot dinadinsul să-l ţină în şah, ca pe toată lumea de altfel, inclusiv pe Jamie. Domnul Skye m-a sfătuit să rămân aici şi, pe deasupra, nici nu mă simt prea bine, ridică ea din umeri, neajutorată. O să mă decid eu mâine, oricum am o cuşetă rezervată. Eu una îmi doresc cu disperare să fiu alături de el, trebuie să mă duc acolo şi, totuşi, dacă nu este înmormântat aşa cum şi-a dorit şi aşa cum am dorit şi eu, înseamnă că… înseamnă că l-am trădat.

— Nu l-aţi trădat, doamnă. Asta ştie toată lumea.

— Dar dumneata nu mă vei trăda, Edward, nu-i aşa? O să-i dai ei scrisoarea mea şi o să faci totul întocmai cum am discutat, da?

— Imediat ce ajung acolo. Promisiunea făcută se ţine întotdeauna. Este o chestiune de onoare, doamnă, încheie el, privind-o drept în ochi.

— Şi eu ţi-am promis ceva, nu-i aşa? Şi este tot o chestiune de onoare. Îţi făgăduiesc prietenia mea pentru totdeauna.

După tonul cu care spusese ultimele cuvinte părea că e o promisiune şi totuşi nu e. Din pricină că începuse s-o dorească, nu mai putea să-şi dea prea bine seama cât trebuie să înţeleagă din vorbele ei. Mai devreme ar fi voit nespus să ştie până unde ţintea promisiunea aceea. Dar acum părea că între ei era o barieră. De fapt mă bucur că există această barieră, pentru că, dacă îmi stă mie în cale,

fără îndoială, că asta este valabil pentru orice alt bărbat, îşi zise el. Şase luni, cât durează doliul, nu înseamnă prea mult timp de aşteptare, în schimb este un răgaz minunat să ne mai apropiem unul de altul. Deci s-ar putea ca ea să nu vină la Hong Kong. În ce măsură mă afectează asta pe mine?

— Ce planuri am eu, doamnă? Asta nu depinde decât de Tess Struan.

Ar fi voit el să-i mărturisească adevăratul lui plan, numai că era prea deştept ca să se dea de gol în faţa ei, chiar dacă i-ar fi spus pe ocolite numai jumătate de adevăr.

— Eu sper că ea se va folosi de informaţiile pe care i le voi da eu. Ceea ce va dura cel puţin o lună. Dacă o să vrea şi ea, o să rămân acolo toată luna, pentru că va avea nevoie de ajutor, doamnă. Dar totul depinde numai de ea. Dacă dumneavoastră veţi veni cu vaporul poştal, o să mai discutăm acolo. Dacă nu, aş putea să vă scriu?

— Dar, bineînţeles, te rog chiar. Mi-ar face mare plăcere. Te rog să-mi scrii de fiecare dată când pleacă poşta încoace.

Deschise sertarul şi scoase o scrisoare adresată doamnei Tess Struan. Plicul era nesigilat.

— Poţi să citeşti, dacă vrei.

— Vă mulţumesc, doamnă, dar nu este cazul.

Angélique luă scrisoarea înapoi, dar nu o pecetlui, ci numai vârî partea desfăcută a plicului înăuntru, fără să o lipească.

— Aşa nu vei fi nevoit să te chinui să-l deschizi, Edward.

El izbucni în râs.

— Ce vă face să credeţi că sunt în stare de asta?

— Eu aşa aş proceda. Tentaţia este prea mare. Te rog numai să lipeşti plicul înainte de a i-l înmâna.

El încuviinţă din cap.

— Mi-aţi spus o dată că acum ştiţi de ce soţul dumneavoastră ţinea la mine, adică de ce pot deveni un duşman de temut, dar şi un prieten încă şi mai primejdios. Poate că acelaşi lucru este valabil şi pentru dumneavoastră, Angélique.

— Poate, cine ştie, răspunse ea simplu. Eu încerc să-mi găsesc un locşor în lumea asta nouă în care am intrat, Edward. Numai că peste tot dau doar de greutăţi neînţelese şi de nisipuri mişcătoare. Dar îţi vei da seama şi dumneata că, o dată ce mi-am dat cuvântul de onoare, mi-l ţin, fără doar şi poate. Nu uita că sunt franţuzoaică, zâmbi amuzată. Citeşte scrisoarea, îl îndemnă.

„Scumpă doamnă Struan,

Bănuiesc că aţi aflat între timp groaznica veste despre sfârşitul lui Malcolm. Regret nespus că nu sunt lângă dumneavoastră în aceste clipe dureroase, dar doctorul Hoag m-a sfătuit să nu pornesc la drum cu Prancing Cloud şi nici cu vaporul poştal.

Nu vă pot spune cât sufăr şi cât am suferit din pricina acestei nenorociri. Daţi-mi voie doar să vă mărturisesc pur şi simplu că l-am iubit cu adevărat şi am încercat să-i fac zilele cât mai fericite, atâta vreme cât a trăit, iar apoi, după ce s-a stins din viaţă m-am străduit prin toate mijloacele să aibă parte de o înmormântare cum şi-a dorit, în mijlocul mării, întocmai ca adoratul lui bunic. Numai că mi s-a interzis. Vă rog, vă implor, vă rog din tot sufletul să faceţi dumneavoastră pentru el ceea ce eu nu am reuşit.

Însă într-alte privinţe nu vreau să-i nesocotesc voinţa. Aducătorul acestei scrisori a fost prietenul fiului dumneavoastră. El vă va da nişte informaţii de mare importanţă, pe care trebuia să i le comunice lui Malcolm chiar în ziua în care a murit, iar Malcolm se grăbea să vi le aducă la cunoştinţă, trimiţându-le o dată cu nava Prancing Cloud. Aceste informaţii pot aduce ruinarea duşmanilor dumneavoastră dintotdeauna: Tyler şi Morgan Brock. Domnul Gornt mi-a jurat că vă va destăinui fiecare detaliu legat de această problemă. Iar eu vă implor să vă folosiţi de aceste informaţii, dacă sunt într-atât de valoroase pe cât pretinde el. Reuşita acestui plan şi alinarea durerii dumneavoastră de mamă ar fi, ştiu prea bine, şi ultimele dorinţe ale lui Malcolm.”

Scrisese deja data, locul expedierii – Yokohama, şi se

semnase Angélique Struan. Epistola mai conţinea şi un postscriptum:

„Ce ciudat că noi două, care avem atâtea în comun – şi eu îmi urăsc tatăl, pentru că a încercat să-mi distrugă viaţa – am rămas atâta vreme despărţite, fără nici un motiv.”

Îngândurat, Edward Gornt lipi plicul. Apoi îl puse în buzunar şi ridică paharul:

— Să aveţi parte de o viaţă lungă, doamnă, pentru că sunteţi o fiinţă cu totul deosebită…

— Cum aşa?

— Nu cereţi nimic, dar daţi totul în schimb, rosti el cu sinceră admiraţie.

Dar nu adăugă ceea ce gândea de fapt: „Nici măcar n-ai făcut aluzie la următoarea lună de zile, în care amândouă veţi tremura pentru acelaşi motiv – dacă nu cumva porţi în pântece copilul lui, pentru că atunci tot imperiul Struan va fi la picioarele tale, indiferent dacă pruncul va fi băiat sau fată, deşi un fiu ar fi cu adevărat minunat! Şi chiar dacă nu ai rămas însărcinată, orice pretenţie bănească, oricât de mare, va fi la fel de minunată şi nu te va putea da în judecată. Şi în oricare din aceste două cazuri, tot cu mine te vei mărita!”

— Sunteţi o femeie uluitoare, doamnă, rosti el calm. Sper că îmi va fi îngăduit să am parte de prietenia dumneavoastră pentru totdeauna.

Se ridică de pe scaun şi îi sărută mâna, galant, iar după aceea se retrase. Rămasă singură din nou, Angélique dădu din cap, mulţumită de ea, apoi îşi turnă şampanie în paharul lui – mai erau şi alte pahare în bar, dar ea îl alese în mod voit pe-al lui – şi sorbi licoarea parfumată, bucurându-se tot mai mult. Apoi, cu tristeţe în glas, ridică şi închină, uitându-se spre largul mării:

— Cu Dumnezeu înainte, *Prancing Cloud!*

Mai sorbi o înghiţitură. Şi zâmbi.

— Phillip!

— Da, Sir William!

— Ia tu astea de-aici. Restul depeşelor sunt gata?

— Da, sir. Am mai făcut câteva copii după amândouă procesele-verbale ale anchetelor, după certificatul de deces şi celelalte acte. O să predau corespondenţa dumneavoastră „personală şi strict confidenţială” adresată guvernatorului, mă duc acum s-o iau din seif şi cu asta am încheiat hârţogăria. Cel mai bine ar fi să le duc personal la bordul lui *Prancing Cloud.*

— Da, ai dreptate. Dar mai am să-ţi dau o epistolă. Mai aşteaptă câteva minute.

Obosit peste poate de toate documentele ce trebuiseră întocmite şi de hărţuiala ultimelor zile, precum şi de gândul chinuitor că Yokohama era atât de lipsită de apărare, Sir William încercă să-şi alunge cumplita durere de cap, se gândi câteva clipe, apoi verifică dacă peniţa era curată, alese o coală cu cel mai impresionant antet oficial şi se apucă să caligrafieze cu scrisul lui sigur:

„Scumpă doamnă Struan,

Vă trimit scrisoarea de faţă printr-un mesager, cu Prancing Cloud, din motive deosebite, atât oficiale, cât şi de natură personală.

Mai întâi de toate, aş dori să-mi permiteţi să vă transmit cele mai sincere condoleanţe pentru nenorocirea ce s-a abătut asupra fiului dumneavoastră, care era unul dintre cei mai apropiaţi prieteni şi colaboratori ai mei. Apoi, îngăduiţi-mi să vă informez că toate circumstanţele în care s-a încheiat căsătoria lui şi s-a produs moartea sa sunt consemnate în procese-verbale oficiale, strict secrete, întocmite sub prestare de jurământ. O copie a acestor documente o veţi găsi anexată scrisorii mele.

După toate cunoştinţele mele, căsătoria încheiată pe navă este perfect legală (l-am întrebat chiar pe Procurorul General despre această procedură).

De asemenea, din câte am cercetat eu, doamna Angélique Struan nu are nici un amestec în moartea soţului ei şi în nici un caz nu poate fi învinuită pentru aceasta, concluzie confirmată şi de doctorii Hoag şi Babcott (precum şi de o parte dintre documentele anchetei oficiale),

asigurări pe care, fără îndoială, le veţi primi şi dumneavoastră de la sus-numiţii.

După toate cunoştinţele mele, fiul dumneavoastră a murit din pricina rănilor căpătate în timpul atacului fulgerător de la Tokaido şi, de fapt, începând de atunci i-a fost sortită moartea. Stăpânul acelui ţinut, un daimyo, cel ce a poruncit să se întreprindă acest atac, nu a fost încă adus înaintea judecăţii, dar vă asigur că asta se va petrece cât de curând.

Din câte am aflat până acum şi am observat personal, fiul dumneavoastră a fost îndrăgostit nebuneşte de mademoiselle Richaud şi a încercat cât i-a stat în putere să o convingă să devină soţia lui. Domnia Sa a răspuns cu aceeaşi afecţiune sentimentelor lui, însă într-un mod admirabil, plin de bunăcuviinţă. Este cu adevărat o tânără de mare nobleţe şi oricine răspândeşte zvonuri contrare nu face decât să o calomnieze în mod josnic.

În sfârşit, după câte mi s-a adus la cunoştinţă, fiul dumneavoastră a dorit să fie înmormântat în mare, ca şi bunicul lui...”

Sir William ezită câteva momente, încercând să aleagă cele mai potrivite cuvinte. Cumpăni câtăva vreme cum să formuleze încheierea, apoi continuă cu scrisul lui ferm:

„Văduva lui a stăruit până în ultimul moment să se îndeplinească aici acest ritual, voind să respecte ultima dorinţă (încă nu am găsit nici un testament sau vreo scrisoare din care să reiasă aşa ceva) şi eu cred cu tărie că, într-adevăr, aşa ar fi voit răposatul. Însă nu am dat ascultare rugăminţilor şi insistenţelor văduvei lui, ci am hotărât ca rămăşiţele pământeşti ale lui Malcolm să fie trimise la Hong Kong, la dumneavoastră.”

Rămase iar câteva clipe pe gânduri, recitind cele scrise până atunci şi cumpănind la toate implicaţiile lor, apoi se decise să încheie astfel:

„Îmi permit să vă sfătuiesc să procedaţi aşa cum şi-a dorit fiul dumneavoastră.

Al dumneavoastră credincios, doamnă...”

Mai reflectă câteva momente, apoi se duse la bar şi-şi

turnă un pahar de brandy, îl bău şi se aşeză iar la birou. Reciti cu atenţie scrisoarea, de două ori.

Adăugă câteva cuvinte, schimbă altele şi transcrise epistola, semnând-o „Ambasadorul Majestăţii Sale Britanice în Japonia”. Apoi reciti iar cele scrise. În sfârşit, se declară mulţumit. După propoziţia „Este cu adevărat o tânără de mare nobleţe” tăie „oricine răspândeşte zvonuri contrare nu face decât să o calomnieze în mod josnic” (pentru că se întrebase şi el ce zvonuri) şi scrisese în loc „iar eu stărui pe lângă dumneavoastră să o trataţi cu îngăduinţă”. După „a dorit să fie înmormântat în mare” eliminase „ca şi bunicul lui”, nefiind sigur că acela era motivul.

— Acum este mult mai bine, rosti el cu voce tare. Exclude orice aluzie.

Da, este mult mai potrivită formularea asta – stărui pe lângă dumneavoastră să o trataţi cu îngăduinţă, îşi zise el, cu toate că numai bunul Dumnezeu ştie care or să fie relaţiile dintre femeile astea. Acum o săptămână aş fi putut pune rămăşag că fata va fi o pradă uşoară, dar acum nu mai sunt sigur de nimic.

Mulţumit de diplomaţia lui, deschise jurnalul-registru de evidenţe şi adăugă numele lui Tess Struan pe lunga listă de scrisori trimise în acea zi cu *Prancing Cloud.* O însemnare de joi, 12 ianuarie, îi atrase atenţia: „Malcolm Struan s-a căsătorit cu Angélique Richaud pe nava *Pearl,* cu aprobarea amiralului Ketterer”. Era scris în ruseşte, ca de altfel tot jurnalul – obiceiul lui de o viaţă întreagă, de a sublinia originea rusă a mamei lui – pentru a feri informaţiile de ochii altora şi pentru a exersa mereu limba aceea. Notiţa aceea îi aduse aminte de altceva. Deschise jurnalul cel nou, de pe anul 1863, şi puse un semn de întrebare în dreptul datei de 11 ianuarie adăugând: „Trebuie să ne convingem dacă A este însărcinată sau nu”. Dacă va avea un copil de la Malcolm, fără îndoială că va duce o viaţă mult mai bună, de-acum înainte, îşi zise el îngândurat.

Se hotărâse să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o ajute pe Angélique, pentru că aceasta dovedise atâta demnitate cu o zi în urmă, ca de altfel şi în acea zi, la despărţire, şi

pentru toate acele clipe minunate pe care le trăise văzând-o cum dansa, se distra şi aducea un strop de lumină în colonia lor din Yokohama. Şi pentru că era franţuzoaică şi avea acel ceva care le deosebea pe cele din neamul ei de toate celelalte femei.

Zâmbi. Ei, Angélique, eşti tu franţuzoaică, dar şi noi suntem britanici şi nu suntem deloc lipsiţi de minte. De-asta noi stăpânim pământul, nu francezii.

— Phillip! îl strigă pe asistentul lui, să-i înmânezi scrisoarea.

Seratard şi André stăteau la fereastră. *Prancing Cloud* ridicase toate trincile, gabierele, rândunicile şi velele zburător şi acum, profitând de vântul din pupă, gonea cu toată viteza peste crestele valurilor. O mulţime de oameni priveau în urma ei, invidioşi, geloşi pe frumuseţea şi puterea ei, dorindu-şi din tot sufletul să navigheze cu ea, să aibă o asemenea navă, să fie comandaţii ei. Mulţi se gândeau la soarta încărcăturii de la bord, cum avea să fie de-atunci înainte viaţa la Yokohama fără Angélique, care avea să plece a doua zi şi oare spre ce destinaţie se duceau toate scrisorile de pe navă?

— Oare ambasadorul de Geroire o să fie de acord, Henri? întrebă André.

— Da. Îmi datorează multe servicii, misiunea noastră aici devine tot mai dificilă pe zi ce trece, iar întrevederea tainică, pe care i-ai solicitat-o lui Yoshi şi pe care eu i-am promis să o duc la bun sfârşit, este aranjată. Am dreptate sau nu?

— Sunt sigur că ai, răspunse André, simţind că i se usucă gâtul dintr-o dată.

Raiko îi jurase că putea conta pe discreţia ei, că planurile secrete de luptă, pe care el i le încredinţase, erau deja în mâinile celor mai de încredere mijlocitori între ei şi Yedo şi nu-i mai rămânea decât să aştepte sfârşitul negocierilor şi răsplata.

— Henri, mai întâi trebuie să se întoarcă Yoshi, şi abia după aceea putem stabili o întâlnire. Am promis că îl ducem

pe nava amiral, să o vadă. Diseară am o întrevedere şi dacă îi punem omului banii în braţe s-a aranjat.

— M-am răzgândit în privinţa avansării banilor. Este mai bine să… – Seratard ridică vocea, ca să-l oprească pe André, care începuse să protesteze. Este mai bine să aşteptăm. Eu am hotărât că este mai bine să aşteptăm!

Se aşeză la birou şi îi făcu semn lui André să stea pe scaunul din faţa lui, fără să se arate supărat, însă cu un calm prefăcut, care îi dădea celuilalt de înţeles că nu încape împotrivire.

— Îndată ce voi afla din surse sigure că s-a întors Yoshi, poţi să le plăteşti acelor… mijlocitori.

— Însă eu le-am promis banii astă-seară, iar dumneata ai fost de acord.

— Bine, atunci explică-le că nu am încredere în ei, zise Seratard, zâmbind dispreţuitor. Lasă-i să vedem cum reacţionează. Şi cum îţi spuneam, de Geroire o să o pună pe Angélique sub tutela statului, aşa că de acum încolo devine o problemă de stat, nu?

În seara aceea, André simţea că îl urăşte pe Seratard, pentru că era primejdios, lunecos, ştia prea multe, îşi aducea aminte prea multe despre oricine şi nu avea pic de inimă. În acea dimineaţă, la micul dejun, Seratard se uitase cu mare atenţie la el.

— Ce s-a întâmplat, Henri?

— Nimic, am observat o mică pată pe gâtul dumitale, pe care nu o văzusem până acum şi mă întrebam dacă… Cum te mai simţi, André?

Vorbele lui îl făcură pe acesta să alerge într-un suflet la el în cameră, să se studieze în oglindă, îngrozit că primul semn al bolii apăruse deja. De când începuse relaţia lui cu Hinodeh, devenise foarte sensibil la orice semn pe piele, cât de mic, la orice junghi sau început de febră. De multe ori, seara, ea îl dezbrăca la lumina lampioanelor spunându-i ce mult îi plăcea să-l atingă pe tot trupul, să-l maseze sau să-l dezmierde, cu degetele ei îndemânatice, însă, fără îndoială, că ea voia să observe dacă nu apăruse vreun semn al bolii necruţătoare.

— Nu, nici unul deocamdată, murmurase el fericit. Nu, nu încă, slavă Domnului, şoptise el în faţa oglinzii, leoarcă de transpiraţie şi răsuflând uşurat că pata aceea nu era decât o înţepătură de insectă.

— André, spuse Seratard mai departe. Astă-seară, la cină, trebuie să punem la cale nişte planuri de viitor, împreună cu ea. Eu unul am propus ca, de vreme ce o să fie pusă sub protecţia statului să locuiască la ambasadă şi…

Se opri, auzind o ciocănitură în uşă.

— Da…

Vervene intră.

— Am un mesaj de la Vargas, Monsieur, Madame Struan regretă că nu se simte prea bine, aşa că nu poate accepta invitaţia dumneavoastră la cină…

Seratard pufni nervos:

— Dacă se simte destul de bine să caşte ochii la un coşciug, fără îndoială că putea să ne acorde şi nouă puţin timp. Bine, mulţumesc, Vervene. André, trebuie să discutăm cu ea înainte de a pleca.

— Mâine dimineaţă, la prima oră, o să mă întâlnesc eu cu ea, nici o grijă. Numai că se aude că ar avea de gând să mai întârzie cu plecarea. Se pare că Hoag a sfătuit-o să nu se încumete la un voiaj pe mare, din motive de sănătate, iar Skye, în mod sigur, se opune şi el la aşa ceva.

Seratard se strâmbă, dispreţuitor.

— Îl detest pe individul ăsta. Este atât de lipsit de maniere, plicticos şi revoltător de englez!

Angélique urmărea plecarea cliperului, din camera tai-panului. Câţiva trecători o zăriră la fereastră, apoi se grăbiră să-şi continue drumul prin frig şi zloată, întrebându-se oare ce avea să se întâmple cu ea. Unul dintre aceşti trecători era Tyrer, rămas la ţărm după ce livrase corespondenţa. Femeia părea atât de singură acolo, la fereastră, atât de tristă în hainele ei de doliu, pentru că până atunci niciodată nu purtase negru, ci numai culori pastelate, luminoase ca primăvara.

Phillip se opri câteva clipe locului, gândindu-se dacă nu

era bine să se ducă să vorbească puţin cu ea, să o întrebe dacă o putea ajuta în vreun fel. Dar, apoi, se răzgândi, pentru că mai avea multe treburi de rezolvat înainte de întâlnirea lui cu Fujiko. Trebuia să-i plătească taxa lunară lui Raiko pentru ultimele servicii înscrise în contract, apoi mai avea şi lecţia cu Nakama, pe care fusese nevoit să o amâne din pricină că Sir William îi dăduse mult de lucru.

Oftă îngrozit la gândul că mai avea o mulţime de propoziţii şi fraze pe care voia să le înveţe, apoi trebuia să se ocupe de noul mesaj pentru Anjo, pe care Sir William ţinuse cu tot dinadinsul să-l tălmăcească Nakama, nu neapărat pentru că nu avea încredere în cunoştinţele lui de limbă japoneză, ci pentru că voia să vadă ce reacţie are un japonez la un avertisment direct, exprimat într-o engleză lipsită de orice înflorituri de stil. Mai mult de atât: rămăsese în urmă cu jurnalul şi nu mai avusese timp nici să întocmească obişnuita scrisoare pe care o trimitea acasă în fiecare săptămână. Trebuia să prindă vaporul poştal cu orice preţ.

În ultima ei epistolă, mama lui îl înştiinţase că taică-său era bolnav.

„... nimic serios deocamdată, dragă Phillip, numai o răceală de piept, pe care doctorul Feld o tratează luându-i sânge mereu şi dându-i ceaiuri pentru purgaţie. Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că toate astea par să-i slăbească puterile tot mai mult. Ştii doar că tatălui tău nu i-au plăcut niciodată muşeţelul şi lipitorile! Pfui! Doctorii ăştia! Parcă bolile şi moartea vin chiar în urma lor.

Verişoara ta, Charlotte, a intrat acum patru zile în chinurile facerii, fiind sănătoasă tun. Ei bine, noi am vorbit cu o moaşă să aibă grijă de lehuză, însă soţul ei a stăruit să o asiste un doctor la naştere, iar acum sărmana a făcut febra laptelui şi nici nu se ştie dacă va scăpa cu viaţă. Băieţelul este şi el suferind, bietul mititel. Ce păcat de ea, o tânără atât de drăguţă! Nici n-a împlinit optsprezece ani măcar!

Şi-acum să-ţi zic ce mai e nou pe la Londra. Noul tren subteran, altă premieră mondială, o să se inaugureze peste

patru-cinci luni! Cei de la tramvaiele cu cai sunt turbaţi, iar sfintele sărbători de iarnă din anul ăsta par să fie cele mai minunate de până acum, chiar dacă mai sunt nişte greve prin cartierele muncitoreşti. Parlamentul a dezbătut şi vrea să adopte o lege prin care ciudăţeniile astea de căleşti care merg singure, netrase de cai, să nu circule cu mai mult de cinci kilometri pe oră, şi să aibă în faţă un stegar, care să anunţe din timp!

Pojarul face ravagii, au murit o mulţime de oameni din pricina lui, dar tifosul nu mai bântuie aşa rău anul ăsta. Ziarul The Times scrie că holera face iar nenumărate victime prin Wapping şi prin zona porturilor, adusă de nişte neguţători cu India.

Phillip, sper din tot sufletul că ai grijă să te îmbraci bine şi să nu mergi cu gâtul descoperit, să porţi pieptare de lână şi să închizi bine ferestrele, ca nu cumva să răceşti noaptea, când este frig. Eu şi tatăl tău tare mai dorim să te întorci în civilizata noastră Anglie, cu toate că, din scrisorile tale, am înţeles că eşti mulţumit de progresele pe care le faci în învăţarea limbii japoneze. Tatăl tău spune că guvernul ăsta de-acum o să ne ducă la ruină, o să distrugă adevăratul spirit naţional şi întregul imperiu glorios. Ţi-am zis că acum avem în ţară mai mult de unsprezece mii de kilometri de linii ferate? În nici cincisprezece ani poştalioanele au dispărut cu desăvârşire…”

Şi scrisoarea continua aşa pagini întregi, cu tot felul de amănunte care mamei lui i se păreau interesante şi, într-un fel, chiar erau. Lui Phillip i se păreau minunate, pentru că păstra o legătură permanentă cu cei de acasă şi cu viaţa lor de acolo. Însă el citise printre rânduri şi-şi dăduse seama că boala tatălui său era mai gravă decât îi spuneau lui. Îngrijorarea îi crescu. Din câte pot să deduc eu, s-ar putea chiar să fi murit până acum! se gândi el, foarte neliniştit.

Stând acolo, pe faleză, în ploaie, o durere ascuţită îi săgetă stomacul. Broboade de sudoare îi apărură pe frunte. Sau poate că era doar ploaia, nu avea cum să ştie sigur.

Nu putea fi sigur decât de faptul că ardea ca focul. Poate chiar m-am căpătuit cu vreo boleşniţă…, cu frenţie

sau cine ştie ce nenorocire! Doamne, Dumnezeule mare, dacă Babcott se înşeală şi este mai mult decât febra albilor, un stomac încărcat, vreun reumatism ceva. Sfinte Dumnezeule, chiar dacă André s-a jurat pe tot ce are el mai scump şi Raiko la fel, că Fujiko este curată ca lacrima, dacă totuşi ea este bolnavă?!

— Pentru numele Celui de Sus, Phillip, n-ai deloc frenţie, îl liniştise Babcott în dimineaţa aceea. Ai mâncat sau ai băut ceva ce nu ţi-a căzut bine la stomac. Uite, ia nişte tinctură dintr-asta, de-a doctorului Collins. Până mâine te pune pe picioare. Iar dacă nu, atunci o să-ţi facem o înmormântare pe cinste, n-avea grijă! Sfinte Cristoase, da' de câte ori să-ţi mai repet că nu trebuie să bei decât apă fiartă sau ceai!

Îşi trecu mâna peste frunte. Lumina apusului scădea tot mai mult, dar vântul nu se domolea defel. Oricum, se simţea mai bine decât în seara când îl apucaseră frisoanele acelea cumplite. Dacă n-ar fi fost leacurile acelea miraculoase ale doctorilor Babcott şi Collins, nici n-aş fi putut participa la înmormântare – mă rog, nu la înmormântare, la îmbarcarea coşciugului bietului Malcolm. Ce soartă îngrozitoare! Sărmanul de el! Sărmana Angélique! Oare ce o să se întâmple acum cu ea? se întrebă, tulburat, luându-şi ochii de la femeia ce rămăsese la fereastră şi grăbindu-se spre Legaţie.

Angélique îl zărise. Când cliperul pierise în zarea întunecată, ea trăsese perdelele şi se aşezase la birou. Jurnalul ei era deschis, pe masă. Pregătise trei scrisori, să le expedieze cu vaporul poştal: pentru mătuşa ei, căreia îi trimisese şi un cec la vedere, pentru cincizeci de guinee plătibile la Banca Angliei; o a doua scrisoare era pentru Colette şi conţinea o poliţă de zece guinee.

Banii proveneau din suma pe care Jamie se străduise să o obţină pentru ea, cu acordul lui Sir William. Se gândise să completeze un cec în alb găsit în biroul lui Malcolm, să pună o dată anterioară, folosind sigiliul din safe, dar se gândise că era totuşi un moment nepotrivit pentru asemenea gest. Banii pentru mătuşa ei erau un ajutor

acordat acesteia, iar cei pentru Colette aveau să-i ofere acesteia posibilitatea să cumpere cele mai bune medicamente, ca să se însănătoşească până ajungea prietena ei în ţară. S-ar putea să ajung la timp, s-o văd, s-ar putea să nu, îşi zise ea. Eu sper s-ajung.

Cea de-a treia epistolă o trimitea prin curier. Scrisese:

„Scumpe domnule amiral Ketterer,

Ştiu prea bine că numai prin bunăvoinţa dumneavoastră ne-am putut căsători. Vă mulţumesc din toată inima pentru bunătatea dumneavoastră şi jur că eu, atât cât îmi vor îngădui slabele mele puteri femeieşti, fie în cadrul companiei Struan fie în afara ei, voi lupta până la capăt pentru interzicerea tuturor vânzărilor de opiu şi a comerţului cu arme în Japonia, aşa cum a făgăduit şi soţul meu că va face. Din nou, vă mulţumesc şi vă transmit toată prietenia mea sinceră.

Angélique Struan”.

Îi plăcea teribil să se semneze aşa. Cele două nume se potriveau de minune. Era o adevărată plăcere să-şi exerseze noua semnătură, pentru că înfloritura de la „S” parcă o ajuta să se gândească mai bine la ale ei. Şi planul meu şi al lui Edward..., cum mi-or fi venit mie atâtea idei grozave? Ar fi extraordinar să reuşească..., dacă o să facă aşa cum am hotărât eu. O va convinge pe Tess că nu-i sunt duşmancă. Da, numai că este vorba de fiul ei şi eu, de pildă, nu ştiu dacă aş putea ierta, în locul ei. Nu, dacă ar fi fost fiul meu, nu. Nu cred că aş fi fost în stare să iert.

Tot viitorul meu pare atât de întunecat! Atâtea greutăţi îmi stau în faţă, atâtea întorsături neplăcute pot apărea! André se gudură încă precum un câine supus, care aşteaptă să fie dezmierdat sau lovit – dar, de fapt, sunt şi multe posibilităţi de-a îndrepta lucrurile; sicriul fals este pe drum, cel cu Malcolm aşteaptă pregătit pentru mâine; încă mă mai pot duce la Hong Kong cu vaporul poştal, dacă mă răzgândesc; sunt sigură că Edward vrea să se însoare cu mine şi, dintre toţi oamenii de pe pământ, el ştie cel mai bine că o nevastă bogată este mult mai bună decât una săracă; am cecurile lui Malcolm în alb şi sigiliul lui, fără

ştirea nimănui altcuiva; şi mai am douăzeci şi opt de zile de aşteptare, dar nu ca data trecută – mulţumescu-ţi Preasfântă Fecioară, slavă Sfântului şi Bunului Dumnezeu pentru că acum mă rog să fiu binecuvântată cu copilul lui! Vai, Malcolm, Malcolm, ce viaţă frumoasă am fi putut duce împreună noi doi. M-aş fi maturizat şi eu în timp, nu încercată de necazuri, jur că aşa ar fi fost să fie!

Cu mare greutate, îşi alungă tristeţea şi amintirile şi sună clopoţelul de pe birou. Uşa se deschise fără ca servitoarea să bată, ca orice om civilizat.

— Don'şoalaa…

— Tai-tai, Ah Soh! se răsti ea, aşteptându-se la apelativul acela.

— Don'şoalaa tai-tai…

— Trimite-l pe Chen aici chop chop!

— Mănâncă aici sau jos, don'şoalaa? Ăăăăă… don'şoalaa tai-tai.

Angélique oftă, exasperată de tertipurile lui Ah Soh care evita în mod clar să-i spună tai-tai.

— Uite ce-i, balegă de măgar bătrân ce eşti, rosti ea cu voce dulce. Am mai multă putere decât tine în casa asta şi în curând eu o să vă plătesc simbria şi atunci o să trudiţi de-or să curgă apele pe voi zi şi noapte.

Se bucură când văzu că slujnica o priveşte chiorâş cu ochii ei rotunzi, negri. Malcolm îi explicase că, dacă vorbea corect în engleză, în faţa lui Ah Soh, în loc să folosească dialectul pidgin, servitoarea putea să nu înţeleagă ce-i cerea, ceea ce ar fi însemnat că stăpâna pierdea din cinstea obrazului. Ce logică ciudată mai au şi chinezii ăştia! se miră Angélique.

— Chen, chop chop! porunci ea.

Ah Soh se grăbi să împlinească ordinul, târşâindu-şi picioarele. Când intră Chen, îi zise că voia să-i ducă o scrisoare la Ambasada Britanică. El încuviinţă din cap, în semn că a priceput, fără să scoată o vorbă.

— Chen, Ah Tok bolnavă, nu bolnavă, heya?

— Ah Tok bolnavă. Ah Tok plecat la Hong Kong, arătă Chen cu mâna spre largul mării. Toţi au plecat cu stăpânul

acolo!

— Aha! se dumiri Angélique, luându-i-se o piatră de pe inimă şi dorindu-şi să se fi gândit ea şi singură la asta, mai înainte.

O zărise de câteva ori pe Ah Tok furişându-se pe coridoare, cu ochii ei negri plini de ură şi şuviţe de salivă prelingându-i-se pe la colţul gurii. Îi dădu slujitorului scrisoarea către Ketterer.

— Du-te la Casa Mare, acum!

El se uită la numele scris pe plic, prefăcându-se că ştie să citească în limba aceea barbară.

— Mâncaţi aici, la camelă asta? o întrebase el.

— Tai-tai mănâncă aici, la camela asta, heya? îl corectă ea. Tai-tai!

Ochii lui Chen scăpărară, însă el zâmbi.

— Tai-tai mănâncă aici, la camela asta, heya? Don'şoalaa tai-tai…

— Şi tu eşti o balegă de măgar bătrân, zise ea, plictisită. Probabil că o să te dau şi pe tine afară…, nu, ar fi prea puţin. O să mă gândesc la ceva mai rău, surâse apoi, nepăsătoare. Mănânc jos. Ce mâncare avem?

— Ce vlea tai-tai don'şoalaa, don'şoalaa tai-tai?

De data asta însă ea izbucni în râs şi apoi se simţi mai bine.

— Don'şoalaa tai-tai, tai-tai don'şoalaa, la fel de bine. Ce mâncare? Mâncare de-a voastră. Mâncare chinezească, spuse ea deodată, fără să ştie de ce. La fel cu voi, ah, Chen. Mâncare de Număru' unu. Cea mai bună, heya!

Chen rămase cu gura căscată de uimire. Era ceva nemaiauzit! Până atunci abia ciugulea din felurile de mâncare chinezească, mai mult ca să-i facă pe plac stăpânului. Da, mânca numai mâncare de-a lor, numai carne, cartofi, plăcinte şi pâine, pe care toţi chinezii le considerau bune numai pentru hrănit animale.

— Mâncare ca la Stăpânu', heya? întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Mâncare de la tai-pan pentru tai-tai de la stăpân! porunci ea.

Foarte categorică, imitându-l pe Malcolm, îi făcu semn să iasă numaidecât şi se întoarse cu spatele la el.

Chen, descumpănit, ieşi bolborosind întruna:

— La fel ca la tai-pan, înţeles, da don'şoalaa tai-tai…

Trebuie neapărat să mă învăţ cu mâncărurile chinezeşti şi să le cunosc, îşi zise ea, venindu-i o nouă idee interesantă. Pentru cazul în care voi sta aici o parte din an, Jamie zicea că lui îi place să mănânce uneori aşa ceva, Phillip este absolut încântat de felul lor de a găti, iar Edward mănâncă mereu tot soiul de aiureli dintr-astea… Ehei, Edward, Edward, cel cu o mie de feţe şi o mie de posibilităţi! Nu sunt sigură deloc de el. Dacă… Dacă am rămas însărcinată şi o să dau naştere unui băiat, voi fi nespus de fericită că o să am mereu cu mine o parte din Malcolm.

Mă întorc la Paris, pentru că atunci aş avea o mulţime de bani. Da, o mulţime… Tess Struan va fi fericită să mă lase să plec, iar fiul nostru va fi crescut deopotrivă în spirit francez şi englez, şi o să-i facă mare cinste tatălui său. Dacă voi avea o fetiţă, tot aş pleca, dar cu mai puţini bani, însă oricum vor fi de ajuns.

Până ce voi găsi un bărbat cu situaţie şi de familie bună. Dar dacă n-o să am norocul să fiu însărcinată, atunci va trebui să mă gândesc mai bine la Edward, cât timp stă acolo şi negociază cu femeia aceea pentru renta mea de văduvă, deşi cred că în privinţa acestui subiect, Skye se înşeală amarnic. Da, se înşeală, neştiind cât de răzbunătoare şi neîndurătoare este femeia asta!

49

Sâmbătă, 15 decembrie

A doua zi, marea era la fel de întunecată, cerul tot atât de înnorat, însă furtuna se domolise. Se oprise şi ploaia. Angélique, Skye şi Hoag stăteau în cabina de comandă a cuterului încă ancorat la pontonul Struan, şi aşteptau de destulă vreme să plece spre Kanagawa. Dincolo de golf se zăreau capetele albe ale berbecilor de spumă. Pâcla şi vântul tăios şi umed le făcea aşteptarea şi mai greu de îndurat. Jamie şi reverendul Tweet întârziaseră deja o jumătate de oră.

— Tare mi-aş mai dori să se grăbească, rosti ea, cu o urmă de enervare în glas. De ce or sta atât?

— Nu avem mult până acolo, aşa că mai este încă vreme, încercă Skye s-o liniştească cu blândeţe, în timp ce cuterul sălta uşor pe coama unui val.

Bărbaţii purtau tilindre, pulovere şi pardesie groase, iar Angélique se îmbrăcase în costumul de călărie verde-închis, şi încălţase cizme înalte, ca să fie într-o ţinută mai lejeră pentru o călătorie pe mare. Deasupra cabinei se afla mica timonerie, împrejmuită de geamuri. Nostromul Tinker se aplecase peste marginea unui hublou deschis, trăgând din pipă, prea hârşâit pe oceanele lumii cu tot soiul de oameni, ca să pună întrebări din curiozitate. Jamie McFay îi spusese pur şi simplu:

— Să faci bine şi să tragi cuterul la cheu dis-de-dimineaţă. Să ai magazia de cărbune plină şi n-am nevoie de echipaj, numai de tine şi de un fochist de încredere.

Nostromului îi fusese de ajuns. Restul avea să afle el între timp, de pildă, de ce nişte obraze subţiri ca pasagerii lui voiau s-o ia otova spre larg, într-o zi scârboasă, în care şi bătrânii lupi de mare preferau să stea la mal.

— Uite-l, vine! strigă Skye şi înjură, plin de nervi, fără să-şi dea seama.

McFay însă venea singur, grăbindu-se să străbată

Strada Mare, ca să ajungă la ei. Trecătorii îl salutau, se încruntau în urma lui şi apoi îşi vedeau de drumul lor. Jamie sări sprinten peste copastie şi închise uşa cabinei după el.

— Tweed s-a răzgândit, îi anunţă el, răsuflând ca din foaie.

— Trăzni-l-ar Dumnezeu să-l trăznească de nenorocit, da’ de ce… că doar acceptase?! ocărî Skye dezgustat.

El şi Jamie ajunseseră la concluzia că era cel mai bine să-i spună reverendului că la Kanagawa murise un pescar, creştin, care pe patul de moarte se rugase să fie înmormântat în mare. Dacă reverendul accepta să oficieze slujba, restul avea să vină de la sine. Pentru tot deranjul lui urma să primească o contribuţie substanţială.

— A zis că el nu iese pe vremea asta, continuă Jamie, cu răsuflarea întretăiată de alergătură şi de furie. Am încercat să-i schimb gândurile prin toate mijloacele dar el o ţinea pe-a lui: Omul ăla-i mort, aşa că mâine sau poimâine o să fie acelaşi lucru pentru el, că uite ce timp urât, probabil că nici nu ne-am întoarce înainte de lăsarea întunericului… Aoleu, şi mai este petrecerea de diseară, de la Lunkchurch, că şi uitasem de ea! Nu, nu, mâine, după slujbă, sau mai bine luni! Auzi la el, ce împuţit! – trase adânc aer în piept, să-şi revină. Ce împuţit, să o întoarcă aşa după ce acceptase! adăugă el.

Angélique simţea că-i vine rău de atâta cruntă dezamăgire.

— Rămâne părintele Leo! mă duc eu şi-l rog. El o să vină sigur!

— Nu mai este vreme acum, Angélique, şi, pe deasupra, Malcolm n-a fost catolic, aşa că nu ar fi prea nimerit.

— Lua-l-ar toţi dracii pe Tweet ăla, bodogăni şi Hoag, clocotind de mânie. Atunci trebuie să amânăm pentru altă zi. Nici marea nu-i prea bună, poate că-i mai bine aşa. Ce ziceţi, să încercăm mâine?

Se uitară toţi la ea.

— Oricum nu ne putem bizui pe Tweet, pentru că el ar putea să amâne iar, pe luni… şi mai este şi vaporul poştal, care nu poate pleca mai târziu de după-amiază, adăugă

Jamie.

Vorbise deja cu căpitanul navei, dar acesta, oricum în întârziere, spusese că mai mult de-atât nu putea face cu nici un chip.

— Da, iar noi va trebui să ne îmbarcăm pe el, cu orice preţ. Angélique trebuie să fie neapărat la Hong Kong la înmormântare.

— Eu mă opun categoric, zise Skye. Dar dacă se duce, merg şi eu cu ea.

— Da, rămâne părintele Leo, insistă Angélique. Mă duc eu să-l rog.

— Nu se cuvine, Angélique, se împotrivi iar Jamie. Dar mai există o soluţie. Pentru o înmormântare în mare nu este neapărat nevoie de un slujitor al domnului, poate să oficieze slujba şi căpitanul navei, aşa cum a putut Marlowe să vă căsă…

— Da! Să-l rugăm pe John! Repede, se grăbi ea, întrevăzând o speranţă neaşteptată.

— Nu se poate, am verificat eu deja. Este pe nava amiral şi are şi aşa numai bătaie de cap cu Ketterer. Angélique, turui Jamie mai departe, eu sunt căpitanul navei ăsteia, am brevet, cu toate că-i cam vechi, dar am asistat la înmormântări pe mare şi ştiu cum se procedează, chiar dacă n-am făcut-o niciodată, dar ce importanţă are asta? Avem şi martori. Dacă crezi că eu pot oficia…, ar fi perfect legal.

Observă descumpănirea femeii şi se uită întrebător la Skye:

— Skye, este sau nu este legal? Este, nu, ce Dumnezeu!?

— Este legal, răspunse acesta, devenind tot mai nervos, când un val mai mare decât cele de până atunci se izbi cu putere de copastie, nici Hoag nu se simţea prea bine.

Jamie trase adânc aer în piept şi rosti:

— Uite ce-i, Angélique, toată ideea asta, toată înmormântarea asta e bizară, ca să fiu blând, aşa că o ciudăţenie în plus sau în minus nu are cum să-i mai cauzeze cu nimic lui Malcolm. Eu am adus cu mine o Biblie şi un

Regulament Maritim, de-asta am şi întârziat, pentru că am stat să le caut. Ce hotărăşti?

În loc de răspuns, ea îl cuprinse în braţe, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraz.

— Să pornim. Te rog, Jamie, repede!

Jamie McFay o strânse la piept şi îi plăcu apropierea femeii.

— Dar ce ne facem cu nostromul şi cu fochistul? întrebă Skye.

— Ţi-am zis deja că mă ocup eu de ei, mârâi Jamie.

Cu blândeţe, se desprinse din braţele femeii şi deschise uşa din spatele lui.

— Nostrom! strigă el. Spre Kanagawa!

— 'Nţeles, sir!

Bucuros că, în sfârşit, se hotărâseră, Tinker întoarse nava cu prova spre larg şi o porni către nord, spre ţărmul ce se desluşea în depărtare. Valurile zgâlţâiau nava, dar nu foarte rău, vântul era încă destul de potolit, iar cerul nu părea să se dezlănţuie. Fredonând un cântec marinăresc, nostromul începu să se simtă mai bine. Peste puţină vreme se apropie de el Jamie.

— Te îndrepţi spre cheul Legaţiei. Trebuie să luăm un sicriu de-acolo…, zise căpitanul şi îl zări pe nostrom strângând mai tare pipa între dinţi. Da, un sicriu. După care ne îndreptăm spre larg, cam până la vreo leghe unde-i adâncime şi îl înmormântăm acolo. O să ţinem o scurtă slujbă, iar dumneata şi fochistul o să luaţi parte la ea. Ai vreo nelămurire? întrebă Jamie privindu-l cu atenţie.

— Eu, domnule? Nici vorbă.

Jamie încuviinţă din cap, cu nervozitate, apoi coborî în cabină, lângă ceilalţi. Aceştia nu ziseră nimic, ci se uitau în continuare la coasta ce se întindea în faţa lor şi spre Kanagawa, al cărei ţărm se desluşea în depărtare. În timonerie, nostromul săltă dopul porta-vocii de metal de lângă cârmă şi strigă către fochistul din sala maşinilor:

— Dă-i cărbuni, Percy.

Magazia era chiar acolo unde le spusese Hoag, la mică

distanţă de docuri, sicriul aşezat pe o banchetă de lemn. Skye, Hoag, nostromul şi fochistul apucară fiecare de câte un colţ al coşciugului, ducându-l fără mare greutate. Jamie închise uşa adăpostului în urma lor. Se gândise că pentru Angélique, cel mai bine era să rămână în cabină. Câţiva pescari şi săteni trecură pe lângă ei, făcură repede câte o plecăciune şi se grăbiră să se îndepărteze nevoind să rămână în preajma gai-jinilor. Ca să urce coşciugul la bord însă a fost mai greu. Era dificil să-l suie pe puntea care ba sălta, ba cobora, o dată cu valul, apoi era şi lunecoasă, din pricina apei de mare.

— Ia staţi o clipă, gâfâi fochistul. Lăsaţi-mă pe mine să urc la bord.

Era un bărbat scund, cu un fes de lână, zdrenţuit, cu umeri musculoşi şi braţe imense. Ajuns pe punte se proţăpi bine cu picioarele răşchiate, apucă sicriul de mijloc şi îl trase pe punte, apoi o bucată de drum până la cabină, mai mult numai el singur. Din pricina efortului însă, slobozi, fără să vrea, o vântuitură puternică.

— Iertare, mormăi el mohorât, apoi târî coşciugul la adăpost.

Jumătate de sicriu era în cabină, jumătate afară, pe dunetă.

— Să-l legăm bine, aici, ordonă Jamie.

— ’Nţeles, sir…

— Bună ziua, domnule doctor Hoag, se auzi o voce tăioasă.

Toţi tresăriră şi se întoarseră. Sergentul Towery şi un soldat îi priveau bănuitor.

— A, bu…, bună ziua, sergent, răspunse Hoag, cu vocea răguşită de emoţie.

Ca toţi ceilalţi, rămase tăcut, aşteptând să vadă ce va urma. Towery se apropie şi se uită la sicriu.

— Ei, ei, ia uite ce avem noi aici. Îl luaţi pe tâlharu’ ăla? Scuzaţi-mă, doamnă… Luaţi coşciugul la Yokohama?

— Noi, noi…, el a vrut să fie înmormântat în mare, sergent, bâigui Hoag. Iar dumnealui, domnul McFay, a fost foarte amabil şi ne-a împrumutat cuterul, aşa că iată-ne

aici!

— În mare ziceţi? repetă sergentul Towery, privindu-i cu atenţie pe fiecare în parte, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte chipurile lor. Foarte lăudabil din partea dumneavoastră, pe cinstea mea!

Rămase câteva clipe tăcut, în timp ce ei simţeau că mor cu zile, de groază să nu-i descopere. Apoi le zise:

— În mare spuneaţi? Păi atunci mai bine nu aţi mai pierde nici o clipă, că altfel o să ajungeţi cu toţii hrană de peşti. Doamnă…

O salută politicos, apoi porni mai departe, cu pas milităresc, urmat de soldatul care se străduia să ţină cadenţa.

Câteva momente, rămaseră toţi stane de piatră.

— Sfinte Isuse Cristoase, murmură Hoag.

— Ei, tu ce zici de chestia asta? întrebă Jamie.

— Aduce necazuri, domnule.

Cu mâini tremurătoare, nostromul trase o duşcă de rom din butelcuţa agăţată la brâu, apoi i-o trecu lui Jamie, care sorbi cu sete. Hoag refuză, Angélique la fel. Ultimul bău fochistul. Spre dezgustul lui Tinker, acesta prăpădi aproape tot romul şi apoi râgâi satisfăcut.

— Iertare, mormăi el.

Lui Jamie tot nu-i trecuse golul din stomac.

— Ticălosul ăla a apărut de nicăieri, parcă ne-ar fi aşteptat. L-aţi văzut cumva venind?

Toţi clătinară din cap, negând.

— Ei, asta e. Mai bine să plecăm.

În timp ce ei legau sicriul, nostromul întoarse cuterul spre larg. Nava sălta uşor, fără să ia prea multă apă, doar câte o rafală de stropi, când se izbea în valuri, însă era de ajuns cât să-i indispună pe cei de pe punte, stropiţi din cap până-n picioare. În cabină era zgomot, dar se putea sta confortabil. Pătrundea aer curat, având un bun sistem de ventilaţie, ce nu permitea mirosului de fum de la sala maşinilor să stăruie înăuntru. În faţa lor, spre răsărit, către larg, cerul arăta parşiv, dar nimic nu apărea pe linia orizonului…, da, între ei şi America nu mai era nici o palmă

de pământ.

— Mai bine să ne grăbim, domnule căpitan, îi zise Tinker, calm, lui Jamie, ce stătea în timonerie, alături de el. Nu mai avem mai mult de o oră-două, până la căderea întunericului.

Jamie se uită iar spre răsărit. Cerul părea tot mai întunecat.

— Simţi ceva în aer, nostrom?

— Da. Mai bine să ne grăbim, domnule căpitan.

— Ai dreptate. Ţine-o spre larg.

Se întoarse să plece.

— Domnule căpitan, sergentul ăla voia să ne pună beţe-n roate, aşa-i?

— Da.

— Păi noi vrem să facem o înmormântare, nu?

— Da.

— Şi ce-i atât de important ăsta? arătă Tinker cu degetul lui bătătorit spre sicriu. De ce trebuie să ne riscăm noi vieţile pentru el? zise şi arătă de data asta spre cerul tot mai înnegurat.

— Îl înmormântăm pe tai-pan, pe Malcolm Struan.

Bătrânul marinar izbucni în râs.

— Coşciugul lui este pe *Prancing Cloud,* domnule căpitan, doar ştim amândoi la fel de bine.

— Da, amândoi ştim asta. Însă această înmormântare este simbolică, nu o facem decât pentru a-i împlini, cumva, ultima lui dorinţă – şi ceea ce a vrut şi văduva lui – de a fi înmormântat în mare. Fosta lui soţie nu crede că vor face asta la Hong Kong.

— Înmormântare simbolică, domnule?

— Da, asta-i tot. Nu avem nimic de ascuns şi nimic de care să ne fie teamă.

Tinker încuviinţă din cap, nu prea convins şi-şi zise: înăuntru este un mort, după cât de greu e sicriul. Dar, cum s-ar zice, nu pune întrebări tâmpite, că s-ar putea să nu-ţi fie răspunsul pe plac. Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine. Să sperăm că bunul Dumnezeu ne va ajuta şi vremea o să rămână de partea noastră, n-o să se schimbe în furtună,

cum se-arată semnele.

— Mulţumesc, domnule căpitan.

Jamie se uită înapoi la portul care rămăsese mult în urmă.

— Mergi înainte, până nu se mai vede uscatul, nostrom, zise el şi mai aruncă o privire în toate direcţiile, apoi intră în cabină. Încă nu am ajuns destul de în larg.

Angélique îl întrebă la ureche:

— Ce-o să facă soldatul acela acum?

— O să se raporteze, este datoria lui. Dar ce importanţă are?

— Nu ne pot face nimic, nu-i aşa, domnule Skye?

— Asta nu am cum s-o prevăd, nu ştiu ce poate face Sir William şi ce nu, rosti el, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos de la bălăngăneala ambarcaţiei.

Jamie căută într-o lădiţă şi scoase un steag britanic, cu stema imperială şi unul cu Blazonul Struan, cu leul şi dragonul. El le pusese acolo pentru ceremonie. Ajutat de Hoag, legă ambele drapele de sicriu. Cuterul sălta şi cobora pe valuri mai des şi mai brusc decât înainte, aşa că ei doi trebuiră să se ţină zdravăn, să nu cadă. Angélique stătea lângă uşa deschisă a cabinei. Aerul era rece şi umed. Femeia simţi cum i se prelingeau lacrimi pe obraji şi-şi lăsă vălul peste ochi, prefăcându-se apoi că se uită îndărăt, spre uscat.

— Nu-i destul de în larg, zise Jamie.

Între timp, pământul nu se mai vedea decât ca o fâşie pe linia orizontului. Era încă lumină, marea tot mai întunecată, crestele înspumate ale valurilor se ridicau peste tot în jurul lor, vântul se înteţea, dar vremea încă nu devenise haină. Nu mai ploua deloc. Jamie strigă:

— Nostrom, încet înainte, cât să ţinem direcţia.

— Nici o grijă, dom’ căpitan!

Când duruitul asurzitor al motoarelor încetă, împrejurul lor se lăsă tăcere aproape netulburată, care îi mai linişti, după atâta huruit şi teama de a se fi avântat atât de departe. Chiar şi Hoag şi Skye îşi mai veniră în fire. Se auzea acum doar şuierul vântului rece, zbaterea mării şi, de

sub punte, zumzetul înfundat al motorului care mai mult se ghicea, la turaţie redusă, cât să ţină nava în vânt. Vântul de răsărit, venind dinspre larg, era puternic acum, mai puternic ca înainte. Jamie trase adânc aer în piept.

— Mai bine să începem.

— Da. Ce avem de făcut? întrebă Angélique.

— Veniţi pe punte, aici, la pupa, dar ţineţi-vă bine. Nostrom, la pupa. Şi fochistul.

— Mai bine eu rămân la post, cu permisiunea dumneavoastră, domnule căpitan, răspunse nostromul, apoi răcni în pâlnia de lângă cârmă:

— Percy, la pupa!

Se făcuse mai frig. Se strânseră toţi laolaltă, ţinându-se care cum putea mai bine, să nu cadă. Jamie se aşeză cu spatele la pupa navei, cu faţa spre ceilalţi.

— Descoperiţi-vă capetele! porunci el, luându-şi ţilindrul de pe cap.

Skye, Hoag, fochistul şi nostromul Tinker se supuseră. Căpitanul deschise Regulamentul Maritim, la o pagină însemnată anume. Pe măsură ce citea, improviza:

— Ne-am adunat aici, prin voia Domnului, să înmormântăm în adâncuri rămăşiţele pământeşti ale prietenului nostru, Malcolm Struan, soţul lui Angélique Struan şi tai-pan al Nobilei Case, lăsând trupul lui să-şi găsească în mare odihna veşnică, aşa cum el a dorit şi aşa cum a dorit şi soţia lui, noi respectându-le dorinţa, ca prieteni…

La auzul numelui celui mort, fochistul holbă ochii, uluit, apoi se uită în spate, la nostromul care îi făcu semn să tacă chitic. Murmurând ceva neînţeles, fochistul, care detesta înmormântările, se strânse mai bine în haină, dorindu-şi nespus să se fi aflat jos, în sala maşinilor, unde era cald tot timpul. Şi deodată o rafală de vânt se abătu asupra lor. Toţi îşi dădură seama că se înrăutăţea vremea. Jamie şovăi câteva clipe, apoi continuă:

— Iar acum să spunem Tatăl Nostru. Tatăl nostru…

Fiecare se rugă pentru el, rostind cuvintele cunoscute, dar gândindu-se mai mult la vijelia ce se abătuse peste

punte. Când terminară rugăciunea, Jamie se mai uită câteva momente în cartea deschisă, nu ca să vadă dacă mai era ceva de zis, pentru că el citise în timonerie ce scria despre înmormântare, ci pentru că avea nevoie de puţin timp să-şi liniştească bătăile inimii şi să-şi alunge teama de furtună. Ceilalţi rosteau rugăciunea cu ochii închişi, dar el nu. Ca şi nostromul, observă urgia care se apropia dinspre larg şi valurile ce se umflară dintr-o dată şi parcă deveniră mai întunecate la culoare.

— Eu, căpitanul cuterului *Cloudette,* al companiei Struan, urmă el cu voce mai ridicată, să acopere şuierul vântului, îmi fac datoria şi-mi exercit privilegiul de a îndruma sufletul acestui om spre Împărăţia Celui Atotputernic, rugându-l pe bunul Dumnezeu să-i ierte păcatele lui lumeşti, nu pentru că noi am avea ştire de ele, de păcatele cele adevărate, ci pentru că îl redăm adâncului mării pe care…, pe care am străbătut-o noi să ajungem aici, din Anglia, din căminul nostru de peste mări şi ţări. A fost un om bun şi drept. Malcolm Struan a fost un om bun şi drept şi o să ne lipsească nespus, ne este dor de el de-acum şi-n veci de veci…”

Se uită spre Angélique, care îşi încleştase amândouă mâinile de un baston de balustradă. O pală de vânt îi lipi vălul de faţă.

— Doriţi să spuneţi câteva cuvinte, doamnă?

Ea clătină din cap, în timp ce şiroaie de lacrimi îi curgeau în neştire pe obraji. Rafale de stropi se repezeau dintr-o parte într-alta peste pupa, acum mai împovărată de greutatea lor şi a sicriului. Înnegurat la faţă, căpitanul făcu semn lui Skye şi fochistului. Abia ţinându-se pe picioare, aceştia desfăcură cu mare trudă frânghiile cu care legaseră sicriul de banchetă şi îl sprijiniră cu grijă de balustradă, să-l poată coborî în mare. Cu o mână, Jamie îi ajută şi el. Şi, în vreme ce coşciugul se clătina pe marginea îngustă, căpitanul rosti cu voce tare, simţind cum îl sfâşie şi pe el tristeţea: „Cel plămădit din ţărână, în ţărână se va întoarce, marea şi cerul îl vor cuprinde, iar vânturile năprasnice îşi vor spune unul altuia că acest tânăr minunat s-a dus să

stea de-a dreapta Creatorului său, prea repede, mult prea repede…”

Împreună cu ceilalţi doi, împinse pentru ultima dată sicriul, iar acesta căzu drept în ocean. Cuterul se redresă, recăpătându-şi echilibrul. O rafală de vânt care de mult pândea izbi cu putere în coasta navei şi o aplecă mult pe o parte. Copastia înaltă se afundă în val. Toţi se repeziră să se apuce de ceva, numai nostromul şi fochistul rămaseră pe loc, pentru că ei anticipaseră înclinaţia şi se ţinură bine pe picioare. Angélique însă, slăbită de atâta plâns, scăpă mâna, lunecă pe punte şi era cât pe ce să cadă pest bord, dacă nu s-ar fi repezit Jamie s-o prindă la timp şi s-o tragă înapoi ţinându-se de balustradă cu cealaltă mână. Vântul îi smulse pălăria şi vălul şi le aruncă departe. Atunci fochistul, obişnuit cu hachiţele mării, cu picioarele bine înfipte în punte se duse până la ea, o ridică de jos şi o trase la adăpost, în cabină, intrând şi el împleticindu-se, în urma ei. Se lăsă dintr-o dată un frig care-i pătrunse până la oase. Începu ploaia. Şi furtuna se năpusti asupra lor. Jamie răcni cât putu:

— Nostrom, la mal!

— Mai bine staţi în cabină, domn’ căpitan! strigă acesta deja ştiind ce avea de făcut de acum încolo.

Aşteptă până ce fochistul, murmurând un potop de ocări scârnave, intră în sala maşinilor şi închise chepengul în urma lui, iar Jamie, Hoag şi Skye ajunseră în cabină, la loc sigur. Ploaia se înteţi cumplit. Iar marea se dezlănţui. Tinker strigă în portavoce:

— Încet înainte!

Puse cârma banda în babord şi nava se lăsă încet sub vânt. Prova se afundă într-un talaz uriaş. Apoi se ridică, sprintenă, cu o pânză de apă ce spălă toată puntea, izbindu-se de geamurile cabinei şi timoneriei, şi continuă să se întoarcă.

— Ei, uşurel, murmură nostromul, strângând pipa între dinţi. Doar suntem prieteni, pentru Dumnezeu, tocmai ţi l-am dat pe nepotul bătrânului Diavol cu Ochi Verzi.

În jurul lor parcă se dezlănţuise urgia iadului. Berbeci

uriaşi se repezeau asupra cuterului, îndârjiţi, fără să lase pic de răgaz navei care încerca să se echilibreze, lovindu-o în continuare, s-o tragă în adâncuri. Cei patru din cabină se ţineau cât puteau ei mai bine, în vreme ce toate lucrurile neasigurate zburau de colo-colo, prin jurul lor. Din nou, Angélique îşi pierdu echilibrul, dar ceilalţi doi o ţinură bine, deşi în clipele acelea nimeni nu se mai gândea la altceva decât la furtună. Hoag se făcu cenuşiu la faţă. Şi, gemând în timp ce-l podidea un val de vomă, se aşeză jos.

— Mai ţine aşa până facem volta sub vânt, strigă Jamie încercând să acopere vântul şi zgomotul din cabină şi trosnetul navei săltând ca un dop pe valuri.

Angélique îşi ascunse faţa la pieptul lui, înfricoşată.

— În câteva momente o să se potolească, o să vezi… îşi dăduse seama că furtuna era destul de puternică, dar nu din cale-afară. Nu încă. În afară de asta, avea deplină încredere în timonier şi în navă… câtă vreme mergea maşina.

— Nu ai de ce să te sperii! încercă el să o liniştească.

Tinker hotărâse acelaşi lucru, s-o şteargă cât mai repede naibii de acolo să caute un loc ferit de urgia directă a furtunii în partea de sub vânt a coastei, acolo să arunce o ancoră de furtună – o găleată legată cu o parâmă la capăt, ca să ţină nava cu prova pe vânt, până se mai domoleşte bulăul.

— Dacă o răzbi prin furtuna asta blestemată, fiindcă naiba ştie de ce-om fi noi în apele astea rele acu', mormăia el, chinuindu-se să stăpânească timona în care se simţeau izbiturile cumplite ale valurilor.

Cuterul se întoarse supus şi reveni pe chila dreaptă. Prova se afundă mult în valul care se scurse pe sub el, apoi se ridică ameţitor, ajunse pe creasta talazului şi se prăbuşi în gol. Toţi cei de la bord încremeniră de groază. Apoi iar şi iar când săltaţi de valul din spate, când prăbuşindu-se în prăpastia dintre ele, inundaţi de apă. Coborau… coborau… coborau, apoi urcau… urcau… şi iar urcau şi, dintr-o dată, cu un bubuit asurzitor, se prăvăleau şi valuri de spumă se năpusteau peste hublouri, spălând puntea de la un capăt la

altul. Angélique gemu disperată. Jamie o ţinea strâns la piept, cu o mână, iar cu cealaltă se apucase zdravăn de un mâner. Rafalele de ploaie din pupa izbeau întruna ferestrele şi uşile. Sleit de vlagă, Skye zăcea într-un colţ, cu capul plecat, vomând mereu, Hoag prăbuşit pe podea, la fel de neputincios.

Deasupra lor, în timonerie, nostromul se legăna dintr-o parte într-alta pe puntea nărăvaşă, ţinându-se cu uşurinţă pe picioare, obişnuit cu furtuni şi mai crunte. Stăpânea nava fără dificultate. Ploaia şi spuma valurilor acopereau întruna hublourile, dar el vedea destul de bine şi aşa şi nu lăsa valurile să-l prindă frontal din pupa, ci le lua uşor pieziş, în aşa fel încât să se salte uşor, dintr-o parte, peste coama talazului, apoi la fel în golul dintre valuri. Astfel, impactul era mai mic, nava se banda cam neplăcut pentru pasageri, dar „Bine, sunt în siguranţă, nu?” Chipul îi strălucea de încântare, bucurându-se ca un marinar sadea ce era, trecut prin atâtea furtuni. După aceea, avea el destulă vreme să-i fie frică la ţărm, peste o oră-două, când avea să se bucure de câteva pahare de rom tare, în faţa unui foc straşnic. Voios nevoie-mare, începu iar să îngâne cântecelul acela deşucheat. Şi în clipa aceea îi îngheţă inima în piept de groază.

— Sfinte Cristoase! bâigui el.

Sicriul acela apăruse la tribord, plutind, cufundându-se şi săltându-se peste valuri o dată cu nava, cu cele două steaguri încă înfăşurate împrejurul lui. Îl văzu şi Jamie, din cabină şi-şi dădu seama cu groază că, dacă vreun talaz puternic îi schimba direcţia, putea să-l arunce cu uşurinţă iar pe punte sau, mai rău, îl izbea în suprastructura punţii ca pe un berbec uriaş sau, cel mai rău, să facă în câteva clipe cu el o gaură imensă în coca fragilă a navei.

Cu cât Tinker încerca să depărteze cuterul de sicriu, cu atât acesta se apropia mai mult, adus de val. O dată chiar se buşi, într-o parte, de navă, apoi se învârti ca un titirez prins de un vârtej, dar fără să se depărteze de ei. Jamie se ocărî în gând că nu-i dăduse prin minte să balasteze sicriul cu un lanţ greu, de ancoră. Acum putea să plutească aşa

cine ştie cât, din pricina aerului dinăuntru sau a deosebitei flotabilităţi a lemnului din care era făcut.

Îi venea greu lui Jamie să urmărească şi ce se mai petrece, şi s-o ţină şi pe Angélique la piept. Dar, într-un fel era bucuros că frumosul ei căpşor parfumat se cuibărise în haina lui groasă şi nu vedea nimic. Din nou, întoarse capul să vadă ce se mai întâmplă. Lada aceea întunecată plutea puţin în pupa lor, pe o parte, parcă ar fi fost o corabie-fantomă, născocită de o minte bolnavă. Vântul sau curenţii răsuciră sicriul, care apoi, prins în plin de creasta unui val, se dădu peste cap, se redresă, rămase în poziţie normală preţ de câteva valuri, apoi un berbec uriaş îl răsturnă şi, spre marea bucurie a lui Jamie, sicriul dispăru sub apă. Trase iar aer în piept, văzând că sicriul dispăruse pentru vecie, dar dintr-o dată ţâşni iar la suprafaţă, următorul talaz îl prinse pe creasta de spumă, îl ridică şi-i făcu vânt, drept spre ei. Fără să vrea, din instinct, Jamie se aplecă să se ferească. Nu ajunse pe punte, dar se pocni pe copastie şi bubui atât de tare, de parcă nava ar fi intrat într-un recif. În momentul acela, Hoag ridică şi el capul. Simţea că i se învârt creierii mai rău decât nava în mijlocul furtunii, aşa că nu observă nimic, ci se prăbuşi la loc, gemând, în propria mizerie. Angélique încercă şi ea să vadă ce anume se întâmpla, dar Jamie o strânse mai tare la piept, mângâind-o pe păr, să o liniştească.

— Ne-am izbit de nişte resturi purtate de apă, n-ai de ce să te temi…

Nu-şi mai dezlipi nici o clipă ochii de pe sicriul aflat acum la numai câţiva metri de navă, plutind paralel cu ea. Distingea clar conturul dreptunghiular, ameninţător, întunecat ca o uriaşă torpilă, înfăşurat, încă în cele două steaguri. Îi sări inima din piept când zări un talaz înfricoşător apropiindu-se, dar când muntele acela de apă trecu pe sub ei şi peste ei sicriul dispăruse. Cu răsuflarea întretăiată de emoţie, scrută întinsul mării. Nimic. Mai aşteptă câteva momente. Tot nimic. Valurile furioase se mai domoliseră şi nu se mai năpusteau turbate, până pe punte. Dar se vedeau încă împrejur berbeci ameninţători,

de care însă Tinker se ferea cu mare îndemânare, folosind tot ce învăţase el într-o viaţă de colindat pe oceanele lumii, ca să scape nava de la dezastru şi vieţile celor de pe ea. Din când în când, elicea ieşea deasupra apei şi motorul se ambala cu un vuiet asurzitor.

— Hai, fetiţo, murmură Jamie. Dă-i drumul mai departe cuminte, uşurel.

Şi deodată dădu iar cu ochii de sicriul aflat acum la vreo cincizeci de metri distanţă de pupa, cu vârful întors drept spre ei. Parcă ar fi fost legat de el cu nişte parâme invizibile, căci se ridica şi cobora în val o dată cu nava. O fantomă urâtă şi aducătoare de moarte. Jamie numără şase valuri mari, dar toate trecură fără să se întâmple nimic. Apoi, îl zări pe cel de-al şaptelea. Era cel mai mare de până atunci. Luă sicriul pe creasta lui de spumă şi îl azvârli drept spre navă, ca pe un proiectil. Jamie îşi dădu seama că punctul de impact trebuia să fie chiar în mijlocul tribordului, ceea ce ar fi fost o nenorocire, pentru că tangajul expunea total nava la o lovitură fatală. De groază, nici nu mai respiră. Probabil că Tinker văzuse în ultimul moment ce avea să se petreacă, pentru că nava făcu o voltă uimitoare, se aplecă mult în tribord, balustrada dispăru aproape cu totul în apă, sicriul proiectil trecu pe deasupra, o dată cu valul, peste prova şi se propti în parâmele bompresului, rămânând acolo agăţat, pe jumătate în apă, pe jumătate afară, dezechilibrând cu totul cuterul ce nu mai asculta deloc de cârmă. Nostromul se lăsase pe timonă cu toată puterea, să redreseze nava, dar valurile şi vânturile izbeau direct în coşciug şi ambarcaţiunea era la voia lor. Timonierul îşi dădu seama că dacă mai rămâneau aşa câteva minute, se duceau la fund, şi el nu putea face nimic. Prin pâlnia portavocii se auzi un şuierat strident, cu mare greutate, nostromul reuşi să îngaime:

— Spune, Percy…

Dar cuvintele lui se înecară în potopul de înjurături ale fochistului care răcnea întruna că era nebun de legat, ce mama dracilor făcea el acolo cu copaia aia pe care-o lăsa la voia întâmplării… Timonierul puse atunci pâlnia metalică la

locul ei şi se propti cu toată puterea în timonă, în vreme ce prova răsucea încet nava în calea dezastrului. Şi atunci văzu că uşa cabinei se deschide deodată. Jamie apăru împleticindu-se pe punte, agăţându-se cu disperare de tot ce-i ieşea în cale, încercând să-şi croiască drum spre prova. Imediat, nostromul scoase capul pe geamul timoneriei şi strigă din răsputeri, arătând cu mâna:

— Toporu' de incendiu, toporu' de incendiu…

Ca prin vis, Jamie îl auzi şi desluşi securea de incendiu, în rastelul ei roşu, de pe acoperişul cabinei. Puntea se cutremură, clătinându-se beată în toate direcţiile, de parcă sufletul înspăimântat al navei ar fi înţeles că se afla la un pas de moarte. Îi lunecă un picior sub el, căzu izbindu-se de copastie şi se trezi cu toporul în mână, ca prin minune, şi, deocamdată, în siguranţă. Un val trecu peste prova înghiţindu-l cu totul, scăpă teafăr, dar presimţiri negre îl cuprinseră greţoase, stomacul i se opinti, vomă, şi se simţi mai uşurat. Rămase acolo, trântit de copastie, pătruns de frig până la oase şi înspăimântat de moarte, cu degetele vârâte în gurile de drenaj, în timp ce un nou val năvăli asupra lui. Când apa trecu şi reuşi să respire, începu să tuşească nestăpânit şi să scuipe apa aceea sărată ce-i intrase şi pe gură şi pe nas, îl dezmetici, dându-i brânci să facă ceva să se salveze. Chiar în faţa lui, capătul sicriului, încâlcit în nenumărate parâme şi pontili răsuciţi, iar toată prova aceea ameninţătoare se clătina încoace şi încolo, în voia valurilor care treceau peste ei. Se uită spre nostrom, prin pânza deasă a ploii şi prin rafalele de stropi purtate de vânt, şi îl văzu pe Tinker făcându-i semn să taie încâlceala aceea şi să elibereze prova.

— …Pentru numele bunului Dumnezeu, ai grijă…

Nici o secure de pe lumea asta n-o să taie încâlceala asta blestemată, se gândi el descurajat, grăbindu-se să îmbrăţişeze un picior pe balustradă, în vreme ce un val uriaş se năpusti asupra lui, aruncându-l drept în sicriu, apoi îl sorbi iar în parapetul copastiei, tăindu-i suflarea, aproape înecându-l. Când îşi mai reveni, rămase uimit că încă se mai afla pe punte. Nu mai pierde vremea, striga o voce

înlăuntrul minţii lui, unul din valuri o să te mături şi adio! Îşi părăsi adăpostul, şi porni spre prova, până ajunse la coşciugul pe care îl ura din tot sufletul, căci din pricina lui se afla el acolo şi se lăsase târât în toată nebunia aceea, riscând prosteşte viaţa femeii şi a celorlalţi, fără nici un rost, dar mai tare urându-şi propria spaimă. Următorul val îl izbi din plin, scăpă şi de data asta şi izbi îndârjit cu toporul apucat cu amândouă mâinile în încâlceala de parâme, alunecă şi abia apucă să se prindă de un colţ al rufului cabinei, în timp ce un nou talaz se năpusti asupra lui, proiectându-l din nou în sicriu. Gâfâind se ridică în picioare, începu să izbească furios cu toporul, de data aceasta chiar în sicriu, detestându-l ca pe un duşman de moarte, aşa cum devenise între timp.

Lama securii reteză o parâmă de frânghie, dar nu reuşi să le taie pe cele metalice, încurcate rău de tot, şi se înfipse în capacul sau fundul sicriului, nu-i mai păsa unde, despicând lemnul, încă acoperit cu steaguri. Dar sicriul rămase agăţat tot acolo. Deşi se lupta cu el din toate puterile, nu putu să-l urnească din loc, oricât îl împingea, îl lovea cu picioarele şi îl blestema, povara aceea nenorocită se bălăngănea mai departe atârnată de bompres, cea mai mare parte în apă, trăgându-i inexorabil la fund.

Atunci, Jamie izbi din nou cu toporul, frenetic, plin de înverşunare, folosind capătul bont al securii ca pe un baros, să sfărâme coşciugul în mii de bucăţele, urându-l din tot sufletul, blestemându-l întruna. Lemnul crăpă, dar coşciugul nu se dădu dus, se ţinu mai departe, apoi un talaz se prăbuşi asupra lor urlând, el lunecă şi fu măturat pe punte cât era de lung, toporul îi zbură din mână, drept peste bord, următorul val îl proiectă pe Jamie iar în coşciugul de neclintit, apoi îl târî înapoi.

Când perdeaua de spumă se retrase, iar omul îşi recapătă răsuflarea se chinui să deschidă ochii: sicriul era tot acolo. De neclintit. Dădu să se apropie iar de el, dar era prea vlăguit, abia se mai putea ţine să nu fie aruncat peste bord.

Şi atunci observă că o parâmă mai slăbită se rupse.

Toată încâlceala aceea de otgoane trosni, se mai descâlci, din pricina tensiunii, mai cedă puţin, apoi tot mai mult, sicriul începu să alunece, cu partea mai îngustă înainte şi, în sfârşit, se prăbuşi în ocean, începând să se desfacă în bucăţi. Câteva clipe, capătul de sus se roti încet deasupra apei, apoi se scufundă, într-un vârtej de bulbuci. O bucată din drapelul Struan rămase la suprafaţă. Apoi, următorul berbec vijelios mătură şi ultimele resturi ale sicriului de pe faţa mării, se repezi peste bord, îl doborî pe Jamie, trăgându-l spre bompres, apoi îl târî de-a lungul punţii, în timp ce Tinker se lupta să readucă nava sub control. Uimit că încă mai este în viaţă, Jamie se trezi aruncat la pupa. Cu ultimele lui puteri, se târî, împleticindu-se, spre uşa cabinei, şi se prăbuşi înăuntru.

Skye zăcea tot în colţul lui, aproape leşinat. Hoag întins pe burtă, în stare de inconştienţă. Angélique ghemuită pe bancheta unde o lăsase el, gemând şi suspinând încet, cu ochii strâns închişi. Tremurând de frig şi oboseală, Jamie se lăsă să cadă lângă ea, răsuflând ca din foaie, fără să se mai poată gândi la nimic, ştiind numai că scăpase cu viaţă şi că acum erau cu toţii în siguranţă.

După o vreme, privirile i se limpeziră. Văzu uscatul în faţă, la vreo doi kilometri distanţă şi observă că ploaia se mai potolise, iar marea nu mai era atât de furioasă. De-acum, nu mai treceau peste bord, decât din când în când, valuri răzleţe. În lădiţa de sub banchetă găsi două pături. Cu una se înveli el, iar cu cealaltă o acoperi pe Angélique.

— Mi-e atât de frig, Jamie, unde ai fost? murmură ea printre suspine, ca un copil speriat, pe jumătate leşinată de frică. Mi-e atât de frig, aşa de singură şi mă simt îngrozitor, dar sunt tare, tare bucuroasă că am făcut-o şi pe asta, Jamie, vai, sunt atât de bucuroasă… şi mi-e atât de frig…

Când ajunseră la cheul Struan, deja apăruseră câteva stele palide pe bolta zdrenţuită de nori. Era încă devreme, nu se lăsase noaptea de tot. Cerul se mai limpezise totuşi, vestind vreme frumoasă pentru a doua zi. Navele comerciale şi cele de război stăteau liniştite, la ancoră,

aprinzând luminiţele de la catarge. Numai pe vaporul poştal încă se duceau încărcături, la lumina a nenumărate lampioane ce sclipeau ca nişte licurici neastâmpăraţi.

Năucit de oboseală, fochistul sări pe cheu cu o barbetă în mână şi o legă de o baba apoi îi ajută pe ceilalţi să coboare. Mai întâi Angélique, apoi Skye şi Hoag. Jamie urcă cele câteva trepte singur, încă înfăşurat în pătură, tot înfrigurat, dar nu ca înainte. Skye şi doctorul erau cenuşii la faţă, vlăguiţi de răul de mare şi cu picioarele moi ca de ceară. Angélique se simţea mult mai bine. Durerea de cap îi dispăruse ca prin farmec. Altfel nu păţise nimic, nici nu avusese rău de mare. O mai apucase o dată un acces de plâns. Dar în ultima jumătate de oră stătuse pe punte, nu mai inhalase duhoarea aceea acră, de vomă, din cabină, şi îl urmase pe Jamie, la pupa. Acolo respirase cu nesaţ aerul curat, şi mintea i se limpezise din nou.

În spatele ei, Hoag tuşi, apoi scuipă în apa ce plescăia pe lângă pilonii pontonului.

— Iertare, se scuză el, simţind o poftă cumplită să bea ceva tărie.

Apoi observă dezastrul de la bord: la pupa, o încâlceală de nedescris, bucăţi de scândură rupte, tambuchiul înfundat înăuntru, bompresul retezat şi dispărut, straiurile la fel, ca şi bucăţi de copastie.

— Da ce dracu’ s-a petrecut? se miră el.

— Ei, o epavă plutitoare aruncată de valuri peste bord, parcă o ladă, sau cam aşa ceva. M-a cam băgat şi pe mine în sperieţi pentru câteva momente, răspunse Jamie.

— Parcă am auzit o bufnitură grozavă… Eu…, eu cred că o să trag o fugă până la club, înainte de culcare.

— Vin şi eu, se oferi Skye, simţind şi el nevoia să bea câteva pahare, ca să-şi liniştească stomacul, Jamie, tu vii? Doamnă Angélique…

Ea clătină din cap că nu, iar Jamie zise:

— Duceţi-vă voi, oricum nu mai avem nimic de făcut astă-seară. Nu uitaţi ce-am discutat.

Vorbiseră între ei ca, dacă aveau să fie întrebaţi de ce au ieşit pe mare, să spună că voiseră să facă o

înmormântare simbolică, atâta tot. Din fericire, nimeni altcineva nu văzuse sicriul azvârlit de valuri pe punte şi nici lupta lui Jamie cu acesta – în afară de Tinker. Îndată ce-şi mai revenise, se dusese la timonier şi-l dăscălise:

— Nostrom, să nu sufli o vorbă despre păţania asta cu coşciugul, pentru că nimeni în afară de noi n-a văzut nimic, aşa că te conjur să nu spui nimic, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai văzut nimic. Ăsta-i secretul nostru.

— Cum vreţi dumneavoastră, domnule, spuse, îl salută cu două degete la tâmplă, şi-i întinse butelca lui cu rom. Mulţumesc. De nu eraţi dumneavoastră, zăceau cu toţii pe fundul mării acum… acolo, lângă el.

Nu mai era decât o gură de băutură, dar îi prinse foarte bine căpitanului.

— Credeam că n-o să reuşesc în vecii vecilor. S-o lăsăm baltă. Juri, da?

— Cum ziceţi dumneavoastră, dom' căpitan. Dar 'nain' de-a uita povestea asta, vreau să vă zic că atunci când sicriul ăla nenorocit s-a scufundat şi s-a spart şi mortu' a ieşit la suprafaţă am crezut c-o să mă-nhaţe. Doamne fereşte! Al naibii să fiu dacă nu m-am gândit că voia să se suie pe navă!

— Sfinte Cristoase, termină! bâigui Jamie, înspăimântat. Astea-s năluciri de-ale tale. Eu n-am văzut nimic…, ţi s-a năzărit ţie.

— A, nu! nici vorbă, dom' căpitan. L-am văzut cu ochii mei. Eu stăteam acolo, mai sus de 'mneavoastră, şi puteam să văd mai bine, nu-i aşa? Eu l-am văzut pe amărâtul ăla, să am iertare, l-am văzut cu ochii mei cum dădea din mâini să iasă la suprafaţă, 'nainte să-l tragă la fund.

— Ţi s-a năzărit, pentru numele Domnului! Auzi la el ce îndrugă!

— Să nu-mi ajute mie Sfântul Dumnezeu, dacă mint! se jură nostromul. 'Nţeles că nu l-am prins decât aşa, dintr-o ochire şi numa' spume-n jurul lui, da' l-am văzut bine de tot!

Tinker scuipă în partea de sub vânt, bătu în lemn şi făcu semn de deochi, apoi se ţinu de lobul urechii, gata să jure

pe ce avea el mai scump.

— Într-adevărul-adevărat, dom’ căpitan şi să mă trăznească pe mine Dumnezeu dacă mint, să mi se usuce boaşele pân’ la sfârşitul lumii! Ce mai, a ieşit la suprafaţă ‘nain’ să-l tragă vârteju’ la fund. Era gol-goluţ, cum l-a făcut mă-sa!

— Numai aiureli ce n-am pomenit de când sunt! Prostii! îl contrazise Jamie, îngrozit, şi bătu şi el în lemn, pentru orice eventualitate. Ţi s-a năzărit ţie, nostrom, cu toate că şi eu sunt gata să jur cu mâna pe icoană că nenorocitul ăla de sicriu parcă era viu, întrupare diavolească.

— Părerea mea sinceră, dom’ căpitan, e că în coşciugul ăla era chiar sălaşul ăluia cu coarne, mărturisi Tinker şi scuipase iar, cu frică, în partea de sub vânt, trecut de toate sudorile morţii. Şi dădea din mâini să iasă la suprafaţă, parcă nici nu mai era om, avea ochii holbaţi şi eu eram sigur că vrea să vină de-adevăratelea la noi, pe navă!

— Pentru numele Celui de Sus, încetează o dată! Malcolm nu ne-ar fi făcut nici un rău, zisese el încurcat. Totul s-a petrecut numai în mintea ta!

— Dom’ căpitan, dacă eu vă zic că am un văz…

— Mai dă-l naiba de văz! Nu mai ai vreun pic de rom pe-aici?

Tinker tuşi încurcat, apoi mai scoase din ascunzătoare încă o butelcă, pe jumătate golită. Jamie trase o înghiţitură zdravănă, se înecă, apoi mai trase o duşcă.

— La noi în magazie te-aşteaptă zece lăzi cu sticle de rom cu care să te lupţi, Tinker, şi toate mulţumirile mele. Ai făcut o treabă grozavă, ca şi fochistul, care-o să primească patru lăzi.

Tinker îi mulţumi din tot sufletul pentru un dar regesc precum acela. Tăria îl mai încălzi pe Jamie, care îl privi scrutător pe bătrânul lup de mare, cu faţa plină de riduri şi cu ochi albaştri ca seninul.

— În viaţa mea nu mi-a fost mai frică ca azi, să fiu al naibii. Şi cred că de vreo trei-patru ori până acum tot era să dau ortu’ popii.

— Eu nu, dom’ căpitan, spuse nostromul cu un rânjet.

Că eraţi dumneavoastră la bord. Da' am fost de-a dreptul fericit când am văzut sicriul şi pe amărâtul ăla ducându-se la fund şi blestemându-ne tot timpul, de-acolo, de pe fundul mării.

Cu toate că acum ajunseră la mal, în siguranţă, pe Jamie îl apucă iar tremuratul, spaima, numai gândindu-se la toate astea.

— Ar trebui să te schimbi de hainele astea ude, îl sfătui Angélique.

— Ei, de-acum eu mă duc, îl anunţă Hoag.

Femeia îl îmbrăţişase şi îl sărutase pe obraz, abia suportând mirosul de vomă.

— Îţi mulţumesc din suflet, ne vedem mâine.

La fel se purtă şi cu Skye. Apoi cei doi plecară împreună, împleticindu-se.

— Crezi că o să-şi revină?

— Nimic n-o să-i înzdrăvenească mai repede decât câteva pahare de whisky şi o noapte bună de somn.

— Nu cred că mai sunt în stare să discute ceva la ora asta, nu-i aşa?

— Nu. Dar ce vrei să discuţi cu ei?

Ea îi luă mâna şi i-o strânse la piept, cu afecţiune.

— Voiam numai să hotărâm ce fac mâine.

— Putem să discutăm în timp ce mergem spre casă.

Îşi luară rămas bun de la timonier şi de la fochist. Cei doi îi mulţumiră călduros lui Jamie pentru rom. Apoi plecară spre clădirea Struan braţ la braţ.

— Angélique..., înainte de a spune tu ceva, vreau să-ţi mărturisesc că sunt foarte fericit c-am reuşit până la urmă.

— Şi eu la fel, dragul meu Jamie. Eşti un om minunat şi eu sunt extraordinar de fericită că totul s-a terminat cu bine, fără să păţească nimeni nimic. Mă rog, zâmbi ea cam forţat, în afară de faptul că prietenii noştri nu se simt prea bine.

— Nu-ţi face griji în privinţa lor. Ce faci mâine?

— M-am decis să nu mă duc cu vaporul poştal. Nu, te rog, nu obiecta, sunt ferm hotărâtă. Aici sunt mai în siguranţă. Până ce nu aflu oficial ce are de gând Tess

Struan. Crede-mă pe cuvânt, Jamie, că sunt mai apărată aici, sunt sigură. Iar Hoag şi George Babcott or să fie de acord că este mai bine aşa din motive de sănătate. Cred că nici tu nu ar trebui să te duci.

— Este de datoria mea să mă duc şi s-o informez pe doamna Struan… pe doamna Tess Struan, preciză el.

— Poţi să-mi spui Angélique, ca întotdeauna, oricum n-am fost doamna Struan decât vreme de câteva ore.

Oftă cu tristeţe şi o vreme merseră în tăcere spre reprezentanţa Struan.

— Eu cred că-i mai bine să rămân aici, continuă ea. Oricum ea va fi îngrozitor de mânioasă şi este mai bine să discut cu ea prin corespondenţă, de aici. Malcolm a fost înmormântat aşa cum şi-a dorit şi ăsta este singurul lucru care a mai contat pentru mine. Chiar trebuie să pleci?

— Cu vântul ăsta, gândi el cu voce tare, *Prancing Cloud* prinde cam cincisprezece-şaptesprezece noduri la oră fără răgaz, deci o să ajung în Hong Kong peste vreo cinci zile. Şi cu o asemenea încărcătură şi veşti nenorocite în faţă o să fie turbată.

Căzuseră de acord ca atât în public cât şi între ei să socotească de-acum că la bordul navei, spre Hong Kong era sicriul tai-panului.

— Vaporul poştal o să navigheze în medie cu vreo opt noduri pe oră, dacă are noroc, aşa că o să ajungă acolo cam în zece zile. Deci, când o să ajung eu acolo, îl vor fi înmormântat deja. Tess oricum o să afle totul, din vreo câteva zeci de rapoarte, printre care se află al meu, al lui Sir William şi ale încă vreo cincizeci de persoane diferite. Pe mine oricum m-a concediat începând de la sfârşitul lunii ăsteia şi cel ce-mi va lua locul soseşte aici în câteva zile, iar eu trebuie să-i pun hăţurile în mână…

Şi mai erau câteva motive pe care însă nu le putea destăinui ei. Mai întâi trebuia să tatoneze terenul pe la celelalte mari companii, pentru o slujbă. Dar singurul post parcă făcut pentru el şi pentru experienţa lui şi unde ar fi fost primit, fără îndoială, cu braţele deschise era la Brock şi Fiii. După aceea, trebuia să se decidă ce făcea cu Maureen.

Şi, în sfârşit, mai era şi Nemi. Îi zâmbi trist lui Angélique.

— Deci, una peste alta, chiar că nu mai am nici un motiv să plec, nu-i aşa?

Angélique îl strânse în braţe, plină de bucurie, fără să-i pese de cei ce o vedeau.

— Mă bucur. N-o să mă mai simt deloc singură dacă rămâi!

— Jamie!

Phillip Tyrer îl strigă din uşa Legaţiei britanice, punându-şi din mers pălăria pe cap şi pardesiul pe el. Se grăbea spre ei.

— Bună seara, Angélique, Jamie, rosti el la iuţeală, cam stânjenit. Vă transmit amândoura respectele lui Sir William. Nu vreţi să veniţi până la el, împreună cu ceilalţi... cu ceilalţi pasageri şi echipajul de pe cuter, mâine dimineaţă, înainte de a merge la biserică şi a vă îmbarca pe vaporul poştal? Plecarea s-a amânat pentru ora două.

— Pentru ce anume, Phillip? întrebă Jamie.

— Cred că... cred că ar vrea să... Fir'ar al dracu'! Iartă-mă, Angélique, dar e clar că ar vrea să vă întrebe ce naiba aţi avut de gând să faceţi?

— Să facem?

Tânărul diplomat oftă, amărât.

— Iartă-mă, bătrâne, n-a fost ideea mea. Dar să ştii că aţi intrat în gura lupului, eu numai vă transmit mesajul, n-am avut încotro. Nu te repezi la mine, eu nu sunt decât câinele lui credincios!

Izbucniră amândoi în râs, iar încordarea dintre ei dispăru.

— Deci mâine, la zece, spuneai?

— Mulţumesc, Jamie, este timp berechet! rosti Tyrer şi se uită spre cuter. Dar arată de parcă ar fi trecut prin mijlocul iadului. Ce naiba a păţit pupa aia?

Jamie aruncă o privire într-acolo. Stricăciunile navei erau foarte vizibile la lumina felinarului de la capătul docului şi, era sigur, din biroul Legaţiei se vedea de la kilometri întregi distanţă, dacă te uitai prin binoclu.

— O epavă plutitoare, răspunse el fără să stea pe

gânduri. O ladă grea aruncată de valuri peste bord şi dup-aia târâtă iar în mare. Nu cine ştie ce!

50

Duminică, 16 decembrie

— Nu sunt de acord cu tine, Jamie. Avem de-a face cu o problemă deosebit de gravă, zise Sir William, stând la birou, faţă în faţă cu cei doi.

Alături de Jamie, Phillip arăta mohorât, ca un ajutor de inchizitor.

— Deci, să o luăm de la capăt. Se pare că tu eşti purtătorul de cuvânt al tuturor, aşa că o să mă adresez ţie. Am insistat că nu va avea loc nici un fel de înmormântare aici, că mortul va fi trimis înapoi în Hong Kong şi…

— A plecat deja, Sir William, cu *Prancing Cloud,* repetă Jamie, printre dinţi.

De o jumătate de oră discutau întruna în contradictoriu cu Sir William iar ceilalţi răspundeau doar arareori, preveniţi de el şi de Skye, care îi sfătuiseră să nu răspundă decât atunci când sunt întrebaţi şi cât mai scurt cu putinţă. Se aflau în biroul ministrului: Hoag, Skye, Tinker, fochistul şi Angélique. În mod clar, Hoag era cel mai vulnerabil din toţi şi, de vreo două ori era cât pe ce să spună tot adevărul. Angélique era îmbrăcată în doliu, cu chipul acoperit de un văl negru, ca pentru biserică.

— Am făcut doar o înmormântare simbolică…

— Asta am înţeles, dar eu am întrebat de nenumărate ori, de nenumărate ori, de ce, dacă a fost doar o înmormântare simbolică, v-aţi folosit de un sicriu cu un mort înăuntru, cu atât mai mult cu cât era un băştinaş, pe care l-aţi înmormântat în mare după legile creştine?

Jamie ridică din umeri, plictisit şi neştiind ce să răspundă la întrebarea aceea. În aceeaşi dimineaţă, Skye le şoptise abia auzit:

— Nu ne rămâne decât să ridicăm din umeri şi gata! Facem şi noi pe spăsiţii, stăm cu capul plecat, că nu ne poate face nimic, decât să scuipe foc pe gură şi pe nas.

— Sicriul era acolo, aşa că mie mi s-a părut o idee

bună…

— Aha, deci a ta a fost ideea!

— Da, răspunse Jamie cu încăpăţânare, fulgerându-l cu privirea pe Hoag, care deschisese gura să zică adevărul: Eu am venit cu propunerea asta, iar ceilalţi s-au lăsat tentaţi. A fost dorinţa tai-panului!… A fost dorinţa lui Malcolm şi a doamnei Struan, aici de faţă. N-am făcut nici o crimă!

— Aici sunt cu totul de altă părere. Toată istoria asta e de-a dreptul macabră! Aţi înfăptuit totul în mod voit, împotriva hotărârii mele declarate. Se pare că există o lipsă de înţelegere din partea tuturor celor de aici şi o dorinţă comună de a nu mi se spune adevărul, de a nu mi se da o explicaţie cât de cât logică. Deci v-aţi vorbit toţi, aţi conspirat să ascundeţi… Chiar, ce să ascundeţi? Eşti de acord cu mine, Phillip?

Tyrer se foi stânjenit în scaun.

— Ăăăăăă…, da, sir, dacă aşa credeţi dumneavoastră…

— Deci de ce a trebuit să vă folosiţi de un sicriu adevărat cu un mort adevărat înăuntru?

Hoag se frământă neliniştit pe locul lui. Toţi îşi dădură seama că putea răbufni în orice clipă. Angélique înţelese că atunci era momentul să intervină ea şi lacrimi mari începură să i se scurgă pe obraji.

— De ce nu ne daţi o dată pace? Doar n-am comis nici o crimă, am făcut ce am crezut noi că se cuvine, ceea ce a dorit soţul meu şi ceea ce am dorit şi eu pentru el…

— Angélique, te rog, nu plân…

— …ceea ce şi-a dorit el şi dumneavoastră mi-aţi interzis fără milă. Numai dumneavoastră purtaţi vina celor întâmplate, Sir William. Credeam că ne sunteţi prieten… dacă eraţi într-adevăr prietenul nostru aţi fi fost… aţi fi fost înţelegător… şi n-am mai fi intrat nici noi în toată încurcătura asta. Bineînţeles că n-a fost corect să facem aşa ceva pe ascuns, chiar dacă eu o să cred mereu că dumneavoastră aţi greşit foarte tare…

— Doamnă Struan, eu…

— …da, aşa este, n-a fost cinstit din partea noastră, dar cel puţin noi ne-am purtat aşa pentru că i-am rămas

credincioşi lui şi, pot să jur în faţa lui Dumnezeu că aceşti oameni, singurii noştri prieteni adevăraţi, m-au ajutat să fac exact ceea ce soţul meu şi… Nici nu era mare lucru ce v-am cerut!

Pentru o fracţiune de secundă se gândi să iasă fugind din încăpere, dar îşi dădu seama că era mai înţelept să nu procedeze astfel, pentru că oricum nu ar fi rezolvat nimic, ci doar îi lăsa pe ceilalţi la mila guvernatorului. Aşa că rămase acolo unde era, hohotind de-ţi rupea sufletul şi ştiind că nu minţise deloc în tot ce spusese, şi-i trântise şi adevărul în faţă: era numai vina lui!

În câteva clipe, toţi se strânseră în jurul ei, s-o liniştească, simţindu-se îngrozitor pentru că o supuseră la un astfel de chin inutil, în afară de Skye, care rămăsese uluit de jocul extraordinar al femeii şi de Sir William, care se amuza copios în sinea lui, deşi se arăta la fel de stânjenit ca toţi ceilalţi. Îi privi pe toţi pe rând şi aşteptă să se termine circul acela, încă dezgustat de complotul lor. Oare ce-i apucase şi cine este capul răutăţilor? Cu siguranţă nu Jamie! Ce tâmpenie din partea lor să pună la cale una ca asta! Absolut stupid. Ridicol. O prostie nemăsurată să-şi pună degeaba vieţile în primejdie. Oamenii ăştia nu sunt chiar cumsecade. Nici măcar Angélique. Dar, vai, ce femeie! Ce comoară de femeie şi ce actriţă… Pentru numele Celui de Sus, oare unde o fi învăţat ea să joace teatru aşa de bine? Doar la vârsta ei, fetele au doar un pospai de educaţie, ea de pildă, a fost crescută la mănăstire. Oare Skye ăsta o pregăteşte în taină pentru procesul secolului? Sau sunt eu doar un bătrân cinic şi nebun? În orice caz, mi-ar părea chiar rău să n-o mai văd. Pendula bătu zece fără un sfert. La zece fix trebuiau să fie cu toţii la biserică. Gata, era timpul să înceteze cu interogatoriul, avusese şi el de învăţat de data aceea, chiar dacă până la urmă nu obţinuse ceea ce dorea.

— Ei, ei, doamnă Struan, rosti el pe ton de părinte sever, dar înduplecat. N-are nici un rost să vărsaţi atâtea lacrimi, doar toţi am plâns mult în ultima vreme. Trebuie să vă mărturisesc totuşi că mi-a displăcut total ideea

dumneavoastră, cu adevărat foarte dezagreabilă, dar, având în vedere sincera mea îngrijorare pentru dumneavoastră, care aţi trecut prin atâtea greutăţi de la o vreme, cred c-ar fi bine să ne oprim aici, pentru moment.

Se prefăcu din nou că nu observă uşurarea de pe chipurile complicilor şi teatrul lacrimogen pe care îl juca Angélique.

— Ei, şi acum, este vremea să mergem la biserică, iar apoi să vă îmbarcaţi pe vaporul poştal. Noi vă urăm să aveţi parte de o călătorie plăcută şi, pe viitor, de tot ceea ce vă doriţi, şi să vă bucuraţi de o viaţă lungă şi fericită, măcar de acum încolo. Să ştiţi că regretăm sincer că nu mai rămâneţi printre noi.

— Eu…, eu nu plec nicăieri, deocamdată, Sir William.

Printre suspine, cu capul plecat, Angélique rosti:

— Doctorul Hoag m-a sfătuit să nu mă încumet să plec pentru cel puţin o săptămână.

Hoag îi întări spusele la repezeală:

— Aşa-i, din punct de vedere medical nu este deloc o idee fericită plecarea asta, Sir William, nu-i deloc bine.

În acea dimineaţă, Skye, susţinut de Jamie, stăruise că era mai bine să nu plece pentru o vreme.

— Are nevoie de un certificat medical, atâta tot, doctore, un certificat pe care i-l poţi prezenta ca atare lui Tess Struan. După toate emoţiile prin care a trecut, este clar că nu poate pleca într-o asemenea călătorie şi nici nu se poate confrunta cu Tess până îşi mai revine.

Hoag se declarase întru totul de acord, aşa că îi zise lui Sir William:

— După câte puteţi observa şi singur, este foarte irascibilă şi i-am dat un certificat medical pentru starea în care se află, chiar dacă nu este neapărată nevoie de aşa ceva.

Pentru câteva clipe, Sir William nici nu ştiu ce să mai spună. Pe de o parte, era bine că nu pleca. Pe de alta, după ce era şi aşa o belea pe capul şi în jurisdicţia lui, când mânia lui Tess Struan avea să se abată asupra ei va deveni o pacoste.

— Eu cred c-ar trebui să vă duceţi, doamnă, cred că este deosebit de important să fiţi la înmormântare.

— Aş vrea să mă duc, dar…, vocea i se frânse într-un alt hohot de plâns răscolitor. Doctorul Hoag, el… se duce în locul meu, eu nu pot să… E mai bine…

— Dar, Jamie, tu te duci, nu?

— Nu, sir. Sunt o mulţime de treburi pe care doamna Tess Struan mi le-a încredinţat să le duc aici la bun sfârşit.

— Vai de sufletul meu! rosti Sir William, cu adevărat descumpănit, apoi se gândi că poate o convinge, dar se răzgândi. Bine, dacă doctorul Hoag zice aşa… Doar el este medicul casei, nu?

Se ridică în picioare. Ceilalţi îi urmară exemplul, mai venindu-le inima la loc.

— Domnule Hoag, dacă vrei să mai rămâi câteva clipe…

Îşi ascunse încântarea când îi observă pe Jamie şi pe Skye înnegrindu-se la faţă şi le zise politicos, văzând că trăgeau de timp:

— La revedere, Jamie, domnule Skye, Phillip, nu mai am nevoie nici de tine.

Uşa se închise în urma lor. Bietul Hoag era precum un şoricel pricăjit în faţa cobrei regale.

— Şi-acum, doctore, mărturiseşte adevărul! Cum se simte ea?

— La prima vedere, destul de bine, oftă uşurat Hoag imediat. Dar este numai o impresie. Ce ascunde ea în sufletul ei, nimeni nu poate şti. Ar putea dura zile, săptămâni, poate chiar un an sau mai mulţi, până ce coşmarul o să se întoarcă în mintea ei… Şi ceea ce se va petrece cu biata femeie atunci… – ridică din umeri, neputincios.

— O să vorbeşti dumneata cu Tess Struan?

— Da, imediat ce ajung acolo, îl asigură doctorul, tremurând în aşteptarea inevitabilei întrebări, care avea să-l facă să se trădeze.

Îngândurat, Sir William se ridică de pe scaun, turnă un pahar de whisky şi îl servi pe celălalt. Acesta dădu imediat băutura peste cap.

— Pentru o vreme, nu o să mai vii aici, dacă o să te mai întorci vreodată. Aş vrea totuşi să ştiu, confidenţial, ce şanse are, din punct de vedere medical, să fie însărcinată cu copilul lui Malcolm?

Hoag clipi repede din ochi buimăcit, pentru că băutura şi blândeţea celuilalt îl liniştiseră pe moment şi îl descumpăniseră. Nu se aştepta să-l întrebe una ca asta, aşa că răspunse cu mare sinceritate:

— Bineînţeles că asta depinde numai de voia Domnului. Dar Malcolm a fost un tânăr sănătos din acest punct de vedere, ca şi ea, de altfel… amândoi nişte tineri minunaţi, dar fără de noroc… ce trist! Eu cred că există şanse destul de mari, pentru că noaptea lor de dragoste a fost foarte pătimaşă, fără îndoială, între ei a fost, oricum, cea mai mare iubire pe care am văzut-o vreodată în viaţa mea…

— Bine, când te vei întâlni cu Tess Struan… să-i spui că… Eu cred că tânăra doamnă Struan are nevoie de tot ajutorul nostru. Nu?

— Puteţi fi sigur că o să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru asta.

Sir William încuviinţă din cap şi căută ceva în sertar. Scrisoarea pe care i-o înmână era sigilată şi purta menţiunea: „Personal, Confidenţial şi Strict Secret, expediată prin curier lui Sir Stanshope, Guvernator al Hong Kong-ului, de la Sir William Aylesbury, Ambasador în Japonia”.

— Am o însărcinare specială, un comision oficial pentru dumneata. Este strict secret. Aş dori să-i înmânezi personal acest mesaj guvernatorului, îndată ce ajungi acolo.

Scrise în partea de sus a plicului: „Predată personal de doctorul Hoag”. Se hotărâse să se folosească de serviciile acestuia atunci când auzise că Jamie nu avea să plece cu vaporul poştal, iar pe *Prancing Cloud* nu mai avea pe nimeni altcineva de încredere.

— Trebuie neapărat să i-o înmânezi personal, să nu afle nimeni altcineva, nimeni să nu ştie că dumneata eşti curier al Împuterniciţilor Majestăţii Sale. Este limpede?

— Da, sir, bineînţeles, Sir William, răspunse Hoag,

grozav de mândru.

Ştia acum că Hoag era vulnerabil şi putea scoate orice voia de la el: cine avusese ideea aventurii aceleia nebuneşti, ce voiseră să întreprindă de fapt, de ce făcuseră ceea ce făcuseră şi ce se petrecuse la Kanagawa. Zâmbi mulţumit, ca pentru el, bucurându-se de postura în care se afla, dar, din motive numai de el ştiute, nici măcar nu mai făcu aluzie la asta.

— Sper să ai parte de o călătorie plăcută şi abia aştept să ne reîntâlnim în Hong Kong.

— Vă mulţumesc, sir.

Hoag plecă apoi ca din puşcă, fericit peste poate că scăpase basma curată. Jamie şi Skye îl aşteptau nerăbdători pe Strada Mare.

— N-a vrut nimic deosebit, pe cuvânt, le explică doctorul, cu însufleţire. Numai nişte consultaţii strict medicale, personale.

— Eşti sigur?

— Jur cu mâna pe inimă. Haideţi, grăbiţi-vă, mai avem vreme de-o duşcă mică, înainte să mergem la biserică. Eu unul am o sete-n mine…

O porniră cu toţii, voioşi, fără să-l observe pe Sir William, care-i urmărea de la fereastră. Mă întreb cât de fericiţi ar mai fi nemernicii ăştia dacă ar şti ce scrie în epistola mea către guvernator, îşi zicea el cu dispreţ. Încă n-au scăpat din capcană, de fapt, nici unul dintre noi nu a scăpat… De parcă ar mai conta un amărât de sicriu, când toată lumea este gata să sară în aer. Rusia abia aşteaptă să înceapă războiul, Prusia îşi întinde botul flămând spre Europa Centrală, francezii fac paradă de mândria lor naţională nemăsurată, coloniile noastre din India şi Asia sunt în mare primejdie din cauza unor imbecili de parlamentari şi pe noi ne aşteaptă aici, fără îndoială, un conflict armat în Japonia.

La prima vedere, scrisoarea părea inofensivă. Dar, mesajul decodificat era: „Cerem urgent întăriri militare şi nave de război, pentru că ne aşteptăm la un atac asupra coloniei din partea trupelor Bakufu şi s-ar putea să fim

nevoiţi să evacuăm baza navală de aici.”

Biserica era luminată de nenumărate lumânări, altarul impunător strălucea în toată splendoarea, iar părintele Leo oficia slujba, cu vocea lui melodioasă, de bariton, împresurat de fumul de tămâie ce se ridica în aburi parfumaţi. Slujba fu mai scurtă decât de obicei, pentru că erau câţiva credincioşi care voiau să prindă vaporul poştal.

Angélique îngenunche în prima strană, pentru rugăciune. Alături de ea se afla Seratard, André stătea la câteva rânduri mai încolo. Vervene în spate de tot, cu restul funcţionarilor de la Legaţie, câţiva negustori, euroasiatici portughezi, precum şi câţiva ofiţeri şi pasageri de pe navele franceze care fuseseră învoiţi la mal. Cei mai mulţi dintre marinarii francezi avuseseră parte de altă slujbă mai devreme, sau urmau să vină la biserică mai târziu. Spre marea mulţumire a marilor companii maritime, flota nu dispunea de preoţi, iar să fii obligat să ai un preot la bord era un mare ghinion, pe orice fel de navă, de sub orice pavilion. Superstiţie foarte bine înrădăcinată.

Părintele Leo îngenunche înaintea altarului, se rugă pentru ei şi apoi binecuvântă credincioşii. Angélique trase adânc aer în piept, sfârşindu-şi rugăciunea şi aşteptând să plece mai întâi Seratard. Ea deja se spovedise. În mica nişă tainică, mărturisise:

— Părinte, iartă-mă că am păcătuit.

— Ce păcat ai făptuit săptămâna asta, fiica mea?

Sesizase nerăbdarea abia ascunsă de omul bisericii, însetat să afle orice gând al ei şi orice faptă păcătoasă. Era pentru prima dată când se spovedea, de când începuseră necazurile ei.

— Am uitat să o rog pe Sfânta Fecioară să mă ierte pentru toate păcatele, când mi-am spus într-o seară rugăciunea, zise ea cu voce calmă, continuând apoi cu vorbele pe care le cumpănise multă vreme. Şi am nutrit multe gânduri şi vise păcătoase şi mi-a fost frică, uitând să-mi pun toate speranţele şi încrederea în mâinile Domnului, care are întotdeauna grijă de noi.

— Ei, şi altceva…?

Zâmbise amuzată, auzind iar vocea nerăbdătoare a părintelui.

— Şi am păcătuit trupeşte, pentru că, deşi căsătoria mea a fost legală pentru soţul meu şi cei de o credinţă cu el, nu am avut vreme să mă cunun după canoanele Adevăratei Religii.

— Dar…, dar asta, senora, nu este neapărat un păcat, doar nu eşti vinovată pentru aşa ceva, căci el a fost luat dintre noi. Ce alte păcate ai mai înfăptuit?

Angélique aproape că-şi ţinuse respiraţia, să nu mai simtă duhoarea aceea de usturoi, vin prost şi haine nespălate, şi-şi duse la nas o batistă parfumată.

— Am păcătuit că nu l-am putut convinge pe Sir William să-mi permită să-l înmormântez pe soţul meu aşa cum şi-a dorit şi cum am dorit şi eu, de dragul lui.

— Dar… nici acesta nu-i un păcat în sine, copila mea. Altceva…

— Am păcătuit că nu l-am putut converti pe soţul meu la catolicism, înainte de a ne căsători.

— Nici acesta nu-i un păcat, seniora. Altceva…

Începuse să dispere în faţa unei asemenea virtuoase, bietul preot, iar femeia asta şi aştepta. Ce ciudat, îşi zicea ea. Nu mă mai îngrozeşte deloc fiinţa asta, ba chiar îi simt toate nuanţele ascunse ale vocii lui. Să fie un alt har al Domnului?

— Ai râvnit sau ai făptuit păcate trupeşti?

Ea îşi miji ochii a dispreţ. Zâmbetul îi îngheţă pe buze dar în acelaşi timp aproape că îl iertă pentru că binecuvântase cu atâta mărinimie celălalt sicriu, care plecase cu *Prancing Cloud.*

— Mi-am împlinit menirea de soţie, aşa cum propovăduieşte sfânta biserică.

— Da, dar nu cumva ai trăit cu el înainte de…

— M-am căsătorit cu el după sfintele canoane ale bisericii şi m-am purtat ca orice fiică credincioasă, care dă ascultare Adevăratei Învăţături, răspunse ea, adăugând cu uşoară ironie. Aş vrea să-mi daţi acum dezlegarea de

păcate, părinte.

Dezlegarea de păcate fără un canon, la cerea credincioşilor, nu era un lucru obişnuit. Ea aşteptă răbdătoare, ţinându-şi răsuflarea să nu-l mai simtă, gata să iasă val-vârtej din sfântul lăcaş, dacă el vrea să o chestioneze mai departe, doar-doar o afla vreo taină ruşinoasă.

— Ăăăă… devreme ce dumneata pleci astăzi şi este necesar să te pregăteşti sufleteşte pentru o mare încercare, senora, atunci să…

— Nu plec astăzi, cu vaporul poştal, părinte. Nu astăzi.

— A, nu pleci astăzi? rosti el şi femeia ghici uşurarea din glasul lui. Păi… păi atunci putem să mai discutăm, copila mea, să mai vorbim pe larg spre Slava lui Dumnezeu. O, ce minunate sunt căile Domnului…

Îi citi dezlegarea de păcate şi-i dădu câteva canoane uşoare, apoi ea se întorsese în strană, să asculte slujba. După ce planul ei reuşise atât de mulţumitor, se bucura din tot sufletul. Obţinuse tot ceea ce îşi dorise: Malcolm fusese înmormântat aşa cum dorise ea, pe Gornt şi-l făcuse aliat, Hoag se ducea acum şi el să pledeze pentru ea, iar mânia temutei Tess era deocamdată departe, cu ajutorul Celui de Sus. Da, Dumnezeu este de partea mea, sunt sigură de asta. Prin bunăvoinţa Lui am înfăptuit eu toate astea. Numai în privinţa bietului Malcolm, ah, Malcolm, Malcolm, dragostea mea…

— Aş putea să te conduc acasă, Angélique? o întrebă Seratard, întrerupând-o din visare.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate, monsieur, dar nu cred că sunt o companie prea plăcută şi, pe deasupra, cred că mi-ar face mare plăcere să merg singură, ca să mă gândesc la ale mele.

— Dar ar fi o mulţime de lucruri de discutat înainte de plecarea dumitale.

— A, credeam că deja ştiţi că nu mai plec cu vaporul poştal… Doctorul Hoag mi-a interzis să călătoresc în starea asta, lucru care de altfel mă întristează.

Seratard zâmbi cu gura până la urechi, foarte bucuros.

— Minunat! Cea mai bună veste pe care am primit-o în ultima vreme. Nu ne faceţi onoarea de a fi invitată la cină, la noi, la Legaţie, unde să stăm de vorbă între noi, cu André…, să stăm de vorbă în linişte?

— Vă mulţumesc, dar mă văd nevoită să vă refuz din nou. Poate spre sfârşitul săptămânii, dacă mă voi simţi mai bine.

— Joi sau vineri, când vreţi… – o pofti Seratard, apoi îi sărută mâna politicos şi ea se depărtă, ieşind la aer curat.

Vântul împrospătase văzduhul, Era foarte bucuroasă că vălul îi acoperea chipul, aşa că nu era nevoită să se mai obosească să se prefacă adânc îndurerată. Cei ce treceau pe lângă ea, o salutau, privind-o cu tristeţe. Şi Nettlesmith printre ei.

— Ne pare rău că plecaţi, doamnă…

— Mulţumesc frumos, domnule Nettlesmith, dar aflaţi că nu plec cu vaporul poştal. Nu astăzi – faţa bărbatului se lumină auzind cuvintele ei, iar ea adăugă, amuzată de reacţia lui: Domnul doctor Hoag mi-a interzis să fac această călătorie deocamdată, lucru care mă întristează peste poate.

— A, sigur, sigur, este normal… Deci, nu plecaţi, mda! Păi, atunci este bine, înţeleg… Vă rog să mă scuzaţi, doamnă…

Se grăbi să se ducă la club, să-i anunţe pe ceilalţi. În câteva minute, zvonul avea să facă ocolul întregii colonii şi aşa ea era scutită să mai repete acea veste. Îl zări pe André, care o aştepta.

— Bună, André.

— Mă bucur că nu pleci, rosti el, simplu.

— Ei… Ce repede circulă veştile pe-aici.

— Da, cele bune. Aş vrea să discut cu tine între patru ochi.

— Despre bani?

— Da, despre bani. Ce mult te-ai schimbat, Angélique?

— Sper că în bine. Ce mai faci tu, vechiul meu prieten?

— Chiar că vechi, mai bine spune-mi bătrân!

André se simţea îngrozitor în ziua aceea. Era obosit. De

toţi şi de toate. Se întâlnise cu Hinodeh cu o noapte în urmă şi în relaţia lor se strecuraseră umbre neplăcute. Şi violenţa! În timp ce ea îl masa, André se ridicase şi îi desfăcuse kimonoul, să-i sărute sânii, voind să se bucure de ea, însă femeia se trăsese repede deoparte şi-şi încheiase iar veşmântul.

— Mi-ai făgăduit că nu..., îngăimase ea.

Iar furia lui că-şi uitase promisiunea făcută (orice reacţie violentă a lui o făcea pe micuţa japoneză să se poarte ca un câine credincios, care primeşte o bătaie meritată) se dezlănţuise dintr-o dată şi el se trezise urlând ca turbat:

— Încetează să mai priveşti aşa! Încetează! Baka!

Niciodată nu plângea în faţa lui, dar murmura la nesfârşit rugăminţi de iertare:

— Gomen nasai, Furansu-san, gomen nasai, gomen nasai, gomen nasai!

Supuşenia ei şi implorările îl scoseseră şi mai tare din minţi şi răcnise iar:

— Taci o dată, pentru numele lui Dumnezeu!

Iar ea îl ascultase, smerită. Se aşezase în genunchi, cu ochii în pământ, cu mâinile împreunate cuminte în poală, fără să se mişte. Doar din când în când, tresărea ca un câine biciuit de stăpânul lui. Ar fi vrut să-i ceară iertare, s-o ia în braţe şi să-i spună cât o iubeşte, dar toate astea nu-i mai erau de nici un folos, pentru că n-ar fi făcut decât să piardă şi mai mult din cinstea obrazului. Aşa că se îmbrăcase la iuţeală şi ieşise din casă fără să scoată o vorbă. Îndată ce ieşise din Yoshiwara şi trecuse podul, se dusese pe ţărm şi, înjurând întruna, dăduse cu piciorul într-o barcă pescărească, până ce se domolise. Apoi se aşezase pe pietrele reci, înecat de furie, pentru că ştia că ea avea să plângă mult după aceea şi avea să se învinovăţească singură pentru că nu se pricepuse să-i aducă aminte cu mai mare delicateţe că el greşise. Dar ştia că a doua zi aveau să o ia de la capăt ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deşi era sigur că sub blândeţea şi smerenia ei se ascundea o mare de ură. Faţă de el.

— Şi de ce nu? rosti el cu voce tare.

— De ce nu ce, André? îl întrebă Angélique, neînţelegând.

— A, nimic, vorbeam şi eu singur.

— Uite acolo un loc unde putem sta să discutăm.

Banca aceea era aşezată cu faţa spre mare. Vaporul poştal îi atrase atenţia şi ea se întrebă oare ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi hotărât să plece cu acea navă. N-aş fi făcut decât să mă arunc prosteşte în gura leoaicei, fără nici un rost. Dar de ce să mă frământ eu degeaba acum pentru toate astea? Nu merită să mă frământ pentru nimic… cel puţin până o să mă mai obişnuiesc cu noua mea viaţă şi o să-mi cunosc puterile, n-are nici un sens. Trebuie doar să aştept.

Pe coşurile navei începură să iasă fuioare de fum. Se pregătea de plecare. Numai câteva persoane mai rămăseseră pe pasarelă.

— Cred că nu sunt o companie prea plăcută, rosti ea.

— Ai putea să-mi mai dai nişte bani?

— Nici eu n-am prea mulţi. De cât ai nevoie?

— De o mie de guinee.

— Dar pentru ce naiba ai nevoie de asemenea avere?

El trase adânc aer în piept, apoi răspunse:

— Pe iubita mea o cheamă Hinodeh.

Şi-i îndrugă o istorie din care reieşea că se îndrăgostise nebuneşte de acea fată şi o voia numai pentru el, dar nu-i dezvălui adevărul despre boala lui.

— Mi-e greu să-ţi explic totul, nici n-aş putea, de fapt, dar oricum, nu mai pot trăi fără femeia asta. Iar banii îmi trebuie ca să-i răscumpăr contractul. Trebuie să fie numai a mea. Trebuie.

— Dar eu nu ştiu cum aş putea face rost de o asemenea sumă, André, mărturisi ea şocată de cererea şantajistului, dar emoţionată de povestea lui de dragoste. Henri nu te mai împrumută?

— A refuzat categoric. A refuzat chiar să-mi avanseze banii ăştia din salariu. Cred că vrea să fie sigur că depind de el.

— Dar dacă aş vorbi eu cu el şi…

— Nu, n-ai ajunge la nici un rezultat, ba chiar mi-ai îngreuna nespus situaţia.

O privi într-un fel ciudat.

— Când o să se rezolve cu căsătoria ta şi cu venitul de văduvă, lucru pentru care o să mă rog să se întâmple cât mai repede şi o să-mi dau toată silinţa să se întâmple cât mai repede, o să te rog să-mi împrumuţi aceşti bani, o mie de guinee.

— Dacă o să pot, aşa o să fac, André.

— Şi n-ai putea să-mi dai acum măcar o parte din ei? Măcar o sută, ca să o mai amăgesc pe mama-san încă o săptămână… doar ea te-a ajutat şi pe tine, o sili el să-şi amintească.

Ea însă nu zise nimic, foarte conştientă de numeroasele rânduri în care o ajutase el şi încă şi mai conştientă de faptul că jurase să nu-i amintească niciodată de asta. Iar în mintea ei ajunse la o nouă concluzie: Hinodeh era un atu de care ea se putea folosi.

— O să-l rog pe Jamie să-mi împrumute nişte bani.

— Dar mai ai şi banii pe care ţi i-a îngăduit Sir William să-i păstrezi, din safe, două sute şaizeci şi trei de guinee, nu-i aşa?

— Da, mi-a mai rămas ceva din ei.

Angélique se uită spre mare, ca să nu-i întâlnească privirea insinuantă, care o descumpănea şi se întrebă oare cum de aflase şi cum să-şi ascundă ea repulsia faţă de acel André total schimbat, aflat pe punctul de a o lua cu totul razna. Ce prostie din partea lui! îşi zise. Oare chiar nu-şi dădea seama că destinele noastre sunt legate? Însă acum este îndrăgostit, aşa că trebuie să-l iert.

— Am mai trimis în ţară din banii aceia.

— Uite ce-i, Angélique: eu vorbesc în fiecare zi cu Henri despre tine, pentru binele tău. El este sigur că poate obţine trecerea ta sub tutelă guvernamentală. Henri este foarte important pentru viitorul tău, iar el şi ambasadorul o să fie doi aliaţi foarte puternici în lupta pe care va trebui s-o dai, îţi garantez eu. Ai fost foarte înţeleaptă că ai rămas aici, să aştepţi desfăşurarea evenimentelor. Eşti mult mai în

siguranţă aici, încheie el şi ea îşi aduse aminte că, nu cu mult timp în urmă, tot el o sfătuise să plece.

O privea, nereuşind să-i desluşească prea bine trăsăturile prin vălul negru şi-şi aminti cu plăcere de depoziţia lui sub prestare de jurământ, pe care o pusese la loc sigur, împreună cu testamentul său, în seiful ministrului britanic, pentru că în Seratard nu avea încredere. Voise să-şi ia nişte măsuri de precauţie, în caz că „i se întâmpla vreun accident”. În acea declaraţie scrisese cu lux de amănunte despre violul comis asupra ei de către asasinul de la Tokaido şi despre avort – când şi cum se petrecuse, cum scăpase de dovezi – precum şi de moartea criminalului japonez. Apoi anexase pagina a doua din scrisoarea tatălui ei, pe care acesta i-o trimisese cu câteva luni în urmă şi pe care André o rupse în faţa ei, dar apoi o reconstituise şi o lipise la loc. Pagina aceea ar fi fost de ajuns să compromită de la bun început căsătoria ei cu Malcolm, chiar dacă Tess Struan ar fi fost de acord cu ea, dar scrisoarea o putea face pe aceasta să se răzgândească şi să se întoarcă împotriva Angelicăi cu trup şi suflet. André Poncin era ferm hotărât să se folosească de toate mijloacele, dacă era nevoie, pentru că Angélique era singura posibilitate de a o avea pe Hinodeh şi de a se bucura de un viitor mai bun…

Raiko şi Meikin, negoţul ăsta cu secrete de stat? Vis de nebun, îşi zise el cu amărăciune. Le-am dat toate planurile de luptă şi cu ce m-am ales în schimb? Cu promisiuni deşarte şi cu nici o şansă de a profita de toate astea, ca să-mi scadă din datorii.

— O sută de guinee, repetă el, prea obosit şi prea furios ca să mai adauge te rog.

Angélique nu-şi luă ochii de pe întinsul apelor.

— Şi cât va trebui să aştept până să acţioneze Tess? întrebă ea.

— Depinde de felul în care o să primească vestea, depinde şi de Hoag, şi de cum se comportă ea la înmormântare. O să lase probabil să treacă cele treizeci de zile, ca să se convingă dacă eşti sau nu însărcinată, cum ai făcut şi tu data trecută, înainte de a lua o hotărâre, rosti el

pe un ton neutru, dar ţinând cu tot dinadinsul să-i aducă aminte, ca să ştie mereu că este la discreţia lui.

Ea îl privi, bucuroasă că vălul îi ascundea chipul. André îşi închipui că ochii ei erau prietenoşi. Cine ştie, poate că da, poate nu…

— Mai adaugi încă zece zile la termenul ăsta, până când vestea, care o fi ea, ajunge la Tess, alte zece zile de gândire şi zece până trimite scrisoarea de răspuns. Deci, în total, vreo două luni, poate mai puţin.

— Şi cum va suna mesajul acela?

— Plin de venin, răspunse el, apoi îşi miji ochii, insinuant. Numai că eu mai am nişte planuri, nişte idei… Aş putea să te ajut să devii o femeie bogată. Dar deocamdată nu trebuie decât să aştepţi, n-ai nimic de făcut până atunci, doar să aştepţi. Ai răbdare, Angélique, ai răbdare. Răbdare şi un pic de noroc, atât îţi trebuie… Eu am nişte idei foarte interesante.

Şi eu am nişte idei foarte interesante, André, şantajistule. Multe. Şi planuri la fel. În ce te priveşte pe tine, pe Tess şi, în general, viitorul meu. Se apropie de el şi îl atinse, cu tandreţe.

— Mă bucur mult că ai găsit pe cineva care-ţi împărtăşeşte iubirea. Eşti un bărbat norocos, zise ea, pe un ton sincer.

Apoi, trecând repede de la o stare la alta, cum numai femeile se pricep s-o facă, lăsă orice urmă de tandreţe deoparte şi ajunse la partea practică a lucrurilor.

— André dragă, o să am nişte bani pentru tine la ora şase… Mă bucur nespus că-mi eşti un prieten adevărat…

— Şi eu… mulţumesc pentru împrumut.

— Deci, din nou, trebuie să avem amândoi răbdare şi să aşteptăm? Pentru că numai asta ne-a rămas de făcut, nu? Da… Puţin noroc şi răbdare… Eu pot să fiu răbdătoare. Puţin noroc şi răbdare. Bine, fie.

André rămase uitându-se în urma ei, cum se depărtează, mândră şi încrezătoare şi, cu toate că era fragilă şi mică de statură, în mod straniu, lui i se păru înaltă.

CARTEA A CINCEA

51

YEDO

Marţi, 1 ianuarie 1863

Toranaga Yoshi sosise înapoi la Castelul din Yedo cu opt zile în urmă, obosit şi furios, după ce străbătuse drumul de la staţia de popas Hamamatsu în marş forţat. Ridurile de pe chipul său se adânciseră şi mai mult. Dacă mai înainte oamenilor le era frică de el, acum erau de-a dreptul îngroziţi. Furia lui se abătea ca un bici asupra lor. Îi conduse el direct tot drumul, fără să-şi lase nici sieşi, nici lor nici un răgaz, dormise numai câteva ore pe noapte, mereu înnebunit de întârziere, nemulţumit de hanuri, de băi, de mâncare, de servicii şi de viitor. Asupra căpitanului Abeh se revărsa cel mai des mânia lui Yoshi, toţi înţelegeau că se datorează numai frustrării şi durerii pe care o resimţea pentru moartea preaiubitei sale Koiko.

Abeh organizase acolo imediat incinerarea ei şi aceea a lui Sumomo după care se aruncaseră în şei şi începuseră să galopeze leghe după leghe, conştienţi cu toţii că o luptătoare atât de vitează merita o prosternare politicoasă din partea învingătorului în faţa focului – mai ales, dacă ne gândim că luptătorul fusese un shishi şi femeie şi va deveni curând eroină de cântece şi legende, la fel ca şi lovitura care o spintecase în două. Şi Koiko Crinul, de asemenea, ea care se aruncase în calea primului shuriken şi salvase în felul acesta viaţa seniorului lor, de la care primise darul milostiv al unei morţi instantanee. Dar Yoshi, Tutorele Moştenitorului, spusese rece:

— Poemul lor funerar este acesta:

Din nimic în nimic,

Cadavrul e cadavru,

Nimic.

Al meu, al vostru, chiar şi al lor,

Au existat oare? Existăm noi oare?

Apoi, mai departe, mai repede, sub şfichiuirea biciului, până la Castel. Dar nici acolo nu se opri, căci şi castelul şi Yedo şi întreaga provincie Kwanto erau cuprinse de nelinişte din cauza pregătirilor de război ale gai-jinilor – grăbite de ultimatumul lui tairo, aşa cum se aşteptase.

— Era inevitabil; spusese Yoshi la întâlnirea Sfatului Bătrânilor pe care o convocase imediat şi adăugase, pentru a-i da posibilitatea lui Anjo să se dezică: Ţi s-a dat un sfat rău, îndepărtează-l pe prostul care a sugerat şi a redactat scrisoarea.

— A fost porunca împăratului şi a shogunului ca toţi gai-jinii să fie expulzaţi, spuse Anjo furios.

— Poruncă? Shogunatul este cel care porunceşte, nu un băiat minor care repetă papagaliceşte cuvintele pe care i le pune în gură shogunatul… sau împăratul, care nu poate decât să ne roage să facem ceva!

— În calitatea mea de tairo am considerat acest ultimatum drept necesar.

— Atunci te întreb din nou, ce propui să facem când va veni flota aici?

— N-o să vină, noi o să atacăm primii, spuse Anjo apoi se strâmbă din cauza durerii de şale şi se apucă cu mâna de şold. I-am înconjurat, Yokohama este ca un peşte mort care aşteaptă să i se scoată maţele. Forţele de atac sunt aproape gata.

— Şi flota lor? întrebase el furios că îi ignoraseră toate sfaturile şi se băgaseră din nou, de bună voie, într-o capcană.

Nu mai avea nici un rost să le amintească lui Anjo şi celorlalţi de planul pe care îl elaboraseră cu meticulozitate şi care prevedea câteva luni o tactică de tergiversare împotriva gai-jinilor în timp ce shogunatul ar fi trebuit să se consolideze şi, mai cu seamă, să zdrobească coaliţia duşmănoasă a provinciilor Tosa, Choshu şi Satsuma ce ar distruge shogunatul dacă ar fi lăsate să prospere.

— Mai întâi luăm prin surprindere Yokohama şi o incendiem, aşa cum am propus eu încă de acum câteva luni, spuse Toyama, tremurând de emoţie. Să-i ardem de vii!

— Şi cum le scufunzi flota? urlă Yoshi – observase durerile lui Anjo şi era încântat, amintindu-şi, în acelaşi timp, de pactul cu Ogama din Choshu, care trebuia pus în aplicare rapid, pentru a-l dezechilibra şi a-l neutraliza pe acest duşman.

— Zeii le vor scufunda flota, Yoshi-donno, răspunse semeţ Toyama, aşa cum au făcut şi cu Kublai Han şi mongolii lui. Aceasta este Ţara Zeilor, zeii nu ne vor trăda.

— Şi în cazul în care zeii sunt plecaţi de acasă, sau dorm, zise Anjo, o să trimitem navele noastre de incendiere – am sute de astfel de nave în construcţie, sute. Dacă duşmanul străpunge această barieră pentru a bombarda Yedo, vor muri numai ţăranii, neguţătorii, meşteşugarii şi comercianţii paraziţi, armatele noastre vor rămâne intacte.

— Da, vor rămâne intacte, spuse şi Toyama triumfător.

— Din moment ce Yokohama va fi distrusă, continuă Anjo, flota gai-jinilor trebuie să plece de aici pentru că nu vor mai avea o bază unde să se regrupeze. Vor trebui să plece tocmai hăt, departe, în coloniile lor din China, n-or să mai aibă nici un fel de cap de pod aici. Dacă vin înapoi…

— Când vor veni înapoi, îl corectă Yoshi.

— Perfect, Yoshi-donno, când vor veni înapoi cu şi mai multe nave o să le scufundăm în Strâmtoarea Shimonoseki, Ogama o să le scufunde şi, oricum, atunci vom avea mai multe tunuri şi nave de incendiere şi n-o să le îngăduim niciodată să debarce în forţă, n-or să mai poată niciodată să debarce în forţă şi să-şi construiască din nou bază aici. Nu mai există nici un fel de Tratate care să-i apere! Nici unul. Ne închidem ţara ca mai înainte. Ăsta este planul meu, spuse Anjo triumfător. Am rupt Tratatele, aşa cum a dorit împăratul!

— Tu eşti asemenea zeilor, tairo, şi zeii ne vor proteja cu un vânt divin, chicoti Zukumura, ştergându-şi saliva care i se prelingea pe bărbie.

— Zeii nu ne vor apăra de obuzele gai-jinilor, interveni Yoshi, şi nici măcar navele noastre de incendiere. Dacă pierdem Yedo, pierdem citadela shogunatului şi atunci toţi daimyo din ţară se vor uni împotriva noastră, conduşi de Ogama din Choshu, de Sanjiro din Satsuma şi de Yodo din Tosa. Fără Yedo, shogunatul nostru s-a terminat, cum de nu puteţi înţelege?

Anjo se schimonosi de un nou val de durere şi se repezi:

— Înţeleg foarte bine că te crezi seniorul ţării şi darul zeilor pentru Nippon, dar nu eşti, nu eşti, eşti la ordinele mele şi trebuie să te supui poruncilor mele, eu sunt tairo. EU SUNT!

— Tu eşti tairo şi… Te simţi rău? întrebă el prefăcându-se îngrijorat – ca şi când abia atunci ar fi observat, căci dorea să pună capăt confruntării. De când ai durerile astea, ce spune doctorul?

— Ce spune?…

Anjo mai sorbi puţin din fiertura amară de ierburi. Leacul nu-i uşură prea mult durerile. Acestea deveneau din ce în ce mai acute, iar noul doctor chinez îi era la fel de nefolositor ca şi toţi ceilalţi, aşa că începuse să se gândească la o întâlnire pe ascuns cu vestitul Doctor Uriaş, al gai-jinilor din Kanagawa.

— Nu-ţi face tu griji pentru durerile mele. Te cunosc eu.

Yoshi văzu ura din ochii lui Anjo şi înţelese că ea era provocată de tinereţea şi vigoarea lui – bine că nu ştie, prostul de el, cât sunt de sătul de viaţă.

— Pot să…

— Nu poţi nimic. Vom ataca atunci când ordon eu să atacăm şi cu asta am terminat. Şedinţa s-a încheiat, urlă Anjo.

Acum, de când era tairo, Anjo conducea autoritar şi îi trata pe toţi ceilalţi cu dispreţ olimpian. Furios, Yoshi se plimba prin castel ca un leu în cuşcă. După acea primă zi nenorocită, o închisese pe Koiko într-un compartiment al sufletului, totuşi, din când în când, ea mai reuşea să se strecoare zâmbind afară. O împingea furios înapoi – n-avea de unde să ştie dacă, într-adevăr, se repezise înainte ca să-i

salveze viaţa, aşa cum îl asigura Abeh, n-avea de unde să afle de ce angajase printre servitoarele ei o asasină shishi, pe Sumomo Fujahito, sigur, un nume fals, dar evident una din acolitele lui Katsumata. Şi unde este acum Katsumata? Dăduse ordin să fie prins, indiferent unde ar fi fost, şi instituise o recompensă mare pe capul lui, dăduse de asemenea ordin să fie căutaţi shishi peste tot şi nimiciţi, la fel şi protectorii lor. Apoi trimise după Inejin, şeful spionilor lui. Bătrânul venise şchiopătând şi se prosternase dinaintea lui.

— Stăpâne, se pare că zeii te-au păzit ca şi când ai fi unul de-ai lor.

— Permiţându-i unei asasine shishi, înarmată cu shurikene să pătrundă în sanctuarul intim al curtezanei mele, explodă el, permiţându-i curtezanei mele să fie o trădătoare şi părtaşă la complot?

Inejin scutură din cap şi spuse încet:

— Poate că nu a fost nici trădătoare, stăpâne, nici părtaşă la complot, ci numai femeie. Cât despre femeia shishi, Sumomo, aceasta n-a făcut decât să-ţi pună la încercare capacitatea ta de luptă, care s-a dovedit a fi perfectă, căci pentru asta ai fost pregătit.

Forţa deosebită pe care o radia bătrânul supus îi alungă ca prin farmec supărarea.

— Nu chiar perfectă, pisica m-a zgâriat cu gheara ei, dar rana s-a vindecat.

— S-o târăsc aici pe Meikin, mama-san, stăpâne?

— A, capul răutăţilor. N-am uitat-o. Da, curând, dar nu acum. O ţii sub supraveghere?

— Ca pe mine însumi. Ai trimis după mine, stăpâne?

— Vreau să mi-l găseşti pe Katsumata, viu dacă se poate, spuse el. L-ai înlăturat pe trădătorul ronin care lucra pentru gai-jini aşa cum ţi-am poruncit? Cum îl chema? Ori Ryoma, era din Satsuma, da, ăsta era.

— Omul acela e mort, stăpâne, dar se pare că nu el a fost trădător. Gai-jinii l-au ucis pe Ori acum câteva săptămâni. L-au împuşcat pe când încerca să pătrundă într-una din casele lor. Dar omul care le dă informaţii este un

choshu, un ronin pe nume Hiraga.

Yoshi rămase înmărmurit.

— Acela de pe afişe? Luptătorul shishi care i-a condus pe cei care l-au ucis pe Utani?

— Da, stăpâne. Pentru moment nu-l pot elimina, se află sub protecţia şefului ing'erez şi stă mereu numai în clădirea lor. Dar am un spion în sat şi am să-ţi pot spune mai multe peste câteva zile.

— Bine. Ce altceva se mai aude? Ce e cu războiul?

— Sper să am mai multe noutăţi peste câteva zile.

— Ai grijă să fie cât mai multe, spuse el scurt şi îl concedie. Să te întorci când o să ai veşti importante.

Inejin n-o să mă trădeze, îşi spuse el, indispus că se purtase atât de dur. Spionii trebuie ţinuţi la mare preţ, ca nimeni alţii... de ei depinde capacitatea ta de a te mişca... Ah, Sun Tzu ce geniu ai fost – dar, deşi îţi cunosc perfect preceptele, tot nu ştiu ce să fac cu gai-jinii, cu băiatul ăsta tâmpit şi cu duşmanul meu cel mai înverşunat, prinţesa Yazu, care se desfată acum amândoi cu plăcerile oferite lor de lingăii de la curte, ce ascultă de câinele acela ticălos, seniorul şambelan. Ce-ai face tu ca să nimiceşti duşmanii care mă înconjoară? Anjo, cei din Sfatul Bătrânilor, curtea, Ogama, Sanjiro – şi lista lor nu se mai termină niciodată. Şi cum să-i opresc pe gai-jini? Apoi îşi aminti de invitaţia de a vizita nava de război, invitat de acel Furansu-francezul. Zăcămintele de cărbune pe care le localizase deja soţia sa, Hosaki, împreună cu prospectul gai-jin şi cu cei din Gyokoyama îl determinaseră să-l trimită pe Misamoto, aşa-zisul samurai, pescarul interpret, să perfecteze aranjamentele. Întâlnirea avusese loc cu o zi înainte.

Se strecurase din Yedo într-o barcă cu vâsle să ajungă la întâlnirea pe mare fără zarvă, şi merse până nu se mai văzu ţărmul, însoţit de Abeh, Misamoto şi douăzeci de samurai. Experienţa fusese uluitoare. Dimensiunea şi forţa maşinilor de pe navă, tunurile, pulberea şi forţa de tragere şi cantităţile de cărbune pe care le duceau şi poveştile pe care le spuneau – dacă erau adevărate sau nu, nu-şi putea

da seama – întinderea imperiului furansu, bogăţia şi puterea lui, distanţele pe care le putea parcurge o asemenea navă, numărul de nave de război şi de tunuri, dimensiunea armatelor lor – cel puţin după cum afirmau ei, toate acestea erau de-a dreptul incredibile. Misamoto traducea împreună cu interpretul care îşi spunea Andreh Furansu-san. Deşi aveau şi o altă limbă, a lor, cea mai mare parte a întâlnirii se discutase în engleză. Yoshi nu înţelesese multe din cele ce-i fuseseră spuse. Cuvintele pe care le foloseau erau ciudate şi se pierduse mult timp ca să explice ce însemnau mile şi iarzi, pulbere şi smoală şi pistoane, vapoare cu zbaturi şi vapoare cu elice, puşti cu scăpărătoare sau cu încărcătoare, fabrici şi putere de foc. Dar, în ansamblu, totul era uluitor şi constituia o informaţie de importanţă majoră: aveau absolută nevoie de exploatări carbonifere şi de porturi sigure, fără de care vapoarele cu aburi nu erau decât nişte mormane de fiare – care nu puteau transporta toată cantitatea de cărbune necesară pentru drumul dus întors, şi operaţiile navale. Şi, în al doilea rând, ceea ce observase şi la întâlnirea Consiliului Bătrânilor cu gai-jinii la Castelul din Yedo – dar nu înţelesese pe atunci cât de departe mergea aceasta – simpla menţionare a gai-jinilor ingrezi îi făcea pe gai-jinii furansu să se întunece la faţă şi nici nu încercau să-şi ascundă în vreun fel ura. Constatarea aceasta îi făcea o plăcere deosebită şi se potrivea cu ceea ce îi spusese Misamoto mai înainte, că ingrezii erau urâţi de aproape toate celelalte naţiuni de pe pământ, pentru că aveau cel mai mare imperiu, pentru că erau naţiunea cea mai puternică şi mai bogată, cu cea mai mare şi mai modernă flotă, cu cea mai puternică, mai disciplinată şi mai bine echipată armată şi pentru că îşi foloseau profiturile pentru a produce peste jumătate din toate bunurile din lume. Şi aveau şi o insulă a lor, inexpugnabilă, în care păstrau totul. Bineînţeles că toată lumea îi urăşte. Aşa cum ne urăşte şi pe noi, pe Toranaga. Şi de aceea, îşi spuse el, simţind un junghi în măruntaie la gândul greşelilor sale din trecut, tocmai pe aceşti gai-jini trebuie să ni-i facem prieteni şi cu

ei trebuie să ne purtăm cu cea mai aleasă grijă. Cea mai bună flotă? Şi arme? Cum aş putea să-l momesc ca să-mi construiască şi mie o flotă? Sau să-mi vândă una? Aş putea oare s-o obţin în schimbul cărbunelui?

— Misamoto, spune-le că aş dori să ştiu mai mult despre aceste minunate maşinării furansu, spuse el pe un ton neutru şi, da, aş dori să-mi fac prieteni printre gai-jini, nu mă opun comerţului – poate că aş putea aranja în aşa fel încât concesiunea terenurilor mele carbonifere să meargă la furansu, nu la ingrezi.

Asta îi făcu să devină imediat atenţi. Se aflau în momentul acela sub punte, în cea mai mare cabină de la pupa, pe care el o găsea înghesuită şi rău mirositoare, duhnind a uleiuri, fum de cărbune şi secreţii umane. Peste tot se vedea o peliculă fină de funingine. Erau aşezaţi la o masă lungă, şase ofiţeri în uniforme cu fireturi aurii şi conducătorul lor, Seratard – de fapt, pronunţia corectă era Serata – care şedea în mijloc. Abeh şi jumătate din paznici erau în spatele lui, ceilalţi rămăseseră pe punte. Din momentul în care îl văzuse pe Seratard şi auzise cum îl cheamă îi plăcuse omul imediat – era total diferit de liderul cel mare ingrez, cu chip posomorât şi un nume imposibil de pronunţat. Serata, ca şi Furansu-san Andreh erau nume uşor de pronunţat. De fapt, erau nişte nume japoneze. Serata era un nume chiar de bun augur. Serata era numele satului ancestral al familiei lui, pe care strămoşul lui, Yoshi-shigeh Seratanoh Minowara îl întemeiase în secolul al doisprezecelea. În secolul al treisprezecelea, daimyo-ul luptător Yoshi-sada Serata ridicase o armată împotriva suzeranilor săi, familia Hoja, îi nimicise şi ocupase apoi capitala acestora, oraşul Kamakura, devenită ulterior capitala sa. De atunci, urmaşii lui direcţi, familia Yoshi noh Toranaga noh Serata continuau să domnească în Kamakura, şi shogunul Yoshi Toranaga chiar fusese înmormântat acolo în marele său mausoleu.

— Aşa că suntem rude, glumise el, după ce le explicase strania coincidenţă a numelui de Serata.

Seratard râse, acompaniat de toţi ceilalţi care chiţcăiau

ca nişte maimuţe în uniformele lor ciudate, apoi îi explică faptul că şi familia lui era una din cele mai vechi familii din ţara furansu, dar nici pe departe aşa de ilustră.

— Stăpânul meu, spuse André făcând o plecăciune, stăpânul meu foarte onorat fii prieten şi partener gai-jin la familie dumneavoastră mare, sire.

— Spune-i că eu consider numele lui drept un semn bun, spusese el, observând că omul acesta era ceva mai mult decât un simplu interpret.

— Stăpânul meu mulţumeşte şi spune ce promite ingeriz, furansu promite mai bine.

Misamoto explică scrupulos:

— Stăpâne, vrea să spună că sunt gata să încheie un târg mai bun, un aranjament bănesc. Şi furansu fac tunuri la fel de bune ca şi ingrez, dar nu aşa de multe.

— Spune-le că am să mă gândesc la posibilitatea de a le acorda lor concesiunea terenurilor carbonifere. Trebuie să-mi spună câte arme şi tunuri pot să-mi dea, cu pulbere şi obuze, când pot să le am şi în schimbul cărei cantităţi de cărbune. Şi vreau şi o navă cu aburi, un vapor cu ofiţeri care să-i instruiască pe ofiţerii mei şi pe marinari. De fapt, spuse el nevinovat, poate că aş putea să le garantez francezilor dreptul exclusiv de a construi, de a vinde şi de a instrui flota militară. Bineînţeles că voi plăti pentru aceasta. Dacă preţul este rezonabil.

Văzu cum Misamoto face ochii mari dar, înainte să apuce el să traducă, gai-jinul Andreh, care ascultase la fel de atent, spuse:

— Stăpânul meu regele de la ţara furansu foarte onorat ajutor senior Yoshi Toranaga construieşte nave.

Îl urmări apoi fascinat pe Andreh care se întorsese spre şeful lui, Serata, şi începuse să vorbească, în timp ce ofiţerii navali ascultau cu atenţie şi încuviinţau din cap, devenind curând şi ei la fel de emoţionaţi. Era uimitor ce uşor îi puteai manipula pe aceşti oameni cu promisiuni referitoare la comerţ şi la bani, îşi zise el. Dacă furansu reacţionează atât de prompt, fără îndoială că şi liderul ingrez va face la fel. E mult mai bine să ai doi peşti care se bat pentru

acelaşi cârlig decât unul singur. Mai discutaseră şi de alte chestiuni, dar nu avuseseră timp să le epuizeze pe toate, aflase însă destul ca să dorească să afle mai mult. Fusese un amănunt menţionat de Andreh Furansu-san care îl şocase. Discutau despre cunoştinţele medicale moderne şi i se explicase cât de uşor ar fi să se instaleze un spital modern.

— Doctor şef din Kanagawa bun, sire. Auzit tairo Anjo bolnav. Auzit poate tairo vede doctor-sama.

— Unde şi când urmează să aibă loc această întâlnire?

— Stăpânul meu spune: nu sigur dacă deja aranjat, sire. Om doctor spune sigur tairo bolnav. Poate doctor medic şef ajută pe tairo.

— Dacă se perfectează o întrevedere între ei, să-mi spui. Spune-i lui Serata că un spital ar fi o posibilitate interesantă.

Se hotărî să lase deocamdată lucrurile aşa. Pentru un timp. Dar era o informaţie pe care ar fi fost mai bine ca Misamoto s-o uite. Cum aş putea să am un interpret personal în care să am încredere? Trebuie să am unul. Poate ar trebui să-l instruiesc mai bine pe Misamoto, e supusul meu şi este în mâinile mele. Până acum mi-a dat mereu ascultare. E sigur că s-a descurcat bine cu prospectorii. Păcat că nu fusese acolo, ci se dusese la Hosaki s-o informeze asupra progresului prospecţiunilor, când se bătuseră prospectorii ca nişte fiare sălbatice, după cum raportaseră samuraii! Dacă Misamoto ar fi fost la mină, poate ar fi reuşit să-i oprească. Nu că ar fi avut prea mare importanţă – un mort mai mult înseamnă o problemă mai puţin, cât despre supravieţuitor – nu cred că mai are multe zile de trăit. Cărbune! Aşadar avem mari cantităţi de cărbune, după cum spune Hosaki şi pentru aceşti gai-jini cărbunele este la fel de preţios ca şi aurul. Schimbă în mod deliberat subiectul.

— Întreabă-l pe Serata-san de ce trag gai-jinii cu tunurile şi cu puştile, de ce trimit nave de război în sus şi în jos ca să tulbure pacea acestei Ţări a Zeilor? Se pregătesc de război?

Se făcu linişte. Expresia de pe chipurile lor se schimbă:

— Stăpânul meu spune nu pregătiri de război – observă că gai-jinul Andreh se străduieşte să traducă cât mai exact: Pregăteşte numai apărare. Îmi pare rău, tairo spune toţi gai-jin trebuie plece.

— Şi de ce să nu plece o lună, sau două şi apoi să se întoarcă? spuse el râzând în sinea lui de consternarea pe care o produsese.

— Stăpânul meu spune, Tratatul semnat de seniorul shogun şi acceptat de şeful tairo la Bakufu Ii şi prea înaltul împărat permite stăm la Yokohama, Kanagawa şi Kobe. Tratat este bun pentru Nippon, pentru gai-jin. Tairo Anjo, pare rău, nu avut dreptate supărat.

— Sunt mulţi daimyo care nu gândesc aşa. Tairo Anjo este conducătorul. Ar trebui să faceţi ce vă ordonă el. Este ţara noastră.

— Stăpânul meu spune furansu vrea ajută Nippon devine mare naţiune în lume… ca acum.

— Spune-i lui Serata-sama că tairo este conducătorul, şi trebuie ascultat, deşi, uneori, adăugă el delicat, chiar şi tairo îşi poate schimba părerea dacă primeşte un sfat corect! – văzu că aluzia lui îşi atinse ţinta şi continuă. Îmi pare rău, dar am explicat de mai multe ori că problemele referitoare la provincia Satsuma nu pot fi rezolvate decât de daimyo Sanjiro.

— Stăpânul meu spune: speră cineva dă sfat corect lui tairo. Daimyo de Satsuma trebuie cerut scuze, plăteşte amendă stabilită la întâlnire din Yedo, pedepseşte ucigaş în public.

Dădu din cap ca şi când ar fi fost foarte preocupat. Dintr-o dată se sculă în picioare – realizând că nu mai avea sens să discute cu oamenii aceştia de mâna a doua ca popor, care îi puteau fi de folos în alt fel, şi că trebuia să-l abordeze pe conducătorul ingrez. Asta îi convenea de minune. Şi păstrând o atitudine semeaţă şi distinsă, dădu totuşi dovadă de oarecare prietenie şi acceptă, cu o pretinsă reţinere, să se mai întâlnească şi altă dată.

— Misamoto, spune-le că putem să ne reîntâlnim peste

zece zile, la Yedo. Va fi o întâlnire particulară.

Chiar în momentul în care părăsea nava de război, gai-jinul Andreh îi spuse:

— Stăpânul meu urează An Nou fericit.

Aflase apoi uimit că în lumea gai-jinilor exista un alt calendar, cu totul diferit de cel japonez şi de cel chinez, calendar lunar după care ţineau ei socoteala zilelor şi a lunilor şi a anilor din vecii vecilor.

— Prima zi a anului nostru, Serata-sama, explicase Yoshi, este între ziua a şaisprezecea a Lunii întâi şi a douăzeci şi doua zi a celei de a doua luni; şi asta depinde de lună. Anul acesta, Anul Câinelui, prima zi, cea care marchează începutul sezonului sărbătorilor, este ziua a optsprezecea a Lunii întâi. Atunci întreaga China spune: Kung Hay Fat Choy.

Tot timpul cât durase drumul înapoi, spre Yedo, cu barca, se gândise cu mirare la aceşti oameni. Era foarte uluit – gai-jinii erau ca nişte monştri cu înfăţişare de oameni care veniseră din stele, cu idei şi atitudini greşite şi nepotrivite cu o gândire echilibrată de ying şi de yang. Dar pentru noi, ca să supravieţuim ca naţiune, este important să avem nave mai mari, şi arme şi mai multă putere ca să ne putem apăra de acest rău străin. Şi deocamdată, se gândi el scârbit, shogunatul trebuie să se împace cu prezenţa lor aici.

Nu vor pleca niciodată de aici de bună voie, nu toţi, în orice caz. Dacă nu vor fi aceştia, vor veni alţii să ne jefuiască avutul, chinezii, sau mongolii, sau păroşii din ţara îngheţată, Siberia, care sunt cu ochii aţintiţi pe noi ca nişte dulăi hămesiţi şi ne păzesc din porturile pe care le-au furat de la chinezi. Şi ingrezi vor fi întotdeauna aici. Ce să facem cu ei?

Asta fusese cu o zi înainte. Noaptea trecută şi dimineaţa aceea meditase profund, abia se atinsese de mâncare şi nu dormise aproape deloc, resimţind în mod dureros pustiul din aşternutul său şi din sufletul său – căci din lăcaşul în care închisese amintirea lui Koiko continua să răzbească câte ceva – ca şi nimicnicia vieţii lui, la fel cu cea a lui Anjo,

a lui Ogama şi a celorlalţi. Se gândise de multe ori pe drumul de la Kyoto până aici, se gândise la sabia curată, la puritatea şi pacea morţii, la minutul şi ora şi ziua alese cu o putere zeiască – căci a-ţi putea decide singur clipa morţii te făcea să fii asemeni zeilor: *din nimic în nimic.* Nici un fel de alte dureri care să te sfâşie în petale de durere. Atât de uşor.

Prima rază de lumină a zorilor pătrunse printre obloane şi atinse sabia scurtă. Aceasta era lângă pat, la fel ca şi sabia lungă, amândouă la îndemână, ca şi puşca încărcată pe care o botezase Nori. Sabia scurtă era un obiect de familie făurit de meşterul armurier Masumara şi se aflase cândva în posesia shogunului Toranaga. Văzu teaca veche, uzată şi, prin ea, cu mintea, perfecţiunea lamei, întinse mâna şi mângâie pielea, apoi o plimbă în sus, spre mâner şi se opri apoi pe ineluşul mic fixat acolo. Tatăl lui îi spusese armurierului să-l fixeze acolo, înainte de a-i prezenta sabia în faţa cercului restrâns ai membrilor suitei sale. Yoshi avea pe atunci cincisprezece ani şi omorâse primul om din viaţa lui, un ronin pe care îl apucase nebunia în preajma castelului familiei sale, Cuibul Vulturului.

— Inelul va trebui să-ţi amintească întotdeauna de jurământul tău, fiul meu: că vei purta această sabie cu onoare, că vei folosi numai această sabie pentru a comite seppuku pentru ca să nu fii făcut prizonier pe câmpul de luptă, sau dacă aşa îţi ordonă shogunul şi Consiliul Bătrânilor confirmă în unanimitate porunca sa. Nici o altă raţiune nu este importantă atunci când este în joc siguranţa shogunatului. Un jurământ înfricoşător, îşi spuse şi se lăsă pe spate în pat, simţindu-se în siguranţă deocamdată în camera lui din apartamentul de la castel unde cunoscuse atâtea clipe de desfătare. Ochii i se îndreptară din nou spre sabia scurtă. Acum avea mare nevoie de ea. Repetase şi exersase în gând de nenumărate ori acest act ritual încât simţea că ar fi fost de-a dreptul blând şi recomfortant. În curând Anjo va trimite oamenii să mă aresteze şi asta ar putea constitui o scuză pentru mine…

Auzul lui fin percepu un zgomot de paşi. Paşi care se

apropiau. Mâna i se crispă pe sabia mică, apucă şi sabia lungă şi se aşeză în poziţie de apărare.

— Stăpâne?

Recunoscu vocea lui Abeh. Asta nu însemna nimic, nu însemna că nu este nici o primejdie. Abeh putea să vorbească cu un cuţit la gât sau putea fi şi el un trădător. După experienţa cu Koiko, toţi puteau fi suspecţi.

— Ce este?

— Omul acesta, Inejin, vă roagă să-l primiţi.

— L-ai percheziţionat?

— Foarte atent.

Yoshi trase de şnurul care îi permitea să dea la o parte zăvorul uşii fără să se mişte din loc.

Inejin, Abeh şi patru samurai aşteptau de cealaltă parte a uşii. Yoshi se relaxă.

— Intră, Inejin.

Abeh şi ceilalţi membri ai gărzii lui personale se pregătiră să-l urmeze.

— Nu este nevoie, dar staţi destul de aproape ca să auziţi în cazul în care vă chem.

Şeful spionilor intră şi închise uşa, observă dispozitivul de manevrare a zăvorului, dar nu făcu nici un comentariu şi îngenunche la o distanţă de zece paşi.

— L-aţi găsit pe Katsumata?

— Va fi la Yedo peste trei zile, stăpâne. Primul loc în care se va duce va fi Casa Glicinelor.

— În cuibul acela de vipere?

Yoshi nu reuşise să afle exact care fusese rolul mamei-san Meikin şi amploarea complotului pus la cale împotriva lui pentru a se putea răzbuna – răzbunare pe care dorea s-o savureze în tihnă. Şi încă nu se simţea suficient de calm.

— Putem să-l prindem viu?

Inejin zâmbi într-un mod ciudat.

— Mă îndoiesc, stăpâne, dar aş putea să vă spun ce-am aflat aşa cum mă pricep eu? – îşi aşeză ceva mai comod genunchiul care îl durea. Mai întâi, despre gai-jini: evenimentul pe care-l aşteptam şi pe care l-am încurajat s-a realizat: un spion gai-jin ne-a oferit planul lor de bătaie în

schimbul unei sume de bani.

Yoshi deveni imediat mai atent.

— Nu cumva e un plan fals?

— Nu ştiu, stăpâne, dar se şoptea că ar conţine mişcările trupelor şi ale navelor. Preţul era modest, dar chiar şi aşa ofiţerii din Bakufu n-au vrut să cumpere imediat, au început să se târguiască, aşa că vânzătorul s-a speriat. Cu Anjo în frunte… – buzele smochinite i se strânseră într-o strâmbătură de dezgust când rosti acest nume. Este baka, fără valoare! Peştele de la cap se-mpute!

— De acord. E un prost!

Inejin încuviinţă din cap.

— Iarăşi l-au uitat pe Sun Tzu, Sire: „Să renunţi la cunoaşterea planurilor duşmanului de dragul câtorva uncii de argint este culmea prostiei omeneşti”. Din fericire, un informator mi-a şoptit mie ce trebuia.

Inejin scoase un sul din mânecă şi îl puse pe masă. Yoshi oftă de plăcere.

— *So ka!*

— Cu ajutorul informatorului meu l-am cumpărat pentru dumneavoastră, ca să vi-l dăruiesc, stăpâne. Cu riscuri mari pentru informatorul meu, am reuşit să-l înlocuiesc cu un sul fals, pentru cazul că totuşi, cei din Bakufu s-ar hotărî să-l cumpere la un preţ mai ieftin.

Yoshi nu atinse sulul, mulţumindu-se doar să-l privească deocamdată cu bucurie.

— Te rog să-mi dai voie să te recompensez, spuse el.

Inejin reuşi să-şi ascundă marea uşurare la auzul acestei fraze, căci trebuise să le dea celor din Gyokoyama în gaj hanul ca să obţină banii.

— Să te duci chiar astăzi la casierul meu. Ne putem baza pe informaţia asta?

Inejin ridică din umeri, căci amândoi cunoşteau şi un alt precept al lui Sun Tzu: „un spion din interior este cât se poate de periculos, el este un om care vinde secrete în schimbul banilor. Şi trebuie să ai geniu pentru a putea pătrunde secretele”.

— Informatorul meu jură că informaţiile sunt demne de

încredere şi spionul la fel.

— Şi despre ce este vorba?

— Planul gai-jinilor este înspăimântător de simplu. În ziua luptei, la zece zile după înmânarea ultimatului – dacă acesta nu este respectat – toată flota lor se va deplasa spre Yedo. În prima zi atacul se va îndrepta spre zonele cele mai îndepărtate de coastă, stăpâne, cu cele mai grele tunuri cu rază lungă, care au drept scop să pulverizeze toate podurile şi drumurile de ieşire din oraş. Acestea sunt toate marcate, căci au primit, fără îndoială, informaţiile necesare de la trădătorul Hiraga. În aceeaşi noapte, la lumina incendiilor care vor izbucni, vor bombarda castelul. În ziua următoare vor fi distruse zonele de pe coastă. În a treia zi vor debarca o mie de puşcaşi şi vor lua cu asalt porţile castelului. Acolo vor monta scări de asediu, vor zdrobi porţile şi podurile şi vor distruge cât mai mult din castel. În ziua a cincea se vor retrage şi vor ridica ancora.

— Spre Yokohama?

— Nu, stăpâne. Planul spune că-i vor evacua pe toţi gai-jinii înainte de ziua bătăliei şi se vor retrage apoi la Hong Kong până la primăvară. Vor reveni în forţă. Despăgubirile de război – aşa cum au fost şi în cazul războaielor lor cu China, aşa e obiceiul lor – vor fi dublate şi vor fi cerute de la shogunat şi de la împărat. Vor mai pretinde, de asemenea, accesul complet liber în Japonia, inclusiv Kyoto şi cedarea pe vecie a unei insule pentru a înceta ostilităţile.

Yoshi simţi un fior în spate. Dacă bărbaţii ăştia au reuşit să umilească China, Mama Lumii, probabil că vor reuşi să ne umilească şi pe noi. Acces complet liber?

— Un ultimatum? Asta ce neobrăzare mai este?

— Nu se menţionează în sul, stăpâne, dar spionul a promis să ne mai furnizeze şi alte detalii, ziua exactă a luptei şi schimbările care vor mai interveni.

— Indiferent cât costă aceste informaţii, plăteşte – dacă sunt adevărate, ar putea fi de mare folos.

— S-ar putea, stăpâne. O parte din informaţii se referă la contramăsurile plănuite de gai-jini împotriva navelor noastre pentru incendiere.

— Dar Anjo mi-a spus că sunt secrete!
— Pentru ei nu sunt secrete. Administraţia Bakufu este ca un ciur spart şi plin de oameni corupţi.
— Nume, Inejin, vreau nume şi îi trag în ţeapă imediat.
— Poţi să începi chiar de astăzi, stăpâne. Şi începe de la vârf.
— Asta înseamnă trădare.
— Dar este adevărat, stăpâne. Ţie îţi place adevărul, nu minciuna, aşa cum le plăceau tuturor stăpânilor pe care i-am mai avut – Inejin îşi mişcă puţin genunchiul care îl durea tot mai rău. Problema cu acest spion este mai complicată. Meikin mi-a vorbit despre el – Yoshi se încruntă. Da, sunt de acord, continuă Inejin. Dar Meikin este cea care mi-a spus, ea l-a atras pe intermediarul de la Bakufu şi l-a adus la mine. Meikin este cea care va substitui documentul înlocuindu-l cu unul fals, asumându-şi un mare risc, pentru că ea trebuie să ateste veridicitatea lui, Meikin care doreşte cu disperare să-şi dovedească loialitatea faţă de tine, stăpâne.
— Loialitatea? Când casa ei este un sanctuar al shishilor, un loc de întâlnire al lui Katsumata, şi de antrenament pentru trădători?
— Meikin se jură că doamna Koiko n-a făcut niciodată parte din nici un complot împotriva ta, niciodată. Şi nici ea.
— Şi ce altceva mai poate spune: fata a fost, nu-i aşa?
— Poate că spune adevărul, poate că nu, dar poate că tocmai din cauza disperării de acum îşi vede mai bine erorile din trecut, stăpâne. Un spion convertit poate fi de mare folos.
— Capul lui Katsumata m-ar face să mă simt mai în siguranţă. Încă şi mai bine dacă ar putea fi prins viu.
Inejin râse, făcu o plecăciune şi coborî vocea.
— I-am sugerat să vă ofere cât mai rapid amănunte cu privire la trădătorul Hiraga, înainte să-i cereţi capul.
— Şi pe al ei.
— Un cap de femeie tras în ţeapă e urât, stăpâne, fie ea bătrână sau tânără. Este un adevăr străvechi. E mai bine să i-l lăsăm pe umeri şi să-i folosim veninul, înţelepciunea,

viclenia şi răutatea pe care o are în ea fiecare femeie de felul acesta în avantajul nostru.

— Cum?

— Mai întâi, oferindu-vi-l pe Katsumata. Hiraga reprezintă o problemă ceva mai complicată. Meikin spune că acesta este un prieten intim cu un oficial ingeriz foarte apropiat de conducătorul ingeriz, unul pe nume Taira.

Yoshi ridică din sprâncene. Alt semn prevestitor? Taira era un alt nume important în Japonia, era o familie regală străveche, înrudită cu ramura Yoshi Serata.

— Şi?

— Acest Taira este o persoană oficială, un ucenic interpret. Japoneza lui este deja foarte bună – aceşti ingeriz trebuie să aibă o şcoală ca aceea pe care ai propus-o tu şi la care Bakufu se gândeşte încă şi acum.

— La care se gândeşte? Taira? Nu este un bărbat urât, înalt cu ochii albaştri, nasul lung şi părul ca nişte paie de orez?

— Da, acesta trebuie să fie.

— Îmi amintesc de el de la întâlnirea cu Consiliul Bătrânilor. Continuă.

— Meikin a auzit că vorbeşte din ce în ce mai bine, datorită şi unei târfe pe nume Fujiko, dar mai ales datorită acestui Hiraga care şi-a lăsat părul să crească după moda gai-jinilor şi poartă haine tot ca ei – bătrânul şovăi o clipă delectându-se cu dezvăluirea secretelor. Se pare că Hiraga este nepotul unui important shoya din Choshu, căruia i s-a permis să obţină rangul de goshi pentru fii lui, unul dintre ei fiind chiar tatăl lui Hiraga, acum hirazumi. Hiraga a fost ales pentru a fi trimis la o şcoală secretă din Choshu, unde s-a dovedit a fi un elev excelent şi a învăţat engleza – Inejin îşi ascunse repede un zâmbet văzând expresia de pe chipul stăpânului său.

— Aşadar, spionul nu este un gai-jin, ci acest Hiraga?

— Nu, stăpâne, dar Hiraga ar putea fi un al doilea izvor de informaţii. Dacă l-am putea atrage.

— Un shishi să ne ajute? Imposibil, mormăi Yoshi.

— Dar întâlnirea ta de ieri, de la bordul navei furansu, a

fost cu folos, stăpâne?

— A fost interesantă.

Era imposibil să ţii ceva secret. Dar îi părea bine că Inejin reuşise să se informeze atât de repede şi atât de bine. Fuseseră prezenţi la întâlnire Abeh şi şase din oamenii lui. Care dintre ei vorbise? Nu conta. Era de aşteptat. Nu spusese oricum nimic compromiţător.

— Abeh! strigă el.

— Stăpâne?

— Trimite o fată cu ceai şi saké.

Yoshi rămase tăcut până fu servit şi până Inejin acceptă, recunoscător, ceaiul cu saké. Analiza informaţiile, le cântărea şi-i veneau alte întrebări, alte răspunsuri.

— Ce propui?

— Nu este cazul să propun eu ceva acolo unde, fără îndoială, stăpânul meu a şi luat o decizie. Dar m-am gândit că atunci când conducătorul gai-jin va trimite acel ultimatum, ar fi foarte bine să mediezi tu tratativele, dar numai tu singur, stăpâne.

— Ah! Şi după aceea?

— Printre altele ai putea cere să-l vezi pe Hiraga. L-ai putea chiar convinge să treacă de partea ta. Să-l foloseşti în avantajul tău. Ar fi o ocazie minunată.

— Asta s-ar putea, Inejin, spuse Yoshi, respingând pe loc în gând această sugestie, pentru o idee mult mai bună, una care se potrivea şi cu planul pus la cale împreună cu Ogama la Kyoto şi cu propriile lui proiecte măreţe de viitor. Sau am putea să dăm şi altora un exemplu cu acest Hiraga. Prindeţi-l pe Katsumata, el este capul şarpelui shishi, iar dacă Meikin este în stare să ni-l predea viu, cu atât mai bine pentru ea.

La câteva mile de acolo, pe drumul Tokaido, la staţia de popas Hodogaya, Katsumata cerceta mulţimea pe fereastra unei ceainării.

— Ai răbdare, Takeda, spuse el, Hiraga trebuie să vină abia spre amiază, ai răbdare.

— Detest locul acesta, spuse Takeda.

Satul era în câmp deschis, cu puţine locuri unde te puteai ascunde şi se afla la numai trei mile de Colonia din Yokohama. Stăteau la ceainăria Prima Lună, la care poposiseră Katsumata şi daimyo Sanjiro după ce Ori şi Shorin îi atacaseră pe gai-jini pe Tokaido.

— Şi dacă nu mai vine?

Tânărul se scărpină în cap iritat, că nu-şi mai răsese bărbia şi creştetul capului de când fugiseră de la Kyoto şi acum îi crescuseră perişori mici care îl gâdilau.

— O să vină, dacă nu astăzi, atunci mâine. Trebuie să-l văd.

Cei doi bărbaţi se ascundeau aici de o săptămână. Călătoria lor de la Kyoto fusese plină de obstacole, scăpaseră adesea ca prin urechile acului.

— Sensai, mie nu-mi place locul ăsta, şi nici schimbările din plan. Dacă vrem să continuăm lupta, atunci ar fi trebuit să fim acum la Yedo, altfel era mai bine să ne întoarcem şi să ne ducem acasă.

— Dacă vrei, n-ai decât să te duci. Dacă vrei să te întorci la Choshu, n-ai decât, spuse Katsumata. Prima dată când te mai plângi vei primi ordin să ne părăseşti.

Takeda îşi ceru imediat scuze, adăugând:

— Mă gândeam numai ce mulţi oameni am pierdut la Kyoto şi acum nici măcar nu ştim ce mai fac ai noştri la Yedo. Îmi cer iertare, da, desigur, dar tot mai cred că ar fi fost mai bine să mergem acasă ca şi toţi cei care am supravieţuit – eu în Choshu, iar dumneata în Satsuma şi să ne adunăm din nou mai târziu.

— La Hodogaya este foarte bine pentru noi şi la hanul acesta suntem în siguranţă – prevenit că Yoshi pusese o recompensă pe capul lui Katsumata se hotărâse să fie prudent şi să nu meargă mai departe. Mâine sau poimâine plecăm, spuse el, bucuros să-l aibă pe băiat ca scut de protecţie pentru el. Dar mai întâi Hiraga.

Era greu şi periculos să ia legătura cu el. Numai puţini oameni aveau acces aici prin barierele spre Yokohama şi spre aşezarea gai-jinilor din Yoshiwara. Se eliberau mereu paşapoarte noi, se stabileau parole noi. Patrulele stăteau de

veghe tot timpul. Grupuri de samurai înarmaţi mişunau în jurul Yokohamei, izolând-o aproape total de restul ţării. Cu trei zile în urmă, Katsumata găsise o fată a cărei soră era moaşă şi mergea la Yoshiwara din când în când. Pentru un oban de aur, moaşa fusese de acord să ducă un mesaj mamei-san de la Casa celor Trei Crapi.

— Takeda, stai aici şi fii cu ochii-n patru. Aşteaptă şi ai răbdare.

Katsumata coborî în grădină şi pătrunse prin poarta din faţă pe drumul Tokaido care forfotea de călători matinali, palanchine, hamali, prezicători, scribi, samurai şi câţiva cai pe care călăreau femei sau samurai. Strigăte, ţipete, zgomote. Dimineaţa era rece şi toţi purtau haine vătuite şi basmale sau pălării pe cap. Câţiva samurai îl ţintiră cu privirile pe Katsumata, dar fără nici o intenţie rea. După felul cum păşea, după părul lăţos şi barba murdară, după sabia lungă din teacă şi cea scurtă de la cingătoare, era clar că trebuie să fie vreun ronin pe care era mai înţelept să-l eviţi. Ajungând la marginea satului, înainte de bariera bine păzită, de unde avea o vedere foarte bună spre mare şi spre Yokohama, se aşeză pe o bancă dintr-o ospătărie aflată la marginea drumului.

— Ceai! Să fie proaspăt şi ai grijă să fie fierbinte.

Proprietarul înspăimântat se grăbi să-i îndeplinească ordinul.

În colonie, un grup de comercianţi călare traversa podul. Îşi ridicară pălăriile şi salutară garda de la Poarta de Nord ca răspuns la plecăciunile lor oficiale. Alţi neguţători, soldaţi, marinari şi adunătură din Oraşul Beţivilor mergeau pe jos – ieşiseră cu toţii la plimbare în această dimineaţă de sărbătoare: era Anul Nou. Pentru după-amiază fuseseră programate curse de cai şi, ceva mai târziu, un meci de fotbal. Era frig, dar vremea era frumoasă şi bătea un vânt uşor care lua mirosurile de iarbă, de alge putrezite şi de secreţii umane şi le ducea departe, spre interiorul uscatului.

Unul dintre călăreţi era Jamie McFay. Alături de el călătorea Hiraga, cu o basma care îi acoperea aproape

toată faţa şi cu pălăria de călărie trasă mult pe ochi, cu haine de călătorie bine croite. Această plimbare nu fusese aprobată şi nici măcar adusă la cunoştinţa lui Tyrer sau a lui Sir William, era o favoare pe care o primise pentru că tradusese la întâlnirea dintre Jamie şi shoya şi pentru că îi furnizase anumite informaţii de afaceri. Cu o zi în urmă, Hiraga îi spusese:

— Eu răspunde mai multe întrebări când călăreşte pe drum, Jamie-sama. Trebuie merg la Hodogaya întâlneşti văr al meu, vă rog.

— De ce nu, Nakama, bătrâne?

McFay nu mai vizitase satul de câteva luni, deşi era în interiorul zonei stabilite pentru colonie şi era bucuros să facă uz de acest pretext. Puţini negustori se aventurau aşa departe fără o escortă militară, căci asasinarea lui Canterbury şi soarta lui Malcolm Struan le rămăsese încă vii în minte.

McFay se simţea foarte bine. Ultima poştă îi adusese un extract de cont de la bancherii lui din Edinburgh care îl făcuse să înţeleagă că stătea mult mai bine decât îi trebuia pentru a începe o afacere pe cont propriu. Nobila Casă era şi ea pe mâini bune şi lucrul acesta îi făcea plăcere. Noul conducător al filialei Casei Struan, Albert MacStruan, sosise de la Shanghai. Îl cunoscuse la Hong Kong cu trei ani în urmă când MacStruan începuse să lucreze pentru companie, învăţase meserie timp de şase luni alături de Culum Struan, după care plecase la Shanghai, unde devenise curând director adjunct.

— Fiţi binevenit la Yokohama, îl întâmpinase Jamie în mod sincer, căci omul îi plăcea, deşi ştia foarte puţine despre el, în afara faptului că se pricepea în meserie şi făcea parte din ramura brunetă a clanului de scoţieni – avea sânge scoţian şi spaniol de la unul din miile de spanioli ai vestitei Armada care eşuaseră în Scoţia şi supravieţuiseră, dar nu se mai întorseseră niciodată acasă. Aici avea să fie luat drept euroasiatic, deşi nimeni n-avea să-i ceară în nici un fel socoteală. Se şoptea însă că este tot unul din copiii nelegitimi ai lui Dirk Struan, pe care acesta îl

trimisese în secret acasă, în Scoţia, cu unul din fraţii lui vitregi, Frederick MacStruan, şi cu tot ce le trebuia cu puţin timp înainte de a muri.

— Îmi pare nespus de rău să te revăd în aceste împrejurări cumplite, bătrâne.

MacStruan vorbea cu un accent patrician, dobândit la universităţile Eton şi Oxford şi cu uşoare urme de scoţiană. Avea douăzeci şi şase de ani, era robust, cu părul negru şi pielea arămie, cu pometţii proeminenţi şi ochi negri, migdalaţi. Jamie nu-l întrebase niciodată nimic cu privire la legendă, şi nici MacStruan nu-i dăduse nici un fel de informaţii. Când Jamie venise pentru prima oară la Hong Kong, cu aproape douăzeci de ani în urmă, Culum Struan, pe atunci tai-pan al Nobilei Casei, îi dăduse limpede de înţeles că aici nu se pun întrebări, mai ales despre familia Struan. Probabil că avem prea multe secrete, prea multe fapte urâte pe care trebuie să le uităm.

— Totul este în ordine şi să nu vă faceţi griji pentru mine, spusese Jamie. Sunt gata să predau schimbul.

Şi deşi acum nu mai lucra, oficial, pentru Nobila Casă, continua să-l ajute, dându-i cele mai recente informaţii despre proiectele şi contractele încheiate şi prezentându-l, împreună cu Vargas, furnizorilor japonezi. Registrele erau în perfectă ordine, exploatarea carboniferă împreună cu Johnny Comishman începuse foarte bine şi părea să fie profitabilă, în stare să încarce câte o barjă pe săptămână pentru următoarele trei luni, ca perioadă de probă. MacStruan îi oferise douăzeci la sută din profit pentru primul an şi asentimentul de a lucra pe cont propriu cu Comishman:

— Asta în cazul în care ticălosul ăsta o să mai fie în viaţă, spusese el râzând.

Datorită lui Hiraga, tratativele secrete ale lui Jamie cu shoya fuseseră încununate de succes şi dăduseră roade – în principiu, luase fiinţă prima companie: ISK Trading – Ichi Stoku Kompani – căci soţia lui shoya considerase că este mai prudent să nu se folosească chiar numele lor. Capitalul fusese împărţit în o sută de părţi: shoya deţinea patruzeci,

McFay patruzeci, soţia lui Ryoshi cincisprezece şi Nakama (Hiraga) – cinci. Cu o săptămână în urmă îşi înregistrase propria companie de comerţ, iar a doua zi urma să-şi deschidă birourile, adăpostite temporar în aceeaşi clădire în care se găseau birourile ziarului *Guardian* al lui Nettlesmith. Deja de o săptămână, fiul cel mai mare al lui Ryoshi, un băiat de nouăsprezece ani, timid şi nervos, se prezenta în fiecare zi la lucru la ora 7 dimineaţa şi pleca la 9 seara, dorind să înveţe totul. Mai cu seamă engleza. Şi cu ultima poştă primise şi un salariu în avans, pentru trei luni împreună cu o notiţă politicoasă din partea lui Tess Struan în care aceasta îi mulţumea pentru servicii. Trei luni nu e rău pentru nouăsprezece ani de muncă, îşi zise el cu o bucurie amară. Nu avea nici un fel de veşti de la Hong Kong, era prea curând, deşi *Prancing Cloud* trebuia să fi sosit cu zece zile şi mai bine în urmă, iar Hoag de-o săptămână. Va mai dura cel puţin patru sau cinci zile până să afle ceva, căci se vorbea că e furtună în mările Chinei de Sud şi asta ar putea însemna o întârziere chiar şi mai mare. Nu avea nici un sens să încerce să prevadă timpul sau vremea.

Într-o zi vom avea, poate, un telegraf până la Hong Kong şi, într-o zi, poate, chiar o linie din asta directă până la Londra. Dumnezeule, ce lucru extraordinar să poţi primi un mesaj de la Hong Kong şi să răspunzi în câteva zile – şi până la Londra şi înapoi, să zicem, în douăsprezece sau şaisprezece zile, în loc de patru luni! Eu n-am să mai apuc, dar pot să pun pariu că telegraful va ajunge la Hong Kong în zece, cincisprezece ani. Să fie-ntr-un ceas bun pentru Nakama şi partenerul meu Ryoshi, pentru noua mea companie, McFay Trading. Şi pentru Angélique. Cu tot doliul mare, de Crăciun acceptase să participe la dineul pe care îl oferise pentru Albert MacStruan şi la care veniseră Sir William, Seratard, André şi cei mai mulţi dintre miniştri plenipotenţiari. Fusese înconjurată de o admiraţie reţinută. Deşi nu mai avea nimic din veselia de altă dată, fusese la fel de graţioasă şi încântătoare şi toţi remarcaseră faptul că devenise încă şi mai frumoasă în noua sa maturitate. În

seara aceea urma să fie o serată mare la Legaţia franceză la care erau invitaţi şi ei. André o să cânte la pian. Era greu de crezut că Angélique va dansa – se putea paria unul contra zece. Nimeni nu pomenea nici un cuvânt despre Hong Kong. După aventura lor pe mare şi după iscusinţa cu care se purtase ea faţă de Sir William, deveniseră prieteni de nădejde şi cinau singuri aproape în fiecare seară. Doamne ajută ca Anul Nou să fie minunat! În ciuda bunei sale dispoziţii, ceva nu-i dădea pace. Afacerile erau în cumpănă, în jurul Shanghaiului mocnea din nou războiul civil, în Macao bântuia ciuma, războiul civil din America făcea ravagii, în Irlanda foamete, se zvonea că şi aici va fi foamete, răscoale în Insulele Britanice din cauza şomajului şi a salariilor din fabrici. Şi mai era şi Tess Struan.

Naiba s-o ia de treabă, mi-am promis mie însumi că n-o să mă mai gândesc la ea începând cu data de 1 ianuarie 1863! Şi nici la Maureen… Ca să scape de nelinişti, înfipse pintenii în burta calului. Imediat Hiraga făcu şi el acelaşi lucru, căci amândoi bărbaţii călăreau foarte bine. Hiraga nu mai călărise de mult, era pentru prima oară când avea posibilitatea să se mişte cu oarecare libertate în afara coloniei. Merse un timp alături de Jamie, apoi i-o luă înainte. Curând galopau fericiţi, curând rămaseră singuri, căci ceilalţi se întorseseră ca să vadă cursele de cai. Încetiniră pasul, bucurându-se de ziua aceea.

În faţa lor se vedea cum şerpuieşte drumul Tokaido, întretăiat din loc în loc de râuri umflate de inundaţii, iar hamalii aşteptau şi de o parte şi de alta ca să-i transporte de pe un mal pe altul pe călători şi bagajele lor. Spre sud era Hodogaya. Barierele de acolo erau deschise. În vremurile bune de dinainte de asasinate, primăvara şi toamna, negustorii vizitau satul ca să bea bere şi saké, să mănânce şi să flirteze cu stolurile de fete care se străduiau să-i atragă în barurile şi restaurantele lor. Căci nu erau bineveniţi în bordelurile, de altfel atât de numeroase, pentru băştinaşi.

— Hei, Nakama, unde te întâlneşti cu vărul? întrebă Jamie strunind calul când ajunseră la periferia satului, nu

departe de barieră şi fiind mai mult decât conştient de ostilitatea călătorilor.

Dar nu era îngrijorat, era înarmat, la vedere, cu un revolver fixat cu o curea de umăr. Hiraga nu era înarmat, aşa îşi zicea el.

— Eu caut ra er. Mai bine, merge eu singur şi caută dincoro barieră, Jami-sama, spuse Hiraga.

Fusese deosebit de încântat când primise mesajul lui Katsumata, dar şi cuprins de nenumărate temeri, căci era periculos să renunţe la protecţia lui Tyrer şi a lui Sir William. Dar trebuia să ştie ce s-a întâmplat cu Sumomo şi cu ceilalţi, să afle ce se întâmplase, în realitate, la Kyoto şi care era noul plan al organizaţiei shishi. Shoya clătinase din cap neputincios în fiecare zi:

— Îmi pare aşa de rău, Otami-sama, dar nu am nici un fel de veşti despre Katsumata sau Takeda şi nici despre fata Sumomo, nici despre Koiko. Seniorul Yoshi este tot la Castelul din Yedo. În momentul în care voi avea veşti…

Bine înfofolit în basma, Hiraga îi făcu semn lui Jamie să treacă înainte.

— Vă rog şi eu găseşte roc bun aşteptat.

Paznicii de la barieră îi priviră bănuitori, înclinându-se numai puţin şi acceptând nepăsători salutul lor. Hiraga tresări văzând un afiş cu chipul lui fixat pe un zid. Jamie nu-l observase şi Hiraga se îndoia că el, sau alţii l-ar fi recunoscut cu tunsoarea şi mustaţa lui europeană. Hiraga se opri la primul han. Vorbind într-o japoneză stâlcită şi imitând grosolănia negustorilor străini, Hiraga găsi o masă în grădină şi comandă o bere, ceai şi saké, ceva mâncare japoneză şi îi spuse fetei care servea să aibă grijă să nu fie deranjaţi căci va primi un bacşiş substanţial. Fata îşi ţinea privirile în pământ, dar Hiraga era sigur că îi văzuse ochii şi că ştia că este japonez.

— Jami-sama, eu vine înapoi în câteva minute, spuse Hiraga.

— Să nu întârzii prea mult, bătrâne.

— Da, Jami-sama.

Hiraga porni agale pe drum, îndreptându-se spre bariera

cea mai îndepărtată. Ostilitatea generală şi lipsa de bună cuviinţă îl înfuriau, căci vreo câţiva samurai belicoşi şi alţi călători îl forţaseră să se dea la o parte ca să-i lase pe ei să treacă. În acelaşi timp se bucura de faptul că toţi îl luau drept gai-jin, şi felul în care cerceta fiecare ospătărie şi bar drept o pură curiozitate insolentă de-a gai-jinilor. Mesajul codificat al lui Katsumata spunea: „Vino la Hodogaya în oricare din următoarele trei dimineţi. Te voi găsi”.

Simţindu-se cam bătător la ochi, aşa cum şi era, de fapt, trecea pe lângă oameni care trândăveau pe bănci, la mese sau priveau arogant spre el pe deasupra căldărilor cu jăratic pentru grătar. În acea clipă auzi un fluierat discret, uşor. Era prea versat ca să arate în vreun fel că a auzit ceva sau să se întoarcă. Prefăcându-se obosit, alese o bancă destul de departe de stradă, la cea mai apropiată ospătărie şi comandă o bere. Fata i-o aduse repede. La apropierea lui, ţăranii se încovoiaseră şi mai mult deasupra castroanelor cu orez, ceai şi saké fierbinte şi se traseră mai departe, ca şi când ar fi fost ciumat.

— Nu te întoarce încă, îl auzi el pe Katsumata vorbindu-i calm. Mai să nu te recunosc, te-ai deghizat perfect.

— Şi dumneata probabil la fel de bine, sensai, spuse el încet abia mişcând din buze. Am cercetat locul acesta de două ori cu mare grijă şi nu te-am văzut.

Se auzi râsul uşor, înăbuşit şi atât de bine cunoscut.

— Fă-te că scapi ceva pe jos şi, când te apleci să ridici obiectul, uită-te repede în jur.

Hiraga făcu ce i se spusese şi zări un bărbat, singurul de la care ar fi putut veni acea voce: un ronin urât, bărbos, zdrenţăros, cu un păr ciufulit şi jegos care se uita fix la el şi se întoarse din nou cu spatele.

— Eeee, sensai!

— Nici un fel de sensai. Avem foarte puţin timp, Hodogaya mişună de soldaţi şi spioni. Unde putem să ne întâlnim în siguranţă?

— La noi, la Yoshiwara, la Hanul celor Trei Crapi.

— Voi fi acolo peste două sau trei zile. Este absolut vital să creăm o diversiune în rândul gai-jinilor, şi asta cât mai

repede. Gândeşte-te!

— Ce fel de diversiune?

— Ceva serios.

— Foarte bine, spuse Hiraga. Am fost foarte uşurat când am primit veşti de la dumneata. Nu aveam nici cea mai mică idee că eşti aici. S-au auzit zvonuri ciudate despre lupta de la Kyoto. Akimoto este cu mine, dar suntem singuri şi am pierdut mulţi shishi în atacurile de la Yedo. Am multe de spus despre Yedo şi despre gai-jini. Repede, ce s-a întâmplat la Kyoto? Sumomo, ea ce face?

— La Kyoto a fost rău. Înainte de a pleca am trimis-o pe Sumomo la Koiko, care se întorcea aici cu Yoshi, ca să-l spioneze şi să afle cine este acela care ne trădează – trebuie să fie unul din oamenii noştri – era o ocazie mult prea prielnică pentru a fi ratată şi a reuşit să plece cu bine din Kyoto, spuse Katsumata, cercetându-i mereu din priviri pe ceilalţi oameni care mâncau în ospătărie şi, deşi nu erau aproape de el, evita să se uite în ochii lor. Am organizat două atacuri împotriva lui Yoshi, dar amândouă au dat greş, casa noastră conspirativă a fost trădată. Ogama şi Yoshi au lucrat împreună şi ne-au prins într-o ambuscadă. Noi…

— Eeee, murmură Hiraga, deci acum sunt aliaţi?

— Pentru moment. Am pierdut mulţi oameni şi mulţi conducători. Am să-ţi dau mai târziu alte amănunte, dar noi, adică eu, Sumomo, Takeda şi alţi câţiva am reuşit să scăpăm. Mă bucur că te-am văzut, Hiraga. Acum pleacă!

— Stai, ce e cu Sumomo, i-am poruncit să se întoarcă în Choshu!

— Mi-a dat informaţii preţioase cu privire la situaţia de acolo şi despre Shorin şi Ori. I-am sugerat să se ducă la Choshu, dar a preferat să rămână, gândindu-se că ar putea să-ţi fie de folos. Ce mai face Ori?

— E mort.

Îl auzi pe Katsumata cum înjură, Ori fusese elevul lui preferat.

— Gai-jinii l-au împuşcat în timp ce încerca să pătrundă într-una din casele lor, spuse el în grabă, devenind din ce în ce mai nervos, se spune că a fost un atac shishi împotriva

lui Yoshi la Hamamatsu, că doamna Koiko a fost ucisă în învălmăşeală şi un luptător shishi de asemenea. Cine a fost acela?

— Nu acela, ci aceea. Îmi pare rău, e vorba de Sumomo – Hiraga păli. Koiko a trădat-o, târfa a trădat-o în faţa lui Yoshi şi în felul acesta ne-a trădat pe noi şi ideea de sonno-joi. Dar a murit cu shurikenul lui Sumomo în piept.

— Cum a murit Sumomo?

— Ca o adevărată shishi şi va rămâne pentru totdeauna în amintirea oamenilor. S-a luptat cu Yoshi cu shuriken şi cu sabia lungă şi a fost cât pe-aici să-l omoare. Aceasta era misiunea ei – în cazul când avea să fie trădată.

Aşadar, Sumomo avusese o misiune, îşi spuse Hiraga intuind brusc adevărul şi simţindu-se ca un vulcan gata să erupă – te aşteptai ca ea să fie trădată dar, chiar şi aşa, ai trimis-o în capcană. Simţi că i se pune un nod în gâtlej. Se forţă să pună întrebarea esenţială:

— Cum a fost înmormântată? Cu onoruri?

Dacă Toranaga Yoshi n-a onorat-o după ce s-a luptat şi a murit vitejeşte, el, Hiraga, îl va urmări numai pe el, fără să se mai preocupe de nimic altceva, până când unul din ei doi va muri. Hiraga era conducătorul mişcării shishi din Choshu, reprezenta detaşamentul cel mai puternic. Sumomo, deşi era din Satsuma, îi jurase credinţă lui şi provinciei Choshu.

— Te rog, trebuie să ştiu, au înmormântat-o cu onoruri?

Nici un răspuns. Hiraga se uită în jur. Katsumata dispăruse. Hiraga suferi un şoc. Ceilalţi clienţi se uitau la el în tăcere. Într-o parte era un grup de samurai cu ochii aţintiţi spre el. Simţi un nod în gât. Aruncă câteva monede pe masă şi, cu mâna pe revolverul ascuns, se întoarse pe drumul pe care venise.

În după-amiaza aceea, în Castelul Yedo domnea o atmosferă de prevestiri sumbre. Yoshi mergea repede în urma doctorului chinez pe un coridor lung, în timp ce Abeh, cu patru samurai, venea după ei. Doctorul, un bărbat înalt şi foarte slab, purta o haină neagră, lungă şi părul împletit

la spate într-o coadă. Urcară câteva scări, mai străbătură încă un coridor, apoi se opriră. Paznicii ostili le stăteau în drum cu mâinile pe garda săbiilor şi cu ochii la Yoshi şi oamenii lui.

— Îmi pare rău, seniore Yoshi, spuse ofiţerul, ordinele stăpânului tairo sunt ca nimeni să nu treacă pe aici.

— Dar eu am primit ordin să-l aduc pe seniorul Yoshi, spuse doctorul, căruia frica îi dădea curaj.

— Seniore, Yoshi, dumneavoastră puteţi trece. Îmi pare rău, oamenii dumneavoastră, nu.

Deşi erau mult inferiori numericeşte, Abeh şi oamenii lui puseră mâna pe săbii.

— Staţi, spuse Yoshi calm, Abeh, aşteptaţi aici.

Abeh era nervos şi îngrijorat, adrenalina i se revărsase în sânge, căci îi ajunseseră la ureche zvonuri cum că Yoshi urma să fie arestat, zvonuri pe care acesta le trata cu dispreţ.

— Vă rog să mă iertaţi, stăpâne, dar s-ar putea să fie o cursă.

Samuraii de gardă tresăriră la auzul insultei.

— Dacă este o cursă, n-ai decât să-i omori pe toţi oamenii ăştia de aici, spuse Yoshi râzând.

Nu mai râse nimeni altcineva. Îi făcu semn doctorului să-şi continue drumul, căci hotărâse că, dacă încercau să-l dezarmeze, să se lupte şi să moară chiar atunci. Îl lăsară să treacă fără nici un fel de sâcâială. Doctorul deschise uşa din fund şi făcu o plecăciune, lăsându-l să treacă pe Yoshi. Acesta nu ţinea mâna pe mânerul sabiei, dar era pregătit pentru eventualitatea că un asasin s-ar fi găsit în spatele uşii. Nu era nimeni. Numai patru paznici în jurul patului din camera mare. Pe pat, chircit de durere, se afla Anjo.

— Aşadar, Tutore al Moştenitorului, spuse el cu voce slabă, dar încă plină de venin, ai informaţii?

— Pentru urechile tale.

— Aşteaptă afară, doctore, până te chem.

Doctorul făcu o plecăciune şi plecă, foarte bucuros să poată părăsi încăperea. Pacientul era imposibil, îl dispreţuia şi întrucât murea cu încetul – căci nu mai avea de trăit

decât vreo câteva săptămâni sau luni, nu va primi nici un onorariu. În China aşa era obiceiul – dacă bolnavul nu se vindeca, nu se plătea nimic şi aici se proceda la fel. Paznicii nu se clintiră. Nici nu aveau de gând. Toţi erau luptători vestiţi şi absolut credincioşi lui Anjo. Yoshi simţi cum o parte din curaj îi dispare. Îngenunche şi se înclină politicos. În dimineaţa aceea, după ce plecase Inejin, îi trimisese lui Anjo un mesaj în care îi solicitase o întrevedere urgentă ca să-i transmită informaţii importante.

— Ei bine, Yoshi-donno?

— Ieri am fost pe una din navele gai-jinilor şi…

— Ştiu, crezi că habar n-am ce urzeşti tu? Ziceai că ai informaţii de ordin medical.

— Este vorba de doctorul gai-jin de la Kanagawa, bărbatul furansu spune că a obţinut vindecări miraculoase şi cu îngăduinţa ta, îl voi aduce aici.

— N-am nevoie de tine pentru asta – în ciuda durerilor, Anjo se ridică într-un cot. De ce eşti aşa de plin de grijă faţă de mine când, de fapt, ai vrea să mă vezi mort?

— Nu vreau să te văd mort, ci zdravăn sănătos. Este foarte important să fii sănătos.

Yoshi îşi ţinu firea, deşi detesta această încăpere şi pe acest om care mirosea a moarte, a diaree şi a vomă – şi se temea ca nu cumva să fi făcut vreo socoteală greşită. Putea fi foarte bine în capcana din care să i se tragă lui moartea, ar fi fost suficient ca Anjo să dea un singur ordin.

— De ce să fii bolnav, dacă te poţi vindeca? continuă el. Şi voiam să-ţi mai spun, că am aflat planul de bătaie al gai-jinilor, nu la bordul navei, ci în dimineaţa aceasta.

— Ce plan, eh? Şi cum ai pus mâna pe el?

— Nu contează, important este că îl ştiu, aşa că acum îl ştii şi tu.

Îi transmise esenţa planului foarte exact, cu excepţia faptului că se acordau zece zile de răgaz după ultimatum.

— Atunci trebuie să plecăm! vocea lui deveni stridentă, paznicii se foiră nervoşi. Roju trebuie să plece în taină, de îndată, o să ne stabilim sediul la… Hodogaya. După ce ne vom retrage în siguranţă, vom da foc coloniei într-o noapte

şi îi vom surprinde în pat. Ce javre! Merită să moară în mod ruşinos, fără onoruri. Le dăm foc şi îi omorâm pe toţi cei care încearcă să scape şi ne întoarcem aici după ce a plecat flota lor. La primăvară vom fi pregătiţi. Incendiem Yokohama chiar mâine – ochii lui Anjo străluciră şi o dâră de salivă i se prelinse pe bărbie. Vei avea onoarea de a conduce asaltul. Organizează-l, apoi condu atacul mâine sau poimâine.

Yoshi se prosternă imediat recunoscător.

— Accept cu bucurie această cinste, dar, în timp ce mă gândesc cum să organizez asaltul, nu mă pot împiedica să mă gândesc şi la altceva: sănătatea ta înainte de toate. Adu-l aici pe doctorul gai-jin, ai noştri nu sunt buni de nimic şi bărbatul furansu jură că este un tămăduitor miraculos. Pot să-l aduc aici mai repede şi în mod discret, chiar mâine dacă îmi dai voie. De ce să suferi fără rost? Doctorul gai-jin o să te vindece, spuse el convins. Câteva zile în plus n-or să schimbe cu nimic strategia ta înţeleaptă de atac. Până te faci bine ca să poţi relua comanda, trebuie să-i debităm pe gai-jini. Pot face lucrul acesta în timp ce aranjez atacul.

— Cum?

— Băgându-mă singur în cursa lor.

— Ce? mişcarea uşoară pe care o făcu Anjo ca să-l vadă mai bine pe Yoshi îi provocă o durere cumplită, astfel încât fu nevoit să-şi muşte buza ca să nu urle de durere.

— Îmi voi asuma riscul de a mă întâlni cu ei la ei acasă şi numai cu doi sau trei paznici. Pe navă, am aflat că sunt gata să se năpustească fără nici un rost asupra noastră. Trebuie să preîntâmpinăm lucrul acesta cu orice preţ, tairo. Sunt la fel de periculoşi ca un cârd de rechini hămesiţi.

Vorbise cu cea mai profundă sinceritate pe care era în stare s-o afişeze. În realitate, era convins de contrariu: gai-jinii erau gata să negocieze şi să accepte diverse compromisuri şi nu doreau război decât dacă erau siliţi…, decât dacă erau atacaţi prosteşte.

— Îmi asum acest risc, spuse el, simulând o oarecare teamă. Dacă mă opresc ca ostatic, toţi daimyo se vor ridica să te sprijine. Iar dacă nu se ridică să te sprijine, nu

contează, uită că sunt ostatic şi atacă-i – toate acestea, evident, cu îngăduinţa ta, tairo.

Tăcerea devenise apăsătoare. Încă un spasm. Apoi Anjo făcu semn cu capul că este de acord şi flutură din mână.

— Adu doctorul gai-jin imediat, pregăteşte atacul imediat.

Yoshi se prosternă umil şi făcu un efort ca să-şi reprime strigătul de bucurie.

52

KANAGAWA,

Vineri, 4 ianuarie

Când Yoshi se apropie călare de porţile Legaţiei din Kanagawa, în fruntea micii sale procesiuni, Settry Pallidar, ofiţerul care comanda garda de onoare ordonă:

— 'Zentaţi arm'! şi salută cu sabia.

Soldaţii îşi luară puştile de pe umăr, prezentară armele şi rămaseră nemişcaţi: treizeci de oameni din trupele de gardă, treizeci de scoţieni cu fustanele, şi grupul lui de dragoni, la fel de impunători. Yoshi răspunse la salut cu cravaşa şi-şi ascunse neliniştea provocată de numărul mare de duşmani cu atât de multe arme impecabile. Niciodată în viaţă nu mai fusese atât de lipsit de protecţie ca acuma. Era numai cu Abeh şi doi samurai, toţi călare. În urma lor veneau un paj pe jos şi doisprezece hamali nervoşi şi asudaţi care duceau nişte boccele grele, atârnate pe bare de lemn între ei. Restul gărzii lui personale aştepta la baricadă. Era îmbrăcat numai în negru: armură de bambus, coif uşor, tunică cu umeri largi, două săbii, până şi armăsarul de sub el era negru ca tăciunele. Dar şeaua şi frâul, valtrapul de pe el erau intenţionat de un roşu aprins, ca să pună şi mai mult în evidenţă culoarea neagră. Trecând pe lângă Pallidar şi pătrunzând pe poartă, observă ochii lui albaştri, reci, care îi aminteau de un peşte mort.

În capul scărilor, la capătul celălalt al curţii de pământ bătătorit, îl văzu pe Sir William, flancat de Seratard şi André Poncin de o parte, de amiral, doctorul Babcott şi Tyrer de cealaltă – exact aşa cum ceruse. Erau îmbrăcaţi cu toţii în ce aveau ei mai bun, cu jobene şi sacouri groase, căci dimineaţa era umedă şi rece şi cerul acoperit. Îşi plimbă privirile pe deasupra lor, se opri o clipă la Babcott, uluit de dimensiunile lui, apoi trase de frâu şi salută cu cravaşa. Toţi se înclinară politicoşi, amiralul salută cu mâna la chipiu.

Sir William coborî imediat cu Tyrer în urma lui, ca să-l

întâmpine, ascunzându-şi surprinderea provocată de faptul că Yoshi avea o gardă atât de redusă cu el. Pajul se grăbi să-i ţină calul lui Yoshi, care descălecă pe partea dreaptă, aşa cum era obiceiul şi aici şi în China.

— Bine aţi venit, Seniore Yoshi. În numele majestăţii sale britanice vă urez bun venit, spuse Sir William şi Tyrer traduse imediat cu mare grijă.

— Vă mulţumesc. Sper că nu vă deranjez prea mult, spuse Yoshi începând să-şi joace rolul care îi revenea în cadrul ritualului.

— Nu, sire, este o onoare. Ne faceţi o deosebită şi rară plăcere.

Yoshi remarcă progresul făcut de Tyrer în privinţa accentului şi al vocabularului şi se simţi şi mai hotărât să-l neutralizeze pe trădătorul Hiraga, care, după cum aflase Inejin, se ascundea sub pseudonimul de Nakama.

— Vă rog, seniore Yoshi, doriţi un ceai?

Amândoi bărbaţii îşi obişnuiră auzul să nu mai înregistreze frazele banale, rituale, concentrându-şi atenţia asupra eventualelor afirmaţii importante.

— Ah, Serata-donno, spuse Yoshi amabil, deşi era iritat că trebuie să stea în picioare şi să privească la ei de jos în sus – faptul că erau toţi cu aproape un cap mai înalţi decât el îl făcea să se simtă inferior, deşi, dacă ar fi fost printre japonezi, cu statura lui i-ar fi privit aproape pe toţi de sus.

— Mă bucur să vă reîntâlnesc atât de curând. Vă mulţumesc.

Îi făcu semn cu capul lui André, apoi şi lui Seratard, care se înclină foarte oficial, în timp ce André traducea.

— Stăpânul meu, Serata salută la dumneavoastră, sire, în numele prietenului său, împăratul ţării furansu, Mare Rege Napoleon III. Onorat să fie de folos la dumneavoastră.

Imediat ce plecase de la tairo Anjo, Yoshi îl trimise pe Misamoto cu o scrisoare la Seratard rugându-l să aranjeze o întrevedere urgentă, oficială, însă cu caracter particular, cu Seratard, Sir William, ofiţerul şef al flotei, doctorul din Kanagawa şi interpreţii André şi Tyrer – atât şi nimeni altcineva. Va veni şi el la întâlnire ca persoană particulară,

cu o escortă minimă şi dorea ca ceremonia să fie cât mai restrânsă.

— Şi ce vrei să facem, Henri? întrebase Sir William când Seratard se grăbise să se ducă la el, imediat după ce André terminase de tradus scrisoarea.

— Nu ştiu. Este un bărbat important. A fost la noi, la bordul navei, câteva ore, aşa că am avut ocazia să-l studiem cu atenţie. Poate doriţi să vedeţi o copie după raportul meu.

— Da, mulţumesc, spuse Sir William, ştiind că i se va prezenta o variantă din care vor fi eliminate cu grijă toate informaţiile interesante, aşa cum ar fi făcut şi el.

Era uşor răcit şi strănută.

— Vă rog să mă scuzaţi.

— În calitate de Tutore al Moştenitorului, de membru al Consiliului Bătrânilor şi al unei străvechi familii regale japoneze, are legături chiar cu mikadoul, împăratul, ale cărui funcţii, s-ar putea să nu ştiţi, dar sunt numai de natură religioasă, acest bărbat are legături foarte importante şi un rol fundamental în cadrul shogunatului. De ce să nu ne întâlnim cu el?

— O să ne întâlnim, spuse Sir William sec, căci era cu mult mai avansat decât Seratard în domeniul informaţiilor: petrecuse ore întregi cu Nakama storcându-i fel de fel de amănunte cu privire la cei mai importanţi seniori şi familiile lor, iar de Toranaga Yoshi se interesase în mod deosebit. Vom face aşa cum ne cere. Interesant că vrea să fie de faţă şi Ketterer. Asta nu-mi miroase a bine. Vom merge cu o navă, vom lua trupe de elită, îi vom îmbrăca în costume de gardă de onoare, iar *Pearl* va patrula în apropierea ţărmului.

— Mon Dieu, crezi că poate fi o capcană?

— Ar putea fi o modalitate ingenioasă de a risca un cavaler pentru a înlătura pe toţi conducătorii dintr-o mişcare. Samuraii pot veni oricând peste noi. Pallidar spune că sunt masaţi pe ambele părţi ale drumului Tokaido, de aici până la Hodogaya şi chiar şi dincolo de aceasta. Nu suspectez nici o capcană, dar aşa, pentru orice

eventualitate, să avem şi o gardă. Nici un fel de trupe franceze, o, nu, dragă Henri! Dar ce nevoie are de Babcott?

— În numele statului francez i-am propus să-i amenajăm un spital, pentru a cimenta legăturile dintre noi. A fost încântat… Nu contează, William, nu te poţi gândi singur la toate. Am discutat chestiunea cu Babcott, care se bucură de faimă în rândul lor. Poate că Yoshi vrea să-l consulte.

Seratard nu vedea nici un motiv ca să divulge informaţia obţinută de André cu privire la faptul că tairo era bolnav. Ceaiul japonez fu servit în camera mare de audienţe. Se aşezară aşa cum prevedea protocolul şi se pregătiră pentru schimbul interminabil de politeţuri care urma să dureze aproape o oră. Sorbiră o dată din ceai după care fură şocaţi să-l audă pe Yoshi intrând direct în subiect:

— Motivul pentru care am cerut această întrevedere, cu ajutorul lui Serata-donno…, evident, în numele lui tairo şi al Consiliului Bătrânilor… este că am considerat că trebuie să avansăm în domeniul relaţiilor dintre noi, să facem un progres.

Se opri şi îi zise scurt lui Tyrer:

— Te rog, tradu asta şi după aceea am să continui.

Tyrer se conformă.

— Mai întâi, cu doctor-sama, căci restul întrevederii nu-l priveşte pe el.

Yoshi aşteptase în mod deliberat trei zile până să-l caute pe doctor. Nici o grabă, îşi spuse el cu cinism. Anjo spusese că n-are nevoie de el ca să-i aranjeze consultaţia, atunci să sufere!

Simţi însă brusc un cârcel la stomac, la gândul riscurilor inutile pe care şi le asumase, dându-se de bună voie pe mâna lui Anjo, care devenea din zi în zi tot mai periculos. Fusese o prostie din partea lui că acceptase prea uşor să elaboreze planul de atac şi să-l conducă, fiindcă asta era ceea ce ar fi trebuit să facă Anjo însuşi, în cazul în care nu va reuşi să-i convingă pe barbari să-i împlinească vrerile chiar în acea zi.

— Ar fi de acord doctorul, vă rog, să vină cu mine la Yedo ca să examineze un pacient foarte important, al cărui

nume nu pot să-l rostesc? Îi garantez libera trecere.

— O persoană atât de importantă ca doctor-sama nu se poate deplasa nicăieri fără escortă, spuse Sir William.

— Înţeleg acest lucru, dar, în împrejurările actuale, îmi pare rău, nu este posibil, spuse Yoshi, care acum, când se aşezase, îi privea pe toţi de la aceeaşi înălţime, cu excepţia lui Babcott, ceea ce îl făcea să se simtă mai în largul lui. Îi garantez libera trecere.

Sir William se prefăcu a se încrunta.

— George? Ce părere ai?

Discutaseră deja despre această posibilitate.

— Voi fi de acord să merg singur. Unul din asistenţii mei mi-a spus că tairo este bolnav. Probabil că despre el este vorba.

— Dumnezeule mare, dacă poţi, să-l vindeci pe ticălosul ăsta – sau să-l otrăveşti – nu ştiu ce ar fi mai bine. Glumesc, desigur.

— Pentru mine nu este nici un risc. Eu nu am valoare decât dacă sunt în viaţă şi nu sunt de nici un folos ca ostatec. Ar fi grozav pentru noi să vindecăm un mare senior.

— De acord. Îi facem să joace cum cântăm noi. Apropo, am auzit că Angélique te-a consultat ieri.

— Ha! Se pare că toată colonia ştie, dumneavoastră sunteţi al optulea care se interesează de ea. Este răcită, cu vremea asta, toţi avem guturai, chiar şi dumneavoastră şi chiar dacă m-ar fi consultat din alte motive, este un secret profesional aşa că e mai bine să renunţaţi.

Sir William zâmbi în sinea lui când îşi aminti cum pufnise şi protestase ofensat că el s-ar fi interesat de problemele personale ale oamenilor, cum ar fi o presupusă graviditate. Nu mai era mult şi toată colonia avea să explodeze, isterizată, gata să parieze însă pe presupusa sarcină – este sau nu este – şi nu vor trece nici cinci zile până când toţi vor începe să se frământe când vor veni primele rafale dinspre Hong Kong în legătură cu înmormântarea lui Malcolm şi atitudinea pe care o va lua Tess Struan. Sir William se strădui să se întoarcă cu

gândurile în clipa de faţă. Babcott îi spunea lui Yoshi direct într-o japoneză cu uşoare poticneli:

— Da, merg Yedo, senior Yoshi. Când merg?

Yoshi vorbi rar:

— Când plec eu, doctor-sama. Mulţumesc. Răspund pentru dumneavoastră. Vă asigur că vă veţi întoarce teafăr înapoi. Aveţi nevoie de un traducător, nu-i aşa?

— Da, vă rog, senior Yoshi, spuse Babcott, deşi nu avea nevoie de interpret, se întoarse spre Tyrer: Te aleg pe tine, Phillip.

— Tocmai voiam să mă ofer voluntar, rânji Tyrer.

— Întreabă-l cât timp voi rămâne acolo.

— A spus atât cât e nevoie de consultaţie.

— Atunci problema asta e rezolvată, spuse Sir William.

— Rămâne să decideţi dumneavoastră. Eu sunt la clinică, ştiţi unde să mă găsiţi.

Doctorul îi făcu o plecăciune lui Yoshi, care îi răspunse la fel, apoi plecă. Alegându-şi cu grijă cuvintele şi străduindu-se să vorbească cât mai simplu, Yoshi spuse:

— Hamalii de afară au casete pline cu monezi de argint în valoare de o sută de mii de lire. Suma aceasta este oferită de shogunat pentru a acoperi în întregime despăgubirile pe care le-aţi cerut de la acel daimyo vinovat şi responsabil de cele întâmplate. În principiu, shogunatul consideră că suma este corectă.

Îşi ascunse zâmbetul amuzat văzând şocul de pe chipurile lui Tyrer şi André.

— Traduceţi exact ceea ce am spus.

Tyrer se conformă din nou, nu mai traduse cuvânt cu cuvânt de astă dată, însă prezentă un rezumat cât mai fidel, ajutat pe ici pe colo şi de André. În încăpere se lăsă linişte. Toţi erau uluiţi.

— Sire, spuse Tyrer cu glas slab, stăpân meu întreabă răspunde acum sau senior Yoshi mai vorbeşte?

— Voi continua eu să vorbesc. Shogunatul avansează această sumă în locul lui Sanjiro de Satsuma. Numai el este răspunzător de cele întâmplate. Aşa cum vi s-a explicat şi mai înainte, seniorul Sanjiro nu este supus controlului

shogunatului în nici o privinţă. Traduceţi.

Şi din nou se traduse. Yoshi observă că cei doi conducători erau foarte descumpăniţi, exact aşa cum prevăzuse şi cum dorise el. Era o senzaţie plăcută, totuşi nu suficientă pentru a-i alunga neliniştea cu totul.

— Noi nu-l putem sili pe Sanjiro din Satsuma să anuleze ordinele pe care poate că le-a dat oamenilor lui în privinţa gai-jinilor, nici măcar să-şi ceară scuze şi nici să ne plătească suma pe care o avansăm acum pentru a regla această problemă, fără a porni împotriva lui. Căci pentru aşa ceva nu suntem pregătiţi.

De astă dată, fu nevoie de mai mult timp pentru a se reda o traducere corectă. André contribuia şi el, conştient de faptul că tensiunea crescuse şi toţi erau extrem de concentraţi.

— Sire?

— Spuneţi exact şi cu mare grijă: din datoria de a fi prieteni cu ingrez şi cu furansu, shogunatul a rezolvat ceea ce putea rezolva shogunatul... fără a recurge la război.

Yoshi se lăsă pe spate, întrebându-se dacă momeala fusese destul de suculentă. Ultimele sale remarci fură primite în tăcere. Observă că acum Sir William devenise impasibil, cu excepţia unui scrâşnet slab al dinţilor. Dar Seratard dădu din cap şi îi aruncă o privire lui André. Fremătând de bucurie în sufletul lui, Sir William aştepta ca Yoshi să continue. Întrucât acesta nu mai spunea nimic, vorbi el:

— Phillip, întreabă-l pe seniorul Yoshi dacă mai doreşte să continue sau vrea să-i răspund acum.

— Spune că, pentru moment, nu doreşte să continue.

Sir William îşi drese vocea şi începu să vorbească pompos, spre disperarea ascunsă a lui Tyrer:

— Seniore Yoshi, în numele guvernului majestăţii sale britanice şi al guvernului francez, vă rog să-mi permiteţi să mulţumesc shogunatului pentru rezolvarea unei părţi a problemelor dintre noi. Vă mulţumesc şi dumneavoastră personal, şi vă exprim dorinţa noastră sinceră de a face ca prezenţa noastră în ţara dumneavoastră să fie un prilej

pentru stabilirea unor relaţii profitabile, atât pentru ţara dumneavoastră, cât şi pentru shogunat ca atare şi pentru noi, personal. Acest gest marchează, fără îndoială, începutul unei noi ere în relaţiile de înţelegere dintre cele două ţări ale noastre, ca şi dintre ţara dumneavoastră şi celelalte ţări cu reprezentanţe în Japonia.

Aşteptă până se traduse mesajul. Şi Tyrer, şi André îşi cereau mereu scuze şi îl rugau pe Yoshi să aibă răbdare în timp ce se străduiau din răsputeri să transpună mesajul în termeni cât mai simpli, dar cu cât mai multă acurateţe. Când terminară, Sir William zise:

— Cu permisiunea lui, aş dori să facem o mică pauză. Phillip sau André, rugaţi-l să fie îngăduitor, prezentaţi-i scuzele şi toate celelalte de rigoare, dar vezica mea are nevoie de un răgaz. Asta din cauză că sunt răcit.

Cei doi translatori traduseră imediat.

— Bineînţeles, spuse Yoshi, fără să-l creadă.

Sir William se ridică şi Seratard se scuză şi el imediat, pornind pe coridor în urma lui Sir William spre vasul de porţelan de care nici unul nu avea nevoie. Sir William şopti emoţionat:

— Pe Dumnezeul meu, Henri, ai înţeles şi dumneata ce am înţeles eu? Că ne dă mână liberă să-l înhăţăm noi singuri pe Sanjiro?

Şi Seratard era la fel de entuziasmat.

— Este o răsturnare totală în politica lor, după care totul trebuie să treacă prin administraţia Bakufu şi prin shogunat. Mon Dieu, adică ne dă *carte blanche!*

— *Pas ce crétin,* spuse Sir William dând-o pe franceză fără să-şi dea seama. Dacă putem porni împotriva lui Sanjiro, acesta este un precedent pe care îl vom putea folosi împotriva oricărui alt daimyo, de exemplu, a ticălosului din Strâmtoarea Shimonoseki. Dar ce naiba se ascunde aici? Care este quid pro quo-ul, căci trebuie să fie unul, spuse el, suflându-şi nasul cu putere.

— N-am nici cea mai mică idee. Indiferent ce ar fi, este vorba de ceva deosebit, mon brave. E uimitor faptul că s-a dat pe mâna noastră, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că o

să vină cu atât de puţini oameni. Sigur că s-a gândit că am putea să-l luăm ostatic pentru faptele lui Sanjiro.

— Dumnezeule mare, dar ce pas înainte! E incredibil şi faptul că a intrat direct în subiect, fără toate farafastâcurile alea ale lor ridicole. Nu credeam că am să apuc ziua asta! Dar de ce? Ceva nu-mi miroase a bine.

— Da. *Merde,* păcat că nu e el tairo, nu-i aşa?

Ha! îşi zise Sir William în sinea lui, iar ţi-am luat-o înainte cu gândirea, bătrâne. Mai tragem un pic de aici, mai împingem un pic de dincoace şi în curând o să fie la fel ca în India! Se descheiase între timp la pantaloni şi acum urmărea alene jetul, cu urechile surde la pronosticurile lui Seratard. Îşi aduna propriile gânduri, cumpănind cam ce ar avea de negociat, până unde să meargă şi cum să-l facă pe Ketterer să fie de acord, fără să mai aştepte aprobarea Amiralităţii sau a Foreign Office-ului. Naiba să-l ia de nătărău! Şi naiba să-l ia şi pe Palmerston. I-am cerut să-mi permită urgent să introduc respectul legii civilizaţiei aici şi de ce dracu' nu mi-a răspuns? Probabil că mi-a răspuns, îşi zise el. Mesajul codificat de la Londra a ajuns prin telegrafia Basra şi acum trebuie să fie undeva, în vreun colet poştal în curierul diplomatic. Şi-o scutură şi-şi aminti, ca de obicei, ceea ce li se spunea băieţilor la Eton: „Dacă o scuturi de mai multe ori înseamnă că te joci cu ea".

Se dădu repede la o parte ca să-i facă loc lui Seratard şi începu să se încheie la nasturi, observând că Seratard era plăpând şi în privinţa cantităţi, şi a vigorii. Interesant. Trebuie să fie din cauza vinului, îşi zise el, întorcându-se în sala de şedinţă. Restul întrevederii se desfăşură lin. Cu multă abilitate şi iscusinţă diplomatică, Sir William, ajutat îndeaproape de Seratard, stabili de o manieră foarte întortocheată că „dacă o anumită forţă se va întâmpla să purceadă împotriva unuia ca Sanjiro, de exemplu, împotriva capitalei sale, de pildă, aceasta va fi o întâmplare foarte neplăcută, chiar dacă o astfel de acţiune ar putea fi eventual meritată, din cauza unor acte inacceptabile de asasinat comise împotriva unor supuşi străini. Un astfel de act va declanşa un val de proteste de la Yedo şi va fi nevoie

să se prezinte scuze oficiale dacă se va întreprinde un astfel de act de neconceput…

Nu se spuse absolut nimic direct, nimic care să implice ideea că se acorda permisiunea în acest sens, sau că fusese cerută o astfel de permisiune. Nu se consemnă nimic în scris. Un astfel de act de supremă ostilitate nu ar fi putut fi consemnat decât cu respectarea extrem de strictă a protocolului. Şi Tyrer şi André aveau deja dureri de cap şi-şi blestemau în gând şefii pentru că frazele lor întortocheate erau aproape imposibil de tradus. Yoshi păstră tăcerea, cuprins de un adevărat extaz. Sanjiro era deja un om mort şi primul obstacol fusese înlăturat fără nici o dificultate.

— Consider că ne-am înţeles unii pe alţii şi putem trece la chestiunea următoare.

— Da, totul este foarte clar, spuse Sir William şi se lăsă pe spate şi-şi adună puterile pentru a întâmpina quid pro quo-ul care, neîndoielnic, avea să urmeze.

Yoshi trase adânc aer în piept şi lansă următorul atac:

— Traduceţi cele ce urmează frază cu frază. Explicaţi că este vorba de acurateţe. Mai spuneţi că această convorbire trebuie considerată un secret de stat între noi.

Văzând că Tyrer se uită la el cam nedumerit, adăugă:

— Înţelegi ce înseamnă „secret de stat”?

După ce se consultă cu André, Tyrer spuse:

— Da, sire.

— Bun, atunci tradu: suntem de acord că este un secret de stat între noi?

Sir William îşi spuse: unde merge mia, merge şi suta.

— De acord.

Seratard consimţi şi el. Tyrer îşi şterse fruntea şi spuse:

— Sunt gata, sire.

Yoshi începu să vorbească pe un ton încă şi mai ferm.

— Dorinţa mea este să modernizez shogunatul şi administraţia Bakufu. Tradu. Pentru aceasta am nevoie de cunoştinţe. Tradu. Ing’rand şi ţara Furansu sunt cele mai puternice ţări străine. Tradu. Vă rog să elaboraţi mai multe planuri pentru a ajuta shogunatul să-şi alcătuiască o marină

militară modernă, şantiere navale moderne şi armată modernă. Tradu.

Amiralul Ketterer sări în sus cu grumazul mai stacojiu ca oricând.

— Stai liniştit, îi şopti Sir William din colţul gurii şi nu scoate nici un cuvânt.

— De asemenea, doresc un sistem bancar modern şi factorii experimentale. O singură ţară nu poate face totul singură. Voi sunteţi bogaţi, shogunatul este sărac. Când vom primi planurile ne vom pune de acord asupra unui preţ corect. Vă vom plăti pentru ele în cărbune, argint, aur şi concesionarea anuală a porturilor noastre. Doresc să primesc un răspuns provizoriu în treizeci de zile, dacă această chestiune prezintă interes. În caz că da, un an reprezintă suficient timp pentru elaborarea unui plan detaliat care să fie aprobat de conducătorii dumneavoastră?

Lui Yoshi îi venea destul de greu să-şi menţină aerul plin de importanţă şi se întreba oare ce-ar face străinii dacă ar şti că el nu este investit, de fapt, cu nici un fel de autoritate pentru a face aceste oferte şi nici nu avea puterea de a le aduce la îndeplinire. Le făcuse oferta pentru ca să înlăture, timp de un an, pericolul de conflict. Avea nevoie de acest răgaz ca să zdrobească împotrivirea din interior faţă de shogunat şi să se ocupe de duşmanii săi primordiali, Ogama din Choshu şi Yodo din Tosa, acum că Sanjiro urma să fie înlăturat de gai-jini. În acelaşi timp, era şi un salt în viitor, în necunoscut, care îl înspăimânta şi îl exalta în acelaşi timp, într-un fel pe care nici nu-l înţelegea. Toate aceste idei se bazau pe informaţiile pe care un spion al lui Inejin le obţinuse de la shoya Ryoshi, fără ca acesta să bănuiască ceva, coroborate cu ceea ce văzuse şi auzise el însuşi la bordul navei de război franceze, extrem de impresionantă, dar nici pe departe atât de mare şi impunătoare cum era nava amiral engleză.

Urând din tot sufletul realitatea, dar fiind silit s-o accepte, Yoshi înţelesese, în poziţia lui de auto-apărare, că Ţara Zeilor trebuie să devină modernă. Pentru aceasta,

trebuia să aibă legături cu gai-jinii. Yoshi îi detesta, îi ura şi îi dispreţuia, dar înţelesese că au puterea să distrugă Nipponul, fie şi numai prin faptul că puteau să-i împingă din nou într-o serie nesfârşită de războaie civile, aşa cum fusese secole de-a rândul înainte ca shogunul Toranaga să reuşească să mai domolească ferocitatea codului Bushido şi, o dată cu el, spiritul războinic al samurailor. Îi observa cu atenţie pe cei doi conducători care discutau între ei. Apoi văzu că liderul ing'eriz se adresează interpretului mai tânăr, Taira, care îi spuse în japoneza lui poticnită, dar inteligibilă:

— Stăpânul meu mulţumeşte, sire, pentru inc'ede'e. Trebuie una sută douăzeci zile trimite mesaj la regina parlament şi rege furansu ca să prindă... să prindă, aduce înapoi răspuns. Amândoi conducător sigur răspuns este da.

O sută douăzeci de zile era mai mult decât se aşteptase.

— Bine, spuse el întunecat la faţă, dar exultând de bucurie în sinea lui.

Ei, şi acum, a treia parte, îşi spuse el, văzând că se pregătesc să încheie întrevederea. Ochi pentru ochi, moarte pentru moarte.

— Şi un ultim punct, sunt sigur că W'rum-sama nu ştie că omul pe care îl adăposteşte, pe nume Nakama, este un samurai renegat, un ronin şi un revoluţionar pe numele său adevărat Hiraga, numit uneori şi Otami. Doresc să-mi fie predat pe loc. Este căutat pentru omor.

În acel moment, dincolo de golf, în satul Yoshiwara, Katsumata tocmai îi spunea lui Hiraga:

— Hiraga, te-ai gândit ce am putea face ca să-i înfuriem pe gai-jini, ce incident să punem la cale ca să-i asmuţim împotriva shogunatului?

Cei doi bărbaţi se aflau aşezaţi unul în faţa celuilalt, într-o căsuţă mică din Hanul celor Trei Crapi.

— Cel mai uşor ar fi să incendiem una din biserici, spuse Hiraga ascunzându-şi supărarea cât putea mai bine, căci Katsumata era foarte pătrunzător.

Hiraga abia ajunsese aici, convocat şi scos din

ascunzătoarea lui din sat de un servitor somnoros.

În afară de câteva slugi de curte, care aţâţau focurile şi făceau curat, nimeni nu se sculase încă la ora asta. Raiko şi doamnele ei mai dormeau, niciodată nu se trezeau înainte de prânz.

— Asta o să-i facă să turbeze, spuse Hiraga, dar mai întâi să-ţi arăt ce am realizat aici şi...

— Mai încolo, mai întâi trebuie să ne facem un plan. O biserică? Interesantă idee, spuse Katsumata, cu chipul rece şi dur.

Nu mai era deghizat ca la Hodogaya. Acum semăna cu un preot budist, un bonz, ras şi numai cu mustaţă. Părul ciufulit de ronin fusese de fapt o perucă şi acum dispăruse. Purta tonsura specifică de bonz şi roba portocalie a călugărilor budişti. Avea sandale în picioare şi era încins cu un brâu de mătănii. Sabia lungă în teaca de piele se odihnea alături de el, pe patul înalt, şi însemnele de pe robă, numite *mon,* arătau că este membru al unui ordin călugăresc militant. Aceste ordine călugăreşti, de fapt, militare, erau formate din samurai care renunţaseră la statutul lor pentru a-l sluji pe Buddha, permanent sau numai temporar. Străbăteau ţara în lung şi în lat, făcând fapte bune de unii singuri sau în grupuri, omorându-i pe tâlhari şi pe bandiţi, apărându-i pe săraci de bogaţi şi pe bogaţi de săraci. Administraţia Bakufu ca şi daimyo îi tolerau atâta timp cât violenţele lor păstrau anumite limite. Cu o seară înainte, la lăsarea întunericului, trecuse foarte semeţ bariera, căci hârtiile lui false erau perfecte. Întârziase cu o zi, ajunsese neanunţat, dar i se dăduse imediat cea mai bună căsuţă în casa mamei-san Raiko. Spre deosebire de alţi shishi, de fapt, unicul dintre ei, familia lui era bogată, Katsumata avea întotdeauna la el mulţi obani de aur.

— O biserică, repetă el, analizând ideea, nu m-aş fi gândit la asta, da, şi vom lăsa un mesaj în care spunem că a fost din ordinul lui Yoshi, al lui tairo Anjo şi a Consiliului roju ca un avertisment, ca să plece din ţara noastră. Trebuie să ne răzbunăm şi pe Yoshi – la colţurile gurii i se

adună o peliculă subţire de salivă pe care o şterse nervos. Yoshi este cel mai mare duşman al nostru. Unul din noi trebuie să pornească împotriva lui. Ne-a omorât prea mulţi luptători la Kyoto, pe unii i-a împuşcat cu mâna lui. Dacă aş putea să-l prind cumva la strâmtoare m-aş duce chiar eu. Dar asta o lăsăm pe mai târziu. Aşadar, o să dăm foc bisericii. Bun.

Hiraga era neliniştit, căci Katsumata se schimbase, era ciudat. Era nerăbdător şi se purta ca şi când ar fi fost un daimyo, iar el, Hiraga, unul din goshi lui căruia putea să-i poruncească după voie. Eu sunt liderul mişcării shishi din provincia Choshu, îşi spuse el tot mai supărat, şi nu elev la ordinele unui sensai din Satsuma, cât ar fi el de renumit!

— Asta ar transforma toată Yokohama într-un cuib de viespi. Aş fi silit să plec, ceea ce ar fi rău în momentul de faţă, munca mea aici este importantă pentru cauză. Situaţia este foarte delicată aici, sensai. Sunt de acord că trebuie să avem un plan – de pildă cum să scăpăm dacă se întâmplă ceva?

— La Yedo. Katsumata se uită fix la el. Ce este mai important, sonno-joi, sau adăpostul tău călduţ printre duşmanii noştri gai-jini?

— Sonno-joi, răspunse imediat Hiraga, sincer. Dar este important să aflăm ce ştiu ei. Să-ţi cunoşti duşmanul ca…

— N-am nevoie de citate, Hiraga, ci de acţiune. Pierdem bătălia şi Yoshi e pe cale s-o câştige. Avem o singură soluţie: să-i asmuţim cu toată furia pe gai-jini împotriva administraţiei Bakufu şi a shogunatului şi asta va ajuta neînchipuit de mult cauzei sonno-joi şi de aceea este prioritară faţă de orice altceva. Avem neapărată nevoie de un astfel de gest, în felul acesta vom recâştiga simpatizanţi şi luptători, ne vom recâştiga cinstea obrazului, luptătorii se vor aduna din nou sub steagurile noastre şi în timp ce toţi shishii rămaşi în viaţă se vor regrupa aici şi în Kyoto, putem cere întăriri din Satsuma şi Choshu şi vom ataca din nou Porţile pentru a-l elibera pe împărat. De astă dată vom reuşi, pentru că Ogama, Yoshi şi împuţitul de shogunat vor fi ocupaţi cu duşmanii gai-jini. Iar din moment ce vom fi

stăpâni pe Porţi, sonno-joi e lucru înfăptuit.

În vocea lui nu se simţea nici un fel de şovăială.

— Şi dacă îi întărâtăm pe gai-jini, ce se va întâmpla, sensai?

— Vor bombarda Yedo, iar shogunatul se va răzbuna atacând Yokohama – ambele părţi rămân în pierdere.

— Şi între timp toţi daimyo se vor aduna să sprijine shogunatul, când se vor întoarce gai-jinii, căci se vor întoarce în mod sigur.

— Nu se vor întoarce mai devreme de luna a patra sau a cincea şi poate nici atunci. Până atunci noi vom fi stăpânii Porţilor. La sugestia noastră, împăratul va fi încântat să-l predea gai-jinilor pe vinovat, pe Yoshi, sau capul lui, al lui Nobusada, Anjo sau al oricui altcuiva ca să potolească setea lor de răzbunare. Şi tot la sugestia noastră, Fiul Cerului va fi de acord să le îngăduie să facă comerţ fără a mai purta război, dar numai prin Deshima, la Nagasaki, aşa cum au făcut secole de-a rândul, spuse Katsumata, foarte sigur de el. Asta este ceea ce se va întâmpla. Mai întâi biserica – dar ce zici de o navă?

— Ce să zic? întrebă uimit Hiraga.

Mintea lui era plină de contraargumente la teoria prezentată de Katsumata, căci era convins că lucrurile n-aveau să se petreacă deloc aşa, dar încerca în acelaşi timp să-i distragă atenţia lui Katsumata, să-l determine să plece la Yedo şi să revină peste o lună sau două. Treburile îi mergeau deocamdată mult prea bine aici cu Taira, cu Sir W'rum, cu Jami-sama şi cu shoya ca să fie dispus să-şi pună în primejdie situaţia. Aveau timp berechet să-i înfurie pe gai-jini cu biserica după aceea, când îşi va fi asigurat o retra…

— Dacă le scufundăm o navă de război, asta o să-i facă să turbeze, nu-i aşa?

— Mai mult ca orice…, răspunse Hiraga, livid la faţă.

— Folosim trucul cu biserica, dar numai ca pe o diversiune, în timp ce le scufundăm nava, pe cea mai mare.

Buimăcit, Hiraga îl urmărea cu privirea pe Katsumata care desfăcea încet un pacheţel. În el se aflau patru

tubuleţe de metal legate cu sârme. Şi fitile.

— Tubuleţele astea conţin un exploziv – pulbere de tun… Unul din astea, aruncat cu fitilul aprins, prin fereastra unui tun sau lipit de navă îi rupe pereţii. Cu două tubuleţe nava e terminată.

Hiraga privea hipnotizat. Întinse mâna după tubuleţ. Avea impresia că bomba pulsează, că are viaţă. La un capăt se vedea orificiul pentru fitil. În mintea lui se şi vedea cu bomba în mână, cum o aruncă printr-un sabord de tragere din bordul navei, cum se îndepărtează apoi repede şi în tăcere, cu barca ascunsă în ceaţă, apoi bomba explodează, explozia ei antrenează şi alte explozii pe nava care se duce încet la fund. Şi o dată cu ea, şi toate planurile.

— Este o idee măreaţă, Katsumata, spuse el şi simţi că i se face rău. Trebuie să prindem momentul potrivit, când luna şi marea ne sunt prielnice şi să elaborăm un plan amănunţit. Cel mai bine ar fi la primăvară, sau la vară. După aceea n-o să mai pot rămâne aici şi…, am să-ţi povestesc atâtea despre ceea ce am descoperit aici… – cât pe ce să-l ia gura pe dinainte şi să spună că acum vorbea bine englezeşte, dar se opri la timp. Încă vreo câteva săptămâni şi sunt gata. Apoi biserica şi nava.

— Incendiem biserica şi scufundăm nava mâine noapte.

— Imposibil.

Katsumata era uşor amuzat de şocul lui Hiraga şi se gândea că era mare păcat că Ori murise şi Hiraga rămăsese în viaţă. Ori îi era superior. Dar, evident, Ori era din Satsuma, nu din Choshu.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că atacul prin surprindere este cea mai bună armă a noastră, a shishilor? Unde este Akimoto?

— În sat. Am considerat că e mai bine să nu-l aduc cu mine aici, spuse Hiraga, cu mintea copleşită.

De când se întorsese de la Hodogaya nu-i împărtăşise gândurile cele mai intime vărului său – îi destăinuise numai că la întâlnire Katsumata îi spusese că Sumomo era moartă, trădată de Koiko în faţa lui Yoshi. Nu-i spusese ce credea el – că amândouă fuseseră aruncate în cuşca fiarei

din prostie. Aşa cum vom fi aruncaţi şi noi la gunoi, în mod inutil, în urma acestui plan dement şi toată munca mea de aici se va irosi în van.

— Mâine e prea curând. Propun să mai…

— Cu biserica se poate descurca un singur om: Akimoto. O să avem nevoie de o barcă mică, cu vâsle sau de o barcă pescărească. Poţi să faci rost de aşa ceva?

— Poate că da, spuse Hiraga, răspunzând automat, cu mintea înceţoşată de nenumăratele întrebări pe care şi le punea. Poate să fur una. Sensai, eu gândesc că…

— Nu gândeşti limpede. Pescarii scot întotdeauna vâslele când lasă bărcile la ţărm. N-avem nevoie de aşa ceva. Cumpără una.

Katsumata scoase neglijent o pungă mică de mătase şi o puse pe masă:

— Hiraga, adună-ţi minţile! Oare traiul alături de gai-jini te-a molipsit în aşa măsură încât ţi-ai uitat jurământul faţă de sonno-joi? Adună-ţi minţile, planul e bun, momentul este ales perfect. Poţi să cumperi o barcă?

— Da, da, dar, sensai, unde ne retragem?

— Retragerea este foarte simplă. Noi trei, tu, Takeda şi cu mine scufundăm nava de război. Apoi tragem barca la mal, cât mai aproape de Yedo şi ne pierdem în oraş.

— Dar ce se întâmplă cu celălalt om, cel care incendiază biserica?

— Va pleca pe jos.

— Avem nevoie de mai mulţi shishi să ne sprijine. Este o sarcină grea. Toată partea aceasta poate deveni un pericol de moarte.

— Tocmai de aceea va fi mai uşor să ne pierdem urma. Patru oameni sunt de ajuns. Eu voi conduce atacul asupra navei, iar dacă mâine suflă puţin vântul, biserica poate transforma toată Yokohama într-o torţă uriaşă. Vino din nou aici mâine seară, adu-l şi pe Akimoto şi punem la punct ultimele amănunte.

— Dar… unde e Takeda?

— L-am lăsat la Hodogaya. Va fi aici în după-amiaza aceasta înainte de lăsarea serii.

Katsumata făcu o plecăciune scurtă, în semn de despărţire. Zăpăcit, Hiraga se grăbi să-i răspundă la plecăciune căci fusese mult prea mult timp un elev sârguincios al acestui sensai, maestrul spadasin pe care îl adora, ca să nu accepte să fie mătrăşit de el când îi era voia. Ieşi şi porni cu pas şovăielnic înapoi, peste pod, îndreptându-se spre colonie. Străbătea străzile satului fără să vadă şi fără să audă nimic, cu capul plin de un vălmăşag de gânduri întunecate şi situaţii imposibile, cu viziunea viitorului său făcut ţăndări şi toate astea numai din cauza acestui străin din Satsuma, care voia cu tot dinadinsul să dea brânci destinului înainte. Dar sensai are dreptate, mormăi el. Aceste două acţiuni o să-i scoată din minţi pe gai-jini, flota va invada Yedo, Yedo va lua foc şi Yokohama va fi distrusă drept represalii. În câteva luni, flotele se vor întoarce şi vor aduce cu ele şi armate de uscat. Luptătorii shishi nu vor fi până atunci în posesia Porţilor, în schimb tot Nipponul va fi cu arma în mână. Iar pentru gai-jini lucrul acesta nu va avea nici o importanţă. Într-un fel sau altul, va trebui să ne deschidem spre lumea lor. Gai-jinii au hotărât. Aşadar, vor avea o bază la Yokohama şi alte baze în alte oraşe, pentru că au destulă putere ca să ne distrugă aşezările de pe coaste, pentru totdeauna, dacă aşa doresc, şi nici un fel de Vânt Divin nu ne va ajuta.

— Ei, băiatu’ un’ te duci?

— Oh!

Ajunsese, fără să-şi dea seama în faţa Legaţiei.

— ’Neaţa, domnu’ santineră. Eu merge Taira-sama.

— Nu-i aci, băiatu’, spuse santinela căscând. Domnul Tyrer este cu şefii, sunt cu toţii la Kanagawa.

— Oh? făcu Hiraga şi privi dincolo de golf.

Peisajul avea aspect de iarnă. Kanagawa abia se vedea. O fregată – o recunoscu, *Pearl* – pufăia uşor lângă ţărm, navigând împotriva vântului, cu silueta ei clară şi înspăimântătoare.

— Vin ‘napoi mai târziu, murmură el.

Amărât, porni spre sat. Să cumpere o barcă. Oricât de mult îi displăcea ceea ce avea de făcut acum, era shishi

înainte de orice.

În după-amiaza aceleiaşi zile, la bordul navei *Pearl,* Seratard ciocnea paharul cu Sir William, felicitându-l din nou pentru reuşita întrevederii.

— Un admirabil pas înainte, Henri, bătrâne, spuse Sir William jovial, luă sticla şi mai verifică o dată eticheta. Nu-i rău pentru un '48. Şi mâncarea a fost, de asemenea, excelentă – pe masă erau resturile gustării pregătite de şeful bucătar al lui Seratard: plăcintă rece de porumbel, saleuri, pâine franţuzească şi câteva felii de brânză de Brie care sosise cu ultima navă comercială de la Shanghai. Parcă tot nu-mi vine să cred că Yoshi ne-a oferit ceea ce ne-a oferit.

— Sunt de acord. Minunat, acesta este cuvântul. Noi vom instrui flota, voi veţi lua armata, noi preluăm băncile şi vămile şi…

— Visătorule, spuse Sir William râzând, doar n-o să ne certăm acum pe împărţeală! Londra şi Parisul vor stabili între ele lucrul acesta – râgâi satisfăcut. Până la urmă, se va pune problema: „Cât?” Căci evident că tot noi va trebui să le împrumutăm mijloacele de plată ca să poată cumpăra navele noastre, fabricile sau mai ştiu eu ce altceva, indiferent cât de mult vor spune ei că plătesc.

— Da, dar vor mai fi şi veniturile încasate de vămi şi aşa mai departe.

Amândoi hohotiră de râs.

— Va fi mai mult decât suficient pentru ambele ţări, îl încredinţă Sir William, deşi nu prea credea ce spune. Dar, te rog, Henri, fă-mi o favoare, nu-l mai sâcâi pe amiral, am şi aşa destulă bătaie de cap cu el.

— De acord, dar este aşa de… Nu contează. Ce faci cu Nakama? Uluitor! Cred că ai avut noroc că nu te-a ucis noaptea, căci eşti duşmanul lor numărul unu. Cum de ţi-ai asumat un asemenea risc?

— Nu era înarmat, îl ajuta pe Tyrer sa înveţe japoneza, spuse Sir William.

După câte ştia el, numai patru oameni îl cunoşteau pe japonez, Tyrer, McFay, Babcott şi el însuşi şi toţi aceştia

ştiau că omul vorbeşte englezeşte, – şi nu văzuse nici un motiv ca să mai împărtăşească şi altora secretul acesta.

— E bine păzit, adăugă el cu siguranţă în glas, deşi simţi un cârcel în stomac la gândul pericolului prin care trecuse.

— Şi ce ai de gând să faci cu el?

— Ceea ce i-am promis lui Yoshi.

Toţi fuseseră şocaţi de dezvăluirile lui Yoshi – Sir William aproape la fel de tare ca şi Tyrer – mai ales de faptul că Nakama era urmărit pentru asasinarea lui Utani, unul dintre membrii Sfatului Bătrânilor, în afară de alte crime comise de el. Spusese imediat:

— Phillip, spune-i seniorului Yoshi că, imediat ce mă întorc la Yokohama, voi începe o anchetă oficială şi dacă faptele sunt aşa cum ne-a spus domnia-sa, îl voi preda imediat autorităţilor!

Dar Tyrer, mut de uimire şi neîncredere, privea fix la Yoshi. André îşi reveni repede şi traduse în locul lui, tresărind apoi când Yoshi se răsti la el.

— Ah, seniorul Yoshi spune că îi puneţi la îndoială vorbele?

— Spune-i: nu, câtuşi de puţin, seniore Yoshi – Sir William se strădui să se arate cât mai calm, căci văzuse că ochii japonezului se îngustaseră periculos de mult. Dar tot aşa după cum dumneavoastră aveţi legi şi obiceiuri, ca, de pildă, acela că nu puteţi porunci seniorului Sanjiro să asculte de ordinele voastre, şi eu trebuie să mă supun legilor noastre, iar Tratatul specifică în mod clar că acestea se aplică în Yokohama.

— Spune, că da, Tratatul. În noul spirit de prietenie, este de acord să vă lase pe dumneavoastră să vă faceţi datoria de a-l preda pe… asasin. Va trimite mâine oameni să-l preia. În legătură cu Tratatul, sir, Yoshi spune, adică a spus exact: anumite modificări sunt necesare, dar le putem discuta peste douăzeci de zile.

— Scuzaţi-mă, Sir William, spuse Tyrer încet, în legătură cu Nakama, pot să vă sugerez să…

— Nu, Phillip, nu poţi. André spune-i, te rog, exact: Vom fi onoraţi să discutăm chestiunile care se referă la

interesele noastre reciproce în orice clipă.

Alese cuvintele cu foarte multă grijă şi lăsă să-i scape un oftat de uşurare când îi veni răspunsul:

— Seniorul Yoshi vă mulţumeşte şi spune: ne vom întâlni peste douăzeci de zile, dacă nu chiar şi mai devreme şi acum mă întorc la Yedo cu doctorul Babcott.

După ce se termină schimbul de politeţuri şi de plecăciuni şi Yoshi părăsi încăperea, Seratard exclamă:

— William, ai ieşit admirabil din această cursă. Omul este foarte viclean. Felicitări.

— În legătură cu marina militară, începu amiralul.

— Mai întâi dă-mi voie să-i pornesc la drum pe Babcott şi pe Tyrer. Vino încoace, Phillip!

Când ajunseră afară singuri, Sir William se repezi la el:

— Ce-i cu tine, Phillip?

— Nimic, sir.

— Atunci pentru ce faci mutra asta jalnică? Pentru ce uiţi că treaba ta este să traduci, nu să faci propuneri?

— Vă rog să mă iertaţi, sir, dar, în legătură cu Nakama…

— Ştiu că este în legătură cu el, pentru numele lui Dumnezeu! Mai că te-ai scăpat pe tine la masă! Crezi că vicleanul nostru oaspete n-a observat? Meseria ta este să traduci ce se spune şi să fii indiferent la tot restul, asta-i. Este pentru a doua oară că trebuie să-ţi atrag atenţia.

— Vă rog să mă iertaţi, sir, dar Nakama este important şi…

— Vrei să spui Hiraga, sau cum naiba îşi mai spune în momentul de faţă? Isuse Cristoase, este acuzat de omucidere! Sunt de acord că a fost o sursă de informaţii foarte bună, dar pentru numele lui Dumnezeu, un tâlhar renegat? Ai avut noroc că nu ţi-a tăiat beregata prin somn, dacă te gândeşti că a avut tot timpul acces liber în Legaţie şi în apartamentul tău.

— Şi ce intenţionaţi să faceţi, sir?

— La naiba, exact ceea ce am spus: să fac cercetări şi, dacă e adevărat, şi bănuiesc că aşa e, suntem obligaţi prin cuvânt de onoare să-l predăm.

— Nu aţi putea să-l consideraţi refugiat politic?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-ai pierdut minţile chiar de tot? Cerem despăgubiri pentru uciderea conaţionalilor noştri – atunci cum dracu’ să refuzăm să-l predăm pe unul de-al lor care este acuzat şi probabil vinovat de uciderea unuia dintre conducătorii lor? Yoshi a promis că va avea parte de o judecată dreaptă.

— Este un om mort, asta-i toată judecata de care va avea parte.

— Dacă este vinovat, primeşte ceea ce merită – Sir William încercă să se stăpânească, deoarece Phillip făcuse o treabă bună în ziua aceea şi remarcase şi el prietenia tot mai strânsă dintre el şi japonez, care fusese în avantajul lui. Phillip, ştiu că ţi-a fost de mare folos, dar n-avem ce face, trebuie să-l predăm…, după ce discut şi eu cu el. L-am prevenit chiar de la început că va trebui să plece dacă autorităţile îl vor cere. Acuma uită-l pe Nakama şi încearcă să afli cât poţi mai multe despre pacientul lui Babcott. Dacă avem puţin noroc, va fi vorba de tairo.

Porni înainte spre curtea din faţă, unde Yoshi tocmai încăleca. Babcott aştepta alături de un cal pe care i-l împrumutase Pallidar. Mai era unul şi pentru Tyrer. Garda de onoare era în jurul lor. La un ordin al lui Yoshi, hamalii se îndepărtară de barele pe care erau atârnate boccelele. Yoshi îi făcu apoi semn lui Tyrer să se apropie şi îi spuse ceva. Acesta ascultă, făcu o plecăciune apoi se întoarse.

— A spus că puteţi număra în linişte banii şi îi veţi da mâine chitanţa. Omul acesta, mai spuse el, arătând spre Abeh, va veni mâine să-l preia pe Nakama.

— Mulţumeşte-i şi spune-i că vom face aşa cum doreşte.

Tyrer se conformă. Yoshi îi făcu semn cu mâna lui Abeh să pornească înainte.

— Ikimasho!

Porniră la trap, cu hamalii şi pajul alergând după ei.

— Ai tot ce-ţi trebuie, George?

— Da, mulţumesc, Sir William.

— Atunci, porneşte. Phillip, te-ai descurcat foarte bine astăzi. Încă două, trei întrevederi ca acestea şi am să propun să fii avansat interpret principal.

— Mulţumesc, sir. Aş putea fi şi eu de faţă când îl veţi vedea pe Nakama?

Sir William îşi ieşi din fire:

— Cum dracu' să fii de faţă când trebuie să te duci cu Babcott la Yedo! De ce nu te gândeşti? George, dă-i, te rog, nişte leacuri! Băiatul ăsta nu se simte bine.

— De fapt, nu am nevoie de Phillip. M-am gândit însă că ar fi un bun prilej pentru el să cunoască acea *persoană al cărei nume nu poate fi rostit,* spuse apăsat Babcott.

— Foarte bine te-ai gândit, întâlnirea aceasta poate fi foarte importantă, în timp ce Nakama sau Hiraga, cum l-o fi chemând, nu. Phillip, ai reuşit să pricepi treaba asta?

— Da, sir, vă rog să mă iertaţi.

Babcott se aplecă ceva mai mult.

— Poate că ar fi bine să nu-l predaţi pe Nakama până nu ne întoarcem noi. Aşa, pentru orice eventualitate.

Sir William privi spre el şi în minte îi veni gândul că plecarea lor s-ar putea să nu fie doar o consultaţie medicală.

— Vrei să spui că ar putea încerca să vă reţină? Ca ostateci? Pe amândoi?

Babcott ridică din umeri:

— Nakama e important pentru el. Nu strică să fim înţelepţi, nu?

Sir William ridică din sprâncene:

— Vă aştept mâine.

Rămase pe loc până nu se mai văzură şi abia după aceea se întoarse în sala de şedinţe. Amiralul explodă imediat:

— N-am mai auzit asemenea obrăznicie de când mă ştiu! Să le construim o flotă? V-aţi pierdut minţile cu toţii?

— Asta nu depinde de noi, dragul meu amiral, spuse el calm. Parlamentul va decide.

— Sau poate Împăratul Napoleon, mai curând, interveni scurt Seratard.

— Mă îndoiesc, dragul meu domn, spuse Ketterer, cu faţa şi gâtlejul stacojii. Chestiunile maritime de natură externă sunt de competenţa Marinei Regale şi orice

ingerinţă franceză în sfera de influenţă britanică va fi tratată cu toată severitatea.

— Foarte corect, spuse cu voce tare Sir William, acoperindu-i pe amândoi, în momentul în care chipul lui Seratard începea să capete aceeaşi nuanţă ca a amiralului. În orice caz, va fi vorba de o decizie politică ce se va lua la Londra şi la Paris.

— Naiba s-o ia de politică, izbucni amiralul, clocotind de furie. O duzină din cele mai bune nave ale noastre de război pe mâinile acestor ticăloşi? Când vedeţi de ce sunt în stare numai cu câteva săbii? Sunt absolut împotrivă!

— Şi eu la fel, spuse împăciuitor Sir William, şi aşa voi recomanda.

— Ce?

— Sunt întru totul de acord cu dumneata. O decizie de asemenea importanţă este de competenţa Amiralităţii, asistată de Foreign Office. La fel şi la Paris. Noi nu avem nimic altceva de făcut decât să raportăm faptele superiorilor noştri. Şi dumneavoastră va trebui să faceţi acelaşi lucru. Slavă Domnului că autorităţile japoneze ne permit să pornim în urmărirea celor vinovaţi. Nu eşti de acord, domnule amiral?

— Dacă vorbiţi despre lovitura de pedeapsă care aţi propus-o aici, acolo sau oriunde altundeva, fiind rău sfătuit, tot ce pot să vă spun este că, nefiind aprobată de Amiralitate, nu este aprobată nici de mine. Propun să ne întoarcem la bordul fregatei *Pearl* înainte să înceapă ploaia…

Sir William oftă şi se uită afară. Ploaia se oprise temporar, marea era încă liniştită, dar sufletul lui nu. Primise banii ceruţi, nu mai era obligat să radă Yedo de pe faţa pământului şi, cu ajutorul acestui Yoshi, ar putea începe modernizarea Japoniei, îşi spuse el. Îi vom găsi un loc fericit în familia naţiunilor lumii, fericit şi pentru ei şi pentru noi. E mult mai bine să facem noi lucrul acesta şi să introducem aici virtuţile britanice, decât să şi le implanteze francezii pe ale lor, deşi vinurile şi mâncarea lor, atitudinea lor faţă de viaţa sexuală sunt totuşi superioare alor noastre.

Da. Numai că în privinţa vieţii sexuale, japonezii îi întrec chiar şi pe ei. Concepţia şi împlinirea sa este net superioară la ei. Păcat că nu putem importa obiceiurile lor din acest domeniu. Regina nu va fi niciodată de acord. Păcat, dar aşa e viaţa. Trebuie să fim fericiţi că avem norocul să trăim aici, mai ales după ce îi vom fi civilizat.

— Henri, hai să luăm puţin aer.

Îi făcea plăcere să stea afară, pe punte. Vântul mirosea a sare şi a mare, pătrunzător şi rece. Fregata ridicase ancora şi avansa acum rapid. Marlowe era pe dunetă. Ofiţerii şi marinarii de pe punte erau cu toţii conştienţi de prezenţa amiralului, care şedea posomorât pe un scaun, înfăşurat în mantaua lui gri.

— Pentru Dumnezeu, Marlowe, urcă mai bine în vânt!

— Da, sir.

Sir William nu era expert în chestiuni de navigaţie, totuşi i se păru că ordinul fusese inutil, de dragul de a se afla în treabă. Al naibii om! Totuşi, nu-i pot face o vină din faptul că doreşte să aibă ordine scrise pentru declanşarea ostilităţilor. E gâtul lui în joc dacă se întâmplă ceva. Când fregata luă viteză, mâna i se crispă şi mai mult pe balustradă. Îi plăcea marea şi îi plăcea să navigheze, mai ales pe puntea unei nave de război britanice, mândru de faptul că navele de război britanice stăpâneau lumea apelor. Ketterer are dreptate să nu vrea să se construiască o altă flotă aici, îşi zise el, căci avem destule necazuri şi aşa cu flotele francezilor, americanilor şi prusacilor. Se uită spre pupa. La pupa, dincolo de orizont, se afla Yedo. Yedo şi Yoshi şi vorbele lui neliniştitoare, indiferent cum le-ai privi, indiferent cât de roz părea viitorul pe care îl promiteau. În faţă era Yokohama. Şi mai multe necazuri, dar nu contează, în seara aceasta Angélique este invitata mea la dineu. Mă bucur că n-a plecat, dar tot nu înţeleg de ce. Cu asta nu devine mai vulnerabilă în mâinile lui Tess Struan? E greu să te gândeşti la Angélique fără Malcolm Struan. Îmi pare rău că a avut o soartă aşa de nenorocită, el s-a dus, iar noi suntem în viaţă. Acum oare cine va fi tai-pan? Tânărul Duncan are abia zece ani, este ultimul băiat din familia

Struan. E cumplit pentru Tess, are de îndurat altă tragedie. Nu m-ar surprinde ca asta s-o dea gata. Am admirat-o întotdeauna pentru curajul ei, să poarte întreaga povară a familiei, a lui Culum şi Brock, ca să nu mai vorbim de Dirk Struan. Ei bine, am făcut tot ce am putut pentru Tess, şi pentru Malcolm, când era în viaţă, sau mort. Şi pentru Angélique. Când va pleca, va lăsa în urma ei un gol care nu se va mai umple prea uşor. Sper să-şi recapete tinereţea pe care şi-a pierdut-o, încă un motiv de întristare, dar are o viaţă întreagă înainte, indiferent dacă are sau nu un copil în pântece. Şansele sunt egale.

Comenzile de pe punte îi atraseră pentru moment atenţia, dar nu părea nimic urgent, trebuia să se mai întindă nişte pânze. Vântul cânta în arboradă. Fregata lua tot mai multă viteză. Aveau mai puţin de o oră până să arunce ancora. Până la apusul soarelui era două ore bune. Timp suficient să-l pună pe Nakama cu botul pe labe înainte de dineu.

Amurgul era foarte aproape, lumina scădea în timp ce soarele dispărea în spatele unui strat de nori, regretând parcă scurgerea zilei. Hiraga stătea de vorbă cu un grup de pescari.

— Mă interesează numai barca, nu-mi trebuie unelte de pescuit, dar vâslele şi pânzele intră în preţ.

Se afla pe faleză, în apropiere de Mahalaua Beţivilor şi îi plăti proprietarului preţul cerut de acesta fără să se tocmească, căci nu voia să-şi piardă cinstea obrazului târguindu-se, deşi acum ştia – căci Mukfey îi băgase în cap treaba asta – că era întotdeauna înşelat şi i se cerea un preţ peste valoarea obiectului şi că omul acesta şi prietenii lui vor râde de el imediat ce îi va pierde din vedere. Şi mai ştia că nu face bine, pentru că acum era îmbrăcat ca un gai-jin şi nu avea săbii. Jumătate din el dorea să urle şi să se năpustească asupra lor pentru purtarea lor necuviincioasă şi să-i pună să se târască pe jos, la picioarele lui, acolo pe ţărm, implorându-l să le acorde privilegiul de a-i oferi pe gratis barca. Dar cealaltă jumătate

îl sfătuia să aibă răbdare: ai făcut ceea ce trebuia să faci, barca e a ta, mâine vei muri acoperindu-te de onoare pentru cauza sonno-joi, păduchii aceştia nu au mai multă valoare decât murdăria de pe barca pe care o vând.

— Lasă totul în barcă, spuse el – proprietarul se plecă ceremonios şi se îndepărtă împreună cu tovarăşii lui, binecuvântându-şi norocul de a fi vândut barca cu dublul preţului pe care-l merita.

Barca era o ambarcaţiune mică, obişnuită, pentru doi sau trei oameni, cu o pânză mică şi un singur catarg mic. Samuraii erau instruiţi şi pregătiţi să poată conduce bărci de acest fel pe distanţe mici, pentru a traversa cursurile de apă din interior, sau pentru a putea ajunge la galerele şi navele ancorate în apropierea ţărmului, aşa că ştiau să le mânuiască. Vestea că a cumpărat o barcă se va răspândi ca fulgerul prin sat, dar n-avea importanţă. Până să chibzuiască shoya şi ceilalţi la ce i-ar putea folosi lui barca, vor avea revelaţia faptului împlinit. Satisfăcut că rezolvase problema cu barca aflată acum la loc sigur, străbătu Mahalaua Beţivilor prin aleile aglomerate, păşind peste beţivi şi gunoaie, dezgustat de murdărie. Taira spunea că Londra aceea a lui este cel mai curat, mai mare şi mai bogat oraş din lume, dar eu nu-l cred, nu poate fi aşa, din moment ce atâţia conaţionali ai lui trăiesc în halul ăsta, şi nici în colonia propriu-zisă situaţia nu este mult mai bună. O luă pe o scurtătură şi ajunse într-o alee mai îngustă. Oamenii treceau încoace şi încolo, cerşetorii stăteau cu mâna întinsă, din spatele uşilor se strecurau priviri curioase, dar nimeni nu-l băga în seamă.

Ţara Nimănui era, ca de obicei, plină de buruieni şi urât mirositoare, fiind principala groapă de gunoi a coloniei. Câţiva cerşetori zdrenţăroşi scormoneau printr-o grămadă de gunoi proaspăt. Îi aruncară câte o ocheadă scurtă. Privirea lui Hiraga se îndreptă spre ghizdurile dărăpănate ale puţului. Capacul scorojit de lemn care ascundea trecerea secretă spre Yoshiwara părea neatins. Chipul lui Ori îi reveni în memorie, aşa cum arăta el atunci, în momentul în care fusese gata să-l ucidă şi Ori aruncase,

sau, mai bine zis, se făcuse că aruncă cruciuliţa de aur în adânc. Ori a fost baka – să-şi piardă viaţa pentru femeia aia! L-am fi putut folosi în acţiunea de mâine. Şi-l scoase pe Ori din minte. Acum se concentră cu toată fiinţa asupra atacului de a doua zi. Toate argumentele împotriva lui dispăruseră. Se obţinuse consensul. Akimoto era foarte încântat de idee, la fel şi Takeda şi sensai. Aşadar, era şi el. Barca era gata. Acum mai trebuia doar să-l ia pe Akimoto şi să se întoarcă pentru a finaliza planul. În realitate, era chiar bucuros. Va muri încununat de glorie, împlinind dorinţa împăratului. Ce şi-ar putea dori mai mult de la viaţă un samurai?

Dar ca şi când ar fi primit în cap o găleată cu apă rece ca gheaţa îşi reveni din euforie şi se ascunse sub portalul unei uşi. Trei Haine-Roşii erau în faţa casei lui shoya, alţi doi ieşeau din coliba de alături pe care o închiriaseră el şi Akimoto. Akimoto păşea între cei doi, strigând cât îl ţinea gura una din puţinele fraze englezeşti pe care le învăţase:

— Pare rau, nu intelegi Nakama!

— N-a-k-a-m-a, spuse sergentul rar şi apăsat. Unde e? – apoi şi mai tare: Unde Nakama?

— Nakama? ţipă şi Akimoto, încercând în mod clar să-l prevină, dacă cumva se află prin apropiere. Nakama nu intelegi pare rau, apoi în japoneză: Cineva a trădat! şi din nou în engleză: Nu intele…

— Gura! strigă furios sergentul. Caporal, tâmpitu’ ăsta nu ştie nimic. Butcher, tu şi Swallow staţi aici până apare împuţitu’ ăla de domn Nakama şi rugaţi-l politicos, dacă nu doreşte să vină cu voi să-l vadă pe Sir William, dar aveţi grijă să nu-l scăpaţi pe ticălos. Tu, se stropşi el la Akimoto, vârându-i în coaste un deget de fier, tu vii cu mine, vrea şefu’ să te vadă.

Akimoto porni cu ei protestând puternic, mai întâi în japoneză, apoi în engleză:

— Nakama, nu intelegi! şi o ţinu aşa tot drumul.

După ce îşi reveni din şoc şi nu mai era nici o primejdie, Hiraga ieşi de sub portal, sări un gard şi porni repede înapoi, spre Ţara Nimănui. Ajuns acolo se chirci în faţa unei

uşi, căci nu era bine să se ducă acum la puţ, era prea multă lumină şi cei trei cerşetori prea aproape, îl priveau cu ochi răuvoitori. Puţul trebuie să rămână secret. Cine ne-a trădat? Acum n-avea timp să se gândească la asta. Se afundă şi mai mult în umbră, când unul dintre scormonitorii din gunoaie se mută mai aproape de el, mormăind şi înjurând că prada fusese prea săracă şi târând după el un sac rufos într-o mână. Toţi trei erau scheletici şi murdari. Unul din ei trecu foarte aproape de deschizătură, dar n-o observă. Într-o jumătate de oră se va întuneca, până atunci nu are nimic altceva de făcut decât să aştepte. Dintr-o dată îşi văzu drumul blocat.

— Crezi că nu te-am văzut? Ce faci aici? mârâi unul din cerşetori, ameninţător.

Hiraga se ridică încet în picioare. Ţinea mâna pe revolverul mic din buzunar. Văzu cuţitul în mâna cu degetele ca nişte gheare şi omul se repezi spre el. Dar Hiraga fu mai rapid, îi prinse mâna şi i-o îndoi, înfigându-i propriul cuţit în gâtlej. Cerşetorul urlă ca un porc înjunghiat şi se prăbuşi la pământ. Imediat, ceilalţi doi ridicară privirile şi alergară să vadă ce se întâmplă. Se opriră brusc. Hiraga era acum în faţa uşii, cu arma într-o mână şi cuţitul în cealaltă şi se înălţa deasupra trupului bărbatului care se zbătea în noroi. Cuţitele ieşiră imediat la iveală şi cei doi bărbaţi atacară. Hiraga nu ezită şi se năpusti asupra unuia din ei. Acesta se dădu imediat în lături, lăsându-i drumul deschis, aşa cum îşi dorea. Trecu repede printre ei, luând-o la fugă spre Mahalaua Beţivilor, căci nu mai voia să piardă timpul cu lupta. Ajunse în câteva clipe pe o străduţă lăturalnică, dar, în graba sa, îşi pierduse pălăria care îi căzuse de pe cap. Aruncă o privire înapoi şi îl văzu pe unul din cerşetori cum o ridică de pe jos cu un strigăt victorios. În secunda următoare celălalt puse şi el mâna pe pălărie şi începură să-şi dispute prada.

Gâfâind din greu, Hiraga îi lăsă să se lupte. Mai aruncă încă o privire spre cer. Ai răbdare. După ce vor pleca ei, ai să te poţi duce la puţ. Nu trebuie să-l arăţi nimănui, lucrul acesta este esenţial pentru atacul de mâine. Ai răbdare.

Cumpără o pălărie sau o beretă. Ce aşa mare nenorocire?

— Da' unde dracu' s-a dus?

— Nu poate fi prea departe, Sir William, spuse Pallidar. Am postat oameni la ambele porţi şi la podul spre Yoshiwara. Probabil că este în vreun han. E o chestiune numai de timp: trebuie să apară. Vreţi să vi-l aducem în cătuşe?

— Nu, numai să fie aici, în faţa mea, dezarmat şi sub pază.

— Şi cu ăsta ce facem?

Akimoto şedea jos, cu spatele lipit de perete şi cu un soldat de pază lângă el. Fusese deja percheziţionat.

— Am să iau o hotărâre după ce voi fi vorbit cu el. Ah, André, intră, te rog. Settry, nu e nevoie să mai aşteptaţi. Iau masa cu ministrul rus, când dai de Nakama, vino să mă iei – Pallidar salută şi ieşi. André, îmi pare rău că te deranjez, dar nu-l putem găsi pe Nakama. Întrucât Phillip nu este aici, ai putea să traduci pentru mine? Să-l întrebi pe individul ăsta unde e Nakama?

Îl urmări atent pe André care începuse să-i pună întrebări lui Akimoto şi încerca să-şi stăpânească iritarea. Ar fi dorit foarte mult ca Phillip să fie acum aici, în loc să se fi dus cu Babcott. Să sperăm că totul va ieşi bine. Dacă Nakama nu este prins, Yoshi o să fie foarte furios şi pe bună dreptate.

— Zice că nu ştie, spuse André care nu-şi scosese paltonul, biroul lui Sir William era o adevărată gheţărie, căci, chiar şi în zilele cele mai friguroase, nu se făcea decât un foc foarte plăpând. Pare pe jumătate idiot, continuă André, mormăie care Nakama? Nakama poate fi oriunde, la Yoshiwara, poate la Kanagawa.

— Cum aşa? – Sir William era şocat. Nu are voie să părăsească colonia fără aprobarea mea expresă. Întreabă-l…, întreabă-l când a plecat Nakama?

— Spune că nu ştie, nu-l ştie pe Nakama, nu ştie dacă a plecat, nu ştie unde este, nu ştie nimic.

— Poate că o noapte la închisoare o să-i reîmprospăteze

memoria. Caporal!

Uşa se deschise imediat.

— Du-l pe omul acesta la închisoare noaptea aceasta sau până dau alte ordine. Trebuie să fie tratat omeneşte, înţelegi?

— Da, sir.

— Să fie tratat omeneşte.

— Da, sir.

Caporalul întinse mâna spre Akimoto care se dădu imediat înapoi şi ieşi din cameră cu spatele, făcând plecăciuni. Închisoarea, folosită pentru scandalagii, bătăuşi şi militarii nedisciplinaţi, era în josul străzii, o clădire de cărămidă cu douăsprezece celule, în jurul spaţiului triunghiular pentru biciuire. După club, fusese a doua construcţie, un obicei normal al englezilor pentru fiecare colonie nouă.

— Merci, André.

— De rien.

— Ai idee cam unde ar putea fi?

— Nu, sir, nimic altceva decât ceea ce a spus omul acesta. Ne vedem la dineu.

André zâmbi şi plecă, luând-o pe Strada Mare, unde vântul sufla puternic, măturând frunzele şi gunoaiele. Cerul era întunecat de tot. Mă bucur că nu suntem noi răspunzători de găsirea lui. Oare unde s-o fi dus? Dacă are cât de câtă minte, la Kyoto sau Nagasaki, sau mai bine să se fi ascuns pe nava comercială care se întoarce la Shanghai dacă ştie că Yoshi vrea să pună mâna pe el. Sigur că ştie, căci nici la Bakufu, nici aici nu există secrete. A fost o întrevedere de zile mari, e bine pentru noi să fim de partea lui Yoshi, dar naiba să-l ia pe Phillip, e prea bun. Sigur că pacientul este Anjo. Scuipă furios. Aş fi putut avea şi eu şansa asta, la urma urmelor, a fost ideea mea, Raiko şi Meikin trebuie să-i fi plasat cumva ideea aceasta, Mon Dieu, au mai multă putere decât mi-am imaginat.

Simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Raiko îi trimisese vorbă că vrea să-l vadă urgent în seara aceea. Ce mai este? Oricum, tot necazuri.

— Bună seara, domnule, i se adresă paznicul de la uşa din faţă a clădirii Struan.

— Am o întâlnire cu doamna Struan.

— Da, domnule. Vă aşteaptă în biroul tai-panului de la capătul coridorului. Vă rog să scuzaţi dezordinea din hol, dar domnul McFay îşi face bagajele. E cumplit că trebuie să plece, nu-i aşa?

— Da, dar să sperăm că…

Tunul de semnalizare de la Căpitănia Portului îi făcu să întrerupă discuţia. Uimiţi, cei doi bărbaţi îşi îndreptară privirile spre mare, căci nu era aşteptată nici o navă. Mulţimea încremeni pe Strada Mare şi un murmur de emoţie traversă Yokohama. Un cliper ocolea promontoriul cu toate pânzele în vânt. Se vedeau norişorii de fum ai salvei de salut când trecu pe lângă nava amiral, apoi se auzi încă o bubuitură, răspunsul navei amiral. Era prea departe ca să se vadă ce pavilion avea.

— E de-ai noştri, spuse mândru paznicul. Trebuie să fie, ca în vremurile bune de demult… O, bună seara, domnule.

Jamie McFay ieşi repede pe uşă şi-şi fixă binoclul.

— Helo, André! Voiam numai să fiu sigur… *Prancing Cloud!* Amin! Implicaţiile erau limpezi pentru oricine. *Prancing Cloud* trebuia să plece la Londra. Din moment ce s-a întors aici şi încă atât de repede, însemna că aduce veşti urgente… sau pasageri importanţi. Buni sau răi.

— Amin, răspunse André ca un ecou.

Îl văzu pe Seratard cu un ochean pe treptele Legaţiei franceze, Sir William era şi el la fereastră cu binoclul la ochi şi, la uşa următoare, Dimitri stătea în picioare la intrarea firmei Brock cu un ochean scurt la ochi. Când lăsă ocheanul în jos, Dimitri îl observă pe Jamie, avu o clipă de ezitare, apoi îi făcu un semn cu degetul mare în sus. Jamie flutură din mână drept răspuns şi continuă să se uite prin binoclu. Cliperul era frumos – tocmai se pregătea să arunce ancora.

— Poate că este şi ea la bord, spuse André blând.

— Şi eu mă gândeam tot la asta. Vom afla curând.

— Semnalizează-i.

— Până ajung eu la Căpitănia Portului să pun steagurile

se face întuneric. Oricum, nu mai este de competenţa mea, trebuie să decidă domnul MacStruan. Jamie îi aruncă o privire.

— O să ştim curând. Te duci la Angélique?

— Da.

— Nu-i nevoie să-i producem griji atâta vreme cât încă nu ştim sigur. Da?

— Sunt de acord, mon brave – André privi din nou la cliper. Îi ieşi în întâmpinare?

— În întâmpinarea navei? întrebă McFay cu acelaşi zâmbet trist. Tu nu te-ai duce?

Intrară în hol împreună. Albert MacStruan tocmai cobora pe scări, pe jumătate îmbrăcat în haine de seară, cu cravata încă nelegată, dar foarte elegantă.

— Prancing Cloud?

— Da, spuse Jamie.

— Aşa mi-am zis şi eu – ochii aceia ciudaţi se îngustară. Bună, André, ce mai faci? întrebă MacStruan.

— Foarte bine, mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

Amândoi aşteptară până André dispăru în biroul tai-panului care era acum folosit de Angélique.

— Îi ieşiţi în întâmpinare?

— O, da! – MacStruan coborî şi ultima treaptă dintr-o săritură. Tu nu vii cu mine?

— Mulţumesc, dar acesta este acum privilegiul dumneavoastră. L-am trimis pe Vargas după nostrom, şalupa va fi gata în câteva minute.

MacStruan spuse amabil:

— Vino cu mine pe şalupă, să întâmpinăm nava aşa cum făceai, aşa cum ar trebui s-o faci şi acum.

— Nu, eu trebuie să plec, acum e privilegiul dumneavoastră. Dar, mulţumesc, oricum.

— Am auzit că banchetul lui Sergheiev de diseară o să fie măreţ, mai ales dacă vine şi Angélique. Răzgândeşte-te şi vino şi tu.

— Nu pot, în seara asta nu. Mai am de împachetat o mulţime de lucruri – Jamie îi zâmbi, apoi făcu un gest cu mâna spre coridor. Angélique a rezolvat cu dumneavoastră

problema folosirii biroului?

— O, da, am fost încântat să-i pot face un serviciu. E mai bine decât să primească vizitatorii sus, în apartamentul ei. Mai ales când e vorba de el, de André. N-aş putea spune că-mi place individul.

— André e băiat bun, cântă foarte bine la pian. Oricum, cel mai bine. Sper ca veştile de pe *Prancing Cloud* să fie bune.

— Şi eu la fel. Dar mă îndoiesc. Crezi că este şi Tess la bord?

— Mi-a trecut şi mie prin minte gândul acesta, mormăi Jamie, care nu mai era angajatul ei. Asta ar explica schimbarea de drum a navei. Aşa ar fi făcut şi Dirk.

— Dar ea nu este Dirk, este mult mai vicleană, din păcate, bătrâne.

Tess Struan şi fraţii vitregi nu se prea înghiţeau, dar exista un codicil în testamentul lui Dirk care stipula că, dacă cei doi băieţi se vor dovedi iscusiţi şi sârguincioşi, vor trebui folosiţi în cadrul Nobilei Case în funcţie de capacităţile lor. Amândoi erau inteligenţi, aveau relaţii la nivel înalt printre prietenii de la Eton, răspândiţi acum prin ţară, precum şi în lumea bancherilor din City şi în parlament, unde fratele său vitreg, Frederick, tocmai câştigase un loc, ceea ce îi făcea încă şi mai valoroşi. Dar chiar şi aşa, ştiau amândoi că Tess Struan nu i-ar fi băgat în seamă dacă nu ar fi fost codicilul.

— Sper că totuşi n-a venit să ne viziteze..., gândul mă cam sâcâie.

McFay râse:

— Să ne pregătim de furtună!

— Bună, André.

— Bună, Angélique.

Angélique şedea pe fotoliul ei favorit, lângă fereastră, cu perdelele trase, lăsând să se vadă portul.

— Prancing Cloud!

— Da.

— Bine. Este şi ea la bord?

André zâmbi strâmb.

— Asta ar explica sosirea cliperului.

— Oricum nu contează, spuse ea, deşi simţea cum i se strânge stomacul. Vrei ceva de băut?

— Mulţumesc.

Văzu sticla de şampanie deschisă în frapiera cu gheaţă şi un pahar pe jumătate plin pe masă.

— Pot să mă servesc?

— Te rog.

Angélique îşi făcuse obiceiul de a privi apusul soarelui, căderea amurgului şi sosirea nopţii cu un pahar de şampanie alături. Un singur pahar ca să se pregătească să întâmpine seara lungă şi noaptea şi mai lungă. Nu mai avea somnul de dinainte, când îşi punea capul pe pernă şi adormea imediat. Acum somnul o ocolea. La început fusese speriată, dar Babcott o convinsese că această spaimă nu face decât să-i agraveze insomnia.

— Nu avem nevoie de opt sau zece ore de somn, aşa că nu te teme. Foloseşte timpul acesta într-un fel anume. Scrie scrisori, ţine-ţi un jurnal, gândeşte-te la lucruri frumoase şi nu-ţi face griji…

„Draga mea Colette, scrisese cu o zi în urmă, sfatul lui este bun, dar n-a înţeles esenţialul – că trebuie să-mi fac un plan, căci femeia aceea pune la cale căderea mea, şi de aici insomnia.

Cu voia lui Dumnezeu, voi fi la Paris în curând şi am să-ţi pot povesti multe. Uneori am senzaţia că toată viaţa mea de aici e ca un fel de piesă de teatru sau un roman de Victor Hugo, iar Malcolm Struan, sărmanul de el, nici măcar nu a existat vreodată. Dar îmi place liniştea, sunt mulţumită cu starea aceasta de aşteptare. Încă vreo câteva zile şi am să ştiu ce e cu sarcina, dacă este sau nu este. Sper să fie, sper şi sper mereu şi mă rog tot timpul să-i port copilul. Şi mă mai rog şi ca naşterea ta să fie uşoară şi să ai încă un băiat.

Trebuie să fiu înţeleaptă. Nu mă mai pot baza decât pe mine însămi aici. Jamie e un prieten bun, dar nu poate face prea mult – nu mai lucrează la Nobila Casă şi noul lui

înlocuitor, Albert MacStruan, este amabil, un gentleman perfect, de familie bună şi mă tolerează numai pentru un timp, până va zice ea ceva. Sir William? El reprezintă guvernul, guvernul britanic. Seratard? Dumnezeu ştie dacă va vrea să mă ajute cu adevărat, dar oricum asta numai în măsura în care i-ar putea folosi lui la ceva. Domnul Skye? Face tot ce poate, dar aici toţi îl detestă. André? E prea deştept şi ştie prea multe şi cred că şi-a pierdut minţile de când a înţeles în ce capcană se află (abia aştept să aflu ce crezi tu!!!). Singura mea speranţă este Edward Gornt. Acuma trebuie să fi ajuns deja la Hong Kong şi cu siguranţă că a văzut-o. Mă rog zilnic – şi sunt convinsă că şi tu – pentru succesul lui.

Aşa că îmi folosesc nopţile de insomnie ca să-mi fac planuri. Acum am o mulţime de planuri şi gânduri cum să mă port în diferite împrejurări posibile – şi simt că am şi suficientă forţă ca să fac faţă unora pe care nici nu îndrăzneam să le iau în considerare, de exemplu, dacă Edward mă trădează sau, Doamne fereşte, nu se mai întoarce, căci se zvoneşte că în Marea Chinei bântuie nişte furtuni cumplite, normale în această perioadă a anului. Sărmana companie Cooper-Tillman a pierdut încă o navă comercială. Sărmanii marinari, ce cumplită este marea şi cât de curajoşi sunt oamenii care se încumetă s-o străbată.

André spune, şi pe drept cuvânt, că nu mă pot clinti de aici, că nu pot face nici o mişcare, până nu se pronunţă EA. Eu sunt totuşi văduva lui Malcolm, toată lumea spune aşa, domnul Skye a înregistrat tot felul de hârtii împreună cu Sir William şi a transmis o grămadă la Hong Kong şi la Londra. Am destui bani şi pot să stau aici oricât vreau – Albert MacStruan a spus că pot să folosesc biroul lui Jamie, când va fi liber, şi mai am încă zece chitanţe în alb pe care mi le-a lăsat Malcolm – nu-i aşa că a fost drăguţ din partea lui? – pe care Jamie şi, acum, Albert au fost de acord să le onoreze, fiecare până la o sută de guinee.

Când EA se va pronunţa, am să intru în luptă împotriva ei. Simt că va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte, dar te asigur că nu eu voi muri – va fi un Waterloo pentru ea, nu pentru

mine, Franţa va fi răzbunată. Mă simt foarte puternică, foarte...”

Se uita acum la André, aşteptând ca el să înceapă discuţia. Chipul lui era dur, pielea palidă şi întinsă, părea ceva mai slab. Dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură primul pahar. Şi pe al doilea. Acum sorbea pe îndelete dintr-al treilea.

— Eşti mai frumoasă ca oricând.

— Mulţumesc. Ce mai face Hinodeh?

— E mai frumoasă ca oricând.

— Dacă o iubeşti atât de mult, de ce strângi din buze şi arunci flăcări pe ochi de furie de fiecare dată când îi pomenesc numele? Ai spus că nu ai nimic împotrivă să întreb de ea.

Cu câteva zile mai înainte îi vorbise despre înţelegerea dintre ei doi. Numai parţial, nu-i spusese chiar tot. Nu mai putuse îndura să tacă – disperarea îl copleşise.

— Dacă îţi displace atât de mult să faci dragoste pe întuneric şi preţul pe care ţi-l pretinde Raiko ţi se pare prea mare, de ce ai acceptat de la bun început?

— A..., a fost necesar, spuse el, fără s-o privească.

Nu putea să-i spună motivul adevărat – îi fusese de ajuns să vadă cum se chircesc buzele lui Seratard şi cum de atunci ministrul francez evitase orice contact cu el, foarte grijuliu să nu folosească aceleaşi tacâmuri, sau acelaşi pahar, când ştia că boala nu se ia decât de la bărbat la femeie sau invers.

— Am văzut-o numai o dată şi, mon Dieu, nu înţelegi ce înseamnă dragostea ce... – vorbele îi muriră pe buze, îşi turnă încă un pahar, sticla era acum aproape goală. Nici nu-ţi poţi închipui cât de ispititoare a fost atunci – înghiţi vinul. Îmi pare rău. Am nevoie de bani.

— Bineînţeles. Dar nu prea mai am.

— Ai hârtii. Cu sigiliul lui.

— Oh?

El zâmbi şi mai parşiv.

— Din fericire, cămătarii vorbesc între ei. Completează încă o chitanţă mâine, pentru cinci sute de dolari mexicani.

Te rog.

— E prea mult.

— Nici măcar pe jumătate din cât ar trebui, *chéri*, spuse el abia auzit.

Se ridică în picioare şi trase perdelele acoperind ultimele licăriri ale soarelui. Mări apoi fitilul lămpii cu ulei care era pe masă şi se întinse după sticlă, îşi turnă în pahar ultimele picături şi trânti sticla la loc, în frapieră.

— Crezi că mie îmi place să-ţi fac ţie aşa? Crezi că nu ştiu că asta se cheamă şantaj? Nu te teme, sunt rezonabil, nu vreau decât ceea ce ştiu că poţi să-ţi permiţi acum. O sută de dolari mexicani, sau echivalentul lor în guinee diseară, două sute mâine, o sută poimâine.

— Nu se poate.

— Totul se poate.

Scoase cu grijă un plic din buzunar. În plic nu era decât o singură foaie de hârtie pe care o despături cu grijă. Zeci de bucăţele mici de hârtie fuseseră lipite cu grijă una de alta ca să formeze un contur perfect. André o întinse pe masă, departe de ea. Angélique recunoscu pe loc scrisul tatălui ei. A doua pagină pe care o rupsese în bucăţi André în prezenţa ei cu mult timp în urmă.

— Poţi să citeşti de acolo? întrebă el blând.

— Nu.

— Tatăl tău a scris, cu mâna lui, a semnat şi datat cele ce urmează: „şi sper, aşa cum am discutat, că vei reuşi cât mai curând să aranjezi logodna şi căsătoria, indiferent prin ce mijloace. Este important pentru viitorul nostru. Struan va face solvabilă, o dată pentru totdeauna, firma Richaud Frères. Nu contează că…

— Nu-i nevoie să te osteneşti, André, spuse ea blând, fără să încerce însă să-şi ascundă veninul. Cuvintele acestea sunt scrise cu litere de foc în mintea mea. De neşters. Şi vrei s-o cumpăr, sau o păstrezi ca pe o armă de ameninţare perpetuă împotriva mea?

— Este o poliţă de asigurare, spuse el, împăturind-o cu grijă. O punem la loc sigur, împreună cu alte amănunte referitoare la afacerea Angélique, pentru cazul că mi s-ar

întâmpla ceva neplăcut.

Angélique izbucni în râs, lăsându-l descumpănit pentru o clipă.

— Oh, André, tu crezi că aş putea să te ucid? Eu?

— Poate anula orice aranjament financiar pe care ţi l-ar putea oferi Tess, sau pe care ar fi silită să ţi-l ofere Tess, şi ajungi la pârnaie.

— Ce prost eşti!

Angélique apucă paharul de şampanie şi André observă, nemulţumit, cât de fermă îi era mâna. Îl privea calmă, gândindu-se cât era de caraghios s-o silească să recunoască faptul că tot ceea ce făcuse fusese o înşelătorie şi încă şi mai caraghios să fie furios împotriva lui Hinodeh pentru că prefera întunericul – poate că el arată groaznic în pielea goală – şi era încă şi mai ridicol să scâncească din cauza preţului pe care trebuia să-l plătească pentru favorurile ei pentru că era absolut lipsit de importanţă.

— Aş vrea s-o cunosc pe această Hinodeh. Te rog să-mi aranjezi o întâlnire cu ea.

— Ce?

Amuzată de expresia lui uluită, Angélique continuă:

— Ce ţi se pare aşa de ciudat? Sunt interesată de această fată. Eu sunt cea care o finanţează, de fapt, dragostea vieţii tale. Nu-i aşa?

André se ridică tremurând, se duse spre bufet şi-şi turnă puţin coniac.

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc – spuse calmă, numai ochii i se mijiră.

André se aşeză din nou în faţa ei. Un curent de aer undui flacăra lămpii, şi lumina jucă în ochii ei.

— O sută. Te rog, spuse el.

— Şi când o să încetez să mai plătesc, André? întrebă ea amabilă.

Coniacul era mai bun decât şampania. André făcu faţă întrebării:

— Când îi voi fi achitat toată suma, înainte ca tu să pleci.

Angélique ridică din sprâncene, se duse la un scrin şi

trase un sertar.

Punguţa pe care o scoase de acolo avea două sute de dolari mexicani în obani de aur.

— Şi dacă nu mai sunt bani?

— Or să vină de la Tess. N-avem încotro. O să plătească, cumva o vom face să plătească.

— O *vom* face?

— Am promis, spuse el, cu ochii injectaţi. Viitorul tău este şi al meu. Cel puţin asupra acestui lucru am căzut de acord.

Angélique deschise punga şi numără jumătate din bani. Apoi fără să ştie de ce, îi puse pe toţi înapoi şi i-i întinse.

— Aici sunt două sute de dolari mexicani, spuse ea, zâmbind într-un mod ciudat. În cont.

— Aş dori să te pot înţelege. Cândva te înţelegeam.

— Pe vremea aceea eram o fetiţă prostuţă. Acum nu mai sunt.

André dădu încet din cap. Apoi scoase plicul şi îl ţinu deasupra flăcării.

Angelicăi i se tăie suflarea când colţul plicului se aprinse şi apoi luă foc cu totul. André îl puse într-o scrumieră şi după aceea îl urmăriră amândoi cum se chirceşte şi flacăra moare. Apoi André strivi cenuşa cu fundul paharului.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că ai înţeles ce înseamnă pentru mine Hinodeh. Şi, fie că-ţi place sau nu, suntem parteneri. Dacă Tess nu plăteşte, sunt un om mort! întinse apoi mâna. Facem pace?

— Pace. Mulţumesc, spuse Angélique şi întinse şi ea mâna. André se ridică.

— Ar fi mai bine să văd ce e cu *Prancing Cloud.* Dacă Tess e la bord, lucrurile se vor precipita.

După plecarea lui, Angélique scormoni prin cenuşă, dar nu se mai putea distinge nici un cuvânt. Era uşor pentru André să meşterească o copie, s-o rupă şi s-o prezinte drept original, pentru ca apoi s-o ardă, dar să păstreze, de fapt, la loc sigur, originalul ca să-l poată folosi mai târziu. Exact genul de stratageme pe care îl adoră. De ce s-o ardă pe cea

falsă? Ca să mă facă să am încredere în el pe viitor, să-l iert pentru şantaj. Pace? Singura pace pe care o poţi dobândi din partea unui şantajist este să nu mai ai nevoie să ascunzi lucrul cu care te ameninţă. În cazul meu, asta va fi atunci când EA va plăti şi banii vor fi depuşi la bancă. Şi după ce André va obţine ceea ce doreşte – probabil pe Hinodeh. Dar ce doreşte de fapt această Hinodeh? Se ascunde de el în întuneric. De ce? Din cauza culorii lui? Ca să-l excite şi mai mult? Ca să se răzbune? Pentru că nu este japonez? Acum ştiu că actul iubirii poate merge de la teroare la extaz şi deziluzie, cu toate treptele intermediare. Prima dată cu Malcolm a fost pe lumină, a doua oară pe întuneric şi de fiecare dată a fost minunat. Cu cel din cealaltă viaţă a fost întotdeauna pe lumină şi era frumos şi cumplit, avea o culoare frumoasă, totul era frumos şi cumplit şi înfricoşător şi înrobitor de puternic, nu semăna câtuşi de puţin cu soţul meu Malcolm, pe care l-am iubit cu adevărat. Şi pe care l-am onorat – şi încă îl mai onorez şi îl voi onora întotdeauna…

Auzul ei fin distinse şuieratul sirenei de pe cuterul cu aburi. Trase în lături perdelele şi văzu şalupa care se desprindea grăbită de cheul lor, cu luminile aprinse la babord şi la tribord, şi cu Albert MacStruan în cabină. În depărtare, *Prancing Cloud* abia se mai vedea, în timp ce îşi strângea pânzele şi se pregătea de ancorare.

Mintea îi vâjâia de gânduri şi o văzu în închipuire pe duşmanca ei – cu buzele strânse ca de obicei, ochii fără expresie, înaltă şi ţeapănă, osoasă şi prost îmbrăcată, apoi îşi aminti de largul portului, de înmormântarea lui Malcolm şi zâmbi acelei amintiri, simţind cum inima îi zvâcneşte în urechi. Se ghemui din nou în fotoliu – în fotoliul lui, în fotoliul lor, o altă victorie şi privi în întunericul care se făcea tot mai des, în care nu se mai vedeau decât luminile de poziţie, abia putând să-şi stăpânească emoţia.

Sigur că Edward era la bord.

53

Uşa biroului lui Jamie se dădu de perete şi Vargas se repezi înăuntru gâfâind.

— Şalupa a plecat de lângă *Cloud,* senor, spuse el – era îmbrăcat cu hainele groase, de stradă, cu pălăria pe cap, eşarfa înfăşurată în jurul capului, cu ocheanul în mână.

— Are patru sau cinci pasageri, adăugă el.

— Este şi ea la bord? Jamie nu-şi ridică privirile de la cutia în care îşi împacheta hârtiile.

Pentru că răspunsul nu veni imediat, ridică vocea:

— La naiba, este şi ea la bord?

— Cred că…, cred că da.

— Ţi-am spus să mă anunţi când vei fi sigur, nu înainte.

— Vă rog să mă iertaţi, senor, dar eram la capătul debarcaderului şi mă uitam prin ochean şi am crezut că e mai bine să vin să raportez şi să întreb ce să fac?

— Du-te înapoi şi întâmpin-o, dar mai întâi asigură-te că toţi servitorii sunt gata, ai grijă să fie foc în apartamentul tai-panului, cu siguranţă că acolo va locui, iar domnul MacStruan se va muta în altă parte.

— Dar asta înseamnă că va fi uşă-n uşă cu domnişoara Angeli…

— Ştiu şi eu asta, pentru numele lui Dumnezeu, dar acesta este apartamentul tai-panului şi pe acesta o să-l primească!

Vargas dispăru. Incapabil să reziste ispitei, Jamie se repezi la fereastră. Cuterul se apropia de ţărm doar cu luminile de drum aprinse, dansând pe hulă. Focaliză imaginea binoclului. În cabină se distingeau vag nişte siluete – în mod clar una era femeie. Nu putea fi nici o îndoială în privinţa bonetei şi a ţinutei drepte, cu care înfrunta ruliul şi tangajul ambarcaţiunii.

— La naiba! oftă adânc.

Ca să-şi îmbunătăţească imaginea, se lipi de fereastră. Nu reuşi mare lucru. Identifică una din siluete ca fiind căpitanul Strongbow mai mult după înălţime şi gabarit

decât după altceva. Şi încă doi bărbaţi, nu, trei – unul din ei MacStruan. Cuterul înainta rapid, stricăciunile provocate de furtună la prova se vedeau bine, căci nu fuseseră reparate complet. Trecători curioşi aşteptau sub lămpile tremurătoare de pe cheu, înfofoliţi cu toţii cu fulare, şi ţinându-şi pălăriile cu mâna să nu le ia vântul. Era greu de distins feţele, dar crezu că îl recunoaşte pe André şi... a, da, Vervene, Skye şi, da, şi Nettlesmith. Se adună corbii, îşi zise el, deşi, la fel ca şi mine, cei mai importanţi privesc din spatele ferestrelor. În seara aceasta simţea cum îl apasă întunericul. În camera lui ardea un foc bun, dar părea că-şi pierduse căldura. Parcă avea un nod în gât şi o durere în piept. Controlează-te, îşi spuse el. Problemele ei sunt problemele ei, nu ale tale.

Căpitanul Strongbow coborî primul, în mantaua lui groasă, de mare. Era destul de greu să-l vezi clar, dar nu exista nici o posibilitate de confuzie. Apoi, a, da, MacStruan. Se întoarseră şi o ajutară şi pe ea să coboare. Era îmbrăcată gros din cauza frigului, cu haine de culoare închisă, bonetă neagră şi inevitabilul şal gros pe deasupra. Exact înălţimea ei! La dracu!

Ceilalţi doi pasageri săriră şi ei pe cheu. Îi recunoscu. Avu un moment de ezitare, apoi ieşi şi străbătu culoarul spre biroul tai-panului. Angélique scruta întunericul printr-o crăpătură în perdea. Focul ardea vesel, lămpile erau aprinse şi camera primitoare.

— Ah, Jamie, nu-i văd clar. Este şi ea acolo?

— Mi-e teamă că da – Jamie nu remarcă nici o modificare în expresia ei. Uite, spuse el şi-i oferi binoclul. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de el.

— N-am de ce să mă uit, nici de ce să mă tem, Jamie. Cine mai e... – spuse cu o voce mai pierită ca oricând. Cine mai este cu ea?

— Strongbow, Hoag şi Gornt.

Angélique se întoarse iarăşi spre fereastră ca să-şi ascundă chipul, dar Jamie reuşise să-i zărească bucuria care-i inundase faţa. Nu-i nimic dacă a văzut şi Jamie, îşi spuse ea tulburată de emoţie. Femeia aceea şi Edward

împreună? Amândoi împreună şi pe deasupra şi Hoag! Nu e oare un semn bun, semn că Edward a avut succes, că a convins-o?

— Mă duc sus, să mă îmbrac pentru cină. Dacă doreşte cineva să mă vadă, voi fi jos imediat. Mulţumesc, dragă Jamie, spuse ea şi îl îmbrăţişă dintr-o pornire instinctivă, apoi ieşi.

Jamie privi în urma ei. De unde atâta bucurie? Dacă Tess este împreună cu Hoag, înseamnă că a sosit artileria grea. Oare? Se întoarse perplex în biroul său, lăsând uşa larg deschisă şi continuă să-şi împacheteze cărţile şi hârtiile. Degetele lucrau automat, gândurile îi erau aiurea: la Tess, la viitorul lui, la shoya, la întâlnirea din seara aceea cu Nemi, la Nobila Casă, căreia îi dăruise douăzeci de ani din viaţa lui. Fii cinstit, recunoaşte că, de fapt, nu vrei să pleci şi ştii că momentul e prost ales ca să începi ceva de unul singur, se gândea la viitorul sumbru al Angelicăi, la întâlnirea de a doua zi cu ministrul elveţian şi posibilitatea unor importuri de la fabricile lor de armament şi, peste toate acestea, veştile incredibile referitoare la întâlnirea cu Yoshi, la faptul că Babcott şi Tyrer erau acum la Yedo, la tezaurul plătit de Bakufu, care fusese deja evaluat, era exact, şi se gândea şi la sărmanul Nakama.

Sărmanul? Este un asasin, şi de cea mai josnică speţă. Dar, n-am simţit niciodată lucrul ăsta, nu m-am simţit niciodată ameninţat de prezenţa lui. Trebuie să fie în Oraşul Beţivilor, sau pe undeva, prin Yoshiwara. Dacă veştile au ajuns până la noi, cu siguranţă că şi lui i-a şoptit cineva ceva şi şi-a luat tălpăşiţa. La naiba! Acuma va trebui să mă folosesc de Tyrer sau de Johann, să le fac şi lor parte…

Nişte voci care răsunară în foaier îi întrerupseră reveria. Un amestec de glasuri: al lui MacStruan, Vargas, Hoag, ale servitorilor care forfoteau peste tot. Nu era nevoie să iasă să-i salute. Va fi convocat oricum cât de curând. Abătut, se întoarse la împachetat, era aproape gata.

— Jamie!

Jamie se întoarse. Şi rămase trăznit. Maureen! Maureen a lui în uşă!

Maureen Ross. Cu o bonetă bleumarin în cap, cu ochii albaştri privind pe deasupra fularului gros de lână. Un palton gros bleumarin peste o rochie albastră închis. Maureen Ross, douăzeci şi opt de ani. Înaltă, doar o idee mai înaltă decât Tess – de înălţime medie, deci, puţin peste un metru cincizeci, regina Victoria avea mai puţin.

— Isuse Cristoase! reuşi el să articuleze cu vocea sugrumată şi mintea golită de gânduri.

— Bună ziua, Jamie McFay! ea stătea în picioare în cadrul uşii şi se ţinea dreaptă, întocmai ca şi tatăl ei, iar vocea îi tremura uşor. Pot să intru? Maureen îşi desfăcu fularul şi zâmbi timid.

Acum o vedea bine. Acelaşi chip limpede, nu frumos, însă puternic şi ciudat de atrăgător, pistruii de culoarea alunei, exact aşa cum o văzuse ultima oară, cu trei ani în urmă, – pe cheul din Glasgow – deşi atunci vărsa lacrimi din cauza despărţirii lor. Uitase cum ochii ei…

— Bună, Scânteioară, murmură el fără să se gândească, folosind porecla cu care obişnuia s-o alinte. Isuse Cristoase, Maureen?

Râsul ei răsună gingaş ca un tril.

— Socot cuvintele acestea drept un răspuns afirmativ şi nu-i nevoie să mai iei numele domnului în deşert, băiatule. O dată este suficient, căci am venit ca o fantomă din noapte ca să-ţi fac o surpriză.

Zâmbetul şi tremurul din voce o făceau mai atrăgătoare decât era, la fel ca şi lumina care îi dansa în ochi şi dragostea pe care o purta ca pe un scut. Maureen închise uşa şi se uită din nou la el.

— Arăţi minunat, Jamie, puţin cam obosit, dar la fel de chipeş ca întotdeauna.

Jamie îşi îndreptă spinarea şi continua să stea în spatele biroului, cu mintea fierbând, Dumnezeule mare, eşti tu, nu e Tess, tu erai, e uşor de confundat pe întuneric, aproape aceeaşi înălţime şi aceeaşi ţinută dreaptă, îşi amintea de scrisorile lui apatice din ultimul an şi de ultima, prin care rupsese logodna. Şi în gând îi spunea: îmi pare rău, Maureen, ţi-am scris, nu ne mai căsătorim, îmi pare rău, nu

vreau să ne căsătorim, acum nu pot, acum că am rămas să lucrez pe cont propriu, este momentul cel mai prost ales şi de ce n-ai…

— Oh, Jamie, spunea ea din capătul celălalt al încăperii, privindu-l şi aşteptând, cu un zâmbet tot mai profund pe chip. Nici nu ştii cât sunt de fericită că te văd, că am ajuns în sfârşit aici, şi ce de aventuri am avut, aş putea umple un volum întreg cu ele.

El nu se clinti din loc şi nici nu răspunse, iar pe fruntea ei apăru o cută mică.

— Ai de gând să-ţi vii în fire, flăcăule?

— Tess! hârâi el gâtuit. Eu… noi… am crezut că eşti Tess Struan!

— Doamna Struan? A, nu, e la Hong Kong. O adevărată doamnă, ea mi-a aranjat să pot veni aici şi nu mi-a cerut nici un penny: Du-te să-l vezi pe Jamie McFay al tău şi transmite-i complimente din partea mea, aşa mi-a spus şi m-a prezentat căpitanului Strongbow. Căpitanul mi-a dat o cabină numai pentru mine singură. Şi m-a prezentat şi doctorului Hoag şi domnului Isteţilă Gornt.

— Cum?

— Băiatul ăla îşi închipuie că el este o adevărată binecuvântare pentru populaţia femeiască, dar cu mine nu-i merge. Eu sunt logodită, aşa i-am spus, sunt logodită în faţa lui Dumnezeu cu domnul Jamie McFay. El a spus că e prieten cu tine şi doctorul Hoag mi-a spus că ţi-a salvat viaţa, aşa că am fost amabilă cu el, dar l-am ţinut la distanţă. O, flăcăule, am atâtea de aflat, atâtea să ne spunem.

— Cristoase, murmură el fără s-o audă, e uşor să greşeşti cu fularul înfăşurat în jurul feţei şi tu şi Tess aveţi cam aceeaşi înălţime şi aceeaşi ţinută!

— Of! zise Maureen, cu ochii aprinşi brusc. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai mai lua numele Domnului în deşert, şi să ştii că ea e mai scundă, şi mai grasă, şi mult mai bătrână ca mine şi are părul alb, iar eu am părul castaniu şi nici chiar pe întuneric nu sunt ca ea!

Când văzu că nici zâmbetul ei la adresa glumei pe care

o făcuse nu reuşi să stârnească nici o reacţie în el, Maureen oftă. Exasperată, privi de jur împrejur prin cameră. Văzu carafa. Se duse imediat la ea, o mirosi ca să fie sigură că este whisky, strâmbă din nas dezgustată şi îi turnă un pahar plin, apoi o picătură în alt pahar.

— Uite, zise ea privindu-l de aproape pentru prima dată cu o rază de bucurie în ochi. Tati mereu are nevoie de câte o duşcă când îşi aminteşte de şocul pe care l-a avut aflând că Scoţia face parte din Marea Britanie.

Vraja se destrămă, Jamie izbucni în râs, o cuprinse în braţe şi o îmbrăţişă strâns, urându-i bun venit, iar paharele fură cât pe-aci să se verse în mâinile lor.

— Fii atent, flăcăule, zise ea şi reuşi să pună paharele jos, apoi îl strânse în braţe disperată, după ce stătuse în picioare şi aşteptase atâta timp şi văzuse şocul de pe chipul lui în locul bucuriei la care se aşteptase şi al cuvintelor de bun sosit, şi încercase să se stăpânească, să se poarte ca o femeie matură, şi nu ştiuse ce să facă sau cum să-i spună că-l iubea şi nu putea suporta gândul de a-l pierde, aşa că mersese la risc, riscase şi-şi părăsise limanul familiei, îşi pusese nădejdea în Dumnezeu, luase cartea de rugăciuni şi Biblia, şi pistolul cu două ţevi al tatălui ei, le pusese în poşetă şi pornise orbeşte să străbată zece mii de mile şi de spaime. Spaime numai în sufletul ei. Nu în afară – o, nu, niciodată. Nu e în firea celor din familia Ross!

— O, Jamie, băiatule, băiatule…

— E foarte bine, murmură el, dorind s-o liniştească şi s-o facă să nu mai tremure.

Cu timpul, tremurul acela îi trecu, Maureen se relaxă, îşi dezlegă boneta şi-şi lăsă pe spate coama de păr brun roşcat.

— Acum e mai bine. Eşti un bărbat drăguţ, mulţumesc.

Maureen îi întinse paharul, îl luă pe al ei şi ciocniră.

— Trăiască Scoţia în veci, toastă ea şi sorbi. Are un gust oribil, Jamie, dar sunt atât de fericită că te văd, că nu ştiu cum să mă exprim.

Îi apăru un zâmbet şi mai timid, o parte din siguranţa de sine de mai înainte îi dispăruse. Îmbrăţişarea lui fusese

precum a unui frate, nu a unui îndrăgostit. Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule! Ca să-şi ascundă privirile de el se uită de jur împrejur, în timp ce-şi scotea paltonul şi mănuşile. Avea o rochie călduroasă şi bine croită, o altă nuanţă de albastru, şi îi punea în valoare rotunjimile trupului, subliniindu-i talia de clepsidră.

— Domnul MacStruan spune că poţi să foloseşti apartamentul lui, iar eu am să primesc o cameră lângă a ta până o să avem o locuinţă a noastră. Ţi-ai strâns lucrurile din camerele tale, Jamie?

— Nu, nu încă.

Zăpăcit, nu ştia cum să înceapă, dar ştia că trebuie să-i spună. Foarte curând.

— Astea... hârtiile şi cărţile, de astea m-am apucat mai întâi, mâine aveam de gând să încep să strâng la etaj. Tot ce-i acolo, toată mobila de sus este a firmei Struan.

— Nu contează. Putem să ne cumpărăm mobila noastră.

Maureen se aşezase pe scaunul din faţa biroului lui şi acum îl privea, cu mâinile în poală. Aştepta. Acuma trebuia să-şi muşte buzele şi să aştepte să înceapă el. Ea îşi făcuse partea ei venind aici. Poate chiar prea mult, căci venise neanunţată, dar se gândise foarte mult şi cu multă grijă şi-şi imaginase întâlnirea asta oră de oră în toate lunile îngrozitoare pe care le petrecuse pe mare, în timpul furtunilor din Marea Chinei după ce trecuseră de Singapore, şi al unei răscoale a pasagerilor chinezi de clasa a treia, printre care erau şi piraţi şi care fusese reprimată sângeros. Jamie fusese steaua ei călăuzitoare şi acum venise vremea să vadă unde ajunsese cu adevărat.

— E un om rău, acest Jamie McFay, îi spusese mama ei când ea îi anunţase hotărârea luată. Am spus-o şi am s-o mai spun, şi nu e el omul potrivit pentru tine, fetiţo. Scrisorile lui nu sunt deloc încurajatoare, aş zice chiar dimpotrivă.

— Dar vreau să plec, mamă. O să-mi împrumute tata bani?

— Ei, dacă îl rogi.

— Vreau să mă duc. Trebuie. Am douăzeci şi opt de ani.

Sunt bătrână, am trecut de vârsta obişnuită a măritişului. Am aşteptat atât de mult timp şi aş mai aştepta încă trei ani dacă ar fi nevoie, dar… acum ori niciodată. M-am hotărât. Mă înţelegi, mamă?

— Eh, înţeleg. Dar…, ei bine, dacă te măriţi cu el cel puţin o să fii mereu cu omul tău, nu ca mine.

Văzuse lacrimi şi ascultase sfaturi care nu-i mai fuseseră date niciodată, secrete care nu-i mai fuseseră nicicând şoptite şi apoi mama ei îi spusese:

— Te binecuvântez, fetiţa mea, mergi cu Dumnezeu. Hai să-i spunem tatei.

Acesta era maior în retragere din armata indiană, douăzeci şi cinci de ani de serviciu militar, dintre care optsprezece petrecuţi în cadrul recent formatului Regiment Gurkha, venea acasă numai în concediu, la doi sau trei ani o dată, înainte de a fi fost silit să iasă la pensie, cu zece ani în urmă, din cauza rănilor primite. Ducea acum o viaţă de pensionar.

— Ei, fetiţo, du-te. Ai binecuvântarea mea, cu două condiţii, spusese el. Dacă te respinge cu dispreţ, să-i spui că am să-l caut până am să-l găsesc şi am să-l omor. În al doilea rând, dacă te violează sau te bruschează, taie-i ouăle, îţi dau cuţitul meu, tânărul Sean nu va avea nevoie de el încă zece ani de acum înainte.

— Da, tati.

Cuţitul lui indian, gurkha, fiind lucrul cel mai de preţ pe care îl avea. Maureen era cea mai mare dintre cele trei surori, mai avea şi un frate în vârstă de opt ani, deci prima care pleca de acasă – copiii Angliei erau copiii Imperiului.

Jamie mai puse nişte cărbuni pe foc şi-şi mută scaunul mai aproape înainte de a se aşeza. O luă de mână.

— Maureen, acum trei luni ţi-am scris o scrisoare.

— Mi-ai scris multe scrisori, dar nu destule, spuse ea rar, ca să câştige timp să se pregătească.

— În toate scrisorile mele din ultimul an am încercat să-ţi explic cât am putut mai bine că aici nu e loc pentru o doamnă, aici nu e ca în India, unde este o viaţă a regimentului şi…

— Eu n-am fost niciodată în India, după cum bine ştii, Jamie, mama a fost numai o dată şi după aceea nu s-a mai dus niciodată – îi apucase mâna cu amândouă mâinile ei. Nu-ţi fă probleme, zise ea, şi locul acesta poate fi plăcut. Tocmai asta este treaba femeii. Eu pot să-l fac să fie drăguţ.

Nodul din gât aproape că-l făcu să se sufoce. N-ai cum să ieşi din încurcătura asta, îi striga creierul lui, fă-o acum sau n-o mai faci niciodată, fă-o acum! Sigur că nu e cinstit şi corect, dar n-ai fost corect cu ea ani de zile, ai fost un ticălos şi ai profitat de ea toţi anii aceştia, Dumnezeule mare, ai fost logodit trei ani şi ai cunoscut-o încă alţi doi ani înainte şi eşti un ticălos… Recunoaşte şi spune-i repede. Acum! Şi potopul se porni:

— Acum trei luni ţi-am scris o scrisoare în care îţi explicam ce simt, probabil că a ajuns după ce ai plecat tu, am considerat că este mai înţelept să desfacem logodna, tu ar trebui să mă uiţi, mi-a părut foarte rău, dar e cel mai bun lucru pentru tine. Şi eu n-am să mă întorc niciodată acasă în ţară şi am să rămân să locuiesc şi să muncesc aici, n-am să plec din Asia decât dacă voi fi silit, dacă mă îmbolnăvesc sau… N-am să plec de aici, iubesc Asia, îmi iubesc meseria, iar tu nu ai nici o şansă să fii fericită aici, nu te merit şi recunosc că am profitat de tine, dar nu putem să ne căsătorim, acum nu mai este posibil, când tocmai sunt nevoit să pornesc o afacere pe cont propriu… – făcu o pauză ca să-şi mai tragă răsuflarea şi adăugă răguşit. Nu ştiu ce să mai spun, nu mai este nimic de spus, decât să te rog din nou să mă ierţi… Asta e.

El îşi trăsese mâna, simţea cum i se strânge stomacul. Îşi scoase batista să-şi şteargă fruntea.

— Iartă-mă, spuse el vlăguit şi se ridică în picioare, apoi se aşeză din nou şi începu să se joace cu paharul. Îmi pare rău.

Mâinile ei continuau să se odihnească în poală. În ochi avea o privire intensă, deschisă şi nu-şi desprinsese nici o clipă privirea de pe faţa lui.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, băiatule, spuse ea blând,

ridicând uşor din sprâncene. Se mai întâmplă.

Jamie rămase cu gura căscată.

— Atunci eşti de acord?

Maureen râse.

— Bineînţeles, cu o parte din ceea ce ai spus, nu cu totul, bineînţeles, tu eşti bărbat, eu sunt femeie şi noi vedem lucrurile diferit.

— Ei, cum adică?

— În primul rând în ceea ce priveşte rostul nostru. Rostul unei femei, menirea ei este să îngrijească de bărbat, să înjghebeze un cămin pentru familie, pentru asta am fost pregătite, pentru casă şi familie, care sunt lucrurile cele mai importante din lume – văzu că Jamie vrea s-o întrerupă şi adăugă repede: Tatăl meu consideră că imperiul este mai important, dar el este bărbat. Bărbaţii trebuie să se ducă la serviciu, să muncească şi să aducă grâul pentru budincă şi carnea şi, ei bine da, şi olecuţă de whisky. Dar trebuie să ai o casă unde să aduci toate astea! Fără femeie nu există cămin. Este foarte important pentru un bărbat să ştie că are cu cine împărţi povara vieţii atunci când lucrează, când îşi caută un loc de muncă sau când începe o afacere pe cont propriu. În mine poţi avea încredere. Din cele două, cel mai bine este să începi o afacere pe cont propriu. Şi domnul Gornt vrea să facă acelaşi lucru.

— Serios?

— Mda, cândva în viitor, aşa spunea. Acuma s-a întors aici ca să preia treburile firmei Brock şi Fiii şi…

— Da? Jamie clipi din ochi amuzat.

— Aye. A zis că o să ia locul omului care a încercat să te omoare pe tine, domnul Greyfifth.

— Greyforth. Norbert Greyforth.

Mintea lui Jamie începu brusc să funcţioneze din nou. Se vede că m-am zăpăcit de tot când te-am văzut apărând ca o fantomă, îşi zise el, am uitat şi de Hoag şi de Malcolm şi de Hong Kong.

— Ce s-a întâmplat la Hong Kong? În legătură cu Malcolm Struan? Gornt a spus ceva despre Morgan Brock sau despre Tyler Brock?

— Răbdare, frumosule, vine şi asta. Acum ne întoarcem la problema noastră, a mea şi a ta, din moment ce ai adus în discuţie subiectul ăsta. O să facem o echipă grozavă, cea mai bună, îţi promit. Suntem logodiţi. Îţi promit că am să fiu cea mai bună soţie, îţi promit.

— Dar nu vezi, fetiţo, că nu merge? spuse el simţind că-i este silă de el însuşi, dar foarte sigur de intenţiile lui. Locurile acestea sunt aspre, viaţa e aspră aici, nu sunt decât câteva femei aici, n-o să ai nici o prietenă, n-o să ai nimic de făcut.

Maureen râse.

— Jamie, Jamie, n-ai auzit nici un cuvânt din cele ce ţi-am spus. Tocmai asta este…

O bătaie în uşă o făcu să se oprească.

— Imediat, strigă ea, se ridică în picioare şi continuă să vorbească pe acelaşi ton blând, dar ferm. Trebuie să fie doctorul Hoag. Voia să te vadă urgent, dar l-am rugat să-mi acorde mai întâi mie câteva minute, nu mai puteam de nerăbdare să te văd. Acuma trebuie să te las cu el, îşi luă pălăria, mănuşile, paltonul şi fularul. Nu trebuie să fii îngrijorat din cauza mea, am să mă schimb şi am să fiu gata la timp. Am să-ţi bat în uşă. Cina este la ora nouă, să nu uiţi!

— Cum? întrebă el năuc.

— La contele acesta rus, Zerevev, sau cam aşa ceva. Suntem invitaţi la cină, aşa mi-a spus domnul MacStruan.

Maureen se strecură pe uşă, îi mulţumi lui Hoag şi, înainte ca Jamie să mai apuce să spună ceva, Hoag închise uşa şi se repezi spre el şi începu să turuie dintr-o răsuflare:

— La Hong Kong a fost ca un vis, Jamie, Malcolm, a fost înmormântat cu toate onorurile, în mare, aşa cum au dorit el şi Angélique!

— A fost ce?

Hoag chicoti.

— Şi eu am rămas ca trăznit. Tess a aranjat la Shek-O, unul din locurile care îi plăceau lui cel mai mult pe lumea asta, câteva zile înainte de sosirea mea. Cu toate onorurile, Jamie, cu toate steagurile în bernă, pavilioanele de pe nave

în bernă, salve de tun, cimpoieri scoţieni, totul, absolut totul, cum se cuvine pentru înmormântarea tai-panului, deşi n-a fost niciodată tai-pan. Ziarele au scris despre tot, am luat cu mine tăieturi din ziare, o lună de doliu la Hong Kong! Guvernatorul a ordonat să se ţină o slujbă specială în biserica noastră de pe Culme, în Valea Fericită, Chen a organizat cea mai fastuoasă procesiune şi priveghere din istoria Oraşului Chinezesc – cu excepţia celei pe care a aranjat-o pentru Dirk şi bineînţeles că au izbucnit, ca de obicei, toate nenorocitele alea de incendii pe pante şi se spune că vreo câteva mii de colibe au fost distruse, dar asta încă nu-i totul, când am văzut-o pe Tess… Pot să beau ceva, mi s-a uscat gâtul!

— Bineînţeles. Dar, te rog, nu te opri, continuă! spuse Jamie şi turnă băutură pentru amândoi, căci şi paharul lui se golise de mult, observă că îi tremurau mâinile, Dumnezeule mare, oare de ce făcuse Tess asta, o înmormântare pe mare, şi de ce naiba Maureen a acceptat invitaţia la cină când aveam atâtea de discutat? Continuă, te rog, pentru numele lui Dumnezeu!

Hoag sorbi mai întâi din pahar.

— Dumnezeule, ce bun e! Îşi scoase haina şi se aşeză jos, trase aer adânc în piept şi se simţi imediat mult mai bine. Pe Dumnezeul meu, ce bine îmi pare că te văd! Unde rămăsesem? O, da! Când am văzut-o pentru prima dată pe Tess am fost foarte mâhnit din cauza ei. A fost cumplit. Ne-am întâlnit în vechiul birou al lui Culum şi ea mi-a zis: Ronald, spune-mi tot ce-i mai rău, dă-mi toate amănuntele, spune-mi exact aşa cum s-a întâmplat. Stătea în picioare lângă biroul uriaş, dreaptă ca un stâlp şi palidă, palidă, niciodată n-am văzut-o aşa de palidă, Jamie, şi portretul acela al lui Dirk pe perete, care se uită la tine cu ochii lui verzi, că nici nu îndrăzneşti să spui vreo minciună. I-am spus cum m-am priceput mai bine, mai auzise câte ceva şi de la Strongbow – îţi aminteşti că l-am rugat să-i spună că vin cu vaporul de poştă şi că-mi pare rău că nu pot veni cu *Prancing Cloud* pentru că am de făcut o operaţie. Pe faţa ei nici o urmă de slăbiciune, nici o clipă, nici o dată, Jamie, m-

a ascultat în timp ce-i povesteam despre Tokaido, despre logodnă, căsătorie şi moarte, cum m-am priceput şi eu mai bine, cu cât mai multă delicateţe, i-am povestit despre duel, despre Norbert, despre tine şi Gornt. Am spus tot, nu-mi amintesc exact cuvintele, dar i-am spus tot ce s-a întâmplat – Hoag se opri o clipă, se mai răcorise acum. Ştii şi tu cum e ea, totdeauna ascunsă, reţinută, cea mai ţeapănă buză superioară din toată creştinătatea. Mi-a mulţumit şi mi-a spus că primise certificatul de deces şi documentele anchetei de la Strongbow. Nemaipomenită femeie. Neprefăcută. Cam asta ar fi, a, da, mi-a mulţumit că am avut grijă de sicriu şi că am aranjat totul cu pompele funebre, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Cum?

Lui Hoag îi sticliră ochii.

— Bineînţeles că nu voiam ca sicriul să fie deschis. I-am spus lui Strongbow să-l ducă direct la firma de pompe funebre Blore, Christenson, Herberts şi Crink, eu fac o mulţime de afaceri cu ei şi le-am poruncit – „din raţiuni de ordin medical” – să pună coşciugul într-un sicriu de-al lor, de prima calitate, cu mânere de argint şi să-l prindă imediat în şuruburi cât mai etanş, să nu fie depus nicăieri pentru a i se aduce un ultim omagiu şi nici să nu cumva să-l deschidă, din cauza stadiului avansat de descompunere, aşa le-am spus. Şi i-am dat sfaturi şi lui Tess printr-o scrisoare, în acelaşi sens, şi în termenii cei mai fermi. Mă bucur să-ţi pot spune că totul a mers perfect, din punctul nostru de vedere. Şi al lui Malcolm – Hoag îşi umplu paharul din nou. Mă bucur că m-am dus acolo. Şi apoi, totul e bine când se sfârşeşte cu bine.

— I-ai vorbit şi despre cealaltă înmormântare, făcută de noi?

— Isuse, nu, că doar nu sunt chiar aşa de prost! Nu prea îţi merge mintea, Jamie.

— Am întrebat numai ca să fiu sigur, ripostă Jamie, nu prea încântat să constate că şi Hoag vorbea ca şi Maureen, s-ar putea să aibă dreptate, da’ ce naiba mă fac cu ea? A spus Tess ceva despre Angélique?

— Ce intenţionează să facă? Nu, deşi mi-a pus o mulţime de întrebări. Cum se simte Angélique?

— Bine, cel puţin aşa arată. E calmă, stă mai mult singură, câteodată coboară la cină. Diseară va merge la contele Sergheiev, la rugămintea lui Sir William. Nu mai este cea scânteietoare de altă dată… – iarăşi cuvântul ăsta, îşi zise el nefericit… Dar, oricum, mai frumoasă ca oricând. Ce a mai întrebat Tess?

— Nu mare lucru. Numai despre faptele pe care le cunoşteam eu, da, într-adevăr ştia că erau îndrăgostiţi lulea, că Malcolm este cel care i-a făcut curte şi nu invers, că ea s-a purtat ca o doamnă cu el, că a acceptat cererea lui în căsătorie şi a fost de acord să se cunune pe nava *Pearl.*

— Dar nimic despre ce intenţionează ea să facă?

— Nu, tocmai asta e curios. Credeam că o să fie furioasă pe ea, că o să-mi ceară un sfat, să-mi dea un indiciu, dar, nimic. La urma urmelor sunt doctorul lor de familie de ani de zile, al ei şi al familiei Struan şi o cunosc mai bine ca oricine altcineva. Nu a făcut nici un fel de comentarii, nu a spus absolut nimic, punea întrebări numai ca să afle unele amănunte pe care eu uitasem să i le spun. Ciudat.

— Da, spuse Jamie. Sigur are ea ceva de gând.

— De acord. Bineînţeles că toată presa era plină de povestea asta, cu toate detaliile: „Tai-panul moare în noaptea nunţii” – cam genul ăsta de titluri, deşi ea a încercat să le înmormânteze cumva, scuză-mă, nu e nici un joc de cuvinte. Am toate tăieturile din ziare pentru tine. Şi mai am şi asta.

Ochii lui sticliră în mod ciudat. Îi înmână lui Jamie un plic pe care se vedea scrisul lui Tess: *D-lui J. McFay. Personal, în mână.*

— Înainte să mă întrebi, am să-ţi spun că nu ştiu ce este înăuntru. Mi-a spus numai atât: Te rog să i-l dai domnului McFay imediat ce ajungi.

Jamie puse plicul pe birou.

— De ce te-ai întors?

— Să nu uit, încă ceva. Bătrânul Brock şi fiul lui la fel de

ticălos şi-au făcut apariţia la înmormântare.

— Cum, aşa neinvitaţi?

— Au făcut furori! Uite cum s-a întâmplat. Tess a aranjat ca înmormântarea să aibă loc pe *China Cloud.* Patruzeci de persoane au fost invitate la bord – guvernatorul, oamenii de vază, Sir Vincent Sindery, amiralul, generalul Skaffer – noul comandant şef al trupelor din Asia, câţiva oficiali pukka şi toţi tai-panii şi Gordon Chen. Nici un reprezentant al presei. Exact în momentul în care *China Cloud* s-a pus în pană cu prova în vânt la Shek-O şi slujba era gata să înceapă, bătrânul Brock şi Morgan au venit cu cliperul lor, *Hunting Witch.* S-a oprit la câteva cabluri cu pavilionul la jumătatea catargului, el şi Morgan pe dunetă, îmbrăcaţi elegant, ca de înmormântare, cu jobene, cămăşi cu jabou şi când sicriul a intrat în mare, ticălosul a tras o salvă de tun şi a deschis o sticlă de şampanie – toţi cei de la bord au spus că au auzit dopul sărind. Au băut şi au închinat un toast, apoi au aruncat sticla şi paharele în mare, şi-au ridicat jobenele şi au plecat făcând mult zgomot.

— Ticăloşii! Ticăloşi nenorociţi!

— Da. După aceea au pretins că au făcut aşa în onoarea sărmanului băiat mort! Guvernatorul stătea chiar lângă Tess. Mi-a spus că Tess n-a făcut nici o mişcare, n-a spus nici un cuvânt, a continuat să stea neclintită ca un stâlp, atâta doar că respiraţia i-a devenit şuierătoare şi violenţa ei l-a cutremurat, a simţit şocul până în boaşe…, ştii tu cum e ea… O, uitam să-ţi spun: Gornt era şi el pe punte cu cei doi Brock.

— Maureen mi-a spus că va prelua treburile firmei de aici.

— Da. Cu toate astea, este un tânăr drăguţ. Aşa mi se pare. Chiar aşa. Mi-a spus că i s-a ordonat să fie pe puntea navei *Hunting Witch* şi…, am uitat de Maureen! Jamie, eşti un bărbat norocos!

— Mulţumesc.

— Foarte norocos – Hoag îi întinse mâna. Felicitări.

— Mulţumesc! – Jamie îi strânse mâna şi se prefăcu încântat, plin de bucurie. Am crezut…, noi am crezut că e

Tess. Cu binoclul, pe întuneric şi cum era de înfofolită, uşor să faci confuzie.

— Eh? Aiurea, nu seamănă deloc cu ea!

Jamie spuse exasperat:

— Ştiu, dar au aceeaşi înălţime şi cam aceeaşi ţinută, exact ca Tess, ştii tu, aşa ţeapănă!

Hoag ridică din sprâncene a mirare, apoi mormăi:

— Nu m-am gândit niciodată. Acuma dacă spui tu, aşa e, e adevărat, dar când te uiţi la ea nici vorbă de asemănare cu Tess, trebuie să fie cu cel puţin zece-doisprezece ani mai tânără şi apoi, părul acela roşcat scânteietor, şi personalitatea ei strălucitoare…

— Isuse Cristoase, las-o baltă! A fost o eroare!

— Una fericită – Hoag simţi că i se face greaţă. Nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să călătoresc cu Tess, nu, pe Dumnezeul meu, chiar deloc. Maureen a ta este formidabilă! A spus că ţi-a scris că vine.

— Da, mi-a scris la Hong Kong, nu aici. Şi nu a menţionat data sosirii.

— A, probabil că nu a avut timp, pentru că *Prancing Cloud* pleca imediat şi ea abia venise. Ar fi mai bine să ai grijă de ea, să n-o pierzi. Gornt este deja cu ochii pe ea.

Jamie roşi, simţi că este gelos fără să vrea.

— Mulţumesc pentru informaţie. Ce mai fac copiii lui Tess? I-ai văzut?

— O, da. Sunt cu toţii sănătoşi, deşi Duncan a mai făcut încă o răceală zdravănă. Au fost cu toţii la înmormântare, am auzit că era o privelişte aşa de tristă când micul Duncan încerca să facă pe viteazul, Eliza şi Ronald plângeau, iar Tess avea un văl foarte gros pe obraz. Toţi înţelegeau că este sfârşitul unei ere, sfârşitul liniei lui Dirk, cu excepţia lui Duncan, dar el nu va putea moşteni încă mulţi ani de acum înainte, are numai zece ani. Nu sunt semne bune pentru Nobila Casă. Zvonurile din Hong Kong susţin că Brock va înghiţi Nobila Casă cât de curând.

— Nici vorbă! – Jamie încercă să pară convingător. Va veni un nou tai-pan, din spiţa lui Robb, Robb Struan, fratele vitreg al lui Dirk. Unul dintre fiii sau nepoţii lui va fi tai-pan.

— Presupun că ai dreptate, dar nu va fi acelaşi lucru. Ce nenorocire cu Malcolm, în el îşi pusese Tess toate speranţele. Tot timpul cât am fost la Hong Kong nu m-am gândit decât la înmormântarea noastră… – cât de inutilă a fost, nu-i aşa? Ar fi mai bine să uităm pentru totdeauna de ea. Malcolm a fost înmormântat acolo, la Shek-O, şi gata!

— Aş fi vrut să fi fost aşa, aşa cum dorea şi Sir William şi noi toţi.

Cu o noapte în urmă, Jamie avusese încă un coşmar, în legătură cu ceea ce îi spusese boţmanul că văzuse, adică un cadavru care se zbătea să iasă la suprafaţă, cu ochii larg deschişi. Simţi că-l ia din nou cu frig.

— Am făcut tot ce-am putut. Acum, spune-mi, de ce te-ai întors? întrebă el.

Hoag se ridică în picioare.

— M-a rugat Tess, dacă nu vreau să… ăăă, să duc corespondenţa lui MacStruan, ţie, o scrisoare Angelicăi – îl privi pe Jamie în ochi. Nu ştiu ce este în ele.

— În ele? Ai spus o scrisoare!

Hoag roşi.

— O, ă, da. Nu ştiu ce este… în ea. Hai mai bine să mergem…

— Dar vorbeşte o dată pentru Dumnezeu!

— Tess m-a rugat să-i dau o scrisoare, asta-i tot.

— Haide, vorbeşte, te cunosc eu!

— Cred că e mai bine să mă duc s-o văd pe ea, sigur că vrea să afle…, spuse Hoag iritat.

— Stai jos! Ce fel de scrisori, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştiu ab…

— Termină cu prostiile astea! Ce fel de scrisori!

Hoag ezită o clipă apoi vorbi:

— Dacă juri pe capul mamei tale…, am să-ţi spun.

— S-a făcut!

Doctorul se aşeză din nou.

— Ea, adică Tess a zis aşa: Dă-i femeii aceleia scrisoarea aceasta, aşteaptă apoi o săptămână sau cam aşa ceva şi dă-i una din acestea două. Mi-a dat în total trei,

dar nu ştiu ce scrie în ele, jur pe Dumnezeul meu că nu ştiu.

— O săptămână? Una din scrisorile astea două? Una dacă este însărcinată şi alta dacă nu e?

— Pe 11 ar fi prima zi, dar…, ăăă…, nu se poate spune chiar din prima zi, trebuie să aşteptăm cel puţin două săptămâni şi, chiar şi atunci, e mai bine şi mai sigur să aşteptăm o lună şi să vedem dacă are ciclu sau nu. Data poate varia, adesea e greu de precizat, mai ales în cazul ei, căci sărmana fată a trecut printr-o mulţime de stresuri, oricum Tess m-a rugat să aştept până am să fiu sigur. Hoag răsuflă adânc. Poftim, acum ştii totul.

— Tess ţi-a cerut să aştepţi până o vei examina?

— Păi, da, până când am să fiu sigur.

— Aşadar, ai o scrisoare pentru cazul că este şi alta pentru cazul că nu este?

— Da…, doar ţi-am spus. Da.

— Cui ai mai spus? Jamie îl sfredelea cu privirea.

— Nimănui.

— Cui?

— Să te ia naiba! ţipă Hoag, apoi zise: Lui Gornt.

— Isuse Cristoase, dar de ce tocmai lui?

— Nu ştiu, părea că ştie deja, s-a repezit să tragă aceeaşi concluzie ca şi noi, toţi sunt de acord că este foarte limpede acuma, mai ales că m-am întors, i-am spus lui Tess asta, dar ea n-a zis nimic, s-a mulţumit să se uite la mine cu ochii ăia ai ei cenuşii. Pentru tine e uşor, Jamie, scânci el. E uşor pentru tine şi pentru cei de teapa lui Gornt, voi sunteţi puternici şi sunteţi obişnuiţi cu afacerile şi în meseria asta a voastră ce altceva trebuie să faci dacă nu să spui minciuni tot timpul? Ei bine, noi doctorii nu suntem obişnuiţi cu asta.

Dezgustat de propria lui incapacitate de a ţine un secret, Hoag pufni supărat.

— Nu mă mai pot schimba. Tess mi-a zis să vă spun de ce m-am întors, ţie, lui Sir William şi lui Albert, nimănui altcuiva.

— Nu-ţi face griji! Nu va fi nici un om în Yokohama care să nu-şi dea seama de ce te-ai întors, pentru numele lui

Dumnezeu! Sărmana Angélique! Pentru cine mai ai scrisori de la Tess?

— Păi… pentru Sir William.

— Şi pentru mai cine? Ci, vorbeşte o dat’, pentru Dumnezeu!

— Pentru Skye.

Afişând un calm pe care nu-l simţea deloc, Hoag îi înmână Angelicăi plicul care purta sigiliul Nobilei Case. Angélique avea un nod în stomac de când îi spusese Jamie cine venise cu *Prancing Cloud,* oricât de mult ar fi vrut să pară detaşată. Nici chiar vestea pe care i-o adusese imediat Vargas, că nu era vorba de Tess Struan, ci de logodnica lui senor McFay nu reuşise s-o calmeze. Şi nici relatarea lui Hoag despre înmormântarea lui Malcolm, care, dimpotrivă o năuci şi mai tare. Scrisul de pe plic era cât se poate de citeţ: *Angélique Richaud, în mână”.*

— De ce n-o citeşti cât sunt încă aici? zise el, îngrijorat de îmbujorarea ei bruscă.

— Vrei să spui, că ţi-e teamă să nu leşin? întreabă ea sever, aşezându-se pe scaunul înalt de lângă foc, scaunul lui Malcolm, pe care îl luase din apartamentul lui înainte de a-l elibera pentru Albert MacStruan.

Hoag îi vorbi pe un ton blând:

— Mă gândesc că poate ai să simţi nevoia să vorbeşti. Eu îţi sunt şi prieten şi doctor.

Se grăbise să vină aici, sus, direct de la Jamie, bucuros să scape de interogatoriu, o salutase şi o îmbrăţişase viguros, apoi evitase întrebarea ei – „Ce s-a întâmplat la Hong Kong?”, spunându-i:

— Numai o clipă, lasă-mă mai întâi să te privesc – o cercetă şi cu ochi de medic, şi de prieten, în ambele cazuri, îi plăcu ceea ce văzu.

— Scrisoarea nu este adresată corect. Trebuia să fie adresată Doamnei Angélique Struan, sau Doamnei Malcolm Struan – o înapoie stânjenită.

— Tess a spus că aşa o să faci, spuse el blând.

— Dacă e aşa de deşteaptă, de ce n-a adresat-o cum

trebuie?

— Îi vine greu şi ei, aşa cum îţi vine şi ţie. Nu uita că e o mamă care a pierdut un fiu. Ai răbdare, Angélique.

— Răbdare? Eu? Când sunt asediată din toate părţile pentru că m-am căsătorit cu un om minunat pe care l-am iubit şi… Eşti de partea ei, Casa Struan te plăteşte!

— Asta e adevărat, dar eu sunt de partea cui cred că e mai bine, şi asta nu e de vânzare, nici măcar pentru tine – Hoag şedea calm şi prietenos pe scaun, încăperea era caldă şi feminină, dar încordarea plutea în aer, văzu cum vena de la gâtul ei pulsează puternic, iar degetele i se strângeau spasmodic. V-am ajutat pe tine şi pe Malcolm, dar numai pentru că am considerat că aşa e cel mai bine. Pentru informarea ta, trebuie să-ţi spun că mi-am dat demisia când am fost la Hong Kong. Este ultima îndatorire pe care o mai îndeplinesc pentru Nobila Casă.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea uluită.

Hoag zâmbi din nou într-un mod ciudat.

— Mă întorc în India. Am să încerc să regăsesc ceea ce am pierdut. Cât mai repede.

— Ah! Arjumand – asta o făcu să se simtă mai bine, se aplecă puţin înainte şi îl atinse uşor cu mâna. Te rog să mă ierţi, îmi pare rău că am spus ceea ce am spus, am greşit. Îmi pare rău. Îmi pare tare rău.

— Nu te mai gândi la asta. Nu uita că eu sunt doctor. Înţeleg foarte bine în ce stare de stres te afli. Mă aşteptam la mai rău.

Hoag rupse sigiliul şi deschise plicul. Înăuntru era alt plic, adresat simplu: Angélique.

— Ea mi-a spus să procedez aşa. Un compromis, nu-i aşa? Sugerat.

— De tine?

— Da.

— Ştii ce scrie?

— Nu. Martor mi-e Dumnezeu că nu ştiu. Vrei să plec?

Privirea ei rămăsese lipită de scrisoare. O clipă mai târziu clătină din cap, aşa că el se duse la fereastră, ca s-o lase să se simtă în largul ei, trase perdelele la o parte şi

privi în noapte, cu inima bătându-i la fel de tare ca şi ei. Angélique ezită o clipă, apoi deschise scrisoarea. Nici un fel de formulă de politeţe, nici un nume.

„Nu pot să te iert pentru ceea ce i-ai făcut fiului meu.

Sunt convinsă că, la îndemnul şi cu încurajarea tatălui tău, te-ai ţinut scai de fiul meu ca să-l convingi să se căsătorească cu tine, sub orice formă de cununie. Căsătoria ta cu fiul meu nu este legală, sunt sigură. Această căsătorie i-a grăbit moartea, sunt sigură – certificatul de deces indică acest lucru, sunt sigură. În acest scop, avocaţii Casei Struan întocmesc actele necesare pentru a aduce cazul în faţa Curţii Supreme din Hong Kong. Dacă porţi în pântece copilul fiului meu, lucrul acesta nu va abate drumul dreptăţii şi nici nu va face ca acesta să nu fie declarat ilegitim.

Nici nu pot să nu-ţi mulţumesc pentru preţioasa informaţie care mi-a fost dată, la îndemnul tău, de o cunoştinţă comună.

Dacă, aşa cum bănuiesc, materialul respectiv se va dovedi a fi valabil, eu şi Nobila Casă îţi vom fi îndatoraţi ţie şi acestei persoane, un ajutor de nepreţuit. Faptul că el a spus un preţ – rezonabil, ţinând seama de valoarea informaţiei – nu este treaba ta, tu n-ai cerut nimic şi nu vei primi nimic. Însă darul pe care l-ai făcut memoriei fiului meu şi viitorului Casei Struan merită mai multă consideraţie.

Cum să rezolv acest impas?

Soluţia, dacă poate fi găsită, trebuie să fie numai între noi, ca două duşmance – căci asta vom fi întotdeauna – şi ca femei.

În primul rând îţi cer să cooperezi cu dr. Hoag şi să te examineze la timpul potrivit ca să putem stabili dacă porţi sau nu copilul fiului meu. Bineînţeles că îl poţi consulta şi pe dr. Babcott, sau pe oricine altul pentru a corobora diagnosticele.

În al doilea rând, să aşteptăm încă o lună ca să fim singuri şi după aceea vom vedea cum procedăm: Până atunci cererea de trimitere în judecată va fi elaborată şi gata de a fi supusă Curţii – nu este vorba de o ameninţare,

ci de un fapt. Până atunci, dovezile furnizate de cunoştinţa noastră vor fi puse în valoare, parţial. În momentul de faţă nu văd cum ar putea să eşueze. Faptul că l-ai convins să mă vadă aşa cum am spus mai sus, m-a obligat pe mine şi Nobila Casă faţă de tine.

Poate că, până atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu, impasul va fi rezolvat.

Tess Struan, Hong Kong, 30 decembrie '62".

Mintea Angelicăi şovăia între fericire şi groază, între victorie şi înfrângere. Câştigase sau pierduse? Tess Struan nu promitea nimic, dar nu flutura oare o creangă de măslin? Somaţie legală? Curtea? Boxa acuzaţilor? Ca prin ceaţă îşi aminti de cuvintele lui Skye, cât de uşor ar fi pentru adversarii ei s-o zugrăvească ca pe o Jezebel fără o leţcaie, fiica unui escroc şi alte asemenea adevăruri deformate cu bună ştiinţă. „Impas" şi „hotărâre"? Asta nu însemna oare că repurtase o victorie, fie ea şi parţială?

Edward! Diseară sau mâine Edward o să-mi spună! Şi domnul Skye, el e deştept, el trebuie să ştie, o, Dumnezeule, sper să ştie!

Ridică privirile şi văzu că Hoag se uită la ea.

— O, scuză-mă, am uitat…

Îşi răsuci încurcată o mânecă, bâţâia din picior de enervare.

— O, poate vrei ceva de băut, s-o sun pe Ah Soh, eu… îmi pare rău…, nu cred că…

Formula cuvintele cu dificultate, Hoag sesiză schimbarea şi se întrebă dacă nu cumva aceasta era criza la care se aştepta, toate simptomele erau prezente: spasme la degetele de la mâini şi de la picioare, faţa albă, ochii larg deschişi, pupilele dilatate.

— Ce zice? întrebă el calm.

— Aaa…, nimic. Numai să mai aşteptăm până când… – cuvintele îi muriră pe buze şi privirea i se pierdu în zare.

— Până când? întrebă el, ca s-o readucă cu picioarele pe pământ ascunzându-şi îngrijorarea.

Dar Angélique era cu gândurile la ceea ce citise. Aşadar, liniile de luptă fuseseră trasate. Ştia şi ce e mai rău şi ce e

mai bine. Duşmanca ei făcuse prima mişcare şi-şi declarase intenţiile. Acum putea să intre şi ea în luptă. Impunându-şi condiţiile ei. Greaţa aceea îi dispăru, în locul ei veni febra. Gândul că EA se purtase atât de murdar şi cu atâta răceală o făcea să clocotească de furie; nimic, nici un gând, nici o preocupare pentru ea, nici cea mai mică concesie pentru dragostea şi durerea ei faţă de moartea lui Malcolm, nimic. Nimic. Şi lucrul cel mai rău era că vorbea de căsătoria *nelegitimă* când fuseseră căsătoriţi corect, în conformitate cu legea britanică…, mi s-au dat asigurări! N-am să mă tem, îşi zise fierbând de mânie, totul mi s-a întipărit pe veci în memorie. Privi din nou spre Hoag tremurând.

— Spune că vrea să…, vrea să aşteptăm, dumneata şi cu mine, să vedem dacă port sau nu copilul lui Malcolm. Vrea să fie sigură, asta vrea!

— Şi după aceea?

— Nu spune. Ea… ea vrea să aştepte şi să aştept şi eu. Vrea… Cred că vrea să spună că poate o să fie pace… o solu… – tremurul îi dispăru ca şi când o hotărâre bruscă l-ar fi oprit şi vocea îi deveni şuierătoare, plină de venin. Sper să fie pace, pentru că…, pentru că, pe Sfânta Fecioară, sunt văduva lui Malcolm Struan şi nimeni, nici o Curte, nici chiar Blestemata de Tess Struan nu-mi poate lua această calitate!

Hoag îşi stăpâni nervozitatea şi spuse precaut:

— Aşa credem cu toţii. Dar trebuie să te linişteşti şi să nu-ţi mai faci griji. Dacă ai o cădere nervoasă, ea va câştiga şi tu vei pierde, indiferent care este adevărul. Nu trebuie…

Uşa se dădu de perete. Ah Soh năvăli înăuntru.

— Missee-tai-tai?

— Ayeeyah! se înfurie Angélique. Ieşi afară! De ce nu baţi la uşă?

Ah Soh rămase înfiptă pe picioare, încântată în sinea ei că diavoliţa străină îşi pierduse cumpătul şi, în felul acesta, şi cinstea obrazului.

— Mesej, tu vrea, heya? Mesej, missee-tai-tai?

— Ce mesaj?

Ah Soh pufni şi îi înmână un plic mic, mai pufni o dată şi

plecă. Scrisul lui Gornt. Angélique coborî imediat de pe piscurile furiei ei. Înăuntru era o carte de vizită pe care erau gravate iniţialele E.G. Mesajul era următorul: „Cele mai călduroase salutări. O vizită cât se poate de interesantă la Hong Kong. Putem să ne întâlnim mâine dimineaţă? Servitorul tău cel mai supus, Edward Gornt”. Se simţi dintr-o dată întreagă din nou, plină de dârzenie şi speranţă şi dorinţă de luptă.

— Ai dreptate, doctore, dar n-am să mă prăbuşesc nervos, jur că n-am s-o fac, de dragul lui Malcolm, al lui Jamie, al domnului Skye, de dragul meu şi al dumitale. Eşti un prieten scump şi acum mă simt foarte bine. Nu trebuie să mai discutăm despre acea femeie – Angélique îi zâmbi şi Hoag înţelese că zâmbetul era şi bun şi rău, conţinea multe semnale de primejdie. Vom aştepta, vom aştepta şi vom vedea ce ne aduce viitorul. Nu-ţi face griji, dacă n-am să mă simt bine, te chem imediat – Angélique se ridică în picioare şi îl sărută pe Hoag pe amândoi obrajii. Îţi mulţumesc încă o dată, prietene drag. Vii diseară la contele Sergheiev?

— Poate. Nu ştiu, sunt puţin cam obosit, spuse el şi plecă, ascunzându-şi presimţirile sumbre.

Angélique mai citi o dată biletul, Edward este circumspect, încă un semn bun, îşi zise ea. Dacă era interceptat sau citit de altcineva, nu dezvăluia nimic. „Interesantă” era un cuvânt bine ales, iar „servitor supus”, de asemenea, ales cu multă grijă. Ca şi cuvintele femeii aceleia, Dumnezeu s-o pedepsească. Ce să facă acum? Să se îmbrace pentru cină. Adună-ţi aliaţii. Strânge-i în jurul tău. Pune în aplicare planurile pe care le-ai gândit. Şi fă din Yokohama bastionul tău invincibil împotriva acelei femei.

— Ignoră-i pe soldaţii gai-jini care încearcă să te găsească şi uită-l pe Akimoto, spuse Katsumata, scârbit de acest obstacol neaşteptat în planurile lui.

— Noi trei suntem destui. Atacăm mâine, dăm foc bisericii şi scufundăm nava. Takeda, tu te ocupi de biserică.

— Cu plăcere, sensai, dar de ce să nu recurgem la

planul lui Ori şi să dăm foc Yokohamei? Hiraga are dreptate, las-o încolo de navă, Hiraga are dreptate, îmi pare rău, spuse Takeda, înclinând spre partea lui Hiraga care, la urma urmelor, era conducătorul din Choshu şi era un lucru înţelept să te gândeşti şi la retragere. Are dreptate când spune că va fi greu să ne apropiem de navă pe marea aceasta şi cu vântul acesta, fără să fim observaţi. De ce să nu aplicăm planul lui Ori şi să ardem cuibul gai-jinilor?

— Pentru planul lui Ori este nevoie de timp şi de vânt din sud, spuse Hiraga. Sunt de acord că e un plan mai bun. Trebuie să mai aşteptăm.

— Nu, spuse Katsumata aspru, brutal. Dacă avem curaj, le putem face pe amândouă, cu curaj! Putem! Pe amândouă. Cu adevăratul curaj shishi!

Hiraga era înspăimântat de soldaţi şi mintea îi funcţiona mai încet. Nu-l mustra conştiinţa că-l omorâse probabil pe cerşetor – omul zăcea nemişcat în noroi şi ceva mai târziu, când se întorsese să caute gura puţului şi se târâse orbeşte prin tunelul strâmt şi apa îngheţată.

— Numai cu noi trei este imposibil, spuse el, şi mâine e prea curând, indiferent ce decizie vom lua. Dacă ne hotărâm să dăm foc coloniei ne trebuie trei zile ca să plasăm fitilele. Sfatul meu este să nu ne grăbim.

Hiraga era înfăşurat într-o plapumă, iar pe dedesubt era în pielea goală, nu avea decât acoperitoarea pentru şolduri. Servitoarele îi uscau hainele ude leoarcă de apa din tunel. În căsuţa aceea era frig, vântul sufla prin pereţii shoji şi avea nevoie de toată voinţa lui ca să nu dârdâie pe faţă. Îi venea greu să se concentreze. Nu înţelegea de ce îl caută soldaţii. În momentul în care sosise aici, Katsumata îi ceruse supărat lui Raiko să trimită spioni în colonie ca să afle ce se întâmplase şi-şi făcuseră toţi trei planul cum să scape din Casa celor Trei Crapi în cazul în care se vor face percheziţii şi în Yoshiwara. Se uita acum la Katsumata, care turna saké. Supărarea îi asprise şi mai mult trăsăturile deja dure, făcându-l să pară şi mai periculos.

— Hiraga, părerea mea este să atacăm mâine, zise el.

— Părerea mea, ripostă la fel de ferm Hiraga, este să ne

mişcăm numai atunci când avem o cât de mică şansă de reuşită şi nu înainte – acesta a fost întotdeauna sfatul tău – numai dacă nu suntem prinşi şi trebuie să înfruntăm moartea sau captivitatea. Takeda, care este părerea ta?

— Mai întâi aş vrea să ştiu care este planul tău. Cunoşti ţinta ca nimeni altul. Ce ai vrea să faci?

Hiraga îşi bău ceaiul fierbinte, îşi înfăşură plapuma mai strâns în jurul trupului, prefăcându-se că se gândeşte, recunoscător pentru faptul că Takeda înclina de partea lui.

— Dacă aş avea drum liber în colonie ca de obicei, Akimoto şi cu mine am putea plasa fitilele în trei zile peste tot – patru sunt deja pregătite şi ascunse în casa noastră din sat, zise el, înfrumuseţând povestea. Ne-ar trebui cel puţin şase, opt ar fi cel mai bine: câte unul în fiecare din cele două clădiri cu etaj – sunt de lemn foarte uscat şi aproape că erau să ardă şi la ultimul cutremur, apoi unul în casa şefului gai-jinilor, în casa de alături, trei sau patru în Mahalaua Beţivilor, câte unul în fiecare biserică. Şi în confuzia generală ne putem face scăpaţi cu barca noastră spre Yedo.

— Şi cât de mult timp v-ar trebui pentru asta? întrebă Katsumata şi mai dur, iar cei doi bărbaţi se foiră neliniştiţi. De câte zile aveţi nevoie acum când nu mai ai drum liber ca de obicei?

— Am să-ţi pot spune imediat ce voi afla de ce mă caută soldaţii, spuse Hiraga stingherit.

Săbiile lui Katsumata erau lângă acesta, săbiile lui erau lângă el, la îndemână. În momentul în care sosise îi ceruse lui Raiko săbiile lui pe care ea le păstra ascunse dacă era nevoit să fugă pe neaşteptate peste ziduri, în câmpul cu orez din spatele Yoshiwarei: căzuseră cu toţii de acord că era prea periculos să se ascundă în tunel.

— Takeda? întrebă Hiraga.

— Propun să aşteptăm până aflăm ce necazuri ai. Atunci ne putem pune de acord asupra unui plan final, sensai, dacă putem face ceea ce a propus Hiraga, eu aş fi pentru asta.

— Trebuie să atacăm mâine. Acesta este planul nostru

final.

Gândindu-se mai bine, Hiraga aruncă încă o momeală:

— Cel mai bine ar fi dacă am putea să le facem pe amândouă – să scufundăm şi nava, să dăm foc şi coloniei, zise el ca să-l momească pe Katsumata. Lucrul este posibil, dacă îl plănuim bine, dar avem nevoie de mai mulţi oameni, încă vreo câţiva oameni, sensai, adăugă el folosind titlul rangului acestuia, pe care evitase să-l pronunţe până atunci, tocmai pentru a-l flata încă şi mai mult.

— Am putea chema trei oameni de la Yedo. S-ar putea duce Takeda după ei, pe el nu-l cunoaşte nimeni şi în trei sau patru zile ar fi înapoi cu ei. Eu sunt cunoscut şi nu mă pot mişca decât în momentul atacului. Tu o să ne conduci împotriva navei – eu am să le arăt oamenilor unde să plaseze materialele incendiare, pot să-i îndrum unde să se ducă şi cum să facă treaba.

— Este un plan bun, sensai, zise Takeda, căci întrezărise posibilitatea de a scăpa cu barca, fiindcă nu era el omul unui atac sinucigaş. Eu mă duc la Yedo şi găsesc oamenii.

— Ai să fii prins, spuse Katsumata şi buzele lui formau o singură linie subţire. N-ai fost niciodată acolo şi nu ştii aleile şi pe unde s-o iei. O să fii prins.

Era gata-gata să explodeze de furie, pentru că nu putea să atace de unul singur şi avea nevoie de aceştia doi sau de alţi oameni, dar dacă nu-l urmau nu se putea realiza nimic. Dacă trebuia să se ducă cineva, acela era el. Gândul acesta nu-i displăcea, pentru că locul în care era acum nu-l încânta, nu avea suficiente ieşiri, nici destule locuri unde să se ascundă – se simţea în siguranţă numai la Kyoto sau la Osaka, sau la Yedo, sau acasă la Kagoshima. Eeee, ar fi bine să-mi pot revedea casa şi familia. Dar ai mei de-acasă trebuie să mai aştepte, îşi zise el şi-şi întări inima.

— Sonno-joi trebuie să meargă înainte, Yoshi trebuie umilit…

Cei trei bărbaţi puseră simultan mâinile pe săbii. Pe uşa shoji se desenaseră nişte umbre.

— Katsumata-sama? – era Raiko. Am venit cu o fată.

— Poftim înăuntru.

Când văzură că e Raiko, se relaxară. Raiko făcu o plecăciune, fata făcu şi ea la fel şi ei le răspunseră la fel.

— Spune-le, Tsuki-chan, se adresă Raiko fetei.

— M-am dus la casa lui shoya, stăpâne. A spus că Akimoto a fost dus la şeful gai-jinilor şi, la scurt timp după aceea, la închisoarea lor. N-a putut lua încă legătura cu el, dar când i se va da prima masă, pe care o servesc oamenii noştri, o să putem afla mai multe.

— Bine. A fost maltratat sau bătut? întrebă Katsumata.

— Nu, stăpâne, nici una, nici alta.

— N-a fost bătut? Eşti sigură?

— Şi shoya era mirat, stăpâne. Akimoto-sama fluiera şi cânta şi a fost auzit că spune, ca şi când ar fi fost cuvintele cântecului: Cineva a trădat pe cineva.

Hiraga se întunecă la faţă:

— Aşa striga şi în sat. Ce-a mai spus shoya?

— Shoya spune că îi pare rău, dar nu ştie încă de ce te caută soldaţii. Gărzile sunt tot acolo. Imediat ce va afla motivul ne va trimite vorbă.

— Mulţumesc, Tsuki-chan, spuse Raiko şi-i făcu semn să plece.

— Dacă n-a fost bătut, asta înseamnă că le-a dat informaţia pe care o doreau şi l-au băgat la închisoare ca să-l apere de tine? întrebă Katsumata.

— Nu. Nu le-a spus nimic, insistă Hiraga, cu gândurile în altă parte: cine e trădătorul? şi ochii lui o ţintuiră pe Raiko.

— Poate că am să pot afla eu, zise aceasta. Urmează să sosească din clipă în clipă un client gai-jin care s-ar putea să ştie. Şi în mod sigur poate să afle.

André intră în camera ei cu un zâmbet silit.

— Bună seara, Raiko-san, spuse el, dezgustat de propria-i slăbiciune.

Ea îi răspunse la salut cu răceală şi îi oferi ceai. După ce tava cu ceai fu luată, André îi înmână punga cu bani.

— Aici altă plată, pare rău, nu tot, dar destul pentru moment. Ai vrut vezi la mine?

— Între prieteni, putem să mai aşteptăm puţin, aşa e

frumos, spuse ea plictisită, cântări în mână greutatea săculeţului, fu mulţumită, în sinea ei, de conţinutul acestuia – pentru moment – şi pentru că această chestiune de primă importanţă fusese rezolvată, şi apoi adăugă pentru a-l ţine sub tensiune: Să aşteptăm puţin e corect între prieteni, dar mult nu e corect, chiar deloc.

— Promit mai mult, o zi sau două.

— Îmi pare foarte rău, sunteţi foarte mult în urmă cu plăţile.

André ezită o clipă, apoi îşi scoase din degete inelul cu sigiliu.

— Poftim.

— Nu-l vreau, spuse Raiko. Ar trebui s-o eliberez pe Hinodeh şi s-o las să plece şi atunci tu…

— Nu, te rog, nu… ascultă, am informaţie.

André nu se simţea deloc bine, atât din cauza primirii ei foarte reci, cât şi din cauza migrenei care îl apucase în timpul întrevederii cu Yoshi şi de care încă nu scăpase. Şi din cauza Angelicăi. Şi pentru că Tess Struan nu se afla la bordul navei *Prancing Cloud,* căci astfel ar fi fost mai uşor să negocieze o înţelegere şi să dobândească averea de care avea nevoie. Nu avea nici un chef să se ducă la Hong Kong şi s-o provoace acolo, chiar pe terenul Nobilei Case.

Angélique este singura ta şansă, îi ţipa creierul tot timpul. Seratard l-a consultat din nou pe Ketterer, apoi pe Sir William, ba chiar şi pe Skye în legătură cu valabilitatea căsătoriei. Toţi au fost nesiguri dacă va fi legală în faţa unui tribunal.

— La Hong Kong? Nu sunt chiar aşa de convins, mârâise Ketterer, iar ceilalţi spuseseră cam acelaşi lucru, numai cu alte cuvinte, cu excepţia lui Sir William.

— Sunt prea mulţi neisprăviţi acolo, judecătorii nu sunt precum cei de la Londra, suntem în colonii, toţi sunt corupţi, puşi pe căpătuială. Câţiva talanţi de argint…, nu uitaţi că Struan înseamnă Nobila Casă.

Raiko se aplecă mai mult spre André.

— O informaţie, Furansu-san?

— Da.

Cu Raiko – şi Hinodeh – trebuia s-o rezolve acum ori niciodată.

— Special. Secrete de întâlnire secret Yoshi cu gai-jin.

— *So ka!* spuse ea, toată numai urechi. Vorbeşte, Furansu-san!

André îi povesti ce se întâmplase, în amănunt, spre marea ei satisfacţie: îşi trăgea mereu respiraţia şi scotea exclamaţii de uimire. Iar când ajunse brusc la momentul în care Yoshi spusese că-l vrea pe Hiraga, Raiko se albi la faţă. Atunci neliniştea lui André dispăru, îşi ascunse bucuria şi închise cursa:

— Aşadar Hiraga prieten la tine?

— Nu, nu, nicidecum, este clientul unei prietene, spuse ea în grabă, făcându-şi vânt cu evantaiul şi cu mintea clocotind de atâtea informaţii preţioase pe care le putea transmite lui shoya şi celor din Gyokoyama, îndatorându-şi-i astfel pe toţi definitiv – şi lui Meikin.

Ah, Meikin! îşi zise ea în treacăt, oare cât o să mai fii în viaţă. Îmi pare rău, tu şi cu ai tăi trebuie să plătiţi, într-un fel sau altul, Yoshi a investit prea mult în Koiko a ta, dar tu ştii asta. Ceea ce mă face să mă întorc la problema mea presantă, cum să fac, pentru numele lui Amida Buddha şi al tuturor zeilor, să scap de Hiraga, de Katsumata şi de ceilalţi doi, căci au devenit mult prea periculoşi şi…

Auzi cum André i se adresează acum pe un ton diferit.

— Aşa, Hiraga client de la prietenă mama-san în Yoshiwara. Hiraga acum cu prieten. Neh?

Raiko ridică repede garda:

— Nu ştiu unde este. Îmi închipui că este în colonie ca de obicei. Seniorul Yoshi îl vrea? De ce?

— Pentru că Hiraga este shishi – André folosi pentru prima oară acest cuvânt, conştient de ceea ce înseamnă din dezvăluirile lui Yoshi. Şi pentru că omorât daimyo. Daimyo Utani. Şi alte omor.

Raiko reuşise să-şi mascheze frica.

— Îngrozitor. Shishi ai spus? Am auzit de ei. În legătură cu această informaţie, aş putea să te întreb, prietene…

— Hiraga dispărut. Nu în colonie. Mult soldat caută

Hiraga. Plecat, Raiko. Caută toate locuri. El pleacă.

— Eeee, a dispărut? Soldaţi? Unde a dispărut?

— Aici. La prieten al tău. Unde este prieten?

— Ah, îmi pare rău, nu cred că este acolo, spuse ea foarte sinceră şi apoi scutură din cap. Probabil că a fost prevenit şi a fugit la Kanagawa sau în alt loc, îmi pare rău, prietene, dar e mai bine să nu pui o asemenea întrebare. Informaţia ta este foarte interesantă. Mai e ceva?

André oftă. Ştia că ea ştie că acuma ea era la mâna lui. Pentru un timp.

— Samurai de la Yoshi vine mâine pentru Hiraga al tău, spuse el fără să se mai teamă, căci era de ajuns un singur cuvânt din partea lui şi patrulele, atât japoneze cât şi britanice, ar fi făcut bucăţele Hanul celor Trei Crapi, evident după ce ar scoate-o de acolo în siguranţă pe Hinodeh. Dacă gai-jin nu are Hiraga mâine, necaz mult, Raiko. Pentru gai-jin, pentru Yoshiwara, toţi necaz.

Felul în care rostise aceste vorbe o făcu să se cutremure de spaimă.

— Poate gai-jin pune soldaţi aici, acolo, toate locuri.

André lăsă ultimele cuvinte să plutească în aer.

— Şi? întrebă ea, în timp ce un strat de sudoare i se aduna pe buza de sus, îngrozită de ce se putea întâmpla şi uitând de orice altceva.

— Am idee: dacă tu…, iertare, spuse el dulce, dacă prieten al tău ascunde Hiraga loc sigur câteva zile, apoi, când timp potrivit dă Hiraga la şef gai-jin… poate primeşte mult bani, destul pentru tine şi Hinodeh, eh?

André o urmărea cu privirea şi Raiko se străduia să nu tresară.

— Sau oamenii de la tine dau Hiraga lui Yoshi. Hiraga e shishi valoros – mai mult decât cercei, spuse el din nou şi văzu că Raiko este străbătută de un fior. Shishi valoros, nu?

Când inima i se linişti suficient şi putu să se încreadă în propria-i voce, arboră cel mai graţios zâmbet, pentru că era clar că André credea că Hiraga era acolo şi de aceea ar fi putut, dacă ar fi vrut, s-o pună în primejdie de moarte, pe ea şi Casa celor Trei Crapi.

— O voi întreba pe prietena mea dacă l-a văzut sau dacă ştie unde este şi după aceea vom putea sta din nou de vorbă, repede, spuse ea pe un ton reconciliant, luând hotărârea că era mai bine să-i alunge cât mai repede pe toţi shishi din viaţa ei. Cel mai bine chiar în seara asta. Ce informaţie minunată mi-ai dat, cât e de valoroasă, cât de înţelept eşti să ştii atât de mult, vom avea fără îndoială un profit! Ah, Furansu-san, spuse ea dintr-o dată ca şi când ar fi vrut să-i îndrepte atenţia în altă parte, am auzit că a venit o doamnă gai-jin de la Hong Kong. Este mama vestitului tai-pan?

— Eh? Nu, spuse André distrat, nu, este promisă căsătorie cu un negustor. De ce?

— Nu este cumva vreunul din clienţii mei, prietene?

— Nu, cred este client la Hanul Plăcere Suculentă de un an, poate mai mult, Jamie McFay.

— Jami-san? Jami-san de la Stru'n?

Eeee, începu ea să gândească repede, Nemi va trebui înştiinţată cât mai curând. Trebuie să se pregătească ca să se prezinte acestei doamne în Casa Struan, să se prosterneze în faţa ei şi să-i ureze bun venit şi s-o asigure că i-a păstrat patul pe care l-a împărţit cu Jami-san şi că s-a îngrijit cu pricepere de Jami-san, ca o specialistă – este foarte important ca între nee-go-san, a doua doamnă, concubina, şi oku-san – soţia, să existe relaţii bune, pentru că soţia este cea care achită notele de plată. Şi apoi s-o invite în vizită la casa lui Jami din grădina Plăcerii Suculente. Eeee, asta ar fi grozav, căci atunci am putea să o privim şi noi pe îndelete.

— Furansu-sama, se vorbeşte că gai-jinii au băgat un japonez la închisoare în seara asta.

— Ce? Nu ştiu de asta. Poate află mai târziu. Nu important. Ascultă, Hinodeh…

— Hinodeh m-a întrebat mai devreme dacă o vei onora în seara aceasta, îl întrerupse ea brusc. Va fi fericită să ştie că eşti aici, că doreşti s-o onorezi.

André simţi un nod în gât. Acum, că o avea pe Raiko la mână, ar fi vrut s-o facă să intervină pe lângă Hinodeh ca

să renunţe la condiţia cu lumina. Dar dintr-o dată i se făcu frică.

— Da?

— Nimic, murmură el. Merg la Hinodeh.

După plecarea lui, Raiko sorbi puţin coniac ca să-şi liniştească nervii, mestecă două-trei frunze de ceai parfumat ca să îndepărteze mirosul după care, foarte îngrijorată, se duse la cei trei bărbaţi shishi şi le transmise o parte din informaţiile primite de la André, despre faptul că Yoshi îl cere pe Hiraga şi că oamenii lui vor veni a doua zi să-l preia.

— Îmi pare rău, cel mai bine ar fi să pleci în noaptea asta, ar fi mai bine pentru tine, spuse ea, cu vocea sugrumată de frică. Katsumata-sama, clientul meu a jurat că patrulele japoneze şi soldaţii gai-jini vor sosi dintr-o clipă în alta şi vor percheziţiona peste tot.

Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi. Auzind de tratativele secrete ale lui Yoshi cu gai-jinii, Katsumata era mai hotărât ca oricând să bage zizanie între ei.

— Mulţumesc, ne-ai fost de mare ajutor, Raiko-san. S-ar putea să plecăm, s-ar putea să rămânem, în ambele cazuri vei fi bine răsplătită.

— Cred sincer că ar fi mai bine să plecaţi şi…

Vocea lui Katsumata se înăspri:

— Vei fi bine răsplătită în ambele cazuri. Între timp, vom discuta cum este cel mai bine să te apărăm.

Raiko n-ar fi vrut să plece, dar făcu o plecăciune, îi mulţumi şi dispăru în noapte. Când fu destul de departe, îl blestemă pe el, pe ei şi pe André, hotărând în acelaşi timp cine să fie mesagerul ei de încredere prin care să-i transmită vestea lui Meikin.

— Aprindeţi lămpile, spuse Katsumata – toate pâlpâiseră şi cele mai multe se stinseră când Raiko deschisese şi închisese uşa şi curentul pătrunsese în cameră, iar când uşa se închise din nou şi flăcările se liniştiră, căci nu mai era decât un curent slab, Katsumata rosti încet, în aşa fel încât să nu poată fi auzit de afară: Ascultă-mă, Hiraga, am să mai aduc oameni şi mă întorc peste trei zile. Ascunde-te

aici, e mai sigur decât să vii cu mine, schimbă-ţi deghizarea şi ascunde-te în tunel. Dacă ai să fii inteligent, ai să scapi.

— Da, sensai.

— În trei zile devastăm Yokohama, distrugem nava, omorâm cât mai mulţi gai-jini şi fugim. Am să aduc uniforme Bakufu. Takeda, ajută-l pe Hiraga să instaleze fitilele incendiare. Trebuie să fie totul gata până mă întorc eu.

— Ar fi mai bine să merg cu tine, sensai. Aş putea să te apăr în cazul că vei fi văzut sau oprit de cineva.

— Nu. Rămâi cu Hiraga – Katsumata nu voia să fie stânjenit de o prezenţă străină, se simţea şi aşa destul de stingherit în interiorul incintei Yoshiwara. Am să plec în momentul în care se deschid barierele.

— Acesta este cel mai bun plan, spuse Hiraga. Sonno-joi.

Se simţea ameţit, dar şi uşurat în acelaşi timp. Era îngrozit la gândul oamenilor lui Yoshi care urmau să vină a doua zi după el, sau al patrulelor. Era aproape inevitabil să fie prins, acum, când Yoshi umbla după el. Ştia, de asemenea, că sensai avea iarăşi dreptate: colonia înconjurată de ziduri şi Yoshiwara împrejmuită cu garduri erau nişte adevărate capcane.

Dar, în acelaşi timp, era nespus de uşurat. Acum, când sfârşitul îi era atât de aproape, nu vedea nici un motiv să se arunce disperat, orbeşte la atac. Trei zile însemna o viaţă. Dacă sensai Katsumata pleacă, cine ştie ce se mai poate întâmpla. În nici un caz nu va fi prins viu.

— Dumnezeule mare, Jamie, ia priveşte! exclamă Dimitri.

Jamie privi spre uşă. Acelaşi lucru îl făcură şi ceilalţi oaspeţi împrăştiaţi în sala de recepţii a Legaţiei ruse. Conversaţiile se opriră brusc, apoi fură reluate: Angélique intra pe uşă la braţul lui Sir William. Purta o rochie neagră, simplă, cu mâneci lungi, care îi punea în evidenţă paloarea, dar şi strălucirea pielii, îi sublinia supleţea gâtului şi subţirimea taliei perfect tăiate şi lăsa să se ghicească pieptul plin, acoperit cu decenţă, căci era în doliu, dar al

cărui farmec ascuns rămânea incontestabil. Îşi ridicase părul în sus. Nu purta nici un fel de bijuterii, decât un lănţişor subţire de aur la gât şi verigheta de căsătorie – de fapt, inelul cu sigiliu al lui Malcolm, tăiat ca să se potrivească pe degetul ei.

— Fata asta e de douăzeci şi patru de carate.

— Da, spuse Jamie.

Apoi, simţind o altă agitaţie, se uită în jur. De cealaltă parte a încăperii, înconjurată de mai mulţi bărbaţi printre care şi Pallidar, Maureen îl privea zâmbind. Îi zâmbi şi el, căci îi plăcea ceea ce vedea, dar era încă buimăcit de sosirea ei şi de curajul de a întreprinde de una singură o călătorie atât de grea. Ce naiba o să mă fac?

— E de necrezut ce s-a întâmplat la Hong Kong şi înmormântarea lui Malc, nu-i aşa?

— Ai dreptate, Dimitri. Aş fi pariat că Tess nu va face niciodată aşa ceva.

Oare ce-o avea de gând, se întrebă el din nou, şi ce-o fi fost în scrisoarea către Angélique. N-o putea întreba, nu încă şi din înfăţişarea ei nu se putea deduce nimic. Scrisoarea lui fusese revelatoare: *„Dragă Jamie, domnul Gornt mi-a spus ce prieten bun ai fost pentru fiul meu. Îţi mulţumesc din toată inima. Dar tot nu pot să te iert pentru că nu mi-ai îndeplinit dorinţele – de fapt, politica companiei – pentru că nu l-ai îndrumat spre îndatoririle lui şi nu l-ai determinat să-şi abată atenţia de la acea femeie, sau cel puţin, să-i acorde numai atenţia cuvenită şi să se întoarcă aici; nu pot să te iert că l-ai sprijinit şi l-ai încurajat în nebunia lui, mai ales că am subliniat clar faptul că era minor şi că, deşi era tai-pan cu numele, nu-şi putea exercita prerogativele până nu era instalat oficial şi, spre regretul meu, a trebuit să le exercit, provizoriu, eu însămi.*

Am înţeles de la domnul Gornt că încerci să începi o afacere pe cont propriu. Îţi urez noroc şi îţi mulţumesc pentru anii îndelungaţi de serviciu ireproşabil: În afaceri, Casa Struan nu-ţi va fi niciodată ostilă. Anexez un cec la vedere pentru Londra, în valoare de cinci mii guinee. Te rog să transmiţi cele mai bune gânduri din partea mea

logodnicei tale. Mi-a făcut plăcere s-o cunosc. Tess Struan.”

Radia de bucurie la gândul acelor bani. În felul acesta, compania lui devenea ceva posibil, o afacere mică, pentru a fi sigură, dar îi dădea timpul de care avea nevoie şi putea realiza un progres cu shoya, deşi cum vor mai merge treburile astea fără Nakama/Hiraga – asta nu mai ştia. Îi era milă de el. Şi de Tess. În cazul ei, înţelegea şi o ierta, dar nu pentru bani.

— Ce este, Dimitri?

— Ai toate motivele să fii mândru. Maureen a ta este grozavă!

— O, da. Aşa este!

— Şi ce faci cu Nemi? întrebă Dimitri.

Zâmbetul lui Jamie dispăru, se întunecă din nou la faţă şi se întoarse cu spatele spre uşă.

— O problemă a naibii de afurisită, Dimitri. Am stabilit să mă întâlnesc cu ea diseară.

— Isuse…, în casa lui Struan?

— Nu, mulţumesc lui Dumnezeu. În casa noastră… adică la ea acasă.

— Isuse, ai avut noroc. Şi te duci?

— Da, de ce nu? Isuse Cristoase, nu ştiu… Când Maureen a apărut aşa, pe nepusă masă… nu vreau să spun că nu-mi place de ea, dar încă mai sunt în stare de şoc.

— Sigur, dar e un şoc plăcut. Eşti un bărbat norocos. Ascultă, suntem prieteni vechi şi putem vorbi deschis. Dacă te hotărăşti s-o termini cu Nemi, s-o concediezi sau, mă rog, cum vrei să-i spui, îmi zici şi mie? E bună la pat, nostimă şi vorbeşte binişor limba noastră.

— Foarte bine, dar…

Râsetele bărbaţilor din grupul care o înconjura pe Maureen îi atraseră atenţia într-acolo. Apoi spre Angélique.

— Strălucitoare, nu-i aşa? spuse el. Angélique, vreau să spun.

Angélique şi Sir William îl aşteptau pe Sergheiev. Angélique se hotărâse asupra ţinutei şi a coafurii pentru seara aceasta din timp – le alesese special pentru o

înfruntare cu Tess, această serată urmând să fie prima lor luptă. Deşi duşmanca ei nu venise, Angélique se hotărâse să nu-şi schimbe planul, căci efectul era foarte plăcut. Se gândise dacă să nu-şi pună inelul de jad imperial pe care Malcolm îl comandase la Hong Kong şi care îi fusese adus cu poşta, la o săptămână după moartea lui, provocându-i un alt torent de lacrimi vărsate pe ascuns. Dacă Tess ar fi fost aici, n-ar fi avut nici o ezitare. Fără acest motiv, inelul nu-şi avea rostul.

De fapt, mă bucur că nu este aici, îşi spuse ea. Slavă Domnului că m-a prevenit Vargas. Am nevoie de mai mult timp ca să mă pregătesc pentru acest turnir – faţă în faţă – ah, de timp, să aflu dacă sunt sau nu însărcinată cu copilul lui Malcolm…

— Bună seara, domnule conte, spuse ea zâmbind amabil. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

— Eşti cât se poate de bine venită, datorită dumitale serata este deja un adevărat succes. Bună seara, Sir William. Îi cunoaşteţi amândoi pe toţi cei de aici, cu excepţia unui oaspete nou.

Se lăsă brusc tăcerea şi toţi cei prezenţi priviră cu atenţie, făcând comparaţia de rigoare, în timp ce Sergheiev îi făcea semn să se apropie lui Maureen, înconjurată acum de un cerc de admiratori cărora li se alăturase şi Marlowe.

— Domnişoara Maureen Ross, din Edinburgh, logodnica lui Jamie. Doamna Angélique Struan.

Angélique o văzuse pe Maureen chiar în clipa în care intrase şi o cercetase rapid, de la capul drăgălaş până la pantofii eleganţi şi conchise că nu reprezintă nici o primejdie pentru ea – îl remarcase în trecere şi pe Gornt, dar îl lăsase pentru mai târziu.

— Bine aţi venit în cel mai îndepărtat avanpost britanic din lume, mademoiselle Ross, spuse ea pe un ton plăcut, întrebându-se câţi ani ar putea avea şi spunându-şi, da, noaptea, înfăşurată în şal, putea fi confundată uşor cu femeia aceea – aceeaşi ţinută impunătoare, aceeaşi privire directă. Jamie e bărbat foarte norocos.

— Mulţumesc.

În momentul în care Angélique intrase în încăpere, Maureen o cercetase şi ea, de la capul drăgălaş până la piciorul micuţ, recunoscu că este frumoasă şi deşi, instinctiv, îi plăcea, conchise pe loc că reprezenta o primejdie – ochii ei se mutaseră imediat asupra lui Jamie şi zăriseră privirile lui pline de admiraţie, cât şi pe cele ale bărbaţilor din preajma lui – nu se putea înşela asupra murmurului general de admiraţie şi se pregăti de luptă.

— Îmi face multă plăcere să vă cunosc şi am fost tare mâhnită când am auzit de tragedia dumneavoastră…, toţi am fost foarte mâhniţi – într-un elan de sinceritate, se aplecă înainte şi-şi lipi obrazul de al Angelicăi. Sper că vom fi prietene, spuse ea, zâmbind într-un mod special. Vă rog, hai să fim prietene, am mare nevoie de o prietenă. Jamie mi-a spus ce prietenă bună aţi fost pentru el…

— Nu e nevoie să mă rogi, Maureen. Pot să-ţi spun Maureen şi tu să-mi spui Angélique? întrebă ea cu un zâmbet deosebit, recunoscând şi înţelegând avertismentul subtil, dar clar prezentat că Jamie era proprietatea ei personală şi nu avea voie să flirteze cu el. O să fie foarte plăcut să am o prietenă. Am putea lua mâine ceaiul împreună?

— O, mi-ar face multă plăcere, Angélique. Ce nume frumos şi ce rochie frumoasă! – destul de sobră, totuşi cam prea ajustată pentru doliu, se gândi ea.

— Şi a ta e la fel, culoarea aceasta se potriveşte de minune cu părul tău! – mătase verde, scumpă, dar englezească, nu pariziană, şi croiala demodată, nu contează, se poate îndrepta, dacă devenim prietene mai apropiate, gândi la rândul ei.

— Jamie a fost prieten foarte bun cu soţul meu şi cu mine când am fost la mare ananghie. Eşti foarte norocoasă, spuse ea sincer. Dar unde este logodnicul tău cel chipeş? A, uite-l!

Sub privirile tuturor, Angélique o luă de braţ. Toţi cei prezenţi se luminară la faţă văzând această Antantă Cordială, în timp ce Angélique, care continua să rămână în centrul atenţiei, o conducea pe Maureen spre el.

— Ai grijă, Jamie, se vede foarte limpede că această doamnă este deosebit de preţioasă şi la Yokohama sunt mulţi piraţi.

Cei din jur izbucniră în râs, iar Angélique îi părăsi şi se întoarse la Sir William, salutându-l pe Ketterer în drum – un compliment special şi un zâmbet pentru el şi, mai târziu, lui Marlowe – la fel ca şi lui Settry Pallidar, strălucitor şi rivalizând cu Sergheiev în uniforma lui de cazac.

— Da, Sir William, spuse ea, avem mare noroc!

— Că suntem…

Sergheiev se opri la timp. Fusese cât pe-aci să spună: că suntem în viaţă. Luă în schimb un pahar de şampanie de pe o tavă de argint ţinută de un valet în livrea şi spuse:

— Că suntem în prezenţa a două doamne atât de frumoase! Suntem, într-adevăr, norocoşi. În sănătatea dumneavoastră!

Toţi băură, continuând să facă fiecare comparaţie. Sergheiev era prea îngrijorat ca să se alăture celorlalţi, mult prea preocupat de veştile proaste care sosiseră cu *Prancing Cloud,* mai ales pentru ceilalţi miniştri. Sosise o depeşă urgentă, codificată, de la St. Petersburg, veche de trei luni. Mai întâi relata necazurile obişnuite cu Prusia, care masa trupe la frontiera lor vestică, trimiseseră deja şase armate acolo. Se aşteptau tulburări şi cu Imperiul Otoman şi din partea musulmanilor din sud – se trimiseseră trei armate şi acolo. Bântuia peste tot foametea şi intelectuali ca Dostoievski şi Tolstoi se pronunţau în favoarea schimbărilor şi a liberalizării. În al doilea rând i se ordona să facă presiuni asupra japonezilor să-şi evacueze satele de pescari din insulele Kurile şi Sahalin sub ameninţarea unor „consecinţe grave”. Şi, în al treilea rând, veneau necazurile lui personale: „Sunteţi numit guvernator general al Alaskăi ruse. La primăvară va sosi nava de război *Ţarul Alexandru* care îl va aduce pe cel ce vă va înlocui în Japonii şi vă va transporta pe dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră în capitala noastră din Alaska, Sitka, unde veţi rămâne ca rezident cel puţin doi ani pentru a urgenta Prietenia”.

— De ce eşti atât de abătut, prietene? întrebă Sir

William pe ruseşte.

Sergheiev văzu că Angélique era din nou înconjurată de admiratori, aşa că îl trase la o parte pe Sir William şi îi spuse veştile referitoare la noul său post. Nu-i pomeni însă nimic despre „Prietenie”. Acesta era numele conspirativ al unui plan de stat strict secret, care urmărea înlesnirea unor imigrări forţate, masive, de triburi siberiene îndrăzneţe în teritoriile lor americane din Alaska, ce se întindeau pe sute de mile în interiorul ţării, se învecinau cu Canada şi coborau pe coastă spre sud până în apropierea frontierei americano-canadiene. Oameni robuşti, cutezători, războinici care, în două-trei generaţii, ar fi putut să se întindă spre sud şi spre est, prin preriile vaste şi spre ţărmurile calde şi exotice ale Californiei, ba chiar să ia în stăpânire toată America. Planul acesta fusese propus de un unchi al lui în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

— Doi ani! Asta e o condamnare la închisoare!

— Sunt de acord.

Nici Sir William nu era foarte liniştit în privinţa comportării celor de la Foreign Office, pentru că aveau obiceiul – la fel de olimpian – să numească oamenii pe neaşteptate în fel de fel de posturi.

— Alaska? zise el. Pfui! Nu ştiu nimic despre ea. Ai fost vreodată acolo? Anul trecut, nava cu care mergeam s-a oprit la Vancouver, la colonia noastră de acolo. Este numai un avanpost şi n-am ajuns mai la nord.

— Sitka nu este mult prea departe. Am fost acolo o dată. Avem acum o aşezare permanentă, o mulţime de negustori, câteva sute de barăci, spuse Sergheiev, negru la faţă. Blănuri, ger, nici un fel de legi, analfabeţi, indieni, beţivi şi nici un fel de societate. Un ţinut pustiu, descoperit de Bering şi Kirikov acum vreo sută de ani…, la început au crezut că este tot o parte a teritoriilor noastre de nord, la vreo cincizeci de mile peste un canal, fără să-şi dea seama că era de fapt o strâmtoare, pe care au botezat-o apoi după numele lui Bering. Acum vreo şaizeci de ani şi ceva, unul dintre unchii mei a contribuit la întemeierea Companiei de Blănuri din America Rusă şi l-a numit pe un fiu de căţea –

un văr al meu, Baranov – director al acesteia. Văru-meu a mutat capitala la Sitka, pe o insulă în apropierea coastei, o mizerie, care se numeşte – ghici cum? Insula Baranov. Din nefericire, familia mea a fost aceea care a trezit interesul pentru Alaska, materebit![8] De aceea am fost numit acolo. Naiba să-i ia pe amândoi.

Sir William izbucni în râs şi Angélique se întoarse din nou la ei.

— Pot să râd şi eu?

— Ei, draga mea, nu prea e de râs, e numai o înjurătură rusească, spuse Sir William, notându-şi cu grijă în minte datele aflate pentru a le putea transmite la Londra.

— Umor englezesc, Angélique, râse Sergheiev. Şi cu acest gând fericit, să ne amintim că este ora mesei.

Se înclină galant şi se duse s-o conducă pe Maureen în sufragerie. Sir William îl urmă la braţ cu Angélique, apoi veniră şi ceilalţi. Pe masa cea mare, străluceau tacâmurile de argint, în spatele fiecărui scaun se afla un valet în livrea, în timp ce alţii aduceau cantităţi uriaşe de carne, borş, sfeclă, plăcinte şi carafe cu votcă rece ca gheaţa, şampanie, vinuri franţuzeşti şi şerbet. Erau şi muzicanţi ţigani de pe nava de război rusească şi mai apoi veniră să-i distreze şi nişte dansatori cazaci.

Murmurul conversaţiilor se auzea neîntrerupt, în timp ce toţi continuau încă să facă în mintea lor comparaţie: subţiri şi înalte amândouă, o franţuzoaică şi una de-ale noastre, un accent franţuzesc delicios, altul scoţian, reconfortant. Amândouă numai bune de pat, Angélique mai degrabă, amândouă bune de măritat, Maureen mai degrabă.

[8] Înjurătură rusească, stâlcit transcrisă.

54

Sâmbătă, 5 ianuarie

— Domnu' esti jos, don'soala-tai-tai.

— Domnul Gornt?

Ah Soh dădu din cap afirmativ, stând în uşa budoarului Angelicăi.

— Kwailoh domnu – indică cu mâna o persoană înaltă, apoi închise uşa trântind-o, ca de obicei.

Angélique aruncă o privire rapidă în oglindă. Emoţia înăbuşită era suficientă ca să-i aducă sânge în obraji şi nu mai avea nevoie de fard. Mai zăbovi un moment ca să-şi închidă jurnalul şi să-l pună deoparte. Se mai controlă o dată şi ieşi pe uşă. Purta o rochie de mătase neagră cu multe jupoane, părul legat cu o eşarfă de mătase tot neagră. Inelul cu sigiliu pe deget. Porni în jos, pe scară, ignorându-i pe servitorii ocupaţi cu treburile lor obişnuite de dimineaţă. Intră în biroul tai-panului. Gornt stătea în picioare, lângă fereastră, şi se uita spre golf. Chen aştepta lugubru.

— Bună dimineaţa, Edward.

Edward se întoarse şi îi ieşi în întâmpinare zâmbind.

— Bună dimineaţa, doamnă.

— Să-ţi comand o cafea, sau şampanie?

— Nu, mulţumesc, nimic, am luat micul dejun. Voiam să-ţi povestesc despre Hong Kong, despre lista ta de târguieli, sper că nu te deranjez.

— Mulţumesc. Chen, aşteaptă afară, heya.

În momentul în care rămaseră singuri, Angélique spuse:

— Acesta este acum biroul lui Albert. Îl pot folosi numai când este la contabilitate cu Vargas, aşa că s-ar putea să nu avem prea mult timp. E greu de găsit un loc unde să putem sta de vorbă nestingheriţi. Hai să ne aşezăm aici, Edward, spuse ea, arătând spre masa de lângă fereastră, perdelele sunt trase, trecătorii pot să ne vadă. Aici suntem în siguranţă şi, în fond, ai fost prieten cu Malcolm. Te rog,

repede, spune ce s-a întâmplat.

— Pot să-ţi spun mai întâi ce minunat arăţi?

— Şi tu la fel – nelinişteea ei era acum vădită. Te rog?

— Cred că a mers bine. Cred, spuse el calm. Tess ar fi o admirabilă jucătoare de poker, aşa că nu pot fi sigur. La prima noastră întâlnire i-am vorbit despre informaţiile mele referitoare la Brock, aşa cum ne-am înţeles şi i-am spus de mai multe ori în felurite moduri că am venit la ea datorită ţie. Nu…

— Tu ai fost primul care s-a întâlnit cu ea din cei de pe navă?

— Da, de asta sunt sigur pentru că m-am dus la mal cu şalupa pilot, înainte ca *Prancing Cloud* să tragă la cheu, împreună cu căpitanul Strongbow. Când i-am vorbit despre Brock, n-a prea avut cine ştie ce reacţie, a ascultat atentă, a pus câteva întrebări şi după aceea a zis: Te rog să vii din nou mâine, cu dovezile pe care le ai, imediat după răsăritul soarelui. Vino pe uşa din spate, de pe alee, va fi descuiată, îmbracă-te ca să nu te recunoască nimeni şi fii cu mare grijă, Brock are spioni pretutindeni. În ziua următoare…

— Stai! I-ai vorbit despre, despre moartea lui Malcolm şi despre căsătoria noastră?

— Nu. L-am lăsat pe Strongbow să facă asta, zise Gornt. Am să încep cu începutul. Am mers la ţărm împreună, cu şalupa-pilot, la sugestia mea, fără să spunem la nimeni, nici lui Hoag – e cam gură spartă. M-am oferit să-l sprijin pe Strongbow şi să-l ajut, pentru că am fost martor la o parte din cele întâmplate… Sărmanul om era înspăimântat de moarte, deşi, evident, era de datoria lui să-i spună ce se-ntâmplase. Când a reuşit să-i spună că Malcolm e mort, Tess s-a albit la faţă. Dar în câteva secunde şi-a recăpătat sângele rece, uimitor cât de repede, dar aşa a fost şi apoi a întrebat, cu o voce calmă, cum a murit Malcolm. Strongbow s-a zăpăcit şi a început să se bâlbâie. Am adus certificatul de deces, doamnă Struan, şi concluziile anchetei şi o scrisoare de la Sir William… a fost din cauze naturale… s-a întâmplat la bordul navei *Prancing Cloud,* l-am găsit mort dimineaţa, după seara în care s-a căsătorit… Tess a sărit

atunci ca un arc în picioare şi a urlat: L-ai căsătorit pe fiul meu cu femeia aceea? Strongbow era cât pe-aici să leşine şi a bolborosit cât a putut de repede toată povestea, cu *Pearl,* cu duelul, cum i-am salvat eu viaţa lui Jamie şi l-am ucis pe Norbert, cum l-a găsit pe Malcolm, i-a spus tot ce ştia, cât erai tu de şocată. Sudoarea curgea şiroaie pe el, Angélique. Trebuie să recunosc că şi pe mine mă cam treceau transpiraţiile. După primele ţipete, Tess a înlemnit şi ochii ei aruncau flăcări ca cei ai Medusei. Apoi Strongbow i-a dat câteva scrisori, am observat că una era de la Sir William, a mormăit că îi pare rău, dar n-avea ce face, era totuşi datoria lui să-i comunice veştile.

Gornt scoase o batistă şi-şi şterse fruntea, iar Angélique simţi că se înmoaie, înspăimântată de forţa duşmancei ei. Dacă Tess îl putea face pe Gornt să transpire în halul acesta, ce-i putea face oare ei?

— Stătea neclintită acolo, continuă el şi dintr-o dată s-a întors spre mine. E uimitor cum femeia asta poate să pară atât de... înaltă... şi dură. Dură acum, blândă peste o clipă, dar cu garda ridicată tot timpul. A trebuit să fac un efort ca să nu-mi mişc picioarele din loc şi să nu mă dau înapoi, am privit de jur împrejur, prefăcându-mă că mă tem să nu tragă cineva cu urechea şi am spus repede că şi mie îmi părea nespus de rău, că Malcolm îmi fusese realmente prieten, că şi tu îi eşti prietenă ei şi tocmai datorită ţie mă aflu acolo cu informaţii care să-l ducă la faliment pe Tyler şi pe Morgan Brock. În momentul în care am spus să-l ducă la faliment pe Tyler, furia i-a pierit ca prin minune, cel puţin focul acela din priviri s-a stins, s-a aşezat jos, fără să-şi dezlipească însă ochii de mine şi într-un târziu a spus: Ce informaţii? I-am dat numai câteva date... Iartă-mă, Angélique, n-ai ceva de băut? Nu şampanie, whisky, dacă ai.

Angélique se duse spre bufet şi îi turnă într-un pahar whisky, îşi turnă şi ei apă, în timp ce el continua:

— În ziua următoare i-am adus dovezile şi i le-am lăsat. Ea...

— Stai! Era la fel ca în ziua precedentă?

— Şi da şi nu. Mulţumesc, sănătate, viaţă lungă şi fericită! – bău o înghiţitură zdravănă şi se înecă în momentul în care alcoolul îi ajunse în gât. Mulţumesc! Când am terminat, s-a uitat la mine şi am crezut că am dat greş. Este o femeie înspăimântătoare, n-aş vrea să fiu duşmanul ei.

— Dar mie mi-e duşmancă? Mon Dieu, Edward, spune-mi adevărul!

— Da. Dar lucrul acesta momentan nu contează. Lasă-mă să continui.

Eu…

— I-ai dat scrisoarea mea?

— O, da, scuză-mă, am uitat să-ţi spun, i-am dat-o din prima zi, înainte de a pleca, exact aşa cum ne-am înţeles şi am subliniat din nou că fusese ideea ta. I-am spus că, întrucât făcusem înţelegerea cu Malcolm, tai-panul, înainte de a muri, am considerat înţelegerea ca anulată şi mă pregăteam să mă duc la Shanghai ca să aştept venirea noului tai-pan. Dar tu m-ai căutat şi ai insistat să vin să mă întâlnesc cu ea şi mi-ai spus că îi datoram aceasta prietenului meu, Malcolm, ştiai despre înţelegerea noastră secretă – fără nici un fel de detalii – şi că erai sigură că dorinţa lui ar fi fost să-i transmit mamei sale informaţiile respective cât mai curând cu putinţă şi deci trebuie să fac de urgenţă lucru acesta. La început eu n-am vrut, dar tu ai insistat foarte mult şi, în cele din urmă, m-ai convins. Aşadar datorită ţie mă aflam acolo şi tu m-ai rugat să-i dau scrisoarea. Şi i-am înmânat-o.

— A citit-o de faţă cu tine?

— Nu. Asta a fost în prima zi. În ziua următoare, la întâlnirea noastră din zori, după ce i-am transmis o parte din informaţii, mi-a pus o mulţime de întrebări foarte la obiect şi mi-a zis să revin după apusul soarelui, tot pe uşa din spate. Aşa am făcut. Mi-a spus imediat că dosarul era incomplet. I-am zis, da, desigur, nu avea nici un rost să-i arăt tot materialul până nu-mi dădeam seama dacă o interesa cu adevărat, aşa cum îl interesase pe Malcolm, dacă dorea într-adevăr să-i zdrobească pe cei de la Brock. A

spus că da, şi m-a întrebat eu ce interes aveam, şi de ce eram pornit împotriva lor. I-am spus totul. Toată povestea cu Morgan, adevărul. I-am spus că eu pe Morgan voiam să-l zdrobesc, dar dacă îl nimiceam şi pe tatăl lui, treaba asta nu mă deranja. Nu i-am pomenit nici o clipă că, de fapt, îmi este mătuşă, nici măcar o singură dată şi nici ea n-a spus nimic. Nici o dată. Nu a pomenit nimic nici de scrisoarea ta către ea. N-a făcut decât să pună întrebări. După dezvăluirile legate de Morgan mă aşteptam să spună ceva, că îi pare rău, sau că aşa e Morgan, la urma urmelor este fratele ei. Dar nimic. N-a rostit nici un cuvinţel, a cerut detalii cu privire la înţelegerea mea cu Malcolm şi eu i-am dat contractul – Gornt termină paharul. Contractul tău.

— Contractul tău, spuse ea încet. Cât de mult trebuie s-o urăşti, Edward.

— Greşeşti, n-o urăsc, cred că înţeleg în ce stare de nervi era. Moartea lui Malcolm a zdrobit-o, chiar dacă se silea să ascundă lucrul acesta şi să depăşească momentul. Sunt sigur. Malcolm reprezenta viitorul Nobilei Case, acum trebuie să înfrunte haosul, singura ei rază de speranţă eram eu şi stratagema mea, evident, ilegală chiar şi la Hong Kong, unde regulile sunt mai puţin severe decât în altă parte. Îmi dai voie? zise el ridicând paharul.

— Bineînţeles, zise ea, privindu-l cu admiraţie.

— A citit contractul cu mare atenţie, apoi s-a ridicat în picioare şi a privit în zare, spre portul Hong Kong. Părea fragilă într-un anume fel, dar tare ca oţelul pe de altă parte. Şi când am să primesc şi restul dovezilor? m-a întrebat ea. Şi eu i-am răspuns: Acum, dacă ajungem la o înţelegere. De acord, a zis ea, apoi s-a aşezat jos, a semnat şi ea şi a pus sigiliul în prezenţa secretarei ei ca martoră, apoi i-a spus să-l încuie şi să plece. Ea…

— N-a pomenit nimic de semnătura mea ca martoră.

— Nu, deşi, aşa cum ai prevăzut, sunt absolut sigur că a observat-o din prima clipă. Dar să continuu. Am rămas cu ea vreo patru ore, ajutând-o să parcurgă vălmăşagul acela de hârtii şi copii de pe acte, deşi nu avea nevoie de prea multe îndrumări. Apoi le-a aranjat într-un teanc ordonat şi a

început să mă întrebe despre întâmplarea de pe Tokaido, despre Malcolm, despre tine, despre McFay, Tyrer, Sir William, Norbert, ce mi-a spus mie Morgan la Shanghai, ce părere am despre tine, despre Malcolm, ţi-a făcut el ţie curte sau te-ai ţinut tu după el, fără să lase să-i scape nici un cuvânt de la ea, întrebări şi mereu alte întrebări, evitându-le pe ale mele. Şi are o minte ascuţită precum sabia unui samurai. Dar jur pe Dumnezeul meu, Angélique, de fiecare dată când venea vorba despre Morgan sau despre bătrânul Brock, când îi atrăgeam atenţia asupra unei chichiţe din acte care ne-ar putea fi de folos, sau îi sugeram pe unde ar mai putea trage o ţeapă imperiului lor, ei bine, de fiecare dată Tess aproape că saliva de plăcere.

Angélique se cutremură.

— Crezi că am vreo şansă să fac pace cu ea?

— Cred că da, lasă-mă să termin. M-a întrebat dacă înţelegerea semnată de Malcolm era pentru mine o recompensă suficientă. Am spus că da. Ea a spus: Mâine am s-o înlocuiesc cu un document şi mai legal, parafat şi semnat ca şi celălalt. Şi, acum, în legătură cu ultima problemă pe ziua de azi. Ce trebuie să-i dau acelei femei? Angélique, eu i-am spus că tu nu m-ai rugat nimic, că nu doreai decât să-i transmiţi dorinţele şi speranţele soţului tău, atât şi nimic mai mult, iar dacă se vor dovedi a fi folositoare şi rodnice – i-am spus că nu ştiai nimic despre conţinutul lor – te vei considera suficient de răsplătită.

— Ai folosit cuvântul acesta *soţ.* Şi ea n-a ripostat?

— Ba da, a spus imediat: Sunt informată că acea căsătorie nu este valabilă, indiferent ce ar spune ea sau Sir William.

Angélique începu să tremure, dar Gornt spuse:

— N-o lua aşa de repede, doamnă, ai răbdare. Îţi spun ce a spus ea. Ai răbdare, avem timp destul să ne facem jocul. După această întâlnire a dorit să ne mai vedem încă o dată în seara următoare. Ca să-i ţin atenţia trează, i-am spus că îi văzusem pe cei doi Brock şi le spusesem acelaşi lucru despre cele întâmplate la Yokohama, mai ales în legătură cu duelul şi le-am dat o copie după ancheta cu

privire la incidentul cu Norbert. Bătrânul Tyler era furios ca un buldog turbat, dar Morgan l-a liniştit spunându-i că i-ar fi afectat mult mai mult dacă ar fi tras în Jamie McFay pe la spate, decât moartea unui director oricând uşor de înlocuit.

Angélique îl urmărea cum îşi adună gândurile şi inima îi bătea cu putere, căci mai erau atâtea întrebări la care încă nu primise răspuns.

— Şi va acţiona… va acţiona pe baza acelor dovezi?

— Cu dovezile mele? În mod sigur, şi chiar repede. Eu o să-mi văd realizată răzbunarea, iar tu o să ajungi la o înţelegere cu ea.

— Ce te face să fii aşa de sigur?

— Sunt sigur, doamnă, nu te teme. Mi-au trebuit ani întregi în care mi-am muşcat limba şi m-am ploconit, dar, în curând…, ai să vezi! Când i-am vorbit despre întâlnirea mea cu cei doi Brock, mi-a pus o mulţime de întrebări despre ei, care a fost reacţia lui Tyler la vestea căsătoriei şi morţii fiului ei ş.a.m.d. Şi n-a folosit nici măcar o singură dată cuvântul *tată.* I-am spus sincer că au râs cu hohote când au aflat de căsătoria ta pe mare împotriva voinţei ei; bătrânul Brock a spus: Aşa-i trebuie cotoroanţei, asta e răsplata pentru că s-a ridicat împotriva mea! I-am spus de-a dreptul că se bucurau pe faţă de moartea lui Malcolm, iar Morgan a spus că acum când nu mai au tai-pan, la 1 februarie Tess o să fie scoasă din Jockey Club, făcută zob în Hong Kong, iar Tyler adăugase: Şi eu am să fiu tai-pan, familia lui Dirk în rahat şi Nobila Casă la fel şi i se va uita până şi numele pentru totdeauna!

— I-ai spus tu asta? Angélique simţea că-i vâjâie capul.

— Da, doamnă, doar asta spusese Tyler şi chiar aşa spusese. El e motorul în stare s-o facă să înnebunească, aşa că mi-am zis să redau totul exact şi când am făcut aşa, o, Dumnezeule, doamnă, capul a început să-i tremure şi ochii mai mai să-i iasă din orbite şi mi-era teamă că o să apară din nou Medusa Gorgona. Dar n-a apărut, de astă dată nu. De astă dată focul inamicului fusese respins, deşi mai era încă acolo, o, da şi încă cum, doamnă! Dar a reuşit să-l stăpânească, a ţinut totul în ea, dar chiar şi aşa, eu, al

dracului să fiu… scuză-mă, chiar şi aşa începusem să transpir. Nu se cuvenea ca o femeie să ţină în ea atâta ură, dar dacă te gândeşti la Tyler şi la Morgan, înţelegi uşor cu cine seamănă. După ce s-a mai liniştit puţin, i-am spus că Tyler fusese de acord cu propunerea lui Morgan să mă întorc aici în calitate de director, pentru o perioadă de probă, pentru un an, cu o mulţime de ameninţări cumplite în cazul în care nu fac faţă. M-a întrebat ce salariu am. Excelent, a zis ea. În public vom fi duşmani, în secret vom fi aliaţi apropiaţi şi, dacă Brock şi Fiii se prăbuşeşte, ceea ce sper din toată inima, firma dumitale Rothwell-Gornt îi va lua locul. Asta a fost tot, Angélique, şi, în plus, s-a hotărât să-l trimită pe Hoag înapoi, aici şi ţi-a scris o scrisoare.

Gornt îşi sorbi whisky-ul care acum nu-l mai ardea pe gât.

— N-am întrebat ce ţi-a scris şi nici nu ţi-am luat în alt fel apărarea, decât spunând mereu, cu fiecare ocazie, că, dacă planul meu o va ajuta să-i nimicească pe Brock, ţie trebuie să-ţi mulţumească. Ce ţi-a scris?

Angélique îi dădu scrisoarea.

— O grămadă de bălegar învelită în bumbac fin, spuse el, înapoindu-i scrisoarea. Este prima treaptă spre negociere – şi se vede de aici că am insistat: este convinsă că trebuie să-ţi mulţumească şi ţie. Ai să câştigi.

— Ce să câştig? Că n-o să mă hărţuiască pe cale legală?

— Şi asta, şi o alocaţie. Recunoaşte că ţi-a rămas datoare.

— Da, dar atât şi nimic mai mult, numai ameninţări.

— Dar avem câteva atu-uri.

— Care?

Se auziră voci venind de afară.

— Timp, printre altele, Angélique. Diseară te invit să luăm masa împreună şi vom putea sta nestingheriţi de vorbă şi…

— Nu în clădirea lui Brock şi nu singuri. Trebuie să avem mare grijă, spuse ea repede. Te rog să-i inviţi şi pe Dimitri şi pe Marlowe. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, Edward, trebuie să ne prefacem că nu suntem chiar aşa de

apropiaţi, căci asta ar face-o pe femeia aceea să devină suspicioasă şi de auzit va auzi cu siguranţă, căci Albert este cu totul de partea ei. Dacă nu putem discuta diseară, mâine la zece dimineaţa am să ies la plimbare şi putem continua…

Ca să evite îmbrăţişarea pe care o presimţea din partea lui, îl sărută repede pe obraz şi îi întinse mâna, mulţumindu-i cu căldură. Rămasă din nou singură în intimitatea budoarului ei, Angélique începu să se frământe. Ce atu-uri? Care aşi? Şi ce e cu zâmbetul acela ciudat? Şi ce înţelegere făcuse de fapt cu Tess? Îmi ascunde oare ceva? E adevărat că din scrisoarea ei se vede că a convins-o de ajutorul meu şi asta e important. Poate că sunt prea suspicioasă? Dacă aş fi putut să fiu şi eu acolo! Apoi începu să se frământe cu întrebarea: sunt sau nu sunt însărcinată. O dată, înspăimântată, îi pomenise despre asta lui Babcott care îi spusese:

— Ai răbdare, nu-ţi face griji.

Pentru o clipă se întrebă dacă Babcott şi Phillip Tyrer se vor mai întoarce de la Yedo, din cuibul duşmanului în care se duseseră de bună voie, trimişi de Sir William.

Bărbaţii cu prostiile lor, cu răbdarea, falsitatea şi priorităţile lor tâmpite! Ce ştiu ei?

În castelul din Yedo, Yoshi era neliniştit şi iritat. Era târziu, stătea în apartamentul său şi nu avea nici un fel de veste cu privire la felul cum se desfăşurase examenul medical al lui tairo, făcut de doctorul gai-jin. Când se întorsese în ziua precedentă de la Kanagawa împreună cu doctorul şi cu Tyrer, îi instalase în palatul unui daimyo, aflat în afara zidurilor castelului pe care îl alesese cu grijă, adusese personal şi gărzi de jur împrejur pentru a le asigura securitatea şi îl invitase imediat pe Anjo ca să fie examinat. Tairo sosise într-un palanchin modest, închis, protejat de gărzile lui – tentativa de asasinat comisă împotriva lui avusese loc la numai 100 de yarzi de locul acela. Lucrul acesta, coroborat cu atacul masiv al shishilor împotriva shogunului Nobusada şi diferitele atentate asupra

lui Yoshi făcuseră să crească sensibilitatea celor din Sfatul Bătrânilor cu privire la problemele de securitate.

Yoshi împreună cu Phillip Tyrer şi Babcott alături de el, ieşiră în întâmpinarea palanchinului în curte. Făcură câte o plecăciune, Yoshi cea mai adâncă, râzând în sinea lui în momentul în care Anjo, care se strâmba de durere, fu ajutat să coboare.

— Tairo, acesta este doctorul gai-jin, B'bc'tt şi interpretul Firrup Taira.

Anjo se zgâi în sus la Babcott.

— Eeee! Omul ăsta e înalt ca un copac! Aşa de mare, un monstru! Oare bărbăteasca sculă e pe măsură? îşi mută privirea la Phillip Tyrer şi începu să râdă cu hohote. Părul ca paiele, chip de maimuţă, ochii albaştri ca de porc şi un nume japonez. Un nume din familia dumitale, nu-i aşa, Yoshi-donno?

— Numele sună aproape la fel, spuse Yoshi scurt, apoi se adresă lui Tyrer. Când terminaţi consultaţia, trimiteţi-i pe aceşti doi oameni după mine, arătă cu mâna spre Misamoto, pescarul, spionul şi falsul samurai şi spre paznicul permanent al lui Misamoto, samuraiul care primise ordin să nu-l lase niciodată singur cu vreun gai-jin. Anjo-donno, sunt convins că sănătatea dumitale se află în mâini bune.

— Îţi mulţumesc că ai aranjat această consultaţie. Doctorul va fi trimis la dumneata când voi socoti eu de cuviinţă, nu-i nevoie să-i laşi aici pe aceşti doi oameni, nici un fel de oameni de-ai dumitale…

Asta fusese cu o zi înainte. Toată noaptea se perpelise, iar dimineaţa aceasta continuase să se perpelească şi să spere. Făcuse modificări în camera lui care era acum şi mai austeră. Fuseseră înlăturate toate urmele care aminteau de prezenţa lui Koiko. Doi paznici stăteau în spatele lui şi doi la uşă. Se ridică nervos de la masa lui de lucru, se duse spre fereastră şi se rezemă de pervaz. Jos, departe, se vedea palatul daimyo din cercul interior. Gărzile lui tairo erau tot acolo. Nu se vedea nici un alt semn de activitate. Peste acoperişurile caselor din Yedo se vedea oceanul, norişorii

de fum pe care îi scoteau câteva nave comerciale şi una de război mai departe, îndreptându-se spre Yokohama.

Oare ce încărcătură au? se întreba el. Puşti? Trupe, tunuri? Oare ce mai pun la cale? Vrând să-şi calmeze nervii, se aşeză din nou la masă, să facă exerciţii de caligrafie. De regulă, aceste exerciţii îl domoleau. Astăzi însă nu-i aduseră pacea mult dorită. Trăsăturile elegante de penel ale lui Koiko continuau să se formeze pe hârtie şi oricât se străduia nu putea să nu-i vadă mereu chipul în minte.

— Baka! ţipă el, trasând o linie greşită care îi distruse munca de o oră întreagă.

Aruncă pensula, stropind un tatami cu cerneală. Paznicii se foiră neliniştiţi, iar Yoshi se dojeni în gând pentru lipsa lui de control. Trebuie să-ţi ţii amintirile în frâu. Trebuie. Din ziua aceea nefericită, se simţea copleşit de amintirea ei. Gâtul acela subţire, abia dacă simţise când îl retezase cu spada – apoi plecase în loc să-i aprindă rugul. Şi cel mai rău era noaptea. Se simţea singur în pat şi-i era frig, dar nu suporta altă prezenţă feminină, sau un sprijin, căci îşi pierduse toate iluziile. După trădarea oribilă prin care introdusese balaurul acela de femeie, Sumomo, în intimitatea camerelor lui interioare! Nu, nu avea nici o scuză pentru asta, nici una, îşi spuse el din nou, absolut nici una. Sigur a ştiut despre ea. Nici o scuză, nici un fel de iertare, nici chiar acum când credea că se sacrificase, se repezise să-l apere şi primise în piept shurikenul care-i era destinat lui. Nu mai putea avea încredere în nici o femeie de acum înainte, cu excepţia soţiei lui şi, poate, a concubinei. Nu trimisese după nici una din ele, le scrisese numai şi le spusese să aştepte, să aibă grijă de copii şi de securitatea castelului.

Nu simţea o bucurie adevărată, nici măcar datorită victoriei asupra gai-jinilor, deşi era convins că făcuse un pas însemnat înainte şi era sigur că şi Bătrânii vor rămâne în extaz, când le va spune. Chiar şi Anjo. Cât e de bolnav câinele ăla bătrân? Sper că de moarte. Oare uriaşul o să facă minuni şi o să-l vindece? Sau se cuvine să dea crezare doctorului chinez, despre care Inejin spune că nu se înşeală

niciodată şi care-i şoptise că moartea e pe aproape?

Nu contează. Anjo, bolnav sau nu, va asculta acum de mine şi ceilalţi vor face la fel şi vor fi, în sfârşit, de acord cu propunerile mele. De ce nu? Gai-jinii sunt puşi acum cu botul pe labe, din partea flotei nu-i mai ameninţa nici o primejdie, Sanjiro putea fi considerat deja un om mort, datorită gai-jinilor, Ogama era mulţumit la Kyoto, shogunul Nobusada va primi ordin să se întoarcă la Yedo unde îi este locul, după ce le va fi explicat rolul pe care trebuie să-l joace băiatul în planul său cel mare. Şi va trebui nu numai să se întoarcă, ci să se întoarcă singur, lăsându-şi soţia ostilă, pe prinţesa Yazu: „Să-l urmeze după câteva zile”! Adică niciodată dacă Yoshi reuşea ce-şi pusese în gând. Nu era nevoie să-şi împărtăşească şi altora intenţiile. Numai lui Ogama.

Dar nici Ogama nu trebuie să ştie chiar tot, ci numai rolul care îi revine lui: să-i sucească capul prinţesei Yazu şi să o facă să divorţeze „la cererea împăratului”. Ogama va avea grijă ca prinţesa să nu le stea în cale până va fi total neutralizată şi fericită să trăiască în acea mlaştină de întreceri poetice, misticism şi ceremonialuri din cealaltă lume, care era palatul imperial. Şi cu un nou soţ: Ogama.

Nu, nu Ogama, îşi zise el, amuzat şi cinic, deşi bineînţeles că voi propune această unire. Nu, altcineva, altcineva cu care ea să fie satisfăcută, prinţul căruia îi fusese promisă cândva şi care tot o mai venerează. Ogama va fi un aliat preţios, în multe privinţe. Până ce Yoshi va ajunge destul de departe.

Între timp însă nu trebuie să le împărtăşesc nici lui Ogama, nici lui Anjo, nimănui un adevăr fundamental pe care l-am descoperit în legătură cu gai-jinii: ei nu înţeleg timpul aşa cum îl înţelegem noi, şi nu gândesc la fel ca noi despre timp. Sunt preocupaţi de timp, de minute, de ore, de zile şi de luni, care pentru ei au importanţă. Ei consideră că timpul este finit. Noi nu-l considerăm aşa. Pentru ei, întâlnirile fixate sunt sfinte. Pentru noi nu. Sunt subordonaţi şi controlaţi de concepţia lor despre timp. Aceasta este aşadar o armă cu care îi putem întotdeauna învinge.

Zâmbi în sinea lui, încântat de acest secret şi visând la o mie de modalităţi de a profita de concepţia gai-jinilor despre timp şi de a folosi timpul cel adevărat pentru a-i domina şi, prin ei, a stăpâni viitorul. Răbdare, răbdare, răbdare. Deocamdată, am Porţile, deşi oamenii lui Ogama îi controlează pe oamenii mei care păzesc Porţile. Asta nu contează. În curând, le vom stăpâni pe deplin, la fel ca şi pe Fiul Cerului. Din nou. Oare am să mai apuc să văd asta? Dacă apuc, apuc: dacă nu, nu. Karma.

Râsul lui Koiko îl făcu să simtă un bulgăre de gheaţă pe spinare: Ah, Tora-chan, tu şi karma! Uluit, se uită de jur-împrejur. Nu era ea. Râsul venea de pe coridor, amestecat cu alte voci.

— Stăpâne?

— Vino înăuntru, spuse el, recunoscându-l pe Abeh.

Abeh păşi înăuntru şi îi lăsă pe ceilalţi afară. Paznicii se relaxară. Împreună cu Abeh venise şi una din servitoarele casei, o femeie veselă, de vârstă mijlocie, care ducea o tavă cu ceai proaspăt. Amândoi îngenunchează şi se prosternară.

— Pune tava pe masă, spuse Yoshi.

Servitoarea făcu ce i se spusese, continuând să zâmbească. Abeh rămase în genunchi lângă uşă. Primise ordine noi: nimeni nu avea voie să se apropie la mai puţin de doi metri, fără o permisiune specială.

— De ce ai râs?

Spre mirarea lui, femeia răspunse veselă:

— De uriaşul gai-jin, sire. L-am văzut în curte şi am crezut că văd un kami, de fapt, doi, sire, şi celălalt, cu părul galben şi ochi albaştri de pisică siameză. Eee, sire, nu m-am putut abţine să nu râd. Închipuiţi-vă, ochi albaştri! Ceaiul este de anul acesta, cum aţi poruncit. Doriţi şi ceva de mâncare?

— Mai târziu, spuse el şi-i făcu semn să plece, simţindu-se acum ceva mai calm, căci căldura din vocea femeii era molipsitoare. Abeh, sunt în curte? întrebă Yoshi. Ce se întâmplă?

— Vă rog să mă iertaţi, sire, nu ştiu, spuse Abeh, încă

furios pe faptul că în ziua precedentă Anjo le poruncise tuturor să plece. Căpitanul gărzilor lui tairo a venit acum un moment şi a poruncit… mi-a poruncit să-i conduc înapoi la Kanagawa. Ce să fac, sire? Bineînţeles că o să doriţi să-i vedeţi dumneavoastră mai întâi.

— Unde este acum tairo Anjo?

— Nu ştiu decât că cei doi gai-jini trebuie duşi înapoi, la Kanagawa, sire. L-am întrebat pe căpitan cum a mers consultaţia şi el mi-a răspuns cu insolenţă: Ce consultaţie? După care a plecat.

— Adu-i pe gai-jini aici.

Curând se auziră paşi grei, de străini. O bătaie în uşă.

— Gai-jinii, sire.

Abeh se dădu la o parte şi le făcu semn lui Babcott şi Tyrer să treacă înainte, îngenunche şi se prosternă. Babcott şi Tyrer făcură o plecăciune stând în picioare. Amândoi erau nebărbieriţi şi foarte obosiţi. Imediat unul dintre paznici se repezi furios şi-l îmbrânci pe Tyrer, făcându-l să cadă în genunchi.

Celălalt încercă acelaşi lucru cu Babcott, dar doctorul se răsuci cu o viteză surprinzătoare pentru un om atât de masiv, îl apucă pe om de haine din apropierea gâtlejului cu o singură mână, îl ridică în sus şi îl izbi de peretele de piatră. Timp de o secundă îl menţinu pe omul care îşi pierduse cunoştinţa suspendat acolo, apoi îi dădu drumul să se prăbuşească uşurel pe podea. În liniştea încremenită care se lăsase, Babcott spuse nonşalant:

— Gomen nasai, Yoshi-sama, dar asemenea gesturi nu sunt pentru oaspeţi. Phillip, te rog să-i traduci asta şi spune-i că nu l-am omorât, dar că acest nătărău lipsit de maniere va avea dureri de cap timp de o săptămână.

Ceilalţi samurai ieşiseră din încremenire şi puseseră mâinile pe săbii.

— Nu! făcu Yoshi, furios pe gai-jini şi furios şi pe gărzile lui, acestea îngheţară.

Phillip se ridică anevoie, îl ignoră pe paznicul care rămăsese inert şi vorbi în japoneza lui greoaie, cu poticneli.

— Vă rog, iertare, Yoshi-sama, dar doctor-sama şi eu,

noi plecăciune după obicei străin. Politicos, da? Nu vrut face rău. Doctor-sama spune iertare, om nu mort numai… căută cuvântul, nu-l găsi, aşa că arătă cu mâna spre cap. Durere, o săptămână, două.

Yoshi izbucni în râs. Tensiunea dispăru din încăpere.

— Luaţi-l de aici. Când se trezeşte să-l aduceţi înapoi.

Făcu semn celorlalţi să se întoarcă la locurile lor şi îi invită pe englezi să se aşeze în faţa lui. După ce aceştia se aşezară cam anevoie, întrebă:

— Cum a mers consultaţia?

Imediat Babcott şi Tyrer răspunseră cu cuvinte simple, aşa cum se înţeleseseră în prealabil, şi îi explicară că examenul decursese bine, că tairo avea o hernie, o vătămătură, că Babcott îl putea ajuta să-i ia durerile cu un bandaj şi nişte doctorii care vor fi pregătite şi trimise din colonie, că tairo fusese de acord ca Babcott să se întoarcă peste o săptămână să-i fixeze bandajul şi să-i aducă rezultatul analizelor. Între timp îi dăduse nişte leacuri care îi vor lua durerile şi îl vor ajuta să doarmă. Yoshi ridică din sprâncene.

— Şi această ‘emie’ este permanentă?

— Doctor-sama spune că…

— Ştiu că doctorul vorbeşte cu ajutorul tău, Taira, se stropşi Yoshi, enervat de cele auzite, tradu numai cuvintele lui fără titlurile ceremoniale!

— Da, sire. Spune vătămătură este permanent – un cuvânt nou pentru el. Tairo Anjo are nevoie… are nevoie doctorie opreşte întotdeauna dureri, scuzaţi, orice moment din zi şi foloseşte bandajul tot aşa, tot ziua întreag – Tyrer folosi cuvântul englezesc pentru bandaj şi făcu un gest în jurul taliei, pentru a explica faptul că e vorba de o centură şi un punct de presiune. Doctor gândeşti că tairo-sama face bine dacă ai grijă. Nu poţi… nu poate lupte uşor cu sabie.

Yoshi se posomorî, căci rezultatul nu-l încânta.

— Cât timp…

Se opri şi făcu un gest cu mâna spre gărzile personale, concediindu-le:

— Aşteptaţi afară. Abeh rămase pe loc. Şi tu!

Căpitanul închise nemulţumit uşa în urma lui.

— Spuneţi-mi adevărul: cât timp va mai trăi? întrebă el.

— Asta numai Dumnezeu ştie.

— O, zeii! Ce crede doctor-sama? Cât va mai trăi?

Babcott ezită. Se aşteptase ca tairo să-i poruncească să nu-i spună nimic lui Yoshi, dar după ce îi vorbise despre hernie şi despre doctorie şi mai ales după ce îi dăduse puţin laudanum, care îi luase durerile aproape instantaneu, tairo chicotise fericit şi-l încurajase să răspândească veştile bune. Dar hernia nu era decât o parte a problemei.

Diagnosticul lui complet, cel pe care nu i-l comunicase lui Anjo şi nici lui Phillip Tyrer, căci dorea să se gândească în linişte după ce va face analiza urinei şi a scaunului şi după ce se va fi consultat cu Sir William şi va reexamina pacientul, era, şi se temea că aşa-i într-adevăr, o deteriorare gravă a intestinelor din cauze necunoscute. Examenul clinic nu durase decât o oră sau cam aşa ceva, discuţia cu pacientul durase în schimb câteva ore. La vârsta de patruzeci şi opt de ani, Anjo era într-o stare generală proastă. Dinţii îi erau cariaţi, în mod sigur urma să facă septicemie din cauza lor mai devreme sau mai târziu. Stomacul şi organele interne reacţionau prost, se simţea o constricţie în interior, iar prostata era foarte mărită.

Avusese probleme ca să ajungă la un diagnostic din cauza lipsei de fluenţă a lui Tyrer în japoneză, mai ales că pacientul era nerăbdător, nu avea încredere în el şi nu era dispus să dezvăluie anumite simptome. Fusese nevoie de nenumărate întrebări şi o infinită răbdare pentru a stabili că, probabil, omul avea dureri în intestine, o jenă în timpul urinatului şi nu reuşea să menţină erecţia, fapt care părea să-l supere cel mai mult, deşi Anjo ridicase tot timpul din umeri şi nu voise să recunoască nici unul din aceste simptome.

— Phillip, spune-i seniorului Yoshi că eu consider că va trăi atât cât trăieşte în medie un bărbat de vârsta lui în starea în care este el acum.

Durerea de cap îl cuprinsese din nou pe Tyrer, sporită acum şi de dorinţa lui de a face o treabă bună.

— El trăieşte aproape la fel ca bărbat de vârstă la fel.

Yoshi reflectă şi el la cele auzite, conştient de dificultăţile ridicate de traducerea şi de exprimarea unor chestiuni delicate într-o limbă străină insuficient cunoscută. De aceea trebuie să se limiteze la întrebări simple.

— Întreabă: doi ani, trei ani, un an?

Îl privea cu atenţie pe Babcott, nu pe Tyrer.

— Greu de spus, senior. În o săptămână poate ştie mai bine.

— Dar acum? Adevărul. Un an, doi sau trei, ce crede?

Babcott înţelesese încă înainte să plece din Kanagawa că funcţia lui aici nu era numai aceea de doctor. Sir William îi spusese:

— Ca s-o spunem pe-a dreaptă, bătrâne, dacă se adevereşte că pacientul este într-adevăr Anjo, tu eşti în acelaşi timp un reprezentant important al Guvernului Majestăţii Sale, al meu, al coloniei şi chiar un ticălos de spion, aşa că, dragă George, te rog să nu ratezi această ocazie unică…

În ceea ce-l privea, el se considera mai ales şi în primul rând medic. Şi trebuia să respecte secretul profesional. Fără îndoială că Yoshi era duşmanul pacientului, un duşman puternic, dar şi un potenţial prieten al Guvernului Majestăţii Sale. Punând în balanţă cele două elemente reieşea că, privind lucrurile în perspectivă, Yoshi era mai important. Anjo era cel care emisese ordinul de evacuare a gai-jinilor, era şeful Administraţiei Bakufu şi, în cazul că Yoshi nu moare de moarte violentă, Anjo va muri în mod cert cu mult înaintea lui. Dacă vei fi forţat să răspunzi, ce ai să spui? se întrebase el. Un an. Dar, în loc de aceasta, zise:

— Unu, doi sau trei? Regret, Yoshi-sama, acum nu ştiu.

— Ar putea fi mai mult?

— Îmi pare rău, nu pot răspunde acum.

— Ai să poţi spune săptămâna viitoare?

— Poate că am să pot spune, nu mai mult de trei ani. Săptămâna viitoare.

— Poate că ştii mai mult decât spui, acum sau săptămâna viitoare.

Babcott zâmbi numai cu gura.

— Phillip, spune-i te rog cât mai politicos, că sunt aici la invitaţia lui ca oaspete. Ca doctor, nu ca vraci, şi nu sunt obligat să mă întorc săptămâna viitoare sau în oricare altă săptămână.

— La naiba, George, mormăi Tyrer disperat, nu vreau să dau de dracu', nu ştiu cum se spune *vraci* şi, naiba să mă ia, nu mă descurc cu toate nuanţele astea. Vorbeşte mai simplu.

— Ce-ai spus, Taira? întrebă Yoshi aspru.

— Oh! sire, că… greu traduci cuvinte de la conducători mari când…, când ai multe sensuri şi nu ştie bine cuvânt…, cuvântul bun, vă rog să mă scuzaţi.

— Ar trebui să studiezi cu mai multă sârguinţă, spuse Yoshi enervat, furios că nu avea un interpret al lui. Te descurci bine, dar nu destul de bine! Trebuie să studiezi mai mult. Este important să munceşti mai mult! Şi acuma ce a spus, exact?

Tyrer trase adânc aer în piept şi începu să transpire.

— El spune, el doctor, el nu Dumnezeu, Yoshi-sama, nu ştii exact despre tairo. El…, el aici Yoshi invitat. Îmi pare rău, dacă doctor-sama nu vrei vine Yedo, nu vine Yedo – Tyrer muri încă un pic văzându-l pe Yoshi că zâmbeşte la fel de nesincer ca şi Babcott ceva mai înainte şi blestemă în gând ziua când se hotărâse să devină interpret. Iertare.

— *So ka!*

Yoshi cântărea mişcarea următoare. Doctorul se dovedise a fi folositor, deşi ascundea de el unele fapte. În acest caz însemna că, în concluzie, situaţia era rea, nu bună… Gândul acesta îi făcu plăcere. Şi mai era un gând care îi făcea plăcere. Se baza pe o idee minunată pe care i-o sugerase fără să vrea Misamoto cu câteva luni în urmă. Yoshi o pusese imediat în practică prin şeful spionilor lui, Inejin. Era vorba de a-i controla pe barbari prin intermediul târfelor lor.

Inejin fusese deosebit de eficient, ca întotdeauna. Astfel că în momentul de faţă, Yoshi ştia o mulţime de lucruri despre satul gai-jin Yoshiwara, ştia care sunt hanurile cele

mai căutate, ştia de Raiko şi de târfa acestui gai-jin atât de urât, Taira, cea cu mai multe nume şi care acum îşi spunea Fujiko. Ştia şi despre ciudata târfă a lui Furansu-san. Şeful gai-jin, Sir W'rum nu avea o târfă anumită. Serata folosea două, din când în când. Nemi fusese numită consoartă a negustorului gai-jin şef şi era o sursă de informaţii deosebit de bună. Doctorul nu frecventa Yoshiwara. De ce? Meikin o să afle… Ah, da, Meikin, trădătoarea, nu te-am uitat!

— Spune-i doctorului că aştept cu nerăbdare să-l revăd săptămâna viitoare, adăugă el cu o voce neutră. Şi mulţumeşte-i. Abeh!

Abeh fu imediat în cameră, în genunchi.

— Însoţeşte-i la Kanagawa. Nu, du-i la şeful gai-jin în persoană, până la Yokohama, şi adu-l înapoi pe renegatul Hiraga.

— Hello, Jamie, e ora mesei. Aseară mi-ai spus să vin la tine la ora unu.

Maureen îi zâmbea din uşă, cu boneta pe cap şi îmbrăcată frumos, cu obrajii îmbujoraţi de plimbarea pe care o făcuse venind aici tocmai de la casa Struan.

— Ai spus la ora unu ca să mergem la masă la Clubul ăla al tău.

— Vin imediat, fetiţă, spuse el distrat.

Termină scrisoarea către bancherul lui din Edinburgh în care îi povestea despre firma mixtă cu shoya, incluzând şi poliţa de la Tess Struan pentru depozit. Trebuie să fac cumva să vorbesc cu Nakama-Hiraga imediat ce apare aici. Dar unde naiba e diavolul ăsta? Sper pe Dumnezeul meu că n-a şters-o definitiv, aşa cum cred cu toţii.

— Ia loc, vine şi Albert cu noi.

Jamie era aşa de cufundat în gânduri, că nu observă dezamăgirea ei. Noul lui birou era în clădirea ziarului *Guardian,* aproape de Mahalaua Beţivilor, pe Strada Mare. Era mult mai mic decât cel pe care-l ocupase în clădirea Struan, dar avea o vedere frumoasă spre port, lucru foarte important pentru negustorul căruia îi place să urmărească mersul navelor care vin şi pleacă. Nu era mobilat decât cu o masă şi trei scaune, şase dulapuri-fişete. Teancuri de cărţi

şi cutii, topuri de hârtie albă, tocuri şi câteva registre noi erau împrăştiate peste tot. Pe biroul lui se aflau alte hârtii, scrisori, comenzi şi un afiş mare, care anunţa înfiinţarea noii sale companii şi prezenta oferte de afaceri. Toate acestea trebuiau să fie gata până la plecarea navei *Prancing Cloud.*

— Ai dormit bine?

Jamie sigilă scrisoarea şi abia dacă auzi răspunsul ei:

— Da, mulţumesc, dar tu?

Şi luă altă scrisoare. Scrisorile erau copiate de doi funcţionari portughezi care lucrau în biroul lor de la capătul coridorului, lângă imprimerie. Funcţionarii îi fuseseră împrumutaţi de MacStruan până avea să-şi angajeze el nişte lucrători permanenţi.

— Albert e un băiat bun, nu-i aşa? remarcă el distrat. I-am spus că s-ar putea să întârziem.

Dacă ar fi fost după el, ar fi lăsat naibii clubul şi l-ar fi rugat pe unul dintre funcţionari să-i facă un sandviş, sau să-i aducă o porţie din mâncarea chinezească pe care o comandau în fiecare zi din Mahalaua Beţivilor. O jumătate de oră mai târziu puse tocul jos.

— Gata? întrebă el vioi.

— Mda!

— Ce s-a întâmplat? întrebă el remarcându-i mâhnirea.

— Păi, băiatule, speram că vom fi singuri la masă, ca să putem sta de vorbă – avem atâtea lucruri de discutat şi aseară evident că nu am avut timp. A fost o petrecere drăguţă, nu-i aşa?

— Da, a fost drăguţ. Dansatorii cazaci au fost uimitori. Avem o mulţime de timp ca să stăm de vorbă, scuză-mă, n-am ştiut că e ceva atât de important.

— Şi Angélique a fost uimitoare, da, şi mulţi dintre prietenii tăi, Marlowe şi Settry! Maureen râse înveselită.

Uşurat, Jamie îşi luă iar figura lui de om preocupat, apucă haina şi deschise uşa.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, zise el.

— Aseară, după ce ne-am spus noapte bună ai plecat de acasă.

Reacţionă prea târziu, astfel că nu reuşi să-şi ascundă roşeaţa din obraji.

— Da, ăăă, da, am avut treburi.

— Ţi-am bătut la uşă şi nu mi-a răspuns nimeni, voiam numai să mai stăm de vorbă, nu eram obosită. Ai spus că eşti obosit.

— Păi, da, atunci eram, dar pe urmă n-am mai fost. Mergem?

— Da, ce foame îmi e!

Ieşiră pe promenadă. Nu erau decât puţini oameni aici. Vremea nu era chiar foarte plăcută, marea era agitată şi vântul pătrunzător.

— Nu e chiar aşa de rău ca la Glasgow pe timpul ăsta, spuse ea pe un ton plăcut şi îl luă de braţ.

— Asta-i drept şi frigul nu va mai dura mult, în curând va veni primăvara, cel mai plăcut anotimp, primăvara şi toamna sunt anotimpurile cele mai plăcute aici.

Acum, că subiectul periculos fusese evitat, Jamie respira ceva mai uşurat.

— Da, primăvara şi toamna e cel mai bine.

— Ai fost la Yoshiwara? întrebă ea binevoitoare.

Un ac de gheaţă îi porni din testicule până la inimă şi înapoi şi o mie de răspunsuri îi veniră pe loc în minte, dintre care cel mai bun era: „Dacă vreau să mă duc la Yoshiwara, pe Dumnezeul meu, am să mă duc şi nu suntem căsătoriţi şi chiar dacă am fi… şi ţi-am spus că nu vreau să ne căsătorim, cel puţin nu acum, nu acum când afacerea mea cea nouă tocmai începe să se înfiripeze”.

Deschise gura, sigur de sine, să-i dea tocmai acest răspuns, dar, dintr-un motiv necunoscut, vocea lui strangulată rosti anevoie:

— Aaaa, eu… da, am fost, dar…

— Şi te-ai distrat bine?

— Uite ce e, Maureen, sunt anumite…

— Ştiu de Yoshiwara şi ştiu cum sunt bărbaţii, băiatule, spuse ea blând şi fără sfială. Ai petrecut bine?

Jamie se opri, dezorientat de tonul blând şi purtarea ei amabilă.

— Eu, păi, cred că… dar vezi, tu, Maureen…

— E prea frig ca să stăm pe loc, Jamie dragă, – Maureen îl luă prieteneşte de braţ şi-l sili să continue mersul spunând: Aşadar, ai petrecut bine. Dar de ce nu mi-ai spus? Şi de ce să-mi spui o minciună, cum că eşti obosit?

— Păi… pentru că… – şi din nou îi veniră în minte câteva zeci de răspunsuri, dar din gură îi ieşi numai atât: Pentru că se înţelege de ce, pentru numele lui Dumnezeu. Nu voiam să…

Nu putea să-i spună că nu voise s-o jignească, pentru că avea o întâlnire aranjată, voia s-o vadă pe Nemi, dar, de fapt, nu voia să ştie de ea şi, de fapt petrecuse o noapte îngrozitoare. Când intrase în căsuţa lor, Nemi era îmbrăcată cu cel mai bun kimono al ei de dormit, micul lor sanctuar strălucea de curăţenie, mâncarea şi saké-ul erau pregătite, iar fata râdea veselă, fericită şi plină de solicitudine.

— Hei, Jami-san, pare bine vede ra tine! Auzit veste bună de ra barcă. Doamnă ar tău căsătorie sosit din Scutrand, căsătoreşte cu tine, heya?

Rămase uluit cât de repede circulau veştile.

— De unde ştii?

— Tot Yoshiwara ştii! ‘Portant, neh? – Nemi radia de fericire. Două zile eu la Casă Mare prosternezi întârneşti oku-san al tău!

— Ce???

— ’Portant, Jami-san. Când căsătoreşte? ‘Portant, pentru că oku-san nee goh-san – prietene, neh?

— Te-ai scrântit? izbucnise el.

Nemi se uita la el fără să priceapă.

— De ce zici eu scrântit, Jami-san? Oku-san prăteşti ra mine acum. Oku-san prăteşti, Jami-san, neh? ‘Portant oku-san neh?

— Aşa ceva nu se poate, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu interegi… ‘portant Nemi merge oku-san…

— Ai înnebunit!

— Nu interegi, spuse ea supărată, înspăimântată de aerul lui belicos şi decise că o retragere grabnică era cea mai bună cale de apărare în faţa acestor purtări incredibile

şi de neînţeles, evident, retragerea în şuvoiul lacrimilor.

Nemi dispăruse înainte ca el s-o poată opri, iar mama-san n-o mai putuse convinge să se întoarcă, aşa că se dusese furios acasă, să se culce singur şi să doarmă măcar un pic. Dumnezeule mare şi atotputernic, Nemi să vină la Casa Struan ca să facă cunoştinţă cu Maureen? În viitor Maureen urmează s-o plătească pe Nemi? Este important ca soţia şi amanta să fie prietene? Dumnezeule Mare! Poate că n-am înţeles eu bine. Ba ai înţeles, naiba să te ia. Asta a spus. Venise apoi la birou foarte devreme, înainte de răsăritul soarelui. Naiba s-o ia de treabă, numai la asta se gândise toată dimineaţa, cum să se descurce cu cele două femei.

— Uite ce este, Maureen, îmi pare rău că ţi-am spus o minciună, spuse el cu voce frântă, dar…, dar nu ştiu ce să mai spun.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme, se mai întâmplă şi aşa – Maureen îi zâmbi.

— Eh? Nu te-ai supărat pe mine?

— Nu, băiatule, nu de astă dată, spuse ea foarte blând, nu până nu vom sta de vorbă.

În vocea ei nu se simţea nici urmă de ameninţare, îl ţinea în continuare foarte tandru de braţ, dar în sinea lui simţea că îl ameninţă o mare primejdie şi-şi spuse, pentru Dumnezeu, ţine-ţi limba în gură, nu spune nimic, dar se auzi glăsuind:

— Să stăm de vorbă?

— Mda.

Urmă apoi o tăcere de-a dreptul asurzitoare, deşi vântul zgâlţâia şindrila de pe acoperiş şi obloanele ferestrelor, făcea să sune clopotele bisericilor, şi, din port, se auzea şuieratul sirenelor, iar câinii lătrau. Ţine-ţi gura, tăcerea e de aur, se avertiză el.

— Da? Ce înseamnă asta?

Maureen proceda cu multă băgare de seamă, savurând pe îndelete procesul acesta de predare-învăţare. Acum era doar cea dintâi confruntare, din nenumăratele ce aveau să vină: „Toţi bărbaţii sunt îngrozitori, Maureen, îi spusese

mama ei când îi dăduse fel de fel de sfaturi. Unii sunt mai răi decât ceilalţi, sunt nişte mincinoşi, deşi o nevastă isteaţă ştie să se descurce printre minciunile bărbatului ei. La început, soţii sunt drăgălaşi cum nu se poate şi te fac să te simţi în al nouălea cer cu căldura lor, cu dragostea la pat şi cu micile lor atenţii. La început. Apoi vin copiii, grijile pentru casă, de cele mai multe ori banii nu ajung. Şi atunci nu-ţi mai arde să te îngrijeşti de persoana ta, de rochii şi de coafură şi celelalte. Este teribil de greu cu copii mici, nu dormi destul şi eşti ruptă de oboseală şi soţul se întoarce cu spatele spre tine în pat şi începe să sforăie imediat, ei, nu-i însă defel greu dacă te obişnuieşti să-ţi închizi bine urechile. Apoi încep să calce strâmb…, dar nu trebuie să-ţi faci probleme, e numai aşa, ca un joc vremelnic pentru ei şi n-o să dureze şi dacă eşti femeie deşteaptă, bărbatu-tău o să se întoarcă la tine, căci tu ai copii şi îl ai pe Dumnezeu cu tine. Să ţii minte că nu e treabă uşoară să-ţi câştigi pâinea zilnică, aşa după cum şi el trebuie să ţie minte că nu-i deloc o treabă uşoară să creşti copii şi să ţii casa curată şi primitoare, dar asta el n-o ţine minte niciodată. Şi taică-tu a fost la fel cu femeile lui, sau cu femeia lui din India, da acu-i acasă şi problema lui e alta. Ar fi trebuit să înţeleg că el era deja însurat cu regimentul ăla atunci când ne-am căsătorit noi. Cel puţin Jamie ăsta al tău nu-i în armată, căci cu o armată o femeie se luptă teribil de greu.” „Dar, cum pot eu să devin o soţie deşteaptă, mamă?”. Aş vrea şi eu să fi ştiut, fetiţă, tare aş fi vrut, dar există şi anumite reguli precise: alege-ţi bărbatul cu grijă, învaţă să-ţi ţii gura, din când în când câte o ceartă zdravănă poate fi de folos la timpul potrivit, multă înţelegere şi iertare tot timpul şi un piept cald şi moale la care sărmanul băiat să-şi poată vărsa focul…”

— Ce să vorbim? îl auzi ea din nou pe Jamie, oarecum şocat şi îi veni să izbucnească în râs.

Îşi păstră zâmbetul şi purtarea iertătoare, având pregătită, pentru orice eventualitate, şi coada de mătură.

— Am aflat despre Yoshiwara pe navă.

Maureen lăsă cuvintele să plutească în aer şi Jamie

muşcă din momeală.

— Ţi-a spus Gornt? Sau Hoag? El a fost, nu-i aşa? Idiotul!

— Nu, mi-a spus distinsul căpitan Strongbow, iar doctorul Hoag nu este un idiot, băiatule. L-am întrebat pe Strongbow cum făceaţi de nu înnebuneaţi fără prietene, era la fel ca în India sau în China? – Maureen râse când îşi aminti cât de greu fusese să-l facă să vorbească deschis, whisky-ul face minuni, îşi spuse ea, recunoscătoare în gând tatălui ei că o învăţase să bea, dacă era nevoie. Consider că ideea voastră cu Yoshiwara este foarte înţeleaptă.

Jamie fu cât pe-aci să spună: Nu-i aşa? dar se abţinu de astă dată la timp. Tăcerea ei îl chinuia. Când îşi reveni, Maureen spuse:

— Mâine e duminică.

Jamie simţea că îi vâjâie capul, căci nu înţelegea deloc ce are una cu alta.

— Da, da, aşa cred, e duminică şi ce-i cu asta?

— Mă gândeam că am putea merge în după-amiaza aceasta la reverendul Tweet, sper că nu-i la fel de nesuferit ca numele, şi să-l rugăm să facă strigările.

Jamie încremeni.

— Ce să facă?

— Da, strigările, Jamie, râse Maureen. Cred că n-ai uitat că strigările trebuie să se facă în biserică trei duminici la rând?

— Nu, dar ţi-am scris şi ţi-am spus că…

— Asta a fost atunci când eram acolo, dar acum nu mai sunt acolo, sunt aici şi te iubesc, spuse ea şi se opri şi se uită la el şi el era chipeş, taman ce-şi dorea ea în viaţă şi dintr-o dată toată stăpânirea de sine i se spulberă ca prin farmec. Jamie, dragul meu, noi suntem logodiţi şi eu am crezut că o să ne căsătorim pentru că eu am să fiu cea mai bună soţie pe care a avut-o vreodată vreun bărbat, promit, promit, promit şi nu numai pentru că sunt aici, dar te-am iubit întotdeauna, încă din primul moment şi acuma e timpul cel mai nimerit să ne căsătorim, ştiu eu, mă duc înapoi, mă duc înapoi în Scoţia şi niciodată…, dacă vrei să

mă duc, plec cu prima navă, dar eu te iubesc, Jamie. Jur că plec dacă aşa vrei tu, din ochi îi ţâşniră lacrimi şi ea le şterse repede, îmi pare rău, scuză-mă, e din cauza vântului, băiatule.

Dar nu era din cauza vântului, toată şiretenia dispăruse, sufleţelul ei era gol-goluţ în faţa privirilor lui.

— Eu…, eu te iubesc, Jamie…

Braţele lui o cuprinseră şi Maureen îşi îngropă faţa în umărul lui, simţindu-se mai îngrozitor ca oricând, disperată după dragostea lui, cu lacrimile curgând şiroaie. Când spaima i se potoli, alungată de căldura lui, Maureen îl auzi cum îi spunea lucruri drăguţe, amestecate cu vuietul vântului şi zgomotul valurilor, cum îi spunea că o iubeşte şi că voia ca ea să fie fericită şi să nu-şi facă griji şi să nu fie tristă, dar în duminica aceea era prea devreme, avea foarte mult de lucru pentru companie, căci va fi greu s-o pornească şi s-o menţină în stare de funcţionare la început.

— Nu tre’ să-ţi faci griji cu noua ta companie, Jamie. Doamna Struan a spus…

Se opri brusc, îngrozită. Nu intenţionase să-i spună, dar acum era prea târziu ca să se mai oprească şi simţi cum braţele lui se încordează, apoi o îndepărtară de lângă el şi o ţinură aşa.

— Ce a spus?

— Nu contează. Hai să…

— Ce ţi-a spus? Ce anume? avea chipul încordat, ochii sfredelitori. Ţi-a spus că o să-mi trimită bani?

— Nu, n-a spus nimic, a spus numai aşa, că eşti un negustor priceput şi o să reuşeşti. Hai să mâncăm, mor de foa…

— Ce ţi-a spus? Exact!

— Ţi-am spus. Hai să mergem la ma…

— Spune-mi ce ţi-a zis, pentru numele lui Dumnezeu. Spune-mi adevărul, exact! Ţi-a vorbit despre bani, nu-i aşa?

— Nu, nu tocmai.

Maureen privea într-o parte, supărată pe ea însăşi.

— Adevărul! Jamie o ţinea de umeri. Acum!

— Foarte bine, Maureen trase adânc aer în piept şi

începu să vorbească dintr-o răsuflare. Uite cum a fost, Jamie, exact. Când m-am dus la Casa Struan, la clădirea de pe promenadă să întreb de tine, unde eşti, dacă eşti în Japonii sau altundeva, mi s-a spus să aştept şi după aceea ea a trimis după mine, adică doamna Struan a trimis după mine să vin în biroul cel mare care dă spre Hong Kong, dar era atât de tristă şi atât de puternică totuşi, sărmana doamnă. Lasă-mă o clipă să-mi trag sufletul.

Îşi şterse din nou ochii, scoase apoi o batistă, îşi suflă nasul şi, neştiind ce să facă cu mâinile, îşi trecu braţul pe sub al lui şi mâna îi găsi uşor drumul spre buzunarul hainei lui.

— Hai să mergem, Jamie, e mai uşor de vorbit în mers, că e frig. Doamna Struan mi-a spus să stau jos şi mi-a spus că ai fost concediat, şi eu am întrebat de ce, şi ea mi-a spus şi eu i-am spus că nu e corect, nu e treaba ta că fiul ei era îndrăgostit la nebunie de o aventurieră imposibilă pe nume Angélique – eu nu ştiu ce sunt acelea aventuriere, dar când am văzut-o pe Angélique am înţeles de ce fiul ei, sau oricare alt bărbat s-ar putea îndrăgosti de ea şi cunoscând-o pe mama lui am înţeles de ce era atât de supărată…

O rafală de vânt se repezi în pălăriile lor şi trebuiră să şi le ţină cu mâna, apoi Maureen continuă:

— Ne-am…, ne-am certat rău de tot, Jamie, nu uita însă că asta a fost înainte să aflăm de moartea lui. A fost o ceartă cumplită, Jamie. Curând eram amândouă în picioare şi mi-e teamă că mi-am cam ieşit din fire, cred că ţi-ar fi fost ruşine cu mine, fiindcă am folosit unele din cuvintele acelea urâte ale tatii…

Jamie se opri şi se uită cu gura căscată la Maureen.

— Te-ai certat cu Tess?

— Da! Niciodată în viaţa mea nu m-am mai certat aşa de urât cu cineva, nici măcar cu fraţii sau surorile mele pe ascuns. Nu sunt eu prea curajoasă de felul meu, dar lipsa ei de corectitudine m-a înfuriat şi atunci am izbucnit şi i-am arătat eu ei…

Firea cea bună a lui Maureen şi simţul umorului îi reveniră şi fata râse nervos.

— O, parcă eram două pisici înfuriate din Glasgow, ne-am certat ca două precupeţe, eram gata-gata să ne smulgă părul una alteia. La un moment dat a venit cineva, dar ea l-a dat pe uşă afară… Aşadar, domnişoară Ross? a zis ea şi buzele îi erau subţiri ca tăişul unui pumnal, amândouă gâfâiam şi ne uitam cu duşmănie una la alta. Ce credeţi că ar trebui să fac? mi-a zis ea. Ce să faceţi? în primul rând să-i daţi domnului McFay o bonificaţie de despărţire cum se cuvine, căci şi-a câştigat-o cu vârf şi îndesat în toţi anii de când este în serviciul dumneavoastră, să-i înlesniţi o afacere cu care să-şi înceapă compania lui şi să-i scrieţi o scrisoare frumoasă.

— I-ai spus tu asta? Lui Tess?

— Da, i-am spus, Maureen văzu neîncrederea din ochii lui şi se strădui s-o risipească imediat. Jur pe Dumnezeu că acesta este adevărul adevărat, Jamie, îţi jur. Nu aveam de gând să-ţi spun, dar tu ai insistat şi n-am vrut să te mint. Pe Dumnezeu din ceruri, este adevărul adevărat!

— Da, iartă-mă, te rog, continuă.

— Nu tre' să-ţi ceri scuze, băiatule, nici mie nu-mi venea să cred atuncea. După ce mi-am spus păsul, foarte răspicat, doamna Struan a râs, şi mi-a spus să stau jos. Foarte bine, dar fără nici un fel de scrisoare frumoasă! Nu e destul, am spus eu. Cât ar însemna o răsplată frumoasă? am întrebat eu. Zâmbetul i-a pierit de pe chip şi a zis: O mie de guinee. A vorbit răstit exact ca tati când e furios. Aiurea, zic eu. Zece mii! – Maureen se opri şi privi cercetător spre el. Voiam să aranjez pentru cinci mii. E bine? Nu ştiam dacă e destul. E destul?

— Ai aranjat? Ai aranjat tu pentru cinci mii?

— Da, mi-a trebuit ceva timp şi ceva cuvinte bine simţite… în seara aceea m-am rugat după aceea să mă ierte Dumnezeu pentru înjurături şi blesteme şi alte cuvinte din alea de-ale tatii. Sper că e corect aşa, dacă se mai adaugă şi o afacere din partea ei… şi a fost de acord să nu-ţi pună beţe în roate în afaceri, iar eu cred că lucrul acesta este foarte important. După ce ne-am pus de acord, şi-a agăţat din nou pe faţă zâmbetul acela de gheaţă şi mi-a zis:

du-te şi caută-l pe McFay al tău şi transmite-i complimente din partea mea.

Maureen aruncă o privire spre ţărmul mării, adunându-şi gândurile. Avu o tresărire nervoasă, apoi privi din nou la el cu o expresie de sinceritate în ochi:

— Asta s-a întâmplat, dar am făcut-o pentru tine, nu pentru mine, nu pentru noi, pentru tine şi nu voiam să-ţi spun…

— Jamie! Donşoară Ross!

Lunkchurch ieşise împleticindu-se din biroul lui şi li se alătură imediat, îi salută cu multă efuziune, mai-mai s-o asfixieze cu mirosul lui de whisky, îi invită la masă în seara aceea şi porni mai departe.

— E întotdeauna beat la ora două, dar e băiat de treabă, spuse Jamie. N-o să-şi amintească nici că ne-a invitat, nici că l-am refuzat.

De astă dată îi luă el mâna lui Maureen şi o puse în buzunarul hainei lui, la căldură.

— Maureen, eu cred că…

— Înainte să spui ceva, te rog să mă laşi să isprăvesc. N-am vrut să-ţi povestesc despre ea şi despre mine, mi-a scăpat fără să vreau. Îmi pare foarte rău şi jur pe Dumnezeul meu că n-aveam intenţia să-ţi pomenesc vreodată, cu atât mai puţin atunci când vorbeam serios despre noi, despre tine şi despre mine. Te rog să mă crezi, jur pe Dumnezeu, acesta este adevărul.

— Te cred, sigur că te cred, nu te mai necăji atât, Tess mi-a scris, s-a ţinut de cuvânt, mi-a trimis şi banii, mai mulţi decât am avut în toată viaţa mea până acum, destui ca să încep afacerile şi toate astea datorită ţie!

Maureen izbucni în lacrimi de remuşcare.

— Nu, nu datorită mie, Jamie, ai fost nedreptăţit şi doamna Struan îţi datora acest lucru…, eu nu ţi-aş fi spus nimic, dar tu ai vrut. Şi ai avut dreptate să te superi, am greşit când am spus în după-amiaza aceasta să mergem să…, te rog să mă ierţi, am vrut numai…, ai dreptate, e prea devreme, în duminica aceasta, ai dreptate şi am greşit când am propus asta. Putem să mai aşteptăm, Jamie, te

rog! Putem să mai aşteptăm, să zicem, o săptămână sau două, o lună, să vezi dacă îţi mai place de mine, da? Te rog!

— Acuma, ascultă-mă, spuse Jamie şi îi strânse uşurel mâna. Ţin la tine chiar foarte mult şi nu, nu vreau să pleci şi da, o să aşteptăm puţin şi nu, nu sunt supărat şi da, te cred şi îţi mulţumesc din toată inima şi nu, nu ai greşit când ai propus să mergem la pastor. Hai să ne mai gândim la asta şi să discutăm diseară la cină, Scânteioară, numai tu şi cu mine, da?

Înainte să-şi dea seama ce face, se întinse spre el şi îl sărută, recunoscătoare, având sentimentul că dacă îi rostise porecla era de bun augur. Mâna ei se întoarse înapoi într-a lui şi amândouă înapoi, în buzunarul lui.

— Eşti bun, Jamie, acesta este adevărul şi te iubesc şi…

Şi era să adauge: „Şi să nu spui da decât atunci când ai să simţi tu că e da” dar se opri. Se ridică din prăpastia în care se prăbuşise.

— Eşti un băiat bun.

— Şi tu eşti o fată bună, spuse el, mai liniştit decât fusese în toţi anii aceştia, fără să se mai simtă vinovat faţă de ea.

Şi cu căsătoria cum rămâne? se întrebă el, pentru prima dată fără să se cutremure. Orice bărbat trebuie să se însoare şi să aibă copii, la timpul potrivit. Nu sunt împotriva căsătoriei, nici vorbă de aşa ceva. Când? Când afacerile vor fi pornite şi vom începe să scoatem profituri? Maureen e grozavă, e inteligentă, frumoasă, de familie bună, răbdătoare, credincioasă şi mă iubeşte şi e de necrezut că a înfruntat-o pe Tess şi a făcut ceea ce a făcut. Asta arată cât este de isteaţă. S-ar putea să meargă. Dar oare o iubesc? Îmi place enorm. Am treizeci şi nouă de ani. Sunt zdravăn şi sănătos şi ar trebui să fiu însurat, ar fi trebuit să fiu deja însurat. Ea are douăzeci şi opt de ani, este destul de tânără, dar trebuie să ştie deja ce vrea şi, fără îndoială, este nemaipomenită. Aseară şi Marlowe şi Pallidar au observat lucrul acesta, chiar prea mult! Ticălosul ăla scandalagiu de Settry nu voia s-o lase o clipă singură, nu că mi-ar fi păsat – a fost suficient să fac un gest cu capul, şi

drăguţa de ea a venit zburând la mine. O strânse de braţ, încântat de această amintire.

— Ce este?

— Nimic, mă bucur că ţi-a plăcut petrecerea de aseară, spuse el în timp ce se gândea.

Da, trei sau patru luni, nu-i nici o grabă, şi nu e o idee rea.

— Iată că am ajuns.

Intrară în curtea clubului. MacStruan stătea de vorbă cu Dimitri pe trepte, îi zări imediat şi Dimitri le făcu un semn prietenos cu mâna. Un fior de gheaţă îl străbătu din nou prin tot trupul. Nemi! Când o să afle de Nemi… Dumnezeule mare, se gândi el înspăimântat, cum naiba să mă descurc cu Nemi, cu Yoshiwara şi Scânteioara? Nu se poate. Trebuie să se poată. Ce a spus despre Yoshiwara? Că nu era supărată de astă dată, până n-o să avem o mică discuţie. Discuţie?

— Ţi-e frig, dragă Jamie?

— Nu, nu, mă simt foarte bine.

— Phillip, spune-i încă o dată căpitanului Abeh, îmi pare rău, dar Hiraga nu e de găsit pentru moment! – Sir William stătea cu spatele spre cămin în una din camerele de audienţe de la Legaţie, Tyrer, Babcott şi Abeh tocmai sosiseră de la Yedo, era întuneric. Îl căutăm peste tot, adăugă Sir William. Şi, Phillip, termină cu expresia asta nefericită, chiar vrei să-l enervezi?

Abeh era furios. Şi Sir William la fel. Făcuse tot ce putuse, colonia fusese percheziţionată peste tot şi soldaţii căutau acum din nou în Mahalaua Beţivilor şi în Yoshiwara. Aici fusese ceva mai greu. Nu era voie să se intre cu arme, accesul în hanuri era aproape imposibil fără a se face uz de forţă, ceea ce era o idee oribilă, de natură să genereze un incident internaţional. Dacă făcea aceasta, samuraii de la porţi vor insista să li se permită acelaşi lucru. La început, când fusese întemeiată colonia, se stabilise că, atâta timp cât nu era nici o răscoală, Yoshiwara să fie lăsată în pace să plutească şi să-i slujească în felul ei.

— Spune că nu poate să se întoarcă fără Hiraga şi i-am promis seniorului Yoshi că astăzi îl predăm.

Sir William îşi înghiţi înjurătura pe care ar fi vrut s-o rostească şi spuse, în schimb, blând:

— Te rog să-i spui să aştepte. La casa gărzii. Cu siguranţă că Hiraga va fi găsit curând, dacă mai este aici.

— El spune: Dacă mai este aici? Dacă nu este aici, atunci unde?

— Dacă aş şti, l-aş prinde imediat şi l-aş trimite seniorului Yoshi. Poate că a fugit la Yedo, sau la Kanagawa, sau altundeva.

Chiar şi Sir William era şocat de furia neagră care se citea pe chipul lui Abeh. Acesta lătră ceva în japoneză, se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Ticălos necioplit!

— A spus, ar fi mai bine să-l găsiţi pe Hiraga, Sir William.

Tyrer îşi mângâie faţa nerasă. Se simţea murdar şi foarte nerăbdător să facă o baie, un masaj şi o mică siestă înainte de a se întâlni cu Fujiko. Oboseala îi dispăruse în cea mai mare parte la aflarea veştii îmbucurătoare că Hiraga nu fusese pus în fiare.

— Îmi pare rău pentru Abeh, sir. Nu se poate întoarce fără Naka… fără Hiraga, căci în acest caz viaţa lui nu mai valorează mare lucru.

— Ei, bine, asta e problema lui. Ai vreo idee cam unde ar putea fi Nakama?

— Nu, Sir, dacă nu este în sat, sau la Yoshiwara.

— Ai putea încerca să afli, este cât se poate de important – Sir William privi spre Babcott. Iar acum, un lucru şi mai important. George, cine e pacientul? Anjo?

— Da.

— Ohoho! Phillip, pari cam obosit, nu e nevoie să mai aştepţi, putem discuta mai târziu. George o să mă informeze. Dacă apare Nakama-Hiraga puneţi-l naibii în fiare imediat. Imediat!

— Da, Sir, mulţumesc, Sir. Dar, înainte de a pleca, îmi permiteţi să vă întreb ce s-a întâmplat la Hong Kong?

Pusese această întrebare de cum sosiseră, căci observaseră prezenţa navei *Prancing Cloud,* dar Sir William spusese „Mai întâi Abeh”.

— La Hong Kong e linişte, şi tot linişte e şi aici, mulţumesc lui Dumnezeu, le vorbi apoi despre înmormântare şi despre faptul că Hoag se întorsese şi de ce. Motivul ar fi trebuit să rămână secret, dar îl ştie deja toată lumea. Aşa că jucăm jocul aşteptării, Tess aşteaptă, se pare că Angélique a fost de acord să aştepte, cel puţin aşa spune Hoag, dar, ce-i drept, nici nu prea are de ales. Este sau nu este.

— Dacă nu este va şti în câteva zile. Şi noi la fel.

— Isuse Cristoase, murmură Phillip. Şi ce se întâmplă dacă este sau nu este?

Sir William ridică din umeri.

— Trebuie să aşteptăm. Acuma, du-te, dragă Phillip. Whisky sau coniac, George? Te superi dacă te rog să mă informezi cu toate evenimentele acum? Te simţi obosit?

— Nu.

Cei doi bărbaţi rămaseră singuri.

— Coniac, vă rog. La Yedo a fost interesant.

— Noroc! Şi?

— Noroc. Înainte de Yedo, ce se mai ştie despre Hong Kong?

Sir William zâmbi. Cei doi bărbaţi erau prieteni buni, iar Babcott era ministru adjunct.

— Totul a mers perfect. Da. Tess mi-a scris în mod special ca să-mi mulţumească. Pot să-ţi spun esenţialul în două cuvinte: Hoag a adus trei scrisori pentru Angélique, dar ea nu ştie de asta. Pe una Hoag i-a dat-o imediat după ce a sosit şi mi-a spus că nu a observat nici un fel de reacţie deosebită, în nici un sens şi presupune că o ruga numai să mai aştepte. Tess mi-a confirmat conţinutul acelei scrisori în scrisoarea către mine, şi anume că propusese un răgaz pentru a vedea dacă Angélique este sau nu este însărcinată. Dacă Angélique are ciclu, Hoag îi dă cealaltă scrisoare, dacă nu, atunci mai aşteaptă încă o lună, ca să fie sigur şi i-o dă pe cea de-a treia. Hoag jură că nu ştie

conţinutul scrisorilor şi nici Tess nu pomeneşte nimic despre ele în scrisoarea către mine – sorbi din whisky cu o expresie preocupată. Este totuşi o chestiune pe care a menţionat-o Tess şi care mi-e teamă că reprezintă modul ei de a vedea lucrurile: avocaţii Casei Struan elaborează o cerere de anulare prin tribunal a ceremoniei caraghioase – a pus expresia în ghilimele, indiferent dacă este legală sau ilegală şi indiferent de sarcina Angelicăi, precum şi de oricare testament care ar putea fi găsit aici, sau oriunde în Japonia.

— Dumnezeule mare! Sărmana Angélique, ce îngrozitor!

— Foarte categorică, da. Scrisoarea în care o rugam să fie mai înţelegătoare nu a avut nici un efect. Încurcată treabă, nu?

Sir William se îndreptă spre biroul lui şi luă o depeşă.

— De fapt, despre asta voiam însă să discutăm – evident, este o depeşă strict secretă.

Babcott aprinse lampa cu ulei. Lumina zilei scădea rapid. Guvernatorul din Hong Kong i se adresa în mod oficial:

„Dragul meu Sir William. Îţi mulţumesc pentru depeşa din 13. Mi-e teamă că nu este posibil să vă mai trimitem alte trupe în plus pentru moment. Tocmai am aflat de la Londra că toate trupele sunt necesare în altă parte, iar prevederile bugetare exclud orice fel de recrutări în India, sau în altă parte, aşa că trebuie să ne descurcăm cu ceea ce avem. Cu toate acestea îţi trimit o fregată cu douăzeci de tunuri, Avenger, pentru o anumită perioadă. Fii liniştit, căci dacă se va produce un atac asupra Yokohamei, acesta va fi reprimat imediat.

Am primit instrucţiuni de la Londra ca să te informez în legătură cu următoarele directive vizând acţiuni imediate prudente: trebuie să primeşti despăgubirea cerută şi să-i preiei pe asasini (sau să fii martor la judecarea şi executarea lor), îl vei pedepsi şi îl vei pune cu botul pe labe pe josnicul tiran răspunzător de cele întâmplate, Sanjiro din Satsuma. Trebuie să-ţi mai comunic şi că forţele navale şi terestre pe care le ai la dispoziţie în momentul de faţă sunt

considerate mai mult decât suficiente pentru a pedepsi un prinţişor oarecare.”

Babcott fluieră fără să scoată nici un sunet, apoi, într-un târziu spuse:

— Sunt nişte idioţi, cu toţii.

Sir William râse.

— Cam aşa m-am gândit şi eu. Dar, după toate astea, ce crezi despre „Acţiuni imediate prudente”? Asta înseamnă negocieri.

— Vorbărie diplomatică numai ca să se ştie acoperiţi.

— Avem despăgubirea, noi…

— Tezaurul a fost avansat în locul lui Sanjiro. A fost un împrumut, nu o plată efectuată de partea vinovată.

— Aşa e. Şi probabil că ambii asasini sunt deja morţi.

— Da, din întâmplare poate şi nu suntem nici măcar unu la sută siguri de asta, şi în nici un caz n-au murit drept pedeapsă pentru crima comisă.

— Păi, da… – Babcott se uită la el şi oftă. Vrei să ştii ce cred eu? între noi fie spus, eu cred că te-ai hotărât deja să lansezi o acţiune de pedeapsă împotriva lui Sanjiro, probabil la Kagoshima, mai ales că Yoshi ţi-a dat aprobarea lui tacită.

— Aprobarea lui posibilă. Dar oare depeşa şi răspunsurile mele sunt suficiente ca să-l convingă pe Ketterer că atacul este autorizat? Dacă va fi vorba de vreun atac!

— În privinţa asta nu este nici o îndoială. Ţi s-au dat directive. Depeşa face atacul chiar obligatoriu, deşi este stupid şi îl dezaprob în totalitate.

— Pentru că eşti doctor?

— Da.

— Dacă va trebui să preiei tu răspunderile în locul meu, sper că ai să uiţi că eşti doctor, dragă George.

— Nu era nevoie să-mi spui. Ştiu foarte bine pe ce parte este unsă pâinea cu unt. Dar să nu ai încredere în prinţi, birocraţi sau generali, căci aceştia îţi invocă necesitatea şi te pun să-ţi verşi sângele, ei rămânând la o distanţă unde nu sunt în primejdie.

Babcott ridică paharul:

— Pentru Londra. Isuse, ce obosit sunt! Dar să ne amintim şi de ceea ce-a mai spus Machiavelli: Siguranţa statului este datoria primordială a conducătorului. Sau altă platitudine de genul acesta.

Sir William strânse din ochi.

— Acum despre Anjo.

Babcott îi spuse. La întrebarea lui Sir William îşi spuse verdictul:

— Şase luni. Un an, nu mai mult. Depinde de analize.

— Interesant.

Sir William rămase mult timp pe gânduri. Afară se lăsa noaptea, flota se pregătea de stingere. Sir William trase perdelele ca să se apere de curent, apoi se duse spre foc şi-şi aţinti privirea în vâlvătaie.

— Lăsând de o parte pentru moment chestiunea aceasta, aş fi înclinat să ordon flotei să se deplaseze în apele Kagoshimei şi să dezlănţuie imediat bombardamentul, dacă Sanjiro nu ne dă satisfacţie – atât de dragul lui Yoshi, Anjo şi al Consiliului Bătrânilor, cât şi pentru că-l detest pe ticălosul de Sanjiro. Dar mai ales pentru Yoshi.

— Dacă trimiţi flota acolo, laşi colonia descoperită. Ce părere ai de rapoartele care arată că samuraii ne înconjoară din toate părţile – am văzut un număr foarte mare de samurai şi pe Tokaido.

— E şi acesta un risc.

Babcott privi gânditor spre Sir William şi nu mai spuse nimic. Nu era hotărârea lui. Se va supune bucuros, aşa cum vor face toţi, şi va insista să participe şi el la expediţie. Se ridică în picioare.

— Cred că am să trag un pui de somn înainte de masă, n-am dormit prea mult noaptea trecută. Apropo, Phillip a făcut o treabă grozavă. Mă apuc de analize ceva mai târziu şi îţi dau de ştire.

— Vrei să mâncăm ceva mai târziu? La nouă e bine? Bun, şi mulţumesc pentru Anjo, e foarte important. Asta îl face pe Yoshi şi mai important pentru noi. Dacă putem avea

încredere în el. Dacă!

— În ţara aceasta, acest *dacă* e o problemă fundamentală, apoi Babcott adăugă, scârbit de atitudinea lui Tess. Neplăcută treaba asta cu „cazul juridic". O să fie foarte neplăcut pentru Angélique, nedrept, nu-i aşa?

— Când a fost oare viaţa dreaptă cu cineva, bătrâne?

La ora cinei, Angélique bătu la uşa biroului tai-panului, îmbrăcată de stradă.

— Albert?

— Intră! O, ce pălărie frumoasă!

Era o pălărie elegantă pentru cină, discretă, potrivită pentru doliu, de un bleumarin închis, făcută să pară foarte şic, cu câteva flori de mătase înfipte în panglică.

— Mulţumesc. Lucrezi până târziu.

— Asta-i meseria.

Ca şi toţi ceilalţi, se întreba şi el ce-o fi fost în scrisoarea pe care Tess i-o scrisese, toată colonia fiind plină de zvonuri de la acela că i se poruncise să părăsească Asia, până la acuzaţia de crimă. Pe chipul ei nu se citea nimic, era numai un văl de melancolie. În scrisoarea pe care i-o adresase lui, Tess îl avertizase să fie foarte atent în privinţa angajamentelor referitoare la armament şi, dacă primea propuneri în acest sens, să le păstreze în cel mai strict secret. Să se folosească de McFay dacă va fi nevoie.

„L-am rugat să colaboreze cu tine. Bineînţeles că interesul lui principal va fi să-şi promoveze propria afacere, dar trebuie să-l tratezi prieteneşte. Acum că domnul Edward Gornt a preluat controlul asupra firmei Brock în Japonia, el este duşmanul. Ai grijă cu el, este mult mai viclean decât bănuieşti. În ceea ce o priveşte pe cealaltă persoană, dr. Hoag a fost de acord să mă ajute. Înţeleg că mai ocupă încă un apartament în casă noastră, aşa cum i-a fost oferit de fiul meu. Vei fi informat ulterior în legătură cu noile aranjamente".

— Unde iei cina, la ambasada franceză? întrebă el.

— Am acceptat invitaţia să cinez în clădirea de alături, la domnul Gornt – Angélique observă că Albert se întunecă

la faţă. A fost o invitaţie de ultim moment, cu prieteni comuni, Dimitri, Marlowe. M-a rugat să te rog să vii şi tu, să mă însoţeşti, dacă vrei. Eşti liber?

— Îmi pare rău, nu pot, te conduc cu plăcere până la uşă şi vin să te iau, dar este de la firma Brock şi Fiii, el este şeful ei, iar aici este Nobila Casă.

— Ar trebui să fiţi prieteni, chiar dacă sunteţi în concurenţă. A fost un prieten adevărat pentru soţul meu, şi pentru mine şi pentru Jamie.

— Îmi pare rău, aceasta este problema mea, nu a ta, zâmbi din nou. Haide, spuse el şi o luă de braţ, fără să se mai sinchisească să-şi ia paltonul şi ieşiră în frigul de afară.

Vântul trăgea de pălăria ei, dar nu reuşi s-o deplaseze, Angélique o prinsese cu o eşarfă de şifon.

— ’Seara, doamnă, spuse paznicul de la uşa firmei Brock şi se înclină.

— ’Seara. Mulţumesc, Albert, nu e nevoie să vii după mine, mă va conduce acasă unul din băieţi, fugi repede să nu răceşti.

Albert râse şi plecă. În aceeaşi clipă apăru Gornt, ieşit în întâmpinarea ei.

— ’Seara, doamnă, o, dar arăţi minunat.

După ce acceptase invitaţia lui, neliniştile începuseră s-o frământe din nou. Ce atu-uri aveau? Un hohot de râs izbucni din camera alăturată. Îl recunoscu pe Marlowe, văzu că paznicul plecase, în preajmă nu erau nici un fel de servitori şi rămăseseră singuri pentru moment.

— Edward, şopti ea, îngrijorarea fiind mai mare decât prudenţa. De ce eşti aşa de sigur că o să fie bine pentru mine?

— Tess m-a invitat să mă duc înapoi. N-ai grijă, situaţia este sub control. Mai bine să vorbim mâine dimineaţă, în timpul plimbării tale – în seara asta vom face numai o conversaţie plăcută, ca între prieteni vechi şi amabili. Sunt realmente onorat că ai acceptat invitaţia mea, datorită ţie sunt eu acuma şef aici – Edward o apucă de braţ şi îi spuse cu voce firească: Bine ai venit la Brock şi Fiii, Angélique. Mergem înăuntru?

Sufrageria era la fel de mare ca şi cea din Casa Struan, la fel de luxoasă, argintăria la fel de bună, vinul superior. Servitori chinezi în livrele. Marlowe, Pallidar şi Dimitri stăteau în faţa focului din cămin, aşteptând s-o salute. Îi admirară pălăria pe care nu şi-o scosese de pe cap, aşa cum era obiceiul. Şi în timp ce le răspundea la salut şi îi asculta cu farmecul ei calm, creierul ei neliniştit iscodea cele spuse de Gornt, cele spuse şi cele pe care le omisese.

— Putem să ne aşezăm acum, din moment ce oaspetele nostru de onoare ne cinsteşte cu prezenţa sa? întrebă Gornt conducând-o la unul din capetele mesei.

Se aşeză apoi şi el la celălalt capăt. Masa era suficient de mică pentru a părea intimă, suficient de mare pentru a arăta impresionantă.

— Şi acum un toast! spuse el ridicând paharul cu şampanie. Pentru doamnă!

Băură şampania şi ochii lui nu se dezlipiră de ai ei. Ea zâmbi drept răspuns. Nici da, nici nu. Am timp berechet, îşi zise el, încântat să fie gazdă şi încă şi mai încântat de propria persoană. Mai avea atât de multe de spus. Probabil partea cea mai bună. Dar nu ei. În ultima zi pe care o petrecuse la Hong Kong, Tess trimisese din nou după el, în taină.

— Am parcurs toate hârtiile, domnule Gornt. Nu este foarte sigur că dovezile pe care le aduc aceste hârtii în sprijinul planului dumneavoastră îl vor duce pe Brock la faliment.

— Eu cred că da, doamnă, răspunse el, impresionat de faptul că Tess ştia atât de multe despre afaceri. Sunt sincer convins că aveţi tot ce vă trebuie pentru a deschide cutia Pandorei – acesta era numele conspirativ al operaţiunii asupra căreia se puseseră de acord. Mai este numai o singură piesă care va completa tabloul şi va garanta succesul.

— Şi aceasta este?

— Sigiliul personal al lui Norbert. Se află în seiful lui din Yokohama.

Tess oftase şi se lăsase pe spate, rezemându-se de

spătarul scaunului sculptat. Nici unul din ei nu avea nevoie să vorbească ca să înţeleagă că sigiliul acesta aplicat pe aproape orice scrisoare cu antetul Brock, pe orice document corect redactat şi datat, îl valida imediat, angajând filiala Brock din Yokohama să împlinească tot, întocmai ce scrie în acea hârtie.

Nu mai era nevoie să spună cu voce tare că orice fel de informaţie incriminatoare putea fi redactată acum, antedatată şi introdusă în teanc, printre celelalte. Cine mai putea contesta o asemenea scrisoare, acum, că Greyforth era mort? Amândoi îi cunoşteau valoarea.

Morgan şi Tyler Brock speculaseră masiv pe baza unei stratageme complicate, dar incredibil de ingenioase pentru a bloca piaţa zahărului din Hawai numai pentru ei – acţiune, în principiu, finalizată – negociind mai departe recolta de zahăr pentru bumbacul din statele americane din sud, pe care îl vânduseră anticipat, cu acte în regulă, francezilor, aliaţii istorici ai SUA, aceştia nefiind supuşi blocadei nordiştilor, beneficiind în această situaţie şi de ajutorul unor congresmeni şi garanţii nordiste. Ulterior, acest bumbac, urma să fie transportat în mod legal din Franţa la Geneva şi de aici, tot legal, în Lancashire, la fabricile de bumbac, care erau disperate din cauza lipsei de materie primă.

Exista un mic risc: dacă guvernul unioniştilor descoperea destinaţia finală – Anglia era, oficial, neutră, dar cei mai mulţi dintre britanici erau sprijinitori activi ai confederaţilor – şi lucrul acesta devenea de notorietate publică, exportul ar fi urmat să fie oprit prin interceptarea mărfii. Era vorba de un risc minor, datorită înţelegerii la nivel înalt cu francezii, dar hârtiile lui Gornt dovedeau, pentru prima dată, că era vorba de o unitate a companiei britanice Brock, iar guvernul unionist mai mult ca sigur că nu se va amesteca pentru că o cantitate apreciabilă de zahăr, de care acestea de asemenea aveau mare nevoie, urma să fie negociată în schimbul armelor acestora, pe care Brock le va exporta prompt în Asia. Profiturile apreciate erau uriaşe. Poziţia lui Brock pe piaţa dintre Asia şi America urma să devină proeminentă, indiferent cine ar fi câştigat

războiul civil. În Asia ar fi deţinut poziţia supremă. Şi planul nu putea da în nici un caz greş, pentru că Banca Victoria din Hong Kong era garant.

Banca Victoria, cea mai mare din colonie, sprijinise imediat proiectul, aprobat de Consiliul celor Doisprezece, din care făcea parte şi Tyler Brock şi la care deţineau un mare număr de acţiuni şi lichidităţi. Indiferent de scopul unei acţiuni, Banca Victoria putea fi considerată drept teritoriul lui Brock, căci bătrânul Brock era acela care o întemeiase, în ‘43, şi tot el era acela care alesese apoi membrii Consiliului de Administraţie, excluzând orice director venit din partea Casei Struan. Reţinuse o cotă de acţiuni de patruzeci la sută şi deţinea controlul permanent asupra voturilor de cel puţin nouă la trei. Consiliul de Administraţie fusese de acord să-l sprijine pe Brock în arena internaţională şi să-l zdrobească în acelaşi timp pe Struan, cumpărându-i toate poliţele scadente la 30 ianuarie – iar calendarul scadenţelor şi metodele îndoielnice folosite în acest scop pentru dobândirea poliţelor pe termen lung erau toate înregistrate în documentaţia lui Gornt.

Gornt subliniase emoţionat că, pentru prima oară, Brock şi Fiii devenise foarte vulnerabilă – căci niciodată până atunci nu lăsaseră atât de mult din mână controlul asupra companiei lor. Banca Victoria era cheia Cutiei Pandorei. Iar cheia Băncii era Consiliul de Administraţie. Acesta trebuia răsturnat, dizolvat, sprijinul financiar acordat lui Tyler şi Morgan trebuia retras brusc şi ei înşişi destituiţi la momentul potrivit, găsindu-se astfel lipsiţi de fondurile necesare pentru a-şi unge osiile. În acelaşi timp se vor trimite printr-un cliper la Washington, în mâinile cui trebuie, stratagema acestui plan şi probele lui Gornt şi se va notifica faptul că Banca Victoria nu mai sprijină înţelegerea – iar fără sprijinul băncii nu mai exista zahărul necesar pentru a fi negociat pe bumbac sau arme. Dar lucrurile acestea trebuiau perfectate acum, înainte de a se redistribui controlul asupra voturilor în cadrul Consiliului de Administraţie al băncii.

Pivotul principal al planului lui Gornt era cum să

schimbe atitudinea Consiliului de Administraţie. Documentele scoteau la iveală fapte deosebit de stânjenitoare pentru doi din membrii favorabili lui Tyler Brock, atât de stânjenitoare încât vor trebui să-şi dea, fără să crâcnească, voturile celui care poseda documentele. Asta însemna şapte la cinci. Mai erau şi unele informaţii mai puţin supărătoare şi oarecum îndoielnice despre un alt membru. Era posibil, aşadar, să se ajungă la şase la şase. Părerea lui Gornt era că Tess trebuie să-l abordeze pe preşedintele Consiliului de Administraţie în particular, să-i prezinte faptele şi detaliile, încredinţându-l că acestea luaseră deja drumul Washingtonului şi să-i propună să-şi schimbe atitudinea faţă de Brock şi de ea, să acorde un credit de şase luni pentru poliţele Struan, două locuri în Consiliul de Administraţie, să preia imediat controlul asupra firmei lui Brock, să vândă toate bunurile la preţuri derizorii, atât cât e necesar pentru a se acoperi datoriile, lăsându-i pe Tyler şi pe Morgan Brock să se înece în zahărul pe care nu-l pot plăti. Şi, în sfârşit, banca să fie de acord să împartă cele patruzeci de procente din acţiuni confiscate de la Brock în patru părţi: una pentru preşedinte, câte una pentru cei doi membri aleşi de Struan pentru Consiliul de Administraţie şi una pentru Nobila Casă.

— În schimbul a ce anume? De ce l-ar trăda Banca pe Tyler? întrebase Tess. De ce să-l tragă pe sfoară, mi se pare că aşa se spune în America, nu?

— Da, doamnă, dar în cazul de faţă va fi vorba de o dublă tragere pe sfoară. De ce credeţi că va înghiţi Consiliul de Administraţie găluşca aceasta? Pentru că vor câştiga cu toţii sume imense, şi preşedintele şi toţi ceilalţi, pentru că, în secret, fiecare din ei îl urăşte pe Tyler şi se teme de cei doi Brock, la fel ca toată lumea. Pe dumneavoastră nu vă urăsc, pentru că dumneavoastră sunteţi Nobila Casă şi nu reprezentaţi o ameninţare pentru ei. Ura, nu numai banii, este cea care unge osiile roţilor lumii.

— Nu sunt de acord, dar hai să trecem peste asta. Să ne întoarcem la acel sigiliu miraculos. Ce propuneţi să facem cu el? Dacă îl obţineţi, Tess zâmbi cinic.

— Orice doriţi dumneavoastră, doamnă.

— Poate ar fi trebuit să-l aduceţi aici cu *Prancing Cloud.*

— Nu, îmi pare rău, e prea devreme. Doar dacă nu vreţi să lăsaţi nava să lâncezească aici vreo săptămână sau două. Am să-l aduc la timp.

— De ce să tărăgănăm lucrurile? Trimite-l. Strongbow este un om de încredere.

— Am să-l aduc la timpul potrivit.

Îşi aminti cum ochii ei, atât de şterşi şi aparent nevinovaţi de cele mai multe ori, îl străpunseseră atunci ca nişte săgeţi de oţel.

— Promit!

— Să lăsăm lucrul acesta deoparte, pentru moment. Preţul, domnule Gornt.

— Aş prefera să discutăm despre aceasta când mă întorc, doamnă.

Tess râsese fără veselie.

— Sunt sigură de asta. Credeam că mă cunoşti destul de bine ca să nu încerci să mă strângi cu uşa, nici pe mine, nici firma Struan. Vrei să amâni totul până în ultimul moment, când eu voi fi silită să lansez atacul, atât împotriva lui Tyler, cât şi a băncii, atunci Casa Struan va fi extrem de vulnerabilă şi eu va trebui să fiu de acord cu indiferent ce vei cere.

— Trebuie să existe încredere de ambele părţi. V-am dat dovezile de care aveţi nevoie ca să-l zdrobiţi pe Tyler Brock şi pe Morgan, pentru o înţelegere pe care mi-aţi promis-o în viitor şi am avut încredere în dumneavoastră să vi le înmânez. Nu e mult ceea ce vă cer – o mică amânare până mă întorc. Jur că mă voi întoarce la timp. Ceea ce vă voi aduce de la Yokohama va fi frişca de pe prăjitură, iar preţul va fi corect.

— Nu mi-au plăcut niciodată prăjiturile şi nici frişca, domnule Gornt. Tatăl meu mi-a retezat, cu bătăi zdravene, orice chef pentru astfel de lucruri nefolositoare încă de pe când eram copil. Preţul?

— Daţi-mi voie să vă asigur, doamnă, că va fi un preţ pe care veţi fi bucuroasă să-l plătiţi, pe onoarea mea şi pe

cuvântul meu de gentleman.

Tess se uitase fix la el.

— Daţi-mi voie să vă asigur, domnule Gornt, de asemenea că, dacă mă veţi înşela, dacă mă veţi trage pe sfoară, voi avea grijă să deveniţi un om extrem de nefericit, pe lângă faptul că veţi deveni persoana non grata în Asia şi în întregul Imperiu Britanic – pe onoarea mea şi pe cuvântul meu de tai-pan al Nobilei Case.

Gornt simţi că-l ia cu frig când îşi aminti cuvintele lui Tess, care păreau că-l încolţesc de jur împrejur şi mândria cu care spusese: „tai-pan al Nobilei Case”, chiar şi atunci când adăugase „deşi numai vremelnic”. Înţelesese imediat că femeia aceea era, cu adevărat, tai-panul Nobilei Case, îşi dădu seama că, indiferent cine va deţine titlu, nu va deţine, în nici un caz puterea. Îşi dădu seama, cu un fior de spaimă, că va trebui să aibă de-a face cu ea multă vreme, că distrugându-l pe Brock probabil crease un monstru îndreptat spre propria lui distrugere.

Dumnezeule mare! Mă poate face mii de fărâme, numai să vrea! Cum să mi-o fac aliată, s-o păstrez aliată? Trebuie să fie aliata mea, indiferent de preţ!

Râsul lui Dimitri şi al lui Marlowe îl readuse în realitate. Lumea îşi recăpătă echilibrul. Lumina lumânărilor, masa din sufragerie, prieteni buni. Aflat în siguranţă, în Yokohama, sigiliul luat deja şi pus la loc sigur, o scrisoare deja scrisă, antedatată şi sigilată pentru a corobora dovezile împotriva membrilor cheie ai Consiliului de Administraţie şi o altă scrisoare implicându-l pe preşedinte. Fără ei, consiliul se va prăbuşi la picioarele noastre ca un castel din cărţi de joc, trebuie să se prăbuşească, în plus nu vor rezista tentaţiei şi şansei de a se răzbuna pe Tyler şi pe Morgan Brock. Şi nu trebuie să se teamă de Tess Struan. Se află în puterea mea, tot aşa după cum viitorul meu este în puterea ei. Am o mulţime de motive să fiu mulţumit. Am douăzeci şi şapte de ani, capul lui Morgan e aproape ca şi căzut în coş, sunt viitorul tai-pan al casei Rothwell – Gornt, sunt în capul unei mese splendide şi servitorii aşteaptă poruncile mele. Şi este

şi ea aici, frumoasă, în curând şi foarte bogată şi mă iubeşte, oricât de mult s-ar strădui să ascundă lucrul acesta, va fi mireasa mea, indiferent de cum vor evolua lucrurile, dacă are un copil de la Malcolm asta nu va face decât să-i crească preţul în faţa lui Tess, un preţ minunat, totuşi derizoriu, pe care ea va fi fericită să-l plătească!

Sănătate şi viaţă lungă, toastă el în gând, ridicând paharul pentru Angélique, pentru ei amândoi, convins de faptul că viitorul lui nu va cunoaşte îngrădiri. Oaspeţii lui nu băgară de seamă gestul, fiind mult prea preocupaţi de pălăvrăgeala lor, încercând să-i capteze atenţia invitatei. Gornt îi privea liniştit. Cel mai mult o privea însă pe ea. Apoi bătu uşor în masă.

— Angélique, domnilor, vă rog, o clipă de atenţie. Avem supă de creveţi cu sherry, peşte la cuptor cu ceapă, măsline şi Pouilly-Fuissé la gheaţă, şerbet şi şampanie, apoi friptură cu cartofi şi Sf. Emilion, bucătarul a găsit o bucată splendidă de biftec à la Struan… Nu-ţi face griji, doamnă, a fost cumpărat, nu furat. Apoi plăcintă de pui şi la sfârşit o surpriză care să încununeze toate surprizele.

— Ce anume? întrebă Marlowe.

— Aşteaptă şi ai să vezi.

Aruncă o privire spre Angélique. Angélique îi răspunse cu zâmbetul ei enigmatic, cel care îl emoţiona la fel de mult ca al Mona Lisei pe care o privise la Luvru, când se dusese o dată la Paris. Şi nu-l mai uitase niciodată.

— Cred că trebuie să avem încredere în gazda noastră, domnule căpitan, spuse ea blând. Nu sunteţi de acord?

55

Duminică, 13 ianuarie

Noaptea, Angélique se trezi scăldată într-o sudoare rece, purtată de gânduri înapoi în timp, înapoi la Legaţia franceză, cu sticluţele mamei-san pe masă, dintre care una deja goală, şi gata s-o destupe şi pe cealaltă şi să-i înghită conţinutul când vor reîncepe contracţiile.

Descoperind că se află în patul cald din apartamentul ei, că focul mai strălucea încă în cămin şi arunca umbre prietenoase, groaza o părăsi, pulsul îi reveni la normal şi aşteaptă să vadă dacă are vreun semn. Nimic. Nici un fel de crampe, nici dureri de stomac. Aşteptă. Tot nimic. Mulţumesc lui Dumnezeu, se vede că am visat, îşi spuse ea. Se relaxă pe salteaua moale, privind la flăcările din cămin, pe jumătate adormită. Urmărea cu privirile imaginile prietenoase închipuite de flăcări: acoperişurile pitoreşti ale Parisului la apusul soarelui, topindu-se apoi în priveliştile de vară ale casei visurilor ei din Provence, cu bebeluşul adormit mulţumit în braţele ei.

— Isuse, fă să nu înceapă, te rog.

Cu o seară înainte o vizitase Babcott.

— Tocmai treceam pe aci şi am venit să te întreb cum te mai simţi.

— Nu e nevoie de nici un fel de tertipuri, spusese ea aspru. Doctorul Hoag mi-a spus acelaşi lucru azi dimineaţă. Exact aceleaşi cuvinte.

— Linişteşte-te, dragă Angélique, zău că am trecut din întâmplare pe aici şi am vrut să te văd. Ca să te liniştesc.

— Oh?

— Da, bătrânul Hoag mi-a spus că erai puţin tulburată. Chiar aşa, dădu el din cap zâmbind, şi ca să-ţi spun ceea ce nu l-ai lăsat pe el să-ţi spună, că este foarte posibil ca ciclul tău să fie puţin întârziat, se poate întâmpla să ai uşoare crampe care dispar şi pot să reapară după o zi sau două. Sau niciodată.

— Cum se face că voi, doctorii, sunteţi aşa de deştepţi, dar, de fapt, nu ştiţi nimic, nici măcar un lucru atât de simplu: cum este când te gândeşti dacă ai sau nu ai un copil, un proces care se cunoaşte de ani de zile, pufnise ea supărată, exasperată şi iritată de privirile curioase şi furişe pe care i le aruncau oamenii în ultimele zile, de tăcerea bruscă ce se instala ori de câte ori apărea ea undeva. Vă rog frumos să mă lăsaţi în pace, amândoi, am să vă informez când o să am nevoie de voi. Lăsaţi-mă în pace!

Plecase cam cu coada între picioare, dar ei nu-i păsa. De când cu cearta aceea violentă cu părintele Leo, cu o duminică în urmă, se închisese foarte mult în sine.

— Îl urăsc pe omul acesta, murmură ea, îl urăsc pentru că m-a supărat atât de tare. Este un om rău, nu este omul lui Dumnezeu!

În timpul spovedaniei spusese:

— Poate că ar trebui să ceri iertare pentru acea farsă de căsătorie la care ai participat, copila mea, o, ştiu că ai fost ademenită, înşelată, dar chiar şi aşa, tot e păcat.

— N-am fost ademenită, părinte, şi nu a fost nici păcat, nici farsă, spusese ea. Este o căsătorie perfect legală în conformitate cu legea.

— Cu legea eretică? Legea e falsă. Te amăgeşti singură. Nici gând să fie legală în faţa lui Dumnezeu.

— Este în conformitate cu legea engleză, spusese ea mânioasă. Şi este şi pe placul lui Dumnezeu, în mod sigur.

— Ah, sărmana mea copilă, nu, nu este şi tu ştii că nu este. Biserica nu recunoaşte o căsătorie eretică, să nu mai vorbim de faptul că a fost oficiată de către un simplu căpitan, pe mare. Nu eşti căsătorită în faţa lui Dumnezeu.

— Ba sunt, biserica lui Malcolm recunoaşte căsătoria mea, legile lui o recunosc, legea soţului meu o recunoaşte, sunt căsătorită în mod legal.

— Cât eşti de naivă! Nu te amăgi singură. Tu eşti catolică, Biserica cea Adevărată nu recunoaşte o astfel de căsătorie. Căieşte-te, fiica mea!

— Sunt căsătorită şi cu asta basta! Angélique se ridicase în picioare.

— Stai! Nu e chiar aşa! Ca să-ţi dau iertarea de păcate, trebuie să ţi le recunoşti, trebuie să te înfăţişezi în faţa lui fără pată! Cum pot să te iert de păcate aşa?

— Dumnezeul lor este acelaşi ca şi al nostru, ca Dumnezeul meu, spusese ea, orbită de lacrimile de mânie şi neputinţă. Pot să-l ador pe Dumnezeu şi în biserica lor la fel de bine.

— Rişti să fii condamnată la chinurile veşnice. Excomunicarea, sfintele taine îţi vor fi refuzate. Ai grijă, minţile ţi-au fost tulburate de erezii, roagă-te pentru iertarea…

Angélique o luase la fugă.

André şi Seratard erau în şedinţă. Ceva mai târziu André o întrebase ce necaz avea şi ea îi mărturisise. André o liniştise.

— Mii de catolici sunt căsătoriţi şi trăiesc fericiţi în credinţa protestantă şi, invers, indiferent de ceea ce pretind reprezentanţii bisericii.

— André, sunt sau nu sunt căsătorită?

— Eşti, în conformitate cu legea britanică şi cu legea navală britanică, atâta timp cât nici un tribunal britanic nu va spune că nu eşti.

— Dar faţă de biserică?

— Faţă de biserica lor, aşa cum am spus mai înainte, da, faţă de a noastră, nu. Dar ştii deja răspunsul la întrebarea asta, nu?

— Îl urăsc pe omul acesta.

— E preot. Preoţii nu sunt cu toţii buni, şi noi amândoi ştim asta. Ascultă, Angélique, în legătură cu…, cu ciclul tău, te rog, imediat ce ştii ceva sigur, într-un fel sau în altul, te rog să-mi spui imediat ca să ne facem un plan. Henri aşteaptă dintr-o zi în alta să primească de la ambasadorul francez aprobarea de a te declara pupilă a statului. Nu fi îngrijorată, ţi-am promis că o să-ţi apăr interesele şi aşa va fi, îi spusese el şi o lăsase să mediteze.

Nu este căsătorită în faţa Bisericii? Atunci naiba s-o ia de Biserică a Romei, îşi spusese ea, scârbită de durere. Atenţie! Să nu spui niciodată aşa ceva pe faţă! Niciodată!

Eşti franţuzoaică, francezii ştiu ce înseamnă Roma catolică, cât este de coruptă şi eretică şi cât de vicleni sunt papii. În fiecare seară în rugăciunile ei o implora pe Sfânta Fecioară Maria s-o îndrume şi s-o ajute.

Luni şi toate zilele următoare se târâseră alene una după alta. Peste tot întâlnea ochi iscoditori şi întrebări nerostite, aşa că ieşi tot mai puţin din casă. Ca să-şi treacă timpul, citea şi dormea, citea şi scria scrisori şi începu un roman despre o fată, o franţuzoaică, ce fusese aruncată pe ţărm, la Yokohama. Povestea se împotmoli brusc, şi Angélique arse paginile scrise în momentul în care îşi aminti de Kanagawa, de el şi apoi nopţile şi zilele petrecute cu Malcolm, singura lor noapte împreună pe *Prancing Cloud.*

Prancing Cloud plecase. Fusese fericită să vadă că nava aceea aducătoare de nenoroc dispăruse în depărtare. De la plimbarea în timpul căreia discutase din nou cu Gornt fără să afle mai nimic nou, căzuseră amândoi de acord să nu se mai întâlnească vreo câteva zile. O invitase de două ori la ceai pe Maureen Ross, a doua oară o primise în mod intenţionat culcată în pat, ca să răspândească zvonul cum că ar avea febră. Conversaţia lor fusese obişnuită, de salon, vorbiseră despre modă, despre problemele din colonie, despre viaţa de aici, nimic serios. Mai târziu, îşi zicea Angélique, vizitele acestea vor fi mai interesante, atunci când vor putea să discute probleme mai intime. Dar nu acum. Dar îi plăcea această Maureen care adusese cu ea cărţi binevenite, şi reviste, şi îi povestise despre noul birou al lui Jamie, cum lucra Jamie tot timpul şi îi împărtăşise timid speranţa că se vor căsători curând.

Singura persoană pe care o primise cu plăcere fusese Phillip Tyrer, trimis de Sir William cu cele mai bune urări de grabnică însănătoşire. Adusese cele mai recente ziare de la Londra şi i le înmânase împreună cu un buchet de flori pe care le cumpărase în sat.

— Din ordinul Guvernului Majestăţii Sale, spusese el în franceză, cu un zâmbet înfloritor, tineresc şi o poftă de viaţă molipsitoare.

Vorbiseră cam o oră şi ceva, cel mai mult în franceză şi îi relatase ultimele zvonuri. Îi povestise despre călătoria la Yedo, despre Nakama-Hiraga, care dispăruse fără urmă, creând o problemă diplomatică pentru Sir William şi despre căpitanul Abeh care tot mai aştepta fierbând de mânie la Poarta de Nord.

— Şi ce o să se întâmple, Phillip?

— Nu ştiu. Sperăm ca problema să se rezolve de la sine. Din păcate, a trebuit să-i facem un portret lui Nakama, să spunem cum arată, aşa că nu prea are şanse să scape. Mi-e tare ciudă, pentru că era un băiat bun şi m-a ajutat enorm. Nu cred nici o iotă că ar fi asasin. N-am obţinut nici un fel de informaţii nici de la celălalt individ, prietenul lui Nakama, a cărui familie construieşte nave în Choshu. L-am dus să viziteze una din fregatele noastre. E un individ destul de drăguţ, dar cam prostuţ. Sir William n-a vrut să-l predea celor de la Bakufu, aşa că i-a dat drumul. Tare mi-e ciudă, Angélique, Nakama m-a ajutat tare mult, şi nu numai cu japoneza, şi dacă n-ar fi fost el…

Mai târziu luaseră cina împreună şi, la întrebările ei iscusite, recunoscu – după ce mai întâi o puse să jure că va păstra secretul – că are o fată deosebită, numai a lui, în Yoshiwara.

— O, e aşa de frumoasă şi drăgălaşă, Angélique, sper să pot face rost de bani pentru contractul ei fără să-l suprasolicit pe Lordul Cancelar, legătura aceasta este atât de confortabilă…

Angélique era amuzată cât de tânăr părea Phillip şi îl invidia pentru dragostea lui simplă. În comparaţie cu el, se simţea atât de încâlcită şi de matură.

— Într-o zi aş vrea s-o cunosc, spusese ea. Pot să mă strecor uşor în Yoshiwara, mă îmbrac băieţeşte.

— O, Dumnezeule, nu, Angélique, nu se poate, nu trebuie.

Totuşi ar putea fi foarte amuzant, îşi zisese ea chicotind în sinea ei şi se răsucise în pat, gata să adoarmă. Şi aş vrea s-o văd şi pe această Hinodeh, în care am investit aşa de mult. Mă întreb cum arată. În clipa în care era gata să

treacă pragul somnului, stomacul i se strânse într-un spasm. Apoi încă o crampă, diferită. Şi încă una. Perfect trează acum îşi apăsă neliniştită stomacul şi-şi frecă pântecul ca să îndepărteze durerea, dar aceasta nu dispăru şi-şi dădu seama, fără putinţă de îndoială, că era vorba de durerile atât de familiare, însoţite de o uşoară slăbiciune. Începuse. Sângele începu să curgă. Şi o dată cu şuvoiul de sânge, izbucniră şi toate dorurile, necazurile şi speranţele ei. Începu să plângă zdrobită de tristeţe şi-şi îngropă faţa în perne.

— Oh, Malcolm, am sperat atât de mult, atât de mult, acum nu mai am nimic să-ţi ofer, nu mai am nimic de la tine, nu mi-a mai rămas nimic, oh, Malcolm, Malcolm, îmi pare rău, atât de rău… O, Dumnezeule, cât sunt de nefericită…

Şi plânse, şi plânse, o eternitate întreagă până se scufundă în somn, căci nu mai avea lacrimi.

— Missee, trezeşti! Missee-tai-tai, cafeee, heya!

Prin aburii somnului, o văzu pe Ah Soh cum trânteşte tava pe noptieră, în nări îi veni mirosul de cafea caldă, proaspăt măcinată – un cadou de la Seratard şi una din treburile pe care Ah Soh ştia şi se străduia să le facă şi ea ca lumea. Mireasma aromată o învălui din toate părţile, trezind-o cu blândeţe.

Se ridică în capul oaselor în pat şi se întinse, uimită şi încântată să se simtă atât de vioaie şi atât de bine. Crampele trecuseră, durerea intrase pe făgaşul ei normal, ceva mai bine ca de obicei şi senzaţia de ameţeală mai blândă ca de obicei.

Şi lucrul cel mai minunat era că disperarea o părăsise. Acesta este miracolul EI, se gândi ea cu pioşenie. În ultima lună se rugase în fiecare noapte Preabinecuvântatei, rugând-o, implorând-o, cerşindu-i ajutorul şi într-una din nopţi auzise: „Lasă asta în seama mea, copilă, va fi decizia MEA nu a ta”. Aşa auzise, nu cu urechile, ci cu sufletul „va fi decizia MEA, în toate privinţele, odihneşte-te liniştită”. Neliniştea o părăsise.

Fusese decizia EI! Ce minunat! Angélique accepta verdictul EI. Voinţa lui Dumnezeu. Şi aşa făcuse. Într-un imbold de sinceritate îngenunche lângă pat, închise ochii şi îi mulţumi fierbinte, îi spuse din nou cât fusese de tristă şi nefericită, dar îi mulţumea pentru că acceptase să preia povara în locul ei. Tu ai făcut-o. Apoi se băgă din nou sub plapumă, gata pentru lume şi pentru cafea. Cafeaua la ora asta, nouă, era ceva obişnuit pentru o zi de duminică, avea exact destul timp pentru o baie şi pentru ca să se îmbrace să meargă la biserică.

— Biserica! Şi de ce nu? se gândi ea. trebuie să-i mulţumesc cum se cuvine, dar fără nici un fel de spovedanie.

— Ah Soh, adu-mi baia şi...

Ah Soh privea la ea încremenită. Angélique îşi dădu brusc seama că servitoarea trebuia să fi văzut petele de sânge de pe cămaşa ei de noapte. Ah Soh spuse precipitat:

— Eu aduce baie, şi se năpusti spre uşă, dar Angélique ajunse acolo înaintea ei şi o împinse înapoi.

— Dacă spui cuiva, îţi scot ochii!

— Ayeeyah, nu înţelegi, missee-tai-tai, gemu Ah Soh, înspăimântată de veninul din ochii şi din vocea stăpânei ei. Nu înţelegi!

— O, ba da, înţelegi! *Dew neh loh moh-ah,* se stropşi ea în cantoneză, aruncându-i în faţă înjurătura pe care o folosise o dată în prezenţa ei Malcolm la adresa lui Chen, când fusese supărat pe el şi atunci îl văzuse pe Chen cum se albise la faţă. Malcolm nu-i spusese niciodată ce înseamnă cuvintele acelea, dar avură acelaşi efect şi asupra lui Ah Soh, căreia i se muiară imediat genunchii.

— Ayeeeeeeyahhh!

— Dacă vorbeşti, Ah Soh, tai-tai o să..., Angélique îşi repezi furioasă unghiile lungi până la câţiva milimetri de ochii ei şi le ţinu acolo. Asta o să-ţi facă tai-tai! Înţeles?

— Înţeles. Sek'ret, tai-tai!

Femeia înspăimântată mormăi ceva în cantoneză, îşi puse apoi degetele pe buze, în semn de lacăt.

— Ah Soh nu vorbeşti, înţeles.

Stăpânindu-şi furia, deşi inima îi bătea nebuneşte, Angélique o împinse pe femeie înapoi spre pat şi se băgă din nou sub plapumă. Arătă cu un gest poruncitor spre ceaşca de cafea.

— *Dew neh loh moh!* Toarnă-mi cafeaua!

Plină de umilinţă şi frică sinceră, Ah Soh turnă cafeaua, i-o întinse şi rămase pe loc resemnată.

— Nu vorbeşti, faci tot patul, cearşafuri curate. Secret!

— Înţelegi, tai-tai, nu vorbeşte, sek'ret, înţelegi.

— Nu vorbeşti! Sau..., unghiile lungi sfâşiară aerul.

Ah Soh fugi repede să aducă apa fierbinte pentru baie, dar, mai întâi, alergă să-i şoptească vestea lui Chen care ridică ochii în sus şi spuse:

— Ayeeyah, ce-o să facă acum tai-tai Tess! şi fugi repede să trimită vestea cu nava cea mai rapidă la ilustrul Chen, compradorul, care îi poruncise să-l informeze imediat, indiferent cât ar trebui să plătească.

Cafeaua era delicioasă. Îi liniştea stomacul şi nervii şi îi îndepărta uşoara iritare. Una din bucuriile adevărate ale ei pe lumea asta era cafeaua, băută dimineaţa devreme, de cele mai multe ori cu cornuri calde şi în compania Colettei, pe Champs Elysées, la una din cafenelele acelea elegante, cu mese pe trotuar, citind ultimul număr al revistei *Court Circular* şi urmărind scurgerea oamenilor pe lângă ea.

Mai întâi biserica. Am să mă prefac că încă nu s-a întâmplat nimic. Ah Soh nu va îndrăzni să vorbească. Cui să spun mai întâi? Lui Hoag? Lui André? Lui Edward? Lui Skye?

Avusese deja o discuţie cu Skye. Părerea lui fusese că nu au nimic altceva de făcut decât să aştepte, să vadă ce va face Hoag şi, după aceea, ce va face Tess. Scrisoarea lui Tess către el fusese foarte scurtă:

„Dragă domnule Skye, ştiu că fiul meu a avut legături cu dumneata, încetează şi nu te mai amesteca în afacerile fiului meu, sau ale mele. Nu-ţi va aduce nimic bun."

— Interesantă alegere a cuvintelor, comentase el.

— Pari speriat, ca şi când ai fi pierdut deja.

— Câtuşi de puţin, Angélique. Singura noastră atitudine posibilă este aşteptarea. Ea are iniţiativa.

— Cu poşta următoare vreau să le scrieţi avocaţilor Casei Struan ca să vă prezinte raportul asupra stării averii soţului meu.

Era una dintre ideile cu care venise André, acesta fiind în favoarea unei ofensive imediate.

— Sigur că da, dacă vrei să cazi în capcana ei.

— Cum aşa?

— Singura ta postură trebuie să fie aceea de copil-văduvă nedreptăţit, de tânără ispitită să se căsătorească cu un bărbat cu o voinţă de fier şi nu aceea de văduvă sărăcită şi hrăpăreaţă a unui soţ bogat, un minor care a nesocotit voinţa mamei lui, căsătorindu-se cu o fată scăpătată, cu antecedente dubioase. Te rog să nu te superi. Nu-ţi spun decât ceea ce se poate şi probabil se va spune. Trebuie să aştepţi, dragă doamnă, prefăcându-te că speri că Tess se va purta ca o adevărată doamnă, ca o fiinţă omenească. Dacă fiul lui este… ăăă… dacă este pe drum, asta ar fi de mare ajutor.

— Şi dacă nu este?

— Hai să ne gândim la aceasta când va fi cazul. Avem timp berechet să…

— Eu nu am timp berechet. O să rămân în curând fără nici un ban.

— Ai răbdare!

Mon Dieu! Răbdare! Bărbaţii şi răbdarea lor! Acum, când Angélique ştia fără putinţă de îndoială că nu purta copilul lui Malcolm, lăsă la o parte toate planurile pe care şi le făcuse pentru eventualitatea că ar fi avut un copil şi se concentră în direcţia cealaltă. Un atac imediat împotriva acelei femei? Nu, asta va veni mai târziu, aici domnul Skye are dreptate. Mai întâi trebuie să aflu ce are de gând să facă. Pentru asta, va trebui să le spun lui Babcott şi lui Hoag. Hoag este cel care a adus mesajul, aşa că lui va trebui să-i spun. Nu-i nevoie să-şi pună labele pe mine nici unul din ei, am să le spun eu. Acum, imediat, sau mai târziu? Să-l întreb mai întâi pe André sau pe Edward? Nu cred că e nevoie.

Nemaiavând un copil la care să mă gândesc, viaţa

devine mai simplă pentru mine şi am mai multe şanse să mă recăsătoresc. Indiferent ce s-ar întâmpla, ca orice fată din lumea asta, trebuie să am şi eu un protector, un soţ, soţul potrivit, sau, la nevoie, orice fel de soţ. În privinţa perspectivelor mele? Nu am bani să mă întorc la Paris şi să mă stabilesc acolo. Nu am nici o altă perspectivă decât aceea a unei înţelegeri cu Struan, nu, nu cu compania, cu femeia aceea. Chiar şi Edward este legat de ea. Mai ales el. Fără un aranjament bun pentru mine şi fără bunăvoinţa ei faţă de această înţelegere, interesul lui pentru căsătoria cu mine se va evapora. Şi e corect, pentru că al meu se va evapora şi mai repede. El este îndrăgostit de mine, dar eu nu sunt îndrăgostită de el, deşi îmi place foarte mult, dar fără o securitate financiară reciprocă, legătura aceasta nu are nici o logică.

Şi acum înapoi, la acea femeie, indiferent ce idee îi vine, gândi Angélique, încântată de felul în care îi lucra mintea, la rece, logic, fără enervare, examinând pur şi simplu toate aspectele ca orice femeie prudentă. Mai pot rezista o lună, sau două, nu mai mult, şi asta dacă nu-i mai dau nici un fel de bani lui André. În curând chitanţele mele se vor termina, Albert poate da ordin oricând să nu-mi mai fie onorate, să mi se stopeze creditul şi să fiu dată afară. Parcă citesc gândurile ei pline de ură. Nu contează, pot să mă mut la Legaţia franceză. Dar nu mă vor întreţine multă vreme nici acolo.

Sir William? N-are nici un motiv să facă pentru mine mai mult decât a făcut deja. André este singurul om care nu este în puterea ei şi care poate să te ajute. Gândeşte-te bine, Angélique, greşeşti! Când André va vedea că izvorul de bani e pe cale să sece, sau chiar a secat, nu se ştie ce poate să facă în disperare de cauză. Ar putea să-i vândă lui Tess hârtia aceea îngrozitoare, ar putea să-i dea… să-i dea dovezi despre… despre trecut. Este un cinic, un om suficient de ticălos, sau de isteţ ca să fi păstrat o dovadă a faptului că am plătit pentru leacuri cu cerceii pe care am pretins că i-am pierdut. Se va mulţumi cu mult mai puţini bani decât mine. Dar şi aşa, este singurul bărbat de aici

suficient de rău ca să-i poată ţine piept. Edward va merge împotriva ei, dar numai până la un punct. Nu va fi dispus să piardă firma Rothwell-Gornt.

Să-l trimit pe Edward înapoi la Hong Kong imediat? Sau pe Hoag, el îmi este prieten, în fine, un fel de prieten şi este cel pe care ea l-a trimis la mine. Sau pe André? Nu pe el, fiindcă n-aş mai avea nici o clipă de linişte la gândul că este singur şi nesupravegheat la Hong Kong cu femeia aceea.

La biserică, Angélique fu o revelaţie. Se îmbrăcase ca de obicei în negru, cu un văl scurt pe faţă. Cu cartea de rugăciuni în mână, porni prin ziua vântoasă, trecu de biserica catolică de pe promenadă, alăturându-se şuvoiului de oameni care se îndreptau spre Sfânta Treime, merse cu ei, intră în biserică şi se aşeză în ultimul rând, îngenunche imediat şi începu să se roage. Un murmur porni prin aer, din naosul deja pe jumătate plin, străbătu colonia şi ajunse până în Mahalaua Beţivilor.

— Dumnezeule atotputernic, Angél s-a dus la biserică, la biserica noastră…

— La Sfânta Treime? Dar cum aşa, că e catolică?

— Catolică sau nu, a fost la Sfânta Treime, strălucitoare ca un soare, îmbrăcată toată în roşu şi nici n-avea pantalonaşi pe dedesubt.

— O, pentru Dumnezeu, nu mai răspândiţi atâtea bârfe!

— Nu e nici o bârfă, niciodată nu poartă pantalonaşi…

— Şi zici că s-a dus la Sfânta Treime? Adică a trecut la ai noştri?

— Cred că bătrânul Tweet s-a scăpat pe el…

Maureen şi Jamie fuseseră în spatele ei. Avură o ezitare lângă ultimul rând de scaune, gata să spună: Putem să stăm lângă tine? Dar Angélique era tot în genunchi cufundată în rugăciune şi nu-i luă în seamă, deşi era conştientă de prezenţa lor; ba chiar puţin invidioasă pe verdele vesel al rochiei lui Maureen, al jachetei şi al pălăriei asortate, cu pana ei de şifon galben care îi atârna pe spate. În clipa următoare, cei doi merseră mai departe, împinşi de la spate de ceilalţi şi nedorind s-o tulbure – ceea ce era

exact ce-şi dorea Angélique. După ce mulţumi Sfintei Fecioare pentru că îi dăduse puterea să-şi învingă disperarea, rămase în genunchi, cu perniţa aşezată comod sub ea şi, la adăpostul vălului, aşteptă să vadă ce se întâmplă. Era pentru prima oară când asista la o slujbă religioasă protestantă.

Nu era la fel de multă pioşenie ca în propria ei biserică, dar era mai intim, ici şi colo se vedeau vase cu jăratic menite să mai domolească umezeala şi frigul, toţi cei care se mişcau aveau grijă de ele. Geamurile cu vitralii erau frumoase, altarul şi ornamentele lui mai sobre decât se aşteptase. Mulţi ar fi dorit să se oprească şi s-o salute sau să-i facă un semn cu capul, încântaţi sau uimiţi, gata să se aşeze lângă ea, dar n-o făcură, din acelaşi motiv, pentru că nu doreau s-o tulbure. Gornt se aşeză pe celălalt rând de bănci.

Astfel că rămase singură pe rândul ei de bănci şi curând slujba începu. Mai întâi se cântă un imn şi Angélique se luă după ceilalţi, ridicându-se în picioare când se ridicau ei, aşezându-se când se aşezau şi ei, rugându-se când se rugau ei, dar întotdeauna numai la Sfânta Fecioară, ascultă predica pastorului Tweet, complet descumpănit de prezenţa ei. Au urmat alte imnuri, apoi s-au cântat psalmi, apoi veni tava pentru chetă – un moment jenant când se scormoni în buzunar după câţiva bănuţi, apoi încă un imn şi binecuvântarea finală, urmată de un oftat general şi clar de binemeritată uşurare.

Credincioşii rămaseră în picioare în timp ce pastorul intră în sacristie precedat de un băiat. Cei mai mulţi începură să se îndrepte apoi spre ieşire, salivând deja la gândul dejunului tradiţional de duminică, cea mai bună masă din săptămână: friptură de vită, budincă de Yorkshire, cartofi prăjiţi pentru cei norocoşi care îşi puteau permite să cumpere o ciozvârtă din ultimul transport de carne de vită adusă la gheaţă din Australia. Mai rămaseră numai câţiva pentru rugăciunea finală. Ea se rugă să fie iertată pentru că venise în această biserică, dar era încredinţată că Dumnezeu va înţelege că e vorba numai de o chestiune de

moment, de un protest împotriva părintelui Leo. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei în timp ce mulţimea ieşea din biserică. Se alătură şi ea ultimilor, dând din cap şi spunând *dimineaţa,* ca răspuns la saluturile murmurate de ceilalţi. Pastorul era afară, în faţa uşii, salutându-i pe unii, privind încruntat la alţii. Când apăru Angélique, luă o figură serafică şi murmură:

— O, eh, domnişoară Ange…, doamnă, ce plăcere să vă văd, fiţi binevenită în Biserica Sfintei Treimi, ne-am bucura mult să vă vedem mai des…, dacă vreţi să vă explic ceva… Oh! Nu? Ei bine, sper că v-a plăcut şi vă rog, vă rog foarte mult să mai veniţi, ne face mare plăcere să vă vedem, sunteţi bineveni…

— Mulţumesc, domnule pastor, spuse ea, făcând o reverenţă rapidă, apoi porni repede spre stradă.

Sir William o aştepta, împreună cu Babcott, înfofoliţi ca toţi ceilalţi din pricina frigului.

— Mă bucur să văd că te-ai făcut bine, spuse sincer Sir William şi mă bucur în mod special să te văd aici. Noi suntem foarte mândri de biserica Sfânta Treime şi eşti foarte bine venită aici, suntem cu toţii foarte, foarte fericiţi să te vedem aici. Pastorul n-a fost chiar în cea mai bună formă astăzi, îmi cer scuze pentru el, de regulă se descurcă mai bine, nu e aşa de bombastic. Ţi-a plăcut slujba?

— Este atât de diferită, Sir William, spuse ea. Mi s-a părut de-a dreptul exotic faptul că oamenii se rugau în engleză, nu în latină.

— Da, cred că ţi s-a părut exotic. Putem să te însoţim?

— Vă rog.

Porniră în mers vioi, glumind şi făcând schimb de amabilităţi şi banalităţi, evitând problema care îi frământa de fapt pe toţi trei, angajându-se în discuţii despre vreme, ce urât e, nu-i aşa, apoi despre meciul de fotbal din ziua precedentă – grozav, nu-i aşa? şi dacă ne daţi voie, vă însoţim săptămâna viitoare la următorul meci. Nu ştiu dacă aţi văzut ultimele ziare, sau dacă aţi auzit că la Yokohama se pregăteşte punerea în scenă a spectacolului Romeo şi Julieta – doamna Lunkchurch a avut amabilitatea să fie de

acord să joace rolul principal, în timp ce doamna Grimes îl va juca pe Romeo.

— Aţi jucat teatru vreodată, doamnă, aţi fost vreodată pe scenă?

— Numai de Crăciun, când jucam mici piese la mănăstire, spuse ea. Şi nu jucam prea bine… oh!

O rafală de vânt îi smulse jobenul din cap lui Sir William şi-l azvârli, rostogolindu-se pe jos, Babcott reuşi să-l ţină pe al lui, dar Angélique nu fu suficient de rapidă şi pălăria îi zbură, împreună cu multe altele, în râsetele, chiuiturile şi înjurăturile celor prezenţi. Angélique se amestecă în mulţimea care alerga după pălării, dar Babcott reuşi să i-o salveze exact în momentul în care era gata să se rostogolească pe plajă, jobenul lui Sir William fu prins de Phillip Tyrer care i-l înmână grăbit şi porni în fugă după al său.

— Cel mai bun joben al meu, de biber, spuse supărat Sir William, ştergând de pe el noroiul, care semăna suspect de mult cu nişte băligar.

Pălăria ei era neatinsă, şi Angélique şi-o puse zâmbind pe cap, fixând-o bine cu un ac.

— Mulţumesc, George, eram convinsă că o să facă baie!

— Şi eu la fel. Putem să te invităm la dejun?

— Nu, mulţumesc, astăzi rămân acasă.

Ajunseră în curând la poarta Casei Struan. Ambii bărbaţi îi strânseră mâna şi ea dispăru înăuntru.

— Drăguţă doamnă, bună calitate, bună bucăţică, spuse Sir William.

— Da.

Babcott ridică din sprâncene privind în zare, spre mare. Sir William urmări direcţia privirii lui intense. Nu era nimic deosebit în golf, după cât vedea el.

— Ce s-a întâmplat?

— I-a venit ciclul.

— Isuse, ai examinat-o? Sau Hoag? De ce dracu nu mi-aţi spus?

— N-am examinat-o, ştiu şi atâta tot.

— Ei, cum aşa, de un…, se opri răspunzând la salutul lui

MacStruan şi Dimitri care tocmai treceau pe lângă ei. ‘Neaţa, ‘neaţa! spuse el nerăbdător, apoi îl luă pe Babcott de braţ şi porni cu el în jos, spre Legaţie.

— De unde ştii? Ei?

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, sunt medic. Am văzut-o ieri şi astăzi, când am văzut-o fără văl mi-a venit imediat ideea în minte. Faţa îi este puţin umflată şi când a fugit după pălărie am observat că fugea cam împiedicat.

— Naiba să mă ia dacă am observat ceva. Dumnezeule Atotputernic! Eşti sigur?

— Nu, dar pot să pariez o sută de guinee contra unui penny că aşa este.

Sir William ridică din sprâncene.

— Oare şi Hoag îşi poate da seama numai privind-o?

— Asta nu pot să-ţi spun.

— În cazul acesta, să nu-i spui nimic.

— Şi de ce mă rog?

— Lasă să rămână totul numai între noi, e mai bine aşa, spuse Sir William, apoi adăugă blând: Las-o pe Angélique să-şi joace cartea aşa cum vrea. E jocul ei, al ei şi al lui Tess Struan, nu al nostru. Nu mai este al nostru.

Patru soldaţi Bakufu şi un sergent pătrunseră pe poarta Yoshiwarei. Arătau ca orice altă patrulă de samurai, însă oamenii erau mai solizi, mai hotărâţi şi mai vioi. Era devreme după-amiază. În ciuda vremii nefavorabile, grupuri obişnuite de curtezane, servitoare şi alţi oameni se plimbau în sus şi în jos, prin faţa gai-jinilor care pierdeau vremea zgâindu-se la ele şi servind câte o băutură la cafenele şi ceainării, izbucnind în râs ori de câte ori vântul smulgea câte o umbrelă mai împopoţonată şi o trimitea să înoate. Din când în când, unul dintre soldaţi se oprea lângă portarul vreunui han, lângă patronul unei ceainării sau lângă o chelneriţă. Imediat persoana respectivă făcea o plecăciune şi spunea:

— Nu, stăpâne, trădătorul Hiraga n-a fost văzut aici, o, nu, stăpâne, mulţumesc, stăpâne, da, imediat, nu, nu-l cunosc…

Aproape toţi ştiau unde se afla Hiraga, dar îşi ţineau gura, căci îi urau pe soldaţi şi, pe de altă parte, ştiau că nici o recompensă nu este suficientă pentru a te apăra de răzbunarea unui shishi, sau de dispreţul Lumii Plutitoare în cazul unei trădări. În lumea lor, secretele erau deliciul şi valuta vieţii, adăugând un plus de emoţie traiului zilnic. Traseul patrulei părea să fie întâmplător. Apoi, dintr-o dată, sergentul schimbă direcţia, o luă pe o alee spre Hanul celor Trei Crapi şi bătu cu putere la poartă. Hiraga era prins în cursă. Ori de câte ori apăreau patrule prin apropiere, iscoadele lui îl avertizau la timp, dându-i posibilitatea să se ascundă în vizuina lui din tunel, unde avea acum un pat tare, câteva lumânări, chibrituri, mâncare, săbiile şi un pistol, precum şi explozivele lui Katsumata. Acum, în momentul în care i se dăduse alarma, Hiraga descoperise că un alt samurai scotocea prin grădină, aşa că nu mai avea cum să ajungă până la puţ. Cuprins de panică, se repezi spre bucătărie şi abia dacă avu timp să-şi înşface cele necesare deghizării – ascunse la îndemână după cum îi sugerase Katsumata, că, la câţiva metri de el, ascuns privirii de gard, sergentul trecu pe lângă portarul care se prosternase până la pământ, apoi îşi aruncă din picioare sandalele şi păşi pe veranda casei principale. Fără să ştie că Hiraga n-a avut timp să coboare în tunel şi se află atât de aproape de ea, Raiko ieşi în întâmpinarea sergentului, îngenunche şi se prosternă, cu faţa toată numai zâmbet, dar cu sufletul tremurând, căci era a treia zi de percheziţii – prea multe ca să te simţi liniştit.

— Bună ziua, sire, îmi pare foarte rău, doamnele se odihnesc şi nu sunt încă pregătite să primească clienţi.

— Vreau să fac percheziţie.

— Cu plăcere, vă rog să mă urmaţi.

— La bucătărie.

— La bucătărie? Da, vă rog să mă urmaţi.

Îi conduse veselă, dar când dădu cu ochii de Hiraga, cu capul plecat printre cei doisprezece bucătari ai ei, simţi că i se moaie picioarele.

Hiraga era foarte murdar, purta pe cap peruca jumulită

pe care o avusese Katsumata la Hodogaya şi nu avea drept îmbrăcăminte decât acoperitoarea pentru şolduri şi o vestă zdrenţăroasă.

— Leagă-ţi o pietricică sub talpă, Hiraga, îl sfătuise Katsumata. Mersul şi chipul te vor da de gol, unge-ţi faţa cu murdărie, la fel şi subţiorile, cu băligar ar fi cel mai bine, spune că eşti spălător de vase, dar nu juca teatru, fii cu adevărat spălător de vase. Între timp, pregăteşte materialele incendiare, dă-i instrucţiuni lui Takeda cum să le facă şi fii gata de acţiune la întoarcerea mea…

Sergentul cu faţa arsă de vânt stătea înfipt cu mâinile în şolduri şi privea de jur împrejur, în tăcerea care se lăsase, aproape dureroasă. Cercetă cu privirea fiecare colţişor, fiecare dulap şi fiecare cămară. Rafturi întregi cu condimente rare, ceai, butoiaşe cu saké şi sticle cu băuturi de-ale gai-jinilor, săculeţe cu orez din cel mai fin. Mormăi ca să-şi ascundă invidia.

— Tu! Bucătarul-şef!

Omul greoi, înspăimântat, ridică încet capul.

— Du-te acolo, şi ceilalţi! Aliniaţi-vă!

În graba lor de a se conforma, se împiedicară unii de alţii, Hiraga şchiopăta anevoie, murdar şi aproape gol, cu acoperitoarea de şolduri soioasă şi vesta rufoasă, şi se aşeză în rând cu ceilalţi. Mormăind înjurături, samuraiul cercetă cu privirea pe fiecare din oameni în parte, plimbându-se prin faţa lor. Când ajunse în dreptul lui Hiraga, nările lui se strâmbară dezgustate de miasme, apoi trecu la următorul, şi la următorul, şi la următorul, îşi descărcă furia neputincioasă asupra ultimului om din rând răcnind la el, iar acesta rămase încremenit pe vine. Apoi sergentul se întoarse şi se opri în faţa lui Hiraga, cu picioarele bine înfipte în pământ.

— Tu! răcni el. Tu!

Raiko scoase un ţipăt şi fu cât pe-aci să leşine, toţi ceilalţi îşi ţinură respiraţia. Hiraga se trânti la pământ, cu faţa în jos, gemând şi mormăind, sprijinindu-se cu picioarele în perete ca să-şi facă vânt să înşface picioarele sergentului. Dar acesta începu să urle:

— Eşti o ruşine pentru această bucătărie, şi tu – samuraiul se întoarse spre Raiko care se dădu înapoi spre perete, îngrozită, în timp ce Hiraga reuşi să-şi stăpânească elanul saltului – ar trebui să-ţi fie ruşine să ţii un nenorocit împuţit ca ăsta într-o bucătărie pentru oameni bogaţi.

Cu piciorul îl lovi pe Hiraga în gât şi acesta urlă de durere adevărată, peruca fu cât pe-aci să-i cadă din cap şi şi-o apucă repede, cuprins de panică, cu mâinile încrucişate deasupra capului.

— Să-l dai afară. Dacă sacul ăsta de păduchi se mai află în Yoshiwara la apusul soarelui, îţi închid hanul pentru murdărie!

Îi mai dădu o lovitură cu piciorul şi plecă. Nimeni nu mişcă până nu se făcu din nou linişte. Chiar şi atunci, începură să se adune de pe jos timid şi şovăielnic, servitoarele se repeziră la Raiko să-i dea să miroasă săruri, aceasta porni clătinându-se, în timp ce oamenii de la bucătărie îl ajutau pe Hiraga să se ridice în picioare. Locul unde îl lovise sergentul îl durea foarte rău, dar nu lăsa să se vadă nimic. Se dezbrăcă imediat şi se duse în zona rezervată servitorilor, se spălă şi se frecă îndelung, plin de scârbă, căci nu avusese timp să se deghizeze ca lumea, îşi vârâse mâinile într-unul din vasele de noapte pline cu scârnăvii, se mânjise pe faţă şi apoi dăduse fuga lângă focul din bucătărie, să se strecoare printre servitori. Când fu cât de cât satisfăcut, porni în pielea goală spre casa lui, ca să mai facă încă o baie, de astă dată în apă fierbinte, deşi era convins că nu se va mai simţi niciodată curat. Raiko îl opri pe verandă. Nu-şi revenise încă de tot din spaima prin care trecuse.

— Îmi pare rău, Hiraga-sama, iscoada nu ne-a dat de ştire la timp despre samuraiul din grădină… Te aşteaptă o baie fierbinte şi o băieşiţă, la tine în casă, dar acum îmi pare rău, poate că ar trebui să pleci, este prea pericu…

— Îl aştept pe Katsumata şi numai după aceea plec. Te-a plătit bine.

— Da, dar patrulele…

— Baka! Eşti răspunzătoare de sistemul de avertizare.

Dacă mai faci o greşeală de felul ăsta, capul tău se va rostogoli în coş – negru la faţă, Hiraga intră în baie, unde servitoarea îngenunche şi făcu o plecăciune atât de rapidă, că se lovi cu fruntea de podea.

— Baka! răcni el.

Nu scăpase încă de sentimentul acela umilitor de frică, mai simţea în gură gustul neplăcut al spaimei. Se aşeză pe vine pe scăunelul mic, aşteptând ca fata să înceapă să-l frece.

— Grăbeşte-te!

Baka! îşi zise el turbat de furie. Toţi sunt baka, dar nu şi Katsumata, el nu e baka, din nou a avut dreptate: fără rahatul ăla acum aş fi fost mort, sau, poate chiar mai rău, prins de viu.

YEDO

Orele înserării erau perioada cea mai activă pentru locuitorii Yoshiwarei din Yedo, cea mai frumoasă şi cea mai mare zonă de acest fel din întreaga Japonie, un păienjeniş de străduţe înguste şi locuri plăcute, la marginea oraşului, întinzându-se pe o suprafaţă de aproape două sute de pogoane, unde Katsumata şi alţi shishi sau ronini se puteau ascunde în totală siguranţă, dacă erau acceptaţi de localnici.

Katsumata era acceptat în mod special. Banii nu erau o problemă pentru el. Plăti chelneriţei pentru supă şi tăiţei şi porni fără grabă spre Casa Glicinelor, deghizat tot în bonz, deşi acum avea o mustaţă falsă şi se îmbrăcase altfel, îşi făcuse umerii mai largi cu ajutorul unor perniţe, iar haina îi era mai bogată.

Peste tot se aprinseseră lampioane colorate, grădinile şi aleile primeau ultimele îngrijiri, se desăvârşeau ultimele aranjamente florale. În ceainăriile şi hanurile de mai mare sau mai mică importanţă, gheişele, curtezanele şi mamele-san se îmbăiau, se îmbrăcau, flecăreau şi se pregăteau pentru distracţiile serii. Se auzea rumoarea de la bucătării, bărbaţii vorbeau, tranşau carne, tăiau lemne, pregăteau

sosuri, ornamente pentru dulciuri, oale uriaşe din cel mai fin orez, curăţau peşte şi îl umpleau.

Se auzeau o mulţime de râsete vesele. Pe ici şi pe colo, era şi nefericire, curgeau lacrimi la gândul clienţilor care le fuseseră repartizaţi, sau al străinilor pe care trebuiau să-i primească, zâmbind şi râzând, şi să-i satisfacă, în locul iubiţilor lor tineri după care tânjeau inimile multora dintre ele. Dar dorul acesta trebuia uitat, lăsat să doarmă. Ca de obicei, mama-san şi unele din curtezanele cu mai multă experienţă le linişteau, repetându-le aceeaşi învăţătură pe care i-o dădea acum Meikin lui Teko, fosta maiko a lui Koiko, acum cu chipul scăldat în lacrimi, căci urma să-şi facă debutul în calitate de curtezană în noaptea aceea.

— Şterge-ţi lacrimile, Rază de Lună, împacă-te cu trista vremelnicie a vieţii, acceptă ceea ce îţi este dat, râzi împreună cu surorile tale, bucură-te de vin, de cântec şi de rochiile tale frumoase, priveşte la lună sau la o floare, lasă-te purtată de curentul vieţii aşa cum se lasă purtată o coajă de ou de apa râului. Acuma fugi.

Nu pot să mă împac cu gândul că sensai Katsumata a trădat-o pe Koiko a mea fie şi pentru o cauză dreaptă, îşi spunea Meikin, simţind împunsături în inimă. Nu avea nevoie şi nici o scuză să mă compromită, s-o compromită pe comoara mea băgându-i pe gât acea femeie shishi, chiar dacă era aşa de vitează! Ba chiar şi mai rău, a fost baka să pierdem o sursă atât de bună de informaţii din apropierea lui Yoshi, o prostie, prostie, prostie! Dar ce-a fost a fost. S-a terminat. Ascultă-ţi propriul sfat Meikin: lasă-te în voia soartei, pluteşte, ce mai contează, nu-i aşa? Ba contează. Koiko a contat pentru noi toţi şi nu cel mai puţin pentru Yoshi, care acum e fără milă faţă de shishi.

Mama-san se aşeză din nou în faţa oglinzii sale. Imaginea ei o privi în ochi. Fardul mai gros ca de obicei nu mai reuşea să ascundă ridurile şi umbrele săpate de îngrijorare. Recunosc că m-am purtat oribil de când ne-a întrerupt shoya, pe mine şi pe Raiko, în ziua a unsprezecea a lunii a douăsprezecea, luna trecută, ultima zi liniştită din viaţa mea. Exact acum treizeci şi trei de zile. Numai treizeci

şi trei de zile şi arăt ca o babă, mult mai bătrână de cum ar trebui să arăt în mod normal la cincizeci de ani. Treizeci şi trei de zile de lacrimi, un lac de lacrimi căci m-am gândit că sunt la adăpost în spatele lacrimilor, deşi eram sigură că îmi plânsesem de mult toate lacrimile pentru iubiţii de care acum nici nu-mi mai amintesc. Pentru unul pe care îl mai ţin minte, al cărui parfum l-am păstrat şi după al cărui gust tânjesc şi acum, tânărul meu samurai fără o leţcaie, care a plecat fără să mă prevină, fără un cuvânt sau o scrisoare, pentru o altă ceainărie şi o altă femeie, luând cu el puţinii bani pe care reuşisem să-i strâng şi bucăţelele sparte din sufletul meu pe care le-a aruncat la gunoi. Şi alte lacrimi vărsate pentru fiul meu, mort în incendiul din casa părinţilor lui adoptivi, după ce tatăl lui, negustorul acela bogat de orez m-a părăsit ca toţi ceilalţi şi încercarea mea de sinucidere a dat greş.

Prea mulţi ani. Acum am patruzeci şi trei de ani, în ziua aceasta am fost născută cu patruzeci şi trei de ani în urmă. Plus treizeci şi trei de ani – câte unul pentru fiecare din aceste zile sfâşietoare din urmă. Ce să fac? În curând, seniorul Yoshi îmi va cere să plătesc. Karma. Recunosc că am pregătit-o pe Koiko, am oferit-o, am garantat pentru ea. Ce mai pot oferi pentru a-i implora iertarea? Ce pot să fac? Întrebarea ei rămase fără răspuns. Imaginea din oglindă tăcea. O bătaie în uşă.

— Doamnă, a venit Katsumata-sama, a venit mai devreme.

Simţi un gol în stomac. Ca să se mai liniştească un pic, Meikin sorbi o picătură din coniacul gai-jin pe care i-l dăduse Raiko. Când se simţi ceva mai uşoară, porni pe coridorul lung şi elegant, spre sala de primire a oaspeţilor, construită din lemnul cel mai scump şi împodobită cu tatami şi shoji de lux. De un gust desăvârşit, cumpărate şi plătite cu atât de mult efort şi dureri de cap şi necazuri, dar, datorită lui Koiko-Floarea, casa ei aducea profituri imense şi era o adevărată plăcere pentru bancherii ei. Astăzi avusese o întâlnire cu ei şi aceştia îi spuseseră:

— Observăm, cu părere de rău, că toate conturile

dumneavoastră au scăzut, în comparaţie cu luna trecută.

— Din cauza sezonului, e un anotimp neprofitabil pentru toate ceainăriile şi este şi neobişnuit de rece. Afacerile se vor relansa de la primăvară. Pe ansamblul anului întreg avem venituri considerabile, nici un motiv să ne facem griji.

Dar ea ştia şi ştiau şi ei că cei de la Gyokoyama ştiau că cea mai mare parte a câştigurilor ei se datorau lui Koiko şi că acum o despărţea de ruină numai o perdea extrem de subţire. Dacă aşa va decide Yoshi. Atunci de ce să-mi măresc riscurile, permiţând accesul shishilor aici? se întrebă ea. Mai ales a lui Katsumata – care este acum numărul unu pe lista duşmanilor lui Yoshi. Ce contează? În orice rău e şi un bine, cu răul trebuie să te descurci şi de bine să te bucuri. Este emoţionant să participi la mişcarea shishi, să fii alături de oamenii aceştia curajoşi şi semeţi, de sonno-joi, de lupta lor pentru libertate, pentru răsturnarea jugului care apasă de veacuri. Oamenii aceştia care îşi jertfesc viaţa pentru împărat, în lupta lor atât de tragică şi fără de speranţă şi toţi sunt atât de tineri şi de viteji, născuţi ca să moară, ce trist lucru! Şi chiar dacă vor câştiga, cei care vor veni la putere ne vor elibera oare de jugul pe care îl purtăm de secole? Nu. Niciodată. Nu pe noi, femeile. Vom fi tot acolo unde suntem şi acum. În sclavia yang-ului. Ochii ei prinseră strălucirea unei raze de lună care răzbătea prin norişorii înroşiţi de apusul soarelui. Rămase vizibilă numai o clipă, pentru a fi înghiţită în clipa următoare de norişorul devenit între timp de un roşu mai închis, aproape maroniu, auriul se transformase în flăcări întunecate, acum în viaţă, în clipa următoare trecute în moarte.

— Frumos, neh!

— Da, Katsumata-sama, atât de trist şi atât de frumos. Ah, au adus ceaiul, îmi pare rău că ne părăseşti.

— Mă întorc peste câteva zile. Mai ştii ceva de la Raiko? Ai mai aflat ceva despre gai-jini, despre planurile lor?

Meikin îi turnă ceai, oprindu-se o clipă să admire forma minunată a ceştilor.

— Se pare că seniorul Yoshi a avut o întâlnire cu şeful

gai-jinilor şi i-a propus să fie prieteni.

Îi relată informaţia primită de la Furansu-san, printr-un mesager trimis de Raiko cu câteva nopţi în urmă, dar pe care nu i-o dezvăluise până acum.

— Şi doctorul gai-jin din Kanagawa l-a consultat în taină pe tairo, în aceeaşi zi, i-a dat nişte doctorii gai-jin şi am auzit că se simte mai bine.

— Baka, făcu el dezgustat.

— Da. Doctorul acesta ar trebui oprit. Informatorul lui Raiko spune că se va întoarce mâine sau poimâine la tairo.

— *So ka!* interesul lui se dublă imediat. Unde? La castel?

Femeia clătină din cap.

— Nu, şi tocmai asta e partea cea mai bună. În afara zidurilor, în palatul lui Zukumura cel Tâmpit, ca şi data trecută.

Faţa lui Katsumata se schimonosi.

— O, atâtea posibilităţi, Meikin, ce ocazie rară. Exact ca şi cu Utani, neh? Foarte tentant? Uciderea lui Utani încă n-a fost uitată în întreaga Japonie! Hiraga? A fost cumva prins?

— Nu. Şeful gai-jin i-a dat drumul lui Akimoto şi Takeda este şi el în siguranţă – se uită la el întrebându-se oare la ce se gândea, apoi adăugă blând: Mai sunt două lucruri pe care ar trebui să le ştii. Seniorul Yoshi a fost la întâlnirea dintre doctor şi tairo cu numai câteva gărzi. Am auzit că va veni din nou.

Văzu cum ochii încep să-i sticlească în lumina care pătrundea în încăpere şi se simţi străbătută de un fior de spaimă, datorat violenţei pe care o intuia în el.

— Yoshi şi Anjo împreună, amândoi câinii în afara zidurilor? Eee, Meikin, ce raritate! Katsumata tremura de emoţie. Poţi afla exact când soseşte doctorul?

Meikin se aplecă în faţă, simţind că o ia cu ameţeală din cauza speranţei:

— Un alt curier este aşteptat să sosească diseară, şopti ea. Am să aflu atunci, căci Raiko a înţeles fără îndoială ce şansă vitală este aceasta pentru noi toţi, să dăm câteva lovituri importante.

Ar fi o ocazie cu totul deosebită, dacă era să se

realizeze. Katsumata îi aruncă o privire posomorâtă:

— Nu pot să aştept aici, nici să mă întorc diseară. Când a avut loc cealaltă întâlnire, în ce moment al zilei?

— Devreme.

Chipul lui Katsumata se posomorî şi mai mult, apoi se înseninã:

— Meikin, toţi luptătorii shishi îţi vor fi recunoscători dacă întâlnirea are loc mâine, trimite-mi vorbă la ce oră este, la Hanul Cerurilor Albastre, de lângă podul Nihonbashi.

El făcu o plecăciune şi ea făcu o plecăciune, amândoi satisfăcuţi. Deocamdată.

Podul de la Nihonbashi era considerat prima staţie de popas de pe Tokaido, la marginea oraşului Yedo, iar Hanul Cerurilor Albastre unul din cele câteva zeci de asemenea hanuri, mai sărăcăcioase, sau mai înstărite, care erau împrăştiate în această regiune. În seara aceea era întuneric şi rece, cerul acoperit de nori în întregime, doar câteva ore până la miezul nopţii. Hanul cu pricina fusese ridicat pe o alee murdară, unul din stabilimentele mai sărace, o construcţie fără nici o formă, dărăpănată, cu două nivele, dependinţe, bucătării şi câteva căsuţe de o singură cameră, împrăştiate în grădina din interiorul zidurilor. Pe veranda uneia din acestea şedea acum Katsumata, meditând, cu haina strâns înfăşurată pe el ca să se apere de frig. Se bucura de priveliştea grădinii, singurul loc care purta urmele unei îngrijiri mai atente.

Lanterne colorate printre plantele din jurul unui şuvoi subţirel de apă, un podeţ, susurul liniştitor, prietenos al apei şi păcănitul ritmic al paharului de bambus care se lovea de piatra fântânii, umplându-se cu apă de la jetul miniatural şi golindu-se apoi ca o micuţă cascadă. Paznicul lui, un shishi tăcut, se opri pentru moment, îi făcu semn că totul e în ordine şi-şi reluă patrularea în jurul hanului.

Katsumata era mulţumit, planurile lui fuseseră perfectate, doi shishi îl urmau a doua zi dimineaţă la Yokohama, paznicul acesta de aici şi încă unul. Prin

sacrificiul acestora, al lui Hiraga, Takeda şi Akimoto ar fi asigurat incendierea coloniei şi scufundarea navei, şi în consecinţă, bombardarea oraşului Yedo cu toate urmările care decurgeau de aici. În ultimul minut, el va prelua asupra sa incendierea bisericii, pentru a-i permite lui Hiraga să conducă asaltul împotriva navei de război, având în felul acesta o mulţime de posibilităţi de scăpare. În timp ce ceilalţi nu vor avea nici una.

Degetele lui mângâiară teaca unei săbii lungi, bucurându-se de atingerea pielii fine, văzându-se deja cu ochii minţii cum va participa la aceste acte de terorism, menite să ridice mişcarea sonno-joi din apatia care o înconjura în prezent şi să-i asigure astfel conducerea noilor cadre de shishi care vor fi dominate de aci înainte de el însuşi şi de provincia Satsuma.

Apoi, în al doilea rând acţiunea împotriva lui Yoshi şi Anjo chiar dacă era foarte ispititoare, nu era la fel de importantă ca Yokohama, aşa că o va lăsa în grija altor shishi de aici. Nu aveau suficienţi oameni pentru a organiza un atac frontal, aşa că se gândise la o ambuscadă. O ambuscadă ar putea să reuşească probabil însă dacă nu va reuşi, chiar numai îndrăzneala unui astfel de gest va fi încurajatoare. Pentru aceasta trebuia să ştie exact momentul întoarcerii doctului. Dacă Meikin îi va raporta că este a doua zi, îi va alerta pe oamenii care sunt gata pregătiţi şi aşteaptă în apropierea hanului să ducă la îndeplinire această misiune sinucigaşă, lăsându-i totuşi doi pentru Yokohama.

Va fi suficient şi numai faptul că atacul va fi lansat atât de aproape de castel, îşi spuse el ameţit uşor de atâtea speranţe. Acţiunea aceasta, împreună cu cea plănuită în Yokohama, va fi suficientă pentru a asigura un viitor strălucit mişcării sonno-joi. Numai de-ar avea ceva mai mult timp pentru pregătiri! Ah, timpul!

— Timpul este o idee, le spunea el studenţilor lui la orele de zen, închizând şi deschizând pumnul pentru a sublinia ideea, timpul există, dar nu există, este permanent şi nepermanent, fix şi elastic, necesar şi inutil, îl poţi ţine în

mână şi să te întrebi de ce?

Îşi deschise solemn pumnul şi privi în palmă. Ce prostie! Dar, vai! cum se chinuiau tinerii aceia să descifreze un sens acolo unde nu exista nici un sens, mai ales Ori şi Hiraga, cei mai buni studenţi ai mei, viitori lideri, aşa cum speram eu. Dar acum Ori e mort, iar Hiraga corupt şi trădător.

Păcănitul paharului de bambus care se tot golea suna reconfortant. Şi susurul apei la fel. Toată fiinţa lui era plină de vitalitate, de planuri şi idei, viitorul îi apărea din nou luminos, nu simţea nici un fel de oboseală în seara asta, timp berechet pentru Meikin să-i trimită…

O umbră se mişcă printre tufişuri, apoi alta, se auzi un zgomot uşor în spate şi Katsumata fu în picioare, cu sabia în mână şi o luă la fugă spre uşa secretă ascunsă între tufişuri, dar câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în ninja apărură din umbră şi-i blocară trecerea cu săbiile în mână. Se răsuci imediat şi se năpusti în altă direcţie, dar şi acolo erau alţi luptători ninja, toată grădina era plină de ei, unii se îndreptau spre el, alţii stăteau neclintiţi, ca nişte statui, aşteptându-l să vină spre ei. Lansă un atac turbat împotriva ţintei celei mai uşoare, cei patru care îi închideau drumul din partea stângă. Omorî unul, iar ceilalţi se evaporară la fel de repede cum apăruseră. Simţi o durere cumplită în ochi din cauza prafului acid pe care i-l aruncaseră în faţă. În chinurile durerii, Katsumata urlă turbat şi se repezi orbeşte spre duşman, iar furia provocată de gândul că fusese trădat şi prins în ambuscadă dădea o forţă neobişnuită braţelor şi-i punea aripi la picioare. Sabia lui nimeri în carne, omul urlă de durere, rămas fără braţ. Katsumata se răsuci şi lovi din nou orbeşte, în stânga şi în dreapta şi din nou în dreapta, făcu o fentă încercând în acelaşi timp să se şteargă la ochi. Răsucindu-se, fentând, izbind în dreapta şi-n stânga cuprins de panică, cu o mână la ochi. Privirea i se limpezi pentru o clipă. O cărare liberă i se arătă în faţă, ducând spre gard. Turbat, se repezi înainte, dar în acest moment o izbitură cumplită la ceafă îl făcu să se prăbuşească răsucindu-se disperat, întoarse sabia cu tăişul în sus ca să cadă spre ea, dar o altă lovitură i-o smulse din mână, fracturându-i braţul.

Scoase un urlet. Îşi pierdu apoi cunoştinţa. Se prăbuşi într-un hău negru de durere în care străfulgerau puncte roşii, nu mai vedea nimic, nu auzea nimic, numai un ciocan uriaş îi bătea în cap, pieptul îi luase foc, inima i se zbuciuma nebuneşte, pierdu controlul tuturor sfincterelor. Apa rece ca gheaţa îl trezi şi Katsumata suspină uşor. Un alt torent de apă îl lovi în faţă şi apoi altul. Tuşind şi gemând reveni din beznă. Durerea din braţul fracturat, din care osul ieşea dezgolit la iveală, îl izbea în creier, îi zvâcnea în ochi. Descoperi că este ţintuit la pământ, neajutorat, cu câte un ninja stând în picioare pe fiecare încheietură a mâinii şi pe fiecare gleznă. Dar nu erau ninja, acum îşi scoseseră măştile, îl recunoscu pe Abeh aplecat deasupra lui. Îl văzu şi pe Yoshi în apropiere, îmbrăcat în negru, dar nu la fel ca luptătorii. Douăzeci sau treizeci de alţi luptători îl înconjurau din toate părţile. La fel de tăcuţi ca noaptea şi ca locurile acelea.

— Aşadar, Katsumata! Katsumata-Corbul, Katsumata shishi, conducător shishi şi patron al femeilor, spuse Yoshi cu o voce blajină. Ce ruşine să fii prins de viu, nu-i aşa? Te rog, spune-mi adevărul, Koiko a făcut parte din complotul tău, neh?

Katsumata încerca din răsputeri să-şi adune forţele şi, pentru că nu răspunse imediat, samuraiul care stătea pe braţul lui fracturat îi răsuci osul dezgolit şi Katsumata urlă de durere, căci voinţa de fier pe care credea că o posedă dispăruse o dată cu pierderea libertăţii.

— Te rog, o, te rog…

— Koiko a făcut parte din complotul tău?

— Nu din complotul meu, sire, al ei şi al mamei-san, sire, îngăimă omul zdrobit, simţind că şi capul îi arde la fel cum îi arde braţul, copleşit de durerea insuportabilă, nu… a fost… a fost al ei, al ei şi al mamei-san, nu al meu, seniore, nu am nimic a face cu asta, a fost numai Meikin, mama-san a ei, nu eu, ele au fost, nu eu…

— So ka? Dar Sumomo, femeia shishi care a scăpat împreună cu tine prin tunelul de la Kyoto, îţi aminteşti? Îţi aminteşti de Sumomo? Ai şantajat-o pe Koiko, şi, fără ştirea

ei, i-ai poruncit în taină lui Sumomo să mă ucidă, neh?

— Sum… momo, sire? Nu ştiu, cine… este… nu ştiu nimic…

Cuvintele îi muriră în gâtlej şi se pierdură într-un urlet de durere în momentul când omul care stătea pe braţul lui rupt îşi schimbă poziţia.

Yoshi oftă, cu chipul ca o mască. Îi făcu semn să se apropie lui Meikin, care se afla în afara câmpului vizual al lui Katsumata, cu Inejin alături de ea.

— L-ai auzit pe acuzatorul tău, Meikin?

— Da, seniore – Meikin veni mai aproape şi vorbi cu o voce pierită şi tremurătoare. Îmi pare rău, este un mincinos. N-am făcut niciodată parte din nici un complot împotriva ta, niciodată, este un mincinos. Noi suntem fără vină.

Privi în jos la Katsumata cu ură, bucuroasă că îl trădase şi că era acum răzbunată – laşitatea de care dădea dovadă acum şi faptul că fusese prins viu erau mai mult decât orice ar fi îndrăznit vreodată să spere.

— Mincinosule! strigă ea şi se dădu înapoi când el începu să se zbată neputincios încercând să ajungă la ea, până când unul din oameni îl lovi puternic făcându-l să se prăbuşească înapoi fără cunoştinţă gemând jalnic.

Nici unul din cei prezenţi nu-l privea cu simpatie. Meikin simţea că îi vâjâie capul şi avea un gust de cocleală în gură.

— Dar, sire, este adevărat că l-am cunoscut şi l-a cunoscut şi comoara mea, Koiko, dar numai ca vechi client, atâta tot… Era un vechi client şi nu ştiam cine este sau ce… Meikin ezită o clipă încercând să găsească un cuvânt pe măsura urii ei… – ce făcea cu adevărat ăsta.

— Te cred, Meikin. Bun, în sfârşit, am aflat adevărul. Bun. Şi pentru că este un mincinos, e al tău, aşa cum ne-am înţeles.

— Mulţumesc, seniore.

— Faceţi ce vă spune ea, îi spuse Yoshi lui Abeh, apoi aduceţi-o afară.

Yoshi se îndepărtă. Toţi oamenii plecară cu el, protejându-l, cu excepţia lui Abeh şi a oamenilor care îl

ţineau crucificat la pământ pe Katsumata. Acesta începea din nou să-şi revină. Meikin aşteptă, savurând momentul, pentru ea, pentru Koiko şi pentru toată Lumea Plutitoare, în care se întâmpla atât de rar să te poţi răzbuna, atât de rar.

— Vă rog să-l dezbrăcaţi, spuse ea cât se poate de calmă.

Oamenii o ascultară. Meikin îngenunche şi îi arătă lui Katsumata cuţitul. Era mic, dar suficient pentru scopurile ei.

— Trădătorule, n-o să mai poţi regula nici un iad, dacă există un iad!

Când după mai mult timp urletele lui se pierdură în leşin, Meikin îl ucise ca pe un porc.

— Căci de fapt, asta eşti, murmură ea, îşi şterse cuţitul şi-l ascunse la locul lui în obi, mâinile şi mânecile îi erau pline de sânge.

— Te rog, dă-mi mie cuţitul! spuse Abeh, îngrozit şi el de răzbunarea ei.

Ea i-l întinse în tăcere şi îl urmă în curte, înconjurată de oamenii lui. Yoshi o aştepta. Meikin îngenunche în noroi.

— Mulţumesc, seniore. Cred că, înainte de a-şi da sufletul, a regretat că te-a trădat pe tine şi că ne-a trădat şi pe noi. Mulţumesc.

— Şi tu, Meikin?

— Eu nu te-am trădat niciodată, ţi-am spus adevărul, ţi-am spus tot ce ştiu şi în seara asta ţi-am dat şi trădătorul.

— Şi?

Meikin privi la el drept, fără teamă: puţini ochi aveau o privire atât de implacabilă ca a lui, dar ea refuză să se gândească la asta, preferând să-l vadă ca bărbat, ca pe unul din miile de clienţi, sau funcţionari oficial pe care trebuise să-i mulţumească în viaţă, pentru bani sau favoruri, pentru ea însăşi sau pentru casă.

— Mi-a venit vremea să pornesc pe drumul cel mare, sire – băgă mâna în mânecă şi scoase de acolo o mică fiolă. O pot face aici, dacă doreşti, poemul meu funerar este scris. Casa Glicinelor aparţine celor de la Gyokoyama. Dar eu sunt din Lumea Plutitoare, zise ea cu mândrie. Nu se cuvine să pornesc la drum nepieptănată, murdară şi cu

veşmintele stropite de sânge. Vreau să mă duc într-acolo curată. Vreau să mă duc înapoi la Casa mea. O ultimă dorinţă înainte de moarte, sire: o baie şi veşminte curate. Te rog!

56

YOKOHAMA

Marţi, 15 ianuarie

Angélique rătăcea călare printre cei ieşiţi să-şi antreneze caii în dimineaţa aceea pe pista de curse. Călărea distrată, la întâmplare, fără să-i bage în seamă pe ceilalţi. Pista era destul de aglomerată şi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Călărea absentă, fără să ştie câte pariuri, câţi bani zuruiau pe urmele ei. Depăşise ziua ciclului. Cu cel puţin o zi, şi nimeni nu ştia nimic.

— Edward, ce zici, a rămas sau nu? întrebă Pallidar, călărind alături de Gornt, de cealaltă parte a pistei. Ei, a depăşit ziua, nu-i aşa?

— Eh, sigur, cifrele cam aşa spun.

Gornt privi pieziş spre ea şi începu să cântărească în minte ce avea de făcut. Angélique călărea pe un bidiviu negru pe care i-l dăruise Malcolm şi purta un costum de călărie negru, foarte comod, cizme negre şi pălărie cu voaletă.

— Are un croitor bun, nu i-am mai văzut niciodată costumul ăsta până acum.

— Da, şi un şezut la fel, spuse Pallidar sec.

Râseră amândoi.

— Dar călăreşte ca un vis, aici nu încape nici o îndoială, şi e frumoasă ca Fata Sudului.

— Serios, tu ce crezi? Vreau să spun că umblă fel de fel de zvonuri cu privire la date, noi nu le-am auzit chiar pe toate, adică, nu prea ne pricepem la chestiile astea, intervale, perioade şi toate celelalte. Ai pus ceva bani pe chestia asta?

Atât de mult încât nici nu ţi-ar veni a crede, îşi spuse Gornt, apoi cu voce tare:

— Ieri l-am întrebat direct pe Hoag.

— Dumnezeule mare, eu n-aş fi îndrăznit, bătrâne – Pallidar se aplecă să fie mai aproape, deoarece călărea un

cal murg, viguros, ca pentru un dragon cu o palmă mai înalt decât cel al lui Gornt. Şi ce-a zis?

— Zice că nu ştie mai mult decât noi. Ştii cum e, aşa că îl cred.

Gornt îşi ascunse nemulţumirea de a nu fi în compania ei. Se puseseră de acord să pretindă că se evită unul pe altul, până în luna următoare.

— Ar fi trebuit să fie pe 11 sau pe 12, deşi Hoag zice că poate avea şi o întârziere…, dar nu prea mare. Dacă nu porneşte, înseamnă că e însărcinată.

— Cristoase! Te pune pe gânduri, nu-i aşa? O să-i fie greu, sărmana, dacă este însărcinată, mai mult decât greu când te gândeşti la Hong Kong, la Tess şi la toate complicaţiile astea. Şi încă şi mai greu dacă nu este, dacă e să dăm crezare zvonurilor, de fapt, nici nu ştii cum e mai rău.

Se auziră goarnele de pe dealul din spatele pistei de curse unde îşi aveau tabăra soldaţii – o mie de soldaţi cantonaţi acolo.

— La naiba, murmură Pallidar.

— Ce s-a întâmplat?

— Sună „întoarcerea la cazarmă”. Probabil că generalul o fi mahmur după cheful de ieri şi vrea să se stropşească la noi, la toţi.

— Te duci mâine cu Sir William?

— La întâlnirea cu Yoshi de la Kanagawa? Aşa presupun. De regulă, eu sunt câinele de pază. Acum trebuie să plec. Mâncăm diseară împreună?

— Mulţumesc, da, cu plăcere.

Gornt urmări cu privirea întoarcerea impecabilă pe care o execută Pallidar cu calul, pornind apoi în galop şi pierzându-se printre ceilalţi ofiţeri care părăseau pista. Îl zări pe Hoag care venea şi el dinspre colonie. Doctorul călărea bine, se ţinea cu multă uşurinţă în şa, deşi era atât de corpolent. Se hotărî să-l intercepteze şi dădu pinteni unui armăsar murg, cel mai bun din grajdurile lui Brock – îndemnându-l la trap uşor, apoi se răzgândi. Călărise destul pentru-ziua aceea. Vor auzi curând prea destule. Hoag nu e

în stare să-şi ţină gura, dacă află el ceva, ştiu toţi imediat. Înainte de a părăsi pista, îi făcu semn cu mâna Angelicăi şi zise:

— Bună dimineaţa, doamnă, sunteţi o adevărată încântare pentru ochi, mai ales într-o zi rece ca asta.

Ea ridică privirile, smulsă din gânduri.

— O, mulţumesc, domnule Gornt.

Gornt îi remarcă aerul melancolic, dar Angélique îi zâmbise totuşi. Porni liniştit mai departe la trap. Nu e nevoie s-o îmboldească. Mai întâi, este sau nu este? Pentru el era bine oricum.

Ei îi făcu plăcere să-l vadă, o bucura admiraţia lui nedisimulată, precum şi robusteţea şi aerul lui de bărbătesc. Stresul la care fusese supusă în ultima vreme, viaţa izolată, nevoia de a respecta doliul, de a nu-şi dezvălui secretele – toate acestea începuseră să-şi spună cuvântul. Singurele bucurii pe care şi le permitea erau plimbările călare dimineaţa, plimbările întâmplătoare pe jos, cititul – căci citea tot ce găsea nou – şi discuţiile cu Vargas despre viermii de mătase. Atunci îl zări pe Hoag. Hoag! Dacă va continua să meargă la trap, îl va ajunge din urmă. Dacă o ia mai repede, îl poate evita şi încă şi mai uşor ar fi să se întoarcă şi să se ducă acasă.

— Bună dimineaţa, monsieur le docteur, ce mai faceţi?

— O, hello, ce bine arăţi!

— Numai că nu sunt chiar atât de bine, spuse ea. Sunt ţâfnoasă. Dar vă mulţumesc oricum, după o scurtă ezitare adăugă apoi, aşa, ca din întâmplare: Femeile nu se simt niciodată bine în anumite zile ale lunii.

Şocat, Hoag trase de hăţuri, iapa lui se cabră, necheză, scutură din cap, speriind şi calul Angelicăi. Într-o clipă amândoi reuşiră să-şi stăpânească din nou bidivii.

— Scuză-mă…, se bâlbâi el, mă aşteptam să fie invers.

Îi dăduse vestea asta atât de calmă şi pe neaşteptate, încât îl descumpăni şi fu cât pe-aci să spună: Eşti sigură? Se vede că am îmbătrânit, îşi zise el, furios pe sine că nu văzuse semnele, atât de evidente acum când se uită din nou la ea.

— Ei bine, cel puţin acuma ştii.

— Sunt foarte dezamăgită, din cauza lui Malcolm, dar, pe de altă parte, parcă nu mă mai simt aşa de încorsetată. Sigur că am plâns din toată inima, dar acum…

Părea atât de inocentă şi sinceră, încât Hoag se simţi îmboldit să se apropie de ea şi s-o consoleze, dar n-o făcu.

— Dacă ne gândim mai bine, este de înţeles, Angélique. E mai bine aşa. Ţi-am mai spus şi altă dată, atâta timp cât mai poţi plânge, nimic nu ţi se poate întâmpla. Pot să te întreb când a început?

Se auziră din nou goarnele din tabăra soldaţilor.

— Ce se întâmplă? L-am văzut pe Settry şi pe ceilalţi ofiţeri plecând în grabă.

— Goarnele îi cheamă pe ofiţeri la cazarmă, e o chestiune de rutină, nu trebuie să ne facem griji – Hoag se uită de jur-împrejur ca să se asigure că nu e nimeni prin apropiere. Îţi mulţumesc că mi-ai spus, zise el râzând nervos, chiar dacă m-ai luat cam pe nepregătite. Putem să continuăm discuţia în timp ce mergem călare?

— Bineînţeles, spuse ea, ştiind foarte bine de ce anume îi spusese – îl văzuse pe Gornt mai înainte, Hoag picase numai bine şi dorea să înceapă lupta. A pornit duminică.

— Nici nu ştiu ce să spun, dacă ai avut noroc sau ghinion.

— Nici una, nici alta, replică ea. A fost voinţa lui Dumnezeu şi o accept ca atare. Îmi pare rău pentru Malcolm, nu pentru mine. Pentru mine este voinţa Domnului. Şi ce-ai să faci acum, o informezi pe ea?

— Da, dar mai întâi trebuie să-ţi dau o scrisoare.

Fu rândul ei să rămână uluită.

— Ai avut la dumneata o scrisoare pentru mine tot timpul acesta şi nu mi-ai dat-o?

— Tess m-a rugat să ţi-o dau numai dacă nu porţi copilul lui Malcolm.

— Oh! La gândul acesta, Angélique simţi că i se face rău. Şi dacă aş fi fost însărcinată, ce-ai fi făcut?

— Acuma asta-i doar o întrebare ipotetică, nu-i aşa? zise el blajin, căci era îngrijorat de paloarea ei bruscă.

Tânăra aceasta încă n-a scăpat definitiv la liman, n-a ieşit din criză, nu, nu.

— Vreau să ştiu.

— Mi s-a cerut să-ţi dau această scrisoare dacă îţi începe ciclul, Angélique. Vrei să ne întoarcem? Ţi-o aduc în apartamentul tău.

— Mulţumesc, dar… dar am să aştept afară până o aduci în faţa Casei Struan.

Angélique dădu pinteni calului, termină circuitul pistei, ignorând pe toată lumea, în timp ce toţi ceilalţi nu aveau ochi decât pentru ea. Simţi dintr-o dată nevoia să pornească la galop pe ultima porţiune de pistă, ca să se vindece de spaime. O apăsare cu genunchii, pintenii şi mâinile, şi calul porni în galop dezlănţuit. În faţă se vedeau cele două turle ale bisericii şi incinta împrejmuită cu gard, alături – Yoshiwara, închisă între zidurile ei proprii, podul şi Casa Gărzii. Pentru o clipă gândul o duse înapoi, la momentul când galopa spre acel loc, cuprinsă de panică după ce lăsase în urma ei sângeroasa întâmplare de pe Tokaido, fără pălărie pe cap, cu hainele zdrenţuite şi murdare de sânge, înspăimântată de moarte. Imaginea dispăru în momentul în care pătrunse în interior – părea atât de mult de atunci, dar îi rămăsese în suflet un alt fel de spaimă. Zarurile fuseseră aruncate.

Scrisoarea lui Tess suna astfel:

„Sunt sigură că vei fi de acord că între noi nu-şi au rostul nici un fel de politeţuri.

Mă bucur că nu porţi copilul fiului meu. Asta face ca viitorul să fie mai simplu şi mai puţin încâlcit. Nu accept să recunosc căsătoria şi nici că ai avea vreun drept legal de orice fel, dimpotrivă.

În momentul în care vei citi această scrisoare, pentru Nobila Casă va fi începutul unei ere noi, sau se va fi produs falimentul. Dacă se întâmplă primul lucru, acesta va fi datorat parţial faptului că mi-ai trimis acea persoană.

Datorită acestui fapt, îţi voi acorda o bonificaţie şi voi deschide un cont la Banca Angliei care îţi va asigura un venit de două mii de guinee pe an dacă, în termen de

treizeci de zile, începând din ziua de astăzi (când ţi-a venit ciclul), îmi vei trimite o declaraţie scrisă sub jurământ conţinând următoarele:

În primul rând, că renunţi la orice fel de pretenţii pe care le-ai putea avea tu sau reprezentanţii tăi asupra averii inexistente a fiului meu – vei înţelege că fiind minor şi nefiind încă numit legal tai-pan, nu avea nici un fel de avere de lăsat.

În al doilea rând, că eşti de acord să renunţi la orice pretenţii şi eşti de acord să nu mai foloseşti niciodată numele de doamna Malcolm Struan, indiferent în ce variantă (de ochii lumii îţi sugerez să pretinzi că ai făcut acest lucru cu tot regretul deoarece fiind catolică ai recunoscut că nu aţi fost căsătoriţi legal, în conformitate cu credinţa şi biserica ta, ceea ce nu înseamnă că eu îi recunosc în vreun fel valabilitatea).

În al treilea rând, că nu vei mai pune niciodată piciorul în Hong Kong, altfel decât în trecere, între două vapoare, că nu vei încerca să te întâlneşti cu mine, să-mi scrii sau să stabileşti vreo legătură cu mine sau cu familia mea în viitor.

În al patrulea rând, declaraţia ta să fie autentificată de Sir William, ministrul Majestăţii Sale pentru Japonia şi să-mi fie înmânată prin intermediul dr. Hoag, până la 14 februarie, cu ceva mai mult de treizeci de zile de la data de azi, când ţi-a început ciclul.

Şi, în sfârşit, dacă te căsătoreşti în termen de un an, capitalul fondului va fi mărit în aşa fel încât să-ţi asigure un venit de trei mii de guinee pentru primii zece ani. La moartea ta, capitalul se va întoarce la mine sau la moştenitorii mei.

În timp de trei săptămâni de la citirea acestei scrisori, te rog să te muţi din casa Struan. I-am dat instrucţiuni domnului Albert MacStruan în acest sens printr-o scrisoare pentru această zi şi i-am spus, de asemenea, că orice credit al tău la Casa Struan încetează din acest moment şi chitanţele date de fiul meu şi purtând numai sigiliul lui nu vor mai fi onorate – excepţie fac cele care poartă şi sigiliul şi semnătura lui alături de dată, fiind astfel perfect

autentice.

Dacă în trei săptămâni declaraţia este gata semnată pentru a fi înmânată doctorului Hoag, domnul MacStruan este autorizat să-ţi înmâneze cinci sute de guinee din fondul ce va fi constituit în treizeci de zile, sumele anuale urmând a-ţi fi plătite trimestrial.

Dacă respingi condiţiile de mai sus (ai cuvântul meu de onoare că nu sunt negociabile), sau dacă nu-l văd pe dr. Hoag în ziua stabilită, adică 14 februarie, în ziua imediat următoare, vineri 15 februarie, avocaţii mei vor înainta plângere penală împotriva ta, unul din principalele capete de acuzare fiind acela că ai provocat din culpă moartea fiului meu.

Un sfat: domnul Skye s-ar putea să strige, să urle şi să spună că toate acestea nu sunt decât ameninţări goale împotriva persoanei tale. Nu sunt. Avocaţii mei mi-au arătat că nu sunt ameninţări, ci este o modalitate generoasă şi legală de a rezolva o problemă supărătoare pe care a creat-o fiul meu, indiferent din ce motive reprobabile. Te rog să-i spui dr. Hoag să se întoarcă cât mai curând posibil cu acceptul sau refuzul tău. Tess Struan, 28 decembrie, anul Domnului Nostru 1862, la Hong Kong.”

Gornt ridică privirile de pe scrisoare.

— Deci nu accepţi.

— Este exact ceea ce mi-a spus şi domnul Skye.

O parte din furia Angelicăi se împrăştie pe moment. Se aşeză mai bine în scaunul înalt, ţeapănă şi posomorâtă. Gornt stătea în faţa ei, în budoarul ei.

— Mă bucur că eşti şi tu de acord. Am să-i răspund femeii acesteia în sensul ăsta chiar în după-amiaza asta.

— Nu, ar fi o mare greşeală. Îţi spun să nu te lupţi cu ea. Ar fi lucrul cel mai rău cu putinţă. Să accepţi un compromis.

Angélique se făcu din nou pământie la faţă, mai mult decât furioasă.

— Spui să accept această… această nebunie?

— Am spus numai că poţi să faci un compromis, zise el, în timp ce mintea îi lucra bine şi logic, deşi simţea un nod în gât şi în piept. Sunt sigur că pot obţine condiţii mai bune

pentru tine.

— Condiţii? Aşadar, eşti de părere că, în principiu trebuie să accept? Să accept aşa ceva? Credeam că eşti un luptător şi că îmi eşti prieten, dar o laşi să mă azvârle cu faţa în noroi?

— Ştiu că a spus că nu se târguieşte, dar nu cred treaba asta, pot să îmbunătăţesc condiţiile. Chiar şi prima ei ofertă, de două sau trei mii de guinee, îţi oferă un venit acceptabil, cinci mii ar însemna că eşti bogată.

— Dar asta nu compensează purtarea ei urâtă, ameninţările răutăcioase, ostilitatea constantă şi duşmănia ei! Eu am fost căsătorită în mod legal. Legal! – Angélique bătu din picior. Să nu mă mai numesc doamna Struan? Să nu mai pun piciorul în Hong Kong. Să mi se vorbească în felul acesta! Dar cum îndrăzneşte? Ca şi când aş fi…, ca şi când aş fi o ticăloasă!

— Sunt de acord. În numele tău, voi renegocia.

— Isuse, vreau s-o văd umilită, zdrobită.

— Şi eu la fel, dar nu e momentul.

— Cum aşa?

— Marele Dirk Struan a abuzat de familia mamei mele, de Tillman, nu la fel de urât ca Morgan, dar aproape – pe chipul lui se aşternu un zâmbet crud. Dacă pot să-i zdrobesc pe Brock, de ce nu şi pe Struan? Pentru mine este acelaşi lucru. Răzbunarea este un fel de mâncare pe care o putem savura împreună, bucăţică cu bucăţică.

— Oare?

Simţi o căldură plăcută în şale. Gornt era aşa de sigur de el, atât de chipeş şi de puternic.

— Cum?

— În primul rând: ce a spus Skye?

— Mi-a spus imediat că trebuie să mă lupt şi mi-a arătat hârtiile pe care le-a pregătit pentru a le înregistra la Hong Kong, la Londra şi la Paris şi…

— La Paris? De ce la Paris?

Îi explică chestiunea cu *pupila statului.*

— Spune că la Paris, dacă invocăm statutul de pupilă a Franţei, vom câştiga în mod sigur, căsătoria va fi declarată

legală în conformitate cu legea franceză şi după aceea voi putea regla treburile cum voi vrea eu, nu ea.

— Ţi-a vorbit cumva de taxe şi onorarii, Angélique?

Fata roşi.

— Asta nu are nici o legătură cu sfatul lui.

— Aiurea, spuse el brutal. Singura noastră şansă este să privim adevărul în faţă şi să înţelegem care este jocul, ce trebuie bine jucat. Ticălosul acesta nenorocit – scuză-mă, dar folosesc termenul în cunoştinţă de cauză, am aflat acest lucru la Hong Kong – ticălosul acesta nu se gândeşte decât la viitorul lui, nu la al tău, se şi visează în fel de fel de tribunale, apărând-o pe această sărmană, dar frumoasă văduvă franţuzoaică, pledând în faţa a fel de fel de juraţi şi pierzând totul.

— Nu înţeleg, de ce?

— Malcolm nu are nici un fel de avere.

— Dar… Dar domnul Skye spune că, după legea franceză…

— Trezeşte-te, Angélique!

Vocea lui deveni încă şi mai furioasă. Era vital s-o scoată din starea aceasta de furie inutilă, stupidă. În momentul în care intrase în budoarul ei şi o văzuse cu buzele strânse, fierbând de furie, cu o scrisoare care tremura în mâna ei, înţelesese că aceea era scrisoarea de care vorbise Hoag, că deci nu mai era vorba de nici un copil şi se putea trece la aplicarea Planului A. Bucuria lui nu avea margini. Prefăcându-se că nu ştie nimic, începuse s-o complimenteze, dar ea îi respinse imediat toate vorbele, îi aruncase scrisoarea şi Gornt trebui să recunoască faptul că supărarea o făcea încă şi mai atrăgătoare – patima le pria amândurora, se gândi el mulţumit. Dar acum trebuia canalizată şi rafinată, ca a lui.

— Skye spune numai aiureli! Trezeşte-te!

— Eu sunt mai trează decât el şi să nu-ţi închipui nici o clipă că el…

— Încetează! Pune-ţi mintea la contribuţie, pentru numele lui Dumnezeu! Tu eşti cea care riscă, nu el!

Pentru o clipă se întrebă ce conţinea cealaltă scrisoare,

dar asta nu va mai şti nimeni – Hoag spusese că, în cadrul înţelegerii cu Tess, stabilise ca, înainte s-o înmâneze pe aceasta, s-o ardă pe cea de-a treia. Oare a făcut Hoag lucrul acesta, sau a citit-o înainte de-a o arde, deşi jurase să respecte întru totul dorinţele ei? Tare aş fi vrut să ştiu, dar asta nu e decât glazura de pe prăjitură.

— Angélique, draga mea Angélique!

Aruncă scrisoarea pe masă de parcă ar fi fost murdară, deşi era convins că era minunată. Se ridică în picioare, se aşeză apoi lângă ea şi îi luă mâna.

— Parisul şi Franţa şi legea franceză sunt numai pentru binele lui Skye, nu al tău. Chiar dacă va câştiga, deşi pariez zece mii contra unu că nu va fi aşa, deciziile acelea nu vor avea nici o putere asupra lui Tess Struan în Hong Kong… Ascultă-mă, spuse el când ea încercă să-l întrerupă, nu avem prea mult timp şi trebuie să fii inteligentă. În timp ce te vei împrumuta, vei ajunge la sapă de lemn ca să-i plăteşti lui onorarii şi taxe, ca să nu mai vorbim de cheltuielile celelalte de care are nevoie, îţi vei pierde unica şansă. Skye nu are decât câţiva dolari. Cum o să ajungă la Hong Kong, ca să nu mai vorbim de Paris sau Londra? Astea sunt numai visuri.

Ea îşi trase posomorâtă mâna.

— Eşti un copil răsfăţat şi te iubesc pentru asta.

— Tu… – Angélique se opri. Chiar…

— Dacă te iubesc, sau dacă eşti un copil răsfăţat?

Cu o voce schimbată, Angélique spuse:

— Amândouă!

— Amândouă! spuse el cu voce schimbată şi o luă din nou de mână şi protestă când ea încercă să şi-o smulgă.

De astă dată n-o mai lăsă. Cu o fermitate blândă, calmă, o trase mai aproape şi o sărută cu patimă. Ea începu imediat să se lupte şovăind între bucurie şi rezistenţă. Amândouă! Când îi dădu drumul, Gornt se trase imediat înapoi, anticipând în mod corect că unghiile ei erau gata să-l sfâşie.

— Ei, potoleşte-te, făcu el, ca şi când s-ar fi adresat unui cal nărăvaş, încât să constate că putea s-o îmblânzească.

Şezi blând, Nelly!

Angélique izbucni în râs, cu toată furia ei.

— Eşti un diavol.

— Da, dar voi fi un soţ minunat, doamnă.

Zâmbetul ei pieri. Furia i se risipi. Angélique se ridică în picioare şi porni spre fereastră. Privi spre golf şi spre navele de acolo. În jurul celor de război era forfotă mare. Gornt privea şi aştepta, sperând că a judecat corect. Când se simţi în stare să vorbească, Angélique spuse:

— Vorbeai de un compromis, Edward. Cum anume?

— Am să iau primul vapor, cel mai rapid spre Hong Kong, spuse el. Mă întâlnesc imediat cu ea şi fac toate schimbările asupra cărora vom cădea de acord – şi cred că lucrul acesta este posibil. Sunt sigur că pot urca suma. Cinci mii în loc de două sau trei va fi acceptabil, nu-i aşa?

— Ea spune că aceste condiţii dezgustătoare nu sunt negociabile.

— Dar eu am să le schimb, măcar pe unele din ele.

— Pe care?

— Asta mai putem discuta şi azi şi mâine. Sunt foarte încrezător în privinţa banilor.

— Dumnezeule, banii nu sunt totul, şi de ce aşa de repede? Avem ca termen ziua de 14 a lunii următoare.

— Eu trebuie să fiu primul cu veştile, ca s-o descumpănesc. În felul acesta am o poziţie privilegiată în negocieri. Pentru tine, adăugă el.

Angélique se întoarse şi privi la el.

— Dar şi pentru tine.

— Şi pentru mine, zise el încântat.

Aceste insinuări, întorsături şi mize atât de mari, fiecare cuvânt putea fi fatal, era un joc mai excitant decât cel mai formidabil poker – căci mizele erau într-adevăr uriaşe: ea şi viitorul lui şi al ei. Şi ea are în mână cei mai mulţi aşi, îşi zise el, deşi nu ştie: dacă va fi de acord imediat cu toate cererile formulate în scrisoarea lui Tess aceasta va fi mai dornică să devină aliata lui oricând – element esenţial pentru viitorul lui. Cele cinci mii de guinee vor ajuta la consolidarea firmei Rothwell-Gornt şi veninul ei va asigura

sfârşitul lui Tess.

— Te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine, zise el. Te rog.

— Este mult prea devreme ca să-ţi răspund.

— Nu sunt de acord, eşti pe picioarele tale, încântător de liberă.

— Pentru că nu sunt căsătorită şi n-am fost niciodată? se răsti ea.

— Linişteşte-te, iubito, gândeşte cu calm! Suntem adulţi, am dreptul să-ţi spun că te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine.

Angélique lăsă privirea în jos îmblânzită. Avea nevoie de el, era singurul care putea s-o apere de Tess.

— Scuză-mă, da..., scuză-mă, scrisoarea aceasta m-a tulburat. Dar zău că e prea devreme ca să-ţi dau un răspuns.

— Nu sunt de acord. Sunt convins că mă iubeşti, putem păstra promisiunea de căsătorie numai între noi, nu e nevoie s-o facem publică. Te iubesc, o să facem o echipă grozavă împreună, zise el convins de ceea ce spune. Vom avea un viitor măreţ, după ce aceasta – făcu un gest spre scrisoare – după ce aceasta nu te va mai ameninţa. Avem multe lucruri în comun şi un scop comun, să-l distrugem pe duşmanul tău şi al meu şi să ne savurăm victoria.

— Eu nu te iubesc, îmi placi foarte mult, poate că aş putea, poate că aş începe să te iubesc, cu timpul şi sigur că am să mă străduiesc dacă..., dacă am să mă mărit cu tine. Nu, nu te mişca, lasă-mă să termin ce am de spus.

Degetele i se jucau cu o cataramă cu perle pe care o cumpărase în sat şi care îi aminti că, dacă MacStruan încetează să-i mai onoreze chitanţele, aceasta, împreună cu inelul de logodnă şi cel cu jad erau singurele bijuterii pe care le mai avea. Şi André avea să vină din nou în după-amiaza aceea. Lăsă grija aceasta pentru mai târziu şi se concentră asupra prezentului. E curios faptul că Edward are aceleaşi idei ca şi mine. Gândim la fel în multe privinţe.

— Pentru moment, te rog să-mi permiţi să-ţi dau răspunsul mai târziu. Când este prima navă spre Hong

Kong?

— Cea mai bună şi cea mai rapidă va fi mâine seară, *Atlanta Belle,* a Companiei Cooper-Tillman, care merge direct la Hong Kong şi apoi la San Francisco, răspunse el imediat, deoarece, ca orice comerciant, cunoştea pe dinafară datele sosirii şi plecării navelor. Va ajunge la Hong Kong înainte de cliperul nostru *Night Witch,* care va sosi aici abia peste trei zile.

— Şi vrei să pleci cu *Atlanta Belle?*

— Da.

— Atunci hai să discutăm mâine dimineaţă ce se poate negocia cu această femeie, în felul acesta voi avea timp să mai reflectez. Dacă vom cădea de acord, atunci te rog să te duci repede la Hong Kong şi… să vii cât mai repede înapoi.

— Bine. Dar care este răspunsul tău la cererea mea în căsătorie?

— Ţi-l dau când te întorci.

— Trebuie să-l ştiu înainte de a pleca.

— De ce?

— Pentru plăcerea mea, zise el.

Angélique văzu pe chipul lui zâmbetul acela straniu şi se întrebă oare ce se ascunde în spatele lui.

— De ce? Serios?

Gornt se ridică în picioare şi se opri lângă ea.

— Pentru că este vital pentru mine. Dacă te măriţi cu mine, nu mai avem altă îngrădire decât cerul. O să adori Shanghaiul, cel mai frumos oraş din Asia, pe lângă care Hong Kong-ul e doar o băltoacă, vei fi regina oraşului şi vei trăi fericită până la adânci bătrâneţi. Îţi promit. Acum, te rog să-mi răspunzi.

— Îţi promit să-ţi dau răspunsul la întoarcere, trebuie să existe încredere între noi, spuse ea şi-şi aminti că-i spusese şi el acelaşi lucru lui Tess. Când te întorci.

— Îmi pare rău, draga mea Angélique, trebuie să ştiu înainte de-a pleca.

— Sau altfel nu vei negocia pentru mine cu Tess?

Gornt nu-i răspunse imediat.

— Voi negocia pentru tine. Şi aş vrea să mă căsătoresc

cu tine acum, diseară, mâine, n-are nici o legătură cu Tess, dar nu se poate, ştiu, se apropie o prinse de umeri şi o sărută pe vârful nasului. Jolie mademoiselle, un răspuns vă rog? Mâine la apusul soarelui? Atunci va trebui să mă îmbarc. Un răspuns în faţa lui Dumnezeu.

În aceeaşi după-amiază vestea cu privire la Katsumata şi la sinuciderea lui Meikin ajunsese la Raiko, care se afla în apartamentul ei particular. Raiko leşină. Când începu să-şi mai revină, trimise o servitoare să-l roage pe Hiraga să-i găsească de urgenţă pe Akimoto şi Takeda, căci avea veşti importante să le transmită. Aceştia veniră repede. Plângând fără nici o jenă şi frângându-şi mâinile, le spuse că Yoshi îl prinsese viu pe Katsumata, le povesti felul cum murise şi despre sinuciderea lui Meikin, mama-san a lui Koiko, dar nu le spusese că ea fusese aceea care îl trădase pe Katsumata.

— Acesta e sfârşitul…, dacă Yoshi a aflat de Katsumata şi Meikin înseamnă că ştie şi de mine, despre voi, suntem trădaţi cu toţii. Cine este trădătorul? Este numai o chestiune de timp…

Frica o scutură din nou.

— Trebuie să plecaţi cu toţii înainte să vă descopere patrulele…, trebuie să plecaţi.

— Încetează! strigă Hiraga cu faţa albă ca varul.

Nu mai era deghizat în spălător de vase la bucătărie. Purta un kimono obişnuit şi era gata în orice clipă să se repeadă în ascunzătoarea lui din tunel. Santinelele erau sigure, căci fuseseră ameninţate cu moartea dacă nu-şi fac datoria. Akimoto şi Takeda erau şi ei foarte tulburaţi. Părea de neconceput ca sensai Katsumata să moară atât de dezonorant. N-aş fi crezut niciodată că sensai Katsumata se va lăsa prins de viu, îşi zicea Hiraga. Şi este de-a dreptul dezgustător din partea lui Yoshi că a lăsat-o pe Meikin să-i facă asta, deşi o merita. Baka să fii prins viu!

— Lasă-ne singuri Raiko! Trimit mai târziu după tine!

— Mulţumesc, stăpâne, dar…

— Ieşi!

Raiko ieşi repede afară, bucuroasă să scape de ei, detestându-i pe toţi shishii, dar ascunzându-şi cu înţelepciune ura. Takeda scuipă furios.

— Yoshi nu e om de onoare dacă a îngăduit aşa ceva. Katsumata trebuie răzbunat.

Akimoto îi aruncă şi el o privire lui Hiraga, la fel de dezgustat.

— Ce să facem, vere? Cotoroanţa asta bătrână are dreptate, percheziţiile se vor înăspri. Ar trebui s-o ştergem de aici în noaptea asta, ce zici?

— Eşti baka! Suntem înconjuraţi ca nişte şobolani pe un stârv.

De fapt, Hiraga, deşi pretindea că e furios, era cât se poate de uşurat. Acuma, dacă sensai Katsumata murise, nu mai era nevoie să lanseze nici un fel de atac. Era din nou stăpân pe soarta lui.

— Nu trebuie să facem nici o greşeală.

— Sunt de acord că aici suntem ca nişte guzgani prinşi în cursă, zise Takeda. Aşa că trebuie să lansăm atacul aşa cum a plănuit sensai. Acuma avem şi bombele. Sonno-joi!

— Nu. Pentru moment suntem în siguranţă.

— Hiraga, zise Akimoto, dacă Yoshi l-a dat pe Katsumata lui Meikin, a fost cu siguranţă ca o răsplată, nu-i aşa? În schimbul faptului că l-a trădat. Raiko o să facă acelaşi lucru cu noi. Poate că ea este trădătoarea care i-a divulgat pe amândoi lui Yoshi, neh?

Takeda mârâi:

— Hai s-o ucidem şi să pornim la atac.

— Stai jos, ţipă Hiraga. Avem nevoie de Raiko. Şi-a dovedit valoarea în trecut şi nu uita că în nici o mama-san nu se poate avea încredere deplină. Stai jos, Takeda, fii cu mintea întreagă! N-o să ne trădeze, nu este decât o cotoroanţă hrăpăreaţă, ca orice mama-san care dacă îi permiţi, e în stare să-ţi ceară un preţ de târfă de rangul trei pentru o amărâtă care face trotuarul cu numai un bănuţ de aramă. Meikin ne-a dat informaţii valoroase în trecut, datorită ei l-am prins pe Utani poponarul. A fost ea însăşi trădată, Yoshi şi Bakufu au iscoade peste tot.

— Aici nu suntem în siguranţă, ridică din umeri Akimoto. Urăsc locul ăsta. Yoshiwara asta a gai-jinilor s-a molipsit de bolile lor. Votez cu Takeda. Atac, fugă sau moarte.

— Încă nu. Lăsaţi-mă să mă gândesc!

Takeda îl privi cu ochii mijiţi:

— Ai cunoscut-o pe Meikin asta?

— Cu mulţi ani în urmă…

Hiraga fu cât pe-aci să adauge, şi pe Koiko, simţindu-se tentat să le spună care a fost adevăratul motiv al trădării, dar renunţă, căci îi repugna modul în care murise Katsumata. Acum Sumomo este răzbunată şi Koiko la fel. Acum spiritele lor vor deveni kami, sau vor renaşte în ziua a treizeci şi una, după cum va fi voia zeilor – dacă există zei. Acum pot să le uit, deşi vor trăi toate veşnic. Sensai să implore milă? Şi toţi anii aceştia în care l-am idolatrizat şi am ascultat de el? Am fost nişte proşti, îşi spuse el dezgustat. Nu contează, laşul acesta va fi batjocorit şi se va scuipa asupra lui în istorii şi curând barzii şi actorii vor istorisi cum le-a trădat el pe Sumomo şi pe Koiko şi cum s-a răzbunat mama-san şi care a fost ultima ei dorinţă înainte de moarte. A, ce stil a avut!

Chicoti nervos fără să vrea şi imită vocea piţigăiată a actorului omagaki – un bărbat travestit în femeie, căci numai bărbaţii aveau voie să urce pe scenă: „O baie şi veşminte curate, vă rog!” Teatrul kabuki şi teatrele de marionete vor juca piesa asta generaţii la rând!

— Baka cu kabuki ăştia! spuse Takeda furios, Sensai va fi răzbunat. Onoarea va fi reparată. La noapte atacăm aşa cum am plănuit, tu te ocupi de navă, eu de biserică şi de cealaltă biserică şi îi omor pe toţi gai-jini pe care îi întâlnesc în cale până am să fiu şi eu omorât la rândul meu. Ce zici, Akimoto?

Se ridică în picioare şi privi pe fereastră. Noaptea era aproape. Observă că vântul se intensificase brusc şi scutura tufişurile.

— Uite! Semn de la zei! E vânt din sud!

Akimoto se apropie de el.

Pentru o clipă, Hiraga se simţi descumpănit. Să fi fost

oare într-adevăr un semn?

— Nici un fel de atac. Nu în noaptea asta! Nici un fel de atac!

Takeda se răsuci pe călcâie.

— Eu spun să atacăm – se uită la Akimoto. Eşti de acord? Sonno-joi!

Akimoto şovăia. Atât furia cât şi încrederea în sine a lui Takeda erau contagioase.

— Focul ar putea să ne acopere retragerea, Hiraga.

— A, un foc mic, spuse iritat Hiraga, dar nu o încercare de a da foc la toată Yokohama.

Creierul îi fierbea şi nu avea nici o altă soluţie decât planul lui final pe care însă nu-l putea pune în aplicare fără ajutorul lui Taira şi fără a-şi desprinde de la gât laţul pe care încerca să i-l strângă Yoshi.

— Mâine sau poimâine am pu…

— Diseară, insistă Takeda, nemaiputând să-şi stăpânească furia. Diseară e cel mai bine, zeii ne-au vorbit!

— În această perioadă a anului vântul o să dureze mai mult. Avem nevoie de mai mulţi oameni ca să dăm foc coloniei. Unul din noi ar trebui să meargă după ei, la Yedo: Takeda, te-ai putea duce tu.

— Cum? Ai zis că patrulele umblă peste tot. Cum?

— Nu ştiu, Takeda – Hiraga se ridică în picioare şovăielnic. Aşteptaţi până mă întorc şi atunci vom putea lua o decizie. Mă duc la Raiko să-i spun că mâine plecăm – n-o să plecăm, dar aşa îi spunem ei.

— Nu mai putem avea încredere în ea.

— De câte ori să vă spun că n-am avut niciodată încredere în ea?

Hiraga se duse la Raiko.

— Foarte bine, Hiraga-sama, puteţi să staţi. Raiko nu mai era cuprinsă de panică, fiindcă avea ceva coniac în stomac şi se lăsase în voia soartei.

— Taira este aici în seara asta?

— Nu şi nici mâine. Este numai Furansu-san. Ştiu că este aici.

— Trimite după Taira. Poţi să faci asta, nu-i aşa?

— Da, şi ce să-i spun când vine? întrebă ea distrată, apoi se trezi brusc în momentul în care Hiraga începu să scrâşnească printre dinţi.

— O să-i spui că Fujiko s-a hotărât să nu mai semneze contractul, că te-a abordat un alt gai-jin cu o propunere mai atrăgătoare.

— Dar preţul contractului ei este fantastic de bun, băiatul nu-i prost, o să compare preţurile şi am să-l pierd, o să se ducă la altă casă, că a şi vizitat câteva. O să-l pierd.

— O să-ţi pierzi capul dacă nu se rezolvă necazul în care ai intrat, spuse el mohorât şi trupul tău bine hrănit va ajunge curând hrană pentru peşti.

— Să fie rezolvat? Raiko deveni atentă. Există oare vreo posibilitate, Hiraga-sama? Am vreo şansă? Cunoşti vreo modalitate?

— Fă aşa cum ţi-am spus şi s-ar putea să te salvez. Trimite acum după Taira.

Hiraga îi aruncă o privire rece, apoi se întoarse la cei doi care îl aşteptau pe verandă ascultând zgomotul vântului prin arbuşti.

— Suntem în siguranţă o zi sau două.

Takeda mormăi nemulţumit:

— Mare lucru că ştie că o să moară! Diseară toată Yokohama o să fie moartă şi curăţată de ticăloşi.

— Amânăm totul cu o zi. Mâine va fi cel mai bine.

Takeda simţi că-l apucă din nou furia.

— De ce?

— Vrei să ai o şanse de scăpare? Să dai lovitura mortală, dar să trăieşti ca să te poţi bucura de rezultatele ei? Să trăim cu toţii? Sunt de acord cu tine că a venit timpul. Ai dreptate. Dar până mâine am timp să fac un plan…

După o clipă, Takeda spuse:

— Akimoto?

— Hai să fim de acord cu amânarea. E bine să putem scăpa cu viaţă. Hiraga are dreptate, e înţelept, nu-i aşa?

Tăcerea deveni apăsătoare.

— Amânăm. Cu o zi. De acord. Takeda se ridică în

picioare şi porni spre ascunzătoarea lui din ceainăria învecinată.

După o clipă, Hiraga spuse:

— Akimoto, mai stai puţin şi după aceea du-te şi stai cu el, linişteşte-l.

— El e din Satsuma, vere. Şi Katsumata era tot din Satsuma.

Hiraga privi arbuştii încovoiaţi sub bătaia vântului de sud.

— Stai cu el. Linişteşte-l.

Tyrer era uluit.

— Nici un contract, Raiko-san?

— Nu, îmi pare rău, Fujiko s-a răzgândit şi are o ofertă mult mai bună, îmi pare rău, dar este foarte fermă.

— Poftim? zise el, căci nu înţelesese mai nimic din japoneza ei.

Raiko repetă cele spuse şi adăugă:

— De aceea am vrut să te întâlnesc atât de urgent. Îmi pare rău, dar nu mai vrea să te vadă, nici astă seară, nici altă dată.

Tyrer se simţea de parcă ar fi căzut într-o prăpastie. O întrebă cât mai politicos cu putinţă şi în cea mai bună japoneză de care era în stare, dar ea dădu din cap.

— Îmi pare rău, spuse Raiko în final, făcând o plecăciune în semn că întrevederea s-a încheiat. Noapte bună, Taira-sama.

Tyrer ieşi pe verandă ca beat. Paravanul shoji se închisese în urma lui. Porni cu paşi şovăielnici pe cărarea din grădină şi blestemă în gând, constatând că uitase să se-ncalţe. Se aşeză jos, pe verandă, ameţit şi-şi puse pantofii în picioare.

— Dar ce dracu' s-a întâmplat?

Cu trei zile în urmă, când se întorsese cu Babcott de la Yedo, totul era perfect, contractul definitivat cu excepţia unui singur punct: plata urma să se facă într-o săptămână. Nota de plată anterioară fusese achitată şi primită cu zâmbete şi plecăciuni, iar Fujiko fusese în noaptea aceea mai drăgăstoasă şi mai dulce ca oricând. În seara aceasta,

când Raiko trimisese după el o servitoare în casa pe care o împărţea cu Babcott şi îl rugase să vină urgent, fusese convins, amuzat în sinea lui, că nu era vorba decât de semnarea hârtiilor. Lăsase vorbă mai devreme că probabil că nu va putea veni în seara asta şi poate nici mâine – căci urma să plece la Kanagawa. Şi acum asta!

— Nu înţeleg.

Rafale de vânt îi aduceau frunze printre picioare. Nefericit, îşi strânse paltonul mai bine în jurul trupului. Noaptea părea mai neagră ca înainte. Oftă adânc, se ridică şi porni pe cărarea şerpuitoare, dar fu oprit brusc de un samurai care aproape că se izbi de el.

— Isuse Cristoase, Nakama! exclamă el.

Hiraga puse mâna pe sabie şi Tyrer se consideră deja un om mort, dar sabia rămase pe jumătate în teacă şi Tyrer îşi aţinti privirea în ochii lui…

— Nu…, spuse Tyrer cu vocea sugrumată de apariţia aceea neaşteptată, nu sunt…, nu sunt înarmat.

Ridică mâinile în sus în semn că se predă şi se blestemă în gând pentru prostia lui, muri aproape din nou când Hiraga lăsă sabia să cadă înapoi, în teacă.

— Taira-sama, eu nu loveşti la tine, crezut duşman. Tu eşti prieten.

Hiraga zâmbi şi îi întinse mâna. Alb la faţă, Tyrer îi strânse mâna, apoi izbucni:

— Ce faci aici, am crezut că ai fugit la Yedo, de ce eşti ronin? Trebuie să te predăm lui Yoshi, ştii că Yoshi te caută, seniorul Yoshi.

— Nu aici! îl preveni Hiraga şi îl apucă de braţ, Tyrer simţi strânsoarea de fier a mâinii lui. Vino cu mine! îi spuse el, făcând semn să tacă.

Hiraga îl conduse pe o altă cărare, apoi pe alta, prin păienjenişul de poteci foarte bine ascunse una de alta de garduri vii, până când Tyrer îşi pierdu simţul orientării. Apoi cărarea se opri în faţa unei căsuţe. Vântul trăgea de acoperişul din stuf şi zgâlţâia căpriorii. Hiraga îl îndemnă să urce pe verandă, îşi aruncă pantofii din picioare şi aşteptă până făcu şi Tyrer acelaşi lucru, apoi îl împinse înăuntru.

— Intră, te rog.

Transpirat tot de spaimă şi neputincios, Tyrer îl ascultă. Nu avea nici o şansă să fugă. Observă că Hiraga se uită cu luare aminte în jur să vadă dacă n-au fost urmăriţi. Împinse paravanul shoji. În interior o lumânare cu abajur răspândea o lumină slabă în casa obişnuită, cu o singură cameră şi o baie alăturată. Flacăra tremură şi fu cât pe-aici să se stingă din cauza curentului.

— Stai jos te rog. Acum spune încă o dată, nu repede şi vorbeşte încet. Deci?

Hiraga îşi scoase sabia scurtă, rău prevestitoare, din centură şi o puse alături de el, pe tatami. Încercând să-şi stăpânească tremurul de disperare şi spaimă, Tyrer îi povesti despre Yoshi, despre Abeh, despre uciderea lui Utani, cum au crezut ei cu toţii că Hiraga fugise în altă parte.

— Trebuie să te predăm lui Yoshi, paznicilor de la poartă, căpitanul Abeh a plecat înapoi la Yedo, Nakama, şi… cum să-ţi spun, Nakama sau Hiraga?

— Cum doreşti, Taira-sama.

— Atunci Hiraga, acesta este numele tău adevărat, nu-i aşa?

— Aşa mi se spune. Dar japonezii au multe nume, unul la naştere, altul când au vârsta de şapte ani, altul când e bărbat, şi îşi pot lua altul dacă vor. Eu sunt Nakama sau Hiraga prietenul tău.

— Prieten? spuse Tyrer cu amărăciune. De ce nu mi-ai spus că eşti un asasin? L-ai ucis pe Utani, l-ai ucis, nu-i aşa?

— Da, el – ţintă, om foarte rău. Yoshi la fel. Aici nu Ing’rand Taira-sama, nu Ing’rand. Aceştia oameni răi, Bakufu rău, ei fură puterea de la împărat, ei tirani.

Hiraga îi explică solemn, cum se pricepu mai bine, despre shishi şi despre lupta lor pentru a elimina guvernul despotic – se vedea foarte clar că e sincer, vorbindu-i despre apariţia lui Utani şi despre impozitele mari, cum clanurile lui Toranaga şi daimyo deţineau toată bogăţia ţării, cel mai mult familia Toranaga, îi vorbi despre administraţia Bakufu cea coruptă şi îi spuse că poporul

murea de foame şi nu avea nici un drept.

— Noi vrei dăm înapoi Nippon la împăratul, face guvern corect pentru popor.

Prin *tot poporul* Hiraga avea în vedere pe toţi samuraii, dar Tyrer înţelese că vorbea de toţi japonezii. Şi în timp ce-i punea întrebări lui Hiraga, fascinat de această fereastră unică spre mersul interior al treburilor din Japonia şi spre mentalitatea japoneză, se convingea tot mai mult că dreptatea se află de partea lui Hiraga. Îi era suficient să-şi amintească de istoria Angliei şi de lupta poporului pentru abolirea *dreptului divin al regelui,* şi domnia tiranilor pentru ca Hiraga să-i devină tot mai simpatic. Nu-i era greu să-şi amintească cât de multe vieţi costase crearea parlamentului şi instaurarea domniei poporului pentru popor: capul unui rege, alţi regi umiliţi, revoluţii, răscoale, morţi înaintea rajahului britanic, după care a putut înflori Pax Britannica. Amintindu-şi, de asemenea, de tot ceea ce-i datora acestui om, spuse posomorât:

— Chiar şi aşa, tot nu văd nici o speranţă pentru tine. În clipa în care vei fi zărit vei fi prins, fie de oamenii tăi, fie de ai mei. Nu pot face nimic ca să împiedic lucrul acesta.

Hiraga trase adânc aer în piept şi se aruncă în gol.

— Un lucru, este un lucru tu poate face ca să ajute pe mine. Ajute merge pe navă, navă pentru Ing'rand.

Tyrer se holbă la el.

— Ei, ai înnebunit?

— Te rog, vorbeşti încet, mult duşman aici, spuse Hiraga calm, excitat şi el la culme de această idee care îi venise din senin, ca şi când i-ar fi fost trimisă de însăşi Zeiţa Soarelui.

— Te rog, asculţi. Multe ori tu spus că eu trebuie înveţi despre gai-jin, că ţară al tău cel mai bune neh? Eu merge acolo cu văr meu. Noi înveţi cel mai bine cum faci guvern, parlament al vostru. Înveţi cum face voi. Yoshi corect despre flotă şi armată, dau eu crezi foarte bine învăţat cum merge banca şi afaceri şi comerţ. Noi trebuie cunoaştem cel mai bun drum, neh? Cum voi trăiţi, modul ing'rez, neh!

Hiraga continuă să-şi ţească cu elocvenţă şi măiestrie

plasa de păianjen, căutând vorbe alese şi cadenţe aparte. Acesta era planul lui final, singura posibilitate de a scăpa din capcana lui Yoshi. Era convins că un an sau doi petrecuţi cu Gai-jinii, dacă se bucura de ajutorul şi iniţierea lor, va fi de o valoare imensă pentru sonno-joi. Este alternativa perfectă, ori o moarte inevitabilă dacă rămân pe loc, raţionase el exaltat. Peste un an sau doi ne întoarcem, vom vorbi perfect engleza, vom fi plini de secretele lor despre produksie şi stoku markit, puşti, tunuri, tactică, strategie, despre metodele pe care le-au folosit ca să cucerească lumea, ba să umilească până şi China! Aceasta este Ţara Zeilor! China ar trebui să fie a noastră, nu a gai-jinilor. Înainte de a pleca am să le spun conducătorilor noştri din Choshu care este planul meu şi am să ţin cumva legătura cu ei.

— Este simplu, Taira-sama. Tu vorbeşti căpitan noi strecurăm la bord nu trebuie ştii nimeni.

— Sir William nu va fi niciodată de acord.

— Poate nu e nevoie vorbeşti el, Hiraga se aplecă mai aproape, lăsându-l să se hotărască, nu foarte sigur de el. Sau dacă vorbeşti, vorbeşti şi eu cred că este de acord, neh? Foarte important pentru ing’rez are prieteni buni în Japonia. Eu are prieten bun Jami-sama, şi el ajută dacă rogi.

— Cine?

— Jami, bărbat mare, bărbos, mai mare ca tu, Jami.

— Jamie? Jamie McFay?

— Da. Jami Mukfey.

Acum după ce ideea aceasta îi pătrunsese în creier, mintea lui Tyrer începu să lucreze mai bine. Dacă făcea ceea ce sugera Hiraga, se deschideau posibilităţi uriaşe în perspectivă. Politica britanică a fost întotdeauna aceea de a educa sau reeduca studenţi aleşi de regulă de ordine princiară, din ţările cucerite. Mulţi dintre ei erau radicali sau revoluţionari în ţările lor, mai ales în India. Hiraga era foarte inteligent şi o persoană importantă, dacă ajunsese duşmanul lui Yoshi. Tatăl lui îi spusese întotdeauna să-i judece pe oameni în funcţie de duşmanii lor. Şi, în timp ce rumega propunerea lui Hiraga, se întreba şi ce mai fac tatăl

şi mama lui, şi prietenii şi era trist că nu poate să-i revadă prea curând, sau să ajungă mai repede la Londra – căci nu avea concediu decât o dată la doi ani. În acelaşi timp era mândru că face parte din serviciul diplomatic şi era şi el o rotiţă – chiar dacă modestă – în uriaşul angrenaj al Imperiului Britanic. Ideea lui Hiraga era bună. Va merge. Dar cum să-l scoată de aici şi cum să-l facă pe Sir William să-i ajute? Willie e cheia problemei.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât speranţele i se năruiau şi trebuia să recunoască că fusese o prostie din partea lui să se gândească fie şi numai o clipă la aşa ceva. Era sigur că Sir William nu va accepta niciodată un astfel de târg, în nici un caz cu acest om, ucigaş recunoscut, nu în cazul lui Hiraga, care era un pion important ce trebuia sacrificat în lupta mai amplă cu Yoshi. Pentru Sir William nu exista un quid pro quo, nici un fel de compensaţie, nu avea nici un motiv să rişte să şi-l facă duşman pe Yoshi, reprezentantul puterii viitorului, indiferent de ceea ce pretindea Hiraga.

— Voi încerca, spuse el, prefăcându-se încrezător, căci nu uita că este încă prizonierul lui Hiraga şi sabia acestuia era periculos de aproape. Nu pot să promit nimic, dar am să încerc. Unde ai să fii?

Hiraga era mulţumit, miza lui era enormă, însă avea suficient spaţiu de manevră. Îl convinsese pe Taira, care acum era din nou de partea lui. Liderul gai-jin îi va fi aliat.

— Ţine secret?

— Bineînţeles.

— Trimite vorbă la Raiko. Pot întâlni aici sau în sat.

Tyrer începu să se ridice cu grijă în picioare. Hiraga radia.

— Merge la Fujiko?

Tyrer se posomorî pe dată.

— Nu mai e nici un fel de Fujiko.

— Ce? Ce vrei spui?

Tyrer îi povesti şi văzu că Hiraga se înroşeşte la faţă.

— Dar tu ai avut promisiune, Taira-sama. Eu vorbeşte cu Raiko, aranjezi cu ea, neh?

— Da, dar acum contractul s-a anulat. Raiko spune…

Tyrer se opri, îngrozit de expresia chipului lui Hiraga.

— Aşteaptă, rog! Hiraga ieşi ca o furtună.

Tyrer se uită timid pe geam. Nu se vedea nimeni, numai crengile care se îndoiau şi mirosul sărat al vântului dinspre mare – fugi de aici cât mai ai timp, îşi zicea el şi dintr-o dată simţi o nevoie disperată să urineze. Folosi găleata din baie şi se simţi mult mai bine. Acuma i se făcuse şi foame. Şi sete. Se uită de jur-împrejur. Nici un ceainic, nici o cană cu apă. Foamea şi setea îl măcinau, îl măcina ideea că Hiraga era pierdut. Nici chiar Jamie nu-l putea ajuta prea mult, acum că nu mai era la Struan. Şi de ce să-l ajute, el sau oricine altcineva. Nu avea nici un fel de quid pro quo. Se uită din nou afară pe fereastra mică. Şterge-o de aici până nu e prea târziu, îşi zise el şi se îndreptă spre uşă. Se auziră nişte paşi. Se repezi înapoi să se aşeze pe perna lui. Peretele shoji se deschise brusc. Raiko fu îmbrâncită şi căzu în genunchi în faţa lui, în timp ce Hiraga se oprise în uşă, cu o mutră ameninţătoare.

— Oh, îmi pare aşa de rău, Taira-sama, spuse Raiko, bâlbâindu-se în graba ei sinceră de a se scuza şi de a-l păcăli, îmi părea aşa de rău, am făcut o greşeală îngrozitoare…

Vorbele îi ieşeau din gură ca un torent. Tyrer nu înţelegea mare lucru din ele, dar recepţionă clar mesajul.

— Ajunge, spuse el. Aduci contractul acum. Semnez acum.

Raiko scoase moale sulul din mânecă şi i-l întinse.

— Stai, porunci Hiraga. Dă-mi-l mie!

Raiko se conformă imediat şi se prosternă din nou cu capul la pământ. Hiraga cercetă repede documentul scurt şi se încruntă.

— Este aşa cum fost de acord. Taira-sama, semnezi mai târziu, spuse el din nou în engleză. Această persoană – arătă supărat spre Raiko – spune făcut greşeală, spune Fujiko imploră onoare să te vadă acum, scuze pentru greşeală. Greşeală a ei. Baka! se stropşi el la Raiko, adăugând în japoneză: Să-l tratezi pe acest senior aşa cum

se cuvine, sau îţi dărâm ceainăria! Ai grijă ca Fujiko să fie gata repede! Acum.

— Hai, Hiraga-sama!

Raiko dispăru în grabă mormăind fel de fel de scuze. O dată la adăpost, dincolo de uşă chicoti încântată de reprezentaţia ei cu păcăleala lui Hiraga şi de faptul că se încheiase târgul. Tyrer, entuziasmat, îi mulţumea lui Hiraga prea fericit ca să se întrebe cum de reuşise prietenul lui s-o facă atât de repede pe Raiko să se răzgândească. Anumite lucruri nu le vom înţelege niciodată în legătură cu aceşti oameni.

— Am să semnez contractul când ajung acasă şi-l aduc înapoi mâine.

— Nu grăbeşte, lasă femeia căţea 'ştepte, Hiraga zâmbi şi îi dădu sulul. Acum eu duc pe tine la Fujiko. Ikimasho!

— Domo arigato gozaimashita, Tyrer se prosternă aşa cum s-ar fi prosternat un japonez în faţa cuiva căruia îi datora o favoare cu totul deosebită.

— Prieten ajute pe prieten, spuse Hiraga simplu.

57

Mai târziu, în aceeaşi seară, Tyrer se trezi, complet satisfăcut. Ceasul lui arăta 9:19. Perfect, îşi zise el. Stătea întins alături de Fujiko care dormea profund. Saltelele şi plăpumile şi cearşafurile erau curate şi plăcut mirositoare, la fel ca şi ea, calde şi comode – mult mai bune decât în patul lui, cu salteaua de paie şi păturile grele de lână, cu mirosul lor de stătut. Pielea ei avea o nuanţă aurie în lumina lumânărilor, camera micuţă părea şi ea de aur şi era foarte intimă. Vântul vuia în şindrilele acoperişului, pe pereţii shoji jucau umbrele şi flăcările.

Să mai trag un pui de somn, după aceea plec. Nu fi prost. Nu-i nevoie să te întorci în seara asta. Toate hârtiile pentru întâlnirea de mâine cu Yoshi sunt gata, o copie a Tratatului în engleză şi japoneză se află în mapa lui Wee Willie şi a fost verificată de două ori în după-amiaza aceasta. Planul de luptă convenit împotriva lui Sanjiro din Satsuma este în seiful lui, gata să fie semnat de el şi de Ketterer. Mă scol mâine în zori, cu mintea proaspătă şi ascuţită – după *shoku-ul* lui Hiraga şi *shoku-ul* încă şi mai mare al lui Raiko, merit şi eu o recompensă. Zâmbi, căci cuvântul *şoc* suna foarte japonez. Oftă mulţumit – bunul Nakama, adică Hiraga. Căscă şi închise ochii. Se cuibări mai aproape de Fujiko. Aceasta nu se trezi, dar îşi deschise braţele şi-l învălui.

Într-un alt loc al grădinii, Hinodeh îl aştepta nerăbdătoare pe André, care trebuia să sosească din moment în moment cum o avertizase Raiko. Era aproape bolnavă de nerăbdare. Raiko se retrăsese în apartamentul ei şi bea vârtos saké. În curând avea s-o dea pe brandy şi să se cufunde în uitare, căci băutura îi alunga toate gândurile negre: teama şi speranţele că o să scape de Hiraga, ura împotriva lui, groaza de ceea ce se întâmplase cu Meikin; respectul pentru răzbunarea ei creştea cu fiecare pahar pe care îl golea.

În cealaltă parte a grădinii, închis în casa lui sigură,

Hiraga şedea în poziţia lotus ca să mediteze în tihnă şi să-şi alunge durerea de cap provocată de veştile despre Katsumata şi de discuţia cu Tyrer.

Peste gard, într-o casă ţinând de Ceainăria Cireşilor, Akimoto se îmbătase cu saké. Tolănit în faţa lui, Takeda râgâi şi mai trase un gât de bere. Akimoto goli încă o sticlă de saké, care îi alunecă din mână, capul îi căzu pe braţe şi începu să sforăie. Takeda zâmbi. Nu era nici pe departe aşa de beat cum se prefăcuse.

Când fu sigur că Akimoto adormise, trase paravanul shoji, îl deschise şi apoi îl închise în urma lui, ieşind din încăpere. Noaptea era rece, vântul sufla cu putere din sud. Se învârtejea în jurul lui, ridicându-i în sus părul ciufulit. Se înfipse bine în picioare, cercetând cu privirea acea parte a grădinii pe care o putea vedea. O servitoare ieşi grăbită cu o tavă în mână dintr-o căsuţă şi se îndreptă spre casa principală. Se auzeau în depărtare cântece de bărbaţi beţi şi un samisen. Undeva lătră un câine. După ce servitoarea se făcu nevăzută, Takeda îşi strânse mai bine în jurul trupului haina vătuită de culoare închisă, îşi vârî săbiile la brâu, îşi puse sandalele de paie şi o porni în jos, pe cărare, apoi coti pe altă potecă şi pe alta până ajunse aproape de gard. Ascunzătoarea lui era sub un tufiş. Cinci bombe pe care le făcuse el împreună cu Hiraga, cu fitile de mărimi diferite. Bombele erau construite din două bucăţi de bambus uriaş, legate la un loc, şi o a treia, pe jumătate groasă faţă de celelalte, în găurile cărora turnaseră praf de puşcă de calitate superioară, adus de Katsumata, şi ulei. Puse repede fitilele cele mai lungi la trei bombe – erau fitile de aproximativ o lumânare de timp fiecare – cam două ore. Fitilele erau făcute din funie de bumbac, îmbibate cu soluţie de praf de puşcă şi lăsate apoi să se usuce. Armă celelalte două bombe rămase cu fitile de două ori mai scurte.

Aruncă o ultimă privire spre cer. Norii negri erau mânaţi repede de vânt. Luă două bombe cu fitil lung şi porni la drum, nevăzut în noapte; prin poarta secretă din gard trecu în grădina casei Celor Trei Crapi care erau spre sud de Casa Cireşilor şi se îndreptă spre grădina casei situată în punctul

cel mai sudic, construită, ca toate celelalte, pe piloni de lemn la o jumătate de metru de pământ. Casa era ocupată şi luminată. Se târî sub ea. Aprinse fitilul cu o cremene, zgomotul fiind acoperit de vânt. Fitilul se aprinse. Deasupra lui se auziră paşi de femeie şi Takeda încremeni. Se auzi un paravan shoji care se deschide. După o clipă se închise din nou, câteva frunze răzleţe aşezate peste fitil îl acoperiră aproape total şi Takeda porni din nou la drum, o umbră printre umbre; se ascunse într-un tufiş văzând un gai-jin care venea pe potecă. Bărbatul trecu fără să-l vadă, iar Takeda se puse din nou în mişcare, şi o luă la fugă spre clădirea principală a ceainăriei. Instală cu grijă şi acolo o altă bombă.

Trecu din nou prin gard, evită o servitoare, aşteptă ca un bărbat bătrân şi greoi să treacă mai departe, ajunse la ascunzătoare şi luă şi ultima bombă cu fitil lung. Porni apoi repede la drum. O aprinse şi pe aceasta şi o puse chiar sub casa lui. De deasupra capului se auzeau sforăiturile lui Akimoto. Pe buzele lui Takeda se desenă un zâmbet răutăcios. Se mai întoarse încă o dată la ascunzătoare, asudat şi fericit. Până acum totul se desfăşurase în conformitate cu planul lui Ori. Hiraga se molipsise de la gai-jini. Dar el nu. O s-o facă singur.

Cu bombele rămase se duse la casele următoare, traversând grădinile. După ce le instală şi pe acestea, ajunse la gura puţului secret. Coborî repede şi trase apoi capacul, fără să se teamă că Hiraga ar putea fi jos.

Când ajunse în siguranţă, în tunel, începu să respire din nou normal şi aprinse lampa cu ulei. De jur-împrejur erau împrăştiate câteva lucruri şi aşternutul lui Hiraga. Sacul lui Katsumata cu bombele mici, metalice, era sub o cuvertură. Le puse la un loc cu ale lui, îşi aruncă sacul pe umăr şi porni în goană prin tunel. Ajunse curând la bariera de apă. Se dezbrăcă repede şi-şi legă hainele într-o bocceluţă.

Apa rece ca gheaţa îi tăie respiraţia. Când ajunse la partea cea mai îngustă, unde acoperişul cobora mult spre apă, aceasta îi ajunse până aproape sub bărbie. Reuşi numai cu mare dificultate să ţină legătura cu haine, sacul şi

lampa deasupra capului. Ajuns în partea cealaltă, se îmbrăcă repede, dârdâind şi blestemând căci mai avea încă foarte multe de făcut. Nu contează, principalul e că începuse. În curând va termina şi atunci va trăi pentru totdeauna. Înflăcărarea îl încălzi şi alungă frigul.

La capătul tunelului, unde se aflau câteva scoabe de fier înfipte în peretele puţului ca să poată urca, Takeda se opri să-şi tragă sufletul. Acum în sus. Alunecă o dată şi fu cât pe-aci să cadă, dar reuşi să-şi recapete echilibrul şi rămase aşa până inima îşi reluă ritmul normal. Din nou în sus. Dădu la o parte cu multă grijă capacul rupt şi privi afară. Ţara nimănui era pustie. Mahalaua Beţivilor era foarte animată, se auzeau strigăte şi cântece de pahar, câţiva bărbaţi mergeau clătinându-se pe aleile din apropiere, urmăriţi de câinii care se repezeau şi lătrau la ei.

Mahalaua Beţivilor era la sud de sat şi de colonia aşezată pe coastă, urmând o direcţie nord-sud, iar Yoshiwara se afla la sud de Mahalaua Beţivilor. La început Ori, după aceea şi Katsumata şi Hiraga stabiliseră punctele unde trebuiau plasate materiale incendiare, în aşa fel încât un vânt dinspre sud să poarte flăcările înainte, înghiţind totul în calea lor.

Takeda lăsă sacul printre buruieni, plasă o bombă cu fitil scurt lângă un antrepozit dărăpănat, ascunzând fitilul fumegând în praf. Pe cealaltă o puse sub o mică ridicătură. În timp ce se întorcea grăbit spre ultimele bombe, fu nevoit să se ascundă repede într-o grămadă de gunoaie. O patrulă de soldaţi se apropia din direcţia satului, făcându-şi rondul obişnuit, de noapte. Traseul lor era de la Legaţia britanică, pe Strada Mare, prin sat, apoi traversau Ţara Nimănui, Mahalaua Beţivilor, promenada şi se întorceau. De două ori pe noapte. Când ajunseră în alee, la treizeci de iarzi de el se opriră la adăpostul antrepozitului să-şi aprindă câte o ţigară şi să se uşureze.

Takeda înjură, ţintuit la pământ.

Peste trei sferturi de lumânare se consumase de când aprinsese primul fitil.

— Bună seara, Hinodeh, spuse André când ajunse în sanctuarul grădinii sale. Îmi pare rău, întârziat.

— Bună seara, Furansu-san. Tu nu întârzii niciodată. Orice faci tu este corect. Vrei saké? întrebă ea zâmbindu-i.

— Da, te rog.

André se aşeză în faţa ei şi o urmări cu privirea cum îi toarnă. Îşi ţinea picioarele sub masa mică unde un vas cu cărbuni încălzea aerul. Căldura era menţinută cu ajutorul unei cuverturi groase, întinsă pe masă şi înfăşurată şi în jurul trupurilor lor. Graţia ei îl încânta tot mai mult, îşi prinsese cascadele de păr strălucitor cu ace decorative, pe buze avea un strat subţire de ruj şi-şi ţinea delicat mânecile lungi departe de sticlă. În seara aceea purta un kimono pe care nu i-l mai văzuse, de o nuanţă superbă de verde, culoarea lui preferată, brodat cu cocori – simbol de viaţă lungă – şi cu fir de argint.

Kimonoul de dedesubt se vedea puţin la un capăt, foarte incitant. Hinodeh făcu o plecăciune şi îi întinse paharul şi apoi spre mirarea lui îşi turnă şi ei din altă sticlă în care era saké cald – al lui era rece, aşa cum prefera. Hinodeh nu bea decât foarte rar. Fata ridică paharul cu un zâmbet deosebit:

— *A ta santé, chéri, je t'aime,* îi copiase accentul, aşa cum o învăţase el.

— *A ta santé, chéri, je t'aime,* spuse el simţind un junghi în inimă şi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Oare cum era posibil? Ciocniră paharele şi băură. Hinodeh îşi goli paharul, se înecă puţin şi turnă apoi imediat în amândouă paharele. Acelaşi zâmbet când îşi oferi paharul să ciocnească uşor cu al lui. Le goliră şi Hinodeh le umplu din nou.

— Mon Dieu, Hinodeh, tu are grijă, da? spuse el râzând. Nu este obişnuit cu saké. Grijă nu devine beat!

Hinodeh râse, dezvelindu-şi dinţii albi sclipitori şi buzele senzuale, voluptuoase.

— Te rog, Furansu-san. Astăzi e o zi specială. Bea şi fi fericit, te rog.

De astă dată, Hinodeh se mulţumi numai să soarbă,

privind la el peste buza paharului, cu ochii strălucitori în care se reflectau luminile de la flacăra lumânărilor, ochii aceştia adânci care îl scoteau întotdeauna din minţi – în mare parte datorită lor i se părea atât de fascinantă.

— De ce special, Hinodeh?

— Astăzi e Se-i-ji-no-Hi, majoratul – pentru toate persoanele care au împlinit douăzeci de ani. Tu ai împlinit douăzeci de ani. Tu ai împlinit douăzeci de ani, neh? spuse ea fericită şi apoi arătă spre lumânarea mare de pe masă. Am aprins această lumânare pentru tine şi am dedicat-o zeului satului meu, Ujigami – arătă apoi cu mâna spre uşa shoji, deasupra ei se afla un buchet de pin şi bambus. Acesta este Kadamatsu şi simbolizează stabilitatea, zâmbi sfios şi mai turnă încă o dată în pahare. Sper că eşti de acord.

— O, da, desigur, mulţumesc, Hinodeh, spuse el simţind o căldură plăcută în suflet.

Cu câteva săptămâni în urmă, descoperise că e ziua ei şi îi adusese şampanie frapată şi o brăţară de aur. Strâmbase din nas când văzuse bulele de gaz ale şampaniei şi spusese că e foarte foarte bună, dar nu bău decât puţin, la insistenţele lui. El terminase singur sticla de şampanie şi după aceea se iubiseră frenetic toată noaptea.

În timpul de când trăiau împreună, André observase că violenţa lui sexuală n-o descuraja, răspundea la fel, indiferent ce-ar fi făcut el şi, după un timp, se întindea alături de el ca stoarsă. Dar cât de mult îi plăcea cu adevărat, să se iubească aşa cu el, asta n-o putuse ghici niciodată, dar nici nu putea să se mulţumească el cu prefăcătoria ei şi s-o lase numai să pretindă că este satisfăcută şi s-o lase aşa enigmatică precum se arăta. Într-o zi, va dezlega el şi enigma asta. Era convins. Avea nevoie numai de răbdare, asta era tot. Va îndepărta uşor învelişul enigmatic şi atunci iubirea lor frenetică, patima nesăţioasă se va calma şi vor putea trăi în pace.

Acum ea însemna totul pentru el. Nimic altceva nu mai conta. În după-amiaza aceea se umilise în faţa Angelicăi şi o şantajase şi o implorase şi ameninţase şi se rugase, până

când îi dăduse o broşă în loc de bani. Raiko o acceptase. Angélique e o proastă. De ce stă la îndoială? Sigur că trebuie să accepte oferta lui Tess Struan, chiar dacă înseamnă că se lasă cumpărată, şi asta repede, până nu se răzgândeşte Tess. Oferta este generoasă, chiar foarte generoasă, chiar mai mult decât m-aş fi aşteptat, ţinând seama de poziţia ei precară: nu are nici un fel de testament în favoarea ei şi nici un fel de avere pe care s-o pretindă! Cinci sute de guinee plătibile pe loc în trei săptămâni! Poate să economisească patru sute din ei şi aranjez eu cu zarafii să-i avanseze încă o mie în baza fondului ei, două mii, oricât îmi trebuie. Skye e un prost. O să se mai potolească ea, după ce o să stăm de vorbă şi va accepta recunoscătoare orice fel de arvună dacă-i spun eu. Sunt salvat! Se uită la Hinodeh, radiind de fericire.

— Ce este? întrebă ea, cu vârful limbii între dinţi şi începu să-şi facă vânt cu evantaiul, căci alcoolul o cam încălzise.

André spuse în franceză:

— Sunt liber iubirea mea, în curând termin de achitat contractul şi vei fi a mea pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

Revenind la japoneză, André zise:

— Seara asta eu fericit şi spun tu a mea. Tu aşa de frumoasă, tu a mea.

Fata înclină capul auzind complimentul lui.

— Şi tu eşti chipeş şi sunt bucuroasă că eşti fericit cu mine.

— Întotdeauna…

Dar nu era adevărat. Deseori era mâhnit şi pleca furios de aici. Mereu aceeaşi problemă, o vorbă aruncată la întâmplare de la care se ajungea la întrebări, rugăminţi, pretenţii, implorări, ţipete.

— N-avem nevoie de întuneric, suntem amanţi şi nu mai avem nevoie de întuneric, suntem şi prieteni, nu numai amanţi, sunt al tău pentru totdeauna. Pentru totdeauna! Te iubesc, n-ai să ştii niciodată cât de mult te iubesc, nu poţi să înţelegi şi eu te rog, şi te rog, şi te rog şi tu stai aşa…

De fiecare dată acelaşi răspuns nefericit, cu capul la podea, cu vocea blajină, cu sau fără lacrimi:

— Te rog să mă ierţi, dar ai fost de acord, îmi pare foarte rău, dar ai fost de acord.

Hinodeh mai bău din pahar şi André văzu cum obrajii i se colorează şi mai tare, o privi cum toarnă, de astă dată cu degete nesigure şi o picătură căzu alături. Îşi recăpătă suflul, tuşi şi spuse:

— O, iartă-mă, şi umplu paharele, şi-l goli repede pe al ei şi starea de uşoară beţie o făcea să fie şi mai atrăgătoare. O, e foarte bine, foarte bine, neh, Furansu-san?

Scutură sticla cu degetele ei lungi, cu unghii perfecte şi descoperi că e goală. Hinodeh se ridică imediat în picioare târând după ea kimonoul prelung, părând că alunecă spre vasul cu cărbuni unde se aflau alte sticle cufundate în apă caldă, apoi spre pervazul ferestrei unde se aflau la răcit sticlele pentru el, vântul pătrunse pentru o clipă în încăpere şi, o dată cu el, un miros neaşteptat: fum de praf de puşcă, slab, dar inconfundabil.

— Ce este asta? întrebă el în franceză.

Ea îl privi mirată.

— Poftim?

Acum, când fereastra fu din nou închisă, mirosul dispăruse.

— Nimic, credeam că…

În seara asta totul îl incita la ea.

— Nimic, te rog să stai jos. Aici.

Hinodeh se aşeză ascultătoare alături de el, împingându-l şi chicotind. Cu mişcări nesigure, îi mai turnă de băut. Amuzat, André continuă să bea cu ea. Saké-ul îl încălzi şi pe el, dar nu aşa de mult ca pe ea. Pe sub pătură, piciorul ei îl atinse pe al lui. Întinse mâna spre ea, cu cealaltă îi cuprinse talia şi se sărutară. Buzele ei erau moi şi umede, limba voluptuoasă. Mâna lui porni să rătăcească mai sus, dar ea se desprinse râzând din îmbrăţişare.

— Stai, stai, nu aici în seara asta…

Îl împinse la o parte ca o şcolăriţă emoţionată, se ridică

în picioare şi se duse în dormitor, spre singura lampă de acolo ca s-o stingă, ca de obicei şi să-l invite după aceea, când va fi gata, să vină pe întuneric. Dar în seara aceasta se opri în uşă, se rezemă de ea şi se întoarse apoi cu ochii strălucitori.

— Furansu-san.

Urmărindu-l cu privirea, Hinodeh începu să fredoneze uşor, în timp ce-şi desfăcea acele lungi din păr şi-şi lăsa părul să i se reverse ca o cascadă până la brâu. Acum îşi desfăcu obi-ul şi îl lăsă să cadă. Chicoti. Apoi îşi desfăcu kimonoul şi îl lăsă să cadă. André o urmărea cu respiraţia tăiată, încremenit. Auriul kimonoului ei de dedesubt strălucea în lumina lumânării, prin mătasea transparentă se vedea ceva, dar nu tot. Vârful limbii i se juca din nou printre buze. Cu o mişcare cochetă îşi desfăcu legăturile kimonoului şi acesta se deschise. Încet. Pe sub acesta nu mai avea nimic. I se dezvălui numai linia zveltă a trupului, de la gât până la piciorul fin. Şi în tot acest timp, zâmbetul acela enigmatic nu-i părăsi chipul, ochii îl invitau să se apropie, îl rugau să aştepte, promiteau şi torturau. Vântul sufla în pereţii shoji, dar ei nu-l auzeau.

Inima îi bătea ca niciodată. Se forţă să rămână aşezat. Acum îi vedea şi sânii, cum se ridică şi se coboară, cu sfârcurile tari care împungeau prin mătasea uşoară. Apoi Hinodeh oftă. Cu o graţie perfectă, lăsă să alunece veşmântul de pe ea şi rămase în faţa lui în toată goliciunea ei.

Timpul se opri în loc pentru el. Cu răsuflarea tăiată, îi mulţumea în gând pentru darul neaşteptat, oferit atât de uşor. Când simţi că nu mai poate îndura aşteptarea, se ridică în picioare. Braţele lui erau blânde, ea fragilă în braţele lui. O ridică uşor şi o aşeză pe patul din dormitor apoi îşi smulse hainele de pe el. Îngenunche lângă ea privind la ea în lumină, extaziat.

— Je t’aime, je t’aime.

— Uite, Furansu-san, spuse ea, întinzându-se pe spate cu zâmbetul acela drăgălaş pe chip.

Degetele îi arătau un loc între picioare. Pentru o clipă

André nu înţelese. Apoi văzu ulceraţia. Inima aproape că-i sări din piept, simţi un gust amar de fiere în gură.

— Priveşte, spuse ea din nou blând, cu acelaşi zâmbet pe buze şi cu ochii la fel de întunecaţi în lumina slabă. A început.

— Asta, asta nu nimic, spuse el înecându-se. Nimic.

— Asta este totul! Hinodeh ridică privirea în sus, spre el. Te rog să-mi dai cuţitul.

Capul începu să i se învârtă, ochii nu mai vedeau nimic, din cauza nefericirii şi a durerii care îi umplea toată existenţa. Cu un efort uriaş, scutură capul ca să-şi limpezească gândurile. Îşi forţă ochii să vadă. Nu reuşi să îndepărteze gustul acela de cocleală amară.

— Nu e nimic, nimic, este numai…, nu este nimic, nimic de tot, hârâia el.

Cu cât privea mai de aproape, cu atât i să părea stigmatul mai puţin important.

— E numai o zgârietură.

— Poftim? Trebuie să vorbeşti japoneza, Furansu-san, îmi pare rău.

— Asta… nu boală. Nu asta. Numai, numai acoperitoare de şolduri prea strâmt, nu îngrijorează.

André se întinse ca s-o acopere şi să stingă lumina, dar ea îl opri cu blândeţe.

— Îmi pare rău, a început. Te rog. Dă-mi cuţitul.

Ca de obicei cuţitul era în cingătoarea lui. Ca de obicei. Acolo unde îi erau hainele, în spatele lui.

— Nu, te rog, Hinodeh, nu cuţit rău, nu trebuie cuţit. Asta semn, asta nu nimic.

Ca într-un coşmar, o văzu cum scutură din cap, blândă, şi repetă aceeaşi cerere care devenise între timp un ordin. Picioarele începură să-i tremure, capul îi tresărea dintr-o parte în alta, fără să-şi poată controla mişcările, nu reuşea să se stăpânească şi murmura rugăminţi incoerente în franceză şi japoneză, încercând să-i explice şi s-o convingă că acea mică pată nu era decât o zgârietură, nu era nimic. Dar ştia că este. Începuse. Ea avea dreptate. Simţi că i se strânge stomacul. Reuşi să se stăpânească la timp şi să nu

vomite, continuând să mormăie. Ea nu-l întrerupse, mai rău, rămase întinsă liniştită, aşteptând să-i treacă criza. După aceea vor lua o hotărâre. André bolborosea zdrobit:

— Ascultă, Hinodeh, nu cuţit. Nu pot… asta… nimic. Curând trece. Uite, priveşte la mine! Arătă disperat spre el. Eu nimic, nicăieri. Asta mică trece curând. Nu cuţit. Noi trăim. Nu frică. Fericit. Da?

Văzu cum pe chipul ei trece o umbră, degetele ei atinseră din nou acea ulceraţie şi repetă cu aceeaşi voce dulce şi monotonă:

— A început.

André arboră un zâmbet despre care nu-şi dădea seama că e grotesc şi oricât se suci, se răsuci şi o linguşi, o rugă şi o imploră, ea continuă să-i ceară mereu acelaşi lucru, blând, politicos, înfuriindu-l de era mai-mai să facă explozie.

— Asta nu nimic, spuse el răguşit, înţeles?

— Da, înţeleg. Dar a început. Neh?

André o privea fix, alb la faţă, şi atunci furia explodă şi el urlă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, da! Da! Hai!

Se lăsă o tăcere grea, după care ea spuse:

— Mulţumesc, Furansu-san. Atunci, te rog, aşa cum ai promis, dacă eşti de acord că a început, te rog să-mi dai cuţitul.

André avea ochii roşii de furie, la colţurile gurii îi apăruse o spumă, transpiraţia curgea şiroaie pe el şi era aproape de pragul nebuniei. Gura i se deschise şi rosti cu hotărâre ceea ce ştiuse întotdeauna că va spune:

— Nici un cuţit. Kinjiru! este interzis! Nu pot. Tu eşti prea valoros. Interzis. Nici un cuţit.

— Refuzi? întrebă ea blând, fără să se vadă vreo schimbare de atitudine.

— Hinodeh, tu soare şi lună a mea. Nu pot. Nu vreau. Niciodată, niciodată, niciodată. Interzis. Rămâi. Te rog. Je t’aime.

— Te rog, cuţitul.

— Nu.

Un oftat prelung. Ea se înclină docilă, dar lumina îi pierise de pe chip, luă un prosop ud şi unul uscat şi îngenunche lângă pat.

— Uite, stăpâne. Posomorât şi asudat privi la ea.

— Eşti de acord?

— Da, sunt de acord, dacă aceasta este dorinţa ta. El o luă de mână, iar fata îşi lăsă mâna într-a lui.

— De acord cu adevărat?

— Dacă vrei tu. Tot ce vrei tu, spuse ea tristă.

— Nu mai cere cuţit niciodată!

— Sunt de acord. S-a terminat, Furansu-san, dacă aceasta e dorinţa ta, avea o voce blajină, chipul calm, diferit, totuşi acelaşi, cu umbre de tristeţe pe faţă. Te rog, acum încetează. S-a terminat. Promit că n-am să-l mai cer niciodată. Te rog să mă ierţi.

I se luă o piatră de pe inimă. Simţi că i se moaie picioarele şi răsuflă uşurat.

— Oh, Hinodeh, je t'aime, mulţumesc, spuse el cu vocea întretăiată, dar nu tristă, nu tristă. Je t'aime mulţumesc.

— Te rog să nu-mi mulţumeşti, este dorinţa ta.

— Te rog, nu tristă, Hinodeh. Promit totul este foarte bun acum. Minunat.

Promit.

Ea dădu încet din cap. Un zâmbet brusc îi lumină faţa şi alungă tristeţea.

— Da, şi eu îţi mulţumesc şi da, nu mai sunt tristă!

Hinodeh aşteptă până se şterse el, apoi duse prosoapele de acolo. André o urmări cu privirea, bucurându-se de ea şi de victoria lui. Hinodeh păşi peste tatami spre camera cealaltă şi aduse cele două sticle de saké. Cu un zâmbet dulce, îi spuse:

— Să bem direct din sticlă, e mai bine decât din pahare. Al meu e fierbinte, al tău e rece. Mulţumesc pentru că mi-ai cumpărat contractul. A ta santé.

— A ta santé. Je t'aime.

— Ah, so ka! Je t'aime. Hinodeh goli sticla aceea mică, se înecă puţin apoi râse şi-şi şterse o picătură de pe bărbie. A fost bun, foarte bun. Vino în pat, se strecură veselă sub

plapumă. Vino în pat, Furansu-san, rişti să răceşti.

Băutura cu gust minunat îi clăti gura şi îi luă gustul de moarte care îi mai rămăsese. Trase încet plapuma dezvelind-o, căci nu mai putea de dorul ei.

— Te rog, nu mai trebuie întuneric, te rog.

— Dacă doreşti. Nu mai e nevoie de întuneric, decât ca să dormim, neh? Recunoscător, André se prosternă în faţa ei cu capul până la saltea şi se întinse lângă ea, iubind-o şi dorind-o la nebunie. Degetele lui se întinseră spre ea.

— Ah, Furansu-san, pot să mă odihnesc mai întâi? îl rugă ea tandru, ca niciodată până atunci. Atâta ceartă m-a extenuat. Pot să mă odihnesc mai întâi puţin? Te rog. După aceea…, mai târziu, neh?

Crunta dezamăgire pe care o resimţi fu gata să explodeze din nou într-o furie greu de stăpânit.

— Bineînţeles – n-o mai atinse şi se lungi şi el pe spate.

— Mulţumesc, Furansu-san, murmură ea obosită. Te rog. Ajungi până la lampă? să faci fitilul mai mic, aş vrea să dorm puţin, numai un pic.

André făcu ce-i ceruse şi se întinse la loc, cu şalele chinuite de dorinţă.

În întuneric, Hinodeh se simţea mai mulţumită ca oricând, aşa cum nu mai fusese de ani de zile, mulţumită ca pe vremea când trăia soţul ei, şi erau împreună în căsuţa lor de la Yedo, cu fiul lor, băiatul care se afla acum în siguranţă, cu bunicii lui, acceptat, protejat şi crescând mare, ca un viitor samurai. Rău a făcut Furansu-san că nu mi-a dat cuţitul aşa cum a promis. Josnic. Dar este gai-jin şi nu se poate avea încredere în el. Nu contează, ştiam că n-o să-şi ţină cuvântul, aşa cum mi l-am respectat eu pe al meu, indiferent de ce mi-a promis Raiko. A minţit atunci când a semnat, după cum a minţit şi ea, Raiko. Nu contează, nu contează. Eram pregătită pentru amândoi mincinoşii. Zâmbea şi mai mult. Dar vânzătorul de leacuri nu m-a minţit.

N-am simţit nici un gust, nimic, dar moartea aleargă acum prin trupul meu şi mai am câteva minute de trăit în Lumea Lacrimilor.

Numai câteva minute pentru mine şi pentru Bestie. A fost alegerea lui. Şi-a încălcat promisiunea. Aşa că Necuratul va plăti pentru că m-a înşelat. Nu va mai înşela nici o doamnă. Şi trece în moarte nepotolit! André se foi în pat, auzind râsul ei înăbuşit, ciudat.

— Ce este?

— Nimic. Mai târziu râde împreună. Din această seară nu va mai fi întuneric, Furansu-san. Nu va mai fi întuneric.

Hiraga bătu cu pumnul în tatami, stătu să-l aştepte pe Akimoto. Ieşi afară în noaptea rece şi străbătu potecile prin grădină până la poarta din gard. Trecu prin ea şi ajunse la casa lui Takeda. Se opri pe verandă. Din interior se auzeau sforăituri.

— Akimoto! Takeda! strigă el încet, nevrând să deschidă peretele shoji fără să-i prevină, căci fiecare din ei era foarte periculos dacă era luat prin surprindere.

Nici un răspuns. Sforăiturile continuară. Împinse uşa la o parte fără zgomot. Akimoto stătea prăbuşit peste masă, o mulţime de sticle goale zăceau pe podea. Nici urmă de Takeda. Îl scutură pe Akimoto înjurându-l furios. Tânărul se trezi cu greu şi spuse buimăcit:

— Ce s-a întâmplat?

Articula anevoie cuvintele şi chipul lui Hiraga i se părea nedesluşit şi tremurător.

— Unde e Takeda? Trezeşte-te! Baka! Unde e Takeda?

— Nu ştiu, noi am… am băut şi…

Timp de o secundă, Hiraga rămase încremenit, lumea întreagă se întoarse brusc cu susul în jos, alergă înnebunit prin curte spre ascunzătoarea de lângă gard. Mintea i se înceţoşă. Apoi îi veni brusc în gând planul lor, toţi trei ştiau unde trebuiau plasate bombele. Panica îi puse aripi la picioare. Se uită sub casa lui Takeda, dar nu reuşi să distingă nimic, apoi simţi miros de praf de puşcă, se aplecă şi se vârî sub podea, însă fitilul era prea bine ascuns, iar vântul împrăştia mirosul. Ieşi repede de sub casă şi se întoarse înăuntru, la Akimoto, să-l trezească:

— Ridică-te, trezeşte-te!

Când tânărul ameţit încercă să-l îmbrâncească la o parte Hiraga îl plesni peste faţă cu palma, o dată şi încă o dată. Durerea îl făcu să redevină conştient.

— Takeda a luat bombele, a dat foc hanului, o bombă este chiar aici, dedesubt…

Hiraga îl trase cu brutalitate şi îl ridică în picioare. Mormăind, clătinându-se şi sprijinindu-se de el, Akimoto reuşi să iasă din încăpere, căzu pe scări şi se rostogoli în cărare. În acel moment, bomba explodă. Explozia răsună slab, numai atât cât să-i doboare pe ei la pământ şi să facă o gaură în podea, zgomotul fiind acoperit în cea mai mare parte de şuieratul vântului şi de scârţâitul scândurilor. Dar uleiul aprins fu împroşcat peste tot. Flăcările izbucniră în toate direcţiile.

— Du-te la tunel şi aşteaptă acolo, ţipă Hiraga şi o luă la fugă.

Şocul exploziei şi pericolul de moarte atât de apropiat îi alungară lui Akimoto beţia. O luă la goană, dar vântul apucă câţiva tăciuni şi îi aruncă pe el. Hainele i se aprinseră. Înnebunit, stinse flăcările cu palmele şi privi înapoi, spre casă – un adevărat infern – tatami din paie de orez uscat, paravane din pergament uscat, podea din lemn uscat şi acoperiş de stuf uscat. În timp ce privea, acoperişul se prăbuşi într-o ploaie de scântei mânate rapid de vânt spre următoarea locuinţă. Acoperişul acesteia se aprinse. Începură să sune clopotele de incendiu – servitoare, argaţi, clienţi, curtezane, paznici începură să se agite.

Hiraga fugea pe cărare în jos, spre casa plasată cel mai la sud. Când ajunse la câţiva metri de ea, bomba explodă, explozia fusese mai slabă decât prima, dar îl trimisese totuşi de-a rostogolul în tufişuri, unde îşi zdrobi trupul de un dragon decorativ de piatră. Scoase un ţipăt de durere. Explozia fusese destul de puternică ca să dărâme un colţ al casei, cu stâlpi cu tot. Casa se prăvăli într-o parte, ca un om beat. Şi izbucniră flăcările.

Hiraga făcu un efort să se ridice în picioare şi se repezi fără ezitare pe verandă, pătrunse prin peretele shoji care ardea, căci uleiul aprins împroşcat din bombă îşi făcea deja

mendrele în interiorul casei. Îşi puse mâinile în faţă ca să se apere de căldura cumplită şi-şi ţinu respiraţia ca să nu se înăbuşe cu fum.

Îl văzu pe Tyrer prăbuşit într-o parte, încercând neputincios să se ridice în patru labe, sufocându-se, înconjurat de flăcările care transformară într-o secundă peretele shoji din spatele lui într-un zid de foc. Alte flăcări înghiţeau cu lăcomie pereţii îmbibaţi de ulei şi acoperişul, şi lingeau ce mai rămăsese din saltele şi patul pe care zăcea Tyrer. Tivul kimonoului sfâşiat luă foc. Hiraga făcu un salt înainte, stinse flacăra şi îl trase pe Tyrer în sus. O privire spre Fujiko îi fu de ajuns: bomba o despicase în două. Părul îi ardea deja şi se transforma în cenuşă. Pe jumătate orbit de fum, Hiraga îl târî pe Tyrer afară, pe potecă. În aceeaşi secundă, acoperişul în flăcări se prăbuşi, făcându-i să se rostogolească într-o groapă. Şuvoaiele de scântei şi tăciuni se transformară în adevărate aruncătoare de flăcări aprinzând casele din jur care ardeau acum ca nişte torţe. Ardeau ceainăriile, casele, gardurile. Ţipete, urlete, gemete, alarma de incendiu, oameni care alergau deja cu găleţi cu apă în mâini sau care apucaseră găleţi goale, cei mai mulţi dintre ei purtau deja pe faţă măşti împotriva inhalării fumului, măşti aflate întotdeauna la îndemână. Mirat că mai este încă în viaţă, tuşind şi scuipând, Hiraga îşi pipăi kimonoul la piept şi stinse un foc care începuse să mocnească. Avea sabia scurtă încă la brâu, sabia lungă dispăruse. Din câte îşi dădea seama, Tyrer nu era rănit, dar nu putea fi sigur, pentru că acesta nu-şi revenise şi nu era pe deplin conştient, sufla cu greutate, tuşea şi vomita din cauza fumului inhalat. Hiraga se opri lângă el şi încercă să-şi adune gândurile, privind în acelaşi timp împrejur ca să vadă dacă nu-i paşte altă primejdie. Clădirea luă foc, apoi următoarea şi le tăie drumul de retragere.

Katsumata a avut dreptate. Cu vântul ăsta, Yoshiwara este condamnată. Şi o dată cu ea şi colonia.

La marginea Ţării Nimănui, patrula de soldaţi se oprise la fel ca şi toţi cei care mai erau treji în Mahalaua Beţivilor –

şi priveau peste gard, spre Yoshiwara. Două coloane de flăcări şi un talaz de fum se ridicau spre cer. Vântul aducea zgomot îndepărtat de ţipete şi clopote de alarmă. A treia fântână de flăcări. Fumul începu să-i înconjoare. Câţiva cărbuni sfârâiră prin apropiere.

— Isuse Cristoase, spuse sergentul ieşind din spatele antrepozitului ca să vadă mai bine, a fost o bombă?

— Nu ştiu, don' sergent, poate să fi explodat un butoi cu ulei, da' ar fi mai bine să ne întoarcem şi…

Bomba pe care Takeda o plasase la capătul celălalt al antrepozitului explodă. Toţi se lăsară pe vine instinctiv. Încă şi mai mult fum, trosnituri, urlete din Mahalaua Beţivilor aflată în apropiere şi oameni care ţipau cerând găleţi cu apă.

— Foc! Foc! Grăbiţi-vă pentru Dumnezeu! Este depozitul de ulei pentru lămpi!

Oameni pe jumătate goi alergau, intrau şi ieşeau înnebuniţi din case ca să-şi salveze bunurile de preţ. În josul străzii, stabilimentul doamnei Fortheringill începea să se golească în grabă, fetele şi clienţii urlau şi ţipau, trăgându-şi hainele pe ei din mers. Clopotele sunau tot mai tare. Începură jafurile!

Jos, la Poarta de Sud, samuraii disciplinaţi intraseră în acţiune, îndreptându-se grăbiţi spre Yoshiwara cu scări şi găleţi în mână, purtând măşti ude pe faţă. Câţiva rămaseră pe loc să se lupte cu incendiul de la antrepozit. Flăcările de la acoperişul antrepozitului, înteţite de vânt, zburau dincolo de alee, pentru a ataca şirul următor de colibe. Acestea se aprinseră imediat. Din ascunzătoarea lui din Ţara Nimănui, Takeda îi vedea pe soldaţii năuciţi şi se bucură în sinea lui de reuşita acţiunii, căci o mare parte din Yoshiwara era deja în flăcări. Era timpul s-o ia la sănătoasa. Îşi puse repede pe faţă masca. Aceasta, împreună cu murdăria de pe el şi kimonoul mânjit de funingine îl făceau să pară şi mai înspăimântător.

Trecând prin petece de lumină şi întuneric, alergă spre gura puţului, găsi sacul, îşi băgă braţele prin curelele lui şi porni apoi să traverseze groapa de gunoi. În spatele lui se

auzeau strigăte de somaţie. Îşi spuse că fusese probabil zărit, dar nu, oamenii ţipau în jurul unei clădiri, unul dintre pereţi se prăbuşi cu un zgomot asurzitor, împroşcând şi mai multe scântei şi tăciuni pe oamenii care fugeau şi pe clădirile din jur. Acum, lumina flăcărilor îl ajuta să vadă şi mai bine. Încurajat, Takeda începu să fugă. Înainte era satul, era salvarea.

— Hei, tu!

Takeda nu înţelese cuvintele, dar răcnetul îl făcu să se oprească-n loc. În faţa lui apăru alt grup de soldaţi englezi, cu un ofiţer care venise alergând din sat ca să examineze dimensiunile dezastrului şi se oprise, uluit. Aceştia îi blocau retragerea.

— Trebuie să fie un jefuitor! Sau un incendiator! Ei, tu!

— Dumnezeule, fiţi atent, domnule, e samurai şi e marinat.

— Acoperă-mă, sergent! Tu! Tu de colo, samuraiule ce faci aici? Ce duci în spate?

Cuprins de panică, Takeda văzu cum ofiţerul desface tocul pistolului şi porneşte spre el în timp ce soldaţii îşi dau jos puştile de pe umăr. Vuietul dezastrului tot mai puternic, flăcările aruncau lumini şi umbre stranii. Takeda se răsuci pe călcâie şi o luă la goană. Soldaţii porniră imediat după el.

De cealaltă parte a Ţării Nimănui, incendiul de la antrepozit scăpase total de sub control, soldaţii se luptau neputincioşi să organizeze o echipă contra focului pentru a proteja clădirile şi străzile învecinate. Focul dădea suficientă lumină. Takeda vedea pe unde să străbată groapa de gunoi, ocolind cele mai multe obstacole, cu sacul zăngănindu-i în spate. Respira din ce în ce mai greu. Cu o tresărire de speranţă văzu dintr-o dată o alee goală în faţa lui, pe lângă clădirea din faţă, care fusese cuprinsă de flăcări. Porni într-acolo, distanţându-se cu uşurinţă de soldaţii care veneau în urma lui.

— Stai sau trag!

Takeda nu prinse sensul cuvintelor, dar înţelese clar ameninţarea din ele. Continuă să alerge, nu mai era nevoie

să se ascundă, căci salvarea era aproape. Dar uitase că lumina care îl ajuta pe el să-şi croiască drum îi ajuta şi pe soldaţi, desenându-l clar pe fundalul flăcărilor.

— Opreşte-l, sergent, răneşte-l, să nu-l ucizi!

— Am înţeles, domnule… stai, Dumnezeule Atotputernic, nu e ticălosul acela după care umblă Sir William, Nakama, ucigaşul acela ticălos?

— Pe Dumnezeul meu, ai dreptate, el e. Repede, sergent, doboară-l!

Sergentul ochi. Ţinta alerga în jos, pe alee. Apăsă pe trăgaci.

— L-am lovit, strigă el vesel şi porni în fugă înainte. După mine, băieţi!

Glontele îl doborî pe Takeda la pământ, cu mâinile întinse, în lături. Îi pătrunsese prin rucsac în partea de sus a spatelui, perforase un plămân şi ieşise prin piept – nu era o rană fatală, dacă aveai puţin noroc. Dar Takeda nu ştia nimic de toate acestea, ştia numai că zace pe jos, în noroi, tremurând din cauza loviturii, dar fără să simtă nici un fel de durere, cu un braţ atârnând nefolositor, iar mugetul focului din apropiere îi acoperea urletele. Groaza îi dădu puteri să se ridice în genunchi, căci dogoarea focului care se apropia îl înspăimânta, iar scăparea era aproape – la numai câţiva paşi mai încolo, pe alee. Se târî în patru labe mai departe. Auzi atunci strigătele soldaţilor chiar în spatele lui. Nu mai era nici o scăpare!

Reflexele îi intrară în acţiune. Folosindu-se de mâna sănătoasă ca de o proptea, se ridică în picioare şi cu un strigăt puternic se aruncă în flăcări. Tânărul soldat care conducea grupul se opri brusc, îşi întinse mâinile în faţă să se apere de iadul ce venea spre el, căci clădirea se putea prăbuşi în orice clipă.

— Naiba să-l ia! zise soldatul privind în gol la flăcările care sfârâiau şi-i mistuiau prada, mirosul de carne arsă îi făcea greaţă. Încă o secundă şi l-aş fi prins pe ticălos, domnule, el era, ticălosul pe care Sir William…

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le mai spuse tânărul. Bombele lui Katsumata rămase în rucsacul din

spatele lui Takeda explodară brusc, o schijă îi sfâşie soldatului gâtlejul şi îi doborî pe ceilalţi şi pe ofiţer ca pe nişte popice, rupându-le unora mădularele. Ca un fel de ecou, un butoi cu ulei explodă violent, apoi altul şi altul, ca un adevărat cataclism. Limbi de foc şi tăciuni încinşi izbucniră în aer unde fură luate de rafalele puternice ale vântului nemilos, a cărui cruzime crescuse din cauza căldurii.

În sat luă foc prima casă. Shoya, familia lui, şi ceilalţi săteni, purtau deja măşti împotriva fumului pregătiţi încă de la primele sunete de alarmă continuau să se mişte cu viteză – rezultat al nenumăratelor antrenamente – încercând cu stoicism să salveze lucrurile de preţ, punându-le la adăpost în ascunzătorile de cărămidă care se aflau în fiecare grădină.

Acum ardeau toate acoperişurile de-a lungul străzii.

Trecuse mai puţin de o oră de când explodase prima bombă şi hanul La Trei Crapi nu mai exista, cea mai mare parte din Yoshiwara fusese înghiţită de flăcări. Printre cărbunii încinşi nu mai rămăseseră decât coşurile de cărămidă, temeliile de piatră ale unor case, adăposturile de piatră şi pământ din grădini. Pahare şi sticlă de saké cele mai multe topite de flăcări, cu smalţul stricat. Ustensilele de bucătărie din metal. Grădinile distruse, tufişurile carbonizate, grupuri de oameni năuciţi care umblau de colo-colo. Flăcările ocoliseră ca prin minune două sau trei hanuri, dar în jurul lor locul era pustiu, numai cenuşă şi tăciuni, până la gardul carbonizat şi şanţul cu apă de dincolo de el.

De cealaltă parte a şanţului cu apă era satul. Ardea cu vâlvătăi. Dincolo de sat, în colonia propriu-zisă, trei acoperişuri de lângă Mahalaua Beţivanilor erau cuprinse deja de flăcări. Una dintre clădiri era cea a ziarului *Guardian* unde îşi avea biroul provizoriu Jamie McFay. Nettlesmith şi funcţionarii lui cărau găleţi cu apă şi i le dădeau lui Jamie care era urcat pe o scară şi încerca să potolească flăcările de pe acoperiş, în timp ce casa vecină fusese cuprinsă în

întregime de foc. Alţi bărbaţi, servitorii chinezi şi Maureen, intrau şi ieşeau repede din casă, cărând afară hârtii, matriţe şi alte lucruri mai importante din tipografie. Bucăţi de şindrilă aprinsă aduse de vânt din Mahalaua Beţivanilor împreună cu vălătuci groşi de fum care îi făceau să tuşească şi să se înece. Sus, Jamie pierdea bătălia cu focul. O rafală de vânt îi aruncă flăcările în faţă. Fu cât pe-aici să cadă de pe scară, apoi coborî învins.

— N-are nici un rost, gâfâi el cu faţa neagră de funingine şi părul pârlit.

— Jamie, pentru Dumnezeu, ajută-mă să scot presa! strigă Nettlesmith şi fugi din nou înăuntru.

Maureen porni după el, dar Jamie o opri.

— Nu. Stai aici! Ai grijă să nu-ţi ia foc rochia, mai strigă el reuşind să acopere zgomotul, în momentul în care un torent de cărbuni se prăbuşi de pe acoperiş. Apoi se repezi înăuntru. Maureen se retrase înţeleaptă spre mare, ajutându-i pe ceilalţi să care ce reuşiseră să mai salveze. Acum întreg acoperişul era în flăcări şi o altă ploaie de tăciuni căzu peste capetele lui Jamie şi Nettlesmith, care se încovoiau sub greutatea tiparniţei mici, portative. Apoi văzu că acoperişul nu mai putea fi salvat şi întreaga clădire era condamnată, Jamie se repezi înapoi să-l ajute să salveze casetele cu litere, cernelurile, vopselele şi o parte din hârtie. Curând clădirea de lemn deveni prea periculoasă, nu se mai putea intra înăuntru. Cei doi bărbaţi rămaseră afară blestemând, apoi se dădură mai departe, în momentul în care se prăbuşiră câteva grinzi.

— Naiba să-l ia de foc ticălos, spuse furios, lovind cu piciorul într-o cutie cu litere, apoi se întoarse căci simţise cum Maureen îl apucase de mână.

— Îmi pare aşa de rău, iubitule, zise ea printre lacrimi.

Jamie o îmbrăţişă şi îi spuse înflăcărat şi cu toată sinceritatea:

— Nu contează, n-ai păţit nimic, ăsta e lucrul cel mai important.

— Jamie, nu trebuie să-ţi faci griji. Aşteaptă până mâine dimineaţă, atunci o să vedem mai bine şi o să putem gândi

mai limpede. Poate că nu e chiar aşa de rău.

În momentul acela, un grup de samurai luptători contra incendiilor trecu pe lângă el în pas alergător. Prin semne, Jamie îl întrebă pe unul din ei unde poate să găsească o mască de incendiu. Omul mormăi ceva, apoi scoase mai multe măşti din mânecă şi porni din nou la fugă. Jamie le muie într-o găleată cu apă.

— Vino, Maureen, pune asta, zise el, dându-i prima mască, apoi îi întinse una şi lui Nettlesmith, care şedea pe un butoiaş pe partea dinspre mare a promenadei, blestemând în gând.

Acoperişul se prăbuşi, transformând clădirea într-un morman de ruine în flăcări.

— Cumplit, îi spuse Jamie lui Nettlesmith.

— Da. Dar încă nu e un dezastru.

Bărbatul acela zvelt, ceva mai în vârstă, făcu un semn spre promenadă. Partea de nord a coloniei nu fusese atinsă încă de foc, casele Struan, Brock şi legaţiile erau intacte.

— Cu puţin noroc, focul n-o să se întindă până acolo.

— Vântul ăsta ne omoară.

— Da. Dar pe partea dinspre mare suntem în siguranţă.

Apărură şi alţi pompieri cu securi în mână. Printre ei era şi Dimitri. Acesta văzu ruina care rămăsese din casa lor.

— Isuse, îmi pare rău, le spuse el din fugă, mergem să încercăm să tăiem o centură de izolare a incendiului.

— Jamie, du-te şi tu cu ei să-i ajuţi, spuse Maureen. Eu sunt în siguranţă aici.

— Aici, oricum nu mai ai ce să faci, spuse şi Nettlesmith. Am eu grijă de Maureen. Suntem în siguranţă şi ne vom retrage la Casa Struan dacă va fi nevoie.

Scoase un creion şi o hârtie, linse gânditor vârful creionului, apoi începu să scrie.

Securile se înfipseră în colibele şubrede de lemn, dar toate casele din partea de sud erau în flăcări, vântul era tot mai puternic şi mai fierbinte cu fiecare clipă. Îşi dublară eforturile, dar o rafală plină de tăciuni aprinşi îi sili să dea înapoi, urmară apoi alte şi fugiră cu toţii să se pună la

adăpost.

— Isuse Cristoase, aţi mai văzut vreodată un foc să se întindă aşa de repede? zise Dimitri neputincios. Sunt nişte cutii de iască, adevărate capcane. Acum ce facem?

— Ce-ar fi să încercăm acolo? strigă Jamie, arătându-i gardul. Ceilalţi i se alăturară, dar cu cât înaintau mai mult spre gard şi se apropiau de Yoshiwara, fumul şi dogoarea deveneau tot mai greu suportabile.

Nu puteau face mare lucru. De fapt, nu puteau face nimic. Focul se întindea prea repede, oamenii alergau cu găleţile în mână, dar, în momentul în care reuşeau să stingă un foc, izbucneau imediat alte zece. Dincolo de grupurile de femei îngrozite şi servitori care îşi căutau adăpost, unii cu boccelele în mână, cei mai mulţi cu mâinile goale, puţinele ceainării rămase în picioare izbucneau pe rând în flăcări, semănând cu efemeridele care se înghesuie spre lumânare, în clipa asta vii, în clipa următoare moarte.

Când aproape toată Yoshiwara dispăruse sub cercul de fum sângeriu, oamenii se amestecară printre supravieţuitori, căutând îngrijoraţi pe câte cineva. Jamie era şi el printre aceştia, cercetând toate chipurile în căutarea lui Nemi. N-o uitase. Dacă cineva putuse să scape, aceasta era în mod sigur Nemi, îşi spusese el. Dar dintr-o dată nu se mai simţi chiar atât de sigur. Erau atât de puţini supravieţuitori acolo. Îngrijorat, Jamie se adresă câte unui chip pe care îl recunoştea.

— Gomen nasai, Nemi-san, wakarimasu ka? spunea el. Întrebând dacă n-o văzuse cineva, dar toţi spuneau morocănoşi sau cu plecăciuni mai mult sau mai puţin respectuoase şi zâmbete forţate:

— Iyé, gomen nasai – nu, îmi pare rău.

Dimitri ieşi din valul de fum tuşind şi înecându-se.

— Samuraii ştiu al naibii de bine să se lupte cu focul, am putea învăţa câte ceva de la ei, dar tot nu pot stăvili nenorocirea asta. Ai văzut-o pe Nemi?

— Nu, tocmai voiam să te întreb şi eu acelaşi lucru.

— Poate că este pe partea cealaltă sau acolo, spuse răguşit Dimitri, cu pieptul sufocat de lipsa de aer, arătând

spre lunca ce ducea spre pista de curse unde câteva lămpi cu ulei luminau în noapte. Unele dintre ele au fugit într-acolo, celelalte de partea asta. Ascultă, eu o iau spre nord, prin poarta de nord şi peste canal. Tu ia-o spre luncă. Dacă o întâlnesc, ce vrei să-i spun?

— Numai atât: că mă bucur că n-a păţit nimic şi am s-o caut mâine.

Se lăsară amândoi rapid pe vine, când o trâmbă de foc năvăli peste ei şi muşcă furioasă dintr-o colibă din spatele lor. În confuzia generală, Jamie îl pierdu pe Dimitri şi continuă s-o caute pe Nemi, dând o mână de ajutor peste tot unde putea. La un moment dat, Skye trecu în goană pe lângă el, strigând:

— Jamie, chiar acum am auzit că Phillip a pierit laolaltă cu toţi cei de la Trei Crapi.

— Dumnezeule mare, eşti sigur? Dar ce… Dar Skye dispăruse deja în întuneric.

Legaţiile se aflau mai spre nord şi nu erau direct ameninţate. Nici Casa Struan nici Casa Brock şi nici antrepozitele şi casele vecine, deşi vântul devenea din ce în ce mai puternic şi mai fierbinte cu fiecare clipă. Promenada şi străzile lăturalnice era înţesate de lume, căci toţi se pregăteau pentru o şedere mai îndelungată sub cerul liber. Dinspre flotă, prima care sunase alarma generală, veneau tot mai mulţi soldaţi şi marinari. În Strada Mare îşi făcu apariţia şi coloanele disciplinate de samurai, care veneau din barăcile lor aflate în afara porţilor. Purtau măşti pe faţă, cărau scări şi găleţi şi erau deosebit de eficienţi. Se împărţiră în grupe şi porniră în goană spre punctele periculoase.

Sir William, cu un pardesiu peste pijama, preluase comanda operaţiunilor de protejare a Legaţiei. Jos lângă ţărm, Pallidar îi supraveghea pe dragonii care montau pompe în mare şi-l văzu pe general cum ieşea grăbit din noapte, însoţit de un ofiţer inginer şi un detaşament de soldaţi şi se opreşte în faţa lui Sir William.

— Mă duc spre Mahalaua Beţivanilor şi spre sat, spuse

generalul abia suflând. Intenţionez să arunc în aer câteva case ca să formeze un brâu de protecţie în faţa focului, cu permisiunea dumneavoastră. E bine?

— Da, fă ce poţi, s-ar putea să meargă. Dar dacă vântul nu se opreşte suntem terminaţi. Grăbeşte-te!

— Din întâmplare, tocmai priveam de pe faleză şi am văzut trei sau patru focuri izbucnind în Yoshiwara în acelaşi moment, în locuri diferite.

— Dumnezeule mare, vrei să spui că focul a fost pus?

— Nu ştiu dacă a fost voinţa lui Dumnezeu, mâna diavolului, sau a vreunui împuţit de incendiator, dar ştiu că o să ardem toţi!

Generalul se pierdu în noapte împreună cu inginerul, Sir William îl văzu pe amiral care urca ţărmul spre Legaţie venind de la debarcaderul pe care coborau tot mai mulţi soldaţi şi marinari.

— Bărcile sunt gata pentru evacuare, spuse Ketterer. Avem spaţiu suficient pentru toată populaţia. Îi putem aduna pe ţărm, cred că sunt în siguranţă.

— Bine. Poate avem noroc.

— Da, însă asta ne schimbă complet planurile, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că da. Nu se putea nimeri un moment mai prost ales.

Naiba să-l ia de incendiu, blestemă în gând Sir William. Complică totul – şi întâlnirea de mâine cu Yoshi şi bombardarea Kagoshimei şi asta tocmai când Ketterer s-a lăsat în fine înduplecat să se conformeze instrucţiunilor. Ce dracu’ să facem, să evacuăm populaţia sau nu? Să ne îmbarcăm cu toţii în nave şi să pornim spre Hong Kong cu coada între picioare, sau să ne mutăm cu toţii la Kanagawa şi să-i dăm naibii de japonezi şi tot ce ar putea ei să ne facă? Nu se poate. Kanagawa este o cursă şi mai afurisită, golful este prea puţin adânc, flota riscă să se împotmolească. Aruncă o privire spre Ketterer. Chipul amiralului era aspru, bătut de vânt şi ochii mici priveau în depărtare. El ar vrea s-o întindă la Hong Kong, îşi zise Sir William. Dracu’ să-l ia de vânt.

În josul străzii, MacStruan fixase scări pe exteriorul

clădirii. Servitorii şi funcţionarii îşi treceau din mână în mână găleţi cu apă cu care udau acoperişul de şindrilă. Alături, la Casa Brock, Gornt făcea acelaşi lucru.

— Isuse Cristoase, priviţi! strigă cineva. Acum cerul era înroşit în întregime deasupra satului şi a Mahalalei Beţivanilor. Vântul urla turbat şi fierbinte în feţele oamenilor, împingându-i, răsturnându-i.

— Mon Dieu, murmură Angélique, care purta un palton gros peste cămaşa de noapte şi o basma pe cap.

Se îmbrăcase imediat ce se dăduse prima alarmă şi fugise afară. Era clar că focul avea să ajungă curând şi acolo, aşa că se repezi înapoi în camera ei. Îşi îndesă repede într-o sacoşă periile, piepteni, alifiile şi fardurile, apoi lenjeria cea mai fină. Reflectă un moment după care, fără să mai simtă nici un fel de teamă, deschise fereastra şi îi strigă lui Ah Soh să stea acolo, jos, apoi începu să-i arunce rochiile şi jachetele.

Ah Soh pufni pe nas şi nu se clinti din loc. MacStruan, care era aproape de ea, o înjură şi o îmbrânci să se mişte arătând cu mâna peste dig, unde funcţionarii îngrămădiseră şi păzeau acum cutiile cu hârtii, mărfuri şi arme, în timp ce Vargas şi alţii asudau de zor cărând alte pachete. MacStruan decisese să lase numerarul metalic, lingourile şi anumite documente în casa de fier.

— Târfă nenorocită, Ah Soh, răcni el într-o cantoneză perfectă, ia lucrurile lui tai-tai de acolo, păzeşte-le ca ochii din cap şi să nu te clinteşti de acolo nici dacă vine focul peste tine, dacă nu vrei să ajungi hrană pentru peşti! – Ah Soh se conformă imediat. Angélique, strigă el apoi râzând, avem timp suficient, rămâi înăuntru, la adăpost, până te chem eu!

— Mulţumesc, Albert.

Angélique îl văzu pe Gornt care o privea din uşa casei vecine. Gornt îi făcu semn cu mâna şi ea îi răspunse la fel. Acum nu mai simţea nici un fel de teamă. Albert o s-o prevină la timp, va fi suficient să treacă strada şi se va afla în siguranţă, în bărcile care erau pregătite de-a lungul ţărmului. Mintea i se eliberase complet de teamă. Cu puţin

timp mai înainte hotărâse cum să procedeze cu André, cu Skye şi cu femeia din Hong Kong. Şi cu Gornt, mâine, şi ce anume să facă. Fredonând ceva de Mozart, scoase o perie şi se aşeză în faţa oglinzii, încercând să se aranjeze cât mai bine. Era din nou ca în vremurile bune de odinioară. Acum, oare cu ce să mă îmbrac?

Raiko mergea pe urmele unui servitor voinic, păşind printre ruinele ce mai rămăseseră din hanul ei. Servitorul ducea în mână o lampă cu ulei şi lumina drumul cu grijă călcând pe pietre acolo unde se putea evitând locurile periculoase unde licăreau tăciuni aprinşi, adevărate semnale de alarmă în întuneric. Raiko era înnegrită la faţă, părul îi era plin de praf şi cenuşă, kimonoul rupt şi pătat. Amândoi purtau măşti împotriva fumului, cu toate acestea tuşeau şi strănutau din timp în timp.

— Ia-o mai pe stânga, vorbi ea răguşit, cu gâtul uscat, continuându-şi inspecţia anevoioasă, căci numai stâlpii de piatră aşezaţi în pătrate regulate mai arătau unde fuseseră cândva căsuţele ei.

— Da, stăpână.

Porniră mai departe. Peste zgomotul făcut de vânt, îi auzeau pe alţii strigând, din când în când răzbătea şi câte un geamăt de durere şi plânsete. Din depărtare se auzeau clopotele de alarmă din sat şi colonie, unde focul ardea furios. Raiko depăşise panica iniţială. Focurile izbucnesc din când în când. Este voinţa zeilor. Nu contează, principalul este că sunt în viaţă. Mâine am să aflu de unde a pornit focul, a fost o explozie aşa spunea cineva, deşi cu vântul ăsta turbat te poţi înşela şi poţi auzi orice şi se poate ca totul să fi pornit de la un vas cu ulei aşezat prost care să se fi răsturnat peste soba din bucătărie şi apoi să explodeze. Cei Trei Crapi s-au dus. La fel şi celelalte, sau aproape toate. Nu sunt ruinată, încă nu. Din întuneric apăru un grup de curtezane şi servitoare, multe din ele plângând, unele dintre ele cu arsuri superficiale. Le recunoscu pe femeile de la Dragonul Verde. Nu era nici una din fetele ei.

— Nu mai plângeţi, le porunci ea. Mergeţi la Cele

Şaisprezece Orhidee, toată lumea se adună acolo. Nu este distrus prea tare, sunt paturi pentru toată lumea, mâncare şi băutură. Ajutaţi-i pe cei care sunt răniţi. Unde e Chio-san – mama-san a lor?

— N-am văzut-o, spuse una din ele printre lacrimi. Eu eram cu un client, tot ce-am putut face a fost să fug cât mai repede cu el în adăpostul de sub pământ.

— Bine, fugiţi de aici şi aveţi grijă, spuse Raiko satisfăcută, mândră de ea însăşi, căci îşi amintise cum, cu doi ani în urmă, când fusese construită Yoshiwara şi toate mama-san fuseseră alese de breasla lor – după ce primiseră anterior aprobarea, destul de scump plătită din partea administraţiei Bakufu – ea sugerase ca fiecare ceainărie să aibă o pivniţă rezistentă la foc în apropierea clădirii centrale şi, pentru mai multă siguranţă, să-şi construiască adăposturi de cărămidă pentru obiectivele de valoare care să fie plasate de asemenea sub nivelul solului. Dar nu toate mama-san fuseseră de acord spunând că era o cheltuială în plus care nu se justifica. Nu contează, ele au avut de pierdut. O să vedem noi mâine câte se vor bate cu pumnii în piept şi-şi vor smulge părul din cap pentru că nu mi-au urmat exemplul.

Raiko tocmai îşi inspecta propria pivniţă. Câteva trepte duceau în jos, spre uşa de fier. Interiorul era neatins. Toate obiectele de valoare se aflau în siguranţă, toate contractele, certificate, poliţele, împrumuturile la Gyokoyama şi declaraţiile băncilor, cele mai bune obiecte de lenjerie şi kimonourile de preţ, atât ale ei, cât şi ale doamnelor, şedeau ca noi nouţe în ambalajele lor. Încă de la început stabilise ca toate obiectele de lenjerie scumpă şi kimonourile care nu urmau să fie folosite în seara respectivă să fie depuse în siguranţă, jos în pivniţă, de cele mai multe ori cu proteste şi murmure, căci era vorba de o muncă în plus. În dimineaţa aceasta nu voi mai auzi nici un fel de proteste, îşi zise ea.

Spre marea ei uşurare, aflase că toate doamnele ei, personalul şi clienţii scăpaseră nevătămaţi, nu ştia nimic de Fujiko, Hinodeh, Teko, Furansu-san şi Taira, iar doi argaţi, şi

două servitoare erau date dispărute. Dar nu era îngrijorată din cauza lor. Cu siguranţă că se puseseră pe undeva la adăpost. O servitoare văzuse un gai-jin, poate chiar doi, care fugeau spre porţi.

Namu Amida Butsu, se rugă ea, să fie cu toţii nevătămaţi, şi binecuvântată să fie şi înţelepciunea mea, căci am avut grijă ca doamnele mele şi toţi oamenii mei să fie bine antrenaţi şi au exersat ce trebuie să facă în caz de incendiu.

Dezastrul din Yoshiwara de la Yedo, din urmă cu doisprezece ani fusese lecţie foarte bună pentru ea. Focul fusese cât pe-aci s-o ucidă, pe ea şi pe un client, un neguţător bogat de orez din Gyokoyama. Îl salvase trezindu-l din mahmureala beţiei şi-l trăsese apoi afară cu riscul propriei vieţi. Fugiseră prin grădină, dar se treziseră la un moment dat înconjuraţi de flăcări, prinşi ca într-o cursă de vâlvătăi, dar se salvaseră săpându-şi cu furie o groapă în pământ cu cuţitul ei din obi şi lăsând astfel focul să treacă pe deasupra lor. Dar chiar şi aşa partea de jos a spatelui şi picioarele suferiseră arsuri cumplite, ceea ce pusese capăt carierei ei de curtezană.

Dar clientul a ţinut-o minte şi după ce s-a refăcut suficient ca să poată merge, acesta a pus o vorbă la Gyokoyama care i-a împrumutat fondurile necesare pentru a-şi deschide propria ceainărie şi abia după aceea s-a dus la altă doamnă. Investiţia lor li se întorsese încincit. În incendiul acela pieriseră peste o sută de curtezane, şaisprezece mama-san, nenumăraţi clienţi şi servitoare. Şi încă şi mai mulţi muriseră în incendiul satului Shimibara, de lângă Kyoto. De-a lungul veacurilor, sute şi sute de curtezane pieriseră în alte incendii. Marele Incendiu al Mânecilor târâtoare, care izbucnise la câţiva ani după ce mama-san Gyoko construise prima Yoshiwara, distrusese complet satul şi costase o sută de mii de vieţi, toţi locuitori din Yodo. Dar în doi ani fusese reconstruită şi redevenise înfloritoare, pentru a lua din nou foc pentru a fi din nou reconstruită şi tot aşa, la infinit. Şi acum ca şi atunci, Raiko jură să-şi reconstruiască hanul, mai frumos ca oricând!

— Pe aici e drumul spre cele Şaisprezece Orhidee, stăpână? întrebă servitorul ezitând, neputându-se orienta bine în norii de fum.

În jurul lor nu mai era nimic altceva decât tăciuni şi cenuşă, câţiva stâlpi de temelie ai caselor cu o înfăţişare patetică, nu se mai vedeau potecile sau pietrele după care se orientau. Apoi o rafală de vânt mătură cenuşa şi spuza lăsând să se vadă patru pietre de temelie şi un dragon de piatră crăpat din cauza căldurii. Raiko îl recunoscu şi-şi dădu seama unde se află. Era căsuţa lui Hinodeh.

— Trebuie s-o luăm puţin înapoi, spuse ea, dar apoi ceva îi atrase privirea. O strălucire. Stai! Ce e asta?

— Unde stăpână?

Raiko aşteptă. Vântul îndepărtă din nou cenuşa şi licărul apăru din nou, puţin mai înainte, spre dreapta.

— Acolo!

— A, da!

Cu mare grijă, folosindu-se de o ramură înnegrită, fără frunze ca să-şi facă potecă, servitorul păşi înainte şi ridică lampa deasupra capului, privind cu luare aminte. Mai făcu un pas prudent, apoi se retrase în grabă, când vântul aruncă o ploaie de tăciuni peste el.

— Vino înapoi, o să cercetăm mâine!

— Un moment, stăpână!

Luptându-se cu dogoarea, folosi cu îndemânare ramura ca să măture şi mai multă cenuşă. Rămase împietrit. Cele două trupuri carbonizate stăteau întinse unul lângă altul, cu mâna dreaptă în mâna stângă a celuilalt. Ceea ce licărea era un inel de aur cu sigiliu, răsucit şi parţial topit.

— Stăpână!

Îngrozită, Raiko se opri ca o statuie lângă el. Trebuie să fie Furansu-san şi Hinodeh, îşi zise ea pe dată, întotdeauna purta inelul cu sigiliu – îmi amintesc, chiar mi l-a oferit acum câteva zile.

În aceeaşi clipă simţi cum sufletul i se înălţă la vederea celor două mâini încleştate una într-alta, a imaginii pe care o formau trupurile lor pe patul de cărbuni încinşi care ei i se părea că este un leagăn cu pietre preţioase, rubine,

strălucind şi trăind şi murind, readuse la viaţă de curenţii de aer – aşa cum vor fi şi ei doi până la sfârşitul timpurilor. O, cât este de trist, îşi spuse ea, cu lacrimile curgând şiroaie, cât este de trist şi, în acelaşi timp, cât de frumos! Cât de împăcaţi zac aici, cât de fericiţi, să moară împreună, mână în mână! Probabil că s-au decis să ia cupa cu otravă şi să plece împreună. Cât de înţelept. Cât de înţelept din partea lor. Îşi şterse lacrimile şi murmură.

— Namu Amida Butsu, în chip de binecuvântare. O să-i lăsăm acum în pace şi vom hotărî mâine dimineaţă ce să facem.

Raiko se dădu înapoi, înghiţindu-şi lacrimile dulci şi amare, mângâiată însă de frumuseţea pe care o văzuse. Porni împreună cu servitorul spre locul de adunare. Dar un alt gând puse imediat stăpânire pe mintea ei. Dacă aceştia erau Hinodeh şi Furansu-san, gai-jinul care scăpase trebuie să fi fost Taira. Asta-i bine, mult mai bine decât dacă ar fi fost invers. Am pierdut o sursă de informaţii foarte bună, dar, în perspectivă am foarte mult de câştigat, Taira şi Fujiko sunt mai docili şi au un viitor. Dacă va fi manevrat cu dibăcie, Taira va deveni o sursă de informaţii la fel de bună, curând am să fiu în stare să vorbesc direct cu el, japoneza lui se îmbunătăţeşte pe zi ce trece. Trebuie să-i aranjez nişte lecţii în plus, ca să înveţe şi limbajul politic, nu numai limbajul palatului şi al Lumii Plutitoare pe care îl poate prinde de la Fujiko – căci asta e tot ce ştie ea, ba şi cu accent ţărănesc pe deasupra. Cu siguranţă că investiţiile mele în el pe termen lung vor fi mult mai profitabile şi…

Şi stăpâna şi servitorul se opriră brusc în acelaşi moment. Se uitară unul la altul, apoi spre sud. Vântul se oprise.

58

Miercuri, 16 ianuarie

— Yokohama e terminată, William, spuse generalul cu o voce răguşită când se ivi prima lumină a zorilor.

Stăteau pe faleză şi priveau în zare, spre colonie, Pallidar în apropiere, toţi călări. Fumul ajungea până la ei. Faţa generalului era plină de zgârieturi şi murdărie, uniforma ruptă, chipiul turtit şi cu borurile pârlite.

— M-am gândit că cel mai bine e să te chem aici sus, ai o vedere mai completă. Îmi pare rău, mânia Domnului.

— Ştiam că e rău, dar chiar aşa…

Cuvintele i se pierdură în aer. Sir William era năucit. Nici unul din ei nu dormise. Semnele oboselii şi ale îngrijorării se vedeau pe chipurile tuturor, hainelor le erau pârlite şi murdare, ale lui Pallidar erau zdrenţuite şi arătau cel mai rău. În timp ce soarele se înălţa încet pe cer, în faţă li se desfăşura toată priveliştea, până la Hodogaya de pe Tokaido. Yoshiwara nu mai exista, nici satul şi dispăruse şi cea mai mare parte din Mahalaua Beţivanilor, jumătate din colonie, inclusiv grajdurile. Nu existau încă nici un fel de rapoarte referitoare la accidente, dar circulau o mulţime de zvonuri, toate rele. Nu exista încă nici un motiv confirmat pentru a se declara zona calamitată. Mulţi şopteau că focul fusese pus de japonezi, dar care japonezi şi din ordinul cui, asta nu ştia nimeni, căci distrugerea Yoshiwarei şi a satului nu era nimănui de nici un folos.

— Vrei să ordoni evacuarea în dimineaţa aceasta?

Pe Sir William îl durea capul de o mie de întrebări şi prevestiri funeste.

— Mai întâi, să facem o inspecţie. Mulţumesc, Thomas. Pallidar, tu vii cu mine.

Sir William dădu pinteni calului să coboare panta. La Legaţie se opri o clipă.

— Ceva nou, Bertram?

— Nu, domnule, nu avem încă nici un fel de confirmări

de nume sau cifre.

— Trimiteţi după bătrânul satului, shoya, caută-l imediat şi întreabă-l câţi morţi are şi spune-i că vreau să-l văd imediat.

— Dar eu nu ştiu japoneză şi Phillip Tyrer nu este aici.

— Atunci fă bine şi caută-l, răcni Sir William, bucuros că găsise ocazia să-şi descarce o parte din nervi şi îngrijorarea pentru soarta lui Tyrer, şi fu recompensat văzând paloarea de pe chipul tânărului. Şi învăţă şi tu mai repede japoneza, sau te fac pachet şi te trimit în Africa să stai acolo pe capul ălora de acolo! Adună-i pe toţi negustorii şi fii aici într-o oră. Nu, nu aici, mai bine la club şi, ia să vedem, acum e şase şi douăzeci, să zicem la nouă şi jumătate şi, pentru numele lui Dumnezeu, mişcă-ţi fundul şi pune-ţi mintea la contribuţie!

Un idiot, îşi spuse el şi porni în trap mai departe, simţindu-se mult mai bine. În lumina primelor raze de soare, oamenii din Yokohama îşi adunau resturile agoniselii. După ora două noaptea, când vântul se oprise, focurile se stinseseră rapid şi nu mai trecuseră de la o casă la alta. Numai asta salvase colonia de la dezastru. Toate legaţiile erau nevătămate, la fel ca şi căpitănia portului, sediile principalilor comercianţi şi depozitele lor, Struan, Brock, Cooper-Tillman şi alţii. Lunkchurch era distrus.

Focul se oprise exact în faţa Bisericii Sfintei Treimi, neatinsă şi Sir William mulţumi lui Dumnezeu pentru acest miracol foarte potrivit. Ceva mai jos, biserica catolică îşi pierduse cele mai multe ferestre şi acoperişul, scheletul bârnelor carbonizate şi fumegând arăta acum ca o gură deschisă cu dinţi putreziţi.

— ’Neaţa, unde e părintele Leo? îl întrebă Sir William pe un om care făcea curăţenia în grădină.

— În sacristie, Sir William. Bună dimineaţa şi slavă Domnului că n-aţi păţit nimic, Sir William.

— Mulţumesc. Îmi pare rău de biserică. Am convocat o întâlnire la club la ora nouă treizeci, transmite te rog mai departe, da? Părintele Leo va fi binevenit, evident.

Sir William porni mai departe. Spre deosebire de sat şi de Yoshiwara unde mormanele de cenuşă păreau nişte

troiene de zăpadă curată, zonele devastate din colonie şi din Mahalaua Beţivanilor se prezentau ca o grămadă de cărămizi, pietre, metal contorsionat, resturi de maşini, unelte, arme, puşti, nicovale şi alte obiecte manufacturate transformate acum în ruine. Dejecţiile rău mirositoare din Ţara Nimănui dispăruseră, nu mai rămăseseră decât resturi de metal, ceea ce-i făcea plăcere. Porni pe ocolite spre Poarta de Sud. Casa Gărzii dispăruse. O barieră provizorie fusese instalată în locul pustiu şi samuraii stăteau de santinelă lângă ea.

— Ce tâmpiţi, pufni Pallidar. Împotriva cui se baricadează?

Sir William nu-i răspunse, mult prea preocupat de ceea ce vedea şi ceea ce ar fi putut face. Mai departe, lângă şanţul de împrejmuire, se vedeau săteni şi alţi oameni rătăcind fără ţintă sau şezând pe vine în grupuri, cu chipuri disperate. De cealaltă parte a şanţului, acolo unde fusese Yoshiwara, grupuri de femei, bucătari şi servitori şedeau jos, sau în picioare, în jurul clădirilor parţial distruse, adăpostiţi sub câte o acoperitoare de pânză. Samuraii mai stingeau câte un foc pe ici pe colo. Plânsete şi gemete se auzeau de peste tot, purtate de briza uşoară.

— Cumplit, domnule, spuse Pallidar.

— Da.

Sir William oftă şi făcu încă un efort să nu arate cât era de disperat – el era acela care trebuia să dea exemplu – şi, pe Dumnezeul meu, am de gând să mă comport aşa cum se cuvine să se poarte ministrul pentru Japonia al Majestăţii Sale Britanice.

— Da, dar uită-te colo, pentru Dumnezeu! sus, pe faleză, tabăra cu corturi rămăsese neatinsă. Toţi soldaţii noştri sunt teferi, tunurile la fel, artileria este neatinsă, depozitele de armamente şi muniţie intacte. Şi ia te uită dincolo!

În golf, flota se legănă semeaţă, cu steagurile fluturând în vânt şi, în timp ce zorile se transformau în zi toate cuterele disponibile făceau curse între ţărm şi nave aducând marinari la ţărm sau luând oameni la bord ca să-i

hrănească, să le dea de băut şi să-i lase să doarmă.

— Toate celelalte se pot înlocui, cu excepţia oamenilor. Ia câţiva oameni şi începe să numeri caii. Vreau să ştiu ce pierderi avem până la întâlnirea de la nouă treizeci. Hai, du-te!

— Da, sir. Cele mai multe din grajduri au fost deschise şi caii au fugit la pista de curse sau sus, pe faleză. Am văzut armăsarul lui Sergheiev şi câţiva grăjdari.

Pallidar se lumină dintr-o dată la faţă, simţind că nu mai este zdrobit.

— Aveţi dreptate, Sir William, pe Dumnezeul meu că aveţi dreptate. Atâta timp cât armata şi marina militară sunt nevătămate, suntem cu toţii în siguranţă, totul e în ordine. Mulţumesc.

Pallidar o luă la galop. Sir William îşi îndreptă atenţia spre problemele interne. Ce să facă, ce să facă? Calul smuci nervos de căpăstru şi bătu cu piciorul în pământ, sesizând neliniştea stăpânului.

— ’Neaţa, Sir William.

Pământiu la faţă de oboseală, Jamie McFay apăru din spatele ruinelor unei clădiri, acum un morman de grinzi metalice contorsionate, paturi de fier, mobilă şi lemn carbonizat. Hainele îi erau sfâşiate, pe alocuri arse, părul ciufulit şi amestecat cu sudoare.

— Câte pierderi avem? Care sunt ultimele noutăţi?

— Nu se ştie nimic sigur, deocamdată, Dumnezeule mare… asta… asta e tot ce a rămas din *Guardian* şi din tipografie?

— Mi-e teamă că da. Dar ia priviţi. Jamie apucă de căpăstru şi îi întinse o foaie prost tipărită cu un titlu pe o manşetă mâzgălită care ţipa: YOKOHAMA TRECUTĂ PRIN FLĂCĂRI – INCENDIATOR SUSPECTAT – CASELE STRUAN ŞI BROCK NEATINSE – ARMATA MARINĂ ŞI ÎNTREAGA FLOTĂ NEVĂTĂMATE – SE AŞTEAPTĂ PIERDERI GRELE ÎN YOSHIWARA ŞI ÎN SAT; urma apoi un scurt editorial cu promisiunea că după-amiază se va scoate o nouă ediţie şi scuze pentru calitatea proastă a imprimării.

— Nettlesmith este acolo.

Sub un şopron dărăpănat, Nettlesmith, nepieptănat şi murdar, lucra de zor la presa de mână, în timp ce oameni lui de tipografie sortau literele şi încercau să recupereze din cenuşă ce se mai putea salva.

— Am auzit că ai scos o mulţime de săteni dintr-o clădire, că le-ai salvat viaţa, Jamie.

Jamie încă nu putea gândi foarte limpede. Îşi amintea vag că n-o mai găsise pe Nemi şi nici nu aflase nimic despre ea, dar de alţii nu-şi amintea.

— Nu prea îmi aduc aminte, răspunse el, a fost un adevărat haos peste tot – şi ceilalţi făceau acelaşi lucru sau îi ajutau pe oameni să ajungă la…

Capul îi vâjâia de oboseală.

— Noaptea trecută am auzit că Phillip s-a prăpădit. E adevărat?

— Nu ştiu, dar sper pe Dumnezeul meu că nu e aşa, deşi şi eu am auzit zvonul acesta, oftă Sir William tare. Am auzit şi eu acelaşi lucru, reluă el, şi circulă o mulţime de zvonuri, dar m-am obişnuit să nu le dau crezare. S-a auzit că Sergheiev a murit în Yoshiwara, la fel şi André, dar l-am văzut mai adineauri pe Sergheiev. Aşa că cel mai bine este să aşteptăm – arătă apoi spre foaia de ziar: Pot să păstrez asta, Jamie? Mulţumesc. Am convocat o întâlnire în dimineaţa asta la nouă treizeci, ca să discutăm ce e de făcut, părerea ta ar fi deosebit de preţioasă.

— Nu prea mai am ce discuta, eu sunt terminat.

— Sunt multe lucruri de discutat, Jamie. Am avut mare noroc. Armata şi flota… – Sir William privi şi-şi ridică pălăria: Bună dimineaţa, domnişoară Maureen.

Maureen era îmbrăcată la fel ca în seara precedentă, dar era curată, proaspătă şi arbora un zâmbet cuceritor.

— Bună dimineaţa, Sir William, mă bucur să vă văd că sunteţi teafăr şi că Legaţia a rămas neatinsă. Bună dimineaţa, iubitule.

Îi zâmbi acestuia într-un fel aparte, îşi trecu braţul pe sub braţul lui, abţinându-se cu greu să nu-l sărute, deşi tare ar fi dorit – căci arăta aşa de chipeş cu hainele lui pârlite, cu faţa nebărbierită, obosit şi îngrijorat. Dar nu se

întâmplase nimic care să nu poată fi înlăturat cu o supă fierbinte, un whisky tare şi un somn bun. Pe drum, când venise încoace după el, se întâlnise cu o mulţime de oameni care îi spuseseră cât de viteaz fusese Jamie în timpul nopţii. Ea îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii liniştindu-le pe doamnele Lunkchurch şi Swann, pe soţii acestora şi pe ceilalţi care îşi găsiseră refugiul la Casa Struan, împărţindu-le tuturor, cu zgârcenie, din demonul băuturii, cum spunea mama ei – bineînţeles, nu în prezenţa tatălui ei – îngrijind răniţi sau ducându-i la Babcott şi Hoag care instalaseră spitale de campanie cât mai aproape de punctele cele mai lovite.

— Arăţi foarte bine, Jamie, atât doar că eşti obosit.

— Nu mai mult decât alţii.

Dându-şi seama că fusese dat uitării şi puţin invidios din cauza asta, Sir William îi salută cu cravaşa.

— Ne vedem mai târziu, Jamie. Domnişoară Maureen!

Privi în urma lui cum se depărta la pas. Lui Jamie îi făcea plăcere să simtă braţul lui Maureen şi căldura trupului ei. Dintr-o dată, toată nefericirea lui şi îngrijorarea în privinţa viitorului îi dispărură ca prin farmec, se întoarse spre ea şi o strânse în braţe cu toată forţa nefericirii lui. Ea se lipi strâns de el, fericită şi aşteptă, împrumutându-i o parte din puterea ei. Cu timpul, simţi că forţele îi revin, curajul i se întoarce şi greutatea îi cade de pe umeri.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, nu-mi vine să cred, dar m-ai făcut să reînviu, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Apoi îşi reaminti de Tess şi de cele cinci mii de guinee pe care le obţinuse Maureen de la ea şi o auzi pe Maureen spunând:

— Mâine n-o să mai fie aşa de rău.

Şi atunci bucuria lui explodă, o strânse din nou în braţe şi spuse:

— Pe Dumnezeul meu, Scânteioară, ai dreptate. Suntem în viaţă, am avut noroc şi totul o să fie bine şi toate astea numai datorită ţie!

— Ei, nu exagera şi tu, băiatule, spuse ea cu un zâmbet mic, rezemându-şi capul de capul lui, nedorind încă să-l

lase să plece. Eu n-am făcut mare lucru.

Aşa a vrut Dumnezeu, îşi spuse ea, acesta e darul Lui special pentru noi, femeile, aşa după cum darul Lui pentru bărbaţi este să facă acelaşi lucru pentru femei în anumite împrejurări.

— Aşa e viaţa.

Spusese „viaţa”, dar ar fi putut spune „dragostea”, dar nu spuse, deşi fu sigur că asta era în mintea ei.

— Sunt mândru de tine, fetiţă. Ai fost grozavă astă-noapte.

— O, dar n-am făcut mare lucru. Haide, e timpul să tragi un pui de somn.

— N-am timp de dormit, trebuie să-l văd pe shoya.

— Un pui de somn, înainte de întâlnire. Te trezesc eu cu o ceaşcă de ceai fierbinte. Poţi să foloseşti patul meu, Albert spune că aceasta este camera noastră şi o să dau afară pe toată lumea de acolo.

Zâmbi strâmb, răpus de epuizare, Jamie o întrebă:

— Şi tu ce-ai să faci?

Ea îl îmbrăţişă:

— Am să te ţin de mână şi am să-ţi spun o poveste.

Tyrer deschise ochii şi se pomeni în iad. Toate oasele îl dureau, de câte ori trăgeau aer în piept simţea că ia foc, ochii îi ardeau şi pielea îl ustura. În întunericul plin de fum şi de miros acru, distingea chipuri de japonezi care parcă nu aparţineau nici unui trup şi care se uitau fix la el. Două dintre ele aveau gurile schimonosite într-un zâmbet plin de răutate şi păreau gata să pună în orice clipă mâna pe furci ca să-l chinuiască din nou. Unul din chipuri se dădea mai aproape de el. Tyrer se trase înapoi şi scoase un strigăt de durere. Auzi ca prin vată ceva în japoneză, apoi în engleză:

— Taira-sama, trezeşte-te, tu este în siguranţă!

Ceaţa care îi învăluia creierul se risipi.

— Nakama?

— Da. Este în siguranţă.

Acum văzu că lumina venea de la o lampă cu ulei. Se pare că erau într-un subsol şi Nakama îi zâmbea. La fel şi

celălalt chip. Saito! Vărul lui Nakama, cel care se interesa de nave… Nu, acesta nu este Nakama, e Hiraga, ucigaşul! Sări brusc în sus şi căzu imediat, lovindu-se de peretele tunelului. Pentru o clipă, durerea cumplită de cap îl orbi, apoi începu să tuşească, să verse fiere din cauza mirosului de fum care îi provoca greaţă. Când nu mai avu ce să vomite şi spasmul se potoli simţi un pahar apăsat pe buze. Bău apa rece ca gheaţa cu lăcomie, înecându-se.

— Iartă-mă, murmură el, Hiraga îi înfăşură din nou pătura în jurul kimonoului de noapte pe jumătate ars. Mulţumesc.

Peste un minut, îşi recăpătase respiraţia normală, iar mintea începu să-i proiecteze un caleidoscop de imagini, apoi tablouri, fiinţe, pereţi în flăcări, Hiraga trăgându-l afară din foc şi fugind, apoi căzuse şi fusese ajutat să se ridice, ceainăriile se prăbuşeau în jurul lui, tufişuri arzânde le explodau în faţă, nu putea respira, se îneca, nu putea respira. Hiraga ţipând: Repede, pe aici… nu, pe aici…, nu, înapoi, pe aici… Apoi momente de întuneric şi din nou memoria îi reveni, fugea pe aici, pe urmă pe acolo, îndrumat printre pereţi de foc, înconjuraţi de flăcări din toate părţile, femeile ţipau, fum peste tot, apoi gura puţului, focul îi ajungea din urmă, aproape că îi înhăţase. Jos, jos acolo, era împins înăuntru, printr-un cerc de flăcări, jos o luminiţă, un reper în întuneric, chipul lui Saito şi apoi, ca o lovitură de trăsnet… Fujiko!

— Unde este Fujiko? gemu el.

Luptând să poată respira, Hiraga urlă pe deasupra flăcărilor care şuierau.

— Repede, în jos, ea mort în cameră, Fujiko mort când găsit tine… repede sau tu mort!

Îşi amintea foarte clar acum momentele acelea. Ieşise repede din puţ şi începuse să fugă înapoi, unde focul era şi mai cumplit decât înainte, era sigur că acolo îl aşteaptă moartea, dar trebuia să ajungă până la ea, să se convingă şi apoi se trezise prăbuşit cu faţa la pământ, cu o durere cumplită la ceafă, dogoarea era infernală şi tot ce îşi mai amintea era o mână tare ca fierul care îi administra o

lovitură piezişă, în gât.

— Tu…, mă duceam după ea şi tu m-ai oprit?

— Da. Nu putut salveze. Fujiko mort, pare rău, am văzut. Ea mort, tu la fel mort dacă merge înapoi, aşa că eu lovit şi cărat aici. Fujiko mort în cameră.

Hiraga vorbit apăsat, scârbit încă şi acuma de prostia lui Tyrer care îşi riscase viaţa, şi pe a lui şi a lui Hiraga pentru asemenea prostie. Abia avusese timp să-l ridice pe Tyrer pe umăr şi să-şi dea drumul pe gura puţului, mai-mai să cadă salvându-se în ultima clipă. Şi se gândea, pufnind supărat, că până şi cel mai baka om ar fi trebuit să înţeleagă că nu avea nici o şansă s-o găsească, nici o şansă să supravieţuiască din moment ce toată grădina şi atâtea ceainării erau în flăcări şi chiar dacă n-ar fi fost moartă atunci, până acuma murise de cincisprezece ori cu siguranţă.

— Dacă nu lovit, tu mort. E mai bine mort?

— Nu – supărarea lui Tyrer se risipi. Iartă-mă, îţi datorez de două ori viaţa.

Îşi şterse faţa, încercând, fără succes, să-şi înlăture chinul. Fujiko moartă, o, Dumnezeule, Dumnezeule!

— Scuză-mă, Nak… scuză-mă, Hiraga, unde suntem?

— Tuner. Lângă Trei Crap. Merge în sat, sub loc cu gunoi. Hiraga făcu semn în sus. Acuma zi.

Tyrer se ridică anevoie în picioare. O dată ridicat se simţi ceva mai bine. Lumina zilei, care pătrundea prin gura puţului, era tulbure din cauza fumului, dar se vedea că se iviseră zorile.

— Dozo.

Cu un zâmbet, Akimoto îi întinse o acoperitoare pentru şolduri şi un kimono.

— Domo, spuse Tyrer, şocat cât de ars era al lui.

Avea şi el câteva arsuri superficiale pe picioare, dar nimic grav. Hiraga se căţără pe scările de fier ca să se uite afară şi se retrase imediat înapoi, izgonit de dogoare.

Întors în tunel, Hiraga spuse:

— Nu bine, prea cald. Aici.

Îi oferi din nou apă pe care Tyrer o acceptă

recunoscător.

— Taira-sama, cel mai bine mergi pe aici, zise el şi arătă în jos, spre tunel. Tu bine?

— Da. Fujiko. Fujiko era moartă? Eşti sigur?

— Da.

— Ce s-a întâmplat? Dormeam şi deodată..., a fost o bombă? Nu-mi amintesc... cred că am fost..., că am fost aruncat lângă Fujiko în cealaltă parte a încăperii. Am simţit ca şi când ar fi fost o bombă sub casă. Aşa a fost? Şi de ce, de ce a luat foc totul?

Akimoto îl atinse pe Tyrer zâmbind şi îi spuse în japoneză:

— Taira-sama, ai avut noroc. Dacă n-ar fi fost Hiraga, ai fi fost mort. Înţelegi?

— Hai, wakarimasu, Tyrer îi făcu lui Hiraga o plecăciune solemnă. Mulţumesc. Hiraga-sama, din nou în datorie. Mulţumesc salvat viaţa – simţi că-i vine din nou să vomite. Îmi pare rău, mai întâi odihnesc puţin – se aşeză jos stângaci. Ce întâmplat?

— Noi vorbim englezeşte. De ce focuri? Om rău avut bombe de foc. Pus foc aici, vântul duce foc la Yokohama şi apoi...

Şocul noutăţii îl readuse pe Tyrer în simţiri.

— A ars şi colonia?

— Nu ştiu, Taira-sama. Nu avut timp priveşti, dar Yoshiwara terminat, cred sat la fel. Poate şi Yokohama.

Tyrer se ridică anevoie în picioare şi se îndreptă spre gura puţului.

— Nu, nu în sus. Pe aici, Hiraga mai aprinse o lampă. Tu urmezi pe mine, da? apoi îi spuse în japoneză lui Akimoto: Stai aici, eu îl conduc o parte din drum căci vreau şi eu să văd ce s-a întâmplat, după aceea mă întorc aici. Om rău avut bombe de foc. Vrea loveşti gai-jin. Vânt din sud face foc mare din foc mic.

Tyrer înţelese imediat importanţa vântului din sud.

— Dumnezeule mare, totul arde aşa de uşor, o să ardă în câteva clipe. Dumnezeule, dacă...

Se opri înnebunit de grijă. Pe pereţii tunelului se

prelingeau şuviţe de apă. Îşi muie mâna în ele ca să-şi răcorească fruntea. Apa rece îl ajută.

— Iartă-mă, continuă. Un om rău? Ce om rău?

— Om rău, repetă Hiraga.

Era posomorât, dar şi dezorientat căci oscila între două sentimente – era furios pe Takeda pentru că preluase iniţiativa şi îi stricase socotelile, dar era şi încântat de succesul bombelor incendiare la care fusese martor. Cu vântul acesta din sud, şi Yoshiwara în flăcări, satul trebuia să fie distrus şi casele gai-jinilor la fel. Şi o dată distrusă baza lor din Yokohama, gai-jinii vor trebui să plece, aşa cum prezisese mai întâi Ori şi apoi Katsumata. Sonno-joi progresase. Cam cu o oră în urmă, încercase să scoată capul din tunel ca să vadă ce se petrecea în Mahalaua Beţivilor, dar dogoarea era încă prea puternică şi fusese nevoit să se retragă. Poate că acum cărămizile se răciseră suficient ca să poată aprecia dimensiunile dezastrului de acolo. Îşi ascunse speranţa, trebuia să se ocupe şi de Tyrer. Succesul versiunii lui depindea de faptul dacă Takeda fusese sau nu prins viu. Existau şanse mari ca acesta să nu fi fost prins, şi atunci versiunea lui suna foarte logic.

— Om rău vrea distruge gai-jin, alungă afară din Nippon. Om rău de la Bakufu. Bakufu vrea toţi gai-jin pleacă, Yoshi vrea toţi gai-jin pleacă. Plătit spion pune foc, dă vina pe shishi, dar om rău e de la Bakufu.

— Îl ştii pe omul acesta?

Hiraga scutură din cap.

— E bărbat din Satsuma, aşa spus mama-san.

— Raiko-san?

— Nu, Wakiko, altă ceainărie, spuse Hiraga inventând un nume, ajunseseră la apă. Mai bine scoate haine. Mai sigur.

Se dezbrăcară amândoi ţinând lampa cu ulei deasupra capului, apoi trecură obstacolul. Ajunşi pe partea cealaltă, în timp ce Tyrer îşi lega din nou acoperitoarea pentru şolduri şi trăgea kimonoul, Hiraga reluă ideea cu Bakufu care erau oameni foarte răi, acuma vor arunca vina pe toată lumea, pe ronini, pe shishi, dar de fapt ei plănuiseră şi

puseseră la cale totul, Anjo, Sfatul Bătrânilor şi mai ales Yoshi. Lui Tyrer totul i se părea plauzibil. Foarte. Din nou unul din Satsumata, unul din diavolii lui Sanjiro. Când ajunseră la baza puţului, Hiraga arătă în sus.

— La fel ca celălalt. Mai întâi eu vede.

Îi întinse lampa lui Tyrer şi se căţără sus, unde cărămizile încă erau fierbinţi. Se uită cu luare aminte afară. Ceea ce văzu îl făcu să se cutremure. Acolo unde cândva fuseseră mormanele de gunoaie din Ţara Nimănui, acum putea vedea direct până la mare, peste spaţiul ocupat cândva de Mahalaua Beţivilor şi peste cel ocupat de sat, până la capătul dinspre nord. Multe din clădirile gai-jinilor erau neatinse, dar asta nu-l tulbură. În Yokohama nu mai exista nimic. Se întoarse din nou jos.

— Ce s-a întâmplat, Hiraga-sama?

— Ai vezi. Eu rămân. Tu mergi acum, prieten. Hiraga nu poate mergi, samuraii tot mai caută pe el, neh?

Tyrer văzu ochii negri care îl priveau cu atenţie – acest străin ciudat care fără îndoială că îşi riscase viaţa ca să i-o salveze pe a lui. Ba chiar de două ori. Ce poate face mai mult un prieten decât să-şi rişte viaţa pentru prietenul său?

— Fără tine ştiu că aş fi fost mort. Îţi datorez viaţa. Nu e suficient să-ţi spun mulţumesc – Hiraga ridică din umeri în tăcere. Ce să fac acum?

— Poftim?

— Dacă vreau să te văd, să iau legătura cu tine?

— Eu aici. Taira-sama, nu uita, Yoshi pus preţ pe cap al meu, neh? Rog, nu vorbeşte despre tunel. Bakufu şi Yoshi doreşte la mine foarte tare. Dacă Taira-sama vorbeşte, eu imediat mort. Nu ai unde fugit.

— N-am să spun nimic nimănui. Cum pot să-ţi transmit un mesaj?

Hiraga reflectă un moment.

— Apusul soarelui, apusul soarelui vine aici şi vorbeşte în jos. Apusul soarelui eu aici aşteaptă. Înţelegi?

— Da, spuse Tyrer şi-i întinse mâna. Nu te teme, n-am să spun nimănui nimic şi am să încerc să te ajut.

Hiraga îi strânse şi el mâna la fel de puternic.

— Phillip, Phillip, băiatule, mulţumesc lui Dumnezeu că eşti teafăr! – chipul lui Sir William strălucea de bucurie şi de uşurare, se grăbi în întâmpinarea lui şi îl apucă de amândoi umerii. Se zvonise că ai pierit în Yoshiwara, vino încoace şi stai jos, sărmanul de tine, îl ajută să se aşeze pe cel mai bun scaun din biroul lui lângă foc. Dumnezeule mare, arăţi groaznic, ce ţi s-a întâmplat, ai nevoie de ceva tare! Aduceţi un brandy!

Tyrer se relaxă pe scaun, simţindu-se dintr-o dată ceva mai bine. La început fusese cutremurat de oroarea celor văzute, de oamenii arşi şi bandajaţi, nimeni nu vorbea de morţi, apoi văzuse legaţiile, Casele Struan şi Brock, alte părţi importante din colonie neatinse, cazarma soldaţilor şi flota întregi – şi toate acestea îi îndepărtaseră o parte din încordare. Nimeni nu părea să ştie cine a dispărut, sau câţi au pierit, aşa că se grăbise să ajungă aici. Luă o înghiţitură zdravănă din băutură.

— Am fost surprins aseară de foc în Yoshiwara. Eram cu… ăăă, cu fata mea şi… păi, a murit! – nefericirea se revărsă din nou peste el ca un talaz uriaş.

— O, Doamne, îmi pare rău. Ce ciudat, celălalt prieten al tău, Nakama sau Hiraga sau cum naiba îl cheamă, şi el a murit.

— Cum?

— Da! Sir William se aşeză pe scaun în faţa lui şi continuă fericit. A fost identificat fără nici o îndoială. L-a zărit o patrulă în Ţara Nimănui, chiar când a izbucnit incendiul din Mahalaua Beţivilor. La început au crezut că e un jefuitor şi au pornit după el, dar l-au recunoscut pe ticălos, au tras în el ca să-l oprească, şi, să nu-ţi vină să crezi, nebunul s-a ridicat şi s-a aruncat într-o clădire în flăcări – vechiul depozit de ulei. La câteva clipe după aceea sergentul spune că s-a produs o explozie şi toată clădirea a sărit în aer.

— Dar nu se poate, eu…

— Sunt de acord că e cam ciudat să te arunci într-un asemenea infern, e chiar ridicol, nimeni n-ar face aşa ceva.

Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că şi doi dintre băieţii noştri au fost ucişi în timp ce încercau să pună mâna pe el, au fost sfârtecaţi de explozie. Păcat că nu l-au prins! Sigur, se poate ca focul să fi fost pus de Nakama, dacă a fost pus, deşi eu nu prea cred. În orice caz, butoaiele cu ulei au explodat toate unul după altul.

Sir William remarcă agitaţia şi paloarea lui Tyrer şi îi fu milă de el.

— Îmi pare rău pentru tine, Phillip, îmi pare rău că a murit pentru că ştiu că ţineai la el, dar altfel nu-mi pare rău – era un ucigaş şi în felul acesta ieşim dintr-o încurcătură teribilă cu Yoshi, nu-i aşa? – Sir William aşteptă un semn de aprobare din partea lui Phillip, dar acesta rămase cu privirile în gol. Îmi pare rău, îmi închipui că suferi încă un şoc, pe lângă celălalt, cred că a fost teribil?

Tyrer era descumpănit, nu reuşea să asimileze vestea aceasta falsă despre moartea lui Hiraga.

— Yoshiwara, da, da, aşa a fost – şi tocmai când vru să-l corecteze pe Sir William, reuşi să se stăpânească.

— Trebuie să-ţi mai spun, dragă Phillip, că am avut un mare noroc: armata e neatinsă la fel şi flota, numai unul dintre ai noştri e dat dispărut, dar încă mai facem verificări. Ai văzut pe vreunul din băieţi noştri ieri la Yoshiwara?

— Nu, domnule, pe nici unul dintre ai noştri, nu, Tyrer nu reuşea încă să-şi pună mintea în funcţiune. Nici ţipenie, ştiţi eu…

— La naiba! E greu să luăm urma fiecăruia, nu putem avea o socoteală exactă. Mahalaua Beţivilor a fost distrusă de tot, dar şi acolo se spune că au pierit numai câţiva vagabonzi, nici unul mai de soi. M-am bucurat să constat că doamna Fortheringill şi tinerele ei pensionare au scăpat nevătămate. E uimitor că am scăpat. Dacă vântul nu s-ar fi oprit…, dar s-a oprit şi mulţumim lui Dumnezeu pentru asta. Ai văzut că şi Sfânta Treime a scăpat? Deşi are stricăciuni în valoare de sute de mii de lire. Mulţumesc lui Dumnezeu că există asigurările, nu-i aşa? Ei bine, termină-ţi paharul şi trage un pui de somn. Şi dacă te mai gândeşti, ai să recunoşti că am avut noroc cu Nakama, că s-a

întâmplat aşa că altfel ar fi însemnat un adevărat dezastru diplomatic. Ce-ar fi să te întinzi puţin până mă întorc şi…

O bătaie în uşă şi Bertram intră:

— A venit shoya, Sir William.

— Chiar la ţanc, adu-l înăuntru. Phillip, înainte de a pleca, te rog să traduci pentru mine. Poftiţi înăuntru, domnule shoya.

Shoya se prosternă respectuos, cu ochii în patru.

— Stăpân al meu salută la dumneavoastră, shoya, traduse Tyrer încă buimăcit, cu mintea aiurea, dorind cu disperare să se poată întinde undeva şi să se gândească în linişte la toate astea. Te rog, spune câţi pierduţi în foc?

— Te rog să-i mulţumeşti pentru bunătatea lui de a se interesa de noi, dar te rog să-i spui să nu fie îngrijorat din cauza noastră.

Shoya găsea întrebarea ciudată, căci aceasta nu era treaba gai-jinilor. Oare ce cursă vor să-mi întindă? se întrebă el.

— Stăpânul meu spune vrea ştie câţi pierit?

— O, îmi pare rău, nu ştiu numărul exact, dar cred că au pierit cinci pescari şi două familii, spuse Shoya politicos, vrând să-l mulţumească pe liderul gai-jin care întrebase foarte aspru câţi au pierit, deci se aştepta să i se spună nişte cifre. În realitate, nu pierise niciunul din oamenii lor, nici copii, nici bărci, căci se salvaseră cu toţii la timp.

— Stăpânul meu spune pare foarte rău. Poate ajuta sat?

— Ah! A, da, te rog să-i mulţumeşti Marelui Stăpân, familiile ar avea nevoie de câteva săculeţe cu orez şi puţini bani şi dacă ne-ar putea ajuta cu ceva mâncare…

Shoya lăsă fraza neterminată ca şi când ar fi vrut să arate că lasă aceasta la latitudinea lor. Să fie oare altă cursă?

— Stăpânul meu spune trimite mâncare la sat. Te rog spune cum început foc.

Shoya îşi spuse că era o prostie din partea lor să se aştepte să primească un răspuns la o asemenea întrebare. E periculos să te bagi în politică şi este şi mai rău să fii între shishi şi Bakufu. Deşi regreta foarte tare profiturile pe care

nu le va mai avea dacă gai-jinii vor părăsi ţărmurile lor într-o zi sau două, considera că nu e totul pierdut, căci toate registrele lui, chitanţele şi lingourile se aflau în siguranţă şi mai era şi înţelegerea cu gai-jinul Jami care devenise acum şi mai importantă. Sunt sigur că stoku kompanii a mea nu va avea de suferit. În acelaşi timp îi făcea plăcere că luptătorii shishi îndrăzneau să-i gonească, chiar dacă dădeau vina pe Bakufu. O să ne meargă mai bine aici fără gai-jini. Mai bine să nu aibă acces decât în micuţa Deshima, de la Nagasaki, ca în trecut. Am să-mi deschid o filială în Nagasaki şi am să fiu pregătit pentru întoarcerea lor. Dacă se vor mai întoarce vreodată.

— Îmi pare rău, probabil s-a vărsat uleiul în vreo bucătărie, spuse el făcând o plecăciune umilă. Numai în Yoshiwara se găteşte noaptea, noi nu gătim noaptea, vă rog să mă iertaţi, asta e tot ce ştiu.

— Stăpânul meu spune, acest bărbat Nakama, sau Hiraga. Acel shishi senior Yoshi doreşte, pe el văzut soldaţi care încearcă prinde pe el. El fugit încolo şi aruncat în flăcări. Tu cunoşti el?

Presimţirile sumbre ale lui shoya se triplară, deşi spre satisfacţia lui, aflase deja de moartea lui Hiraga.

— Vă rog să mă iertaţi, cârâi el, eu îl cunoşteam numai în calitate de client, niciodată ca shishi. E mort? Ce minunat că ucigaşul e mort! Ce minunat!

Sir William oftă, obosit de atâtea întrebări şi răspunsuri.

— Mulţumeşte-i şi spune-i să plece, Phillip.

Bătrânul plecă recunoscător.

— Hai, acuma du-te şi tu, spuse Sir William, şi fii gata de plecare la amiază.

— Poftim?

— La Kanagawa, la întâlnirea cu Yoshi. Sper că n-ai uitat?

Tyrer era năucit.

— Cu siguranţă că nu ne aşteaptă acum, spuse el stins, căci ideea unei întâlniri lungi în timpul căreia va fi nevoit să traducă toate nuanţele din Tratat îi făcea greaţă. Sigur că nu se aşteaptă să ne ducem acolo!

— Tocmai de aceea ne şi ducem, răspunse radios Sir William. Ca să-l descumpănim, nu? Noi suntem britanici, nu o adunătură de terchea-berchea. Am avut, întâmplător, o mică problemă, şi atât. Sir William îşi puse paltonul. Ne vedem la amiază, te rog să te pui la patru ace.

— Dar el n-o să vină după tot ce s-a întâmplat.

— Da. Dar dacă nu vine, el îşi va pierde cinstea obrazului, nu noi.

— Nu pot, Sir William, nu ca interpret. Sunt… sunt epuizat şi nu pot, chiar astăzi, nu pot, îmi pare rău.

— Mi-e teamă că va trebui să poţi. Strânge din dinţi şi gata.

Tyrer văzu zâmbetul subţire şi răceala care revenea pe chipul lui Sir William. Şi inflexibilitatea.

— Îmi pare rău, domnule, nu pot. Vă rog să-l chemaţi pe André, oricum e mai bun ca mine.

— Trebuie s-o faci tu, spuse Sir William fără urmă de umor în voce. André Poncin a murit.

Tyrer fu cât pe-aci să cadă din picioare.

— Nu se poate… Cum?

— La Yoshiwara. Am auzit de asta chiar înainte să apari tu, tocmai de aceea m-am simţit atât de uşurat când am văzut că eşti teafăr.

Spunând acestea, Sir William îşi aduse brusc aminte de plicul sigilat pe care André îl lăsase în seiful Legaţiei ca să fie deschis în cazul când va muri.

— Henri l-a identificat, în măsura în care un astfel de cadavru poate fi identificat. Dar mai avea încă pe deget inelul cu sigiliu. Ei bine, spuse el simţind că i se face rău la gândul acesta, sărmanul băiat a fost carbonizat în căsuţa lui. După câte am înţeles, era la numai câţiva metri de căsuţa dumitale, în aceeaşi ceainărie. Aş putea spune că ai avut un mare noroc, Phillip. Să fii gata la prânz.

Sir William ieşi şi se îndreptă spre club. Oamenii se strângeau într-acolo venind din toate direcţiile, trecând prin faţa Casei Struan aruncă o privire spre clădire şi mulţumi lui Dumnezeu că rămăsese neatinsă, la fel şi a lui Brock – semn bun, îşi zise el, unul din ei va fi fără îndoială şeful

Nobilei Case şi Casa Brock arată de o mie de ori mai bine cu Gornt ca şef decât cu Norbert. O zări pe Angélique la fereastra ei şi îi făcu semn cu mâna. Ea îi răspunse în acelaşi fel. Apoi, auzi tumultul din interiorul clubului chiar de la această distanţă, înjurăturile, blestemele obişnuite şi clinchetul paharelor, oftă adânc şi se întoarse cu gândurile la problemele coloniei. Când intră se lăsă tăcere. Clubul era înţesat de oameni, o mulţime se îngrămădea şi afară, pe trepte. O potecă îngustă se deschise în faţa lui printre rândurile compacte de oameni transpiraţi şi Sir William se duse spre locul lui obişnuit, de lângă bar, să-i salute pe ceilalţi miniştri: Seratard, Erlicher şi Sergheiev, care era cu faţa bandajată din cauza arsurilor şi avea un braţ într-o eşarfă. Toţi oamenii de vază erau prezenţi, ba chiar şi unii mai puţin importanţi, unii erau bandajaţi, alţii cu fracturi, dar toţi aprinşi la faţă. Câţiva beţivani fuseseră deja daţi afară.

— 'Neaţa. Sunt fericit să vă pot spune că am avut un noroc fantastic…

O mulţime de exclamaţii îl întrerupseră, oamenii strigau care mai de care: La naiba, sunt ruinat… Despre ce naiba vorbeşte…, lasă-l să vorbească… e un aiurit n-a văzut că… O, pentru numele lui Dumnezeu, dar tăceţi o dată din gură…!

Sir William aşteptă un timp, apoi continuă pe un ton mai sever:

— Într-adevăr, am avut noroc, numai André Poncin a decedat…, se auzi un murmur general de regret, căci muzica lui era foarte apreciată. Nimeni altcineva din cadrul comunităţii noastre. Domnul Seratard a identificat cadavrul şi înmormântarea va avea loc mâine. Din nefericire, am pierdut doi soldaţi, înmormântarea lor va avea loc tot mâine. În Mahalaua Beţivilor câţiva oameni sunt daţi, de asemenea, dispăruţi, dar nici o persoană pe care să o cunoaştem după nume. Armata este intactă, toate armele de foc, obuzele, muniţia sunt intacte, marina militară – la fel. Am avut, într-adevăr, mare noroc şi propun să aducem mulţumiri Domnului! – în tăcerea care se lăsă, Sir William

adăugă: îl rog pe părinte să ţină o slujbă specială de mulţumire în seara aceasta, sunteţi invitaţi cu toţii. Aveţi întrebări?

— Ce ne facem cu firmele noastre? se plânse Lunkchurch. Mi-a ars tot.

— Pentru asta avem asigurările, domnule Lunkchurch – un hohot general de râs îl întrerupse. Ce este?

Skye, reprezentantul agenţiei de asigurări din Hong Kong, unde se prezentau toate poliţele, zise:

— Îmi pare rău, Sir William, dar poliţa lui Bamaby a expirat săptămâna trecută şi, ca să facă economie a refuzat s-o reînnoiască până la întâi ale lunii…

Restul cuvintelor îi fură acoperite de alte hohote nestăvilite de râs.

— Îmi pare rău, spuse Sir William. În orice caz, cu poşta din seara aceasta către Guvernatorul din Hong Kong, voi declara în mod oficial întreaga colonie suprafaţă sinistrată pentru…

Se auziră murmure de aprobare şi exclamaţii de „Bunul Willie al nostru”, căci în cazul unei astfel de declaraţii, toate problemele urmau să fie rezolvate rapid.

— … zonă sinistrată pentru toate cererile legitime care trebuie să fie bine argumentate şi să poarte semnătura mea pentru a fi recunoscute ca valabile şi…

Un alt val de murmure, de astă dată de furie se ridică din rândul celor prezenţi, căci Sir William era cunoscut ca fiind foarte tipicar, spre deosebire de anumite persoane oficiale din guvernul de la Hong Kong şi incendiul fusese considerat în mod automat de mulţi dintre cei de faţă drept o binevenită ocazie de a umfla inventarele. Când se făcu suficientă linişte, Sir William adăugă blajin:

— Nu vor fi acceptate nici un fel de excepţii şi cu cât cererile vor ajunge mai repede pe masa mea, cu atât vor fi rezolvate mai repede, semnate şi înaintate…

Se produse o mişcare generală către uşă şi atunci Sir William strigă cu o voce uimitor de puternică pentru un om atât de firav.

— N-am terminat, pentru Dumnezeu. Unii oameni rău

intenţionaţi sau rău sfătuiţi consideră că ar trebui să părăsim acest cap de pod al nostru de aici. Guvernul Majestăţii Sale nu are nici cea mai mică intenţie de a părăsi aceste locuri. Niciodată.

Se auziră vociferări şi argumente contrare, dar el le respinse cu răceală.

— În continuare, sunteţi rugaţi să vă ajutaţi unul pe altul ca nişte adevăraţi gentlemeni britanici şi…

— Şi ce facem cu ticăloşii de yankei? strigă cineva, întâmpinat cu exclamaţii de încurajare şi de respingere în acelaşi timp de către ceilalţi.

— Şi pe ei, strigă la rândul lui. Unii dintre ei sunt gentlemeni, alţii ar putea deveni, spuse el cu umor şi oamenii izbucniră în râs. Aşadar vă rog să vă comportaţi ca nişte gentlemeni şi să reconstruiţi totul cât mai repede. Este foarte important. Trebuie să ne consolidăm poziţia aici şi din cauza faptului că – acuma vorbind serios – se zvoneşte că focul ar fi fost pus.

— Aşa e, musume a mea aşa mi-a spus.

— De asemenea, mi s-a raportat că incendiatorul în cauză ar fi fost Nakama, individul căutat de Bakufu ca fiind revoluţionar, deşi domnul Tyrer şi cu mine, şi chiar şi domnii McFay aşa cred, l-am găsit agreabil, nepericulos şi o vastă sursă de informaţii.

— Aşa este, spuse şi Jamie, înviorat de tandreţea lui Maureen. Nu cred să fie el incendiatorul, eu nu cred.

— Indiferent ce a fost, acum e mort, de asta suntem siguri şi a fost surprins în circumstanţe dubioase. Trebuie cu toţii să aflăm dacă focul a fost pus – deşi, personal, eu cred – dar dacă acest foc a fost un act de violenţă împotriva noastră, atunci vor mai urma şi altele. Dacă a fost voinţa lui Dumnezeu, ei bine, atunci nu avem ce face…

— Amin, spuseră mulţi, fericiţi că se află în viaţă.

— … aşadar să fim conştienţi de posibilitatea unui pericol, dar să ne comportăm normal şi să ne întoarcem la treburile noastre. Vă mulţumesc, ziua bună!

— Dar ce s-a întâmplat cu Yoshiwara şi cu doamna Fortheringill?

Sir William clipi des din ochi. Dumnezeule, se vede că am început să îmbătrânesc, îşi zise el, din moment ce problema Yoshiwarei nici nu mi-a trecut prin minte, când, de fapt, ăsta era singurul lucru care făcea ca Japonia să fie suportabilă, ba chiar dezirabilă de către unii din bărbaţi.

— Fără îndoială că instituţia doamnei Fortheringill este asigurată. Cât despre cealaltă... vom deschide un fond chiar acum. Timp de o săptămână. Eu îl deschid cu douăzeci de guinee şi, ei bine, întrucât face parte din zona calamitată, Guvernul Majestăţii Sale va participa, de asemenea la fond cu o contribuţie corespunzătoare.

În timp ce răsunau strigăte şi exclamaţii de aprobare şi bucurie, Sir William schimbă câteva vorbe cu ceilalţi miniştri, informându-i, spre uimirea lor, că întâlnirea cu Yoshi nu fusese contramandată, că el şi cu Seratard se vor duce la întâlnire, dar vor lua după aceea cina cu toţi împreună. Ieşi pe promenadă şi-şi şterse fruntea. Mulţumit, se îndreptă spre casă.

— Hei, ia priviţi! strigă cineva din spatele lui.

Sir William se întoarse şi privi cu uimire şi invidie, la fel ca şi ceilalţi oameni care ieşeau din club. Pe terenul pârjolit unde se aflase satul, mişunau acum o mulţime de oameni harnici, femei şi copii, muncind şi făcând curăţenie cu un zel de furnică şi cu un singur scop: să refacă ceea ce fusese distrus. Două case cu pereţi shoji şi acoperişul montat erau deja gata, altele pe jumătate înălţate. Mulţi dintre oameni cărau scânduri şi pereţi shoji dintr-o mare grămadă aflată dincolo de Poarta de Sud. Păcat că nu sunt şi ai noştri la fel de iuţi, îşi zise el uimit şi văzu că, de partea cealaltă a şanţului cu apă, dincolo de podul care fusese între timp reparat, Podul Paradisului, se desfăşura o activitate încă mai intensă, o poartă provizorie fusese înălţată deja şi se clătina uşor în bătaia brizei. Reuşea să distingă chiar de aici caracterele chinezeşti atât de îndrăgite şi pe care le memorase atât de bine – de fapt, şi traducerea engleză fusese deja încrustată alături, deşi arăta cam ciudat aşa, caligrafiată: *„Patima nu poate aştepta, ea trebuie împlinită”.*

În aceeaşi după-amiază, pe o vreme frumoasă, cu cerul limpede, cuterul firmei Struan se îndrepta spre debarcaderul său, întorcându-se de la întâlnirea cu Yoshi de la Legaţia din Kanagawa. Steagul lui Sir William flutura pe catargul principal. În cabină, Sir William, Seratard şi Tyrer moţăiau: acesta din urmă arăta ca un mort. Nostromul trăgea sirena din răsputeri, cerându-le celor care se înghesuiau cu bărcile la ponton să-i facă loc, să se dea la o parte din drum. Se auzeau strigăte de protest: Da aşteaptă-ţi naibii rându'! şi diverse alte înjurături. Sir William deschise ochii, îl cheamă pe nostrom şi-i zise:

— Du-ne la cheul lui Brock, iar când acesta încercă să protesteze că domnului MacStruan n-o să-i placă deloc lucrul acesta, Sir William tună: Fă ceea ce ţi se spune!

Ceilalţi tresăriră din somn şi se treziră, cu excepţia lui Tyrer, care mormăia ceva şi se întoarse pe partea cealaltă, Seratard se întinse şi-şi ascunse un căscat.

— A fost un dejun măreţ, William, ce peşte bun, spuse el şi adăugă în franceză fără să-şi dea seama: Aş fi preferat unt cu usturoi şi un sos de pătrunjel. Nu contează, bucătarul tău e englez, aşa că ce putem să-i cerem?

— Este chinez, replică Sir William.

Întâlnirea se desfăşurase exact aşa cum plănuise. Nu fusese nici un fel de întâlnire. Sosiseră la timp la Legaţie, aşteptaseră o jumătate de oră, apoi trimiseră după guvernatorul local, iar Tyrer îi tradusese că nu ştiau unde se dusese seniorul Yoshi.

— E cumva bolnav?

— Ah, îmi pare tare rău, stăpâne, nu ştiu, stăpâne…

— Stăpânul meu spune întrebi de sănătate senior Yoshi, spune lui că noi aici este cum el stabilit. Cât de curând doreşte, stabileşte altă zi…

Tyrer renunţase în mod deliberat la orice fel de politeţuri. Guvernatorul roşi, făcu o plecăciune ca în faţa unui superior, se scuză din nou şi dispăru în grabă, dezgustat de faptul că gai-jinii rămăseseră pe loc, evident, toate persoanele civilizate de aici până la Yedo văzuseră

focurile şi presupuseseră că gai-jinii, câţi mai rămăseseră, îşi lingeau rănile, îşi încărcau lucrurile în nave şi se pregăteau să ridice ancora definitiv. După ce plecă guvernatorul cu suita lui, Sir William le propuse să ia un dejun uşor şi îl conduse pe Seratard în pivniţa bine garnisită.

— Avem dreptul să sărbătorim, Henri. Ce vrei să bei? Zău că am avut noroc noaptea trecută..., cu excepţia sărmanului André, bietul băiat.

— Da, ce păcat. Voinţa lui Dumnezeu. Seratard ridică din sprâncene, în timp ce examina etichetele. Ah! Montrachet ‘51. Două sticle?

— Cel puţin două. Vine şi George cu noi. Am putea gusta şi un Margaux – îţi recomand recolta ‘48, Château Pichon-Longueville şi un Château d’Yquem.

— Perfect, păcat că nu avem brânzeturi. Nu mai e nici o şansă să apară Yoshi?

— Dacă apare, nu-l mai primim.

— La întâlnirea de la club vorbeai de cina de astă-seară. Vrei să discuţi ceva în mod special cu ceilalţi?

— Da.

Pivniţa era răcoroasă şi plăcută, pe un bufet de lângă rafturi se aflau câteva pahare. Sir William alese o sticlă de şampanie şi începu s-o deschidă.

— Cred că trebuie să susţinem că incendiul nu a fost chiar un dezastru – aşa cum, de fapt, a fost, şi să intensificăm presiunile împotriva lui Sanjiro şi a capitalei lui, Kagoshima.

— Acuma? Seratard era foarte surprins. Dar este foarte periculos să trimitem flota acolo acuma, când suntem atât de descoperiţi, nu? N-ar fi prea ispititor pentru ei?

— Da, exact asta e ideea mea. Propunerea mea este să trimitem acolo numai navele de război britanice, să le ţinem pe ale tale şi pe ale ruşilor aici şi navele comerciale înarmate. Anulăm trimiterea trupelor de uscat pentru o eventuală debarcare şi trimitem numai puşcaşi marini. Recurgem la un simplu bombardament de pe mare – scoase dopul şi turnă. În felul acesta, misiunea lui Ketterer

ar fi mult mai uşoară. Nu i-a plăcut niciodată ideea unei debarcări. Acuma poate să rămână în golf şi să arunce cu obuze în ei. Sănătate.

Cei doi bărbaţi ciocniră, Seratard rumega propunerea şi o examina pe toate părţile, încercând să găsească vreo capcană, vreun loc în care adversarul său pusese mine pentru a compromite interesele Franţei. Nu găsi nici una. Dimpotrivă, în felul acesta îşi putea pune mai uşor în aplicare planul lui de perspectivă, de a intra în graţiile lui Yoshi, făcându-l pe acesta să înţeleagă că englezii erau nişte barbari, iar francezii nu, că Franţa, pe care el o confunda cu el însuşi, era cea în care se putea avea încredere pentru o relaţie mai de perspectivă.

— Minunată băutură, William. *En principe* da, dar aş dori să mă consult şi cu amiralul meu.

— De ce nu? Atunci uite cum o să facem…

Dejunul decurse foarte plăcut. Ajunseseră la timp pe navă şi acum Sir William ieşi vioi pe punte, în timp ce cuterul era legat la cheul Brock, situaţie nemaiauzită până atunci. Îl zări pe Gornt cu un funcţionar alături de nişte lăzi în apropierea treptelor cheului.

— Sper că nu te superi, domnule Gornt, spuse el. Eu am comandat ancorarea aici, cuterul este sub pavilionul meu, nu al Casei Struan.

— Plăcerea e de partea mea, Sir William. Cum a decurs întâlnirea?

— Ticălosul nu şi-a făcut apariţia, presupun că nu se aştepta să venim.

— Şi-a pierdut cinstea obrazului de aici până la Timbuktu.

— Cam aşa ceva.

Ceea ce şi dorisem, de fapt, îşi zise Sir William zâmbind acestui gând şi arătă spre lăzi.

— Sper că nu pleci?

— Nu, domnule, mă duc însă la Hong Kong în seara aceasta ca să aranjez să ni se trimită materiale de construcţie pentru noi şi pentru ceilalţi.

— Bună idee. Drum bun şi să te întorci cu bine.

Îşi ridică pălăria, apoi porni împreună cu Seratard. Tyrer, bolnav de oboseală, se târa în urma lor, aproape fără să-l bage în seamă pe Gornt.

— Încarcă astea la bord, Pereira, zise Gornt. Spune-i căpitanului că voi ajunge la bord la timp. O, bună doctore.

Hoag venea grăbit, însoţit de câţiva culi încovoiaţi sub povara unui cufăr şi a mai multor saci.

— Bună, Edward, am auzit că te îmbarci şi tu pe *Atlanta Belle* – Hoag îşi pierduse suflul şi era iritat, hainele îi erau murdare şi pătate de sânge, ochii înroşiţi. Poţi să-i rogi pe oamenii tăi să pună bagajele astea sus? Mai am de reparat câteva zeci de mâini şi de picioare şi nu ştiu câte arsuri. Mulţumesc mult.

Porni grăbit înapoi, fără să aştepte un răspuns.

— Încarcă-le la bord, Pereira, spuse Gornt ridicând din sprâncene.

Oare de ce se grăbeşte Hoag să plece atât de repede? se întrebă în sinea lui. Totul era ambalat aşa cum trebuia şi făcuse totul pentru ca firma Brock să continue să funcţioneze bine şi în lipsa lui: aranjase căror negustori să li se ofere credit, cărora să li se refuze. În două trei zile, reprezentanţii provinciei Choshu urmau să vină la discuţii în vederea unor livrări de arme – o afacere frumuşică pe care o făcea pe cont propriu şi şi-o rezerva pentru momentul când Brock se va duce la fund şi, tot aşa după cum plănuise, dobândise spaţiul şi angajase personalul de aici… la preţuri convenabile, ca după incendiu – râse în sinea lui de gluma asta bună. Mai era apoi şi concesiunea terenurilor carbonifere ale lui Yoshi, care, după cum auzise, putea fi transferată de la Struan la Seratard, prin recenta companie comercială a răposatului André Poncin, dar poate că se mai puteau face şi alte oferte. Îl instruise pe zaraful lui să facă o astfel de ofertă în secret.

Pereira rămânea să conducă treburile cât lipsea el. Cu o seară înainte, auzind de la Maureen că birourile lui Jamie arseseră, se gândise să-l numească şef ad interim pe Jamie, dar, spre uimirea lui, în după-amiaza aceea Jamie îi mulţumise şi refuzase, spunând că spera să-şi poată relua

afacerile pe cont propriu. Jamie ar fi însemnat crema cremelor, îşi zicea el. Ei, nu contează, Jamie va prelua afacerile în locul meu când firma se va numi Rothwell-Gornt. Îşi pipăi buzunarul. Sigiliul lui Norbert era acolo, la fel ca şi cele două scrisori antedate pentru Tess Struan. Centura cu bani, căptuşită cu mai mult decât suficienţi dolari de aur şi argint mexicani pentru cheltuielile lui. Bun. Totul era în ordine.

Acum Angélique.

— Bună, Edward, spuse ea, întâmpinându-l cu un zâmbet cald.

Era pentru prima oară că îl primea în budoarul ei de la etaj. Ah Soh stătea lângă o frapieră şi observă că uşa de la dormitor era închisă, perdelele trase, deşi afară mai era încă lumină, lămpile cu ulei aprinse, toată încăperea foarte feminină, intimă, atitudinea ei rezervată, stranie. Gornt simţi că-i creşte încordarea.

— Vin alb, ca să mai schimbăm, spuse ea amabilă. La Doucette. Whisky, dacă vrei.

— Vin, te rog. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă.

— Nici eu pe tine atât de chipeş, prietene. Te rog să iei loc aici, lângă foc.

Rochia ei de după-amiază, în culori de doliu, albastru şi negru, era nouă, croiala perfectă, cu un decolteu modest, pătrat, în jurul gâtului. Dar pentru plăcerea lui – şi a ei – îşi pusese în jurul umerilor un şal care avea un efect uimitor – ca o răsuflare a primăverii în această zi de ianuarie.

— Ah Soh, vin, spuse ea şi după ce văzu că le umpluse paharele îi porunci: Aşteaptă afară! Când doresc, te chem!

Servitoarea pufni şi trânti neglijentă uşa în urma ei. Gornt spuse blând:

— O să stea cu urechea lipită de uşă.

Angélique râse:

— Ca să audă ce secrete ne spunem? Dar ce secrete pot fi între noi? Călătorie plăcută, Edward! – Angélique sorbi din pahar şi îl puse jos. Ţi-ai făcut toate bagajele?

— Da, toate. Arăţi minunat şi eu te iubesc şi aş vrea să primesc un răspuns la întrebarea mea.

Evantaiul ei se deschise uşor şi ea începu să-şi facă vânt, folosindu-se de el aşa cum se cuvenea să se folosească de evantai o distinsă doamnă tânără, necăsătorită, în compania unui distins domn necăsătorit, cu reputaţii îndoielnice – pentru a tortura, pentru a flirta, pentru a promite şi a nu promite, pentru a da răspunsuri, pentru a le evita, pentru întrebări pe care era periculos să le formuleze pe faţă. Evantaiul fâlfâi.

— Te admir foarte mult, Edward.

— Nu mai mult decât te admir eu pe tine. Dar spune da sau nu?

Evantaiul se închise brusc cu un plesnet. Apoi ea zâmbi şi deschise o cutie care se afla pe birou. Scoase un plic şi i-l întinse. Pe plic scria: Doamnei Tess Struan.

— Te rog să citeşti scrisoarea. I-o trimit cu Hoag la Hong Kong ca răspuns la scrisoarea ei.

Scrisul era foarte îngrijit:

„Dragă Doamnă Struan. Vă mulţumesc pentru scrisoare şi pentru generozitatea dumneavoastră. Sunt de acord cu tot ceea ce aţi cerut: Jur în mod solemn şi consimt de bună voie să renunţ la orice fel de pretenţii în legătură cu averea fiului dumneavoastră, consimt să nu mai folosesc niciodată titlul de doamna Struan, sunt de acord că, fiind catolică, nu am fost niciodată căsătorită în conformitate cu legea bisericii mele, consimt să nu mai pun niciodată piciorul în Hong Kong decât în tranzit şi să nu încerc niciodată să iau legătura cu dumneavoastră sau cu familia dumneavoastră, sunt de acord să mă mut din acest apartament într-o săptămână şi accept cu sincere mulţumiri oferta dumneavoastră de a-mi deschide un cont de două mii de guinee anual până la moartea mea.”

Spaţiul pentru semnătura ei era alb şi mai jos stătea scris: „Verificat în privinţa autenticităţii semnăturii de Sir William Aylesbury, Ministru în Japonia”.

Apoi urma alt spaţiu pentru semnătura lui şi dată.

Gornt privi la ea:

— Aşa ceva nu se poate. Înseamnă să-i dai totul.

— Dar nu m-ai sfătuit tu să accept condiţiile impuse de ea?

— Da, dar să ajungi la un compromis, să renegociezi.

— Ah, da, îmi amintesc. Dacă eşti de acord, am să-l rog pe Sir William s-o parafeze acum, înainte să pleci. Doctorul Hoag mi-a promis s-o ducă diseară, cu nava ta, aşa că va fi acolo când vei sosi.

— Dar cred că îţi dai seama că asta înseamnă cedare totală – cum aş mai putea eu, sau oricine altcineva, să negocieze indiferent ce pentru tine?

— Mai este o pagină.

Angélique o scoase din cutie, evantaiul se deschise şi începu să se mişte încet. Încet, Gornt se concentră din nou. Scrisul nu era la fel de clar şi din loc în loc cerneala se întinsese – să fi fost oare pete de lacrimi? se întrebă el.

„Dragă Doamnă Struan, din raţiuni evidente, această a doua parte trebuie să fie separată, căci este vorba de o chestiune care ne priveşte numai pe noi două şi nu are nimic a face cu Sir William. Vă mulţumesc încă o dată pentru generozitatea dumneavoastră. Nu pot accepta amabila dumneavoastră ofertă de a primi încă o mie de guinee dacă mă recăsătoresc sau dacă, aşa cum spuneţi, mă căsătoresc în termen de un an. Nu pot accepta, pentru că nu am intenţia nici să mă recăsătoresc, nici să mă căsătoresc, cum vi se pare mai corect să spuneţi...”

Gornt privi din nou la ea, uimit:

— Ăsta este răspunsul pentru mine?

Evantaiul flutură.

— Termină de citit, zise ea.

Acum ochi lui străbătură în grabă toată pagina.

„În faţa lui Dumnezeu, nu pot să nu fiu convinsă că am fost căsătorită, deşi renunţ în public la orice fel de pretenţii legale, aşa cum am declarat mai sus. Nu voi lua pe altul..., nu vreau să vă jignesc, dar să mă căsătoresc din nou... nu. Intenţia mea este să mă stabilesc cât mai curând cu putinţă la Londra, căci mă simt mai mult englezoaică decât franţuzoaică, limba mea maternă fiind mai degrabă engleza

decât franceza, întrucât mătuşa mea mi-a fost o adevărată mamă. Nu voi folosi niciodată numele de doamnă Struan, aşa cum am consimţit mai înainte, dar nu-i pot împiedica pe alţii să mi se adreseze în felul acesta. Sir William nu acceptă să mi se spună Angélique, sau Angélique Richaud şi insistă să semnez doamna Angélique Struan, născută Richaud, pentru că, după părerea lui şi în măsura în care înţelege el legile englezeşti, acesta este, de fapt, numele meu legal, până mă voi recăsători.”

— A spus el aşa ceva? întrebă el sever.

— Nu, dar domnul Skye a spus că dacă va fi întrebat, va trebui să fie de acord.

— Ah! Gornt dădu din cap gânditor, luă câteva înghiţituri de vin, apoi continuă să citească mai încet şi cu mai multă luare aminte:

„Dacă vreuna din chestiunile de mai sus vi se pare inacceptabilă, vă rog să-mi spuneţi ce doriţi, transmiteţi-i scrisoarea domnului Gornt care mi-a spus că va veni din nou la dumneavoastră şi se va întoarce cât mai curând aici. Voi semna totul aşa cum doriţi. Vi-l recomand cu toată căldura, a fost un foarte bun prieten al fiului dumneavoastră şi foarte amabil cu mine – m-a sfătuit să accept condiţiile dumneavoastră binevoitoare, deşi domnul Skye a fost împotrivă.

A dumneavoastră sinceră, Angélique”

Gornt se lăsă pe spate, oftă adânc şi se uită uimit la ea.

— Este minunat, Angélique, superb. Eşti de acord cu tot ce a cerut ea, dar îi ţii sabia lui Damocles deasupra capului.

Evantaiul se opri brusc.

— Cum aşa?

— Plănuieşti să te stabileşti la Londra, aşadar să trăieşti sub legea britanică ceea ce înseamnă o ameninţare latentă clară. Nu foloseşti niciodată cuvântul *soţ,* dar ameninţarea este acolo – mă pui pe mine în centrul scenei ca prieten al ambelor părţi într-o poziţie perfectă pentru negociere. Şi orice ar redacta ea pentru tine ca să semnezi, indiferent cât de perfid şi întortocheat ar fi textul, poţi să mai verşi alte lacrimi şi să semnezi, constrânsă deci, şi vei câştiga.

Minunat! Douăzeci şi patru de carate!

— Atunci pot să-l rog pe Sir William să-mi autentifice semnătura?

— Da, spuse el, fermecat de ea, o fiinţă atât de inteligentă şi de îndrăzneaţă, atât de periculoasă, poate prea periculoasă. Este şah mat.

— Cum aşa?

— Tess este în siguranţă într-un sigur caz: dacă te recăsătoreşti, or, tu ai blocat această cale.

Deşi evantaiul se opri, ochii îl priveau pe deasupra lui. Apoi mişcarea reîncepu şi el îi înapoie scrisoarea, spunându-şi: diabolic de inteligent, pentru tine, dar nu şi pentru mine.

— Skye te-a sfătuit admirabil.

— Nu m-a sfătuit nimeni altcineva decât tu, ideea mi-a venit din ceea ce mi-ai spus tu.

Lui Edward, inima începu să-i bată mai tare.

— N-a văzut nimeni asta?

— Nu. Şi n-o va vedea nimeni, rămâne un secret între noi doi.

Gornt auzise *rămâne un secret* şi se întreba unde poate duce asta. Era decepţionat, dar nu lăsă să se vadă. Focul din cămin trebuia înteţit, aşa că Gornt apucă vătraiul şi începu să scormonească în jar ca să câştige timp de gândire. În aer plutea încă puternic mirosul de fum şi ars, dar el nu simţea nimic, era concentrat numai asupra ei. Cum Dumnezeu de găsise stratagema asta? Este absolut strălucitor, toate piesele sunt pe tabla de şah, pentru amândoi. A câştigat, a bătut-o pe Tess, dar noi am pierdut. Tot trebuie să negociez pentru ea şi acum sunt mai sigur ca oricând că pot să ridic suma, dar Angélique nu a făcut nici o concesie şi a lăsat jocul deschis. Eu am pierdut. Nu voi avea parte de premiul cel mare: ea.

— Aşadar, răspunsul la întrebarea mea este nu, trebuie să fie nu?

Numai evantaiul se mişca.

— De ce? întrebă ea fără nici un fel de emoţie.

— Pentru că în momentul în care accepţi propunerea

mea, pierzi jocul, îţi pierzi toată puterea asupra lui Tess Struan.

— Da, aş pierde-o.

Angélique închise liniştită evantaiul şi îl lăsă să se odihnească în poală. Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui şi intensitatea priviri nu-l slăbi deloc. O clipă, Gornt se simţi ca hipnotizat, apoi mintea începu să-i lucreze febril şi o speranţă bruscă se revărsă ca un val peste el.

— Ai spus aş pierde, gândeai că numai tu ai pierde puterea asta. Dar eu n-aş pierde? N-aş pierde puterea?

Acum Angélique îi zâmbea. Acesta era răspunsul. Din nou Mona Lisa, îşi spuse el, ce ciudat cum i se schimbă chipul, cum îmi închipui eu că se schimbă, cât de întortocheată este, şi cât de vigilent va trebui să fiu ca să domesticesc această mânză nărăvaşă. Încă nu ştiu prea bine cum am să fac, dar un bărbat slab de înger nu va cuceri niciodată o femeie frumoasă. Avu nevoie de toată puterea voinţei lui ca să nu se clintească din loc.

— Te iubesc din toate motivele pentru care un bărbat iubeşte o femeie. Şi te iubesc şi pentru inteligenţa ta. Acum, în mod oficial, te rog să-mi spui: vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da, spuse ea.

59

— Aleluia, spuse Gornt, cu inima uşoară, dar nu se clinti de lângă cămin.

Evantaiul se opri.

— Aleluia? murmură ea şi inima începu să-i bată ceva mai repede. Asta-i tot?

— O, nu, dar mai întâi spune-mi care sunt condiţiile tale.

Angélique râse.

— Trebuie să fie şi nişte condiţii?

— Am început să înţeleg cum îţi funcţionează mintea – câteodată.

— Când te îmbarci pe *Atlanta Belle?*

— În ultimul moment. Mai sunt atât de multe lucruri de discutat.

— Da. Edward, copiii vor fi crescuţi în religia catolică? Ne vom căsători într-o biserică catolică?

— Este o condiţie?

— O întrebare.

Gornt ridică din sprâncene, lăsându-şi mintea să alerge în sus şi în jos, vrând însă să se mişte cu prudenţă în această mare plină de stânci.

— Nu văd de ce nu, spuse el. Eu nu sunt catolic, aşa după cum ştii, dar dacă aşa vrei tu, e foarte bine.

Ultima mutare a jocului încă îl mai ameţea.

— Aleluia!

— Ce?

— O idee, numai atât! O să vorbim imediat despre asta. Acum, să lăsăm gluma deoparte, spuse el dojenitor. Condiţii? Ce este în căpşorul ăla al tău minunat?

Angélique se ridică în picioare. Se înălţă pe vârfuri şi îi atinse buzele cu un sărut delicat. Buzele ei erau moi şi respiraţia parfumată.

— Îţi mulţumesc că m-ai întrebat şi îţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut deja pentru mine.

Edward îşi lăsă mâinile pe şoldurile ei. Amândoi observară că trupurile li se potriveau perfect, deşi nici unul

nu voia să recunoască.

— Condiţiile?

— Spune-mi tu care sunt, Edward.

Acum, după ce răspunsese la întrebarea principală şi îi dăduse soluţia, nu se mai grăbea.

— Am să ghicesc trei dintre ele, spuse el amuzat şi dacă am dreptate mi le spui tu pe celelalte.

— De acord.

Ei îi făcea plăcere să-i simtă trupul tare lipit de al ei. Şi la fel de mult îi plăcea şi lui rotunjimea şoldurilor ei lipite de el, ceea ce-l împiedica să se concentreze. Făcu un efort. Atenţie, acesta este atuul ei major şi jocul a ajuns stadiul cel mai periculos: stabilirea viitorului. La naiba! E destul de uşor să faci sărutul să devină ceva mai serios, apoi să o răstorni şi s-o duci pe patul din camera de alături şi să pierzi – indiferent care ar fi rezultatul – chiar înainte de a ajunge până la uşă. Era mai excitant pentru el să se stăpânească, să aştepte momentul perfect – la fel ca şi cu Morgan Brock – să accepte faptul că o dorea pătimaş şi să lase dorinţa de o parte, să încerce în schimb să-i împrumute gândurile lui în minte. Trei condiţii? Eu ştiu cel puţin cinci, îşi zise el, dorind să câştige, simţind nevoia să câştige.

— Nu neapărat în această ordine, zise el. Una ar fi să renegociez cu succes şi să ridic suma la cel puţin, să zicem patru mii pe an. Alta ar fi să petrecem un timp la Londra şi la Paris, să zicem o lună la fiecare doi ani, şi punând la socoteală şi timpul cât durează călătoria, vreo şase luni în total. Apoi, banii din fondul lui Tess, indiferent cât va fi acesta, vor rămâne sub controlul tău, nu al meu.

Văzu că ochii încep să-i danseze şi Edward ştiu că a câştigat.

— Şi încă o altă condiţie, că trebuie să te iubesc la nebunie pentru totdeauna.

— Eşti aşa de deştept, Edward, ştiu că vom fi foarte fericiţi – zâmbetul acela straniu reveni pe chipul ei. Însă cinci mii ar fi mai bine decât patru, şi două luni mai bine decât una.

— Am să încerc să ajung la cinci, deşi nu pot să promit,

spuse el imediat, şi sunt de acord cu două luni la Paris, restul rămânând aşa. Ce mai este?

— Nimic important. Vom avea nevoie de o casă la Paris, dar când o vei vedea ai s-o îndrăgeşti şi tu. Nimic altceva, decât promisiunea că mă vei iubi.

— Nu e nevoie să-mi ceri asta, dar îţi promit.

Braţele lui se strânseră în jurul ei, ea se rezemă de el simţindu-se protejată, deşi nu era foarte sigură de el.

— Eşti mai atrăgătoare decât oricare altă femeie pe care am cunoscut-o, zise el. Asta e destul de grav, dar ai şi o minte uluitoare, iar stratagemele tale, nu, nu e un cuvânt potrivit, sclipirile tale de geniu… – pentru o clipă o ţinu departe de el şi privi adânc în ochii ei. Eşti uluitoare. Ce idee!

Angélique zâmbi şi nu-i îndepărtă braţele.

— Care?

— Căsătoria catolică.

— Ah!

— Da, ah! – Gornt râse. Tânăra mea doamnă isteaţă, este soluţia visurilor tale, pentru că împreună cu scrisoarea ta, am înţeles dintr-o dată ce hotărâre ai luat: o căsătorie catolică te îndepărtează pentru totdeauna din calea lui Tess. Pentru Tess o căsătorie în biserica catolică anulează complet căsătoria protestantă contractată pe mare, indiferent cât de legală ar fi ea, indiferent cât de legală este ea în faţa legii britanice.

Angélique chicoti, cuibărindu-se la pieptul lui.

— Adică vrei să spui că ai putea să mă convingi să mă căsătoresc cu tine şi după aceea, în calitate de protestant, eşti gata să faci un asemenea sacrificiu şi atunci fără îndoială femeia va fi fericită să-ţi dea tot ce doreşti, pentru noi amândoi, dacă cererile sunt rezonabile. Nu?

— Da – Gornt oftă. Ce cerere ai în gând?

— Nu foarte multe, dar Malcolm mi-a explicat o dată importanţa acestui Jockey Club, atât la Shanghai cât şi la Hong Kong şi mi-a spus că, atât la Shanghai cât şi la Hong Kong, cei mari din lumea afacerilor aici se adună. Prin influenţa ei ai putea să obţii postul de administrator al

unuia din ele şi un loc în consiliul de administraţie al celuilalt. Nu?

Gornt râse şi o îmbrăţişă.

— Eşti grozavă, doamnă. Pentru asta sunt gata să devin şi catolic.

— Nu e nevoie, dragă Edward.

— O să-ţi placă Shanghaiul. Acum ascultă şi condiţiile mele.

— Oh?

Fu încântat să vadă o umbră de îngrijorare în ochii ei, îşi ascunse plăcerea şi arboră o înfăţişare mai sobră. N-am nevoie să stabilesc nici un fel de condiţii prealabile, orice soţ are anumite drepturi inalienabile, cum ar fi posesiunea tuturor bunurilor materiale ale soţiei. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru această lume a bărbaţilor.

— Prima condiţie este să mă iubeşti din toată inima şi din tot sufletul.

— O, mă voi strădui, şi mă voi strădui să fiu cea mai bună soţie din lume, îl strânse mai tare în braţe. Altceva?

Simţi în vocea ei o umbră de îngrijorare şi râse:

— Asta-i tot, în plus să mă laşi să te învăţ bridge şi mahjong, şi nu vei mai avea niciodată nevoie de bani pentru rochii, nici de la mine, nici de la altcineva.

Angélique îl privi o clipă, apoi se întinse spre el. Sărutul pecetlui târgul, apoi el se eliberă simţindu-se prea încins.

— Abia mai pot aştepta, Angélique.

— Şi eu la fel.

— Acum trebuie să ne facem un plan, nu avem prea mult timp. Mai întâi obţine semnătura lui Sir William, cât mai repede cu putinţă. Iubita mea, sunt atât de fericit că ai acceptat propunerea mea de căsătorie.

Angélique simţea că-i vine să toarcă de fericire ca o pisică.

— Sunt mai fericită decât pot spune. Când te întorci rămânem aici sau mergem la Shanghai?

— La Shanghai, cât mai repede…, imediat ce Brock se duce la fund.

Edward o sărută pe nas.

— Ah, Brock. Eşti sigur? Eşti sigur în legătură cu ei? Tot viitorul nostru, totul depinde de asta, nu-i aşa?

— Şi de Tess, dar, sigur, dovezile mele sunt suficiente şi veninul ei va cimenta prăbuşirea lor, şi ea trebuie să-şi fi dat seama de asta căci altfel n-ar fi făcut nici măcar această ofertă mizerabilă. Dar chiar şi aşa trebuie să fim cu mare băgare de seamă, însă şase luni, de atâta timp am nevoie ca să te duc la Shanghai, reputaţia ta trebuie să fie neîntinată, Rothwell-Gornt trebuie să fie pus pe picioare, la fel şi finanţele tale. Trebuie să ne purtăm numai ca nişte buni prieteni. Te ador.

În loc de răspuns, îl strânse din nou în braţe.

— Ai obiceiul să semnezi un contract de căsătorie? întrebă el.

— Nu. Dar dacă vrei, putem semna.

Edward remarcă zâmbetul care ascundea şi promitea şi ascundea.

— Nu e nevoie, nu-i aşa? Suntem legaţi unul de altul, viitorul nostru e comun, suntem o singură entitate chiar de pe acum. Succesul depinde de acţiunea noastră comună şi de mine. Nu uita că Tess este abilă, vicleană şi nu se va lăsa păcălită: cu ea, târgu-i târg. Dar chiar şi aşa, îţi promit că vei obţine ceea ce doreşti.

Da, voi obţine, îşi zise ea.

Profund şocat, Sir William puse ultima din paginile scrise de André pe masă. Toate erau scrise în franceză chiar de mâna lui André.

— Dumnezeule, murmură el şi se foi în vechiul lui scaun uzat şi confortabil.

Încăperea era plăcută, în cămin ardea un foc vesel, perdelele erau trase ca să-l ferească de curent. Sir William se ridică în picioare. Se simţea foarte bătrân. Îşi turnă ceva de băut, apoi privi fără să-i vină să creadă la teancul de hârtii din faţa lui, se aşeză din nou jos şi începu să le răsfoiască. Ultima parte a scrisorii tatălui Angelicăi, bine lipită şi care sugera clar o stratagemă bine calculată pentru a-l atrage în cursă pe Malcolm Struan, alte pagini prezentau

detalii şi date cu privire la violul asasinului ronin de la Kanagawa şi moartea suspectă de la legaţia franceză, numele mamei-san care furnizase medicamentul, cum se plătise pentru ei cu *cerceii pierduţi* şi cum André ieşise cu barca în largul mării ca să distrugă probele – câteva prosoape, ierburile şi una dintre sticle, căci cealaltă rămăsese ca dovadă şi aştepta acum în sertarul biroului lui de la Legaţie. În scrisoarea de însoţire a documentelor, André spunea:

„Sir William, în momentul în care citiţi aceasta eu sunt deja mort. Aceste dovezi urmează a fi folosite în cazul în care voi muri de moarte violentă. Recunosc deschis că m-am folosit de ceea ce ştiam pentru a extorca bani de la Angélique, da, pentru a o şantaja, dacă vreţi să folosesc acest cuvânt, dar şantajul este un instrument diplomatic pe care şi dumneavoastră îl folosiţi, pe care îl folosim cu toţii. Vă ofer aceste informaţii, pentru că s-ar putea să fiu asasinat, sau să se aranjeze în aşa fel încât moartea mea să pară accidentală, nu neapărat de către ea, dar din cauza ei, cu ajutorul ei – şi un alt adevăr este şi faptul că sunt destui care ar fi gata să comită o crimă de dragul ei (Babcott, McFay, Gornt) – din cauza faptului că sunt singurul care ştiu şi am participat la crimele ei, deşi cuvântul este prea tare. Din cauza manevrelor ei am devenit o ţintă.

Paginile acestea vă oferă dovezile necesare pentru a-l prinde pe făptaş şi pentru a-l găsi pe adevăratul vinovat în cele din urmă. Nu nutresc nici un fel de sentiment de ură faţă de Angélique, m-am folosit de ea aşa cum am avut nevoie, dar nu m-am culcat niciodată cu ea. Dacă moartea mea pare accidentală, s-ar putea să nu fie. Iar dacă este, aşa să fie, mi-am făcut ultima spovedanie (deşi nu i-am spus nimic din toate acestea părintelui Leo) şi pornesc înaintea dumneavoastră în mare aventură – la fel de întinat ca cei mai mulţi dintre noi, mult mai întinat. Dumnezeu să-mi ajute. De ce v-am dat dumneavoastră toate acestea şi nu lui Henri? Chiar aşa, oare de ce?”

Scrisoarea era semnată şi se încheia brusc.

— Chiar aşa, de ce mie? murmură Sir William. Şi cum s-a putut ca această fată atât de alunecoasă să ascundă toate acestea atâta timp, să le ascundă şi faţă de Malcolm Struan, pentru numele lui Dumnezeu? Faţă de George şi Hoag, pentru numele lui Dumnezeu? Este imposibil, absolut imposibil, André şi-a pierdut minţile şi totuşi…

În afară de scrisoarea tatălui ei – dar şi aceea, scoasă din context ar putea fi o exagerare a realităţii – restul sunt numai părerile lui André, dacă nu mărturiseşte şi ea. Poveştile astea pot fi o ameninţare a unei minţi bolnave. Sigur că şi el o dorea. De câte ori nu observase cum i se scurgeau ochii după ea şi mai e şi întâmplarea aceea ciudată când Vervene l-a găsit la ea în cameră. Şi ce curios este că a folosit cuvântul *întinat,* aşa pe şleau când, chiar şi era, sărmanul de el.

Avu un fior. Seratard îi şoptise secretul lui André. Sifilisul era epidemic în toate straturile societăţii, în toate oraşele şi satele, la St. Petersburg, Londra, Paris, în palate la fel ca şi în cele mai prăpădite zone din Casbah, se putea lua în orice casă de târfe, sau de le orice Doamnă a Nopţii, în China sau în Lumea Plutitoare de aici.

Ah, André, de ce-a trebuit să-mi dai mie toate astea? E curios că ai murit aşa cum ai murit, mână în mână cu fata pe care ai cumpărat-o ca s-o distrugi. Ce nenorocire! Numai că noi suntem înclinaţi să credem că aceasta a fost alegerea ei. Moartea ta a fost un accident. Oare? Henri nu este sigur.

— Este foarte curios, William, îi spusese Henri în dimineaţa aceasta. Trupurile, sau, mai bine zis, scheletele, ca să fim mai exacţi, stăteau în aşa fel încât păreau morţi înainte de izbucnirea incendiului, nu se vedea nici un semn că ar fi încercat să scape, la nici unul din ei. Unul lângă altul, mână în mână. Sunt uimit pentru că, cu toate păcatele lui, André era un om de viaţă, o fire de supravieţuitor, iar în caz de incendiu acţionezi din instinct şi te străduieşti să scapi, nu rămâi acolo, nu se poate, nu e posibil.

— Şi atunci care e răspunsul?

— Nu ştiu. S-ar putea să fie vorba de o înţelegere de sinucidere care să se fi încheiat între ei doi înainte de izbucnirea incendiului. Otrava, nimic altceva nu s-ar fi potrivit. E drept că în ultima vreme devenise morbid, până aproape de limita nebuniei şi avea nevoie disperată de bani ca să plătească pentru fata aia. Dar, dincolo de toate acestea, André sinucigaş? Poţi să crezi aşa ceva?

Nu, André nu, îşi zise Sir William. A fost otrăvit, au fost otrăviţi amândoi. Iată, acum există un motiv pentru crimă. Dumnezeule mare, e oare posibil. Da, este. Oare cine?

Posomorât şi foarte tulburat, închise ochii. Cu cât încerca mai mult să răspundă la întrebare cu atât devenea mai tulburat. Uşa se deschise în linişte. Valetul lui Numărul Unu intră în încăpere, vru să-l salute, dar văzu paloarea şi îngrijorarea de pe chipul stăpânului şi ridică din sprâncene, îşi închipui că aţipise, aşa că îi turnă un whisky şi îl aşeză fără zgomot lângă el, pe masă. Îşi aruncă ochii pe scrisoarea lui André care era deasupra teancului, apoi părăsi încăperea la fel de neauzit precum intrase. Câteva clipe mai târziu se auzi o bătaie în uşă. Sir William tresări şi se trezi. Babcott îşi băgă capul înăuntru:

— Ai o clipă?

— O, bună, George, desigur – Sir William puse hârtiile într-un dosar conştient de fascinaţia pe care ar fi putut s-o trezească. Ia loc, vrei ceva de băut? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Babcott arăta mai obosit ca niciodată. Nu stau, am venit numai să-ţi spun că mă duc să dorm câteva ore. Până acum bilanţul indică trei victime din Mahalaua Beţivanilor, un barman australian şi doi vagabonzi, nu aveau nici un fel de hârtii – s-ar putea să mai fie şi alte trupuri printre ruine, dar cine ştie când vom termina de curăţat zona. Se pare că nimănui nu-i pasă prea mult de asta.

— Ce se aude cu satul şi cu Yoshiwara?

— Acolo nu vom şti niciodată nimic – Babcott căscă. Se pare că ei consideră statisticile de felul acesta un fel de secret naţional. Nu le putem face o vină din asta, noi suntem străini. Cred că nu au fost prea mulţi morţi, la fel ca

şi în Yoshiwara noastră. Ai auzit că fiecare han are o pivniţă de refugiu?

— Foarte deşteaptă treabă. Ar trebui să facem şi noi la fel.

— Îmi pare rău de André,… spuse Babcott şi lui Sir William îi veni imediat în minte un alt gând…, am avut mare noroc că n-au fost surprinşi acolo mai mulţi din oamenii noştri. Nu ştiu cum a reuşit Phillip să scape cu viaţă. William, este foarte şocat de pierderea fetei. Ce-ar fi să-i dai câteva săptămâni de concediu, să-l laşi să se ducă la Hong Kong sau la Shanghai?

— Munca e cel mai bun remediu şi, oricum, am nevoie de el aici.

— Poate că ai dreptate – alt căscat. Dumnezeule, ce obosit sunt. Ştii că Hoag pleacă cu nava din seara asta?

— Mi-a spus ceva mai devreme. Zicea că te-a întrebat şi ai spus că nu ai nevoie de el. Presupun că Tess i-a poruncit s-o informeze imediat ce va afla… dacă e însărcinată sau nu.

— Da. Dar e vorba şi de o chestiune personală: l-a apucat dintr-o dată dorinţa de a pleca în India, e convins că acolo îşi va găsi fericirea. Sper şi eu, căci e un doctor bun, vorbeşte prea mult – ridică din sprâncene şi-şi ascunse alt căscat. Ţi-a spus ce era în scrisoarea lui Tess?

— Către Angélique? Nu. Mi-a spus că nu i-a arătat-o. E greu să te descurci în toată chestia asta – spuse Sir William privindu-l intens. A fost Skye pe aici mai devreme, nici el n-a zis nimic, numai că Angélique mă ruga să-i certific autenticitatea semnăturii pe o scrisoare pe care i-o trimitea lui Tess Struan.

O parte din oboseala lui Babcott se spulberă.

— Eu nu voi face decât să certific autenticitatea semnăturii. Sincer să fiu, nu vreau să ştiu despre ce e vorba.

Babcott oftă şi căscă din nou.

— Îmi pare aşa de rău pentru ea, aş dori s-o pot ajuta, să fac ceva, orice…, o fată aşa de drăguţă şi aşa de nedrept lovită. Şi ea şi Malcolm. Ei, păi mă duc, mă bucur că

Angélique încă nu ne părăseşte, o să fie o soţie minunată pentru cine o va lua. Ne vedem peste câteva oare.

— Somn uşor şi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Apropo – spuse Sir William, căci nu voia să-l lase să plece, dar se temea în acelaşi timp că va fi tentat să-i arate confesiunea lui André ca să-i ceară un sfat. Când îl mai vezi pe Anjo?

— Peste o săptămână sau două, după ce termină tot laudanumul, fără el va fi un om extrem de nefericit.

— Nu mai are nici o speranţă?

— Nu. Nu mai rezistă decât câteva luni, analizele sunt foarte precise. E putred tot pe dinăuntru. Omul nostru e Yoshi – urmă încă un căscat dureros. Crezi că Anjo a pus focul, Yoshi, sau amândoi?

Îl urmări cu privirea pe Babcott care se îndrepta anevoie spre uşă.

— George, din punct de vedere medical, dacă o femeie este sub efectul sedativului, ar putea un bărbat s-o violeze şi ea să nu ştie?

Babcott clipi din ochi şi se întoarse brusc. Oboseala îi dispăruse ca prin farmec.

— Dar de ce naiba întrebi asta?

— Mi-a venit aşa în minte când ai vorbit de laudanum. Acum câteva zile Sergheiev mi-a ţinut o teorie despre droguri, despre părţile lor bune şi despre cele rele. Spune-mi, s-ar putea întâmpla aşa ceva?

După o pauză, Babcott dădu afirmativ din cap, fără să creadă pretextul lui. Ştia cât de subtilă este mintea lui Willie şi se întreba oare ce se ascunde sub această întrebare, dar era prea inteligent ca să mai întrebe încă o dată.

— Dacă doza a fost suficient de mare şi bărbatul nu s-a purtat ca un sălbatic, da, se poate, nu e nici o problemă.

Mai aşteptă puţin, dar Sir William se mulţumi doar să dea din cap gânditor, aşa că Babcott făcu un semn cu mâna şi ieşi. Sir William deschise încă o dată dosarul. Degetele îi tremurau în timp ce citea scrisoarea de însoţire a lui André.

Este cât se poate de clar. Drogul din Kanagawa este cel

care a declanşat lanţul evenimentelor, drogul lui George. Dacă s-ar fi trezit, omul acela ar fi omorât-o, în privinţa asta nu încape nici un dubiu. Aşadar, a fost salvată, dar şi distrusă. Dar, oare de ce n-a ucis-o omul acela şi a lăsat-o în viaţă? Nu are nici o logică, oricum ai lua-o. Şi ce s-a întâmplat la Legaţia franceză a doua oară, când s-a întors? Dacă n-ar fi fost George…

Şi George? Dacă i-a dat un drog atât de puternic ca s-o ajute să doarmă, să-şi păstreze minţile, sigur că putea la fel de uşor să-i facă acelaşi lucru şi lui André, ca să îndepărteze un şantajist de lângă femeia pe care o iubeşte în mod clar. O supradoză din acelaşi drog. George Babcott? Dumnezeule mare, se vede că am început să-mi pierd minţile. Imposibil să facă el una ca asta! Oare, chiar aşa?

Şi Angélique, imposibil să fi făcut ea toate astea!

Oare, chiar aşa?

Ce dracu' să fac?

60

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, spuse Bertram, domnişoara Angélique este aici.

— Pofteşte-o înăuntru. Apoi poţi pleca. Cina este la nouă. Ai grijă ca *Belle* să nu plece fără depeşele mele.

— Da, domnule. Este numai dânsa, domnul Skye n-a venit.

Sir William se aşeză mai comod pe scaunul lui vechi: era obosit şi nu se simţea bine. Dosarul lui André era pe masă cu faţa în jos. Angélique intră, la fel de atrăgătoare fizic ca întotdeauna, dar cumva schimbată, diferită. Chipul ei era liniştit şi arbora o expresie pe care n-o putea descifra. Purta o jachetă, bonetă şi mănuşi. Negrul îi vine bine, îşi zise el, îi scoate în evidenţă albeaţa pielii, este atât de tânără şi de frumoasă, mai frumoasă decât Vertinskaia. Curios, oare a plâns?

— Bună seara, Angélique, cum te mai simţi?

— Oh, foarte bine, mulţumesc, spuse ea, cu o voce egală, eliberată. V-a spus domnul Skye că aş dori să-mi autentificaţi o semnătură în seara aceasta?

— Da.

Sir William se duse spre biroul lui neputându-se concentra cum trebuie din cauza imaginilor pe care i le sugerase André atât de viu.

— Eu…, te rog, ia loc, Angélique se conformă şi în timp ce Sir William se uita la ea, o altă umbră trecu peste ochii ei frumoşi. Ce s-a întâmplat? întrebă el blând.

— Nimic, eu…, în după-amiaza aceasta am auzit despre André că a fost omorât. Aş fi venit mai devreme, dar… cu un efort vizibil alungă gândul acesta, scoase un plic din poşetă şi întinse hârtia pe masă.

— Cum trebuie să semnez, vă rog?

Sir William îşi încrucişă degetele, tulburat din nou, atât de repede, căci spectrul lui André invadase încăperea – nu din dorinţa lui.

— Nu ştiu foarte sigur. Am înţeles de la Skye că ai fost

de acord cu Tess Struan, printre alte condiţii, să renunţi şi la titlul de *doamnă?*

— Vă rog, puteţi să citiţi scrisoarea dacă doriţi, spuse ea calm.

— Mulţumesc, dar nu este necesar, zise el, rezistând impulsului copleşitor de a citi scurtul document. Ceea ce stabiliţi între voi două nu e treaba mea, decât dacă ai nevoie de sfatul meu.

Angélique dădu din cap, absentă.

— Atunci..., Skye are o teorie cu privire la legalitate, nu sunt foarte sigur dacă e corect, dar nu văd nici un inconvenient. Renunţ la titlul de *doamnă* pentru totdeauna. Dar, aşa cum a subliniat el pe bună dreptate, asta numai după ce voi fi semnat, aşa că cel mai bine ar fi să semnez doamna Angélique Struan, născută Angélique Richaud şi în felul acesta se acoperă toate posibilităţile.

Sir William o urmări cum se concentrează, în timp ce capul îi era plin de povestea aceea cutremurătoare pe care i-o istorisise André de dincolo de mormânt. Nu se poate să fi ascuns atât de multe de noi, e imposibil.

— Iată, zise ea. S-a făcut.

— Mă simt obligat să te întreb: eşti sigură că faci ce trebuie – nimeni nu te obligă să semnezi acest document, indiferent ce ar conţine el.

— Semnez liberă şi nesilită de nimeni. Ea..., ea mi-a oferit un aranjament, Sir William. Adevărul este că..., adevărul este că e foarte corect. Unele din clauze nu sunt bine formulate, dar se pot ameliora, poate se vor ameliora, dar Malcolm era fiul ei, are dreptul să fie îndurerată şi... nedreaptă.

Angélique se ridică, puse scrisoarea în poşetă dorind să plece cât mai repede, dar să şi rămână în acelaşi timp.

— Mulţumesc.

— Mai stai puţin. Ai fi de acord să cinăm mâine seară împreună, câţiva dintre noi? Mă gândeam să-i invit pe Jamie şi domnişoara Maureen.

— Da, sigur, vă mulţumesc, aşa cred, dar eu..., sunt foarte drăguţi şi ea e atât de dulce. Se vor căsători, ce

credeţi?

— Dacă n-o ia, e un prost, o să i-o sufle imediat alţii.

Înainte să se poată stăpâni, spuse:

— Ce păcat de André, nu-i aşa? Ţi-a spus Henri cum a fost găsit?

Văzu cum ochii fetei se umplu brusc de lacrimi şi-şi pierde controlul.

— Iartă-mă, n-am vrut să te întristez.

— Nu m-aţi întristat, sunt deja atât de tristă…, nu pot… încă nu pot…, Henri mi-a spus cam acum o oră, cum ea şi André, împreună…, a fost voinţa Domnului, atât de trist, dar şi de minunat.

Angélique se aşeză şi-şi şterse lacrimile, amintindu-şi cum fusese mai-mai să leşine, iar după ce plecase Henri fugise la biserică şi îngenunchease în faţa statuii fecioarei Maria, biserica se schimbase mult, arăta urât fără acoperiş, dar lumânările erau aprinse ca întotdeauna, era pace ca întotdeauna. Şi adusese mulţumiri sincere, frenetice, pentru că fusese eliberată din această robie, şi cu o revelaţie bruscă, din toată inima, mulţumi şi pentru că fusese eliberat şi el, André, la fel ca şi ea. Acum înţeleg. O, Maică prea fericită, mulţumesc că ne-ai binecuvântat, mulţumesc că te-ai milostivit de mine şi că te-ai milostivit de el, el este cu ea şi este împăcat, el care nu a cunoscut împăcarea pe pământ, dar acum este liniştit în braţele tale, s-a făcut voia ta…”

Ochii ei abia dacă îl mai zăreau pe Sir William prin perdeaua de griji şi recunoştinţă.

— Henri mi-a vorbit despre boala lui André. Sărmanul om, ce cumplit lucru să fie aşa de tare îndrăgostit, căci aşa era, ştiţi şi dumneavoastră. André a fost drăguţ cu mine şi, ca să fiu sinceră, zise ea simţind nevoia să spună adevărul cu voce tare, a fost şi îngrozitor, dar mi-a fost, totuşi prieten. Era pur şi simplu nebun după Hinodeh, pentru el nu mai conta nimic altceva, aşa că trebuie iertat. Aţi văzut-o vreodată?

— Nu, niciodată, nici măcar nu ştiam cum o cheamă – deşi se hotărâse să lase treburile baltă, Sir William nu se

putu stăpâni şi întrebă: De ce a fost îngrozitor?

Angélique luă batista şi-şi şterse lacrimile, vorbind apoi cu o voce tristă, dar fără supărare.

— André ştia de tatăl şi de unchiul meu şi s-a folosit de ceea ce ştia şi de alte lucruri ca să mă facă datoare faţă de el şi îmi cerea mereu bani pe care eu nu-i aveam şi îmi făcea promisiuni nebuneşti şi, ca să fiu sinceră, mă şi ameninţa.

Privi întrebător spre el şi în ochii ei nu se vedea nici urmă de viclenie căci era sinceră şi recunoscătoare lui Dumnezeu şi Sfintei Fecioare pentru că-i eliberase, pe el şi pe ea, iar trecutul murise o dată cu el, cu toată murdăria lui.

— Aşa a fost voia Domnului, spuse ea uşurată. Sunt tristă şi bucuroasă, oare de ce nu putem uita cele rele şi să ne amintim numai de cele bune. E destul de rău pe lume şi aşa, nu credeţi?

— Da, aşa este, spuse el, cu o compătimire nedisimulată, având în ochi portretul Vertinskăi. O, da!

Această clipă de emoţie, atât de rară la el, îi atinse o coardă din suflet şi, înainte să-şi dea seama ce face, îşi expuse temerea cea mai profundă:

— Dumneavoastră sunteţi un om înţelept şi trebuie să spun lucrul acesta cuiva, mă simt mai curată ca oricând, dar mă necăjesc din cauza lui Malcolm al meu, nu mai am nimic de la el, nici fotografia aceea la dagherotip. N-a ieşit nici un portret, nimic, şi parcă îi uit până şi trăsăturile. Cu fiecare zi mai mult. Mi-e teamă că o să mi se şteargă din minte cu totul – spuse ea cu lacrimi şiroind în tăcere, şezând în faţa lui fără putere să se mişte. Era ca şi când nici n-ar fi existat vreodată, şi toată această călătorie lungă în spaţiu şi în timp şi Yokohama, sunt toate ca un théatre macabre. Sunt căsătorită, dar nu sunt căsătorită, sunt acuzată de lucruri înfiorătoare care nu s-au întâmplat niciodată şi pe care nu le-am gândit şi nu le-am intenţionat niciodată, nevinovată, dar şi vinovată, sunt urâtă de Tess, când eu n-am vrut să fac decât bine, cât mai mult bine pentru Malcolm, o da, ştiam că este o partidă excelentă şi

că tatăl meu nu-mi putea oferi nimic, că eu nu eram o partidă, aşa presupun, dar n-am făcut nimic ca să-l constrâng, sau să-l ademenesc, el m-a iubit şi a vrut să se căsătorească cu mine, iar eu m-am străduit din răsputeri să-l ajut, jur că aşa am făcut, şi acum, când el a murit, mă străduiesc să fiu cât mai înţeleaptă, dar sunt singură şi el s-a dus şi eu trebuie să mă gândesc la viitor şi mi-e frică, sunt înspăimântată, eram un copil când am venit aici, acum sunt atât de schimbată, totul s-a desfăşurat mult prea repede, şi cel mai rău este că nu pot să-mi amintesc chipul lui, îmi scapă din memorie şi dispare…, sărmanul Malcolm.

61

Era în amurg, la marginea Ţării Nimănui, la adăpostul unei case pe jumătate refăcute din sat, se mişcă o umbră. Apoi încă una. Doi oamenii se strecurau furiş şi aşteptau. Undeva, în mijlocul satului şi printre colibe reconstituite parţial se auzi un copil scâncind, dar fu imediat făcut să tacă.

Acolo unde fusese cândva Ţara Nimănui, acum se înălţau grămăjoare şi văi de gunoaie, cele mai multe arse. Ceea ce mai rămăsese se afundase mai adânc în pământ şi acum totul era acoperit cu un strat de cenuşă, deasupra căruia se înălţau fuioare de fum. Numai marginea de cărămidă a puţului se vedea foarte bine. Prima umbră se dovedi a fi a lui Phillip Tyrer, care alergă spre gura puţului, fugind aplecat şi aşezându-se apoi pe vine lângă el.

Examină cu grijă împrejurimile. După câte îşi dădea seama, nu-l văzuse nimeni. Dincolo de drum, Mahalaua Beţivilor nu era decât o grămadă de resturi fumegânde şi forme contorsionate, câteva focuri izolate încă se mai puteau zări, pe alocuri se vedeau şoproane şi adăposturi temporare din pânză de cort. Erau şi câţiva bărbaţi pe acolo, cei mai mulţi zgribuliţi de frig şi certăreţi, aşezaţi pe butoaie răsturnate şi beau bere încălzită şi băuturi tari.

Phillip se aplecă cu grijă pe deasupra marginii puţului şi fluieră. De jos se auzi un fluierat de răspuns. Phillip se aşeză din nou pe vine şi dădu drumul unui căscat nervos. Într-o clipă, o mână se apucă de cărămizile de sus. Apăru apoi capul lui Hiraga. Phillip îi făcu semn să se apropie. Hiraga se aşeză pe vine în tăcere, alături de el, apoi apăru şi Akimoto. Amândoi purtau haine vătuite şi kimonouri peste nişte pantaloni largi şi-şi duceau săbiile camuflate în hainele de schimb. Se aşezară îngrijoraţi pe vine în momentul în care trei bărbaţi de pe partea Mahalalei Beţivanilor începură să traverseze drumul în apropierea locului unde fusese aleea şi o luară apoi în jos, spre resturile depozitului. Unul din ei fredona un cântec

marinăresc. Mult timp după ce oamenii dispărură din vedere, vocea lui baritonală mai continua încă să fie adusă de vânt.

— Urmează-mă, dar ai grijă!

Tyrer fugi înapoi spre sat şi se opri alături de celălalt bărbat care stătea la adăpostul unei case pe jumătate refăcute – Jamie McFay. Când fură siguri că nu-i ameninţă nici o primejdie, Hiraga şi Akimoto li se alăturară, mişcându-se mult mai sprinten şi mai silenţios decât ei.

— Aici, repede, spuse Jamie McFay.

Deschise sacul şi le întinse nişte uniforme de marinari, căciuli de lână şi pantofi. Se schimbară şi-şi puseră hainele proprii în sacul pe care Akimoto şi-l aruncă pe spate. Tyrer văzu cum Hiraga îşi strecoară un pistol cu două ţevi în buzunar. Totul durase numai un minut sau două. Jamie îi conduse pe unde fusese cândva uliţa principală a satului – şi unde avea să fie din nou, foarte curând. Simţeau ochi privindu-i din toate părţile. Deasupra lor, luna ieşi din nori pentru clipă. Hiraga şi Akimoto încremeniră automat, ca nişte umbre, blestemând în gând neglijenţa celorlalţi doi. Luna dispăru şi ei îşi continuară drumul.

Locuinţa lui shoya era pe trei sferturi reconstruită, prăvălia din faţă pustie, dar spaţiile de locuit din spate păreau provizoriu amenajate şi locuibile. Jamie îşi făcu loc printr-o grămadă de fasole şi pereţi shoji şi bătu la o uşă improvizată. Uşa se deschise şi el intră. Ceilalţi îl urmară în întuneric. Uşa se închise.

Într-o clipă fu scăpărat un chibrit şi se aprinse o lampă. Shoya era singur, pământiu la faţă de oboseală şi de frica pe care încerca din răsputeri să şi-o ascundă. Pe măsuţa joasă erau sticle de saké şi puţină mâncare. Hiraga şi Akimoto înfulecară imediat ca nişte lupi flămânzi toată mâncarea şi goliră într-o secundă două din sticlele de saké.

— Îţi mulţumesc, shoya, n-am să te uit, spuse Hiraga.

— Uite aici, Otami-sama, shoya îi dădu o pungă mică, conţinând monezi. Ai aici o sută de obani de aur şi douăzeci de dolari mexicani.

Pe masă era pregătită o pensulă cu călimara alături,

Hiraga semnă o chitanţă.

— Şi vărul meu.

— Îmi pare rău, asta este tot ce am putut face aşa de repede, spuse shoya aruncând o privire prelungă, piezişă spre Jamie, pe care ceilalţi n-o observară.

— Nu contează – Hiraga nu-l crezu, dar Akimoto nu avea credit şi nu avea pe nimeni să-i plătească un eventual împrumut aşa cum avea el. Mulţumesc. Şi te rog să ai grijă ca garantul meu să primească asta.

Îi dădu un mic sul. Era un mesaj dureros, cifrat de rămas bun către tatăl şi mama lui, în care le expunea planul şi le dădea veşti despre Sumomo. Pentru mai multă siguranţă, nu conţinea nici un fel de nume reale. Hiraga zise în engleză:

— Taira-sama, gata. Aici terminat.

— Gata, Jamie? întrebă Phillip care avea un sentiment ciudat, un fel de greaţă şi ameţeală despre care nu ştia dacă este provocată de emoţie, sau de spaimă, de oboseală, sau de disperare.

De când cu incendiul, chipul lui Fujiko îi apărea mereu în minte, gemând cuprinsă de vâlvătăi.

— Mai bine să ne grăbim, Otami-sama, îi spuse el lui Hiraga.

Căzuseră de acord să nu-i mai spună niciodată nici Hiraga, nici Nakama.

— Trageţi-vă căciulile mai pe faţă.

— Domo, shoya, mataneh. Mulţumesc shoya, noapte bună.

Ieşi doar Tyrer în stradă. După ce se asigură că totul e în ordine, le dădu semnal celorlalţi.

— Mergi tu înainte, Jamie, şopti el.

Cuprinşi brusc de panică se retraseră în umbră când o patrulă de grenadieri se apropie şi trecu apoi pe lângă ei. Trăgând din nou aer în piept, Tyrer murmură:

— Umblă după jefuitori, hoţi, wakarimasu ka?

— Wakarimasu.

Jamie porni grăbit înainte, strecurându-se printre grămezile de moloz spre digul de pe partea cealaltă a

promenadei, în apropiere de locul unde se aflase cândva clădirea ziarului *Guardian.* Mulţi oameni rătăceau pe acolo, căscând gura la dărâmăturile din sat, din Yoshiwara şi din Mahalaua Beţivanilor, sau numai aşa, pierzând vremea, căci era prea devreme ca să se ducă la culcare. Recunoscându-i pe unii din ei, încetini pasul, nevrând să le atragă atenţia. Dimitri era şi el printre ei şi se îndrepta spre casă, zâmbind înciudat. În dimineaţa aceasta Dimitri îl căutase ca să-i spună că o găsise pe Nemi mai devreme, că era bine, avea câteva arsuri superficiale.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, Dimitri.

— Primul lucru care m-a întrebat a fost: Jami-san bine? I-am spus că da şi mi-a spus să te îmbrăţişez din partea ei. Apoi i-am transmis mesajul tău, că ai s-o cauţi cât mai curând cu putinţă.

— Mulţumesc, mi-ai luat o greutate de pe inimă. Mi-era teamă să nu se fi prăpădit. Până la urmă am găsit hanul ei, dar era numai o grămadă de cenuşă, inclusiv casa noastră. N-am găsit pe nimeni… Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Ţii minte ce te-am…

— Ţin minte, dar trebuie mai întâi să stau de vorbă cu ea. Doar nu e o mobilă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Hei, ia-o încet, bătrâne, n-am vrut să zic nimic rău…

Jamie oftă şi se strecură printre resturile unei distilerii de saké. Nu mai era mult până la promenadă. Dimitri e un băiat destul de bun, dar Nemi e ceva mai aparte, îşi zise el şi…

— Oh, Dumnezeule, priviţi! arătă cu mâna.

Un grup de samurai făcuseră un foc lângă dig, şedeau pe vine în jurul lui şi pregăteau ceai. Cântări repede alternativele. Nu era nici una.

— N-avem încotro, veniţi încoace.

Când ajunseră la promenadă, Lunkchurch apăru din întuneric clătinându-se.

— Jamie, zise el posomorât, ce-ai de gând să faci? Eşti terminat la fel ca şi mine… – îi aruncă o privire lui Phillip şi nu-i băgă în seamă pe ceilalţi doi, nişte marinari asiatici obişnuiţi cum erau mulţi din flota comercială… E o

ticăloşie…

— Poate că n-o să fie aşa de rău, Bamaby. Am eu câteva idei. Te caut mâine.

Jamie îl dădu la o parte şi păşi pe dig, îşi ridică politicos pălăria către samurai şi către ofiţerul care îi răspunse absent. Stâlpii rahitici ai pontonului şi scândurile înaintau vreo cincizeci de metri în largul mării. Inima i se opri în loc. Cuterul nu era acolo. Nu se vedea nici unul apropiindu-se de la digul lui Struan, dinspre nord. Departe, în larg, *Atlanta Belle* era luminată toată şi în jurul ei o mulţime de bărci care veneau şi plecau.

Mai devreme în cursul după-amiezii, Jamie îl rugase pe MacStruan să-i împrumute cuterul pentru seara aceasta, ca să-i facă o scurtă vizită căpitanului Johnny Twomast de pe *Atlanta Belle,* un vechi prieten al lui. Phillip, după ce-l părăsise pe Sir William, care îi confirmase presupusa moarte a lui Hiraga, alergase într-un suflet la el. Bâlbâindu-se de emoţie, Phillip îi spuse, spre marea lui bucurie, că Hiraga era în viaţă, ascuns într-un puţ din Mahalaua Beţivilor, îi povesti cum îi salvase viaţa noaptea precedentă şi îi expusese planul lui de a-l salva.

— Îl strecurăm pe furiş pe navă, pe *Belle,* şi nimeni n-o să afle nimic.

— E în viaţă? Am auzit că a murit în incendiu. Deci e în viaţă!

— Da. Tot ce avem de făcut este să-l strecurăm la bordul navei.

— Am să-l rog pe Johnny Twomast să-i ascundă, dar numai dacă obţii aprobarea lui Willie. Hiraga este totuşi un ucigaş…

— Hiraga e mort, Nakama, Hiraga, totuna. Oficial e mort. Aşa a spus Willie şi sergentul a confirmat moartea lui în incendiu. Asta e cea mai bună soluţie: să-l facem scăpat pe o navă – şi merită să fie salvat! Nu facem altceva decât să ajutăm doi studenţi samurai să vadă lumea, lumea noastră, timp de un an sau doi. Pe unul din ei îl cheamă Otami!

— Dacă suntem prinşi, Willie va scuipa sânge, sângele

nostru!

— Nu se poate să fim prinşi. Otami e Otami, e numele lui adevărat şi mi-a vorbit despre tine şi despre shoya că aţi pus la cale fel de fel de afaceri, tu vei fi cel care va avea de câştigat când se va întoarce, toţi vom avea numai de câştigat. Trebuie să-l ajutăm.

În cele din urmă, Jamie fusese de acord şi-l vizitase şi pe shoya, cu care aranjase împrumutul pentru care tot el se pusese garant. Între timp soarele apunea. La apusul soarelui, Tyrer se dusese la puţ ca să-i pregătească pe Hiraga şi pe Akimoto şi acum aşteptau cu toţii pe dig.

— Unde e cuterul, Jamie? întrebă Tyrer nervos.

— O să vină.

Simţindu-se foarte expuşi primejdiilor, cei patru bărbaţi aşteptau la marginea digului, lângă treptele care tremurau, spălate de apa mării, conştienţi cu toţii de apropierea deosebit de periculoasă a samurailor, al căror căpitan se plimba alene în sus şi în jos.

— Taira-sama, aminteşti căpitanului ăsta? El din patrulă. Aminteşti de el, căpitan de la poartă, şopti Hiraga.

— Care poartă?

— Din Yedo. La Casa voastră mare din Yedo. Când întâlnit prima oară.

— Ah, Dumnezeule! acum totul îi reveni în minte – samuraiul acela dur, care insistase să facă percheziţie în Legaţie când ei erau înconjuraţi cu toţii şi încuiaţi pe dinăuntru, înainte de evacuare, iar Hiraga scăpase dus pe o targă, camuflat şi deghizat în bolnav de vărsat negru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jamie.

Tyrer îi spuse. Peste umărul lui Tyrer, Jamie vedea cum ofiţerul se uită la ei. Neliniştea îi crescu.

— E al naibii de curios.

— Acum îl recunosc şi eu, spuse Tyrer, ar fi mai bine să… Uite a venit!

Cuterul ieşea din întuneric, cu luminile de drum aprinse, dar slabe.

Nostromul le făcu semn cu mâna, iar ei îi răspunseră. Valurile formate împrejurul stâlpilor îi stropiră.

— Urcaţi-vă la bord cât mai repede, spuse Jamie, din ce în ce mai emoţionat.

Phillip îl convinse că Hiraga nu era un ucigaş, ci un luptător pentru libertate, iar, în ceea ce-l privea, înţelesese deja cât de util putea să le fie Hiraga pe viitor. Era acum şi mai convins că un shishi vorbitor de limbă engleză îi putea fi de mare folos în viitor ca prieten, mai ales lui, care îl îndrumase şi îl ajutase încă de la început. Pregătise un dosar cu toţi oamenii pe care urma să-i cunoască în Anglia şi Scoţia, unde să se ducă, ce să vadă şi voia să-i explice toate acestea înainte ca nava să ridice ancora. Phillip e un geniu, chicoti el în sinea lui, aruncă o privire în spate şi văzu că ofiţerul samurai se îndrepta cu pas ferm spre digul lor.

— Isuse Cristoase, ticălosul vine la noi!

Se uită la samurai, apoi aruncă o privire la cuter. Era imposibil să ajungă înaintea samuraiului.

— Suntem terminaţi.

Hiraga ajunsese la aceeaşi concluzie. Trăgea deja de kimonourile în care le erau ascunse săbiile.

— Akimoto, îl ucidem.

— Staţi! Ia asta! Tyrer îi întinse grăbit lui Hiraga un plic mare care conţinea scrisori de prezentare către tatăl şi unchiul său, către un avocat şi către decanul universităţii sale.

— Voiam să-i explic pe cuter, dar acum nu mai e timp, Jamie, fă-o tu în locul meu, spuse el în grabă.

Privi intens spre Hiraga, ultima oară, şi-i întinse mâna.

— Mulţumesc, am să fiu întotdeauna prietenul tău, să te întorci cu bine.

Simţi strângerea puternică, văzu pentru o frântură de clipă şi un zâmbet, apoi se întoarse să-şi întâmpine duşmanul, simţind o sudoare rece pe spate. Căpitanul străbătuse deja o jumătate de dig, când Tyrer se înfipse în mijlocul drumului şi se înclină cu multă solemnitate. Omul mârâi, ezită o clipă cu mâna pe sabia lungă, apoi răspunse la plecăciune. Când încercă să treacă mai departe, Tyrer mai făcu o plecăciune şi spuse în cea mai bună japoneză de

care era în stare, într-un stil intenţionat greoi şi bombastic.

— Ah, domnule ofiţer, doresc să vă spun cât de bine au luptat samuraii dumneavoastră cu focul. Vă amintiţi de mine de la Yedo, nu-i aşa? Vă rog să mă iertaţi, dar, în numele stăpânului meu, marele gai-jin din Japonia, vă rog să acceptaţi mulţumirile noastre pentru că ne-aţi ajutat să ne salvăm toate casele.

— Da, mulţumesc, acum vreau să văd.

— Să vedeţi? Ia priviţi, domnule ofiţer! – Tyrer făcu un semn spre oraş indicând zona de jur-împrejur devastată de foc, în timp ce japoneza lui devenea din ce în ce mai jalnică, cu fiecare încercare a samuraiului de a trece mai departe. Vedeţi ce făcut foc…

— La o parte! strigă în cele din urmă samuraiul furios, respiraţia îi mirosea puternic a *daikung,* hrean. Mişcă-te!

Dar Tyrer se făcu că nu înţelege şi întinse braţele blocându-i drumul şi străduindu-se să arate că nu o face intenţionat. Avu mare grijă să nu-l atingă în timp ce-i povestea ce dezastru fusese şi cât de bine se comportaseră samuraii – Jamie şi ceilalţi erau în spatele lui, aşa că nu-şi putea da seama cât timp mai are. Ofiţerul răcni o dată:

— Baka!

Chipul i se schimonosi de furie, şi Tyrer se pregăti să primească lovitura, dar în secunda aceea îl auzi pe Jamie strigând:

— Dă-i drumul pentru numele lui Dumnezeu! şi fu azvârlit cu brutalitate la pământ de samuraiul care o luă la fugă spre cuter.

Gâfâind, Tyrer se adună de pe jos, lac de sudoare, dar şi uşurat, văzând cuterul care executa o voltă rapidă, cei trei se ghemuiseră în cabină, nostromul era la cârmă, iar luminile din cabină se stinseseră imediat, în secunda în care samuraiul ajungea la capătul digului şi răcnea la ei să se întoarcă. Dar răcnetele lui fură acoperite de zgomotul motorului. Cu o secundă înainte ca luminile să se stingă, iar Hiraga şi Akimoto să se întoarcă cu spatele, Tyrer avu senzaţia că le văzuse clar chipurile – dacă le văzuse el, înseamnă că le văzuse şi samuraiul. Imaginaţia mea

înfierbântată, îşi spuse Phillip şi o luă înapoi pe dig, cât putu mai repede. Îşi ridică politicos pălăria când trecu pe lângă samuraii din jurul focului, care îi răspunseră în silă, iar în momentul în care auzi în japoneză: „Tu, acela de-acolo, vino încoace!”, fusese deja înghiţit de mulţime. Când se simţi mai în siguranţă, o luă la goană şi nu mai respiră decât în momentul în care ajunse la liman, în incinta Legaţiei.

— Dumnezeule mare, Phillip, spuse Bertram, holbându-se la el, sărmanul de tine, ce-ai păţit?

— Du-te… de-a dura, spuse Tyrer, care nu-şi revenise din spaimă.

— Şi de ce ar face asta? întrebă Sir William din uşa biroului lui, cu chipul întunecat şi vocea aspră.

— O, vă rog să mă iertaţi, am spus numai aşa… în glumă.

Sir William mormăi iritat:

— Phillip, te-ai prostit de tot. Unde naiba umbli? Pe biroul meu este o notă cu specificaţia URGENT din partea administraţiei Bakufu pe care trebuie s-o traduci, o depeşă pentru Sir Percy, pe care s-o copiezi şi care trebuie să plece cu *Atlanta Belle* în seara asta, patru cereri de asigurare care trebuie ştampilate şi timbrate – eu le-am semnat şi le-am aprobat deja. După ce termini toate astea, vino la mine. Am să fiu aici sau pe dig, să-i conduc pe pasageri. Ei bine, ce stai aşa? Grăbeşte-te!

Sir William se duse înapoi în biroul său, închise uşa şi se rezemă de ea. Ochii i se duseră inexorabil spre dosarul lui André, aflat pe birou. Tristeţea îl cuprinse din nou. După ce plecase Angélique, rămăsese nemişcat o oră sau două, încercând să ia o hotărâre corectă, căci era vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte. Mintea îi rătăcise prin labirintul propriei experienţe: de când fusese copil în Anglia, apoi la postul din Paris, la St. Petersburg, la casa lui de acolo, la grădina în care răsunase râsul vesel al Vertinskăi, primăvara şi vara şi toamna şi iarna, cât de mult o iubea. Înapoi în Anglia, în misiune pe câmpurile de luptă din Crimeea, printre culoarele de fum înecăcios care îl

înspăimântau.

Fusese bucuros că vocea lui Phillip îl readusese la realitate. Ochii i se plimbară din nou în jurul camerei, trecând peste cămin, peste dosar şi se îndreptară spre chipul drăgălaş din portretul miniatural care îi zâmbea. Inima i se frânse aşa cum făcea de fiecare dată şi apoi îşi reveni. Dar de fiecare dată parcă mai pierdea ceva.

Se ridică, luă portretul şi se uită din nou cu atenţie la el, deşi fiecare trăsătură de penel îi era perfect întipărită în minte. Dacă n-aş fi avut portretul ei, i-aş fi uitat oare chipul, aşa cum i s-a întâmplat Angelicăi cu Malcolm al ei? Nu am răspuns la întrebarea aceasta. Vertinskaia, draga mea, spuse el trist, aproape să izbucnească în lacrimi şi se aşeză din nou jos. Poate că da, poate că ţi-aş fi uitat chipul, dar pe tine niciodată, niciodată, niciodată, niciodată.

Dar oricât de mult se străduia să se ducă cu mintea înapoi, în trecut şi să retrăiască vremurile când fusese cel mai fericit, dosarul lui André se interpunea în calea lui ca o uşă de fier.

Naiba să-l ia! Nu contează, ia o decizie! N-o mai scălda atât, îşi porunci el. Înapoi la treabă, rezolvă o dată treaba asta ca să te poţi ocupa după aceea de altele cu adevărat importante, cum ar fi Yoshi şi războiul iminent împotriva provinciei Satsuma. Dar eşti reprezentantul Majestăţii Sale Britanice! Comportă-te ca atare! Singura modalitate corectă de a rezolva dosarul lui André era să-l sigileze, să scrie un raport particular în care să relateze ce s-a întâmplat, cine ce a spus, apoi să-l sigileze şi pe acesta şi să-l trimită la Londra, să-i lase pe cei de acolo să decidă. Sunt o mulţime de secrete în arhivele şi în pivniţele lor. Dacă vor să păstreze secretul, asta îi priveşte.

Bun, aşa e corect şi numai aşa se poate. Convins că a luat decizia corectă, apucă foile şi, una câte una, le puse pe foc, mormăind în sinea lui şi privindu-le cum se răsucesc, se înnegresc şi sunt mistuite. Nu este incorect. Paginile acestea nu reprezintă o dovadă irefutabilă şi, oricum, sărmana a fost o victimă. André era un agent periculos şi activ al unei puteri străine şi dacă numai jumătate din

răutăţile înşirate în dosarul lui secret sunt adevărate, tot merita să moară de zece ori. Adevăr sau minciună, de astă dată ţărâna se va întoarce în ţărână. După ce termină treaba, ridică paharul spre portretul miniatural, simţindu-se foarte bine:

— Pentru tine, draga mea, zise el.

62

Era aproape miezul nopţii când Tyrer ieşi în grabă din clădirea Legaţiei şi se îndreptă spre digul Struan. Îl durea capul ca niciodată, nu avusese timp să mănânce, nu avusese timp să se gândească nici la Hiraga, nici la Fujiko, nu avusese timp să facă nimic altceva decât să lucreze. Avea un săculeţ poştal oficial al Guvernului Majestăţii Sale şi în buzunar traducerea pe care o făcuse la urmă şi care ar fi dorit să o fi făcut la început. Grăbi şi mai mult pasul.

Pe dig era îmbulzeală. Câţiva veniseră acolo ca să-i conducă pe pasageri, dar cei mai mulţi îl înconjuraseră zgomotoşi pe trezorierul navei *Belle* care primea ultimele trimiteri poştale pentru sediile din Hong Kong şi Shanghai – agenţi de asigurare, furnizorii, armatori, bancheri – toţi cei care trebuiau să ştie despre incendiu şi despre pierderile suferite. O văzu pe Angélique care stătea de vorbă cu Gornt. În partea cealaltă, Pallidar discuta cu vreo câţiva ofiţeri care se îmbarcau ca pasageri şi, la capătul digului, îl zări pe Sir William angajat într-o conversaţie cu Maureen Ross. Văzând-o pe Maureen, îi veniră imediat în minte Jamie şi Hiraga şi-şi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Jamie de a rezolva problema *studenţilor* cu superiorul lui. Îşi făcu drum prin mulţime.

— ’Seara, domnişoară Maureen. Vă rog să mă scuzaţi, Sir William, dar poate doriţi să vedeţi asta, zise el şi îi înmână traducerea. Mă duc să supraveghez poşta, ca să ajungă în siguranţă la bord.

Se răsuci repede pe călcâie şi se îndreptă spre trezorier, căci nu dorea să fie prea aproape când se va produce explozia inevitabilă. Trezorierul era un om scund, iar şirul dezordonat al oamenilor care se luptau să ocupe o poziţie în apropierea lui era încă lung. Tyrer îşi croi drum în faţă, ignorând îndemnurile de felul: „Aşteaptă-ţi naibii rândul!” şi spunând: „Îmi pare rău, ordinul lui Sir William, interesul Majestăţii Sale. O recipisă, vă rog!”

— Foarte bine, foarte bine, ce dracu’ vă grăbiţi aşa, ei?

În timp ce trezorierul trecea încet trimiterea în registrul lui, Tyrer îi aruncă o privire lui Sir William, care se mutase sub un felinar cu ulei şi se uita chiorâş la hârtie. Pe când îl privea, văzu cum faţa i se schimonoseşte, buzele încep să-i murmure fel de fel de înjurături, oamenii din jurul lui se dau înapoi şocaţi, nu din cauza limbajului, ci pentru că era ceva cu totul neaşteptat. Sir William mormăi şi se întoarse cu spatele.

Documentul era de la Roju, semnat tairo Nori şi era scurt, fără obişnuitele fraze înflorite şi era adresat insolent: „Şefului gai-jin," aşa că o tradusese cât putuse mai aproape de această manieră, punând de la el numai acolo unde era necesar:

„*Roju vă felicită pe dumneavoastră şi pe ceilalţi gai-jini că aţi scăpat cu viaţă şi mai nimic altceva, din focul pus de nemulţumiţi şi revoluţionari. Mâine guvernatorul din Kanagawa va trimite 500 de culi ca să vă ajute să evacuaţi Yokohama în conformitate cu dorinţa clară a zeilor şi cu dorinţa expresă a împăratului care v-a fost transmisă de mai multe ori. Când vă veţi întoarce, dacă vă veţi mai întoarce, daţi-ne de veste cu mult timp înainte. Pentru gai-jinii de spiţă aleasă se va asigura găzduire la Deshima, în portul Nagasaki, de unde se va dirija, ca şi în trecut, tot comerţul şi afacerile cu gai-jinii. Comunicare cordială.*"

— Tyrer!

Acesta se făcu că nu aude, rămase cu spatele la Sir William în timp ce primea recipisa de la trezorier, iar oamenii din spatele lui strigau pe diverse tonuri de nerăbdare şi grosolănie:

— Da' mai grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai de gând să stai acolo toată noaptea? Mai repede, uite că a venit!

Cuterul gol, care se întorcea de la Belle, începuse să încarce. Tyrer observă că Jamie nu era la bord. Nostromul se aplecă pe fereastra cabinei lui şi începu să strige:

— Îmbarcarea, tot ce e de îmbarcat!

În înghesuiala aceea, Maureen se apropie de Phillip.

— Phillip, când se întoarce Jamie?

— Probabil cu ultima barcă, poate chiar mai devreme, spuse el, nefiind foarte sigur dacă Jamie îi spusese ceva de planul lor.

— Mai este încă o oră şi ceva.

— Tyrer!

— Scuză-mă, trebuie să plec! Da, Sir? strigă el, trase aer adânc în piept, strânse din dinţi şi plecă grăbit.

— Într-o jumătate de oră, începu Sir William turbat de furie, într-o jumătate de oră vreau să-mi traduci un răspuns, dar trebuie să fie al naibii de exact.

— Da, Sir, Apropo de stu…

— Du-te şi caută-l pe…, ah, uite-l cred că l-am văzut! – o singură privire aruncată spre chipul lui Sir William fu de ajuns pentru ca mulţimea să-i facă loc în tăcere, toţi numai urechi. Pallidar, adună-i pe dragoni, vreau să-i înmânezi o comunicare cordială Guvernatorului din Kanagawa, imediat.

— În noaptea asta, sir? Pallidar rămase cu ochii holbaţi la el, dar văzând expresia furibundă de pe chipul lui se grăbi să adauge: O, da, sir, imediat, sir.

— Scuzaţi-mă, sir, spuse grăbit Tyrer înainte ca Sir William să apuce să plece, n-am avut timp să vă spun mai înainte, dar am ajutat doi studenţi japonezi să se îmbarce, vor să călătorească, să viziteze Anglia, noaptea trecută mi-au salvat viaţa, sper să nu fie nici o problemă.

— Ţi-au salvat viaţa! Mira-m-aş – ochii lui Sir William îl sfredeleau nemiloşi. Văd că faci şi pe agentul de turism în timpul serviciului Majestăţii Sale, cred că am să reuşesc să primesc un răspuns corect dacă o să ţi-l cer. Pallidar, să porneşti în forţă şi să înmânezi cât mai dur mesajul meu, pentru numele lui Dumnezeu.

Sir William se îndepărtă. Pallidar îşi suflă nasul, mai era încă destul de răcit.

— Ce dracu’ l-a apucat?

Tyrer se aplecă mai aproape şi îi şopti despre ultimatum.

— Dumnezeule, nu e de mirare. Ce neruşinare. De fapt e al naibii de bine, acum o să mai fie şi ceva acţiune, statul ăsta pe loc îl face pe general să sufere şi mai rău de

hemoroizi.

Pallidar râse, mai mult de nervi, decât de gluma asta răsuflată. În acel moment apăru gâfâind Hoag, îmbrăcat cu halatul de operaţie, cu mânecile şi pieptul pline de sânge închegat, cu jobenul pe cap şi cărând câteva valize şi pachete.

— Credeam că am întârziat. Ai spus vreun banc?

— Ai timp berechet, spuse Tyrer.

Ca şi Pallidar, se întrebă oare ce-o fi fost în scrisoarea Angelicăi pe care o autentificase Sir William şi pe care o ducea Hoag la Hong Kong ca răspuns la cealaltă scrisoare la fel de misterioasă, primită de Angélique de la Hoag, în momentul în care acesta fusese sigur că nu este însărcinată cu copilul lui Malcolm. Chiar din prima zi când se întorsese Hoag, formulările din ultimatumul lui Tess deveniseră un lucru general cunoscut şi subiect de dezbateri particulare înfierbântate.

— Călătorie plăcută. Te duci după aceea în India, nu-i aşa?

— Da. Voi fi acolo luna viitoare – faţa lui urâtă se lumină de un zâmbet. Abia aştept să ajung acolo, veniţi să mă vizitaţi, o să vă placă.

— În India este următoarea mea misiune, spuse Pallidar. De fapt mi s-a comunicat: frontiera Hindu Kush, Trecătoarea Khyber.

Deşi vorbea cu nonşalanţă, în sinea lui Pallidar nu putea suferi gândul acesta. Prea multe morţi în iadul acela, prea multe asasinate, un glonte nu se ştie de unde, un pumnal aruncat din noapte, puţurile otrăvite, nici un fel de glorie acolo, numai lovituri parşive şi moarte şi un efort permanent să rămâi în viaţă, în peisajul acela pustiu, stâncos şi dezolant, unde nu creşte nimic altceva decât moarte. Dar un post vital pentru imperiu, pentru că acolo se află ruta istorică a invaziilor spre India Britanică, pentru hoardele mongole, persane sau ruse. O premoniţie sumbră îi trecu prin minte şi nu se putu abţine să adauge:

— Acolo nu se fac nici un fel de înmormântări în mare, doctore.

— Nu, nu astfel de înmormântări, răspunse Hoag şi, înţelegându-l greşit, îi puse un braţ cald, prietenesc pe umăr. Eşti un băiat bun, Settry, dacă pot să-ţi fiu de vreun ajutor, în India, mă găseşti uşor. O să-ţi placă acolo, noroc!

Hoag se îndepărtă ca să-i salute pe Angélique şi pe Gornt.

— Ce a fost asta? întrebă Tyrer.

Observase o schimbare bruscă la Pallidar. Pallidar ridică din umeri, blestemându-se în gând pentru că îl luase gura pe dinainte şi îl invidia pe Hoag.

— Hoag mi-a spus că nu-i plac înmormântările pe mare şi că a fost bucuros că n-a participat la înmormântarea lui Malcolm din Hong Kong.

Pallidar zâmbi strâmb. După ce-i raportase lui Sir William purtarea ciudată a lui Hoag în legătură cu sicriele de la Kanagawa la care fusese martor sergentul – instruit în mod special în acest sens şi pus să jure că va păstra secretul – schimbase sicriele neobservat după ce le verificase. Între ele nu era nici o diferenţă vizibilă. Aşa că în sicriul trimis cu *Prancing Cloud* la Hong Kong era Malcolm Struan, iar în cel pe care Hoag, Angélique, Jamie şi Skye îl înmormântaseră în mare era cel al coreanului, aşa cum poruncise Sir William.

— Păcat că Malcolm a fost victima atacului, zise el cu vocea aspră. Viaţa e ciudată, nu? Niciodată nu ştii ce o să se întâmple.

Tyrer dădu afirmativ din cap. Deprimarea lui Pallidar era ceva neobişnuit.

— Ce e cu tine, bătrâne?

— Nimic. Ai fost al naibii de norocos că ai scăpat noaptea trecută, nu-i aşa?

Pe chipul lui Tyrer se aşternu o umbră şi Pallidar se blestemă în gând pentru prostia lui.

— Iartă-mă, Phillip, n-am vrut să te întristez, nu ştiu ce e cu mine în seara asta.

— Ai auzit de… de…

Cu nici un chip Tyrer nu reuşea să pronunţe numele lui Fujiko, durerea îl ardea şi îl arunca în prăpăstii adânci în

care nu mai fusese niciodată.

— Când se întâmplă ceva de felul ăsta, ceva atât de groaznic, bătrânul meu spunea…, am avut o soră care a făcut pojar şi a murit pe când avea şapte ani…, era o fetiţă aşa de drăgălaşă şi o iubeam cu toţii…, bătrânul meu zicea întotdeauna aşa: „Nenorocirile acestea sunt trimise asupra noastră ca să ne pună la încercare. Plângi şi plângi şi după aceea te ridici şi îţi spui: aşa a fost voia Domnului şi te străduieşti să nu-l urăşti”.

Simţi cum lacrimile încep să-i curgă şiroaie pe obraji, dar nu-i păsa. Picioarele îl duseră mai departe, pe ţărm şi acolo, singur cu valurile mării, cu cerul şi cu noaptea, se gândi sincer şi cu adevărat la Fujiko, amintindu-şi de ea cu toată patima apoi o puse într-o cutiuţă şi închise cutiuţa la loc sigur în inima lui.

La bordul navei *Atlanta Belle* căpitanul Twomast spunea:

— Foarte bine, Jamie, am să-i duc, indiferent de ce va decide doamna Struan, dar să ştii, nu e prea largă la inimă.

— Dă-i scrisoarea mea când ajungi la Hong Kong.

Jamie îi vorbise lui Twomast şi îi spusese adevărul despre Otami şi vărul lui, căci nu voia să-i pricinuiască necazuri prietenului său şi se constituise garantat şi pentru banii lor de drum, dus şi întors, dacă Tess n-ar fi fost de acord cu propunerea lui: să-i avanseze ea, introducându-i cu prudenţă în Anglia şi Scoţia, în schimbul unei jumătăţi din profiturile unei afaceri comune pe care intenţiona s-o lanseze la întoarcerea lor, pentru a profita de tot ce putea realiza împreună cu ei.

„Ştiu că este o chestiune de perspectivă îndelungată, doamnă Struan, scrise el, dar Otami este deosebit de inteligent, are legături importante şi, în mod sigur, reprezintă viitorul Japoniei. Dacă nu veţi fi de acord, vă rog să scădeţi banii de călătorie din generosul dar pe care mi l-aţi făcut mie. În altă ordine de idei, Albert MacStruan se descurcă bine, proprietăţile şi clădirile dumneavoastră de aici n-au fost atinse de foc şi totul este pregătit pentru un viitor măreţ – voi continua să-l ajut dacă mi-o va cere. În

sfârşit, permiteţi-mi să vă rog să fiţi atentă cu noul manager al firmei Brock, Edward Gornt. Este un băiat bun şi cumsecade, dar un rival periculos.”

— O să fie scump, Jamie, spuse Twomast – marinar sadea, zvelt, scund, cu chipul dur, părul negru, ochi căprui şi pielea aspră. Cel puţin o sută de lire. Merită atâta risc?

— E nava ei. Pe ea transportul n-o costă nimic.

— Totul e scump şi Tess îşi chiverniseşte fiecare penny, nu numai guineele. Nu contează, asta depinde de ea. Am să încasez poliţa ta la vedere la Londra, dacă Tess nu e de acord să achite nota. Dar eşti sigur că japonezii tăi ştiu că trebuie să asculte de mine?

— Da. Le-am spus că pe navă tu eşti rege, daimyo. Trebuie să asculte de tine şi să stea la bord până îi debarci la Londra. Dar, Johny, tratează-i ca pe nişte nobili. Vei fi răsplătit.

Thomas râse.

— Da, în ceruri. Nu contează, am şi eu anumite datorii faţă de tine în ultimii ani, aşa că am să-ţi fac pe plac.

— Mulţumesc.

Jamie privi de jur-împrejurul cabinei. Cabina era mică: un pat de fier, masa cu hărţi, o altă masă cu hărţi, o altă masă pentru patru persoane, ordine, severitate – ca pe mare, ca Johnny Twomast, la origine norvegian şi văr cu Sven Orlov, cocoşatul, care fusese şeful flotei Struan după Dirk Struan. *Atlanta Belle,* un vapor comercial de o mie de tone, putea transporta patru pasageri la clasa întâi, zece la clasa a doua, cincizeci la clasa a treia şi avea suficient loc şi pentru marfă.

— Unde îi cazezi?

— Împreună cu echipajul, unde altundeva?

— Nu poţi să le dai o cabină, indiferent cât de mică?

— Totul e plin şi apoi, împreună cu oamenii o să înveţe mai repede modul nostru de viaţă, limba, că n-au încotro.

— Dă-le, te rog, o cabină, cel puţin până după Hong Kong. Nu vreau să fie recunoscuţi.

— Ar putea să stea în cabina celui de-al doilea secund, sunt două paturi. Sunt înarmaţi, Jamie?

— Sigur că sunt înarmaţi, sunt samurai.

— O, nu, pentru Dumnezeu, nici un fel de arme, nici samurai.

Jamie ridică din umeri.

— N-ai decât să le spui, dar, te rog, tratează-i ca pe nişte nobili, nu ca pe nişte băştinaşi de rând, străini, dar nobili, sunt nişte japonezi foarte importanţi, crede-mă.

— Domnule, strigă căpitanul, adu-i aici.

Hiraga şi Akimoto îşi făcură apariţia, bine instruiţi de Jamie.

— Care dintre voi vorbeşte engleză?

— Eu, Anjin-sama. Eu, Otami-sama.

— Domnul McFay, aici de faţă este chezaş pentru dumneavoastră, Otami-sama pentru comportarea dumneavoastră corectă pe tot drumul până la Londra. Sunteţi de acord să ascultaţi de mine, dacă vă spun să rămâneţi la bord, dacă vă spun să mergeţi pe mal şi să vă întoarceţi să faceţi aşa, până în oraşul Londra, să ascultaţi de mine ca şi când ar fi şeful vostru, daimyo, da?

— Suntem de acord, facem ce spune Anjin-sama, spuse Hiraga prudent.

— Bine. Acuma, la bord nu e voie să aveţi arme. Vreau să-mi predaţi toate săbiile, armele de foc şi cuţitele. Vi le voi înapoia.

Twomast văzu clipirea de furie din ochii samurailor.

— Sunteţi de acord? întrebă el.

— Dar dacă oamenii atacă la noi?

— Dacă vă atacă oamenii mei, folosiţi-vă de pumni până sosesc eu. Dar vor fi preveniţi că primesc cincizeci de lovituri de bici dacă încep bătaia. Dar voi nu începeţi, s-a înţeles?

— Nu, iertare.

Jamie le explică cum oamenii vor fi legaţi de catarg şi bătuţi cu biciul pentru neascultare. Îngrozit de această cruzime, Hiraga îi traduse lui Akimoto, apoi zise:

— Dar, Anjin-sama, tu nu ai frică? Dacă omul liber pe navă, după aşa insultă, nu te temi că omul omoară pe tine?

Johnny Twomast izbucni în râs.

— Nu, căci va fi spânzurat. Revolta împotriva căpitanului se pedepseşte cu moartea. Voi porunci echipajului să nu se atingă de voi, dar voi să nu vă luaţi de ei, asta e foarte important, s-a înţeles?

— Înţeles, Anjin-sama, spuse Hiraga, care înţelese numai pe jumătate, căci îl durea capul.

— Pentru orice fel de necazuri, veniţi la mine. Nu vă luaţi la bătaie decât dacă sunteţi atacaţi. Armele voastre, vă rog – Hiraga îi întinse nemulţumit săbiile legate în boccea şi apoi şi pistolul. Domnule!

Uşa cabinei se deschise.

— Da, sir?

— Aceştia doi vor sta în cabina celui de-al doilea secund, îi conduc eu acolo.

Jamie se ridică şi îi întinse mâna lui Hiraga.

— Călătorie plăcută şi poţi să-mi scrii oricând doreşti, şi mie şi lui Phillip…, lui Taira-sama. Aşa cum ţi-am spus, am să scriu băncii mele să aibă grijă de tine, Banca din Hong Kong, de pe cheu. Ţi-am notat totul în hârtiile pe care ţi le-am dat şi găseşti acolo explicaţiile cum să primeşti, sau să trimiţi lucruri prin poştă. Să nu aştepţi nici un răspuns mai devreme de patru luni. Noroc şi să te întorci cu bine.

Îşi strânseră mâinile, apoi Jamie făcu acelaşi lucru şi cu Akimoto.

— Voi doi, veniţi cu mine, spuse Twomast, îi conduse pe coridor şi deschise uşa cabinei: Staţi aici şi nu ieşiţi la vedere. Domnul McFay nu vrea să fiţi recunoscuţi. După Hong Kong o să fie mai uşor.

Căpitanul închise uşa.

Hiraga şi Akimoto priviră în tăcere de jur-împrejur. Era mai degrabă un dulap decât o locuinţă. Abia dacă aveau suficient spaţiu să stea amândoi în picioare. O lampă cu ulei fixată în perete, arunca o lumină chioară. Două paturi murdare, suprapuse, fixate în perete şi cu sertare dedesubt. Saltele de paie, soioase şi pături de lână. Cizme de cauciuc, rufe murdare împrăştiate peste tot. Nişte pelerine de ploaie atârnate în cui. Şi duhoare.

— Astea pentru ce sunt? întrebă mirat Akimoto.

— Sunt un fel de haine, dar sunt aşa de ţepene, cum să te lupţi îmbrăcat cu ele? Fără săbii mă simt ca în pielea goală.

— Eu mă simt ca un mort, nu numai în pielea goală.

Podeaua vibră sub picioarele lor şi auziră oamenii care strigau ordine pe punte în timp ce alţii fredonau şi pregăteau nava de plecare. Motoarele începură să duduie, nava vibra tot mai tare, ceea ce-i făcea să se simtă din ce în ce mai prost. Spaţiul îngust, mirosul neplăcut de cărbune şi fum, aerul stătut şi paturile soioase îi deprimau. Podeaua se zgudui din nou, când nava ridică ancora, iar Hiraga alunecă şi căzu peste paturi, apoi se aşeză, pe cel de jos.

— Şi crezi că în astea o să dormim? întrebă el.

— Dar unde? murmură Akimoto.

Strânse din ochi, apoi dădu la o parte pătura murdară. La colţurile saltelei erau colonii întregi de ploşniţe şi vii şi moarte, iar pânza groasă a saltelei era plină de sângele generaţiilor de ploşniţe ce fusese strivite acolo. Akimoto reuşi cu greu să se stăpânească şi să nu vomite.

— Hai să ne întoarcem pe mal, zise el. M-am săturat.

— Nu, făcu Hiraga, cu toată scârba de care era cuprins şi el. Am realizat un adevărat miracol, am scăpat de Bakufu şi de Yoshi şi vom fi primiţi ca oaspeţi în ţara străinilor, vom putea să le aflăm toate secretele şi să învăţăm cum să-i distrugem.

— Ce să învăţăm? Cum să biciuieşti un om până la moarte, cum să trăim în vizuina asta câteva luni? Ai văzut cât de grosolan s-a purtat căpitanul? A plecat fără să răspundă la plecăciune! Haide, vino… chiar dacă ar trebuie să mă duc înot până la mal!

Akimoto puse mâna pe clanţa uşii, dar Hiraga îl prinse de cămaşă şi îl trase înapoi.

— Nu!

Akimoto mârâi spre el şi se smulse, dar se izbi imediat de uşă, căci nu era suficient loc, nici măcar ca să se bată.

— Tu nu mai eşti de-ai noştri, eşti gai-jin, te-ai contaminat! urlă el. Lasă-mă să plec, mai bine să mor în

mod civilizat decât să trăiesc în felul acesta.

Dintr-o dată, Hiraga încremeni. Timpul se opri în loc. Înţelese pentru prima dată pe deplin implicaţiile uriaşe ale gestului său: se aruncase afară, în lumea barbarilor, părăsise lumea civilizată, tot ce era mai de preţ, sonno-joi şi provincia Choshu, mişcarea shishi şi familia, fără soţie şi copii, ah, viteaza mea Sumomo, cât de mult îţi simt lipsa, mi-ai fi făcut plecarea mai uşoară, dar aşa... Picioarele începură să-i tremure, inima îi bătea ca un ciocan, respira gâfâit, fiecare părticică a trupului ţipa, vrând să fugă spre libertate, să fugă din acest iad care reprezenta tot ceea ce detesta mai mult. Dacă şi Londra era aşa, oriunde era mai bine, oriunde. Îl dădu la o parte pe Akimoto şi se repezi spre uşă. Dar se opri.

— Nu! şopti el. Am să suport asta. Am să suport pentru sonno-joi. Trebuie s-o facem pentru sonno-joi, vere trebuie să răbdăm, dar, indiferent ce s-ar întâmpla, vom muri ca nişte samurai, o să ne scriem poemele funerare, asta o să facem, o să le facem acum, acum, iar după aceea nimic nu va mai conta în viaţa aceasta...

Afară, pe dig, nostromul strigă:

— Ultima cursă pentru *Belle,* îmbarcarea!

— Aşa, noroc, Edward, şi să te întorci cu bine, spuse Angélique, tulburată încă şi melancolică, dar cu un zâmbet care îi încălzi inima lui Gornt.

— Ai grijă!

După ce plecase de la Sir William, terminase de plâns în particular, în apartamentul ei – atâta plâns în ultimele zile, îşi zise ea, de unde vin oare toate lacrimile astea? După aceea, durerea din inimă îi trecuse şi începuse să gândească din nou cu capul şi mintea limpede. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, coborâse apoi şi se întâlnise, în secret, cu Gornt. Îşi spuseseră tot ce trebuia spus. Vigoarea, încrederea şi dragostea pe care o radia el dăduseră la o parte tot răul. Edward e bun pentru mine, îşi zicea ea privind spre el, nu că ar putea însă să-l înlocuiască pe Malcolm. E altceva.

— Te simţi bine acum? întrebă el.

— Da, mulţumesc, dragul meu. Grăbeşte-te să te întorci – el îi sărută mâna întinsă.

— Ai grijă, doamnă – fericirea îl făcea să pară şi mai copilăros.

— Nu uita ce te-am rugat (îl rugase să-i spună lui Tess că spera că într-o zi se vor putea întâlni ca prietene). E foarte important.

— Da, aşa este şi n-am să uit şi am să mă întorc cât ai clipi din ochi.

Pentru cei care se aflau în apropiere, adăugă cu voce tare:

— Voi avea grijă să cumpăr tot ce mi-ai pus pe listă.

O ultimă apăsare uşoară pe mână şi sări pe puntea alunecoasă fără să fie atent, se agăţă cu o mână şi reuşi să se îmbarce ultimul la bord. Nostromul trase sirena, puse motorul la tot înapoi. Cuterul o luă în marşarier ca să se desprindă de ponton. Gornt mai flutură o dată din mână, apoi intră în cabină.

— Frumoasă fată, spuse Hoag gânditor.

— Da, domnule, o adevărată Frumoasă a Frumoaselor – amândoi bărbaţii urmăreau cu privirea digul care se îndepărta.

— Ai fost vreodată în India, Edward?

— Nu, niciodată. Dar dumneata ai fost la Paris?

— Nu niciodată, dar India e cel mai frumos loc din lume. Aici e cel mai bun trai pentru englezi, cred că şi dumneata eşti mai mult englez, nu-i aşa?

În mintea lui Hoag se şi vedea sosind la locuinţa familiei ei, ascunsă în spatele unor ziduri înalte, cafenie şi prăfuită pe din afară, dar pe dinăuntru răcoroasă şi plină de verdeaţă. Susurul apei de la fântâna arteziană se amesteca cu râsetele cristaline ale servitorilor, cu pacea şi liniştea de care erau cuprinşi cu toţii, datorită credinţei lor sincere în naştere şi moarte şi reîntrupare, într-o succesiune neîntreruptă, până la Infinit, când urmau să ajungă în Nirvana, Locul Păcii Cereşti. Arjumand trebuie să fie acolo, îşi spuse el şi cât de mult sper să reuşesc să ajung şi eu

acolo. Îşi aţinti privirea asupra digului, la Angélique şi la ceilalţi, uitându-se lung la toţi oamenii aceştia pe care nu avea să-i mai vadă probabil niciodată. Angélique mai făcu o dată din mână, apoi se duse spre Maureen Ross, care aştepta lângă felinar. Sper să devină prietene, îşi zise el. Într-o clipă, fetele şi digul dispărură în noapte. Angélique face bine că se supune lui Tess, gândi el, nu că ar avea de ales. Pipăi absent cu degetele, ca să fie sigur că declaraţia ei este acolo, în buzunar.

Păcat de Malcolm, ce tragedie! Sărmanul Malcolm, care trudise toată viaţa pentru ceva ce nu va avea niciodată, ce nu va fi niciodată. Malcolm Struan, tai-panul care nu a fost niciodată tai-pan cu adevărat, toată viaţa orbecăind ca un om orbit de strălucirea zăpezii, în căutarea unui cort alb care nu a fost niciodată acolo.

— Ce păcat de Malcolm, nu crezi? spuse el, dar Gornt nu mai era lângă el.

Se întoarse şi văzu că se dusese pe punte şi, cu spatele spre Yokohama, privea înainte spre *Belle,* fără pălărie, cu părul răvăşit de vânt. De ce zâmbeşte aşa şi ce se ascunde oare aici? se întrebă el. E aşa de greu şi totuşi… Omul acesta are ceva straniu în el. Este oare un rege deghizat, sau un bărbat înclinat spre regicid?

Cei mai mulţi oameni de pe dig plecaseră. Angélique stătea lângă Maureen, aproape de felinar, privind la *Belle* şi la cuterul care se pierdea în noapte. Curând rămaseră singure, numai cu Chen şi Vargas, care discutau încet, aşteptând să descarce cuterul, dacă va fi nevoie, şi să le însoţească pe cele două doamne, deşi nu li se ceruse asta.

— Maureen! Angélique îi aruncă o privire şi zâmbetul ei drăgălaş dispăru, văzând cât de nefericit arăta noua ei prietenă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Păi, da…, nu… nimic, nu trebuie să-ţi faci griji. Numai că…, numai că nu l-am văzut pe Jamie toată ziua, a fost aşa de ocupat şi… şi am ceva important să… cuvintele îi rămăseseră în aer.

— Dacă vrei, stau şi aştept cu tine. Ba, şi mai bine,

Maureen, ce-ar fi să mergi cu mine? Hai să aşteptăm la mine în apartament şi să ne uităm pe geam. O să vedem cuterul la timp ca să-i ieşim în întâmpinare.

— Cred că… păi, nu, cred că e mai bine să aştept aici.

Angélique o apucă de braţ.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Nu pot să te ajut?

— Nu, nu cred că poţi, dragă Angélique. Numai că… e aşa de…, Maureen ezită din nou, apoi izbucni: O, Dumnezeule, nu vreau să te împovărez şi pe tine cu asta, dar asta…, iubita lui Jamie a venit la mine în după-amiaza asta.

— Din Yoshiwara?

— Da. Zicea că a venit să se prosterneze şi să-mi spună să nu-mi fac griji pentru că ea a avut grijă de el şi voia să mă întrebe dacă pe viitor trebuie să-mi prezinte notele de plată lunar sau anual.

Angélique rămase cu gura căscată.

— Chiar aşa?

— Da! – Maureen era verde la faţă în lumina felinarului şi începu să se bâlbâie. A mai spus că… dacă, dacă vreau să ştiu ceva în legătură cu Jamie, aşa îi spunea, dacă vreau să ştiu ce obiceiuri are în pat, despre poz… poziţii şi aşa mai departe, căci eu, fiind virgină, probabil că nu ştiu lucrurile astea, iar ea ar fi fericită să mă iniţieze în detalii, căci este profesionistă de rangul doi şi mi-a promis să-mi dea o carte cu poze, „Cartea pernei”, şi o să-mi arate acolo… ăăă… o să noteze ce-i place lui mai mult, dar că să nu-mi fac griji că…, ăsta, cum i-a zis ea, Călugărul lui cu un Singur Ochi, este în perfectă stare. Uite, acuma ştii totul, asta e.

Angélique rămăsese paralizată.

— Mon Dieu, sărmana de tine, ce cumplit! Dar, dar vorbeşte engleză?

— Nu, e un amestec aproape incoerent de bolboroseli, engleză stâlcită şi câteva expresii de-ale lui Jamie, dar am înţeles totul absolut perfect. Se pare că a fost… a fost iubita lui Jamie un an sau chiar mai mult. Nu e deloc drăguţă, e mică, n-are nici un metru jumătate şi am spus că nu ştiu ce

să spun, şi am compătimit-o că e aşa mică şi atunci ea m-a consolat şi a început să râdă cu hohote, spunând: Destul de mare, Jami tai-tai, pe la spate potrivit destul, heya? Tu femeie norocos.

— Oh, mon Dieu!

— Exact. Ce să fac?

Angélique simţi că începe să i se învârtă capul.

— Ai putea să… nu, nu merge.

— Poate că aş putea…, nu, nu pot, e prea mult…

— Ce-ar fi să…

Angélique scutură din cap. Privea neputincioasă şi, în momentul acela, Maureen ridică privirile spre ea, şi se văzură fiecare în chipul celeilalte: acelaşi şoc, scârbă, repulsie, dispreţ, furie erau întipărite pe chipul amândurora. Pentru o clipă rămaseră nemişcate, apoi Angélique chicoti, în secunda următoare Maureen făcu acelaşi lucru şi izbucniră amândouă în râs. Chen şi Vargas se uitară pieziş spre ele, hohotele lor de râs se amestecau cu zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm şi al celor care loveau în stâlpi. Angélique îşi şterse aceste prime lacrimi sănătoase, de râs, de care nu se mai bucurase de atâta timp.

— Călugărul lui cu un Singur Ochi…

Din nou fură scuturate de hohote de râs, până începu să le doară burta şi se sprijiniră una de alta. Accesul de râs dispăru la fel de repede cum venise. Rămase numai durerea.

— E nostim, Maureen, dar nu e amuzant deloc.

— Da. Nu e deloc amuzant, spuse Maureen încet. Simt că… vreau să mă întorc acasă chiar acum. Am crezut că am să mă pot obişnui cu Yoshiwara, Jamie e altfel decât ceilalţi bărbaţi da’ nu pot. Acum ştiu, nu mă pot împăca cu viaţa aceea de acolo, acolo unde este Yoshiwara şi unde va fi întotdeauna, fie că ne place sau nu. Angélique, într-un an sau doi o să vină sarcinile, apoi copiii şi după alţi câţiva ani o să spună că suntem bătrâne, indiferent cine ar fi bărbatul acela şi chiar vom fi bătrâne, vom avea părul alb şi o să ne cadă dinţii şi, indiferent cine ar fi, îşi va întoarce faţa de la noi. Soarta femeii nu e prea fericită. Aş vrea să fi fost

acuma pe *Atlanta Belle* să mă duc acasă, să nu mai fiu aici, nu aici. Dar, oricum, am să plec, imediat ce am să pot. M-am hotărât.

— Mai gândeşte-te. Nu-i spune în seara asta.

— Ba, e mai bine să-i spun chiar în seara asta. Este…, e mai bine.

Angélique avu un moment de ezitare.

— Am să aştept până văd cuterul şi după aceea plec.

— Mulţumesc. O să-mi pară rău să te părăsesc, acuma după ce ne-am cunoscut. N-am avut niciodată o prietenă adevărată.

Maureen o îmbrăţişă şi privi în zare, spre *Atlanta Belle.*

— Ayeeyah, şoptea dezgustat Chen în dialectul celor patru sate pe care şi el şi Vargas îl vorbeau fluent, oare de ce nu pot târfele astea două să aibă puţină minte şi să aştepte înăuntru până soseşte cuterul, ca să nu trebuiască să stăm şi noi aici, în frig?

— Lui Jamie n-o să-i facă plăcere să audă că-i spui aşa.

— Din fericire, nu vorbeşte acest dialect şi nici măcar cantoneza, şi oricum n-am de gând să-i spun aşa în faţa lui, sau a vreunui alt diavol străin – deşi aşa le spunem noi tuturor femeilor lor, după cum ştii, şi nici nu voi folosi cuvinte atât de urâte în preajma lor. Am să-i spun „Floarea Dimineţii” sau am să folosesc unul din celelalte o mie de nume despre care ştim amândoi că înseamnă „târfa”, dar diavolii străini cred că înseamnă chiar „Floarea Dimineţii”.

Chen râse pe înfundate căci nu-i era deloc frig în haina lui lungă, vătuită. Ridică privirile în sus, spre cer, când luna răzbătu pentru o clipă printre nori.

— Această Floare a Dimineţii îşi închipuie că va fi tai-tai a lui Jamie, râse din nou. Dar nu va fi niciodată.

— Nu, nu după cele întâmplate azi, spuse Vargas posomorât. Dar e potrivită pentru el şi e timpul să se însoare şi ar fi foarte bine să aibă şi copii aici.

Lui Vargas îi era dor de ai lui, şase la număr, pe care îi lăsase cu cele două soţii ale lui în Macao până îşi va putea permite să aibă o casă a lui aici.

— Dar ce zici de Missee-tai-tai şi de Gornt ăsta din

Shanghai? Crezi că o să reuşească să-i mărească suma?

— Dacă reuşeşte, va fi spre binele lui, nu al ei. Dar ceea ce aş vrea eu să ştiu este ce se află în hârtiile alea.

— Care hârtii?

— Cele pe care Lim Numărul Doi le-a văzut în timp ce tai-pan Willum şedea lângă foc. Cele de la Nas Lung Ascuţit. Dew neh loh moh, că Lim nu ştie să citească franţuzeşte. Willum tai-pan era absolut şocat, aşa zice Lim.

— Ce putea să-i trimită Nas Ascuţit lui Willum din mormânt?

Chen ridică din umeri.

— Necazuri pentru Misseee-tai-tai. Poate că era ceva despre „Întunericul Lunii”, ei?

— Astea sunt numai bârfe.

Chen nu spuse nimic, păstrând secretul în privinţa aceasta, aşa cum poruncise Chen al Nobilei Case după moartea lui Malcolm.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, tai-tai Tess o să-i facă praf şi pulbere pe missee-tai-tai şi pe diavolul străin din Shanghai.

— O! Ce-ai mai auzit?

Chen îşi roti ochii în cap.

— Tai-tai Tess este acum tai-pan, aşa spune Chen de la Nobila Casă – aşa ne-a spus în ultima scrisoare şi ne-a spus să avem grijă, să fim cu ochii-n patru. Ai auzit de vreo împărătească care să renunţe la putere după ce a pus mâna pe ea? Sau vreo femeie, în general? Niciodată, în toate cele cinci milenii ale noastre de istorie. Acuma ea este tai-pan, după cum spune Chen al Nobilei Case şi el ar trebui să ştie.

— Credeam că Albert din Shanghai urmează să fie tai-pan.

— Niciodată. O să-l facă şi pe el praf şi pulbere. Bătrânul Diavol cu Ochi Verzi l-a impus pe el şi pe fratele lui în Nobila Casă. Se zvoneşte că tai-tai Tess îi urăşte pentru că sunt bastarzi născuţi în taină de fiica acelui diavol misionar străin – făcuţi chiar de diavolul cu Ochi Verzi cu Cea cu Mulţi Iubiţi.

— Soţia căpitanului Glessing? Mary Sinclair? Niciodată!

— S-ar putea să fie adevărat, căci i-a pus de multe ori tichie verde lui Glessing Şchiopul.

— Că i-a pus coarne? Asta e tot poveste, spuse Vargas, foarte grijuliu cu reputaţia ei, ca toţi foştii ei amanţi.

Acum avea vreo patruzeci de ani, era cam trecută, dar la fel de nesăţioasă – exact inversul lui Tess Struan, îşi zise el, care detestă amorul şi-l împinsese pe soţul ei, Culum, spre băutură şi spre alte femei.

— Tai-tai Tess ar fi trebuit să se căsătorească cu tai-panul, nu cu fiul lui, cu Culum. Ar fi putut s-o înmoaie admirabil căci, de fapt asta îi lipsea, şi i-ar fi rămas suficientă vână şi pentru a doua soţie, May-may, şi pentru a treia Yin Hsi.

— Aşa este, spuse Chen, şi am fi fost mult mai puternici şi am fi avut acum mai mulţi fii care să ne moştenească şi nu slabi şi urgisiţi de Diavolul Brock Chiorul – adăugă apoi pe un ton prevestitor a rău: Chen al Nobilei Case este îngrijorat.

— Păcat că Fiul Numărul Unu, Malcolm, a murit aşa cum a murit.

— Zeii nu erau acasă în ziua aceea, spuse Chen înţelept. Ascultă, tu te închini la Dumnezeul diavolilor străini, ţi-a spus el vreodată de ce zeii sunt mai mult plecaţi şi au mai puţin grijă de treburile noastre?

— Zeii sunt zei…, ei vorbesc numai între ei… Uite, *Belle* pleacă.

— *Atlanta Belle* a plecat, Angélique, spuse Maureen.

Dumnezeu se grăbeşte, îşi zise Angélique, tremurând în vântul uşor.

Nava nu mai era decât o formă vagă.

— Şi uite şi cuterul.

— Unde? Dumnezeule, ce ochi buni ai, eu abia dacă-l văd.

Angélique o strânse prieteneşte de braţ pe Maureen.

— Sunt sigură că tu şi Jamie o să… – văzu cum culoarea îi piere de pe chip. Nu te necăji, Maureen, o să fie bine, sunt sigură.

— Nu cred că am să pot da ochii cu el acum, murmură Maureen.

— Atunci… atunci o ştergem, am să-i spun că te-a durut capul şi o să-l vezi mâine, în felul acesta o să ai timp să te mai gândeşti, mâine o să fie mai bine.

— În seara asta, mâine, eu m-am hotărât, spuse Maureen.

Cele două femei urmăreau cu privirea luminile cuterului care deveneau din ce în ce mai puternice. Peste câteva clipe desluşiră silueta înaltă a lui Jamie în cabina luminată. Era singur.

— Noapte bună, Maureen, ne vedem mâine, spuse Angélique.

— Nu, te rog, mai stai, nu pot să-l întâmpin singură. Te rog să rămâi.

Cuterul era la numai cincizeci de metri de dig. Văzură cum Jamie se apleacă afară, pe fereastră, şi le face semn cu mâna. Maureen nu-i răspunse la salut. În spatele lor, felinarele luminau plăcut promenada şi în casele mari şi depozitele rămase neatinse ardeau lămpi cu ulei. Undeva, nişte bărbaţi cântau. Peste drum, la Legaţia franceză, Vervene cânta la flaut. Maureen stătea cu ochii aţintiţi asupra bărbatului care se apropia. Acesta făcu din nou semn cu mâna, apoi se clătină pe punte.

— Maureen! strigă el, sincer fericit că o vede.

Angélique îi aruncă o privire şi văzu că ochii lui Maureen se îmblânziră şi-şi dădu seama că uitase de ea. Aşa şi trebuie, îşi zise ea şi zâmbi în sinea ei. Maureen o să plângă şi o să ţipe şi o să jure că pleacă, dar n-o să plece, o să-l facă să sufere, dar o să-l ierte şi n-o să uite niciodată, dar o să rămână – pentru că-l iubeşte. Ce proaste suntem noi femeile! Se îndepărtă încet, în tăcere, bucuroasă să rămână singură.

Noaptea era plăcută. În golf, clopotele băteau ora exactă. Departe, în larg, emisarul ei pornise la bordul navei *Atlanta Belle,* pe drumul spre victorie, un drum fără întoarcere pentru ei amândoi. Şi pentru duşmanca ei, femeia din Hong Kong. Edward o va strânge cu uşa pe

femeia aceea îngrozitoare şi vom trăi fericiţi după aceea până la adânci bătrâneţi. Vom petrece mai mult de două luni la Paris, din doi în doi ani, vara în Provence, şi voi întemeia o dinastie cu cele cinci mii de guinee ale mele, am o avere şi fiecare bănuţ cheltuit îmi va aminti de ea.

Ce prostie din partea lui Edward să creadă că aş putea fi vreodată prietenă cu ea, că aş dori aşa ceva! Femeia aceea e rea. N-am s-o iert niciodată pentru ceea ce a făcut şi a scris. Ilegitimă, nu? N-am să uit niciodată lucrul acesta şi mă voi răzbuna, pe mine şi pe Malcolm al meu, pentru toată nefericirea pe care ne-a pricinuit-o, mie şi lui. Mă voi răzbuna pe cotoroanţa asta. Îmi place porecla asta, îşi zise ea zâmbind. Acesta este unul din noile mele secrete. Mi-am dat seama că este o cotoroanţă din primul moment când am auzit de ea şi apoi în cele câteva ocazii când ne-am întâlnit şi am luat masa împreună – abia dacă îmi vorbea, nu-i plăceam niciodată, oricât m-aş fi străduit. Este o cotoroanţă. Chiar dacă are numai treizeci şi opt de ani. Este şi va fi întotdeauna pentru mine Struan Cotoroanţa.

Angélique avea optsprezece ani şi jumătate şi câteva zile. Intră în holul Casei Struan, pe sub blazoanele îngemănate ale Leului Roşu scoţian şi Dragonului Verde chinezesc, şi urcă scara spre apartamentul ei. Intră, zăvorî uşa şi se duse fericită la culcare, să doarmă buştean.

Şapte zile mai târziu, la cererea sa, Yoshi se întâlni cu Sir William şi ceilalţi miniştri la Kanagawa şi îi îmblânzi, încântat că Anjo căzuse din nou în cursa lui, dar mirat şi el în egală măsură de faptul că gai-jinii nu plecaseră din zona devastată. Ideea lui era să aranjeze o întâlnire cu shogunul, de îndată ce acesta se va întoarce.

— Şi când va fi asta? întrebase Sir William, iar el răspunsese:

— Am să aranjez cât de curând, trecând chiar peste tairo, sărmanul om este atât de bolnav, deşi este încă tairo. Între timp vreau să cred că informaţiile pe care le-am cerut pentru posibile acorduri viitoare între noi vor fi gata şi sfatul meu va fi luat în considerare.

Apoi fregata *Pearl* fusese trimisă la Kagoshima cu o cerere oficială ca Sanjiro să-şi ceară scuze, să plătească daune şi să predea asasinii sau să-i identifice. Sanjiro o respinse ca fiind impertinentă. Săptămâna următoare escadra de război porni, având la bordul navei amiral pe Sir William şi personalul său. Escadra era formată din *Eurylus* – 35 tunuri, *Pearl* – 21, *Perseus* – 21, *Racehorse* – 14, *Havoc, Coquette,* goeleta cu zbaturi, *Argus* – câte 9 tunuri, ancorate la intrarea în golful Kagoshima, în afara liniei de bătaie a bateriilor de coastă, aşezate la adăpostul a paisprezece forturi, pe ambele laturi ale golfului. Vremea se stricase.

Pe măsură ce condiţiile se înrăutăţeau, Sanjiro şovăia tot mai mult. În zorii celei de a cincea zi, când ploaia şi furtuna se înteţiseră, trei nave cu aburi, construite în străinătate şi aflate în posesia provinciei Satsuma, ancorate în faţa oraşului fură capturate şi scufundate. La amiază, toate bateriile de coastă deschiseră focul şi amiralul Ketterer dădu ordin de angajare în luptă. Aliniată în urma navei amiral, flota porni în apele necunoscute. Ajungând în dreptul forturilor, toate navele deschiseră foc puternic spre ele, dar focul de răspuns al bateriilor fu mai puternic decât se aşteptaseră.

La o oră după începerea luptei, *Eurylus* se răsuci şi ieşi din linie. Dintr-o greşeală de neiertat, ajunsese între un fort şi o linie de tragere pe care trăgătorii de la ţărm o exersaseră cu minuţiozitate. O lovitură puternică făcu să zboare capetele căpitanului şi al comandantului care stăteau pe dunetă, lângă Ketterer şi Sir William, iar un obuz de zece inci explodă pe punte omorând şapte marinari şi rănind un ofiţer, *Pearl* preluă conducerea în locul ei. Spre apusul soarelui *Perseus* eşua sub tirul bateriilor unui fort, dar *Pearl* îl trase afară fără pierderi. Lupta a continuat până la apusul soarelui. Mai multe forturi fură distruse, multe tunuri zdrobite, câteva depozite de muniţii aruncate în aer. Nici o navă pierdută, nici un fel de alte victime în afara celor de pe nava amiral nu se mai înregistrară în noaptea aceea, Kagoshima arse aşa cum arsese mai înainte

Yokohama. Furtuna se înteţea.

În zori, fără să dea înapoi din cauza vremii nefavorabile, morţii fură îngropaţi în mare şi se dădu ordinul de reîncepere a luptei. Conducea *Eurylus.* Noaptea flota fusese ancorată în afara liniei de tragere, toate navele erau intacte, moralul ridicat, muniţie din belşug în rezervă. Kagoshima era sfârtecată, multe din baterii distruse. La răsăritul soarelui, când vântul devenise şi mai puternic, spre nemulţumirea tuturor celor de la bord şi în pofida protestelor lui Sir William, Ketterer ordonă flotei să se întoarcă la Yokohama. Deşi erau departe de linia de tragere, câteva baterii de coastă continuau să tragă sfidătoare în direcţia lor.

Ketterer declară că repurtase o victorie, oraşul era ars, Sanjiro umilit şi – lucrul cel mai important – flota era intactă – condiţiile meteorologice îi impuseseră această hotărâre, susţinea el.

La Kyoto, în momentul în care Ogama din Choshu auzi că Kagoshima fusese distrusă, şi Sanjiro, ucis, aşa i se transmisese, lansă un atac de noapte prin surprindere, cunoscut sub numele de cod Cer Purpuriu, pentru a recâştiga controlul asupra Porţilor, lăsându-se atras astfel într-o altă cursă aranjată de Yoshi. Imediat, Yodo din Tosa şi toţi daimyo care stătuseră de-o parte se uniră cu shogunatul împotriva lui Ogama, căci era mai bine să fie un singur shogunat slab care să păzească Porţile, decât unicul şi puternicul Ogama. Aşa că lovitura fusese respinsă, Ogama silit să părăsească Kyoto şi să se întoarcă la Shimonoseki şi la strâmtorile lui, ca să-şi lingă rănile, jurând răzbunare, mai ales împotriva fostului lui aliat, Yoshi. Şi ca să se pregătească de război.

În Japonia nu se schimbase nimic. Nici Sanjiro nu fusese ucis – erau numai zvonuri răspândite de spionii lui Yoshi. Dar asta nu conta, Yoshi ştia că făcuse un pas uriaş înainte spre câştigarea viitorului: era singur în stăpânirea – ce-i drept, cam firavă – a Porţilor, Ogama era exilat, Kagoshima distrusă, shogunul Nobusada se întorsese la Yedo fără prinţesă, convins că Kyoto era un loc nesigur pentru

persoana sa, shishii erau aproape exterminaţi, Anjo nu mai avea mult de stat pe acest pământ şi, deocamdată gai-jinii erau domoliţi.

Dar o lună mai târziu, emisarii lui Sanjiro veniră din Satsuma la Sir William ca să ceară pace. Sanjiro recunoştea că greşise, spuse numele ucigaşilor, jură să fie prieten cu gai-jinii, aruncă vina pe shogunatul decăzut pentru toate problemele, îi invită pe gai-jini să facă comerţ în oraşul său reclădit, Kagoshima, şi să discute chestiunea modernizării, sub toate aspectele şi, printre altele, insistă: „Seniorul Sanjiro doreşte să ştiţi că Satsuma este o veche putere maritimă şi ar trebui să aibă o flotă ca a dumneavoastră. Seniorul Sanjiro este bogat şi poate să plătească în aur, argint, sau cărbune tot ce trebuie pentru navele ing'eriz şi instructori ing'eriz…"

Spre supărarea lui, Yoshi auzi aproape imediat de această ofertă de la spionul lui, Inejin, şi fu foarte mânios. Asta nu fusese în plan, nu se gândise nici o clipă la una ca asta care putea modifica echilibrul puterii.

Nu contează, îşi spuse el amărât în acel apus de soare. Se afla sus pe unul din crenelurile donjonului castelului din Yedo, şi privea spre cerul vrâstat cu roşu-sângeriu şi spre oraş, unde se aprinseseră focuri ici şi colo, prevestind apropierea nopţii. Nu contează, zeii ne mai joacă şi câte o festă – dacă există zei. Cu zei sau fără zei, tot nu contează, aşa e viaţa. Poate că am să câştig, poate că nu. Karma. Am să-mi amintesc de Testament. Şi voi avea răbdare. Asta e destul.

Nu, nu e destul!

Deschise intenţionat compartimentul secret şi o rechemă în memorie pe Koiko, în toată splendoarea ei din vremurile bune de odinioară, cu râsul ei vesel de atunci. Asta îl bucură şi îl calmă şi gândul la ea îl conduse la Meikin şi la ultima ei dorinţă înainte de moarte: „O baie şi haine curate… Vă rog!" Zâmbi bucuros că i-o îndeplinise, dar asta numai pentru buna ei purtare.

— În viaţa aceasta, îşi zise el, icnind în râs în răcoarea serii, în această Lume a Lacrimilor, ai nevoie de un anumit

simţ al umorului, neh?